

Bỏ Rơi Ma Vương Tổng Tài

Contents

Bỏ Rơi Ma Vương Tổng Tài	6
1. Chương 1 - 3	7
2. Chương 4 - 6	11
3. Chương 7 - 9	14
4. Chương 10 - 12	17
5. Chương 13 - 15	20
6. Chương 16 - 18	22
7. Chương 19 - 21	25
8. Chương 22 - 24	28
9. Chương 25 - 27	31
10. Chương 28 - 30	33
11. Chương 31 - 33	36
12. Chương 34 - 36	39
13. Chương 37 - 39	42
14. Chương 40 - 42	45
15. Chương 43 - 45	47
16. Chương 46 - 48	50
17. Chương 253 - 254	53
18. Chương 49 - 51	56
19. Chương 52 - 54	58
20. Chương 55 - 57	61
21. Chương 58 - 60	64
22. Chương 61 - 63	67
23. Chương 64 - 66	72
24. Chương 67 - 69	75
25. Chương 70 - 70	80
26. Chương 73 - 75	84
27. Chương 76 - 78	87
28. Chương 79 - 81	92
29. Chương 82 - 84	98
30. Chương 85 - 87	103
31. Chương 88 - 91	108
32. Chương 92	115
33. Chương 93	117
34. Chương 94	118
35. Chương 95	120
36. Chương 96	122
37. Chương 97	124
38. Chương 98	126
39. Chương 99	127
40. Chương 100	129
41. Chương 101 -102	131

42. Chương 103 - 104	134
43. Chương 105 - 106	138
44. Chương 107 - 108	141
45. Chương 109	145
46. Chương 110	147
47. Chương 111	148
48. Chương 112	150
49. Chương 113 - 114	152
50. Chương 115 - 116	156
51. Chương 117 - 118	159
52. Chương 119 - 120	163
53. Chương 121 - 122	166
54. Chương 123 - 124	170
55. Chương 125 - 126	173
56. Chương 127 - 128	176
57. Chương 129 - 130	180
58. Chương 131 - 132	183
59. Chương 133	187
60. Chương 134 - 135	189
61. Chương 136 - 137	192
62. Chương 138 - 139	196
63. Chương 140 - 141	200
64. Chương 142 - 143	203
65. Chương 144 - 145	207
66. Chương 146 - 147	211
67. Chương 148 - 149	214
68. Chương 150 - 151	218
69. Chương 152 - 154	222
70. Chương 155 - 156	227
71. Chương 157 - 158	231
72. Chương 159 - 160	234
73. Chương 161 - 162	238
74. Chương 163 - 164	242
75. Chương 165	246
76. Chương 166 - 167	248
77. Chương 168 - 169	251
78. Chương 170 - 171	255
79. Chương 172 - 173	259
80. Chương 174 - 175	262
81. Chương 176 - 177	266
82. Chương 178 - 179	270
83. Chương 180 - 181	273
84. Chương 182 - 183	277
85. Chương 184	280
86. Chương 185 - 186	282
87. Chương 187 - 188	286
88. Chương 189 - 190	290
89. Chương 191 - 193	293
90. Chương 194 - 196	298
91. Chương 197 - 200	303
92. Chương 201 - 202	310
93. Chương 203 - 205	313
94. Chương 206 - 208	318
95. Chương 209 - 211	323

96. Chương 212 - 214	328
97. Chương 215 - 216	333
98. Chương 217 - 218	337
99. Chương 219 - 220	340
100. Chương 221 - 222	343
101. Chương 223 - 224	347
102. Chương 225 - 226	350
103. Chương 227 - 228	353
104. Chương 229 - 230	357
105. Chương 231 - 232	360
106. Chương 233 - 234	363
107. Chương 235 - 236	367
108. Chương 237 - 238	370
109. Chương 239 - 240	373
110. Chương 241 - 242	376
111. Chương 243 - 244	380
112. Chương 245 - 246	383
113. Chương 247 - 248	386
114. Chương 249	389
115. Chương 250	391
116. Chương 251 - 252	393
117. Chương 253 - 254	396
118. Chương 255 - 256	399
119. Chương 257 : Điện Thoại Từ Hàn quốc	403
120. Chương 258 : Biện Pháp An toàn	404
121. Chương 259 : Cự tuyệt	406
122. Chương 260 : Hôn Nhân Xác Định	408
123. Chương 261 : Do Dự Không Dứt	409
124. Chương 262 : Cả Đời	411
125. Chương 263 : Lại Bị Phát hiện	413
126. Chương 264 : Thân Mật Xưng hô	414
127. Chương 265 : Gọi yêu	416
128. Chương 266 : Đội mới	418
129. Chương 267 - 268	420
130. Chương 269 - 270	423
131. Chương 271 - 272	427
132. Chương 273	430
133. Chương 274	432
134. Chương 275	434
135. Chương 276	435
136. Chương 277	437
137. Chương 278	438
138. Chương 279	440
139. Chương 280	441
140. Chương 281	443
141. Chương 282	445
142. Chương 283	447
143. Chương 284	448
144. Chương 285	450
145. Chương 286	452
146. Chương 287	453
147. Chương 288	455
148. Chương 289	456
149. Chương 290	458

150. Chương 291	460
151. Chương 292	461
152. Chương 293	463
153. Chương 294	465
154. Chương 295	466
155. Chương 296	468
156. Chương 297	469
157. Chương 298	471
158. Chương 299	473
159. Chương 300	474
160. Chương 301	476
161. Chương 302	477
162. Chương 303	479
163. Chương 304	480
164. Chương 305	482
165. Chương 306	484
166. Chương 307	485
167. Chương 308	487
168. Chương 309	488
169. Chương 310	490
170. Chương 311	491
171. Chương 312	493
172. Chương 313	494
173. Chương 314	496
174. Chương 315	498
175. Chương 316	499
176. Chương 317	501
177. Chương 318	502
178. Chương 319	504
179. Chương 320	505
180. Chương 321	507
181. Chương 322	509
182. Chương 323	510
183. Chương 324	512
184. Chương 325	514
185. Chương 326	515
186. Chương 327	517
187. Chương 328	519
188. Chương 329	520
189. Chương 330	522
190. Chương 331	524
191. Chương 332	525
192. Chương 333	527
193. Chương 334	529
194. Chương 335	530
195. Chương 336	532
196. Chương 337	533
197. Chương 338	535
198. Chương 339	537
199. Chương 340	539
200. Chương 341	540
201. Chương 342	542
202. Chương 343	544
203. Chương 344	546

204. Chương 345	547
205. Chương 346	549
206. Chương 347	551
207. Chương 348	552
208. Chương 349	554
209. Chương 350	555
210. Chương 351	557
211. Chương 352	558
212. Chương 353	560
213. Chương 354	561
214. Chương 355	563
215. Chương 356	565
216. Chương 357	566
217. Chương 358	568
218. Chương 359	570
219. Chương 360	571
220. Chương 361	573
221. Chương 362	575
222. Chương 363	576
223. Chương 364	578
224. Chương 365	580
225. Chương 366	581
226. Chương 367	583
227. Chương 368	584
228. Chương 369	586
229. Chương 370	588
230. Chương 371	589
231. Chương 372	591
232. Chương 373	592
233. Chương 374	593
234. Chương 375	595
235. Chương 376	596
236. Chương 377	598
237. Chương 378	599
238. Chương 379	601
239. Chương 380	602
240. Chương 381	605
241. Chương 382	606
242. Chương 383	608
243. Chương 384	610
244. Chương 385	611
245. Chương 386	613
246. Chương 387	614
247. Chương 388	616
248. Chương 389	618
249. Chương 390	619
250. Chương 391	621
251. Chương 392	623
252. Chương 393	624
253. Chương 394	626
254. Chương 395	628
255. Chương 396	629
256. Chương 397	631
257. Chương 398	633

258. Chương 399	634
259. Chương 400	636
260. Chương 401	638
261. Ngoại Truyện 1	639
262. Ngoại Truyện 2	641
263. Ngoại Truyện 3	643
264. Ngoại Truyện 4	645
265. Ngoại Truyện 5	647
266. Ngoại Truyện 6	648
267. Ngoại Truyện 7	650
268. Ngoại Truyện 8	652
269. Ngoại Truyện 9	653
270. Ngoại Truyện 10	654
271. Ngoại Truyện 11	656
272. Ngoại Truyện 12	657
273. Ngoại Truyện 13	659
274. Ngoại Truyện 14	661
275. Ngoại Truyện 15	663
276. Ngoại Truyện 16	664
277. Ngoại Truyện 17	666
278. Ngoại Truyện 18	667
279. Ngoại Truyện 19	669
280. Ngoại Truyện 20	670
281. Ngoại Truyện 21	672
282. Ngoại Truyện 22	674
283. Ngoại Truyện 23	675
284. Ngoại Truyện 24	677
285. Ngoại Truyện 25	678
286. Ngoại Truyện 26	680
287. Ngoại Truyện 27	682
288. Ngoại Truyện 28	684
289. Ngoại Truyện 29	685
290. Ngoại Truyện 30	687
291. Ngoại Truyện 31	689
292. Ngoại Truyện 32	690
293. Ngoại Truyện 33	692
294. Ngoại Truyện 34	694
295. Ngoại Truyện 35	695
296. Ngoại Truyện 36	697
297. Ngoại Truyện 37	699
298. Ngoại Truyện 38	701

Bỏ Rơi Ma Vương Tổng Tài

Giới thiệu

Một lần lái xe, thấy thân thể của hắn khó chịu, tốt bụng dìu hắn vào căn phòng tổng thống. Chỉ uống

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-roi-ma-vuong-tong-tai>

1. Chương 1 - 3

Chương 1 Hai cô gái trẻ

Một quán cà phê với bầu không khí ưu nhã, bản nhạc nhẹ nhàng cất lên, điều hòa thổi nhẹ xua tan cái nóng bức của ngày hè.

Một cô gái trong trẻo nhưng lạnh lùng ngồi cạnh cửa sổ bằng kính trong suốt, nét đẹp tinh xảo đầy vẻ kiêu mị, mái tóc đen dài xoắn tung, đôi mắt đầy vẻ kiên nghị, phía trên là hàng mi thon dài, mềm mại, môi nàng hơi nhếch lên, tiết lộ một tia lo lắng.

Người bồi bàn nho nhã mang lên tách cà phê thứ tư, rồi lặng lẽ lui xuống.

Nàng là khách quen ở đây, mỗi lần từ nơi đó trở về, việc đầu tiên phải làm, chính là đến nơi đây lặng lẽ ngồi một lúc để ngấm lại những hồi ức tốt đẹp được cất giấu chỗ sâu nhất của kí ức.

Cửa bị đẩy ra, một thân ảnh xinh đẹp sải bước vào quán cà phê xa hoa. Tiếng giày cao gót vang lên thánh thót theo nhịp bước, cô gái kia tự nhiên phóng khoáng mà ngồi vào vị trí đối diện.

Người con gái này thoát nhìn ưu tú, làn da trắng nõn, mái tóc uốn lượn càng thêm quyến rũ, hơi thở ôn nhu, toàn thân toát ra khí chất tao nhã mà cao quý.

“Mân Mân, sao lại đột nhiên hẹn tớ đến quán cà phê?” Cô gái nhẹ nhàng đem túi LV đặt ở bên cạnh, rồi lập tức quay sang nhìn bạn mình.

“Xem ra hôm nay cậu lại tới thăm cha.”

“Chỉ Dao, cậu biết không...” Mân Huyền chậm rãi mở miệng, hai mắt nhìn xa xăm về một điểm bất định, vẻ mặt có chút hồ thẹn cùng ảo não.

“Lâu như vậy không đi thăm cha, tớ cảm thấy tóc cha bạc đi rất nhiều. Tớ thật là đồ bất hiếu, lâu như vậy mới nhìn đến cha.”

Chỉ Dao gọi bồi bàn nói gì đó, nghe Mân Huyền nói xong, nhin không được liếc mắt một cái xem thường.

“Mân Mân, cậu đừng suy nghĩ quá nhiều. Thời gian trôi qua, con người ai cũng phải già đi, huống chi cha cậu đã ngoài bốn mươi, già đi là chuyện bình thường, Chờ cha cậu mãn hạn tù trở về, cậu hiếu thuận với người không được sao?”

Mân Huyền cúi đầu thở dài, mười mấy năm trước, nàng cũng từng có một gia đình ấm áp hạnh phúc. Cha mở một công ty nhỏ nhưng cũng đủ cho gia đình nàng sống một cuộc sống thoải mái, vui vẻ.

Ai ngờ đâu có một ngày, mẹ nàng nhận được một bức thư nặc danh nói cha nàng ngoại tình bên ngoài, hiện đang thuê phòng ở khách sạn. Mẹ nàng giận dữ không kiềm chế được, phát điên lao ra ngoài.

Đêm đó, sấm rung chớp giạt đầy trời, mưa không ngừng rơi, rất to, càng lúc càng nặng hạt, mưa đập vào cửa sổ không ngừng đánh vào tâm trí nàng rất đau, rất đau...

Đứa bé là nàng phải cuộn mình lại trốn trong tủ quần áo, thẳng đến ngày thứ hai, cảnh sát tới, nàng mới biết mẹ cùng người đàn bà kia ngã trong vũng máu, phụ thân cầm dao gây án nên phải đi tù.

Từ đó, cái công ty nhỏ của cha được thúc thúc tiếp nhận, nàng thành trẻ mồ côi. Ở nhà thúc thúc được hai tháng, nàng liền tự động đưa ra ý muốn đi cô nhi viện, thúc thúc đương nhiên không đồng ý, thử nghĩ, thúc thúc vừa mới tiếp nhận công ty của cha, thành người giám hộ hợp pháp của nàng, nếu nàng không cùng bọn họ ở một chỗ, lại ở cô nhi viện, người ngoài sẽ đánh giá hèn như thế nào?

Ngày hôm sau, nàng xách đồng hành lí còn lớn hơn mình ra khỏi cửa, với khuôn mặt quật cường cùng tính tình bướng bỉnh, thúc thúc không thể ngăn cản nên đành thỏa hiệp.

Cho đến khi nàng thành niên, chính là ba năm trước đây, nàng mới chính thức lấy hết dũng khí, lần đầu tiên đến thăm phụ thân.

Đối mặt với đứa con hơn mười năm không thấy, lúc đó cha không muốn thấy nàng, lại nhờ người báo tin, nói hần chỉ có một yêu cầu, trở lại nhà thúc thúc đi, để thúc thúc chăm sóc nàng, cha mới bằng lòng thấy nàng. Nàng không thể cự tuyệt, lập tức đồng ý.

“Mân Mân, tớ...” Chỉ Dao vừa muốn nói gì thì điện thoại trong túi reo lên. Cúp điện thoại, nàng vui vẻ nắm tay Mân Huyền: “Mân Mân, Mân Mân, có phải cậu đang làm đại lý lái xe?”

“Đúng vậy. Dù sao chỉ là nhận lái xe cho những người say rượu hoặc hành động không tiện, nhanh kiếm được tiền mà lại không vất vả.” Mân Huyền lặng đi một lát, rồi mắt trở nên sáng ngời: “Ý cậu là...”

“Đúng rồi!” Chỉ Dao tinh nghịch chớp mắt vài cái: “Tớ vừa nghe điện thoại, một người bạn của tớ nói lão bản của hần uống rượu, cần một người lái xe. Người đó siêu có tiền, đến lúc nhận tiền boia khẳng định không ít. Mau, mau, mau, tớ nói địa chỉ cho cậu, cậu đi ngay đi.”

Chương 2 Đại lý lái xe

Mân Huyền theo địa chỉ Chỉ Dao cho nàng, vội vội vàng vàng đuổi tới nơi.

Từ xe buýt bước xuống, trước mắt là câu lạc bộ Chỉ Dao nhắc tới.

Người giữ cửa nhã nhặn mời nàng vào, mở ra trước mắt là đại sảnh lớn lát đá cẩm thạch, có một người đàn ông tướng mạo nho nhã tiến lên đón nàng.

“Xin hỏi là Lăng tiểu thư sao?”

“Đúng vậy, tôi là Lăng Mân Huyền.” Mân Huyền nhẹ nhàng gật gật đầu, không nhận được phải đánh giá đối phương.

Nàng làm lái xe đã lâu, tiếp xúc với đủ mọi loại người, không phải say mềm thì miệng cũng đầy mùi rượu. Mà người trước mắt, rất thanh tỉnh, không có nửa điểm dính vào rượu.

“Đây là danh thiếp của tôi.” Đối phương không chút nào để ý ánh mắt của nàng, lịch sự đưa danh thiếp.

Mân Huyền đưa hai tay tiếp nhận, quét mắt qua tám danh thiếp cao cấp: Trợ lý tổng tài tập đoàn Đường Thịnh- Từ Bang.

“Thì ra là Từ trợ lý, thực hân hạnh.” Mân Huyền mỉm cười, hy vọng có thể lưu lại ấn tượng tốt trong lòng đối phương, biết đâu ngày sau có thể thành khách quen.

Danh tiếng của tập đoàn Đường Thịnh nàng sớm đã nghe thấy, đây là tập đoàn đa quốc gia, kinh doanh trên nhiều lĩnh vực, từ lúc ban đầu tự nghĩ ra đồ trang điểm nhãn hiệu L&K, đến giờ đã vươn rộng ra may mặc, điện sản, vật dụng hàng ngày, thậm chí cả lĩnh vực giải trí truyền thông. Danh tiếng vang dội, độc bá một phương, lũng loạn thương trường.

“Lăng tiểu thư, cô chờ ở đây một chút.” Từ Bang một mặt ý bảo nàng chờ một chỗ, một mặt quay đầu lại, không ngừng xem chừng thang máy phía sau.

“Tổng tài sẽ xuống ngay.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ nghe thang máy phát ra một tiếng thanh thúy, cửa thang máy chậm rãi mở ra.

Hai thân ảnh từ bên trong đi ra, nam nhân mái tóc màu hạt dẻ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, hắn hơi nghiêng đầu, bàn tay to ôm chặt lấy thắt lưng của mỹ nữ quyền rũ bên cạnh, đôi mắt tản mát một loại mê hoặc đáng sợ.

Cả vạt hơi buông lỏng, bộ âu phục sang trọng ôm sát thân hình to lớn vĩ ngạn.

“Tổng tài!” Từ Bang cung kính hành lễ, “Lão gia ra lệnh ngài uống rượu không thể lái xe, lái xe Tiểu Mạnh có việc bận, nên tôi tìm cho ngài một vị quản lý điều khiển, để ngài lái xe đưa ngài trở về.”

Bạc môi nam tử khẽ nhếch, tùy ý nhìn thân ảnh phía sau Từ Bang. “Ừ, đã biết. Cậu đem chìa khóa cho vị tiểu thư này.”

“Lăng tiểu thư, đây là chìa khóa xe, hôm nay phiền toái cô đưa tổng tài trở về.”

Từ Bang móc chìa khóa trong túi đưa Mân Huyền, sau đó chỉ vào chiếc xe thể thao màu bạc trước cửa, “Là chiếc đó, mong cô lái xe cẩn thận.”

Mân Huyền bước tới nhận lấy chìa khóa xe, lễ phép gật đầu. “Xin yên tâm, tôi sẽ chú ý.”

Đang ôm chặt thân thể gợi cảm của nữ nhân kia, nam tử trong giây lát ngẩng mặt lên, mỉm cười đầy tà mị, đáy mắt nảy lên một tầng âm u.

Lại hướng tới chiếc xe, ngồi vào phòng điều khiển, nam tử mới chậm rãi mở miệng.

“Từ trợ lý, cậu nói nàng họ Lăng đúng không?”

“Đúng vậy, tổng tài.” Từ Bang rất nhanh thu hồi tia nghi hoặc trên mặt, trả lời.

“Vị tiểu thư kia xác thực họ Lăng, gọi Lăng Mân Huyền.”

“Tốt, thực sự rất tốt.”

Đôi môi mỏng lạnh thêm vài phần, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, tay xiết chặt vòng eo nữ nhân bên cạnh, thẳng đến khi nàng gất lên: “Lạc, anh làm đau người ta.”

“Em lên xe trước chờ tôi.” Nam tử không chút để ý nữ nhân kia đang bĩu môi, động tác gần như thô lỗ mà đẩy nàng một chút.

Nữ nhân chu đôi môi đỏ tươi, lão đảo đi về phía xe, gương mặt kiều mị tuy có chút bất mãn, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Hắn, Doãn Lạc Hàn, tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, đích xác là một người đàn ông độc thân hoàng kim, tính cách lạnh lùng cao ngạo, hơn nữa lại có khối tài sản ngang bằng ngang ngửa một quốc gia, bên người lúc nào cũng có một đám oanh oanh yến yến vây quanh, thay nữ nhân như thay quần áo, cảm giác mới mẻ với một nữ nhân nhiều nhất cũng chỉ đến ba tháng.

Hắn ghét nhất cũng chán ghét nhất là loại con gái dây dưa, chỉ biết khóc sụt mướt suốt ngày. Sở dĩ nàng có thể duy trì loại quan hệ cùng giường bốn tháng với hắn, hoàn toàn vì nàng luôn khắc sâu điều này, nếu không cũng đã sớm bị phui văng ra như cái khăn tay không đáng một đồng.

“Thực xin lỗi, tổng tài. Ngài luôn ghét nhất người họ Lăng, là tôi nhất thời không chú ý đến điểm này. Thực xin lỗi.” Từ Bang nhanh chóng nhận thấy mình vừa phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, vội vàng mở miệng giải thích.

“Tốt lắm, Từ trợ lý, tôi chẳng những không trách cậu, ngược lại còn phải cảm tạ cậu.” Ai ngờ Doãn Lạc Hàn không chút nào để ý phát phát tay, môi nở nụ cười lạnh lùng âm hàn. “Nhớ kĩ, cuối tuần trước tôi giao điều tra chuyện bọn họ sao? Tư liệu ngày hôm qua cậu giao cho tôi, mặt trên đúng là ảnh chụp của nàng...”

Chương 3 Đưa về khách sạn

Mân Huyền ngồi trên xe lẳng lặng đợi một lúc, Duẩn Lạc Hàn mới ngồi vào xe, nghe thấy tiếng đóng cửa, nàng liền vặn chìa khóa xe, khởi động động cơ ô tô, hai mắt nhìn thẳng phía trước, hết sức chuyên chú lái xe.

Ngồi ở ghế tài xế, nàng không biết tại sao, luôn cảm giác phía sau có một ánh mắt sắc nhọn đâm tới, liếc nhìn vào kính chiếu hậu, đập vào mắt là hình ảnh ái muội nhất thời làm nàng có chút xấu hổ không thôi.

“Lạc, vũ hội vừa nãy nhảm chán quá!” Người con gái mềm mại rúc vào ngực Duẩn Lạc Hàn, bàn tay chậm rãi cởi nút áo, vẽ từng vòng tròn khiêu khích lên vòm ngực rắn chắc. “Người ta mới mua một bộ áo ngủ gợi cảm, đợi mặc cho anh xem được không?”

“Em xác định? Đến lúc đó áo ngủ còn lành lặn mặc trên người em?” Ngón tay ngả ngón nâng cằm cô gái, phả từng hơi thở nóng bỏng kích thích bên tai, một tay không an phận mà phủ lên trước ngực.

“Lạc, anh xấu lắm!” Cô gái kia cười duyên, chủ động dang lên đôi môi đỏ tươi, vong tình mà hôn hân.

Mân Huyền cực lực không nhìn vào kính chiếu hậu, nhưng cô gái lại kiêu mị kêu to một tiếng làm nàng không tự chủ được mà liếc mắt, ngay lập tức trên má hiện lên một tảng ửng đỏ. Hai người kia không ngưng ngừng một chút nào sao, bên trong còn có một người sống sờ sờ là nàng đây! Còn vội vội vàng vàng bắt đầu đoạn hình ảnh hương diễm...

Trong đầu đột nhiên nhớ tới một vấn đề, nàng còn chưa hỏi rõ ràng địa chỉ nơi phải đến. Nàng không mục đích cứ lái thẳng về phía trước, được một lúc, hai người ở ghế sau dường như vẫn chưa có ý dừng lại, ngược lại động tác còn lớn mật hơn, hồn nhiên đến mức quên hết mọi thứ.

Không khí trong xe càng lúc càng ái muội, hai mắt nhìn về phía trước của nàng cơ hồ đã muốn bốc lửa, chân đột ngột đạp phanh. Hai người đằng sau không kịp phòng bị mà ngã sấp về phía trước theo quán tính.

“A... Cô làm gì? Có bệnh à?” Cô gái bất chấp quần áo không chỉnh, thét chói tai lên.

Mân Huyền nghiêng mặt, lạnh lùng nói một câu: “Thực xin lỗi, tiểu thư, tiên sinh, hai người còn chưa nói địa chỉ cho tôi. Mặt khác, hai người có thể kiềm chế một chút chứ? Trong xe còn có tôi là người ngoài.”

“Cái gì? Cô...” Cô gái kia hơi đề cao giọng, lại mềm mại dán vào ngực Duẩn Lạc Hàn, “Lạc, anh xem. Từ trợ lí tìm loại quần lí điều khiển gì, không thức thời chút nào, ngay cả phép lịch sự tối thiểu cũng không hiểu.”

Doãn Lạc Hàn nhìn thân ảnh cao ngạo phía trước, chỉnh lại góc áo hỗn độn, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nháy mắt trở nên lạnh lùng: “Nơi này cách chỗ ở của em không xa, em hiện tại xuống xe.”

“Cái gì? Người ta...” Cô gái còn muốn nói thêm câu gì đó, nhưng nhìn lại khuôn mặt tuấn tú không có một chút muốn thương lượng, nàng không thể làm gì khác hơn là khẽ cắn môi, mở cửa, cầm hận mà xuống xe.

Cửa xe bị đập mạnh, Mân Huyền có thể cảm thấy, người kia xuống xe xong lớn tiếng mắng chửi mình. Nàng bắt đầu dĩ lắc đầu, mấy ngày nay người cần đại lí lái xe rất ít, đêm nay thật vất vả mới có một phần sống, hiện tại lại náo loạn thành cái dạng này, xem ra thật đúng như giới truyền thông nói, tổng tài tập đoàn Đường Thịnh là kẻ có sinh hoạt cá nhân thối nát, công tử đào hoa, ăn chơi trác táng.

Duẩn Lạc Hàn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngậy ra, hân châu mảy, phun ra hai chữ không hề có độ ấm. “Lái xe.”

“Tiên sinh, xin hỏi địa chỉ là...” Hồng Huyền nhin cảm giác kinh ngạc, cố ý kéo dài thanh âm nhắc nhở hân.

“Cứ lái về phía trước, tới rồi tự nhiên tôi nói cho cô biết.” Hân không để ý về bất mãn trong giọng nàng, chậm rãi khép hai mắt, dựa vào ghế, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Mân Huyền thở dài, giẫm lên chân ga. Được rồi, ai bảo hôm nay nàng đụng phải một kẻ tâm tình bất định. Dù sao, giá một giờ lái xe là một trăm khối, hiện tại bọn họ đã ở bên ngoài hơn một giờ. Nếu hân nguyện ý chi ra nhiều tiền, đương nhiên nàng cũng không có ý kiến.

Phút chốc tâm tình của nàng tốt lên, bắt đầu kiên nhẫn lái về phía trước, đến ngã tư cũng không chút do dự dẫm lên chân ga, y như lời hân, cứ đi về phía trước.

“Dừng xe.”

Nàng nắm tay lái, đang phóng nhanh trên con đường rộng rãi, hần đột nhiên lên tiếng làm nàng hoảng sợ, tay chân luống cuống mà đỗ xe bên đường.

Bên đường tọa lạc một khách sạn năm sao bằng bạc lặng im mà khí thế, nhìn thấy thân ảnh Duẫn Lạc Hàn bước xuống, nàng cũng cuống quýt tắt máy, theo xuống xe. Mặc dù còn nhiều nghi vấn, nhưng nàng cũng không có lăm miệng, dù sao cũng là việc riêng của người ta, xen vào việc của người khác chỉ rước vào chuyện không vui cùng xem thường.

Nàng chạy chậm vòng qua xe thể thao, đến cạnh Duẫn Lạc Hàn, tay đưa chìa khóa cho hắn. “Tiên sinh, chìa khóa xe của ngài.”

Thấy đối phương không có nhận, nàng mới phát hiện ra một tia không thích hợp. Duẫn Lạc Hàn một tay chống trần xe, đầu cúi thấp, sợi tóc nâu bay bay trong gió che khuất cảm xúc trên mặt.

“Tiên sinh, ngài làm sao vậy? Có nặng lắm không?” Mân Huyền thân thiết cúi người, chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt mờ lung của hắn, tốt bụng hỏi han. “Ngài ở khách sạn sao? Có cần tôi đưa ngài lên?”

“Được.” Nàng vừa dứt lời, đối phương phút chốc quay người lại, đặt tay lên vai nàng, một nửa trọng lượng của hắn cũng đè lên người nàng.

“Nặng quá!” nàng không chịu nổi sức nặng, hai chân rung rung, nhịn không được than nhẹ một tiếng.

2. Chương 4 - 6

Chương 4 Ly rượu mê hoặc (18+)

(chap này 18 + đây, ai chưa đủ tuổi thì next nhá *không lại bảo ta dụ dỗ trẻ vị thành niên*)

“Nặng quá!” Nàng không chịu nổi sức nặng, hai chân rung rung, nhịn không được than nhẹ một tiếng.

“Tôi vừa uống hơi nhiều một chút, đầu có chút choáng váng, dạ dày cũng khó chịu.”

Hắn thoáng dời đi một ít, nhưng cánh tay vẫn bắt trên vai nàng. Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng hà hơi bên tai nàng, chưa từng làm loại tư thế vô cùng thân thiết này, hai má Mân Huyền không khỏi ửng hồng.

“Tiên sinh, có cần tôi mua cho ngài một ít thuốc?” Mân Huyền một bên cất lực đỡ hắn đi vào khách sạn, một bên xoay đầu nhìn xem xung quanh có cửa hàng thuốc nào không.

“Không cần, bệnh cũ, chỉ cần vào phòng nằm một lúc sẽ không sao.” Tay hắn nhẹ nắm vai nàng, bên môi ẩn hàm một tia mê hoặc thâm biếm.

Mân Huyền không chút nghi ngờ, “đỡ” Duẫn Lạc Hàn đi vào thang máy. Vừa bước vào phòng của hắn, nàng sợ đến mức ngây người. Trang hoàng xa hoa tinh xảo, từ đèn treo trên tường đến thảm trải dưới đất đều đẹp đến mức tuyệt luân, đúng là một gian phòng tổng thống điển hình.

Nghe thấy phía sau có tiếng khóa cửa mạnh, Mân Huyền bất giác cảm thấy kinh hãi, không biết từ bao giờ, Duẫn Lạc Hàn đã lặng lẽ đứng sau nàng, một cỗ nhiệt độ nóng cháy chậm rãi truyền đến, gần đến mức có thể nghe rõ tiếng hít thở của người kia.

Nàng sợ tới mức lùi nhanh từng bước, vừa rồi đáng về người này còn vô cùng khó chịu, hiện tại lại thay đổi 180 độ, rõ ràng có chuyện cổ quái. Giác quan thứ sáu nói cho nàng, cô nam quả nữ cùng chung một phòng, cho dù là chưa có chuyện gì, vẫn nên tách ra càng sớm càng tốt.

“Tiên sinh, nếu ngài đã trở lại phòng, hơn nữa thoát nhìn cũng không có việc gì, tôi nên đi thôi.”

“Cô không lấy thù lao?” Thanh âm trên tức vang lên.

Bước chân chuẩn bị rời đi hơi chần chờ một chút, nhớ tới đêm nay khổ cực thế nào, đi một vòng, lại bị người đàn bà kia mắng mỏ, công sức đêm nay một phần cũng không thể lấy thiếu.

Tối quây bar rót hai chén chất lỏng màu hổ phách, hẩn mím môi lộ ra một nụ cười quỷ dị, bá đạo đưa cho nàng một ly.

“Hôm nay cảm ơn cô đưa tôi trở về. Cheer!”

Nàng vốn muốn từ chối nhưng lời còn chưa thốt ra đã phải nuốt vào trong bụng. Chưa bao giờ uống rượu, nàng đơn giản nhắm mắt lại, một hơi ực xuống. Không ngờ loại rượu màu hổ phách này lại mạnh như vậy, từ miệng xuống dạ dày, đến tứ chi, rồi bốc mạnh lên đầu, thân thể trở nên lâng lâng như đi trên mây.

“Rượu này...nóng quá!”

Xem ra, đã đến lúc hẩn hưởng thụ. Doãn Lạc Hàn cười lạnh, tao nhả buồng ly rượu, vừa lòng nhìn thân ảnh nàng lắc lư, giống như báo hoang săn mồi, nhẹ nhàng tới gần nàng.

“Lãng Mân Huyền..”

Nàng dùng tay đánh mạnh vào đầu mong tỉnh táo một chút, bên tai đã vang lên một thanh âm lạnh lẽo, tiếp theo một đôi tay như gọng kìm giữ chặt tay nàng, nàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng đảo lộn, rồi bị ném lên giường.

“Ngài muốn làm gì? Tôi... Tôi muốn về nhà!” Nàng thét lên kinh hãi, theo phản xạ muốn xoay người đứng lên, lập tức bị một thân thể nặng nề đè lên, đôi mắt hẩn sáng quắc như lửa.

“Đêm nay em là của tôi, chỗ nào cũng không được đi!”

Khóe môi hẩn khê nhếch, mang theo một loại mỉa mai tà nịnh, ngón tay thon dài nâng cằm nàng, vẽ từng đường vòng cung mê hoặc.

Hẩn đang nói cái gì? Đầu sao lại đau thế này? Nàng cố gắng thanh tỉnh một chút, lại hoàn toàn ngược lại, cảnh vật trước mắt càng lúc càng mờ nhạt, tầng tầng lớp lớp, trong đầu giống như bị cái gì quét qua, trống rỗng một mảnh.

Đúng lúc này, môi đỏ mọng bị đôi môi nóng bỏng của Duãn Lạc Hàn dán lên, từ trước tới giờ, chưa bao giờ nàng tiếp xúc thân mật thế này với người khác phái, theo bản năng, vội đắm vào ngực hẩn, nhưng chất cồn trong cơ thể phát tác, hai tay trở nên vô lực, nhanh chóng bị đôi tay gọng kìm kia nắm chặt.

“Ngài... Ngài đừng như vậy... Buông ra... Cầu ngài...” Đầu óc choáng váng, lời nói gián đoạn, như đang nói mê. Nàng không biết mình làm sao vậy? Chỉ uống một chén rượu nhỏ, đã thành đầu vầng mắt hoa.

Duãn Lạc Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ lãnh khốc đáng sợ, cúi đầu cắn đôi môi non mềm của nàng như trừng phạt, đầu lưỡi mạnh mẽ tiến quân thần tốc, đòi lấy ngọt ngào của nàng.

Ý thức dần mơ hồ, nàng chỉ cảm thấy có bàn tay nóng cháy một đường xuống dưới, dễ dàng tách hai chân nàng, khi nàng còn chưa kịp phản ứng, hẩn động thân một cái, nơi riêng tư nhất truyền đến đau đớn kịch liệt, nàng đau đến mức hét lên, thoáng chốc hai tròng mắt ầng ậng nước.

“Đau quá... Không... Bỏ đi... Bỏ đi” Nàng đau đến ngơ quan vận vẹo, cảm giác đau đến tê tâm liệt phế truyền khắp tứ chi, bị hẩn đặt ở dưới thân, không thở nổi, cũng không còn một chút sức lực.

“Hiện tại có nói cũng qua muộn, dù sao đã làm, chẳng bằng...” Bạc môi Doãn Lạc Hàn khê nhếch, cố ý tạm dừng một chút, lúc nàng nghĩ đã thấy hy vọng, hẩn lại thốt ra bốn từ tà ác: “Chúng ta tiếp tục...”

Doãn Lạc Hàn không chút do dự, bắt đầu luật động mạnh mẽ, cảm giác đau đớn như xé rách dần dần biến mất, khoái cảm truyền đến mãnh liệt, tiếng rên rỉ không tự giác từ trong miệng tràn ra, Mân Huyền cảm giác trước mắt biến thành màu đen, đen tối như ác quỷ nháy mắt cắn nuốt lấy nàng.

Những ngày địa ngục của Mân Huyền chính thức bắt đầu!!!

Chương 5 Tỉnh lại

Mân Huyền chậm rãi mở mắt, nhìn trần nhà xa hoa, đèn thủy tinh tinh xảo, tất cả bài trí thật xa lạ. Nơi này là đâu?

Ngực có chút nặng nề khó thở, dường như có gì đè lên, nàng cúi đầu vừa thấy, có bàn tay to đang cầm bầu ngực đầy đà. Nàng đỏ bừng tới tận mang tai.

Sao... sao lại thế này? Quay đầu, Doãn Lạc Hàn? Nhìn thân thể trần như nhộng của mình dưới chân, trí nhớ tối hôm qua ào ạt ùa về, nàng uống rượu... Sau đó bọn họ...

Vì sao?... Tại sao lại có thể như vậy?... Nàng khó có thể tin được mà bịt chặt mồm, hai vai run rẩy. Thật không ngờ, người tư tưởng bảo thủ, luôn giữ mình trong sạch như nàng, lần đầu tiên quý giá lại đem cho một nam nhân chỉ mới gặp mặt một lần.

Xấu hổ đến mức không kịp tự hỏi chuyện hôm qua có chỗ quỷ dị, việc duy nhất cần phải làm mà nàng nghĩ ra là mau mau rời khỏi nơi này. Nàng run run vươn tay, nhẹ nhàng dời đôi tay bao trùm trước ngực, động tác dè dặt, chỉ sợ hấn đột nhiên tỉnh dậy, lúc đó sẽ không biết nên đối mặt như thế nào.

Xuống giường, mới đứng ở trên mặt đất, nàng đã bị cảm giác đau nhức giữa hai chân đánh úp lại. Quay đầu thoáng nhìn vết máu trên giường, đau đớn cắn môi, đè nén chua xót trong lòng. Chầm chậm nhặt quần áo rải rác trên đất, nàng dùng tốc độ nhanh nhất tắm xong, sau đó đi ra.

Bước đến chiếc giường hỗn độn, nhìn nam nhân đang say ngủ, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào ngũ quan tuần nghị của hắn, cơ thể cường tráng cũng lộ ra ngoài chăn.

Nàng thu hồi ánh mắt, cõi lòng như bị một bàn tay vô hình nào đó néo mạnh. Quên đi, chuyện xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi, hiện tại hối hận cũng không kịp, chẳng bằng vứt sang một bên. Dù sao, hắn là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh cao cao tại thượng, nàng chỉ là một sinh viên năm bốn bình thường, về sau cũng sẽ không bao giờ gặp lại.

Nhưng rõ ràng là nàng chỉ muốn ra ngoài kiếm chút thu nhập thêm, sự việc sao lại phát triển thành như vậy? Nàng ảo não tự đập đập vào đầu mình, xoay người không chút do dự đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng trong nháy mắt, nam nhân trên giường đột nhiên mở choàng mắt, chậm rãi ngồi dậy, môi nở nụ cười tà ác lạnh ý.

“Lăng Mân Huyền, cô quả thực thật buồn cười. Nghĩ mọi chuyện cứ như vậy đơn giản mà xong sao? Tất cả chẳng qua chỉ là mới bắt đầu mà thôi, trò hay vẫn còn chờ phía trước.”

Ra khỏi khách sạn xa hoa, đẩy ra cửa kính, gió lạnh ban sớm thốc vào mặt, nàng kéo sát bộ quần áo đơn bạc vào người, hít sâu một hơi, từ giờ trở đi muốn đem chuyện này rửa sạch hồi đầu, cứ coi như một giấc mộng đi.

Dù sao, hiện tại nàng có chuyện phiền não cần nàng giải quyết, nàng phải chăm chỉ làm việc, rời khỏi cái nơi làm người ta khó thở kia càng sớm càng tốt. Chương 6 Nhớ lại chuyện cũ

Thái độ lãnh đạm cùng xa cách này, ba năm qua nàng sớm đã nhìn nhiều thành quen, dù sao người hầu cũng phải nhìn ngó ánh mắt của chủ nhân mà làm việc, chủ nhân tòa nhà đối xử thế nào với nàng cũng gián tiếp cảm nhận từ những người này một hai phần.

Ở nơi này, đã hơn ba năm, nhưng hết thấy vẫn xa lạ như buổi ban đầu, lạnh lùng, nếu không phải ba ba ép nàng cùng người nhà thúc thúc(1) phải cùng một chỗ, nàng tình nguyện ở lại cô nhi viện, ít nhất, nơi đó, sự quan tâm của mọi người dành cho nàng là chân thành ấm áp, không có nửa điểm tạp chất.

Lúc lên cầu thang, theo thói quen nàng liếc mắt về phía gara, nơi đó quả nhiên đỗ một chiếc ô tô thể thao.

Bạn trai Lôi Thiếu Đăng của đường muội (2) Ngải Phù gần đây thường xuyên ghé qua, sáng nào cũng đến đón Ngải Phù cùng nhau đi học.

Nàng nhin không được cười khở một tiếng, biết rõ là không nên thế, nhưng tâm không tự chủ được có cảm giác không thể hô hấp.

Trước đây, nàng là tiểu công chúa xí nghiệp Lăng thị, hẳn là hoàng thái tử tập đoàn tài chính Lôi thị, biệt thự hai nhà chỉ cách nhau một bức tường. Hai người bọn họ là thanh mai trúc mã, ngày thơ vô tư, lúc đến trường hay tan trường, luôn cùng ngồi trên một chiếc xe mà về. Chơi đùa ở nhà, bọn họ luôn đóng làm cô dâu chú rể, Ngải Phù chỉ có thể bấu môi làm phù dâu hoặc người hầu. Người lớn thấy hai đứa nhỏ thân thiết như vậy, liền lên ước định chờ bọn họ lớn lên kết làm thông gia. Nhưng, Lăng gia đột nhiên xảy ra biến cố, bánh xe vận mệnh lệch hướng.

Lần đó mẹ nhận được cú điện thoại nặc danh, rốt cuộc không trở về, tới ngày hôm sau lại nhận thêm một cú điện thoại, phóng viên cũng kéo đến chặn cửa, nàng thế mới biết, ba ba một lần lỡ tay, đã hủy diệt hoàn toàn gia đình hoàn mỹ hạnh phúc của nàng. Nàng thành trẻ mồ côi.

Ba năm trước, tâm lí nàng dần trưởng thành, nàng bắt đầu hoài nghi chuyện ngày đó rất có thể là một âm mưu, thông qua tra tìm nhiều nguồn, rốt cục đã thấy một ít điểm đáng ngờ cùng lỗ hổng, phong thư nặc danh kia có thể là một cái bẫy.

Nàng đi thăm tù, muốn từ miệng ba ba nghe ra chân tướng chuyện năm đó, nhưng ba ba cũng không đồng ý gặp nàng, lí do là nàng rất tùy hứng, không chấp nhận thúc thúc nuôi nấng. Nàng biết, nhất định thúc thúc đã nói gì đó cho ba ba, cũng không muốn giải thích nhiều lời, dù không tự nguyện, vẫn thu thập chỗ hành lí đơn giản của mình, tới nhà thúc thúc.

(1) Thúc thúc: Chú

(2) Đường muội: Em họ.

3. Chương 7 - 9

Chương 7 Dấu hôn tiết lộ

Năm ấy nàng không để thúc thúc nuôi nấng, dứt khoát rời nơi này đến cô nhi viện ở, thời gian cuộn cuộn trôi, đã mười một năm, lại về nơi này, tất cả mọi chuyện cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất. Dù nàng đã chuẩn bị trước, nhưng vẫn có chuyện có thể làm nàng đau lòng, người nàng chôn sâu trong đáy lòng mười một năm, người nàng ngày nhớ đêm mong, Lôi Thiếu Đằng, thay đổi, thành vị hôn phu của Ngải Phù, thành chồng em nàng.

Mỗi lần Thiếu Đằng tới đón Ngải Phù, nàng liền không thể kiềm chế cõi lòng mình. Ba năm qua, mặc kệ nàng cố gắng như thế nào, chuyện này cứ như một khúc xương hóc trong cổ họng, dù thế nào cũng không thể nhổ ra.

Ở chỗ để giày dép, nàng hít sâu một hơi, tạm thời xua tan lo lắng trong lòng. Bước vào phòng khách rộng lớn, trông thấy nhà ăn chỉ cách một cánh cửa thủy tinh trong suốt, trên bàn ăn dài trải khăn trải bàn màu trắng, bốn người đang cười nói dùng bữa sáng.

Nàng quyết định không để ý tới, thẳng lên lầu, về phòng mình, liền bị một thanh âm gọi giật lại.

“A, đường tỉ đã trở lại.” Giọng Ngải Phù, mang theo một chút cố ý.

Bước chân nàng tạm dừng, quay đầu lễ phép chào hỏi hai người trung niên ngồi bên bàn: “Thúc thúc, thẩm thẩm, buổi sáng tốt lành!”

Thúc thúc đang xem báo ngừng đầu, khẽ gạt đầu, thanh âm trầm ồm đáp lại nàng. “Ừ, Mân Huyền. Sớm.”

Thẩm thẩm còn không thèm nhìn nàng, buông sandwich, cầm lấy khăn tay cẩn thận chà lau móng tay đỏ chót, không chút để ý miệng. “Ừ, sớm.”

Lôi Thiếu Đằng cũng ngồi bên bàn, khuôn mặt thâm thúy như pho tượng cẩm thạch, toát lên vẻ cao sang quý tộc. Lúc này, hẳn dường như không có việc gì đảo mắt xung quanh, rồi yên lặng dừng ở nàng.

Ba năm trước đây, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, thiếu chút nữa không nhận ra, khác hẳn Lôi Thiểu Đằng thanh tú soái khí lúc trước, ánh mắt hắn đã thêm một chút trầm ổn cùng ngạo khí, dáng người phách cao lớn tuyệt mỹ.

Cũng ba năm này, nàng cơ hồ coi hắn như người trong suốt, số lần nói chuyện gần như bằng không. Mân Huyền cẩn thận môi, đang chuẩn bị lên lầu, thanh âm kiều mị của Ngải Phù lại chắn ngang bước nàng.

“Ta nhớ rõ ngày hôm qua đường tử cũng mặc bộ quần áo này, sáng sớm mới từ bên ngoài trở về, chẳng lẽ là đường tử một đêm chưa về?”

Nàng lo lắng quay đầu, thấy Ngải Phù nhấp nhẹ chén sữa, lại khó nén vẻ hưng phấn thấy người gặp họa, khuôn mặt trang điểm kiêu kiêu xem ra đã có một tia vẩn vơ.

“Mân Huyền, cháu lại đây một chút.” Thúc thúc nặng nề buông tờ báo trong tay, nhìn có chút tức giận.

Tim Mân Huyền không khỏi đập thành thạch, chậm rãi bước xuống lầu, đi tới, ngồi xuống cái ghế tay thúc thúc chỉ.

Mắt thúc thúc sáng như đuốc, quét qua quét lại trên mặt nàng, cuối cùng dừng lại trước khối xanh tím trên cổ nàng.

Ngải Phù hứng thú liếc mắt một cái, như tìm thấy đại lục mới, hét lên: “Con biết, con biết. Đây là dấu hôn. Xem ra đời sống ban đêm của đường tử thật phong phú, một đêm chưa về, chắc là cùng nam nhân đi ra ngoài lâu rồi!”

Mân Huyền cả kinh, theo bản năng kéo cao cổ áo. Chẳng lẽ thật là dấu hôn? Lúc đó nàng quá hoảng loạn, ở khách sạn vội vàng tắm rửa, vẫn còn chưa kịp soi gương. Chương 8 Bất ngờ quá quan

(Bất ngờ thoát khỏi xấu hổ)

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên người nàng, nàng ngồi im như phỗng, mấp máy môi, không biết nói cái gì cho phải.

“Cháu nghĩ đây là vết muỗi đốt. Mân Huyền cũng không phải giống như đi qua đêm, vì sáng sớm cháu lái xe đến đây, nhìn thấy cô ấy đang chuẩn bị ra ngoài chạy bộ.”

Thanh âm của Lôi Thiểu Đằng phút chốc đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh quý dị, Mân Huyền kinh ngạc ngẩng đầu, lần đầu tiên dùng một ánh mắt khác thường nhìn hắn, mấy năm nay hắn luôn lạnh lùng đứng xem, giống như chưa bao giờ biết qua nàng, tận lực mắt mù tai điếc, nhưng lúc này lại...

Không biết có phải ảo giác hay không, nàng nhìn thấy trong đôi mắt kia có một tia nhu tình cùng thương tiếc.

Có lẽ vì ngại nói ra nói vào, ba năm nay, Lôi Thiểu Đằng rất ít khi nói chuyện cùng Mân Huyền trước mặt mọi người, lần này hắn lại chịu mở miệng, hơn nữa nói rất bình tĩnh. Mọi người quay mặt nhìn nhau, nhất thời không nghĩ ngợi, chú cũng không tiếp tục truy vấn.

Kế hoạch làm Mân Huyền mất mặt không đạt được, lại không dám cư xử bừa bãi trước mặt Lôi Thiểu Đằng, Khải Phù thở phì phì, đôi môi đỏ mọng cong cong, lắc lắc thắt lưng chậm rãi đứng lên.

“Cha, mẹ, chúng con đi học. Buổi tối con cùng cùng Thiểu Đằng đi ăn tối dưới ánh nến, không về ăn cơm.”

Ngải Phù lúc nói chuyện, ánh mắt như vô tình dừng trên người Mân Huyền, cố ý kéo dài câu, rõ ràng là muốn nói cho nàng nghe. Những năm này, những chuyện cố ý khoe khoang cùng khiêu khích, trong nhà không lúc nào thiếu. Mân Huyền cúi đầu, cố giữ vẻ lạnh lùng, chậm rãi đi lên tầng.

“Chị, có muốn đi nhờ hay không a? Dù sao xe thể thao của Thiểu Đằng cũng còn rộng, ghế sau không có ai ngồi.” Thanh âm nũng nịu yếu ớt của Ngải Phù vang lên sau lưng.

Vịn tay vịn cầu thang dừng lại một lúc, hơi nghiêng người, trước sau như một bình tĩnh đáp lại: “Không cần, Ngải Phù, chị đi xe Bus được rồi.”

Trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại, thở ra một hơi dài, nàng vô lực ngã xuống chiếc giường lớn mềm mại. Hôm nay là một buổi sáng hỗn loạn với nàng, tỉnh lại mới phát hiện mình đã thất thân với một nam

nhân chỉ có gặp qua một lần, thật vất vả mới an ủi được chính mình, làm chính mình quên đi chuyện ngoài ý muốn này. Sau trở về lại bị phát hiện dấu hôn, thiếu chút nữa không dấu nổi.

Hắn vì sao phải nói giúp nàng, nhiều năm lãnh đạm cùng coi thường, tình cảm dành cho hắn dần nhạt đi, cũng là lúc, hắn đột nhiên đánh vỡ bầu không khí cứng ngắt. Vì sao?

Ai, nghĩ không ra, nàng vò vò đầu, miễn cưỡng nghiêng người, khóe mắt đảo qua đồng hồ báo thức đầu giường, đột nhiên nhảy dựng lên, không tốt, lúc này chỉ lo ngăn người, không chú ý giờ giấc, nhanh nhanh đi học không sẽ muộn.

Vội vàng mở tủ quần áo, lấy ra áo sơ mi, một cái quần bò, vợ lấy túi, vội vàng vàng chạy xuống cầu thang.

.....

Mân Huyền ôm sách vở, đi nhanh qua vườn trường, giáo sư dạy tiết đầu là một ông già tính tình cổ quái, thường xuyên điểm danh, nhất là không chút lưu tình với sinh viên đi muộn, đuổi thẳng tay.

“Mân Mân... Mân Mân...”

Nàng đột nhiên nghe thấy có người gọi mình, tạm thời dừng lại, nhìn xung quanh bốn phía. Nhìn thấy bạn tốt Chỉ Dao đang đứng cạnh bãi đỗ xe, hét gọi nàng.

Các nàng tuy học cùng một trường đại học, nhưng khoa lại khác nhau, nàng học khoa Báo chí, ước mơ lớn nhất là sau này là có thể trở thành phóng viên hoặc biên tập tạp chí, mà Chỉ Dao chỉ đơn thuần nghe theo ý muốn của cha mẹ, học khoa Quản lý công thương (1), vì cha mẹ nàng hy vọng nàng tốt nghiệp ra có thể hỗ trợ quản lý công ty nhà mình.

(1) Đây là một ngành học của TQ, hình như VN không có (ta cũng không biết nữa, ta học kĩ thuật nên không rõ T_T). Có nhiều ngành quản lý lắm, như quản lý kinh tế, quản lý công thương (công nghiệp và thương mại), quản lý công trình. Đây là bên TQ.

Chương 9 Cuộc tọa đàm ngoài ý muốn (1)

“Mân Mân, hôm nay khoa của tớ có một buổi tọa đàm phần kích tuyệt luân, có muốn cùng đi nghe một chút không?” Chỉ Dao khoác vai nàng, như làm nũng, “Tớ đi một người chán quá, đi cùng tớ đi.”

“Tọa đàm?” Mân Huyền nghe xong, lắc đầu như trống bỏi: “Không, tớ không đi. Chỉ Dao, tớ không có hứng thú với mấy môn học khoa cậu, tí nữa tớ còn có một môn rất quan trọng, không thể vắng mặt.”

Hình thức tọa đàm ở cái trường này nàng quá rõ ràng, chắc chắn sẽ có một vị giáo sư đứng trên bục giảng, toàn bộ mọi người dất nhau tới hội trường, sau đó thì nghe một buổi nói chuyện vừa nặng nề vừa dài dòng.

“Mân Mân, đi với tớ đi.” Chỉ Dao tiếp tục làm nũng, “Chuyện ông giáo sư của cậu không thành vấn đề, cần một cú điện thoại của tớ là được rồi. Cậu đi với tớ đi.”

“Nhưng mà...” Mân Huyền cố không trợn trừng mắt, nàng biết cô bạn của mình siêu cấp có tiền, cha nàng lại là ủy viên ban quản trị của trường, nên mọi người đều coi nàng như cô công chúa nhỏ.

Tính đại tiểu thư của Chỉ Dao đâu chỉ có lần này mới lộ ra, luôn tâm huyết dâng trào mặc kệ nàng có phải đang học hay không, đi vào khoa báo chí tìm nàng, sau đó mặc kệ ánh mắt của mọi người, lôi nàng khỏi phòng học. Mân Huyền vì thế cũng thành nhân vật phong vân nổi tiếng của trường, đi đến đâu mọi người cũng nói nàng là bạn của công chúa nhỏ Chỉ Dao.

“Không nhưng nhị gì hết.” Chỉ Dao ngắt lời nàng, mặt lộ ra vẻ thẹn thùng: “Cậu biết không? Tớ thích một người.”

“Tớ biết rồi.” Mân Huyền chịu hết nổi, gõ vào đầu Chỉ Dao, “Không phải cậu từng nhắc tới vị hôn phu lúc nhỏ sao. Được rồi, không nói nhiều nữa, tớ phải đi, nếu không thực sự muộn rồi. Giờ ăn cơm trưa liên lạc lại nha.”

Nàng giẫy khỏi tay Chỉ Dao, đang chuẩn bị chạy vào phòng học, lại nghe thấy Chỉ Dao nhỏ giọng nói.

“Không phải, là một nam sinh tớ thích, chứng tớ đã muốn định gắn bó cả đời. Tháng sau liền quyết định đính hôn.”

“Cái gì? Tháng sau? Hai người quyết định gắn bó?”

Mân Huyền cả kinh đến mức suýt chút nữa nhảy dựng lên, chạy nhanh như bị cháy mông, nóng nảy cầm tay Chỉ Dao.

“Vậy vị hôn phu cha mẹ cậu chọn thì thế nào? Cậu không phải nói mình thích hấn sao? Sao bây giờ lại đột nhiên nhảy ra một nam sinh khác? Sao lại không nói cho tớ? Hai người định gắn bó cả đời sao? Vậy cha mẹ cậu thì thế nào?”

Thấy mình thành công “tóm gọn” sự chú ý của Mân Huyền, Chỉ Dao đắc ý, không khỏi nhanh nhanh chóng chóng kéo tay bạn tốt đến khoa nàng.

“Được rồi, được rồi. Người tớ thích đang ở ngay hội trường, cậu giúp tớ nhìn xem, các mặt của anh ấy có tốt không?”

Hai người thở hồng hộc chạy tới hội trường, nơi đó sớm đã chật như nêm. Thỉnh thoảng còn truyền đến từng đợt tiếng hét chói tai điên cuồng, tất cả nữ sinh đều mang một vẻ ửng hồng cùng hưng phấn khó hiểu, như ánh mắt ái mộ của Crazy fan nhìn ngôi sao.

(1) Buổi nói chuyện của giáo sư hoặc người nổi tiếng trong một lĩnh vực nào đó với sinh viên về khó khăn của môn học, cơ hội nghề nghiệp, ...

4. Chương 10 - 12

Chương 10 Khiếp sợ

Nhìn thấy Chỉ Dao, mọi người đều biết điều mà tránh qua một bên nhường đường, không có biện pháp, ai bảo người ta là thiên kim ủy viên hội đồng trường đâu!

Chỉ Dao ngẩng cao đầu bước vào lối đi các sinh viên đã dọn sẵn cho mình, tay vẫn lôi kéo Mân Huyền. Lúc này, Mân Huyền thật hận không thể che kín mặt mình lại, nàng có thể cảm nhận rõ ràng ánh mắt ghen tỵ cùng hờn giận từ bốn phía bắn tới. Ánh mắt như vậy, nàng đã quá quen thuộc.

Mỗi lần ở cùng Chỉ Dao, mọi người chủ yếu nhìn nàng bằng cái loại ánh mắt này, lẽ ra nàng lên sớm tập thành thói quen, nhưng mỗi lần như vậy đành phải tự an ủi, đối mặt những tình huống như thế này, nàng không thể nhẫn nại được.

Cũng khó trách, Chỉ Dao vừa có tiền vừa có thế, cha không chỉ là ủy viên hội đồng trường, còn là chủ tịch công ty Giảm thị nổi tiếng khắp thiên hạ đâu!

Có rất nhiều người muốn làm bạn thân của Chỉ Dao, nhưng nàng chưa từng có ấn tượng tốt với bất cứ ai. Trong mắt Chỉ Dao, ngoại trừ Mân Huyền, nàng coi như tất cả những kẻ muốn tiếp cận nàng đều có mục đích nào đó.

Ngày khai giảng Cao nhĩ (*) đầu tiên, tất cả học sinh vây quanh lấy Chỉ Dao quan tâm chăm sóc, chỉ có Mân Huyền vẫn ngồi một góc, trầm mặc không nói gì. Rồi tất cả mọi người té ngựa khi Chỉ Dao nói, muốn Mân Huyền làm bạn tốt của nàng.

Mân Huyền chỉ nghĩ, có lẽ nàng nói đùa, ai ngờ sau này, Chỉ Dao vẫn cứ quần lấy nàng. Dần dần, nàng phát hiện Chỉ Dao ngoại trừ có chút bệnh công chúa, thật ra tính cách rất đơn thuần lại thẳng thắn, không có điều ngoa tùy hứng như tưởng tượng, vì thế lâu ngày sinh tình, hai người thành bạn thân.

Thật vất vả mới theo được Chỉ Dao tới vị trí tốt nhất của hội trường, Mân Huyền ngồi vào chỗ của mình, nhìn nhìn bốn phía, không khỏi sinh nghi.

“Chỉ Dao, hôm nay các cậu mời giáo sư nào đến đây thế? Thật quá phô trương, ngay cả sinh viên khoa khác cũng nhào tới xem.”

“Ha ha... Người đó không phải giáo sư. Nhưng, còn lợi hại hơn cả giáo sư.” Chỉ Dao úp úp mở mở nói, vuốt mái tóc quần, lời nói lộ ra một tia tự hào, lập tức chỉ về mấy biểu ngữ phía trước. “Nhìn đi, tên đấy!”

Mân Huyền nhìn theo tay nàng, quay đầu lại, nhất thời quá mức sợ hãi, toàn thân đông cứng lại, tim đập thình thịch tưởng nhảy ra khỏi lồng ngực đến nơi.

Nàng trừng to mắt, cố gắng nhìn rõ hàng chữ làm nàng khiếp sợ không thôi, cuối cùng chỉ còn nhìn thấy chín chữ: “Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh Doãn Lạc Hàn.”

(*) không biết là cấp học hay khối học, hình như là cấp hai hoặc là lớp 11 hay sao ấy, ta thật không rõ lắm T_T

Chương 11 Thời khắc xấu hổ

Doãn Lạc Hàn đứng trên đài cao chậm rãi mà nói, tiếng nói gợi cảm tràn ngập từ tính, mỗi lần giơ tay nhấc chân đều toát lên khí chất tôn quý, thành thực trầm ổn, nháy mắt đã thu hút tất cả ánh mắt của mọi người trong hội trường.

Ngồi hàng ghế đầu, Mân Huyền tim đập thình thịch nhìn thân ảnh cao lớn vĩ ngạn trước mặt, đầu óc trống rỗng, không thể ngờ thế giới lại nhỏ như vậy, người nàng muốn quên nhất lại bất ngờ xuất hiện.

Nàng thất kinh, cuống quýt cúi đầu sợ hãi sẽ phát hiện ra nàng đang ở đây. Không ngờ khuỷu tay bị huých nhẹ một phát, khuôn mặt xinh đẹp của Chỉ Dao hơi đỏ đỏ, cười khẽ chớp mắt vài cái: “Mân Mân, thấy anh ấy thế nào? Rất tuần tú đúng không?”

“Cậu nói ai?” Mân Huyền bất ngờ bị Chỉ Dao cắt đứt suy nghĩ, lộ ra vẻ mặt ngơ ngác.

“Ngu ngốc!” Chỉ Dao tức giận ngơ nhẹ đầu nàng, chỉ chỉ về hướng thân ảnh trên đài: “Đương nhiên là anh ấy a.”

“À... À... Bề ngoài cũng được.” Mân Huyền không dám ngẩng đầu nhìn người kia, đành phải cúi đầu đáp bừa.

“Mân Mân, cậu sao thế? Mặt đỏ như vậy!” Chỉ Dao nghiêng đầu, thân thiết hỏi Mân Huyền.

Chỉ Dao tự nhiên cất cao giọng hỏi như thế, phút chốc ánh mắt mọi người đều phóng đến đây, ngay cả Doãn Lạc Hàn trên đài cũng ngừng lại.

Mân Huyền vỗ vỗ cái trán đau nhức, làm bạn Chỉ Dao nhiều năm, có khi Chỉ Dao thẳng thắn đến mức làm nàng đỏ khóc đỏ cười. Giống như lúc này vậy, những chuyện làm người ta chú ý nhiều không kể xiết.

Tiếp nhận vô số ánh mắt khác thường, Mân Huyền cố trấn định tự nhiên, dù sao những chuyện xấu hổ như thế này, ngày ngày không thể không xuất hiện ở những nơi có Chỉ Dao, nàng sớm đã coi như chuyện đương nhiên.

Chỉ có một ánh mắt sắc bén bắn từ trên đài là làm nàng đứng ngồi không yên, chắc chắn hẳn đã nhận ra nàng rồi, thật mất mặt quá, có lẽ hẳn cho nàng làm thế này để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Tối hôm đó là một sai lầm, nàng thật hy vọng cả hai chỉ coi nó như một làn khói mỏng, dần tan đi. Đọc đủ loại tin tức về Doãn Lạc Hàn, biết hẳn là điển hình của dạng công tử phong lưu, có rất nhiều đàn bà gọi cảm yêu diễm vây quanh, nàng chỉ là một cô gái nhan sắc bình thường, có lẽ cảm giác với nàng đã bay mất tăm từ bao giờ, hiện tại nàng lo lắng chẳng qua chỉ là tự tìm phiền não mà thôi.

“Thật có lỗi, thanh âm của tôi lớn quá, quấy rầy.” Chỉ Dao chậm rãi xin lỗi, ngược lại nhìn Doãn Lạc Hàn, “Lạc... Khụ... Doãn tổng tài, xin ngài tiếp tục.”

Doãn Lạc Hàn không để ý, nhún nhún vai, đôi mắt sâu thẳm ánh lên tia nhìn không dễ phát hiện, khuôn mặt lạnh lùng không nhìn ra điều gì khác thường. Hắn quay người, bắt đầu giải thích các hình ảnh chiếu trên bảng.

Mân Huyền kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chỉ Dao, là ảo giác chăng, ánh mắt Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn nhìn nhau rất khác lạ, tựa hồ bọn họ đã sớm quen biết nhau. Chương 12 Đáp án

Buổi diễn thuyết “phấn khích tuyệt luân” cuối cùng cũng kết thúc trong tràng vỗ tay rào rào cùng tiếng hét chói tai điên cuồng của những sinh viên nữ. Tuy vậy, Doãn Lạc Hàn vẫn giữ nguyên bình tĩnh, khuôn mặt tuấn dật lạnh khốc như cũ, không biểu cảm, đôi mắt sắc bén quét một vòng dưới đài, dừng ở một nơi nào đó, miệng hơi mấp máy.

Mân Huyền cảm nhận được tầm mắt kia đang nhìn về chỗ nàng ngồi, nàng hơi quay mặt đi, quả nhiên nhìn thấy Chỉ Dao ngược ngùng gật đầu đáp lại. Nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều, liền nhận thấy ánh mắt đã chuyển sang người nàng, theo bản năng ngẩng đầu, đột nhiên bị hút vào đôi mắt thâm trầm như vực thẳm, bạc môi hần nhếch lên, cười bí ẩn.

Nàng gần như ngừng thở, trái tim nháy mắt đập chậm nửa nhịp, hần hình như vẫn chưa nhận ra nàng, nếu không sao lại dùng loại ánh mắt này nhìn nàng.

“Mân Mân, diễn thuyết xong rồi, chúng ta đi thôi.” Bả vai bị huých nhẹ, Mân Huyền lấy lại bình tĩnh, hướng ánh mắt bất an lên đài, phó hiệu trưởng đang cung kính mời Doãn Lạc Hàn bước xuống.

Sinh viên lục tục ra khỏi hội trường, nhưng phần lớn sinh viên nữ vẫn dính chặt ở chỗ cũ, hết ái mộ rồi lưu luyến nhìn bóng dáng Doãn Lạc Hàn. Có mấy người trang điểm xinh đẹp cầm hoa hồng định xông lên, lại bị bảo vệ ngăn cản, bất lực nhìn Doãn Lạc Hàn biến mất trong tầm mắt, tức đến độ dậm chân bình bịch.

Mân Huyền lắc đầu chán nản, cùng Chỉ Dao theo dòng người chậm rãi ra khỏi hội trường, bên tai thỉnh thoảng nghe thấy tiếng mọi người bàn luận, đương nhiên người được nói đến còn ai khác ngoài nhân vật chính của buổi diễn thuyết, Doãn Lạc Hàn.

Nghe Doãn Lạc Hàn được khen ngợi, khoe môi Chỉ Dao cong lên thành đường cong duyên dáng, nàng gơ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, mở miệng hỏi Mân Huyền vẫn thấp thỏm: “Mân Mân, đến giờ ăn trưa rồi. Hôm nay tâm trạng tốt cực tốt, mời cậu đi ăn đồ Ý thế nào?”

“Nhưng cậu còn chưa nói cho tớ đối tượng cậu định gán bó cả đời!” Mân Huyền nhớ rõ ràng mục đích bị kéo tới nơi này, không khỏi nhìn đông nhìn tây, tìm tòi bất cứ ai khả nghi.

“Không phải cậu vừa mới gặp qua sao?” Chỉ Dao nháy mắt.

“Tớ thấy rồi?” Mân Huyền hơi sững sốt, lập tức lắc đầu: “Không có đâu, Chỉ Dao, cậu đang nói đùa đúng không?”

“Nếu cậu không tin, bây giờ tớ liền mang cậu đi gặp lại anh ấy lần nữa, cho cậu tận mắt tin tớ không nói đùa.” Chỉ Dao cười đầy giáo hoạt, nắm tay Mân Huyền chạy nhanh khỏi vườn trường đến chỗ đỗ xe. Nơi đó có chiếc xe thể thao xa hoa đỗ lại, một thân ảnh cao ngất đang tựa lên thân xe.

Càng tới gần người kia, Mân Huyền càng kinh hoàng, tim đập thình thịch, chỉ sợ nảy khỏi lồng ngực tới nơi. Tuấn nhan cao ngạo lạnh lùng, cả người hần tắn ra một loại khí phách lạnh lùng khó ai sánh kịp, còn có cặp mắt hết nhìn chăm chăm Chỉ Dao lại chuyển sang nàng, ẩn chứa một loại thâm trầm u ám.

Chẳng lẽ Doãn Lạc Hàn là đối tượng mà Chỉ Dao muốn kết hôn? Da đầu Mân Huyền run lên, không dám tìm kiếm đáp án đúng, lúc này nàng chỉ muốn chạy khỏi tầm mắt Doãn Lạc Hàn càng sớm càng tốt.

Còn cách hắn vài chục bước chân, nàng đột nhiên kéo tay Chỉ Dao lại, không dám bước tiếp về phía trước: “Chỉ Dao, đột nhiên tớ nhớ ra tớ còn có việc gấp, tớ... Tớ đi trước đây.”

“Mân Mân, còn chuyện gì gấp hơn chuyện chung thân đại sự của tớ?” Chỉ Dao chu môi, không để Mân Huyền rời đi, bắt đầu tung ra chiêu làm nũng quen thuộc: “Tớ mặc kệ, cậu phải đi với tớ. Tớ muốn giới thiệu bạn thân nhất của tớ với Lạc ca ca...”

“Nhưng tớ...” Mân Huyền vừa định nói, lại bị một giọng nói trầm thấp đánh gãy: “Chỉ Dao, thoát nhìn, bạn thân của em không muốn nhìn thấy tôi.”

5. Chương 13 - 15

Chương 13 Giới thiệu

Bên trong một nhà ăn Ý tao nhã,

Mân Huyền im lặng, cúi đầu nhìn chăm chăm đĩa thức ăn, thực không còn tâm trạng ăn uống.

Tiếng nói chuyện vui vẻ dồn dập đập vào tai, tiếng cười thanh thúy của Chỉ Dao cùng tiếng nói trầm thấp kia đan vào nhau, tuy rằng từ đầu đến cuối nàng chỉ cúi đầu, cũng tận lực coi mình như người tàng hình, nhưng luôn có một ánh mắt sắc bén như vô tình dừng trên người nàng làm nàng vô cùng khó xử cùng bất an.

Nàng sống hai mươi năm ngắn ngủi, chưa bao giờ sợ hãi như thế này, buổi sáng tỉnh lại, thoát khỏi khách sạn, bây giờ lại tình cờ gặp lại, thời gian bất quá chỉ ngắn ngủi vài giờ, người nàng nghĩ từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt nàng lại đột nhiên xuất hiện, hơn nữa thân phận xấu hổ như thế, hẳn là người Chỉ Dao muốn gắn bó cả đời.

Sao lại có thể tình cờ như thế? Dĩa ăn trên tay nàng bất giác cắt mạnh xuống đĩa salad, bên tai vang lên thanh âm nghi hoặc của Chỉ Dao: “Mân Mân, cậu không thích salad sao? Có cần gọi bồi bàn đổi món khác không?”

“Không, không cần.” Nàng bối rối lắc đầu, giờ mới thấy trong lúc vô ý, nàng đã cắt salad loạn thành một đoàn.

“Tớ thấy ăn như vậy cũng không tệ lắm.” Vì che giấu tâm trạng, nàng vội vàng đưa một miếng vào miệng. Salad bị trộn lẫn với nhau, cho vào miệng tạo ra một loại hương vị vô cùng cổ quái. Nàng vội vàng cầm cốc rượu, ngấp một ngụm rượu vang để thức ăn trôi xuống cổ.

“Mân Mân, lâu như vậy, tớ vẫn chưa giới thiệu hai người với nhau đâu.”

Tiếng Chỉ Dao cắt đứt suy nghĩ của Mân Huyền, nàng lặng lẽ thu lại biểu cảm trên mặt, thật tự nhiên ngẩng đầu lên, cố gắng để mình thoát nhìn không có bất cứ điều gì bất thường.

Chỉ Dao quay đầu nhìn hẳn, mỉm cười ngọt ngào: “Lạc ca ca, cậu ấy là Lăng Mân Huyền, bạn thân nhất của em.”

“Mân Huyền, rất vui được gặp, tôi từng nghe thấy tên của em từ miệng Chỉ Dao không chỉ một lần.” Giọng nói trầm thấp còn mang theo một tầng âm chỉ khác.

Mân Huyền căng thẳng, nâng tầm mắt lơ đãng nhìn lại đôi con ngươi đen ản sáng gầm mãnh liệt, lịch sự gật đầu, rồi lập tức theo bản năng né tránh ánh nhìn sắc như dao của hắn.

Chỉ Dao là người bạn tốt nhất đời nàng, có thể thấy Chỉ Dao thực sự thích hẳn, nàng không dám tưởng tượng chẳng may Chỉ Dao phát hiện bọn họ đã có tình một đêm, hậu quả sẽ nghiêm trọng cỡ nào.

“Mân Mân, Lạc ca ca không chỉ là bạn từ nhỏ, anh ấy còn là vị hôn phu của tớ.”

Chỉ Dao tự hào nói xong, không hề phát hiện bầu không khí quỷ dị quanh Mân Huyền cùng Doãn Lạc Hàn.

Vị hôn phu? Mân Huyền hơi giật mình, nàng nhớ rõ trước khi cùng Chỉ Dao đi nghe diễn thuyết, Chỉ Dao nói nàng thích người khác, hẳn chính là Doãn Lạc Hàn đang ngồi đối diện, hơn nữa bọn họ còn tính gắn bó cả đời, tháng sau đính hôn, hiện tại lại...

Trên mặt Mân Huyền ngoài kinh ngạc chỉ có kinh ngạc, Chỉ Dao mím môi cười nhẹ, “Ha ha... Mân Mân, cậu bị lừa. Kỳ thật chuyện tớ có người khác là tớ cố ý bịa ra, chỉ vì muốn dụ cậu cùng tớ đi nghe Lạc ca ca diễn thuyết.” Chương 14 Suy nghĩ hỗn loạn

Mân Huyền trừng to mắt, không thể tưởng tượng nàng bị Chỉ Dao lừa. Nếu không phải Chỉ Dao thốt ra câu nói kinh hãi thế tục kia, nói là muốn cùng người khác gắn bó cả đời, nàng sẽ không bị lôi kéo đi nghe cái gì mà diễn thuyết, cũng sẽ không gặp lại Doãn Lạc Hàn, rồi bây giờ cũng không phải ngồi chỗ này cúi đầu chột dạ, xấu hổ vạn phần.

Mân Huyền muốn thăm oán Chỉ Dao vài câu, nhưng lời nói đến đầu môi lại không thốt ra được. Chỉ Dao luôn đơn thuần, không có tâm nhãn, dù nàng đến cũng chỉ vì có ý tốt muốn giới thiệu vị hôn phu với bạn thân.

Chỉ Dao ngừng thở, chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn Mân Huyền rơi vào trầm lặng: “Mân Mân, cậu đang giận tớ sao?”

“Không có. Cậu suy nghĩ nhiều rồi.” Mân Huyền vui vẻ ra mặt, nhẹ nhàng điểm nhẹ chóp mũi Chỉ Dao, vài tia oán giận trong lòng cũng bốc hơi không còn dấu vết.

“Vây là tốt rồi.” Chỉ Dao nhẹ nhõm, nhìn thẳng Doãn Lạc Hàn đang nhấp rượu phía đối diện: “Mân Mân, hôm nay lần đầu tiên thấy Lạc ca ca, cảm thấy anh ấy thế nào? Anh ấy có điểm gì hấp dẫn cậu?”

Thình lình Chỉ Dao hỏi một câu kì quái như thế, Mân Huyền thiếu chút nữa thì sắc nước miếng. Nhất thời nàng không biết nói cái gì cho tốt. Nếu nói anh ta tốt lắm hoặc mấy câu linh tinh, rơi vào lỗ tai Doãn Lạc Hàn sẽ thành nàng bị vẽ anh tuấn nhiều tiền của hấn mê hoặc, mà hấn cũng cho nàng là kẻ nông cạn, hám tiền. Mà nếu nói Doãn Lạc Hàn bình thường, Chỉ Dao nghe xong sẽ mất hứng.

Cho nên đây đúng là một vấn đề đau đầu, Mân Huyền ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng chỉ biết lập lờ nước đôi: “À, Chỉ Dao, ánh mắt của cậu tốt lắm.”

Vừa dứt lời, nàng đã cảm thấy cặp mắt sâu không đáy đối diện càng trở nên sâu sắc mà sắc bén, toát ra vẻ âm trầm lạnh lùng. Nàng nói câu đó không hấn là khen tặng, người bình thường nghe dù sẽ không vui vẻ cười to, nhưng cũng không đến mức nhìn nàng như muốn ăn sống nuốt tươi như vậy chứ?

“Ha ha,... Mân Mân, ấn tượng của cậu cũng không sai đi!” Chỉ Dao tự nhiên cười rộ lên. “Từ nhỏ Lạc ca ca đã rất có duyên, nữ nhân nào nhìn thấy anh ấy cũng đều bị mê hoặc.”

Thì ra Chỉ Dao vốn đã biết Doãn Lạc Hàn là đồ công tử đào hoa, nữ nhân bên người xếp thành hàng dài, nhưng Chỉ Dao lại tuyệt không ghen, vì cái gì? Nhìn Chỉ Dao cười đến sáng bừng mặt, ánh mắt Mân Huyền nổi lên vài phần khó hiểu.

Trong nháy mắt, Doãn Lạc Hàn thu hồi ánh mắt lạnh lùng thâm trầm, thay bằng vẻ nhu hòa dịu dàng nhìn Chỉ Dao, vẻ mặt thoải mái: “Chỉ Dao, bạn của em thực có thể nói, tâm địa cũng thật thiện lương.”

Hắn nhắc tới “tâm địa thiện lương” hấn là chỉ chuyện nàng tốt bụng

đưa hấn trở về khách sạn, hấn đang ám chỉ tối hôm qua lửa nóng thân mật triền miên. Nhưng vì sao hấn phải cố tình ám chỉ chuyện này trước mặt Chỉ Dao, làm như vậy có lợi gì cho hấn, hay là Doãn đại tổng tài nhất thời cao hứng muốn nắm lấy nàng?

Ánh mắt như vô tình dừng trên mặt nàng luôn có một loại quỷ dị bí ẩn, Mân Huyền như thấy hàng ngàn mũi gai đâm vào lưng.

Nàng bối rối, thật sự không thể đoán ra mục đích của hấn, đáy lòng đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn thoát đi.

“Hai người từ từ nói chuyện, tôi muốn đi toilet một chút.” Nàng tao nhã đứng lên, không đợi bọn họ mở miệng, liền vội vàng chạy nhanh vào toilet. Chương 15 Không kịp trở tay

Lát sau, ra khỏi toilet, nàng bắt đầu tự thôi miên mình lần thứ tám trăm ba mươi mốt, không cần nhìn đến hấn, hoặc phải làm bộ như chưa từng gặp qua hấn.

Hôm nay là lần đầu bọn họ gặp nhau, về sau hấn là vị hôn phu của Chỉ Dao, nàng là bạn thân của Chỉ Dao, cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, hai người chung sống hòa bình.

Hắn đường đường Doãn đại tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, không ngờ đến mức nhắc đến chuyện hôm qua trước mặt Chỉ Dao, đúng, chính là như vậy, đợi bữa cơm này kết thúc, nàng sẽ tìm đại một lí do gì đó chuẩn đi. Từ nay về sau mỗi lần thế này, cứ có hắn xuất hiện, nàng chỉ cần tránh mặt là ổn.

Tự thôi miên một phen sau, Mân Huyền một lần nữa đạt được niềm tin, cõi lòng bối rối cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Nàng bước từng bước nhỏ, chậm rãi đi tới bàn ăn gần cửa sổ.

Nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Chỉ Dao, lúc này đang tán gẫu rất vui vẻ cùng Doãn Lạc Hàn, hoàn toàn không chú ý tới nàng, tầm mắt quý dị khó lường kia cũng không bắn về phía nàng nữa.

Nàng mừng rỡ thoải mái, khoái trá hưởng dụng đồ ngọt ngon lành bồi bổ vừa bưng lên.

Chỉ Dao đưa miếng bánh ngọt vào miệng, đôi mắt trong veo như nước nẩy ra ý tưởng: “Lạc ca ca, hôm nay cơm nước xong, em muốn đi xem phim. Nghe nói gần đây có bộ phim kinh dị rất hay, toàn là ngôi sao em thích.”

Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai, cười yếu ớt, giọng nói tràn ngập yêu chiều: “Không thành vấn đề. Tôi chuyên đi theo công chúa nhỏ của mình, ngày hôm nay em muốn đi đâu tôi sẽ đi cùng.”

“Em biết Lạc ca ca hiểu em nhất.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao cười đến sáng lạn.

Nàng buông cái thìa nhỏ trong tay, phút chốc quay đầu nhìn Mân Huyền đang nhấm nháp đồ ngọt: “Mân Mân, rạp chiếu phim phía trước đang chiếu bộ phim kinh dị rất hay, tớ muốn cậu cùng đi với tớ, cậu lại nói cậu nhất gan không dám xem. Hôm nay có Lạc ca ca đi cùng, hẳn là cậu sẽ có dũng khí đi với tớ.”

“Không, không cần. Hai người cứ đi đi, tớ còn muốn về nhà.” Mân Huyền vội nuốt miếng bánh, thật vất vả nghĩ ra một lí do tránh đi. “Tớ còn một bài luận văn chưa viết.”

“Mân Mân, tớ cũng biết cậu muốn xem bộ phim này. Hôm nay khó được Lạc ca ca đi cùng, cậu bỏ qua cơ hội lần này, lần sau cũng không có người đi cùng cậu.” Chỉ Dao chu môi, “Mặc kệ, cậu cũng cùng đi thôi.”

Thôi rồi, tính công chúa của Chỉ Dao lại tới rồi, mỗi lần như vậy, Mân Huyền đều không có cách từ chối. Nàng đành phải đưa ánh mắt cầu cứu tới Doãn Lạc Hàn, hẳn là vị hôn phu của Chỉ Dao, hẳn hẳn cũng không hy vọng thời gian hai người bọn họ bên nhau, lại còn sờ sờ cái bóng đèn là nàng.

Không ngờ Doãn Lạc Hàn một lần nữa làm nàng mở rộng tầm mắt, tiếp nhận tín hiệu cầu cứu của nàng, thần nhiên nhíu mày, bộ dạng vô cùng lực bất tòng tâm.

Thật không biết trong đầu người này suy nghĩ cái gì nữa, Mân Huyền chán nản nhìn đi hướng khác, bắt đầu tìm cách khác thoát thác đề nghị của Chỉ Dao.

Đột nhiên Chỉ Dao lại đẩy ghế ra, chậm rãi đứng lên. “Mân Mân, Lạc ca ca, em đi toilet một chút.”

Động tác quá bất ngờ làm nàng trở tay không kịp, nếu Chỉ Dao rời đi, vậy chẳng phải, chẳng phải nơi này chỉ còn lại... Còn lại nàng cùng Doãn Lạc Hàn bằng giá.

6. Chương 16 - 18

Chương 16 Bất định

“Lăng tiểu thư vừa vào toilet, hiện tại lại muốn đi?”

Mân Huyền kinh hoàng muốn cùng Chỉ Dao đứng lên, lại bị một thanh âm trêu tức chặt đứt động tác.

“Mân Mân, cậu cùng Lạc ca ca từ từ nói chuyện, cậu sẽ phát hiện anh ấy có phong độ hay không!” Chỉ Dao vỗ vỗ vai nàng, cười dịu dàng, tiếng giày cao gót thánh thót nện xuống nền nhà càng lúc càng xa.

Một mình cùng với hắn là điều nàng không ngờ tới, đầu cúi thấp tới không thể thấp hơn, cứ như vậy, nàng càng cảm nhận được ánh mắt kia càng không bỏ qua nàng, tựa như phải đốt cháy một mảng da đầu nàng, hẳn mới can tâm.

Né tránh chẳng bằng đối mặt, nàng nhẹ nhàng chìa nhỏ trên tay xuống, nhìn thẳng hắn.

Hắn hơi tựa lưng vào ghế, mở miệng. “Em có chuyện muốn nói với tôi?”

“Đúng.” Nàng thành thật gật đầu, liếm liếm đôi môi khô nứt, nói nghiêm túc. “Tôi nghĩ anh hẳn là biết tôi muốn nói gì. Tôi hy vọng anh làm bộ coi như trưa nay chúng ta mới gặp nhau lần đầu, cũng đừng nhắc chuyện trước đây cho Chỉ Dao.”

Hắn không ý kiến, chậm chạp không mở miệng, chỉ dùng một loại ánh mắt âm trầm như hàn băng nhìn chằm chằm nàng, làm cõi lòng nàng dâng lên từng đợt sóng sợ hãi.

Nếu hắn không nói gì, vậy chứng tỏ hắn đã ngầm đồng ý. Nàng rời tầm mắt, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có một lựa chọn viên mãn cho chuyện này. Tốt nhất là nên đi trước khi Chỉ Dao ra, nếu không nàng sẽ thành cái bóng đèn đáng xấu hổ, nghĩ vậy, toàn thân nàng lại không được tự nhiên.

“Doãn tổng tài, hôm nay rất vui được biết anh, nhưng tôi rất hy vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau. Tôi đi trước, lát sau Chỉ Dao đi ra, anh nói giúp tôi một tiếng, nói buổi chiều tôi có việc.”

Nàng đeo ba lô lên, lịch sự hơi cúi đầu với hắn, nhanh chóng đứng lên.

“Đoạn em nói lúc trước, tôi không hiểu được.”

Tiếng nói trầm thấp vang lên ngay sau nàng, “ “Sự kiện” em nói không phải là chuyện tối hôm qua em uống say leo lên giường tôi, chúng ta vượt qua lửa nóng chứ...?”

“Anh, anh không cần nói nữa.” Câu nói đột ngột của hắn làm hai gò má nàng nóng bừng như lửa đốt, nàng xoay người, hận không thể xông lên bịt chặt cái miệng kia, ngăn không cho hắn nói tiếp.

Nơi này là một nhà hàng cao cấp, mà hắn, Doãn đại tổng tài đại danh鼎鼎, nổi tiếng ngút trời, từ lúc bước vào đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt ái muội dục dõ của nữ nhân xung quanh, chính mình nếu có hành động đáng nghi nào, chắc chắn không thể tránh ánh mắt của mọi người, đến lúc đó sẽ càng mất mặt.

Ý thức được điểm đó, nàng đành phải cố bình tĩnh, chậm rãi ngồi xuống.

“Anh không được nói lung tung. Tối hôm qua rõ ràng là rượu của anh có vấn đề, hơn nữa tôi không chủ động leo lên giường...” từ sau nàng ngượng đến mức nói không nên lời, nuốt nuốt nước miếng, bỏ qua. “Tóm lại tôi nhớ rất rõ ràng, là anh ném tôi lên, không phải tôi tự nguyện, nên tôi hy vọng anh biết rõ điều này.” Chương 17 Miễn cưỡng đáp ứng.

“Thì ra là như vậy.” Hắn có chút đắc chiêu xoa xoa cằm, mắt ánh lên chút lạnh lùng, nhún nhún vai. “Đại khái là tôi nhớ lầm.”

Nàng thở phào, may mà hắn nói vậy, nhưng câu tiếp theo của hắn lại một lần nữa cướp đi hô hấp của nàng.

“Kết quả vẫn như cũ, chúng ta lên giường.”

“Anh...” Nàng chán nản vò nát khăn trải bàn phía dưới, đè thấp tiếng nói cất chứa căm tức. “Chuyện đã qua, rốt cục anh còn muốn thế nào? Tốt nhất nói cho rõ ràng. Nếu anh muốn đùa cợt một cô gái bình thường như tôi, vậy tôi khuyên anh đừng cái loại hành động vừa buồn cười vừa ngây thơ này, trò đùa dai của anh làm tôi vô cùng phản cảm.”

“Tôi không có hứng thú trêu cợt em.” Hắn lạnh lùng, “Tôi chỉ muốn ngày mai em đến công ty tìm tôi, nếu không, tôi không ngại đem chuyện của chúng ta nói với Chỉ Dao.”

“Anh đang uy hiếp tôi?” Nàng bắt mắt trừng mắt nhìn hắn, vì câu nói này mà trở nên rối rắm. Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, Doãn Lạc Hàn quả nhiên khó đối phó y như lời đồn, càng có thể nói hắn khó chơi đến cực điểm.

“Tùy em nói thế nào cũng được.” Hắn hơi nhướng mày, đôi mắt sắc bén nheo lại, “Em thử đoán xem nếu Chỉ Dao biết chuyện này sẽ nghĩ thế nào? Bên người tôi không thiếu đàn bà, cô ấy sẽ cho rằng là em câu dẫn tôi, như vậy cái gọi là tình bạn hai người trong lúc đó...” Hắn tạm dừng một chút, cố ý nhấn mạnh hai chữ “Tình bạn”.

“Đồ hèn hạ, không cần nói nữa!” nàng đè thấp giọng, nhanh chóng cắt ngang lời hắn.

Nàng không hiểu, mình chỉ là một sinh viên bình thường, hơn nữa còn là đồ mờ côi ăn nhờ ở đậu người ta. Rốt cuộc có chỗ nào đặc biệt để hấn, Doãn đại tổng tài phải “đặc biệt đối đãi”?

Hấn nhứ mày, ngón tay thon dài không kiên nhẫn gõ gõ lên bàn. “Nghĩ xong chưa? Thời gian của tôi rất quý giá, chưa bao giờ để lãng phí.”

“Anh nói trước cho tôi anh muốn tôi đến công ty của anh làm gì? Không thể nói ở nơi này sao?”

Nàng không dám tùy tiện đồng ý, tốt nhất vẫn nên do thám trước con bài hấn chưa lật là gì, còn chuẩn bị đối sách ứng phó.

Doãn Lạc Hàn không nhận được thắm khen một câu, nàng quả nhiên giống như tư liệu viết, một cô gái không giống người thường. Hôm nay, nếu là cô gái khác, nghe được hấn mời, đã sớm gật đầu lia lịa đồng ý rồi.

Nếu nàng không phải con gái của hấn ta, có lẽ hấn sẽ thưởng thức nàng, nhưng hiện tại...

Hấn hừ lạnh một tiếng, khí chất âm hàn: “Em không có tư cách nói điều kiện với tôi. Em chỉ cần trả lời có hoặc không. Vì tôi đã hết kiên nhẫn.”

Người này quả thực cuồng vọng đến cực điểm, khuôn mặt nhỏ của nàng buồn bực đến đỏ bừng, đúng lúc này, nàng liếc thấy thân ảnh Chỉ Dao chậm rãi đi tới. Tiếng giày cao gót nện lên đá cẩm thạch vang lên thanh thúy như bất nàng phải nhanh chóng lựa chọn.

“Em đã có thái độ như vậy, chúng ta không còn gì để nói.”

Hấn khoanh tay, vẻ lãnh ngạo toát ra quanh người. “Cho tới giờ tôi chưa từng giấu diếm Chỉ Dao cái gì, tôi sẽ nói cho cô ấy, em và tôi tối hôm qua...”

Hấn cố ý nói chậm chậm, nhìn ánh mắt cũng không giống như đang lừa nàng, hấn sẽ nói chuyện đó cho Chỉ Dao.

“Được, ngày mai tôi sẽ đi tìm anh.” Quên đi, trước cứ qua cửa này đã, nói không chừng chuyện rất đơn giản, tất cả có khi là nàng quá lo sợ rồi.

Chương 18 Nguyên nhân chán ghét

Phòng khách Lăng gia,

“Anh nói cái này đẹp hay cái kia đẹp hơn?”

Ngải Phù đi đôi giày cao gót đắt tiền, chậm rãi bước xuống cầu thang, quần áo bó sát, cố ý quẹo rũ dạo qua một vòng trước mặt Lôi Thiếu Đằng.

Lôi Thiếu Đằng một thân Âu phục Armani ngồi ở sofa đang vùi đầu trong tờ tạp chí, ngẩng đầu lên, nhìn nàng một cái, ánh mắt lại quay về trên mặt tạp chí, nói qua loa.

“À... Em mặc cái gì cũng rất đẹp.”

“Thiếu Đằng, vừa rồi em thử cái gì anh cũng nói như vậy, người ta thật không biết chọn bộ nào, anh mau chọn cho em một cái đi.”

Ngải Phù làm nũng giậm chân, không vui vì mình bị xem nhẹ, nhanh tay đoạt lấy tờ tạp chí trong tay Lôi Thiếu Đằng.

Lôi Thiếu Đằng thở dài, nhìn lên, bất chợt bắt được một bóng hình xinh đẹp ở gần cửa, vẻ mặt trở nên phức tạp, tiết tuc trả lời có lệ với Ngải Phù:

“Ngải Phù, anh nói thật. Dáng người em rất đẹp, mặc quần áo gì cũng hợp.”

“Ha ha... Vậy em quyết định mặc cái này.” Ngải Phù cười duyên bá lấy cổ Thiếu Đằng, định chu môi hôn lên mặt hấn.

Lôi Thiếu Đằng mất tự nhiên đẩy nàng ra, dè dặt giọng: “Ngải Phù, đừng náo loạn, chị em về rồi.”

Mân Huyền đi vào phòng khách, nhìn thấy hai thân ảnh quần quít trên sô pha, nàng coi như không thấy, không chút do dự xoay người lên lầu, vừa bước được mấy bậc thang, chợt nghe thấy mấy câu nói châm chọc khiêu khích.

“Chị ta trở về thì sao? Em cùng bạn trai thân thiết ở đâu cũng không liên quan gì đến chị ta.” Ngải Phù kiều ngạo nói, quắc mắt về phía cầu thang, đắc ý cười lạnh.

Chị ta vẫn là nàng công chúa được mọi người chiều chuộng sao? Không, nhiều nhất bây giờ chị ta chỉ có thể coi là kẻ đáng thương được nhà Lăng Ngải Phù nàng thu nuôi mà thôi.

Trước đây Thiếu Đằng bị Lăng Mân Huyền chiếm lấy, nàng chỉ còn biết len lén nhìn Thiếu Đằng từ xa. Nàng chán ghét Mân Huyền, vô cùng chán ghét chị ta.

Nàng thường thâm oán hận trời đất bất công, vì sao, cùng một họ Lăng, Lăng Hồng Huyền từ lúc sinh ra đã được hưởng những thứ tốt nhất, mà nàng, Lăng Ngải Phù chỉ có thể hèn mọn theo phía sau bọn họ, còn suốt ngày bị Lăng Mân Huyền cười nhạo là: “Cái đuôi chán ghét.”

Nàng không ngừng nguyện rửa chị ta, ông trời dường như cũng nghe thấy tiếng nàng. Cha Lăng Mân Huyền, cũng là bác nàng, cầm dao giết người, cục diện hoàn toàn đảo ngược, Lăng Mân Huyền thành hai bàn tay trắng, mà nàng, từ kẻ bị người cười nhạo là cái đuôi lại thành thiên kim tiểu thư.

Sau khi gặp chuyện không may, ba ba muốn Lăng Mân Huyền về ở, bị nàng phản đối kịch liệt, nhưng vô dụng, Lăng Mân Huyền vẫn vô tư bước vào.

Lúc ấy nàng tuy còn nhỏ, nhưng không còn ngây thơ, Lăng Mân Huyền ở bên cạnh như nhắc nhở nàng, cuộc sống giàu sang phú quý này, đều là cướp của kẻ khác, nói không chừng có một ngày sẽ bị Lăng Mân Huyền cướp lại.

Vì thế, nàng nghĩ ra mọi biện pháp khó dễ, nhục nhã chị ta, thật may mắn vài ngày sau, Lăng Mân Huyền rời đến cô nhi viện, từ đó không có chút tin tức, nàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cuộc sống thật sự của một thiên kim tiểu thư.

Nhưng, ba năm trước đây, ngay khi nàng nghĩ, đời này sẽ không gặp lại Lăng Mân Huyền là lúc, chị ta lại xuất hiện trước mặt nàng. Lần này nàng phát hiện, mình, vô cùng chán ghét nhìn thấy khuôn mặt đó. Sự tồn tại của Lăng Mân Huyền, lại một lần nữa làm bùng lên sợ hãi trong nội tâm nàng.

7. Chương 19 - 21

Chương 19 Buông tay

Nàng lo được lo mất, âm thầm quan sát Lôi Thiếu Đằng cùng Lăng Mân Huyền một thời gian, xem hai người còn lưu lại chút tình ý xưa cũ nào không, cuối cùng, nàng mới thoáng an tâm, từ ba năm trước đây tới tận bây giờ, Thiếu Đằng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định với Mân Huyền, như đã sớm đem chuyện trước đây quên không còn một mảnh.

Cứ như vậy, nàng vẫn xem Lăng Mân Huyền không vừa mắt, mỗi lần thấy khuôn mặt đó xuất hiện trước mặt, lòng lại sinh ra cảm giác chán ghét.

Lăng Mân Huyền, đứa con gái của kẻ giết người đó, căn bản không xứng cùng vào một đại học với nàng, cũng không xứng được hít thở dưới cùng một mái nhà với nàng, cùng hưởng thụ cuộc sống thoải mái như nàng.

Càng làm nàng tức giận chính là, Lăng Mân Huyền dường như không rõ thân phận ăn nhờ ở đậu của mình, hơn nữa còn không nịnh nọt lấy lòng nàng, luôn luôn ra vẻ ta đây cao quý lắm.

Ở trường, Lăng Mân Huyền dựa vào thiên kim của Giản thị tập đoàn, nên coi tất cả mọi người ở Lăng gia không ai ra gì.

Từ ngữ bén nhọn của Ngải Phù cắt vào tai, Lăng Mân Huyền quay đầu nhìn về chỗ đó, bất ngờ lại thấy một ánh mắt khác thường.

Nàng không dám đứng đực ở chỗ đó, nhanh chóng lên lầu, đột nhiên phát hiện tim đập nhanh kinh hoàng. Nàng liếc mắt nhìn về khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bừng, sao có thể như vậy, Lăng Mân Huyền, tỉnh táo lại, không thể ôm bất cứ ảo tưởng gì với anh ta.

Ba năm, mảy dờ hấn ba năm, nhưng kết quả là gì, mỗi lần Ngải Phù châm chọc cười nhạo, anh ta chỉ lạnh nhạt thờ ơ đứng nhìn.

Thiếu Đăng là người thừa kế tập đoàn tài chính Lôi Thị, thời gian nàng còn ở cô nhi viện, anh ta cùng Ngải Phù đính hôn dưới sự đồng ý của hai nhà, bọn họ hiện tại là vị hôn phu của nhau. Nàng đau đớn cười, mình hai bàn tay trắng, không có gia thế hùng hậu tài lực, không có quần áo đắt tiền, châu báu quý giá, lại còn được thừa kế danh hiệu “Con gái kẻ giết người”, anh ta không có khả năng liếc nhìn tới nàng.

Nên, tốt nhất, cắt hết toàn bộ hy vọng đi thôi. Với Lôi Thiếu Đăng, nàng không thể ôm ảo tưởng xa vời gì, nàng cần phải buông tay.

Nàng thở dài, vắt ba lô lên ghế, phát hiện chính mình có chút khát nước. Nàng mới từ lầu một trốn lên, không thể xuống đó, may mà lầu hai cũng đầy đủ mọi thứ, nàng quyết định ra hành lang rót nước uống.

Chậm rãi ra khỏi phòng, đến hành lang, nàng giơ mắt nhìn thấy một thân ảnh tà tà dựa vào tường, nàng thấy căng thẳng, phản ứng đầu tiên là xoay người trở về phòng.

“Mân Mân!” Tiếng gọi tràn ngập thân thiết, bước chân của nàng khựng lại. Tiếng gọi thân thiết này quá mức quen thuộc với nàng, giống như thuộc về quá khứ mười mấy năm trước đây, nháy mắt chui vào lỗ tai nàng. Chương 20 Đâm trúng chỗ đau

Nàng hít sâu một hơi, thu lại cảm xúc trên mặt, đột nhiên xoay người: “Lôi thiếu gia, xin hỏi anh có việc sao?”

“Mân Mân, có cần phải khách sáo như vậy với anh không?” Thiếu Đăng cười khổ một chút, chậm rãi tiến về phía nàng vài bước. “Anh có chuyện muốn hỏi em.”

“Tôi nghĩ tôi không có gì có thể giúp được anh.” Nàng nhếch môi, theo bản năng lùi về phía sau vài bước, “Chắc chắn tại ngôi biệt thự anh từng đến vô số lần này, anh rõ như lòng bàn tay. Còn nữa, anh có thể đi hỏi vị hôn phu của mình, tôi nghĩ cô ấy sẽ rất vui.”

Vừa nói xong, nàng liền ngưng bật, nàng sao vậy, lời nói sắc như dao kia từ miệng nàng mà ra ư? Khẩu khí như vậy quả thực toát ra mùi giấm chua nồng đậm.

Lôi Thiếu Đăng tựa hồ cũng nhận ra, vui sướng bước nhanh đến gần nàng. “Mân Mân, thực lòng em cũng để ý chuyện giữa anh và Ngải Phù đúng không? Mấy năm nay, em đối xử với anh vẫn lạnh...”

Giờ đây nàng như con nhím xù lông nóng lòng muốn bảo vệ mình, sợ hấn biết chân tướng sẽ nói cho Ngải Phù, sau đó cùng nhau hung hăng cười nhạo nàng, nên chưa dờ hấn nói xong, nàng đã cắt ngang.

“Lôi thiếu gia, tôi nghĩ là anh đã hiểu lầm chuyện gì đó. Chuyện của chúng ta đã sớm thành quá khứ, hiện tại cả hai ta thành người trưởng thành rồi. Anh là vị hôn phu của Ngải Phù, mà tôi, là chị họ của cô ấy, tôi hy vọng anh có thể hiểu rõ chuyện này.”

Lôi Thiếu Đăng bị ngôn từ sắc bén của nàng trách móc, tim đập thành thịch nhìn nàng, nhất thời không biết nên nói cái gì, một lát sau, hấn mới thấp giọng nói: “Mân Mân, thực sự em không có chút cảm giác gì với anh sao? Có lúc anh nhận thấy ánh mắt em đang nhìn anh...”

“Thật có lỗi, hiện tại trong mắt tôi, anh chỉ là người bạn thuở bé, không có ý gì khác. Huống hồ, tôi đã có người mình thích.”

Nàng lại ngắt lời hấn, cố gắng bình tĩnh, hai tay hơi nắm chặt. Trời mới biết, lời nói trái với lương tâm như vậy, phải gom hết bao nhiêu dũng khí mới dám thốt ra.

“Là kẻ cùng một chỗ với em tối hôm qua đi?” Hai hàng lông mày của Lôi Thiếu Đăng hơi nhăn lại, giọng nói đề cao như chất vấn.

“Trước đây em vẫn không gặp gỡ bạn trai...”

Lời hằn như lưỡi dao đâm trúng chỗ đau của nàng, nàng cắn môi, lạnh lùng: “Lôi Thiếu Đằng, gần đây tôi có gặp gỡ ai cũng không liên quan tới anh. Đúng, trước đây tôi không có bạn trai, nhưng không có nghĩa hiện tại không có. Chẳng lẽ trong mắt anh, tôi là cô gái không có người để mắt tới?”

“Thật ra anh...” Lôi Thiếu Đằng vội vàng muốn giải thích gì đó, mới nói như thế, đã nghe thấy tiếng gọi yếu ớt của Ngải Phù, “Thiếu Đằng, anh ở đâu? Em chuẩn bị xong rồi, có thể xuất phát, lái xe Tiểu Khả đang ở ngoài chờ chúng ta. Thiếu Đằng...”

Phòng ngủ của Ngải Phù ở lầu ba, tiếng giày cao gót chậm rãi vang lên chứng tỏ chủ nhân của nó đang xuống cầu thang. Chỗ bọn họ đang đứng lại gần cầu thang như vậy, đến lúc bị Ngải Phù phát hiện, với cá tính của cô ta, không cần biết bọn họ nói gì, chắc chắn sẽ làm ầm lên.

“Mân Mân, ngày khác chúng ta nói chuyện.”

Tiếng giày cao gót càng lúc càng gần chỗ rẽ tầng hai, Lôi Thiếu Đằng nói xong, mắt đầy hàm ý nhìn nàng, mới bước ra ngoài.

Nàng run sợ, từ sáng sớm nay thái độ của Lôi Thiếu Đằng với nàng đã thay đổi một trăm tám mươi độ. Vì sao lại thay đổi đột ngột như thế?

Chương 21 Hai cuộc điện thoại

Mân Huyền đứng dậy, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, gần chín rưỡi, đã đến lúc ăn tối.

Nàng buông bút, thoải mái vươn vai một cái, rồi mở cửa phòng, nhẹ bước ra ngoài.

Lúc đi xuống lầu, phòng khách vẫn vắng lặng như mọi hôm, nhà chú thường dùng bữa lúc tám giờ. Nàng biết dì và Ngải Phù nhìn nàng không vừa mắt, ba năm nay vẫn luôn tránh đi, cố gắng hết mức không xuất hiện trước mặt hai người họ.

Vỗ vỗ cái bụng lép xẹp, không khỏi bước nhanh đến phòng bếp sau biệt thự, bữa trưa nay phải ngồi cùng Doãn Lạc Hàn, hoảng sợ cùng chột dạ khiến nàng đứng ngồi không yên, căn bản vẫn chưa có gì vào bụng.

Sờ soạng cửa phòng bếp tìm nắm đấm cửa, nháy mắt đèn bật sáng cả gian phòng, nàng mở tủ lạnh, lấy ra trứng gà cùng mì gói mới mua ở siêu thị hôm qua, tự mình làm một bữa tối đơn giản.

Nàng tuy ở biệt thự, nhưng thực tế nàng vẫn như sống một mình, một mình ăn cơm, một mình ngủ, một mình học bài. Cả nhà thúc thúc cổ tình coi nàng như không, nàng sớm tập mãi thành thói quen. Nếu không phải vì sợ ba ba phiền lòng, nàng tuyệt không bao giờ bước vào nơi này.

Nhẩm tính thời gian, một ngày như vậy nhiều không đếm xuể, còn mấy tháng nữa nàng sẽ tốt nghiệp, số tiền tích góp mấy năm vất vả làm công cũng đủ để nàng ra ngoài thuê một gian phòng nhỏ, sống tự lập. Về phần ba ba, nàng sẽ viện cớ ra ngoài ở cho gần nơi làm việc.

Chuông di động vang lên, nàng lấy di động trong túi ra xem, nhìn chữ trên màn hình, là Chỉ Dao.

“Mân Mân, sang mai cậu không có tiết đúng không?”

“Ừ, sao vậy?”

“Trùng hợp sáng mai tớ cũng không phải đi học, cùng tớ đi shopping, thế nào?”

“À, tớ...” Nàng vỗ trán, đột nhiên thấy hơi đau đầu.

Mỗi lần Chỉ Dao cùng nàng đi shopping, luôn tiêu một đồng tiền mua quần áo hàng hiệu cùng đồ trang điểm, cũng sẽ đưa nàng mấy bộ.

Nàng biết Chỉ Dao đau lòng nàng phải làm công bên ngoài, quần áo đơn giản chỉ mua ở cửa hàng tiện ích. Chỉ Dao luôn tìm được dịp hẹn nàng đi dạo phố, mua sắm, tiện thể tặng mấy thứ cho nàng.

Nàng từng thử từ chối, vì không muốn người ngoài nói ra nói vào, cho là nàng nhăm vào tiền của Chỉ Dao. Nhưng Chỉ Dao luôn nắm rõ tính tình nàng như lòng bàn tay, tìm đủ mọi loại lý do bắt nàng nhận.

Kỳ thật, những bộ quần áo hàng hiệu Chỉ Dao đưa, nàng chưa từng mặc một lần, chỉ cất kỹ trong tủ. Mỗi lần mở tủ nhìn thấy, lòng nàng như có dòng nước ấm chảy qua, tuy nàng chỉ là một đứa trẻ mồ côi, nhưng lại có một người bạn nhiệt tình tốt bụng như vậy, cũng đã cảm thấy mãn nguyện.

“Được rồi, cứ quyết định như vậy, sang mai tớ sẽ lái xe đến đón cậu.”

Đang lúc nàng còn ngây người, Chỉ Dao đã nhanh tay cúp điện thoại, nàng thở dài, lúc đem di động bỏ vào túi, chuông lại vang lên lần nữa.

Nàng vui vẻ, vội vàng ấn nút nghe, không đợi bên kia mở miệng, nói trước: “Chỉ Dao, đột nhiên tớ nhớ ra ngày mai có việc bận, không thể cùng cậu...”

Nói một nửa, nàng chợt cảm giác thấy đầu dây bên kia im lặng một cách quỷ dị, không phải Chỉ Dao, vậy là ai đây?

8. Chương 22 - 24

Chương 22 Phỏng đoán mục đích

Thứ yên tĩnh quỷ dị như hàn băng chậm rãi lan ra từ đầu dây bên kia.

Ngay khi nàng định chuẩn bị hỏi đối phương, bên kia đã truyền tới thanh âm lạnh lùng trầm thấp. “Đừng quên chuyện đã hứa, chín rưỡi sáng mai.”

Giọng nói này là... Nàng còn chưa kịp phản ứng, đối phương vừa nói xong đã cúp điện thoại, nghe bên tai truyền đến tiếng tút tút, nàng chợt nhớ ra chủ nhân giọng nói kia là ai.

Chắc chắn là Doãn Lạc Hàn sợ ngày mai nàng thất hứa, cố ý gọi điện đến nhắc nhở nàng, nhớ đến việc hán cường thế bức bách ở nhà hàng, như sớm đoán được mọi ý nghĩ của nàng, trong lòng sẽ không ngừng bốc hỏa.

“Cạch” một tiếng, cổ sức khép lại di động, mơ hồ, nàng dường như có dự cảm xấu, tên kia tìm nàng tuyệt đối không có chuyện gì tốt.

Trước mắt thoáng chốc rạng ngời, nói không chừng vì hán phong lưu quá, lại sợ vị hôn thê Chỉ Dao biết, nên mới đi tìm nàng bàn bạc cách giấu diếm đi.

Mỗi lần đọc báo là lại thấy tin tức tổng tài tập đoàn Đường Thịnh Doãn Lạc hàn ăn chơi trác táng chinh ỉnh ngay trang đầu, Chỉ Dao sao lại có thể coi trọng tên ăn chơi thành tính này?

Xem ra chỉ có một đáp án, hôm nay để ý ở nhà hàng, tên kia đóng kịch quá đạt, đeo bộ mặt ôn nhu sẵn sọc che đi gương mặt thật lạnh khốc lạnh lùng, Chỉ Dao ngây thơ đơn thuần căn bản không phải là đối thủ của hán, dễ dàng đem Chỉ Dao nắm trong lòng bàn tay, cuối cùng hoàn toàn tin tưởng tất cả lí do bào chữa của hán.

Nàng khinh thường nhếch môi, nếu ngày mai hán muốn nàng giúp giấu diếm mấy tin tức kia trước mặt Chỉ Dao, nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Nghĩ như vậy, tảng đá trong lòng được buông xuống, tắt điện, thoải mái bước ra phòng bếp. Tâm trí nàng lúc này hoàn toàn quên mất chuyện kinh khủng sáng nay, một lòng chỉ nghĩ đến việc ngày mai phải ứng đối như thế nào với tên cuồng vọng tự đại kia.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chọc trời trước mắt, Mân Huyền thấp giọng thở dài, nhẹ nắm chặt tay, âm thầm trấn an chính mình, Doãn Lạc Hàn là nhân vật khó chơi, trưa hôm qua ở nhà hàng nàng đã lĩnh giáo qua, hôm nay gặp mặt, nàng nhất định phải dùng hết tinh thần quyết không để chuyện trưa qua lặp lại.

Đã quá giờ đi làm, đám người thưa thớt, nhưng sự xuất hiện của nàng vẫn thu hút không ít ánh mắt chú ý trong đại sảnh.

Tuy chỉ như một sinh viên bình thường mặc áo sơ mi cùng quần bò, vô hình chung lại toát ra loại khí chất đặc biệt không giống bình thường. Dáng người cao ráo cân xứng, mái tóc hơi rậm nắng cùng làn da bạch ngọc không tỳ vết càng thêm chói mắt, chiếc quần bò ôm sát đôi chân thon dài, đôi môi hồng phấn mím lại kiên định. Nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt người khác nhất lại là đôi mắt như nước toát lên vẻ cơ trí tự tin.

Mân Huyền không để ý ánh mắt kinh diễm kia, giờ phút này, đầu óc nàng chỉ nghĩ đến việc đối phó Doãn Lạc Hàn thế nào. Nàng đi thẳng tới trước mặt lễ tân, lịch sự hỏi: “Tiểu thư, tôi muốn gặp Doãn Lạc Hàn một chút.”

Lời vừa nói ra, tất cả ánh mắt kinh ngạc chợt biến mất, bốn phía vang lên tiếng cười nhạt, thì ra cô gái bề ngoài thanh lãnh cũng đến tìm tổng tài Doãn Lạc Hàn. Chương 23 Thử thất bại

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Cô gái trước bực lễ tân không thêm ngẩng đầu lên, tiếng nói như cổ nặn mà ra. Những nữ nhân bụng đầy toan tính, chỉ tên tổng tài nàng nặc đòi gặp, mỗi ngày nàng gặp phải đến mười mấy người.

“Có, hôm nay hẹn lúc chín rưỡi.” Mân Huyền vội vàng trả lời. Nàng tinh tường biết vẻ khinh thường trong giọng nói của cô gái trước mặt ẩn chứa cái gì, nhất định đã đem nàng ném vào hàng ngũ mấy kẻ luôn nhân cơ hội bám vào Doãn đại tổng tài của bọn họ kiếm chút tiền thừa đi.

Cô gái lễ tân vẫn không ngẩng đầu, bắt đầu lật xem giấy ghi lịch trình, không đầy hai phút sau, đã nghe thấy tiếng xin lỗi đầy mẫu mực: “Thực xin lỗi, tiểu thư, không tìm thấy thời gian cô hẹn trước.”

Mân Huyền hơi sững sốt, vội vàng nói: “Không thể nào, là tổng tài của các vị gọi điện thoại nói thời gian cho tôi, tôi mới đến.”

Lễ tân vẫn không nói gì, ngẩng đầu dùng một loại ánh mắt hoài nghi nhìn nàng.

Không muốn giải thích vô vị thêm, Mân Huyền hơi mím môi, xoay người bước đi, tên kia có ý gì, ngày hôm qua ở nhà hàng Ý hẳn bắt nàng tới đây, hôm nay nàng vất vả mới bắt xe bus tới được, lại không được gặp hẳn.

Nếu như vậy, cũng không thể trách nàng nuốt lời. Chỉ cần nghĩ đến việc không phải nhìn thấy tên cuồng vọng khó chơi kia, thần kinh vẫn buộc chặt nhất thời nói lỏng. Nàng vui vẻ bước ra ngoài, đúng lúc đó, lại đụng phải một thân ảnh vội vàng đi tới.

“Lăng tiểu thư!” Nghe thấy có người gọi tên mình, Mân Huyền theo bản năng nâng mắt nhìn lên, Từ Bang thở phà phò, bước nhanh đến đứng thẳng cách nàng một thước.

“Hô... May quá... May mà tôi chạy đến. Tổng tài để sáng nay tôi chờ cô ở đại sảnh, tôi vừa tiễn một vị khách quan trọng, mới rời đi, để cô đợi lâu.”

“Không sao... Cũng may...” Nhìn Từ Bang đột ngột xuất hiện, Mân Huyền lắp bắp nói, thì ra Doãn Lạc Hàn để trợ lý chờ nàng ở đại sảnh.

“Lăng tiểu thư, đi bên này.”

Từ Bang không dừng lại, vội vàng nghiêng người dẫn nàng đến thang máy.

Muốn trốn cũng trốn không xong, nàng thở dài, cuống quýt theo Từ Bang vào thang máy.

Từ Bang ấn nút tầng ba mươi năm, nhìn con số liên tục thay đổi trên đầu, Mân Huyền chần chờ một hồi, mới thử dò hỏi: “Từ trợ lý, anh có biết hôm nay tổng tài các anh tìm đến tôi có chuyện gì không?”

“Thật xin lỗi, Lăng tiểu thư, tổng tài chỉ nói tôi đón cô, còn chuyện gì cụ thể, tôi cũng không rõ ràng.” Từ Banh ăn nói cẩn thận, dường như mấy câu nói kiểu này anh ta đã nói vô số lần. Trợ lý của Doãn Lạc Hàn quả nhiên là người khôn khéo giỏi giang.

Không lấy được thông tin gì, Mân Huyền chán nản cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân. Hôm nay nàng cố ý xin nghỉ ở cửa hàng bánh đi đến đây, chính là muốn đem sự tình nói cho rõ ràng, không để hấn lại dùng chuyện đêm đó đến uy hiếp nàng.

Đinh một tiếng, cửa thang máy mở ra, nàng theo sau Từ Bang đi ra, nháy mắt bước trên sàn nhà lát cẩm thạch. Ấn tượng đầu tiên về tầng ba mươi năm là rộng mở khí khái, nhưng giờ phút này sao còn tâm trạng ngậm ngứa thường thức.

Từ Bang đi đến một gian phòng, đẩy cửa ra, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, nghiêng người mời Mân Huyền vào. “Tổng tài đang họp, mời cô đợi ở phòng tổng tài năm phút, lát nữa tổng tài sẽ đến.” Chương 24 Con số trên trời

Đây là tầng cao nhất của tòa nhà, văn phòng rộng lớn lấy màu đen trắng làm chủ đạo, bên trên trải thảm dày, dẫm lên không một tiếng động, mềm mại thoải mái.

Mân Huyền đang cúi đầu lơ đãng nhìn dưới chân, bất chợt bị một hơi thổi xa lạ, lạnh buốt thổi vào lưng, theo bản năng quay người lại, thiếu chút nữa đập vào một thân ảnh cao lớn.

“Anh, anh... Anh xuất hiện lúc nào?” Mân Huyền hoảng sợ, người này là oan hồn sao, vào cũng không một tiếng động.

“Tôi nghĩ tôi xuất hiện cũng không đáng sợ như vậy chứ?” Doãn Lạc Hàn hơi nhú mày, nhìn chằm chằm đáng vẻ đề phòng của nàng.

Mân Huyền lấy lại bình tĩnh, cố gắng nói: “Doãn đại tổng tài, anh tìm tôi đến, chắc không vì chuyện nhầm chán là rồi cuộc tôi có sợ anh hay không đúng không. Có chuyện gì cứ đi thẳng vào vấn đề.”

“Đương nhiên.” Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai, chậm rãi đi đến cạnh bàn làm việc, để đồng văn kiện đang cầm trên tay xuống, tùy tay cầm lấy một túi đựng hồ sơ màu nâu, đặt trong tay ngậm ngứa.

“Tôi nghĩ em hẳn là rất có hứng thú nhìn thứ này.”

“Bên trong là gì?” Mân Huyền chớp chớp đôi mắt nghi hoặc, nhìn thứ trong tay hấn, không biết có cái gì.

Doãn Lạc Hàn tà tà tựa vào bàn, mím môi không nói gì, đôi mắt thâm trầm hơi lóe lên, giờ bộ hồ sơ màu nâu lên, ý bảo nàng đến xem.

Chân nàng bất giác bước về phía hấn, tiếp nhận túi hồ sơ. Nàng thật tò mò bên trong có gì đến mức đáng để hấn muốn nàng tới gặp hấn.

Bên trong có mười sáu tờ giấy to kích thước khác nhau, nàng bỏ ra xem qua một lượt, nháy mắt trở nên ngây dại, sau đó chưa từ bỏ ý định, đọc lại lần nữa, đến khi nhìn đi nhìn lại chữ kí phía dưới, cả người như bị sét đánh, chôn chân đứng ở đó.

“Này, điều này sao có thể... Bốn năm trước ba ba còn trong ngục, tôi không tin... Đây không phải sự thật...”

Nàng không dám tin lắc mạnh đầu, mồ hôi lạnh túa ra. Ba ba... Bốn năm trước ba ba thế nhưng thiếu Doãn Lạc Hàn tới ba trăm vạn, hơn nữa... hơn nữa trên giấy viết rành rành, để con gái Lăng Mân Huyền thay thế cha mình hoàn trả số tiền này. Trong năm nay.

Nháy mắt tờ giấy trong tay bị đoạt đi, bên tai vang lên thanh âm lạnh lùng mà trầm thấp: “Là thật hay giả, nhìn chữ kí viết tay này, tôi nghĩ em rõ ràng hơn tôi. Còn vì sao phụ thân em nợ tôi ba trăm vạn, em nên hỏi phụ thân mình. Tóm lại, hiện tại còn vài ngày nữa là đến hạn hoàn trả số tiền này.”

Ba trăm vạn mà với kẻ còn đang ngồi ghế nhà trường như nàng mà nói, quả thực là con số trên trời. Mấy năm nay, nàng liều mạng làm việc, chi phiếu tích góp từng ly từng tý, nhưng chắc chắn chỉ như muối bỏ biển.

Nàng cố trấn định, liếm liếm môi, thì thào thương lượng: “Tôi, tôi không có nhiều tiền như vậy. Tôi còn là sinh viên, ba trăm vạn tôi không biết đào đâu ra. Hay là thế này, chi phiếu của tôi có ba vạn, tôi đưa trước cho anh. Còn mấy tháng nữa tôi sẽ tốt nghiệp, đợi đến khi tôi đi làm, từng tháng tôi sẽ trích hơn nửa phần lương trả anh.”

“Lăng Mân Huyền, tựa hồ em vẫn chưa nắm rõ tình huống.”

Doãn Lạc Hàn cười lạnh, giơ tay nắm cổ tay nàng kéo về phía mình, bạc môi hé ra nụ cười chứa vài phần quỷ dị. “Tôi là thương nhân, chưa từng làm chuyện không có lợi. Nếu vài ngày nữa số tiền vẫn không được hoàn trả, tôi chỉ còn biết làm theo hợp đồng, từ năm nay, hàng năm tính thêm 50% lãi, đến khi phụ thân em ra tù...”

Hơi thở lạnh lẽo từ hân phả vào mặt, nàng kinh hãi giãy dụa khỏi tay hân, cắt ngang: “Không cần nói nữa, rốt cục anh muốn thế nào?”

50% lợi tức, là một năm tăng thêm một trăm năm mươi vạn, cho dù đợi đến khi ba ba mãn hạn tù, không một xu dính túi, căn bản không thể trả nổi số tiền quá lớn như vậy.

9. Chương 25 - 27

Chương 25 Đưa ra hợp đồng

“Tôi không nghĩ thế nào.” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng nhắc khéo môi, nắm chặt cổ tay nàng, mang theo hơi thở nguy hiểm tiến gần mặt nàng, “Tôi chỉ muốn thu lại ba trăm vạn kia, đơn giản vậy thôi.”

“Nhưng tôi đã nói rồi, tôi không thể có ngay số tiền lớn như vậy được. Đến tận cùng anh muốn làm gì, cứ nói cho rõ ràng, giấu đầu lòi đuôi như vậy không giống chuyện Doãn đại tổng tài nên làm.”

Bị hân nắm chặt cổ tay, nàng có chút căm tức, trực giác nói cho nàng người này rất nham hiểm, không chừng hân đã điều tra hoàn cảnh của nàng nhất thanh nhị sở (1), lại bức nàng như vậy, tựa hồ vì mục đích khác.

Gương mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn hiện lên nụ cười quỷ quyệt, hoàn toàn không thèm để ý đến ánh mắt phun hỏa của nàng, “Chúng ta kí một hợp đồng thế nào? Nó có thể mang đến cho em ba trăm vạn, quan trọng là em có hứng thú nghe hay không?”

Nụ cười kia của hân thật làm người ta nổi cả da gà, nàng cắn môi, nắm chặt tay, cố gắng không đắm hân một phút, “Nói đi.”

Hân tà nghệ nhìn nàng, đôi mắt đen sâu thăm thẳm tràn ngập châm biếm, thông thả nói: “Không thể chối cãi tôi có rất nhiều tình nhân, chỉ còn thiếu một tình phụ âm giường, tôi nghĩ hân em rất thích hợp.”

“Anh, anh nằm mơ.” Nàng đột nhiên ngừng thở, cảm giác phẫn nộ vì bị nhục nhã tràn ngập lồng ngực, nàng giãy dụa càng mạnh. “Anh buông ra mau. Nếu anh cần một ả tình phụ, tôi tin chắc đàn bà con gái sẽ đua nhau xếp hàng dài mặc anh lựa chọn...”

Hân kéo mạnh một cái, nàng không hề phòng bị loạn choạng ngã vào lòng hân, mặt hơi đụng vào khuôn ngực rắn chắc. Nàng kêu đau “ưm” một tiếng, đã nghe thấy trên đỉnh đầu truyền đến tiếng nói lạnh như băng.

“Tôi chưa bao giờ tốn quá nhiều thời gian vào một nữ nhân, tôi chỉ cho em một ngày suy nghĩ. Sau ngày mai, em phải nói đáp án cho tôi.”

Nàng ngẩng đầu, đang định lên tiếng phản bác, đã bị hân thô lỗ đẩy ra, còn chưa kịp phản ứng, thân thể liên tục lùi dần, ngã ngồi xuống sô pha.

Nàng ngồi thẳng dậy trừng mắt nhìn hân. Nếu ánh mắt có thể giết người, kẻ có khuôn mặt lạnh lùng tà ác trước mặt đã sớm bị nàng giết hàng nghìn hàng vạn lần.

“Vì sao anh lại chọn trúng tôi?” Nàng không nhịn được hỏi. Nàng sẽ không ngu xuẩn đến mức tin hân làm vậy vì coi trọng dung mạo mình, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Hân không kiêng nể gì đánh giá nàng từ trên xuống dưới, lại nở nụ cười tàn khốc thêm chút ái muội, “Tôi ghét nhất kiểu nữ nhân đòi trời buộc, đến khi chia tay chỉ biết khóc sụt sùi, dây dưa không rõ. Mà tính cách của em, tôi đã điều tra qua, em là người thích hợp nhất làm tình phụ của tôi.”

Giờ phút này, nàng như con mồi bị kẻ đi săn là hắn tùy ý đánh giá, nhất thời toàn thân không được tự nhiên. Thì ra hắn cần một tình phụ đến lúc hắn nhàm chán sẽ không khóc, không làm loạn, bình tĩnh mà chia tay.

Đáp án như vậy thật bất ngờ ngoài dự tính.Chương 26 Hắn trừng phạt

“Không cần chờ tới ngày mai, hiện tại tôi có thể trả lời rõ ràng cho anh. Tôi không đồng ý...” Mân Huyền lạnh lùng kéo dài âm cuối, khuôn mặt nhỏ nhắn vì tức giận mà đỏ bừng lên.

“Không cần chắc chắn như vậy. Em từ chối như vậy là quá sớm.” Hắn nói đầy tự tin, không tiếng động bước về phía nàng, “Tôi nói rồi, sau ngày mai mới là kì hạn tôi đưa ra, đến lúc đó em trả lời tôi cũng chưa muộn.”

“Anh không nghe thấy sao? Tôi nói rồi, tôi không đồng ý...” Nàng thở phì phì tăng âm lượng, nhưng còn chưa nói xong chữ cuối đã bị hắn cúi người xâm chiếm môi, trực tiếp tách hàm răng nàng ra, đem đầu lưỡi trơn tuột chui vào miệng nàng, hút hết ngọt ngào của nàng. Nụ hôn cuồng vọng mà mãnh liệt, tựa hồ đang đưa ra cảnh cáo với nàng.

Thời gian chỉ ba mươi giây, nàng còn chưa kịp đẩy hắn ra, ngay sau đó, hắn nhanh chóng tách nàng ra, đứng thẳng dậy, trên cao nhìn xuống.

“Kĩ xảo hôn của em làm người ta khó có thể chịu được.”

“Anh quá đáng!” Nàng liều mạng chui đôi môi bị hắn cắn đến sưng đỏ, muốn lau đi hương vị của hắn, lập tức đứng dậy, giơ tay phải định phát tiết lửa giận, còn chưa đụng được vào mặt hắn đã bị nắm chặt.

Nàng tiến sâu vào đôi mắt thăm thẳm âm u, hắn thần nhiên cười lạnh: “Chưa từng có nữ nhân nào dám như vậy với tôi.”

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hắn, cổ giấy khỏi tay hắn. Bản chất người này như ma quỷ tà ác, có thể nghĩ ra việc bắt nàng dùng thứ quý giá nhất đổi lấy tiền.

Đúng lúc đó, vang lên tiếng đập cửa đều đều, cặp mắt sắc lạnh âm u thủy chung khóa chặt trên người nàng, hắn hơi hơi nhếch môi.

“Tiến vào.” Cửa bị đẩy ra, Từ Bang xuất hiện trong phòng, trực tiếp nhìn Doãn Lạc Hàn, thanh âm có chút gấp gáp: “Tổng tài, lão gia đến đây. Trông lão gia rất tức giận, vì chuyện ngài điều cháu trai Chu Đồng đi, lão gia nói nếu ngài không rút mệnh lệnh, lão gia sẽ...”

“Ông ta sẽ không nhận tôi là con, từ nay cha con đoạn tuyệt quan hệ.” Doãn Lạc Hàn tiếp lời, “Những lời này ông ta đã nói vô số lần, lần nào tôi cũng hy vọng là thật.”

“Tôi thấy lão gia thực sự tức giận, đã nói ngài đang tiếp một vị khách quan trọng, sau đó để lão gia ở phòng hội nghị chờ ngài, phỏng chừng chờ không lâu nữa, lão gia sẽ xông vào đây.”

“Tôi đi gặp ông ta.” Doãn Lạc Hàn không nhanh không chậm nói, vô cùng thoải mái dứt tay vào túi quần, không chớp mắt bước đến phía cửa, như hoàn toàn bỏ qua kẻ vẫn ngậy ngốc đứng một chỗ- Lăng Mân Huyền.

Đi được nửa đường, hắn chợt xoay người, bạc môi cong lên ác ý.

Bốn mắt chạm nhau, nàng không nhịn được rung mình một cái, bộ Âu phục Italia màu đen phản quang may thủ công như giúp khí chất băng hàn kiêu ngạo của hắn bắn ra bốn phía, khiến nàng cảm giác chính mình như con mồi nhỏ bé, một khi đã rơi vào cạm bẫy của hắn, sẽ không có cách nào thoát ra.Chương 27 Kỳ hạn cuối cùng

Di động bất chợt vang lên, nàng cúi người lấy ra, mượn cơ hội tránh đi ánh nhìn làm người ta ghê người kia, ngón tay đang định ấn nút nghe đã nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, cứng lại.

Chỉ Dao hẹn nàng sáng nay đi Shopping, nhưng nàng còn vội đến chỗ Doãn Lạc Hàn, sáng sớm đã ra bắt xe bus. Giờ Chỉ Dao gọi điện thoại đến, nhất định vì đến nhà chú mà không nhìn thấy nàng.

Nếu như bây giờ nghe điện, Chỉ Dao hỏi nàng ở chỗ đâu, nàng biết trả lời như thế nào. Chẳng lẽ nói đang đang ở văn phòng vị hôn phu của cậu sao? Trong mắt Chỉ Dao, nàng mới gặp Doãn Lạc Hàn lần đầu tiên hôm qua, nói như vậy nhất định sẽ làm Chỉ Dao hoài nghi. Nàng không nghĩ chỉ vì một kẻ như Doãn Lạc Hàn mà mất đi người bạn tốt Chỉ Dao, đành phải mặc chuông reo.

Qua mấy chục giây, cuối cùng di động cũng ngừng vang, nàng nhẹ nhàng thở ra, vừa nhìn lên đã thấy đôi mắt u ám của Doãn Lạc Hàn hứng thú nhìn chằm chằm mình, chậm rãi cong khóe môi. “Là Chỉ Dao gọi điện đi. Sao em lại không nghe? Chẳng lẽ có tật giật mình?”

Biết rõ còn cố hỏi!

Nàng trừng mắt nhìn hắn, thả di động vào túi, lạnh lùng đáp lại: “Doãn đại tổng tài, hình như anh đang nhầm lẫn gì đó, người có tật giật mình nên là anh mới đúng. Anh đề ra hợp đồng như vậy sau lưng Chỉ Dao không thấy xấu hổ sao? Còn nữa, tôi lặp lại, tôi quyết không đồng ý kí cái hợp đồng hoang đường kia, quyết không.”

Nàng vừa nói xong, bước nhanh về phía cửa, không thể ở thêm một giây nào ở nơi này.

Hắn tà tà dựa vào cánh cửa, hoàn toàn không để ý lời nàng châm chọc, tùy ý để nàng đi qua, tiếng nói tà tứ lại một lần nữa bay vào tai nàng.

“Ngày mai là kì hạn tôi cho em, một khi qua kì hạn này, số tiền kia sẽ theo hợp đồng, thêm vào 50% lợi tức. Tiện thể nhắc em thêm một câu, cảm giác mới mẻ của tôi với phụ nữ qua rất nhanh, đến lúc đó cho dù em cầu xin tôi, tôi cũng quyết không liếc nhìn một cái.”

Cước bộ đến gần thang máy chợt khựng lại, xoay người nhìn về phía hắn, ánh mắt bắn ra cảm tức phần uất, thật là kẻ tự cao tự đại đến cực điểm. Không chỉ vì tự tôn cùng kiêu ngạo của nàng, thêm câu này của hắn, nàng sẽ không bao giờ cúi đầu trước hắn.

Hắn thản nhiên liếc nhìn nàng, con ngươi lạnh lùng gợn lên tia sáng quỷ dị, bước nhanh về hướng phòng họp.

Thềm lùi về phía hắn, nàng cất bước đi vào thang máy, vừa ấn vào nút xuống tầng, chợt nghe thấy một trận quát to.

“Doãn Lạc Hàn, đồ xú tiểu tử này, nói là gặp vị khách quan trọng nào, hóa ra là hẹn hò cùng nữ nhân. Mà nói xem, mày đường đường là tổng tài Tập đoàn Đường Thịnh, cứ dây dưa không rõ với nữ nhân, cả ngày lên mặt báo,

Mày thực sự là đem nét mặt già nua của tao mất hết!...”

Thanh âm sắc bén xem ra vang ra khắp cả tầng ba mươi năm, vị lão gia trong miệng Từ Bang, phụ thân Doãn Lạc Hàn thật đúng là nhân vật lợi hại.

10. Chương 28 - 30

Chương 28 Hai thế giới

Mân Huyền chạy chậm xuống bậc thềm, xoay người nhìn lại nhìn tòa nhà cao chọc trời, giờ phút này, trong mắt nàng tòa nhà kia có phần quá hiển ngang cao ngạo.

Tập đoàn Đường Thịnh là công ty đa quốc gia, rất nhiều người vì được làm việc nơi này mà thấy kiêu ngạo, vô cùng kiêu ngạo. Vô luận là tiền lương hậu hĩnh, hay đãi ngộ hấp dẫn, Đường Thịnh vẫn là nơi thu hút vô số ánh mắt.

Kỳ thực nàng từng có ý nghĩ sau khi tốt nghiệp sẽ đến nơi này phỏng vấn.

Nàng học khoa báo chí, ước mơ lớn nhất là được công tác ở một tòa soạn báo hoặc tạp chí, nhưng nàng cũng biết ngành nàng đang học hiện tại có rất ít đầu ra. Nàng tính trước khi tìm được nơi làm việc theo đúng chuyên môn, sẽ bằng năng lực của mình kiếm một công việc nho nhỏ trong Đường Thịnh, làm tạm thời, kiếm một ít phí sinh hoạt.

Nhưng hiện tại, cái ý tưởng đó đã bay mất tăm mất tích, nàng bĩu môi, hành động hôm nay của Doãn Lạc Hàn thật làm nàng đau đầu. Nàng tin chắc dù sau này nàng chỉ làm con sâu con kiến dưới trướng hắn, hắn cũng tuyệt không để nàng hưởng thụ một ngày yên lành, nên chẳng bằng hiện tại quên luôn ý niệm kia đi.

Nhớ tới số nợ ba trăm vạn, tận ba trăm vạn, giống như tòa núi đặt nặng lên vai nàng, đến mức nàng không thể hô hấp. Cho dù bán cả người nàng, cũng không được đến mức ấy. Nàng ủ rũ nhìn xuống, không mục tiêu đi về phía trước, bất tri bất giác đã qua vài con đường.

Tiếng còi ô tô đột nhiên vang lên bên trái, nàng lùi sang lối đi bộ vài bước, không ngờ tiếng còi lại vang lên lần nữa, hơn nữa còn liên tiếp mấy lần, sau đó nghe thấy thanh âm mềm nhẹ.

“Mân Mân!”

Nàng run lên như bị điện giật, quay mặt đi, xe thể thao màu lam ngọc đỗ bên cạnh nàng, cửa xe từ từ hạ xuống, mắt hắn dưới ánh mặt trời toát lên tia nhìn cao quý bức người.

Hắn cùng nàng quả nhiên là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, đã định sẵn mãi mãi không có khả năng ở cùng một chỗ, đáng tiếc phải mất thời gian ba năm, mới nhìn rõ điều này. Nàng đột nhiên cười buồn.

“Mân Mân, chúng ta nói chuyện.” Chờ đến lúc nàng hồi phục lại tinh thần, Lôi Thiệu Đằng đã bước xuống, chịu khó đến bên nàng mở cửa xe.

“Tôi nghĩ tôi và anh không có chuyện gì cần nói trong lúc này. Thật xin lỗi, tôi còn bận bịu nhiều việc, đi trước.” Nàng cứng rắn bắt buộc chính mình không liếc nhìn hắn, lướt qua cạnh hắn, bắt ngờ bị hắn nắm chặt tay.

“Mân Mân, em nói thật với anh, em vẫn làm thêm khắp nơi đúng không? Tên đàn ông cùng một chỗ với em không có tiền nuôi em sao? Nếu như vậy, em nói cho anh biết, anh có thể giúp em. Em có biết mỗi ngày nhìn thấy em vất vả làm thêm anh rất đau lòng.”

Ánh mắt hắn nhìn nàng chan chứa nhu hòa, ngữ khí đầy thương tiếc. Một dòng nước ảm áp chảy quanh ngực, nói không cảm động là gạt người, nhưng đồng thời trong lòng cũng vang lên một giọng nói cảnh báo, cảnh báo chính mình. Hắn thuộc về Ngải Phù, tuy bình thường Ngải Phù ăn nói hà khắc độc địa với mình, nhưng dù sao cô ta cũng là em họ mình, quyết không thể tiếp tục liên quan tới Lôi Thiệu Đằng.

“Sao cơ? Lôi thiếu gia, nếu sự giúp đỡ của anh là muốn cấp tiền cho tôi, như vậy thật cảm ơn ý tốt của anh, tôi không thể nhận được. Tiền của anh cho những người thật sự cần đi.” Chương 29 Khó như lên trời

Lôi Thiệu Đằng chậm rãi buông tay nàng ra, cười khổ: “Mân Mân, em đang trách anh mấy năm nay vẫn lạnh lùng với em đúng không? Kỳ thật anh có nỗi khổ.”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú đang bối rối kia, Mân Huyền hừ lạnh một tiếng, “Chắc anh muốn nói, anh bắt buộc phải theo cha mẹ sắp đặt, đính hôn cũng là bắt buộc, không phải anh tự nguyện chứ gì?”

“Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện được không? Anh sẽ đem sự tình từ đầu đến cuối nói với em.” Hắn kéo cửa xe, muốn thuyết phục nàng lên xe.

“Thực xin lỗi, Lôi thiếu gia, tôi không có hứng thú nghe chuyện giữa anh và Ngải Phù. Tôi cũng không muốn biết.” Nàng lạnh lùng từ chối hắn, bước tránh sang bên cạnh. Hắn lại nhanh chóng che trước mặt nàng.

“Mân Mân, tuy em không có hứng thú nghe chuyện giữa anh và Ngải Phù, nhưng anh vô cùng hứng thú chuyện giữa em và tên nam nhân kia.” Ngực hắn phập phồng, đôi mắt chăm chú nhìn nàng, thốt ra câu nói đầy ẩn ý.

Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, người này rốt cuộc đang nói cái gì?

Nàng định mở miệng nói, lại bị hắn chặn miệng: “Anh biết em lại định nói mình bận rộn nhiều việc. Em làm việc nửa ngày được bao nhiêu tiền, anh trả gấp mười lần.”

Nàng kinh ngạc một chút, thâm nghĩ chắc hắn điên rồi, có tiền cũng không cần ném tiền qua cửa sổ như vậy chứ, nhìn không được xem thường nhìn người trước mặt, xoay người đi nhanh về trước, nhưng Lôi Thiệu Đằng vẫn không tha, đuổi theo, chắn trước mặt nàng.

“Hai mươi lần.”

Nàng sững sốt ngược lên, nhưng không đáp lại, lắc mình sang bên phải. Hẳn dường như đã sớm đoán trước, nhanh tay lẹ mắt chặn trước mặt nàng.

“Ba mươi lần, anh trả gấp ba mươi lần.”

Nàng sờ sờ mũi, thấy có chút đỏ khốc đỏ cười, “nam nhân kia” từ miệng hẳn chỉ là nhân vật tưởng tượng nàng bịa ra, vì không muốn dây dưa gì với hắn. Dù hiện tại nàng có chút động tâm với tập tiền thù lao dày cộp kia, thì cũng không thể bịa ra chuyện cũ nào đó với một người trong tưởng tượng được.

“Anh trả gấp bốn mươi lần, hơn nữa hiện tại anh liền đưa cho em.” Thấy nàng không nói gì, hẳn lại nghĩ nàng còn do dự chuyện tiền nong, vội vàng lấy ra một tập tiền nhét vào tay nàng.

Nhìn từng đồng tiền mới tinh trong tay, nàng do dự không thôi, hết buông ra lại nắm chặt, nắm chặt lại buông ra. Nếu là trước đây, nàng tuyệt đối sẽ không để ý đến những đồng tiền này, tự tôn của nàng không thể chấp nhận việc ngồi mát ăn bát vàng.

Nhưng hiện tại, đã khác xưa, nàng ngẩng đầu nhìn về phía đó, dù đã đi một đoạn xa, tòa nhà cao đến mây kia vẫn có thể nhìn rõ. Từng câu từng chữ trên tờ giấy nàng vừa đọc, đều như in vào tâm trí, nội trong vài ngày phải gom góp ba trăm vạn. Ba trăm vạn, với nàng, không thể nghĩ ngờ, khó như lên trời.

Nàng cần tiền, thực sự rất cần tiền...

Thấy nàng không nói gì, Lôi Thiếu Đằng thừa cơ lôi kéo nàng vào xe mình, chờ nàng ngồi lên đã vội vàng đóng cửa xe lại, ngồi lên chỗ tay lái, khởi động xe như sợ nàng đột nhiên đổi ý.

Chương 30 Một lần nữa bắt đầu

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Chúng ta nói chuyện trong xe cũng được.” Nàng theo bản năng hơi dè lên bàn tay đã đặt vào vô lăng của hắn. Dù sao hắn cũng là vị hôn phu của Ngải Phù, nàng lại một mình gặp hắn, làm nàng thấy như có tật giật mình.

Nàng không hề muốn hắn mang nàng đi những nơi công cộng, nhất là nhà hàng cao cấp, ra vào nơi đó đều là người của xã hội thượng lưu, chẳng may bị người quen nhận ra hẳn là đại thiếu gia tập đoàn Lôi thị, rồi chuyện rơi vào tai Ngải Phù, dù nàng có trăm cái miệng cũng nói không lại.

Lôi Thiếu Đằng nhìn lại nàng, mu bàn tay từ từ cảm nhận được độ ẩm của nàng, cảm giác điện giật từ từ lan ra nơi hai người tiếp xúc. Nàng nhận thấy ánh mắt nóng rực của hắn, vội vàng rút tay về.

“Không phải anh có chuyện muốn nói với tôi sao?” Nàng cố lảng tránh hắn, quay mặt nhìn ra bên ngoài.

“Mân Mân, thật ra người anh thích vẫn đều là em, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa có được không?” Thanh âm mềm nhẹ của Lôi Thiếu Đằng chậm rãi rót vào tai.

Mân Huyền kinh ngạc quay đầu lại, những lời này nàng đợi đã lâu, ngay khi nàng sắp hết hy vọng, hắn lại đột nhiên nói như vậy, có ý gì? Đầu óc nàng trống rỗng, không thể tự suy nghĩ.

Thấy nàng ngây người không trả lời, hẳn lại nghĩ nàng không tin hắn, hai mắt ngập lo lắng, vội vàng nắm tay nàng.

“Anh nói là sự thực, hãy tin anh. Anh không muốn đùa giỡn với tình cảm của em. Anh tính sau khi tốt nghiệp lập tức giải trừ hôn ước với Ngải Phù. Kỳ thực anh cùng Ngải Phù định hôn hoàn toàn do cha anh toan tính. Trước anh cực lực phản đối, cha anh lại lấy chuyện không chu cấp cho anh vào đại học đến bức bách anh. Hơn nữa các trưởng bối trong gia tộc cũng thay nhau khuyên răn, nói anh cứ đính hôn với Ngải Phù trước, đợi đến lúc tốt nghiệp đại học, chính thức tiếp quản Lôi thị, đến lúc đó nếu anh vẫn không thể thích Ngải Phù, có thể giải trừ hôn ước.”

“Còn mấy tháng nữa mới tốt nghiệp.” Nàng nhìn thẳng vào hắn: “Ý của anh là, trước mắt anh vẫn phải duy trì loại quan hệ này với Ngải Phù, nhanh nhất cũng phải mấy tháng nữa mới có thể giải quyết.”

Hắn bị ánh mắt sắc bén của nàng quét qua, có chút không biết làm sao, một lát sau, mới chậm rãi gạt đầu: “Đúng vậy, nhanh nhất cũng phải mấy tháng. Chỉ cần em đồng ý cùng một chỗ với anh, mấy tháng sẽ trôi qua rất nhanh.”

Thì ra hắn không nói đùa khi nói bắt đầu một lần nữa, hắn muốn nàng làm người tình bí mật của mình. Một bên vẫn duy trì hôn ước với Ngải Phù, một bên lại muốn cùng nàng ở một chỗ.

Nàng chỉ thầm ước có một tình yêu giản đơn nhưng trọn vẹn, không cần lén lút. Lòng tự trọng tuyệt không cho phép, lại thêm vụ hợp đồng tình nhân châm ngòi, giờ phút này, lửa giận vì bị nhục nhã không thể ức chế mà cháy bùng lên.

Nàng cạy mạnh khỏi tay hắn, mắt bừng bừng lửa giận: “Lôi thiếu gia, hình như anh nghĩ sai rồi, tôi đối anh không có tình cảm nam nữ. Chuyện giữa tôi và anh cùng lắm là trước đây...”

“Mân Mân, em không lừa được anh đâu.” Hắn nhíu mày, cắt ngang lời nàng: “Suốt ba năm, ở Lăng trạch, tuy rằng em coi anh như người trong suốt, cũng ít khi nói chuyện với anh, nhưng ánh mắt em lúc lơ đãng luôn dừng trên người anh, anh biết em vẫn còn cảm tình với anh. Anh âm thầm quan sát em, biết em từng từ chối vài học trưởng theo đuổi, tuy rằng em không nói với anh, nhưng anh có thể cảm giác được, em cự tuyệt người ta, vì lòng em đã có một bóng dáng, em nhớ mãi không quên người đó, mà người đó chính là anh.”

11. Chương 31 - 33

Chương 31 Không nên ảo tưởng

Nhất thời, nàng không thể mở miệng phản bác hắn, trốn tránh nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng từng tự nhận là che dấu vô cùng tốt, không ngờ hắn đã sớm nhìn thấu.

Thấy nàng không nói gì, Lôi Thiếu Đằng càng thêm tin tưởng, cầm tay nàng lên. “Mân Mân, chúng ta quên tất cả những chuyện không vui đi được không, một lần nữa bắt đầu, anh sẽ bù lại...”

“Không, tôi không muốn.” Nàng đột nhiên quay đầu lại, “Tôi thừa nhận ba năm qua tôi vẫn còn ôm một tia ảo tưởng không nên có, nhưng tất cả đều đã qua. Thứ đã bỏ lỡ, vĩnh viễn cũng không thể lấy lại.”

“Mân Mân, anh biết em còn giận anh, để anh giải thích.” Hắn cầm chặt tay nàng, trong mắt lộ ra một tia khủng hoảng, “Chỉ cần em trở lại bên cạnh anh, anh sẽ làm tất cả mọi chuyện, người rời khỏi tên đàn ông kia đi, anh ta không thể mang lại hạnh phúc cho em. Nếu anh ta thật sự thích em, sẽ không để người con gái mình yêu bên ba khắp nơi làm thuê.”

“Tôi hạnh phúc hay bất hạnh không phải do anh, hơn nữa anh cũng không có tư cách quản chuyện của tôi.” Nàng vội vàng cướp lời hắn, dù sao chuyện này là nàng lừa hắn.

Lôi Thiếu Đằng sụp mắt, do dự một lúc, “Em có biết ngày đó anh nhìn thấy dấu hôn trên cổ em khó chịu thế nào không? Anh thấy anh sai rồi, anh vẫn nghĩ chờ anh tốt nghiệp xong cùng Ngải Phù giải trừ hôn ước, sẽ giải thích hết với em, như vậy em vẫn chờ anh.”

Nàng cắn môi, hắn để ý nàng, kỳ thật trong lòng hắn vẫn có nàng, nàng nhận ra buồn bã cùng chua xót trong lời hắn nói, không phải cố ý ngụy trang, hư tình giả ý.

“Mân Mân, chúng ta bắt đầu một lần nữa được không?” Hắn nói cẩn thận, ánh mắt vẫn dán chặt vào người nàng.

Nàng cắn môi do dự, hắn thuộc về Ngải Phù, chỉ cần một ngày hắn không giải trừ hôn ước, hắn vẫn cứ thuộc về Ngải Phù, từ lúc ngồi vào xe, có một giọng nói vẫn cứ lặp đi lặp lại câu nói này bên tai nàng, khiến nàng hoảng sợ, nàng không dám đáp ứng hắn.

Nàng đột nhiên giằng khỏi tay hắn, đẩy cửa xe, bước như trốn chạy.

“Mân Mân, anh sẽ không ép buộc em, anh cho em một ngày suy nghĩ. Nhớ kỹ, anh sẽ vẫn chờ em.”

Hắn không đuổi theo, nhưng lời nói lại rõ ràng chui vào tai.

Một ngày, lại là “một ngày”. Vì sao hôm nay lại có tận hai người cùng nhắc đến từ này.

Nàng bước như chạy về phía trước, càng không ngừng chạy, Doãn Lạc Hàn vừa mới dùng ba trăm vạn ép nàng làm tình phụ của hắn, hiện tại Lôi Thiếu Đằng muốn nàng gạt mọi người, âm thầm cùng hắn qua lại.

Nàng chỉ là một cô gái bình thường, cũng khát khao có một người thật lòng muốn kết giao với mình, chẳng lẽ như thế cũng là điều quá xa vời sao?

Bất tri bất giác, vừa ngẩng đầu, phía trước đã là ngôi nhà màu trắng vừa quen thuộc vừa xa lạ. Vì tránh Ngải Phù cùng dì, bình thường tối đến nàng mới về, ban ngày rất ít khi trở về, hiện tại đương nhiên cũng không muốn trở về.

Nàng bước nhanh qua cửa lớn bằng sắt, tiến đến điểm dừng xe bus trước mặt. Ần ầm, có một loại cảm giác cực kì bất an dần lan ra, nàng chợt dừng bước, xoay người trở về.

Chương 32 Phong ba kéo đến (thượng)

Xuyên qua đại sảnh không một bóng người, nàng bước nhanh lên cầu thang. Người nữ giúp việc đang quét cầu thang vừa nhìn thấy nàng, trên mặt là ngạc nhiên cùng kích động. Nàng lướt qua cô ta, đi đến phòng ngủ của mình. Vừa nhìn thấy cửa phòng ngủ mở toang, nàng vội cuồn chân, chạy tới.

Thân ảnh Ngải Phù xuất hiện trong phòng nàng, đang mặc một bộ váy Chanel mới nhất, xoay người trước gương, thỏa mãn ngắm nghía chính mình.

Lần váy tơ tằm điểm xuyết hoa văn hình lá sen, toát lên vẻ lãng mạn, thiết kế tinh xảo mà độc đáo như vậy, Mân Huyền chỉ cần liếc mắt liền nhận ra đây là bộ váy tháng trước Chỉ Dao đưa cho nàng. Lần đó đi mua sắm cùng Chỉ Dao, Chỉ Dao chọn được hai bộ váy khác nhau, đem một bộ cho nàng.

Trở về, nàng mặc bộ váy đi qua đi lại trong phòng. Đây là một mới nhất của năm, đương nhiên phải rất giá trị. Là con gái, nàng cũng thích quần áo đẹp, nhưng cho tới bây giờ vẫn tự hiểu, căn bản mình không thể mua nổi những loại hàng hiệu như thế.

Trong số tất cả quần áo Chỉ Dao đưa, bộ này nàng thích nhất, nàng âm thầm tính mặc váy này đi dự tiệc đính hôn của Chỉ Dao.

Nghe được tiếng bước chân, Ngải Phù ngẩng đầu không chút ngưng ngừng liếc nàng một cái, ngạo mạn lắc mông tiếp tục soi gương.

“Bộ váy này tôi xem cũng không tệ lắm, vừa nhìn đã biết là đứa bạn có tiền của chị đưa. Người chị chỉ hợp với mấy loại quần áo rẻ tiền, bộ váy này chỉ hợp với người có khí chất như tôi.”

Mân Huyền cắn môi không đáp lại, trước đây, nàng từng phát hiện quần áo Chỉ Dao đưa nàng cứ dần không cánh mà bay, hôm sau lại nhìn thấy Ngải Phù mặc thứ y hệt, mới biết thì ra Ngải Phù thừa lúc ban ngày nàng không có nhà cầm đi. Nàng không đi tìm Ngải Phù, không đối mặt chất vấn, vì những thứ quần áo đó bình thường cũng không có cơ hội mặc, thêm nữa, dù nói thế nào, Ngải Phù cũng là em họ nàng, đành phải mở một mắt, nhắm một mắt, kệ Ngải Phù thường xuyên lấy quần áo sang quý khỏi tủ.

Nhưng lần này khác, đây là bộ nàng để ý nhất, thích nhất, nàng bước vào, nhìn chằm chằm Ngải Phù chỉ lo soi gương kia.

“Thứ khác, em có thể tùy ý lựa chọn, nhưng cái này không được, chị không thể cho em.”

Thấy Mân Huyền có thái độ khác thường, dám cùng mình mặt đối mặt, cố ý khiêu khích, Ngải Phù bắt đầu tức giận.

Nàng ta nhìn Mân Huyền, ánh mắt tràn ngập hèn mọn: “Chị có tư cách gì nói những lời này với tôi. Hiện tại chị ăn, mặc, dùng, tất cả đều của nhà tôi, tôi chỉ lấy một bộ quần áo của chị, chị cũng không đồng ý.

Lăng Mân Huyền, chị phải xác định lại địa vị hiện tại của mình, cùng lắm chỉ là kẻ đáng thương được nhà tôi thu lưu mà thôi, đừng coi mình vẫn là đồ công chúa cao ngạo trước đây.”

“Chị...”

“Còn có, mặc kệ chị có đồng ý hay không, bộ quần áo tôi đã mặc trên người, chị nếu nói muốn, hiện tại có thể động tay cởi khỏi người tôi.”

Ngải Phù cười lạnh vài tiếng, tay dang rộng ra, ra vẻ chờ đợi nàng đến cởi.Chương 33 Phong ba kéo đến (hạ)

Chanel là nhãn hiệu nổi tiếng mà các phu nhân tiểu thư quyền quý tranh giành, Lăng Ngải Phù nàng đương nhiên cũng muốn mặc hàng hiệu mới nhất ở trước mặt mọi người khoe ra một phen, nhưng bực mình là, mỗi lần chạy đến cửa hàng, nàng đều chậm một bước, cuối cùng mới nghe được đối thủ âm thầm cạnh tranh cùng nàng là đại tiểu thư tập đoàn Giản thị- Giản Chỉ Dao.

Mỗi lần tung ra sản phẩm mới, tổng giám đốc Chanel sẽ tự mình gọi điện thoại cho Giản Chỉ Dao, lộ ra tin tức, mà Giản Chỉ Dao có thể nhận được loại đãi ngộ này hoàn toàn nhờ vào vị hôn phu của cô ta, tổng tài tập đoàn Đường Thịnh – Doãn Lạc Hàn.

Nàng cho rằng Chỉ Dao thường mua trước nàng, vì âm thầm nghe Lăng Mân Huyền cố ý xui khiến, nghĩ vậy, nàng càng thêm thống hận Lăng Mân Huyền, muốn dùng tất cả những bộ quần áo trong tủ để phát tiết lửa giận cùng vũ nhục trong lòng.

Mân Huyền nắm chặt hai tay trước ngực, chậm rãi không tiến lên, vì nàng không thể làm ra những chuyện như vậy, chỉ có thể hiện lên vẻ tức giận trên mặt. Ngải Phù châm biếm bĩu môi, nhắc đôi giày cao ba tấc bước qua nàng.

Mân Huyền nhìn thấy đủ loại mảnh vải la liệt trên sàn, lại nhìn thấy trên giường một đồng quần áo, này là...

Nàng vội vàng cầm lên một chiếc, nhớ rõ đây là áo hàng hiệu Tuyết Phương, hiện tại cổ áo bị rách sâu xuống, nếu mặc lên người nhất định sẽ hở ngực. Một bộ khác còn khó coi hơn, vốn là bộ váy lịch sự tao nhã, hiện tại thành váy ngắn, hơn nữa còn thiếu vải đến mức chỉ đủ miễn cưỡng che đến hông. Mấy bộ còn lại cũng bị sửa đến vô cùng thô thảm.

“Đều là hàng hiệu được thiết kế tỉ mỉ.” Mân Huyền khó có thể tin, tay run run, uất hận: “Ngải Phù, vì sao em lại sửa chúng thế này? Hơn nữa vất linh tinh như vậy, chứng tỏ em không định mặc, như vậy em lấy quần áo của chị...”

“Đúng vậy.” Ngải Phù nâng đầu, hai con mắt khinh miệt nhìn Mân Huyền, hào phóng thừa nhận, “Tôi nhìn qua quần áo của chị, mười bộ chỉ có một bộ tôi hài lòng, cuối cùng mặc trên người. Còn chín bộ đều được tôi thiết kế cho hợp với kiểu dáng của tôi, nhưng mà lại phát hiện khả năng thiết kế của tôi còn kém cỏi, sửa quần áo xong chỉ có thể kêu người giúp việc ném vào thùng rác.”

Thùng rác? Nói như vậy, quần áo trong tủ của nàng, ngoài bộ Ngải Phù mặc trên người, còn lại đều bị sửa lung tung rồi ném vào thùng rác.

Không thể tin tất cả những gì vừa nghe được, Mân Huyền trừng mắt nhìn Ngải Phù, lớn tiếng chất vấn: “Sao em có thể như vậy, chị vẫn nghĩ đều bị em lấy mặc. Quần áo chưa mặc lần nào, nhãn hiệu đều nguyên vẹn không trầy xước gì. Nếu em không thích, em có thể mang đi tặng, vì sao lại vất đi? Em như vậy là lãng phí, em biết không? Mỗi bộ quý giá thế nào, không phải em không biết, sao em có thể... sao em có thể...”

“Vậy thì sao?” Ngải Phù xoay người, “Quần áo trong tủ chị vừa đơn điệu vừa già nua, Lăng Ngải Phù tôi chỉ thích quần áo xứng với khí chất của tôi, những thứ tôi nhìn không vừa mắt, thà rằng tôi vất đi, còn hơn để chướng mắt tôi.”

Mân Huyền hiểu những lời ám chỉ của Ngải Phù, cô ta lại mượn cớ nhắc nhở thân phận ăn nhờ ở đậu của nàng.

Nàng lặng im cắn môi, ba năm trước bước chân vào Lăng trạch, biết một nhà ba người của chú không hoan nghênh mình, nên nàng cũng không cùng bọn họ ăn cơm, chính mình dùng tiền làm thêm mua chút thức

ăn, tự mình nuôi mình.

Cuộc sống của nàng đều do nàng một mình xoay sở, không ngửa tay xin người khác, nhiều lắm cũng chỉ ở nhờ Lăng Trạch, ở một gian phòng, dùng một ít điện nước mà thôi. Mà những thứ đó nàng cũng nghĩ cách bù lại, lúc rảnh rỗi thì giúp người giúp việc quét tước toàn bộ Lăng Trạch, hoặc là dọn dẹp sân vườn.

Chẳng lẽ những việc đó Ngải Phù không nhìn thấy sao? Ánh mắt nhìn lại quần áo bị sửa không ra cái dạng gì, mọi sự ỉn nhẵn trước nay bùng phát như núi lửa phun trào.

12. Chương 34 - 36

Chương 34 Không thể chịu đựng được

Nàng đuổi theo ra phòng ngủ, Ngải Phù đã đến cầu thang lầu hai. Hôm nay dù thế nào, nàng nhất định phải nói rõ ràng với Ngải Phù. Ngải Phù nhìn nàng không vừa mắt cứ nói thẳng, không cần phải quanh co lòng vòng, rồi lấy quần áo của nàng ra trút giận.

Tuy biết rằng nàng làm như vậy rất có thể sẽ thành cái cớ để Ngải Phù nói với chú cùng dì, nhưng hôm nay nhất định phải nói, nàng cảm thấy chính mình rất cuộc cũng không thể chịu đựng được Ngải Phù.

“Ngải Phù, chị có lời cần nói với em...” Nàng chạy đến mức ba bước cũng thành hai bước đuổi theo Ngải Phù.

“Chị đối ý?” Ngải Phù xoay người, vẻ mặt châm chọc nhìn Mân Huyền: “Lại muốn bộ váy này?”

“Đương nhiên không phải.” Mân Huyền nén giận, nắm chặt tay, “Chị muốn nói, nếu em thực sự thấy...”

Đúng lúc này, trên cầu thang lại vang lên tiếng bước chân, nàng không khỏi quay đầu lại nhìn, thấy chú một thân âu phục đang bước về phía các nàng, lời vừa định nói lúc này đành phải nuốt vào.

“Mân Huyền, cháu ở nhà, thật tốt quá, chú đang muốn gọi điện cho cháu. Hôm nay là sinh nhật ba ba cháu, cháu sẽ không quên chứ?” Lăng Chính Đào vừa nói vừa bước lại.

Mân Huyền hơi cắn môi, lúc trước nàng tính trưa nay dùng tiền làm thêm mua một chiếc bánh ngọt thăm ba ba, nhưng buổi sáng lại đụng chuyện với Doãn Lạc Hàn thành ra chậm trễ, hiện tại đã quá trưa, buổi chiều nàng còn phải đi học, đành phải dời lên buổi tối hoặc mai lại đi thăm ba ba.

“Cháu quên rồi đúng không? Chú lại không quên.” Lăng Chính Đào thấy Mân Huyền không trả lời, cố nói tiếp: “Mấy ngày trước chú lên kế hoạch làm sinh nhật cho ba cháu, nhưng sáng nay thư kí đột nhiên nói cho chú sau giờ Ngọ có buổi họp quan trọng, nên không thể đi, cháu thay mặt chú đi đi, ngày khác chú bồi thường.”

Thấy chú nói vô cùng đường hoàng, Mân Huyền thật muốn cười to, thực tế sinh nhật ba ba mấy năm nay đều chỉ có một mình nàng đi thăm. Hàng năm, chú đều tìm đủ loại lý do nói mình bận bịu nhiều việc, nàng đã sớm nhìn thấu.

“Không có việc gì đâu chú, cháu biết hôm nay chú bận nhiều việc, không cần lo lắng về sinh nhật ba ba, hôm nay cháu đi thăm ba ba, sẽ nói để ba hiểu nỗi khó xử của chú.”

“Ừ, được.” Lăng Chính Đào làm bộ vô cùng khó xử, nặng nề ca thán: “Ai, cũng tại công ty nhiều việc quá, làm người quản lý, cuộc họp này chú không thể không dự.”

Mân Huyền lạnh lùng nhìn khuôn mặt ra vẻ khó xử trước mặt, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng giả dối. Kỳ thật cha con nàng cùng nhà chú trong lúc đó đã sớm không có cái gì gọi là thân tình, ba ba trong mắt ba người họ chỉ là tội nhân làm bọn họ thấy bẩn thỉu cùng nhục nhã.

Cảm giác lạnh lùng khó thở làm nàng chua xót đến muốn khóc, mỗi lần đến thăm ba ba trong tù, ba ba vẫn luôn miệng khen có người em trai tốt giúp con gái mình còn đang trong tuổi đến trường, kinh doanh công ty Lăng thị ngày càng lớn mạnh... mà không hề biết rằng tất cả chỉ là lớp mặt nạ giả dối của chú mà thôi.

Lăng Chính Đào bị Mân Huyền nhìn có chút mất tự nhiên, đành cúi đầu ho khan vài tiếng. Hắn có chút sợ hãi nhìn thẳng vào Mân Huyền, cặp mắt sáng ngời lúc nào cũng bình tĩnh nội liễm. Có khi hắn cảm giác lúc mình tìm lý do thoái thác không đi thăm anh trai trong ngục, ánh mắt của cháu mình sớm đã nhìn thấu lời nói dối của hắn.

“Chú à, vài ngày nữa cháu muốn dọn ra ngoài. Cháu tìm được công việc cách nhà khá xa nên nghĩ tìm một gian phòng ở cho gần”. Nàng phát hiện chính mình không thể chịu đựng được nữa, nàng phải dọn ra ngoài.

Nghe vậy, Lăng Chính Đào cơ hồ không cần nghĩ ngợi, lập tức đồng ý, “Được, nên như vậy, xa quá rất bất tiện. Phòng cháu thuê có tốt không? Tiền có đủ hay không? Nếu không đủ cứ nói ra, chú giúp cho, còn ba ba cháu...”

“Chú, không cần đâu, cảm ơn ý tốt của chú, tiền thuê phòng cháu có, cháu cũng sẽ giải thích rõ ràng với ba ba...”

Nàng cố nặn ra một nụ cười, “Buổi chiều cháu còn có tiết học, cháu đi học trước.”

Lăng Chính Đào gật gật đầu, nhìn Mân Huyền xoay người đi nhanh xuống lầu, tảng đá trong lòng cũng rơi xuống, thoáng chốc đã dễ thở hơn. Không thể không thừa nhận, cháu gái hắn là một cô gái vừa thông minh vừa biết độc lập. Chương 35 Ý nghĩ tà ác

Mân Huyền vừa đi xuống tầng một, đã nghe tiếng bước chân từ phía sau truyền tới. Một người giúp việc trực tiếp vòng qua nàng, đi đến thùng rác đối diện, ném một đồng vải vốc hỗn độn xuống.

Nàng liếc mắt nhìn một ống tay áo thò ra khỏi thùng rác, lửa giận trong lòng càng lúc càng thiêu đốt, nàng chạy khỏi Lăng Trạch nhanh như tên bắn.

Cầm di động lên nhìn giờ, từ bây giờ đến lúc vào lớp còn hơn một giờ, nàng không muốn đi xe bus, muốn một mình yên tĩnh đi trên đường.

Rất nhiều lần nàng dễ dàng tha thứ cho những lời móc mĩa cùng hành động khiêu khích của Ngải Phù, thậm chí nghĩ chỉ cần chính mình không để trong lòng, qua một thời gian, Ngải Phù sẽ cảm thấy mất mặt, tự động buông tha. Không ngờ nàng càng trầm mặc càng nhường nhịn, Ngải Phù càng thêm tức tối, kiêu ngạo. Có lẽ nàng thật sự sai lầm rồi...

Đáy lòng bỗng vang lên một giọng nói, Thiếu Đăng nói có thể bắt đầu một lần nữa, ta sợ dĩ cự tuyệt hẳn hoàn toàn vì lo lắng cho Ngải Phù, không muốn thương tổn nàng, nhưng hiện tại đã chứng minh, lòng tốt của ta hoàn toàn là dư thừa, Ngải Phù căn bản không đáng để ta làm vậy. Như vậy, hiện tại ta trực tiếp có thể đáp ứng Thiếu Đăng... ta muốn Ngải Phù ném thử cảm giác bị người phản bội thống khổ thế nào...

“Bim...” Tiếng còi ô tô vang lên đem nàng đột ngột bừng tỉnh. Nàng lắc lắc đầu, không được, sao có thể có ý nghĩ như vậy, không được... Ý nghĩ này quá tà ác...

Nàng cố lắc đầu thật mạnh, vẫn không thể xua đi, thanh âm tà ác kia vẫn luẩn quẩn, hai tay nàng như tự ý thức lấy điện thoại di động, bấm số của Thiếu Đăng.

“Mân Mân, em tìm anh, có việc sao?” Giọng nói vui vẻ dị thường của Thiếu Đăng truyền vào tai.

“Em muốn nói cho anh, em đáp ứng, chúng ta có thể bắt đầu một lần nữa.”

“Em... em đang nói thật?” Thiếu Đăng ngơ ngác, chưa thể tin.

“Ừm, đương nhiên, hôm nay ba rưỡi, anh lái xe đến Tây Môn đón em.” Nàng nói như đã chuẩn bị tốt từ lâu.

“Không thành vấn đề. Hiện tại anh chuẩn bị đi học, ba rưỡi gặp. Tạm biệt!” Đầu dây bên kia Thiếu Đăng vui vẻ cúp điện thoại.

Tim nàng đập thành thịch nhìn màn hình, suy nghĩ loạn thành một đoàn, không thể biết làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

Lấy tay che mắt, ngẩng đầu nhìn ánh nắng chói chang, nếu đã quyết định, như vậy chỉ có đi từng bước tính từng bước.

Nhưng còn chuyện duy nhất làm nàng đau đầu kia, khoản nợ ba trăm vạn...

.....

Một thân ảnh ngồi trên chiếc ghế xoay làm bằng da thật, hơi cúi đầu, sợi tóc nâu lòa xòa trước trán che đi khuôn mặt tuần mi, một tay cầm văn kiện, đắm chiêu nghĩ ngợi.

Sau khi nữ nhân kia ra về, lão già lại ép hần thu lại mệnh lệnh nhân sự. Hần làm việc luôn công tư phân minh, đương nhiên sẽ không đồng ý, lão già nổi giận lôi đình oanh tạc hần một trận mới đùng đùng ra khỏi Đường Thịnh, sau đó hần lại phải chủ trì cuộc họp gần ba giờ đồng hồ, hiện tại có chút mệt mỏi.

“Tổng tài, cà phê của ngài.” Một ly cà phê nóng hổi tỏa hương khắp bốn phía đặt trước bàn làm việc, hần ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đeo kính gọng đen, là thư kí của hần, Ôn Nhược Nhân.

Chương 36 Phức tạp mâu thuẫn

Ôn Nhược Nhân đẩy đẩy gọng kính, nói năng vô cùng nề nếp, “Tổng tài, hôm nay ngài có hai việc đã lên kế hoạch...” Đúng lúc này điện thoại trên bàn vang lên, hần lạnh nhạt liếc nhìn Ôn Nhược Nhân, lập tức cầm lấy điện thoại lên nghe. Đối phương dường như báo cáo chuyện quan trọng gì đó, hần lắng lắng nghe, khuôn mặt lạnh lùng âm tình bất định, con ngươi đen như băng hàn ngàn năm tỏa ra hàn khí quý dị.

Trong công việc, Doãn Lạc Hàn luôn phô ra một bộ mặt lãnh khốc không chút thay đổi, mặc kệ là chuyện khó giải quyết thế nào, mắt hần cho tới bây giờ chưa bao giờ lộ ra một chút cảm xúc dao động. Ôn Nhược Nhân làm thư kí của hần ba năm, hiểu rõ tính nết của hần, cuộc điện thoại kia dường như trong nháy mắt đã đánh gãy tự chủ của hần, nàng không khỏi tò mò, đến

tột cùng là có chuyện gì.

“Thư kí Ôn.” Doãn Lạc Hàn cúp điện thoại, mắt hơi nheo lại, cả người dựa xuống ghế, “Giúp tôi hủy bỏ lịch trình hôm nay.”

“Vâng.”

Ôn Nhược Nhân gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài.

Văn phòng to lớn trở nên yên ắng, Doãn Lạc Hàn vuốt vuốt cằm, âm thầm suy nghĩ một lúc, đột nhiên đứng lên, bước ra khỏi văn phòng của mình.

Hần dùng thang máy chuyên dụng xuống tầng một, nhân viên ở đại sảnh đều cung kính chào hỏi hần. Hần hơi gật đầu, khuôn mặt tuần nghị vẫn lạnh lùng như trước.

Đi ra khỏi tòa nhà, ngoài cửa đã sớm có một chiếc Cadillac màu bạc chờ ở bên ngoài, lái xe Tiểu Mạnh vội vàng mở cửa xe. Đến khi thân hình cao lớn yên vị bên trong, xe mới chậm rãi lăn bánh về phía khu đại học của thành phố.

Cả mấy tiết buổi chiều, tâm tình của Mân Huyền đều không yên, thỉnh thoảng lại cầm điện thoại lên, nhìn con số hiện trên màn hình nhích dần đến ba giờ rưỡi, càng lúc càng phức tạp cùng mâu thuẫn.

Nàng cẩn thận nghĩ, bằng vào năng lực của mình, vài ngày đã gom đủ ba trăm vạn, căn bản không có khả năng. Nếu hướng Thiếu Đăng vay ba trăm vạn, lấy tài lực của hần thì tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng số tiền cũng không phải là nhỏ, nàng hoài nghi chính mình đến lúc đó không biết mở miệng thế nào.

Nàng thất thần nhìn vở ghi, sinh viên xung quanh đều đã đứng lên, thì ra đã tan học. Nàng ôn sáo vở theo dòng người đi ra.

Nam Giáo môn là cửa chính của trường, tất cả sinh viên cơ hồ đều đi đến hướng đó, nàng lại ngược lại, đi hướng Tây Đại môn, nơi đó so với cửa Nam Giáo môn cùng Đông Giáo môn, ít người đi hơn nhiều, đây là nguyên nhân nàng để Thiếu Đăng chờ ở đó.

Đi ra Tây Đại môn, nàng liếc mắt đã nhìn thấy thân ảnh của hần ý lên xe thể thao, vừa nhìn thấy nàng, đã vội vàng chạy đến.

“Mân Mân, hôm nay ở điện thoại là em nói thật?” Khuôn mặt tuần lãng mang theo nghi hoặc, “Đến giờ anh vẫn không thể tin được, giữa trưa không phải em...”

“Em đột nhiên nghĩ thông suốt.” Nàng hơi mỉm cười, “Em quyết định như vậy, anh không vui sao?”

“Sao có thể, anh rất vui.” Thiếu Đăng kinh hỉ không thôi, hai tay nắm chặt vai nàng: “Em biết không, anh hưng phấn đến mức cả buổi chiều cũng không có tâm tư nghe bài giảng, vừa hết tiết liền chạy đến đây chờ em. Em yên tâm, anh sẽ bồi thường cho em, chỉ cần tốt nghiệp xong, anh sẽ hủy hôn ước với Ngải Phù, rồi cùng một chỗ với em, vĩnh viễn cùng một chỗ. Anh sẽ yêu em thêm gấp bội, không bao giờ để em cô đơn một mình.”

13. Chương 37 - 39

Chương 37 Âm thầm phá hoại

Một chiếc xe thể thao từ từ đỗ trước cửa quán cà phê, cùng Thiếu Đăng xuống xe, bồi bàn lịch sự mở cửa ra vào.

Thiếu Đăng kéo tay nàng, nàng không cự tuyệt, theo sau hắn tới ngồi gần cửa sổ, hắn ân cần kéo ghế giúp nàng, chờ nàng ngồi xuống, hắn mới đến ngồi đối diện nàng.

Phục vụ nhanh chóng mang tới cà phê, nàng lấy ra một chút sữa, dùng thìa nhẹ nhàng khuấy đều, vừa nhấp mắt lên đã đón nhận ánh mắt hắn. Hắn có vẻ muốn nói lại thôi.

Liếc mắt đã thấu tâm tư hắn, nàng nhẹ nhàng cười cười, buông thìa: “Anh muốn hỏi chuyện người đàn ông kia đúng không?”

“Ừ... Nếu em không muốn nói, anh sẽ tôn trọng em.” Thiếu Đăng hơi cười, nhưng có chút gượng ép.

“Kỳ thực trước đây em không hẹn hò với ai cả.” Nàng thẳng thắn thừa nhận: “Sở dĩ lúc đó em nói như vậy, vì em không biết trong lòng anh cũng thích em, em sợ anh biết sẽ nói với Ngải Phù, hai người cùng đến cười nhạo em, nên em bịa ra chuyện hẹn hò.”

Thiếu Đăng kinh ngạc, bàn tay cầm thìa dừng giữa không trung, “Không thể, anh sao có thể cười nhạo em, anh vui còn không kịp nữa là.”

“Em biết, là em đoán sai.” Nàng cười khẽ, bưng cà phê nhấp nhẹ, ánh mắt thoáng qua cửa sổ, bên kia đường có người không ngừng nhìn về phía này, nhưng vì quá xa, nàng không thể thấy rõ, bất quá xem thân hình là đàn ông, đại khái chính là trùng hợp đi.

Nàng không lo nghĩ nhiều, thu hồi ánh mắt, nhìn cà phê trong chén, nhớ tới khoản nợ ba trăm vạn, bất giác thở dài.

“Mân Mân, em có tâm sự?” Thiếu Đăng buông cà phê xuống, ánh mắt tràn ngập thân thiết, cúi người tới gần nàng, hỏi ra tiếng: “Nói cho anh biết, anh hy vọng sau này có thể chia sẻ phiền muộn cùng em.”

Nàng yên lặng nhìn hắn, chần chừ không biết có nên nói ra hay không, trước đây mỗi lần nàng nhìn thấy hắn cùng Ngải Phù, trong lòng sẽ vô cùng khó chịu. Hiện tại đối mặt với khuôn mặt thâm thúy tuấn dật này, nghĩ đến thời khắc hiện tại nàng cùng hắn bắt đầu một lần nữa, nội tâm của nàng lại cực kỳ bình tĩnh, thậm chí tim cũng không đập nhanh.

Có lẽ... Có lẽ nàng sớm đã không còn thương hắn, hiện tại cùng hắn ở một chỗ chẳng qua là lợi dụng hắn trả thù Ngải Phù, nàng đột nhiên ý thức được điều này, mấp máy môi không nói ra lời.

Ciếc Cadillac lặng yên đỗ lại bên kia đường, một thân ảnh vội chạy tới, mở cửa xe, lách mình ngồi xuống.

“Tổng tài.” Từ Bang thở phì phò nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt hàn băng phía sau, “Bọn họ ở quán cà phê đối diện, ngồi gần chỗ cửa sổ.”

Doãn Lạc Hàn nhướng mày, cửa kính từ từ hạ xuống, tầm mắt sắc bén nhìn lướt qua hướng Từ Bang chỉ, bạc môi hơi nhếch lên: “Trợ lý Từ, y theo lời tôi nói lúc trước làm.”

“Được, tổng tài.” Từ Bang cơ trí gật gật đầu, lấy di động trong túi áo khoác, thuận thực ấn một dãy số, lúc sau, nghe thấy tiếng hắn: “Lôi tổng, xin chào, tôi là Từ Bang...”

“....”

“... Lúc này tôi đi uống cà phê, hình như nhìn thấy quý công tử cùng một cô gái ngồi cùng nhau, quan hệ... Quan hệ có chút không bình thường...”

“....”

“Ha ha... Con dâu ngài không phải thiên kim Lăng thị sao? Sao giờ lại thay đổi một vị...Hay là tôi nhớ nhầm...”

Chương 38 Thành linh xảy ra

Nhìn Mân Huyền lúng túng khó mở miệng, Lôi Thiệu Đằng không truy vấn tiếp, một tay nhẹ nhàng khuấy cà phê, chuyển sang đề tài khác.

“Mân Mân, còn nhớ trước đây em thấy một người bạn thả điều, em cũng đòi anh làm một cái khác cho em. Vì thế anh liền làm một chiếc điều hình cá cảnh cho em, kết quả em không thả, mỗi lần đều là anh giúp em phóng lên trời. Giờ ngẫm lại, thời gian lúc đó quả thật là vô ưu vô lự.”

Đáy lòng Mân Huyền vì hồi tưởng lại chuyện cũ mà xúc động, hẳn còn nhớ rõ chuyện này, hẳn còn để trong lòng. Đúng vậy, lúc nhỏ nàng ở cô nhi viện, mang theo con điều hình cá, một mình ở ngọn núi phía sau cô nhi viện thả điều, nhưng con điều trong tay nàng chưa từng có cơ hội bay lên trời. Nhiều năm qua, nàng vẫn không thể vứt con điều đi, vẫn còn để trong ngăn kéo bàn học.

Khóe môi Thiệu Đằng nhếch lên một nụ cười yếu ớt: “Không bằng cuối tuần này chúng ta đi thả điều thế nào? Anh thấy chúng ta có thể bắt đầu bồi dưỡng tình cảm bằng cách cùng đi thả điều.”

Nàng hạ mắt, không kỏi âm thầm do dự, xem ra hôm nay không thể mở miệng, vậy nên để chuyện này nói sang ngày khác.

Nghĩ vậy, nàng nhẹ nhàng gật đầu, lộ ra nụ cười vui vẻ đầu tiên trong ngày: “Ý kiến hay, đến lúc đó em sẽ mang điều đi, chúng ta ra công viên.”

“Vậy quyết định thế.” Thiệu Đằng mỉm cười nhìn nàng, đôi mắt trong suốt ẩn đầy ôn hòa mê người: “Gần chín giờ sáng cuối tuần chúng ta hẹn ở đây, sau đó cùng đi.”

Làm vậy vì sợ người họ Lăng nhìn thấy, Mân Huyền lập tức hiểu ý đồ của hắn, nếu quyết định một lần nữa bắt đầu với Thiệu Đằng, việc dẫu dẫu giếm người khác sau này sẽ còn tiếp tục, nàng phải âm thầm chuẩn bị tốt tâm lý.

Nàng nhẹ nhàng bưng cà phê, nhấp mấy ngụm, đã thấy mấy bóng đen vây kín bàn bọn họ.

Theo bản năng ngẩng đầu lên, vài người mặc đồ đen cung kính đứng thẳng bên cạnh bàn.

“Thiếu gia, phu nhân sai chúng tôi đến tìm cậu.”

“Sao mấy người tìm được nơi này?” Thiệu Đằng nhìn mấy người vệ sĩ, vội vàng buông chén, nhìn thoáng qua Mân Huyền, đôi mắt nhu hòa hiện lên chút kinh hoảng.

“Thiếu gia, mong cậu yên tâm, chúng ta không thấy gì cả.” Người bảo vệ cầm đầu tấy Thiệu Đằng băn khoăn, nói nhanh: “Chiều nay lão gia đột nhiên bệnh nặng, phu nhân gọi cậu lập tức trở về.”

“Ba ba, ba ba... Làm sao? Không có khả năng, thân thể ba ba vẫn tốt lắm? Như thế nào mà?... Đột nhiên...” Thiệu Đằng kinh ngạc không thôi, cả người không tự chủ đứng phất dậy.

Mân Huyền cũng bị tin tức này làm cho sợ hãi, nhưng trấn định rất nhanh: “Thiệu Đằng, anh mau trở về thăm cha, cha anh cần anh.”

“Thiếu gia, vị tiểu thư này nói đúng, cậu phải nhanh trở về, chậm sợ lão gia liền có thể...” Mắt người vệ sĩ lóe lên, nói tới đây liền ngừng lại.

Thiệu Đằng sợ hãi đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắn lấy ra tờ tiền mệnh giá lớn đặt lên bàn, “Mân Mân, anh đi trước, tối anh sẽ gọi lại cho em.”

“Được , anh nhanh nhanh chạy về đi.” Mân Mân ngồi thẳng lại, gật đầu thật mạnh. Thiếu Đăng vội càng đẩy mấy người vệ sĩ che trước mặt, chạy ra ngoài cửa. Bọn vệ sĩ cũng nhanh chóng đuổi theo hân.

Mân Huyền thở dài, nhìn tách cà phê dần nguội, không hiểu sao cảm thấy hơi dị thường, theo bản năng nhìn đồng hồ, nhớ hôm nay là sinh nhật ba ba, vội vàng bảo bồi bàn tính tiền. Hiện tại đi luôn, còn có thể đem bánh sinh nhật cho ba ba trước khi hết thời gian thăm tù.

Bốn năm trước ba ba còn trong ngục, sao có khả năng mượn Doãn Lạc Hàn số tiền lớn như vậy, nàng không nghĩ ra, quyết định phải hỏi ba ba chân tướng rõ ràng.

Nàng nhìn qua cửa kính thấy thân ảnh Lôi Thiếu Đăng nhanh chóng ngồi vào xe, khởi động, phía sau là một chiếc xe màu đen bọn vệ sĩ ngồi, hai cái một trước một sau lần lượt dời đi.Chương 39 Tâm sự

Chiếc Cadillac đỗ trên đường, tầm mắt Doãn Lạc Hàn lướt qua cửa kính nửa khép nửa mở, nhìn chăm chăm một thân ảnh xinh đẹp từ quán cà phê đi ra.

Từ Bang vẫn không nhúc nhích ngồi ở ghế trước, chờ Doãn Lạc Hàn ra lệnh, nhưng mãi vẫn không nghe thấy gì, nhin không được quay người lại hỏi: “Tổng tài, hiện tại chúng ta làm gì?”

Doãn Lạc Hàn không để ý đến, thẳng đến khi thân ảnh đó bước vào cửa hàng bánh ngọt, sau lại thấy nàng cầm một chiếc bánh đi ra, vẫy tay gọi taxi.

Hân hít mắt lại, khuôn mặt càng thêm âm nịnh, bàn tay nắm chặt thành quyền, nếu không có hành động của nàng nhắc nhở, có lẽ hân sẽ không nhớ ra hôm nay là ngày hân không muốn nhớ nhất. Chết tiệt, hân hận thấu hai mươi tám tháng năm, sinh nhật kẻ kia, đồng thời cũng là hân...

“Đi theo cô ta.” Hân cúi đầu ra lệnh cho lái xe Tiểu Mạnh, mấy sợi tóc nâu trên trán che đi ánh mắt âm hàn, mơ hồ còn có cảm xúc gì đó...

Lái xe Tiểu Mạnh nhấn mạnh chân ga dưới chân, đi theo xe taxi, quay đầu cùng Từ Bang trao đổi ánh mắt, bọn họ ở chung cùng tổng tài nhiều năm, biết hôm nay là ngày tổng tài oán hận nhất, nên bọn họ cố ý không nhắc tới, nhưng xem ra hành động vô tình của cô gái kia lại gợi lên trí nhớ của tổng tài.

Một giờ sau, Mân Huyền đi ra cửa trại giam, tâm tình phức tạp, tâm trạng của ba ba hôm nay cũng không tốt lắm, sắc mặt tiêu tụy, nhận bánh ngọt miễn cưỡng cười cười với nàng. Nàng cẩn thận phát hiện trán ba ba lại có thêm nếp nhăn, thái dương cũng có mấy túm tóc bạc, tâm không khỏi co rút đau đớn một chút.

Mất tự do thân thể, mùi vị cả ngày bị nhốt sau song sắt không hay ho gì, nàng không muốn ba ba thêm muộn phiền, nghi vấn về món nợ chỉ có thể nuốt xuống. Nàng âm thầm hạ quyết tâm, số tiền này nàng phải thay ba ba trả hết.

Nhưng lấy cái gì trả? Nàng không muốn mở miệng vay tiền Chỉ Dao, vì nàng đã nợ Chỉ Dao quá nhiều nhân tình, không muốn tiếp tục làm phiền, nàng chỉ có thể dựa vào sức mình giải quyết. Cơ hội duy nhất trước mắt chính là cuối tuần này phải vay tiền Thiếu Đăng.

Nàng cúi đầu, cứ đi về phía trước, đột nhiên nhớ tới cô nhi viện ở gần đây, vì nàng đắm đầu vào làm thêm, đã lâu không vào hỏi thăm Chuviện trưởng hiền lành thiện lương cùng bọn trẻ.

Mỗi lần buồn bã bước vào đó, nàng đều mang theo tâm trạng vui vẻ đi ra. Đi qua một góc đường, trước mắt chính là cánh cửa màu đỏ của cô nhi viện, nghiêng tai lắng nghe, phòng học truyền đến tiếng bọn nhỏ đọc bài, nghĩ tới khuôn mặt tươi cười thiên chân khả ái, nàng liền trở nên vui vẻ, không khỏi bước nhanh đi vào.

Văn phòng giáo viên sát vách phòng học, nàng liếc mắt một cái đã thấy viện trưởng bước ra, vội bước chạy tiến lên, vui vẻ gọi: “Chu viện trưởng.”

“Mân Huyền, đã lâu không thấy, hôm nay lại rảnh rồi đến đây à, đến, ngồi xuống đây.” Chu viện trưởng nhiệt tình lôi kéo nàng vào văn phòng, rót một chén nước đưa cho nàng.

“Chuviện trưởng, bác làm sao vậy? Có phải có tâm sự hay không?” Nàng nhận chén nước, phát giác Chuviện trưởng hôm nay có chút khác lạ, trong mắt có thần nhiên bi thương, dường như có tâm sự buồn.

14. Chương 40 - 42

Chương 40 Âm u vô cùng

“Mân Huyền, cô nhi viện của chúng ta bị bắt dọn ra ngoài.”

Về mặt Chu viện trưởng đầy bất đắc dĩ, “Khu đất bị tập đoàn Đường Thịnh thu mua, nghe nói bọn họ muốn xây mấy biệt thự xa hoa ở đây. Nếu sáng mai chúng ta còn chưa dọn đi, bọn họ sẽ cho người đuổi chúng ta.”

“Nếu mọi người bị đuổi đi, mấy đứa nhỏ phải làm thế nào?” Nàng nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng nhất.

Chu viện trưởng thở dài, ngồi xuống đối diện với Mân Huyền. “Đúng vậy, này cũng là chuyện ta phát rầu. Ta từng đi gặp tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, muốn cầu anh ta thương mấy đứa nhỏ mồ côi, đem chỗ đất cho ta mượn tạm, chờ ta tìm được chỗ khác, sẽ dọn đi, nhưng ngay cả mặt đối phương như thế nào ta cũng chưa thấy, bảo vệ đã đuổi ta ra...”

“Những người đó là sắt đá sao? Vì đầu tư kiếm tiền, bọn họ không chừa một đường sống cho mọi người, rất đáng giận.” Nàng đập tay xuống bàn, lại là tập đoàn Đường Thịnh, tên kia là ác ma sao? Làm ra cái chuyện ức hiếp mấy đứa trẻ mồ côi, trong lòng hẳn tuyệt không thấy áy náy?

Rời khỏi cô nhi viện, tâm tình khó chịu của nàng không chút giảm bớt, lại còn càng thêm u ám.

Cô nhi viện bị bắt chuyển đi, bọn trẻ sẽ không có nhà để về. Nàng rất muốn giúp mọi người, nhưng là nàng không có tiền mua đất, càng không có nơi cho bọn họ dừng chân, chẳng lẽ thật sự bắt bọn nhỏ ăn ngủ đầu đường?

Không, không được, tuyệt không thể để chuyện đó xảy ra. Ba năm trước, khi nàng rời khỏi cô nhi viện, từng thề, phải báo đáp Chu viện trưởng mấy năm nay cẩn thận chăm sóc nàng. Hiện tại cô nhi viện gặp khó khăn, đương nhiên nàng phải nghĩa bất dung từ(1) góp một chút sức lực.

Muốn đi cầu xin Doãn Lạc Hàn sao? Nàng ngẩng đầu, hít vào thật sâu, vì bọn trẻ đáng thương ở cô nhi viện, nàng nguyện ý buông tự tôn đi cầu hắn. Nhưng liệu hắn có lại lấy ra cái hợp đồng kia ra ép nàng thì làm thế nào?

Nàng nhú mày, cước bộ trở nên chần chờ. Lúc qua ngã tư, bất ngờ không kịp phòng bị bị một chiếc Cadillac chắn trước mặt, cửa xe mở ra, tay nàng bị tóm chặt, lập tức cả người lao vào xe.

Mắt nàng vùi vào một khuôn ngực rắn chắc, một mùi nước hoa Cologne nam chui vào khoang mũi, sắc lang... Nàng căng thẳng, còn chưa kịp kêu lên sợ hãi, môi thỉnh thoảng đã bị một bàn tay to bịt chặt.

Đối phương cúi đầu tới gần nàng, một loại hơi thở rét lạnh phun vào tai, rồi nàng nghe thấy giọng nói âm lãnh pha lẫn bốn cột: “Xem ra em còn bận rộn hơn bất cứ kẻ nào, một bên lén lút gặp hôn phu của em họ, một bên lại đi thăm phụ thân giết người...”

“Là anh!” Nàng vừa nghe thấy giọng Doãn Lạc Hàn, cả người như bị điện giật nhanh chóng giãy khỏi người hắn. Nàng xoay người, tựa lưng vào cửa xe, về mặt phòng bị bị trừng mắt hắn.

“Anh theo dõi tôi?”

Hắn khẽ nhếch môi, đồng tử đen thẫm âm trầm như biển, thấp giọng nói: “Tôi nghĩ hẳn là hiện tại em rất nóng lòng muốn gặp tôi?”

“Anh chỉ chuyện của cô nhi viện?” Nháy mắt nàng đã hiểu hắn nói gì, cổ nuốt xuống mấy câu câu chỉ trích, “Vì cái gì mà anh lại đuổi bọn nhỏ đi? Đứa nhỏ đã rất đáng thương, chẳng lẽ anh không định làm chút chuyện tốt?”

“Tôi là thương nhân, không phải nhà từ thiện vĩ đại.” Hắn thản nhiên nói, hai tay chống về sau, thân ảnh cao lớn chậm rãi tới gần nàng. “Tôi nghĩ hẳn là em hiểu nguyên nhân tôi làm như vậy.”

Chú thích:

(1): Làm việc nghĩa tình thì không được nề hà, ngại ngần. Chương 41 Cần suy nghĩ

Nhìn nụ cười âm trầm cùng con ngươi đen thẫm không thấy đáy, nàng không khỏi rét lạnh cả người, theo bản năng lùi về sau: “Số tiền kia cuối tuần tôi sẽ trả cho anh.”

“Em lấy cái gì trả?” Hấn nhìn chằm chằm nàng, bạc môi hiện ra một nụ cười tà tứ, “Mượn Lôi Thiếu Đằng? Người hấn hấn còn chẳng lo được, tôi nghĩ em hấn là đang tìm người cho vay tiền.”

Sao hấn biết mình đang định làm chuyện này? Nàng giật mình không thôi, chẳng lẽ chuyện ở quán cà phê là trò quỷ hấn bày ra? Lại nhớ đến vẻ mặt tên vệ sĩ khi nói chuyện, ánh mắt lóe ra không ngừng, chột chột dạ dạ. Xem ra chuyện cha Lôi Thiếu Đằng mắc bệnh chỉ là lừa gạt.

Nàng buồn bực trừng mắt nhìn hấn, hai tròng mắt như phun hỏa, gầm nhẹ: “Nhất định là anh đem chuyện tôi cùng Lôi Thiếu Đằng nói cho cha anh ấy đúng không? Anh làm như vậy đơn giản chính là bắt tôi chấp nhận hợp đồng kia. Anh thật đê tiện!”

Phút chốc, hấn giơ tay bắt lấy cổ tay nàng, nàng theo bản năng muốn giãy dụa, lại bị cánh tay mạnh mẽ của hấn kéo vào ngực. Hấn hơi nhếch môi, ánh mắt âm u mang theo một chút phóng dăng.

“Chỉ cần trả giá thân thể của em là có thể trả số tiền ba trăm vạn kia, em hấn phải cảm thấy may mắn mới đúng. May mắn vì một nữ nhân bình thường vô kì như vậy có thể có giá tới ba trăm vạn.”

“Anh...” Nàng tức tới mặt trắng bệch, ra sức dẩy dụa, nhưng tay hấn càng lúc càng siết chặt đến mức cổ tay nàng đau đớn khó nhịn, nước mắt gần như sắp rơi xuống.

“Quyền quyết định nằm trong tay em.” Hai tròng mắt u hàn trói chặt nàng, “Chín giờ sáng ngày mai, là kỳ hạn cuối cùng của cô nhi viện, nếu bọn họ không dọn ra, tôi sẽ phái người tới trực tiếp mời bọn họ đi ra.”

Nháy mắt, lời hấn vừa thốt ra đã có tác dụng uy hiếp, nàng nhìn khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn, cắn chặt môi dưới. Nàng biết hấn không phải chỉ nói chơi, hấn tuyệt đối sẽ làm như vậy. Giờ thêm chuyện cô nhi viện, đột nhiên nàng cảm thấy chính mình trước mặt hấn không hề có sức kháng cự.

Hấn nói đúng, bọn trẻ trong cô nhi viện đi hay ở lại hoàn toàn nằm trong tay nàng, nhưng là nàng phải cúi đầu, lừa dối Chỉ Dao, làm tình phụ của hấn, hai lựa chọn này thật khó khăn...

“Tôi... Cần suy nghĩ một chút.” Nàng do dự không chừng, gục đầu xuống, cảm thấy thật đau đầu.

“Đương nhiên.” Hấn buông cổ tay nàng ra, giọng nói trở nên thoải mái, nhưng con ngươi sắc bén lại lóe ra tia xảo trá.

Trên bàn đàm phán, mọi việc của hấn đều thuận lợi, đơn giản vì hấn hoàn toàn nắm rõ tâm lý đối phương biến hóa ra sao, rồi cuối cùng hấn sẽ trở thành kẻ thắng cuộc. Mà nàng trong mắt hấn, cùng lắm chỉ là đối thủ sơ cấp, chỉ cần động vài ngón tay, nàng sẽ thành vật trong lòng bàn tay hấn.

Nàng đẩy cửa xe, bước ra còn quay đầu trừng mắt nhìn hấn một cái. Hấn miễn cưỡng tựa vào ghế ngồi, thân ảnh cao lớn lại làm cho người ta cảm thấy một áp lực vô hình.

Không thể tưởng tượng được, đường đường là một tổng tài tập đoàn xuyên quốc gia, vì bắt nàng đi vào khuôn khổ, không thủ đoạn nào không dùng đến. Hấn chính là ma quỷ đến từ địa ngục, hoặc là gọi hấn là ma vương tà ác cũng không quá. Chương 42 Dáng vẻ kịch cỡm

Nhìn nàng giận dữ đóng sầm cửa xe, khuôn mặt lạnh lùng của Doãn Lạc Hàn không lộ chút cảm xúc nào, ần một nút nhỏ, cửa thủy tinh cách âm với lái xe được mở ra, thanh âm lạnh như băng trực tiếp ra lệnh: “Lái xe.”

Mười phút sau, chiếc Cadillac dừng lại, cửa xe bị mở ra, một thân ảnh mặc váy ngắn bó sát chui vào, như bạch tuộc ép sát vào người Doãn Lạc Hàn.

“Lạc, hôm nay sao lại đón người ta trễ vậy?” Nữ nhân dấn vào ngực Doãn Lạc Hàn, mắt toát lên tia nhìn tham lam: “Người ta đứng ở chỗ này đợi hơn nửa giờ, giờ chân người ta đau quá, đôi giày chắc cũng sắp hỏng rồi. Anh phải bồi thường người ta, người ta hôm nay nhìn trúng một đôi Jimmy choo...”

Thì ra là muốn một đôi giày Jimmy choo, đây mới là mục đích cuối cùng của cô ta. Doãn Lạc Hàn nhếch môi châm biếm, mắt nhìn khuôn mặt son phấn dày cộm, dáng vẻ kịch cỡm xoa bóp mắt cá chân, làm hấn

dẩy lên một loại cảm giác chán ghét, có lẽ bốn tháng là quá dài, cảm giác mới mẻ của hắn với nàng đã đến giới hạn.

Thấy hắn không nói gì, nữ nhân kia hiển nhiên có chút hoảng, nàng thấy mắt hắn không hờn giận, nghĩ đến hắn luôn luôn thích nữ nhân nhiệt tình như lửa, vội vàng trưng ra một nụ cười kiều mị: “Lạc, hôm nay em có một bất ngờ rất lớn dành cho anh.”

Nữ nhân một bên yêu kiều, nhẹ nhàng nói, một bên lấy tay nhẹ nhàng đẩy cà vạt của hắn, thuần thục lướt qua chiếc áo lót nửa khép nửa mở, bàn tay dịu hoặc xoa nắn khuôn ngực tinh trắng.

“Kính hỉ phải không? Tôi nghĩ tôi thật chờ mong kính hỉ của em.” Hắn ái muội tà nghệ nhìn nữ nhân kia, nhưng ánh mắt lại tuyệt đối lạnh lùng. Cảm giác mới mẻ của hắn với nữ nhân luôn rất ngắn, dài nhất cũng không vượt qua ba tháng. Bất tri bất giác thời gian đã qua, hắn muốn từ ngày mai có một vật yêu gợi cảm bên người.

Thân ảnh cảm bánh ngọt hiện lên trước mắt, hành động của nàng đã nhắc lại cho hắn một sự thật tàn nhẫn nhất, cõi lòng thoáng chốc âm u vô cùng, lúc này hắn hoàn toàn bị thống khổ áp lực xâm chiếm.

Hắn nheo đôi mắt u ám, ôm chặt nữ nhân bên cạnh, giờ phút này hắn cần gấp một nữ nhân để phát tiết, có thể làm chính mình quên đi kí ức thống khổ kia.

Nhìn ánh mắt tràn ngập dục vọng của Doãn Lạc Hàn, nữ nhân bên cạnh tự cho là có thể làm cho hắn hứng thú, lắc ngực: “Kính hỉ này người ta phải mất vài ngày mới nghĩ ra, anh sẽ thích.”

Nữ nhân không khỏi có chút đắc ý, chính mình làm bạn trên giường của hắn tới bốn tháng, vượt xa tin đồn bên ngoài rằng cảm giác mới mẻ của hắn với nữ nhân nhiều nhất là ba tháng, hiện tại nàng có lý do tin tưởng vững chắc rằng, không lâu nữa, mình sẽ đá văng thiên kim Giản thị, để ngồi vào vị trí Doãn phu nhân không biết bao nhiêu nữ nhân thèm thuồng điên cuồng kia.

Chiếc xe dừng lại trước khách sạn quốc tế Việt Trạch, hai gã gác cửa vừa liếc mắt liền nhận ra chủ nhân chiếc xe là ai, chậm rãi chạy đến mở cửa xe.

Khách sạn Việt Trạch là sản nghiệp của tập đoàn Đường Thịnh, tổng tài Doãn Lạc Hàn nhiều năm qua đều ở phòng tổng thống sang trọng xa hoa trên tầng cao nhất.

Doãn Lạc Hàn nhanh chóng bước xuống xe, hai tay vừa rút vào túi, một cánh tay mềm mại đã quàng vào khuỷu tay: “Lạc, anh chờ người ta một chút,”

Bạc môi hắn nhếch lên một nụ cười châm chọc, không thèm nhìn đến nữ nhân, thẳng bước tiến vào khách sạn, vào thang máy chuyên dụng.

15. Chương 43 - 45

Chương 43 Không phải kính hỉ

Nữ nhân ngẩng đầu nhận ra hôm nay Doãn Lạc Hàn cực độ khác thường, đầu óc ngu dốt cũng nhìn ra một ít manh mối không thích hợp, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến lúc làm hắn ngạc nhiên cùng vui mừng, nàng không khỏi đắc ý dào dạt. Nàng hoàn toàn có thể nắm chắc, đến lúc đó hắn sẽ cảm động không thôi, nhờ đó mà địa vị của nàng trong mắt hắn tăng lên, không chừng hắn sẽ cao hứng mà mua cho nàng càng nhiều trang sức châu báu.

Trước mắt tựa hồ thấy được viễn cảnh tươi đẹp vô hạn, nữ nhân càng làm càn ôm chặt thắt lưng hắn, không ngừng dùng bộ ngực đầy đặn ma sát ngực hắn.

Mặc dù cách mấy lớp vải vóc nhưng vẫn có thể cảm thấy thứ mềm mại kia rất tròn trịa, không chịu nổi khiêu khích, hắn gầm nhẹ một tiếng, đẩy cửa vào phòng tổng thống, cánh tay vung lên bỏ qua nữ nhân không an phận, nhân lúc đối phương mất đi trọng tâm mà đẩy nàng ta xuống giường.

Hắn cúi phăng chiếc cà vạt đáng ghét, bỏ âu phục cùng quần áo trong trên người, lộ ra vùng ngực rắn chắc rộng lớn, đề lên nữ nhân, đúng lúc này, vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Hắn mắt diếc tai ngơ, bàn tay to theo vạt áo của nữ nhân dò xét vào, vuốt ve khuôn ngực tròn đầy sớm kiền đỉnh, ai ngờ tiếng gõ cửa không hề dừng lại, ngược lại càng lúc càng gõ mạnh.

Hắn cắn răng thầm rửa, rời khỏi người nữ nhân, nửa người trên lơ lửng bước đến cửa, kẻ gõ cửa tốt nhất phải có lý do chính đáng, nếu không hắn tuyệt đối sẽ làm đối phương đẹp mặt.

Hắn kéo mạnh cửa, bên ngoài có một hàng bồi bàn trang phục chỉnh tề, vừa nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đều đồng loạt cúi người: “Tổng tài, sinh nhật vui vẻ!”

Một gã bồi bàn đã sớm chờ một bên đẩy một xe ăn nhỏ đi tới, mặt trên có một chiếc bánh ngọt mười tầng, mọi người vỗ tay đồng loạt, bắt đầu hát bài chúc mừng sinh nhật ấm áp.

“Ai cho các người làm như vậy?” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng hỏi, tầm mắt đảo qua từng khuôn mặt tươi cười một, khuôn mặt lạnh lùng đột nhiên điên cuồng làm người ta sợ hãi.

Đối mặt với sắc mặt vừa nhìn đã không rét mà run kia, mọi người đều ngừng vỗ tay, hai mắt nhìn nhau, không khí thân thiện tụt xuống mức thấp nhất.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, thanh âm kiều mị nịnh nọt của nữ nhân truyền đến: “Lạc, anh không vui sao? Đây là sinh nhật bất ngờ em tặng anh. Em nghe được sinh nhật của anh, suy nghĩ đã lâu, mới nghĩ...”

Nghe đến đó, hắn đột nhiên xoay người, ánh mắt lạnh liệt trùng trùng nhìn nữ nhân không hiểu chuyện gì, đối phương nuốt nước miếng, bị sự tức giận của hắn dọa, ngây ngốc đứng một chỗ.

Vừa nãy hắn đưa lưng về phía nàng, nàng không thể thấy thấy vẻ mặt của hắn khi nhận được kinh hỉ của nàng, hiện tại nàng hoàn toàn thấy rõ, hoàn toàn tương phản với tưởng tượng của nàng, có thể nói, giờ phút này, cơn thịnh nộ trên mặt hắn lớn hơn bất cứ lúc nào trước đây.

“Trường hợp này thật đúng là chết tiệt làm tôi kinh hỉ.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói gần từng chữ. Hắn trăm phương nghìn kế muốn quên ngày này, nhưng đồ nữ nhân ngu xuẩn lại khơi ra vết thương trong lòng hắn. Chương 44 Cười nhạt

“Em là...” Nữ nhân quá sợ hãi, vừa định mở miệng giải thích, cánh tay đã bị túm chặt, hắn không để ý mọi người trợn mắt há mồm cùng bộ quần áo không chỉnh của nàng ta, không hề lưu tình ném về phía cửa lớn.

“Ngày mai cô đến chỗ Từ trợ lý lấy chi phiếu.”

Nghe câu đó, nữ nhân quá sợ hãi, nghĩ đến chính mình sắp rời đi người đàn ông độc thân giá trị hàng đầu, đương nhiên cùng đó là miếng cơm manh áo cũng sẽ mất, nữ nhân kia mới ý thức được khả năng thật sự chọc giận hắn.

“Lạc, em sai lầm rồi, anh tha thứ em được không? Em sai lầm rồi... Không cần đuổi em đi... Không cần chia tay... Cầu anh... Em yêu anh... Em không thể không có anh... Lạc... Ngắm lại những ngày chúng ta cùng một chỗ vui vẻ... Em thật sự yêu anh...”

Nữ nhân không ngừng rung mình, thân thể liều mạng hướng về phía sau, gần như ngã ngồi trên thảm, nàng cứng rắn nặn ra vài giọt nước mắt, hy vọng có thể đã động hắn.

Nhân câu nói cuối cùng của nàng, hắn cười nhạt một tiếng, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đối phương: “Yêu? Cô yêu người tôi, hay là yêu tài lực phía sau tôi? Nếu hôm nay tôi là một kẻ bình thường trên đường, cô sẽ yêu tôi sao? Đồ nữ nhân dối trá! Nói cho cô, trong từ điển của Doãn Lạc Hàn này không hề có từ “yêu”, tôi cũng không cần nhận gì một người ở trước mặt tôi nói từ này, trước đây không, hiện tại sẽ không, tương lai càng không thể.”

“Lạc...” nữ nhân hoàn toàn bị lời nói lãnh khốc cực độ dọa cho kinh sợ, mấp máy môi nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Cút đi...” Hắn thô bạo quát lạnh, vẻ mặt chán ghét không hề liếc nhìn lần cuối, bắt lấy tay nữ nhân ném ra cửa như rác rưởi.

Hắn cảm tức đóng sầm cửa, đi đến quầy bar, vừa rót một chén rượu, chợt nghe đã có người ra sức gõ cửa, thanh âm cầu xin trong không gian yên tĩnh vô cùng chói tai.

“Lạc... Anh tha thứ cho em... Lạc... Không cần chia tay... Em không thể không có anh... Lạc... Anh mở cửa ra được không... Em sai lầm rồi...”

Hắn ngửa cổ uống cạn chất lỏng màu hổ phách trong ly, lấy di động ra ấn một dãy số. “Chu quản lý, phải bảo vệ đêm nữ nhân huyền ảo kia mang ra khỏi khách sạn, từ nay về sau tôi không muốn nhìn thấy cô ta ở đây, nghe hiểu chưa?”

Nghe thấy Chu quản lý ở đầu bên kia đáp ứng xong, hắn lập tức cúp điện thoại, lại rót thứ rượu màu hổ phách vào ly, chậm rãi đi đến cửa sổ, ngoài cửa, thanh âm của nữ nhân đã mất. Chương 45 Phương án báo thù

Căn phòng xa hoa thoáng chốc trở nên yên tĩnh, rượu trong ly sóng sánh, đôi mắt thâm trầm nhìn thế giới dưới chân, đây là tầng cao nhất của khách sạn, từ nơi này nhìn ra có thể đem toàn thành phố thu hết vào đáy mắt.

Đèn rực rỡ bật lên, tất cả cửa sổ đều ngập tràn ánh sáng, không khỏi khiến hắn nhớ đến những ngọn nến cắm trên bánh sinh nhật, sinh nhật không được tổ chức.

Hắn mười bốn tuổi, có một gia đình hạnh phúc mỹ mãn, thế nhưng tất cả bị một kẻ phá hủy hoàn toàn, vào ngày hai mươi năm tháng tám. Từ đó hắn trở thành trò cười cho người ta vào lúc trà dư tửu hậu.

Mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, mỗi ngày hắn phải nhận những ánh mắt phức tạp cùng nghi ngờ của mọi người, bạn bè lấy bắt nạt cùng cười nhạo hắn làm vui. Những việc đó cửa vào lòng hắn vết thương mãi không bao giờ có thể lành lại.

Từ năm hắn mười bốn tuổi đó, hắn cấm mọi người nhắc đến sinh nhật trước mặt mình, hắn cũng nhân tiện đem hai chữ “sinh nhật” xóa khỏi đầu không hề lưu tình.

Hắn hận kẻ kia, hận người phá hủy tất cả của hắn, hắn muốn trả thù, hắn phải trả lại sự thống khổ mà hắn từng nhận gấp cho kẻ kia, hàng trăm hàng ngàn lần. Người kia bây giờ còn ngồi tù, mười mấy năm nữa mới có thể ra tù, hắn không thể chờ lâu như vậy, vì thế hắn phái người điều tra về con gái của kẻ kia, hắn nghĩ tới phương án báo thù tốt nhất.

“Đinh...” Bỗng nhiên điện thoại trên bàn trà vang lên đánh gãy suy nghĩ, hắn đi đến, đặt ly rượu lên bàn, cầm lấy điện thoại.

“Tổng tài. Chuyện kia đã tra được.” Là thanh âm khó kìm nén hưng phấn của Từ Bang, “Anh ta vừa về nhà đã bị cha nhốt trong phòng ngủ, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tiếp xúc dây dưa với Lăng tiểu thư.”

“Ừ, làm tốt lắm.” Hắn không hề keo kiệt khích lệ đối phương, thấp giọng hỏi: “Sự kiện kia làm được thế nào?”

“Sáng thứ năm, Tần quản lý tự mình dẫn người đi qua chuẩn bị phá bỏ nơi đó.” Từ Bang báo cáo cẩn thận, trong giọng nói pha chút do dự: “Tổng tài, tôi cảm thấy Lăng tiểu thư không giống cô gái bình thường, rất thông minh, cũng quá cao ngạo, cô ta có thể sẽ không đáp ứng ngài, hơn nữa bọn nhỏ còn chưa có chỗ đi.”

“Trợ lý Từ, anh hẳn là biết tính của tôi, tôi không hy vọng anh xử trí theo cảm tính.” Hắn nhận thấy vẻ đồng tình của Từ Bang, lớn giọng ra lệnh: “Làm theo lời anh vừa nói, sáng ngày mai lập tức phái người đi phá bỏ.”

Không đợi Từ Bang nói tiếp, hắn cúp điện thoại trước, chậm rãi tựa đầu vào sofa, khuôn mặt anh tuấn hiện lên vẻ âm hàn quỷ dị.

Về ngoài trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo của nàng, trong mắt hắn, cùng lắm chỉ là giả bộ. Hắn từng tiếp xúc với đủ loại phụ nữ, phụ nữ đều là động vật dối trá, luôn thích nói một đằng, làm lại một nẻo khác.

Tình cảnh hiện nay của nàng không còn đường lui, hắn nắm chắc mười phần, ngày mai nàng sẽ chủ động đi tìm hắn. Đến lúc đó, hắn sẽ tự tay xé rách lớp mặt nạ giả dối của nàng, đem cao ngạo của nàng đập vỡ,

dạy nàng nên làm thế nào để biết dịu ngoan cùng phục tùng.

16. Chương 46 - 48

Chương 46 Thống khổ lựa chọn

Mặt trăng sáng tỏ khảm trên bầu trời, ánh sáng thản nhiên rót xuống mặt đất. Buổi tối ở thành phố không có sự ồn ào náo động của ban sáng, phủ lên mình một lớp áo khoác nhàn tĩnh mà an tường.

Kéo bước chân nặng nề về Lăng trạch, hiện tại mới tám giờ, nàng biết gia đình chú giờ phút này đang ở nhà ăn thưởng thức bữa tối, nàng lập tức đi đến sau nhà, theo cầu thang dành cho người hầu đi lên tầng hai.

Nàng đóng cửa phòng ngủ, tựa vào cánh cửa bình tâm lại tâm tình phức tạp. Cô nhi viện cùng Chỉ Dao, hai chỉ có thể chọn một, nhưng lựa chọn quá khó khăn, nàng không thể quyết định ngay lúc này.

Ngồi trên chiếc ghế dựa trước bàn học, cúi người kéo ngăn kéo ra, một chiếc điều hình cá cảnh rực rỡ hiện ra trước mắt. Thiếu Đăng nói buổi tối sẽ gọi điện cho nàng, nhưng đến bây giờ vẫn không thấy đâu, xem ra chuyện của hắn với nàng đã bị ba ba hắn biết.

Nàng tùy tay ấn nguồn máy tính, đứng dậy mở tủ lấy quần áo ngủ đi vào phòng tắm. Mở vòi hoa sen, làn nước lạnh lẽo chảy xuống mặt làm nàng thoáng giật mình, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt chính mình trong gương, nàng thật muốn khóc rống lên một hồi.

Nếu chọn tình bạn, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn mấy đứa nhỏ không có nhà để về, mà nếu chọn cô nhi viện, nàng lại cảm thấy mình là người phản bội Chỉ Dao.

Mười mấy năm Chu viện trưởng tốt bụng nuôi dưỡng nàng, trong mười một năm ấy, nàng chân chính hưởng sự ấm áp của nơi đó, cũng là nhà trong lòng nàng. Hiện tại bọn nhỏ khác gì chính mình năm đó, nàng thật không đành lòng nhìn thấy chúng đáng thương, không có chỗ để đi.

Chỉ Dao là người bạn tốt nhất đời nàng, nàng không muốn làm chuyện có lỗi với bạn mình, nàng thật sự không muốn...

Nên làm thế nào? Rốt cuộc nên làm thế nào? Mâu thuẫn, dây dưa như dây gai quấn chặt tinh thần cùng thể xác, nàng cúi mình, tiếp tục mặc dòng nước lạnh chảy xuống, hốc mắt chảy xuống thứ chất lỏng ấm áp hòa trộn cùng làn nước lạnh thấu xương, lướt qua cằm, từng giọt từng giọt chảy xuống nền...

Lát sau, nàng hấp hấp mũi, mang đôi mắt sưng đỏ ra khỏi phòng tắm. Ngồi trước máy tính, bật bài hát tiếng anh “My love will get you home” trong di động, âm nhạc uyển chuyển cất lên:

“If you wander off too far

My love will get you home

If you follow the wrong star

My love will get you home

If you ever find yourself

Lost and all alone

Get back on you feet anh think of me

My love will get you home...”(Nếu anh đang ở một nơi xa, tình yêu của em sẽ mang anh về nhàNếu anh đi theo một vì sao lạc lối, tình yêu của em sẽ mang em về nhàNếu anh cảm thấy lạc lối cùng cô đơnHãy dùng chân và nghĩ về em, tình yêu của em sẽ mang anh về nhà...)

Mấy năm vất vả làm thêm kiếm tiền học phí cùng sinh hoạt, gặp đủ loại coi thường cùng khó khăn, nhưng cũng tôi luyện cho nàng tính cách cứng cỏi mà không dễ dàng khuất phục, mỗi lần gặp khó, bài hát này có thể làm nàng tăng thêm dũng khí, nghe nó dần thành một thói quen không thể dứt bỏ.

Nhưng lúc này đây không giống với, hiện tại căn bản không còn đường đi, chỉ có thể lựa chọn bảo vệ những đứa nhỏ đáng thương.

Đột nhiên làm ra quyết định như thế, nước mắt của nàng mới thật rơi xuống không ngừng.

Thật sự phải bán đứng thân thể của chính mình, bán đứng cảm tình cùng Chỉ Dao bao năm qua sao? Nàng thật sự có thể chứ?

Một cơn gió lạnh chui vào theo đường cửa sổ, nàng bắt giắc rùng mình vì chỉ mặc một chiếc áo ngủ mỏng manh, một ý tưởng chợt lóe lên trong đầu, nàng mạnh mẽ đứng lên chui vào nhà tắm. Chương 47 Hảo cảm thấp nhất

“Hắt xì... Hắt xì...”

Đi vào đại sảnh rộng mở sáng ngời, Mân Huyền dùng khăn tay che miệng mũi, liên tiếp đánh hắt xì. Cô gái tiếp tân hình như nhận ra nàng, chỉ liếc nhìn nàng một cái liền tiếp tục cúi đầu.

Không bị ai ngăn trở, nàng bước vào thang máy trống trải, đầu óc choáng váng nặng nề, hai chân như nhũn ra, bước trên đường như dẫm trên bông mềm mại, thân thể vô cùng khó chịu, đôi mắt không ngừng chảy nước mắt lại toát lên một tia thông minh.

Tối hôm qua nàng tắm liên tục hơn một giờ, mãi đến khi cảm thấy toàn thân đông lạnh cứng ngắc vô cùng mới vừa lòng đi ra. Nằm trên giường, quả nhiên như dự đoán, ban đêm bắt đầu lên cơn sốt, sáng sớm hôm nay rời giường đo nhiệt độ, tối tận ba mươi chín độ rưỡi.

“Là Lãng tiểu thư sao?” Nàng ra khỏi thang máy, đang cúi đầu chùi nước mũi, lại có một tiếng nói mềm nhẹ chui vào tai.

Nàng tùy tay ném khăn tay vào thùng rác, một nữ thư kí đứng phía sau, mặc váy áo, khuôn mặt thanh tú đeo kính đen, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, mái tóc dài đen nhánh được búi đơn giản ra sau, nở nụ cười khác hẳn với nụ cười tiêu chuẩn vì công việc của Từ Bang, tất nhiên làm nàng có ấn tượng tốt.

“Đúng vậy, tôi là Lãng Mân Huyền.” Nàng vừa mới nói một câu, cảm giác thấy mũi lại khó chịu, vội vàng lấy khăn giấy, quay người đi hắt xì vài cái. Nàng quay lại, cười xin lỗi: “Thật có lỗi, tôi bị cảm mạo.”

“Không sao, Lãng tiểu thư, tổng tài bảo tôi chờ cô ở chỗ này.” Cô gái vẻ mặt thành thật nói, gơ tay nhìn thoáng qua đồng hồ, “Nếu cô muộn thêm năm phút nữa, tổng tài sẽ đi tham dự một buổi bàn bạc chuyện kinh doanh.”

“Được, tôi biết rồi. Cảm ơn cô.” Mân Huyền lễ phép gật gật đầu, nở một nụ cười thân thiết với người trước mặt, nhanh chóng hướng văn phòng tổng tài đi tới.

Đứng lại trước cửa văn phòng, nàng hít sâu một hơi, đang ngẩng đầu chuẩn bị gõ cửa, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng nói chuyện. Nàng do dự một chút, tay cứng lại trong không trung.

“Tài khoản giao dịch còn chưa giải quyết xong?” Thanh âm của Doãn Lạc Hàn sắc bén dị thường, “Đã ba ngày, năng lực của anh làm tôi rất hoài nghi, xem ra vị trí của anh cần để cho người khác ngồi...”

Nhất thời truyền đến tiếng hút khí, người bị chỉ trích kia kinh hoảng cầu xin, “Không, không, không, tổng tài... Mong tha thứ cho tôi lần này... tôi, tôi là có nguyên nhân... Ngày hôm qua mẹ tôi bị bệnh... Lòng tôi lo lắng lại khó chịu, nên...”

“Nhập nhằng giữa công và tư, đây không phải lý do.” Giọng hần lãnh khốc vô tình, “Sau này anh có thể tìm một công việc tốt hơn, anh lập tức đi phỏng tài vụ lĩnh ba tháng tiền lương...”

“Tổng tài, mong tha thứ cho tôi, đừng xa thải tôi, nhà tôi còn vợ cùng hai đứa con cần nuôi dưỡng, mẹ tôi lại trúng gió nằm viện, tôi thật sự không thể không có công việc...”

“Đi ra ngoài! Tôi hy vọng không cần kêu bảo vệ đến mời anh.” Hần lạnh lùng nói, biểu hiện không hề thương lượng.

Lát sau, cửa bị mở ra, Mân Huyền nhìn thấy một người đàn ông trung niên mắt ươn ướt, vẻ mặt cầu xin đi ra.

Hiệu suất công việc chậm một chút, hẳn sẽ sa thải người ta, người này cũng quá không có nhân tính, nàng nắm chặt tay, ấn tượng vốn không có bao nhiêu tốt đẹp về Doãn Lạc Hàn trong nháy mắt tụt xuống mức thấp nhất. Chỉ cần tưởng đến chính mình sắp cùng một tên ma vương lãnh huyết vô tình giao tiếp, mạch máu toàn thân nàng sẽ đông cứng trong nháy mắt.

Chương 48 Người chiến thắng cuối cùng

“Vào đi.”

Hắn hiển nhiên là nhìn thấy nàng, nàng chậm rãi bước vào cửa, Từ Bang đứng một bên cầm tập văn kiện.

Hắn vùi đầu vào bàn công tác, trong không khí yên lặng gần như nghe được tiếng bút sần sật kí lên giấy.

Nàng sờ sờ mũi, cùng đợi hắn làm xong mọi chuyện. Không đến một phút đồng hồ, hắn kí xong tất cả văn kiện, buông bút, con ngươi sâu thẳm lóe lên ý cười châm chọc. “Xem ra là tôi thắng.”

Nàng cắn cắn môi, không cam lòng yếu thế, phản bác: “Doãn tổng tài, anh cảm thấy anh thắng quang minh chính đại sao?”

“Tôi nghĩ quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.” Hắn nhún vai, đánh mắt về phía Từ Bang.

Từ Bang hơi cúi người, mở cặp đựng văn kiện, đưa cho nàng một tập. Nàng cầm lấy mở ra, là hợp đồng tình nhân.

Nàng không nhìn kĩ nội dung bên trong, mà tiến lên mấy bước, “Muốn tôi đồng ý với anh cũng có thể, nhưng anh phải đáp ứng tôi ba điều kiện: Thứ nhất, cô nhi viện không thể rời đi, anh phải cấp tiền thuê cho cô nhi viện, trong thời gian là mười năm; thứ hai, anh và tôi kí bản hợp đồng này không thể làm cho người thứ ba biết; thứ ba, trên hợp đồng phải ghi rõ thời gian hạn định. Nếu anh không chấp nhận ba điều kiện này, tôi sẽ chủ động nói với Chỉ Dao tất cả mọi chuyện, bao gồm tất cả hành vi của anh.”

“Em đang uy hiếp tôi.” Hắn mím môi cúi đầu cười lạnh vài tiếng, “Tôi không chấp nhận phụ nữ uy hiếp.”

“Nếu như vậy, không có gì cần thương lượng.” Nàng biểu hiện vô cùng nghiêm túc nói, đưa văn kiện cho Từ Bang, xoay người liền đi ra ngoài.

Đến khi nàng sắp bước ra văn phòng, thất vọng nghĩ kế hoạch đập nồi dìm thuyền thất bại thì lại nghe thấy hắn nói: “Chờ đã!”

Nàng kìm nén cảm xúc trong lòng, vẻ mặt bình tĩnh quay người lại. Hắn để tay lên bàn, hai bàn tay giao nhau trước ngực, nhìn chăm chú vào nàng, mở miệng nói với Từ Bang: “Từ trợ lí, anh theo lời cô ấy nói sửa lại một phần hợp đồng.”

Từ Bang lặng lẽ lui ra ngoài, thuận tiện đóng luôn cửa.

“Từ giờ trở đi, em là tình nhân khế ước của tôi. Tất cả em phải nghe theo lời tôi, không có quyền phản bác.” Hắn thông thả rời bàn làm việc, chậm chậm tới gần nàng.

Bước chân nhẹ nhàng của hắn như báo săn, không phát ra tiếng động, nàng nuốt nước miếng một cách khó khăn, theo bản năng lui về sau vài bước. “Tôi còn có một nghi vấn, thời hạn của hợp đồng là bao lâu?”

“Trong mắt tôi, thời hạn phụ nữ đảm bảo chất lượng cực kì ngắn, đương nhiên em cũng không phải ngoại lệ.” Hắn ngừng nói, đôi mắt sắc bén đánh giá nàng.

Nàng nhớ rõ hắn từng nói qua, cảm giác mới mẻ của hắn với phụ nữ chỉ có ba tháng, như vậy nàng chỉ cần làm tình nhân trong ba tháng của hắn là được sao? Tầng đá nặng trĩu chắn trước ngực hình như dờ đi một chút, nội tâm nàng thoải mái hơn, trên mặt không chút nào không lộ ra sơ hở.

Nàng nín thở, chỉ thấy bực môi hắn nhẹ nhàng phun ra một câu: “Năm.”

Nàng không khỏi kêu lên sợ hãi, sao lại có thể dài gấp đôi như thế?

17. Chương 253 - 254

Chương 253: Rung động mãnh liệt

Hắn nghe nàng nói mớ, giọng nói khiếp sợ và bất lực, hắn biết tâm nàng hiện tại bị giày vò đến mức nào. Giờ khắc này, ý nghĩ muốn bảo vệ nàng lại mạnh mẽ xuất hiện rõ ràng trong đầu. Hắn biết đây không phải là một cảm xúc nhất thời, đây là một loại tiềm thức bản năng, hắn muốn ở bên người con gái này, muốn thấy nàng vui vẻ, càng muốn bảo vệ nàng, không cho nàng bị thương tổn.

Có lẽ hắn đã yêu nàng, cho nên mới muốn ở bên nàng, nhìn nàng bị người ta khi dễ lại muốn bảo vệ nàng, không muốn nàng bị thương tổn.

Thốt nhiên ý thức được điều này, cánh tay hắn không tự giác ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, chỉ cần nghĩ đến về sau có thể danh chính ngôn thuận có được người con gái này, một rung động mãnh liệt lại dâng lên trong lòng hắn.

“Anh biết em đang lo lắng chuyện gì.” Hắn nâng mặt nàng lên, khiến cho nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn “Ngày mai anh sẽ giải trừ hôn ước với Giản gia.”

Nàng nhìn hắn hoài nghi, hắn lại đang đùa cái gì vậy? Nàng không tự tin đến mức nghĩ rằng hắn lại vì nàng mà đề nghị chuyện này.

“Em không tin?” Đôi mắt hắn sâu thẳm như đại dương, nghiêng người với chiếc di động “Bây giờ anh sẽ gọi điện thoại.”

Tay hắn bắt đầu ấn số, nàng tinh tường nhìn đến dãy số quen thuộc kia, điện thoại ngay lập tức được tiếp, đầu kia vang lên tiếng của Chỉ Dao “Vâng..... Lạc ca ca..... Muộn như vậy rồi còn gọi em, có chuyện gì sao?”

Hắn nắm di động không hề bắn khoả, nói rõ ràng từng tiếng “Chỉ Dao, thực xin lỗi, tôi muốn giải trừ.....”

Nàng thở gấp, lập tức giằng lấy chiếc điện thoại trên tay hắn, vội vàng ấn nút kết thúc cuộc gọi rồi tắt máy luôn.

Hắn tiến đến gần như muốn lấy lại, nàng kinh hoảng một chút kéo kéo áo ngủ của hắn, ánh mắt toát ra vẻ cầu xin “Đừng, không cần, Chỉ Dao toàn tâm toàn ý muốn gả cho anh, không thể để cho cô ấy trở thành một Ngải Phù thứ hai được.....Cô ấy sẽ không thể chịu đựng được, xin anh”

Hắn nhìn chằm chằm gương mặt nàng, khẽ nói “Như vậy em sẽ rời xa anh sao? Nói đúng hơn, em luôn muốn rời xa anh sao?”

Nàng ngây ngẩn cả người, không biết hắn nói câu này là có ý gì, vội vàng lắc lắc đầu.

Hắn hé mở bạc thân, u ám đôi mắt lộ vẻ khí phách “Nói đi! Anh muốn nghe em nói.”

Hắn chặt chẽ nhìn chằm chằm mặt nàng, như là muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Hắn hiểu lòng nàng. Trải qua chuyện hôm nay, nàng sẽ càng thêm né tránh hắn. Không, tuyệt đối hắn không cho phép.

Hắn nhìn ra gì sao? Nàng vội vàng làm vẻ mặt cam đoan “Không có, tôi không có nghĩ như vậy. Tôi đã hai lần trốn đi mà không được, sẽ không ngốc nghếch thử lần thứ ba. Anh nắm được điểm yếu của tôi rồi, không phải sao, tôi cũng rất mệt mỏi, không muốn cứ chơi trò mèo vờn chuột này mãi.”

Đôi mắt hắn quét qua gương mặt nàng, bạc thân khẽ mở “Em biết là tốt rồi.”

Nàng nghĩ hắn muốn giữ nàng bên người là vì hắn rất hận nàng, không muốn nàng có được hạnh phúc, nghĩ như vậy, trong lòng hắn có cảm giác vô cùng bi ai. Rõ ràng muốn nói ra tâm ý của mình đối với nàng, nhưng là cuối cùng hắn lại sợ, hắn sợ nàng sẽ không tin tưởng lời hắn nói yêu nàng, nàng sẽ nghĩ lần này lại là hắn đang có âm mưu gì, nàng sẽ rời xa hắn.... bởi vậy hắn không thể nói ra lòng mình, muốn cùng nàng ở bên nhau như thế này mãi mãi.

Nàng cup mắt, kéo chăn lên, hắn nằm bên cạnh nàng, cánh tay dài ôm chặt lấy eo nàng, thử dài đem nàng kéo vào trong lòng, thầm hứa trong lòng sẽ không bao giờ để nàng phải chịu thương tổn nào nữa.

Về lão hồ ly Lãng Chính Đào, hao tâm tổn trí đối phó nàng như vậy, lẽ nào trong chuyện này còn có uẩn khúc gì? Ngày mai hẳn sẽ tìm người điều tra rõ ràng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ánh sáng chói chang, nàng hơi hé mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, một thân ảnh cao lớn đang ngồi trên mép giường, bộ ngực trần tình trắng. Nàng đỏ mặt cúi đầu, hẳn đang xoay lưng về phía nàng thay quần áo.

Hắn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt của nàng vừa vặn bị hắn bắt được, hắn khẽ hỏi “Đầu gối của em thế nào rồi?”

Nàng nghe vậy mới nhớ ra, đầu gối gần như đã không còn đau, hắn đi tới, xốc chân của nàng lên, xem vết thương của nàng, mắt cá chân đã gần bình thường, còn đầu gối mặc dù đã bớt sưng hơn nhiều nhưng vẫn là nhìn ra rõ ràng là bị thương.

Hắn cau mày, đắp lại chăn cho nàng “Nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ phái người xin phép giúp em.”

Nàng không nói gì, thực ra nàng tính giống lần trước, chờ hắn đi rồi nàng lại đi đi làm, quay đầu nhìn đồng hồ, hiện tại mới bảy giờ bốn mươi phút, vẫn còn sớm.

Hắn lấy trong tủ ra một cái cravat, đi thong thả bước đến gần nàng, trong mắt toát ra ý cười “Lần trước em đồng ý giúp anh thắt cravat, cuối cùng cũng không làm, lần này không thể tiếp tục nuốt lời được.”

“Được, tôi giúp anh đeo.” Nàng tiếp nhận cravat trong tay hắn, nhìn gương mặt hắn sáng bừng lên tươi cười ngồi vào mép giường, quay người về phía nàng, nàng thắt chiếc cravat thật cẩn thận cho hắn.

Nàng thắt xong, lại cẩn thận sửa sang lại áo cho hắn, cho đến khi cảm thấy ưng mắt mới thôi “Xong rồi.”

“Tài nghệ của em anh thực vừa lòng, anh quyết định em sẽ phụ trách bữa tối và đeo cravat cho anh.” Hắn cúi đầu cười khê, cúi người hôn nhẹ nàng một chút “Anh đi làm đây.”

“Vâng, tạm biệt!” Nàng cười một cái thật tự nhiên, nhẹ nhàng sờ lên môi, hơi thở của hắn như vẫn vương lại, len vào từng tế bào của nàng, mang lại những cảm giác vi diệu.

Nằm nằm trên giường năm phút đồng hồ liền đi xuống, mới đi được vài bước, đầu gối đã đau, nhưng vẫn có thể chịu được, nàng vịn vào mép giường và vách tường lần lần đi từng bước.

Gian nan mặc xong quần áo, thấy thời gian còn năm mươi phút, nàng chậm rãi ra phòng bếp, làm vài món đơn giản ăn rồi xách túi đi làm. Chương 254: Cảm giác cô đơn

Chậm rãi đi đến tạp chí xã, vừa kịp thời gian, nàng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Kỉ Tích Vân nhìn nàng khập khiễng đi vào văn phòng, vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng “Mân Huyền, sao cô lại thế này, cô có khỏe không?”

Mân Huyền cười lắc lắc đầu “Tích Vân, tôi không sao.”

Nghe Kỉ Tích Vân nói, văn phòng rất nhiều đồng sự ngẩng đầu lên, mọi người thân thiết hỏi han nàng.

“Mân Huyền, làm sao vậy?”

“Dường như là chân bị thương.....”

“Có cần phải đi viện kiểm tra không.....”

“Đúng đó, nên đi kiểm tra cho chắc, nhờ may bị làm sao còn kịp thời phát hiện.....”

“Cám ơn mọi người quan tâm, tôi chỉ là tối hôm qua về nhà đi không cẩn thận bị ngã, bị thương một chút thôi.” Mân Huyền ngắt đầu, mỉm cười nhìn về phía đồng sự “Tôi không sao, mọi người làm việc đi.”

“Mân Huyền, tôi có thuốc giảm đau đây, cô uống đi, một chút sẽ đỡ ngay.” Lúc này lại có đồng sự đưa thuốc cho nàng, nàng cười nhận.

Mọi người thấy vậy, lặng lẽ đều ngồi trở về, văn phòng lại bắt đầu công việc lu bù lên.

“Mân Huyền, cô cứ ngồi đó, tôi đi lấy cho cô cốc nước.” Tích Vân đỡ nàng ngồi vào ghế, lại mang cho nàng cốc nước, nhìn nàng uống thuốc xong mới thôi.

Mân Huyền đem cái cốc đặt lên bàn, vỗ nhẹ vào tay Tích Vân “Cám ơn cô, Tích Vân, tôi không sao, cô làm việc đi.”

“Được, có việc gì cứ gọi tôi.” Tích Vân về chỗ, còn lo lắng dằn dờ.

Nàng nhìn đồng hồ, trên bàn điện thoại nội tuyến vang, là Phùng Tĩnh Như, nàng vội vàng đẩy ghế đứng lên.

Bên vách, Kỉ Tích Vân đứng dậy, nhòm sang bên Mân Huyền, vẻ mặt lo lắng “Mân Huyền, có cần tôi đỡ cô vào không?”

“Không cần, vừa rồi tôi còn tự đi được tới tạp chí xã, bây giờ đi có một đoạn có đáng gì đâu.” Nàng khoát tay, đi hướng văn phòng Phùng Tĩnh Như.

Nàng đẩy cửa vào, có chút chật vật, lại cắn răng cố gắng.

Ngồi trước bàn làm việc, Phùng Tĩnh Như chỉ vào chiếc ghế đối diện “Đừng cử động mạnh, Mân Huyền, chân cô bị thương, đừng đứng, ngồi đi.”

Nàng quay đầu nhìn cửa chớp mở ra, chắc là Phùng Tĩnh Như đã thấy được, vì thế chậm rãi ngồi vào ghế trên “Cám ơn Phùng tiểu thư.”

Phùng Tĩnh Như chuyên chú nhìn nàng, đột nhiên nói một câu, “Mân Huyền, cô biết không? Cô thực làm cho tôi bội phục.”

Mân Huyền hơi hơi sững sốt, nhất thời không hiểu được ý tứ Phùng Tĩnh Như, cũng không tùy tiện mở miệng.

“Ha ha..... Đừng lo, ý tôi là nói, cô có thể cùng đồng sự hoà mình, điểm ấy làm tôi rất bội phục.” Phùng Tĩnh Như đặt chiếc bút trong tay xuống bàn, trong mắt có chút tươi cười “Phải biết rằng, tôi ở đây công tác đã vài năm, cũng không được như cô, thân thể không thoải mái lại có đồng sự chạy tới đưa thuốc, quan tâm hỏi han.”

“Phùng tiểu thư, cô đừng nói như vậy.” Mân Huyền có chút thẹn thùng “Có thể..... Có thể là bọn họ nghe phong thanh biết tôi sắp trở thành Phó Chủ biên.....”

“Không, cô nhầm rồi, nếu bọn họ ôm loại tâm tính này, bọn họ sẽ chỉ biết sợ cô, hoặc là nói vài lời khách sáo, chứ sẽ không nhiệt tình, hỏi han ân cần.....”

Phùng Tĩnh Như nói đúng, khi này đồng sự không giống như là giả vờ, bọn họ thật sự quan tâm nàng, nghĩ vậy nàng thoải mái nở nụ cười, nhất thời, một cảm giác ấm áp truyền khắp cơ thể.

“Mân Huyền, bắt đầu từ mai là hai ngày nghỉ.” Phùng Tĩnh Như nhìn lịch, trên mặt nhợt nhạt tươi cười “Cô hãy chuẩn bị tốt tâm lý, lệnh của bên nhân sự sắp xuống, nơi này sẽ trở thành phòng làm việc của cô.”

“Phùng tiểu thư.....” Mân Huyền có chút bất an, đến bây giờ nàng còn có chút không tin đây là sự thật.

“Mân Huyền, cô phải tự tin lên! Phải tin rằng mình có thể làm được chứ.” Phùng Tĩnh Như ngẩng đầu nhìn nàng, hai tay xoa xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc “Tôi sắp làm mẹ rồi, thật sự không còn tâm tình làm việc nữa. Cô hãy cố gắng làm thật tốt, như vậy sau này tôi cũng được mang tiếng thơm là người đã tiến cử cô.....”

“Phùng tiểu thư, cám ơn cô trong suốt thời gian qua đã kiên nhẫn chỉ bảo hướng dẫn tôi, tôi sẽ rất nhớ cô..... Và cả cục cưng trong bụng cô nữa.”

Mân Huyền cũng không khỏi tươi cười, trong lòng thật hâm mộ người sắp làm mẹ, sẽ từng ngày từng ngày cùng người mình yêu thương ngắm trông con yêu ra đời.....

Ra khỏi văn phòng của Phùng Tĩnh Như, nàng chậm rãi trở về bàn làm việc, kinh ngạc ngồi vào ghế, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật cô đơn, từ khi gia đình xảy ra biến cố đến giờ, nàng luôn một mình sống suốt mười mấy năm, mỗi khi gặp chuyện buồn đều một mình chịu đựng, âm thầm khóc, âm thầm đau.....

Hiện tại nhìn Phùng Tĩnh Như hạnh phúc như vậy, nàng chợt nhận ra một người phụ nữ giỏi giang mạnh mẽ cũng sẽ có lúc rất yếu đuối..... Nàng cũng cần một bờ vai để dựa vào, để trong lúc mệt mỏi nhất sẽ được tiếp thêm năng lượng..... nhưng chủ nhân của bờ vai ấy rốt cục là ai?

Trước mắt bất chợt hiện lên gương mặt tuần tú của Doãn Lạc Hàn.... không, không thể là hắn, ở bên hắn, nàng không thể quên đi quá khứ hắn đã từng tra tấn nàng, không thể quên đi hắn đã từng đưa nàng vào bẫy, đem nàng cho người khác đập hư, nàng không thể quên..... nàng không thể yêu hắn, nàng cùng hắn vĩnh viễn không có khả năng!

Tới giờ ăn trưa, Tích Vân thấy nàng không tiện đi lại liền gọi hai suất cơm tối, hai người ngồi trước bàn làm việc cùng ăn cơm.

18. Chương 49 - 51

Chương 49 Kỳ hạn một năm

“Em cảm thấy thời gian quá ngắn?” Khuôn mặt tuần tú nhưng âm trầm của hắn trong nháy mắt đã tới gần nàng, giọng điệu nhẹ nhàng quảng bơ lại mang theo kiên quyết: “Thời gian thêm vào đến một năm.”

Nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, bị sự cường ngạnh bá đạo của hắn làm cho thất kinh: “Không được! Tôi không...”

Phút chốc hắn nâng cằm nàng lên, đôi mắt thâm u hơi hơi nheo lại: “Hợp đồng viết rất rõ ràng, điều đầu tiên khi làm tình nhân là phải nhu thuận dịu ngoan, mà không phải một mặt phản bác tôi, em vừa xúc phạm tôi, hắn là phải bị trừng phạt.”

“Hắt xì...” Nàng che miệng, đứng lúc xoa tay tránh cho hắn đụng vào, lui ra sau mấy bước, “Anh không nên dựa vào tôi gần quá, hôm nay tôi bị cảm, phát sốt, nếu không sẽ lây bệnh cho anh.”

“Bệnh của em tới thật đúng lúc.” Hắn khẽ mở bạc môi, đôi mắt lợi hại bắn thẳng vào nàng, có một loại quyết đoán nhìn thấu lòng người.

Nàng hơi nhìn đi chỗ khác, hấp hấp mũi, dùng khăn tay lau nước mắt không ngừng chảy ra. Nàng cố ý ngâm nước lạnh vì tránh né hắn đụng vào, tuy rằng không phải kể lâu dài, nhưng đây là phương pháp duy nhất nàng có thể nghĩ đến trước mắt.

“Em đang phát sốt, cho nên muốn tôi cách xa một chút phải không?” Hắn hừ nhẹ một tiếng, môi gợi lên một chút tươi cười ái muội, “Tôi nghĩ tôi không ngại chăm sóc một bệnh nhân...”

Phút chốc, bả vai nàng bị hắn xoay lại, tiếp đó bị hắn đẩy ngã vào sofa. Một loạt hành vi như vậy của hắn nháy mắt quấy rầy trận tuyến đầu tiên của nàng, nàng theo bản năng lùi dần về sau, liên tục xoa tay. “Không, không cần, tôi chỉ bị cảm mạo nhẹ thôi, sau này chú ý nghỉ ngơi thì không sao. Anh không cần tới gần, bệnh của tôi sẽ lây...”

“Hiện tại em là người phụ nữ của tôi, tôi hắn là phải chăm sóc em thật tốt, sao lại để em tiếp tục khó chịu.” Hơi thở nguy hiểm của hắn đột nhiên tới gần, bàn tay to lớn dần dời đến cúc áo trước ngực nàng.

“Anh muốn làm gì?” Nàng thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng bắt lấy tay hắn, dùng sức muốn đẩy ra, không ngờ lại bị đối phương kéo lại đây, giam vào lồng ngực.

“Hiện tại em là vật sở hữu của tôi, lúc này đây đương nhiên tôi phải kiểm nghiệm một chút trình độ làm vừa lòng tôi của em.” Hắn tà tứ cười, dễ dàng đẩy ra nàng, cực kỳ thuần thực cởi bỏ cúc áo của nàng, da thịt trắng nõn như sữa chợt bại lộ trong không khí.

“Nơi này là văn phòng của anh, anh, anh không cần làm như vậy...” Nàng hoàn toàn phát hoảng, tuy rằng biết làm tình phụ là phải làm những gì, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ đến hành vi lén lút của hắn còn vượt xa so với tưởng tượng của nàng, dám làm chuyện vượt rào trong văn phòng.

Cốc cốc cốc.... Mấy tiếng đập cửa có quy luật đúng lúc vang lên, hấn dừng tay, trầm giọng hỏi. “Chuyện gì?”

“Tổng tài, đã đến giờ, ngài nên xuất phát.”

Là thanh âm của cô gái kia, nàng như thấy được cứu tinh, dùng hết toàn lực giãy khỏi lòng hấn, lùi đến nơi cách xa hấn nhất, dùng hai tay hốt hoảng che chắn trước ngực.

Hấn cười lạnh một tiếng, chậm rãi đứng lên, con ngươi tối đen như mực lóe lên tia sáng lạnh lẽo. “Tốt nhất em đừng nghĩ tiếp tục đùa giỡn, những thứ tôi muốn có được, bất luận kẻ nào cũng đừng tưởng ngăn cản tôi.”

Chương 50 Lập tức chuyển nhà

Hấn nắm giữ một tập đoàn buôn bán trên nhiều lĩnh vực – Đường Thịnh tập đoàn, chỉ cần một khắc có thể nắm rõ biến chuyển trên thị trường, sinh tồn trên thương trường người gạt ta lừa, chỉ bằng điểm nhỏ kĩ xảo của nàng sao có thể không bị hấn nhìn thấu.

Nàng chặn chặt môi dưới, buồn bực quay mặt đi chỗ khác.

“Đợi trợ lí Từ lấy hợp đồng cho em kí tên, em theo những gì anh ta nói mà làm.” Hấn lạnh lùng bỏ lại những lời này, đi thẳng ra văn phòng.

Nhìn thân ảnh hấn biến mất ngoài cửa phòng, nàng sợ hãi vỗ vỗ ngực, còn chưa kịp hoàn hồn, một thân ảnh lại nhanh chóng bước vào. Nàng giật mình một chút, thấy rõ người vào là từ Bang, thế mới nhẹ nhàng thở ra.

“Lăng tiểu thư, mời cô xem một chút bản hợp đồng này, nếu không có kiến nghị gì, phiền cô kí tên lên chỗ này.” Từ Bang đem hợp đồng đến trước mặt nàng, văn bản hiển nhiên là vừa được in ra, hơi tản ra mùi mực.

Nàng tùy ý lật giở một ít điều khoản bên trên, rồi trực tiếp lật tới tờ cuối cùng, quả nhiên thấy ba điều kiện nàng đưa ra, nàng đọc từng câu từng chữ, xác nhận không sai gì, hai tay run run kí tên chính mình lên hai bản hợp đồng.

Doãn Lạc Hàn đã kí trước lên hai bản hợp đồng, Từ Bang trực tiếp đưa một bản cho nàng, bản còn lại cất vào tủ văn kiện, sau đó lấy ra trong túi một chiếc chìa khóa cùng một tờ giấy đưa cho nàng.

“Lăng tiểu thư, hiện tại việc đầu tiên cô phải làm là thu thập hành lý chuyển nhà, đây là địa chỉ cùng chìa khóa nơi sau này cô ở.”

“Chuyển nhà? Hiện tại sao?” Nàng nao nao, nhìn vật trong tay hấn, do dự nhận lấy. “Đây là ý của anh ta?”

“Đúng vậy.” Từ Bang gật đầu một cái, “Tổng tài muốn chiều nay ba giờ cô phải dọn vào.”

“Ba giờ?” Nàng kinh ngạc nhắc lại, vì lấy học bổng, bình thường cho dù có liều mạng làm thêm thế nào, nàng cũng không xao nhãng việc học, gần đây trốn học nhiều lắm, nếu hôm nay lại không đi học...

Từ Bang khoanh tay, vẻ mặt không nề hà, “Đây là tổng tài nói, tôi chỉ nhắn hộ lời ngài. Cô có nhiều hành lý sao? Tôi để lái xe giúp cô đi dọn đồ.”

“Không cần phiền toái, một mình tôi có thể ứng phó được.” Nàng lắc đầu, xiết chặt chìa khóa cùng bản hợp đồng trong tay, dờ dẫm bước ra cửa.

Đến bây giờ nàng vẫn còn cảm giác đang nằm mơ, tựa như tất cả không phải sự thật, thế nhưng nàng để cho kẻ so với ma vương còn tà ác hơn, Doãn Lạc Hàn mua chính mình một năm.

Ra khỏi Đường Thịnh, nàng gọi điện cho Chu viện trưởng, nghe bên tai giọng Chu viện trưởng kinh hỉ không thôi, nàng ở đầu dây bên này âm thầm cười khổ.

Vài phút qua đi, nàng cúp điện thoại, cảnh giác đem bản hợp đồng để vào ba lô. Thứ kia đối với nàng mà nói, là thứ cứu vớt bọn trẻ ở cô nhi viện, cũng là một loại khuất nhục nàng cực lực muốn quên.

Chương 51 Cuộc gặp kì quái

Nàng kéo lê thân mình mệt mỏi đi đến một quảng trường trống trải, xinh đẹp, chọn một chiếc ghế đá ngồi xuống.

Nơi đây thật náo nhiệt, từng khuôn mặt tràn đầy tươi cười, tựa như phía sau đều là hạnh phúc cùng vui vẻ.

Đột nhiên nàng cảm thấy thế giới của mình là một mảnh u ám, tiếng cười đùa vui vẻ bên tai cách nàng thật xa quá, không biết một năm dài đằng đằng sau này có thể vượt qua như thế nào.

“Cô gái... Cô gái ơi...”

Tiếng gọi cắt ngang suy nghĩ của nàng, ngẩng đầu, một lão bá trung niên tươi cười, chỉ chỉ vào chỗ trống bên cạnh nàng. “Cô gái trẻ, bên cạnh cháu không có người sao? Bác muốn ngồi chỗ này nghỉ ngơi một lúc.”

Nàng lắc đầu, lễ phép cười: “Lão bá, bác ngồi đi, nơi này không có người ngồi.”

“Ha ha... Được, cảm ơn cháu.” Lão bá cười cười, ngồi xuống ghế.

Nàng đem ba lô đặt trên đầu gối, cúi đầu gảy ngón tay, hành lý của nàng ở Lăng trạch rất ít, không cần nửa giờ có thể thu thập xong, tính toán một chút, nàng quyết định ngồi ở chỗ này giết thời gian, sau đó tiến vào nơi kia trước ba giờ.

Lơ đãng quay đầu, thấy lão bá đang mỉm cười nhìn nàng, nàng kinh ngạc một chút: “Lão bá, bác có việc gì sao?”

“Ha ha, cô gái trẻ, bác đói bụng.” Lão bá cười tùm tùm lấy tay chỉ về phía trước, đột nhiên nói một câu. “Cháu mời bác ăn cái gì đi.”

Nàng nhìn về phương hướng lão bá chỉ, đó là một cửa hàng Kentucky, quay đầu không khỏi nở nụ cười, “Dạ, lão bá, bác cứ ở chỗ này, một lúc nữa cháu trở lại.” Nàng cũng không cảm thấy hành vi của lão bá có chút mạo muội cùng đường đột, ngược lại cho rằng vị lão bá này khá thẳng thắn đáng yêu.

Lão bá lại cười ha ha gật đầu như trước, nàng chậm chậm chạy tới cửa hàng kia. Sau đó, nàng mang theo một túi đồ ăn trở về, gặp lão bá vẫn ở chỗ này, nàng lấy ra một cốc đồ uống cùng một chiếc Hamburger đưa cho lão bá. Đối phương tiếp nhận không hề khách khí, cắn từng miếng từng miếng một.

Thấy lão bá ăn ngon miệng như vậy, nàng đột nhiên cũng thấy đói bụng, vì thế lấy ra một phần nước ngọt cùng hamburger ăn.

Hai người một già một trẻ không quen biết ngồi trên ghế, không đến mười phút đã ăn hết phần ăn dành cho cả nhà. Nàng ăn no ợ một tiếng, dùng khăn giấy lau khôe miệng đầy mỡ, mấy ngày nay trôi qua hỗn loạn, bữa ăn của nàng cũng không quy củ, đây là bữa ăn no nề nhất cũng vui vẻ nhất của nàng.

Lão bá liếc đồng hồ đeo tay, vẻ mặt tươi cười hòa ái như trước: “Cô gái, cảm ơn cháu đã mời bác ăn, bác phải đi.”

“A, dạ, tạm biệt lão bá.” Nàng hơi sững sốt, ngồi thẳng người, khi tâm tình không tốt lại có thể gặp một người hiền lành như vậy, không khỏi có cảm giác thân thiết.

“Đúng rồi, cô gái trẻ.” Lão bá đi được vài bước, rồi sực nhớ ra gì đó, xoay người lại, “Để cảm tạ cháu mời bác ăn, ngày mai bác mời cháu đến nhà hàng của bác ăn uống xong ngụ trà.”

19. Chương 52 - 54

Chương 52 Không thể tiếp nghe

Nàng nheo mắt nhìn nơi lão bá chỉ, đó là một nhà hàng cao cấp, nàng từng làm thêm ở đó. Nơi đó quá xa hoa tiêu phí, người có thu nhập bình thường căn bản không thể bước vào, lão bá ngay cả tiền ăn cơm cũng không có, sao lại có khả năng có tiền mời nàng vào trong đó.

Nàng quay đầu muốn uyển chuyển cự tuyệt ý tốt của lão bá, lại phát hiện lão bá đã không còn bóng dáng. Lão bá này thật kỳ quái, có lẽ là bác ấy nói lời khách sáo mà thôi.

Nàng ngồi xuống ghế đá một lần nữa, thả lỏng một lát ngắn ngủi, tâm trạng lại quay về tới tấp buồn khổ, nhìn nhìn thời gian, nàng rời khỏi quảng trường náo nhiệt, hướng bến xe bus đi đến.

Lặng trạch...

Mân Huyền mang theo hành lý đơn giản, quay người đóng cửa phòng ngủ, di động trong túi đột nhiên vang lên. “If you ever feel ashamed, ... My love will get you home...” (1)

Nhìn dòng chữ trên điện thoại, ngón tay cái theo bản năng muốn ấn tiếp nghe điện, nhưng nàng do dự, ngón tay cứng ngắc.

Từ lần đầu tiên đi tập đoàn Đường Thịnh, sau mấy ngày nàng cố ý không nghe điện của Chỉ Dao, đơn giản vì trong lòng hổ thẹn với bạn. Đêm đó với Doãn Lạc Hàn, nàng vốn nghĩ chỉ là chuyện nhỏ ngoài ý muốn, muốn quên đi hoàn toàn, vụn vụn thật không ngờ sự tình lại trở thành như bây giờ, nàng thật sự không biết mình phải đối mặt với Chỉ Dao thế nào.

Di động không ngừng vang lên, hết như âm thanh ma quỷ tra tấn thần kinh, nàng kinh hoảng ấn vào điện thoại, tất cả mới trở nên yên lặng.

Cứ việc chỉ có hai va ly hành lý không nặng lắm, nhưng hiện tại nàng đang phát sốt, toàn thân mệt mỏi, ứa mồ hôi, hai tay mới kéo một lúc, đã cảm thấy mệt mỏi, khó nhọc, chỉ có thể kéo lê trên đất từng chút từng chút một.

Thật vất vả mới mang hai va ly đến phòng khách, đi đang ngồi trên sofa lật xem tạp chí, Ngải Phù đang gọt giữa móng tay, nghe thấy tiếng vang trên cầu thang, hai người ngẩng đầu nhìn thấy Mân Huyền dẫn theo hành lý, coi như nàng không hề tồn tại, lại ngạo mạn cúi đầu.

Biết dì không thích mình, nếu như trước đây, gặp tình huống như bây giờ, Mân Huyền sẽ lễ phép kêu dì một tiếng, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất chạy xuống cầu thang, biến mất trước mắt dì, nhưng lần này không giống trước, nàng phải nói rõ ràng.

“Dì, cháu đã thu thập hành lý đầy đủ, hôm nay sẽ dọn đi rồi.”

Dì không ngẩng đầu lên, tiếp tục làm việc đang làm, đôi môi đỏ chót chỉ thốt ra ba chữ: “Đi thông thả!”

Mân Huyền cắn nhẹ môi. Nghe thấy tin mình dời đi, mặt dì không có chút kinh ngạc, xem ra chú đã sớm nói cho dì chuyện nàng dời đi.

“Tốt nhất chị nên đi nhanh đi, bằng không lại trễ xe bus.” Ngải Phù buông giữa móng tay, giọng nói hàm chứa châm biếm.

Nghe thấy nàng phải rời khỏi, Ngải Phù cùng dì còn keo kiệt đến mức không thềm nói một câu từ biệt giả dối, lúc này đây, nàng hoàn toàn thất vọng về ba người nhà chú. Nếu bọn họ chán ghét nhìn thấy mình như vậy, hiện tại nàng cũng dọn ra ngoài, về sau cũng không gặp lại.

Ngoại trừ ba ba còn trong ngục, gia đình chú là người thân duy nhất trên đời của nàng. Ở nơi này ba năm, yêu cầu của nàng cũng không nhiều, cùng lắm là hy vọng bọn họ cho nàng một ít tình thân mà thôi.

Không biết có phải do bị cảm hay không, nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống, nàng sụt sịt mũi, xóc lên hành lý, cố nén đau thương trong lòng, đi bước một ra Lặng trạch.

oOo

Chương 53 Biệt thự xa hoa

Xe taxi dừng lại trước khu biệt thự cao cấp ở nội thành, Mân Huyền kéo hai túi hành lý, lướt qua từng biệt thự, dựa vào địa chỉ viết trên giấy, rất nhanh đã đứng trước cửa một biệt thự xa hoa đứng đơn độc.

Nàng lấy ra chìa khóa, có lẽ bên trong có người ở thì sao, như bây giờ mà trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa đi vào hình như có chút không lễ phép, nàng suy nghĩ một chút, lập tức ấn vang chuông cửa, lẳng lặng chờ một lúc, kết quả mười phút sau vẫn không có ai mở cửa.

Nhìn qua cánh cổng sắt cao lớn, trước biệt thự là một dải cây xanh ngắt, mặt cỏ được cắt xén, tu bổ chỉnh tề, tất cả thực sạch sẽ, nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra nơi này làm cho người ta có cảm giác vô cùng yên tĩnh hoang vắng, tựa hồ nơi này lâu rồi chưa có ai ở lại.

Mang theo nghi hoặc, nàng mở cửa đi vào, lớn tiếng hỏi: “Xin hỏi có người ở sao?”

Đáp lại nàng là một trận gió nhẹ thoảng bên tai, trên mặt cỏ có một con đường đi thẳng vào biệt thự, nàng kéo hành lí về phía trước, con đường dưới chân quá mức rộng lớn, vừa thấy chỉ biết là đặc biệt thiết kế dành cho ô tô đi qua.

Nhìn giờ trên di động, ba giờ kém một phút, nghĩ đến một lúc nữa Doãn Lạc Hàn sẽ tới nơi này, thần kinh toàn thân lại căng ra, dùng chìa khóa mở cửa biệt thự, không kịp nhìn ngắm phong cách trang trí xa hoa nơi đây, vội vàng mang hành lí lên lầu.

Đứng ở lầu ba, nàng đánh giá qua mấy căn phòng, ước chừng tổng cộng có bốn phòng. Từ Bang cho nàng tờ giấy kia, chỉ viết địa chỉ biệt thự và phòng của nàng trên lầu ba, nhưng không viết rõ ràng là phòng nào.

Vậy nàng tùy ý chọn một gian đi, nàng đi tới phòng thứ hai, mở cửa ra, kết quả cửa phòng hình như bị khóa, mở không ra, vì thế nàng đành bỏ qua, lướt qua phòng thứ ba, cửa phòng cuối cùng chỉ khép hờ, nàng đẩy cửa mà vào.

Phòng rộng rãi mà sạch sẽ, nhìn ra được có người thường xuyên quét tước, nàng dùng tốc độ nhanh nhất để sắp xếp hành lí, sau đó không có việc gì ngồi trên mép giường rộng thùng thình nghỉ ngơi.

Cả buổi chiều đi tới đi lui, hơn nửa thân mình cảm mạo phát sốt, toàn thân vô cùng khó chịu, chiếc giường dưới thân mềm mại mà rộng lớn, nàng nhẹ nhàng nằm xuống. Cảm mạo thật là khó chịu, nằm một lúc đi, chỉ cần nằm một lúc là tốt rồi.

Kết quả nàng không tự chủ được, thiếp đi, đến khi nàng mở mắt ra, xuyên thấu qua cửa sổ sát đất vừa vặn thấy được cảnh hoàng hôn mê người, ánh chiều tà nhuộm đỏ bầu trời, làm cho đám mây trắng bông bồng bềnh khoác thêm mấy đường viền tựa như đóa hoa hồng tiên diễm.

Đồng hồ báo thức trên tường đã chỉ gần năm giờ, Doãn Lạc Hàn còn chưa xuất hiện, có lẽ là nàng nghĩ nhiều, tên kia nhiều nữ nhân lắm, đại khái đã mang nàng ném ra sau đầu đi, nàng khoái trá nghĩ, cái bụng cũng không chịu thua kém kêu réo âm ỉ.

Thật đói quá, vẫn là xuống lầu tìm chút gì ăn thôi. Nàng cúi đầu, kéo lê thân mình vẫn sốt cao không ngừng xuống giường. Đẩy cánh cửa phòng ngủ, nâng mí mắt buồn ngủ nặng trĩu, chợt nhìn thấy một bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mắt, nàng nháy mắt kêu sợ hãi ra tiếng.

“A!!!”

Chương 54 Tự mình đa tình

“Lăng tiểu thư, bính mang [] một chút.”

Bóng đen như không nghe thấy tiếng thét chói tai của nàng, đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Bính mang? Có ý gì? Đối phương đọc nhầm từng chữ, thanh âm có chút kì quái, Mân Huyền nhìn kĩ, là một vị đại thẩm khoảng trên dưới năm mươi tuổi, biểu cảm trên mặt có chút khô khan nghiêm túc, thân cao ước chừng chỉ tới cằm nàng. Thì ra biệt thự này cũng không phải không một bóng người như nàng nghĩ.

Nghe một câu không đầu không cuối, Mân Huyền còn kịp phản ứng, đại thẩm cũng đã tránh ra. Dù sao hoàn cảnh trong biệt thự nàng còn chưa quen thuộc, chẳng bằng theo sau nhìn xem rốt cuộc là có ý gì.

Khi đi ngang qua căn phòng thứ hai, vô tình nhìn thấy cánh cửa vốn khóa chặt hơi mở ra, lòng hiếu kì thúc đẩy nàng muốn vào xem, đại thẩm đi được cực nhanh, nháy mắt đã biến mất ở cầu thang, nàng chân chờ một lát, quyết định theo sau, còn nhiều thời gian, một hồi trở về sẽ lặng lẽ đi vào.

Thân thể phát sốt khiến nàng đau đầu lợi hại, hai tay bấu vào tay vịn cầu thang, đi bước một theo sát đại thẩm tới đại sảnh, xuyên qua cửa hông của đại sảnh, vào một gian nhà ăn sáng ngời.

Đại thẩm quay đầu nhìn nàng một cái, chắc ý bảo nàng bước theo sau, hai người một trước một sau đi vào một cửa hông khác, đi tới nhà bếp.

Đại thẩm không nói gì, trực tiếp chỉ vào đồ ăn trên bàn, lại chỉ chỉ nhà ăn bên ngoài, Mân Huyền nháy mắt đã hiểu ý của bà. ” Bác bảo cháu giúp bác bưng đồ ăn có phải hay không?”

Đại thẩm nhìn chằm chằm cử động môi khi nói chuyện của Mân Huyền, ước chừng phải mười giây sau, mới phản ứng, liên tục gật đầu. “Đúng.”

Mân Huyền bưng tỉnh đại ngộ, vừa rồi đại thẩm nói “bính mang” thật ra là giúp đỡ [: bang mang] , ánh mắt không khỏi tràn ngập đồng tình, theo nàng biết, người có khả năng nghe không tốt tuy rằng nói chuyện cũng giống người bình thường, nhưng cơ bản phát âm có chút khó khăn, hơn nữa bọn họ ” nghe” người khác nói đều dựa vào cử động môi khi nói, sau đó phân tích theo nội dung lời nói. Xem ra vị đại thẩm thuộc loại tình huống này.

Mân Huyền cười cười với đại thẩm, cầm lấy đồ ăn trên bàn đi hướng nhà ăn bên ngoài, khi quay lại phòng bếp, ngửi thấy mùi đồ ăn, đại thẩm đang làm đồ ăn Ý thơm ngon.

Một lát sau, đại thẩm bê đồ ăn thơm nức mũi ra phòng bếp, Mân Huyền theo phía sau, nhìn theo vóc dáng thấp bé của đại thẩm, trước đây ở Lăng trạch đều là chính mình nấu cơm, chưa từng có người làm cho nàng một chút cơm, không hề tưởng được ngày đầu tiên đến đây đại thẩm đã làm cho nàng đồ ăn Ý, nhất thời trong lòng liền cảm thấy ấm áp cảm động.

Nàng kéo ghế ra, đang chuẩn bị ngồi xuống thưởng thức, ai ngờ một câu kế tiếp của đại thẩm đập nát ý tưởng của nàng. “Lăng tiểu thư, cháu đi kêu thiếu gia xuống dùng cơm chiều.”

“Anh ta, anh ta ở nhà? Anh ta trở về khi nào?” Mân Huyền giật mình, nói chuyện có chút lắp bắp, nói vậy bàn đồ ăn Ý này cũng phải dành cho nàng, mà dành cho Doãn Lạc Hàn.

Nhất thời, động tác chuẩn bị ngồi xuống của nàng cứng lại trong không khí, tròng mắt cũng trở nên ươn ướt, đột nhiên cảm thấy mình thật giống tiểu sữu [kẻ gốc], tự mình đa tình. Nghĩ đến nơi này có thể hưởng thụ đến ấm áp, nàng thực sự là mười phần sai, chính mình cùng lắm chỉ có thân phận tình phụ mà thôi.

20. Chương 55 - 57

Chương 55 Đề cao giá

Đi đến cầu thang lầu ba, nàng sụt sịt mũi, cúi đầu lau đi nước mắt trên mặt, vừa nãy đại thẩm khoa chân múa tay với nàng, giờ hai ngón tay, ý là phòng thứ hai, như vậy xem ra hẳn luôn ở căn phòng kia, may mà lúc trước nàng không tùy tiện đi vào.

Cửa phòng vẫn nửa khép nửa mở như thế, nàng gõ vài lần, không thấy đáp lại, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong phòng, át tiếng đập cửa.

Nàng trấn định một chút, cẩn thận đẩy cửa mà vào, phòng này phải rộng hơn phòng nàng ít nhất bốn năm lần, bên trong trang hoàng cũng hết sức xa hoa.

Trong phòng trống rỗng, cũng không nhìn thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn. Nàng đang định xoay người, đột nhiên có người bước ra khỏi phòng tắm, khăn mặt màu trắng lau mái tóc ướt sũng, thân trên không mặc gì, lộ ra khuôn ngực tinh trắng màu đồng, dưới thân chỉ quấn một chiếc khăn tắm thùng thình.

Nàng nín thở, vội vàng quay mặt đi, vội vã đi ra ngoài.

“Nếu em đã đến đây, lại đây đi!” Giọng nói thấp thỏm của hắn ngăn bước chân nàng.

Nàng mơ hồ cảm giác thấy có nguy hiểm, đứng thẳng lưng không dám quay đầu, chỉ sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn. “Muộn, bữa tối làm xong rồi, đại thẩm bảo anh xuống dùng bữa tối. Không có chuyện gì, tôi đi ra ngoài trước.”

Hắn tắt máy phát nhạc, mệnh lệnh sắc bén vang lên trong căn phòng yên tĩnh trống trải làm cho người ta sợ hãi. “Lại đây! Tôi không nghĩ nói đến lần thứ hai!”

Qua vài chuyện, nàng đã lĩnh giáo đầy đủ thủ đoạn của hắn, nàng cũng luôn nhắc chính mình không thể nhất nhất lúc nào cũng phản bác hắn như trước, nếu không, chịu thiệt chỉ có mình nàng.

Nàng cúi đầu, máy móc bước qua, đến khi cách hắn khoảng ba bước chân thì dừng lại, ánh mắt không dám tùy tiện loạn ngắm, nhìn chăm chăm xuống hoa văn trên thảm.

“Giúp tôi lau tóc.” Theo tiếng nói nhỏ không có độ âm, một khối trắng trắng gì đó ném tới, nàng theo bản năng tiếp được chiếc khăn êm dày, giương mắt nhìn lên đã thấy hắn đã ngồi trên mép giường.

Nàng nắm chặt khăn mặt trên tay, tuy rằng biết chiếc giường kia quá mức nguy hiểm, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến hậu quả chọc giận hắn, chỉ có thể kiên trì đi qua.

Nàng thật cẩn thận dùng khăn mặt lau mái tóc nâu của hắn, đôi mắt thâm thúy u ám nhìn chăm chăm vào nàng, nàng nuốt mạnh nước miếng, vừa định kết thúc động tác trong tay, chợt thấy lưng bị ôm, nàng ngã ngồi trên đùi hắn.

“Anh... Anh định làm gì? Tôi bị cảm, không nên đụng tôi, sẽ lây bệnh cho anh.” Nàng kinh hãi, da đầu cũng run lên, vội vàng dùng khuỷu tay chống đỡ đứng lên, thân thể khôn ngừng vận vẹo muốn tránh ra. Tuy rằng biết chuyện hắn lên giường với mình chỉ là sớm hay muộn, nhưng bây giờ nàng chưa hề chuẩn bị tâm lý, nàng theo bản năng muốn né ra, cách hắn càng xa càng tốt.

“Em nói nếu tôi tăng gấp hai tiền thuê khối đất ở cô nhi viện thì thế nào?” Giọng nói tà ác phun ra hơi thở ẩm áp sau tai.

Nàng thoáng chốc ngừng thở, cảm giác không rét mà run.

“Anh... đề tiện!”

Chương 56 Hắn là ma quỷ (18+)

“Trăm ngàn lần đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi!” Ngón tay nóng rực của hắn quét từ sau chiếc cổ trắng nõn của nàng về xương quai xanh tinh sảo, giọng nói nồng đậm ý cảnh cáo. “Tôi thích phụ nữ nghe lời, sau này vô luận là tôi nói cái gì, em đều phải vô điều kiện đi làm. Em phải làm tình phụ của tôi, nên khắc kĩ điểm này.”

Hôm nay hắn không vui vẻ có thể tùy ý tăng tiền thuê cô nhi viện, ngày mai có lẽ lại nghĩ ra mấy trò khác, nàng thể đan lực bạc, không thể chống lại hắn, kết quả không thể không thỏa hiệp với hắn. Cho dù không cam lòng thế nào, ngay cả kẻ kiêu ngạo như nàng, nhưng có năng lực gì.

Nàng không thể mở miệng, hai tay muốn giãy dụa dần dần buông xuống.

Hắn ôm eo nhỏ của nàng, đem nàng ngã xuống giường, thân thể cao lớn lập tức đè lên, nhanh chóng bỏ đi quần áo trên người nàng, làn môi nóng bỏng không hề kiêng kỵ hôn lên hai vai mềm mại, trắng như tuyết của nàng.

Nàng nhắm chặt hai mắt, mặc nước mắt bữa bãi tuôn ra, xấu hổ, giận giữ, cắn răng nói nhỏ: “Anh là ma quỷ, ma quỷ...”

Hắn đi vào thân thể nàng không chút lưu tình, tà tứ nói bên môi nàng: “Đúng vậy, tôi là ma quỷ, tôi sẽ như hình với bóng đi theo em, vĩnh viễn cũng đừng tưởng thoát khỏi.”

Nhìn nàng dưới thân nước mắt lan tràn hai má, hắn vui vẻ nhếch lên nụ cười tà ác, vẻ kiêu ngạo cùng không chịu khuất phục của nàng đều bị hắn đập đổ, hắn không kịp chờ đợi thân nàng chảy ra phong tình uyển chuyển mê người.

Thứ cứng rắn nóng cháy kia xâm nhập trong nháy mắt, nàng thống khổ cắn chặt môi, cả người run run không thôi, hô hấp không thể chống lại, bắt đầu trở nên dồn dập, húng lấy từng cơn sóng di chuyển càng thêm cuồng dã của hắn.

Đây không phải sự thật, chuyện khuất nhục thế này sao có thể rơi xuống trên người nàng?

Nàng bất lực mà run run, nghĩ đến tất cả chỉ là một giấc mơ, nàng sẽ đột nhiên tỉnh lại. Nhưng hơi thở gấp gáp của hân vẫn phun lên khuôn mặt đầy nước mắt của nàng, mũi vẫn ngửi thấy hơi thở của hân, đây là chuyện hoàn toàn chân thật, ác mộng vẫn tiếp tục.

Giờ phút này, vì sốt cao mà nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên, trong óc như có thiên quân vạn mã đang chạy rầm rầm, thân thể như bay lên mây, nàng dần dần rơi vào hắc ám.

Trong lúc ngủ mơ, đột nhiên nàng cảm thấy thân thể lặn lội vài cái, lập tức mất đi trọng tâm rơi vào chỗ nào vừa lạnh lẽo vừa cứng rắn, mở to mắt nhìn, chính mình không biết từ khi nào ngã nhào từ trên giường xuống, nàng ngủ mơ màng màng bám vào mép giường bò lên.

Kéo chân lên chuẩn bị nằm xuống, không kịp chuẩn bị lại bị người hung hăng đá vào lưng, cả người xoay tròn ngã xuống, cau mày, xoa xoa lưng bị đụng, đau đến nhìn thấy sao bay bay.

“Cô không có tư cách ngủ trên giường này! Đi ra ngoài...” Giọng nói tựa như đế vương, lãnh khốc vô tình.

Toàn bộ cơn buồn ngủ chạy mất, toàn thân như rơi vào hầm băng ngàn năm, không khỏi phát run. Cúi đầu nhìn chính mình, phát hiện trên người không có quần áo, giữa hai chân truyền đến đau đớn, chậm rãi nhớ lại nàng vừa trải qua cái gì.

oOo

Chương 57 Đoán không ra

Vì sao phải như vậy, hân cho nàng là loại phụ nữ, sau khi phát tiết có thể tùy ý đuổi đi?

Nàng cố nén khuất nhục cùng thân thể mệt mỏi, tính cách trời sinh kiêu ngạo cùng lạnh lùng khiến nàng không để lộ bất cứ cảm xúc nào, yên lặng đứng lên, nhặt quần áo trên đất, quần cùng nội y.

Ánh đèn thủy tinh ánh lên những giọt mồ hôi trên lồng ngực cường tráng, thân ảnh cao lớn ỷ trên giường làm người ta có cảm giác áp bách ma quỷ ngập tràn căn phòng.

Nhìn thái độ quá mức bình tĩnh của nàng, cặp mắt thâm u lạnh như băng lóe lên. “Nhớ kĩ thân phận tình phụ của cô, về sau, bất cứ lúc nào tôi cần cô, cô chỉ có thể phối hợp vô điều kiện.”

Nàng cắn môi, không nói gì, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mềm mại, mang đến một tia đau đớn, đi như chạy trốn ra ngoài.

Trở lại phòng, thẳng đến phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, mặc dòng nước tùy ý cọ rửa thân thể, nàng liêu mạng kì cọ những nơi bị hân đụng vào, da thịt mềm mại nhanh chóng hồng lên, nàng vẫn kì mạnh như trước, tựa hồ muốn đem tất cả khuất nhục xóa nhòa.

Nàng nhìn thấy trong mắt hân có thật sâu chán ghét cùng... cừ hận, nàng không hiểu, trước kia nàng cùng hân căn bản chưa từng thấy nhau, hoàn toàn không có lí do gì làm hân đối xử lãnh khốc với nàng như vậy.

Giả sử hân phi thường chán ghét nàng, không nghĩ nhìn đến nàng, thì có thể cách nàng càng xa càng tốt, vì sao chỉ một mực bắt nàng làm tình phụ của hân, như vậy không phải là tự mâu thuẫn sao?

Nàng đoán không ra, hoàn toàn đoán không ra suy nghĩ của hân.

Hôm nay cùng lắm chỉ là ngày đầu tiên trong một năm hợp đồng, nàng liền cảm giác được dày vò thế nào, thật không biết ba trăm sáu mươi tư ngày đằng đằng còn lại, nàng phải vượt qua như thế nào?

Dù đã tắm nước ấm, sốt cao vẫn như cũ không thuyên giảm, nàng vỗ vỗ đầu đi ra phòng ngủ, lấy từ hành lí một vỉ thuốc cầm, nuốt xuống hai viên thuốc.

Nằm xuống chiếc giường mềm mại, đắp chăn, nàng muốn ngủ một giấc, nhưng nhớ ra sáng mai còn có giờ học, nàng lại đứng lên lần nữa, đặt đồng hồ báo thức.

Mặc kệ một năm này nàng phải chịu tra tấn thế nào, nàng phải kiên cường chịu đựng, dù sao cuộc sống còn phải tiếp tục, mấy tháng nữa nàng sẽ tốt nghiệp, nàng hy vọng mình có thể lấy thành tích tốt tốt nghiệp đại học, như vậy mới có thể tìm được việc mình thích, độc lập về kinh tế.

Sáng sớm, nàng theo tiếng chuông báo thức ngồi dậy, sờ sờ cái trán, nhiệt độ có phần giảm bớt, xốc chăn lên xuống giường, rửa mặt chải đầu một phen, lại nuốt hai viên thuốc cảm mạo, sau đó cầm lấy ba lô đi ra phòng ngủ.

Lúc bước qua cái phòng kia, nàng cúi đầu bước đi nhanh hơn, bám lấy tay vịn cầu thang bước xuống lầu, hai bữa nay chưa ăn gì, thoáng chốc nàng nghĩ thấy mùi thức ăn, cái bụng khó chịu mà khiêu lên.

Nàng đứng ở chỗ đổi giày, nhớ tới món Ý ngày hôm qua, bên môi không khỏi lộ ra nụ cười nhợt nhạt. Nàng sẽ không ôm áo tưởng phi thực tế, về sau, ba bữa của mình vẫn là tùy tiện giải quyết ở bên ngoài đi.

21. Chương 58 - 60

Chương 58 Lần đầu gặp mặt

Sáng sớm có rất nhiều người đi xe bus, mỗi lần nàng bước xuống xe, sức lực toàn thân cũng không còn, hôm nay cảm mạo khó chịu, tính xa xỉ một lần bắt taxi đến trường.

Nàng vẫy vẫy tay, vừa chui vào trong xe, chợt nghe thấy cánh cửa đối diện phát ra tiếng vang, một thân ảnh cũng đồng thời ngồi vào xe, nhất thời trong xe có một loại im lặng quái dị.

Xem ra là có người đoạt taxi với nàng, nàng ngẩng đầu nhìn, một gương mặt nam tính cũng quay lại đây xem nàng.

Chiếc kính mát hiệu Gucci che khuất hơn phân nửa khuôn mặt hắn, nhưng vẫn khó che lấp khuôn mặt đẹp trai, hoàn mỹ, tuấn đạt. Làn da bóng láng như sữa tón lên đôi môi đẹp hồng nhạt, ánh mặt trời theo cửa sổ bên phía hắn chiếu vào, khiến cho toàn thân hắn lộ ra một tầng ngọc thạch thần nhiên, làm cho người ta nhìn mà đui mù.

“Bà cô lồi thoi này, xem đã đủ chưa, đời này chưa từng nhìn qua người đẹp trai?” Đối phương bốn cợt, cong lên khoe môi tình xảo, tiếng nói trên choker đánh gãy ánh mặt si mê của nàng.

Bà cô lồi thoi? Đáng giận, nhìn qua tuổi nàng cùng lắm lớn hơn hắn chỉ một hai tuổi, hơn nữa nàng chỉ nhìn nhiều hai mắt hắn, đã bị gọi là bà cô.

Khuôn mặt của tiểu tử này cũng được, không thể tưởng được cái miệng lại ác độc như thế. Nàng không khỏi lờ mờ nghĩ tới đối phương một cái, cúi đầu chải chải mái tóc, thể mới phát hiện chính mình vội vã đi ra, quên chải đầu, gương mặt nhìn về kính xe phía trước, trong chính hiện lên mái tóc như một mảng cỏ dại trên đầu.

“A...” Nàng không khỏi tự giác kêu lên, nháy mắt đỏ bừng mặt, cũng hơi hiểu vì sao người ta gọi mình là bà cô lồi thoi, như vậy mình thật không xong.

Đều do tối hôm qua tắm rửa xong, không chịu lau khô tóc liền đi ngủ, nàng một mặt hét to, một mặt tay chân luống cuống lấy ra gương cùng lược trong ba lô, nhanh chóng chải lại mái tóc rối bù.

Sau khi xác định chính mình hoàn toàn sạch sẽ, xe taxi còn không khởi động, nàng vội vàng thúc giục lái xe. “Sư phụ lái xe, phiền bác lái xe nhanh lên, cháu đang vội.”

Không đợi lái xe mở miệng, tên đàn ông kia đã mở miệng trước, “Nếu cô nói có việc gấp, tôi nghĩ hiện tại cô nên xuống xe, tìm một chiếc khác.”

“Dựa vào cái gì? Vì tiền sinh này, anh nói cho rõ ràng, tôi và anh cùng lên xe, dựa vào gì mà bắt tôi xuống xe.”

Nàng bắt mắt kháng nghị. Hiện giờ là giờ cao điểm, gần một chiếc taxi vô cùng không dễ dàng, nàng mới không ngốc đến độ xuống xe.

“Bà cô này, cô là ngu ngốc sao? Cô không thấy được phía trước xe...” Người kia hiển nhiên có chút không kiên nhẫn, chợt nghiêng người, nhìn đến dung nhan sau khi chải vuốt sau, bỗng nhiên im bặt.

Bị hấn nhìn chăm chăm có chút không tự nhiên, nhin không được đáp lại đối phương một cái xem thường. Nàng vội vàng cầm lấy gương nhìn lại mình xem có chỗ nào chưa ổn, kết quả cũng không có nhìn thấy cái gì trên mặt mình.

Đúng lúc này, lái xe vẫn không nói gì đột nhiên quay đầu lại nói, “Tiểu thư, là như vậy, chiếc xe này là vị tiên sinh đây thuê trước, vị này muốn đi cửa hàng tiện lợi mua mấy thứ, tôi đem xe đứng ở đó chờ, sau đó cô lại lên xe.”

oOo

Chương 59 Đột nhiên chuyển biến

“Thật có lỗi, vừa nãy là tôi sai rồi.” Nàng nhanh chóng nhìn thoáng qua khuôn mặt tuần tú của người thanh niên kia, trước khi đối phương mở miệng đã đẩy cửa xe ra.

“Chờ một chút.” Đối phương nháy mắt mở miệng trước khi nàng bước ra cửa xe.

Tóc nàng hơi rối một chút, đã bị gọi là bà cô, tiểu tử này nói chuyện không tốt lắm, nàng đã được thưởng thức, hiện tại nàng lên nhầm xe, không chừng hấn còn nói nàng là ngu ngốc linh tinh đi.

Nàng cũng không để ý đến hấn, chân phải bước ra ngoài xe chuẩn bị xuống, ai ngờ động tác của đối phương còn nhanh hơn, giành xuống xe trước, khuôn mặt tuần tú áp lại gần nàng, mở cửa sổ bên cạnh ra, đôi môi cong lên tạo thành nụ cười làm người ta hoa cả mắt.

“Không phải em nói đang vội sao, vẫn là nhường cho em đi.”

Nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tiểu tử này thay đổi cũng quá nhanh đi.

Hai hàng lông mày thanh tú của hấn nhướng lên, trên mặt lộ ra nụ cười yếu ớt bí ẩn, tiện đà thay nàng đóng cửa xe lại, xe chạy đi trong nháy mắt, nàng chỉ nghe thấy vài câu thoáng qua.

“Anh nói rồi... Sẽ... Gặp lại...”

Bốn phía vang lên tiếng ghé chạm nhau, Mân Huyền đột nhiên bừng tỉnh lại, thì ra đã tan học. Nàng lắc đầu vẫn, vẫn còn choáng váng, ôm sách vở đứng lên, sáng nay uống hai viên thuốc cảm mạo, giờ vẫn còn mệt mỏi rã rời, cảm thấy buồn ngủ, hai giờ học sáng nay căn bản không nghe vào.

Buổi chiều không có tiết, nàng định đi cửa hàng bánh ngọt làm thêm, mấy ngày nay nàng liên tục xin nghỉ, giọng nói của quản lý ở đầu kia điện thoại ngày càng ác liệt.

Đã đến cuối tháng, tiền sinh hoạt tháng sau còn không có tin tức, nàng không muốn mất đi công việc này, hôm nay vô luận thế nào cũng phải cố mà đi.

Ra phòng học, nhanh chóng xuyên qua hành lang, ngoại trừ công việc hàng ngày, nàng còn làm thêm việc thành đại lý lái xe. Khách của nàng chỉ tiền rất phóng khoáng, trừ bỏ tiền công, còn có thể thêm chút tiền boa, mỗi tháng có khi bốn mươi phần trăm thu nhập của nàng là từ đại lý lái xe. Nhưng mà mấy vị khách kia đều là kẻ có tiền của giới thượng lưu, thông thường là Chỉ Dao giúp nàng giới thiệu...

Mấy ngày nay nàng cố tránh mặt Chỉ Dao, đại lý lái xe vì vậy mà cũng không có tin tức.

Xuống xe bus, cần đi một đoạn đường nữa mới tới cửa hàng bánh ngọt, hiện tại còn sớm, nàng quyết định phải nhồi cái bụng trống trơn trước đã. May mà phía trước có quán mì sợi, bà chủ chất phác nhiệt tình, mỗi lần nàng học xong vội vã đi cửa hàng bánh ngọt làm công đều ở trong này giải quyết cơn trưa.

Lúc tính tiền bà chủ nhìn thấy trong bát còn lại một nửa, nhăn mày, “Mân Huyền, cháu ăn ít quá, có phải mì hôm nay không thể ăn? Hôm nay bác cố ý cho cháu nhiều hơn chút, cháu rất gầy...”

“Không phải, bác chủ, mì của bác rất ngon.” Mân Huyền cười cười, “Bằng không cháu cũng sẽ không mãi đến cửa hàng của bác.”

“Ha ha, cái miệng nhỏ của cháu cũng thật ngọt, ăn ngon là tốt rồi, lần sau lại đến.” Bác chủ cười đến toe toét, giúp Mân Huyền mở cửa ra.

Chương 60 Đây là duyên phận

Đi khỏi quán mì, Mân Huyền đột nhiên cảm thấy tâm tình vui vẻ hơn rất nhiều, kì thật cuộc sống của nàng, trừ bỏ tên ma quỷ Doãn Lạc Hàn kia, vẫn có mấy người quan tâm đến nàng, ví như Chỉ Dao, Thiếu Đằng, bác chủ quán mì...

Vừa rồi cùng bác chủ nói chuyện, thời gian bị chậm trễ, nàng quyết định đi vào con đường tắt hẻo lánh hơn.

“Không được chạy...”

“Xú tiểu tử, hôm nay mày chết chắc rồi, không đánh gãy chân mày tao không...”

Vừa mới đi được mấy bước, không biết từ đâu vọng đến mấy câu nói uy hiếp, kèm theo tiếng bước chân ồn ào, nàng chợt ngừng lại, nhìn nhìn nơi phát ra tiếng nói, thanh âm hình như vọng ra từ ngõ nhỏ trước mặt.

Vùng này an ninh không được tốt, kẻ xấu người tốt lẫn lộn. Nói không chừng đối phương là xã hội đen, nàng cũng không dám nhìn náo nhiệt, vội vàng rẽ sang một ngã đường khác.

Phút chốc tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ phía sau, ánh mắt nàng bắt gặp gương mặt đẹp trai đeo kính Gucci, là hắc, gã đàn ông sáng sớm nay gặp trên xe taxi.

“Mày cho là mày có thể chạy trốn sao, xem tao không bắt đến mày, cho mày biết thế nào là giáo huấn...”

Tiếng hét to thô lỗ theo tiếng bước chân dần dần chạy tới, nàng theo bản năng muốn quay đầu, gã kia đột nhiên kéo nàng chạy về trước.

“A... Anh bị người ta đuổi giết, làm gì lôi tôi vào? Mau buông ra...” Nàng bị hành động đột nhiên kia làm cho ngây ngốc, vội vàng hét to bắt hắc dừng lại, tiểu tử này bị xã hội đen đuổi giết, hiện tại lại kéo nàng cùng chạy trốn, kia chẳng phải nàng cũng bị liên lụy?

Tên kia cố tình mắt diếc tai ngơ với lời nàng nói, lực trên tay còn xiết chặt hơn, tiếng bước chân phía sau gấu gao đuổi theo, dường như chỉ cần bọn họ dừng lại sẽ bị đánh như tử, nàng đành phải “không trâu bắt chó đi cày”, chạy như điên cùng hắc.

Chạy trốn thử hồng học, thật vất vả ra khỏi ngõ nhỏ, đi tới đường cái ngựa xe như nước, nguyên tưởng rằng có thể thở phào nhẹ nhõm, mấy tên xã hội đen cầm vũ khí hắc là không gan đến mức dám đuổi tới đường cái.

Nhưng sự tình nào có theo ý mình muốn, những người đó vẫn bám sát bọn họ không nhả, hắc lôi nàng đi không có ý dừng lại, không ngừng chạy về phía trước.

“Xú tiểu tử, dám câu dẫn con gái ta, chán sống...” Mấy người đuổi bắt bọn họ chạy một lúc hình như có chút khó nhọc, truyền đến tiếng thở hồng hộc.

Không phải xã hội đen sao? Sao lại có liên quan đến con gái ở đây. Mân Huyền bị gã đàn ông lôi kéo chui vào dòng người giữa ngã tư, nàng vội vàng quay đầu nhìn lại những người đó, đối phương ước chừng có bốn năm người, trong tay cũng không có ống tuýt hoặc trường đao như nàng nghĩ.

Gã kia chạy trốn cũng rất nhanh, nhanh nhẹn luồn lách trong dòng người, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng mấy người kia, hai người ngồi trên ghế đá không ngừng thở.

“Này, anh.... anh trêu chọc con gái xã hội đen... Làm cái gì? Anh là ngư lang?”

Mân Huyền vỗ vỗ ngực, từng ngum từng ngum thở vào, đột nhiên nghĩ vậy, vội vàng dịch ra một chút, dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn đối phương.

Tên kia nhàn nhả dựa vào ghế, nhìn không được gõ đầu nàng. “Ai nói tôi là ngư lang, đầu óc em nghĩ cũng thật nhiều. Là đứa con gái kia quần quýt lấy tôi, tôi lịch sự lái xe đưa về nhà, ai ngờ đột nhiên biến thành thế này.”

Nàng hơi bĩu môi, ánh mắt không tự giác đánh giá qua hắn, áo trắng tinh, có ba nút áo chưa cài khuy, bên ngoài mặc một bộ thường phục kiểu tây giá trị xa xỉ, chiếc quần bò bó sát đôi chân thon dài, mà chiếc kính mát hình giọt nước trên sống mũi che khuất hai mắt của hắn, nên không thể thấy rõ tâm tình của hắn.

Cứ nhìn y phục này, khí chất này, thân phận của hắn hoặc là tiểu bạch kiểm được quý bà bao dưỡng [trai bao ^.^], hoặc là con cái nhà giàu thích ăn uống chơi bời, mặc kệ hắn là loại nào, nàng đều nên đứng từ xa mà nhìn.

“Đương đương...” Tiếng chuông ở gác chuông đối diện đột nhiên làm nàng chú ý, nhìn thời gian, trong lòng lộ bộp một chút, đã muộn gần hai mươi phút.

Nghĩ đến gương mặt cùng mấy lời dạy dỗ của quản lý, nàng hơi cả kinh nhảy dựng lên, vội vàng chạy đi. Dù sao đã trải qua một trận kinh hãi, ấn tượng của nàng về tên tiểu tử này đã sớm không còn sót lại chút gì, về sau tốt nhất không cần gặp lại.

Nàng thở phì phì nghĩ, vừa chạy vài bước xa, chợt nghe thấy tiếng tên kia truyền vào tai rõ mồn một. “Em bỏ đi động sao?”

Đúng rồi, di động, nàng theo bản năng sờ vào túi, trống trơn, vội vàng xoay người, di động của mình lúc này đang bị đối phương xoay xoay trong tay, khoe môi cong lên bốn cợt.

“Anh là trộm đi, sao cứ thích lấy đồ người khác.” Nàng chạy vài bước trở về, một tay lấy di động đoạt lại.

“Em tin tưởng sao? Đây là duyên phận, ngày hôm nay chúng ta liên tục gặp mặt hai lần, tin chắc về sau còn có thể nhiều hơn.” Hắn chậm rãi đứng lên, yên lặng nhìn nàng, nụ cười bên môi hàm chứa ý bí ẩn.

“Quên đi, cảm giác bị người ta đuổi theo thật sự khó chịu, loại duyên phận mà anh nói vẫn là không cần tốt hơn.” Nàng không dám gật bừa, cau cái mũi, một bên bắt di động bỏ vào túi, một bên cũng không quay đầu lại, xoay người vội vàng đến cửa hàng bánh ngọt.

Đều là tại tiểu tử kia làm hại, đến muộn hai mươi phút, hôm nay khẳng định phải cúi đầu khom lưng trước mặt quản lý một lúc. Nghĩ đến tiền lương sẽ bị khấu trừ hết, lòng của nàng quặn đau từng đợt.

Chạng vạng, cúi đầu về biệt thự, dùng chìa khóa mở cửa, chiều nay nàng bị phạt khấu tiền lương, lại bị quản lý phạt ở lại dọn dẹp vệ sinh, hiện tại toàn thân nhức mỏi, đã chỉ muốn nằm trên giường ngủ một giấc.

Đứng ở cửa lớn, nàng nhìn biệt thự huy hoàng ánh đèn, hàn khí liền toát lên, nghĩ đến khuất nhục ngày hôm qua, ngón tay không khỏi gắt gao nắm chặt ba lô.

22. Chương 61 - 63

Chương 61 Thay đổi khác

Mặc kệ Doãn Lạc Hàn kia có bao nhiêu ham mê biến thái, thích dùng phương thức nhục nhã nàng, tóm lại hắn càng như vậy, nàng lại càng không thể để lộ quá nhiều cảm xúc trước mặt hắn, nàng là Lăng Mân Huyền kiên cường, nàng sẽ không bị hắn đánh bại, tuyệt đối không.

Lầu ba, đi ngang qua phòng hắn, bên trong không bật đèn, xem ra hắn còn chưa trở về.

Nàng vắt chân lên cổ chạy về phòng, đóng chặt cửa lại, buông ba lô, thân thể mệt mỏi ngã nhào xuống giường.

Sờ sờ trán, sốt đã muốn lui, nhưng đầu vẫn hơi đau, nàng lẳng lặng nằm một lúc, đứng dậy mở ba lô, lấy ra bình đun nước mới mua, rót vào một ít nước trong, cắm điện, sau đó lại lấy từ ba lô hơn mười gói mì ăn liền bỏ vào ngăn kéo bàn học, đợi lát nữa nước nóng lên, làm một tô mì cho mình.

Một bên bung bát mì, một bên chạy đến bàn học mở máy tính, lên MSN, đột nhiên một hình đầu thỏ chớp động một chút, nàng chỉ cần liếc qua một cái cũng biết là Chỉ Dao.

Hôm nay nàng cố tình không nghe điện thoại của Chỉ Dao, vì thế Chỉ Dao đành phải lên MSN tìm nàng.

Nàng cảm thấy mình chẳng còn mặt mũi nàng đi gặp Chỉ Dao, Chỉ Dao đơn thuần lại thiện lương, vẫn luôn đau lòng vì thân thể cơ khổ của nàng, luôn dùng các mối quan hệ của mình giới thiệu khách hàng cho nàng.

Nàng không muốn lừa gạt Chỉ Dao, căn bản không thể trước mặt Chỉ Dao giả bộ cái gì cũng chưa xảy ra, một bộ vẻ mặt thản nhiên, nàng làm không được...

Tầm mắt mơ hồ, không tìm được nước mắt từng từng giọt rơi xuống bàn phím, Chỉ Dao, thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, nàng tròng lớn hai mắt, tiếng chuông này là nàng đặc biệt cài đặt cho Doãn Lạc Hàn, khác với nhạc chuông là bài hát tiếng anh nàng thích.

Chỉ cần nghe thấy tiếng chuông này, không cần nhìn màn hình điện thoại, nàng chỉ biết là hắn.

Tiếng chuông vẫn vang lên liên tục, tựa hồ đang thúc giục nàng, buông bát mì xuống, hai tay run run, ấn nút nghe, còn chưa kịp mở miệng, chợt nghe đến thanh âm không kiên nhẫn của hắn.

“Sao lâu như vậy mới nghe điện thoại?”

“Tôi...”

“Đi tắm rửa một cái, năm phút đồng hồ sau đến phòng tôi.” Hắn lạnh giọng ra lệnh, không cho nàng cơ hội nói chuyện, lập tức cắt đứt.

Nàng ngửa đầu thở dài một hơi, lấy ra bộ áo ngủ rộng thùng thình khỏi tủ quần áo, tắm qua một cái, nhìn thời gian ước chừng còn một phút đồng hồ, lung tung lau mái tóc ẩm ướt, tiện đà mở cửa ra, chạy chậm đến cửa phòng hắn, nhẹ nhàng gõ vài cái.

“Tiến vào!”

Hai chữ không hề ấm áp như gió lạnh đâm vào màng tai, nàng không hiểu rằng mình một cái, cẩn thận đẩy cửa vào, dẫm xuống thảm êm dày, thế mới phát hiện vừa rồi mình quá vội vàng, dĩ nhiên là chân trần chạy tới.

Ánh mắt nàng tìm thấy thân ảnh âm u của hắn đứng lặng ở tủ rượu, chất lỏng màu hổ phách chậm rãi rót vào ly, tầm mắt sâu thẳm của hắn hình như hơi liếc qua, nàng vội vàng cúi đầu, lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Hắn nhấp một ngụm rượu trong ly, dung nhan lạnh lùng như điêu khắc, khóe môi hơi hơi nhếch lên. “Nằm xuống giường đi.”

Nàng cắn chặt môi, chậm rãi bước đến giường lớn, nhắm mắt lại, trước mắt thoáng chốc tối đen, âm thầm nói cho chính mình, cứ coi như đây là một đoạn ác mộng, rất nhanh sẽ qua đi.

Cảm giác giường hơi lún xuống, mùi rượu nguyên chất xông vào mũi, “Cởi quần áo, tôi không muốn lãng phí thời gian động tay.”

Nàng hơi ngồi dậy, hai tay cởi bỏ áo ngủ trên người, tiếp theo là nội y, da thịt mềm mại thủy hoạt dưới ánh nhìn thâm trầm như đáy biển, hơi hiện ra một tầng phấn hồng ngượng ngùng.

Khi thân hình to lớn của hắn đè lên, tiếng nói khàn khàn tà lãnh chui vào màng nhĩ: “Loại tình huống này tôi không hy vọng tiếp tục xảy ra, về sau hắn là em biết làm thế nào.”

Như vậy thật có điểm giống tình cảnh đế vương lâm hạnh phi tử, nàng tự giấu cười cười, nhưng khác là nàng không thể so sánh với phi tử, nàng chỉ là loại tình phụ, là công cụ để hắn phát tiết mà thôi.

Kính tình qua đi, hắn thở hắt hắt rời khỏi nàng, nàng mồ hôi đầm đìa ngồi dậy, cúi đầu không dám nhìn đến thân hình to lớn của hắn, nhanh tay cầm lấy quần áo ngủ khoác lên người, cấp tốc xuống giường.

Thất lưng hôm qua bị hắn đá trúng, đến giờ còn nhưng nhức đau, nàng cũng không dám nằm tiếp trên giường này, đưa lưng về phía hắn buộc nút áo ngủ, sợ lúc ra khỏi đây bị người khác nhìn thấy chính mình quần áo không chỉnh.

“Sáng mai tôi đi thị sát chi nhánh công ty ở Nhật Bản.” Phía sau vang lên tiếng bật lửa, mùi khói thuốc tràn ngập trong không khí.

Nàng dừng động tác trong tay, hơi nghiêng người, nhưng không quay đầu lại, kìm trụ cảm giác mừng như điên, trực giác nói cho nàng, lời hắc định nói mới là trọng điểm.

Doãn Lạc Hàn hít sâu một ngụm xì gà, nheo mắt nhìn chăm chăm bóng dáng cao ngạo trước giường. “Xoay người lại, tôi không thích nói chuyện với cái ót.”

Hai vai hơi hơi run, nàng xoay người lại, tiếp tục cúi đầu nhìn thăm.

“Những ngày tôi không ở đây, tốt nhất em an phận cho tôi, không cần có ý đồ chạy trốn.” Hắc đem xì gà hung hăng gõ xuống gạt tàn.

Ngẩng đầu lơ đãng nhìn thấy cảnh đẹp trước mắt, mái tóc như tơ lụa xõa trên vai, vài sợi tóc dính mồ hôi dán lên má, cổ áo ngủ lộ ra da thịt tuyết trắng mê người, làm hắc không khỏi nhớ đến đường cong mạn diệu dưới áo.

Nhìn không được gằm nhẹ một tiếng, chết tiệt, vì cái gì đêm nay có được nàng một lần rồi, trong lòng vẫn nhìn không được nhớ đến thân thể ngọt ngào của nàng.

Không thể phủ nhận, nói về kỹ thuật trên giường, nàng so với những người đàn bà trước đây cùng hắc quả thực ngây ngô có thể, nhưng chỉ cần hưởng qua nàng một lần, có thể biết người phụ nữ này luôn luôn làm đàn ông lâm vào điên cuồng.

oOo

Chương 62 Kim lòng không đậu

“Tôi biết, tôi sẽ không chạy trốn, cho dù một tháng sau anh trở về, tôi vẫn sẽ ở trong này.” Nàng nhẹ giọng nói, thật ra nàng muốn nói trong tay hắc có cô nhi viện, nàng có thể chạy đi đâu.

“Em thông minh thế hắc là biết kết quả việc chọc giận tôi, hy vọng có thể giống như em nói vậy.” Đôi mắt u ám thâm thúy của hắc lóe lên hàn quang, không coi ai ra gì, không thèm mặc quần áo bước thẳng vào phòng tắm.

Nàng xấu hổ quay đi, không dám tùy tiện xem loạn, chợt xoay người vội vàng chạy ra ngoài.

Về tới phòng ngủ của mình, nàng đột nhiên nhớ tới hắc hình như chưa nói cụ thể thời gian đi công tác. Nhưng mà, mặc kệ, chỉ cần có thể tạm thời thoát khỏi hắc, cho dù là một đêm cũng tốt.

Tay phải kim lòng không đậu, đưa lên xoa xoa má, hiện tại có thể cảm nhận, vừa rồi kích tình, hơi thở ấm áp của hắc phả vào mặt nóng rực, mùi rượu tinh khiết cùng mùi thuốc lá thảo nhiên len vào khoang mũi, mang theo mị lực đặc biệt của đàn ông.

Không đúng, sao mình có thể nghĩ như vậy, giấy lát, nàng dùng sức lắc lắc đầu, hắc là ma quỷ, chỉ biết lấy đùa bốn cùng vũ nhục nàng làm vui, nếu không phải có tờ hợp đồng kia trói buộc nàng, nàng hận không thể cách hắc càng xa càng tốt, đời này không bao giờ nhìn thấy hắc.

Nàng kinh ngạc ngồi vào bàn học, mở vở ghi mượn của người khác, mấy ngày nay nàng bỏ học nhiều lắm, sắp tốt nghiệp rồi, nàng phải lập tức bổ sung mới được.

Ánh nắng sớm tinh mơ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, trải qua một đêm ngủ ngon, Mân Huyền vươn vai, nhìn đồng hồ đầu giường, hiện tại mới hơn sáu giờ.

Nghĩ đến có thể tránh Doãn Lạc Hàn, đồ âm tình bất định đó, dù ngăn ngủi, nàng không khỏi cười vui vẻ, ngồi dậy, xuống giường, chân trần đi trên mặt sàn lạnh lẽo, phòng nàng ở tuy không trang hoàng xa hoa như phòng tên kia, có thảm dày mềm mại hoa lệ, nhưng vẫn có thể xem là một nơi thanh tĩnh thoải mái.

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô, nàng đẩy cửa sổ, từ ban công nhìn xuống, một chiếc Lamborghini màu trắng đỏ bên dưới, Từ Bang bước xuống khỏi ghế lái xe vào biệt thự, lát sau đã kéo va li hành lí bỏ vào trong xe.

Nàng cảm giận nắm chặt thành ban công, nhớ rõ lần trước là một chiếc Cadillac, hôm nay lại đổi thành Lamborghini, thật sự là một kẻ xa xỉ, thà rằng tiêu tiền mua những chiếc xe mới nghe tên đã hù chết người, cũng không nguyện rút ra chút tiền làm từ thiện. Ngược lại còn dùng mảnh đất của cô nhi viện đến bức nàng, thật sự là đáng giận đến cực điểm.

Từ Bang cung kính chờ ở ngoài xe, mười phút qua đi, một thân ảnh cao lớn thon dài vội vàng ra khỏi biệt thự, Từ Bang nhanh chóng mở cửa xe, Doãn Lạc Hàn ngồi vào trong xe bất ngờ ngẩng đầu, Mân Huyền không kịp phòng bị, ánh mắt phần nộ bị bắt gặp, sắc mặt nàng lập tức thay đổi, vội vàng quay đầu đi.

Doãn Lạc Hàn nhếch môi, nhanh chóng ngồi vào xe, chậm rãi nói: “Từ trợ lí, lúc tôi không có ở đây, anh có biết nên làm thế nào.”

“Vâng, tổng tài, nếu có động tĩnh gì, tôi sẽ lập tức báo cáo với ngài.” Từ Bang một bên trả lời, một bên đóng lại cửa xe, rồi lập tức đến phía bên kia xe, ngồi vào ghế lái.

Chiếc Lamborghini vòng lại một đoạn, đi ra biệt thự, hơn mười phút sau, đã ở bên ngoài một biệt thự xa hoa khác, cánh cổng điện tử to lớn chậm rãi mở ra, chiếc xe bình ổn mà vào, vòi phun nước như thiếu nữ rắc hoa phun ra làn nước trong suốt, bên trong là sân vườn rộng lớn hơn trăm thước, khí khái cùng xa hoa thế này, quả thực không gì sánh kịp.

Từ Bang lại xuống xe, giúp Doãn Lạc Hàn mở cửa xe.

Doãn Lạc Hàn chậm rãi bước xuống, sửa sang lại bộ y phục màu đen xa xỉ, gương mặt lạnh lùng không một cảm xúc, bước nhanh lên bậc thang.

“Thiếu gia, đã trở lại.” Hần vừa mới đi vài bước, không có gì ngoài ý muốn nghe thấy tiếng quản gia hô to gọi nhỏ, sau đó là một thân ảnh nhanh chóng chạy vào. “Lão gia, lão gia, thiếu gia đã trở lại, thiếu gia đã trở lại...”

Hần không thay giày ra, trực tiếp cất bước đi vào, chợt nghe thấy một thanh âm hét lên như sấm giập. “Cái gì? Nó đã trở lại?... Xú tiểu tử, nó còn biết trở về...”

Hần nhếch môi, không để ý đến tiếng bước chân chạy đến, đi thẳng lên cầu thang.

Vừa nghe nói con đã trở lại, Doãn Lương Kiến vội vàng bỏ tờ báo xuống, đuổi tới nhà ăn, nhìn đến đứa con không nói một tiếng đã chạy lên lầu, ông tức giận đến thổi râu tròng mắt, nhắc chân đã nghĩ phải đuổi kịp đi giáo huấn tên xú tiểu tử không thêm để phụ thân vào mắt kia.

Mắt thấy lão gia xúc động như vậy, nói không chừng lại giống lần trước, nổi lên tranh cãi, quản gia vội vàng túm Doãn Lương Kiến lại, kiên nhẫn khuyên giải. “Lão gia, ngài không cần tức giận. Thiếu gia đã trở về là tốt rồi, không phải ngài vẫn ngóng trông cậu ấy trở về sao, hiện tại người đã trở lại, ngài đừng so đo chuyện quá khứ.”

Nghe xong lời quản gia nói, cơn tức của Doãn Lương Kiến hơi hơi xẹp lại, nhưng miệng vẫn còn tức tối nói: “Hừ, xú tiểu tử không biết lễ phép, thật không biết tính hần giống ai.”

Hần vừa nói xong, lại có một giọng nói hàm chứa đùa cợt tiếp lời. “Tôi giống ai cũng sẽ không giống ông.”

Doãn Lạc Hàn không biết từ khi nào đã xuống lầu, ánh mắt nhìn Doãn Lương Kiến lãnh khốc như nhìn một người xa lạ, không, đó là ánh mắt còn vô tình hơn nhìn người xa lạ, một ánh mắt tràn ngập hận ý.

Tuy thường nghe những lời tương tự như thế, nhưng Doãn Lương Kiến vẫn bị hần chọc giận, hôm nay cũng không ngoại lệ. “Xú tiểu tử, ngươi còn để ý chuyện kia, đã qua nhiều năm như vậy, ta cũng muốn nghĩ biện pháp bù lại...” Chương 63 Đành phải lừa gạt

“Bù lại?” Doãn Lạc Hàn cười lạnh một tiếng, “Cái gọi là bù lại của ông chính là ném cho tôi chức tổng tài Đường Thịnh, sau đó ông mới có thời gian cùng người đàn bà kia lêu lổng bên ngoài, bàn tính ông đánh cho cũng thật đủ hưởng.”

Nghe đến đó, ngữ khí của Doãn Lương Kiến bất ngờ dịu xuống, “Lạc Hàn, con không cần nói di Phương như thế, kỳ thực cô ấy...”

“Đủ rồi, tôi không muốn nghe chuyện phong lưu của ông với người đàn bà kia.” Doãn Lạc Hàn thoáng chốc bùng lên lửa giận, đi nhanh ra phòng khách.

Doãn Lương Kiến biết chuyện này luôn là vướng mắc trong lòng Doãn Lạc Hàn, cần một thời gian mới có thể cởi bỏ, nhìn thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn sắp đi ra cửa, vội vàng nói: “Lạc Hàn, Chính Vũ đã trở lại.”

Nghe thế, bước chân của Doãn lạc Hàn thoáng chốc đình trệ một chút, nhưng cũng không quay đầu lại, đi ra biệt thự.

Vào xe, bỏ tập văn kiện vào ghế trống bên cạnh, nếu không phải vì lấy tập văn kiện để quên, hẳn tuyệt không bước vào nơi này nửa bước.

Chiếc Lamborghini nhanh chóng đi ra cửa lớn, chạy nhanh trên đường lớn, mắt thấy sắp đến sân bay, Doãn Lạc Hàn nhắm hờ mắt, ngón tay thon dài gõ

trên đầu gối cũng ngừng lại, trầm giọng ra lệnh:

“Từ trợ lý, lần này Chính Vũ trở về để tiếp quản công ty trong nước của tập đoàn Kim thị, ngày mai anh đi an bài một chút.”

Trên mặt Từ Bang thoáng chốc hiện lên một chút vui sướng, gật đầu. “Được, tổng tài, tôi sẽ làm theo lời ngài phân phó.”

Giữa trưa, Mân Huyền theo lệ thường chạy rầm rập ra khỏi phòng. Ngày mai một cô gái làm vệ sinh tiệm của bánh ngọt đi ra ngoài hẹn hò, nàng cùng người ta đối ca, nên chiều nay nàng không cần đến tiệm bánh ngọt.

“Mân Mân!” Đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, hơn nữa thanh âm còn vô cùng quen thuộc, nàng tạm dừng một chút, giả bộ không nghe thấy, tiếp tục đi ra ngoài.

“Mân Mân.” Lần này thanh âm càng rõ ràng hơn, nàng cứng người, rồi lại đi nhanh đến cửa.

“Mân Mân... Mân Mân... Mân Mân...” Giọng Chỉ Dao tựa hồ ngay tại phía sau, cùng với tiếng giày cao gót đập vào sàn dồn dập.

Mân Huyền rốt cục không thể cứng rắn quyết làm bộ nữa, hít một hơi thật sâu, lau đi vẻ mất tự nhiên trên mặt, nhẹ nhàng gọi một tiếng. “Chỉ Dao.”

Chỉ Dao bĩu bĩu môi, chạy tới trước mặt nàng, kể lể oán hận.

“Mân Mân, cậu có biết mấy ngày nay tớ tìm cậu vất vả thế nào không, tớ gọi điện thoại cho cậu, lần nào cũng là tắt máy. Tớ nhắn tin trên MSN cho cậu, cậu cũng không trả lời. Gửi thư đến hòm thư của cậu, lại không có tin tức. Sao cậu lại không để ý đến tớ? Hay tớ làm gì không đúng, chọc cậu giận?”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Chỉ Dao, bộ dạng cằn cằn thận thận, một loại cảm giác phạm tội đột nhiên xuất hiện, Mân Huyền lắc lắc đầu, miễn cưỡng mỉm cười.

“Chỉ Dao, cậu nghĩ đi đâu vậy. Điện thoại của tớ hết tiền, gần đây lại vội vã làm thêm. Hôm nay mới có tiền, còn chưa liên lạc với cậu, cũng không phải giận cậu cái gì.”

“Như vậy a.” Chỉ Dao giật mình gật gật đầu, hình như tin lời nàng, đồng thời lại nhắc đến một nghi vấn. “Ngày hôm qua tớ lái xe đi đến nhà chú cậu tìm cậu. Kết quả người hầu ở đây nói cậu vừa dọn đi, hiện tại cậu ở nơi nào? Không phải cậu tự thuê phòng ở đây chứ, có xinh đẹp không? Tớ muốn nhìn thấy.”

Mân Huyền bị vấn đề bất ngờ này làm cho tim đập thình thịch, còn không biết trả lời thế nào, lại nghe Chỉ Dao tiếp tục nói, “Làm bạn bè nhiều năm như vậy, lần nào tớ mời cậu về chơi cậu cũng ra sức từ chối. Lần này đâu, tớ muốn ở nơi đó vài ngày, như vậy chúng ta có thể có thêm thời gian vui vẻ cùng một chỗ nói chuyện phiếm.”

“Không được!” Không kịp suy nghĩ đã thốt ra hai chữ, Mân Huyền thấy vừa rồi mình hơi nặng lời, vội vàng chen vào. “Ý của tớ là, trong nhà còn bẽ bộn, còn chưa kịp quét tước cùng sửa sang nhà cửa lại, chờ vài ngày nữa tớ chuẩn bị cho tốt, rồi mời cậu đến.”

Lúc nói đoạn này, lòng nàng thấy chột dạ, vội vàng cúi đầu, mặt giữ sợi tóc che khuất hai má nóng bừng, hiện tại chỉ có thể lấy lý do này qua mặt Chỉ Dao.

“Cũng tốt!” Chỉ Dao gật gật đầu, không hề nghi ngờ, “Đây là chính cậu nói nha, không thể đổi ý!”

“Đã biết! Đại tiểu thư của tôi!” Mân Huyền mím môi cười cười, âm thầm thở nhẹ nhõm một hơi, nàng thực hiểu tính tình của Chỉ Dao, tin chắc mấy ngày nữa cậu ấy sẽ đem chuyện này ném ra sau đầu.

“Mân Mân, lâu lắm rồi không đi cùng tớ, hôm nay theo tớ đi uống trà chiều đi.” Chỉ Dao vô cùng thân thiết ôm cánh tay Mân Huyền, chỉ vào nhà hàng xa xa.

Mân Huyền đột nhiên nhớ tới buổi chiều hôm đó, có một lão bá cũng từng mời mình uống trà chiều, nhưng lúc ấy nàng cũng không đặt trong lòng, nhin không được đoán rằng ngày đó lão bá có thể đi vào đó chờ nàng không.

“Đi thôi, Mân Mân.” Chỉ Dao nắm tay nàng, lôi kéo nàng đi tới nhà hàng kia.

Mân Huyền bắt đầu dĩ thử dài, được rồi, chiều nay nàng định đi đến cửa hàng hoa tươi trước đây nàng từng làm thêm xem xem có thể kiếm được việc vặt nào không, hiện tại Chỉ Dao lại mời nàng, nàng không đi thật sự có chút băn khoăn.

“Đúng rồi.” Đi được nửa đường, Chỉ Dao đột nhiên nhớ ra gì đó, cúi đầu mở chiếc túi xách hiệu Gucci, lấy từ bên trong ra một tờ giấy mỏng đưa cho Mân Huyền.

Mân Huyền nhìn chằm chằm tờ danh thiếp trong tay, mặt trên có một hàng địa chỉ, lập tức hiểu ra là một phần việc lái xe thuê.

23. Chương 64 - 66

Chương 64 Lăn gặp mặt thứ ba

Chỉ Dao xua tay, vẻ mặt đáng tiếc, “Mấy ngày nay tớ và cậu không liên lạc, có mấy lần quản lý điều khiển cậu đều bỏ lỡ, những người đó đều có tiền, chi tiêu hào phóng, tiền boia khăng định không ít. Nhưng không sao, hôm nay người cần lái xe thuê cũng không tệ, đến lúc đó có thể cậu lại kiếm thêm được một chút.” Nói tới đây, Chỉ Dao vui vẻ vỗ vỗ bả vai Mân Huyền.

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu...” Mân Huyền xiết chặt tờ giấy trong tay, thanh âm có chút nghẹn ngào, Chỉ Dao đối tốt với nàng như vậy, mà nàng lại lừa bạn, thành tình phụ vị hôn phu của Chỉ Dao.

Mân Huyền áy náy không thôi, nhất thời không thể không chế nước mắt.

“Mân Mân, cậu làm sao vậy? Sao lại khóc?” Chỉ Dao lập tức hốt hoảng, vội vàng lấy khăn tay lau đi nước mắt chảy khỏi khóe mắt nàng, “Nha đầu ngốc, cậu là bạn tốt của tớ, tớ đương nhiên phải giúp cậu. Được rồi, đừng khóc. Nếu cậu lại khóc, tớ sẽ phạt cậu về sau rảnh rồi phải theo tớ đi uống trà chiều, đi dạo phố.”

“Đây không phải là trừng phạt, mà là hưởng thụ.”

Mân Huyền oán trách tiếp nhận khăn tay, lau nước mắt.

Nhìn Mân Huyền ngừng khóc, Chỉ Dao tiếp tục lôi kéo nàng đi đến nhà hàng, con người nhẹ nhàng đảo qua một vòng, “Nếu không trừng phạt cậu vài ngày nữa phải tham gia tiệc đính hôn đầu năm của tớ với Lạc ca ca đi.”

“Tiệc đính hôn đầu năm?” Mân Huyền nghĩ mình nghe lầm, không xác định được lặp lại một lần.

“Đúng rồi!” Chỉ Dao nở nụ cười ngọt ngào, “Lạc ca ca nói chờ anh ấy đi công tác Nhật Bản về sẽ tổ chức.”

Nụ cười trên mặt Chỉ Dao làm mắt nàng như bị phồng, Mân Huyền do dự lên tiếng, “Tớ cũng không thể được...”

“Không thể.” Chỉ Dao kiên định ngắt lời nàng, “Khẳng định là cậu định nói cậu bận làm thêm bên ngoài đúng không? Tổ không cần! Cậu là bạn tốt của tổ, tổ cùng Lạc ca ca đính hôn, cậu đương nhiên, hơn nữa nhất định phải tham gia.”

Ngữ khí của Chỉ Dao không hề có bất cứ khe hở nào có thể thương lượng, Mân Huyền bất đắc dĩ, Chỉ Dao thật tâm đối đãi với nàng, coi nàng là người bạn có thể thổ lộ chuyện tình cảm, nhưng nàng thì sao, nàng lại làm gì Chỉ Dao, giấu diếm, lừa gạt.

Trong lòng một ngàn lần, một vạn lần thầm nói xin lỗi Chỉ Dao, chỉ cần hợp đồng kết thúc, nàng tuyệt đối giải trừ cái loại quan hệ không bình thường với Doãn Lạc Hàn, thực xin lỗi,....

Hai giờ sau, uống xong trà chiều, nàng cùng Chỉ Dao cùng bước ra nhà hàng, Chỉ Dao muốn đưa nàng đến địa chỉ ghi trên giấy, nhưng nàng lấy lý do ăn rất no từ chối Chỉ Dao, vì thế Chỉ Dao lái xe đi trước.

Tạm biệt Chỉ Dao, lẳng lặng đi trên vỉa hè, nhớ tới tấm lòng chân thành của Chỉ Dao, thân thể nàng như đeo cả tòa núi, như muốn đè chết nàng.

“.... If the bright lights blinds your eyes, my love will get you home...”

[...nếu ánh nắng chói chang làm anh lóa mắt, tình yêu của em sẽ mang anh trở về...]

Di động đặt trong túi đột nhiên vang lên tiếng chuông quen thuộc.

Chắc là Chỉ Dao, hay là lúc này nàng đã quên cái gì, nàng nhìn màn hình, mặt trên viết tên Orange, sao lại thế này, di động nàng có một cái tên nước ngoài, hơn nữa tiếng chuông này rõ ràng thuộc về số điện thoại của Chỉ Dao. Thật cổ quái...

Nàng ấn nút nghe, “Vâng, xin hỏi ai đó...”

“Em không nhớ rõ tôi sao?” Đầu bên kia vang lên tiếng cười trêu chọc, “Bà cô lời thôi...”

Vừa nghe đến hai chữ “bà cô”, cơn tức lập tức bùng lên, nàng biết đối phương là ai. “Ai, ai là bà cô. Còn có, sao anh có số điện thoại của tôi?”

“Tôi nói rồi, chúng ta nhất định là có duyên...”

“Hừ, nhất định là anh vụng trộm lưu số điện thoại của anh vào di động tôi, đúng hay không? Hơn nữa hiện tại tiếng chuông này cũng là kết quả trò đùa dai của anh. Đừng tưởng chúng ta gặp nhau mới hai lần đã thành quen biết, hiện tại tôi chính thức nói với anh một lần, tôi và anh là người xa lạ, về sau đừng tới phiền tôi...”

Nói xong này đó, nàng dùng sức gấp điện thoại vào, ném vào ba lô, chạy chậm đến khách sạn năm sao đối diện.

Nàng theo những gì trên giấy viết mà lấy chìa khóa của cô lễ tân, rồi chạy xuống bãi đỗ xe ngầm dưới đất, lái một chiếc Ferrari màu xanh ngọc đi ra, ngừng ở nơi được chỉ định gần khách sạn.

Ngón tay đập đập vào tay lái, càng không ngừng nhìn giờ, hẹn bảy giờ đã quá nửa giờ, nhưng nàng cũng không sốt ruột, quản lý điều khiển có quy định, hẹn lúc nào liền bắt đầu tính tiền từ lúc ấy.

Nàng ngồi trong xe, lẳng lặng đợi, chán đến chết mà nhìn xung quanh chiếc xe thể thao sang trọng. Không khỏi bắt đầu đoán đối phương là người như thế nào, theo màu xe cùng nội thất bên trong, đối phương hẳn là đàn ông, có lẽ là vị công tử giàu có nào đó.

Nhân lúc nàng còn đang còn ngây người, một thân ảnh rất nhanh đi tới, hai tay thoải mái mở cửa xe, hùng hổ ngồi vào chỗ bên cạnh nàng.

Nàng bị hành động đột nhiên kia dọa cho hoảng sợ, nhưng lập tức nhớ tới đối phương có thể là chủ chiếc xe, quay đầu đi, lại chấn động.

“Thực kinh ngạc sao?” Đôi môi đỏ của người kia hơi cong lên, “Tôi nói rồi, chúng ta có duyên với nhau, em không thừa nhận cũng không được, đây là lần gặp thứ ba trong ngày của chúng ta.”

“Sao lại là anh?” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, “Vừa rồi tôi cùng anh trò chuyện, anh đang theo dõi tôi. Không phải là anh thấy nhàm chán, trêu đùa tôi rất vui vẻ đúng không? Tôi đang làm việc, lát nữa chủ nhân chiếc xe này sẽ đi ra. Nếu không muốn đi gặp bảo vệ, mời anh tránh ra.”

oOo

Bỏ rơi ma vương tổng tài - Chương 65 + 66

Chương 66 Một tuần

“Kim Chính Vũ, anh không được tự chủ trương, tôi muốn suy nghĩ một chút.” Mân Huyền nói liên tiếp, chuyện tốt như vậy, nếu là trước đây, nàng tuyệt đối không chút do dự đáp ứng ngay, nhưng hiện tại nàng lại là tình phụ của người kia, hẳn nói là đi Nhật Bản công tác, nhưng cũng không nói cụ thể khi nào thì trở về, chẳng may đêm mai hẳn đã trở lại biệt thự...

“Được rồi, có thể cho em thời gian suy nghĩ.” Hắn một mặt thoải mái nói, mặt khác đã nhảy ra ngoài xe, hai tay đặt lên thành xe, hưởng nàng chớp mắt vài cái, “Ngày mai tôi chờ điện thoại của em.”

Hắn chạy về cửa lớn khách sạn, cũng nói vài câu gì đó với nhân viên đứng ở đó, đối phương hơi cúi người, đi đến chỗ chiếc Ferrari.

Kim Chính Vũ hơi vẫy tay về phía nàng, còn há miệng nói gì đó, hai tay đút túi, mang theo vẻ mặt tươi cười đi vào đại sảnh khách sạn.

Hẹn gặp lại, bà cô! Với thị lực siêu tốt, Mân Huyền dễ dàng liền thấy hắn nói gì, thoát nhìn chính mình cùng lắm chỉ hơn hắn một hai tuổi. Có đến mức phải gọi nàng là bà cô sao?

Nàng vừa tức giận vừa buồn cười, cũng lạ hôm đó vội vàng ra ngoài, quên mất chải đầu, nên ấn tượng đầu tiên của hắn về nàng mới thành lời thôi lếch thếch như thế.

Nàng bước xuống xe, người ở bãi đậu xe đã ngồi vào trong, đem xe lái đi.

Ngẩng đầu nhìn thấy mấy chữ “Đại khách sạn Thịnh Trạch”, thân thể không khỏi đánh cái giật mình, sao trùng hợp vậy, lần đầu tiên nàng làm lái xe thuê cho Doãn Lạc Hàn cũng đi đến đây, dưới âm mưu của hắn, nàng còn mất đi thứ quý giá nhất đời con gái, tâm tình đột nhiên trở nên khó chịu, điều chỉnh lại ba lô trên lưng, đi đến bến xe bus phía đối diện.

Tốt cùng thì nên hay không nên nhận phần công việc này? Nhiều năm làm thuê nói cho nàng, tiểu tử Kim Chính Vũ này, tuy rằng nói chuyện không tốt, bộ dáng kiêu ngạo, không biết khiêm tốn là gì, nhưng nhìn ánh mắt trong suốt của hắn, nàng không thấy có ý đồ hay mưu toan, hẳn đưa ra đề nghị này, người đáng phải ăn mừng phải là nàng, bằng tài lực của hắn hoàn toàn có thể tìm một người lái xe hơn tuổi nàng, ổn định mà có kinh nghiệm lái xe phong phú.

Chính là lời cảnh báo của Doãn Lạc Hàn ngày đó vẫn quanh quẩn trong lòng, nàng nên làm thế nào?

Đang ở phía sau, chiếc xe bus số 201 nàng đang đợi chậm chậm chạy tới, xe vừa dừng lại trước bến xe bus, cửa xe mở ra, một tá người tranh nhau đi lên, Mân Huyền ở phía sau bị gạt sang một bên, cuối cùng mới lên được xe.

Xe bus chật cứng, nàng mới bước lên, khi còn đang ở bậc lên xuống, cửa xe đột ngột đóng lại, tay nàng bị kẹp phải, đau đớn nhất thời truyền ra toàn bộ cánh tay.

Nàng nhăn mày, xoa xoa cánh tay đau nhức, xe bus chật cứng người bắt đầu tiến lên chậm rãi, người ở đằng trước không ngừng chen ép Mân Huyền, nàng nắm chặt tay vịn, miễn cưỡng chống đỡ.

Hiện tại kinh tế đình trệ, rất nhiều thành phần tri thức đi làm đều bắt đầu bớt ăn, từ ngồi xe taxi thành bắt xe bus, này đó lại làm nàng nghĩ tới đề nghị của Kim Chính Vũ.

Tiền lương hậu hĩnh như vậy quả là dự hoặc quá lớn với nàng, nhưng nàng không thể không kiêng kị Doãn Lạc Hàn âm lãnh vô tình kia, có lẽ nàng có thể lợi dụng thời gian này cân bằng xung đột giữa hai người.

Nàng không biết khi nào hắn đi thị sát trở về, nhưng chắc chắn trợ lý Từ Bang của hắn biết, hôm nay quá muộn, sáng mai nàng gọi điện tới hỏi một chút khẳng định sẽ biết.

Nghĩ vậy, nàng vui vẻ khoái trá bước xuống xe bus, Thượng Đế phù hộ, chỉ mong lần này hắn đi công tác ít nhất một tuần, không, không phải một tuần, là càng dài càng tốt, như vậy nàng có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Ngày hôm sau,

Nàng gọi điện thoại cho Từ Bang, sau khi ngắt điện thoại, hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vì thế nàng vội vàng tìm tên Orange trong điện thoại, vừa ấn nút gọi, vừa nghĩ tên tiếng anh của người này cũng thật cổ quái.

“A lô?” Bên kia đầu dây truyền đến giọng mũi đậm chất, chắc tiểu tử này còn đang ngủ.

“Là tôi, tôi là Lăng Mân Huyền...”

“Bà cô, sớm như vậy có việc?” Giọng hắn mơ mơ hồ hồ, vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

” Bà cô” xem ra là là không thể sửa được, nàng bắt đầu dĩ thử dài, “Tôi gọi điện thoại vì muốn nói cho anh, tôi qua ý của anh là muốn tôi làm lái xe thuê lâu dài cho anh, tôi nghĩ tôi không có khả năng nhận việc này, nhưng cuối tuần tôi có thể đảm đương, không biết ý anh là...”

“Ừ, ... Được.” Hắn đầu bên kia hiển nhiên là đồng ý lung tung, lần này không cần đoán cũng biết hắn sẽ tiếp tục nhắm mắt lại ngủ, miệng vô ý thức nói ra.

Quên đi, tốt nhất đến giữa trưa gọi lại cho hắn đi, Mân Huyền buông điện thoại xuống, ngón tay đang chuẩn bị ấn nút ngắt cuộc gọi, chợt nghe thấy đầu bên kia có tiếng nói mơ màng, mềm mại khác.

“Chính Vũ, ai gọi vậy a! Mới sáng sớm đã ầm ĩ, hình như còn là giọng con gái. Chán ghét, trừ bỏ em, rốt cuộc anh còn có bao nhiêu...”

“Bảo bối, đương nhiên em là duy nhất...”

“Hừ, anh không cần gạt tôi, anh rất lăng nhăng, theo tôi biết tôi là bạn gái thứ chín mươi một của anh,... Không nghĩ tới mới hẹn hò vài ngày với tôi, anh lại thông đồng với con khác... Anh làm vậy với tôi, tôi muốn cho anh hối hận...”

Thì ra bên người hắn còn có một cô gái, chính mình gọi cũng không đúng lúc, Mân Huyền khinh thường thề lười, vội vàng ngắt điện thoại.

Nghe cô gái kia nói tựa hồ cũng không dễ lừa gạt, nói không chừng còn cho hắn ăn một cái tát, đàn bà sau khi phát hiện mình bị lừa gạt tình cảm rất đáng sợ, thậm chí mất đi lý trí. Trước đây hắn còn có tận chín mươi bạn gái, tiểu tử này cũng không phải làm tình bình thường, đồ cây cải củ lăng nhăng như hắn phải nếm chút đau khổ.

Ai bảo hắn lúc nào cũng trêu đùa mình, coi như nàng vô tình đáp trả hắn, nàng vui vẻ khi thấy người gặp họa, đi đến trước bàn học, cầm lấy sách vở cần học hôm nay bỏ vào ba lô, đi ra phòng.

24. Chương 67 - 69

Chương 67 Âm thanh ma quái

Đi ngang qua cánh cửa đóng chặt ở phòng Doãn Lạc Hàn, nàng bước đi dìu dặt nhẹ nhàng.

Một tuần, thực sự là quá tốt, sáng nay nàng gọi điện thoại cho Từ Bang hỏi bao giờ Doãn Lạc Hàn trở về, Từ Bang lại hiểu sai ý của nàng, luôn luôn an ủi nàng, nói cái gì mà tổng tài luôn luôn bận rộn nhiều việc, loại chuyện ra nước ngoài đi chỉ nhánh công ty thị sát hay đi công tác về sau còn có thể thường xuyên diễn ra.

Thì ra hắn thường xuyên đi công tác, chuyện này thật là cầu còn không được, ngấm lại một năm thời gian sẽ trôi qua rất nhanh.

Nửa giờ sau, nàng đi tới cửa hàng bánh ngọt, chiều nay có tiết học, sáng nay phải làm sinh vệ sinh trong cửa hàng xong, buổi chiều tan học rẽ qua quét tước một chút là được.

Nàng cúi lưng, cầm cây lau cố gắng sát, nghe thấy tiếng thì thầm bàn tán từ bàn thu ngân truyền đến.

“Tiểu Mân, cậu xem, đẹp trai quá.”

“Đúng vậy, thật là anh chàng đẹp trai quá, chiếc xe thể thao kia cũng rất được. “

“Nhưng là ... Nhưng... Anh ta vẫn đứng ở cửa, sao không tiến vào...”

“Cậu đi, mình đi gọi anh ta tiến vào...”

“Khánh khách... Ha ha.... Cậu đi, cậu đi...”

Mân Huyền không để ý mấy chuyện đó, nàng mong nhanh chóng làm xong vệ sinh để còn rời đi, càng chăm chú lau sàn, chỉ còn một chút nữa là xong.

Tốt lắm, hoàn thành, nàng đứng thẳng dậy, xoa xoa mồ hôi trán, thân ảnh bên ngoài cửa sổ kính trong suốt rơi vào mi mắt, chói mắt nhất chính là nụ cười tỏa nắng kia.

Nàng buông cây lau trong tay, bước ra ngoài dưới ánh mắt kinh ngạc của hai cô thu ngân.

“Sao anh lại tìm tới nơi này?” Nàng cúi bao tay cao su, bước vài bước dưới bậc tam cấp, không lẽ tên tiểu tử này tới khởi binh vấn tội nàng chuyện sáng nay nàng phá hỏng việc tốt của hắn.

” Em từ bỏ tiền công tối hôm qua?” Kim Chính Vũ tà tà dựa vào xe, đưa cho nàng một tập tiền dày.

Mân Huyền trợn to mắt, cúi đầu nhìn số tiền trong tay, “Sao lại nhiều như vậy? Tối hôm qua mới có hai giờ, nhiều lắm chỉ có bốn tờ mà thôi.”

Nàng rút ra bốn tờ tiền, còn lại trả lại cho hắn, hắn nhú mày, không nhận, “Em nói em có cuối tuần rảnh rồi, một ngày trả một lần rất phiền toái, đây là tất cả thù lao.”

Thì ra là như vậy, Mân Huyền chậm rãi thu tay trở về.

“Anh yêu, chúng ta có thể đi rồi sao?” Cô gái trong xe không cam lòng bị vắng vẻ, nũng nịu yếu ớt mở miệng.

“Đương nhiên.” Hắn mở cửa xe ngồi vào trong, khởi động xe, khuôn mặt đeo kính cười yếu ớt, “Như vậy, tối bảy giờ gặp.”

May mà hắn không gọi nàng là bà cô trước mặt cô gái trong xe, Mân Huyền gật đầu một cái với hắn, nhìn chiếc xe dần đi xa, người này rõ ràng có thể lái xe, tối qua trên người cũng không có mùi rượu, lại kiên trì phải thuê nàng làm lái xe thuê lâu dài, thật sự là đồ công tử không có nơi tiêu tiền.

Nàng cúi đầu cẩn thận cầm lấy tập tiền, số tiền thù lao này nàng sẽ đưa cho Chu viện trưởng trả một phần tiền thuê cô nhi viện.

Đến khi nàng trở vào, mấy cô gái quây thu ngân cùng nhau xông tới.

“Mân Huyền, làm thế nào mà cậu quen biết người đẹp trai như thế?” Cô gái tên Tiểu Mân há mồm hỏi ngay.

“Anh ta, anh ta là ông chủ cũ của mình. Mấy cậu hẳn là biết, mình còn làm lái xe thuê.” Mân Huyền nuốt nước bọt, ánh mắt mấy cô gái này thật đáng sợ.

“Sao anh ta lại cho cậu tiền?” Một cô khác gắt gao ép hỏi, y như tra hỏi phạm nhân. “Không phải là cậu làm viện giao đấy chứ?”

“Không có. Mấy cậu nghĩ đi đâu vậy?” Mân Huyền nhanh mồm phủ nhận, chạy nhanh vào phòng thay đồ, cởi quần áo vệ sinh trên người, lấy ba lô ra, đóng ngăn tủ lại, quay người lại vẫn thấy mấy cô gái kia.

“Anh ấy thích cô gái như thế nào?”

“Anh ấy thích ăn gì? Có gì ham...”

“A...” Mân Huyền ôm đầu, “Các cậu không nên hỏi, mình cùng anh ta chỉ là quan hệ giữa lái xe và ông chủ, mình không biết gì cả.”

Nàng đẩy mạnh vòng tròn người bao lấy mình, vội vàng chạy ra ngoài, vài người còn chưa từ bỏ ý định hỏi theo. “Ai, Mân Huyền, ba vòng của anh ấy là bao nhiêu...”

.....

Đúng bảy giờ, Mân Huyền lái chiếc Ferrary màu xanh ngọc dừng lại trước khách sạn kia, tiểu tử đó không có quan niệm về thời gian, hôm qua ước chừng đợi hấn nửa giờ, tin chắc hôm nay cũng không ngoại lệ.

Kết quả, mới đợi được khoảng mười phút, nàng liền nhìn thấy thân ảnh của hấn theo khách sạn đi ra, hơn nữa như lần trước, không mở cửa xe, trực tiếp nhảy vào, lập tức mùi bạc hà thơm mát chui vào khoang mũi.

Nàng nhìn về phía trước, mím môi không nói gì, nhanh chóng khởi động xe.

“Bà cô, tâm trạng em hôm nay không tốt? Sao không nói lời nào?” Kim Chính Vũ dựa vào ghế, môi cong lên chế nhạo.” Hay là thời kì mãn kinh đến rồi?”

Phía trước là ngã tư đường, Mân Huyền quẹo tay lái sang phải, không khỏi liếc mắt nhìn hấn, “Lái xe thuê có luật lệ, lái xe không thể nói chuyện với người thuê, phải hết sức chuyên chú, cũng không thể tùy tiện nói chuyện phiếm.”

“Nhưng mà ngày hôm qua em không phải như vậy?” Hấn nháy mắt, cười đến giảo hoạt, “Dọc theo đường đi em nói rất nhiều với tôi, vậy tôi có thể khấu trừ tiền lương của em. A, tôi đang nghĩ trừ bao nhiêu thì được nhỉ, 10%? Hay 20%”

“Anh...” Nàng trừng mắt nhìn hấn, hôm qua đều là hấn tìm nàng nói chuyện, cũng không phải lỗi của một mình nàng, tiểu tử này lại mượn cớ chơi nàng, nàng chỉ biết làm lái xe thuê một tuần cho hấn cũng không phải chuyện tốt gì, không thể ngờ hấn lại nhảm chán như vậy, cả ngày chỉ biết lấy nàng làm trò chơi.

Nàng tức giận, đơn giản giẫm lên chân phanh, tắt đèn tắt động cơ, đỗ xe ở ven đường.

Nhìn thấy nàng tức giận, hấn lại cười càng thêm vui vẻ, cười vui như vậy sao? Coi nàng là con khỉ mang ra đùa giỡn, đúng không? Nàng nắm chặt tay, tính đánh một quyền đi qua, xóa sạch cái loại cười chường mắt trên mặt hấn.

Tiếng chuông điện thoại như âm thanh quỷ ám chui vào lỗ tai, cả người nàng thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên như súng bắn. Tiếng chuông kia.... Tiếng chuông kia chỉ kêu khi Doãn Lạc Hàn gọi tới.

000

Chương 68 Cuộc gọi kì quái

Nàng hoảng tay hoảng chân mở ba lô ra, vì đèn đường quá mờ, ba lô lại lớn, bên trong để sách vở linh tinh loạn thất bát tao gì đó, nàng sờ soạng nửa ngày vẫn chưa tìm thấy.

Tiếng chuông vẫn vang lên cổ chấp, nàng càng vội tâm càng loạn, càng loạn lại càng hoảng, trên trán đã thấm một tầng mồ hôi.

“Tôi tìm giúp em.” Kim Chính Vũ ngồi bên cạnh nhìn không được, một phen đoạt lấy ba lô trong tay nàng, lần mò vài giây sau, điện thoại di động đã trước mắt nàng.

Nàng thở sâu một hơi, cảm giác thấy bàn tay nhận điện đang run rẩy, không biết là hoảng hốt, hay vì gió đêm lạnh thốc vào xe.

Nàng âm thầm nghĩ lí do thoái thác xong, thế mới ấn nút nghe điện.

“A lô...”

Trong xe, Kim Chính Vũ tò mò nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, nàng đem di động dán vào tai, mở cửa xe, đi mấy bước ra xa xe thể thao.

Đầu bên kia truyền đến tiếng hít thở, nghe vào lỗ tai dị thường mãnh liệt, hiển nhiên là hấn tức giận vì nàng lâu như vậy mới nghe điện thoại. Nàng không dám nói lời nào, ngừng thở, lẳng lặng chờ hấn mở miệng.

“Em đang làm gì? Có phải cố ý không nghe điện thoại của tôi?”

“Tôi không có, tôi để điện thoại trong ba lô, hôm nay đi học, để yên lặng, nên tôi không nghe...”

“Dì Tần nói đêm qua em về rất khuya, hiện tại em ở bên ngoài làm gì? Còn có, vì sao em đột nhiên đổi số, lúc trước tôi gọi không được.”

“Tôi, tôi mua chút đồ dùng ở siêu thị. Về chuyện đổi số điện thoại, tôi không nghĩ đến việc anh sẽ gọi cho tôi, tôi nghĩ chờ anh đi công tác trở về, nói cho...”

“Tôi không rảnh nghe em giải thích, tôi gọi điện thoại vì muốn nói cho em, hôm sau tôi về nước, thứ trên đầu giường tôi dùng xong rồi, ngày mai em nhớ phải lấy.”

“A?” Nàng kinh ngạc kêu ra tiếng, hấn thế nhưng về nước sớm như vậy, hơn nữa thứ trên đầu giường là cái gì, hấn không cho nàng cơ hội để hỏi, nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Giờ phút này chỉ có một ý niệm trong đầu, hôm sau hấn sẽ về, kinh ngạc về đến xe, gương mặt tuần tú phóng đại của Kim Chính Vũ đã phóng đến.

“Điện thoại của ai? Đối phương là đàn ông đúng không? Bà cô, em làm sao vậy? Nói chuyện!”

Cánh tay bị hấn bắt lấy, không ngừng lắc lắc, nàng phục hồi tinh thần, cúi đầu. “Không có gì, tôi đưa anh về khách sạn.”

Bàn tay nắm chìa khóa xe nhanh chóng bị hấn nắm chặt, hấn không quen nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng. “Em gặp chuyện gì có thể nói cho tôi, tôi giúp em giải quyết.”

Thình lình một câu này làm nàng sững sờ ở nơi đó, theo sau lắc lắc đầu. Chuyện này nàng không thể nói với người ngoài, không ai có thể giúp được nàng, ban đầu nàng từng trông cậy Lôi Thiếu Đằng có thể giúp được mình, nhưng là vô dụng, hiện tại nàng cũng không ôm kì vọng với bất kì kẻ nào được.

“Trở về đi.” Nàng nhẹ nhàng đẩy tay hấn ra, khởi động xe, chiếc Ferrary chậm rãi trở về ngã tư đường.

“Về sau chờ em muốn nói thì nói lại với tôi.” Hấn thấy nàng kiên quyết, cũng không bức bách tiếp.

Hai người đều có tâm tư, gió nhẹ thổi qua xe, một làn gió lạnh trầm mặc lên vào.

Một lát sau, hấn quay người, trong mắt tràn đầy ý cười long lanh. “Ngày mai là cuối tuần, tôi mới về nước, còn chưa quen nơi này, nghĩ đi thăm thú một chút. Em làm hướng dẫn viên du lịch cho tôi, tiền công đương nhiên cũng tính như hiện tại, hai trăm tệ một giờ, thế nào?”

Chuyện tốt như vậy đương nhiên nàng còn không được, nàng chăm chú nhìn về phía trước, bỗng nảy ra một nghi vấn, vội vàng liếc mắt nhìn hấn, “Không phải anh có rất nhiều bạn gái sao? Anh để mấy người đó đi cùng anh là tốt rồi. Ngày mai tôi chỉ rảnh rỗi nửa ngày, buổi chiều tôi còn đi làm thêm.”

Công việc ở cửa hàng bánh ngọt tuy lương lậu thấp, nhưng thực ổn định, hơn nữa còn không trùng với thời gian đi học, nên nàng rất quý trọng việc này.

Hấn nhún vai, không cần nghĩ ngợi nói, “Vậy buổi sáng cũng tốt, ngày mai tôi lái xe đến nhà em đón em.”

Thiếu chút nữa Mân Huyện sắc nước miếng, Kim Chính Vũ đến nơi nàng ở, nhìn thấy tòa biệt thự sang quý kì cục kia, nàng lại làm thêm khắp nơi, kia chẳng phải làm cho hấn nghi ngờ.

“Không cần phiền toái, tôi đang giảm béo, thích đi đường, sáng mai tôi ở cửa khách sạn chờ anh.” Nàng tùy tiện bịa ra một lí do, trong lòng lại chột dạ, bàn tay nắm lái đã hơi hơi thấm mồ hôi lạnh.

“Vậy tám giờ đi.” Tầm mắt của hấn không nhìn về phía nàng, làn mi dài khê chớp, độ cong trên bờ môi chậm rãi mở rộng. “Hiện tại tôi đã chờ mong hình ảnh ngày mai tôi cùng em đi du ngoạn.”

Thần kinh tiểu tử này có vấn đề đi, nàng nhìn lướt qua khuôn mặt tuần tú của hấn, nếu không phải đã sớm biết hấn là đồ lăng nhăng, nàng sẽ nghĩ hấn có ý với mình.

Lực chú ý của nàng nhanh chóng chuyển đến sáng mai, tính toán xem mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền, xem ra gần đây nàng gặp may, tự nhiên cũng kiếm được một khoản nho nhỏ.

Hôm sau Doãn Lạc Hàn đã về đến nơi rồi, buổi tối nàng không thể làm lái xe thuê, nàng tính ngày mai nói cho Kim Chính Vũ, sau đó đem tiền trả lại cho hắn.

Lúc về biệt thự, đã gần mười giờ, khắp nơi trong biệt thự đều bật đèn, đi đến đâu cũng sáng chói, bước lên lầu, nhin không được ngáp một cái thật to.

Bước chân về phía phòng ngủ đột nhiên dừng lại, nàng nhớ ra Doãn Lạc Hàn trong điện thoại bảo nàng muốn mua gì đó, rốt cuộc là cái gì, nàng cũng không quen thuộc bài trí trong phòng ngủ của hắn, quyết định vào xem.

Xoay nắm cửa, không chút dịch chuyển, cửa bị khóa, nàng căn bản là không vào được, bản năng cầm di động ra, lại do dự một chút, hắn đang ở Nhật Bản, nếu gọi qua chẳng phải sẽ phải trả phí gọi ra nước ngoài, không được, di động lại bị thả trở về, xoay người về phòng ngủ.

Ngày mai rồi nói sau, nói không chừng đi Tần cầm tất cả chìa khóa của biệt thự, bao gồm phòng của hắn.

Kết quả, sáng hôm sau, nàng tỉnh lại đã là bảy rưỡi, lưng cuống tay chân thu thập sẵn sàng xong, nhìn thời gian còn lại hai mươi phút, hiện tại bắt xe bus, miễn cưỡng có thể tới kịp. Chương 69 Ý nghĩa đặc thù

Nàng túm lấy ba lô, chạy ra khỏi biệt thự, chạy nhanh đến bến xe bus.

Nửa giờ sau, nàng thở hồng hộc đuổi tới khách sạn Thịnh Trạch, Kim Chính Vũ đã ngồi vững vàng trong xe, nàng vội vàng chạy đến.

Kim Chính Vũ một tay đặt xuống chỗ ngồi, trên mũi là chiếc kính mát Gucci thường thấy, nhàn nhã bắt chân, “Bà cô, em đến muộn.”

“Thực xin lỗi, tôi, ... không phải tôi cố ý.”

Nếu hắn muốn trừ mấy phần trăm tiền lương, nàng cũng đồng ý, ai bảo chính mình ngủ quên đâu.

“Nhìn em cũng không phải cố ý, tha thứ cho em lúc này, lên xe đi.” Hắn vỗ vỗ ghế trống bên cạnh.

Mân Huyền tự vỗ ngực, ngồi vào xe, hắn nghiêng người, hình như lấy một cái túi ni lông, đặt lên đầu gối nàng.

Chớp mắt nàng đã ngửi thấy mùi đồ ăn, bụng cũng không chịu thua kém, réo ầm lên. Nàng hơi liếm môi, nhỏ giọng hỏi: “Đây là cho tôi?”

Chuyện đồ ăn Ý ở biệt thự lần trước đã làm nàng khắc sâu giáo huấn, trước khi sử dụng tốt nhất phải hỏi cho rõ ràng, nếu không sẽ càng làm cho chính mình bẽ bàng cùng cảm giác trái tim bị đóng băng.

Kim Chính Vũ đem dừng xe ở ngã tư, quay đầu nhìn nàng, trên mặt là nụ cười ấm áp, “Này đương nhiên là bữa sáng cho em, tôi đã ăn rồi, bảo phục vụ khách sạn đóng gói giúp.”

“Cảm ơn.” Nàng nhỏ giọng, nhìn túi đồ ăn trên đầu gối, sờ vẫn ấm nóng, đây là hắn cố ý đưa cho nàng bữa sáng.

Ở nhà chú cùng biệt thự, ba bữa một ngày của nàng đều tùy tiện giải quyết, chưa từng có người quan tâm nàng có hay không bữa sáng. Có thể chuyện bữa sáng này nọ là chuyện bình thường với người bình thường, nhưng với nàng mà nói, bữa sáng đại biểu cho ý nghĩa đặc thù.

Kim Chính Vũ khởi động xe, chiếc Ferrary nhanh chóng phóng đi, nhìn thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc túi trong tay, “Bà cô, bữa sáng chỉ dùng để ăn, không phải dùng để xem, em không cần nhìn chăm chăm vào nó, ăn nhanh đi, để lát nữa lạnh đi ăn sẽ không ngon.”

Nàng cảm kích cười cười với hắn, nhin không được lặp lại một lần. “Kim Chính Vũ, cảm ơn anh.”

“Bà cô, hôm nay em là hướng dẫn du lịch của tôi.” Hắn không được tự nhiên nói, “Tôi làm như vậy là vì sợ em chưa ăn sáng, lát lại té xỉu trên đường, đến lúc đó tôi sẽ thăm, vừa phải cứu em, rồi lại đưa em vào

bệnh viện, rồi phải tiêu không ít tiền mua thuốc, một chút cũng không lời lãi gì, nên em không cần dùng ánh mắt cảm động đến rơi lệ nhìn tôi, tôi làm vậy cũng chỉ vì suy nghĩ cho mình.”

Hắn nói như vậy ngược lại càng thêm giấu đầu hở đuôi, Mân Huyền nhẹ nhàng cười cười, mở túi ra.

Tiểu tử Kim Chính Vũ này luôn trêu chọc nàng, kỳ thật người khác cũng không tệ lắm. Nàng vừa ăn bữa sáng, vừa vui vẻ nghĩ.

Hắn như là nghĩ tới gì đó, môi hơi nhếch lên, “Nếu em muốn cảm ơn tôi, tôi nhận, cơm trưa em mời tôi, thế nào?”

“Được, không thành vấn đề.” Nàng không ngần ngại gật gật đầu, cúi đầu ăn bữa sáng mỹ vị, không biết là vì điểm tâm của khách sạn có vẻ ăn ngon, hay bởi vì lần đầu tiên có người quan tâm nàng, tóm lại, nàng ăn thật ngon miệng, cảm thấy đây là bữa sáng ngon miệng nhất trên đời nàng từng nếm qua.

“Cái kia... Đại thẩm, chúng ta là bạn bè đi.” Kim Chính Vũ đột nhiên mở miệng, giọng nói có chút dị thường, ngón tay nắm tay lái hình như hơi hơi dùng sức.

“Ừm...” Thức ăn trong miệng chưa nuốt hết, chỉ có thể nói quanh co một tiếng.

Nghe được nàng trả lời, nụ cười lập tức nở trên môi hắn, dần phủ kín gương mặt tuần dật, ánh mắt trời chiếu lên người hắn, da thịt trong suốt trong sáng, tỏa ra một vàng sáng thản nhiên.

Mân Huyền nhìn người đẹp trai đến miễn dịch, nhưng lần này nàng ngẫu nhiên vừa nhấc mắt, vẫn bị khuôn mặt tuần tú trước mắt thu hút. Nàng thừa nhận hắn là bạn bè, hắn có cần vui vẻ như vậy không?

Nàng lại nhớ tới bữa sáng trong tay, nhanh chóng giải quyết nốt, ngẩng đầu nhìn ra ngoài xe, thế mới nhớ ra một vấn đề.

“Hôm nay anh muốn đi du ngoạn ở đâu? Mấy nơi nổi tiếng tôi đi rất ít, nếu không hôm nay tôi mang anh đi mấy nơi tôi quen thuộc trước, lần sau anh lại thuê hướng dẫn chuyên nghiệp...”

“Không cần, tôi đã nghĩ rồi.” Hắn nghiêng mặt đi, nụ cười mang theo vài phần thần bí. “Nhanh đến.”

Xe thể thao của một góc tuyệt đẹp, chạy thẳng về phía trước, nàng nhìn lên, nơi đó chỉ có một nơi đi được, là công viên trò chơi.

Hắn gửi xe xong, nàng theo hắn xuống xe, không tin nổi mà nhìn cửa công viên, “Anh, anh sẽ không thật muốn vào chứ?”

Hắn gỡ kính xuống, lộ ra một đôi mắt trong suốt mỉm cười, nghiêng đầu hỏi lại: “Vì sao không được?”

“Đâu đâu có công viên trò chơi, thành phố nào cũng có, nơi này không tính là nơi đặc biệt.” Nàng kinh ngạc nói xong, nhìn dòng người đi đi vào vào cửa công viên, ánh mắt tràn ngập hâm mộ.

Mới trước đây, nàng thường xuyên tới nơi này vui đùa, khi đó một bên lôi kéo tay ba ba, một bên lôi kéo tay mẹ mẹ, vui vẻ vì cả nhà có thể mãi mãi hạnh phúc. Nhiều năm trôi qua, nàng vẫn nhớ như in cảnh lúc ấy, rất muốn đi vào nơi này, nhưng không có dũng khí.

“Em không biết tới nơi này không người nào luận là vui vẻ hay không vui vẻ, có nhiều chuyện phiền lòng, chỉ cần tới nơi này, sẽ bị không khí hạnh phúc ở đây cuốn hút, tất cả đau lòng sẽ mất đi.”

Nàng nghe hắn nói xong, không biết có phải cảm giác hay không, hắn nói những lời này là cố ý nói cho nàng. Chẳng lẽ hắn biết thân thể cùng quá khứ của chính mình sao? Không, sao có thể có khả năng đó được, trước đây nàng căn bản không biết hắn.

Nhân lúc nàng còn sững sờ, hắn đã mua vé xong, không để nàng phân trần, kéo nàng bỏ chạy vào công viên trò chơi. “Đi thôi, chúng ta mau vào đi, hôm nay nhất định phải chơi đùa vui vẻ.”

25. Chương 70 - 70

Chương 70 Tính tình của thiếu gia

Chen vào dòng người đi vào công viên trò chơi, đầu tiên nhìn thấy tàu lượn, chỗ mua vé đã có rất đông người xếp hàng chờ mua vé, Kim Chính Vũ bị nàng lôi kéo đi xếp hàng.

Đợi đến lúc ngồi lên, nàng thật khẩn trương, tàu lượn bắt đầu chuyển động, khi thì bay lên không trung, khi thì xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cảm giác cả người dừng như bị thổi tung khỏi ghế ngồi, bên tai trừ bỏ tiếng hét chói tai chỉ có tiếng gió vù vù, nàng nhắm chặt hai mắt, cũng hét chói tai.

Kết quả, khi xuống dưới, chân nàng như nhũn ra, may mà lúc ấy Kim Chính Vũ bắt lấy tay nàng, đỡ nàng ra ngồi ghế đá. “Bà cô, em có khỏe không. Nhìn em lúc bình thường kiên cường là thế, không thể tưởng được ngồi tàu lượn lại bị dọa thành như vậy.”

Mân Huyền ngồi trên ghế mà thân thể tựa hồ còn chưa hết cảm giác xoay tròn, không khỏi lườm hắn. “Thực không hiểu, anh tiêu tiền bảo tôi làm hướng dẫn viên du lịch của anh, hiện tại lại bảo tôi cùng anh cùng nhau vui chơi ở công viên. Không phải là anh nhiều tiền quá, tiêu không xong?”

“Em không nhớ rõ sao? Em đã từng nói ngồi tàu lượn có một loại cảm giác vui sướng đầm đìa, nếu tâm tình không tốt, ngồi tàu lượn xong, tất cả mọi phiền não đều biến mất.”

Nàng tựa vào ghế, nhắm mắt để bình ổn tâm tình, đột nhiên nghe thấy thấy tiếng nói mềm nhẹ của hắn, mang theo chút giống như ưu thương, nháy mắt mở mắt, gơ tay sờ trán hắn.

“Anh không phát sốt đi, những lời này cho tới bây giờ tôi chưa từng nói với anh. Không phải anh nhớ lắm, hay là lại trêu đùa tôi?”

Hắn hơi đẩy tay nàng ra, trong mắt có gì đó chợt lóe mà qua, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng hiện lên vẻ bồn chồn, trêu tức. “Bị em nhìn trúng.”

Chỉ biết hắn là đồ lừa gạt mà! Mân Huyền thu hồi ánh mắt, ngồi xuống ghế.

Ngồi trên ghế đá một lúc, các cô gái đi ngang qua đều liếc hắn đầy ái mộ, “Cậu xem, anh ấy đẹp trai quá...”

“Hơn nữa toàn thân đều là hàng hiệu, nhất định là con cái nhà giàu lắm tiền...”

Đột nhiên cảm thấy da đầu một trận run lên, Mân Huyền ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt ghen tỵ của cô gái kia, nàng cũng lẩm cẩm chỉ là người hướng dẫn du lịch, cũng không phải bạn gái của hắn, nàng lặng lẽ dịch sang bên một chút, tận lực cùng hắn bảo trì khoảng cách.

“Tôi mời em ăn kem.” Hắn tươi cười nhìn nàng, chỉ vào quầy bán quà vặt đông đúc cách đó không xa, đáp lễ mấy gương mặt hưng phấn bằng một nụ cười rạng rỡ, sải bước đi nhanh tới.

“Cậu nhìn thấy không? Thấy được không? Anh ấy còn cười với mình...”

“Mê trai, người ta cười nhìn về hướng đó, nào có phần của cậu.”

“Không phải, nhưng mà mình...”

Kim Chính Vũ đi rồi, bên tai vang lên tiếng tranh cãi ồn ào, Mân Huyền rút cuộc chịu không nổi, ôm lỗ tai chạy đến quầy bán đồ ăn vặt.

Đứng bên cạnh Kim Chính Vũ, nhìn thấy hắn lấy ví da trả tiền, Mân Huyền vừa nhìn thấy chứng minh thư của hắn, đợi lúc hắn nhận kem của người bán hàng, nàng vội trộm lấy ví khỏi tay hắn.

Lấy chứng minh thư ra, vừa nhìn thấy ngày tháng năm sinh của hắn, đã bị hắn nhanh tay đoạt lại, theo sau, một cốc kem cốc xanh đã được nhét vào tay.

Nàng kinh ngạc chớp mắt, sao hắn lại biết nàng thích kem cốc nhất, lại nhìn thấy một cốc kem y hệt thể trong tay hắn, có lẽ là trùng hợp đi, hắn cũng thích loại kem này.

Kim Chính Vũ vẽ mặt khẩn trương hề hề đút ví vào túi, lườm nàng một cái. “Bà cô, em hơi quá đáng.”

“Có cái gì mà giấu, tôi đã biết anh kém tôi một tuổi ba tháng.”

Nàng lơ đãng, cắn một miếng kem.

Sắc mặt hắn phút chốc trở nên giận dữ, “Em không biết chính mình thực không có lẽ phép sao? Không được người khác cho phép đã lật xem đồ của người ta, hành vi như vậy là xâm phạm đời sống riêng tư.”

Chỉ nhìn chứng minh thư của hắn có một lát, có cần lửa giận bùng bùng như vậy không? Mân Huyền khó hiểu nhìn hắn tức giận, nhưng nghĩ lại, có lẽ mình đã hơi quá, liếm liếm kem dính trên môi, vội vàng nói: “Được rồi, tôi giải thích, tôi sai rồi, sẽ không có lần sau.”

Hắn nheo mắt nhìn nàng, cơn tức đã biến mất một ít, đi nhanh đến ghế đá phía sau nàng.

Nàng sờ sờ mũi, theo sau hắn cũng ngồi xuống, nhìn nhìn sắc mặt âm trầm của hắn, nàng cùng lắm chỉ nhìn thoáng qua chứng minh thư của hắn, biết ngày sinh của hắn thôi, cũng phải tức giận thế sao? Quả nhiên là thiếu gia nhà giàu tính tình bốc đồng.

Lặng lặng ngồi một hồi, nàng đã ăn hết kem rồi, lấy khăn giấy lau miệng, tiện thể cũng đưa khăn cho hắn.

Hắn cũng ăn xong, tiếp nhận khăn tay, tim đập thành thịch mở miệng nói, “Cái kia, bà cô...”

“Không được gọi tôi là bà cô, tôi chỉ hơn anh có một tuổi, mà anh phải gọi tôi là chị mới đúng.” Nàng thở phì phì chữa lại, tuổi xấp xỉ, thế mà lại bị gọi là bà cô, cô gái nào chẳng để ý.

“Chị? Em có chứng minh thư chứng minh em hơn tuổi tôi sao?” Hắn cười nhạt, hơi cúi người, khăn giấy trong tay hắn liền chuẩn xác rơi vào thùng rác.

“Tôi đương nhiên có.” Nàng lấy ba lô ra, lục lọi tìm ví, kết quả tìm nửa ngày chẳng thấy đâu, nguy rồi, hay là quên ở nhà rồi.

“Không có đi.” Hắn nhìn thấy nàng không, vắt hai chân lên nhau, “Cho nên, tôi gọi em là Mân Mân đi.”

“Sao ... Sao anh biết biệt danh của tôi?” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, tên này chỉ có vài người thân mật biết, ví như Thiếu Đăng, Chỉ Dao, hắn Kim Chính Vũ mới từ Hàn Quốc về, hắn làm sao mà biết được?

Hắn đắc ý nhếch mày, mấp máy môi định nói gì đó, đúng lúc này di động trong ba lô nàng vang lên, may mà không phải tiếng chuông của người kia, mà là Từ Bang, không biết anh ta tìm mình có việc gì, nàng vội vàng tiếp nghe.

“Lặng tiểu thư, chào cô, tôi là Từ Bang, tổng tài có một phần văn kiện để quên ở biệt thự, ngài ấy muốn cô hiện tại mang đến đây.”

hương 71 Thời gian cụ thể

“Hiện tại? Nhưng mà không phải ngày mai anh ta mới...”

Nàng không khỏi hút khí, không phải hắn nói ngày mai mới trở về sao, sao lại về sớm như vậy...

Đầu dây bên kia, Từ Bang dùng thanh âm có nề nếp đánh gãy suy nghĩ của nàng. “Tổng tài cần dùng gấp, mong cô trong vòng hai mươi phút đuổi tới đây. Mặt khác, phần văn kiện kia để trong cặp tài liệu màu xám, rất dễ dàng tìm thấy.”

“Nhưng mà, tôi, ... được rồi, tôi đã biết.” Nàng thở dài, cúp điện thoại, Doãn Lạc Hàn luôn có thái độ thù địch với nàng, nàng không hy vọng hắn tìm được nhược điểm gì ở nàng, đến lúc đó mượn cớ phát giận.

Không phải hắn thích phụ nữ dụ dỗ, phục tùng sao? Vậy nàng sẽ đảm đương loại nhân vật này thật tốt.

“Ai gọi đến?” Kim Chính Vũ tò mò xán lại. “Lại là đàn ông?”

“Ừ, bạn tôi để quên đồ ở nhà tôi, gọi tôi trở về lấy giúp anh ấy.” Nàng gầy gầy ngón tay, chần chờ nói: “Kim Chính Vũ, cái kia, có lẽ tôi không có biện pháp tiếp tục cùng chơi ở công viên với anh, về phần lương, tôi cũng không cần...”

“Em thực để ý người bạn này.”

Trên mặt hắn hiện lên vẻ khó hiểu, nhắm mắt tựa hồ che dấu vài phần cô đơn, lập tức đứng lên, “Tôi lái xe đưa em đi, thế sẽ nhanh hơn.”

Nàng cũng đứng lên, liên tục xua tay, “Cám ơn ý tốt của anh, bạn tôi không có thói quen gặp người lạ, tôi một mình bắt xe bus là đến nơi, hiện tại lúc này xe bus cũng không đông lắm.”

Không biết vì sao nàng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi đầu, phát phát tay, xoay người sang chỗ khác, chạy nhanh bắt kịp chiếc xe bus vừa đỗ xuống bên.

Trở lại biệt thự, qua phòng bếp không thấy bóng dáng của dì Tần đầu, nàng tìm kiếm khắp biệt thự, đây là lần đầu tiên nàng nhìn ngó khắp bốn phía của biệt thự. Sườn đông của biệt thự có một bể bơi thật lớn, đi qua đó, đến đại hoa viên sau biệt thự, một thân ảnh đang chăm sóc hoa cỏ.

Biết dì Tần không nghe thấy, nàng chạy qua, vỗ vỗ vai đối phương, người kia quay mặt lại, là một khuôn mặt xa lạ, nàng hoảng sợ, thì ra trong biệt thự còn có người khác trừ dì Tần.

“Cô là Lăng tiểu thư đi.” Người đối diện là một người đàn ông trung niên, sắc mặt ngăm đen, trên mặt mang theo nụ cười câu nệ. “Tôi là Vương Bá làm vườn ở đây. Cô có việc sao?”

“À, chú Vương, cháu muốn tìm dì Tần để mượn chìa khóa trong phòng thiếu gia, anh ấy nói có một tập văn kiện quan trọng quên ở bên trong.”

“Ồ, cô không cần đi tìm bà ấy, tôi nơi này có chìa khóa.” Chú Vương cầm khăn lau lên, xoa xoa bàn tay dính đất, lấy một chuỗi chìa khóa từ bộ quần áo lao động. “Thiếu gia trở về luôn luôn ở thư phòng lầu hai xử lý chuyện công ty, cô xác định thứ ấy trong phòng thiếu gia sao?”

Nàng hơi sửng sốt, “Kỳ thật cháu cũng không rõ anh ấy đặt văn kiện ở đâu, nếu không chúng ta xem trước thư phòng đã.”

Kết quả, quả nhiên tìm thấy tập tài liệu màu xám trên bàn công tác trong thư phòng, bỏ vào ba lô, nàng vội vàng chạy ra biệt thự, đến khi bước lên xe bus mới nhớ mình quên cầm theo ví tiền.

Cùng lắm thì trưa không ăn cơm nữa, dù sao dạ dày của nàng đã quen với việc bị đói, một bữa không ăn cũng không sao cả.

Lúc đi trên bậc thang dẫn đến tòa nhà, khoe mắt nàng chợt bắt gặp hình ảnh một chiếc Porche màu bạc đỗ đằng trước, thân ảnh bước xuống xe làm nàng đỏ hót một hơi, là Chỉ Dao.

Hiển nhiên Chỉ Dao cũng thấy được nàng, giày cao gót phát ra một trận thanh âm trong trẻo, chạy đến trước mặt nàng. “Mân Mân, sao cậu lại ở đây?”

Sao lại tình cờ như vậy, Mân Huyền gào thét trong lòng, đầu óc đảo vòng vòng, nghĩ tới một lí do thoái thác. “Còn có hai tháng nữa chúng mình sẽ tốt nghiệp. Mình tới nơi này là muốn nhìn xem có cơ hội phỏng vấn nào không.”

“Này cũng dễ a.” Chỉ Dao bắt lấy tay nàng, cười vui vẻ: “Cậu đã quên sao? Lạc ca ca của mình là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, chuyện này còn không dễ làm sao? Cậu yên tâm đi, cứ đi theo mình.”

“Không. Chỉ Dao, cậu hẳn là biết mình không thích như vậy.” Mân Huyền nắm chặt ba lô, nàng không hy vọng chuyện này khéo quá hóa hỏng, nàng tránh né Doãn Lạc Hàn còn không kịp, đương nhiên không thể có khả năng muốn đi làm ở nơi này.

Chỉ Dao quay đầu, chớp đôi mắt to tròn trong veo. “Được rồi, theo mình được biết, Đường Thịnh năm nay tuyển người khớp với lúc chúng mình tốt nghiệp. Hiện tại cậu đi vào hỏi cũng không được gì, chỉ bằng đến lúc đó mình gọi điện thoại cho cậu đi.”

“Ừ, Chỉ Dao, cám ơn cậu.” Mân Huyền hạ mắt, cảm thấy bản thân mình thật đáng giận, hết lần này tới lần khác lừa gạt Chỉ Dao.

“Mân Mân, Lạc ca ca đã trở lại.” Chỉ Dao hơi nhảy lên, bám lấy cánh tay Mân Huyền, mặt hiện lên kiêu thái của tiểu nữ nhân, “Ngày hôm qua không phải mình nói qua với cậu việc tiệc đính hôn sẽ được tổ chức trong năm nay sao? Hôm nay mình đến định cùng bàn bạc lại thời gian với Lạc ca ca, cậu nói thử xem mình nên chọn ngày nào mới tốt nhất đâu? Mình nghĩ hiện tại liền định ra đến.”

“Cậu không cần hỏi anh ta sao?” Mân Huyền kinh ngạc một chút, loại chuyện này sao có thể để người ngoài đến quyết định được, tên kia luôn rất bá đạo, loại chuyện này hẳn hẳn là đã sớm có chủ ý đi.

Chỉ Dao lắc lắc đầu, đôi môi đỏ mọng hơi chu lên: “Kỳ thật Lạc ca ca không lãnh khốc như người ta đồn đại. Anh ấy rất ôn nhu, cũng rất chiều chuộng mình, vô luận mình nói cái gì, anh ấy đều chấp nhận. Party lần này cũng không ngoại lệ, anh ấy nói để mình quyết định, nhưng mà nhất thời mình cũng chưa thể quyết định vào ngày nào.”

Mân Huyền nhấp mím môi, ma vương tà ác Doãn Lạc Hàn cũng biết ôn nhu sao? Nàng không dám gạt bừa, tất cả cùng lắm chỉ là vỏ bọc của hắn trước mặt Chỉ Dao thôi.

“Mân Mân, cậu mau giúp mình ngấm lại thật kĩ.” Chỉ Dao thúc giục bên tai.

Mân Huyền khó xử cắn môi, mượn cớ từ chối, “Chỉ Dao, mình phải đi làm ở cửa hàng bánh ngọt. Cậu vẫn là đi vào bàn bạc với anh ta rồi quyết định. Nếu không, cậu hỏi ba mẹ cậu nhé.”

Mân Huyền xóc ba lô, chính mình phản bội Chỉ Dao, càng không thể ra mặt khoa tay múa chân vụ tiệc đính hôn của Chỉ Dao cùng hắn.

26. Chương 73 - 75

Chương 73 Đau âm ỉ

Đẩy cửa ra, bên trong phòng vẫn vang lên khúc nhạc dương cầm cũ, nàng thả thứ vừa mua vào ngăn tủ đầu giường, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm, sau đó lại rón ra rón rén lui ra ngoài.

Trở lại phòng, nàng lấy áo choàng tắm bước vào phòng tắm, vừa tắm rửa xong, chợt nghe thấy tiếng chuông đặc biệt kia vang lên, nàng kích động mở cửa phòng một lần nữa chạy trở về.

Cởi bỏ quần áo trên người, nằm xuống giường, đến khi hắn tách ra hai chân nàng, dùng thân hình nóng cháy đè lên người nàng, không tự chủ được khẽ run một chút, trước mắt không tự giác hiện lên vẻ mặt hồn nhiên của Chỉ Dao, cảm giác đau khổ dâng lên, nhắm mắt lại, nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống.

Nàng nghiêng đầu, muốn che giấu nước mắt, không kịp phòng bị mà nghe thấy một trận lạnh nhạt châm chọc.

“Khóc cái gì? Cùng tôi **, em cảm thấy không thú vị? Mỗi lần đều như con búp bê vải bất động, người cảm thấy không thú vị hẳn là tôi mới đúng.”

Lời châm chọc của hắn như kim đâm vào tai, nàng cắn môi, mở to mắt: “Nếu cảm thấy không thú vị, như vậy xin mời thả tôi. Chấm dứt được không? Anh muốn tôi làm cái gì tôi đều nguyện ý, chỉ cầu anh chấm dứt tất cả.”

“Không đủ!” Hắn nắm chặt cầm nàng, xoay về phía mình, con ngươi đen lóe lên âm hàn, “Tôi còn chưa chơi đủ, trò chơi này chỉ khi nào tôi nói chấm dứt mới có khả năng chấm dứt.”

Nàng nhú chặt mi, hắn nâng eo nhỏ của nàng lên, không chút do dự động thân, cuồng dã va chạm, một trận tê dại điện lưu nhanh chóng lan khắp toàn thân, như pháo hoa nổ tung theo tiết tấu của hắn, cắn chặt môi không để tiếng rên rỉ thoát ra.

Cả căn phòng tràn ngập tiếng đàn dương cầm trữ tình, cùng tiếng thở dốc ồ ồ quện lấy tiếng than nhẹ như có như không, mới nghe không khỏi làm người ta mặt đỏ tai hồng.

Hồi lâu qua đi, tiếng thở dốc dần bình ổn, hắn xoay người ngồi xuống giường, nàng toàn thân xụi lơ, vô lực thở hổn hển, miễn cưỡng ngồi dậy, xuống giường, phủ thêm áo tắm, ba bước cũng thành hai bước chạy khỏi phòng.

Trở lại phòng ngủ, hai chân rớt cuộc vô lực chống đỡ thân thể, mềm oặt ghé vào giường khóc lớn, nước mắt nhạt nhòa hai má, ướt đẫm chăn bên dưới.

Vì sao lại thành như vậy, nàng cảm thấy mình quá hạ lưu, chính mình chẳng qua chỉ là kẻ dễ hấn phát tiết dục vọng. Nàng thật hận hấn, hận hấn, hận hấn vô tình lãnh khốc, nàng không hiểu mình đã đắc tội hấn chuyện gì, vì sao phải đối xử như vậy với nàng? Vì sao?

Hấn căn bản sẽ không để ý tới cảm giác của chính mình, hấn căn bản cũng không thể cảm nhận được cảm giác sợ hãi như bước trên băng mỏng, nàng sợ lắm, sợ Chỉ Dao sẽ biết tất cả, nếu nàng mất đi Chỉ Dao, nàng vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho mình.

Nước mắt như hồng thủy vỡ òa, cọ rửa hốc mắt, đau quá, nàng có phải thật rất khổ...

Di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên, nàng không để ý tới, nhưng nó vẫn cứ vang như cũ, khiến nàng không thể mặc kệ.

Nàng đứng lên, nước mắt làm tầm mắt mờ mờ, lung tung lau đi, nhìn thoáng qua màn hình, là Kim Chính Vũ gọi đến.

Hiện tại giọng của nàng khẳng định là ghen ngào, buông xuống di động không nghĩ tiếp, coi như chính mình không nghe thấy, nhưng lại nhớ tới bữa sáng ấm áp trước kia, đáy lòng nổi lên từng đợt lo lắng.

Tay phải bất giác cầm lấy điện thoại, sực sực cái mũi, dùng ngữ khí bình tĩnh nói: “A lô, Kim Chính Vũ, chuyện gì?”

“Giọng em làm sao vậy? Nghe có vẻ là lạ...”

“Không có gì, vừa mới ngủ, tỉnh lại lúc nói chuyện có điểm như vậy, có việc sao?”

“Ừ, ngày mai tôi có vẻ bận, buổi tối em không cần đi khách sạn đón tôi.”

“Được rồi, tôi biết rồi.” Doãn Lạc Hàn đã trở lại, buổi tối nàng không có khả năng đi làm lái xe thuê, nếu Kim Chính Vũ nói như vậy, gãi đúng chỗ ngứa, nhưng ngày mai hấn bề bộn nhiều việc, ngày khác nàng sẽ nhắc tới chuyện này.

Nàng đang chuẩn bị ngắt cuộc gọi, lại nghe thấy hấn ở đầu dây bên kia nói: “Vị bằng hữu kia của em...”

“Anh ta tốt lắm, chúng tôi... Chúng tôi không có gì, chỉ là bạn bè bình thường...” Nàng vội vã giải thích, nàng không muốn Kim Chính Vũ biết thân phận hiện tại của nàng là tình phụ của người ta.

Kim Chính Vũ nhẹ nhàng nở nụ cười, “Tôi biết, em đừng khẩn trương, ý của tôi là nói, hôm nay em mang đồ cho bạn em có đến đúng lúc không? Có hay không đến trễ?”

“À, không có, tôi rất nhanh liền chạy tới.” Nàng chột dạ nói xong, cảm thấy chính mình quá khẩn trương.

“Tốt rồi, em đi nghỉ sớm một chút, không cần quá nhớ đến tôi.”

Kim Chính Vũ như trước cười đến bất cần đời.

Khóe môi không khỏi giơ lên, thật là đồ tự kỷ, nàng không có sở thích yêu các em trai nha!

Buông điện thoại, tâm tình nặng nề áp lực đã bớt nhiều, xem ra loại công tử đào hoa Kim Chính Vũ vẫn có mặt tốt, ít nhất sau khi nói chuyện phiếm với hấn, tâm tình của nàng tốt hơn nhiều.

Hai tay không khỏi xoa xoa cái bụng khô quắt, đói quá, trưa nay chưa ăn, hiện tại đã gần bảy giờ, đành phải ăn hai bữa gộp làm một, nàng lấy mì gói ra, đun chút nước trong ấm điện, lắng lắng chờ nước sôi.

Ba lô nằm chôn gọn trên mặt đất, nàng đi đến nhặt lên, lấy sách vở ra, tính trong lúc đợi nước xem sách trước.

Nhiều năm như vậy trôi qua, có một câu vĩnh viễn chống đỡ nàng, thì phải là cơ hội luôn ưu ái những người có chuẩn bị.

Nàng không thể tiếp tục bị động, nếu muốn thay đổi hiện trạng, nhất định phải cố gắng, sau khi tốt nghiệp có thể tìm được một tòa soạn mình thích rồi xin việc, làm nên sự nghiệp của chính mình. Tuy rằng bị một kẻ ma quỷ như Doãn Lạc Hàn áp bách, nhưng nàng vẫn có tôn nghiêm của chính mình, lý tưởng của nàng còn chưa có thực hiện, không thể chỉ vì một chốc lát suy sụp mà bỏ gậy gác mộng một đời người.

Mở sách vở, nàng còn đang đắm chìm trong sách, di động lại vang lên, là tiếng chuông đáng sợ đó, nàng trừng mắt nhìn di động, do dự tiếp nghe.

“Hiện tại đến phòng khách một chuyến.”

Chương 75 Đây là kì ngộ

Còn không phải là anh lộ ra ngoài, tôi cùng lắm là không cẩn thận ngắm mà thôi. Nàng nói thầm trong lòng, ngược lại đúng lí hợp tình nói: “Không phải anh bảo tôi chuẩn bị bữa sáng sao? Tôi đi lên là nói cho anh bữa sáng đã chuẩn bị tốt.”

Hắn cởi bỏ áo ngủ, lấy ra một bộ quần áo trong, lạnh lùng tà nghệ nhìn nàng, “Nữ nhân, em hẳn là nên hỏi tôi trước khi nào thì dùng bữa sáng, hiện tại tôi đến quần áo còn chưa mặc, em đã kêu tôi đi ăn bữa sáng, em là cố ý đi.”

Chính nàng bữa sáng cũng chưa ăn đã chuẩn bị bữa sáng cho hắn trước, không một câu cảm ơn thì thôi, thế nhưng còn ghét bỏ nàng làm quá sớm, người này rất đáng giận!

“Tôi không phải ô sin anh thuê, tôi còn muốn đến trường, hiện tại tôi bị muộn học rồi, Doãn đại tổng tài, anh cứ tự nhiên.” Nàng lườm hắn, không đợi hắn mở miệng nói, xoay người chạy xuống lầu.

Chết tiệt, người đàn bà này càng lúc càng to gan, xem ra mấy ngày nay hắn quá nhân từ với nàng, thế nên nàng bắt đầu trở nên vô pháp vô thiên.

Hắn nheo mắt, chậm rãi cài nút áo, hàn ý thâm trầm theo bạc môi chậm rãi hiện lên, trong đầu đã có một chủ ý tuyệt diệu.

Cửa hàng bánh ngọt ở trung tâm khu phố, bình thường làm ăn buôn bán vẫn rất tốt, bánh ngọt mới ra lò mang theo mùi hương ngào ngạt, đủ loại bánh bày trong tủ kính, làm người ta dán mắt cùng chảy nước miếng, lát sau trước cửa tiệm đã xếp một hàng dài.

Trong cửa hàng cơ hồ là bận tới mất tới mũi, liền ngay cả quản lí cũng gia nhập hàng ngũ hỗ trợ.

Mân Huyền cầm khăn lau chăm chỉ lau cửa sổ, dường như nghe thấy có người gọi tên mình, nàng quay đầu lại, là quản lí. Thấy quản lí vẫy vẫy tay về phía nàng, nàng chỉ chỉ cái mũi của mình, một bên nhớ lại hôm nay mình có làm việc gì sơ suất không, quản lí gọi nàng làm gì.

Quản lí lại vẫy vẫy tay, nàng bỏ khăn lau xuống, xoa xoa tay, chạy nhanh đến.

“Lăng Mân Huyền, cháu tạm thời ngừng làm việc.”

“Quản lí, hôm nay cháu không đến muộn.” Nàng trừng lớn hai mắt, vội vàng thanh minh: “Không tin bác hỏi Tiểu Mẫn.”

“Tôi biết hôm nay cháu không đến muộn, tôi muốn nói không phải như vậy.” Quản lí khoát tay, sau lại chỉ vào cửa hàng đông đúc: “Hôm nay bận quá, vừa mới có điện thoại đặt hàng, yêu cầu đưa bánh tới cửa, tôi quyết định điều cháu đi đưa hàng. Cháu là người vệ sinh của cửa hàng, chuyện này vốn không nên bảo cháu đi làm, như vậy đi, tôi để cháu nghỉ ngơi một ngày, cụ thể ngày nào tùy cháu, cháu cảm thấy thế nào?”

“Vâng, quản lí, không thành vấn đề.” Mân Huyền gật đầu không ngừng, bình thường cửa hàng bánh ngọt rất ít khi được nghỉ, có chuyện tốt như vậy, nàng đương nhiên cầu còn không được.”

Mẻ bánh ngọt mới ra lò rất nhanh liền từ tay Tiểu Mẫn chuyển sang nàng, lúc gần đi, quản lí đưa cho nàng một chiếc chìa khóa xe máy.

Hơn mười phút sau, nàng dựa theo địa chỉ, đi vào một khu dân cư xa hoa, nhìn số nhà, từng căn từng căn biệt thự xẹt qua trước mắt, nàng đi thật sự chậm, sợ bánh ngọt đặt trong giỏ bị nát.

Đi đến một ngã tư, nàng không biết nên theo hướng nào, dừng xe, lo lắng nhìn ngó xung quanh.

Đúng lúc này, một vị lão bà chậm rãi tản bộ lại đây.

“Vị lão bá, xin hỏi địa chỉ này đi như thế nào?” Nàng đỡ xe, nhanh chóng chạy đến trước mặt đối phương, cầm lấy tờ giấy đưa lên.

“Ha ha... Cô bé, là cháu a!”

Giọng lão bá này có chút quen thuộc, nàng định thần lại, đây đúng là lão bá ngày ấy gặp ở quảng trường. “Trùng hợp quá, lão bá, ở đây gặp được bác.”

“Đúng vậy, rất trùng hợp.” Lão bá vẫn cười hòa ái như thế, nhìn thoáng qua địa chỉ trên giấy, “Đại chỉ này ta biết, ta vừa đi ngang qua đó, ta dẫn cháu đi.”

“Thật vậy chăng? Cảm ơn bác, lão bá.” Mân Huyền vò tờ giấy trong tay, vui vẻ cười rộ lên, không thể tưởng được lại may vậy, ở nơi này gặp được lão bá.

Lão bá chậm rãi đi trước, nàng ngượng ngùng ngồi lên xe, đi theo sau.

Một lát sau, lão bá quay đầu lại, cười tủm tỉm nói: “Cô bé, cháu không giữ lời hứa nha, ngày đó ta ở nhà ăn đợi cháu quá trưa, cháu cũng chưa đến.”

“A?” Mân Huyền kinh ngạc kêu một tiếng, thật cẩn thận mở miệng, “Lão bá, bác thật sự mời cháu uống trà ở nơi đó sao?” Nàng vẫn nghĩ lời lão bá khi đó chỉ là khách sáo, không ngờ là thật.

“Đúng vậy. Không phải cháu cho là ta nói đùa đi?” Lão bá hơi kinh ngạc.

“Lão bá, thực xin lỗi, ngày đó cháu nghĩ...” Mân Huyền then thùng cúi đầu.

“Không sao, cháu không cần để trong lòng, lần sau cháu mời ta uống trà coi như bồi thường thế nào?” Lão bá cười ha ha, đưa ra ý kiến.

“Có thể, ngày khác nhất định mời bác uống trà.” Mân Huyền khẳng định gật đầu, lấy ra giấy bút trong ba lô, đem số điện thoại của mình viết ra đưa ra lão bá.

“Đây là số của cháu, còn có tên của cháu, cháu là Lăng Mân Huyền. Bác muốn uống trà khi nào, gọi đến số này là có thể.”

“Ha ha... Được, ta đây sẽ không khách khí.” Lão bá nhận lấy tờ giấy cười cười, chỉ vào tòa nhà phía trước, “Nơi đó chính là nơi cháu muốn đến.”

“Vâng, cảm ơn.”

Mân Huyền đem xe dựng trước cánh cửa xa hoa khí phái.

“Mân Huyền, vào đi.” Nàng vừa ngẩng đầu, nhìn thấy lão bá đang đứng trước cửa ngoắc ngoắc nàng, lão bá quen biết chủ nhân của căn biệt thự này sao.

Nàng khóa kĩ xe, mang theo bánh ngọt chạy qua. “Cháu không cần đi vào, lão bá, cháu thấy bác rất quen biết chủ nhân nhà này, cháu trực tiếp đem bánh ngọt giao cho bác, phiền bác giúp cháu mang vào đi thôi.”

Lão bá lắc lắc đầu, vẻ mặt ý cười, chỉ vào tòa nhà xa hoa rộng lớn phía sau. “Mân Huyền, không cần khách khí. Ta một người ở nhà quá nhàm chán, con trai con gái cũng không ở. Cháu tiến vào cùng ta nói chuyện đi.”

Chính mình không có nghe sai đi, nháy mắt miệng của nàng há hốc đến mức có thể nhét vào cả quả trứng: “Này... Đây là nhà bác?”

“Đúng vậy, đi vào ngồi một lát.”

Lão bá lôi kéo nàng đi vào, lại gặp một vài người giúp việc nữ đang quét tước, cùng nhau cúi đầu. “Lão gia, ngài tản bộ đã trở lại.”

27. Chương 76 - 78

Chương 76 Thì ra có quen biết

“Ừ.” Lão bá hơi khoát tay hướng hạ nhân, toát ra vài phần uy nghiêm. Mân Huyền vẫn không thể tin được lão bá thật là chủ nhân của cơ ngơi này.

Trên mặt cỏ đình viện đặt một cây dù lớn, một người ra dáng quần gia tiến đến, lão bá nói khẽ với đối phương gì đó, chỉ nhìn quần gia tiếp nhận bánh ngọt trong tay nàng để lên bàn.

“Lăng tiểu thư, đây là tiền bánh ngọt.”

Quần gia đưa cho nàng một tờ tiền giá trị lớn, nàng nhận lấy, muốn lấy ví ra tìm tiền lẻ trả lại.

“Mân Huyền, không cần thối lại, cháu ngồi ở đâu nói chuyện với ta.”

Lão bá khoát tay, ý bảo Mân Huyền ngồi ở ghế bên cạnh.

“Không được, thứ này nên trả cho bác.”

Mân Huyền lắc đầu, kiên trì đem tiền lẻ đặt lên bàn, nhìn thoáng qua thời gian, “Lão bá, cháu phải đi.”

Nhìn Mân Huyền có vẻ vội vàng phải đi, lão bá có chút thất vọng, “Mân Huyền, không thể ngồi lại sao?”

Mân Huyền không đành lòng nhìn lão bá như vậy, kéo ghế ra ngồi xuống: “Dạ được.”

Quần gia đưa người giúp việc mang bánh ngọt tránh ra, Mân Huyền nhìn khắp bốn phía đình viện, nàng vẫn nghĩ lão bá chỉ là người thường, không ngờ bác ấy lại có nhiều tiền như vậy. Trong ấn tượng của nàng, có tiền đồng nghĩa với bạo ngược, nàng làm thêm đã nhiều năm, khắc sâu cảm nhận điều này.

Ánh mắt dò hỏi của lão bá nhìn chằm chằm Mân Huyền này giờ vẫn không lên tiếng, “Mân Huyền, sao cháu không nói lời nào? Không phải vì ta ở căn biệt thự này, cháu liền cảm thấy câu nệ đi.”

“Mân Huyền cúi đầu nhìn khăn trải bàn tinh xảo, “Sẽ không, lão bá, cháu chỉ là... Chỉ là không biết nên nói gì.”

“Mân Huyền, ta ở trong căn phòng lớn như vậy một chút cũng không vui vẻ.”

Lão bá thở dài, trong giọng nói có chút cô đơn. “Bọn họ cũng không trở về thăm ta.”

Thì ra lão bá cũng có phiền não của mình, tâm Mân Huyền lập tức cảm thấy trắc ẩn, thử an ủi: “Bọn họ khả năng công tác công tác quá bận rộn, hoặc là không rảnh, bác cũng có thể đi thăm bọn họ.”

“Ha ha, đúng vậy. Hai tháng trước ta đi Australia thăm con gái ta, còn có cháu ngoại đáng yêu.” Trên mặt lão bá tràn ngập tươi cười, đột nhiên lại nhớ ra cái gì, lập tức lại biến mất: “Chính là thằng con trai ta, đối ta có chút hiềm lăm, rõ ràng sống trong cùng một thành phố, nhưng là bình thường nó cũng không về thăm ta, cũng xác thực nói nó hận ta.”

“Cha con trong lúc đó hẳn là không có cái gì thâm cừ đại hận, giải thích rõ ràng không phải được rồi.” Mân Huyền thử gợi ý.

“Vô dụng, ta đã giải thích quá nhiều lần, nó căn bản nghe không vào, gần nhất quan hệ giữa ta và nó càng ngày càng xấu.”

Lão bá vịn tay vào ghế, khuôn mặt không giấu nổi u sầu.

Mân Huyền cũng khó nói, nàng không biết khuyên giải lão bá như thế nào. Nhưng mà nghĩ lại, con lão bá cũng quá cực đoan, hẳn chẳng lẽ không biết trên đời này có rất nhiều trẻ mồ côi như nàng, căn bản không thể có tình thương của cha, vĩnh viễn chỉ biết hăm dọa người khác sao?

“Lão gia.” Quần gia đi tới, khom người. “Trà chiều đã chuẩn bị xong.”

Lão bá thu hồi thương cảm trên mặt, bình tĩnh gạt đầu. “Rồi, bưng lên đi.”

Quần gia vẫy tay, chờ người giúp việc nữ bưng ra, cẩn thận đặt bốn cái đĩa nhỏ lên bàn.

Mân Huyền kinh ngạc nhìn mấy chiếc đĩa bánh ngọt trước mặt, một mùi thơm dễ chịu bay vào mũi, bánh ngọt hẳn là mới nướng đi ra.

Nàng nhớ rõ mình đưa tới chiếc bánh ngọt ba tầng, cũng không phải đĩa bánh ngọt trước mắt.

Như vậy trong nhà lão bá có đầu bếp làm bánh riềng, hơn nữa kĩ thuật làm bánh còn hơn hẳn cửa hàng bánh ngọt, lão bá vì sao phải đặt bánh ở cửa hàng bánh ngọt đâu.

Lão bá nhìn vẻ hoài nghi trong mắt Mân Huyền, tươi cười đầy mặt: “Ha ha, Mân Huyền, cháu nhìn ra rồi, kì thật là ta cố ý gọi điện thoại đến cửa hàng bánh của cháu, chỉ tên cho cháu đưa bánh mới được.”

“Kia... kia bánh ngọt...” nàng giật mình, chỉ vào đĩa bánh kia. Nàng thích nhất ăn loại bánh này.

Lão bá cười tủm tỉm nhìn nàng, đơn giản hào phóng thừa nhận. “Đúng vậy, bánh ngọt này đương nhiên được chuẩn bị đặc biệt cho cháu.”

“Lão bá, cháu,... cháu có điểm không rõ.”

Mân Huyền liếm liếm môi, khó tin nói đứt quãng: “Bác vì sao phải như vậy.... Cháu và bác chỉ gặp mặt một lần... Cháu không đáng bác ưu đãi như vậy...”

Lão bá phất phất tay, ý bảo quản gia cùng người làm lui ra, ý vị thâm trường nhìn nàng: “Mân Huyền, cháu có biết vì sao ta đối tốt với cháu như vậy sao? Bởi vì ta biết ba ba cháu, trước đây chúng ta là bạn rất tốt.”

“Bác biết ba ba cháu, nhưng mà tới bây giờ cháu chưa từng nghe ba ba nhắc tới người bạn nào như bác.” Mân Huyền không khỏi nghi hoặc nói, theo đạo lí mà nói, ba ba nếu có một người bạn nhiều tiền như vậy, khẳng định sẽ nhắc với nàng.

Lão bá hơi cúi đầu, khàn khàn nói: “Khả năng đã lâu không liên hệ, ba ba cháu cũng đã quên.”

Mân Huyền gật gật đầu, lần sau đi thăm ba ba sẽ thuận tiện hỏi một chút chẳng phải sẽ biết.

Lão bá cầm lấy muỗng nhỏ đưa cho nàng, “Mân Huyền, cháu nếm thử xem, xem bánh ngọt ăn được không?”

“Vâng, cảm ơn bác.” Nàng mỉm cười, biết đối phương là bạn của ba ba, một lòng nghi hoặc cũng dè xuống.

Mân Huyền đang vui đầu nhăm nháp bánh ngọt, đột nhiên nghe thấy lão bá thử hỏi: “Đúng rồi, Mân Huyền, cháu có bạn trai chưa?”

Nàng không thể trả lời, chỉ có thể lắc lắc đầu, trán dần toát ra mồ hôi lạnh. Nàng hiện tại là tình phụ của Doãn Lạc Hàn, căn bản không có tư cách có người yêu.

Lão bá cười cười, lại nói tiếp, “Ha ha, không sao, ta biết rất nhiều tiểu tử, gia thế tốt, diện mạo cũng đẹp trai... Còn có con trai ta...”

“Không... Không... Không cần...” Nàng liên tục lắc đầu, miệng còn đồ ăn, nói chuyện ấp úng.

Chương 77 Vô cùng khác thường

“Không... Không... Không cần...” Nàng liên tục lắc đầu, miệng còn đồ ăn, nói chuyện ấp úng. “Cháu cảm thấy kết giao bạn trai còn quá sớm, chờ cháu tốt nghiệp rồi tính chuyện này sau.”

“Ừ, cũng tốt, hiện tại nên lấy học hành làm trọng.” Lão bá đồng ý, hơi gật đầu, “Ha ha... Là ta quá nóng vội. Mân Huyền, bao lâu nữa cháu tốt nghiệp, công việc tìm được chưa, có cần ta hỗ trợ không?”

“Không cần, lão bá, cháu muốn tìm việc bằng năng lực của chính mình.” Nàng vớt cả ăn xong bánh ngọt, lại nhấp mấy ngụm hồng trà, dùng khăn tay xoa xoa môi, “Lão bá, cháu thực sự cần phải đi.”

“Ừ, ta biết cháu bề bộn nhiều việc, đi thôi.” Lão bá cười ha ha gật gật đầu, “Người trẻ tuổi nên có tinh thần phấn đấu, Mân Huyền, thành tích của cháu vĩ đại, lại là đứa nhỏ chịu được gian khổ, ta tin tưởng về sau cháu sẽ có sự nghiệp của chính mình.”

“Lão bá, cháu không tốt được như bác nói.” Mân Huyền đứng lên, đẩy ghế ra, “Cảm ơn trà chiều của bác, còn có bánh ngọt thơm ngon, ngày khác rảnh rỗi, cháu mời bác đi uống trà.”

Vẫy vẫy tay tạm biệt, nàng xoay người bước lên mặt cỏ hướng cánh cổng đi đến. Nhìn giờ giấc đã gần năm giờ, công việc vệ sinh trong cửa hàng mới làm được một nửa, nàng hiện tại phải chạy trở về làm xong kịp tan tầm, hơn nữa nàng còn muốn về trước khi Doãn Lạc Hàn trở về, chuẩn bị bữa tối cho hắn, tuy rằng nàng cũng không muốn làm vậy.

Màn đêm dần buông xuống thành phố, nơi nơi là ánh sáng điện như ngọc quý, tô điểm thêm hắc ám.

Mân Huyền đứng ở ngã tư, lo lắng chờ đèn đỏ. Buổi chiều trở lại cửa hàng bánh ngọt, nàng bận túi bụi, nơi nơi đều có dấu chân cùng rác rưởi vất bừa bãi, nàng lau dọn suốt hai giờ, sau đó lại bị quản lí sai bảo, phải lau nốt cửa kính đang làm dở.

Khi vào phòng thay đồ thay quần áo, nàng cảm giác bụng có chút khó chịu, nhìn ngày, mừng chín, nàng sao lại quên chút, vội vàng lấy một túi băng vệ sinh đi WC.

Đợi đến khi nàng được tan tầm, không khỏi có chút mê hoặc, tên kia luôn không có tính nhẫn nại, về biệt thự không thấy nàng, khẳng định sẽ gọi điện thoại đến, nhưng mà di động tới giờ vẫn chưa vang lên.

Chẳng lẽ hần bạn quá, hôm nay tặng ca? Đúng rồi, nhất định là như vậy.

Đèn đỏ biến mất, thay bằng đèn xanh, nàng vội vàng đi qua vạch, bụng còn có chút đau, làm phụ nữ thật thống khổ, hàng tháng đều phải trải qua loại đau đớn này, dù sao hiện tại hần cũng không trở lại biệt thự, bước chân không khỏi chậm lại rất nhiều.

Nàng ôm bụng, từng bước một chậm rãi hướng biệt thự chạy tới.

Lúc mở cổng ra, nàng nhìn thấy xung quanh biệt thự, đèn đều bật lên, lại nhìn hướng biệt thự, bên trong cũng đã đèn đuốc huy hoàng, như thế nào mà...

Nàng nhin đau, nhanh hơn cước bộ, chạy đến chỗ thay giày, nhìn thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn đang ngồi thoải mái trên chiếc sofa xa hoa, nhưu mây gỗ bàn phím.

Xem ra tâm tình hần không được vui vẻ, nàng đổi giày, hồi hộp bước vào, “Thật có lỗi, tôi về muộn.”

Hần không ngẩng đầu lên, ngón tay lướt trên bàn phím cũng không có ý chậm lại, thanh âm bình tĩnh chậm rãi theo bạc môi phun ra. “Tôi đói bụng, đi làm bữa tối.”

Này không giống lắm, thấy nàng về muộn, không có trào phúng cũng không có gì hờn giận hoặc tra hỏi, hết thấy quỷ dị làm nàng có chút kinh hãi.

Nàng sửng sốt một hồi, quyết định đi từng bước tính từng bước, buông xuống ba lô trên lưng, vội vàng xuyên qua phòng khách, đi vào phòng bếp.

Tủ lạnh đầy thức ăn, thoát nhìn lúc đi Thẩm đi vắng đã mua dự trữ rất nhiều, nàng lấy ra thịt bò, cà rốt, rau cần, rất nhanh liền làm xong một phần Spaghetti bò. Sau đó lại thuận tay làm một bát canh ngô ngọt ngon miệng.

Nàng đem spaghetti cùng canh bưng lên bàn ăn, sau đó lại đi vào phòng bếp, cởi tạp dề xuống, lúc đi ra, thấy hần còn chưa lại đây.

Nàng xem thức ăn bốc khói nghi ngút trên bàn, chẳng may đợi nguội đi, nói không chừng hần lại phát giận, vì thế đi đến phòng khách, thật cẩn thận mới mở miệng: “Bữa tối làm xong.”

“Ừm.” Lòng mi hần khẽ rung động, buồng máy tính trên đầu gối, hai chân thon thả bước qua nàng. “Em cũng lại đây luôn.”

Muốn nàng đi qua làm gì, sáng nay nàng phản bác hần như vậy, lớn tiếng cãi hần, hiện tại không phải hần muốn trả thù nàng chứ, sau đó mượn cớ nhục nhã nàng đi, nếu là như thế, nàng tuyệt đối không tiếp tục im lặng, nàng đã chịu đủ.

Nàng tuy rằng bán đứng thân thể của chính mình, nhưng nàng cũng có tôn nghiêm của bản thân, sẽ không cứ như vậy mặc hần tra tấn.

Nàng tự nhận trước đây, nàng cùng hần không có cái gì gọi là thâm cừu đại hận, hần nhục nhã nàng hết lần này đến lần khác, vì sao hần phải như vậy? Trừ phi hần là biến thái, có khuynh hướng thích ngược đãi người khác.

Cứ nghĩ ngợi như vậy, nàng đã theo hắn đến nhà ăn, đứng ở một bên nhìn hắn ngồi xuống ghế, uống trước một ngụm canh ngô ngọt, nàng nhìn miệng hắn, âm thầm chuẩn bị tinh thần nghe hắn nói, kết quả không có.

Hắn lại cầm lấy đĩa chọn mấy sợi mì, mắt thấy hắn đã ăn một lúc, vẫn như cũ không nói gì, hắn phớt nhạo ngẩng đầu, khuôn mặt tinh xảo như cẩm thạch nổi lên một nụ cười yếu ớt.

“Em làm đồ ăn không có khả năng chỉ làm một phần, tại bếp hắn là còn một ít, ngồi xuống cùng nhau ăn.”

Trong nháy mắt, nàng đã nghĩ mình hoa mắt, nàng không nhìn lầm đi, hắn thế nhưng đang cười, là ảo giác của nàng đi. Ma vương Doãn Lạc Hàn cả ngày trưng bộ mặt âm trầm lạnh lùng với nàng, sao có khả năng đối nàng như vậy. Chương 78 Tâm huyết dâng trào

Nàng bưng một phần Spaghetti cùng nước canh y hệt hắn ra, ngồi xuống đối diện hắn, nàng vụng trộm liếc hắn một cái, mái tóc màu nâu che mắt mắt hắn, thấy không rõ biểu tình giờ phút này của hắn.

Nhưng mà mùi thức ăn thơm nức rất nhanh liền hấp dẫn sự chú ý của nàng, bắt đầu hưởng dụng bữa tối phong phú “hiếm có khó tìm”.

Nhất thời ai cũng không nói chuyện, tĩnh tâm dùng xong bữa tối, khi nàng ngẩng đầu lên, thấy hắn đang nhìn chằm chằm mình không chớp mắt, thì ra hắn đã sớm ăn xong rồi.

“Chúng ta còn có chuyện quan trọng còn chưa làm đâu.” Đôi mắt thâm thúy của hắn đầy lửa nóng, tiếng nói trầm thấp nghe vô cùng ái muội.

Không biết mở miệng như thế nào, nàng tránh ánh nhìn của hắn, vội vàng đứng lên, thu dọn bàn ăn. “Tôi đi trước thu thập một chút.”

Một lát sau, nàng rửa xong bát đĩa, thu dọn phòng bếp sạch sẽ mới đi ra. Tới phòng khách, nàng cúi đầu suy nghĩ, không chú ý một thân ảnh đang đi đến, thiếu chút nữa đụng vào ngực đối phương.

“Sao lại lâu như vậy, anh cứ chờ em.” Hắn nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của nàng, đôi mắt u ám dưới ánh sáng hiện lên vẻ quyết đoán mỉa hoặc lòng người.

“Chờ tôi?” Nàng theo bản năng lui về sau vài bước, “Khả năng hôm nay tôi không có phương tiện, bởi vì sinh lí kì của tôi đến rồi, hôm nay là ngày đầu tiên.”

Đối với hắn mà nói, đó là một tin tức bất ngờ, hắn nhẹ nhàng nhếch môi, không nói được một lời.

Nàng thản nhiên mà đối diện hắn, chính mình đang nói thật, hôm nay sinh lí kì thật sự đến, đến đúng vào lúc nàng không hy vọng lên giường với hắn nhất.

Đầu ngón tay nóng bỏng nhẹ nhàng vén lên sợi tóc vương bên má, hắn nghiêng người, mắt thấy hắn chuẩn bị hôn mình, nàng theo bản năng xoay mặt, “Không được!”

Thời gian dường như đứng lại, hô hấp của nàng bị hút đi, hơi thở như lông vũ của hắn vuốt ve gương mặt nàng, dẫn dụ một luồng điện không thể nói ra lời.

“Em xem ra rất sợ anh.” Sau một lúc trầm mặc, hắn đột nhiên buông xuống một câu.

Vô nghĩa! Nàng cực lực nhịn xuống cảm giác trợn trắng mắt, tránh đi sự đụng chạm của hắn, nàng đã ném qua một lần một, đã sớm mang cảnh giác đối mặt hắn.

Ngày đó bị hắn đá trúng thất lưng đến bây giờ vẫn còn âm ỉ đau, trừ phi nàng là con cóc, nếu không rất khó bởi vì hôm nay hắn nói mấy câu, nở một nụ cười rồi chú ý đến hắn.

Hắn thu hồi bàn tay đặt trên vai nàng, hai tay đút túi quần, ngữ khí vẫn giữ vẻ ôn hòa. “Em đã ngày đầu tiên, hắn là không quá thoải mái, lên lầu đi ngủ sớm một chút.”

Tim nàng đập thành thịch gập gập đầu, chậm rãi đi đến cầu thang, hoàn toàn nghĩ không ra vì sao hắn lại thay đổi chóng mặt như thế, chẳng lẽ đầu hắn bị đụng vào đâu, hay là bị đánh vào?

Nàng đang còn miên man suy nghĩ, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của hắn vang bên tai, “Có lẽ trước đây chúng ta trong lúc đó có chút hiểu lầm, anh không nên đối xử với em như vậy, anh thừa nhận là gần

đây áp lực công việc quá lớn, có thể nói chuyện, làm việc có chút quá khích. Kỳ thật chúng ta không có thâm cừ đại hận, không tất yếu phải làm cả hai không thoải mái, dù sao chúng ta còn một năm thời gian ở chung.”

Nàng không dám quay đầu lại, tâm tình mâu thuẫn, hiện tại căn bản không thể phán đoán lời hắn nói là đúng hay sai, hai chân không khỏi hướng lên tầng hai, nàng muốn chạy trốn khỏi bầu không khí quái dị này.

“Có lẽ bây giờ em còn không tin, nhưng anh tin tưởng thời gian sẽ chứng minh tất cả.” Tiếng nói của hắn tựa hồ như xuyên qua tường, nàng chạy lên tầng hai rồi vẫn còn nghe thấy hắn nói tiếp.

Nhìn thân ảnh đi như chạy lên lầu, đồng tử sâu không thấy đáy lóe lên tia sáng quỷ dị, gương mặt tuấn mĩ lộ ra nụ cười tà ác, tất cả mọi chuyện không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn, bao gồm cả người đàn bà quật cường mà không chịu phục tùng đó, hắn sẽ làm nàng nghe lời, coi hắn như thần thánh, vĩnh viễn cũng đừng tưởng lại có gan dám khiêu chiến hắn.

Trở lại căn phòng yên lặng, tim nàng đập thành thịch từng hồi, tựa như muốn nhảy khỏi lồng ngực, hai tay xoa xoa má, thế nhưng nóng dọ người.

Không có khả năng, không có khả năng chỉ vì mấy câu nói của hắn mà tim mình lại đập nhanh vậy, không được, không thể như vậy, hắn là ai cơ chứ, hắn là Doãn Lạc Hàn biến thái, không chỉ chiếm lấy thân thể nàng, hắn còn muốn chiếm lấy lòng nàng, không được, nàng tuyệt đối không để cho hắn thực hiện được.

Nàng vỗ vỗ ngực ngồi vào trước bàn học, mở ra sách vở, lại nhìn không rõ chữ nào, tâm tình thật lâu không thể bình tĩnh.

Trong lòng lại có một thanh âm vang lên, hắn vừa rồi nói rất đúng, giữa bọn họ căn bản vốn không có gì gọi là oán hận cất chứa, hắn lãnh khốc với mình như vậy, hoặc là chân tướng như hắn nói, vì công việc quá áp lực, dù sao muốn quản lý một tập đoàn xuyên quốc gia lớn như vậy, mỗi ngày chắc chắn phải có rất nhiều chuyện cần xử lý.

Hiện tại hắn chủ động nói ra, giải thích nguyên nhân, nàng hắn là nên tha thứ hắn...

Vì thế, không tự chủ được đi theo tiếng nói kia dẫn dắt, nàng nên làm như thế nào, vỗ vỗ cái trán đau nhức, nàng mở mắt đứng lên...

Có lẽ đúng như hắn nói, thời gian sẽ chứng minh tất cả, nàng mỗi mắt mong chờ.

Ngày hôm sau, nàng dậy thật sớm, gọi điện thoại cho Từ Bang, hỏi cụ thể thời gian Doãn Lạc Hàn đi làm, còn có thời gian lái xe tới đón, nàng đoán hôm nay khoảng tám giờ hắn sẽ rời giường, nàng làm xong bữa sáng đặt lên bàn đúng vào tám giờ, sau đó cầm lấy ba lô ra cửa.

Đi ra cổng lớn, hướng dạ lộ bên phải đi qua, nhìn thấy chiếc Lamborghini lướt qua, nàng xoay người, nhìn thấy nó rẽ vào cổng biệt thự, lấy ra di động nhìn giờ, vừa đúng, thoát nhìn bữa sáng nàng làm đã hợp với thời gian hắn rời giường.

Dùng sức vỗ vỗ đầu, chính mình nhất định là điên rồi mới có thể hao tâm tổn trí lấy lòng hắn như vừa rồi, nàng vẫn không được quên đủ loại hành động đáng giận hắn đối với nàng.

Doãn Lạc Hàn chậm rãi đi xuống cầu thang, ngửi thấy mùi đồ ăn, cách vách kính trong suốt, nhìn thấy bữa sáng đặt trên bàn nhà ăn.

Hắn lạnh nhạt cười một tiếng, hắn chưa bao giờ ăn bữa sáng, sở dĩ yêu cầu người đàn bà kia làm bữa sáng, chỉ là trong lúc nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi.

28. Chương 79 - 81

Chương 79 Lại bị trêu đùa

Đến trường học, đã vào giờ nhưng giảng viên còn chưa đến, nàng chạy ra khỏi phòng gọi cho Kim Chính Vũ, nàng phải đem chuyện lái xe thuê nói rõ ràng cho hắn biết.

Bên kia vang lên tiếng nhạc là bài hát “My love will get you home”, “if the bright lights blinds your eyes, my love will get you home”, gợi lên một loại cảm giác kì lạ, dường như gọi ra một phần kí ức từng bị lãng quên trong trí nhớ.

Lúc nàng còn ngây người hồi tưởng, đầu dây bên kia đã vang lên tiếng đáp mơ hồ của Kim Chính Vũ, “A lô?”

Tiểu tử này bây giờ còn đang ngủ, nàng hừ một tiếng xem thường, “Kim Chính Vũ, việc lái xe thuê tôi khả năng từ hôm nay không thể làm tiếp, anh nên nhanh chóng thuê người...”

Nàng còn chưa nói xong, chợt nghe thấy một tiếng động lớn vang lên bên tai, tiếp theo là tiếng rên rỉ của Kim Chính Vũ, nàng vội vàng hỏi, “Kim Chính Vũ, anh làm sao vậy?”

Dường nghe thấy tiếng Kim Chính Vũ rủa thề, sau đó di động một lần nữa được cầm lên, “Tôi, tôi... không sao, không cần thận bị lăn xuống giường. Mân Mân, em vừa nói gì? Cái gì mà không thể tiếp tục làm? Em nói cho rõ ràng.”

“Tôi... tôi một câu không thể nói rõ, tóm lại, hôm nay, chúng ta hẹn gặp nhau, tôi trả lại tiền cho anh.”

Hành lang đột nhiên vang lên tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu lên nhìn, là giảng viên, đang cầm sách vở vội vàng chạy đến.

Nàng vội vàng che di động lại, nghiêng người, đè thấp tiếng, “Tôi không thèm nghe anh nói nữa, tôi phải đi học, anh chọn thời gian cùng địa điểm rồi nhắn tin cho tôi, tôi học xong trực tiếp đi. Được rồi, không nói nữa, tôi cúp máy đây.”

Nàng nói liền một tràng, vội vàng cất di động, đuổi theo giảng viên chạy vào phòng học.

Giảng viên thao thao bất tuyệt giảng bài trên bục, nàng chăm chỉ ghi chép, phòng học rộng rãi bình thường vốn chật ních người, hôm nay có vẻ cực trống trải.

“Ai, cậu nghe nói gì chưa? Tên Lữ Văn ngày hôm qua nhận được lời mời, tìm được việc ở một tờ nhật báo, nghe nói tiền lương cùng đãi ngộ cũng rất được.”

“Đúng vậy, mình cũng nghe nói, tòa soạn đó rất khó kiếm việc, vận khí của tiểu tử kia thật quá tốt...”

“Đúng rồi, hôm trước không phải cậu đi đài truyền hình phỏng vấn sao? Thế nào? Có kết quả chưa?”

“Còn có thể thế nào? Nếu mà có khả năng, mình còn đến đi học làm gì... Tiếc hôm nay định không học, sau nghĩ lại vẫn đến, dù sao thời gian đến tạp chí là buổi chiều...”

“Ừ, ngày mai mình cũng chạy đua phỏng vấn mấy tờ báo, cầu Thượng đế phù hộ cho mình có thể phỏng vấn thành công tờ báo nào đó...”

Mân Huyền một bên vội vàng ghi chép, một bên vênh tai nghe hai sinh viên nam bên dưới nói chuyện với nhau, lại nhìn xung quanh phòng học ít ỏi không có mấy sinh viên.

Bọn họ nói đúng, gần tốt nghiệp, mọi người tâm tư căn bản không ở trên giảng đường, mỗi ngày đều bận bịu, vội vàng tìm việc.

Nàng cắn cắn bút, nghĩ chính mình có nên như bọn họ không, ừ, cứ vậy đi, hôm nay về liền chuẩn bị mấy túi hồ sơ lí lịch sơ lược, ngày mai bắt đầu nộp cho tòa soạn báo hoặc tạp chí nàng muốn làm nhất, thử vận may.

Kỳ thật ngẫm lại, sinh viên tốt nghiệp rồi, vào nghề áp lực rất lớn, Chỉ Dao không chỉ nói một lần với nàng, chờ nàng tốt nghiệp sẽ giúp nàng tìm một công việc ưu việt, bị nàng uyển chuyển từ chối.

Nàng đã quen dựa vào chính mình, tin tưởng bằng chính năng lực cùng thành tích tốt cũng có thể tìm được một công việc phù hợp.

Giữa trưa nắng gắt, vườn trường tốp năm tùm ba sinh viên đi cùng nhau. Lúc đi học nàng nhận được hai tin nhắn, một tin là của Kim Chính Vũ, nói cho nàng địa chỉ gặp mặt.

Một tin khác là của Chỉ Dao, mời nàng ăn cơm, nàng vốn định đồng ý, bởi vì gặp mặt Kim Chính Vũ hơn mười phút là có thể nói xong lời cần nói, nhưng mà Chỉ Dao lại nhấn tin đến, nói Doãn Lạc Hàn cũng đi cùng, kết quả nàng nói trưa nay có hẹn.

Vừa ra cổng trường, Mân Huyền ngầy ngẩn cả người, một chiếc Ferrary màu đỏ chói đỏ chính ình trước cổng.

Gương mặt đẹp trai đeo kính Gucci của Kim Chính Vũ xuất hiện trước mắt, nhìn thấy nàng, hấn giờ tay vậy. “Hi! Mân Mân...”

“Anh... Sao anh lại tới đây?” Nàng bước nhanh tới, vốn định làm bộ như không thấy hấn, vội vàng chạy sang hướng khác, không ngờ hấn lại không coi ai ra gì lên tiếng gọi nàng.

“Dù sao tôi cũng không có việc gì, liền tới trường em đón em luôn.” Hấn thoải mái mà nhún nhún vai, một bên mở cửa giúp nàng.

Sinh viên đi ngang qua đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn nàng, vì Chỉ Dao, nàng đi đến đâu cũng có người biết là bạn của công chúa tập đoàn Giản Thị, tự nhiên mà con người nàng, bao gồm tất cả mọi người đều biết đến.

Vóc dáng cao gầy cùng dung mạo xinh đẹp cũng từng hấp dẫn một ít người khác phái theo đuổi, kì quái là đều bị nàng từ chối hết, bởi vậy ai cũng tò mò cùng phỏng đoán nàng có phải đã sớm có bạn trai hay không, chính là vẫn không có xuất hiện mà thôi, hiện tại nhìn tiểu tử nhà giàu lái ferrary này hấn là bạn trai nàng.

Nàng đứng cạnh xe, nghe thấy tiếng xì xào bàn tán từ bốn phía truyền đến, giờ phút này nàng tiến thoái lưỡng nan, đành phải ngồi vào trong xe.

Kim Chính Vũ vừa ngồi vào xe, nàng cúi đầu, nhỏ giọng thúc giục, “Mau lái xe đi.”

Một tiếng cười nghiền ngẫm khe truyền đến, “Tôi vẫn nghĩ em là cô gái đặc biệt không cần để ý tới ánh mắt người khác, hôm nay xem ra cũng không phải như vậy, thì ra em cũng...”

Hấn vừa nói, vừa nghiêng người tới gần mặt nàng, trong mắt người khác sẽ thành hình ảnh nóng bỏng cực kì thân mật.

“Kim Chính Vũ, anh lại thế nữa, không được náo loạn.” Nàng hơi đẩy hấn ra, tiểu tử này trêu đùa nàng nhiều quá thành nghiện sao, mỗi lần gặp mặt đều phải trêu chọc nàng một phen.

“Được rồi, em muốn đi ăn cơm ở đâu?” Đôi môi mỏng màu phấn hồng hơi hơi nhếch lên, ngồi thẳng người, khởi động động cơ ô tô.

“Tôi muốn ăn đồ Pháp.” Nàng tức giận nói, trừng phạt hấn trêu đùa nàng, nàng hôm nay nhất định phải chọn đồ ăn đắt nhất, ngon nhất ăn cùng hấn.

Chương 80 Không khí quái dị

“Không thành vấn đề.” Hấn vô tình quặt tay lái, liếc nhìn nàng đang thở phì phì, tươi cười trên mặt càng rạng rỡ, “Thân hình của em thật khô quắt, không hấp dẫn chút nào, nên ăn nhiều một chút, nếu không một trận gió thổi qua cũng...”

Tiểu tử này không nói được câu nào ra hồn, nháy mắt mặt nàng đỏ thành một mảnh, “Đáng giận, Kim Chính Vũ, anh không được nói linh tinh, tôi giống như anh nói như vậy, tôi đây là thon thả được không, hiện tại đây cô còn trăm phương ngàn kế muốn như tôi đâu.”

“Phải không?” Hấn nhìn nàng từ trên xuống dưới, con ngươi màu hổ phách xẹt qua một tia bồn chồn, “Sao mà tôi không thấy?”

“Tóm lại, tóm lại... Không cần anh lo...” Nàng ngoảnh mặt nhìn ra ngoài, căn bản không thể bác bỏ Kim Chính Vũ tiểu tử này.

Bên tai lại truyền đến tiếng cười của Kim Chính Vũ, xe thể thao gần đến bãi đỗ xe, đột nhiên giảm tốc dừng lại bên đường. “Mân Mân, em xuống xe trước, ở chỗ này chờ tôi, tôi đi đỗ xe.”

“Ah, được.” Nàng theo lời xuống xe, nhìn theo Kim Chính Vũ đi xa, nàng lâm vào mê mang, nàng phát hiện tuy mỗi lần bị Kim Chính Vũ làm tức giận đến chết khiếp, nhưng kì thật nàng một chút cũng không để trong lòng, hoàn toàn tương phản mỗi lần nàng buồn bực tâm tình đều là cảm giác thả lỏng chưa bao giờ có, đến tột cùng là vì sao?

Gần mười một năm, nàng phải đeo cái danh con gái của kẻ giết người, vô luận đi đến đâu đều bị người khác nhìn bằng ánh mắt chế nhạo, bởi vậy nàng học được dùng kiên cường bảo vệ, cũng quen với việc yên lặng thừa nhận tất cả. Nàng không lộ ra quá nhiều cảm xúc trước mặt người khác, bởi vì nàng càng để lộ cảm xúc, bọn họ sẽ càng không kiêng nể gì mà cười nhạo nàng, kết quả bị thương vẫn là chính mình.

Có thể hay không, vô hình, nàng đã sớm đem Kim Chính Vũ trở thành người bạn có thể thổ lộ tình cảm, có thể không hề cố kỵ, trước mặt hắn lộ ra hỉ nộ ái ố của bản thân?

Bả vai bị một người vỗ nhẹ, nàng hoảng sợ, khuôn mặt đẹp trai của Kim Chính Vũ ánh vào mi mắt, “Nhập thần như vậy khẳng định là nghĩ đến tôi, em chắc là bị vẻ đẹp trai của tôi hấp dẫn đi?”

“Không có.” Nàng buồn bực đáp lại, tiểu tử này quá tự ki, vẫn là không nói cho hắn thì hơn, “Tôi đã đói bụng, chúng ta đi ăn chút gì đi.”

“Tôi biết nhà hàng Pháp đó đồ ăn rất được.” Kim Chính Vũ chỉ chỉ vào một nhà hàng Pháp trước mặt, nàng còn chưa phản ứng, đã bị hắn lôi kéo về phía trước.

Nàng chưa bao giờ bị người khác phất kéo tay, vốn muốn giằng ra, nhưng nhìn thấy khuôn mặt cực tự nhiên của hắn, nàng hết bản khoăn, có lẽ hắn chính là nhất thời tình thế cấp bách, nói sau chuyện lái xe thuê là nàng đổi ý trước, chuyện này làm nàng có chút bản khoăn.

Nghĩ như vậy, nàng cũng không định rút tay ra.

Lông mi đen đậm bao trùm đôi mắt màu hổ phách, nắm bàn tay trái mềm mại kia, cảm nhận ấm áp của nàng, lòng bàn tay hắn không hiểu sao chảy ra một tầng mồ hôi.

Theo đạo lí mà nói, hắn từng kết giao vô số bạn gái, cảm giác thẹn thùng có chút không yên tâm này không nên xuất hiện, nhưng chỉ cần nghĩ đến, đây là lần đầu tiên mình nắm tay nàng, hắn liền không thể không chế được cảm xúc, hắn chờ đợi ngày này ước chừng đã được một ngàn tám trăm hai mươi chín ngày.

Vừa bước vào nhà hàng, bên tai liền vang lên tiếng violon tao nhã, Kim Chính Vũ hình như là khách quen của nơi này, bởi bàn liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

“Kim tiên sinh, chỗ ngồi đặc biệt của ngài đã chuẩn bị tốt lắm.”

Kim Chính Vũ lịch sự gật gật đầu, kéo Mân Huyền đi đến bàn gần cửa sổ, từ nơi này nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy cảnh phố xá phồn hoa, nếu đến là ban đêm khẳng định sẽ đẹp không sao tả xiết.

Chọn xong thức ăn, bồi bàn lui xuống, Mân Huyền mở ba lô, lấy ra một tập tiền để lên bàn, trước mặt hắn: “Thật có lỗi, Kim Chính Vũ, buổi tối tôi không thể tiếp tục làm lái xe thuê cho anh. Số tiền này trả lại cho anh.”

Khuỷu tay tựa lên bàn, hắn nhìn chằm chằm nàng, “Từ ngày đó buổi tối dừng xe tiếp cú điện thoại đó, em liền là lạ. Nói cho tôi biết, đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì, chính là cảm thấy không quá muốn làm.” Mân Huyền cố nặn ra một nụ cười, che đậy vẻ mặt tự nhiên trên mặt.

“Số tiền này em cứ cầm trước.” Hắn lại đem tập tiền đẩy về phía nàng, thoải mái nói, “Nếu tôi thuê em đảm đương làm lái xe lâm thời của tôi, hơn nữa tôi cảm thấy chúng ta ở chung rất vui vẻ, nên tôi cũng tìm em tính. Tôi thanh toán tiền lương một tuần, em chỉ làm ngày đầu tiên, như vậy đi, về sau chờ em có rảnh, em lại lái xe cho tôi, như vậy có thể chứ?”

Nàng kinh ngạc ngược mắt lên, nàng hoàn toàn không nghĩ hắn sẽ nói như vậy, không biết vì sao, thanh âm của hắn nghe vào tai lại có vài phần buồn bã, như là một loại sợ hãi cực độ cự tuyệt ưu thương.

Đây là Kim Chính Vũ bất cần đời sao? Nàng không biết nói thế nào, kinh ngạc nhìn hấn, mãi đến khi bát tết của bọn họ được mang ra, không khí quái dị mới bị đánh vỡ.

Mân Huyền cầm lấy dao nĩa, bắt đầu cắt thịt bò, lại cảm giác được ánh mắt ý vị sâu xa của Kim Chính Vũ vẫn dừng trên người mình, hấn nhìn ra cái gì sao? Không, không có khả năng, hấn cùng lắm mới chỉ gặp mặt mình mấy lần mà thôi, không có khả năng nhìn ra cảm xúc của nàng.

Vài phút sau, nàng không thể tiếp tục chịu loại tra tấn này, đơn giản ngẩng đầu, “Được rồi, được rồi, anh không cần cứ nhìn chăm chăm tôi, tôi đồng ý với anh còn không được sao?”

“Thật sự? Không dối ý?” Đôi mắt màu hổ phách sáng bừng, khoe môi hấn giờ lên nụ cười chiến thắng, “Một lời đã định.”

“Biết, biết, biết rồi.” Nàng cố gắng không lườm hấn, nhìn thấy vẻ đắc ý không hề che dấu trên mặt hấn, không khỏi có chút hối hận, mình có phải hay không bị vẻ đáng thương của hấn lừa?

Tiểu tử này tuyệt đối là lừa gạt, đáng giận, hấn như sớm biết nàng sẽ mềm lòng đồng ý, nàng cầm gậy cắt tảng thịt bò, bỏ vào miệng nhấm nuốt, bỗng dưng nghe thấy giọng nói vui vẻ của hấn.

“Mân Mân, ánh mắt vừa nãy em nhìn tôi, có phải hay không có cảm giác tim đập mạnh. Điều này chứng tỏ nội tâm của em vẫn là để ý tới tôi, em bắt đầu thích tôi...”

Chương 81 Tình cờ gặp trong nhà hàng

Miếng thịt bò chuẩn bị nuốt xuống bị nghẹn ở cổ họng, nàng cố nuốt xuống, mở to mắt nhìn Kim Chính Vũ, tiểu tử này biết mình đang nói gì sao?

“Kính nhờ, sao có khả năng tôi thích anh, anh còn nhỏ hơn tôi một năm ba tháng, trong mắt tôi, cùng lắm anh chỉ là...”

“Không được nói!” Kim Chính Vũ găm nhẹ ngắt lời nàng, nhếch môi lộ vài phần chua xót. “Lại là những lời này, tôi không muốn nghe, không cần lấy những lời này lừa gạt tôi.”

Kim Chính Vũ như vậy, khác hẳn bình thường, nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hôm nay sao hấn lại khác thường như vậy, mà nàng khi nào thì nói qua những lời này, nàng không nhớ rõ nha.

Lần trước ở công viên trò chơi, nàng nhìn lên chứng minh thư của hấn, thấy được năm sinh tháng đẻ của hấn, hấn cũng mất hứng thế này, thật không biết hấn còn có mặt kì quái.

Dù sao do nàng khơi mào, cũng phải do chính mình kết thúc, nàng lấy lòng cười cười, thanh âm cố hết sức nhẹ nhàng, chậm chạp, nhu hòa, “Ha ha... Tôi sai rồi, tôi không nhắc tới còn không được sao?”

“Về sau không nhắc lại?” Hấn không định buông tha nàng, gắt gao hỏi.

Nàng thỏa hiệp thở dài, giơ ba ngón tay lên. “Được, tôi thề, tôi không bao giờ nhắc lại lại tuổi tác của anh, bằng không đời này liên phạt đời này tôi không lấy được...”

“Ai muốn em thề độc thế?” Hấn nhẹ nhàng cầm lấy ba ngón tay nàng, vẻ mặt trách cứ, “Cẩn thật thật sự em ề chồng.”

“Anh không phải lo lắng sao?” Nàng lườm, thật không biết tiểu tử này lại y hệt con gái, cũng để ý tuổi tác.

Tầm mắt nàng đảo qua một thân ảnh đang bước vào cửa nhà hàng, kia không phải Chỉ Dao sao, người bên cạnh nắm tay cậu ấy là... Doãn Lạc Hàn.

Nàng hút khí lạnh, sao lại trùng hợp như vậy, hai người kia cũng đến nhà hàng này dùng cơm. Trăm ngàn cũng không thể để bọn họ nhìn thấy, nàng vội vàng cúi đầu, cầm lấy khăn ăn làm bộ như đang lau miệng.

Nàng tiếp tục cúi đầu, xuyên qua nhà hàng đông đúc tìm tòi thân ảnh của Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn, ánh mắt lướt qua chậu cảnh lớn, cuối cùng tìm thấy bọn họ ngồi ngời ngời ở bàn ăn sát cửa sổ phía xa xa.

Bọn họ hình như đã chọn xong đồ ăn, Chỉ Dao mỉm cười ngọt ngào nhìn Doãn Lạc Hàn, hai người vừa cười vừa nói, vui vẻ nói gì đó.

“Mân Mân, sao em không ăn, lúc trước không phải nói em rất đói bụng sao?” Đỉnh đầu vang lên tiếng Kim Chính Vũ nghi hoặc, nàng nhìn tảng thịt bò mỡ người trên bàn, vừa rồi chỉ lo cùng hắn nói chuyện, chỉ ăn một miếng, hiện tại cảm thấy bụng rất đói.

Cách nhau xa như vậy, trong nhà hàng cũng rất nhiều người, bọn họ không có khả năng chú ý đến chính mình, nàng thoải mái nghĩ, cầm lấy dao cắt một miếng thịt bò non mềm bỏ vào miệng.

Mới ăn được một nửa, nàng theo bản năng ngẩng đầu nhìn về hướng đó, Doãn Lạc Hàn đang nghe điện thoại, phía đối mặt, không có, Chỉ Dao chẳng biết đi đâu.

Hắn là đi toilet, nàng biết thói quen rất hay ăn được một nửa sẽ trang điểm lại của Chỉ Dao.

“Em đang nhìn gì?” Kim Chính Vũ để ý nàng luôn nhìn đi đâu đó, theo tầm mắt nàng cũng xoay người, kết quả từ góc nhìn của hắn, vị trí của Doãn Lạc Hàn vừa vặn bị bồn cảnh che khuất.

“Không có gì cả, tùy tiện nhìn xem.” Nàng cúi đầu lại cắt một khối thịt bò, đột nhiên nghe thấy một giọng nói ngọt ngào truyền vào tai. “Chính Vũ, trùng hợp quá, sao anh lại ở đây?”

Bàn tay đang cắt thịt nháy mắt cứng lại, giọng nói này rất quen, là Chỉ Dao, cậu ấy... Biết Kim Chính Vũ? Đúng rồi, sao nàng lại quên chứ, nàng sợ dĩ có thể làm lái xe thuê cho Kim Chính Vũ hoàn toàn nhờ Chỉ Dao giới thiệu.

Kim Chính Vũ nhẹ nhàng buông dao nĩa trong tay, kinh ngạc không thôi. “Đúng vậy, Chỉ Dao, em cũng đi ăn ở đây à?”

“Đương nhiên là tới ăn chỗ anh, nhà hàng Pháp này không phải là tài sản của Kim thị sao?” Ngữ điệu của Chỉ Dao thật mềm mại, ánh mắt tựa hồ có chút hứng thú chuyển từ Kim Chính Vũ sang Mân Huyền, “Đây là bạn gái anh? Sao mà nhìn rất quen...”

Thấy rốt cuộc không thể dấu giếm nữa, Mân Huyền hào phóng ngẩng đầu, “Chỉ Dao, là mình.”

“Mân Mân, cậu cậu, sao cậu lại ở chỗ này, cậu.... Chính Vũ... hai người...” Chỉ Dao giật mình lấy tay chỉ chỉ Kim Chính Vũ, lại chỉ chỉ Mân Huyền.

“Không phải, Chỉ Dao, không phải như cậu nghĩ.” Mân Huyền vội vàng giải thích, sợ Chỉ Dao hiểu lầm.

“Không phải em giới thiệu cô ấy cho anh làm lái xe sao, bọn anh cùng lắm chỉ đến ăn bữa cơm thôi.” Kim Chính Vũ hình như nhìn thấy nàng nghĩ gì, về mặt tự tại thay nàng giải thích.

“Như vậy à!” Trên mặt Chỉ Dao hoàn toàn là vẻ không tin, hướng về Mân Huyền chớp mắt vài cái, vẻ mặt thần bí đến nỗi thâm vào tai Mân Huyền, “Mân Mân, không cần phải khẩn trương. Kỳ thật mình giới thiệu cậu với Chính Vũ, cũng là hy vọng cậu và anh ấy có thể phát triển, hiện tại gặp hai người ăn ý như vậy, vẫn là rất có không gian phát triển đó.”

“Chỉ Dao, không được nói linh tinh.” Mân Huyền vội nhẹ tay Chỉ Dao, thật không biết Chỉ Dao miên man suy nghĩ cái gì, nàng không có khả năng thích người nhỏ tuổi hơn, hơn nữa tình cảnh hiện tại của nàng căn bản không xứng với bất cứ ai.

Chỉ Dao cười khê thè lưỡi, quay đầu, ý cười trong suốt nhìn Kim Chính Vũ, “Chính Vũ, em cùng Lạc ca ca cũng ở đây, mấy khi gặp mặt, có cần bảo Lạc ca ca đến đây ngồi, chúng ta bốn người cùng dùng bữa trưa...”

Cái gì mà Doãn Lạc Hàn cũng muốn lại đây, Mân Huyền cảm thấy căng thẳng, tầm mắt không khỏi liếc về phía đó, người kia còn chăm chú nghe điện, khuôn mặt lạnh lùng nghiêng nghiêng, hơi nhíu mày, không khó đoán ra hắn đang nói chuyện công ty.

“Cũng lâu rồi anh không cùng Lạc ăn cơm, vậy cùng nhau ngồi đi.” Kim Chính Vũ giơ tay gọi bồi bàn, thấp giọng muốn tăng thêm chỗ ngồi cùng thức ăn.

Mân Huyền thấy tim mình như ngừng đập, chỉ nghĩ đến cùng ngồi với Doãn Lạc Hàn, toàn thân tóc gáy đều dựng đứng cả lên.

29. Chương 82 - 84

Chương 82 Hấn không ở nhà

Nàng bất an ngồi đó, không động vào thức ăn, dù không làm chuyện gì đui địt, nàng không biết vì sao mình đang hoảng hốt, chính là không muốn nhìn thấy Doãn Lạc Hàn trong trường hợp này.

Được rồi, hiện tại chỉ có biện pháp trốn tránh duy nhất này, nàng buông đĩa ăn trong tay, thở sâu, ngẩng đầu nhìn Kim Chính Vũ: “Tôi...”

“Thật chán ghét!” Chỉ Dao đột nhiên dầm dẫm chân, “Thư kí của Lạc ca ca đến đây, mỗi lần cùng Lạc ca ca hẹn nhau, cô ta đi đến đều không có chuyện tốt gì.”

Mân Huyền hơi sững sốt, nhìn theo ánh mắt Chỉ Dao, một thân ảnh giỏi giang cung kính đứng bên cạnh bàn ăn của Doãn Lạc Hàn, một bộ váy công sở vừa người, kính đen cỡ lớn, hình như là cô gái khi nàng đi gặp Doãn Lạc Hàn đã nhìn thấy.

Chỉ thấy đối phương thấp giọng nói gì đó với Doãn Lạc Hàn, Doãn Lạc Hàn hơi hơi gật đầu, ẩn di động, di động trong ví Chỉ Dao lập tức vang lên.

Chỉ Dao chu môi tiếp nghe điện, sau đó khó xử nhìn Chính Vũ cùng Mân Huyền, “Thật có lỗi, Chính Vũ, Mân Huyền, Lạc ca ca nói phải đi, ngày khác chúng ta hẹn nhau nhé.”

Kim Chính Vũ thoải mái tựa lưng vào ghế ngồi, vô tình nhún nhún vai, “Không sao, về sau còn có cơ hội.”

“Chỉ Dao, tạm biệt!” Mân Huyền vẫy tay, nhẹ nhàng thở ra.

Tầm mắt không khỏi một đường theo Chỉ Dao chạy đến bên Doãn Lạc Hàn, Chỉ Dao như chim nhỏ khoác tay hấn, vui vẻ nói câu gì bên tai hấn, sau đó thấy ánh mắt sắc bén của Doãn Lạc Hàn quét lại đây.

Mân Huyền lập tức cúi đầu, lợi dụng bồn cảnh che khuất chính mình, nhìn thấy Kim Chính Vũ phất tay về phía đó, chào hỏi Doãn Lạc Hàn.

Không biết hấn có nhìn thấy mình hay không, nàng lẩn mất rất nhanh, hấn là sẽ không bị nhìn thấy, nhưng mà nàng không biết vừa rồi Chỉ Dao nói gì với hấn.... Mặc kệ, dù sao chính mình cũng không làm chuyện xấu gì, không có gì phải sợ hãi.

Nàng rất ngạc nhiên, rốt cục Kim Chính Vũ có quen biết với Chỉ Dao, hay là quen biết với Doãn Lạc Hàn... Bởi vì nàng nghe được Chỉ Dao nói cậu ấy cùng Doãn Lạc Hàn tới đây để ủng hộ Kim Chính Vũ.

“Kim Chính Vũ, nhà hàng Pháp này... là sản nghiệp của nhà anh?” Nàng chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn không nhận được phải hỏi.

Bồi bàn nho nhã lễ độ rót rượu vào ly của nàng cùng Kim Chính Vũ, ngón tay phải thon dài của hấn nhẹ nâng ly rượu, mấp môi, chậm rãi mở miệng, “Ừ, em có thích những thứ kia không?”

“Rất ngon.” Nàng gật gật đầu cười cười, sau đó liếm môi, do dự hỏi, “Cái kia... Anh cùng Doãn... à...”

Ánh mắt trong suốt của Kim Chính Vũ ẩn chứa gì đó, nụ cười mang theo một tia sủng nịch, “Em ấp a ấp úng, đến tốt cùng muốn hỏi tôi cái gì? Yên tâm mà hỏi, chỉ cần tôi biết, sẽ nói hết cho em.”

“Quên đi...” Nàng cúi đầu nói xong, hỏi được thì thế nào, cho dù bọn họ là anh em ruột, với nàng cũng là chuyện râu ria.

Kim Chính Vũ đặt lại ly rượu lên bàn, di động vang lên, hấn hơi nhíu mi, cũng không cần nhìn tên trên màn hình, liền ấn ngắt.

“Nếu em thích nhà hàng này, về sau sẽ thường xuyên mang em tới nơi này thưởng thức đồ ăn ngon, còn có đầu bếp nơi này là đầu bếp cao cấp do bọn anh mời từ Pháp sang...”

Người gọi điện thoại hình như quyết bám riết không tha, di động lại vang lên, Kim Chính Vũ lại định ấn ngắt, Mân Huyền nhanh chóng nói: “Anh vẫn là nhận đi, có lẽ người ta có chuyện gấp tìm anh.” Nàng không muốn vì chuyện của mình mà làm chậm trễ chuyện của hắn.

Có lẽ thanh âm tiếp nghe của di động to quá, Kim Chính Vũ vừa mới nghe điện, chợt truyền đến một giọng nói nũng nịu, “Anh yêu, không phải anh nói giữa trưa muốn tới đón em sao? Sao mà người ta trang điểm xong, vẫn không thấy anh xuất hiện đâu... Hay là anh quên em rồi?”

Kim Chính Vũ không nói gì, mắt tự nhiên liếc mắt nhìn Mân Huyền, thấy nàng mím môi cười cười, dù sao nàng ăn cũng khá no rồi, không nên làm cản trở chuyện yêu đương của người ta.

“Kim Chính Vũ, tôi phải đi, buổi chiều còn đi làm thêm. Đừng quên đi đón bạn gái của anh. Tạm biệt!”

Mân Huyền vừa nói vừa cầm lấy ba lô, không đợi hắn kịp lên tiếng, vội chào tạm biệt, ba chân bốn cẳng chạy ra cửa nhà hàng.

Chạy tới bên xe bus, trước mắt đều là những cặp đôi tay trong tay, trong lòng không khỏi dâng lên cô tịch cô đơn, khi nào thì nàng mới gặp Mr. Right của mình đây?

Quên đi, không cần nghĩ này đó, hiện tại trước mắt, còn có rất nhiều chuyện, nàng phải đối mặt. Gần tốt nghiệp, trường học biết các sinh viên đều bận rộn tìm việc, cho nên sắp xếp phần lớn các tiết học đều vào buổi sáng. Tối hôm qua nàng làm một ít lí lịch sơ lược trên máy tính, hôm nay định đi công chứng.

Năm giờ chiều, nàng ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, đi ngang qua nơi công chứng liền đi vào. Lúc sau, nàng đem lí lịch sơ lược bỏ vào ba lô, lại đến một bưu cục gần đó, mua mấy túi hồ sơ.

Làm xong tất cả, nàng mới bắt xe bus, phải trở về chuẩn bị bữa tối.

Trong biệt thự âm u một mảnh, ở phòng khách sờ soạng công tắc điện, Doãn Lạc Hàn không trở về, lòng của nàng cũng trở nên ảm đạm, nàng không biết mình làm sao vậy, sao lại có cảm giác mất mát này?

Nàng muốn gọi điện thoại cho hắn, hỏi hắn khi nào thì trở về, ngẫm lại thấy không ổn, nàng là gì của hắn, sao có tư cách hỏi hắn, chẳng may Chỉ Dao ở bên cạnh, sự tình không phải sẽ bại lộ?

Buông ba lô xuống sô pha, nhìn đồng hồ trên tường, mới sáu rưỡi thôi, nàng quyết định nấu cơm trước, nói không chừng một lúc nữa hắn sẽ trở lại. kết quả nàng làm xong bốn món ăn một món canh, vẫn không thấy bóng dáng hắn đâu.

Mở TV, nhảy kênh lung tung, bất tri bất giác đã bảy giờ rưỡi, nàng vểnh tai, không nghe thấy tiếng động cơ ô tô.

Vì thế tự giễu lắc đầu cười cười, cảm thấy chính mình rất giống đứa ngốc, tắt TV đi, cầm lấy ba lô tính lên lầu.

Chương 83 Thay đổi đột ngột

Mở TV, nhảy kênh lung tung, bất tri bất giác đã đến bảy giờ rưỡi, nàng vểnh tai, không nghe thấy tiếng động cơ ô tô.

Vì thế tự giễu lắc đầu cười cười, cảm thấy chính mình thật giống con ngốc, tùy tay tắt TV, cầm lấy ba lô tính lên lầu, một quyển sách rơi ra khỏi ba lô, nàng xoay người nhặt lên, chợt nhìn thấy bàn đồ ăn cách vách thủy tinh, bước chân trở nên chần chờ, kết quả nàng vẫn là chọn ngồi xuống.

Tựa vào sô pha mềm mại, hôm nay quản lí bố trí việc vệ sinh còn nặng hơn mấy hôm trước, nàng vì muốn về sớm, thân thể chịu đựng công việc lớn, hiện tại vừa mệt vừa đói, đầu càng ngày càng nặng nề, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Biệt thự sáng bừng ánh đèn trong màn đêm, cánh cửa điện tử phát ra một tiếng vang, chậm rãi mở ra, chiếc Cadilla vàng chạy vào, cuối cùng ngừng lại trước cửa biệt thự.

Từ Bang chạy ra khỏi ghế ngồi đằng trước, mở cửa sau, thân ảnh Doãn Lạc Hàn cất bước đi ra, đi lên bậc thang, mới được vài bước, hần như nhớ ra gì đó, quay đầu lại, “Từ trợ lí, sự kiện kia anh sắp xếp ba ngày sau.”

Từ Bang cúi đầu, cung kính nói: “Được, tổng tài, tôi sẽ làm tốt mọi chuyện.”

Doãn Lạc Hàn nhếch môi, con người đen u ám tỏa ra hàn ý bức người, Từ Bang theo hần nhiều năm, vẫn không khỏi bị loại ánh mắt này dọa đến.

“Anh đi về trước, ngày mai nhớ đón tôi đúng giờ.”

Doãn Lạc Hàn dứt tay vào túi quần, xoay người đẩy cửa biệt thự.

Phòng khách yên tĩnh không một tiếng động, hiện tại đã gần mười một giờ, người đàn bà kia khẳng định đã sớm về phòng, bạc môi hần nhếch lên một nụ cười lạnh, lập tức đi lên thang lầu, khéo mắt lại vô ý lướt qua thân ảnh nằm trên sofa.

Hần bước thong thả xuống lầu, nhìn chằm chằm người nằm trên sofa, hơi thở đều đều, nàng sao lại ngủ dưới này, gương mặt xuyên qua thủy tinh nhìn thấy đồ ăn chưa được động vào trong nhà ăn.

Thấy một màn như vậy, bất luận kẻ nào cũng sẽ cảm động, nhưng mà hần sẽ không ngu xuẩn đến mức bị loại kĩ xảo nhỏ này lừa động.

Khuôn mặt anh tuần bao phủ một tầng băng hàn, tâm kế của người đàn bà này thực không bình thường, nghĩ như vậy có thể đã động đến hần sao? Đúng là si tâm vọng tưởng...

Hần hừ lạnh một tiếng, giơ tay định chạm vào bả vai nàng, hàng mi chớp chớp vài cái, đôi môi hồng nộn khê ưm, hai má phần hồng lúng lúng như dự dõ người ta chạm vào nó.

Chết tiệt! Hần rửa thầm, cảm thấy nơi nào đó của thân thể nháy mắt biến hóa, hần muốn nàng, nhưng hần cũng biết nàng đang vào kì sinh lí, hơn nữa theo kế hoạch kia của hần, hiện tại hần không thể đụng vào nàng.

Vẻ lạnh lẽo trên mặt dần biến mất, toàn bộ đường cong trở nên nhu hòa, bàn tay to lại dùng sức lay lay cô gái đang mơ màng, Mân Huyền mở đôi mắt sương mù, nhìn thấy gương mặt trước mắt, vội vàng ngồi dậy. Nàng sao có thể ngủ quên?

“Thực xin lỗi, tôi ngủ quên.” Nàng lúng ta lúng túng nói xong, sợ hần sẽ phát hỏa, dùng sức vỗ vỗ hai má, để chính mình nhanh chóng tỉnh táo trở lại.

Hần lơ đãng, liếc nhìn về phía nhà ăn, “Là anh không đúng, không gọi điện thoại cho em nói hôm nay không cần nấu bữa tối.”

Không ngờ hần lại chủ động nói ra như vậy, nàng nhìn hần chằm chằm, chẳng lẽ như hần nói hôm qua, sẽ chung sống hòa bình với nàng sao? Sẽ không nói năng lạnh nhạt với nàng?

“Em đã ăn tối chưa? Anh nhìn đồ ăn hình như chưa đụng vào, em đi chịu chút.” Hai tay hần dứt vào túi quần, nhẹ nhàng ngồi xuống sofa, thật thân thiết nói với nàng.

Hần ngồi rất gần mình, nàng có thể ngửi trên người hần tỏa ra mùi nước hoa Cologne thản nhiên, còn có độ ấm trong mắt hần...

Nàng không biết làm sao cúi đầu: “Tôi... tôi không đói bụng, hôm nay buổi chiều đã ăn một chút trong cửa hàng bánh ngọt. Tôi... Tôi lên lầu trước...”

Nói xong, nàng nhích sang trái, chạy trốn chết lên lầu, đến lầu hai, mới nhớ ra ba lô không cầm, dưới ánh nhìn chăm chú của hần một lần nữa túm ba lô chạy lên.

Đóng cửa phòng, nàng ngồi lên ghế, nhìn thấy trong thủy tinh phản chiếu khéo môi ý cười của mình, có lẽ mọi việc như hần nói tối hôm qua, sẽ phát triển theo chiều hướng tích cực, thái độ của hần với nàng đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Ý cười trên khéo môi lớn hơn nữa, chỉ cần mỗi ngày có thể giống hôm nay, một năm thời gian cũng sẽ không phải khó chịu như nàng tưởng tượng.

Nàng chậm rãi bước vào phòng tắm, không hề phát giác bức tường bằng giá ngăn cách hẳn với nàng đang từng chút từng chút tan rã.

Năm giờ chiều đúng là giờ cao điểm, trong xe bus vô cùng chật chội, hôm nay ở cửa hàng bánh ngọt, nàng cầm cây lau gốc ghéch đứng đó nghỉ ngơi, trước sau tổng cộng có bảy lần thất thần, thì có sáu lần bị quản lí bắt được, lỗi tai lại bị oanh tạc một trận, may mà không trừ tiền lương.

Sau khi ra khỏi nơi làm thêm, nàng đi thẳng đến cô nhi viện, tự tay giao số tiền gần đây nàng làm lái xe thuê cho Chu viện trưởng, dùng làm tiền thuê dài hạn khỏi đất từ tay tập đoàn Đường Thịnh.

Không biết hôm nay hẳn có về nhà ăn tối hay không, nàng lấy di động ra, nhìn số điện thoại của hẳn, cảm môi do dự nửa ngày, cuối cùng quyết định gửi một tin nhắn cho hẳn.

Xe bus nhanh chóng dừng lại, nàng xuống xe, không đợi di động rung đến lần thứ hai, liền khẩn cấp mở ra, như nguyện nhìn thấy tin nhắn của hẳn, nói sáu rưỡi sẽ về biệt thự.

Hiện tại mới năm giờ hơn, nàng phải chạy nhanh về nhà chuẩn bị mới được, về tối biệt thự, nàng lưu loạt vo gạo, nấu cơm, sau đó xào rau.

Sáu giờ hai mươi lăm phút, cũng giống ngày hôm qua, nàng chuẩn bị bốn món ăn một món canh, cối tạp dề ra, nâng má ngồi yên trên sofa, đúng sáu giờ rưỡi nghe thấy tiếng ô tô đỗ ngoài cửa. Chương 84 Bắt đầu tin tưởng

Tiếng chuông vang lên ngoài cửa biệt thự, nàng đứng dậy muốn mở cửa, nhưng còn rụt rè giẫm chân tại chỗ, ngồi thẳng lưng trên sofa, tiếng bước chân trầm ổn dần dần đi đến, nhịp tim nàng theo đó mà lỡ nửa nhịp.

“Tổng tài, ngày mai tập đoàn chúng ta có một buổi họp báo giới thiệu sản phẩm L&K, ngài phải đến đúng giờ vào mười giờ sáng mai. Còn có, sản phẩm lần này phát sinh kinh phí vượt dự tính, khoảng hơn hai lần...”

Doãn Lạc Hàn mày rậm nhíu chặt, đi nhanh vào phòng khách, kéo caravat bức bách khỏi cổ, không kiên nhẫn cắt ngang bài báo cáo của Từ Bang. “Từ trợ lí, việc này sáng mai anh hãy báo lại với tôi, hiện tại anh lập tức biến mất trước mắt tôi đi.”

“Vâng, tổng tài.” Từ Bang khép lại tập văn kiện, “Những thứ này tôi sẽ đưa đến thư phòng của ngài, sáng mai tôi sẽ cùng lái xe đến đón ngài đúng giờ.”

Doãn Lạc Hàn khoát tay áo, Từ Bang chạy lên lầu, lát sau lại chạy xuống dưới, rồi cung kính hạ thấp người, lại hướng về phía Mân Huyền gật đầu một cái, nhanh chóng biến mất khỏi phòng khách.

Lúc này, nàng bắt giác đứng lên, kinh ngạc nói: “Bữa tối chuẩn bị xong.”

“Ừ, thơm quá.” Doãn Lạc Hàn dùng mũi ngửi ngửi, bên môi lộ ra một nụ cười yếu ớt, trái ngược hoàn toàn với một Doãn Lạc Hàn nghiêm túc, lãnh liệt khi này.

Nàng không biết nên nói cái gì, chỉ thấy hẳn tự nhiên đi vào nhà ăn, “Bữa tối ngon miệng như vậy, đương nhiên không nên để một mình anh độc hưởng, em cũng cùng nhau dùng chút.”

Nàng không khỏi theo đi lên, sỏi một chén cơm đầy cho hẳn, chính mình cũng ngồi xuống ghế đối diện.

Hắn gấp một miếng cá bỏ vào trong miệng, vui vẻ ca ngợi. “Tay nghề của em rất khá. Anh đang nghĩ về sau có thể mỗi ngày ăn món ngon đến như vậy không.”

“Làm, đương nhiên.” Nàng cúi đầu gắp gắp mấy hạt cơm trong bát, má không khỏi nóng lên, một thứ kì diệu nào đó lặng lẽ chớm nở trong lòng.

Thái độ của hẳn với mình quả thực đã thay đổi một trăm tám mươi độ, như vậy lời hẳn nói ngày đó không phải là nói chơi mà thôi.

Từng nghe các hạng mục kinh doanh của Đường Thịnh vô cùng phức tạp, nhìn đến hẳn vừa mới nói chuyện với Từ Bang, không khó để nhìn ra, mỗi ngày hẳn đều phải chịu áp lực công việc rất lớn.

“Có lẽ trước đây chúng ta có chút hiểu lầm, anh không nên đối đãi với em như vậy, anh thừa nhận gần nhất áp lực công việc quá lớn, có thể lúc nói chuyện, làm việc có chút quá khích. Kỳ thật chúng ta trong lúc này không có thâm cừu đại hận, không cần thiết phải làm đôi bên không thoải mái, dù sao sau này chúng ta còn có một năm ở chung.”

Trong đầu lại một lần nữa vang lên lời hắn nói ngày đó, sự cảnh giác với hắn không tự chủ được lơ lửng xuống, nàng thậm chí bắt đầu khát khao cùng tin tưởng sau này thời gian ở chung cũng vui vẻ như bây giờ.

Yên lặng bao quanh nhà ăn, nàng vùi đầu vào bát cơm, một lát sau, nghe thấy tiếng đôi đũa đặt xuống, giọng nói thấp thuận của hắn chậm rãi vang lên: “Anh ăn xong rồi.”

“Ah, vâng, tôi cũng ăn tạm xong rồi.” Nàng nhấm nuốt nốt miếng cơm trong miệng, buông bát xuống, đứng lên bắt đầu thu thập mọi thứ.

Thực tế trong bữa cơm, nàng căn bản không ăn được gì, chỉ lo che dấu nụ cười bên môi mãi không tắt cũng đủ làm nàng đau đầu.

Nàng đứng lên, đi đến bên cạnh hắn bắt đầu thu dọn bát đĩa trước mặt hắn, phát hiện con người đen láy của hắn vẫn gắt gao nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt sáng quắc như lửa, nàng biết hắn có ý tứ gì, nhẹ nhàng nuốt một ngụm nước miếng.

“Tôi, tôi... hôm nay không có khả năng, ngày thứ ba.” Nàng nhẹ giọng nói, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn.

“Không sao.” Giọng hắn không có chút hờn giận nào, chậm rãi đẩy ghế ra đứng lên, hai tay đút vào túi quần, “Thu dọn xong nơi này, em cũng lên lầu nghỉ ngơi sớm đi.”

“Được, cảm ơn anh.” Nàng bưng bát đĩa vào nhà bếp, bước đi nhẹ nhàng, toàn bộ quá trình dùng không đến nửa giờ.

Nàng vừa lòng xoa thắt lưng, nhìn nhà bếp ngăn nắp sạch sẽ, ý cười trên mặt ngày càng rạng rỡ. Lúc này, cà phê trên ngăn tủ rơi vào tầm mắt, nàng chạy tới, ở một bên lại phát hiện một ít hạt cà phê thuần hương, một chủ ý hiện lên trong đầu.

Sau một lát, tay nàng cầm một tách cà phê thơm nồng, Doãn Lạc Hàn hiện tại nhất định đang ở thư phòng giải quyết một đồng văn kiện Từ Bang đưa lên.

Bận rộn ở công ty cả một ngày, trở về còn tiếp tục làm việc, chịu gánh nặng như vậy, thân thể khó có thể không mệt mỏi, trong tay có một ly cà phê nóng hôi hổi thơm ngào ngạt, tin tưởng sẽ giúp hắn phần nào.

Nàng tắt đèn phòng bếp, cẩn thận bê cà phê lên lầu hai, nhẹ nhàng gõ hai lần trước cửa thư phòng, thanh âm từ tĩnh chợt truyền đến: “Tiến vào!”

Nàng cẩn thận đẩy cửa vào, hắn đang vùi đầu trước bàn công tác, chồng văn kiện chất chồng trước mặt cơ hồ đem hắn bao phủ. Không muốn làm phiền tới hắn, nàng nhẹ tay nhẹ chân đi đến, nhẹ nhàng đem tách cà phê đặt bên phải hắn.

Mùi thơm lập tức hấp dẫn sự chú ý của hắn, đôi mắt thâm thúy lóe lên một chút cười nhẹ, bạc môi nhẹ nhàng cong lên, “Cảm ơn cà phê của em. Thoạt nhìn, em đã tiếp nhận lời giải thích của anh.”

Nàng hơi hạ mắt, ngón tay đan vào nhau, ngầm đồng ý với hắn, tiện đà mấp máy môi, “Không quấy rầy anh, em đi ra ngoài trước.”

Nàng vừa mới xoay người, cánh tay hắn đã quăn lên như chớp, ôm eo nhỏ của nàng, dùng sức kéo nàng vào lòng, nàng hơi ngẩng lên nhìn hắn.

“Đừng... Đừng như vậy.. Hôm nay em không thuận tiện...”

Hơi thở của hắn xâm nhập vào khoang mũi, hai gò má của nàng nổi lên một tầng đỏ ửng, một mặt dùng sức cạy tay hắn, một mặt vận vẹo thân thể muốn đứng lên.

“Anh nói rồi không bắt buộc em, đương nhiên sẽ giữ lời.”

Đôi môi nóng cháy của hắn khẽ thì thầm bên tai nàng, khuôn ngực cứng rắn to lớn dính sát vào lưng nàng, qua lớp vải mỏng manh, thân nhiệt ấm áp của hắn từ từ truyền đến, hai gò má ửng đỏ đã kéo dài đến bên tai.

“Vậy anh muốn làm cái gì?” Nàng không khỏi hỏi, nghiêng đầu né tránh môi hắn, bàn tay to chạy khắp lưng như mang theo ma lực nào đó, một dòng điện lưu mãi liệt bùng phát trên người nàng.

30. Chương 85 - 87

Chương 85 Bất an

Hắn không để ý nàng kháng cự, bàn tay to mạnh mẽ xẹt qua vạt áo, nàng hoảng sợ bắt lấy cổ tay hắn, liều mình lớn tiếng nói: “Nói chuyện với anh không giữ lời gì hết, không phải nói không chạm vào em sao?”

“Thật có lỗi, anh không khống chế được.” Nháy mắt, hắn dừng động tác, thanh âm hơi khàn khàn, “Em có biết em xinh đẹp, mê người như thế nào không, chỉ là đứng trước mặt anh, liền cũng đủ làm anh kìm lòng không đậu.”

Hơi thở từ miệng hắn tựa như vô ý xẹt qua da thịt mẫn cảm sau gáy nàng, nàng nhất thời cảm thấy miệng khô lưỡi đắng.

Khuôn mặt tuần tú của hắn kề sát vào nàng, đôi môi thấm ướt khát cầu hôn nàng, cánh tay hắn giữ chặt, để hai tay mềm mại của nàng bám vào thân thể hắn, cuồng nhiệt hấp thụ mật ngọt của nàng, ý nghĩ của nàng trở nên trống rỗng, không thể tự hỏi, chỉ có thể bị động thừa nhận nụ hôn của hắn.

Trong giây lát, di động đột nhiên kêu lên mãnh liệt, hắn mất điếc tai ngơ, đầu lưỡi lửa nóng chặt chẽ quấn quít lấy lưỡi nàng, tiếng chuông phát ra trong căn phòng yên tĩnh càng thêm chói tai, nàng hơi tỉnh táo lại, đẩy hắn ra.

Khí lực toàn thân như bị hút hết, nàng thở hổn hển ngồi phịch trong lòng hắn, “Anh, điện thoại của anh...”

Nhìn khuôn mặt ý loạn tình mê của nàng, bạc môi nhếch lên một nụ cười giả dối, gờ tay cầm lấy di động trên bàn làm việc, đúng lúc này, cổ gáy trong lòng bất an vụn vỡ thân thể, nhảy ra ngoài, trốn biệt khỏi thư phòng.

Điện thoại là thư kí Ôn Nhược Nhân gọi tới, nhắc nhở lịch trình đã sắp xếp sẵn của hắn vào ngày mai, hắn nghe xong rất nhanh liền cúp điện thoại.

Trước mắt hiện lên khuôn mặt thẹn thùng, ngón tay thon dài khẽ vuốt lên môi, không khỏi lại muốn nhắm nháp cánh môi mềm mại kia một lần nữa, chết tiệt! Vốn định dụ hoặc nàng, không ngờ chính mình lại bị nữ nhân này hấp dẫn theo vào.

Nhìn tách cà phê nóng hổi trên bàn, tùy ý búng lên trước mũi ngửi, cười lạnh mấy tiếng, chậm rãi đem cái tách chuyển qua tay phải đến trên thùng rác, cà phê bay ra một tầng sương mù mờ ảo, từ từ chảy xuống.

Hắn ghét nhất loại cà phê còn bỏ thêm sữa, mà còn làm hắn chán ghét hơn, chính là tách cà phê này lại do người đàn bà kia pha.

Kế hoạch đã thành công hơn một nửa, kế tiếp hắn chỉ cần tiếp tục sắm vai, rồi sẽ nhìn đến kết quả, rất nhanh thôi.

Tắm rửa xong nằm trên giường, nàng trần trọc, toàn bộ ý nghĩ đều là lời hắn nói đêm nay, vòng ôm mạnh mẽ của hắn, bạc môi hoàn mỹ, còn có nụ hôn bá đạo mà nóng bỏng vừa rồi.

Đem mặt găt gao vùi vào chăn, nói cho chính mình không thể tiếp tục miên man suy nghĩ, hắn không thuộc về mình, lấy tay sờ lên hai má, phồng tay đỏ ửng vẫn chưa chịu rời đi, tim đập thình thịch còn nhanh hơn.

Không biết mình làm sao vậy, sao lại có loại cảm giác kì quái này, nàng đơn giản xốc chăn xuống giường, lao vào phòng tắm lấy nước lạnh hắt lên mặt, qua một hồi lâu, tâm tình mới bình phục như cũ.

Ra khỏi phòng tắm, đầu óc hỗn loạn của nàng đã thanh tỉnh rất nhiều, vô lực nhào xuống giường, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Cả ngày, trong lòng nàng đều là bất an không yên, đi ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, nàng liền vội vàng về nhà, tuy lúc trước hẳn hẳn tin đến nói hôm nay phải khuya mới trở về, không cần nấu bữa tối, nhưng nàng vẫn không nhận được ý niệm bức thiết muốn nhìn thấy hắn.

Nàng chuẩn bị qua đường, chạy đến bến xe bus phía bên kia, không ngờ có một chiếc xe thể thao đỗ sầm gần phía trước mình, Kim Chính Vũ trong xe từ từ quay sang: “Mân Mân...”

Nàng chậm rãi dừng lại cước bộ, nghiêng đầu nhìn hắn, “Kim Chính Vũ, sao anh lại tới đây? Hôm nay tôi không rảnh lái xe thuê cho anh.”

“Tôi biết.” Kim Chính Vũ đeo kính mát, khóe môi tràn ra ý cười, “Tôi là cố ý chờ em tam tằm, mời em đi ăn đại tiệc.”

“Vì sao đột nhiên lại mời tôi đi ăn đại tiệc?” Nàng chỉ vào chính mình, tiểu tử này lại bày trò gì mới đây?

“Em cứ lên xe trước, đi em tự nhiên sẽ biết.” Hắn cong môi, ý bảo nàng ngồi lên xe.

“Buổi tối tôi còn có việc, ngày khác đi.” Nàng một lòng muốn trở lại biệt thự, hiện tại căn bản làm gì có tâm tư đi dự đại tiệc, giương mắt nhìn đồng hồ trên gác chuông đối diện, đã gần sáu rưỡi rồi.

“Mân Mân, tối nào em cũng thần thần bí bí, không phải em làm hẹn hò đèn bù(1) chứ?”

Trầm mặc một hồi, Kim Chính Vũ có chút dăm chiêu hỏi.

Câu này nghe vào tai nàng không khác một quả bom phát nổ, nàng thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên: “Kim Chính Vũ, tên vô lại ăn nói linh tinh này, tối nào có... Anh coi tôi là cái loại con gái này sao?”

Nói xong câu cuối cùng, nàng rõ ràng cảm thấy mình lo lắng không đủ, tuy rằng nàng không làm việc đó, nhưng làm tình phụ bí mật của người kia, cũng là chuyện thật không chối cãi.

Đầu óc bắt đầu nhanh chóng hoạt động, Kim Chính Vũ vì sao đoán được cái này, hay là hắn theo dõi chính mình, hoặc là hắn âm thầm phái người điều tra....

“Tôi cùng lắm chỉ là đùa vui một chút, phản ứng của em cũng quá mạnh mẽ, chẳng lẽ trong lòng em thật sự có quỷ?” Một tiếng cười nhẹ truyền đến, nàng ngẩng đầu, Kim Chính Vũ nghiêng người nhìn nàng, trên mặt tràn đầy tươi cười cợt nhả.

Đúng, đúng vậy, trò đùa dai, thì ra người này lại trêu mình.

“Kim Chính Vũ, anh này bại hoại.”

Nàng hận không thể xông lên đâm cho hắn hai phát, đồng thời trong lòng lại âm thầm thở ra nhẹ nhõm, may là vui đùa, nếu không nàng thật sự không biết Kim Chính Vũ biết chuyện sẽ đối xử với nàng thế nào, nói cho cùng Kim Chính Vũ quen biết đã lâu với Chỉ Dao, nếu hắn biết, nói không chừng, sẽ rơi vào lỗ tai Chỉ Dao.

Mang theo mâu thuẫn cùng không yên tâm, nàng bước nhanh sang bên kia đường, bên tai nghe thấy Kim Chính Vũ kêu to gì đó, nàng cũng không quay đầu lại.

Đến bến xe, vừa may cũng là lúc xe bus đỗ lại, nàng theo dòng người đi lên xe.

Chương 86

Nàng lên xe, dòng người ùn ùn tiến lên đẩy nàng dựa vào cửa sổ, tầm mắt không khỏi quét qua thân ảnh trong xe thể thao phía bên kia đường, khuôn mặt Kim Chính Vũ cũng đang nhìn về phía này, khoảng cách quá xa, nàng nhìn không đến vẻ mặt của hắn, lại đột nhiên cảm thấy ánh mắt của hắn có thứ gì đó không thể giải thích nổi.

Xe bus dần dần đi xa, tầm mắt của nàng cũng thay đổi theo, cho đến khi hoàn toàn không thấy rõ hân, nhất định chính là mình nghĩ nhiều quá rồi, nàng lắc lắc đầu cười cười.

Trở lại phòng khách lạnh lẽo của biệt thự, nàng tùy ý làm chút thức ăn nhét đầy cái bụng trống rỗng, cúi đầu ngồi vào trước bàn học, lấy ra một ít tài liệu hôm nay mượn được của thư viện trường, sau đó mở máy tính.

Đạo này nàng đang viết luận văn tốt nghiệp, tính tìm một số thông tin có thể hữu dụng trên mạng.

Đột nhiên, hình đầu con thỏ nhảy lên vài cái, là Chỉ Dao, mở ra cửa sổ thấy, mặt trên viết: “Mân Mân, cậu cùng Kim Chính Vũ tiến triển thế nào rồi?” Phía dưới là một khuôn mặt tươi cười le lưỡi cười khê.

Mình cùng Kim Chính Vũ trong lúc đó căn bản là không có khả năng.

Nàng vốn định trả lời như vậy, nhưng cuối cùng cái gì cũng không làm, nàng cảm giác được, người chịu thương tổn lớn nhất khi nàng cùng Doãn Lạc Hàn duy trì quan hệ, không phải chính mình, mà là Chỉ Dao.

Nàng ở ngay biệt thự này, làm tình phụ của Doãn Lạc Hàn, cuộc sống như vậy căn bản chính là đánh cắp của Chỉ Dao, nàng có khác gì bọn trộm cắp?

Tên ăn cắp? Đúng vậy, nàng là một tên ăn cắp.... Nàng ngẫm nghĩ đến loạn óc, lâm vào mê mang trầm tư, nhưng là lòng của nàng căn bản không thể bình tĩnh lại, như có một đoàn loạn ma để trong lòng, để ý cũng để ý không rõ.

Tâm trạng phức tạp, nhưng mà lỗi tai hình như tự có chủ trương của nó, luôn nghe ngóng động tĩnh ngoài biệt thự, cuối cùng nàng quyết định tôn trọng ý nguyện chính mình, ra khỏi phòng, chạy xuống lầu, đứng ở cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài.

Từ biệt thự thẳng ra cổng lớn, sáng bừng nhưng cũng lặng im, nàng đi qua đi lại trong phòng khách, mãi đến khi đồng hồ báo thức chỉ mười một giờ, nàng cảm thấy có chút mệt mỏi, thân thể càng ngày càng nhẹ, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Không biết qua bao lâu, một thứ ấm áp gì đó nhẹ nhàng vỗ má nàng, nàng hơi kinh ngạc, chính mình lại không cẩn thận ngủ quên. Xoa xoa mắt, nàng chậm rãi ngồi dậy.

Khuôn mặt tuần tú phóng đại bỗng dưng hiện ra trước mặt, nàng theo bản năng lui về sofa phía sau, lảng lảng nói: “Anh đã trở lại.”

“Sao lại ngủ ở đây, không phải đã bảo em không cần chờ sao?” Doãn Lạc Hàn cởi bộ âu phục màu đen trên người, đắp lên cho nàng, “Ban đêm dễ dàng cảm lạnh, em mặc ít quá.”

Bị hân nói như vậy, thân thể quả thật cảm giác được một trận rét lạnh, nhưng áo khoác vừa choàng lên người nàng lại mang đến ấm áp, e lệ hạ mi mắt: “Cảm ơn!”

“Đúng rồi, ngày mai em không cần làm bữa sáng. Bây giờ quá muộn rồi, em lên lầu nghỉ ngơi đi.” Hân chậm rãi đứng thẳng người, tiếng nói truyền đến trên đỉnh đầu, mang theo lo lắng cùng thân thiết.

Đôi mắt tối đen tỏa ra ý cười ôn hòa, nàng vội vàng nhìn sang chỗ khác, “Vâng, ngủ ngon.”

Sau, nàng cúi đầu kéo áo khoác hân choàng lên người, chạy nhanh lên lầu.

Thân ảnh cao lớn đuổi kịp bước chân của nàng, nàng lại bước nhanh hơn, đến lầu ba, nàng trở lại phòng ngủ của mình, nháy mắt trước khi đóng cửa, nàng tình cờ nhận thấy hân đứng trước phòng ngủ của hân xoay người lại nhìn nàng, bạc môi nhẹ mở: “Ngủ ngon!”

Mắt thấy nàng tựa như nai con then thùng đóng cửa phòng ngủ, hân đi thông thả, tao nhã đến trước tủ rượu, thưởng thức một ly rượu nho, khuôn mặt tuần mỹ ẩn ẩn hừng hực thú lạnh lẽo.

Hôm nay hân cố ý về muộn, kết quả y như hân dự đoán, lúc trở về nhìn thấy nàng ngủ quên trên sofa, nàng đang đợi hân, không cần đoán cũng biết từ chàng vắng, nàng vẫn chờ hân.

Cái này chứng tỏ tất cả tiến triển đều vô cùng thuận lợi, nàng đã hoàn toàn tiếp nhận hân không phải sao?

Một đêm ngon giấc, đến mức đồng hồ báo thức chưa kịp vang, nàng đã tỉnh, thoải mái vươn vai một cái.

Hôm nay cửa hàng bánh phát lương, nàng quyết định đi ngân hàng lấy tiền trước, sau đó mua chút gì đó đi thăm tù, thuận tiện hỏi ba ba một chút, có phải có một người bạn là lão bá hay không?

Lúc đi qua phòng hán, thấy cửa vẫn đóng chặt, biết hán còn ngủ, nàng cố ý bước nhẹ nhàng.

Tuy rằng hán nói sáng nay không cần làm bữa sáng, nhưng nàng vẫn làm hai phần sandwich, pha hai chén sữa nóng, đem phần của hán đặt lên bàn ăn, uống hết chén sữa của mình, một bên cắn sandwich, một bên bước ra cửa.

Tùy tay khóa cửa, cách đó không xa có chiếc xe điện màu xanh dừng lại trước mặt nàng, “Xin hỏi cô ở nơi này? Cô là Lăng Mân Huyền?”

Mân Huyền gật đầu một cái, lập tức nghĩ tới gì đó, “Có phải tôi có thư?”

“Đúng vậy, nơi này có một phong thư của cô.”, người đưa thư lấy một phong thư khỏi bưu kiện sau xe, đưa cho nàng, sau đó lái xe đi rồi.

Nàng cố kìm tâm tình nhảy nhót, xé thư, chăm chú đọc nội dung bên trong, đây là một tạp chí mới, người ta bảo nàng ba ngày sau tham gia thi viết.

Tạp chí này tuyển dụng nhân tài cực kỳ nghiêm khắc, một khi đi thi viết còn có 80% có thể qua.

Thật tốt quá, không thể tưởng tượng, nàng chỉ thử gửi đến mấy tạp chí cùng tòa soạn báo mà chính mình thích, không đến vài ngày liền có tin tức tốt truyền đến.

Gần đây vận may của nàng thật không sai, sự tình tốt theo sau mà đến, đây không phải chứng tỏ bánh răng vận mệnh bắt đầu dịch chuyển, vận may bắt đầu ưu ái đến nàng sao?

Nguyên vọng của nàng, thật ra rất đơn giản, sống một cuộc sống bình thường, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc ổn định, cố gắng kiếm tiền, không phải đi làm công khắp nơi, bị người ta bắt nạt cùng khinh thường, bị chỉ vào lưng mắng nàng là con gái tên giết người.

Nàng chỉ hy vọng được xã hội khẳng định, có một phần tôn nghiêm, dù chỉ là một ước mong nhỏ nhoi trong mắt người bình thường, nàng lại đau khổ chống đỡ mười một năm.

Chương 87 Linh Điểm Club

Sau khi rút tiền ở ngân hàng, nàng đi thẳng đến siêu thị, mua một ít đồ ăn ba ba thích cùng mấy đồ dùng hàng ngày, mang theo túi lớn túi nhỏ đi thăm tù, hơn nửa giờ sau nàng đi ra.

Tinh thần cùng tình trạng của ba ba không tốt như trước, nàng ần ần lo lắng, hoài nghi ba còn có thể chờ đến ngày được phóng thích, chuyện lão bá nàng cũng hỏi qua ba ba, ba ba nói là bạn bè quan hệ làm ăn, hỏi nàng tính danh đối phương, nàng ngại ngần cả người, ngày đó nàng căn bản không hỏi đến.

Lần sau gặp lão bá nhất định phải hỏi cho rõ ràng, nàng nghĩ như vậy. Không biết từ khi nào đã chạy đến cửa biệt thự, thói quen lục tìm túi quần, trống trơn, lại bỏ ba lô xuống tìm kiếm, ngay cả túi trong nàng cũng tìm qua, vẫn là không thấy.

Ba lô trong tay vô lực rơi xuống, nhất định sáng nay ra ngoài quá vội vàng, nàng nhất thời đã quên lấy chìa khóa, hiện tại phải làm sao bây giờ? Nàng nắm chặt lan can, ngẩng đầu xác định độ cao của nó, thở dài, chậm rãi ngồi xuống bậc thang.

Xem ra chỉ có thể lẳng lặng chờ Doãn Lạc Hàn trở lại, tập đoàn Đường Thịnh không thể tiến đến, lần trước mang văn kiện cho hán đựng phải Chỉ Dao, may mà nàng thông minh bịa ra cái lí do, lần này lại đựng phải Chỉ Dao lần nữa, nàng khả năng cũng không tìm ra cái cớ nào khác.

Nàng nhìn đại lộ bên phải, hán nếu trở về, xe khẳng định đi đường đó, lại nhìn giờ trên di động, mới năm giờ bốn mươi phút, mấy ngày nay hán đều khuya mới trở về, có thể là bận công tác quá.

Dù sao nàng cũng không vội, vẫn là ngồi ở chỗ này kiên nhẫn đợi đi.

Ánh hoàng hôn cuối cùng phóng ra một chút điểm lệ liền yên lặng biến mất, bóng đêm dần dần buông xuống, đèn đường bốn phía bắt đầu bật lên, một chiếc xe thể thao quý báu lao qua trước mặt.

Mí mắt nàng lại hạ xuống, đây là lần nhìn lên thứ bảy trăm năm mươi ba, chẳng lẽ chính mình phải chờ ở chỗ này tới nửa đêm sao?

Vẫn là gọi điện thoại đi, cùng lắm thì, nàng vụng trộm trộm ở nơi nào đó bên ngoài công ty bọn họ, hẳn để Từ Bang hoặc thư kí thân thiết mang chìa khóa lại đây, cũng còn hơn nàng cứ chờ ở ngoài biệt thự thế này.

Ừ, cứ làm như vậy đi. Nàng lập tức gọi cho Doãn Lạc Hàn, đã lâu mà không có người bắt, nàng gọi thêm vài lần nữa, vẫn là như vậy.

Ba một tiếng khép lại di động, tựa cằm vào đầu gối, tiếp tục chờ, lại qua nửa giờ, không biết sao có một trận gió lạnh chui thẳng vào áo, nàng rung mình một cái.

Lại gọi điện cho hắn, bên tai chỉ nghe thấy tiếng “Đồ...”, ngay lúc nàng định ngắt, điện thoại đột nhiên được tiếp, truyền đến tiếng nói trầm thấp của hắn.

“Chuyện gì?”

“Em... Em quên mang theo chìa khóa.” Nàng cắn cắn môi nhẹ giọng nói.

“Anh không nghe thấy gì cả, em lặp lại lần nữa, nơi này rất ồn.”

Bên tai truyền đến tiếng của hắn còn kèm theo tiếng nhạc âm ỉ, hắn không ở công ty sao?

“Em nói em quên mang chìa khóa, anh nếu không thể thì có thể bảo Từ Bang đưa cho em chìa khóa một chút, hoặc để em trực tiếp đi lấy cũng được.” nàng không khỏi cao giọng.

Đầu dây bên kia hắn không nói gì, như đang tự hỏi gì đó, chỉ có thể nghe thấy tiếng nhạc ồn ào, một lát sau, hình như hắn đi tới nơi nào khác im lặng hơn, thanh âm truyền đến thực rõ ràng.

“Hiện tại anh ở Linh Điểm Club đường Trúc Huy, em trực tiếp lại đây đi.”

“Linh Điểm Club đường Trúc Huy, được, em đã biết.” Nàng lo lắng lặp lại một lần, cúp điện thoại, chạy khỏi khu biệt thự xa hoa.

Hai mươi phút sau, nàng đứng trước cửa Club cao cấp nhất của thành phố, đẩy cửa đi vào, còn có một người bồi bàn ân cần đón đi lên.

“Ách, tôi muốn tìm Doãn Lạc Hàn một chút.” Nàng vừa nói, một bên nhìn khắp bốn phía, đèn màu rực rỡ, âm nhạc cuồng loạn, cả trai lẫn gái hồn nhiên nhảy nhót hất tóc.

Bồi bàn nghe đến đó, nhanh chóng phản ứng, “Được, tiểu thư, Doãn đại tổng tài ở phòng VIP số 6, cô đi theo tôi.”

“Vâng, cảm ơn.”

Bồi bàn bắt đầu dẫn đường, nàng đi theo sau, ánh mắt tò mò nhìn một đám người vờ vịt theo nhạc, đây là lần đầu tiên nàng đến những nơi thế này, thì ra câu lạc bộ dành cho kẻ có tiền cũng tranh cãi âm ỉ cùng điên cuồng thế này.

Chính giữa sàn nhảy thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười hưng phấn vui vẻ, tất cả các cô gái hình như đều vây quanh một thân ảnh thon dài chuyển vòng.

Cơ ngực đẹp để lộ ra khi thân thể lắc lư, chiếc áo sơ mi nửa mở nửa khép, thu hút ánh mắt thèm nhò dãi từ khắp bốn phía, mái tóc màu nâu vàng che khuất mặt hắn, nàng không thể nhìn ra tướng mạo đối phương, nhưng nàng trực giác, người này rất giống Kim Chính Vũ.

Có thể là hắn hay chăng? Nàng muốn nhìn lại lần nữa, bồi bàn nói vọng lại phía sau: “Tiểu thư, phía trước là phòng VIP số 6, trước khi cô đến, Doãn đại tổng tài đã nói qua, để cho cô trực tiếp đi vào.”

“Được, cảm ơn anh.” Nàng hướng bồi bàn gật đầu một cái, người này hơi khom thắt lưng, nhanh chóng tránh ra.

Tay phải đặt lên tay nắm cửa, do dự không thôi, hiện tại hẳn ở bên trong một mình, hay là lại bàn chuyện với khách hàng, nếu thế, nàng đi vào có được không?

Nhưng mà nghĩ lại, nếu hẳn để nàng đi vào, nhưng vậy hẳn là không quan trọng, an ủi chính mình một chút, nàng ở cửa ra, bên trong im ắng, cánh cửa mở lớn hơn nữa, trên ghế chỉ có một thân ảnh cao lớn đang cúi đầu xuống chén rượu.

Nghe thấy tiếng động, hẳn lạnh nhạt ngẩng đầu, hơi hơi nhếch lên một nụ cười mỉa hoặc, “Em đã đến rồi, tiến vào ngồi đi.”

“Không cần khách khí, em tới để lấy chìa khóa.” Nàng khoát tay, đánh giá gian phòng gọi là VIP còn lớn hơn phòng ngủ của nàng này, những kẻ có tiền thật sự là xa xỉ.

Ẩn ẩn có dòng khí quý dị phiêu tán trong không khí, nàng thấy hẳn cũng không lấy chìa khóa ra, mà tiếp tục rót một thứ rượu màu đỏ vào chiếc ly khác.

“Gấp gáp như vậy làm gì? Ngồi xuống uống trước một ly.”

31. Chương 88 - 91

Chương 88 Nhìn ra ý định

Lại là rượu, lần trước chính vì rượu mà nàng rước lấy một đồng phiền toái, nàng đã sớm thấy nó là: “xin miễn cho kẻ bất tài”. Nàng nhìn chằm chằm chất lỏng màu hồng trong ly, cố kìm lui về sau vài bước.

Hắn nở nụ cười có vài phần vô hại, bưng ly rượu lên, hướng nàng tăng thêm một chút: “Thế nào? Em không hãnh diện? Anh hôm nay khó được mời em một chén.”

Gian phòng này chỉ có hai bọn họ, dù sao hẳn cũng không ác ý, chỉ cần không cần uống hết như lần trước, lễ phép nhấp môi cũng không sao.

Nàng chậm rãi đi đến gần hắn, giơ tay nhận lấy, hai ly rượu khẽ chạm, phát ra tiếng thanh thúy, nàng nhấp một ngụm, cảm giác cũng không cay lắm.

“Loại rượu này rất thích hợp với phụ nữ.” Hẳn cũng nhấp một ngụm, hơi giơ ly rượu về phía nàng, tiếng nói dụ hoặc mà trầm thấp, “Uống hết nó cũng không sao.”

Nhìn thứ rượu màu đỏ lẳng lặng trong ly, nàng đưa ly rượu lên môi, lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, vài thân ảnh bước vào.

“Doãn tổng, lần này ngài quá, ... Quá khách khí, an bài cho tôi một lần điếm... điếm phúc như vậy, tôi nên.... Nên...”

Người trung niên vừa bước vào trái phải ôm hai cô gái khêu gợi, xem ra đã ngà ngà say.

Doãn Lạc Hàn trên mặt xẹt qua một chút khác thường, cúi đầu lại rót một ly, “Lý Đồng, ngài nói gì vậy, ngài là bạn của ba ba tôi, sinh ý giao tình nhiều năm như vậy. Lần này lại là hạng mục hai bên cùng ký kết, thịnh tình chiêu đãi ngài cũng là đương nhiên.”

Nhân lúc hẳn đang cùng Lý Đồng nói chuyện không chú ý, nàng lặng lẽ đổ rượu vào bồn cây cảnh bên cạnh, chính mình rất dè chừng rượu, không muốn lại xảy chuyện như lần trước.

Nàng vừa nâng cốc đặt lên bàn, nháy mắt liền cảm thấy đầu óc choáng váng, mọi vật trước mắt lay động lợi hại, nàng tựa hồ cảm thấy người tên Lý Đồng kia đang nhìn mình không chớp mắt.

“Doãn tổng, người đàn bà bên cạnh ngài bộ dạng cũng thật có hương vị.” Lý Đồng chậm rãi đẩy hai ả đàn bà trong lòng ra, mãnh liệt nhìn chằm chằm nàng.

Đầu quá nặng, nàng phải tựa vào sofa phía sau, trước mắt mơ mơ hồ hồ, bóng người chồng chất, nàng nhắm hai mắt lại.

Doãn Lạc Hàn không nói gì, Lý Đồng lại tiếp tục nói xong, “Doãn tổng, đây là người đàn bà của ngài đi, ngài thật có mắt nhìn, làn da cũng thật trắng nõn a, đáng người cũng rất được, là loại tôi chưa hưởng qua...”

Nàng dần bình tĩnh hơn, ánh mắt không thể mở ra, nhưng lỗ tai lại phát huy tác dụng, nghe được rất rõ ràng, không phải lão già kia có chủ ý gì với mình chứ... Sẽ không, Doãn Lạc Hàn sẽ bảo vệ nàng.

Doãn Lạc Hàn trầm mặc không nên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng rót rượu.

Chuông cảnh báo trong người reo vang ầm ỹ, nàng sâu sắc cảm giác cặp mắt đáng khinh kia đang đánh giá nàng như một món hàng hóa. Nàng muốn giãy dụa đứng lên, nhưng toàn thân mềm nhũn không còn chút sức lực nào, xem ra chính mình thật sự say.

Nhưng mà đừng lo, hắn sẽ bảo vệ nàng, nàng cũng không lo lắng điểm này.

“Lý Đồng, đàn bà đối với tôi mà nói, chỉ là một bộ quần áo, vừa mặc thì thấy mới mẻ, nhưng qua một thời gian, cảm giác mới mẻ sẽ không còn, cho dù ngài không mượn của tôi, tôi cũng sẽ ném nó xuống.”

Lòng của nàng bị những lời này cắt vào, không, đây không phải là hắn, không phải hắn nói, hắn sao lại có thể nói như vậy, nàng không phải đặc biệt với hắn sao?

“Được, được, được lắm, tôi hiểu ý tứ của anh rồi, tôi đây cũng không khách khí đâu!” Không trung vang lên tiếng xoa tay hưng phấn, nàng cảm nhận lão già phun hơi thở đục ngầu kia đang dần dần tới gần mình.

Nhưng mà thân thể của nàng không thể nhúc nhích, quan trọng nhất là, sô pha hơi chấn động, Doãn Lạc Hàn hình như đứng lên, “Lý Đồng, cô ta đã uống rượu, ôn nhu một chút.”

Tiếng nói của hắn rõ ràng như thế, mang theo áy náy không hề che giấu. Nàng không hiểu, nàng thật sự không hiểu, cho dù chân tướng như hắn nói, cảm giác mới mẻ về nàng đã qua, vì sao hắn không ném nàng đi, mà lại như bây giờ, đem nàng trở thành món hàng cho người khác đổi lấy lợi ích.

Nàng lo lắng muốn đứng dậy hỏi rõ tất cả, nhưng đầu óc mơ màng choáng váng lợi hại, khí lực trong cơ thể như chìm xuống, nàng không thể dùng nửa phần lực.

Hắn nói muốn chung sống hòa bình, ngày đó hắn đối nàng độ ẩm có thêm, cũng tôn trọng nàng, hiện tại vì sao lại phải như vậy? Nàng nghĩ không ra, nàng tưởng không rõ, chẳng lẽ đây là cảnh trong mơ?

“Hiện tại ta thật phi thường muốn hưởng hương vị người đàn bà này.” Có bàn tay béo mập xa lạ run run niết khuôn mặt trơn bóng mềm mại của nàng, mùi rượu hơi thối cũng theo đó chui vào lỗ mũi.

Đây không phải mộng, đây thật sự không phải mộng, nàng rốt cuộc không thể lừa gạt chính mình, Doãn Lạc Hàn, vì sao hắn phải đối đãi với nàng như vậy? Lòng của nàng từng từng chút rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Lý Đồng, chúc ngài hưởng thụ vui vẻ.” Hắn trầm thấp nói, theo sau vang lên tiếng bước chân của hắn cùng... tiếng sập cửa.

Hắn đi ra ngoài, hắn thế nhưng cứ như vậy đi ra ngoài.

Ý nghĩ chợt trở nên thông suốt, thì ra tất cả đều là cạm bẫy, chén rượu kia hắn đã giả trò gì đó, nếu không sao có thể chỉ nhấp một ngụm rượu liền ngã xuống, như vậy nàng tuyệt đối rơi vào tình huống cái gì cũng không biết bị hắn đưa cho lão già này.

Từ khi nàng gọi điện thoại cho hắn, hắn nói nàng đến Club lấy chìa khóa, từ lúc đó hắn đã không có ý tốt đẹp gì, suy nghĩ cẩn thận lại, nàng như rơi vào băng ngục vạn năm, lạnh thấu từ đầu đến chân.

Vì sao hắn phải như vậy? Vì sao? Nước mắt nóng bỏng theo khóe mắt rơi xuống, bàn tay xấu xa kia bắt đầu cởi bỏ áo khoác của nàng, nàng dùng hết toàn lực mở đôi mắt trầm trọng, dùng âm thanh hư nhuyễn nói xong, “Dừng tay, không được động vào tôi... Ông tránh ra, tránh ra.... Có nghe hay không?....”

“Hả, thì ra còn tỉnh... Hắc hắc, mọi chuyện càng lúc càng vui vẻ...”, ” So với việc cô em bất động như người chết, chẳng bằng bây giờ có cảm giác.”

Bàn tay móng lợn kia cởi áo khoác của nàng xong, lại bắt đầu cởi bỏ quần trên người hắn.

Chương 89 Hấn trả thù

“Tổng tài, xin thứ cho tôi lẩm miệng. Như vậy có phải không được hay lắm hay không? Kỳ thật Lăng tiểu thư cho dù mắc lỗi nặng, làm như vậy có phải hay không có chút... À...”

“Câm miệng!” Doãn Lạc Hàn khàn khàn gầm nhẹ, vẻ băng hàn nháy mắt bao phủ cả khuôn mặt lạnh lùng, “Từ trợ lí, chuyện này không đến lượt anh xen mồm.”

Từ Bang lo lắng nhìn Doãn Lạc Hàn đẩy cửa ra, bình thường hắn hoàn toàn nghe lệnh tổng tài, nhưng lần này hắn thật sự cảm thấy tổng tài làm việc có điểm quá đáng, vì thế lại mạo hiểm mở miệng.

“Thông qua một thời gian dài tôi tiếp xúc với cô ấy, thật ra đó là một cô gái vừa kiên cường vừa thông minh, ngài đem cừu hận đổ lên đầu cô ấy, như vậy mà nói là không công bằng với cô ấy....”

Ánh mắt sắc bén của Doãn Lạc Hàn quét qua Từ Bang, táo bạo ra tiếng, “Từ trợ lí, hôm nay có phải anh nói hơi nhiều rồi không? Hiện tại lập tức gọi điện thoại kêu lái xe đến cửa cầu lạc bộ đón tôi.”

Nơi này cách âm rất hiệu quả, căn bản không thể nghe được một chút động tĩnh nào bên trong, Từ Bang lực bất tòng tâm nhìn cửa phòng, sau đó lấy điện thoại ra gọi vào số của lái xe.

Qua một phút đồng hồ, hắn cung kính nói với Doãn Lạc Hàn, “Tổng tài, lái xe đã lái xe đợi ở cửa.”

Doãn Lạc Hàn không có thêm động tác gì, xuất thần nhìn chăm chú vào cánh cửa đóng chặt, ánh mắt phức tạp khó giải thích, nắm chặt tay, tựa hồ ẩn nhẫn gì đó.

“Tổng tài, xe đã chuẩn bị xong.” Từ Bang lại nhắc nhở một câu.

Khuôn mặt Doãn Lạc Hàn khôi phục bình tĩnh, hai tay dứt túi quần, xoay người đi nhanh ra hành lang.

Hắn đi qua sàn nhảy huyền ảo, không hề chú ý tới có một thân ảnh quen thuộc đang bước nhanh đến gian phòng.

Toàn thân nàng vì sợ hãi mà run run, thử động vài lần, thân thể hình như khôi phục một chút, rượu này nàng chỉ uống một chút, chỉ có tác dụng tạm thời với nàng, nàng liều mạng chuyển thân tránh đi bàn tay xâm phạm kia.

“Buông ra... Ông rất xấu xa... Buông... Có nghe thấy hay không... Tôi không phải tự nguyện.... Tôi muốn tố cáo ông... Ông đây là xâm phạm phi pháp...”

“Cô em thành thật chút cho tôi.” Một bạt tai nháy mắt tát thẳng vào mặt nàng, khuôn mặt già nua bỗng trở nên dữ tợn, “Phi pháp? Nơi này đã bị bao tiền, cho dù tôi hiếp cô em, cũng không có người làm chứng. Đến lúc đó tôi nói cô em vì tiền, cô em tự nguyện, ai có thể làm gì tôi? Nói sau, cô em được Doãn Lạc Hàn tặng cho tôi, hiện tại tôi có quyền hưởng dụng cô em...”

Nàng bị lệch trọng tâm mà lại bổ nhào xuống sô pha, gương mặt đau đớn nóng cháy, nhưng sao có thể so với miệng vết thương trong lòng đau nhức, phần nộ đốt cháy lồng ngực nàng, Doãn Lạc Hàn hắn căn bản chính là ma quỷ, ma quỷ, hắn sao có thể làm như vậy, sao có thể đối xử với nàng thế này?

Đến tột cùng nàng đã làm sai cái gì, để hắn phải dùng phương pháp ti bỉ hạ lưu đối phó với nàng?

Nàng liều mạng nhớ lại, nếu có thể coi là đúng, chỉ có vài ngày trước sáng sớm nàng lớn mật phản bác hắn, sau đó thái độ của hắn với nàng đột nhiên thay đổi bất ngờ, đúng, là như vậy, nhất định là hắn trả thù nàng....

Nàng vừa thông suốt chuyện kia, tóc đã bị bứt lên, bị lão già dùng sức kéo đến gần cái miệng hôi thối của hắn, nàng liều mạng muốn lắc đầu, nhưng mà càng như vậy, da đầu càng đau đớn khó nhịn, nàng không thể tiếp tục né tránh, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Doãn Lạc Hàn, nếu đây là phương thức anh trừng phạt tôi, như vậy, chúc mừng anh, anh thắng rồi....

Cửa bị văng ra, vang lên tiếng bước chân dồn dập, sức nặng đặt lên người đột nhiên biến mất, tiếp đó nàng nghe thấy một trận kêu rên.

Sao lại thế này?

Nàng mở đôi mắt đắm lệ mơ hồ, khuôn mặt đẹp trai che kín lo lắng, là Kim Chính Vũ, người cứu nàng là Kim Chính Vũ.

Hắn lo âu đánh giá nàng, lập tức cởi áo choàng lên người nàng, nâng mặt nàng lên hỏi, “Em có làm sao không? Thương đến làm sao?”

Miệng vết thương trên mặt bị chạm phải, nàng hút khí, đầu cúi thấp xuống tận ngực, nàng chật vật như vậy, nàng không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy, thật muốn tìm một chỗ trốn vào, vĩnh viễn cũng không cần đi ra.

Hắn chậm rãi đỡ nàng ngồi lên ghế sofa, hắn mắng một tiếng, lửa giận thiêu đốt trong mắt, “Lão già chết tiệt, mày thế nhưng đánh cô ấy, mày sẽ phải trả giá đại giới vì việc này....”

Hắn bước vài bước đến gần lão già mới bị ném ra xa, một phen túm chặt cổ áo đối phương, hung hăng nện mấy đấm.

Lý Đồng chưa từng bị như vậy, nhất thời tru lên như heo bị chọc tiết, “Giết người.... Có người muốn giết người a.... cứu mạng.... Cứu mạng..... Người đâu, mau đến.... Tai nạn chết người mất....”

Trước cửa nháy mắt tụ tập một ít người thích xem náo nhiệt, có mấy bồi bàn hình như nhận ra Kim Chính Vũ, đi lên trước, lại bị ánh mắt làm cho người ta sợ hãi dọa cho, do dự mà không dám bước về phía trước.

“Kim Chính Vũ, đừng đánh, dẫn tôi đi, tôi không muốn ở trong này....”

Nàng run rẩy chạy lên, kéo bàn tay hắn lại, nàng đã chịu quá nhiều khuất nhục, nàng không muốn tiếp tục ở trong này mất mặt xấu hổ.

Lý Đồng thấy càng lúc càng nhiều người kéo đến cửa, lá gan lớn lên, không khỏi đe dọa nói, “Mau thả tao ra, cẩn thận tao gọi cảnh sát đến, đến lúc đó tiểu tử mày....”

Hắn còn chưa nói hết, đã bị ăn đau kêu rên, Kim Chính Vũ lại cho hắn một quyền, Mân Huyền dùng sức túm hắn, gần như cầu xin nói: “Cầu anh, không cần đánh nữa, chúng ta đi... Chúng ta đi....”

“Mân Mân, không phải sợ, nơi này không có ai dám thương tổn em nữa.” Hắn cầm bàn tay run run của nàng, lôi kéo nàng ra ngoài cửa.

“Nói cho tiểu tử này, đừng tưởng rằng như vậy mà tao sợ mày, ả đàn bà này là tự nguyện... Ắ tự động dâng lên cửa cho tao chơi....”

Thanh âm cuồng vọng kia một lần nữa vang lên phía sau, nàng toàn thân rùng mình, khuất nhục làm trước mắt nàng mờ mờ lung lung, vội vàng sịt mũi, nàng tuyệt đối không thể khóc, tuyệt đối không thể khóc trước mặt những người này.....

Chương 90 Không thể khống chế

Những người đứng ngoài gian phòng nhìn xem cũng bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, ánh mắt nhìn nàng tràn ngập hèn mọn cùng khinh thường.

Nàng ngẩng đầu, làm cho nước mắt ngân ngấn quanh hốc mắt chảy ngược trở về, tuyệt không thể biểu hiện vẻ yếu ớt trước mặt những người này, không phải Doãn Lạc Hàn muốn nhìn nàng yếu đuối sao, xem nàng ngã xuống sao? Nàng tuyệt không để quý khách của hắn thành hiện thực!

“Ngậm chặt cái miệng thối của ngươi lại.”

Kim Chính Vũ dừng bước, buông tay nàng ra, nghiêng răng nghiêng lợi chạy tới, lại là hai quả đấm, lần này mục tiêu là miệng của lão già kia, nhất thời máu tươi theo khoe miệng chảy xuống.

Những người đứng nhìn bàn tán lớn hơn, nhưng không ai dám tiến lên.

“Tránh ra, tránh ra.” Vài thanh âm thô bạo vang lên, vài người bảo vệ đẩy đám người đi vào.

Thấy một đám bảo vệ, Lí Đồng vốn đang bị đánh cho quỳ rạp trên mặt đất tỉnh táo lại ngay, “Mau cứu tôi, tôi là khách do ông chủ Doãn Lạc Hàn các người mời tới, tiểu tử này vô cớ vọt vào đánh tôi... Tôi muốn tố cáo tên này...”

Người cầm đầu bảo vệ đi vào phòng, nhìn thân ảnh mập mạp té rạp trên đất, ánh mắt hướng về phía cúi đầu còn muốn huy quyền – Kim Chính Vũ.

“Biết nơi này là đâu sao? Dám ở nơi này gây náo loạn, đem tiểu tử này bắt đến phòng an ninh đi.”

Phía sau vài tên bảo vệ như sói đói hổ vồ lao đến phía Kim Chính Vũ, Mân Huyền phản ứng nhanh, che chắn trước người hắn, “Chuyện do tôi gây nên, không liên quan đến người này, mấy người...”

“Mân Mân, em tránh ra, tôi nói rồi, tôi sẽ bảo vệ em, tôi còn có năng lực làm được.” Kim Chính Vũ nhẹ nhàng đẩy Mân Huyền ra, trấn định, tự nhiên đối mặt với mấy bảo vệ.

Không gian đột nhiên vang lên mấy tiếng hút khí, tiếp đó tên đứng đầu bọn bảo vệ kinh hãi chỉ vào Kim Chính Vũ, “Ngài, ngài là.... Biểu thiếu gia.... Ngài đã trở về từ Hàn Quốc...”

Kim Chính Vũ nhú chặt mi, lạnh lùng cười, “Xin hỏi hiện tại tôi có thể đi được rồi sao?”

Thái độ của tên kia đột nhiên thay đổi 180o, gật đầu không ngừng, “Đúng vậy, ngài đương nhiên có thể đi.”

“Mân Mân, chúng ta đi.” Tiếng Kim Chính Vũ rất nhẹ, chậm rãi kéo Mân Huyền vẫn đang cúi mặt, hung hăng trừng mắt nhìn lão già đang quỳ rạp trên đất.

Thân thể mập mạp kia ngồi dậy, đôi mắt ti hí nheo lại đầy ngoan độc, “Không được, xú tiểu tử này không thể đi. Ông đây không thể vô cớ bị đánh, còn có ả này là ông chi tiền mua được...”

Kim Chính Vũ cười lạnh rút ví ra, một tập tiền dày vát xuống cái mặt âm hiểm kia, tiền đô la cùng nhân dân tệ đủ màu sắc hết như bông tuyết phiêu tán trong phòng.

“Như vậy đủ chưa? Từ giờ trở đi cô ấy là do tao mua, về sau mày còn có chủ ý gì với cô ấy, tao thấy mày một lần liền đánh một lần.”

Không nghĩ kẻ kia còn biết bịa đặt, Mân Huyền liều mạng cắn chặt môi kiềm chế ghen ngào, đủ, đủ rồi, hết thấy đã đủ cho nàng nhìn thấu Doãn Lạc Hàn, hắn là ma quỷ, hắn là ma vương tà ác, đối đãi với nàng, mãi mãi hắn cũng không bao giờ dừng đến chân thành.

Nàng đột nhiên thật muốn cười to, cười chính mình rất ngốc, vì cái gì mà không nhìn ra tất cả sẵn sóc cùng thân thiết của hắn đều là giả ý, đóng kịch. Hiện tại biến thành như vậy, đều là nàng gieo gió gặt bão... Nàng xứng đáng...

Trái tim đã đau đến độ không còn cảm giác, thế giới ở trong mắt nàng thật xa xôi, nàng nhìn thấy Kim Chính Vũ đi nhanh tới.

Bờ môi của hắn động đậy, hình như nói gì đó với nàng, nhưng mà nàng không nghe thấy, nàng không nghe thấy gì cả, thế giới bắt đầu lay động, thân thể nàng mềm mại ngã xuống.

Nháy mắt trước khi lâm vào hắc ám, đau đớn bị hút ra, nàng giải thoát rồi sao?

Nếu như vậy có thể thoát khỏi cảm giác khuất nhục tưởng như chết đi, nàng tình nguyện vĩnh viễn ngủ say, không bao giờ phải tỉnh lại nữa.

Đại khách sạn quốc tế Thịnh Trạch,

Một chiếc Lamborghini vàng óng ở cửa đại sảnh, hai thân ảnh cao lớn bước lên thảm đỏ êm dày đi đến thang máy dành riêng cho tổng tài.

Từ Bang vực trộm đánh giá sườn mặt khó coi của Doãn Lạc Hàn, từ khi bước ra câu lạc bộ đến khi ngồi vào trong xe, sắc mặt tổng tài liền âm trầm người người sợ hãi, quanh thân tản mát ra khí lạnh, làm cho hắn có cảm giác muốn nổi da gà.

Không biết có phải đang lo lắng cho tiểu thư hay không? Tổng tài có hối hận hay không? Từ Bang đang muốn nói, mắt thấy thân ảnh Doãn Lạc Hàn bước vào thang máy riêng, hắn vội vàng đi theo lên.

Thời điểm Từ Bang sắp tiến vào thang máy, thanh âm rét lạnh của Doãn Lạc Hàn truyền tới, “Từ trợ lí, không cần đưa tôi lên, anh có thể đi trở về.”

Từ Bang sững sốt một chút, thu hồi cước bộ, “Vâng, tổng tài.”

Thang máy chậm rãi khép lại, lao thẳng lên tầng cao nhất, cửa thang máy sáng bóng phản chiếu gương mặt thanh lệ, một đám nặng nề đập xuống thang máy, lập tức phát ra tiếng vang rất lớn.

Chết tiệt! Hắn rửa thắm một tiếng, vì cái gì, từ lúc hắn đi ra khỏi Câu lạc bộ đến giờ, một lòng như treo giữa không trung, vô luận hắn làm thế nào để bỏ qua bóng dáng của nàng, luôn không thể thành công.

Hắn đi đến cửa Câu lạc bộ, mặt trên xuất hiện mặt của nàng, thật rõ ràng, hắn vội vàng ngồi vào trong xe, vừa xoay đầu đi, trên cửa kính xe vẫn là nàng, hiện tại hắn ở trong thang máy, lại nhìn thấy, chết tiệt! Hắn không thoát khỏi nàng được.

Mở cửa phòng tổng thống, hắn vắt cravat màu bạc ra, ngồi xuống ghế xoay sau bàn công tác. Hắn mở ra một tập công văn, lại ngây người nửa ngày, một chữ cũng không vào đầu, buồn bực bẻ gãy chiếc bút trong tay.

Hắn bắt đầu dĩ bóp bóp huyết thái dương, chỉ cần là chuyện hắn quyết định phải làm, hắn liền không bao giờ cảm thấy áy náy.

Đại khái hôm nay uống hơi nhiều, ý nghĩ phát trướng, có chút say mà thôi.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên dọa hắn một chút,, hắn ngẩng đầu, cầm lấy di động tiếp nghe.

Sắc mặt hắn theo nội dung câu chuyện đối phương nói càng ngày càng u ám, cuối cùng rốt cuộc nghe không nổi nữa, đột nhiên đứng lên, cánh tay vung lên, di động như tên rời cung bay ra ngoài, đập vào vách tường cứng rắn phát ra một tiếng vang thúy liệt.

Chương 91 Nhỏ nhoi

Bước chân mạnh mẽ giẫm nát thảm dưới chân, dần trở nên hong thả, cái cảm buộc chặt chứng tỏ cảm xúc lo âu của chủ nhân, đi đến trước bàn công tác, kéo ngăn kéo ra lấy chìa khóa xe, sau đó bước ra khỏi phòng tổng thống.

Lái chiếc thể thao màu bạc khỏi bãi đỗ xe, bên tai còn vọng lại tiếng quản lí câu lạc bộ báo cáo tình huống với hắn, có người đột nhiên xông vào phòng Vip 6, hành hung Lý Đồng, cũng đúng lúc cứu nàng ra.

Không biết vì sao, khi hắn nghe thấy người kia được cứu, tảng đá hiện hữu trong lòng đột nhiên biến mất, nhất thời có cảm giác hô hấp dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng là, chết tiệt, người cứu lại là Chính Vũ, sao Chính Vũ lại đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ trong lúc đó quen biết nhau?

Nhưng mà chuyện làm hắn lửa giận bùng bùng nhất chính là, Chính Vũ phát ngôn bừa bãi trước mặt mọi người rằng, người kia bị hắn mua, về sau thành người phụ nữ của hắn.

Buồn cười! Hắn nhìn không được đập nhẹ xuống tay lái, xe thể thao chậm rãi đi vào biệt thự, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng người đàn bà kia, nàng cùng Kim Chính Vũ có quan hệ như thế nào.

Biệt thự một mảnh sáng rực, người kia đã trở lại. Hắn vội vàng đỗ xe, bước nhanh vào phòng khách, bên trong trống rỗng, lại nhìn đến kệ để giày, dép lê của nàng vẫn ở đó, chứng tỏ nàng còn chưa trở về.

Ánh sáng của biệt thự đều do một công tắc điều khiển, đúng năm giờ rưỡi sẽ tự động bật tắt cả ngọn đèn bên ngoài biệt thự.

Hắn sao có thể quên chuyện này chứ, lại nghĩ thành nàng đã về. Phiên toái bứt bứt tóc, muốn tìm di động, thế mới nhớ ra di động hiện tại đang nằm chổng chơ trong thùng rác phòng tổng thống ở khách sạn.

Lần cuối cùng hắn nghe điện thoại hình như nghe thấy Kim Chính Vũ ôm nàng ra khỏi câu lạc bộ, shit, hiện tại chắc chắn nàng đang ở cùng Kim Chính Vũ.

Khuôn mặt lạnh lùng hiện ra vài phần điên cuồng, chết tiệt, hắn tuyệt đối không thừa nhận mình đang áy náy, hoặc là nàng đã chiếm lấy một vị trí trong lòng hắn, tuyệt không....

Cửa sổ sắt đất phản chiếu vẻ mặt nóng bất an của hắn, lửa giận trong lòng không có chỗ phát tiết, hắn hung hăng đá vào bàn trà, bình hoa trà đặt trên bàn lên tiếng trả lời mà rơi xuống, đập nát trên đất, nhất thời một mảnh đầy đất bừa bãi.

Khuôn mặt dữ tợn vằn vẹo, ánh mắt mê đắm nhưng đáng khinh, còn có bàn tay mập mạp sờ loạn trên người, tất cả đều kích thích thần kinh nàng.

Liều mạng lắc đầu, cố gắng dây dưa, không, không được như vậy, vì cái gì mà đối xử với nàng như vậy, nàng rốt cuộc làm sai cái gì?

“Không... Không được đụng vào tôi... Ông tránh ra...”

Nàng bỗng bật dậy, ngực phập phồng lợi hại, đôi mắt hoảng sợ mở to nhìn bốn phía xung quanh, chính mình đang nằm thoải mái trên một chiếc giường rộng lớn, bên trên đắp chăn bằng tơ tằm mềm mại, thì ra vừa mới nằm mơ.

Nàng lấy tay lau mồ hôi chảy trên trán, quay đầu, lấp bắp kinh hãi, Kim Chính Vũ với viên mắt đen kịt cùng mái tóc rối bù như tổ quạ ngồi đó, dùng đôi mắt nửa nhắm nửa mở nhìn nàng, “Em tỉnh rồi? Tối hôm qua ngủ ngon sao? Tôi mệt quá.”

Nàng buồn cười, xì một chút cười ra tiếng, tâm tình u ám lo lắng như được một tia sáng chiếu vào.

Kim Chính Vũ lườm nàng một cái, lấy tay cốc trán nàng, “em còn cười, tối hôm qua tôi bị em ép buộc, lúc thì ngồi xuống lôi kéo tôi nhảy, lúc lại nắm chặt tóc của tôi không buông...”

Nói như vậy tức là mái tóc rối bù của hắn chính là kiệt tác của nàng, nàng áy náy hạ mi mắt, “Thực xin lỗi, Chính Vũ, tối qua tôi uống rượu...”

“Không cần khách khí, ai bảo chúng ta là bạn bè đâu.” Hắn vô tình cười cười, tiện đà cau mày lại, “Nhưng mà tử lượng của em kém quá, nắm tóc của tôi không buông, miệng cứ lảm bảm cái gì mà, “Anh là ma quỷ, ma quỷ, ... Tôi không bao giờ tin tưởng anh nữa.... Tôi hận anh....”, còn có “Chỉ Dao, mình thực xin lỗi cậu” linh tinh.”

“À ừ, anh cũng biết khi tôi uống say, sẽ có chút hồ ngôn loạn ngữ.” Nàng lúng ta lúng túng nói dối, mồ hôi lạnh túa ra.

Trải qua chuyện tối hôm qua, ngoài Chỉ Dao ra, Chính Vũ đối với nàng mà nói, trở thành người bạn quan trọng nhất, nàng không hề hy vọng hắn biết nàng cùng Doãn Lạc Hàn có quan hệ không bình thường kiểu đó, sau đó cũng giống người khác, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn nàng.

Nàng nhớ rõ tối qua nàng bị ăn một bạt tai, lấy tai vuốt nhẹ lên má, cũng không thấy bị sưng lên, nàng mê hoặc nhìn Kim Chính Vũ.

“Tối hôm qua tôi giúp em dùng đá lạnh chườm qua.” Kim Chính Vũ thản nhiên nói, lập tức chiếc chăn trên người nàng bị xốc lên, hắn chui vào chăn cùng nàng.

“Ai, anh muốn làm gì? Anh tránh ra nào, nam nữ thụ thụ bất thân, anh không biết à?”

“Không biết.” Hắn thỏa mãn thở ra, nằm bên cạnh nàng, đầu tựa lên gối, lông mi dài nhẹ nhàng bao phủ mí mắt, như là đang ngủ.

Chăn bị cánh tay hắn ấn chặt xuống, nàng túm chăn bên cạnh, từng chút từng chút di động thân thể, cuối cùng lui đến mép giường, nàng lấy tay đẩy hắn ra một chút, “Này, Kim Chính Vũ, anh đứng lên cho tôi, sao anh có thể không cần tôi đồng ý đã ngủ ở nơi này.”

Hắn nhắm mắt lại, vươn tay ra một chút, “Kính nhờ, em xem xem phòng này ai ở, phòng của ai., còn có em không cần ngưng ngừng, tối hôm qua em nôn rồi tỉnh rồi mù, tôi giúp em thay quần áo, đáng người của em....” Sau đó tiếng nói dần mơ mơ hồ hồ, như là bị hấn nuốt lấy.

“Anh... Anh đem tôi xem hết?” Nàng hất chặn ra nhìn chính mình đang mặc một bộ áo ngủ của nam, rốt cục không thể không chế hết lên sợ hãi, “A...”

Kim Chính Vũ đang mơ mơ màng màng bị thanh âm kinh hoàng lay tỉnh, vỗ vỗ cái đầu nặng trĩu, hơi hít mũi, ngồi bật lên, “Em lại làm sao thế hả?”

Nàng gắt gao nắm chặt cổ áo, mắt phun ra lửa giận, “Đồ bại hoại, anh không cần tôi đồng ý dựa vào cái gì thay quần áo cho tôi, chẳng lẽ không có người khác giúp tôi thay một chút sao? Anh cố ý đúng không? Thì ra anh cũng...”

oOo

32. Chương 92

Chương 92 Tay chân luống cuống

Hắn đột nhiên mở mắt, miệng hơi cười, “Tôi nói giỡn mà em cũng tin, quần áo là tôi bảo nữ giúp việc giúp em thay. Đáng người của em khô quắt thế kia, tôi không có hứng thú nhìn xem.”

Biết lần này hắn lại trêu chọc chính mình, nàng không tức giận, buông mi mắt, chui vào chăn hít sâu một hơi. Tối hôm qua đến cuối cùng một khắc, nàng nghĩ sẽ không ai tới cứu nàng, âm thầm tính toán, thân thể nếu bị lão già đó đập hư, nàng sẽ lựa chọn rời khỏi thế giới dơ bẩn này.

Kết quả Kim Chính Vũ cứu nàng, nếu không có hắn, nàng có thể đã không còn trên đời này.

Nhưng mà hiện tại, nàng cảm thấy chính mình sai lầm rồi, Doãn Lạc Hàn không phải muốn thế sao? Nhìn thấy nàng chột vật, coi nàng như hàng hóa đưa cho kẻ khác, hắn chính là muốn đánh nhau với nàng, chỉ cần nàng ngã xuống, hắn chắc chắn sẽ cười to, vì hắn thắng.

Không, hắn càng như vậy, chính nàng càng phải kiên cường, hắn càng muốn nhìn thấy nàng ngã xuống, nàng lại càng không có hắn thực hiện được.

Nàng muốn sống, nàng muốn sống thật vui vẻ, nàng muốn dùng trí tuệ cùng trí tuệ, còn phải cố gắng, dành được sự tôn trọng cùng đồng ý của mọi người trong xã hội, như vậy hiện tại sự nghiệp chính là lợi thế duy nhất có thể giúp nàng xoay chuyển thế cục.

Nàng sẽ không ôm mộng tưởng gì nữa với Doãn Lạc Hàn, nếu lần đầu tiên tin tưởng hắn, là do nàng ngu xuẩn, như vậy mà nàng còn tin tưởng hắn lần thứ hai, chính là ngu muội, nàng sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.

Nghĩ như vậy, toàn thân nháy mắt lại tích tụ lực lượng, lơ đãng ngẩng đầu, bắt gặp ánh mắt Kim Chính Vũ đang nhìn chằm chằm mình, nàng hơi cảm kích nhìn lại hắn.

“Kim Chính Vũ, cảm ơn anh, có anh làm bạn thật tốt.”

Hắn nhún nhún vai, trong mắt lộ vẻ ôn nhu, “Tôi nghĩ gặp tình huống đó, phàm là đàn ông đều sẽ làm như vậy.”

Bị hấn nhìn như vậy làm cho nàng có chút xấu hổ, nàng quay đầu nhìn bức rèm cửa sổ màu trắng, thuận miệng hỏi: “Hiện tại mấy giờ?”

Hắn không chút để ý nâng lên đồng hồ, hướng nàng bĩu môi, ý bảo nàng đi qua xem, nàng ngồi ở mép giường về mặt để phòng nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng.

Hắn cười nhẹ vài tiếng, đôi môi cong lên một đường cong duyên dáng.

Với thị lực siêu tốt, nàng liếc mắt liền thấy kim đồng hồ mặt trên, ánh mắt nhất thời trùng trùng, mười một giờ bốn mươi phút, đã mười một giờ bốn mươi phút rồi!

Nàng luống cuống tay chân xốc lên chăn nhảy xuống giường, loanh quanh trong căn phòng to lớn tìm quần áo của mình.

“Quần áo của tôi chạy đi đâu rồi? Buổi chiều còn phải đi cửa hàng bánh làm thêm đâu, ngày hôm qua quản lí nói qua với tôi, hôm nay tôi muốn sớm một chút đi qua rửa sạch nhà kho...”

Nàng tìm quần áo xung quanh nhưng miệng cũng không chịu thua kém, cuối cùng ngay cả toilet cũng tìm khắp qua, không thu hoạch được gì, vì thế, vội vàng hỏi Kim Chính Vũ đang dùng vệ mặt đặc ý nhìn nàng.

“Kim Chính Vũ, quần áo của tôi đâu?”

“Tối hôm qua em phun đầy người, chẳng lẽ tôi còn đem quần áo em giữ lại làm kỉ niệm? Tối qua tôi ném vào thùng rác rồi.”

Hắn miễn cưỡng dựa vào thành giường, nhìn nàng như đầu ruồi bọ đi qua đi lại trong phòng, cảm giác cực kì thú vị.

“Sao anh có thể lãng phí như vậy, anh có thể mang quần áo của tôi đi giặt lại, làm gì phải ném đi.” Nàng lớn tiếng kháng nghị, chạy đến một bên mở tủ quần áo ra, “Anh có nhiều bạn gái như vậy, còn ở nơi này qua đêm, tủ quần áo chắc phải có quần áo nữ.”

“Ai, Lăng Mân Huyền, em nghe ai nói tôi nơi này có con gái qua đêm.” Phía sau vang lên giọng hắn bất mãn cùng nồng đậm mùi thuốc súng.

“Cái đấy còn phải hỏi sao? Buổi sáng ngày đó chính tai tôi nghe được.” Nàng một bên trả lời, một bên tìm kiếm khắp tủ quần áo đầy hàng hiệu, kết quả ngay cả một bộ áo nữ cũng không có.

“Tìm được rồi sao?” Hắn tăng giọng. Nàng bĩu bĩu môi, xoay người nhìn hắn, trên khuôn mặt tuần tú hàm chứa nghiêm túc, “Sáng nào em nghe thấy tôi trên giường có con gái?”

“Chính là buổi sáng mấy ngày trước, tôi gọi điện thoại cho anh, sau đó...” Nàng đan hai tay vào nhau, không nói thêm gì nữa, nàng rõ ràng nghe thấy giọng nữ, không có khả năng nghe lầm.

Tính tình tiểu tử này thật là kì quái, có lúc như đàn bà con gái giấu giấu điểm điểm năm sinh tháng đẻ, lại rất hay để ý, hắn thật sự là đầu thai sai lầm rồi, đời này hắn nên là con gái mới đúng.

“Sáng ngày đó?” Hắn hí hóp mắt lại cẩn thận hồi tưởng, trong mắt lộ vẻ mê hoặc, “Cô gái nào nhỉ, sao chính tôi cũng không biết?”

“Tốt lắm, anh không cần phải giải thích với tôi, có thể là tôi nhớ lầm đi.”

Nàng xảo diệu cho hắn một đường lui, tiểu tử này rõ ràng giả bộ hồ đồ, nhưng nể mặt hắn cứu nàng, nàng liền để lại cho hắn chút mặt mũi cũng tốt.

Khẩu khẩu khẩu... Tiếng gõ cửa đánh gãy bọn họ, là giọng của một nữ giúp việc, “Thiếu gia, quần áo cậu đặt đã đưa đến.”

Nàng không tiếng động nhìn hắn một cái, không dám tiến đến mở cửa, hắn xuống giường, mở cửa ra, nàng vội vàng lặc mình trốn vào phòng vệ sinh.

Qua một phút đồng hồ, trong phòng an tĩnh lại, nàng thế mới dám đi ra, nhìn thấy trong tay hắn có một bộ váy chiffon liền áo, “Bộ quần áo kia do tôi ném đi, cái này coi như là bồi thường em, em mặc vào thử xem có hợp hay không?”

“Cảm ơn.” Nàng cẩn thận tiếp nhận, chạy vào toilet thay vào, lúc đi ra ngoài, hắn đã mặc một bộ âu phục ở nhà, đứng trước gương sửa sang lại mái tóc màu nâu hạt dẻ.

Quá bận rộn làm thêm, mặc váy có chút không tiện lợi, đã lâu không mặc, nàng chậm rãi đứng trước gương lớn, Kim Chính Vũ đang soi gương thấy nàng nhìn không được huyết sắc, quay đầu đánh giá nàng.

“Bộ váy này rất hợp với em.”

Nàng nhìn bộ váy vừa vặn trên người, nghĩ thầm làm sao mà hần biết kích cỡ của nàng nhỉ.

“Nơi đó có một độ đồ dùng sạch sẽ để rửa mặt.” Hần chỉ vào chiếc khay mới được đặt trên ghế, mặt trên có bàn chải đánh răng cùng khăn mặt mới tinh.

33. Chương 93

Chương 93 Không hiểu ra sao

Kim Chính Vũ đóng cửa xe giúp nàng, nàng ngồi ở cạnh ghế lái xe, một giai điệu quen thuộc mang âm sắc tuyệt vời phát ra, như dòng nước ấm chảy vào lỗ tai.

“if you wander off too far

My love will get you home

If you follow the wrong star

My love will get you home

If you ever find yourself

Lost and all alone

Get back on your feet and think of me...”

Vì sao hần muốn bật bài hát này, là ngày đó hần nhìn lên di động của nàng, thấy được nhạc chuông mà thích nó sao? Tầm mắt Mân Huyền theo bóng dáng hần vòng qua thân xe, sau đó nhìn hần ngồi tiến vào.

Ngay lúc Kim Chính Vũ phát động xe, nàng liềm liềm môi, nhin không được hiểu kì, mở miệng hỏi hần: “Kim Chính Vũ, cái kia.... Tối hôm qua sao anh biết tôi... Có nguy hiểm...”

Hần chuyển động tay lái, lái ra khỏi gara, đường cong khuôn mặt lưu sương mà ôn hòa, chiếc kính mát che mắt đôi mắt trong suốt, mái tóc màu nâu hạt dẻ bị gió thổi bay che kín nửa khuôn mặt, thế nên không thể bắt giữ vẻ mặt hần.

Hần không nói một lời, tựa hồ lắng lắng nghe bài “My love will get you home”, hoặc là đang đắm chìm trong chính suy nghĩ của mình.

Nàng đẩy đẩy khuỷu tay hần, nhẹ nhàng kêu một tiếng, “Kim Chính Vũ, anh đang nghe tôi nói chuyện sao?”

“A? À... Ừ...” Hần kinh ngạc khẽ đáp một tiếng, hiển nhiên vừa mới không nghe.

“Tôi nói tối hôm qua vì sao anh biết tôi có nguy hiểm, lại vừa vặn xuất hiện ở đó.”

Nàng nhìn chăm chú phía trước, không hiểu sao cảm thấy, nhắc tới trận ác mộng tối qua, tâm can của nàng vẫn còn sợ hãi kinh hoàng, sau lưng như có trận gió lạnh buốt xương thổi qua.

“A, em nói chuyện kia à.” Giọng nói hần nghe lên có điểm khác thường, nhưng hần nhanh chóng phát hiện điểm này, ho khan vài tiếng, tiếp theo nhẹ nhàng nói: “Tối qua tôi nhảy múa ở sàn nhảy, hình như nhìn thấy thân ảnh của em xuất hiện ở Club, cho nên tôi đi hỏi phục vụ, kết quả đối phương ấp úng, tôi liền phát giác không thích hợp, ép hỏi mãi, đối phương mới nói cho tôi biết em ở phòng VIP số 6, sau đó tôi liền chạy vọt vào....”

Nói tới đây, trong xe trở nên lặng im, nàng nghịch nghịch ngón tay, nam kham đem mặt mình vùi vào trước ngực, nàng nghĩ hần sẽ truy vấn nàng một loạt vấn đề, không biết qua bao lâu, hần vẫn mân mê như trước, hoàn toàn không có ý định gọi chuyện với nàng, hần vẫn trầm mặc, lắng lắng lái xe.

Đến tận cùng thì hần đã biết bao nhiêu chuyện về nàng? Vì sao bọn bảo vệ sau khi nhìn rõ mặt hần, hoàn toàn thay đổi thái độ, nhưng lại gọi thẳng hần “Biểu thiếu gia?” Hần rốt cuộc có quan hệ gì với Đoàn Lạc Hàn?

Đợi cho nàng cảm thấy chính mình rốt cuộc chịu hết nổi phải phỏng đoán lung tung, nghe thấy tiếng nói mềm nhẹ của hắn: “Đến.”

Xe thể thao an ổn đỗ vào bên đường cái cạnh cửa hàng bánh ngọt, lúc này nàng sớm đã bị nghi vấn trong lòng làm phiền não không thôi, nàng nóng lòng muốn hỏi ra miệng, kết quả cuối cùng nàng nói ra cũng là một vấn đề khác.

“Kim Chính Vũ, vì sao anh không hỏi tôi vì sao tôi qua tôi lại xuất hiện ở câu lạc bộ xa hoa kia? Chẳng lẽ anh tuyệt không tò mò, vì sao tôi lại bị người kia...”

“Rất đơn giản, lúc em muốn nói em tự nhiên sẽ nói, nếu em không muốn nói, tôi lại càng hoan nghênh, bởi vì tôi cảm thấy hiện tại chuyện em cần làm đầu tiên chính là đem chuyện không vui tôi qua quên sạch sẽ không còn một mảnh, em vẫn là một Lăng Mân Huyền độc lập kiên cường, em sẽ không bị một chuyện nhỏ như vậy quấy nhiễu. Sự tình trôi qua không cần để ý, được không?”

Hắn nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai nàng, ánh mắt trời sáng rực rỡ phản xạ trên kính hắn, nàng hình như vẫn có thể xuyên thấu qua lớp kính nhìn thấy một đôi mắt đầy áp nhu tình.

A, sao có thể tưởng tượng như vậy, nàng nhất định là điên rồi, hắn là cây củ cải siêng cấp đào hoa kết giao tới chín mười mấy bạn gái, tuy rằng hắn giúp nàng không ít nhưng mà nàng ghét nhất loại playboy cứ nghĩ có tiền là có thể tùy tiện chơi bời.

“Tôi đi trước làm công.” Nàng đẩy ra cửa xe, một chân đã bước ra ngoài xe, cổ tay lại bị hắn túm chặt.

“Còn có ba.” Hắn nghiêng người tiến lên, lăm lăm bên tai nàng, “Đến lúc đó mời em làm ... của anh ...”

Một chiếc xe tải ầm ầm vọt qua đường, át mất lời hắn nói, nàng vẻ mặt mờ mịt, không biết rốt cuộc hắn đang nói cái gì, cái gì mà còn có ba? Ba cái gì?

Hắn nghiêng đầu nhìn chiếc xe tải phá hư chuyện tốt của mình, phun ra một tiếng thở dài, như là mất đi dũng khí, hạ mắt nhìn tay lái.

“Kim Chính Vũ, anh vừa mới nói cái gì thế, ba cái gì?” Nàng không hiểu ra sao, nghiêng đầu nhìn hắn.

“Không có việc gì, em nhanh đi làm đi, cẩn thận không muộn.” Hắn nhìn chằm chằm một nơi nào đó, thanh âm nghe vào lỗ tai mất thăng bằng, lộ ra một chút lãnh đạm.

Nàng hoàn toàn không đoán được ý hắn, tiểu tử này lại đang làm cái quỷ gì, nói một đồng thứ khó khó hiểu hiểu, hiện tại còn tự đứng thay đổi sắc mặt, tính tình thiếu gia lại bắt đầu tái phát.

“Ừ, tôi đi làm công đây.” Nàng xuống xe, đóng cửa xe, đi được vài bước lại quay đầu lại, thấy hắn vẫn cứ cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Tóm lại, Kim Chính Vũ, chuyện tối hôm qua thật sự cảm ơn anh, hiện tại anh ở nơi này trong tôi.”

Nàng cười khanh khách, chỉ chỉ trái tim mình, ý tứ chính là nàng đã coi hắn thành bạn tốt của nàng, được hưởng địa vị quan trọng ngang hàng Chỉ Dao.

Khi nàng xoay người đi vào cửa hàng, hoàn toàn không nhìn thấy thân ảnh ử nữ ngồi trong xe thể thao đột nhiên sức sống bắn ra bốn phía, mắt sáng tươi cười một lần nữa trở lại khuôn mặt tuấn tú đẹp trai.

Mân Mân, xin đợi anh, anh sẽ tuân thủ lời hứa, còn có ba người nữa là có thể đạt được mục tiêu, đến lúc đó anh sẽ thẳng thắn hết thảy với em, dù em không nhớ anh cũng không sao, chỉ cần trong lòng em có anh.

Hắn mấp máy môi, thì thào nói nhỏ với thân ảnh cao gầy xa xa mấy câu như lời thề.

34. Chương 94

Chạy vào cửa hàng nhưng không nhìn thấy thân ảnh quản lý, Tiểu Mẫn bàn thu ngân nói với nàng quản lý đi ra ngoài ăn cơm, còn chưa trở lại cửa hàng, nàng thở ra một hơi nhẹ nhõm, chậm rãi đi vào phòng thay đồ thay quần áo lao động.

Đem ba lô bỏ vào tủ đồ, nàng nhớ tới những gì viết trong phong thư kia, ngày mai chính là ngày thi viết, âm thầm hạ quyết tâm, nàng phải dùng tinh thần thoải mái cùng thành tích vĩ đại thông qua thi viết cùng phỏng vấn.

Vừa khóa tủ đồ, di động vang, tiếng chuông này trước mắt chỉ dùng cho Chỉ Dao cùng Kim Chính Vũ gọi tới, khẳng định là một trong hai người. Nàng lục túi quần trống không, thể này mới chú ý tới di động còn đặt trong ba lô, lại một lần nữa mở tủ, nhanh nhanh tiếp nghe.

Nàng còn chưa mở miệng, đã nghe thấy tiếng Chỉ Dao vui vẻ, “Mân Mân, party chúc mừng mình cùng Lạc ca ca đính hôn định vào ngày kia, ngay tại khách sạn Thịnh Trạch của Đường Thịnh, buổi tối bảy rưỡi, đến lúc đó cậu nhất định phải tới nha.”

Nàng kinh ngạc một hồi, biết chính mình không đi Chỉ Dao chắc chắn sẽ tức giận, đơn giản đồng ý, đến lúc đó lộ cái mặt một lát ở party, rồi sau đó rời đi.

Điện thoại đã ngắt, nàng vẫn nhìn chăm chăm di động lẳng lẳng xuất thần, không hề phòng bị khi di động bất ngờ lại vang lên một lần nữa, tiếng chuông kia thuộc về Doãn Lạc Hàn, nàng hoảng hốt trong lòng, theo bản năng lấy tay ấn ngắt.

Tiếp theo, nàng cảm thấy hối hận, kẻ sai là hấn, mà không phải nàng, nàng không cần thiết phải cảm thấy khó có thể đối mặt hấn, nói vậy hấn đã biết chuyện tối hôm qua Kim Chính Vũ cứu nàng, hấn gọi đến là để khởi binh vấn tội đi.

Sự tình không phát sinh như hấn dự đoán, hấn nhất định thực phần nộ đi, nàng lạnh lùng cong lên khóe môi, di động để vào túi, khóa ngăn tủ, cầm khăn lau cùng cây lau đi ra phòng thay đồ.

Từ tối qua trở đi, Lăng Mân Huyền của quá khứ đã không tồn tại, hiện tại nàng cùng hấn đã ngăn cách nhau một lớp băng ngàn thước, sau này mặc kệ hấn dùng thái độ gì đối đãi với nàng, chỉ cần nàng không thêm để ý, hấn mơ tưởng có thể ảnh hưởng đến nàng nửa phần.

Thân thể đã thuộc về hấn, nhưng lòng của nàng hoàn toàn thuộc về nàng, nàng còn chuyện quan trọng hơn phải làm, nàng phải nuôi sống chính mình, trong sự nghiệp đạt đến người khác tán thành vỗ tay, sau khi tốt nghiệp nàng quyết không vì thân phận tình nhân mà phụ thuộc vào hấn, hiện tại sẽ không, tương lai lại càng không.

Đi ra cửa hàng bánh ngọt, đi dạo lung tung trên đường, nhìn bộ váy công sở trên người ma nơ canh trong tủ kính, nàng nhìn chính mình, bộ váy Kim Chính Vũ đưa nàng tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng không thích hợp ngày mai đi toàn soạn.

Tình huống theo nàng hiểu biết là, tạp chí kia sau khi thi viết một giờ sẽ công bố kết quả, sau đó những người được mời sẽ trực tiếp tham gia phỏng vấn, cho nên trang phục ngày mai rất quan trọng.

Lấy thẻ tín dụng khỏi ví, nhìn cửa hàng quần áo sa hoa, nàng cắn răng một cái, đẩy cánh cửa thủy tinh đi vào.

“Xin chào tiểu thư.” Một người bán hàng tươi cười đầy mặt đón nàng, “Cô cần phục vụ gì sao?”

“Tôi muốn một bộ váy mặc đi phỏng vấn.”

Người bán hàng đánh giá Lăng Mân Huyền từ trên xuống dưới, lại là một nụ cười tiêu chuẩn, “Vâng, cô chờ, tôi đi lấy một số bộ hợp với cô.”

Mân Huyền chuyển động nhìn cửa hàng trang hoàng sa hoa, rất ít người bên trong, có vài cô gái đang chọn quần áo công sở, bộ dáng thoát nhìn rất giỏi giang.

Ánh mắt của nàng nhanh chóng nhìn thấy một thân ảnh có chút quen mắt, cụ thể là ai, nàng lại nghĩ không ra. Lúc này, người bán hàng kia cầm hai bộ quần áo chỉnh tề đưa cho nàng.

“Tiểu thư, đây là quần áo mới nhập hôm qua, tổng cộng có hai bộ, một là màu đen, một là màu trắng ngà, không biết cô thích bộ nào?”

“Tôi thích...”

Tầm mắt Mân Huyền xem xét hai bộ quần áo, nàng còn chưa quyết định chọn bộ nào, lại có một giọng nói giành trước: “Tiểu thư, có thể cho tôi xem bộ màu đen kia không?”

Nàng theo tiếng nói quay đầu lại, mái tóc mềm mại như thác nước buông xuống vai, khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào, da thịt trắng nõn non mịn, bên môi là nụ cười ngọt ngào. Khuôn mặt này vừa quen thuộc vừa xa lạ, nhất thời nàng không thể phân biệt rõ bản thân có phải gặp qua đối phương hay không.

Ai ngờ cô gái kia sau khi thấy rõ mặt Mân Huyền, trong mắt phát ra một chút thần thái: “Cô là tiểu thư Lăng Mân Huyền, còn nhớ rõ tôi sao?”

“Cô là...” Nàng thật sự không nhớ ra đối phương là ai, trong trí nhớ của nàng chưa bao giờ gặp qua khuôn mặt này.

Cô gái kia mỉm cười nói: “Cô không hề nhận ra cũng thực bình thường, tôi là thư kí tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, tôi là Ôn Nhược Nhân...”

“Cô, cô là Ôn thư kí?” Mân Huyền không dám tin, khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, cô gái mặc một mặc áo phong màu hồng cùng quần bò dĩ nhiên là người đeo kính đen, nói chuyện cẩn thận tỉ mỉ Ôn thư kí kia.

Ôn Nhược Nhân nghịch ngợm thè lưỡi, “Kỳ thật cô gặp qua là khi tôi làm việc, bởi vì trước tôi, tổng tài đối qua vô số thư kí, mỗi một người đều không đến một ngày đã bị tổng tài đuổi đi, lý do là những cô gái kia đều không có ngoại lệ nghĩ muốn chạm vào mỏ vàng, chuyện chính không làm, mỗi ngày cho rằng chính mình, sau đó cố ý đi tới đi lui trước mặt tổng tài, làm chút... À... chuyện khác người.”

Mân Huyền nghe đến đó, nháy mắt mở to hai mắt, trên mặt hiện lên vài phần xem thường, lấy ánh mắt của tên kia chọn bí thư khẳng định là xinh đẹp động lòng người, nói vậy có con gái chủ động dâng lên miệng, hẳn khẳng định là tối giả không cự đi.

Nhìn hoài nghi trong mắt Mân Huyền, Ôn Nhược Nhân vừa cười cười, “Tôi đi theo tổng tài nhiều năm như vậy, tuy rằng tổng tài đào hoa, nhưng ngài ấy kiên trì duy trì quy tắc số một, tuyệt không phát sinh tình cảm văn phòng lưu luyến, cho nên tất cả những thư kí có ý xấu đều bị tổng tài đuổi ra tập đoàn Đường Thịnh...”

“Ách, ngược ngược quấy rầy hai người một chút, bộ quần áo này hai người có muốn thử không?” Người bán hàng hai tay hai bộ quần áo bị bỏ quên một bên rất cục không nhin được phải lên tiếng ngắt lời hai người.

Mân Huyền cùng Ôn Nhược Nhân nhìn nhau cười, nói chuyện lâu như vậy, cả hai đều có cảm giác cảm thông với nhau, chỉ hận gặp nhau quá muộn.

35. Chương 95

Chương 95 Biến thành rồi gỡ

“Đưa cô bộ màu đen này, tôi muốn bộ khác.” Mân Huyền một tay cầm bộ quần áo công sở màu trắng ngà, tay kia đưa cho Ôn Nhược Nhân bộ màu đen, hai người đồng thời đi vào phòng thử đồ.

Một lát sau, hai người đi ra, đứng trước gương to, dáng người cao gầy, bộ quần áo mềm mại vòng quanh thắt lưng mảnh khảnh, lộ ra hai chân thon dài thẳng tắp.

Hai bộ quần áo dường như được tạo ra để dành riêng cho hai người, lại là không hẹn mà cùng nhìn nhau mỉm cười, rồi cùng nói với người bán hàng đứng bên cạnh, “Tiểu thư, tôi mua bộ này, phiền toái cô giúp tôi gói vào.”

Một lúc lâu sau, hai người đi ra khỏi cửa hàng, Mân Huyền cùng Ôn Nhược Nhân phất tay tạm biệt, Ôn Nhược Nhân đề nghị cùng ăn bữa tối, nhưng bị nàng dượng cự tuyệt.

Nàng không biết Ôn Nhược Nhân biết bao nhiêu phần trăm chuyện nàng cùng Doãn Lạc Hàn, ngồi cùng nhau ăn cơm khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Mang theo túi mua sắm đi về biệt thự, đến gần cổng lớn mới ngẩng đầu, nhớ ra không mang theo chìa khóa, không khỏi đùa cợt cười cười, nếu tối hôm qua nàng không quên mang theo chìa khóa, sau đó không đi câu lạc bộ, hẳn vẫn sẽ tìm một cơ hội khác đối phó chính mình, chẳng qua là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Lấy tay đẩy cửa hông bên cạnh, thế nhưng mở ra một khe nhỏ, nàng thử đẩy tiếp, cửa hông chậm rãi bị đẩy ra.

Nàng nhẹ nhàng đi vào, nàng biết hẳn ở nhà, vì ga ra bình thường vốn trống trơn hôm nay lại có một chiếc xe thể thao màu bạc.

Bước chân nàng không hề hút chân chờ, thẳng tắp đi thẳng vào biệt thự, xuyên qua cửa sổ to lớn sát đất, nàng nhìn thấy một thân ảnh cao lớn ngồi trên sofa trong phòng khách, trên đầu gối là chiếc laptop màu bạc như thường lệ.

Nàng cúi đầu đẩy cửa mà vào, đổi giày, bộ pháp vững vàng đi vào, cúi đầu thiếu chút nữa sẽ đụng vào bức tường thật, nàng nháy mắt dừng cước bộ, vòng qua hẳn đi sang bên cạnh.

Hắn lại một lần nữa di động thân mình che trước mặt nàng, tầm mắt của nàng từ hai chân thẳng tắp của hắn, đến thân hình cao lớn thon dài, rồi hướng dần lên cao, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của hắn.

Hai tròng mắt thâm thúy tối đen lóe ra ánh nhìn phức tạp khó dò, đôi môi mỏng bên dưới chiếc mũi cao thẳng như bức tượng điêu khắc Hy Lạp, xuyên thấu qua một chút lãnh ý tà tử.

Nàng đột nhiên thật muốn cười to, một người hỉ nộ vô thường, làm người ta không thể nắm bắt như Doãn Lạc Hàn, nàng sao lại có thể tin tưởng đầy cõi lòng hắn sẽ đối xử tử tế với nàng như lời hắn nói, chung sống một năm hòa bình với nàng, nói dối thật ra rất dễ dàng bị nhìn thấu, nhưng là chờ tới bây giờ nàng mới phát hiện ra tất cả.

Rốt cuộc là nàng quá mức ngu xuẩn, hay là hắn quá mức gian trá xảo hoạt, nàng không phải là đối thủ của hắn, trước đây không phải, hiện tại không phải, tương lai cũng vĩnh viễn không phải.

Như vậy chỉ còn lại né tránh cùng coi thường...

Nàng nửa nâng nửa hạ mi mắt, lại đi lên lên mấy bước, nhanh chóng bước qua bên cạnh hắn, mà hắn lại bắt lấy cánh tay của nàng, khí lực to lớn làm cảm giác đau đớn từ xương trào dâng.

Nàng hơi hơi cau mày, yên lặng thừa nhận.

“Cô không có gì nói với tôi sao” Hắn nhìn chăm chú không chớp mắt vào nàng, ngọn đèn chiếu rọi sau lưng hắn, viền sáng màu vàng buộc quanh hắn tỏa ra hơi thể lạnh thấu xương.

Nàng hơi lắc đầu, từ giờ trở đi, nàng sẽ không phản kháng, sẽ không bác bỏ, sẽ làm một người phụ nữ không có cảm xúc gì trước mặt hắn, đồng thời nàng sẽ đem toàn bộ cảm xúc của chính mình hút ra khỏi thân thể, tối hôm qua sở dĩ hắn làm thế, mục đích cuối cùng chính là muốn nàng như vậy, một con rối chỉ hiểu coi hắn làm trung tâm.

Hắn nheo lại đôi mắt u ám, tay phải nâng cằm nàng lên, ý đồ muốn kiểm tìm chút gì đó trên khuôn mặt quá mức bình tĩnh. Nàng tuy rằng đứng ở trước mặt hắn, lại xa xôi giống như hoàn toàn không có sinh mệnh.

Loại cảm giác không thể nắm bắt trong tay này làm hắn không khỏi thầm rủa một tiếng, nàng cùng Chính Vũ là quen biết như thế nào? Tối hôm qua nàng bị Chính Vũ mang khỏi câu lạc bộ, một đêm không về, bọn họ làm cái gì? Tốc độ đối người “yêu” của Chính Vũ cũng tầm tầm hắn, hắn không có khả năng chỉ có quan hệ đơn thuần với nàng.

Chết tiệt, loại nghi vấn này tích lại thành một đoàn dây thừng, lồng ngực từng đợt khó chịu, đau đớn gì đó.

Hắn khẽ mở bạc môi, tiếng nói kèm theo hương vị nghiêng răng nghiêng lợi: “Em thật sự không có chuyện gì nói với tôi sao Muốn tôi nhắc nhở em một câu hay không, em cùng Kim Chính Vũ...”

“Chúng tôi chính là quan hệ bạn bè bình thường.” Nàng nhẹ giọng giải thích, “Nhà anh ta có tiền như vậy, sao có khả năng coi trọng tôi.”

“Như vậy tối hôm qua hai người làm cái gì?” Hấn khoanh tay trước ngực, đôi mắt thâm thúy xẹt qua chút lạnh lẽo, “Không cần nói với tôi chuyện ma quỷ gì mà không có gì xảy ra.”

Nàng nhắm mắt, chờ đợi nói xong, “Tôi uống rượu, anh ta xuất phát từ lịch sự giống một người bạn bình thường chăm sóc tôi một đêm, nếu chuyện này làm anh không hài lòng, tôi giải thích. Thực xin lỗi, tôi sai lầm rồi.”

Hấn nhăn mày, giọng nói tràn đầy tức giận: “Em đang trách tôi tối hôm qua tôi làm vậy với em?”

“Không, không có, tôi sẽ nghe lời, anh nói cái gì tôi sẽ làm cái đó, sẽ không có chuyện như sáng sớm hôm đó lại xảy ra.” Nàng hạ mi mắt, nói những lời này như đã chuẩn bị kỹ càng từ trước.

“Em...” Hấn phát hiện chính mình hiện tại không có chút biện pháp nào với nàng.

Quan trọng nhất là nàng thật sự nghe lời đến chết tiệt, chỉ cần phát giác lời nói của hấn có một chút hờn giận, nàng liền lập tức giải thích, hấn căn bản không tìm ra cái gì.

“Tôi đi làm bữa tối.” Nàng máy móc nói xong, buông ba lô xuống, vén tay áo lên đi vào phòng bếp.

“Không cần. Tôi ăn rồi.” Hấn lạnh giọng gọi giật nàng lại, ngừng đầu lên phun ra một tiếng thở dài, xoay người, mặt không chút thay đổi ra lệnh: “Hiện tại em đi tắm rửa.”

Nàng không tiếng động cầm lấy ba lô đi lên lầu, bước chân của hấn cũng không hề tự chủ đi qua thân ảnh của nàng, nàng thủy chung cúi đầu, chờ đợi đóng cửa phòng ngủ lại.

36. Chương 96

Chương 96 Mất đi hứng thú

Hơi nóng bốc lên cuộn cuộn trong phòng tắm, hơi nước tràn ngập, giơ tay lau đi nước ẩm trên mặt, khuôn mặt lạnh lùng cương nghị xẹt qua một chút thần sắc phức tạp, để mặc dòng nước lạnh xối xả xuống tóc, dọc theo cơ ngực tinh trắng chảy xuống cơ bụng rắn chắc.

Hấn cúi đầu thấp giọng mắng, suy nghĩ lại quay về người con gái kia, cảm giác không thể diễn tả bằng lời cứ hiện hữu dưới đáy lòng.

Sau khi sự kiện tối qua xảy ra, hôm nay ở phòng khách gặp nhau, hấn rõ ràng nhìn thấy trong mắt nàng vẻ tuyệt vọng như tro tàn, hấn nói cái gì, nàng cũng máy móc đi làm, vốn sau khi trừng phạt nàng tâm trạng của hấn hẳn phải thống khoái, mà giờ trong ngực lại có một cảm giác buồn bã mất mát mơ mơ hồ hồ.

Không rõ ràng lắm đây là cái loại cảm giác gì, hấn đột nhiên đâm mạnh vào tường, nháy mắt bọt nước văng tung tóe khắp nơi, shit (chết tiệt), hấn càng ngày càng không thể điều khiển chính mình, đến tận cùng nàng đã hạ mê hoặc gì với mình?

Tiếng đập cửa khéo léo chui vào phòng tắm trong suốt tiến vào tai, hấn tắt vòi hoa sen, tùy tay cầm lấy áo tắm màu trắng treo trên giá áo, lại cầm lấy một cái khăn lau khô nước trên đầu, mở cánh cửa phòng tắm trong suốt, bước đi ra ngoài.

Nàng nguyên bản chỉ là tình phụ của hấn, nàng có nghĩa vụ phải giải quyết sinh lý của hấn, hấn hung hăng nghĩ, bật mạnh cửa ra.

Đầu cúi xuống, mái tóc hơi ngắn màu rậm nắng có chút hỗn độn, đuôi tóc còn nhỏ long tong nước, trên người khoác một bộ áo choàng tắm rộng thùng thình, vẫn đi chân trần như cũ, nhìn ra là nàng tối thực vội vàng.

Xoay người nhìn đồng hồ treo tường, thời gian mới đúng năm phút đồng hồ, nàng thật sự là đúng giờ đến chết tiệt. tựa hồ nàng còn rõ ràng hơn hấn, hấn từng yêu cầu nàng phải trong vòng năm phút đồng hồ tắm tấp sạch sẽ đi vào phòng hấn.

Động tác của hấn gần như thô lỗ đem nàng một phen túm vào, cửa phòng phát ra một tiếng nổ.

Nàng lão đảo ngã xuống thăm, đang muốn đứng dậy, thân hình to lớn của hắn không lưu tình chút nào đè ép đi lên. Nàng nhú mi, cổ nén một tầng hơi nước sắp nổi lên, may mà sau nàng là một tấm thảm rất êm dày, bằng không xương cốt trên người nàng tuyệt đối sẽ gãy.

Nàng mới tắm rửa xong, trên người có một loại mùi thơm cơ thể thuần nhiên đầy mê người, khơi mào lửa dục của hắn hừng hực thiêu đốt, bàn tay to lớn đẩy ra áo choàng tắm trên người nàng, bầu ngực căng tròn không ngừng bị xoa niết, từng nụ hôn dày đặc dừng trên cổ, xương quai xanh, cuối cùng hàm trụ lấy nụ hoa mềm mại trước ngực nàng.

Hắn dời đi, môi lại hướng về tòa nhũ phong còn lại, lơ đãng ngẩng đầu, nhìn thấy nàng khuôn mặt cứng ngắc nằm trên thảm, ánh mắt yên tĩnh không chớp, không có một tia động tình gợi sóng.

Hắn đình trệ một chút, lại là rửa thăm một tiếng, nhát mắt mất đi hứng thú với nàng, hắn chậm rãi theo trên người nàng đứng dậy, cuối cùng đứng lên, nhìn cả người nàng từ trên cao, tiện đà xoay người sang chỗ khác.

“Biến... Cút đi...”

Một tiếng sét vang dậy, nổ tung bên tai nàng, nàng yên lặng ngồi dậy, lấy tốc độ cực nhanh chỉnh lại áo trên người, chạy như bay ra ngoài.

Vội vàng đóng cửa lại, lập tức nghe thấy trong căn phòng kia có này nọ đổ vỡ lách cách, đôi môi hơi cong lên châm biếm, nàng chậm rãi trở về phòng ngủ.

Tốt quá, thật sự là tốt, không phải sao? Trên đời không có gì châm chọc hơn chuyện này, y như nàng đoán trước, tối hôm qua hắn nghĩ nàng cùng Kim Chính Vũ có gì đó, nhưng mà hắn không bắt được nhược điểm nào, đêm nay hắn muốn giữ lấy nàng, dùng việc này chứng minh gì đó, nhưng là khoảnh khắc cuối cùng, Doãn Lạc Hàn lại cảm thấy nàng đã bị người khác chạm qua, hắn chán ghét nàng.

Nháy mắt đóng chặt cửa phòng ngủ, nàng bật cười thật to. Hắn tuy rằng chán ghét nàng, nhưng hắn cũng không có khả năng thả nàng đi, nàng còn phải ở tại biệt thự này một thời gian dài nữa, nếu nàng đoán đúng, nàng sẽ an toàn rất lâu nữa.

Hắn nhất định cảm thấy nàng thực chán ghét đi, hắn sẽ không gặp mặt nàng.

Hôm nay nàng cần tự khen ngợi mình, nàng làm không chê vào đâu được, chỉ cần nhìn vào ánh mắt phát điên của hắn là biết, hắn một chút biện pháp cũng không có.

Ánh mặt trời lúi qua cửa sổ sát đất chiếu vào gương lớn, mặc bộ quần áo công sở ngày hôm qua mới mua, nàng thần thanh khí爽 soi trái soi phải, hôm nay chín giờ tap chí có thi viết, buổi học sáng nay nàng cố ý xin nghỉ.

Hơi trang điểm một chút, đây là lễ phép cơ bản khi đi xin việc, sau đó cầm lấy túi xách, nàng đi ra phòng ngủ, nhìn không chớp mắt đi qua gian phòng kia, nửa đêm tối qua nàng nghe thấy tiếng xe thể thao của hắn lái đi, cho nên nàng mới có thể nhàn nhã như vậy.

Thời gian vừa mới tám giờ, hiện tại mà đi bắt xe bus kết quả chỉ có thể biến thành chính mình chật vật không chịu nổi, nàng từng trải qua như vậy một lần, bởi vậy nàng tính xa xỉ một lần bắt taxi đến toàn soạn.

Đến một tòa nhà mấy chục tầng, tap chí ở tầng mười một, khi nàng đến nơi thi viết, thời gian vừa mới tám rưỡi, còn có nửa giờ, nàng tùy tiện tìm một chỗ ngồi chờ ở ngoài.

Tối hôm qua nàng đem tất cả sách vở cùng nội dung có liên quan đến thi viết ôn lại một lần, lại còn tự mình phỏng đoán một chút nội dung vô cùng có khả năng thi vào, đến bốn giờ sáng mới chịu đi ngủ.

Lấy tay đặt trên đầu, nàng hơi mệt, tính tính giờ, nhắm mắt dưỡng sức.

Không biết qua bao lâu, có tiếng nói truyện ồn ào quấy rầy nàng mộng đẹp, nàng mở to mắt, nhìn thấy ghế ngồi xung quanh vốn trống rỗng giờ đã đầy người, trên mặt mọi người đều vô cùng lo lắng, khẩn trương.

Mà thanh âm làm nàng bưng bình nàng là đến từ hai cô gái ngồi ở một góc sáng sủa, hai người đang đổ mặt hồng tai tranh cãi vấn đề nào đó trong sách.

Những xí nghiệp như thế này mà tổ chức thi viết sẽ rất linh hoạt, không có nhiều nội dung liên quan đến sách vở, hiện tại tranh luận căn bản không cần thiết, nàng dời đi tầm mắt, đem túi xách vừa trượt xuống kéo lên đầu gối.

Bên cạnh ngồi một người đàn ông mặc tây trang, chăm chú nhìn tư liệu trong tay. Người ta cũng là đến phỏng vấn đi.

“Tiểu thư, cô không mang tư liệu?” Người bên cạnh hình như phát hiện nàng đang nhìn chăm chú, ngừng đầu lên, nhẹ nhàng cười, Mân Huyền phát hiện đối phương có một hàm răng rất trắng.

—
~—

37. Chương 97

Chương 97 Xuất hồ ý liệu (*)

(*) Thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là “một cách bất ngờ”.

“Vâng, đúng vậy, tôi không mang, xin hỏi lần này người nhận thư mời còn phải mang vật gì sao?” Nàng chớp chớp đôi mắt khó hiểu, phong thư kia hình như không nói đến điểm này.

“Đương nhiên không phải, chỉ là cảm thấy kì quái, cô hình như đã định liệu trước.” Nam nhân nghiêng đầu đoán, nụ cười trên mặt tràn ngập hứng thú.

“Thật ra cũng không có đâu.” Mân Huyền khoát khoát tay, “Tôi chỉ cảm thấy chuyện như nước đến chân mới nhảy căn bản không cần thiết, chỉ cần bình thường chú ý tích lũy, đem kiến thức giáo viên truyền đạt hóa giải thành những điều mình có thể lý giải, thi viết hẳn là không có khó khăn quá lớn.”

Nam nhân khép lại tập tài liệu trên tay, hình như rất hứng thú bắt chuyện với nàng: “Thoạt nhìn cô là sinh viên mới tốt nghiệp, nhưng mà nghe giọng điệu của cô thì thấy cô rất trải đời.”

“Không nói gạt anh, tôi đã bắt đầu đi làm thêm từ cấp hai, khả năng hiểu biết cuộc sống cũng hơn bạn cùng lứa một chút.”

Đây là người xa lạ đầu tiên mà nàng không chút nào giấu diếm quá khứ của mình, không biết là vì sao, có lẽ tại nụ cười trên mặt đối phương thoạt nhìn thực thoải mái.

“Ồ, đây đúng là tài phú hiếm có trong đời.” Nam nhân đồng ý gật gù đầu, vẻ tươi cười sạch sẽ.

Nàng kinh ngạc nhìn kĩ hắn, nam nhân này tuy nói là đang nói chuyện phiếm với nàng nhưng luôn có cảm giác áp bách gắt gao, hơn nữa âu phục trên người cùng đồng hồ đeo tay của hắn, vừa thấy chính là giá trị xa xỉ.

Hắn tuyệt không giống người đến dự thi, nàng đang chuẩn bị hỏi, hắn đã đứng lên, lễ phép hướng nàng gật đầu: “Chúc cô may mắn, hy vọng có thể nhìn thấy cô ở vòng phỏng vấn.”

Nàng còn chưa kịp hiểu ý tứ trong lời hắn nói, đã nghe tiếng giày cao gót truyền đến, mang theo một chút uy nghiêm sắc bén, mọi người đều quay mặt ra, nhìn thấy một cô gái nghiêm túc mặc một bộ đồ công sở vẻ người lớn, ánh mắt sau cặp kính như đao nhọn đảo qua từng người đến dự thi, sau đó tầm mắt rơi xuống thân ảnh đang đứng cạnh Mân Huyền.

Cô gái kia một bên khoa trương che miệng, một bên kêu sợ hãi: “Tổng...”

Nam nhân giờ tay ý bảo đối phương chớ có lên tiếng, sau đó thông thả bước từng bước qua, thấp giọng nói với cô kia gì đó, đối phương liên tục gật đầu, cũng cung kính nhìn theo đối phương đi xa.

“Các vị, tự giới thiệu một chút, tôi là quản lý phòng nhân sự, tôi họ Phan, gọi Phan Nhạn Ngọc, sau này mọi người có thể gọi tôi là Miss Phan, Hiện tại mọi người đem di động của mình để sang chế độ im lặng hoặc tắt máy, dựa theo số thứ tự chúng tôi phân phát cho mọi người, lần lượt tiến vào phòng họp thi viết.”

Phan Nhạn Ngọc nói chuyện sạch sẽ lưu loát, theo sau nàng là một cô gái bắt đầu phát giấy theo thứ tự, mặt trên giấy là số thứ tự, người lấy số xong trước sau đi vào phòng họp.

Thời gian thi viết tổng cộng có bốn mươi phút, Mân Huyện chỉ mất chưa đến hai mươi phút đã viết xong rồi, là người đầu tiên đi ra phòng họp.

Hôm nay ít nhất cũng phải có bốn năm mươi người đến đây, không biết mình có thể đỗ thi viết hay không, nàng đứng ở hành lang nhìn ngắm tập áp phích dán trên tường, di động trong túi rung rung vài lần, trong lòng căng thẳng, may mà vừa mới thi viết nó không vang, mặc kệ vừa rồi có thể hay không tiến vào vòng phỏng vấn, đều phải chuyển sang im lặng.

Trên mặt di động đề là Orange, nàng bĩu bĩu môi, là trò đùa dai của tiểu tử kia. Lần sau nhất định phải đem tên hắn đổi thành Bại hoại linh tinh.

“Kim Chính Vũ, chuyện gì?”

“Hôm nay em thi viết thế nào?” Đầu dây bên kia là thanh âm thoải mái tự tại của hắn.

“Sao anh biết hôm nay tôi thi viết?” Nàng ngạc nhiên, chắc là hôm qua tiểu tử này lục lọi ba lô của nàng.

“Phong thư thông báo rơi khỏi ba lô của em, tôi vô ý nhìn thấy.”

Hừ, quả nhiên là như thế, nàng bắt măn: “Nếu không có việc gì tôi cúp đây.”

“Mân Mân, em sẽ một đường đầu xuôi đuôi lọt, vào được vòng cuối cùng.” Kim Chính Vũ tin tưởng đầy côi lòng.

“Sao anh biết? Tôi mới ra, kết quả thi viết còn chưa công bố mà.” Nàng hoàn toàn không tin hắn giải thích, ánh mắt nhìn chằm chằm áp phích tuyên truyền bông lóc lên: “Nói! Anh tin tưởng chắc chắn như vậy có phải vì dùng quan hệ sau lưng không?”

“Sao có khả năng?” Kim Chính Vũ kêu to, “Tôi hiểu tính em, nếu như bị em biết, em còn không ăn sống nuốt tươi tôi. Tôi là căn cứ vốn hiểu biết của tôi về em, tin tưởng đầy côi lòng mà thôi. Em sẽ thành công! Cố lên!”

Đôi môi non mịn không thể không nở nụ cười, tiểu tử này tuy mới ở chung với nàng không lâu, nhưng mức độ hiểu biết của hắn về nàng không thể dùng từ thâm sâu bình thường.

Cứ việc nghĩ như vậy, nàng vẫn làm bộ nghiêm túc nói, “Không phải như vậy tốt nhất, tôi không nói nữa, nếu phỏng vấn thành công, tôi sẽ gọi điện nói cho anh đầu tiên.”

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, mọi người lục tục đi ra. Nàng ném di động vào túi, ngẩng đầu, ít nhiều nhận đến những ánh mắt ghen tỵ.

Nàng sờ sờ mũi, im lặng ngồi chỗ cũ cùng mọi người chờ đợi kết quả thi viết.

Không đến một giờ sau, nàng không ngừng ngủ gà ngủ gật, đợi đến lúc đột nhiên bừng tỉnh, đôi mắt buồn ngủ trông thấy mấy hành động buồn cười, có người liều mạng lau mồ hôi trên trán, miệng vẫn lẩm bẩm. Còn có mấy cô gái liều mạng kéo váy trên người, hận không thể lấy tay là phẳng chỗ nhăn nhúm trên đó.

Lại là tiếng giày cao gót không nhanh không chậm, mọi người nín thở, nhìn chằm chằm đôi môi đỏ như sắp chảy máu của Phan Nhạn Ngọc. “Thi viết tổng cộng lấy bảy người, những ai được nhắc đến tên xin mời ở lại, còn lại có thể lập tức rời đi.”

Lời Phan Nhạn Ngọc làm mọi người trở nên khấn trương, nôn nóng, Mân Huyện cũng vành tai cẩn thận nghe, kết quả Phan Nhạn Ngọc đọc liên tiếp sáu cái tên, nhìn khuôn mặt những người đó tươi cười vui vẻ, nàng thở dài, xem ra chính mình còn không có xuất.

Bất ngờ, sáu cái tên thối qua bên tai, Phan Nhạn Ngọc tạm dừng vài giây: “Lần này có người đạt điểm cao nhất thông qua thi viết, tiểu thư Lăng Mân Huyền, chúc mừng cô.”

Cái gì? Nàng đỡ rồi. Đây thật sự là bất ngờ xen lẫn vui sướng làm người ta lo lắng đề phòng, bốn phía bắn đến những ánh mắt khác nhau. Nàng bình tĩnh tự nhiên, gật gật đầu với Phan Nhạn Ngọc, “Cám ơn cô, miss Phan.”

38. Chương 98

Chương 98 Kỳ quái

Theo sau tiếng giày cao gót, Mân Huyền cùng sáu người khác đồng loạt tiến vào thang máy, đến tầng thứ hai mươi hai, rẽ sang một góc, đi tới một phòng họp lớn hơn.

Nghĩ đến bên trong là một loạt giám khảo nghiêm khắc đang chuẩn bị phỏng vấn, trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ khẩn trương, nôn nóng.

“Mọi người ngồi chỗ này một lát, gọi đến tên thì có thể đi vào.” Phan Nhạn Ngọc quay đầu nói với bọn họ một tiếng, nhắc chân đi đi vào, nàng là quản lý phòng nhân sự, đương nhiên nằm trong đội ngũ phỏng vấn.

Một giọng nói thanh thúy bắt đầu đọc số, Mân Huyền nhìn thoáng qua trang giấy trong tay, số 49, nàng có một dự cảm, chính mình có lẽ xếp cuối cùng.

Quả nhiên, nửa giờ sau, nàng ngẩng đầu nhìn một cô gái này giờ miệng không ngừng lải nhải, chỉ còn hai người. Bốn người đi vào phỏng vấn phía trước, đều mang theo khuôn mặt tái nhợt đi ra, có thể đoán được các giám khảo đưa ra vấn đề khó khăn thế nào.

“Số 49.”

Gọi đến mình rồi, nàng hít một hơi thật sâu, âm thầm tự cổ vũ chính mình cố lên.

“Cố lên, cô sẽ thành công.”

Phía sau là một thanh âm nho nhỏ, nàng xoay người, nhìn thấy cô gái kia nắm chặt tay, làm tư thế cố lên, nàng dùng sức gật gật đầu, cất bước đi vào.

Giống hệt như trong phim, bảy tám người phỏng vấn ngồi vòng quanh, chính giữa đặt một chiếc ghế, nàng thoải mái ngồi xuống, không ngờ lập tức phải đối mặt với một vấn đề cay độc.

“Lăng tiểu thư, chỗ này tôi có hồ sơ tư liệu của cô, mười một năm trước cha cô bị phán tội ngộ sát, xin hỏi mấy năm nay cô sống như thế nào? Thái độ những người xung quanh với cô thế nào? Cô vượt qua thế nào? Cô có cảm thấy cuộc sống của cô có vì nguyên nhân này mà thất bại không?”

Nàng kinh ngạc nhìn người vừa nói, là một giám khảo đeo kính rất dày ngồi đầu tiên đặt câu hỏi. Nàng biết vấn đề này hôm nay không thể không đáp.

“Đầu tiên tôi muốn nhắc lại, cha tôi phạm vào tội ngộ sát, chính như theo lời ngài nói như vậy, cách đây mười một năm đã vào tù chịu xử phạt, như vậy, chuyện này nên kết thúc, mà không nên làm liên lụy tới những người không liên can. Về phần những người xung quanh thấy tôi thế nào, tôi không thể biết đến tất cả suy nghĩ của mọi người. Tôi có thể dựa vào chính tôi, làm việc ngoài giờ, dùng chính đồng tiền mình kiếm ra để chi trả học phí cùng sinh hoạt phí của mình, bởi vậy, tôi cảm thấy tôi cũng không thấp kém hơn người khác một phần.”

Nàng kiêu ngạo mà ngẩng đầu lên, một hơi trả lời xong vấn đề này, tất cả giám khảo hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn bị thuyết phục bởi phần tự tin trong giọng nói của nàng.

Tiếp theo một giám khảo khác mở miệng, “Lăng tiểu thư, tạp chí của chúng tôi là một tạp chí nổi danh trong nước, phần lớn mọi người trong công ty đều gặp phải áp lực do công việc quá tải, xin hỏi cô làm thế nào để một bên vượt qua một bên hoàn thành công việc trên tay cô?”

Nàng tự hỏi một chút, chậm rãi nói ra đáp án của mình: “Tôi nghĩ từng ngành sản xuất đều có áp lực công việc, cá nhân tôi sẽ dùng một ít phương pháp thoải mái giải quyết áp lực, ví như làm chút vận động vào ngày nghỉ, hoặc là cùng bạn bè uống trà tâm sự.”

Nàng nói xong này đó, giám khảo liền cúi đầu xoát xoát viết lên giấy. Áp lực phiêu tán trong không khí, nàng gục đầu xuống, thở dài một hơi, cuối cùng cũng hiểu những người lúc trước từ nơi này đi ra mang tâm trạng thế nào.

“Lăng tiểu thư, nếu cô trở thành một thành viên trong tạp chí của chúng tôi, nếu cô phải phỏng vấn một người nổi tiếng, đối phương không thể hiện thiện chí, hơn nữa cũng không tính chấp nhận cô phỏng vấn, cô sẽ làm thế nào? Còn có...”

Lại có một vấn đề có nuốt bay tới, nàng vừa mới ngẩng đầu lên, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc cắt ngang: “Quản lí Tào, không cần hỏi thêm.”

“Vâng, tổng giám đốc.”

Mân Huyền không khỏi đem ánh mắt dời về phía người vừa ra tiếng, nụ cười sạch sẽ trong suốt, người này không phải là người đàn ông ngồi gần mình trước khi thi viết sao?

Vị quản lí Tào kia gọi hắn là gì.... Tổng giám đốc?

Nàng nhìn chằm chằm người đàn ông kia, còn không kịp hồi hồn, một giọng nói khác liền vang lên: “Lăng tiểu thư, cô có thể đi ra ngoài, nếu có tin tức mới, chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo đến cô trong vòng ba ngày.”

Nàng đứng lên, nam nhân kia lẳng lặng nhìn nàng, vẫn là vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái tươi cười, vị tổng giám đốc này thật kì quái, sao luôn thích cười mãi vậy.

Lúc đi ra ngoài, khuôn mặt kia khiến nàng sinh ra cảm giác quen thuộc, hình như đã từng in vào trí nhớ, nhưng lại biến mất rất nhanh.

Hắn đến tốt cùng là ai?

Nàng mang theo chút nghi hoặc ra khỏi tòa nhà, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe thể thao sáng bóng của Kim Chính Vũ đỗ ở đó, bước chân dần chậm lại.

Trước đây nàng luôn quen với việc chỉ có một mình, hiện tại tiểu tử này cả ngày không có việc gì rồi chạm mặt nàng, cứ cảm thấy là lạ mang theo khó hiểu.

Thấy nàng chậm rãi đi đến, Kim Chính Vũ bước nhanh đến, nghiêng đầu quan sát sắc mặt nàng: “Mân Mân, từ chín giờ sáng tới giờ, lâu như vậy chắc chắn thi viết đỗ, phỏng vấn tiến hành thế nào?”

Nàng nhìn chằm chằm khuôn mặt kích động của hắn, cứ cảm giác chuyện hôm nay có chút kì quái, chẳng lẽ Kim Chính Vũ quen biết người kia?

“Kim Chính Vũ, anh nói thật với tôi, người có biết tổng giám đốc tạp chí này hay không?” Trên mặt hắn lộ ra vẻ chính sắc, nhẹ nhàng nắm tay, nàng đang đợi đáp án của hắn.

“Uh, hôm qua tôi thấy bức thư thông báo kia, lúc ấy tôi chỉ biết tạp chí này thuộc về xí nghiệp Giản thị, tổng giám đốc em nhìn thấy hôm nay là anh trai của Chỉ Dao.” Kim Chính Vũ nói chuyện không nhanh không chậm, “Nhưng mà tôi có thể cam đoan, tôi chỉ gặp anh ấy một lần tại tiệc đính hôn của Chỉ Dao, chuyện hôm nay tôi cũng không nói chuyện điện thoại gì với anh ấy.”

39. Chương 99

Chương 99 Nhìn rõ thân phận

Nàng không lên tiếng, dường như tin lời hắn, hắn đột nhiên ôm vai nàng đầy thân mật, nghiêng ngang bước đến xe thể thao: “Em đỗ thi viết, cũng là một chuyện rất đáng chúc mừng, hiện tại chúng ta đi ăn cơm ăn mừng một chút.”

Nàng phản xạ có điều kiện giãy dụa khỏi cánh tay hắn, “Này, Kim Chính Vũ, ăn cơm thì ăn cơm, cũng không cần ở trên đường như vậy, bị người ta nhìn thấy không tốt.”

“Bị người nhìn đến chẳng phải rất tốt?” Hắn cúi đầu nỉ non, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, bất ngờ bật ra một câu, “Mân Mân, còn có hai.”

“A? Cái gì hai?” Nàng mờ mịt hỏi một câu.

“Chỉ cần tiếp qua hai, em phải tuân thủ lời hứa.” Hắn vẫn nói ra mấy câu cổ quái phi thường.

Nàng lại sửng sốt, hôm nay hắn ăn nhầm thuốc à? Sao nàng nghe mãi vẫn không hiểu.

“Đi thôi, tôi mời em đi ăn đồ Nhật Bản.” Hắn không khỏi phân trần túm cổ tay nàng bước đến chỗ xe đậu, mở cửa xe giúp nàng, nhìn hắn trở ra, mới ngồi vào ghế lái.

Nàng nhìn sườn mặt của hắn, cảm giác hiện tại hắn chỉ bình tĩnh mặt ngoài, kì thực nội tâm cũng rất rối rắm, đến tột cùng là có chuyện gì? Còn có, sao hắn rất thích nói mấy con số với nàng, lần trước là “Ba”, lần này là “Hai”, bên trong có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Hắn ra vẻ thần bí nháy mắt mấy cái, lẳng lẳng lái xe.

Suy nghĩ của nàng nhanh chóng chuyển đến người đàn ông hôm nay gặp ở tòa soạn tạp chí, nghe Kim Chính Vũ nói hắn là anh trai Chỉ Dao.

Nàng là bạn của Chỉ Dao nhiều năm, Chỉ Dao cũng mời nàng đi đến nhà làm khách nhiều lần, nàng đều không đi, nàng biết Chỉ Dao rất tốt với nàng, sẽ không để ý đến việc nàng là con gái kẻ giết người, nhưng mà người nhà Chỉ Dao cũng chưa chắc đã nghĩ như vậy, ý nghĩ của những người có tiền rất phức tạp, bọn họ có lẽ còn có thể nghĩ nàng là loại con gái muốn lợi dụng Chỉ Dao, nên nàng cũng không đi nhà Chỉ Dao.

“Mân Mân, party ngày mai, em đi không?” Kim Chính Vũ đem đồ xe trước cửa một nhà hàng Nhật Bản, đột nhiên quay đầu hứng thú hỏi.

“Tôi đã hứa với Chỉ Dao, đương nhiên tôi sẽ đi.” Nàng nghiêng đầu nhìn người đi đường ngoài cửa sổ, đúng vậy, Kim Chính Vũ lại nhắc nhở nàng, tối ngày mai nàng phải đi tham dự party kỉ niệm một năm bọn họ đính hôn, thật ra nàng rất không muốn đi.

Dựa theo quy tắc lúc trước, nàng sẽ nâng chén tiến lên chúc mừng bọn họ, sau đó còn muốn làm bộ không quen Doãn Lạc Hàn, chỉ nghĩ như vậy, dạ dày của nàng lại bắt đầu khó chịu, thân thể không tự chủ được gục xuống.

“Mân Mân, em sao vậy?” Kim Chính Vũ lo lắng không thôi, vén mấy sợi tóc vương ở hai má nàng ra sau tai, phát hiện sắc mặt nàng tái nhợt, mặt nhăn mày nhíu. “Làm sao, đau không? Có muốn đi bệnh viện không? Mau nói cho tôi biết, đau ở đâu?”

“Tôi không sao, có thể là tại hôm nay chưa ăn điểm tâm.”

Nàng cố hết sức nói xong, lấy tay ôm bụng, thân thể chậm rãi dựa vào ghế dựa phía sau: “Ngồi một lúc sẽ không sao.”

“Không phải vì em ăn cơm không quy luật?” Hắn vỗ nhẹ trán nàng, đôi mắt xẹt qua vẻ trách móc: “Khó trách dạ dày lại đau, về sau phải biết ăn cơm đúng giờ biết không?”

Nàng nhắm mắt lại, đầu tựa vào ghế, gập đầu có lẽ, yên lặng chịu đựng đau đớn dần trôi qua, đến tột cùng là dạ dày đau, hay là vì thứ gọi là đau lòng đau?

Nàng không thể biết, cũng không muốn biết.

Buổi chiều, từ cửa hàng bánh ngọt trở lại biệt thự, nàng đi vào cổng lớn, sau đó lại lui ra, ma xui quỷ khiến lấy chìa khóa mở hộp thư bên cạnh cửa, quả nhiên phát hiện một phong thư bên trong.

Nàng mở ra thì thấy, là một tòa soạn báo khác thông báo nàng ngày mai buổi sáng chín giờ đi tham gia phỏng vấn. Thật tốt quá, nàng ôm bức thư vào ngực, vui vẻ nở nụ cười. Nàng ôm tâm lý thử xem thế nào, gửi lí lịch sơ lược cho mấy tòa soạn nổi tiếng, không thể tưởng tượng được đã có hai tòa soạn đáp lại.

Mặc kệ hôm nay có phỏng vấn thành công hay không, nàng cũng sẽ đi tòa soạn báo này thử xem.

“If you wander off too far, my love will get you home...”

Di động đột nhiên vang lên, nhấn một cái nàng chợt nghe thấy giọng nói ngọt ngào của Chỉ Dao:

“Mân Mân, mình gọi đến để nhắc nhở cậu nha, bảy giờ rưỡi tối mai, cậu phải đến party của mình cùng Lạc ca ca đúng giờ đấy, không cho phép muộn, tốt nhất là đến sớm một chút, như vậy giúp mình quan sát một chút bố trí trong yến hội...”

“Ừ, mình biết rồi, Chỉ Dao. Đúng rồi, cậu có biết hôm nay mình đi tòa soạn tạp chí phỏng vấn xin việc không?” Nàng nóng lòng muốn biết đáp án.

“Tạp chí? Hôm nay cậu đi tòa soạn xin việc sao? Tạp chí nào? Thi viết thế nào? Phỏng vấn có bảo chờ tin tức hay không? Có cần mình nhờ người hỏi giúp cậu một chút không?”

Nghe Chỉ Dao nói hình như căn bản không biết hôm nay nàng đi xin việc ở tòa soạn báo thuộc Giải thị, nàng dần dần yên lòng, nàng muốn dùng chính thực lực của mình để có vị trí kia.

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu, không cần hỗ trợ đâu, ba ngày nữa có kết quả, mình muốn kiên nhẫn chờ đợi.”

Đang nói đến đó, đột nhiên nghe thấy tiếng còi ô tô, nàng đứng sau một cây cổ thụ râm mát, nghiêng người nhìn thấy một chiếc ô tô màu đen đứng trước cổng, có hai thân ảnh chậm rãi bước xuống xe, đứng trước cổng nhìn đông nhìn tây.

Nàng vội vàng cúp điện thoại, đang muốn đi lên phía trước hỏi hai người tìm ai. Vừa nhìn đã thấy một thân ảnh tinh thần chấn hưng, là lão bá, người đứng phía sau là quản gia, sao bọn họ lại xuất hiện ở đây?

Trong lòng có một loại dự cảm nói cho nàng, hiện tại tốt nhất không cần xuất hiện, vì thế vội vàng lùi lại sau gốc cây, nghiêng tai nghe hai người nói chuyện với nhau.

“Lão gia, ngài không cần nhìn nữa, tôi thấy cửa biệt thự đóng chặt, hơn nữa bên trong một người hầu cũng chẳng có, chắc chắn thiếu gia không ở bên trong. Sáng nay tôi gọi điện cho trợ lí Từ, cậu ta nói thời gian gần đây thiếu gia vẫn ở phòng tổng thống ở khách sạn Thịnh Trạch.”

Lời tác giả Cổ Phán Quỳnh Y: Thật ra Lạc Hàn làm như vậy cũng hoàn toàn vì bóng ma quá khứ mang đến, sau này sẽ giải thích rõ!! Mọi người thích quyển sách này đừng quên tặng hoa nha!

40. Chương 100

Chương 100 Tin nhắn liên tiếp

“Tôi nghĩ đến nó sẽ mua căn biệt thự này, tuy nó hận tôi, nhưng nhìn thấy nơi này được sửa sang lại gọn gàng ngăn nắp, cái này chứng tỏ nó còn tràn ngập lưu luyến, vết thương đau khổ, thất vọng vẫn còn, ài, không biết vết sẹo kia bao giờ mới được chữa lành đây.”

Nghe giọng nói lão bá lộ ra đau thương, nhưng mà bác ấy nhắc tới “Lạc Hàn”, là Doãn Lạc Hàn, sao lại có thể? Lão bá quen biết Doãn Lạc Hàn, hơn nữa “thiếu gia” trong miệng quản gia chính là Doãn Lạc Hàn, nói như vậy,... Lão bá là cha Doãn Lạc Hàn rồi.

“Lão gia, thời gian sẽ hòa tan tất cả. Trước kia thiếu gia cũng không nói chuyện với ngài, hiện tại thay đổi rất nhiều, mặc kệ cậu ấy nói gì, ít nhất bây giờ cậu ấy còn có thể nói một hai câu với ngài.”

“Ai, năm đó thật sự là tôi sai lầm rất nhiều, sao có thể tin tưởng mấy lời đồn đãi, nghĩ là nó không phải con ruột của tôi cơ chứ? Tôi thật sự là hồ đồ, hồ đồ quá...”

Doãn Lạc Hàn cùng lão bá hình như có chút gì hiểu nhầm, nàng nghe ra một chút manh mối, quần gia ở một bên khuyên lão bá, một lát sau, cửa xe đóng lại, sau đó chậm rãi lái đi.

Từ sau gốc cây đi ra, những gì hôm nay nghe được gây cho nàng cũng đủ rung động, cũng càng khiến cho ý nghĩ của nàng hỗn loạn.

Trở lại biệt thự, tự mình làm cho mình một phần bữa tối đơn giản, ăn lung tung một chút liền lên lầu.

Nàng căn bản không cần lo lắng Doãn Lạc Hàn sẽ đột nhiên xuất hiện, hắn sẽ không trở về, nói đúng hơn hắn sẽ không chạm mặt nàng.

Mà đây đúng là thanh tĩnh khó tìm, nàng sung sướng hát khe khẽ đi vào phòng ngủ, trên mặt giường đặt một chiếc hộp tinh xảo hấp dẫn ánh mắt nàng.

Đó là cái gì? Nàng tò mò đi qua, vài chữ tiếng anh Chanel đập vào mi mắt, đây là... Mắt nàng sáng ngời, vội vàng mở hộp ra, một bộ lễ phục màu tím nhạt lấp lánh nằm bên trong.

Nàng cẩn thận cầm lên, trước ngực cùng phần eo được khảm ngọc tinh tế, dưới ngọn đèn phát ra ánh sáng lóa mắt, nàng không khỏi tán thưởng một tiếng: “Thật đẹp!”

Tính con gái khiến nàng vội vàng cầm bộ lễ phục dạ hội ướm trước người khoa chân múa tay, bộ váy nhỏ nhỏ rất hợp với dáng người nàng.

Một ý nghĩa chợt lóe lên trong đầu, ai đưa vậy? Người ta khẳng định là biết ngày mai nàng phải tham gia party mới có ý đưa tặng.

Kim Chính Vũ? Không đúng, hắn căn bản còn không biết địa chỉ của nàng. Chỉ Dao, kia càng không thể. Như vậy chỉ còn Doãn Lạc Hàn, đúng rồi, nhất định là hắn, không hắn thì ai biết nàng ở nơi này.

Nghĩ đến khuôn mặt tuấn mỹ tà tứ kia, nàng liền thấy bộ lễ phục trong tay trở nên ảm đạm không ánh sáng, chậm rãi thả xuống, thứ hắn đưa, nàng không cần.

Oán hận gấp bộ lễ phục lại, nàng mở cửa phòng, đem hộp đặt trước cửa phòng ngủ của hắn, xoay người đi về, đặt móng ngồi xuống bàn học.

Hắn làm như vậy là có ý gì? Hắn nghĩ chỉ cần đưa một bộ lễ phục dạ hội liền có thể tiếp tục đùa bỡn nàng trong lòng bàn tay sao? Buồn cười! Nàng bị rần rần một lần rồi, quyết không thể bị rần lần thứ hai.

Nàng học khí, ngực phập phồng vì phấn nộ, đám lung tung xuống mặt bàn, ngoài ý muốn, một ý nghĩ liền lóe ra, nàng có ý này.

Lên mạng mua sắm, có thể mua một bộ lễ phục ưng ý nhất với giá thấp nhất, có sao mà không làm? Tối mai sẽ tham gia party, cho nên quần áo phải đến tay nàng nhanh nhất, vì thế nàng cẩn thận tìm tòi về lễ phục dạ hội trên các cửa hàng bán quần áo trên mạng, sau đó nhìn kỹ từng cái giá phù hợp với túi tiền mình.

Nửa giờ sau, nàng đã hoàn thành.

Mở ngăn kéo ra, nhìn thấy cánh điều hình cá cảnh nhiệt đới, nhớ tới Thiếu Đăng, không biết hắn hiện tại thế nào? Có vui vẻ không?

Nhẹ nhàng mà xoa ngực, vốn nghĩ tim sẽ có chút cảm nhận sâu sắc, hiện tại hoàn toàn biến mất, chỉ có chút dấu vết mờ nhạt, khi nào thì trong lòng nàng bắt đầu buông hắn xuống?

Nâng tay chống cằm, chậm rãi nghĩ, lại không thể tìm thấy đáp án.

Có lẽ hắn giống như một viên kẹo ngọt nàng thích khi còn bé, lúc ấy không có được, cho nên tâm hồn tiếc nuối, nhưng mà trưởng thành rồi, mới phát hiện viên kẹo nhớ mãi không quên đó, chỉ là một chút ảo tưởng gây thơ thời thơ ấu, một loại quả nhỏ nhỏ không bao giờ chín.

Nàng đổi số di động, cũng dọn khỏi Lăng trạch, tuy rằng nàng học một trường đại học với Thiếu Đăng, nhưng không cùng khoa, cơ hội đụng mặt cũng không lớn.

Nếu như bị Ngải Phù biết bọn họ từng có chút gì đó, không tốt chút nào. Như bây giờ cũng tốt, đỡ phải về sau gặp mặt xấu hổ.

Ong ong ong... Di động đặt trên bàn học rung lên, là tin nhắn, nàng tùy ý mở ra, hơi giật mình, là tin nhắn của Thiếu Đăng. Sao trùng hợp thế nhỉ, vừa nghĩ đến hắn, hắn liền nhắn tin đến đây.

Nàng nghĩ nghĩ một chút, không xem tin nhắn liền xóa bỏ, buông di động, nàng bắt đầu tra tìm một ít di động trên mạng, ứng phó cuộc thi viết ngày mai ở tòa soạn.

Hoàn toàn không dự đoán được, năm phút sau, di động lại chấn động, vẫn là tin nhắn của Thiếu Đăng, nàng nhìn, không để ý, tiếp tục nhìn tư liệu trên máy, dùng bút ghi chép kĩ càng vào vở.

Không quá hai phút di động lại rung lên, nàng liền vắt nó vào ngăn kéo, mặc nó rung không ngừng, một bên thần sắc tự nhiên tiếp tục ghi chép.

Ước chừng hơn mười phút sau, di động không vang nữa.

Nàng thở ra một hơi, trên thực tế đã biết trốn tránh hắn cũng không phải là biện pháp tốt, vẫn nên nói rõ ràng với hắn, dù sao lớn lên từ nhỏ, về sau mọi người vẫn là bạn bè.

Im lặng qua mười phút, di động lại vang, nàng thở dài, kéo ngăn kéo ra, tiếp điện thoại.

“Thiếu Đăng, em hy vọng anh quên chuyện lần trước đi, anh vẫn nên trở lại bên cạnh Ngải Phù đi thôi, chúng ta không thích hợp...”

Nàng một hơi còn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt ngang: “Mân Mân, em đang nói cái gì? Cái gì Thiếu cái gì Đăng?”

41. Chương 101 -102

Chương 101 Anh em bà con

Im lặng hơn mười phút, di động lại vang lên, nàng thở dài, mở ngăn kéo, tiếp được điện thoại.

“Thiếu Đăng, em hy vọng anh quên chuyện lần trước đi, anh vẫn nên trở lại bên cạnh Ngải Phù đi thôi, chúng ta không thích hợp...”

Nàng một hơi còn chưa nói xong, đã bị đối phương cắt ngang: “Mân Mân, em đang nói cái gì? Cái gì Thiếu cái gì Đăng?”

A? Là Kim Chính Vũ, nàng che miệng lại, nàng thật sự là hồ đồ, tiếng chuông vừa rồi rõ ràng là bài hát tiếng anh quen thuộc, chính mình sao lại không chú ý tới kia chứ?

“Không, không có gì. Đúng rồi, muộn như vậy anh tìm tôi có chuyện gì?”

“À, bây giờ tôi ở quán bar, uống chút rượu, khả năng không có biện pháp lái xe, em lại đây đi.”

“Được.” Nàng đồng ý không cần nghĩ nhiều, dù sao chính mình còn nợ hắn vài lần lái xe thuê.

Sau đó, nàng dùng tốc độ nhanh nhất cầm ba lô lao xuống lầu, hiện tại không còn xe bus, quán bar cách biệt thự có chút xa, nàng đi bộ nửa giờ đến một rẽ chân mới đứng trước cửa quán bar.

Đi vào quán bar ánh đèn mờ ảo, trên ngọn đường tỏa ra ánh sáng mờ mờ, không trung vang lên một bài hát tiếng anh, tầm mắt của nàng đảo vào bên trong, chốc lát liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai anh tuấn của Kim Chính Vũ.

Hắn đồng thời cũng nhìn thấy nàng, nở nụ cười sáng lạn, hướng nàng vẫy tay một cái. Nàng chạy đi qua, ngồi xuống ghế xoay bên cạnh hắn.

Nàng còn không ngồi xong hắn đã chỉ trích: “Mân Mân, sao em chậm như ốc sên vậy, gọi điện xong ba mươi phút mới đến.”

Nàng tới được đã là tốt rồi, tiểu tử này còn chê chậm, hắn nghĩ người ta ai cũng có tiền như hắn, có thể tiêu bừa bãi sao?

Nàng lườm nguýt hắt một cái, một bên đánh giá quán bar, một bên nói thầm: “Không thể về nhà uống sao? Thật là xa xỉ, nơi này vừa thấy chính là chỗ đắt tiền.”

Lúc này, phục vụ rượu trong bar tiến lên, lễ phép hỏi: “Tiểu thư, xin hỏi cô muốn dùng gì?”

Nàng hờn dỗi chỉ vào ly cocktail màu sắc quái dị trước mặt Kim Chính Vũ, “Cho tôi một ly giống anh này...”

Ai ngờ Kim Chính Vũ dè tay nàng lại, thấp giọng nói với phục vụ: “Mang tới cho cô ấy một ly nước chanh!”

Rất nhanh, một ly nước chanh đã đặt trước mặt, nàng cầm lấy thìa khuấy vài vòng, hút một ngụm, có chút kì quái hỏi: “Sao anh lại đến quán bar uống rượu? Không phải là anh cố ý muốn tôi lái xe đưa đón chứ?”

Vốn nàng hỏi có chút đùa giỡn, nhìn sang hắt liền sững sốt, một đôi mắt trong suốt nhu hòa nhìn thẳng vào nàng, vẻ mặt chân thật khác hẳn trước đây.

“Nếu tôi nói đúng thì sao? Nếu tôi thừa nhận là tôi cố ý làm như vậy, muốn gặp mặt em, em có còn coi tôi là bạn bè bình thường không?”

“Anh...” Vừa nhấp vào ngụm nước chanh đã sắc trong cổ họng, nàng liếc mạng ho khan, khuôn mặt trắng nõn nháy mắt đỏ bừng lên.

“Em thật là không biết cẩn thận.” Hắt nhíu mày, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giờ tay rút giấy ăn đưa cho nàng.

Đợi cho nàng dần dần không ho khan, tầm mắt hắt lại chuyển đến ly cocktail màu sắc quái dị, tựa hồ lại biến thành một Kim Chính Vũ trầm mặc.

Nàng hút nước chanh, lần đầu tiên đến nơi này, khó tránh khỏi có chút tò mò, chuyển đầu nhìn xung quanh.

Trên một chiếc sofa, hai thân ảnh không coi ai ra gì đang ***, cô gái mặc một chiếc váy ngắn gợi cảm không thể ngắn hơn nữa, hình như chỉ cần động đậy thì lớp vải bao quanh vòng ba sẽ phản bội chủ nhân.

Tay cô ta lớn mật vói vào bên trong quần áo của gã đàn ông khiêu khích bừa bãi, gã đàn ông nghiêng người mà ngồi, ánh sáng có chút lơ mơ, thấy không rõ dung mạo cụ thể.

Một tay hắt ôm vòng eo nóng bỏng của cô gái, một tay bưng ly rượu màu đỏ, mặc cô gái dán chặt vào mình như keo nhằm châm lửa tình trên thân thể cường tráng, nụ cười ma mị hiện hữu trên khóe môi mỏng manh.

Cảm giác rất quen thuộc, trong lòng nàng mới nảy ra ý này, khéo mắt liền thấy Kim Chính Vũ cũng quay sang nhìn theo.

“Không cần nhìn người kia, dù bộ mặt mê đảo tất cả đàn bà, chỉ khi nào tiếp cận anh ta, em sẽ biết là đồ vô tâm vô phẩy.”

Hắt chỉ ai?

Thấy ánh mắt nàng xẹt qua vài phần mê mang, hắt lại nói tiếp: “Tôi cùng anh ấy là anh em bà con, tôi hiểu tất cả về anh ấy như lòng bàn tay. Trước kia, bọn tôi thường đến quán bar này chơi bời.”

Thì ra là anh họ của Kim Chính Vũ, nàng lơ đãng nhìn qua, không ngờ có tia sáng cố ý hay vô tình chiếu đến khuôn mặt người đàn ông, nàng bỗng dưng thấy rõ khuôn mặt kia, cảm thấy căng thẳng, thân ảnh kia không phải.. Doãn Lạc Hàn sao?

Sao hắt lại ở nơi này, nói như vậy,... Nói như vậy, hắt cùng Kim Chính Vũ là anh em họ.

Chuyện này tới quá đột nhiên, nàng không thể lập tức tiêu hóa.

“Lạc –” Kim Chính Vũ đột nhiên vẫy tay chào hỏi hắt, nàng không kịp trốn tránh, tầm mắt vừa vịn bắt được đôi mắt u ám thâm thúy kia.

Dù sao chính mình không có làm chuyện gì đui lý, không có gì phải sợ, nàng thần nhiên nhìn thẳng hắt, trong ánh sáng âm u, hắt nhìn chăm chăm vào nàng, nàng cảm thấy thật sự khó thở, da đầu run lên, cảm giác trên người mình sinh ra cảm giác chột dạ như vợ ngoại tình bị chồng bắt tại trận.

Kim Chính Vũ kéo lấy tay nàng, đứng lên khỏi ghế. “Đi thôi, muộn rồi. Ngày mai em còn phải đến trường, chúng ta chào hỏi qua Lạc.”

Nàng không có lý do gì cự tuyệt, mặc hần lôi kéo đi qua, đi đến gần sô pha kia, nàng liền cảm thấy ánh mắt giấu trong bóng đêm giống như đạo nhon sắc bén bắn thẳng đến đây.

Chương 102 Hần ý bốc lên

Như cảm nhận được nàng đang bối rối, Kim Chính Vũ nắm chặt tay nàng hơn, đi thông thả đến trước mặt Doãn Lạc Hàn: “Lạc, em đi trước, ngày khác gặp lại sau.”

Doãn Lạc Hàn nâng cằm, thần nhiên nhếch môi: “Ừ, lát nữa anh cũng về.”

Khi nói những lời này, nàng cảm nhận rõ ràng thấy cặp mắt u ám kia bắn thẳng về mình, con người đen nhánh bắt đầu nổi lên sóng ngầm phức tạp, cả người lạnh run từ đầu đến chân, nàng vội vàng không dám nhìn thẳng vào hần, hần nói những lời kia để ám chỉ nàng sao?

Ánh mắt nàng chuyển dời sang người phụ nữ đang dựa sát vào hần, lập tức phủ nhận rất nhanh, không, tuyệt đối là nàng nghĩ nhiều, đêm nay đã có người cùng hần giết thời gian.

Kim Chính Vũ quay sang nàng, ánh mắt song suốt tràn đầy ý cười: “Mân Mân, chúng ta đi thôi.”

Kim Chính Vũ lôi kéo nàng đi chậm chậm đến cửa quán bar, ánh mắt sắc bén kia một đường đi theo, cảm giác hít thở không thông ẩn ẩn trong lòng, nàng dự cảm con người đen kia nhìn thấy nàng cùng Kim Chính Vũ chậm rãi thay đổi, ánh mắt nóng rực như đốt cháy hai bàn tay nắm nhau của hai người.

Ra khỏi quán bar, trên đường ra bãi đỗ xe, không khí lạnh lùng như trong trẻo lao thẳng vào mình, phút chốc nàng thanh tỉnh một chút, hần vừa nói câu kia: “Lát nữa anh cũng về.” hiển nhiên là cố ý nói cho nàng nghe, hần ám chỉ đêm nay gặp mặt.

Chính mình có làm sai chỗ nào không, rõ ràng đã có thể khẳng định hần không còn hứng thú với mình, nhưng đêm nay...

“Mân Mân... Mân Mân...” Nàng như nghe thấy Kim Chính Vũ đang gọi mình, vội vàng lấy lại tinh thần, ngón tay thon dài của hần liều mạng lắc lắc trước mặt nàng.

“Em vừa ngắt người à? Nhập thần như vậy. Sẽ không là lần đầu tiên tôi nắm tay em, em nghĩ tôi đi.” Hần đắc ý tươi cười: “Em tin tưởng sao? Tôi cũng vậy.”

Tiểu tử này thật biết tự kỉ, mỗi lần đều nói đùa kiểu này. Nàng chu môi, hất tay hần ra, một phen đoạt lấy chìa khóa trong tay hần, “Anh vẫn nên đem tình yêu tặng cho cô gái khác đi, tôi không thích mấy nhóc con nhỏ tuổi hơn mình.”

Nàng vừa đẩy cửa xe vừa nhấn mạnh hai chữ “nhóc con”, đem chìa khóa cắm vào trong xe, thấy hần nghiêng người đứng lặng, nàng nhẹ nhàng gọi hần: “Kim Chính Vũ, anh còn đứng đấy làm chi, lên xe, tôi đưa anh...”

Nàng còn chưa nói xong, chỉ thấy hần xanh mặt chạy tới, mở cửa xe, đem nàng túm ra ngoài, khuôn mặt tuần tú bao phủ một tầng khí lạnh âm trầm.”

“Ở trong lòng em tôi vĩnh viễn chỉ là “nhóc con”, tôi không muốn nghe thấy từ này nữa, vì tôi đã nghe thấy quá nhiều, đây là lần em nói thứ ba trăm tám mươi chín...”

“Kim Chính Vũ, anh tức giận à?” Nàng cẩn thận nhìn hần, khuôn mặt tinh xảo che kín tức giận, nàng thật sự nói sai rồi sao? Nhưng mà nàng nói thật a, xác thực là hần nhỏ hơn nàng một tuổi mà.

Như là nhớ ra cái gì, đột nhiên vỗ đầu, đứng rồi, lần trước hần nói qua không thích người khác nhắc tới ngày sinh tháng đẻ của hần, nhưng mà hôm nay nàng không nhắc tới tuổi của hần kia. Còn có, khi nào thì nàng nói hơn ba trăm lần, tiểu tử này nói chuyện càng ngày càng kì quái, quả thực làm người ta khó có thể nắm bắt.

“Kim Chính Vũ...” Nàng định tới gần hần, hỏi rõ tất cả, nhưng là hần lại lui nhanh về sau.

“Tôi không muốn lại nhìn thấy em...” Đôi mắt trong suốt thấy đáy của hấn ngập bi thương mờ mịt, miệng thì thào: “Em không đáng, tôi làm nhiều như vậy, vẫn không thể lau những từ kia khỏi đầu em đi... Có lẽ tôi sai lầm rồi, tôi thực sự sai lầm rồi... Từng nghĩ thời gian có thể cọ rửa tư tưởng một người, nhưng mà em lại cố chấp nhiều năm như vậy...”

Ánh mắt của hấn, hấn đang khóc sao? Nàng nhìn vào mắt hấn, bị cảm xúc đột nhiên thay đổi 1800 của hấn làm cho chân tay luống cuống, đến tột cùng là hấn làm sao vậy?

“Anh đang nói cái gì? Sao tôi nghe không hiểu?... Kim Chính Vũ, anh nói cho rõ ràng.” Lòng nàng lo lắng không thôi, nhìn hấn lùi nhanh về phía sau, sau đó hấn mở cửa xe, nhanh ngồi xuống.

“Kim Chính Vũ... Tôi không cố ý, tôi thật không biết nói sai cái gì, Kim Chính Vũ...” Nàng lớn tiếng hô, hấn đã khởi động xe, chuyển tay lái, xe thể thao lao khỏi bãi đỗ xe, chỉ để nàng một người kinh ngạc đứng lạng một chỗ.

Lát sau, nàng cúi đầu đi ra bãi đỗ xe, đi trên con đường yên tĩnh, hiện tại chắc là nửa đêm rồi, nàng mơ hồ nghĩ, hoàn toàn không còn sức cảm di động xem giờ.

Bước chân nặng nề, như phải mang thêm một tảng đá. Nàng chạy lên trước từng bước, thực không muốn về biệt thự, rốt cuộc lời tên kia nói lúc trước là vô tình hay cố ý, nàng không muốn nghĩ nhiều, đầu óc ngập tràn đôi mắt bi thương của Kim Chính Vũ, trái tim quặn đau từng đợt.

Nàng tỉnh tường nhận thấy Kim Chính Vũ có việc gạt nàng, gần đây hấn rất khác thường, luôn nói mấy câu khó hiểu, căn bản nàng không có chút ấn tượng, thường thường rõ ràng là bình an vô sự, hấn lại đột nhiên phát hỏa, sau đó nàng cũng bị hấn làm mơ mơ hồ hồ, hoàn toàn không rõ làm sao.

Mất gần gấp hai thời gian so với bình thường nàng mới về tới biệt thự, bước lên bậc cửa, nàng còn có cảm giác không thích hợp, đèn trong phòng khách bật sáng, ngẩng đầu lên, đèn trên tầng hai tầng ba cũng được bật, chuyện này cũng không làm nàng ngạc nhiên, ở nơi này lâu như vậy, nàng biết tất cả đèn đóm trong biệt thự đều do một công tác tổng điều khiển.

Làm cho nàng lo sợ bất an chính là thư phòng tầng hai cùng phòng thứ hai tầng ba cũng sáng, bình thường nơi đó không do công tác tổng điều khiển, chỉ khi nào hấn ở đây, hai nơi này mới sáng đèn.

Hấn đã trở lại, hấn đã trở lại trước nàng.

Mỗi bậc thang nàng bước đều là nỗi sợ hãi tột độ, nếu là quá khứ, nàng tuyệt không như vậy, nhưng mà hôm nay khác, phụ nữ có một loại giác quan thứ sáu mãnh liệt, nó nói cho nàng, nàng có thể gặp nạn.

42. Chương 103 - 104

Chương 103 Ngoài ý liệu

Khi đi ngang qua cửa phòng ngủ của hấn, nàng sợ hãi hấn sẽ đột nhiên mở toang cửa phòng gọi lại mình, chạy vội đi qua.

Một hơi chạy đến phòng ngủ, tay chân luống cuống khóa chặt cửa, cảm giác vẫn không quá an toàn, lại đưa ghế chặn trước cửa, thế này mới hơi an tâm.

Buông ba lô xuống, thở phào ngồi xuống ghế, sau đó lại nghĩ ra hấn thường xuyên dùng di động liên hệ với mình, nhanh chóng khóa máy. Vừa thấy thời gian đã hơn mười một giờ, ngày mai còn muốn đi tòa soạn phỏng vấn xin việc, vẫn nên đi nghỉ sớm một chút mới tốt.

Vừa mới chạy làm cả người ra mồ hôi, cảm giác dính dính, nàng cảm một bộ quần áo sạch sẽ đi vào phòng tắm, tắm một trận nước ấm, nằm xuống giường.

Nếu hấn gọi điện cho mình, nếu đánh không thông, có thể sẽ đến gõ cửa, nàng ôm lấy chăn nghĩ ngợi một chút vấn đề này, tinh thần thoáng chốc trở nên khẩn trương, nằm trên giường nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Thời gian đi qua từng chút một, chuyện gì cũng không xảy ra, không có thanh âm khác thường nào rơi vào lỗ tai, chỉ còn tiếng đồng hồ báo thức kêu tí tách đều đặn.

Mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, dần dần thiếp đi.

Lúc đang ngủ, cảm giác có gì đó ấm áp chui vào trong chăn. Nàng xoay người, tiếp tục ngủ, dần dần cảm thấy không thích hợp, thân thể bị cảm giác mát lạnh xâm nhập, nhưng lại nghĩ thấy mùi còn gay mũi.

Mùi còn? Nàng mở đôi mắt còn ngái ngủ, qua ánh đèn bên ngoài chiếu vào mà nhìn thấy khuôn mặt tuấn mã tà tứ phủ lên mặt mình, hô hấp dồn dập phun lên mặt.

Doãn Lạc Hàn...Nàng cả kinh định kêu lên sợ hãi, đôi môi vừa mở đã bị hung hăng hôn lên, cánh tay nóng bỏng giữ chặt eo nhỏ, hai thân thể dính sát vào nhau, cái lưỡi linh hoạt tiến vào miệng nàng, cuồng loạn đòi lấy vị ngọt ngào của nàng.

Hắn vào bằng cách nào? Không phải nàng đã khóa chặt cửa, còn chặn thêm cái ghế vào sao? Nàng dùng hết toàn lực đẩy hấn, giấy dựa khỏi hấn xâm phạm, hấn bị đau rời đi môi nàng, nàng thừa cơ đẩy ra hấn, xoay người muốn xuống giường.

Tóc truyền đến cảm giác đau đớn sâu sắc, ngăn nàng chạy trốn, hấn dùng lực kéo lại, nàng lại ngã vào giường.

“Đau quá...” Nàng kinh hô, đau đớn khiến nàng trào cả nước mắt, liều mạng giữ chặt bàn tay đang kéo tóc mình, “Buông ra... Buông ra... anh muốn làm gì... Đừng đụng vào tôi... Bỏ tay anh ra...”

“Không cần tôi đụng, vậy cô muốn ai đụng, hử? Cô nói...” Hấn kéo tóc nàng về phía mình, mùi còn nồng nặc xông vào mũi. Hấn uống rượu, hơn nữa uống còn không ít.

“Không có, không có ai. Anh buông tôi ra trước, tôi đau quá.” Tóc bị hấn kéo rất đau, ngũ khí của nàng nháy mắt mềm xuống. “Cũng không thể buông tôi ra trước?”

Giọng điệu mềm mại của nàng hình như cũng không có tác dụng với hấn, da đầu vẫn truyền đến đau đớn, nàng cắn răng cố gắng chống đỡ.

Dưới ánh sáng lơ mơ, lửa giận thiêu đốt bùng lên trong con ngươi u ám, hấn giống như một con sư tử tích tụ quá nhiều tức giận, nguy hiểm kẻ sát vào mặt nàng.

“Nói cho tôi biết, cô rốt cuộc là cái gì? Vì sao bóng dáng của cô luôn luôn hiện lên trước mắt tôi? Cô cùng Chính Vũ thực vui vẻ đi. Mỗi ngày hai người đều gặp mặt sao? Hay là các người cũng giống chúng ta tiếp theo ngã nhào trên giường, điên cuồng...”

“Câm mồm, câm mồm, câm mồm...” Nàng nháy mắt thở hồng hộc, vung tay đánh tới tấp lên người hấn, “Anh vô sỉ... Tôi cùng Kim Chính Vũ là trong sạch... Không giống anh nói như vậy...”

“Trong sạch? Hừ, cô coi tôi thành đứa ngốc sao?” Hấn lạnh lùng cười, coi người đen lóe lên nhuệ khí lãnh khốc, bàn tay bóp chặt cổ tay nàng, hai chân rắn chắc ngăn chặn, giam chặt nàng trong người.

“Vốn tôi khinh thường đụng vào cô, nhưng là cô lại chọc giận tới tôi...” Hấn nheo hai mắt, cố ý nói một chút, phun ra lời nói châm chọc mười phần. “Sau khi học xong cô luôn làm công khắp nơi, chứng tỏ cô rất yêu tiền. Kim Chính Vũ của cải phong phú, vì thế cô mới lên giường với cậu ta đi.”

“Câm mồm!” Nàng nhất thời cứng đờ cả người, lớn tiếng hét lên, “Rốt cuộc anh muốn tôi nói bao nhiêu lần mới chịu tin tưởng tôi, tôi cùng Kim Chính Vũ trong lúc đó là trong sạch, anh cho là tất cả đàn ông đều ti bỉ vô sỉ như anh sao? Anh buông ra... Có nghe hay không...”

Nàng dùng hết sức lực vặn vẹo thân thể, nhưng hấn nắm chặt quá, nàng căn bản không thể động đây, vì tức giận mà cả người run run.

Hấn hừ lạnh nhìn nàng dưới thân mình, một phen nắm lấy cằm nàng, “Nếu cô là tình phụ của tôi, cô chỉ có thể là của một mình tôi, hiện tại cô đã xúc phạm tới giới hạn của tôi, cô nên vì hành vi của mình mà trả giá đại giới.”

“Tôi biết anh coi thường, như vậy xin mời anh đừng đụng vào tôi.” Nàng buông tự tôn, tự mình nhún nhường, chỉ có thể sử dụng ngôn ngữ tránh khỏi cái hấn gọi là trừng phạt.

“Không, em sai lầm rồi...” Hấn tà lãnh cười khê, bạc môi nở nụ cười mang chút khinh miệt, “Tôi chưa bao giờ làm giao dịch mà thâm hụt tiền vốn, nếu tôi đã bỏ ra nhiều như vậy thời gian cùng tinh lực làm cho em ngoan ngoãn thành tình phụ của tôi, đương nhiên cuối cùng tôi phải nghĩ biện pháp đòi lại một ít. Thí dụ như, thân mình xinh đẹp quyến rũ của em...”

Hấn một mặt thốt ra những lời tàn nhẫn, một mặt dùng ngón tay thon dài du di xuống dưới, xẹt qua chiếc cổ mảnh khảnh, xé bỏ áo ngủ trên người nàng, vải dột phát ra âm thanh thúy liệt thật dài, nháy mắt đã lộ ra một mảng lớn da thịt trước ngực.

Ánh mắt nóng rực của hấn dừng trước nơi to lớn đầy đà, nàng cắn lấy môi, đột nhiên phát lực, bỏ ra bàn tay đang nắm chặt cổ tay mình, ý đồ đào thoát, ai ngờ hấn phản ứng nhanh hơn, chỉ ba giây ngắn sau đã phản ứng lại.

“Em muốn chạy trốn sao?” Thanh âm quỷ mị của hấn vang lên sau người nàng.

Nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, thân thể một lần nữa trở lại giường, lần này cả người hấn như một tảng núi đè lên, quần lót trong lúc giây dụa đã bị hấn rút đi.

“Đồ ma quỷ... Buông... Anh có nghe hay không... Đồ cầm thú....”

Hấn không biết lấy một mảnh vải nhỏ từ đâu chới chặt lấy hai tay vùng loạn của nàng, nàng ngẩng đầu nường ánh đèn ngoài cửa sổ nhìn thấy là một chiếc caravat.

Chương 104 Sẽ không trả lời

(Hờ nhẹ nhé các Tình yêu

)

“Anh muốn thế nào? Anh buông.... Buông...” Thân thể nàng bị hấn vây chặt dưới thân, thân thể mềm mại ôn nhu không ngừng vặn vẹo, cùng thân thể hấn không thể tránh né ma sát ra hỏa hoa ái muội.

“Đàn bà nói một đằng nghĩ một nẻo, xem ra em đã muốn khẩn cấp...”

Hấn trêu tức cười, cúi người dùng đôi môi thấm ướt liếm cắn vành tai mẫn cảm của nàng, tiếng nói trầm thấp vang lên bên tai nàng làm người ta chéch choáng say như rượu nguyên chất.

Hấn cắn từ sau tai một đường uốn lượn xuống, từ từ đến trước ngực nàng. Một bàn tay xẹt qua vùng bụng bằng phẳng của nàng, cảm giác điện giật tê dại mà sảng khoái nhanh chóng xuất hiện, cũng khuếch tán đến từng góc ngách trong cơ thể.

“Không cần... Đừng... Đừng như vậy...” Nàng kịch liệt lắc đầu, khuôn mặt nhẵn nhụi hiện lên đỏ bừng e lệ, cố gắng kháng cự cảm giác kì diệu khi bàn tay hấn đụng vào.

Vài lần trước, hấn luôn thẳng thừng, cho tới bây giờ cũng không dụ hoặc âu yếm nàng, nàng phát hiện ý chí của mình càng ngày càng mơ hồ, toàn thân xụi lơ vô lực, giống như sắp tan biến mất.

“Chính Vũ cũng từng chạm qua em như vậy sao?” Hấn vội vàng đùa chơi với nàng, còn không quên thấp giọng hỏi: “Ồ trên giường, em thích hấn hay thích tôi hơn?”

Hấn nói càng ngày càng quá quắt, cũng càng ngày càng khó nghe, nàng nhắm mắt lại, không nói được một lời, rõ ràng không để ý tới hấn, hấn cảm thấy không thú vị tự nhiên sẽ không tiếp tục hỏi nữa.

Con người đen nóng rực của hắn trối chặt nàng, giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, tà mị cười nhẹ vài tiếng: “Không nói phải không? Tôi sẽ làm em mở miệng...”

Ngón tay hắn bắt đầu tùy ý trêu chọc, chỗ sâu nhất trong cơ thể trở nên khô nóng làm nàng bất an. Nàng ý đồ muốn cảm quan đình chỉ vận chuyển, nhưng dưới sự khiêu khích cuồng dã của hắn, miệng nhin không được tràn tiếng rên rỉ nhỏ vụn, lúc này toàn bộ giác quan của nàng đã rời bỏ suy nghĩ của nàng, thân thể chỉ trào lên từng đợt bùng nổ từng đợt sóng vui thích.

Hắn khó nhịn nắm lấy thắt lưng của nàng, nàng sợ hãi theo bản năng lùi lại, nhưng hắn không cho nàng cơ hội, nháy mắt đã mạnh mẽ tiến nhập nơi mềm mại của nàng.

Nàng không thể tự hỏi, đảo mắt đã bị ném lên tầng mây sung sướng, sau đó lại bị ném xuống sóng triều mãnh liệt, chỉ có thể bị động mặc hắn ta cần ta cứ lấy.

Một tiếng than nhẹ cao vút hỗn hợp tê rống trầm thấp, hai người cùng rơi vào vực sâu của khoái cảm điên cuồng....

Sóng triều cuồng tứ thoái lui, dư vị vẫn như cũ thật lâu thật lâu hiện hữu trong thân thể hai người, hô hấp đục ngầu xen lẫn mùi cồn lao thẳng vào gương mặt non mịn.

“Em cũng thực thích không phải sao?”

Bên tai là tiếng châm biếm tùy ý của hắn, nàng cắn lấy môi dưới, tránh mặt hắn, hãy còn thở hổn hển, cảm thấy chính mình thật đáng giận, rõ ràng... Rõ ràng không được đắm chìm trong đó, lại không tự chủ được mà luân hãm trong từng đợt sóng triều *** hắn gây cho nàng.

Nàng thật sự chán ghét chính mình...

“Hiện tại ở trên giường, em thích Kim Chính Vũ hơn, hay vẫn là tôi?” Hắn nâng cằm nàng lên, để mặt nàng đối diện với khuôn mặt tuần tú nhưng tràn ngập đùa cợt tà ác.

“Ma quỷ.” Nàng nghiêng răng lên án, cự tuyệt vấn đề làm người ta buồn nôn, khuôn mặt nhỏ nhắn tránh thoát khỏi kiềm chế, giật giật hai tay bị trói, đầu caravat bị hắn cột vào mép giường, “Anh mau thả tôi ra.”

“Em còn chưa trả lời vấn đề của tôi, nếu em không nói, chúng ta đây tiếp tục...” Hắn cố ý kéo dài thanh âm, khoe môi lộ ra nụ cười tà ác tàn nhẫn.

Hắn lại đè lên nàng, không hề báo động trước lại tiến vào một lần, nàng kêu sợ hãi một tiếng, thần kinh vừa mới trầm tĩnh lại tiếp tục bị kéo căng, thể lực tiêu hao nhiều quá, nàng không còn chút sức nào, căn bản không thể thoát khỏi.

Hắn không cho nàng cơ hội thở dốc, luật động mạnh mẽ, ngọn lửa mới tắt trong cơ thể lại một lần nữa bùng lên, thiêu đốt, nhắm chặt hai mắt, thân thể theo động tác của hắn cùng nhau lên đỉnh núi. Mặc dù nội tâm thống hận chính mình, nhưng vẫn không thể ngăn cản hắn mang đến cho mình từng đợt đánh sâu vào đây sung sướng như cũ.

Hồi lâu qua đi, thể lực tiêu hao quá lớn, nàng buồn ngủ.

Khuôn mặt tuần tú nhưng u ám hiện lên chút tàn nhẫn, tay hắn gần như thô lỗ nắm chặt cằm nàng, mang theo nồng đậm tức giận.

Nàng ăn đau phải mở mắt ra, liền đối diện với ánh mắt như ẩn giấu hàn băng ngàn năm, bạc môi tối tăm mím lại, nhẹ xuất ra một dòng khí vô cùng lạnh lẽo, “Em còn không trả lời vấn đề của tôi...”

“Anh vô sỉ... Tôi cùng anh ấy không xấu xa như anh nghĩ...” Nàng xoay người muốn tránh đi tay hắn, nhưng hắn càng nắm chặt thắt lưng của nàng.

“Đau... Không cần... Đừng đến nữa...” Nàng kêu sợ hãi, không tự giác cầu xin, “Hôm nay xin anh buông tha tôi, tôi mệt mỏi quá...”

“Tôi nói rồi em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ vẫn làm cho đến khi em chủ động mở miệng mới thôi.” Hắn lạnh lùng cười nhẹ, động tác ở nơi mềm mại chột nhanh hơn.

Nàng thở hổn hển không kiềm chế được, nàng sẽ tuyệt đối không trả lời câu hỏi khuất nhục kia, nàng sẽ không như hần mong muốn, tuyệt không.... Lúc hần lại một lần nữa tiến và nàng, nàng nghĩ như vậy.

Nàng thống khổ cắn môi, yên lặng thừa nhận tiết tấu của hần, cầu mong nó mau chấm dứt. Hần điên cuồng mà giữ lấy nàng, hết như một con ngựa hoang mãi không ngừng nghỉ....

Hần không biết chính mình làm sao vậy, hần chưa bao giờ như đêm nay như vậy, tràn ngập hứng thú với thân thể nàng.

Từ đêm hần không muốn chạm vào nàng, hần liền không bước vào biệt thự này, sau đó mặc nàng bị trục xuất, tự sinh tự diệt.

Vậy mà, đêm nay hần nhìn thấy nàng cùng Kim Chính Vũ tay nắm tay đi đến trước mặt mình, hần tình tường cảm thấy nội tâm có một loại cảm giác bị phản bội.

Đã không có hần, người đàn bà này không chịu được cô đơn, đảo mắt đã quán lấy Chính Vũ.

Chơi với Chính Vũ từ nhỏ, tốc độ đổi bạn gái của Chính Vũ tuyệt đối tương xứng với hần, nghĩ đến khối thân thể mềm mại dưới thân cùng từng bị Chính Vũ đối đãi qua, nội tâm hần liền dâng một ngọn lửa giận không thể dập tắt.

43. Chương 105 - 106

Chương 105 Thống hận

Chơi với Chính Vũ từ nhỏ đến lớn, tốc độ đổi bạn gái của Chính Vũ tuyệt đối tương xứng với hần, nghĩ đến khối thân thể mềm mại dưới thân cùng từng bị Chính Vũ đối đãi qua, nội tâm hần liền dâng một ngọn lửa giận không thể dập tắt.

Một đêm hần không một mảy may tác cầu không biết bao nhiêu lần, đem lẫn nhau cuốn vào tình triều cuộn cuộn không thể nói thành lời.

Nàng mệt mỏi nhắm mắt rơi vào hắc ám, người đàn ông tuần mã này, tà ác giống như ma vương, làm cho oán hận mọc rễ nảy mầm trong lòng nàng, làm cho lòng nàng xuất hiện một thứ tên là thống hận.

Từng vệt nắng chiếu vào chiếc giường lớn hỗn độn, tuần dung đang ngủ say đột nhiên giật mình, đôi mắt thâm thúy mở ra, quay đầu nhìn sang bên cạnh, hần rửa thắm một tiếng, theo bản năng vươn tay đẩy người đàn bà đưa lưng về phía mình.

Cho dù điên cuồng một đêm, hần cũng không để cho một người đàn bà nào ngủ trên giường mình, đây là ngoại lệ của hần.

Trước đây có lần hần cùng một người đàn bà nhiệt tình như lửa, diện mạo tuyệt mỹ qua đêm, sáng hôm sau hần mở mắt ra đã bị dọa cho thiếu chút nữa lăn xuống giường, khuôn mặt vốn trang điểm tinh xảo sau một đêm trải qua mồ hôi ngấm cùng gối đầu ma sát, trở nên cực kì khủng bố.

Nhưng làm cho hần sợ nhất chính là, khi người đàn bà kia mở mắt ra, hai mắt bị bong lông mi biến thành một mảnh tối đen, khi cô ả làm nũng nhắm mắt, lông mi giả cũng gắn chặt lại, bộ dáng kia quả thật có thể so sánh với mục phù thủy âm trầm khủng bố.

Lúc đó hần bị dọa không nhẹ, từ nay về sau không bao giờ cho nữ nhân cùng hần ngủ trên một giường.

Nghĩ đến kí ức khủng bố, hần thô thanh chửi thề, dùng sức đẩy nàng, không ngờ nàng phiết phiết miệng, xoay người lại, tiếp tục ngủ.

Caravat trên cổ tay nàng rơi vào mi mắt, hần lấy tay cời bỏ thay nàng, thấy nàng vẫn còn ngủ sa, đôi mắt thắm hắc nhắm mắt tích tụ tức giận, ngón tay đụng tới hai má trơn bóng nhẵn nhụi, thoáng chốc gây ngăn cả người.

Đầu ngón tay truyền đến xúc cảm mềm nhẵn mà non mịn, nàng không trang điểm, trên mặt thậm chí còn không có mỹ phẩm cơ bản nhất.

Hắn không khỏi nheo lại mắt tinh tế quan sát khuôn mặt say ngủ, hàng mi tinh tế tựa hồ vì gì đó mà nhắm lại một chỗ, cẩn thận ngắm nhìn, trên mặt cũng không có chút bóng dáng của cao dán lông mi cùng lông mi giả.

Mái tóc mềm mại màu rậm nắng rồi tung trên gối, chiếc mũi thanh tú cùng đôi môi cánh hoa hồng hồng hơi chu lại, vô hình trung lộ ra vẻ quật cường. Hắn thất thần chốc lát, trái tim đóng băng tựa hồ mới mở ra một góc nào đó.

Lông mi nàng chớp nhẹ vài lần, vài lời vô nghĩa vô ý thức thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng: “Mấy giờ?”

Hắn thuận thế ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường: “Chín giờ bốn mươi phút.”

“Ừm...” Nàng mơ hồ nói, xoay người đẩy tấm chăn trên người, đường cong mạn diệu nhất thời hiển lộ không thể nghi ngờ.

Hắn nhìn không chớp mắt hình ảnh hiếm có phía trước, ánh mắt trời chiếu lên hai má hồng nhuận, khuôn mặt tươi mát xinh đẹp làm người ta nín thở, tầm mắt dần dần đi xuống, chiếc cổ đầy dấu hôn của hắn, hai vai trơn bóng trắng nõn, da thịt tuyết trắng non mềm trong suốt dưới ánh mặt trời tỏa ra mị lực mê người, nhớ tới tối hôm qua nàng cho chính mình đủ loại tốt đẹp, con người màu đồng bắt đầu lóe ra hỏa diễm.

Nàng nhắm mắt lại, chậm rãi ngồi dậy, miệng lặp lại một lần: “Ừm... Mới chín giờ bốn mươi phút...”

Vừa dứt lời, đột ngột, một vài từ nhanh chóng xẹt qua não, chín giờ bốn mươi phút? Phản ứng đầu tiên của nàng là xong rồi, thời gian thi viết ở tòa soạn báo là chín giờ, nhưng mà bây giờ nàng còn ở trên giường.

Nàng luống cuống tay chân xoay người xuống giường, chân vừa chạm đất liền cảm thấy giữa hai chân truyền đến từng đợt đau nhức, lại thấy thân thể không mảnh vải che thân của mình, tất cả kí ức của tối qua như từng đợt sóng triều đánh tới.

“Hiện tại còn sớm, sao không ngủ thêm một chút.” Tiếng nói bình thản lộ ra chút trêu học.

Doãn Lạc Hàn.

Nàng ngừng thở, quay người nhìn thấy tên ma quỷ kia lúc này còn khí định thần nhàn ngồi ở trên giường, khuôn ngực tinh trắng lộ ra không hề cổ kị.

Nàng hít sâu, bản năng kéo chăn che khuất chính mình, không ngờ cứ như vậy, tấm chăn che người hắn cũng không còn, nàng nhìn rõ hắn cũng giống mình, đều là không mảnh vải che thân.

“A...” Nàng kêu sợ hãi một tiếng, quay mặt đi, thấy được hình ảnh không nên nhìn.

Sao nàng có thể ngủ trong phòng hắn, lần trước giáo huấn đã nhắc nhở nàng, hắn không thích nàng ngủ trên giường hắn, nghĩ như vậy, nàng cuống quýt ôm lấy chăn chạy ra khỏi phòng.

Chạy thực mạng đến cầu thang lầu ba, nàng giật mình quay người lại, vừa mới... Vừa mới ra khỏi là phòng của nàng, sững sốt nửa phút, nàng mới dần dần nhớ ra tối hôm qua là hắn chạy vào phòng của nàng.

Nàng khóa cửa, cũng chặn thêm ghế ở sau cửa, nhưng nàng vừa mới đi ra thì không có ghế, hiển nhiên là hắn thừa dịp nàng đang ngủ, dùng chìa khóa mở cửa đi vào. Tên đáng giận, đáng giận...

Nàng nắm chặt góc chân, hận đây không thể là đầu hắn, hung hăng túm, nhất tưởng đến cuộc thi của tòa soạn, nàng lại bắt đầu lo lắng như kiến bò chảo nóng.

Nàng đi đến trước cửa phòng đầu tiên, giơ tay thử xoay tay nắm cửa, kết quả không chút sức mẻ, cửa bị khóa, nàng không thể làm gì, chỉ có thể chờ ở chỗ này chờ tên kia đi ra.

Nhưng cứ nghĩ đến giấy thông tri của tòa soạn báo, đây chính là cơ hội tốt khó có, tuyệt không thể lãng phí, nói không chừng bây giờ đi còn có thể được thi viết.

Nàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm cửa phòng mình, đi nhanh tới, dùng sức đẩy ra, sau đó không dám liếc mắt nhìn thân ảnh trên giường, một đầu bổ nhào vào phòng tắm.

Nàng vội vàng tắm rửa một cái, khoác áo tắm đi ra, nhìn đến thân ảnh trên giường đã không thấy, nàng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn đồng hồ trước mắt, chín giờ năm mươi một phút, nàng vội vàng mở tủ quần áo lấy quần áo mặc vào.

Lại nhanh nhanh chóng chóng rửa mặt chải đầu một phen, cầm lấy túi xách vội vã chạy ra biệt thự, kêu một chiếc taxi tới tòa soạn báo.

Chương 106 Chuyện cổ quái

Đuổi tới tòa soạn báo, nàng chỉ kịp nhìn thấy dòng người vừa thi viết đi ra, nàng muốn xông lên phía trước, nhưng người người không ngừng dừng mãi tiến lên đẩy nàng ra một góc, nàng đặt mông ngồi xuống, liền biết lần này hoàn toàn ngâm nước nóng.

Vài phút trôi qua, tất cả mọi người rời khỏi, nàng đứng lên, lúc này có một người phụ nữ mặc đồ công sở đi ra từ phòng hội nghị, nàng vội vàng tiến lên ngăn cản đối phương.

“Thật có lỗi, quý rầy một chút.” Nàng cười lễ phép, “Tôi tới tham gia thi viết, nhưng mà tôi có chút trì hoãn, đã tới chậm, cô xem có thể hay không...”

“Thực xin lỗi, tiểu thư, thi viết đã xong rồi.” Đối phương đẩy kính, hoàn toàn là bộ dáng giải quyết việc chung, “Nếu còn muốn gia nhập tòa soạn báo chúng tôi, mong cô năm sau lại đến.”

Những lời này không thể nghi ngờ là án tử hình với nàng, Mân Huyền gục đầu xuống, tránh ra, tiếng giày cao gót đều đặn của đối phương dần xa.

Ngẩng đầu nhìn hành lang không một bóng người, đến bây giờ nàng còn có điểm không thể tin được, chính mình thế nhưng bỏ cơ hội tốt như lần này, hiện tại chỉ có thể hi vọng vào tạp chí kia, mong có thể có tin tức tốt.

Đều là cái tên kia làm hại, hẳn nhất định là cố ý làm như vậy, nàng phẫn nộ chạy ra tòa soạn báo, thật muốn bây giờ tiến lên nhéo áo hắn, hung hăng cho hắn hai đấm.

Sau đó cái gì cũng không quan tâm, mặc kệ cô nhi viện chết sống, mặc kệ ba ba ngày càng già cả, không bao giờ làm một người phụ nữ cung cúc mặc hẳn phát tiết ***, nàng chỉ cần tự do, nàng sẽ chạy trốn tới nơi hẳn không thể tìm thấy, bắt đầu cuộc sống mới một lần nữa.

Ánh mặt trời giữa trưa độc ác chiếu lên người, sự thật thường thường là tàn khốc, tiếng chuông trên gác thượng đối diện nhắc nhở nàng, buổi chiều còn phải đến làm công ở cửa hàng bánh ngọt, cuộc sống còn phải tiếp tục, những điều kia chỉ là ảo tưởng không thực tế của mình, nàng không có khả năng vứt bỏ ba ba cùng cô nhi viện.

Ăn bát mì sợi ở cửa hàng nàng thường đến, xong rồi chạy đến cửa hàng bánh ngọt, bên trong thần kì im lặng, bình thường giờ này cửa hàng vẫn hơi bận rộn, nhưng hôm nay tất cả bánh ngọt trong tủ kính đều biến mất, chỉ còn lại một ít khách hàng xem mô hình bánh ngọt, Tiểu Mẫn cùng vài đầu bếp làm bánh đang bận rộn vừa nướng vừa mang bánh ngọt ra đóng gói tinh xảo.

Quản lý xoa thắt lưng, đang lớn tiếng thúc giục mọi người, “Nhanh lên, mấy người đều nhanh lên cho tôi, phải đưa đi lúc hai rưỡi, hiện tại đã hai giờ hai mươi. Mấy người không muốn lĩnh lương tháng này hả? Ồi, nhanh lên, nhanh lên...”

Mân Huyền một bên lau sàn một bên cảm thán, xem ra là có người bao trọn bánh ngọt nơi này, mấy kẻ có tiền thật là có tiền không chỗ tiêu, bánh ngọt trong cửa hàng này vô luận là hương vị hay nhan sắc đều không khác gì bánh ngọt trong các cửa hàng bình thường, nhưng giá lại đắt hơn.

Nếu là nàng, thà rằng đi cửa hàng bánh ngọt bình thường mua, cũng sẽ không đến nơi đây.

Nàng lau xong, bắt đầu lau cửa kính, xách một xô nước chạy đến cửa sổ, liền nhìn thấy quản lý vội vã chạy tới, “Lăng Mân Huyền, hôm nay cô không cần làm việc.”

“Vì sao?” Nàng ngừng vắt khăn, vẻ mặt kinh ngạc nhìn quản lý đang nở nụ cười có chút cổ quái.

“Ha ha.... Cô quen biết thật không ít người có tiền.” Quản lí vỗ vỗ bả vai nàng, cười toe toét, “Hôm nay tất cả bánh ngọt trong cửa hàng được một tiểu thư nhà giàu mua, người ta chỉ cần cô đưa đến, cho nên hôm nay tôi cho cô nghỉ nửa ngày, hiện tại cô liền xuất phát.”

Thấy quản lí khăng khải phát phát tay, nàng còn chưa phục hồi tinh thần lại, chợt nghe thấy quản lí háng giọng thúc giục đem tất cả bánh ngọt lên xe hàng.

Quản lí nói bánh ngọt được một tiểu thư nhà giàu mua trọn, người kia sẽ không là Chỉ Dao đi.

“Lăng Mân Huyền, cô còn ngây ngốc cái gì, sắp đến giờ giao hàng, cô nhanh nhanh lên xe, có nghe hay không?”

Quản lí đứng ở trước cửa kêu nàng, một tay chỉ vào một chiếc xe màu trắng cỡ trung đã khởi động sẵn.

“Vâng. Tôi lập tức đến.” Mân Huyền muốn xách xô nước đi vào trong quản lí lại chờ không được, chạy tới một phen lôi kéo nàng, đẩy nàng lên xe.

“Nhưng mà, nhưng mà tôi còn chưa thay quần áo.” Mân Huyền một bên bị đẩy vào ghế sát tay lái, một bên nhìn bộ quần áo lao động trên người.

“Bảo cô đi giao bánh ngọt, cũng không bảo cô tham gia yến tiệc cao cấp, còn đổi quần áo làm gì cho cam.” Quản lí không kiên nhẫn khoát tay, dùng sức đóng lại cửa xe, lái xe lập tức giẫm chân ga, lái ra ngoài.

Nhìn xe vận tải đi qua trung tâm khu phố, nàng chưa bao giờ đi đến nhà Chỉ Dao, cho nên không xác định được nàng đoán có đúng hay không.

Nàng quay đầu hỏi lái xe Tiểu Lí, “Chúng ta đi nhà này có phải là họ Giản không?”

“Đúng vậy, là họ Giản.” Tiểu Lí gật đầu, nở nụ cười, “Nghe quản lí nói tiểu thư nhà kia chỉ cần cô đưa vào đi, hai người nhận thức đúng không, có bạn như vậy, thực sự là phúc khí tu luyện mấy đời.”

“Không, không phải, chúng tôi chỉ là bạn đại học. Thật ra cho tới bây giờ tôi cũng chưa đến nhà cô ấy, hôm nay là lần đầu tiên.” Nàng lập tức phủ nhận, nàng không muốn người trong cửa hàng bánh ngọt về sau đều nhìn mình bằng ánh mắt là lạ.

“À, như vậy à, bạn học đại học, ha ha...” Tiểu Lí lại gật đầu, mỉm cười: “Có thể dính một chút ánh sáng của Giản thị xí nghiệp, cũng không phải là chuyện dễ dàng...”

Mân Huyền mỉm cười với đối phương, gật đầu phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy...”

Cứ nói chuyện phiếm một câu tiếp một câu, chiếc xe vận tải rất nhanh đã đứng trước cửa tòa nhà rộng mấy trăm mét vuông, nàng chủ động xuống xe đi ấn chuông cửa.

“Mân Mân...” đột nhiên nghe thấy tiếng Chỉ Dao hữu khí vô lực, nàng còn chưa phản ứng lại, cửa điện tử liền ba một tiếng tự động mở ra.

Không biết Chỉ Dao làm cái quỷ gì, sao lại đột nhiên mua tất cả bánh ngọt đến nhà trọ, nếu nàng muốn gặp mình liền trực tiếp gọi điện thoại là xong, đợi giáp mặt nhất định phải hỏi rõ. Hơn nữa thanh âm của nàng hơi là lạ, giống như đã khóc.

Mân Huyền mê hoặc nghĩ, sau đó nhẹ phát tay với lái xe Tiểu Lí, chiếc xe vận tải liền chậm rãi đi vào cánh cổng điện tử to lớn.

44. Chương 107 - 108

Chương 107 An ủi bạn bè

Xe vận tải chậm rãi lái ra sau nhà, lái xe Tiểu Lí xuống xe, mở thùng sau, Mân Huyền cũng gia nhập hàng ngũ hỗ trợ, cẩn thận cảm từng hộp đựng bánh ngọt cho vài nữ giúp việc.

Mân Huyền đang cầm một hộp bánh ngọt, một nữ giúp việc đã đi tới, “Lăng tiểu thư, tiểu thư của chúng tôi kêu cô đi qua.”

“Được, chờ tôi làm xong đồng này, một hồi liền đi qua.” Mân Huyền vội vàng bê hộp, quản lý phái nàng tới đây đưa hàng, nàng cũng không dám nhàn hạ.

“Mân Huyền, bạn học gọi cô, cô đi đi, nơi này có tôi đâu, yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho quản lý.” Lái xe Tiểu Lý sáng khoái vỗ vỗ ngực sáng khoái, đánh tan băn khoăn của nàng.

Mân Huyền có chút ngưng ngừng, tay cầm hộp bánh đứng yên ở nơi đó.

“Đúng vậy, Lăng tiểu thư, cô đi theo tôi đi, tiểu thư chúng tôi hôm nay tâm tình không được tốt, đang còn sinh hờn dỗi trong phòng đâu.” Nữ giúp việc thấy tình cảnh như vậy liền hát đệm bên cạnh.

Mân Huyền buông hộp bánh trong tay xuống, giao cho một nữ giúp việc bên cạnh khác, “Được rồi, Tiểu Lý, phiền toái anh.”

Vừa nghe nói Chỉ Dao khác thường, nàng có chút lo lắng, bước nhanh theo nữ giúp việc đi vào nhà chính. Vừa rồi Chỉ Dao nói như đang khóc, dựa vào mấy năm hiểu biết, nàng biết Chỉ Dao từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh giàu có, tư tưởng thực đơn thuần, cả ngày vui vẻ, cơ hồ không thấy cô ấy có gì phiền não.

Không biết lúc này đây có chuyện gì khiến cô ấy không vui? Chẳng lẽ chuyện giữa mình và Doãn Lạc Hàn bị Chỉ Dao phát hiện manh mối sao? Nàng đột nhiên cả kinh, lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, có thể không? Sẽ là chuyện này sao?

Mặc kệ trong phòng bài trí xa hoa, nàng chạy nhanh về phía trước vài bước, đi đến bên cạnh nữ giúp việc, thử thử hỏi: “Cái kia, xin hỏi tiểu thư nhà cô vì sao không vui vậy?”

“Cụ thể tôi không rõ ràng.” Nữ giúp việc mờ mịt lắc đầu, như đang cẩn thận ngẫm nghĩ lại, “Hôm nay tiểu thư cả ngày không đi học, sau đó sáng sớm cô ấy liền vui vẻ lái xe đi ra ngoài, nói là đi tìm cô gia tương lai. Nhưng đến giữa trưa, tiểu thư ừ ừ chạy về, mời hồi đến phòng liền phát giận, đập vỡ này nọ, bình thường tiểu thư rất tốt, lúc ấy chúng tôi đều sợ hãi, cũng không dám nói cho thiếu gia.”

Sáng sớm Chỉ Dao đã đi tìm Doãn Lạc Hàn, trong lòng Mân Huyền lộp bộp một chút, lúc ấy hấn còn nằm ở... Nàng hung hăng lắc đầu, đánh rơi mất hai chữ phía sau.

Chẳng lẽ Chỉ Dao thực nhìn ra cái gì sao? Nàng một mặt theo sau người giúp việc lên lầu, một mặt sợ hãi cẩn cẩn môi, trong tay ướt đầm mồ hôi chột dạ.

Làm sao bây giờ? Nếu Chỉ Dao hỏi đến, nàng nên làm cái gì bây giờ? Là tự mình nói cho cô ấy tình hình thực tế, hay là làm Chỉ Dao tự mình điều tra ra? Không, không được, vô luận chọn phương án nào, nàng cũng không hy vọng Chỉ Dao biết, nàng không muốn thương tổn Chỉ Dao.

“Lăng tiểu thư, đến phòng tiểu thư rồi, cô vào đi thôi.” Nữ giúp việc chỉ vào một gian phòng, cung kính lui ra phía sau, xoay người tránh ra.

Mân Huyền giơ tay lên định gõ cửa, cửa đột nhiên bị mở ra, khuôn mặt như lê hoa mang vũ của Chỉ Dao xuất hiện ở trước mắt, nàng sững sờ ở nơi đó.

“Mân Mân, rốt cục cậu cũng đến đây.” Chỉ Dao sục sục cái mũi đỏ bừng, kéo tay nàng vào phòng.

Vừa đi vào trong phòng, đập vào mắt đầu tiên là màu phấn hồng, vách tường khắc hoa màu phấn hồng, ga trải giường phấn hồng, đồ đạc xa hoa màu phấn hồng, càng khoa trương là một góc còn đặt một chiếc sofa toàn màu phấn hồng.

Từ căn phòng có thể nhìn ra, Chỉ Dao từ nhỏ đã được bảo bọc rất tốt, nhưng là vì sao hôm nay cô ấy lại khóc cơ chứ?

Mân Huyền ngăn người nhìn chằm chằm bức màn màu phấn hồng, Chỉ Dao lôi kéo nàng ngồi xuống sofa, tựa đầu lên vai nàng, “Mân Mân, Lạc ca ca bắt nạt mình...”

Nội tâm vì nghe thấy cái tên kia mà chấn động, Chỉ Dao nói hấn bắt nạt cô ấy, chẳng lẽ là chỉ chuyện kia?

Nàng hít sâu một hơi, kìm chặt trái tim đang đập loạn, làm bộ như bình tĩnh hỏi: “Lại như thế nào vậy? Chỉ Dao, không phải hai người cãi nhau? Cậu gây chiến như vậy, mua hết bánh ngọt hôm nay của cửa hàng mình, là để cho mình tới nghe cậu kể chuyện hai người liếc mắt đưa tình đi.”

“Mân Mân, cậu giễu cợt mình. Lạc ca ca là người xấu, anh ấy là đại phôi đản tội ác tày trời.” Chỉ Dao tức giận kêu to, ánh mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống dưới, “Mình chán ghét anh ấy, chán ghét... Không bao giờ muốn nhìn thấy anh ấy nữa....”

“Được rồi, cậu đừng khóc nữa. Khóc thì xấu lắm, cẩn thận anh ta thấy được, không cần cậu nha.” Mân Huyền một bên dỗ dành nàng, một bên lấy khăn giấy trên bàn trà.

Lúc lau nước mắt cho Chỉ Dao, tay nàng không chế không được run run, trong lòng bất an, Chỉ Dao phát giác ra cái gì sao?

Chỉ Dao giận dữ cắn răng, “Xấu thì xấu, dù sao trong mắt người ta công việc còn quan trọng hơn mình, càng xác thực nói người ta y hệt anh trai mình, chính là đồ thương nhân xấu xa, hơi tiền đầy người, biến thái công tác cuồng, mỗi ngày chỉ biết kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền....”

“Haiz, Chỉ Dao, cậu có thể nói rõ ràng, hai người trong lúc đó rốt cuộc làm sao vậy?” Mân Huyền ném khăn giấy bẩn vào thùng rác, hiện nàng mới tính hiểu được, cần bản không giống chính mình tưởng tượng như vậy, nguyên nhân Chỉ Dao tức giận có thể là chuyện khác.

“Mân Mân,” Chỉ Dao kéo tay Mân Huyền, khóc thút thít nói, “Hôm nay Lạc ca ca đột nhiên nói với mình không làm party buổi tối, muốn đẩy muộn sang tuần sau.”

“Liền... Chính là chuyện này?” Mân Huyền dở khóc dở cười, , Chỉ Dao khóc thương tâm như vậy, chính là việc nhỏ thế này?

“Đúng vậy.” Nhắc tới chuyện này, hai mắt Chỉ Dao lại bắt đầu đầm lệ lưng tròng, “Sáng sớm hôm nay mình cố ý đi thẩm mỹ viện bảo dưỡng làn da toàn thân, sau đó đi salon tóc làm tóc, kích động chạy tới công ty Lạc ca ca chờ anh ấy cùng ăn cơm trưa, kết quả mới gọi xong cơm, anh ấy liền nói cho mình biết, chỉ nhánh công ty bên Nhật Bản có việc, anh phải đi xử lý, hơn nữa là chiều nay sẽ đi.”

“Sau cậu ra sao?” Mân Huyền nắm khăn tay lau nước mắt cho bạn, săn sóc nhỏ giọng nói.

“Có thể thế nào? Mỗi lần Lạc ca ca muốn làm chuyện gì, có ai ngăn được anh ấy, lúc ấy mình tức giận đến cơm cũng chưa ăn, liền lái xe chạy về nhà, nhưng mà anh ấy đến bây giờ ngay cả gọi cuộc điện thoại đỡ mình cũng không có. Mình chán ghét Lạc ca ca, mình chán ghét anh ấy....” Chỉ Dao nói tới đây, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

Chương 108 Không bị phá vỡ

Mân Huyền lại bất đắc dĩ rút mấy tờ khăn giấy, lau đi nước mắt lan tràn trên mặt cho bạn, đúng lúc này, có tiếng đập cửa vang lên: “Tiểu thư, dưới lầu có điện thoại, là cô gia tương lai đánh tới.”

“Không tiếp, không tiếp... Tôi chán ghét anh ấy... Tôi chán ghét Lạc ca ca... Cô tránh ra, mau tránh ra...” Chỉ Dao buồn bực kêu to, khóc nức nở nháy mắt biến thành khóc to, nước mắt tuôn ra như vỡ đê.

Thanh âm ngoài cửa đã biến mất, xem ra nữ giúp việc đi xuống đáp lại Doãn Lạc Hàn. Chắc chắn nữ giúp việc sẽ nói chuyện Chỉ Dao khóc trong phòng nói cho hần, nếu hần để ý Chỉ Dao, như vậy không biết hần sẽ làm thế nào tiếp? Mân Huyền không khỏi đoán mò.

“Mân Mân, hu hu...” Chỉ Dao khóc không thành tiếng, chậm rãi dựa vào vai Mân Huyền, “Nếu là cậu... Cậu sẽ làm thế nào... Cậu nói cho mình biết...”

Mân Huyền nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Chỉ Dao, kiên nhẫn khuyên giải bạn, “Được rồi, Chỉ Dao, chỉ là lùi lại party thôi, anh ta cũng không nói gì hủy bỏ. Hiện tại không phải anh ấy gọi điện lại đây an ủi cậu sao, không thể không để ý tới người ta, nói nữa, công tác của anh ấy bận rộn như vậy, cậu hẳn là phải hậu phương vững chắc cho người ta, duy trì anh ấy mới đúng, mà không phải phát đại tiểu thư tính tình trong

này, như vậy anh ấy sẽ càng cách xa cậu biết không? Đàn ông đều thích các cô gái biết săn sóc, cho nên cậu đừng khóc, được không?”

“Thực, thực vậy chẳng? Anh ấy thích các cô gái biết săn sóc, không thích người hay cãi lộn, mình biết đến.” Chỉ Dao chợt ngừng khóc, suy nghĩ một hồi, dần dần bình tĩnh lại, đảo mắt nín khóc mỉm cười, “Mân Mân, cậu nói thật sự đúng, Lạc ca ca nói chờ anh ấy trở về party lập tức tổ chức, thật ra cũng không phải chuyện to tát gì...”

“Đứa ngốc, cậu nghĩ thông suốt là tốt rồi.” Mân Huyền cười nheo nheo cái mũi đỏ hồng của Chỉ Dao.

Nhìn nụ cười dần xuất hiện trên mặt Chỉ Dao, nàng thờ người trong chốc lát, chuyện hôm nay có phải do ông trời ám chỉ với mình, giữa Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn, nàng mới là bên thứ ba đáng xấu hổ, Chỉ Dao thích, càng có thể nói là yêu Doãn Lạc Hàn như thế, nhưng là làm bạn tốt như nàng không biết giúp được cái gì, ngược lại còn phản bội bạn mình, nàng thực oán hận chính mình cứ như vậy.

“Mân Mân, mình đói quá.” Cơn giận của Chỉ Dao tới cũng nhanh, đi cũng mau, nháy mắt đã không có việc gì còn ôm bụng kêu đói.

“Cậu chưa ăn cơm trưa, đương nhiên phải đói rồi.” Mân Huyền oán trách nàng một câu, “Lần sau không được vì tức giận mà không ăn cơm biết cơm? Cẩn thận bụng lại đói.”

“Đã biết, bà cô dài dòng.” Chỉ Dao sụt sịt mũi, kéo nàng đứng lên, “Đi, chúng ta đi cùng ăn chút gì, hiện tại vừa vặn là giờ uống trà chiều, thuận tiện mang cậu đi thăm một chút phòng ở của mình, làm bạn thân nhiều năm như vậy, cậu còn chưa bao giờ tới nhà của mình đâu.”

Đối mặt với câu chỉ trích nho nhỏ của Chỉ Dao, Mân Huyền thè lưỡi, nàng đôi khi cảm thấy tích cách của mình thực cố chấp, đã nhận định chuyện gì sẽ không dễ dàng thay đổi, vô luận Chỉ Dao nhõng nhẽo hay cứng rắn, cường bức lợi dụ, nàng chính là không muốn lại đây.

Không ngờ tới, hôm nay vẫn là bị Chỉ Dao dùng chuyện bánh ngọt lừa gạt tới đây.

Nhưng mà, nhà Chỉ Dao lớn quá, lực chú ý của Mân Huyền rất nhanh đã chuyển sang tòa nhà lớn như vậy, vừa rồi đầy bụng tâm sự đi theo nữ giúp việc, nàng không ngắm nhìn kĩ nơi Chỉ Dao ở, hiện tại mới biết được phòng của Chỉ Dao ở tầng bốn.

“Đói quá, đợi lát nữa chúng ta ăn gì đó, mình lại mang cậu chậm rãi đi thăm.” Chỉ Dao quay đầu cười với nàng.

Xuyên qua mặt cỏ trước cửa biệt thự, trước mặt xuất hiện một bể bơi trong vắt, bên cạnh có bàn tròn màu trắng cùng mấy chiếc ghế dựa dưới chiếc dù lớn. Trên bàn có mấy món điểm tâm cùng hai cốc nước chanh.

Mân Huyền ngồi xuống, Chỉ Dao liền đẩy một đĩa Blueberry mousse đến trước mặt nàng, “Mân Mân, đây là cậu thích ăn, không cần khách khí, ăn nhiều một chút, mình cố ý bảo người giúp việc chuẩn bị mấy phần, ăn xong rồi còn có.”

“Cám ơn!” Mân Huyền nhẹ giọng nói xong, cúi đầu cầm lấy muỗng nhỏ lấy bánh cho vào miệng, nàng che giấu áy náy trong mắt, bánh ngọt trong miệng vô cùng chua sót, Chỉ Dao, thực xin lỗi, xin cậu đừng tốt với mình như vậy, mình không đáng, mình không đáng để cậu đối tốt với mình như vậy.

Một nữ giúp việc chạy tới nói nhỏ với Chỉ Dao, “Tiểu thư, thiếu gia đã trở lại.”

“Anh đã trở lại?” Chỉ Dao mở to đôi mắt trong veo như nước, kinh ngạc cắn muỗng nhỏ, nâng tay nhìn đồng hồ, “Hiện tại mới bốn giờ, ông anh trai công tác cuồng hôm nay lại tan tầm sớm, thường thường đều là trời tối đen anh ấy mới trở về.”

Mân Huyền sững sốt một chút, anh trai Chỉ Dao, trước mắt hiện lên một người nam nhân hay cười ở tòa soạn tạp chí, nàng cuống quýt đứng lên, nếu bị hắt nhìn thấy mình cùng Chỉ Dao cùng một chỗ, như vậy chuyện phỏng vấn ở tạp chí chắc chắn sẽ bị Chỉ Dao biết, Chỉ Dao chắc chắn sẽ yêu cầu anh trai mình đem nàng chuyển vào tạp chí.

Nàng muốn dùng thực lực của chính mình tìm lấy công việc, không muốn dựa vào quan hệ.

“Chỉ Dao, mình...” Nàng đứng lên, mới nói được vài từ, chợt một thân ảnh đi thong thả tới.

“Nghe nói công chúa Chỉ Dao hôm nay không vui, anh cố ý trở về gấp.”

Chỉ Dao bữu môi quay người sang chỗ khác, “Hừ, em mới không tin đâu, anh hôm nay khẳng định là vì chuyện khác đúng hay không?”

Trên mặt người kia vẫn là nụ cười nhu hòa thấp thoáng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng xoa đầu Chỉ Dao, “Em nói không đúng rồi, anh thật sự trở về gấp cùng em. Anh biết hôm nay tâm tình em không tốt, còn đập vỡ linh tình, anh lo lắng cho cô công chúa nhỏ của chúng ta, cho nên mới trở lại. Nhưng mà hiện tại thoát nhìn, em đã vui hơn nhiều, nghe nói hôm nay em còn có khách.”

Nhắc đến bạn tốt, khuôn mặt Chỉ Dao nháy mắt vui vẻ hơn, nàng chỉ vào Mân Huyền đứng sững một bên, “Cô ấy là Mân Mân, bạn tốt nhất của em, em thường nhắc với anh đó.”

Hiện tại mà lảng tránh có chút không lễ phép, chỉ có nâng mặt lên hào phóng cười với người ta, nàng âm thầm làm xong chuẩn bị hần sẽ nhận ra mình.

Ai ngờ đối phương chỉ nở nụ cười nhợt nhạt, như là lần đầu gặp mặt, tao nhã có lẽ hơi hơi đưa tay ra với nàng, “May mắn gặp Lăng tiểu thư, thường nghe thấy Chỉ Dao nhắc tới em.”

45. Chương 109

Chương 109 Đau đớn bất ngờ

Giản Quân Dịch chậm rãi ngồi xuống ghế, sớm có một nữ giúp việc bưng khay đưa tới một ly cà phê, hần nhẹ nhàng nhấp mấy ngụm, gương mặt hỏi Chỉ Dao, “Hôm nay em cùng Lạc Hàn làm sao vậy?”

Chỉ Dao đang lấy một muống nhỏ bánh ngọt, nghe đến đó, đôi mắt sáng ngời chợt buồn thiu, “Anh à, anh không biết Lạc ca ca hủy bỏ party đêm nay, anh ấy nói...”

“Chỉ Dao, em phải nghe nói, biết không? Chuyện này Lạc đã nói qua với anh, anh cảm thấy này không có gì, chờ vài ngày nữa nó trở về làm cũng như nhau.”

“Anh, anh là cùng Mân Mân thương lượng trước à, nói đều giống nhau như đúc.” Chỉ Dao tuy đã không còn tức giận Doãn Lạc Hàn, nhưng vẫn nhịn không được lộ ra bất mãn nho nhỏ.

Tầm mắt Giản Quân Dịch quét qua Mân Huyền, trong mắt có vẻ tán dương, “Xem ra em kết bạn với một người có ý nghĩ bình tĩnh.”

Mân Huyền mím môi lễ phép cười cười, không khỏi bắt đầu đoán rằng, những lời này của hần có phải có ý khác không, ví như hần ám chỉ phương diện công việc. Hần không nhắc tới chuyện nàng đi phỏng vấn xin việc ở tạp chí trước mặt Chỉ Dao, là hần không nhận ra nàng, hay là hần xem thấu tâm sự của nàng.

“Đương nhiên rồi anh, ánh mắt chọn người của em luôn rất chuẩn.” Chỉ Dao giấu không được tự hào, “Nhớ rõ lúc ấy em mới vào tiết học, tất cả bạn học đều đi nịnh bợ lấy lòng em, chỉ có cô ấy là một người ngồi ở góc sáng sửa soạn sách, khi đó em nghĩ, cô gái này thực đặc biệt, kết bạn với cô ấy cũng sẽ không giống những bạn học kia dụng tâm kín đáo. Nhiều năm qua đi, sự thật chứng minh ánh mắt của em rất đúng...”

Chỉ Dao cẩn thận kể cho Giản Quân Dịch thời điểm hai người quen biết, Mân Huyền cúi đầu không nói, yên lặng ăn kem trong đĩa, tim lại không thể khống chế mà không ngừng phát run, nàng không biết nên nói cái gì, nói chính xác hơn, nàng cảm thấy mình đang chột dạ hốt hoảng, muốn dùng gì đó bổ khuyết tất cả.

“Tiểu thư, có người muốn gặp cô.” Thanh âm của nữ giúp việc truyền vào tai.

Chỉ Dao ngừng nói chuyện, Mân Huyền cũng ngừng động tác trong tay, nhất thời tầm mắt của ba người đồng loạt bị tiếng bước chân thu hút. Khuôn mặt như được bàn tay của Thượng đế điêu khắc, dáng người thon dài tinh trắng, hai phiến môi hơi nhếch, không chút nào che dấu hơi thở cao ngạo cùng lạnh thấu xương.

Chỉ Dao hét lên một tiếng kinh hãi, thân hình nhỏ nhắn như chim nhỏ bay vào lòng Doãn Lạc Hàn, “Lạc ca ca, sao anh lại tới đây? Không phải nói chiều này phải bay sao? Em cứ nghĩ anh đã bay đi Nhật Bản rồi.”

“Không có, sao có thể đâu.” Hấn mở choàng hai tay đón lấy Chỉ Dao, khuôn mặt lạnh lùng nháy mắt nở nụ cười sủng nịch “Công chúa nhỏ của anh vì anh thất ước mà tức giận, đương nhiên anh phải tới an ủi em rồi.”

Mân Huyền đột nhiên cảm thấy chính mình không thở nổi, rõ ràng có bánh ngọt trong miệng, nhưng nàng chính là cảm thấy mình sưng lại, ngực hơi hơi đau đớn.

Nàng không rõ chính mình vì sao lại thế, dùng sức vỗ vỗ ngực, hành động này đổi lấy mọi người nhìn chăm chú.

“Em có khỏe không?”

Giản Quân Dịch nhìn chiếc chén thủy tinh trống trơn trước mặt nàng, nhanh chóng đem tách cà phê hấn chưa động đến đây sang.

“Mân Mân, cậu có nặng lắm không?” Chỉ Dao thân thiết hỏi.

Mân Huyền vội vàng uống một ngụm lớn cà phê, cảm giác trong miệng cũng thông thuận hơn, ngượng ngùng đỏ mặt, xua xua tay nói: “Không có việc gì, mình không sao.”

Ngượng quá! Cảm giác bị ba luồng ánh mắt cùng lúc nhìn chăm chăm làm cho nàng chỉ muốn chui xuống đất, hơn nữa lại còn trước mặt hai người đàn ông nữa chứ.

Phát hiện có một ánh mắt phức tạp dừng trên người mình, nàng không tự giác nâng lên mắt, ánh mắt hấn lại tức khắc dời đi, nhìn Chỉ Dao trước mặt.

Hấn thân mật vén sợi tóc trước trán Chỉ Dao, in xuống một nụ hôn, “Chỉ Dao, anh phải đi rồi, đuổi theo chuyến bay kế tiếp, bảy ngày sau anh trở về bồi thường em, tổ chức một bữa tiệc long trọng.”

Mân Huyền cúi mặt chần chừ chăm chăm bánh ngọt đằng trước. Lại là đi công tác bảy ngày, những lời này như là cố ý nói ra, có thể là hấn vội vàng đi công tác, không kịp nói riêng với nàng, như bây giờ nói bóng nói gió cho nàng nghe sao? Không khỏi nhớ tới lần trước hấn đi công tác cũng đã nói lời uy hiếp mình, hình như hấn lo lắng lúc hấn không ở nàng sẽ chạy trốn.

“Lạc ca ca, em đưa anh.” Chỉ Dao ngọt ngào cười, nắm lấy tay Doãn Lạc Hàn, đi được mấy bước lại quay đầu, “Mân Mân, hôm nay cậu lần đầu tiên tới nhà mình, trước không cần đi, ở lại dùng bữa tối. Mình đi tiễn Lạc ca ca xong lập tức quay lại, nếu nhìn không thấy cậu, mình sẽ tức giận đó.”

Mân Huyền cười trừ, “Ừ, cậu đi đi.”

Dù sao đều đã đến đây, chỉ cần Doãn Lạc Hàn không ở nơi này làm cho nàng xấu hổ, nàng nghĩ mình có thể ở nơi này đợi cho bữa tối qua đi.

Phút chốc, lưng chợt lạnh, tầm mắt kia lại dừng trên người nàng, lần này cũng không ngẩng đầu, nàng hơi nghiêng mặt, tóc mái dài qua mắt, che đi một ít cảm xúc.

Phút chốc trong không khí yên lặng lại, nàng lẳng lặng xúc bánh kem trong đĩa, mãi đến khi cái đĩa không còn gì mới thôi. Nàng thở dài, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một đôi mắt mỉm cười.

Giản Quân Dịch thế nhưng còn chưa đi, nàng mất tự nhiên nở nụ cười, không biết nên nói cái gì, vì hóa giải xấu hổ, cái thìa trong tay nàng vô tình chọc nát mảnh vụn bánh trong đĩa. Nhìn trộm hấn một cái, nhưng mà hình như hấn rất thích cười.

“Tôi là người công tư rõ ràng, tôi hy vọng Lăng tiểu thư cũng là.”

Ý tứ trong giọng nói hấn không thể rõ hơn. Chắc là hấn nghĩ đến hôm nay nàng xuất hiện ở trong này vì nàng cố ý nói cho Chỉ Dao nàng xin việc ở tạp chí, nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, nụ cười sạch sẽ không tỳ vết vẫn xuất hiện trên mặt hấn như cũ, dường như câu nói kia là nàng nghe nhầm, mà không phải do chính miệng hấn nói ra.

“Hình như anh hiểu lầm gì đó rồi.” Nàng hoàn toàn bị chọc giận bởi câu nói kích thích kia, cơn tức bốc lên hầm hầm, “Trên thực tế, lúc tôi hưởng ứng lệnh triệu tập thì không biết tạp chí kia thuộc về Giản thị các anh. Nếu là anh cảm thấy tôi làm như vậy là có ý, hoặc là cho rằng tôi sẽ nhắc tới trước mặt Chỉ Dao, sau

đó nếu anh phải đặc biệt thu nhận tôi, tôi nghĩ bây giờ tôi có thể cam đoan trước mặt anh, tôi tuyệt đối không tiến vào tạp chí một bước.”

46. Chương 110

Chương 110 Đùng nên trêu chọc

Nàng xiết chặt cái thìa, hai tròng mắt căm tức nhìn hấn như sắp phun ra lửa cháy phừng phừng đến nơi. Người kia hoàn toàn không giống với bề ngoài vô hại, kì thật quan sát kĩ mới biết, đó đều là hấn cố ý nguy trang.

Hừ, mấy kẻ cầm quyền các công ty lớn, không thể là hạng người hời hợt được, cứ nhìn Doãn Lạc Hàn nàng hấn là phải sớm biết mới đúng.

Giản Quân Dịch cong khóe môi, nhìn chăm chăm vẻ căm tức của nàng, trên mặt hấn nở nụ cười giảo hoạt: “Thật lòng mà nói, tôi thực thường thức người mang tính cách hơi kiêu ngạo một chút như em. Em cũng không phải dùng lời cam đoan vô tình vô nghĩa như vậy, tôi lựa chọn tin tưởng em không phải loại người có tâm kế.”

Mân Huyền cắn cắn môi, nhẹ giọng nói xong, “Nói thật, tôi cũng ôm hy vọng rất lớn có thể đi vào tạp chí này, dù sao đây là phần công tác tôi đăng kí phỏng vấn đầu tiên khi bước chân vào xã hội.”

Hấn hơi gật đầu, đầu ngón tay đánh lên mặt bàn theo tiết tấu, lộ ra khí thế vô cùng uy nghiêm: “Chúng ta giải quyết việc chung, tất cả cứ theo như trình tự đi, ngày mai tổng biên tập tạp chí sẽ đem kết quả thống kê thi viết cùng phỏng vấn cho tôi, hy vọng có thể nhìn thấy tên của em ở mặt trên.”

“Anh, Mân Mân, hai người đang nói chuyện gì vậy?” Thanh âm vui vẻ của Chỉ Dao vang lên, nghe ra lúc này cô ấy đang rất vui.

Mân Huyền có chút kinh ngạc, “Chỉ Dao, sao đã trở lại rồi, không phải cậu....”

“Mình đưa Lạc ca ca tới cửa, anh ấy lên xe nói với mình không cần mình đưa đến sân bay, anh ấy để cho mình trở về với cậu, cho nên mình đã trở lại.” Chỉ Dao vui vẻ như chú chim nhỏ nhảy nhót ngồi xuống ghế, uống nước chanh, chớp chớp ánh mắt, ánh mắt qua lại chuyển hoá giữa Giản Quân Dịch và Mân Huyền, đôi mắt sáng ngời ánh lên tia nhìn nghịch ngợm.

“Lúc em không có ở đây, mọi người hàn huyền cái gì? Có cảm giác sét đánh hay không, anh à, anh cảm thấy Mân Mân thế nào? Cá tính của cô ấy rất tốt nha, thích hợp làm bạn gái vô cùng...”

Mân Huyền dở khóc dở cười trước bà mối Chỉ Dao, nàng vừa định lên tiếng giải thích, Giản Quân Dịch xoa nhẹ đầu Chỉ Dao, ngược lại đứng lên: “Được rồi, công chúa nhỏ Chỉ Dao, không được đùa kiểu này. Em cùng bạn em đi, anh đi thư phòng, lúc ăn tối hãy gọi anh.”

“Hừ, anh à, bệnh công tác cuồng của anh lại tái phát rồi!” Chỉ Dao chu môi, cúi đầu hút nước chanh trong cốc.

Mân Huyền thở một hơi nhẹ nhõm, lần trước là Kim Chính Vũ, lần này lại là Giản Quân Dịch, biết ý của cô bạn thân Chỉ Dao, giờ cô ấy đang vội vàng tìm đối tượng giúp mình, nhưng mà thân phận hiện tại của nàng có năng lực xứng với ai đâu, lại nói thêm, một Doãn Lạc Hàn đã đủ làm cho nàng chóng mặt đau đầu, chỉ với mấy câu trao đổi đơn giản, nàng chỉ biết tính cách Giản Quân Dịch không đơn giản như mặt ngoài nhìn thấy như vậy, hấn là một con báo sẵn mồi giở nguy trang, luôn nhân lúc đối phương sơ hở phòng bị liền cắn cho đối phương một phát, chính mình vẫn đứng nên trêu chọc hấn là hay nhất.

Nhìn Giản Quân Dịch dần dần biến mất khỏi tầm mắt, Chỉ Dao chống tay xuống bàn, nặng nề mà thở dài.

Lúc này nữ giúp việc lại đưa lên một ly nước chanh, Mân Huyền nhận lấy, khách khí nói cảm ơn, không khỏi nhìn về phía bạn tốt đang thở ngắn than dài: “Chỉ Dao, cậu làm sao vậy?”

“Mình biết tâm bệnh của anh mình.” Chỉ Dao bĩu môi lại thở dài, “Năm kia bạn gái anh ấy nói đi nước Pháp tu nghiệp, ngay từ đầu còn có thể gọi điện về cho anh mình, nhưng rồi sau đó điện thoại dần thưa đi, thậm chí ngay cả một phần điện bưu cũng không có, sau lại nghe bạn học của cô ta nói cô ta có quan hệ không rõ ràng với một người ngoại quốc chuyên kinh doanh châu báu. Mình biết anh mình rất kiêu ngạo, anh ấy sẽ không chủ động đến hỏi cô ta, vì thế mình liền vụng trộm đánh một bức điện cho cô ta, hỏi cô ta sự tình đến tột cùng có phải như vậy hay không, kết quả đến bây giờ cô ta cũng còn chưa trả lời mình.”

“Sự tình cứ như vậy, không giải quyết được gì?” Mân Huyền một bên nói chuyện phiếm với Chỉ Dao, một bên hút nước chanh. Loại nước chanh này ngon thật, uống vào miệng có một mùi thơm ngát thoang thoang, như là bỏ thêm mùi dương mai.

“Sau đó anh ấy liền biến thành như giờ, cả ngày giống như một kẻ công tác cuồng không muốn sống, kì thật anh trai mình rất biết săn sóc, tính tình lại tốt, hơn nữa còn thêm phong độ, lại nói đến tao nhã...”

Mân Huyền suýt chút nữa phụt nước chanh khỏi miệng, mấy thứ đó đều là mặt ngoài của anh ta mà, Giản Quân Dịch cũng ngụy trang quá tài, ngay cả trước mặt em gái mình cũng đeo một chiếc mặt nạ dịu dàng sẵn sóc.

“Quên đi, không nói về anh trai mình nữa.” Chỉ Dao khoát tay, lộ ra vẻ mặt thú vị tươi cười, “Đúng rồi, Mân Mân, cậu cùng Kim Chính Vũ thế nào?”

“Không thể nào, bạn bè bình thường.”

Mân Huyền hạ mắt hút nước chanh, đúng rồi, Kim Chính Vũ, tiểu tử kia thật đúng là tức giận sao, mỗi ngày mặc kệ nàng có rảnh hay không, hần đều phải gọi mấy cuộc điện thoại lại đây nói chuyện phiếm với nàng, nhưng hôm nay di động lại im lặng cả ngày, cũng không nghe thấy tiếng chuông quen thuộc vang lên.

Uống xong nước chanh rồi, Chỉ Dao đẩy cái cốc ra, vẻ mặt hưng phấn cầm lấy tay Mân Huyền, “Mân Mân, hần cậu không biết đâu, Kim Chính Vũ là em họ của Lạc ca ca, bác của Lạc ca ca gả cho chủ tịch xí nghiệp Hàn Quốc Kim thị, Kim Chính Vũ sẽ là người thừa kế trong tương lai, nghe nói lần này cậu ta về nước để quản lí phân nhánh công ty bên này, chính là chuẩn bị để sau này sẽ tiếp quản toàn bộ xí nghiệp. Cậu cần phải nắm cậu ta cho chắc vào, mình thấy ánh mắt anh ta nhìn cậu, mình khẳng định một trăm phần trăm với cậu, cậu ta thích cậu, mười phần thích luôn.”

“Chỉ Dao, cậu đừng nói lung tung, mình cùng cậu ta là không có khả năng.” Mân Huyền lơ đãng lắc lắc đầu, cho tới bây giờ nàng chưa từng nghĩ tới vượt qua ranh giới bạn bè với Kim Chính Vũ, chỉ là bạn bè giữa nam và nữ.

Chỉ Dao tròng mắt, khó hiểu gắt gao truy vấn: “Sao lại không có khả năng, hai người một người chưa vợ, một người chưa chồng, hơn nữa mình thấy hai người ở chung cũng rất vui vẻ, vì sao lại không có khả năng?”

Mân Huyền không lên tiếng, nhìn chằm chằm mặt khăn trải bàn tinh xảo trên bàn, nhớ tới Kim Chính Vũ, liền không hiểu sao cũng nghĩ tới tối hôm qua Doãn Lạc Hàn cứ liên tục ép hỏi, cái loại giữ lấy không bao giờ giải thoát, như sợi dây quấn quanh cổ lòng, toàn thân nhất thời nổi lên một tầng mồ hôi lạnh.

“Mân Mân, không phải cậu để ý chuyện cậu ta nhỏ tuổi hơn cậu chứ?”

Chỉ Dao dường như trách cứ lắc lắc bả vai nàng vài lần, nàng nâng mắt thu hồi suy nghĩ, tiếp tục giữ nguyên yên lặng, làm như ngậm đồng ý lời Chỉ Dao.

47. Chương 111

Chương 111 Không kịp trở tay

Chỉ Dao bắt nhả lườm một cái, lắc lắc Mân Huyền vẫn không nói gì: “Kính nhờ! Mân Mân, bây giờ là thời đại nào rồi, cậu còn so đo đối phương nhỏ tuổi hơn cậu sao? Lại nói, Kim Chính Vũ cùng lắm thì mới kém

cậu có một tuổi, cũng không phải hai ba tuổi, ba bốn tuổi hay năm sáu tuổi. Nếu hai người đứng chung một chỗ, người khác liếc mắt nhìn lại, chỉ biết cảm thấy hai người không hơn kém nhau nhiều lắm.”

“Nhưng mà, mình...” Mân Huyền cứng họng, nàng không thể nói ra nguyên nhân kia.

“Không phản đối đi, Mân Mân, cho nên, cậu phải nghe lời mình, ừm...” Hai mắt Chỉ Dao bay nhanh một vòng, thốt lên một câu: “Từ giờ trở đi, mình muốn tác hợp cho hai người thành một đôi. Như vậy về sau, chúng ta có thể cùng nhau cử hành hôn lễ, ý này rất hay đúng không, làm mình nghĩ mãi mới ra được.”

“Cậu nghĩ cũng quá xa rồi.” Mân Huyền cảm thấy có chút buồn cười, lắc đầu: “Cho dù mình nguyện ý, cậu ta cũng đã có bạn gái. Chỉ Dao à, cậu không cần phải vội vã muốn mình “đẩy mạnh tiêu thụ” ra ngoài đâu. Đợi cho đến khi duyên phận của mình đến, tự nhiên mình sẽ nói cho cậu, cho cậu làm bà mai được rồi chứ?”

“Ừm... Này còn kém không nhiều lắm.” Chỉ Dao nở nụ cười, còn chống cằm, “Tính huống mà mình biết là, Kim Chính Vũ rất lãng nhăng, nghe nói cậu ta đã có hơn chín mươi mấy bạn gái...”

Thấy Chỉ Dao không cường thịnh trở lại bức mình, Mân Huyền nhẹ nhàng thở ra, lại nghe đến Kim Chính Vũ có tới chín mươi mấy bạn gái, trong lòng hơi xúc động, có cái hình ảnh xuất hiện trước mắt, nàng còn chưa kịp bắt giữ, nó chợt lóe lên rồi biến mất.

“Lạc ca ca không ở, mình rất nhàm chán nha.” Chỉ Dao thở dài một hơi, đột nhiên ánh mắt nhìn chằm chằm Mân Huyền xuất hiện một tia hào quang: “A, đúng rồi, Mân Mân, lần trước mình nói sẽ chuyển ra nhà cậu ở hai ngày, vừa vặn gần đây chúng ta không có thời gian cùng một chỗ, hiện tại không phải là cơ hội tốt nhất sao?”

“Cái gì... Cái gì? Đi nhà của mình?” Mân Huyền chỉ chỉ vào chóp mũi của mình, nói quanh co: “Nhưng mà, phòng mình thuê không được tốt lắm, hơn nữa cũng rất nhỏ, còn không bằng phòng ngủ của cậu, cậu quen ở phòng lớn, mình thấy cậu vẫn không nên...”

“Mình biết rồi, cậu từng nói với mình. Đừng lo, chỉ cần được ở với cậu vài ngày, mình cũng rất vui vẻ.” Chỉ Dao hoàn toàn không cần khoát tay, ôm hai tay đặt trước ngực, vẻ mặt hâm mộ mà khát khao: “Mân Mân, cậu biết không? Từ lúc sinh ra mình đã ở nơi này, trong mắt người khác xem ra đây là nhà giàu, nhưng ở trong mắt mình nó lại là nhà giam, cả ngày trừ bỏ đi học chính là thui thủi ở nhà, buồn đến sắp chết, tâm nguyện lớn nhất của mình chính là có thể chuyển ra ngoài ở, tốt nhất là có thể ở cùng bạn bè, trải qua một đoạn thời gian đi học tan học như bao cô gái bình thường khác...”

Khuôn mặt trắng nõn của Chỉ Dao hiện lên vài phần cô đơn, Mân Huyền cảm nhận sâu sắc thơ ấu cô độc của bạn mình, thì ra những đứa trẻ sinh ra trong nhà có tiền không giống như người bên ngoài nhìn thấy, ăn ngon mặc đẹp, vô ưu tư lự, bọn họ cũng có phiền não của mình, bọn họ không giống như những đứa trẻ bình thường, bọn họ bị tước đoạt thời thơ ấu vui vẻ từ quá sớm.

“Chỉ Dao, nếu cậu không chê, ngày mai cậu liền dọn ra ngoài cùng ở với mình một thời gian.”

“Thật vậy chẳng? Mân Mân, thật tốt quá.” Chỉ Dao thét lên một tiếng kinh hãi, thò người lại đây ôm chặt lấy nàng.

Bị Chỉ Dao vừa ôm vừa nhảy nhót, Mân Huyền không thể thích ứng thay đổi tới đột nhiên này, câu nói kia là chính mình nói sao? Sao không có chút ấn tượng nào vậy.

Nhưng mà xem vẻ mặt vui vẻ của Chỉ Dao, tâm tình của nàng cũng sáng sủa theo lên, trong lòng bắt đầu tính toán thật nhanh, Doãn Lạc Hàn đã mù mịt bay đi Nhật Bản, chắc phải mất một tuần, thời gian đó nàng được tự do, nàng bắt buộc phải tìm được phòng trước sáng ngày mai, sau đó đem đồ đạc này nọ chuyển đến trước Chỉ Dao, như vậy là được rồi.

Chỉ Dao đang ôm Mân Huyền vui vẻ không thôi đột nhiên im lặng xuống, nàng buông Mân Huyền ra, cắn môi, hiển lộ vẻ thẹn thùng, “Nhưng mà, mình vừa không biết nấu này nọ, cũng sẽ không giặt quần áo, hơn nữa mình cũng không biết quét tước, làm sao bây giờ?”

Mân Huyền cười xoa giúp nàng an tâm: “Không cần lo lắng! Mình sẽ làm đồ ăn ngon lại gọt hoa quả đẹp da cho cậu ăn. Quần áo có thể dùng máy giặt giặt, chỉ cần bỏ vào, ấn cái nút liên Ok rồi, còn có phòng ở lớn như vậy, quét tước càng đơn giản, tóm lại toàn bộ cứ để cho mình lo.”

“Vây là tốt rồi, Mân Mân, mình rất vui vẻ, đêm nay mình sẽ bảo giúp việc giúp mình sắp xếp hành lý.” Chỉ Dao rốt cục cũng cười lên, kích động ôm Mân Huyền hết xoay lại nhảy.

“Ừ, chiều mai mình làm xong việc sẽ đi đón cậu.”

Trời chiều ngả về tây, mặt trời sắp lặn không có một mảnh đỏ tươi, mặt đất giống như được dát lên một màu vàng chói mắt.

Thời điểm sắp chạng vạng, nàng nói mình phải về sớm trở về sửa sang lại phòng, không có ở nhà Chỉ Dao đợi ăn tối đã bỏ chạy đi ra.

Nàng nhớ rõ lần trước giúp cửa hàng bánh ngọt đưa bánh ngọt cho lão bá, quản lý từng đồng ý với mình có thể cho nàng nghỉ một ngày có lương, trở lại cửa hàng bánh ngọt thay quần áo lao động, sau đó nàng nói với quản lý chuyện này, quản lý cũng đồng ý rồi.

Bây giờ nàng nhanh nhanh về biệt thự, tra trên mạng một chút có chỗ nào cho thuê phòng ốc, sau đó sáng mai đi chọn phòng ở.

Nói với Chỉ Dao chiều mai đi làm về lại đi tiếp cô ấy, kì thật là cố ý kéo dài thời gian, vì tranh thủ thời gian thương lượng tiền nong thuê nhà trước, sau đó còn phải quét tước từ trong ra ngoài một lần, đem tất cả bài trí thành về như nàng đã ở được một thời gian, tóm lại ngày mai là một ngày bận rộn.

Trước đó đã biết Doãn Lạc Hàn bay đi Nhật Bản, cho nên khi nàng về biệt thự, chạy thẳng lên lầu ba, hoàn toàn không dự đoán được trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một thân ảnh đang phun khói trên cầu thang.

Không phải hần vội bay đi sao? Mặt nàng biến đổi, rút lui mấy bước, hoảng sợ nói không ra lời.

“Nhìn thấy tôi, em thực kinh ngạc sao?” Một vòng sương khói màu trắng theo đôi môi mỏng phun ra, hần nghiêng đầu nhìn nàng, đôi mắt thâm thúy hiện lên u ám không rõ: “Máy bay còn có nửa giờ nữa mới cất cánh. Cô gái chết tiệt, tôi đang đợi em.”

“Hử, anh tìm tôi có việc sao? Nếu không muốn chờ lâu lắm, anh có thể gọi điện cho tôi?” Nàng nắm chặt ba lô, liếc mắt nhìn cầu thang đi lên lầu hai, sợ hần đột nhiên nổi giận đối đãi với mình như tôi hôm qua.

48. Chương 112

Chương 112 Khác thường một cách thần kì

Em lại đây!” Hần trầm giọng ra lệnh, sương khói bên môi còn phun ra nuốt vào lợi hại hơn, hoàn toàn không thấy rõ biểu tình giờ phút này của hần là vui hay giận, hay là gọi nàng lại đây rồi, sau đó mới sửa chữa nàng một phen nhớ đời nào đó.

“Không! Anh nói ở nơi đó cũng được mà, tôi nghe thấy rõ.” Nàng cảnh giác trừng mắt nhìn hần, hần muốn làm rõ một sự kiện, nhưng nàng cũng không phải quả hồng mềm mại hần tùy tiện bắt nạt hay coi thường nha.

“Xem ra cố gắng của tôi là uống phí rồi.... Vẫn là như vậy... Quạt cường làm tôi cắn răng... Tôi điên rồi mới có thể... Lại bỏ một chuyến bay... Chạy về đến nơi đây....”

Hần cúi đầu cười, hình như đang nói thầm cái gì, nhưng mà thanh âm quá nhỏ, nàng căn bản nghe không hiểu được, lại không dám tiến lên tự động dâng lên cửa.

Sương khói trước mắt tản ra, hần tà nghệ nhìn nàng, tràn đầy đùa cợt: “Tôi bao chuyên cơ, một lát nữa sẽ đăng kí, em lại nghĩ rằng tôi còn có thể làm gì với em? Em lại đây, tôi có lời muốn nói với em.”

Nàng cắn cắn môi, do dự mà đi qua, trong ánh mắt vẫn toát lên phòng bị cùng cảnh giác với hần. Đi đến cách hần ba bước, nàng không chịu đi về phía trước nữa.

“Có chuyện gì, hiện tại anh có thể nói.”

Hắn phủi đầu mẩu thuốc lá trong tay xuống, tiến tới kéo tay nàng, nàng sợ tới mức la hoảng lên: “Anh muốn làm gì?”

Kết quả hắn chỉ nhét gì đó vào tay nàng, lại lui về chỗ cũ, nhìn nàng từ trên cao: “Trong bảy ngày tôi không ở này, em không cần đi ra ngoài làm việc, chiều nào học xong liền trở về biệt thự, chỗ nào cũng đừng đi.”

Nàng chậm rãi mở tờ giấy trong tay ra, thì ra là một tờ chi phiếu, mặt trên ghi một con số, nàng đếm sơ qua một chút, thế nhưng có tới sáu chữ số.

“Thực xin lỗi, tôi không cần tiền của anh. Tôi có tay có chân, nếu tôi cần tiền, tôi sẽ dựa vào chính hai tay mình đi kiếm, quyết sẽ không tiêu một đồng tiền của anh.” Nàng lạnh mặt, trực giác nghĩ hắn lại muốn vũ nhục chính mình, đi lên trước vài bước định đem chi phiếu trả lại cho hắn.

Bất ngờ không kịp phòng thủ, hắn một phen túm lấy cổ tay nàng, nàng hơi lão đảo đập vào khuôn ngực cứng rắn của hắn, đau đớn khiến cho trước mắt nàng bịt kín một tầng sương mù.

Hắn cúi người, tiếng nói trầm thấp như tiếng ác quỷ vang nhẹ bên tai: “Em phải rõ ràng, em là người phụ nữ của tôi, em chỉ thuộc về một mình tôi mà thôi. Chuyện cũ của em và Kim Chính Vũ tôi có thể bỏ qua, nhưng em phải cam đoan trước mặt tôi, từ giờ trở đi không thể cùng cậu ta gặp mặt, nếu không...” Nàng sợ hãi hắn sẽ lại nói ra mấy câu uy hiếp chính mình, vội vã ngắt lời hắn: “Tôi đã biết, tôi cam đoan với anh.”

Hắn chậm rãi buông nàng ra, hơi nhếch môi: “Cô bé, tôi phát hiện em càng ngày càng thông minh.”

Nàng xoa bóp cổ tay phát đau, nàng đã muốn lĩnh giáo thủ đoạn của hắn, ở trước mặt kẻ cường thế như hắn, nếu muốn chui qua kẽ hở để sống sót, cũng chỉ có thể nắm giữ thời cơ thích hợp cùng thỏa hiệp.

“Nhưng mà tôi sẽ không cần số tiền này.” Thái độ của nàng vẫn kiên trì như cũ, hắn nắm chặt tay, nàng cảm môi bắt lấy tay hắn, muốn đem chi phiếu trả lại cho hắn, hắn lại nắm ngược lấy tay nàng.

“Anh muốn làm gì?”

Nàng ra sức muốn thoát khỏi tay hắn, khuôn mặt tuấn tú của hắn đột nhiên kè sát vào môi nàng, hai tròng mắt tối đen thâm thúy toát ra ánh nhìn khó dò: “Dù sao cũng là thuê cả một chiếc máy bay chuyên dụng, em nói nếu tôi muốn đem em cùng đi thì sẽ thế nào?”

Dòng khí áp áp ve vuốt mặt nàng, độ ẩm trên tay hắn truyền vào da thịt non mềm của nàng, một cảm giác vi diệu chột đánh sâu vào cõi lòng nàng.

Nàng thử chuyển động cổ tay, bất mãn lườm hắn: “Anh không thể làm như vậy, tôi còn phải đi học, lập tức sẽ tốt nghiệp, tôi không muốn chương trình học của tôi bị cắt ngang vì một ít nguyên nhân chủ quan.”

Đáng giận! Người này điên rồi sao? Hắn đi công tác mang theo nàng làm cái gì? Tránh đi Chỉ Dao ở nơi này cũng đủ làm nàng kinh hãi mất mật, còn muốn bảo nàng đi theo, làm cho người ở công ty chi nhánh bên Nhật Bản nhìn thấy, sự tình không phải sẽ nhanh chóng vỡ lở sao?

Gương mặt lạnh lùng của hắn lóe lên một chút thần sắc, đột nhiên mở miệng: “Sau bao lâu nữa em sẽ tốt nghiệp?”

Không biết hắn lại nghĩ ra cái gì điên rồ, nàng vốn không muốn nói cho hắn, nhưng nghĩ lại hắn còn có thể thông qua phương thức khác để biết đến, đơn giản trực tiếp nói cho hắn: “Không đến một tháng.”

Hắn hít mắt lại, như là đang tự hỏi, tiện đà chậm rãi buông tay nàng ra, “Hy vọng em sẽ tuân thủ lời cam đoan của em với tôi, tôi không thích lừa gạt, nhất là phụ nữ lừa gạt lại càng không thể tha thứ, tốt nhất em nên nhớ lấy điểm này.”

“Tôi biết.”

Nàng có chút dăm chiêu theo dõi hắn, tính tình người này đúng là có chút cổ quái, đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần trước lão bá tới nơi này, không biết hắn với cha mình đến tột cùng có bao nhiêu mâu thuẫn, mới có thể tạo ra cá tính âm trầm lạnh như băng này của hắn.

“Mấy ngày hôm trước cha anh đã tới.” Nàng không nhận được nên nói cho hắn, nàng rất ngạc nhiên, muốn nhìn thấy hắn nghe thấy câu này sẽ phản ứng thế nào.

Kết quả có chút làm nàng thất vọng, mặt hắn vẫn không chút thay đổi, chỉ hơi nhếch lông mày, chậm rãi đứng dậy, thân hình thon dài nhất thời áp bách đứng lặng trước mặt nàng.

“Xem ra hẳn là ông ta không thấy được em, bằng không ông ta sẽ gọi điện oanh tạc tôi đầu tiên.”

Sự tình bị hắn phân tích rõ ràng rành mạch, nàng cắn môi không lên tiếng, khóe mắt nhìn thấy trợ lý Từ Bang đứng ở bên dưới cầu thang, hẳn xuất hiện ám chỉ thời gian máy bay cất cánh sắp tới gần.

Hắn hiển nhiên cũng thấy được Từ Bang, bước dần xuống cầu thang, sau đó dừng lại, nghiêng người nhìn về phía nàng, tựa hồ vẫn có chút lo lắng nàng, đôi môi mỏng hiện lên một nụ cười cảnh cáo.

“Vốn tôi nghĩ bảo người âm thầm nhìn chăm chăm, lúc nào cũng báo cáo với tôi hành tung của em, nhưng tôi không muốn làm như vậy, chim chóc nhốt trong lồng lâu quá cũng cần phải có chút tự do, tôi hy vọng em có thể quý trọng cơ hội lần này.”

Mắt nàng toát lên vẻ ngạc nhiên, rõ ràng cảm giác thấy thái độ của hắn với mình thay đổi rất nhiều, nhìn lại chi phiếu trong tay mình, đúng rồi, chi phiếu còn chưa trả lại hắn đâu.

Vừa nhắc đầu hắn đã sắp biến mất ở cửa, nàng chạy đi xuống lầu, đến cửa biệt thự, vẫn là chậm một bước, chiếc Lamborghini xa hoa tuyệt trần đi ra, sau đó cánh cửa điện tử cao lớn tự động đóng lại.

49. Chương 113 - 114

Chương 113 Mâu thuẫn lựa chọn

Bàn bay cảm tử chi phiếu buông thõng xuống, nàng xoay người nhìn căn biệt thự trước mặt được màn đêm trang điểm như con quái vật lớn đứng sừng sững, trầm trọng thở dài, cúi đầu rồi đi vào.

Thật sự rất mâu thuẫn, một bên là Doãn Lạc Hàn với lời cảnh cáo ma quỷ, một bên là người bạn thân Chỉ Dao muốn cùng nàng ở một chỗ, làm sao bây giờ? Nàng nên chọn bên nào?

Từ sáng hôm nay tỉnh lại, hắn trở nên rất kì quái, ngày đó khuất nhục bị hắn đá xuống giường vẫn còn hiện lên rõ ràng trong kí ức, nhưng lần này hắn lại không làm như vậy, ngược lại rất quái dị, lúc đối mặt nàng, tâm tình của hắn hình như cũng không còn âm trầm đáng sợ như trước đây.

Đến tột cùng là vì sao? Chẳng lẽ hắn còn muốn dùng âm mưu lần trước, làm cho nàng chậm rãi buông cảnh giác, sau đó đến lượt hắn đẩy mạnh nàng xuống vực sâu của thống khổ?

Không, nàng sẽ không tin tưởng hắn, vĩnh viễn sẽ không.

Sáng sớm ngày hôm sau, nàng bị tiếng đồng hồ báo thức ầm ĩ chết người đánh thức, chậm rãi ngồi dậy, ôm cái đầu nặng trĩu liệu mạng vớ vãi cái, muốn chính mình làm ra lựa chọn.

Vừa quay đầu, nhìn đến tư liệu cho thuê phòng ốc tối hôm qua sao chép trên mạng đặt trên tủ đầu giường. Chỉ Dao rất hy vọng cùng nàng ở một chỗ vài ngày, trước mắt lại hiện ra khuôn mặt tươi cười hết nhảy múa lại xoay tròn của bạn, thật sự không đành lòng từ chối, làm Chỉ Dao thất vọng.

Không phải hắn nói sẽ không bảo người nhìn chăm chăm nàng sao? Như vậy, đây chính là trời cao thấy nàng đáng thương, đang âm thầm giúp nàng, nàng lựa chọn tin tưởng như vậy. Nàng nắm lấy tờ giấy kia, quyết định dứt khoát.

Vội vã rửa mặt chải đầu một phen, nàng dùng tốc độ nhanh nhất mà bắt đầu thu thập, may mà lúc đến đây mang đồ đạc cũng không nhiều, chỉ cần dùng hai mươi phút liền đại công cáo thành.

Tiếp theo nàng dựa vào số điện thoại căn phòng viết trên giấy lần lượt gọi điện thoại cẩn thận hỏi, cuối cùng nàng khoanh tròn lấy bốn nơi, cũng theo thứ tự sắp xếp thời gian xem phòng, sau đó cầm lấy ba lô liền vội vã ra ngoài.

Một buổi sáng cứ như thế dùng hết vào việc đi xe bus, xem phòng ở, đợi đến giữa trưa, nàng liền chọn được một gian phòng ở cách trung tâm thành phố không xa lắm, nơi đó tiện đường xe cô đi lại, và quan trọng nhất là tiền thuê cũng không đắt đỏ.

Nàng nhận lấy chìa khóa từ tay chủ cho thuê nhà, cấp tốc trở lại biệt thự, mang đến tất cả đồ đạc của mình, cẩn thận quét tước từ trong ra ngoài một phen, liền đem đồ đạc hàng ngày lấy ra sắp đặt.

Nàng bất chấp thân thể của mình còn mệt, xương sống, thắt lưng cùng bờ vai đau nhức, xoa xoa thắt lưng vừa lòng đánh giá thành quả của mình, tuy rằng nói căn phòng còn không lớn bằng phòng ngủ của nàng ở biệt thự, nhưng trải qua tỉ mỉ bố trí, có vẻ ấm áp thoải mái.

Nhưng mà căn phòng Chỉ Dao cũng rất lớn, lập tức đi vào không gian nhỏ hẹp thế này, có thể cảm thấy không được tự nhiên không nhỉ?

Mà sự thật chứng minh cố gắng của nàng không hề uổng phí. Buổi chiều Chỉ Dao lại đây, vừa buông hành lý xong đã kêu lên ngạc nhiên: “Mân Mân, vào nhà cậu thật sự có cảm giác ấm áp, bức tranh ghép hoạt hình trên sàn nhà là cậu mới ghép sao? Còn có hoa cỏ trên ban công thật xinh đẹp, đứng ở nơi này hít thở, không khí mới mẻ cực...”

Vừa mới quét dọn phòng chầy thiết nhiều mồ hôi, hiện tại toàn thân nàng đều dính dính nhớp nhớp, Mân Huyền muốn đi tắm rửa trước: “Chỉ Dao, cậu chậm rãi xem, mình đi tắm đã, lúc nữa chúng ta đi dạo siêu thị, mua chút đồ ăn trở về, mình nấu đồ ngon cho cậu ăn.”

“Được.” Chỉ Dao đứng ở ban công nho nhỏ hết nhìn đông lại nhìn tây, miệng mơ hồ trả lời.

Nàng lớn như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên đứng ở ban công nhà mình nhìn thấy tình cảnh nhà hàng xóm, cảm thấy vừa mới mẻ lại vừa thú vị.

Một lát sau, Mân Huyền tắm xong đi ra, thấy Chỉ Dao theo sô pha trong phòng khách đứng lên, trong tay cầm túi LV, cười tủm tỉm nhìn chính mình.

Nàng ngừng lau tóc, đồng hành lý của Chỉ Dao vốn đặt trong phòng khách cũng không thấy, chẳng lẽ Chỉ Dao cảm thấy mình không hợp với nơi này, muốn trở về?

“Mân Mân, cậu tắm xong rồi?” Chỉ Dao cười lại đây khoắc lấy tay nàng, “Nhanh đi thay quần áo, mình mời cậu đi ra ngoài ăn cơm.”

“Hả... Đi ra ngoài ăn?” Mân Huyền lặp lại một lần, ánh mắt đảo qua bắt gặp va li hành lý màu đỏ đặt trong phòng, không khỏi cười cười, vừa rồi chính mình nghĩ ngợi nhiều quá.

Chỉ Dao tựa đầu trên vai nàng, nhẹ nhàng phe phẩy: “Đúng vậy, hôm nay là ngày đầu tiên mình đến nhà cậu. Mình ở nhà không biết làm gì cả, hy vọng ở nơi này vài ngày không làm tăng gánh nặng cho cậu, hiện tại chỉ có thể mời cậu ăn một bữa đại tiệc coi như làm bồi thường à.”

Thì ra cô gái nhỏ này nghĩ như vậy, Mân Huyền cười cười: “Không có gì, chúng ta là bạn thân không phải sao? Không cần bắt cậu tiêu pha mời mình đi ăn đại tiệc. Mình đã nói rồi, hôm nay mình sẽ nấu gì đó ngon ngon mời cậu nếm thử.”

“Không được, đêm nay mình nhất định phải mời cậu đi ăn đại tiệc, hiện tại cậu đi thay quần áo nhanh nhanh đi.” Tính bốc đồng đại tiểu thư của Chỉ Dao lại đến rồi, hết kéo lại đẩy mạnh nàng vào phòng.

Mân Huyền bất đắc dĩ, chỉ có thể theo Chỉ Dao, tìm quần áo thay trong tủ, kết quả áo thun cùng quần bò trong tay bị Chỉ Dao đoạt đi mất.

“Không được, cậu nhất định phải ăn mặc một bộ thật xinh đẹp mới được, mình giúp cậu chọn.” Chỉ Dao mở tủ quần áo, chọn ra một bộ váy liền áo bằng vải chiffon, “Ừm, cái này đi, như vậy thoát nhìn mới nữ tính, kế hoạch của mình liền thành công một nửa.”

Mân Huyền tiếp nhận chiếc váy, nghi hoặc nhìn Chỉ Dao: “Kế hoạch? Kế hoạch nào?”

Nguy rồi, nói lỗ miệng, Chỉ Dao lẽ lẽ lười, nhanh chóng phủ nhận: “A? Không có gì, không có gì, mình nói nhầm.”

Bộ dạng kia của Chỉ Dao rõ ràng là có chuyện gạt nài, may mà Chỉ Dao cũng không tâm nhãn lắm, tin tưởng lần này cái “kế hoạch” miệng Chỉ Dao nói ra là ý tốt, chính mình đơn giản cứ coi như không biết chuyện gì, xem đêm nay cô nàng muốn làm gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Mân Huyền liền vào thay bộ váy Chiffon tinh xảo kia.

Chương 114 Mất mùa tai điếc

Chỉ Dao kéo cánh tay Mân Huyền, người gác cổng nhà hàng ân cần mở cửa ra, một người bồi bàn nho nhã lễ độ ra đón: “Giản tiểu thư, mời đi bên này.”

“Ồ, được.” Chỉ Dao hơi gạt đầu, kéo Mân Huyền đi sau bồi bàn.

Đây là một nhà hàng Pháp chính tông, tuy rằng không phải nhà hàng lần trước Kim Chính Vũ mang nàng đi, nhưng vô luận theo phong cách trang hoàng hay người phục vụ cũng không khó nhận ra nhà hàng Pháp này cùng nhà hàng kia cùng một hệ thống kinh doanh, hoặc nói thẳng ra chính là do một gia tộc quản lý phía sau.

Nghĩ đến đây, Mân Huyền mím môi cười trộm, nàng đã đoán ra mục đích Chỉ Dao mang nàng tới đây, cứ đi theo phía sau bồi bàn đến phía nam nhà ăn tới một bàn ăn gần cửa sổ, đã có một thân ảnh ngồi ngay ngắn ở nơi này từ sớm.

“Mân Mân, cậu ngồi đi.” Chỉ Dao đẩy Mân Huyền đang tim đập thình thịch ngồi xuống, quay mặt hé lên tươi cười: “Thực xin lỗi, Chính Vũ, đợi lâu.”

Chính Vũ hơi nhếch môi cười, ánh mắt bình thản xét qua Mân Huyền, sau đó dừng lại trên người Chỉ Dao: “Chỉ Dao, chị gọi điện cho tôi, nói là cùng với Lạc mời tôi đi ăn cơm, sao Lạc không có tới?”

Chỉ Dao đặt túi, chậm rãi ngồi xuống, lời nói thốt ra: “A, ha ha... chi nhánh công ty bên kia của Lạc ca ca có việc gấp, tạm thời đi công tác rồi, cho nên tôi mang Mân Mân cùng nhau đến đây, cậu không để ý đi.”

“Đương nhiên sẽ không.” Kim Chính Vũ không sao cả nhún nhún vai, ánh mắt không hề liếc qua Mân Huyền lần nào.

Mân Huyền cũng không lên tiếng, ngồi xuống vị trí đối diện hắn, kì thật nàng đã sớm đoán được một loạt hành vi thần bí quỷ quái tối nay của Chỉ Dao thực có thể là muốn sáng tạo cơ hội cho nàng và Kim Chính Vũ, hiện tại xem ra quả nhiên là thế này.

Chính là Chỉ Dao không biết một chuyện, từ đêm Kim Chính Vũ đột nhiên phát giận lái xe rời khỏi, hắn vẫn không để ý tới nàng, hôm nay đột nhiên lại gặp mặt làm nàng ngồi chỗ này có chút xấu hổ.

Nhìn sắc mặt Kim Chính Vũ dường như vẫn không để ý tới nàng, suy nghĩ ngàn chuyển trăm hồi, nàng cẩn thận nhớ lại ngày đó rốt cuộc là nàng nói sai chuyện gì, câu này? Không đúng, không phải, là câu kia? Vẫn không đúng?

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng chú ý tới câu “Tôi không thích mấy tên nhóc con nhỏ tuổi hơn mình”, hắn tức giận vì câu nói này chăng?

Nàng cúi đầu vò nghịch chiếc khăn ăn đặt trên đầu gối, nhớ lại chuyện hắn từng tức giận vì nàng nhìn lên chứng minh thư của hắn, đúng, là vậy rồi, tuyệt đối là vì nàng nói những lời này mà khơi lên lửa giận của hắn.

“Mân Mân, cậu thích ăn món gì?” Chỉ Dao đưa qua thực đơn cắt đứt suy nghĩ của nàng, nàng ngẩng đầu, nhìn qua tất cả đều là món ăn Pháp, lập tức có cảm giác đau đầu.

Chỉ Dao đã quen với kiểu nhà ăn cao cấp này, nhưng nàng mới đi có một lần thôi, lần trước chính là Kim Chính Vũ giúp nàng chọn, lúc ấy nàng căn bản không chú ý nghe hắn chọn thế nào, nàng ngẩng đầu định bảo Chỉ Dao giúp mình chọn là được rồi.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy Kim Chính Vũ đã khép thực đơn lại, đang nói nhỏ với bồi bàn: “... Bít tết chín bốn phần.... một chaiBordeauxnăm 82 (rượu vang Bordeaux)(*).....”

Tai nàng nghe thấy mấy từ mấu chốt phía trước, âm thầm nhớ kĩ, lúc này Chỉ Dao vừa lật thực đơn vừa hỏi nàng: “Mân Mân, cậu muốn ăn gì?”

“Mình muốn bít tết chín bốn phần.” Mân Huyền khép lại thực đơn, nhẹ giọng nói xong.

Kim Chính Vũ đang nhỏ giọng yêu cầu bồi bàn chọt xoay người lại nhìn nàng, nàng trừng mắt nhìn, chẳng lẽ vừa rồi chính mình lại nghe lầm sao? Rõ ràng nghe thấy hắn nói chín bốn phần.

“Mình muốn chín sáu phần.” Chỉ Dao tao nhã khép lại thực đơn, đưa cho bồi bàn.

“Hai phần chín sáu phần, một phần chín bốn phần, mặt khác cứ theo tôi làm, mở một chai Bordeaux năm 82...” Kim Chính Vũ quay đầu lại nói với bồi bàn, đối phương cung kính xoay người thu lại thực đơn.

Kim Chính Vũ người này sao lại tự chủ trương đổi thành chín sáu phần chứ, Mân Huyền tức giận trừng mắt nhìn.

“Mân Mân” Chỉ Dao lặng lẽ nhích lại gần, nói nhỏ bên tai nàng: “Sao cậu lại kêu chín bốn phần, theo như mình biết, cậu hẳn phải giống mình gọi chín sáu phần mà.”

Mân Huyền sững sốt một chút, chẳng lẽ lần trước nàng ăn món bít tết kia là chín sáu phần sao? Thì ra Kim Chính Vũ tự chủ trương là có chuyện như vậy, nghĩ thông suốt điểm này, nàng ngược lại cảm thấy càng thêm ngượng ngùng với Kim Chính Vũ.

Sau một lúc, món bít tết được bưng lên bàn, nhất thời mọi người chỉ lo cắt bít tết, không nói gì.

Một lát sau, Kim Chính Vũ chậm rãi mở miệng: “Chỉ Dao, Lạc đi công tác?”

Chỉ Dao đại khái dói bụng, đang vui đầu ăn món bít tết ngon miệng, nghe thấy Kim Chính Vũ hỏi mình, liền gật gật đầu: “Đúng vậy, buổi chiều Lạc ca ca bay đi Nhật Bản, phải đi công tác tận bảy ngày.”

Không biết vì sao, Chỉ Dao nói tới đây, Mân Huyền chọt cảm thấy ánh mắt Kim Chính Vũ quét về phía mình, nàng không ngẩng đầu, ngừng cắt thịt bò, tiếp theo nàng nghe thấy Chỉ Dao nói tiếp: “Mân Mân, Chính Vũ, mọi người từ từ ăn, tôi đi toilet một chút.”

Biết Chỉ Dao có thói quen ăn được một lát sẽ đi toilet trang điểm lại, Mân Mân cũng không nghĩ nhiều, gật đầu một cái, tiếp tục cúi đầu cắt phần bít tết của mình.

Nghĩ đến Kim Chính Vũ hình như vẫn còn tức giận mình, nàng do dự không biết có nên giải thích trước hay không. Hiện tại trừ bỏ Chỉ Dao, Kim Chính Vũ trong lòng của nàng đã chiếm vị trí bạn tốt, từ nhỏ đến lớn nàng có rất ít bạn bè, thực không hy vọng chỉ bởi vì một chút việc nhỏ liền mất đi một người bạn tốt như vậy, ít nhất là nàng cho rằng như vậy.

“Chính Vũ, cái kia...” Nàng một bên âm thầm khuyến khích chính mình, một bên liếm liếm môi mở miệng: “Là... Thực xin lỗi.... Ngày đó khả năng tôi nói sai...”

Cánh tay tao nhã cắt từng miếng bít tết, sau đó đưa lên miệng, nhẹ nhàng nhấm nuốt, hắn hoàn toàn không có ý nói chuyện.

“Mấy ngày nay anh không để ý tới tôi, không phải thực tức giận đó chứ?” Nàng thật cẩn thận nhìn hắn, mái tóc ngắn màu hạt dẻ mềm mại che khuất đôi mắt trong suốt, chỉ có thể nhìn thấy chiếc cằm tròn láng hơi hơi căng ra.

Hắn tựa hồ coi câu mở lời của nàng như gió thoảng bên tai, nói cách khác chính là mắt mù tai điếc, tóm lại con dao nhỏ dài trong tay hắn vẫn tiếp tục cắt miếng bít tết còn rỉ máu.

~***

~(*)Bordeaux, là một thành phố cảng miền Tây Nam nước Pháp, được nhiều người biết đến như thủ đô của ngành công nghiệp rượu vang của thế giới. Nhãn hiệu vang Bordeaux nổi tiếng trên khắp thế giới và đã được sản xuất ở đây từ thế kỷ thứ 8.

50. Chương 115 - 116

Chương 115 Thâm tình của hân

Nàng cúi đầu, không còn ý định bắt chuyện, ngay khi nàng đang ăn miếng bít tết một cách đần độn vô vị, lại thấy đỉnh đầu vang lên giọng nói của hân.

“Em đã biết sai lầm rồi, vậy em tính bồi thường tôi thế nào?”

Đây là hân đã tha thứ cho nàng đi, nàng vội vàng nuốt miếng bít tết trong miệng, không cần nghĩ ngợi hỏi: “Anh thích bồi thường như thế nào???”

Hàng lông mi dài của hân rủ xuống, vẻ giao hoạt chợt lóe mà qua: “Cái gì đều có thể chứ? Em sẽ không đổi ý?”

“Đương nhiên, anh nói đi, nhưng với điều kiện tiên quyết là tôi không có quá nhiều tiền mời ăn đi ăn đại tiệc hoặc là đi những nơi có vẻ cao cấp, những thứ khác hân đều có thể đi.”

“Này đó không cần em nói tôi cũng biết.” Hân nháy mắt lộ ra nụ cười trêu đùa: “Yêu cầu của tôi thực thể lệ, em tiếp tục làm lái xe cho tôi hai tháng nữa.”

Như vậy mỗi ngày hân đều có thể nhìn thấy nàng, đôi mắt trong suốt lướt qua chút sáng ngời, hân mặt không đổi sắc, cúi đầu dùng khăn ăn chà lau khóe môi.

“Đương nhiên là không thành vấn đề.” Thì ra là chuyện này, nàng thư thái cười cười, sáng khoái đồng ý với hân. Nhưng chợt nhớ đến Doãn Lạc Hàn, lòng của nàng lại thất lại, phải sửa lại miệng: “Cái kia.... Tôi chỉ có thể hứa với anh buổi tối có rảnh liền làm lái xe lâm thời của anh, bởi vì tôi sắp tốt nghiệp, ban ngày bận rộn, thực sự mệt chết đi...”

Hân xoay ly rượu vang đỏ, lạnh nhạt nói xong: “Đó cũng không thành vấn đề.”

“Kim Chính Vũ, tôi cam đoan lần sau sẽ không bao giờ nhắc lại câu nói kia.” Mân Huyền nở nụ cười xán lạn, nhấp ly rượu định cùng chạm cốc với hân, ai ngờ lại bị hân một phen đoạt mất.

“Đợi lát nữa em phải phụ trách lái xe đưa tôi trở về, cho nên em không thể uống rượu được, tôi cũng không muốn giao cái mạng nhỏ này vào tay em.” Hân một bên nói thăm, một bên đem ly rượu đặt xuống chỗ bàn nàng không với tới được.

Mân Huyền mím môi cười cười, Kim Chính Vũ nói chuyện không để ý lại lúc nào cũng lộ ra hành động đáng yêu đã trở lại rồi, thật là tốt quá!

“Đúng rồi, chúng ta nói chuyện cả nửa ngày rồi sao lại không thấy Chỉ Dao đi ra?” Nàng nghiêng cổ nhìn về phía Chỉ Dao biến mất, không khỏi nổi lên nghi vấn.

“Cái đầu của em không phải luôn luôn thông minh sao? Không phải đến bây giờ còn chưa hiểu cái gì chứ?” Kim Chính Vũ lại nhấp một ngụm rượu, trong mắt tỏa ra ý cười.

Nhờ hân chỉ điểm, nàng nháy mắt hiểu được, thì ra Chỉ Dao mượn cơ đi toilet đã sớm vụng trộm đi trước, khó trách Chỉ Dao đã đi gần một tiếng rồi vẫn không thấy người đâu.

Một lát sau, hai người ăn xong, hân gọi bồi bàn tới thanh toán.

Hai người ra khỏi nhà hàng Pháp, một trận gió lạnh thổi tới, Mân Huyền chỉ mặc một bộ váy mỏng không nhận được co rúm lại một chút, hiện tại mới tháng ba, tuy rằng thành phố này ở phía nam, nhưng vừa đến ban đêm liền bị cảm giác mát lạnh quần lấy.

“Này, Lăng Mân Huyền, em có biết chân em rất ngắn hay không, mặc váy khó coi chết đi được.”

Đáng giận! Thế nhưng dám nói nàng chân ngắn, vóc người một mét sáu mươi tám, chân của nàng làm sao mà ngắn được, nàng quay đầu đang định hung hăng phản bác Kim Chính Vũ, không ngờ lại có một chiếc áo khoác ấm áp choàng lên người mình.

Cúi đầu nhìn chiếc áo âu phục trên người, nàng ngậy ngấn cả người, hấn cẩn thận cài cúc áo khoác cho nàng, sau đó hai tay rút túi quần, dáng vẻ vô cùng ngang nhiên.

“Cho nên sau này kính nhờ em không cần mặc vậy, vẫn là ăn mặc như bình thường nhìn mới thuận mắt, cũng không dễ dàng bị cảm lạnh.”

Tiểu tử này đừng nói chuyện dài dòng như vậy nữa có được hay không, rõ ràng chính là lo lắng cho nàng, lại phải cố ý nói như vậy. Mân Huyền xem thấu tâm tư của hấn, nhưng không muốn nói ra, nàng càng ngày càng cảm thấy mình thực sự may mắn khi gặp được hấn.

“Xe của anh đỗ ở đâu? Tôi đi lái ra đây.” Nàng cũng không quên chuyện hấn vừa mới bảo nàng làm lái xe lâm thời.

“Không cần, xe đã có người giúp tôi lái ra đây.” Hấn chỉ tay, quả nhiên chiếc có chiếc Porche mui trần màu đỏ chạy lại đây, vững vàng đỗ lại trước mặt bọn họ.

“Thiếu gia, xe đã lái tới đây, đây là chìa khóa xe của ngài.” Một người thoát nhìn như quản lý xuống xe, cung kính dâng chìa khóa xe cho Kim Chính Vũ.

“Uhm, phiền toái ông, quản lý Hồ.” Kim Chính Vũ lịch sự gật gù đầu, xoay người thuận tay đưa chìa khóa cho Mân Huyền.

Hai người một trước một sau lên xe, Kim Chính Vũ ấn một cái nút, chiếc xe mui trần lạnh lẽo đảo mắt liền biến thành ấm áp.

Mân Huyền hít vào một hơi, khởi động xe, nàng đột nhiên phát hiện phương diện này Kim Chính Vũ rất giống Chỉ Dao, cô ấy tuy rằng là từ nhỏ đã là con nhà giàu có, nhưng chưa bao giờ xem thường cô gái bình thường như nàng, ngược lại luôn quan tâm nàng đến từng chuyện nhỏ nhất.

Hai tay nàng nắm chặt tay lái chăm chú lái xe, ngực tràn đầy cảm động, trông xe trầm mặc một lát, nàng thuận miệng tìm một đề tài: “Tôi nghe Chỉ Dao nói lần này anh trở về tiếp quản phân nhánh công ty trong nước, Kim Chính Vũ, anh khi nào thì tốt nghiệp đại học vậy? Ừm... Hiện tại anh hấn phải đến trường...”

Nàng do dự mà không dám nói tiếp, kỳ thật trong lòng nàng vẫn có nghi vấn, Kim Chính Vũ còn nhỏ hơn nàng cả một tuổi, năm nay nàng học năm thứ tư còn gần một tháng nữa mới tốt nghiệp, như thế nào mà...

“Tôi biết em muốn hỏi vấn đề gì, em đang tò mò làm sao tôi học hành xong trước em phải không?”

Hấn chẳng hề để ý, rõ ràng trực tiếp nói ra lời nàng còn chưa dám nói.

“Ha ha.... Thật ra anh không nói cũng không sao, tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không có ý gì.” Nàng thè lưỡi, làm lành ngay.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm nghĩ về Kim Chính Vũ hết thấy đều rất thần bí, trừ bỏ biết tuổi của hấn cùng hấn là người thừa kế tương lai của tập đoàn Kim thị Hàn Quốc, nàng mơ hồ hoàn toàn không biết những chuyện khác của hấn.

Nhờ chuyện lần trước hấn đột nhiên phát giận, hiện tại ở trước mặt hấn, nàng nói chuyện gì cũng phải ngẫm trước nghĩ sau, sợ chính mình nói lỡ lời, làm cho đại thiếu gia hấn tức giận.

Hấn xua tay, nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng quàng bờ nói xong: “Thực tế cũng không có gì, tôi chỉ là ở cao nhất (*) nhảy hai cấp mà thôi. Cho nên tôi tốt nghiệp trước em.”

(*) Tương đương với lớp 10 của Việt Nam.

Từ chương này mình quyết định đổi lại xưng hô của Mân Huyền với Chính Vũ một chút, nếu mọi người thấy cách xưng hô này không được hợp cho lắm thì comment dưới cho mình nhé. Mình sẽ sửa lại.

~***

~Chương 116 Nhìn ra khản trương

“Hai lớp? Hơn nữa là khi học lớp 10?” Nàng không dám tin lập lại một lần, tiếng nói không tự giác cất cao, tiểu tử này thông minh như vậy sao? Thật cũng quá dọa người đi!

“Về mặt của em giống y đúc về mặt người nhà tôi lúc đó.” Hấn “phốc” một tiếng bật cười ra tiếng, khuôn mặt đẹp trai dưới ánh sáng mờ ảo phân thành lúc sáng lúc tối, nhưng vẫn không thể ngăn trở về đặc ý dào dạt trên mặt hấn.

“Phải không? Chẳng lẽ nói trước đó thành tích học tập của cậu bình thường, một ngày nào đó cậu bắt đầu chăm chỉ, sau đó năm lớp mười thì nhảy tọt hai lớp.”

Nàng cố ý dừng lại, thấy hấn không đáp lời, biết chính mình đoán đúng rồi, sau đó lại tiếp tục: “Tôi đoán rằng lúc ấy có phải cậu chịu kích thích gì đó? Bị bạn gái bỏ rơi, người ta chê thành tích của cậu rất kém, cho nên...”

Nàng đùa giỡn nói ra phỏng đoán của mình, phút chốc nghe thấy bên tai mình hình như có một thanh âm nhẹ qua: “Lăng Mân Huyền, em là đồ ngu ngốc.”

Nàng đột nhiên ngừng lại: “Hả? Tôi đoán sai lầm rồi? Đó là nguyên nhân gì?”

Hấn không tiếp tục nói, lông mi dài cụp xuống, như đang chìm đắm trong quá khứ.

Tiểu tử này thật thần bí, hơn nữa từ nơi này chạy đến chỗ hấn ở còn có một đoạn đường, như vậy nói chuyện phiếm để giết thời gian cũng được. Nhưng mà nếu như hấn không muốn nói, nàng cũng không miễn cưỡng, dù sao mỗi người đều có cuộc sống riêng tư của mình, nàng không nhàm chán đến độ phải đào móc riêng tư của người khác để giết thời gian.

Nàng lẳng lẳng lái xe, chuyển qua một cái đèn xanh đèn đỏ, hấn chậm rãi quay sang xem nàng, sắc mặt có vài phần ngưng trọng: “Trên thực tế em nói chỉ đúng một nửa, nguyên nhân tôi phải nhảy hai lớp quả thật vì một cô gái.”

Không biết nguyên nhân vì sao, nàng rõ ràng cảm nhận được khi hấn những lời này, miệng tràn ngập thâm ý. Gần đây hấn mới về nước, hoàn thành sự nghiệp học hành ở Hàn Quốc, cô gái kia cũng có thể là người Hàn Quốc, không biết người ta như thế nào. Cứ theo như ánh mắt của tiểu tử này, đối phương hấn có bộ dạng rất được mới đúng.

Ánh mắt trong suốt của hấn có chút mê ly, giọng nói mềm nhẹ mang theo hương vị thâm tình: “Tôi cố tốt nghiệp trước cô ấy, vì muốn cùng cô ấy đi vào xã hội, cùng nhau bắt đầu dốc sức vì sự nghiệp của mình.”

Không ngờ người này lại thâm tình như vậy, người ngoài đánh giá hấn không phải nói thực lãng nhãng sao? Hơn nữa nàng cũng từng chính tai nghe buổi sáng ngày đó trên giường hấn có giọng của con gái, mấy chuyện đó phải giải thích thế nào nhỉ? Tiểu tử này kể ra một chuyện xưa đến, hay là lại trêu đùa chính mình? Đúng, rất có khả năng.

Nàng nghĩ đến đây, nàng thanh thanh cổ họng, quyết định tìm hỏi vặn: “Sau lại hai người không cùng một chỗ đi, tôi nghe Chỉ Dao nói cậu đã có chín mươi mấy bạn gái...”

Hấn ngồi thẳng dậy, thỉnh linh bật ra một câu chẳng hề liên qua: “Còn có một người.”

Hả? Một người? Sao lại có con số này, hai lần trước hấn nói là “ba người” cùng “hai người”, sao hiện tại lại thành “một người”.

“Một người nào? Một người bạn gái sao?” Mân Huyền vắt óc nghĩ về con số khi hấn lơ đãng thốt ra, tiểu tử này lại uống nhầm thuốc à? Cứ nói mấy từ kì kì quái quái.

Hấn nhìn thẳng về phía trước, nhẹ nhàng mà lên tiếng: “Đêm đã khuya, chú ý lái xe đi, đường phía trước rẽ trái, đi như vậy là nhanh nhất.”

Nàng quẹo trái như lời hấn nói, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, là tiếng chuông đặc biệt của người kia khi gọi đến, nàng cảm thấy căng thẳng, lại không dám biểu lộ ra cảm xúc trước mặt Kim Chính Vũ, chân chờ không biết có nên tiếp điện thoại hay không.

“Em không nhận sao?” Kim Chính Vũ rốt cục không nhịn được lên tiếng, nhìn di động trong túi nàng phát ra ánh sáng, “Ai gọi điện thoại đến, nhìn em rất hồi hộp, lo lắng.”

“Đừng lo, là quản lí của cửa hàng bánh ngọt tôi làm thuê, gần... gần đây cửa hàng buôn bán chạy lắm, có thể là gọi điện lại đây thúc giục sáng mai tôi đi tăng ca, tôi không muốn nhận, sáng mai tôi còn phải đi học mà.”

Nàng vô cùng gian nan cố nói xong, cảm giác được lý do nàng lung tung bịa ra không giống như nàng nói, nàng càng ngày càng biết nói dối không phải sao? Mỗi lần tên kia gọi điện thoại đến đều làm nàng lo lắng đến nửa ngày, hắn có thiên lý nhãn sao? Sao hắn lại biết mình đang ở trong xe Kim Chính Vũ?

Nàng nhớ rõ buổi chiều hắn yêu cầu chính mình phải cam đoan, không được gặp lại Kim Chính Vũ, nhưng mà hiện tại...

Tiếng chuông di động còn không ngừng vang lên, nàng dừng xe, vươn bàn tay run rẩy vào túi, ấn tắt nguồn, sau đó lại hướng Kim Chính Vũ miễn cưỡng cười cười, lại đem xe chạy tiếp trên đường.

Kim Chính Vũ có chút dăm chiêu nhìn chằm chằm nàng, chậm rãi phun ra một câu: “Em thật sự rất sợ người này gọi điện thoại.”

Bàn tay đang nắm tay lái trong bóng đêm hơi run lên, cố gắng lấy giọng nói bình thản nhất nói xong, “Đúng vậy, quản lý cửa hàng bánh ngọt vẫn không thích tôi cho lắm, lại phá lệ nghiêm khắc, tôi có chút sợ ông ấy.”

“Ồ... Là như thế này, chuyện này liền giao cho tôi.”

Hắn nở nụ cười tràn đầy tự tin, nhìn thấy xe đã chạy đến trước cửa biệt thự của mình, thấy nàng vẫn ngây người như cũ, hoàn toàn không ý dừng lại, vội vàng lên tiếng nhắc nhở nàng: “Mân Mân, tôi đến.”

“Hả? vâng, thật có lỗi.” Mân Mân ngẩng đầu quả nhiên đã đến nơi, nhanh chóng giẫm chân phanh, đem xe ngừng lại.

Kim Chính Vũ không nóng lòng xuống xe, hắn nâng tay nhìn đồng hồ, không nhận lại chìa khóa xe nàng đưa: “Đã mười giờ rồi, quá muộn, tôi còn là đưa em trở về đi.”

Nàng mở cửa xe, bước nhanh đi xuống: “Không cần cậu đưa, tôi cũng không phải trẻ con, cậu lái xe vào đi thôi, tôi đi trước.”

“Mân Mân, thật sự không cần tôi đưa về sao?”

Nàng chạy được một đoạn đường, nghe thấy hắn nói, xoay người, vội vàng hướng hắn vẫy tay thật mạnh: “Thật sự không cần, tôi đi nhé, tạm biệt!”

~***

~

51. Chương 117 - 118

Chương 117 Siêu thị

Nàng lại chạy được một đoạn, không hiểu sao vẫn cứ cảm giác thấy ánh mắt kia gắt gao đuổi theo mình, không khỏi quay đầu lại, thấy hắn vẫn duy trì tư thế như cũ nhìn chính mình.

Nàng đột nhiên thấy hoảng hốt, không khỏi bước nhanh hơn, chạy hướng bên xe bus.

Hơn bốn mươi phút sau, nàng về tới dưới lầu căn phòng mới thuê, bàn tay thò vào túi, do dự mình có nên bật lại di động hay không.

Bên tai vang lên lời hắn nói vốn định phớt người theo dõi nàng, nàng quyết định bật di động lên, bằng không nếu hắn không tìm thấy nàng khẳng định sẽ gọi điện thoại cho Từ Bang, sau đó chuyện nàng không ở biệt thự sẽ bị phát hiện.

Di động vừa khởi động, liền có mấy chục tin nhắn đến nhắc nhở nàng trước đó có cùng một dãy số gọi điện đến. Chỉ Dao ở trên lầu, nàng không thể đi lên, vì thế nắm chặt di động tựa vào cầu thang, lẳng lặng chờ, xem hân có gọi lại tiếp hay không.

Quả nhiên không quá bốn phút sau, di động liền vang lên, nàng nhanh chóng tiếp nghe, vừa mới a lô, chợt nghe thấy giọng nói nổi giận đùng đùng của hân.

“Điện thoại của em làm sao mà không gọi được? Em đi đâu đó?”

“Tôi không có đi nơi nào, vừa mới phát hiện di động hết pin, liền lập tức sạc lại.”

“Tốt nhất em đừng có đùa linh tinh gì đó. Hôm nay em có cùng Kim Chính Vũ gặp mặt không?” Hân cách nàng microphone cùng cả một đất nước xa xôi, nhưng thanh âm của hân vang lên vẫn sắc bén đến mức làm cho người ta run sợ.

“Tôi không có, tôi làm thêm xong liền trở về nhà, vừa rồi vẫn luôn đọc sách.” Nàng thề thốt phủ nhận.

“Tốt nhất là như vậy.” Hân nghiêng răng nghiêng lợi nói, đột nhiên chuyển đề tài: “Đúng rồi, từ giờ trở đi, em mỗi đêm đúng giờ gọi điện thoại cho tôi.”

“Mỗi đêm? Đây là quốc tế đường dài, nếu không có chuyện gì, tôi nghĩ vẫn là không cần...”

Hân chợt bá đạo cắt ngang lời nàng: “Đừng dài dòng! Tôi bảo em làm thế nào thì em cứ làm như thế ấy. Về phần cước phí điện thoại, ngày mai Từ Bang sẽ gửi một số tiền vào di động em, từ ngày mai cứ theo lời tôi mà làm.”

“Được.” Nàng sờ sờ cái mũi, Doãn đại tổng tài hân lắm tiền nhiều của, nếu hân nói sẽ trả cước phí, nàng đương nhiên cũng không phản đối.

“Đêm khuya rồi, không có chuyện gì thì em nghỉ ngơi sớm chút đi.” Hân thản nhiên nói xong, rất nhanh đã cúp điện thoại.

Nàng ngây ngẩn cả người, so với những lời nói lạnh lùng trong quá khứ trước đây của hân, một câu đơn giản chỉ có vài từ kia lại nghe vào lỗ tai đúng là phá lệ thư thái, là nàng nghe nhầm, hay là người này hôm nay phải đi máy bay quá mệt mỏi, thuận miệng nói ra mà thôi.

Nàng không muốn miệt mài theo đuổi tâm lý ma quỷ cổ quái này, thở dài, bỏ di động vào túi, xoay người lên lầu.

Buổi sáng, nàng thức dậy cùng tiếng đồng hồ báo thức kêu vang, thấy Chỉ Dao bên cạnh còn đang ngủ say, nhẹ nhàng dịch góc chăn cho bạn, nhẹ tay nhẹ chân rời khỏi giường.

Tủ lạnh trống không, chỉ có một lọ nước khoáng, vốn là đêm qua định cùng Chỉ Dao đến siêu thị mua chút đồ ăn nhét vào tủ lạnh, ai biết Chỉ Dao lại đột nhiên nháo lên kéo nàng đi ăn đồ ăn Pháp. Nhớ tới chuyện bít tết tối hôm qua nàng liền cảm thấy rất xấu hổ, trước đây Chỉ Dao cũng thường xuyên mời mình đi ăn đại tiệc, nhưng mà Mân Huyền vẫn thích ăn đồ ăn Ý, cơ hồ không bao giờ mang nàng đi nếm đồ Pháp, cho nên mới xảy ra loại chuyện như tối hôm qua.

Nhìn đồng hồ trên tường, còn lâu mới đến giờ đi học, nàng cầm lấy ví tiền, quyết định đi đến siêu thị lớn nhất gần đây, tạm thời mua vài thứ trở về làm bữa sáng.

Nàng đẩy xe dừng hàng lựa chọn một ít bơ lạc, dầu trộn salad, chân giò hun khói, cà chua nhỏ, còn có bánh mì trắng, tính sáng nay uống trà ăn bánh mì nướng, nàng biết Chỉ Dao thích ăn loại bánh mì này.

Lúc đẩy xe đi ra ngoài, nàng chợt nhớ ra còn chưa mua sữa, vội vàng đẩy xe đi qua mấy kệ để hàng cao ngất, thật vất vả tìm thấy loại sữa tươi mình cần, vừa thấy trên mặt chỉ còn một hộp, vội vàng vươn tay đi lấy.

Bất ngờ đụng phải một bàn tay khác, nàng vừa quay đầu, chống lại một đôi mắt biết cười, đối phương vừa ngạc nhiên vừa vui mừng kêu một tiếng: “Mân Mân, trùng hợp quá, lại gặp em ở chỗ này.”

Là Thiệu Đằng, hoàn toàn không ngờ được sẽ gặp lại hân ở chỗ này, nàng nhanh nhẹn lùi tay về, nặn ra một nụ cười cứng ngắc: “Đúng vậy, thật trùng hợp, cái kia... Em còn có việc, đi trước.”

Nàng đẩy nhanh xe ra quầy thu ngân, Thiếu Đăng nói gì đó sau lưng, nàng không lắng nghe, sau đó nghe thấy tiếng bước chân, chân hắn rất dài, vài bước liền vượt qua nàng, bỏ hộp sữa vào xe mua sắm của nàng.

“Mân Mân, em bỏ sữa lại sao?”

Chương 118 Khởi binh vẫn tội

Nếu đổi lại là nàng, nếu mười một năm trước cha chưa từng giết người, mẹ cũng không mất, như vậy hiện tại nàng cũng sẽ như Chỉ Dao, sống một cuộc sống của đại tiểu thư cơm đến há mồm, áo đến duỗi tay, nhưng mà sống như vậy khẳng định thực chán nản đi, từ khi sinh ra đến lúc đi học, rồi đến công tác, cả con đường dài đều có người trải sẵn cho mình, không ném trải qua ngọt ngào đắng cay trên thế gian, làm sao sẽ cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa kia chứ?

Mân Huyền vừa ngẫm nghĩ vừa bắt đầu làm bữa sáng, nàng muốn làm một bữa sáng thật ngon miệng trước khi Chỉ Dao rời giường.

Nàng lấy sữa tươi được hâm nóng ra khỏi lò vi sóng, đổ vào hai chén thủy tinh trong suốt, lại đặt bánh mì lên bàn ăn trong phòng khách, nàng xoay người vào phòng bếp, đang chuẩn bị làm trứng ốp la, phòng ngủ bên kia truyền đến tiếng vang, xem ra là Chỉ Dao tỉnh rồi.

“Mân Mân, thơm quá à, cậu làm món gì ngon vậy?” Chỉ Dao ngáp một cái, cọ cọ áo ngủ đi vào phòng bếp.

Cơn buồn ngủ lập tức chạy mất, Chỉ Dao dùng sức hít hà cái mũi, thèm nhỏ dãi nhìn chằm chằm miếng trứng ốp la màu vàng óng trong chảo chiên, “Trứng ốp la thoát nhìn rất ngon miệng, Mân Mân, tay nghề bếp núc của cậu thật được.”

“Cậu còn chưa có nêm mà, sao mà biết sẽ ngon.” Mân Mân cầm thìa xoay người cười với Chỉ Dao, “Chỉ Dao, cậu chạy nhanh đi rửa mặt chải đầu một chút, lập tức là có thể ăn bữa sáng.”

“Được rồi, mình lập tức đi.” Chỉ Dao vỗ tay, xỏ đôi dép lê hình gấu nhỏ chạy vào toilet.

Ăn xong bữa sáng, Mân Huyền và Chỉ Dao đi đến bãi đỗ xe gần nhà, sau đó ngồi lên chiếc xe hơi thể thao của Chỉ Dao, chỉ mất một nửa thời gian so với khi ngồi xe bus đã đến trường học.

Chỉ Dao lái xe vào bãi đỗ xe, Mân Huyền liếc mắt thấy một chiếc xe màu vàng nhạt chói mắt cũng tiến vào, Ngải Phù ngồi trong xe cũng đồng thời nhìn lại đây.

Chỉ Dao dừng xe lại, mở cửa xe ra, thấy Mân Huyền còn ngồi yên, “Mân Mân, xuống xe.”

“À, ừ.” Mân Huyền chuyển tầm mắt, liền nhanh chân xuống xe.

Trên mặt Chỉ Dao lộ ra tươi cười, vòng qua xe bắt lấy tay Mân Huyền, “Mân Mân, vì báo đáp sáng nay cậu làm bánh mì ngon lành cho mình, giữa trưa mình sẽ mời cậu ăn cơm, tan học chúng ta ở cửa trường học...”

“Lắng Mân Huyền, chị đứng lại...”

Chỉ Dao còn chưa nói xong, một tiếng kêu sắc nhọn cắt ngang bãi đỗ xe yên ắng, đâm thẳng vào tai Mân Huyền.

“Mân Mân, ai gọi cậu thế? Sao mà có kiểu nói như vậy...” Chỉ Dao lời kéo Mân Huyền đứng lại, nghiêng tai lắng nghe.

Mân Huyền nhìn vào mắt Chỉ Dao, bất đắc dĩ phải lên tiếng: “Là Ngải Phù.”

“Không phải cậu mới dọn khỏi nhà cô ta sao? Cô ta tìm cậu có chuyện gì?” Chỉ Dao khó hiểu nháy nháy mắt, cùng Mân Huyền xoay người sang chỗ khác.

Ngải Phù mặc váy ngắn bước mạnh đi thẳng đến chỗ các nàng, Mân Huyền cau mày, thực lo lắng nhìn đôi giày cao gót nhọn, có thể bị Ngải Phù chà đạp mà hy sinh lưng lấy hay không đây.

Mân Huyền nhìn Ngải Phù cơn tức tận trời chạy đến trước mặt mình, lên tiếng trước: “Có việc gì à, Ngải Phù?”

Ngải Phù vênh váo tự đắc hất cằm, khuôn mặt trang điểm đậm đà mang theo oán hận sâu sắc: “Lăng Mân Huyền, chị nói cho tôi biết, chị dọn ra khỏi nhà tôi, có phải vì muốn để ý Hiếu Đằng?”

Ngải Phù đã nói như vậy, chẳng lẽ đã biết lần đó nàng vì giận mà hẹn gặp Thiếu Đằng? Nếu là như thế, cũng không có gì phải giấu diếm, chuyện nàng đã làm đương nhiên dám thừa nhận.

“Chị...”

Mân Huyền vừa mới mở miệng, cánh tay lại bị đẩy một chút, Chỉ Dao nhẹ giọng hỏi, “Mân Mân, Thiếu Đằng là ai? Sao không nghe cậu nói bao giờ?”

“Gần đây Thiếu Đằng cũng không để ý đến tôi, tôi đi nhà anh ấy tìm, người làm trong nhà anh ấy nói anh không ở, gọi điện thoại không có người nhận, Lăng Mân Huyền, chị nói mau, đến tận cùng là chị giấu Thiếu Đằng đi nơi nào rồi?”

Ngải Phù dùng sức giậm gót giày, rõ ràng là đang hỗn hển thở.

Mân Huyền và Chỉ Dao hai mặt nhìn nhau, hình như Chỉ Dao nhìn ra chút manh mối, nhanh nhẹn miệng giúp nàng giải thích: “Chuyện người gọi là Thiếu Đằng không để ý tới cô thì có liên quan gì tới Mân Huyền? Gần đây tôi vẫn cùng một chỗ với Mân Mân, căn bản không thấy người đàn ông nào tên là Thiếu Đằng tiếp xúc với Mân Mân cả.”

Ánh mắt Ngải Phù vẫn dán chặt lên người Mân Huyền, hiện tại mới chú ý tới một Giản Chỉ Dao đứng bên cạnh, về khuôn mặt này, cô ta cùng tất cả sinh viên trong trường cùng giáo viên đã sớm quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhất thời cô ta khiếp đảm không dám tiến lên “dạy dỗ” Lăng Mân Huyền.

Thì ra Ngải Phù vì Thiếu Đằng không để ý tới mình mới đến tìm chính mình, cũng không phải đến khởi binh vãn tội vì phát hiện ra sự kiện kia, Mân Huyền nhẹ nhàng thở ra, “Ngải Phù, chị thật sự không có gì với Thiếu Đằng, trong khoảng thời gian này cũng không gặp anh ta, nếu em không tin chị cũng không có biện pháp.”

Ngải Phù rõ ràng là không tin tưởng lời nói của Mân Huyền, nhưng ánh mắt đảo qua Chỉ Dao cùng Mân Huyền vài lần, đành phải cắn răng oán hận nói xong: “Tốt nhất là như vậy. Nếu bị tôi phát hiện Thiếu Đằng không để ý tới tôi, là có liên quan tới chị, Lăng Mân Huyền, tôi quyết không bỏ qua cho chị.”

Cuối cùng, cô ta dùng ánh mắt oán hận lườm Mân Huyền một cái, nhắc chân đi ra cửa bãi đỗ xe.

Nghe Ngải Phù nói như vậy, xem ra cô ta cùng Thiếu Đằng đã xảy ra chuyện, vì sao Thiếu Đằng lại đột nhiên không để ý tới Ngải Phù nhỉ? Hẳn không phải từng nói với mình, hẳn tuy rằng không thích Ngải Phù, nhưng phải đến khi hẳn tốt nghiệp ra trường rồi tiếp nhận công ty mới giải trừ hôn ước sao? Hiện tại sao lại đột nhiên...

Chẳng lẽ là bởi vì nàng sao? Óc Mân Huyền chợt lóe ra ý phỏng đoán này, không, không có khả năng...

Nhìn thấy Ngải Phù đi xa, Chỉ Dao nghiêng đầu nhìn nàng, tò mò hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Mân Mân, người đàn ông tên là Thiếu Đằng kia, sao mình chưa bao giờ nghe thấy cậu nhắc đến vậy? Mau nói một chút, hai người nhất định có chuyện xưa.”

“Thật ra cũng không có gì, chỉ là một ít chuyện cũ già cỗi của năm xưa.” Mân Huyền cố ý nói thật nhẹ nhàng băng qua, cùng Chỉ Dao ra khỏi bãi đỗ xe.

Chỉ Dao vẽ mặt hứng thú, làm nũng lắc lắc tay nàng: “Không cần thôi, mình rất ngạc nhiên, cậu mau nói cho mình nghe chút nào!”

Không lay chuyển được “công phu dính người” của Chỉ Dao, dù sao nàng và Thiếu Đằng cũng không có chuyện gì, Mân Huyền thở dài, vừa đi khỏi bãi đỗ xe vừa dùng mấy câu đơn giản khái quát kể lại: “Lời Thiếu Đằng là vị hôn phu hiện nay của Ngải Phù, mới trước đây chúng mình thường xuyên chơi đùa cùng nhau, khi đó...”

52. Chương 119 - 120

Chương 119 Tin tức

Giữa trưa, trong một nhà ăn

Giản Quân Dịch nói hôm nay sẽ có kết quả thi tuyển vào tạp chí, đến tốt cùng chính mình có thể được lựa chọn hay không đây.

Ngồi ở chỗ gần cửa sổ, Mân Huyền một tay chống má, nhìn người đi đường bên ngoài cửa sổ thủy tinh, tay kia thì không ngừng mở di động ra, lại khép lại, lại mở ra, lại khép lại.

Đúng lúc này, Chỉ Dao chạy nhanh tới, ngồi xuống vị trí đối diện nàng, “Mân Mân, ngưỡng chừng, mình đã tới chậm, vừa mới nhận điện thoại, anh trai nói muốn mời mình đi ăn cơm trưa. Mình nói cho anh ấy mình đã có hẹn với cậu rồi, nhưng anh ấy lại nói một lát nữa anh ấy sẽ đi ra.”

Cái gì? Anh trai Chỉ Dao sắp tới? Mân Huyền ngồi thẳng người lại, tinh thần tỉnh táo, ánh mắt có chút hồi hộp lại có chút chờ mong, hẳn đã biết đáp án chưa nhỉ.

“Mân Mân, cậu đây là về mặt gì vậy?” Chỉ Dao uống đồ uống người phục vụ mới đưa lên, kêu lên một tiếng sợ hãi như phát hiện ra đại lục mới đến nơi, “Hay là cậu có ý với anh mình rồi, ha ha... Mình biết mà, đàn ông giống anh trai như vậy, vừa có tiền lại đẹp trai rất ít gặp. Mân Mân, cậu yên tâm, chỉ cần cậu nói cho mình biết, mình cam đoan sẽ giúp hai người tác hợp...”

Chỉ Dao tự cho là thông minh quả thực làm nàng đỡ khóc đỡ cười, “Chỉ Dao, ý nghĩ của cậu chạy đi đâu vậy. Ngày hôm qua không phải cậu mới cố ý giúp mình và Kim Chính Vũ gần gũi sao? Sao bây giờ lại nhắc tới anh trai cậu, cậu không sợ mình bắt cá hai tay à...”

“Đừng lo, hiện tại là xã hội tự do thoải mái, tình yêu trước mắt mỗi người đều có cơ hội lựa chọn, mình hy vọng cậu có thể tìm được hạnh phúc.” Chỉ Dao gật gù, hoàn toàn không thêm để ý, nàng hút đồ uống, lướt qua vai Mân Huyền thấy được thân ảnh Giản Quân Dịch đang bước vào nhà ăn.

Chỉ Dao vậy vậy Giản Quân Dịch ý bảo chính mình ngồi ở chỗ này, tiếp tục chớp mắt vài cái với Mân Huyền, “Anh trai mình đến đây, lát nữa cậu nhất định phải biểu hiện cho hoàn hảo nha.”

Tiếng bước chân trầm ổn dần dần tới gần, toàn thân nàng không hiểu sao bắt đầu bất an, đợi cho thân ảnh kia ngồi xuống bên cạnh Chỉ Dao, nàng lễ phép giơ lên khuôn mặt tươi cười.

Giản Quân Dịch cũng chỉ hơi phát tay, quay đầu đi nhìn Chỉ Dao, thấy khóe miệng nàng có dính nước, nhanh tay lấy khăn tay chà lau.

“Anh à, bữa nay anh mời nha.” Chỉ Dao thè lưỡi, đưa cho hắn thực đơn, nghiêng đầu hướng về phía Mân Huyền chớp mắt.

Mân Huyền làm bộ như không phát hiện, cúi đầu hút đồ uống, Giản Quân Dịch làm tổng giám đốc cả tạp đoàn Giản thị, tạp chí chẳng qua chỉ là một bộ phận nho nhỏ, hẳn không có khả năng ra tay giúp đỡ nàng, nói không chừng người ta đã quên chuyện này không còn một mảnh.

“Tiểu công chúa, em thích ăn cái gì?” Giản Quân Dịch lật thực đơn, nuông chiều vỗ về đầu Chỉ Dao.

Chỉ Dao chu môi, hơi hơi rụt cổ lại, “Em thì tùy tiện, anh chọn đi.”

“Vậy chọn món này được rồi, em thích ăn món này không?” Giản Quân Dịch chỉ vào thực đơn, vẻ mặt dịu dàng.

Chỉ Dao ghé mắt nhìn kỹ, “Ồ, này à... Có thể...”

Nhìn Chỉ Dao cùng anh trai thảo luận chuyện thực đơn, hình ảnh trước mắt vừa ấm áp vừa hài hòa, Mân Huyền kìm nén tâm trạng buồn khổ, hết sống rồi làm việc nhiều năm dài lâu như vậy, có lúc nàng cũng ảo tưởng về một nửa của mình trong tương lai, nàng cũng không hy vọng xa vời đối phương có thể có gia thế tốt hay tướng mạo tuấn tú, kỳ thật trong nội tâm nàng chỉ có một nguyện vọng nho nhỏ, chính là người ấy có thể giống như cha hay anh cả có một bờ vai dày rộng, để khi nàng thấy mệt mỏi có thể dựa vào, cho dù cái gì cũng không nói, chỉ cần truyền sức mạnh cho nàng, nàng có thể kiên cường sống sót.

“Lăng tiểu thư, em thích ăn cái gì? Lăng tiểu thư...” Lúc này anh em bọn họ đã chọn xong đồ ăn, Giản Quân Dịch lịch sự đưa thực đơn qua, lại thấy Mân Huyền lăng lăng nhìn chăm chăm vào mình, thực đơn nhất thời đứng im trong không trung.

Đôi mắt Giản Quân Dịch xẹt qua một ít khác thường, nhưng rất nhanh liền biến mất, cực có tính nhẫn nại lặp lại một lần: “Lăng tiểu thư, xin hỏi em thích ăn món gì?”

“A? Em không chọn món nào, giống hai người là được rồi.” Mân Huyền xấu hổ hận không thể đào một cái lỗ trên đất rồi chui vào trốn đi, vừa rồi ánh mắt người này rõ ràng nghĩ chính mình có ý với hắn, quá mất mặt, tại sao có thể như vậy.

“Vậy ba xuất có những món này là được rồi.” Giản Quân Dịch chỉ vào thực đơn, gật đầu với người phục vụ.

“Vâng, tiên sinh, xin chờ một lát.” Phục vụ hiểu ý cúi người, nhận lại thực đơn, xoay người tránh ra.

“Đúng rồi, Chỉ Dao, Lạc đi công tác mấy ngày? Anh đã quên.”

“Bảy ngày ạ, anh à, anh tìm Lạc có việc sao?”

“Ừ, một hạng mục vừa hợp tác với công ty bọn họ có chút vấn đề về tài chính, anh muốn gặp Lạc hỏi một chút.”

“Nếu không anh gọi điện cho Lạc ca ca đi...”

Anh em bọn họ liên hoan, chính mình ngồi ở chỗ này thực sự có chút kỳ quái, Mân Huyền lòng như lửa đốt, nhưng bây giờ muốn đi cũng không còn kịp rồi, Chỉ Dao chắc chắn sẽ không đồng ý, sớm biết rằng sẽ như thế này thì nên rời khỏi từ sớm mới đúng. Muốn biết tin tức chuyện trúng tuyển có thể chờ điện thoại mà, làm chi còn muốn thông qua Giản Quân Dịch.

Ai, hiện tại nếu có điện thoại gọi tới thì tốt quá rồi, như vậy mình có thể mượn cơ tránh đi.

Nàng ngẩn người cúi đầu im lặng nhìn túi quần, đột nhiên tiếng chuông thực sự vang lên, “If you ever feel ashamed, my love will get you home...”

Là Kim Chính Vũ, nàng chưa bao giờ cảm thấy cảm kích hắn như bây giờ, điện thoại của tiểu tử này thật đúng lúc, nàng một mặt nói có lỗi với Chỉ Dao cùng Giản Quân Dịch, một mặt chạy ra ngoài cửa, sau đó lấy điện thoại cầm tay ra.

Vừa mới nhận chột nghe thấy tiếng nói vui vẻ của Kim Chính Vũ: “Mân Mân, chuyện phỏng vấn thế nào? Em nhất định nhận được điện thoại của tạp chí.”

“À... Còn không có! Hôm nay là ngày cuối cùng, tôi muốn chờ một chút, cũng có khả năng là không được chọn.” Nàng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, bây giờ còn cách một khoảng thời gian nữa mới tới tốt nghiệp, nàng còn có tinh lực đi thử tạp chí khác.

“Tôi vừa nghe được một tin tức tuyệt mật, em có muốn nghe hay không?” Hắn ra vẻ thần bí hạ giọng thật thấp.

“Cái gì... Cái gì tin tức?” Nàng nói chuyện không khỏi ngơ ngác ngác, ả ả biết có thể Kim Chính Vũ nói chuyện có liên quan tới mình.

“Em đang hồi hộp đúng hay không? Ha ha... Nói cho em nè, em lấy thành tích đứng đầu thuận lợi bước vào tạp chí...”

Chương 120 Bất ngờ

“Cái gì... Cái gì tin tức?” Nàng nói chuyện không khỏi ngơ ngác ngác, ả ả biết có thể Kim Chính Vũ nói chuyện có liên quan tới mình.

“Em đang hồi hộp đúng hay không? Ha ha... Nói cho em nè, em lấy thành tích đứng đầu thuận lợi bước vào tạp chí...”

Nàng còn chưa kịp nghe rõ lời phía sau, liền kinh hô một tiếng, “Cái gì.... Cái gì? Tôi thật sự trúng tuyển sao? Thật vậy chăng? Thật... Thật tốt quá... Kim Chính Vũ, tôi trúng tuyển... Tôi không bao giờ phải đi làm ngoài nữa... Tôi đã có một công việc chính thức.....”

Khi nàng đang ôm di động nhảy múa tại chỗ, di động lại truyền đến tiếng cười của hắn: “Mân Mân, nếu ... Tôi muốn nói tôi lừa gạt em, em sẽ làm như thế nào?”

“Kim Chính Vũ –” Nàng tức giận răng rãnh rãnh lợi, nàng biết mà, người này làm sao có khả năng biết cái tin tức, hôm nay hắn quá nhảm chán hay sao? Lại lấy loại chuyện này đến trêu chọc mình. Đáng giận!

Nàng tức giận đến muốn cúp điện thoại, kết quả lại nghe thấy hắn nói qua điện thoại: “Mân Mân, không nói đùa với em nữa. Tôi vừa mới nói đùa là sự thật, em quả thật lấy thành tích tốt nhất vượt qua khảo hạch của tạp chí...”

Nàng căn bản không nghe vào hắn đang nói cái gì, lớn tiếng cắt ngang lời hắn, “Hừ, Kim Chính Vũ, đồ nói dối, không cần lại tin cậu.”

Nàng ba một tiếng khép lại điện thoại di động, đẩy cửa đi vào nhà ăn, không muốn quấy rầy thời gian Chỉ Dao gặp anh trai, nàng định tìm một cái cơ rời đi.

Nàng chạy đến bàn ăn gần cửa sổ. CƠM TRƯA ĐÃ ĐẶT XUỐNG TRƯỚC MẶT NÀNG, Chỉ Dao cùng Giản Quân Dịch vừa nói vừa cười ăn CƠM TRƯA.

Nhìn thấy thân ảnh Mân Huyền chạy tới, Chỉ Dao ngẩng đầu, “Mân Mân, ăn nhanh đi, bằng không lại nguội.”

Nàng cầm lấy túi xách đặt ở ghế ngồi, nói ra lý do mình đã nghĩ ra: “Chỉ Dao, mình vừa mới nhận được một cuộc điện thoại, mình khả năng có việc phải đi trước, hai người từ từ ăn.”

“Nhưng mà, anh mình nói có việc muốn nói với cậu.” Chỉ Dao hơi kinh ngạc, ngược lại buông xuống đồ ăn trong tay, chu môi lên: “Vừa rồi mình mất cả nửa ngày hỏi anh ấy, anh ấy cũng chỉ nói cho mình biết có chuyện quan trọng phải nói với cậu, cái khác tuyệt không lộ ra, anh thật là nhỏ mọn.”

Mân Huyền hơi hơi sững sốt, ánh mắt mê mang nhìn sang Giản Quân Dịch bên cạnh Chỉ Dao. Người kia nhắm mắt xong đồ ăn, tao nhã lau khóe môi, không nhanh không chậm mở miệng: “Lãng tiếu thư, thật vui mừng khi thông báo với em, em đã đạt điểm cao vượt qua cuộc lựa chọn của tạp chí, ngày mai có thể đi tòa soạn tạp chí báo danh.”

Mân Huyền cả người bình tĩnh đứng ở nơi đó, ý nghĩ đầu tiên chính là, thì ra Kim Chính Vũ không lừa nàng, nàng thật sự thông qua.

Chỉ Dao nghe xong tin tức này, giật mình há miệng: “Anh nói... anh nói Mân Mân được tạp chí tuyển dụng? Là tạp chí có doanh thu lớn nhất trong tay anh sao?”

“Ừ.” Ánh mắt Giản Quân Dịch nhu hòa nhìn Chỉ Dao, “Em trước đó không biết?”

“Mân Mân không nói với em.” Chỉ Dao xoay người, ánh mắt nhìn Mân Huyền có chút tức giận: “Mân Mân, sao mà cậu không nói cho mình biết? nếu trước đó mà mình biết đến, mình cũng phải đi tham gia thi viết cùng phỏng vấn, mình muốn cùng cậu làm việc trong một công ty, như vậy chúng ta lại có thể cùng một chỗ.”

“Chỉ Dao –” Hai thanh âm bất đắc dĩ đồng loạt vang lên, Mân Huyền cùng Giản Quân Dịch không hẹn mà cùng trao đổi một ánh mắt. Tuy rằng ý tưởng của mỗi người bọn họ không giống nhau, nhưng mục đích thực rõ ràng, tuyệt không thể để Chỉ Dao cũng vào tạp chí.

Mân Huyền biết chỉ nói một hai câu cũng không thể làm Chỉ Dao hiểu, đành phải ngồi xuống một lần nữa: “Chỉ Dao, ngành cậu học là quản lý doanh nghiệp, không giống với mình.”

“Đúng vậy, Chỉ Dao, em đi tòa soạn tạp chí có thể làm cái gì? Hay là nghe lời của anh, tốt nghiệp xong thì vào công ty, anh đã sắp xếp một vị trí cho em ở phòng nhân sự...”

Tính tình đại tiểu thư của Chỉ Dao thực cố chấp, hiện tại cô căn bản nghe không lọt tai, “Không cần, em một người đi công ty không có ý nghĩa, em muốn cùng Mân Mân cùng một chỗ, như vậy chúng em có thể cùng nhau đi làm, cùng nhau làm việc, còn có thể tam tàm cùng nhau.”

“Chỉ Dao, cậu hãy nghe mình nói có được không? Theo mình được biết, tòa nhà văn phòng của Giản thị nhà cậu với tòa soạn tạp chí chỉ cách nhau một con phố, rất gần đó, về sau chúng ta ra làm việc, giữa trưa là có thể gặp mặt ăn cơm trưa, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Không được, mình...”

“Chỉ Dao, cậu còn cứ như vậy là mình tức giận đấy!” Mân Huyền thấy mềm không được lập tức chuyển biến sách lược, nàng nghiêm mặt, làm bộ như có chút tức giận.

Tuy rằng bình thường nàng không hay tức giận, mỗi lần có chút tranh chấp nhỏ nhỏ nàng cuối cùng đều theo Chỉ Dao, nhưng khi cần nàng vẫn sẽ đứng lên, giả bộ sắp tức giận, Chỉ Dao sẽ ngoan ngoãn nghe lời, phương pháp này nàng đã dùng qua rất nhiều lần, lần nào cũng phát huy tác dụng.

Chỉ Dao không nói gì, thoát nhìn ý chí đã bắt đầu dao động, một lát sau, cô ấy phải nghe theo số đông, ngữ khí cũng mềm mỏng.

“Được rồi, cẩn thận ngẫm lại thấy Mân Mân nói rất đúng, chỗ hai người công tác gần nhau như vậy, bình thường chắc là thực dễ dàng gặp nhau.”

Từ đầu tới đuôi Giản Quân Dịch chỉ đứng một bên nhìn, hai tay khoanh trước ngực, chậm rãi nghiêng người về phía trước, trong mắt toát lên vẻ tán dương, “Em thật sự rất thú vị, có thể thuyết phục em gái tính tình đại tiểu thư của anh. Ở nhà nó là tiểu công chúa được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, chỉ cần là chuyện nó muốn làm, không ai có thể nói cản được, bao gồm cả anh trai nó là anh.”

Mân Huyền chớp mắt, không biết những lời này của hắn là khen hay là châm biếm? Tóm lại, nàng thuyết phục được Chỉ Dao rồi, đó là chuyện đáng giá vui vẻ nha. Chỉ Dao học khác chuyên ngành với nàng, nếu đi tạp chí làm việc, đương nhiên những thứ cô ấy được học sẽ hoàn toàn vô dụng.

Tiếp, hắn nói ngày mai phải đi tòa soạn tạp chí báo danh, chẳng lẽ muốn ngày mai nàng phải bắt đầu đi làm sao? Nhưng mà việc học của nàng còn chưa có hoàn thành, vậy phải làm sao bây giờ?

“Ngượng ngùng, Giản tiên sinh này, bây giờ tôi còn đến trường,...Ừm... Tuy rằng yêu cầu của tôi có chút quá đáng, nhưng là cho tôi hỏi có thể thương lượng một chút hay không, chờ tôi tốt nghiệp...”

Giản Quân Dịch khép hờ mắt, tưởng như còn chăm chú nghe nàng nói chuyện, lập tức lạnh nhạt nói: “Bao lâu nữa em sẽ tốt nghiệp?”

53. Chương 121 - 122

Chương 121 Play boy

“Còn có không sai biệt lắm khoảng một tháng.” Chỉ Dao lắc lắc cánh tay Giản Quân Dịch, làm nũng nói: “Anh à, dù sao tạp chí cũng là của anh, anh có thể dàn xếp một chút thôi! Được không? Được đi mà!”

Giản Quân Dịch bị Chỉ Dao cuốn lấy có chút bất đắc dĩ, trầm ngâm một hồi, tiện đà mở miệng nói xong: “Ừm, vậy chúng ta đây mỗi người nhường một bước, em có thể đến tòa soạn báo danh sau một tuần nữa, hơn nữa bây giờ có nhiều người tài giỏi tốt nghiệp như vậy, chúng tôi có rất nhiều sự lựa chọn.”

Mân Huyền nghe hiểu hắn ám chỉ, cắn môi do dự nửa phút, nhanh mồm nhanh miệng nói xong: “Em biết, công việc bây giờ rất khó tìm, em sẽ quý trọng cơ hội lần này, sẽ nghĩ biện pháp vượt qua. Anh yên tâm, một tuần sau em sẽ đến tạp chí đi làm đúng giờ.”

Về sau hẳn chính là ông chủ của nàng, nàng đương nhiên phải tận dụng cơ hội lấy được thiện cảm của đối phương, bằng không về sau sẽ rất khó sinh tồn ở tạp chí, loại đạo lý nông cạn này đương nhiên phải nhất nghĩ liền thông.

Giản Quân Dịch gạt đầu, quay đầu vuốt nhẹ khuôn mặt của Chỉ Dao, chậm rãi đứng lên, “Các em từ từ ăn đi, công ty còn có chút chuyện, anh đi trước đây.”

Chỉ Dao cười ngọt ngào, vẫy tay với hắn, “Dạ, tạm biệt anh!”

Mân Huyền nhìn chằm chằm không nhúc nhích suốt cơm trưa trước mặt, bụng bắt giắc kêu lên, Chỉ Dao hiển nhiên nghe thấy, nụ cười bật ra khỏi bờ môi, hai bàn tay mảnh khảnh lướt qua bàn cầm lấy dao nĩa đặt vào tay Mân Huyền.

“Được rồi, đại tiểu thư của mình, ông chủ tương lai của cậu đi rồi, hiện tại cậu có thể nhẹ nhõm mà ăn đi.”

“Đương nhiên.” Giải quyết xong một chuyện, dạ dày Mân Huyền mở lớn, nàng không khách khí bắt đầu cầm cổ ăn.

Chỉ Dao nhìn chằm chằm Mân Huyền, “Ôi, Mân Huyền, mình nghĩ hay là cậu nghĩ sai rồi.”

“Cái gì?” Miệng Mân Huyền nhét đầy đồ ăn, mơ hồ lên tiếng, “Cái gì... Sao lại nghĩ sai rồi?”

“Gần đây khoa của cậu có phải có nhiều người vội vàng đi tìm việc không? Người tìm được công việc có phải trực tiếp đi làm hay không, hay là giống cậu như vậy, phải phỏng vấn xin việc xong, chờ tốt nghiệp rồi mới đi làm.”

“Đúng rồi, sao mình lại không nghĩ tới nhỉ!” Mân Huyền vỗ ót, nàng quá hồ đồ rồi, sao lại không nghĩ tới các bạn học khác làm như thế nào.

“Cậu yên tâm đi, cứ để mình lo, mình sẽ giúp cậu hỏi thăm rõ ràng.” Chỉ Dao định liệu trước, cô nghĩ kỹ rồi, buổi chiều trực tiếp đến hỏi hiệu trưởng, nếu mà không được, cô sẽ ngấm yêu cầu hiệu trưởng cho đặc quyền, làm cho Mân Huyền có thể tốt nghiệp trước hai tháng.

Ăn xong cơm trưa, Mân Huyền chạy tới cửa hàng bánh ngọt, nghĩ đến một tuần sau sẽ được chính thức làm việc, trong lòng vẫn kích động khó kiềm chế được, nàng nhanh tay bấm số điện thoại của Kim Chính Vũ. Nàng muốn trong giờ khắc này cùng hắn chia sẻ cảm giác vui sướng, nói cho hắn, nàng muốn mời hắn cùng Chỉ Dao buổi tối đi ăn cơm chúc mừng, thuận tiện làm lái xe thuê cho hắn, cơm nước xong lái xe đưa hắn trở về. Ai ngờ điện thoại vang nửa ngày vẫn không có người tiếp, nàng đành phải buông tha cho.

Vừa nhắc đầu đã thấy cửa hàng bánh ngọt ngay trước mặt, quản lý đang xoa thắt lưng đứng ở cửa nhìn chính mình, nàng nhìn đồng hồ trước mắt, không được rồi, đến muộn một phút đồng hồ.

Thế này thì chắc chắn sẽ bị quản lý oanh tạc, nàng cúi đầu đi đến chỗ quản lý, âm thầm chuẩn bị tâm lý phải nghe mắng. Không dự đoán được là, nàng bình an vô sự đi qua, quản lý đứng là im lặng một cách kỳ lạ.

Nàng không khỏi ngẩn đầu, thế nhưng nhìn thấy quản lý nháy đôi mắt một mí nhìn vào nàng cười ngây ngô, cười đến lòng nàng co rút lại, gấp gấp cúi đầu nhận sai, “Quản lý, cháu sai lầm rồi, không nên đến muộn, bác cứ việc trừ tiền lương của cháu.”

Quản lý khoa trương phe phẩy đầu, tiếng cười phát ra từ cái miệng rộng có vẻ cực kỳ quỷ dị, “Ha ha... Lăng Mân Huyền, mỗi ngày cháu là người làm việc mệt mỏi nhất ở cửa hàng bánh ngọt của chúng ta, muộn một phút đồng hồ thì cũng có sao, bác sẽ không để ở trong lòng, hiện tại cháu đi làm việc đi. Trên sàn trơn đấy, đi đứng cẩn thận nha.”

Nhìn những cử chỉ khác thường của quản lý, nở nụ cười có thể coi là dài nhất cùng lớn nhất từ trước đến nay với nàng, Mân Huyền giật mình thiếu chút nữa nghĩ đến mình đang nằm mơ chẳng, đây là chuyện gì xảy ra? Cùng lắm mới có một ngày không gặp mà thôi, thái độ của quản lý thay đổi cũng thật làm cho người ta phải giật mình.

Nàng vào phòng thay đồ, đổi xong bộ quần áo lao động, đột nhiên nhớ tới tối hôm qua Kim Chính Vũ nghe được nàng oán giận quản lý hay làm khó nàng, hắn cười đến tràn đầy tự tin, chẳng lẽ nói quản lý thay đổi

là do Kim Chính Vũ giữ trò quỷ?

Nàng mang theo xô nước và cây lau đến đại sảnh, nhìn thấy quản lý đang kiểm tra ở quầy thu ngân, nàng quyết định chờ người này rảnh rồi, hỏi lại cho rõ ràng.

Tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, quản lý từng cầm trong lúc làm việc không cho phép di động vang hoặc tiếp điện thoại, may mà nàng phản ứng đúng lúc đã lắt mình trốn vào toilet.

Vừa thấy màn hình hiện tên Kim Chính Vũ, nàng ấn nút nghe điện, há mồm đã nói: “A lô, Kim Chính Vũ, tôi vừa mới biết được tin tức, thì ra cậu không gạt tôi, tôi thật sự trúng tuyển....”

Vừa mới nói được một nửa, nàng chợt nghe thấy tiếng hắt cắc ngang mình: “Mân Mân, em chờ một lát....”

Hình như hắt lấy tay bịt điện thoại lại, nàng lẳng lẳng chờ, ngoài ý muốn nghe thấy tiếng phụ nữ theo microphone truyền đến đứt quãng, “Không cần chia tay.... Em không muốn chia tay với anh... Chính Vũ.... Chúng ta mới vừa yêu nhau được có hai ngày... Hai ngày mà thôi.... Hôm qua anh vừa thấy mặt đã nói.... Muốn chia tay....”

“Yêu được thì chia tay được... Lúc trước không phải đã nói rõ ràng....” Điện thoại dần dần lại bị hắt che kín, nàng không nghe thấy câu chuyện phía sau, ước chừng đợi hơn mười phút sau, nàng mới lại nghe thấy tiếng của hắt.

“Mân Mân, thật có lỗi, vừa rồi em mới nói cái gì? Có phải chuyện công việc hay không? Ha ha..... Tôi không lừa em mà, bây giờ tin tưởng tôi rồi chứ. Nói đi, em muốn buổi tối đi chỗ nào ăn mừng, tôi mời khách, thuận tiện cũng gọi cho Chỉ Dao...”

Hắt ở đầu dây bên kia nói chuyện thoải mái như vậy, nàng rõ ràng nghe thấy tiếng một cô gái đang nói chuyện hắt muốn chia tay người ta, hơn nữa mới yêu nhau được hai ngày, tiểu tử này thật đúng là một playboy chính hiệu. Đời này nàng ghét nhất cái loại cải củ chơi bởi chỉ biết sống phóng túng, sau đó hết yêu người này đến người khác.

“Mân Mân, em làm sao vậy? Sao lại không nói được lời nào? Em đang nghe sao?”

Phụ nữ liền dễ bị ăn hiếp, bất nạt như thế sao? Doãn Lạc Hàn kia là đồ ma quỷ coi phụ nữ như quần áo, không ngờ người như Kim Chính Vũ cũng như vậy, càng nghĩ càng giận, lửa giận chồng chất rốt cục bùng phát, “Hừ, tôi không cần để ý tới cậu, Kim Chính Vũ, cậu là đồ tay chơi chỉ thích đùa giỡn với tình cảm của phụ nữ....”

Chương 122 Tâm lý kỳ diệu

Không đợi hắt nói tiếp, nàng thở phì phì ngắt điện thoại, sau đó đặt chế độ của di động thành im lặng, cầm lấy cây lau đi ra đại sảnh.

Nàng vừa lau vừa nghĩ ngợi, nàng đã hứa với Giản Quân Dịch một tuần sau phải đến tạp chí đi làm, như vậy công việc ở cửa hàng bánh ngọt không thể làm, vậy nàng đi nói trước với quản lý một chút mới được.

“Ha ha.... Mân Huyền à....”

Giọng nói của quản lý mang theo tiếng cười thân thiết vô cùng khoa trương vang lên trên đỉnh đầu, thật làm cho người ta nổi da gà cả người.

Nàng cầm cây lau mượn lực đứng thẳng dậy, khoe môi co rúm, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Quản lý, bác gọi cháu?”

“Đúng vậy, Mân Huyền à, ít nhiều nhờ cháu, không ngờ cháu lại có nhiều bạn bè lắm tiền nhiều của như vậy, sáng nay lại có một anh bạn đẹp trai đến tự xưng là bạn của cháu, cậu ta đặt bánh ngọt trong cửa hàng chúng ta cả tháng này, bảo chúng ta mỗi ngày mang bánh tới biệt thự cậu ta ở.”

Nàng nhanh chóng liên tưởng tới một người, “À.... Người kia có phải họ Kim không, kêu Kim Chính Vũ?”

“Ồ, đúng vậy! Ha ha... Mân Huyền, thực không ngờ cháu lại là thần tài a, nhờ cháu mà việc buôn bán của cửa hàng bánh ngọt chúng ta tháng này thay đổi rất lớn, lời lãi của chúng ta tăng lên đến vài lần, cháu thật đúng là thần tài của chúng ta mà.... Cháu yên tâm, về sau bác sẽ không bạc đãi cháu đâu....”

Quản lý lại cười phớ lớ với nàng, cười đến lưỡi sắp rơi ra ngoài, vẫn còn không ngừng cười.

Nàng đã nói rồi mà, hôm nay sao quản lý lại vô duyên vô cớ khách khí như thế với mình, còn miệng đầy thân thiết gọi tên nàng, thì ra là có chuyện như vậy.

Tiểu tử Kim Chính Vũ này nói những gì tồi qua, hiện tại nàng chân chính đã hiểu, hẳn muốn dùng phương thức này để quản lý đối xử tốt với nàng. Nhưng mà, vừa rồi nàng còn quát tháo hẳn như vậy, kỳ thật cần thận giấu lại, hẳn phong lưu hay hẳn có nhiều bạn gái, đây là việc riêng tư của hẳn, làm chi mà nàng tự nhiên lại rống to với hẳn cơ chứ?

Hẳn khắp nơi vì chính mình suy nghĩ như vậy, còn nàng thì sao, nàng lại làm gì với hẳn? Nàng quyết định sau khi tan tầm chủ động đi tìm hẳn, như vậy có vẻ thành ý chút, bằng không tiểu tử kia lại “phát huy” tính tình đại thiếu gia, sẽ không để ý tới nàng.

Ai, gần đây sao nàng lại thế nhỉ? Sao lại lo lắng hẳn có giận đối với mình hay không? Chẳng lẽ trong tiềm thức của nàng đã thích hẳn rồi? Không, sẽ không, đối tượng nàng thích cũng không phải loại tay chơi như Kim Chính Vũ.

Thêm nữa, nàng vẫn hy vọng một nửa kia của mình là một người đàn ông có vòm ngực dày rộng để nàng có thể dựa vào, mà Kim Chính Vũ nhỏ tuổi hơn nàng, trong mắt nàng, chỉ coi hẳn như em trai. Đúng rồi, chính là như thế này!

Cả buổi trưa, nàng vẫn không yên bất an, cứ lăm bầm lẫu bẫu, còn chưa tới giờ tan tầm, quản lý đã chạy tới, nụ cười vẫn khoa trương như cũ, “Mân Huyền à, cháu mệt mỗi một ngày, nhanh nhanh tan tầm về nghỉ ngơi đi.”

Trước đây chỉ cần nàng về sớm nửa phút, quản lý đều thối râu tròng mắt, cộng thêm trừ tiền lương của nàng, hôm nay thời gian còn sớm đi. Mân Huyền ngừng lau kính, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường trong đại sảnh, “Nhưng mà quản lý, còn nửa giờ nữa mới tan tầm, bác có nhìn lầm hay không?”

“Mân Huyền, trước kia bác yêu cầu cháu quá cao rồi, ha ha.... Cháu cũng đừng trách bác nhé, bạn của cháu nói với bác, cháu sắp tốt nghiệp rồi, cháu ở bác nơi này cũng không còn dài, bác hẳn phải đối tốt với cháu một chút, cháu nói có đúng không? Ha ha....”

Khuôn mặt hung thần ác sát ngày thường của quản lý trở nên ôn hòa, nàng lập tức rất khó thích ứng được ngay, không khỏi cảm thấy sức hút của tiền tài quá mạnh mẽ, nó có thể dễ dàng thay đổi tất cả thái độ cùng lời nói của một người với mình.

“Quản lý, bạn của cháu nói đúng, cháu cũng đang định nói bác chuyện này.” Nàng háng giọng, sợ quản lý không đồng ý ngay, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ, “Cháu tìm được một công việc rồi, một tuần sau sẽ đi làm. Cháu muốn nói trước với bác, như vậy bác còn kịp tuyển người mới lại đây.”

Ai ngờ quản lý cũng đồng ý cực kỳ sáng khoái, “Ha ha... Được, bác đã biết, trước khi cháu đi bác sẽ trả cho cháu tiền lương của tháng này. Ngày mai bác sẽ dán thông báo tuyển người, Mân Huyền, cháu không làm ở nơi này nữa, thật là có điểm luyến tiếc..... tại cửa hàng này, chúng ta đã ở chung với nhau hơn hai năm....”

Quản lý còn không ngừng nói lời khách sáo, lòng của nàng không biết đã bay đến nơi nào, Kim Chính Vũ.... Tiểu tử này thật quá tốt với mình, nếu không có hẳn, thái độ của quản lý với mình cũng sẽ không thay đổi lớn như vậy.

Cõi lòng như có dòng nước ấm chảy qua, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật muốn nhìn thấy hẳn.

Rốt cục đợi đến lúc tan tầm, nàng gọi điện thoại cho Chỉ Dao trước, đêm nay muốn ăn mừng một phen, kết quả Chỉ Dao lại nói đêm nay cô ấy đã hẹn ăn tối với anh trai rồi.

Nàng đương nhiên một rõ hai rằng điều tiểu thông minh ấy của Chỉ Dao, thật ra cô ấy muốn tạo cơ hội cho mình và Kim Chính Vũ, nhưng sự thật không phải như vậy, nàng lắc lắc đầu nghĩ, cũng sắp đến giờ làm lái xe thuê cho hẳn, buổi tối khoảng bảy giờ nàng thường xuyên tiếp hẳn đến khách sạn năm sao cao cấp.

Nàng nâng cổ tay nhìn thời gian, mới năm giờ rưỡi, có phải có chút sớm quá không. Dưới ánh sáng ban ngày rực rỡ chói mắt, khách sạn khí thế nguy nga đứng sừng sững trước mắt, nàng ngẩng đầu nhìn thấy bên trên có mấy chữ to thiếp vàng: Khách sạn quốc tế Diệc Phàm.

Nàng đoán rằng, hẳn về nước để tiếp nhận chi nhánh công ty bên này, khách sạn này chắc cũng là sản nghiệp của tập đoàn Kim thị. Thực có chút tò mò, không biết Kim thị của bọn họ kinh doanh chỉ riêng một hạng mục hay là giống như tập đoàn Đường Thịnh kinh doanh đa lĩnh vực.

Trước cửa khách sạn có một đài phun nước rất to, liên tục biến ảo đủ loại hình dạng, làm cho người ta hoa cả mắt, nàng tìm một chỗ không bị nước hắt đến ngồi xuống.

Cứ theo lệ thường nàng vẫn hay tới đón hẳn, hôm nay rất có thể nàng phải đợi đến bảy giờ, thật sự cứ phải ngồi ở chỗ này chờ đợi?

Vẫn nên gọi một cuộc điện thoại hỏi một chút xem. Nói không chừng bây giờ hẳn lại không ở khách sạn, thế chẳng phải nàng sẽ chờ công toi. Nghĩ đến đây, nàng lấy điện thoại di động ra, khóa mắt đảo qua một chiếc Porche màu đỏ lao nhanh qua, sau đó lại lùi lại.

“Mân Mân, sao em lại ở trong này?” Một giọng nói kinh ngạc truyền đến.

Kim Chính Vũ đeo kính mát Gucci ngồi trong xe mui trần, bên cạnh còn ngồi một cô gái ăn mặc quyền rũ, giờ phút này đang dùng ánh mắt hung ác lườm nguýt nàng.

54. Chương 123 - 124

Chương 123 Đầu óc u mê

Cô gái kia sao lại dùng ánh mắt kiểu này nhìn mình, Mân Huyền lạnh toát sống lưng, chính mình hình như không biết đối phương mà, cho nên hẳn cũng không đắc tội cô ta mới đúng.

“Tôi không sao, vừa vặn đi qua nơi này, bạn gái cậu ở đây, tôi đây không quấy rầy cậu.” Nàng xấu hổ sờ sờ đầu, cô gái ngồi trong xe đại khái nghĩ nàng là tình địch cho nên mới dùng ánh mắt như vậy lườm nguýt nàng.

Nàng đang muốn xoay người tránh ra, thanh âm của Kim Chính Vũ lại níu bước chân nàng lại, “Mân Mân, em đừng đi, chờ tôi một lát.”

Xe thể thao dần dần đi lên phía trước một đoạn đường, chỉ thấy hẳn quay đầu, nói gì đó với cô gái kia, một ít thanh âm vụn vặt thực dễ dàng bay vào lỗ tai nàng, “.... Sự tình.... Tôi đã nói ... Rõ ràng....”

“Chính Vũ.... Anh đừng như vậy mà.... Em thật sự không thể rời bỏ anh được, anh không cần...” Cô gái kia quá sợ hãi, ôm cánh tay hẳn định van hồi chút gì đó.

Hắn giật mình, như là dùng sức cạy tay cô gái ra, “Số tiền kia cũng đủ cho cô dùng vài năm... Cô xuống xe đi, về sau chúng ta vẫn là bạn bè....”

Tuy rằng trên mặt có không cam lòng, nhưng vừa nhắc tới tiền, cô gái kia nhất thời an tĩnh lại, mở cửa xe ra, tự nhiên dùng đôi môi đỏ chót hôn một cái trên gương mặt hẳn, “Chính Vũ.... Không thể không thừa nhận.... Anh là một tình nhân vừa lãng mạn vừa hào phóng.... Tạm biệt, người tình lãng mạn hào phóng.... Hẹn gặp lại, về sau nếu có cô đơn tịch mịch lại đến tìm em nhé....”

“Ai, cô thật sự là, ai cho cô hôn tôi....”

Kim Chính Vũ kêu to, sau đó nghiêng đầu liếc vào kính chiếu hậu thấy Mân Huyền đang nhìn về bên này, sắc mặt hẳn cứng đờ, cúi người về phía trước rút ra mấy tờ khăn giấy, liều mạng chà sát chỗ da bị cô gái chạm qua, sau đó giẫm mạnh chân ga, lái xe vào bãi đỗ xe cách đó không xa.

Cô gái đi giày cao gót từ từ đi tới gần nơi này, Mân Huyền cúi đầu không nhìn cô ta, vừa nhìn thấy một màn, còn có trước đây nghe thấy giọng nói trong điện thoại, nàng nhận ra cô gái này chính là người nói không cần chia tay trong điện thoại.

“Cô chính là Mân Mân sao?” Một giọng nói lạnh lạnh cùng tiếng giày cao gót truyền đến, nàng theo bản năng ngẩng đầu, đối phương chính từ trên xuống dưới, hết trái lại phải đánh giá nàng, miệng không ngừng phát ra tiếng chặc chặc.

“Thì ra Mân Mân mà Chính Vũ vẫn nhắc tới chính là cô! Chắc chắn.... Theo ý tôi thấy, cùng lắm chỉ là “bát cháo rau xanh”....”

“Cậu ta nhắc tới tôi, nói tôi cái gì?” Mân Huyền không khỏi tò mò hỏi, tiểu tử kia nhắc tới nàng trước mặt cô gái khác làm cái gì, chắc là chuyện hân thù chọc nàng đi, đáng giận! Nếu là như thế, nàng nhất định sẽ không tha cho hắn.

Cô gái kia không quan tâm tới nàng, vừa giẫm giày cao gót rời khỏi vừa lăm bầm lăm bầu, “Ha ha.... Chia tay còn có thể lấy được tiền, thật sự là công tử có tiền....”

Kim Chính Vũ thích nàng, nàng không có nghe sai đi, trong đầu trống rỗng, hiện tại cần an tĩnh một chút, chân không khỏi bước đi, nàng không biết chính mình lên xe bus như thế nào, cũng không biết chính mình trở lại phòng như thế nào, tóm lại, chờ ý thức của nàng hơi tỉnh táo lại, nàng đã ngồi trong sofa, trong tay ôm đệm dựa in hình phim hoạt hình.

Nàng cắn móng tay, từng chút từng chút nhớ lại thời gian ở cùng Kim Chính Vũ, nhưng mà đầu óc vô cùng hỗn loạn, không chút nào nghĩ ra chỗ không thích hợp.

Tên Kim Chính Vũ kia ông bướm lả lơi như vậy, nàng từng nhìn thấy hắn có vài bạn gái, đều là những cô gái có dáng người khêu gợi, mà nàng bình thường tuyệt không trang điểm, luôn tổ diện triều thiên (*), chỉ mặc T-shirt cùng quần bò bình thường.

Nhất định là cô gái kia cố ý lừa nàng, nàng là đương sự, nàng rõ ràng nhất chuyện giữa nàng và Kim Chính Vũ, thời gian bọn họ quen biết còn chưa đến một tháng, nào có quen biết đã lâu dài. Cho dù trước kia đã gặp nhau, với người đặc biệt như Kim Chính Vũ, sao nàng không có chút ấn tượng nào cơ chứ.

Ánh sáng trong phòng dần dần tắt, thì ra bất tri bất giác đã tối mịt, đồng hồ báo thức chỉ vào bảy giờ.

Chỉ Dao còn chưa có trở về, nàng nhớ tới sáng nay nhận được tin nhắn, tài khoản điện thoại của nàng đã nhận được không ít phí cuộc gọi, mà con số lớn đến mức làm nàng cứng lưỡi, Doãn Lạc Hàn kia quả nhiên bảo Từ Bang gửi cho nàng phí điện thoại.

Xem ra nàng không thể không nghe hắn, từ đêm nay bắt đầu gọi điện thoại cho hắn, cho dù không hề muốn chút nào, nhưng nàng vẫn buộc chính mình lấy ra điện thoại di động. Cũng không phải mặt đối mặt, tùy tiện nói gì đó qua điện thoại, có lẽ chút là ổn thỏa. Cũng không thể chờ Chỉ Dao trở lại, nàng gọi luôn đi qua.

Mở di động ra, màn hình hiện lên hơn mười cuộc gọi nhớ, đều của Kim Chính Vũ, thế này mới nhớ ra, vừa rồi nàng vô duyên vô cớ tránh đi, hắn đỗ xe xong không thấy mình, sau đó liền gọi điện thoại cho nàng.

Ai, cũng may di động của nàng im lặng, cho nên vẫn không nghe thấy, bằng không nếu hắn hỏi chính mình sao lại đột nhiên rời khỏi, nàng sẽ nói như thế nào đây, thật phiền phức đó.

Mặc kệ, gọi điện thoại cho Doãn Lạc Hàn trước đi, thừa dịp Chỉ Dao còn chưa về đến.

Nhẹ nhàng ấn dây số kia, nàng đưa di động đến bên tai lắng lắng chờ, âm thầm cầu nguyện tốt nhất là tên kia không nghe thấy, chỉ cần vang lên một tiếng, nàng liền ngắt điện thoại.

Nhưng sự tình luôn không theo ý nguyện của nàng, cuộc gọi được nhận, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng nói trầm thấp của hắn, “Chuyện gì?”

Nàng không ngờ hắn lại tiếp điện thoại nhanh như vậy, nhanh chóng trấn tĩnh cảm xúc, “Là tôi.”

Hắn lặng im một giây, truyền đến âm điệu thản nhiên, “Uhm, tôi biết.”

Nghĩ rằng dù sao cũng không phản đối, đã gọi điện thoại cho hấn rồi, như vậy cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, nàng hít vào một hơi, “Tôi đây ngắt điện thoại.”

~~***

~~(*) Tổ diện triều thiên: mặt không trang điểm gặp quân vương, ý chỉ việc không ăn mặc, trang điểm đẹp cho người khác ngắm.

Chương 124 Cũng không giấu diếm

Hấn lặng im một giây, truyền đến âm điệu thản nhiên, “Uhm, tôi biết.”

Nghĩ rằng dù sao cũng không phản đối, đã gọi điện thoại cho hấn rồi, như vậy cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ, nàng hít vào một hơi, “Tôi đây ngắt điện thoại.”

“Em phải gấp gấp tránh tôi như vậy sao?” Tiếng nói âm lãnh như hàn băng truyền vào lỗ tai, làm người ta không rét mà run.

Nàng bắt đầu dĩ hừ nhỏ một tiếng, mấp máy môi, chờ đợi trả lời: “Tôi không có, chỉ là tôi không biết muốn nói cái gì.”

Microphone truyền đến một tiếng thở ra rất nhỏ, tiết lộ lúc này hấn đang áp lực tức giận. Nàng mím môi cười trộm, dù sao hiện tại hấn đang ở Nhật Bản, cũng không thể làm gì nàng.

Không khí lặng im bao trùm cả hai đầu dây, hấn không nói một lời, nàng cũng tuyệt đối không chủ động nói chuyện, một lát sau, hấn thành linh mở miệng lại: “Em thích... màu sắc gì?”

“Hả?” Nàng sửng sốt một chút, “À.... Anh lặp lại lần nữa, tôi không nghe rõ.”

“Này, em cố ý đúng không?” Hấn nghiêng răng nghiêng lợi, toàn bộ nhãn nại đã ném hết xuống biển, sau đó vẫn cần nhắc lại một lần, “Màu sắc em thích.”

Thanh âm của hấn nghe vào lỗ tai có chút lạnh lẽo, tươi cười trên mặt nàng càng thêm rực rỡ, hừ, tức chết hấn xứng đáng, tốt nhất là ra ngoài công tác thêm cả năm nữa, như vậy chờ hấn trở lại hợp đồng cũng sắp hết thời hạn, thật tốt!

Cơ mà người này đang làm cái quỷ gì, sao lại đột nhiên hỏi nàng thích màu sắc nào. Nàng không tiếng động cười trộm, lập tức đem âm điệu điều chỉnh xuống bình thường, “Ừm... Màu tím nhạt.”

Hấn ồ một tiếng, tiếng nói bình thản lại lộ ra một chút căng thẳng: “Em ăn bữa tối chưa?”

“Chưa.” Bên tai nghe thấy tiếng hấn lật giở giấy tờ, nghĩ chắc hấn là đang phê duyệt văn kiện, “Hôm nay mấy giờ em về đến biệt thự? Hiện tại đang làm cái gì?”

Nghe qua như là hỏi không chút để ý, kỳ thật cẩn thận sẽ nghe ra cảm giác áp bách trong những câu từ hấn nói, nàng cắn môi, lo sợ bất an trả lời, “Giữa trưa tôi đi học xong trở về biệt thự, hiện tại đang tìm kiếm chút tư liệu.”

“Chớ quên lời cam đoan ngày đó của em với tôi...” Hấn vừa mới nói một câu, lỗ tai nàng liền nghe thấy tiếng chìa khóa chuyển động, không được rồi, Chỉ Dao đã trở lại, nàng nắm đi động, lo lắng không thôi.

“Mân Mân, cậu làm gì ở ban công thế? Mau tới đây, xem mình mang về cho cậu cái gì ngon.”

Không chút nào cảm kích Chỉ Dao còn trong nhà kêu nàng, nàng hít vào một hơi, dùng sức vỗ vỗ khuôn mặt hoảng sợ tới mức tái nhợt, cố gắng nặn ra khuôn mặt tươi cười, tuyệt đối không thể để Chỉ Dao nhìn ra chút gì.

Lúc nàng đi vào, ngửi thấy một mùi hương, trên bàn đặt hai miếng bánh ngọt, thế này mới cảm giác được bụng mình có chút đói, hôm nay còn chưa ăn cơm chiều.

Một giờ sau, ánh trăng mờ lung lách vào khe hở bức màn, nàng mở to mắt, không buồn ngủ, quay đầu thấy Chỉ Dao ngủ an ổn, tâm tình áp lực.

Nàng giờ tay thấy di động trên đầu giường, không nói một tiếng đã ngắt điện thoại với Doãn Lạc Hàn, dựa theo cá tính của hắn, sẽ phải gọi điện lại đây khởi binh hỏi tội mới đúng chứ, nhưng mà giờ đã là nửa đêm, di động vẫn chưa vang lên tiếng nào.

Có lẽ là nàng đã quá lo xa, kỳ thật hắn căn bản không nghe thấy tiếng Chỉ Dao, cũng không có nghe thấy chuyện nàng gặp Kim Chính Vũ. Đúng rồi, hắn là như thế.

Nàng nghĩ như vậy, yên tâm không ít, một lần nữa đặt điện thoại lên đầu giường, an tâm nhắm hai mắt lại.

Nhưng trong mộng, nàng ngủ cũng không an ổn, mơ thấy nửa đêm hắn đột nhiên xuất hiện trong phòng này, vô tình kéo lấy tay nàng lôi ra ngoài, sau đó Chỉ Dao ở một bên kêu to, “Mân Mân, Mân Mân, rốt cuộc là cậu cùng Lạc ca ca có chuyện gì? Vì sao cậu lại phản bội tôi?”

Nàng muốn giải thích, nhưng là nàng không thể nói, thì ra miệng của nàng bị bịt lại, Chỉ Dao tức giận đến tông cửa xông ta, thì không bao giờ muốn gặp lại nàng...

“Không, không phải như thế, Chỉ Dao.... Chỉ Dao...” Nàng liều mạng lắc đầu, nhìn thấy Doãn Lạc Hàn nhe răng cười, nàng hét to một tiếng ngồi dậy, thì ra là mộng...

Chỉ Dao bị tiếng hét của nàng kêu bừng tỉnh, xoa đôi mắt mơ hồ ngồi dậy: “Mân Mân, cậu làm sao vậy? Làm ác mộng sao?”

“Ừ, là ác mộng, mình không có việc gì. Chỉ Dao, cậu ngủ đi.”

Nàng vươn tay lấy khăn giấy đặt ở tủ đầu giường lau đi mồ hôi trên mặt, một lần nữa nằm xuống.

Nàng kinh ngạc thiếu chút nữa thì sặc nước bọt, “Nếu biết vì sao cậu còn muốn cùng anh ta cùng một chỗ?”

55. Chương 125 - 126

Chương 125 Bước chân bị trói buộc

Đây là vấn đề từ xưa tới nay làm nàng thấy phức tạp, nghĩ thế nào cũng không thông, nếu hắn là vị hôn phu của Chỉ Dao, vì sao Chỉ Dao có thể dễ dàng tha thứ sự tồn tại của người đàn bà khác, tình yêu rất ích kỷ, tuyệt không thể chấp nhận nửa hạt cát, trừ phi Chỉ Dao không thích hắn thật lòng.

Chỉ Dao trong chăn nhẹ nhàng nhích lại gần nàng, “Mân Mân, nói cho cậu một bí mật, mình từng ở ngày sinh nhật hai mươi tuổi đem lần đầu tiên của mình trở thành lễ vật hiến cho Lạc ca ca, nhưng mà anh ấy đương trường cự tuyệt, anh ấy nói muốn giữ lại cho đêm tân hôn.”

“Vì sao? Thế anh ta vẫn chưa lên giường với cậu sao?” Mân Huyền vội vàng lên tiếng, Doãn Lạc Hàn trong miệng Chỉ Dao là chính nhân quân tử, sắc đẹp dâng đến cửa vẫn không lay chuyển, hoàn toàn khác một trời một vực với tình huống mình biết, làm cho người ta không thể tưởng tượng.

Tên kia cứ ba ngày thì có hai ngày xuất hiện trên trang nhất mấy tờ báo giải trí, hôm nay nàng còn nghe được trong cửa hàng bánh ngọt mấy người Tiểu Mẫn bàn tán, báo chí lại đăng gần đây hắn đi công tác Nhật Bản thân thiết với nữ minh tinh điện ảnh nào đó, xảy ra chuyện xấu linh tinh.

“Lạc ca ca nhiều nhất cũng chỉ hôn hai má hoặc trán mình.” Chỉ Dao nhẹ thở dài, nhưng rất nhanh đã quật khởi nói: “Mình biết Lạc ca ca quý trọng mình, anh ấy hiện tại chính là thích chơi bởi vì thôi, anh ấy nói mình quá nhỏ, phải chờ mình trưởng thành, sau khi cùng mình cử hành hôn lễ anh ấy sẽ không như vậy.”

Nghe đến đó thì Mân Huyền không nhịn được nữa, nàng quyết định vạch trần bộ mặt dối trá của Doãn Lạc Hàn, “Anh ta đang lừa dối cậu đó, Chỉ Dao, cậu phải tin tưởng mình, anh ta không phải đối tượng tốt để kết hôn đâu...”

Không dự đoán được thái độ của Chỉ Dao lại kiên định như thế, cô lớn tiếng phản bác Mân Huyền: “Lạc ca ca không gạt mình, anh ấy có quan hệ ái muội với ngôi sao nữ hoặc người mẫu nữ nào thì anh ấy cũng chưa bao giờ giấu diếm mình. Kỳ thật những lời này của cậu, Lạc ca ca đã sớm nói cho mình, anh ấy nói anh ấy không phải người tốt để kết hôn, bốn năm trước anh ấy và mình giải trừ hôn ước, mình không chấp nhận,

từ nhỏ mình đã nhận định anh ấy là một nửa khác của mình, mình chờ làm cô dâu của anh ấy đã hai mươi hai năm.”

“Chỉ Dao...” Mân Huyền cúi đầu không nói, không thể ngờ rằng Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn lại có chuyện xưa phức tạp như thế, nàng vẫn nghĩ rằng Doãn Lạc Hàn lừa gạt tất cả, lại không nghĩ rằng sẽ là như vậy.

Chỉ Dao sực sật mũi, nhẹ nhàng tựa vào vai Mân Huyền, “Mân Mân, có khi mình cũng hiểu được mình rất ngốc, nhưng mà biết làm sao bây giờ? Mình chính là nhận định anh ấy. Từ lúc mình còn nhỏ, mỗi ngày bọn mình chơi cùng nhau, mọi người nói cho mình biết, tương lai mình sẽ gả cho Lạc ca ca. Lớn lên một chút, đến khi mười tám tuổi, bọn mình liền đính hôn, cho nên từ nhỏ đến lớn, mình liền nhận định, không phải là Lạc ca ca mình sẽ không lấy chồng.”

Chỉ Dao nói như vậy, cuối cùng nàng cũng hiểu một chút, có lẽ là chốt dạ đi, hiện tại nàng không dám nói thêm cái gì.

Đến tận cùng là Doãn Lạc Hàn quá giỏi dùng tâm kế công tâm, cố ý bốn năm trước muốn giải trừ hôn ước với Chỉ Dao, hay là hẳn thật sự áy náy với Chỉ Dao mà làm ra quyết định như vậy, nàng nhất thời cũng vô pháp phán đoán được.

Nàng không dám tưởng tượng nếu có một ngày Chỉ Dao biết chuyện giữa nàng và Doãn Lạc Hàn thì sẽ như thế nào, nếu đổi lại là nàng, nàng chắc chắn không thể tiếp nhận được sự thật này, đây là hai lần phản bội, so với phản tử hình còn làm lòng người đau hơn dao cắt.

Lạnh, một cảm giác lạnh lẽo trong ngực, chậm rãi khuếch tán đến toàn thân, cơ thể không khống chế được mà bắt đầu run run, tiếp đó có một khối thân thể nhích lại gần.

“Mân Mân, cậu rất lạnh sao? Có phải cảm lạnh hay không? Mình ôm cậu nhé, như vậy sẽ không lạnh nữa.”

Tiếng nói ngọt ngào của Chỉ Dao vang lên bên tai, hai thân thể mảnh dẻ gát gao dựa sát vào nhau.

Nàng mím môi không ra tiếng, trước mắt bịt kín một tầng hơi nước chua xót, lập tức lại lặng yên bức lui trở về. Thực xin lỗi, Chỉ Dao, nếu có một ngày cậu phát hiện ra mình thương tổn cậu, kỳ thật đó cũng không phải do mình cố ý.

Giả sử lại có một lần nữa lựa chọn cơ hội, nàng thà rằng hy sinh tất cả, cũng sẽ không ký vào bản hợp đồng kia.

Nàng muốn tránh né tất cả, phản kháng kẻ ma quỷ kia, nhưng mà nàng cũng biết rõ, cuối cùng chính mình vẫn sẽ thỏa hiệp, bởi vì có rất nhiều thứ ràng buộc bước chân kiên quyết của nàng, nàng không muốn những đứa nhỏ đáng yêu ở cô nhi viện không còn nhà để về, cũng không bỏ xuống người cha càng ngày càng già cả, bọn họ đều là những người nàng để ý nhất trên thế giới này.

Thực xin lỗi, Chỉ Dao.... Nàng chân thành nói thầm trong lòng, nhẹ nhàng ôm lấy Chỉ Dao.

~***

~~Trong lớp học, giảng viên thao thao bất tuyệt giảng bài trên bục, nhìn bốn phía xung quanh có một ít sinh viên ngồi linh linh tinh tinh, Mân Huyền lặng lẽ với tay vào ba lô, nàng đã đếm không xuể đây là lần thứ bao nhiêu nhìn đi động.

Từ tối hôm qua tới bây giờ, Doãn Lạc Hàn thật sự không gọi điện thoại tới, chân tướng sự việc sẽ đơn giản như mình tưởng tượng sao? Nàng cực độ bất an, vẫn cảm giác có chuyện sẽ phát sinh.

Giảng viên giảng cái gì, một câu nàng cũng không nghe vào đầu, thật ra chương trình học này nàng đã xem xong từ sớm rồi, đi học hay không cũng không còn quan trọng.

Toàn thân vô lực gục lên bàn, dùng bút vẽ lung tung trên giấy, qua một hồi lâu, nàng nhìn thấy cả mặt giấy tất cả đều là tên của người kia, buồn bực vo thành một đoàn ném vào trong ngăn bàn.

Lúc này tiếng chuông tan học cũng vang lên, nàng cúi đầu cầm lấy ba lô, đi ra cổng trường, tầm mắt cúi đầu nhìn mặt đường đột nhiên thấy có đôi chân thon dài thẳng tắp, nàng theo bản năng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm vào một khuôn mặt đẹp trai tuần tú.

Biết hiện tại trạng thái tinh thần của mình không được tốt, nàng muốn lảng tránh Kim Chính Vũ, không tiếng động xoay người, lại bị hắn kéo lại cánh tay từ sau. “Mân Mân, sao ngày hôm qua em lại đột nhiên rời khỏi? Tôi gọi rất nhiều cuộc điện thoại em cũng không tiếp.”

“Tôi...”

“Em làm sao vậy? Bị bệnh sao? Sắc mặt xấu quá.” Hắn vươn tay sờ trán nàng, khuôn mặt tuần tú hiện lên vẻ thân thiết, “Muốn đi bệnh viện không?”

“Không cần, khả năng vì tôi đã đói bụng, trước kia tôi thường xuyên như vậy, ăn một chút gì là tốt rồi.” Nàng miễn cưỡng cười cười, chỉ vào một nhà ăn cách đó không xa, “Kim Chính Vũ, cậu mời tôi đi ăn đi.”

“Em xác định em không có việc gì?” Hàng mi thanh tú của hắn hơi hơi nhăn lại, vẫn còn chút lo lắng.

Chương 126 Ngụy cơ bốn phía

“Đã nói không có việc gì rồi mà.” Nàng phồng má, coi như không có việc gì hai tay chống hông, “Kim Chính Vũ, rốt cục thì cậu có muốn mời tôi ăn cơm trưa hay không?”

“Ăn nói hung dữ như vậy, xem ra là thật không có việc gì.” Hắn một mặt nói thầm, một mặt kéo nàng chạy đến nhà ăn kia, “Đi nhanh đi, đại tiểu thư, lát nữa em ăn nhiều quá cũng không được nói có quen biết tôi, vì tôi không có nhiều tiền trả.”

“Hừ, quý hẹp hòi. Ngày hôm qua ai nói tôi chấp nhận lời mời vào làm việc ở tòa soạn tạp chí, phải mời khách ăn mừng, bữa cơm này coi như là cậu mời bù lại.” Nàng không khách khí phản bác trở về.

Hắn chẹp chẹp miệng, nhin không được thâm oán, “Em còn nói tôi, ngày hôm qua em thật khó hiểu, rõ ràng nói qua điện thoại buổi tối đi ăn mừng, em lại đột nhiên ngắt điện thoại với tôi, sau em lại đi khách sạn chờ tôi, kết quả khi tôi từ bãi đỗ xe đi ra, em đã rời khỏi...”

“Được rồi, tôi nhận sai còn không được sao!”

Nàng nhanh miệng giải thích, có một hai việc nhỏ mà nói mãi không ngừng, Kim Chính Vũ thật là đồ lòng dạ hẹp hòi, nàng bất mãn nói thầm với bóng dáng hắn.

Ai ngờ lỗ tai của Kim Chính Vũ lại thính như thế, đi được vài bước, đột nhiên quay đầu lại, híp mắt nhìn nàng, “Miệng em đang nói cái gì? Nói bậy tôi hả?”

“Tôi nào có nói bậy anh cái gì, đi nhanh đi, bụng tôi đói quá. Tuy rằng không phải nhà ăn cao cấp, nhưng mà món cơm Dương Châu ở đó đặc biệt ngon, nếu không đi thì không còn chỗ.” Nàng đáp qua loa tặc trách, nhanh chóng kéo tay hắn chạy hướng nhà ăn.

“Thật sự ngon sao?” Hắn ngẩng đầu nhìn quán ăn trang hoàng bình thường, toát ra một tia nghi vấn.

“Đương nhiên rồi, tôi cam đoan cậu nếm qua một lần sẽ đi lần thứ hai.” Nàng nghiêm trang đáp, còn vươn thêm một ngón tay cái.

“Vậy thử xem xem.” Kim Chính Vũ thoạt nhìn đã có vẻ tin nàng, mặc nàng lôi kéo chạy sang đường.

Đôi môi duyên dáng không khỏi nhếch lên, nàng lộ ra vẻ mặt thư thái tươi cười.

So với Doãn Lạc Hàn âm trầm, tiểu tử Kim Chính Vũ này dễ đối phó hơn, cùng hắn một chỗ, tâm tình của nàng cho dù có tối tăm thế nào, chỉ cần cùng hắn tán gẫu không đến hai câu liền mây tan nắng lên, giống như một cơn gió ấm áp thổi qua cõi lòng lo lắng, chỉ lưu lại hơi thở ấm áp.

Nếu có thể, nàng thật muốn làm bạn cả đời với hắn.

Hai người vừa đi vừa tranh cãi hoàn toàn không chú ý tới phía sau có một chiếc Chevrolet màu đen lặng yên bám theo không tiếng động, cửa xe hạ xuống một nửa, lộ ra một khuôn mặt băng hàn lạnh lùng, không ngừng tản ra lãnh khí quý dị lại âm trầm...

Sau khi hai người chọn chỗ ngồi xuống, cơm trưa bùng lên, nàng còn đang sững sờ, khuôn mặt đẹp trai của Kim Chính Vũ càng lúc càng phóng đại trước mặt, ý cười trong mắt nhiễm thêm chút trêu chọc.

“Em nhìn chăm chăm tôi làm cái gì? Lại còn cười đến vẻ mặt cổ quái, hay là bắt đầu thâm mến tôi rồi? Nếu là như thế, em có thể nói thẳng, tôi sẽ không cười em đâu.”

Tiểu tử này thật đúng là tự kỉ, nhưng nàng đã có hệ thống miễn dịch tuyệt đối với loại đàn ông ong bướm lả lơi này, dùng thìa hưng hăng xúc một miếng cơm rang Dương Châu, hai má nàng phồng lên tròn tròn.

Hắn vui vẻ nhìn bộ dáng nàng ăn, ý cười trong mắt càng sâu, “Con gái có dáng người khô quắt như em phải nên ăn nhiều một chút, buổi tối tôi mời em đi ăn đồ Hàn Quốc nhé...”

Nàng tự động loại bỏ vẻ trước của câu, chỉ lo vui đầu vào ăn, trong óc chui vào mấy từ, đồ ăn Hàn Quốc?

“Cơm nước xong sớm một chút rồi về biệt thự, đến lúc đó lại gọi điện thoại cho tôi.” Thanh âm của hắn ở đầu bên kia vẫn bình tĩnh không gợn sóng như cũ.

“Được rồi, tôi đã biết.” Nàng nhu thuận trả lời, chờ hắn cúp điện thoại trước, tối hôm qua chắc là hắn không có nghe thấy gì, xem ra hết thấy lại bình an vô sự.

Ngồi thẳng lưng lại, nàng ngẩng đầu lên giả bộ như không có việc gì cầm lấy thìa, tiếp tục ăn cơm rang trên bàn. Kim Chính Vũ đã bắt đầu dùng khăn giấy lau miệng, xem ra hắn đã ăn đủ no.

“Mân Mân, đã là thứ chín mười chín.”

Đĩa cơm rang trên bàn ăn đã vơi vơi, nàng buông thìa, nuốt xong thức ăn còn trong miệng, lại là một con số kỳ quái, nàng quyết định bây giờ phải hỏi cho rõ ràng, bằng không nàng sẽ nghĩ tiểu tử này với số học có chút thần kinh không bình thường.

“Kim Chính Vũ, sao cậu cứ nói mấy con số kì kì quái quái trước mặt tôi, rốt cuộc là có ý gì?”

Hắn nhìn thoáng qua nàng, khuôn mặt đẹp trai tràn ngập thất vọng, “Em không nhớ lời em đã từng nói sao? Thì ra trong trí nhớ của em không còn lưu lại chút dấu vết gì về tôi. Xem ra căn bản là em không để ở trong lòng, nhưng mà tôi còn ngây ngốc nghĩ đến em còn nhớ rõ. Tôi thật sự là thẳng ngốc...”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của hắn đầy hối hận bị thương cùng cô đơn, hắn nói nàng quên, nhưng vì sao không có chút ấn tượng nào, chẳng lẽ trước kia bọn họ đã quen biết nhau sao?

Sau khi thành niên nàng liền dọn đến ở Lăng trạch, trước đó thì nàng vẫn ở cô nhi viện mà, căn bản không có khả năng tiếp xúc với người sinh ra ở Hàn Quốc như Kim Chính Vũ, có thể hắn nhận sai người hay chẳng?

“Kim Chính Vũ, nhất định là có hiểu lầm gì đó, trước đây tôi thật sự chưa thấy qua cậu.”

56. Chương 127 - 128

Chương 127 Không chỗ để đi

Những sợi tóc màu nâu vàng che khuất hai tròng mắt, ngón tay thon dài cầm lấy khăn giấy được gấp chỉnh tề chà lau miệng từng chút một, bờ môi mơ hồ lộ ra mấy phần chua xót.

“Mân Mân, ăn no sao? Chúng ta đi thôi.”

“Kim Chính Vũ...” Nàng yên lặng nhìn hắn không đứng dậy, nàng không thể phán đoán hắn làm sao vậy. Kim Chính Vũ khác thường như thế, ánh mắt chứa tuyệt vọng không thể giấu diếm.

Chẳng lẽ thật là chính mình quên cái gì sao? Nàng lại tự hỏi, trước đây nàng không bị mất trí nhớ, não bộ cũng chưa từng bị thương.

“Buổi chiều không phải em muốn đi cửa hàng bánh ngọt sao? Tôi lái xe đưa em đi.”

Hắn một phen kéo nàng chạy ra nhà ăn, nàng miễn cưỡng bắt giữ đến khuôn mặt nhìn nghiêng với đường cong lưu sướng của hắn như được bao phủ một lớp màn che u ám, hình như hắn có rất nhiều lời muốn nói cùng nàng, nhưng cuối cùng nàng lại không nghe đến cái gì cả.

Trong khoảnh khắc đi xuống cầu thang của nhà ăn, nàng đột nhiên cải biến chủ ý, lôi kéo hắn dừng lại, “Kim Chính Vũ, hôm nay tôi sẽ không đi cửa hàng bánh ngọt. Chúng ta tìm một quán cà phê, cậu kể hết mọi chuyện quá khứ cho tôi biết đi. Nếu thật sự là trước đây tôi từng nói gì đó với cậu nhưng không thực hiện, xin cậu nhắc nhở tôi một chút, tôi nghĩ tôi sẽ chậm rãi nhớ lại.”

Hắn chậm rãi quay người lại, trên mặt lộ ra nụ cười vô tội, “Nào có nói chuyện xưa gì đâu? Em suy nghĩ nhiều quá rồi.”

“Không phải cậu nói tôi quên gì đó sao? Tôi nghĩ nếu cậu khẳng định như vậy, tôi...”

Nhất thời nàng cũng bị hắn làm hồ đồ, rốt cuộc trước đây đã từng xảy ra chuyện gì nhỉ.

Một tay hắn chặn môi nàng, ngăn nàng nói tiếp, “Mân Mân, hãy quên đi, coi như tôi cho tới bây giờ chưa từng nói cái gì.”

“Không được! Kim Chính Vũ, cậu nhất định phải nói cho tôi chân tướng sự việc, cứ kiểu nói một nửa giấu một nửa thế này, tôi thật sự sắp nổi điên. Cậu nói cho tôi biết đi.” Nàng túm lấy ống tay áo của hắn, ánh mắt kiên định không cho hắn hoài nghi.

Hắn do dự một lúc, mi mắt hơi nâng lên, “Em thật muốn biết sao?”

“Ừm.” Nàng khẳng định gật đầu.

Tiếng chuông di động vang lên, hắn mở di động vẫn nắm trong tay, nghiêng người, lúc tiếp nghe sắc mặt có chút ngưng trọng, nghe thấy cuộc nói chuyện là về công việc, nói một hồi lâu, hắn mới cúp máy.

Hắn hơi chau mày, khẽ nói một tiếng, “Mân Huyền, chuyện kia chắc là không kịp nói vào hôm nay, ngày khác đi. Buổi chiều công ty còn có một hội nghị cần tôi tham gia.”

“Được rồi, vậy ngày khác, nhớ rõ anh phải nói hết mọi chuyện với tôi.” Nàng chậm rãi buông hắn ra, trên mặt rốt cục cũng nở nụ cười, “Vậy cậu đi trước đi, tôi sẽ về một mình.”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, bước nhanh ra xe thể thao màu đỏ, nàng kéo chặt ba lô trên lưng xoay người, nghe thấy phía sau hắn lớn tiếng kêu tên mình, vội vàng quay đầu lại.

“Mân Mân, đêm nay có thể tôi bận đến bảy giờ gì đó, em có thể đến khách sạn quốc tế Diệc Phàm đón tôi sao?”

Thân hình hắn đưa lưng về phía mặt trời, cách hắn chỉ có vài chục bước, nàng lại thấy không rõ mặt hắn, trái tim không hiểu sao co rút đau đớn một chút.

Doãn Lạc Hàn còn chưa trở về, dù sao cũng không có việc gì, nàng nghĩ ngợi một lát, lớn tiếng trả lời: “Được, tôi sẽ tới đón cậu đúng giờ.”

Ánh mặt trời chói lên, nàng rốt cục thấy rõ hắn mỉm cười rất đẹp, vẫy tay với nàng, hai tay mở cửa xe, một bước nhảy lợi hại, thân ảnh cao lớn của hắn đã chuẩn xác ngồi vào trong xe.

Nàng lùi về sau vài bước, rẽ vào một góc đường, tâm tình cũng vui vẻ hẳn lên, thời gian còn sớm, cũng không cần phải bắt xe bus, cứ đi tản bộ như thế này cũng rất ổn.

Nàng theo ngã tư một đường đi đến cửa hàng bánh ngọt, hồn nhiên không phát hiện đằng sau có một chiếc Chevrolet màu đen bám theo.

Đến cửa hàng bánh ngọt, đẩy cánh cửa thủy tinh ra, quản lý như hồn ma đứng đằng sau cửa, nàng hoảng sợ: “Quản lý, bác làm sao vậy?”

Quản lý vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng, “Mân Huyền, sao cháu lại tới đây, buổi sáng có người gọi điện thoại nói cháu từ hôm nay trở đi không đi làm, vừa vặn buổi sáng bác đã thuê người khác rồi.”

“Quản lý, ý của bác là nói công việc của cháu đã có người khác làm rồi?” Nàng không thể tin vào lỗ tai của mình, ai tự chủ trương giúp nàng xin nghỉ, Kim Chính Vũ hay là Chỉ Dao? Không có khả năng, cả hai người bọn họ đều không có lý do gì giúp nàng làm quyết định này.

“Một người tên là từ Bang, anh ta nói nếu cháu hỏi đến, liền nói ra tên này, cháu sẽ biết.”

“Từ Bang?” Nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tên này trực tiếp đại diện cho Doãn Lạc Hàn.

“Quản lý, hôm nay cháu lau nơi này ba lần, bác xem còn muốn rửa sạch thế nào?” Một cô gái cầm lau chịu khó chạy tới, xem ra đối phương là người làm vệ sinh mới được thuê đến.

“Góc nơi đó vô cùng bầy bừa, cháu dọn dẹp một chút, còn có nơi đó...” Quản lý lấy tay chỉ các góc, giao cho cô gái mới tới.

Nàng ngơ ngác lùi về sau từng bước, cúi đầu chạy ra khỏi cửa hàng bánh ngọt, nghĩ để về sau không bao giờ có thể tới nơi này làm việc, tất cả đều do Doãn Lạc Hàn giữ trò quỷ. Sao hắn có thể làm như vậy? Dựa vào cái gì? Hắn làm như vậy chẳng phải là bắt nàng thất nghiệp, từ giờ trở đi bắt đầu lấy không khí ăn sao?

Nàng phẫn nộ lấy ra điện thoại di động, mười một con số mới nhấn được một nửa, ngón tay cũng không ấn nổi nữa. Nàng hỏi, hắn chắc chắn sẽ thừa nhận, lúc đó thì làm thế nào tiếp? Mọi thứ của nàng đều do hắn nắm trong tay, có thể bóp chết nàng dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Nàng cầm di động, mờ mịt đứng trên đường cái, nhìn cảnh tượng mọi người vội vàng qua đường, bước chân của ai cũng rất kiên định, bọn họ đều đang cố gắng dốc sức vì cuộc sống của mình, còn nàng thì sao?

Tuy nói tiền lương chỗ cửa hàng bánh ít, nhưng vẫn là một công việc ổn định, nhưng hiện tại ngay cả việc đó cũng không còn, lúc này nàng cảm thấy như một đứa trẻ không chỗ để đi, cảm thấy lửa giận phừng phừng.

Tất cả đều do kẻ ma quỷ kia ban tặng, nàng hận hắn, thật thật hận. Làm sao có thể thoát khỏi hắn đây? Đây là vấn đề gần đây nàng thường xuyên tự hỏi.

Công việc đã mất, hiện tại chỉ có thể về nhà, nắng giữa mặt lên trời thở dài, cả người không còn chút sức lực nào, bước từng bước một gian nan hướng về nhà.

Nhà? Đúng vậy, bất tri bất giác, nàng đã coi căn phòng thuê tạm thời kia trở thành nhà của mình, nếu không có Doãn Lạc Hàn, nếu nàng không phải tình phụ của hắn, nàng thật muốn ở nơi đó mãi mãi.

Chương 128 Ma quỷ buông xuống

Nếu bây giờ nàng có một số tiền, có thể mua cô nhi viện khỏi tay hắn, như vậy nàng sẽ không còn phải sợ kẻ ma quỷ kia, từ nay về sau thoát khỏi khống chế của hắn.

Số tiền trong chi phiếu chỉ đủ làm số lẻ của con số trên trời kia, con đường duy nhất trước mắt nàng cũng chỉ có phần công tác khó khăn lắm mới tìm được.

Mặc kệ hắn có biết nàng nhận lời mời làm việc của tạp chí hay không, tóm lại nàng nhất định sẽ quý trọng gấp bội cơ hội này, quyết không thể làm cho hắn lại phá hư.

Đi ngang qua siêu thị, nàng thuận tiện mua chút hoa quả Chỉ Dao thích ăn, chạy đến dưới lầu, hai chân nặng như đeo chì, đi lên một bậc thang lại đến một bậc thang, lấy chìa khóa từ túi quần mở cửa ra, bất ngờ nghe thấy tiếng TV từ trong phòng truyền ra, Chỉ Dao ở nhà.

“Mân Mân, cậu đã về rồi, mau mau đến xem chương trình ca nhạc giải trí, hay lắm đó, còn có Super Junior mình thích đây.” Chỉ Dao ngồi trước TV, vừa ăn đồ ăn vặt vừa hưng phấn kêu.

Nàng thật sự không có tâm tình nào, mang túi hoa quả đi vào phòng bếp, “Chỉ Dao, cậu cứ xem đi, mình làm một phần salad hoa quả.”

“Tốt quá, mình thích nhất ăn hoa quả.” Chỉ Dao vỗ tay, trong giọng nói mang theo nụ cười vui vẻ.

Thực hâm mộ Chỉ Dao cả ngày có thể vô ưu vô lự, Mân Huyền cười khổ lấy từng quả ra khỏi túi ni lông, chỉ chốc lát phòng bếp để đầy táo, lê tuyết hoa, dưa mật, đu đủ xanh, khế, nàng rửa sạch, sau đó cắt một phần tư, rồi lại cẩn thận đem cắt lát tất cả. Trong một chiếc bát thủy tinh trong suốt, rót rượu hoa quả vào, giấm trắng, muối, khuấy đều, sau đó đổ tất cả hoa quả vào ngâm.

Ngâm cứ như vậy nửa giờ, nàng rửa sạch tay rồi dùng khăn mặt sạch sẽ lau, ánh mắt đảo qua một chiếc Chevrolet xa hoa dưới lầu, nơi này là khu dân cư bình thường, sao lại có chiếc xe cao cấp như vậy nhỉ?

Nghi vẫn vừa mới thoáng qua đầu, đã bị thanh âm của Chỉ Dao hấp dẫn: “Khanh khách... Mân Mân, Mân Mân, mau đến xem nào.... Thật sự... rất buồn cười.... Cậu mau xem..... ha ha ha....”

Nàng chạy vào phòng, Chỉ Dao ngồi dưới chiếc thảm trải sàn in hình phim hoạt họa, nàng lập tức ngồi xuống bên cạnh Chỉ Dao. Qua hai mươi phút, lực chú ý của nàng căn bản không thể tập trung được, hoàn toàn không biết TV đang trình chiếu cái gì.

Chiếc xe vừa nãy có thể là Doãn Lạc Hàn không? Trong lòng bất an, nàng dứt khoát đứng lên. Một lần nữa chạy về phía trước cửa sổ, lộ đầu tìm chiếc xe kia, đã không thấy đâu.

Nàng thở ra một hơi, bây giờ hẳn còn ở Nhật Bản mà, sao có khả năng xuất hiện ở trong này được, nàng cười thầm chính mình quá đa nghi, lập tức vứt hoa quả ra để rửa nước, lấy đến một chiếc đĩa sứ sạch sẽ, bỏ trái cây vào đó, rắc đường trắng cùng thêm dầu trộn salad, một đĩa salad hoa quả liền hoàn thành.

“Chỉ Dao, đến ném thử.” Nàng bưng bàn đi vào phòng, ngồi trên thảm hình hoạt họa, đem hoa quả đặt lên bàn trà trước mặt.

“Ăn ngon, rất ngọt.” Chỉ Dao nhấm nháp vài miếng dưa mật và khế, khen ngợi không chút keo kiệt.

“Thích ăn về sau mỗi ngày làm cho cậu.” Nàng cũng thuận tay cầm lấy một miếng đu đủ xanh nhét vào miệng.

Lúc này có tiếng đập cửa vang lên.

“Mân Mân, nhanh đi mở cửa.” Chỉ Dao nhắc nhở nàng, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào màn hình TV.

Mân Mân cười cười, đứng dậy, Chỉ Dao sắp tốt nghiệp đại học rồi, còn thích mấy thần tượng này, thật sự là đứa nhỏ mãi không chịu lớn. Nhưng mà ai gõ cửa vậy nhỉ?

“Mân Mân, mình phát hiện mình không mang theo bộ váy Channel thích nhất, hôm nay gọi điện thoại trở về, có thể là người hầu nhà mình đưa quần áo lại đây.”

Thì ra là như vậy, nàng đánh mất nghi hoặc, đứng dậy ra khỏi phòng, đi ra mở cửa.

Đôi mắt không chút để ý vừa nhìn thấy người mới tới, đồng tử lập tức phóng đại, bộ quần áo âu phục màu đen vừa người khắc họa thân hình cao lớn hoàn mỹ cường tráng, nàng trừng lớn ánh mắt nhìn thân ảnh như trên trời giáng xuống trước mặt, “Là anh?”

“Sao thế? Đối với sự xuất hiện của tôi, em thực kinh ngạc?” Doãn Lạc Hàn lạnh lẽo nhếch môi, chân dài lướt qua người nàng đi vào trong phòng, thân ảnh cao lớn đứng trong phòng khách nhỏ hẹp, nháy mắt liền cảm giác được bầu không khí loạng ra.

Hắn đã trở lại, sao hắn có thể trở lại nhanh như vậy? Nàng kinh hoảng không biết làm như thế nào cho phải, nhưng nhanh chóng bắt buộc chính mình phải trấn tĩnh, nếu hắn có thể tới nơi này, nàng biết tất cả đã bị bại lộ, đơn giản không thể giải thích, nhưng Chỉ Dao còn ở trong buồng...

Nàng đột nhiên ý thức được điểm ấy, hít vào một ngụm khí lạnh, nghiêng tai lắng nghe tiếng TV còn huyền ảo, không biết Chỉ Dao có nghe thấy thanh âm trong phòng khách hay không.

“Ha ha... Buồn cười quá..... Người kia thế nhưng lại ngã xuống như vậy.... ha ha....” Chỉ Dao vừa xem TV vừa cười ha ha, thoạt nhìn cô ấy không nghe thấy điều gì dị thường trong phòng khách.

Hắn híp con người đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm nàng, như là căn bản không hề lo lắng Chỉ Dao sẽ bước ra, khoe môi hơi nhếch lộ ra một chút tà ác tùy ý.

Nàng biết hẳn đang chờ chính mình cầu hắn, nhẹ nhàng cắn lấy môi, người này thật sự đáng giận, nàng sẽ không như hắn mong muốn.

“Tôi không giấu diếm trước mặt Chỉ Dao tôi có bao nhiêu đàn bà, nếu cô không ngại, tôi nghĩ tôi có thể nói cho Chỉ Dao, cô hiện tại là”

57. Chương 129 - 130

Chương 129 Trừng phạt như thế nào

“Là Lạc ca ca.... Là giọng của Lạc ca ca....” Trong phòng vang lên tiếng Chỉ Dao hét lên hưng phấn dị thường.

Cả người Mân Huyền không ngừng run rẩy, mồ hôi lạnh theo hai má chảy xuống dưới, nàng liều mạng vặn vẹo cổ tay bị nắm chặt, quật cường cắn môi hạ quyết tâm không đi cầu hãn, nhưng mà Chỉ Dao sắp lao ra khỏi phòng, mà hãn cũng làm bộ như không có việc gì cầm lấy tay cổ tay nàng không buông, nàng biết chính mình không đấu lại hãn, thật sự là không đấu lại hãn được, nàng không thể không lựa chọn thỏa hiệp.

“Tôi.... Tôi cầu anh.... Cầu anh buông ra.... Tôi sai lầm rồi.... Tôi không nên đối gạt anh.... Anh muốn trừng phạt tôi như thế nào đều được.... Chỉ cầu anh đừng làm cho Chỉ Dao nhìn thấy tất cả... Cầu anh....”

Nàng đau khổ cầu xin, ném tự tôn xuống, dùng ánh mắt cầu xin nhìn khuôn mặt lạnh lùng của hãn, nàng không muốn làm thương tổn Chỉ Dao, thật sự không hề muốn....

“Tốt nhất nhớ kỹ lời cô vừa nói. Ngắm lại xem tôi sẽ trừng phạt cô như thế nào....” Giọng nói ý vị thâm trường của hãn thốt ra khỏi đôi môi mỏng, lạnh lẽo như lưỡi dao sắc bén đâm vào thân thể nàng.

Cổ tay nàng bị buông lỏng ra, thoáng chốc chân nàng mềm nhũn, lảo đảo rút lui dựa vào vách tường phía sau, tiếng bước chân dồn dập chạy ra cửa phòng.

“Lạc ca ca, Lạc ca ca, thật là anh....” Chỉ Dao chống vào khung cửa, vui sướng kêu lên.

“Chỉ Dao....” Đường cong trên khuôn mặt lạnh lùng kia lập tức liền trở nên dịu dàng, hãn xoay người sang nơi phát ra tiếng nói của Chỉ Dao, lộ ra khuôn mặt tươi cười hiếm có khó gặp.

Chỉ Dao phảng phất như một con bướm nhào vào lòng Doãn Lạc Hàn, dùng sức cọ cọ đầu vào ngực hãn, “Lạc ca ca, sao anh lại đột nhiên trở về sớm hơn, cũng không nói một tiếng, em còn đi sân bay đón anh.”

Hãn vuốt tóc Chỉ Dao, trên mặt lộ ra nụ cười mềm mại, “Không cần công chúa đi đón anh, anh vừa xuống máy bay liền đi nơi này đón em.”

Nhìn thấy hình ảnh trước mặt, không biết vì nguyên nhân gì, trái tim đau như kim châm, nàng không rõ, nàng thật sự không rõ, vì cái gì Doãn Lạc Hàn đối xử với nàng và Chỉ Dao lại có khác biệt lớn đến thế, hãn thật sự chán ghét chính mình như vậy sao?

“Lạc ca ca, anh đi đón em? Muốn đón em về nhà sao? Ngày mai em mới trở về có được không? Em vừa mới đến nhà Mân Mân không lâu, còn chưa có chơi đủ mà.” Chỉ Dao trừng lớn mắt, không thuận theo mà nhéo âu phục của hãn.

Mân Huyền cúi đầu, không nói không rằng, tận lực làm mình thành người vô hình, như vậy Chỉ Dao sẽ không chú ý tới vẻ mặt thống khổ lúc này của nàng.

“Trước khi đến anh đã gọi điện cho anh trai em, anh ấy nói chỉ đồng ý em ở đến khi anh trở về mới thôi, hiện tại anh đã trở về rồi, em đương nhiên cũng phải về nhà.”

Thanh âm mềm nhẹ của hãn lại ẩn chứa sự kiên quyết không thỏa hiệp, Mân Huyền nắm chặt tay, mặc móng tay đâm vào da thịt, nàng biết vì sao hãn lại như vậy, nếu tiếp tục để Chỉ Dao ở nơi này, như vậy nàng liền thoát khỏi bàn tay hãn, câu nói muốn trừng phạt nàng hãn vừa nói cũng sẽ không còn ý nghĩa nữa.

Hãn thật đáng sợ, vô luận nàng muốn thoát khỏi như thế nào, kết quả rồi cũng phát hiện mình cuối cùng vẫn rơi vào tay hãn, nàng giống như một con cá vô lực giẫy dụa mãi mãi trốn không thoát thiên la địa võng hãn tỉ mỉ bố trí.

Cứ việc có chút không tình nguyện, nhưng Chỉ Dao vẫn ngoan ngoãn gật đầu, “Được rồi, Lạc ca ca, vậy anh chờ em một lúc, em đi thu dọn chút đồ, hành lý cứ đặt ở nơi này, ngày mai em bảo người hầu lại đây lấy về.”

“Chỉ Dao, mình giúp cậu.” Mân Huyền vội vàng lên tiếng, nói xong lại không nhìn bọn họ, buồn đầu chui vào buồng, nàng không muốn trong lúc Chỉ Dao thu thập lại phải tiếp tục đối mặt Doãn Lạc Hàn.

Chỉ Dao mang đồ đến cũng không nhiều, lát sau đã thu dọn xong xuôi, hai va ly hành lý đặt trong phòng khách, Chỉ Dao quay đầu kéo tay Mân Huyền, “Mân Mân, mình về trước, hành lý cứ đặt ở cậu nơi này, ngày mai....”

“Chỉ Dao, không cần phiền toái bạn em.” Doãn Lạc Hàn nghiêng người mở cửa ra, nhất thời có vài người giúp việc nữ xuất hiện trong phòng khách.

Mân Huyền nhận ra là vài người giúp việc trong nhà Chỉ Dao, không thể tưởng tượng được động tác của hắn lại nhanh chóng đến thế, đem những người này gọi tới. Nữ giúp việc lưu loát kéo va ly hành lý xuống lầu.

Chỉ Dao lục túiLVmột thoáng, kinh ngạc kêu lên một tiếng, “Á, đồ trang điểm của mình quên mang.” Nói xong liền xoay người vào buồng trong tìm kiếm.

Vốn Mân Huyền muốn theo sau, lại bị ánh mắt sắc bén Doãn lạc Hàn trói chặt bước chân. Đợi cho Chỉ Dao đi vào nhà vệ sinh, nàng theo bản năng lùi lại mấy bước.

“Một hồi cô hẳn là biết làm như thế nào.” Hắn lạnh lẽo nghiêm mặt lại, khẩu khí cường ngạnh ra lệnh, “Nửa giờ.”

Hắn nóng lòng kêu Chỉ Dao dọn về nhà, đương nhiên nàng liếc mắt một cái sẽ hiểu ra ý đồ của hắn, hắn đang ám chỉ nàng chờ sau khi bọn họ đi rồi đi sau, thu thập này nọ trở về biệt thự, hắn chỉ cho nàng nửa giờ thời gian.

“Đồ đạc này nọ của mình thu dọn xong rồi.” Chỉ Dao chậm rãi đi ra từ nhà vệ sinh, kéo khóa túiLVlại.

Mân Huyền quay mặt nhìn khuôn mặt tinh thuần không biết gì cả của Chỉ Dao, giờ phút này nàng cỡ nào muốn giữ Chỉ Dao lại, xin cô ấy ở lại, chẳng sợ.... Cho dù ở lại một đêm, như vậy ít nhất nàng có thể an toàn vượt qua đêm nay, nhưng Doãn Lạc Hàn ở trong này, ánh mắt sắc bén đông lạnh từ sau lưng đâm thẳng vào xương cốt, nàng không thể nói ra nửa câu.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Chỉ Dao vẫy tay tạm biệt với nàng, cô gái nhỏ kéo cánh tay hắn, biến mất ở cửa.

Tiếng bước chân ở hàng hiên dần dần đi xa, nàng nhảy dựng lên, hắn chỉ cho nàng nửa giờ, hắn bắt nàng nửa giờ sau phải quay lại biệt thự.

Nàng luống cuống tay chân bắt đầu thu thập đồ đạc, đem quần áo trong tủ nhét lung tung vào trong rương, nàng chỉ thu thập một ít đồ dùng rồi khóa cửa bỏ chạy xuống lầu.

Vẫy tay đón taxi, nói ra địa chỉ, nhìn trước mắt thời gian còn lại hai mươi phút, hỏi lái xe một chút về đường xá thời gian, trong vòng hai mươi phút đuổi tới biệt thự hẳn là không thành vấn đề.

Nàng yên tâm không ít, kết quả trên đường lại gặp kẹt xe, ước chừng tắc gần mười lăm phút, nàng nóng lòng như lửa đốt, lúc đuổi tới biệt thự đã là hơn một giờ sau đó.

~~***

Chương 130 Giá trị của một đồng

Nàng yên tâm không ít, kết quả trên đường lại gặp kẹt xe, ước chừng tắc gần mười lăm phút, nàng nóng lòng như lửa đốt, lúc đuổi tới biệt thự đã là hơn một giờ sau đó.

Mở cửa lớn, ngẩng đầu nhìn thấy chiếc xe thể thao trước cửa biệt thự, hắn đã trở lại.

Nàng không biết như thế nào cho phải, mỗi một bước đi lên phía trước đều là sợ hãi sắp hỏng mất, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Lần trước nàng chỉ phản bác hắn vài tiếng, hắn liền thiết kế nàng đi câu lạc bộ, đem nàng thành hàng hóa giá rẻ mặc cho người khác đập hư.

Đó là sự trừng phạt nghiêm khắc hẳn dành cho nàng, mỗi lần nàng nhớ tới vẫn toàn thân lạnh run.

Mà hiện tại, nàng ruồng bỏ lời cam đoan với hắn trước khi đi công tác, tự tiện rời đi biệt thự, hẳn sẽ không bỏ qua cho nàng, hẳn sẽ nhục nhã nàng hết lòng hết sức. Lần này hẳn sẽ giở trò gì đây, nàng thật sự không dám tưởng tượng.

Bình thường hẳn lái xe trở về đều lái vào trong ga ra, nhưng hôm nay.... Khi nàng lướt qua chiếc xe trước cửa biệt thự, một ý niệm lóe lên trong đầu, chẳng lẽ hẳn lại muốn mang nàng đi câu lạc bộ sao?

Không! Nàng hoảng sợ kêu gào trong lòng, lần đó trải qua đã để lại cho nàng một vết thương không thể xóa nhòa, nếu thật sự sẽ như vậy, lần này sẽ không lại có người tới cứu nàng.

Nàng bước lên bậc thang, gió lạnh len qua lớp vải mỏng manh, cửa sổ trong suốt sát đất in bóng dáng của hẳn đang chạy tới chỗ nàng, nàng biết chính mình không thể thoát khỏi.

Cho dù bây giờ chính mình xoay người chạy trốn, đứa nhỏ ở cô nhi viện sẽ ra sao? Ba ba trong ngực sẽ làm sao bây giờ? Nàng không thể ích kỷ đến nhẫn tâm vứt bỏ bọn họ.

“Đứng ở bên ngoài làm gì? Tiến vào?”

Bên tai vang lên âm thanh cảm tức của hẳn, cánh tay bị túm mạnh đi qua, hình như trong tay hẳn nắm một vật gì đó vừa cứng vừa lạnh, nàng bị cửa vào tay đau đớn, cả người bị hẳn kéo vào đại sảnh.

“Nữ nhân chết tiệt, không phải hạn em nửa giờ đến sao? Hiện tại đem va ly mang lên đi.” Hẳn không kiên nhẫn gầm nhẹ, khẩu khí cứng rắn trực tiếp ra lệnh cho nàng.

Nàng cúi đầu không ra tiếng, máy móc xoay người, đi từng bước lên cầu thang.

Trở lại phòng, nàng ngơ ngác ngồi trên ghế, nàng biết hẳn đang đợi chính mình, nàng không muốn đi xuống, không muốn bị hẳn mang đi câu lạc bộ.

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra, nàng kinh hoảng nhảy dựng lên khỏi ghế, theo bản năng lùi dần về ban công.

Nàng biết hẳn chán ghét chính mình, vô tình tra tấn nàng là niềm vui lớn nhất của hẳn. Nếu đây là điều hẳn muốn nhìn thấy, như vậy, nàng thà rằng có tôn nghiêm mà chấm dứt tất cả, cũng không nguyện bị hẳn kéo đi cho tên đàn ông khác chà đạp.

“Em chạy ra ban công làm gì?”

Hắn cởi áo khoác trên người, cổ áo hơi lộ ra vòm ngực màu đồng, quần áo trong màu đen đã được xắn lên.

“Không!” Nàng lắc lắc đầu, lui lại sau vài bước, “Anh lại muốn trừng phạt tôi như thế nào?”

“Em đang nói cái gì? Em lại đây, tôi có một thứ cho em.”

Hắn vươn tay phải về phía nàng, lòng bàn tay hình như có gì đó lóe lên, trong phòng ngủ không bật đèn, chỉ có đèn đường ngoài cửa sổ len lỏi chiếu vào.

“Ha ha... Anh muốn gạt tôi đi qua.” Nàng thống khổ cười, nhìn hẳn tới gần nàng, nàng không ngừng lui về phía sau, “Tôi biết anh chán ghét tôi, anh muốn tra tấn tôi đúng không? Chắc là anh muốn diễn lại trò cũ chứ gì, đem tôi đưa cho người khác nhục nhã.”

“Chết tiệt! Chuyện kia... Chuyện kia sẽ không xảy ra nữa....” hẳn phiến toái vò vò đầu, thanh âm có chút bực tức, “Hiện tại tôi lệnh cho em lập tức lại đây.”

Bước chân lui ra phía sau ngừng lại, lưng đã chạm vào lan can, nàng quay đầu lại, nhìn khoảng không phía sau lan can, một nụ cười nở trên khóe môi: “Nhìn thấy tôi thống khổ, anh rất vui về có đúng không? Nếu đây là anh muốn, như vậy tôi sẽ thành toàn cho anh, tôi sẽ không làm anh chướng mắt nữa.”

“Em muốn làm gì?” Hẳn lao nhanh về trước, nháy mắt đã nhìn ra ý đồ của nàng, tiếng nói trở nên trầm trọng: “Em muốn nhảy xuống?”

“Đây không phải rất hợp với tâm ý anh sao?” Nàng hừ lạnh một tiếng, cả nửa người đã nhào ra ngoài lan can, “Đủ rồi, tôi đã muốn chịu đủ hết rồi, anh yên tâm cái chết của tôi không liên quan tới anh, tôi biết bốn phía biệt thự đều trang bị camera, cảnh sát mà điều tra, anh sẽ không phải chịu trách nhiệm gì.”

“Em đang nói mấy lời ngu xuẩn gì đó? Không được làm chuyện điên rồ, đưa tay cho tôi.” Tiếng nói của hắn vẫn như cũ, tay phải hạ xuống, lập tức đem tay trái hướng về nàng.

Có lẽ là ảo giác trước khi chết của nàng đi, nàng thế mà phát giác cánh tay kia đang run rẩy. Hắn đang sợ hãi? Không có khả năng, ảo giác của nàng càng lúc càng lợi hại.

“Mặc kệ vì lý do gì mà anh chán ghét hay hận tôi, tôi hy vọng anh có thể buông tha cho đám trẻ ở cô nhi viện, còn có cha của tôi.” Nàng nắm chặt vạt áo trước ngực, cầu xin nhìn hắn.

Đôi mắt u ám lóe lên, hắn hừ một tiếng cười nhạt lạnh lẽo, “Tôi nói cho em biết, nếu hôm nay em nhảy xuống từ nơi này, như vậy trò chơi giữa em và tôi liền kết thúc. Tờ hợp đồng của chúng ta cũng tự động không còn hiệu lực, tôi sẽ lập tức đem khối đất ở cô nhi viện đi bán đấu giá rồi kinh doanh thứ khác....”

Nàng hít vào một hơi, khuôn mặt tái nhợt phủ kín kinh ngạc, “Doãn Lạc Hàn, anh quá máu lạnh, sao anh có thể làm như vậy, tôi đã nói rồi, tôi hy vọng dùng mạng của tôi đổi lấy....”

“Mạng của em? Mạng của em trong mắt tôi không đáng một đồng.” Hắn khinh thường nhếch môi, không hề còn ý định tiến lên một bước nào, “Hiện tại tôi chỉ cho em một cơ hội, em lập tức lại đây, bằng không...”

Hắn cố ý kéo dài thanh âm, nàng nắm chặt lan can, nghiêng đầu nhìn phía dưới, nội tâm kịch liệt dấy dựa, rốt cuộc thì nàng nên làm thế nào? Vì sao ngay cả cái chết mà hắn cũng không cho nàng cơ hội lựa chọn?

Là nên lựa chọn thoát khỏi mọi thứ, hay là tiếp tục chịu hắn tra tấn, nàng biết lần này là cơ hội cuối cùng.

58. Chương 131 - 132

Chương 131 Điều đứt dây

Khuôn mặt tuần tú nhưng lạnh lùng hàn băng xuất hiện vài phần bối rối hiếm thấy, hai tay đặt trước ngực nắm chặt thành quyền, các đốt ngón tay dần dần trắng bệch. Hắn chưa bao giờ cảm thấy không biết làm sao như bây giờ, thân hình đơn bạc của nàng giống như cánh diều nhỏ bé phiêu diêu trong gió, tựa vào lan can gần như sắp ngã xuống.

Lúc này đây, ý chí của hắn bắt đầu dao động, hắn bức bách nàng quá ư?

Tiếp xúc với nàng lâu như vậy, hắn lợi dụng đủ loại thủ đoạn lãnh khốc trừng phạt nàng, nếu là phụ nữ bình thường đã sớm học ngoan, ở trước mặt hắn tận lực lấy lòng, ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng nàng không giống với những người phụ nữ khác, kiêu ngạo và tự tôn của nàng mãnh liệt hơn tất cả những người phụ nữ hắn biết đến trước đây.

“Chúng ta có thể nói chuyện...” Hắn thông dong dựa vào cửa sổ, dáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng bàn tay phải nắm chặt thành quyền lại cơ hồ sắp bóp nát thứ gì đó trong lòng bàn tay.

“Nói chuyện gì? Bàn bạc xem anh trừng phạt tôi như thế nào sao?”

Đủ rồi, nàng chịu khuất nhục đã quá nhiều rồi, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, hắn luôn mạnh mẽ đoạt lấy. Trong mắt hắn, nàng cùng lắm chỉ là công cụ phát tiết dục vọng, hắn không vui vẻ có thể tùy ý trừng phạt nàng. Nàng là con người, nàng không phải động vật hắn mua về, nàng cũng có cảm giác.

Nàng biết nếu chính mình tiếp tục sống tạm bợ, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng, hợp đồng một năm, hiện tại còn chưa đến hai tháng, nàng đã có cảm giác sống không bằng chết, cả thể xác và tinh thần chịu giày vò

như đang xuống địa ngục. So với tiếp tục bị hấn lẳng nhục, chẳng bằng nhắm mắt lại, không quan tâm tới gì hết.

Dù sao, hấn có tiền, nàng chết rồi, còn có thể có nhiều đàn bà hơn xuất hiện bên cạnh hấn.

Thực châm chọc có phải hay không? Nàng chẳng qua là một loại thuốc súng khoái có cũng được mà không có cũng chẳng sao, từ khi làm tình phụ không thể nhìn thấy ánh mặt trời tới nay, nàng cảm thấy chính mình thật hạ lưu, mỗi ngày sống trong lo lắng hãi hùng, từng giây từng phút đều bị lương tâm khiển trách, nàng sợ hãi Chỉ Dao biết tất cả, cô ấy sẽ hận nàng, cô ấy nhất định sẽ hận nàng.

Nửa người nàng nhào ra ngoài lan can, từ nơi này nhìn xuống, lầu ba cũng không tính rất cao, nhưng chỉ cần nàng có thể nhảy xuống mặt đường cứng rắn bên cạnh bãi cỏ bên dưới, cũng có thể dễ dàng đi sang thế giới bên kia.

“Doãn Lạc Hàn, biết không, anh thực sự rất đáng buồn. Ở trong mắt tôi, anh là một kẻ nghèo khổ, anh không có tình thân, không có tình yêu, anh thậm chí còn máu lạnh tới mức dùng bọn nhỏ đáng thương ở cô nhi viện tới áp bách tôi. Trong thế giới của anh, chỉ còn lại đồng tiền mặt lạnh như băng thôi.”

“Lăng Mân Huyền, em có biết em đang nói cái gì không?” Hấn băng hàn nghiêm mặt, tiếng nói lộ ra lửa giận bừng bừng, “Hiện tại, tôi nói lần cuối cùng...”

“Tôi coi thường anh.”

Nàng bình thản nói ra câu châm chọc hèn mọn, quay đầu lại nhìn hấn một lần cuối cùng, hai chân nhảy bước khỏi lan can.

“Lăng Mân Huyền, người đàn bà chết tiệt này, tôi nói rồi, nếu em nhảy xuống đi, em đừng tưởng tôi sẽ buông tha...”

Hấn khàn khàn mắng mỏ, đồng thời nhanh chóng xông lên, nhưng hấn chỉ kịp nắm một mảnh áo của nàng, ghé vào lan can chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng như một cánh diều đứt dây rơi xuống từ lan can tầng ba.

Hấn lao khỏi ban công, chạy lướt qua phòng ngủ của nàng, chạy ra cầu thang. Nàng thế nào rồi? Nàng không có việc gì, hấn sẽ chạy kịp xuống cứu nàng.

Cầu thang lầu ba, hấn chưa từng bao giờ cảm hận nó dài lâu như bây giờ, thả người nhảy xuống, một lần nhảy bằng năm sáu bậc thang, thoáng cái đã tới phòng khách, bật mạnh cửa, chạy ra biệt thự.

Trên mặt đất lạnh như băng cách đó không xa, có một thân ảnh nhỏ bé yếu ớt nằm đó, vẫn không nhúc nhích, sinh mệnh như đang dần thoát ra khỏi cơ thể nàng.

Nháy mắt này, thế giới im lặng đáng sợ, hấn nghe thấy thanh âm một thứ gì đó gãy nát dưới đáy lòng, rất rõ ràng, tiếp theo lồng ngực đau đớn như bị thủy tinh vỡ đâm vào.

Hấn không biết mình chạy tới như thế nào, chỉ biết lúc mình ôm lấy nàng, có một thứ chất lỏng dính dính ra đầy tay, sắc mặt của nàng tái nhợt như tờ giấy.

Hấn run run kiểm tra hô hấp của nàng, tuy rằng rất mỏng manh, nhưng vẫn còn thở.

“Người đàn bà chết tiệt, em vĩnh viễn cũng đừng mong thoát khỏi tôi.” Hấn cắn răng nói xong, lộ ra một chút vui sướng, may mà dưới thân nàng là mặt cỏ, nàng còn có thể được cứu, cuống quýt lấy di động cầm tay ra, gọi xe cấp cứu, sau đó lại gọi cho Từ Bang.

Chưa đến vài phút sau, xe cứu thương chạy đến, nhân viên y tá ngay ngắn chùng mực nâng nàng lên băng ca, Từ Bang cũng đuổi đến. Từ Bang khởi động xe, lái xe đi theo sau xe cứu thương, hấn ngồi trong xe, vừa cúi đầu liền thấy màu sắc chói mắt trên tay.

Máu, vẫn là máu, xe vẫn đi sau xe cứu thương, hấn vẫn ngơ ngác ngồi trong xe, thời gian hình như đang đảo ngược về mười một năm trước, hấn nhỏ tuổi trong tay cũng dính đầy máu, mẹ bị người ta bế ra khỏi vũng máu, hấn khóc nháo bị người ta mang lên xe. Chiếc xe to lớn chỉ có một mình thân ảnh nhỏ yếu cô đơn của hấn, đi theo sau xe cứu thương.

“Tổng tài, đã đến bệnh viện.” Thanh âm của Từ Bang đánh gãy hồi ức của hắn, hắn xuống xe, nhìn băng ca bị nâng vào bệnh viện.

Ngoài phòng cấp cứu, hắn ngồi trên ghế, hai tay nâng trán, lo lắng chờ đợi. Thời gian đi qua từng giây một, mùi dung dịch tiêu độc chui thẳng vào lỗ mũi, hắn ngẩng đầu, phòng cấp cứu vẫn đang đóng chặt.

Giật mình, không gian lại chuyển hoán thêm một lần nữa, khi còn nhỏ hắn cũng bất an ngồi trên ghế ngoài phòng cấp cứu như vậy, quản gia đã gọi người kia rất nhiều lần, bởi vì cần người nhà ký tên, nhưng mãi vẫn không có ai tiếp điện thoại. Cũng may bệnh viện tư nhân đó là sản nghiệp của tập đoàn Đường Thịnh, quản gia cầu kết với bệnh viện trưởng, thầy thuốc mới đồng ý mổ.

Chờ đợi rất lâu rất lâu, thầy thuốc lắc đầu, nói một đống những thứ hắn nghe không hiểu, cuối cùng hắn chỉ hiểu tám từ cuối cùng, “Bệnh nhân cấp cứu không có hiệu quả.”

Khuôn mặt non nớt tràn ngập khiếp sợ, hắn không thể tin được mình đã mất mẹ, một người cô đơn ngồi trên ghế thương tâm khóc, không ai đến an ủi hắn, mà người kia từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện.

“Thầy thuốc, cô ấy thế nào?” Hắn nghe thấy giọng Từ Bang, cửa phòng cấp cứu đã mở ra, nàng bị người ta đẩy đi. Sắc mặt của nàng vẫn tái nhợt như vậy, y tá không dừng lại lâu, rất nhanh đã đẩy nàng đi rồi.

Chương 132 Mê man ba ngày

Hình như ngủ lâu lắm, từng bộ phận trên cơ thể đều phát ra kháng nghị, nàng còn chưa mở to mắt, đã cảm giác được hình như có mùi hoa tươi mát bay vào khoang mũi.

Có lẽ đến thiên đường rồi, trong tưởng tượng của nàng, chỉ có đặt mình trong thiên đường, mới có loại cảm giác này cả hô hấp cũng trở nên tự do tự tại tại đây.

Nàng lập tức muốn nhìn thiên đường như thế nào, đập vào mắt là trần nhà trang hoàng tinh xảo, đem tầm mắt chuyển dời tới nơi khác, tất cả bài trí đều quen thuộc như vậy, nơi này là phòng của nàng trong biệt thự.

Nàng nhớ rõ ràng nàng nhảy xuống từ lầu ba cơ mà, sao lại có khả năng ngủ an ổn trên giường được? Nàng kinh ngạc thở gấp, tay trái vừa định chống thân thể, đau đớn liền theo cánh tay truyền đến, quay đầu nhìn cánh tay trái của mình, mặt trên thể nhưng bị quấn một tầng băng rất dày.

Sao lại thế này? Nàng không thể lý giải tình cảnh hiện tại của mình, ngẩng đầu nhìn đến một khuôn mặt tươi cười xa lạ, “Tiểu thư, cô tỉnh rồi.”

“Cô... Cô là ai?” Nàng nhìn chằm chằm cô gái xa lạ trước mặt, thử muốn chống đỡ thân thể ngồi dậy, cuối cùng vẫn phải nhờ cô gái kia giúp đỡ lấy gối đầu đặt sau lưng.

“Tiểu thư, tôi là y tá chăm sóc cho cô.”

Nàng nghĩ chính mình nghe lầm rồi, không xác định được phải nhắc lại một lần, “Y tá?”

“Đúng vậy, tôi là y tá được Doãn tiên sinh mời đến chuyên môn chăm sóc cô. Tiểu thư, cô thật may mắn đó, trượt chân từ ban công lầu ba ngã xuống, kết quả phía dưới là mặt cỏ, người cô không bị thương nặng, chỉ là cánh tay có điểm gãy xương.”

Thì ra nàng không chết? May mắn? Sao mà nàng lại cảm thấy mình rất xui xẻo, nhảy lầu tự sát, muốn tìm kiếm giải thoát, ngay cả ông trời cũng không cho nàng cơ hội này.

“Ngượng ngùng, cô đi đi, tôi không cần y tá.” Nàng lạnh lùng nói xong, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, trượt chân ngã xuống từ ban công, đây là lý do hắn bịa ra nói với bên ngoài, đây thật đúng là một lý do tuyệt hảo.

Cô gái cười cười theo lệ thường, “Tiểu thư, Doãn tiên sinh nói, tôi được ngài ấy mời tới, chỉ có ngài ấy mới có quyền quyết định tôi đi hay ở.”

Xem ra hắn biết sau khi nàng tỉnh lại chắc chắn sẽ đuổi y tá đi, cho nên cố ý nói trước như vậy.

Đáng giận! Nàng nắm chặt góc chăn, lớn tiếng mắng thăm hấn mấy ngàn mấy vạn lần trong lòng. Nghĩ rằng mỗi một y tá lại đây là có thể vứt bỏ được những thương tổn hấn gây cho nàng sao? Hay lại là một âm mưu khác mà hấn bày ra?

Doãn Lạc Hàn, mặc kệ anh làm thế nào, tôi quyết định không bao giờ tin tưởng anh nữa.

Qua một hồi lâu, nàng chậm rãi bình phục một chút tâm tình, quay lại nhìn đến cô gái ngồi ở bên giường, khuôn mặt lộ ra vẻ quẫn bách, “Vừa rồi tôi nói có chút... Ách... Tóm lại thực xin lỗi.”

Cô gái lắc đầu, cười thoải mái, hiển nhiên không để ở trong lòng, “Cô không cần giải thích, tôi lý giải tâm tình của cô, sau khi tỉnh lại nhìn thấy chính mình bị thương, bệnh nhân nhất thời không thể nhận, tình huống thế này tôi thường xuyên gặp được.”

Mân Huyền hạ mi mắt không nói gì, cẩn thận hồi tưởng lại tối hôm qua nàng cảm thấy chính mình lúc ấy chính mình thật có chút lỗ mãng, nhưng mà dưới tình huống bị bắt buộc như thế, nàng nghĩ bất luận kẻ nào cũng sẽ có phản ứng cực đoan đi.

“Tiểu thư, về sau tôi chính là y tá của cô, cô gọi tôi là TiểuNhu được rồi.” Cô gái cười rộ lên có hai núm đồng tiền, nhẹ nhàng đứng lên, “ Cô nằm xuống trước, tôi đi đổ chén nước cho cô.”

Mân Huyền miễn cưỡng gật gật đầu, nàng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thật ra đêm đó hấn nói đúng lắm, nàng ở trong lòng hấn không đáng một đồng. Nàng tự sát mà chết, hợp đồng sẽ không còn hiệu quả, như vậy mảnh đất của cô nhi viện hấn sẽ bán cho người khác, nhờ đó mà thu được một số tiền lớn.

Hấn tính toán cũng thật chu toàn, nàng hơi nghiêng người, cánh tay trái bị thương tận lực bất động, điều chỉnh lại tư thế ngồi. Nàng sẽ không như hấn mong muốn, nếu nàng trải qua đại nạn mà không chết, như vậy chứng tỏ trời cao đã tiếp thêm dũng khí cho nàng, nàng sẽ càng thêm kiên cường.

Không phải sắp qua hai tháng sao? Mười tháng còn lại sẽ không quá dài lâu, nàng phải cố gắng tiếp tục chống đỡ.

TiểuNhu bưng chén nước đi đến, lúc này di động trong túi cô ấy vang lên, nhất thời chân tay hoảng loạn đem chén nước đặt xuống tủ đầu giường, lấy điện thoại di động ra định ấn ngắt.

Mân Huyền nhìn cô đỏ mặt, sắc sảo ra tiếng, “TiểuNhu, đừng lo, cô tiếp đi, tôi sẽ không nói.”

Nàng biết từng ngành nghề đều có quy củ của nó. TiểuNhu là y tá chắc chắn cũng có luật lệ của mình. Bây giờ đang là giờ làm việc, vì tránh không quấy rầy đến bệnh nhân nghỉ ngơi, di động hấn là không thể vang.

“Cảm ơn cô.” TiểuNhu cảm kích nhìn nàng một cái, cầm lấy di động tự giác chạy ra ban công tiếp nghe.

Nàng giương mắt nhìn đồng hồ treo tường trên tường, ba giờ bốn mươi phút, không biết chính mình mê man mấy ngày rồi, cũng không biết hôm nay là ngày mấy, đêm đó nàng nhớ rõ bảy giờ phải đi đón Kim Chính Vũ, nhưng mà nàng....

Đột nhiên nhớ tới di động của mình, nàng cố gắng hết sức dùng cánh tay phải chống thân thể muốn xuống giường, lúc này TiểuNhu đã nghe xong điện thoại, cô ấy chạy tiến vào, vội vàng đỡ nàng lại nằm xuống.

“Tiểu thư, cô muốn làm gì? Thân thể của cô còn suy yếu, có chuyện gì cô bảo tôi giúp là được.”

“Tôi muốn tìm di động của tôi.”

Nàng dời tầm mắt, nhìn thấy ba lô còn ở trên sofa, chỉ vào, “Cô mau giúp tôi lấy lại đây, ở trong ba lô của tôi.”

TiểuNhu nhanh chóng lấy điện thoại di động trong ba lô đưa đến đây, nàng dùng tay phải nhận lấy, vừa thấy màn hình, thì ra đã hết pin từ lâu.

Nàng vừa lấy một cục pin khác vừa hỏi: “TiểuNhu, tôi mê man bao lâu?”

“Ừm, hôm nay là ngày thứ ba.” TiểuNhu suy nghĩ một lát rồi trả lời.

Ba ngày, đã ba ngày rồi, nàng nói thầm, cho dù ba ngày nàng không đi học, nhưng chương trình học nàng đã xem qua trước, không cần lo lắng, công việc buổi chiều ở cửa hàng bánh ngọt đã bị Doãn Lạc hàn phá hủy, cũng không cần đi.

Biến mất ba ngày chắc là không có ảnh hưởng lớn, nàng dùng một tay đối xong pin cho di động, nhưng cục pin này cũng không còn điện, đành phải nhờ Tiểu Nhu giúp sạc điện.

“Cô đói bụng rồi chứ, ba ngày chưa ăn gì. Phòng bếp đã sớm làm tốt, tôi đi hâm nóng lại một chút rồi mang đến cho cô.” Tiểu Nhu nhẹ nhàng chạy ra ngoài.

59. Chương 133

Chương 133 Hấn phiến muộn

Nàng yên lặng lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đoán chẳng lẽ tên kia lại gọi người đến một lần nữa sao?

Chắc là không có khả năng. Lần trước nàng nhìn thấy lão bá, cũng là cha của hấn đứng ngoài cửa lớn, nhờ nghe lén cuộc nói chuyện mà nàng có thể phân tích, Doãn Lạc Hàn không muốn cho lão bá biết bây giờ hấn ở nơi này, cho nên không thuê người giúp việc, chỉ thuê người làm việc theo giờ là biện pháp tốt nhất, có thể giấu diếm người khác.

Tiểu Nhu quay lại bưng khay đi đến, cũng đóng cửa lại, thanh âm ồn ào bên ngoài bị chặn ngoài cửa.

“Tiểu Nhu, bên ngoài là những ai? Sao lại ồn ào như vậy?”

Nhân lúc Tiểu Nhu đỡ nàng ngồi dậy, nàng đưa ra nghi vấn của mình.

Tiểu Nhu bưng bát lên, múc một thìa cháo thịt nạc trứng muối đưa đến bên miệng Mân Huyền, “Ồ, bên ngoài là người hầu trong biệt thự, bọn họ đang làm vệ sinh quét tước lầu ba, buổi sáng lúc cô ngủ đã quét dọn qua, cho nên cô không biết được.”

Quả nhiên là hấn đã thuê người giúp việc đến. Mân Huyền nhẹ nhàng nhắm nuốt cháo trong miệng, tên kia điên rồi chắc, sao lại đột nhiên bắt đầu thuê người, hấn chẳng lẽ không sợ lão bá lại đi vào nơi này, nhìn ra điều khác thường sao?

Được Tiểu Nhu chăm sóc, một bát cháo thịt với trứng muối nhanh chóng chui vào bụng nàng. Tiểu Nhu lại lấy ra thuốc giúp nàng uống vào, còn muốn đỡ nàng nằm xuống, bị nàng cự tuyệt, nằm suốt mấy ngày, xương cốt đều sắp mọc meo rồi, vẫn là ngồi tốt hơn.

“Đúng rồi, Doãn Lạc Hàn mấy ngày nay khi nào thì trở về?” Hiện tại nàng không muốn nhìn thấy hấn nhất, nhưng mà căn biệt thự này là của hấn, nàng phải nắm bắt được hướng đi gần đây của hấn mới được.

“Cụ thể không rõ ràng lắm.” Tiểu Nhu mờ mịt lắc đầu.

“Không phải cô là y tá sao? Tôi nghe nói y tá đều là chăm sóc hai mươi tư trên hai mươi tư giờ.”

Tuy rằng nàng biết buổi tối mình không dậy nổi để đi WC đêm, nhưng bệnh nhân mà y tá chăm sóc không thể đều người người giống nàng như vậy đi.

“Lúc trước khi tôi đến tiên sinh liền nói rõ, chỉ cần mỗi ngày tôi theo buổi sáng chín giờ bắt đầu đến buổi tối hơn bảy giờ là được. Thật ra mấy ngày nay tôi đã nhìn ra, mỗi tối sau khi tôi rời đi, tiên sinh sẽ tới phòng cô, có khi buổi sáng tôi mới đến, cũng sẽ nhìn thấy ngài ấy mặc áo ngủ đi ra từ phòng của cô.”

“Cái gì?” Mân Huyền thoáng sửng sốt, quá sợ hãi, “Cô nói anh ta... cô thấy anh ta ở trong phòng tôi...”

Hai chữ “Qua đêm” nàng xấu hổ nói không ra lời, người này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, hấn không cho Tiểu Nhu ở lại chăm sóc cho nàng, ngược lại chính hấn lại chăm sóc nàng.

“Đúng vậy! Đây là tận mắt tôi nhìn thấy, cô là bệnh nhân, tiên sinh chăm sóc cho cô.” Tiểu Nhu nghiêm trang gật đầu.

Tạm thời mặc kệ Doãn Lạc Hàn làm như vậy là hư tình giả ý, hay là cố ý làm để Tiểu Nhu nhìn thấy, sau đó chắc chắn sẽ truyền đến tai nàng, bây giờ còn có chuyện làm nàng lo lắng.

Mân Huyền dùng ánh mắt cảnh giác nhìn chằm chằm Tiểu Nhu, Doãn Lạc Hàn là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, khuôn mặt tuấn tú kia cứ ba ngày thì có hai ngày xuất hiện trên báo cùng tạp chí, Tiểu Nhu không có khả năng không biết hẳn mới đúng, hơn nữa ngoại giới cũng đã sớm biết vị hôn thê của hắn là thiên kim Giản thị, Tiểu Nhu có thể tiết lộ ra ngoài hay không đây?

“Không thể tưởng tượng được một phú hào siêu cấp như Doãn tiên sinh lại tự mình chăm sóc cô, thực làm cho người ta hâm mộ.” Tiểu Nhu còn tự lẩm bẩm nói xong, quay đầu đón nhận ánh mắt bức người của Mân Huyền, cô lập tức hồi thần nhận ra chính mình nói sai lầm cái gì, cuống quýt cúi đầu. “Thực xin lỗi, tôi không nên lẩm miệng. Lúc tôi tới Doãn tiên sinh đã nói với tôi, cô yên tâm, tôi sẽ không nói lung tung ra ngoài.”

Sự thật chứng minh, chuyện gì hắn cũng làm được thật chu toàn, nàng không nên lo lắng mới đúng, Mân Huyền đột nhiên bật cười, cảm thấy chính mình lo lắng thật dư thừa.

“Tiểu Nhu, cô đi ra ngoài trước đi. Tôi muốn ngủ, cơm chiều không cần gọi tôi.”

Nàng nhẹ nhàng nằm vào trong chăn, nghe thấy tiếng đóng cửa, thuốc vừa uống hình như phát huy tác dụng, nàng mơ mơ hồ hồ đi vào mộng đẹp.

~~***

~~Tòa nhà tập đoàn Đường Thịnh, tầng cao nhất, văn phòng tổng tài——

Thân ảnh cao lớn vùi đầu vào đồng hồ văn kiện chồng chất như núi, chỉ lộ ra mái tóc màu nâu, bút máy ký tên xuống tờ văn kiện như rồng bay phượng múa, sau đó ném sang một bên, tiếp tục lấy một tờ khác.

“..... Buổi chiều bốn giờ hội nghị các ngành chủ quản.... Sáu giờ bốn mươi phút ngài sẽ tham gia một tiệc rượu thương mại....”

Thư kí Ôn Nhược Nhân đứng trước bàn công tác đọc lịch trình an bài còn lại của ngày hôm nay.

Hắn cảm thấy mấy ngày hôm nay ý nghĩ của mình hoàn toàn là một mảnh hỗn loạn, suy nghĩ luôn không chịu điều khiển mà cứ chuyển dời đến người con gái kia, không biết nàng đã tỉnh hay chưa? Hắn đã nói với y tá chăm sóc, chỉ cần nàng vừa tỉnh lại, lập tức phải gọi điện thoại cho hắn. Nhưng giờ đã là buổi chiều, mắt thấy trời sắp tối, vẫn không nghe thấy di động vang lên.

Hắn phiền muộn rửa thầm một tiếng, dứt khoát ném bút đi, lấy tay vỗ về mũi, không cần nghĩ ngợi ra lệnh cho Ôn Nhược Nhân, “Thư kí Ôn, giúp tôi hủy bỏ toàn bộ lịch trình phía sau.”

Ôn Nhược Nhân dừng một chút, cung kính khép lại bản lịch trình, “Vâng, thưa tổng tài. Mặt khác hôm nay Giản tiểu thư gọi điện thoại lại đây, tôi nói hôm nay ngài bay đến thành phố khác công tác.”

“Được, tôi đã biết, cô đi ra ngoài đi.” Chỉ Dao tìm mình chắc lại để nhắc nhở chuyện party, mấy ngày gần đây hẳn thật sự không có tâm tình, lấy cớ nói công tác bận quá.

Ôn Nhược Nhân đi ra ngoài đóng cửa lại, toàn bộ văn phòng trở nên yên tĩnh, ngón tay gõ xuống mặt bàn từng nhịp, hắn đang đợi tin tức, người con gái kia đã hôn mê ba ngày, thầy thuốc nói hôm nay có thể tỉnh lại.

Di động đột nhiên vang lên, có thể là Chỉ Dao, hắn không muốn tiếp, nhưng lại có trực giác có thể là y tá chăm sóc ở biệt thự gọi tới.

Hắn nhìn màn hình, quả nhiên là điện thoại từ biệt thự. Ấn nút tiếp nghe điện, hắn vừa nghe thấy tin người kia đã tỉnh lại, không tự giác đứng lên khỏi ghế, đi ra phía cửa.

60. Chương 134 - 135

Chương 134 Hấn thay đổi

Tay phải vừa nắm vào tay nắm cửa, hấn lại do dự, bây giờ trở về hấn có thể nói cái gì?

“Doãn Lạc Hàn, biết không, anh thực sự rất đáng buồn. Ở trong mắt tôi, anh là một kẻ nghèo khổ, anh không có tình thân, không có tình yêu, anh thậm chí còn máu lạnh tới mức dùng bọn nhỏ đáng thương ở cô nhi viện tới áp bách tôi. Trong thế giới của anh, chỉ còn lại đồng tiền mặt lạnh như băng thôi.... Tôi khinh thường anh....”

Đáng giận! Một cú đấm vung vào phía sau cửa, phát ra tiếng vang nặng nề thật lớn, hấn tuyệt không thừa nhận lời nói của cô gái kia ảnh hưởng đến mình. Cái gọi là tình thân hay tình yêu, ở trong mắt hấn, cùng lắm chỉ là những thứ vừa buồn tẻ vừa nhàm chán gì đó, hấn không cần.

Từ lúc nàng bị hộ sĩ đẩy mạnh vào phòng bệnh, toàn bộ đầu óc của hấn đều là khoảnh khắc ngày đó nàng thả người nhảy xuống từ ban công, khuôn mặt lãnh ngạo kia tràn đầy vẻ thoải mái sắp được giải thoát cùng tiêu sái, nàng muốn dùng tự sát để thoát khỏi hấn sao?

Không có khả năng, kẻ nắm quyền chủ đạo trong trò chơi là hấn, cho dù muốn chấm dứt, cũng chỉ có thể do hấn định đoạt.

Hấn lạnh lùng nghiêm mặt xoay người trở về tiếp tục xử lý văn kiện, cánh cửa hơi chuyển động một chút, hấn nheo mắt lại, toàn bộ tập đoàn Đường Thịnh chỉ có duy nhất một người dám không cần gõ cửa liền cả gan xông vào.

“Hi! Lạc yêu quý, đã lâu không thấy.” Cửa văn phòng xuất hiện một khuôn mặt mỉm cười, Quý Dương vài bước đã chạy tới, cánh tay cực kỳ tự nhiên quàng lên vai Doãn Lạc Hàn, “Tôi đi hơn ba tháng, chắc là nhớ tôi lắm.”

“Tôi nhớ rõ phái cậu đi nửa năm, hiện tại mới qua hơn một nửa thời gian, thế đã không kiên trì nổi nữa? Giờ đã trốn trở lại.” Doãn Lạc Hàn trêu chọc hấn một câu, hất mạnh cái tay đang bám trên vai, xoay người đi thông thả đến bàn làm việc, ngồi xuống ghế xoay.

“Doãn đại tổng tài, đừng nói khó nghe như vậy đi mà! Tôi nhớ cậu mới trở về đó!” Quý Dương tiếp tục da mặt dày chạy đến, hấn quen biết Doãn Lạc Hàn khi sang Mỹ du học, có lần hai người vì một chuyện nhỏ mà bất hòa, từ đó về sau liền tạo nên một tình bạn khó quên.

Tới gần tốt nghiệp Doãn Lạc Hàn phải về nước kế thừa gia nghiệp, Quý Dương cũng theo lại đây, hai người phối hợp ăn ý trên thương trường, trong khoảng thời gian ngắn đã làm thành tích của tập đoàn Đường Thịnh tăng lên vài lần, những cổ đông vốn không xem trọng bọn họ cũng dần dần có vài phần kính trọng, đến cuối cùng đều tán thành bọn họ lần lượt ngồi vào vị trí tổng tài cùng phó tổng tài tập đoàn Đường Thịnh.

Mấy năm trở lại đây, Quý Dương là người duy nhất có thể ở bên cạnh Doãn Lạc Hàn nói chuyện, hơn nữa còn là người hấn thật sự tiếp nhận, điều đó đủ để chứng minh địa vị của Quý Dương trong lòng Doãn Lạc Hàn.

“Không phải là cậu lại gây chuyện phong lưu ở Malaysia, hiện tại mới trốn trở về sao?” Doãn Lạc Hàn hơi khiêu mi, nhìn Quý Dương thờ ơ ngồi lên bàn làm việc, sau đó bắt chéo chân.

“Cậu còn không biết tôi sao? Đối với đàn bà, tôi cho tới bây giờ đều là thành thạo.” Quý Dương khoanh hai tay trước ngực, hứng thú nhìn phần nhin chằm chằm Doãn Lạc Hàn, “Ngược lại, cậu đấy, nghe nói gần đây cậu có nuôi một cô tình phụ, hơn nữa còn là sinh viên, mấy ngày hôm trước người ta còn bị cậu làm cho nhảy lầu tự sát.”

“Cậu nghe ai nói?” Doãn Lạc Hàn lập tức ngồi thẳng người, đôi mắt thâm thúy nheo lại, “Là Từ Bang nói cho cậu nghe?”

Quý Dương xoa xoa cằm, nhàn nhả đổi chân, “Tiểu tử Từ Bang kia nói thật ra không hiểu nổi hành vi của cậu, nói hết mọi chuyện cho tôi.”

“Thế thì sao chứ, trợ lý Từ cũng có thể nói cho cậu, cô ta là con gái của ai.” Doãn Lạc Hàn đang ký tên bỗng dừng dừng lại, đầu bút máy bị ấn chặt xuống văn kiện, hai mắt tỏa ra địch ý thâm trầm, hần như đang chìm trong hồi ức.

Quý Dương vô lực vỗ vỗ trán, “Lạc, đủ rồi, chuyện kia đã đi qua tận mười mấy năm, không cần phải đau đầu nhớ lại. Hiện tại không phải cậu đã kế thừa toàn bộ tập đoàn, cậu có được tất cả...”

Hần ném bút “ba” một tiếng, con người đen sâu thẳm tựa như một khối băng ngàn năm không tan chảy, “Cậu cho như vậy là đủ rồi sao? Không, tất cả những cảnh đâm máu và bị đánh đập đó đã khắc sâu vào đầu tôi, nó là một vết thương mãi mãi cũng không thể khép lại.”

“Nhưng...”

“Quý Dương, nếu cậu còn muốn tiếp tục duy trì quan hệ bạn bè với tôi, xin cậu ngậm miệng lại, chuyện này tôi không muốn nghe lại.” Khuôn mặt tuần tú của hần như bao phủ một tầng lạnh lẽo, thanh âm cảnh cáo vang lên.

“Được rồi, tôi không nói, tôi không nói.” Quý Dương bất đắc dĩ gơ tay, lập tức dời đi đề tài, “Mấy chi nhánh công ty ở Malaysia bên kia vốn phải mất nửa năm mới đi vào quỹ đạo, tôi chỉ mất ba tháng đã hoàn thành, thân là tổng tài, không phải cậu nên thưởng lớn cho tôi sao?”

“Đương nhiên, cậu muốn cái gì?”

Khuôn mặt Doãn Lạc Hàn khôi phục bình tĩnh, bất luận kẻ nào trong tập đoàn chỉ cần có biểu hiện trác tuyệt, cho tới bây giờ hần đều hào phóng khen thưởng, huống chi Quý Dương vừa là bạn tốt nhiều năm của mình vừa là đối tác kẻ vai chiến đấu nhiều năm.

“Theo quy tắc cũ, hôm nay tan tầm đi bar BUS, xem ai tán tỉnh được nhiều các cô em nhất, bên thua cuộc phải mời khách.” Quý Dương nhếch nhếch mày kiêu, trên mặt xuất hiện nụ cười bất cần đời thường thấy.

Doãn Lạc Hàn hơi mím môi, chậm chạp không mở miệng nói chuyện, mấy ngày nay sau khi y tá chăm sóc rời khỏi, hần vẫn về nhà vào khoảng bảy giờ, thấy người kia còn mê man, sau đó hần vào thư phòng tiếp tục xử lý văn kiện ban ngày vẫn chưa xong.

Đợi cho hần xử lý xong, một bên xoa bờ vai nhức mỗi một bên trở về phòng, tắm nước ấm xong đã là nửa đêm.

Hần lại đi vào phòng người con gái kia, nàng vẫn duy trì tư thế ngủ như cũ, thầy thuốc nói nàng mất máu quá nhiều, cần tĩnh dưỡng, có thể sẽ mê man ba ngày, không biết chính mình điên rồ thế nào, nhin không được đi qua ôm nàng, thay đổi tư thế cả ngày không đổi cho nàng, như vậy vài ngày sau nàng tỉnh lại cũng không quá mệt mỏi.

Làm xong mấy việc kia, hần nói cho chính mình, hần chỉ là nhất thời đồng tình, lần sau hần sẽ không bao giờ để ý nàng chết sống, nhưng khi trở lại phòng, hần lại không ngủ được, trong đầu tràn ngập về mặt tuyệt nhiên của nàng khi nhảy xuống từ lầu ba, không có sợ hãi khi đối mặt với cái chết, chỉ có thần nhiên tiêu sái, hần không ngủ được, nói đúng hơn, có lẽ hần không dám ngủ.

Chương 135 Không thể đoán được

Nhưng hần tự chủ rất tốt, hần buộc chính mình phải ngủ, và kết quả vẫn cứ giống vô số lần trước đây, hần lại rơi vào cảnh trong mơ kia, đờn rơi tàn nhẫn, mắng mỗ thô lỗ, giống con chó nhỏ bị người ta vứt bỏ lui vào trong góc, trở mắt nhìn từng roi lại từng roi quất xuống người mình....

Phút chốc ngồi bật dậy trên giường, đầu hần đầm đìa mồ hôi, vì thế kim lòng không đợi lại chạy tới phòng nàng.

Ánh trắng từ ngoài cửa sổ rọi vào, làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của nàng, khoảnh khắc ấy, thân thể suy yếu trên giường phẳng phất như đang trôi bồng bềnh, hần có ảo giác ngay sau đây nàng sẽ biến mất trước mắt mình.

Sau đó, hần nghe được nàng không ngừng nói lời vô nghĩa, hần đi qua ngồi xuống mép giường, nàng vẫn đang lắc đầu rồi la hét gì đó, hai chân không ngừng đá loạn xạ, chân cũng bị đá rơi xuống dưới giường.

Hắn xoay người nhặt lên, đắp lại cho nàng, nàng lại đá rơi xuống, lần này nàng kêu to hơn nữa, “.... Tôi chán ghét anh..... Doãn Lạc Hàn..... Anh là đồ ma quỷ..... Tôi sẽ không để mặc anh bài bố...”

Thì ra hắn là ma quỷ trong giấc mơ của nàng, hắn bắt đắ dĩ cười khố, nhậ chắ lên, né tránh cánh tay bị thươg của nàng, dùng sức đắ chắ lên người nàng, thân thể ngắ chắ hai chắ đá loắ của nàng.

Nàng vẫn đắg mơ ác mộng, hắ cứ như vậy ghé sát vào nàng, chế trụ hai chắ còn đắnh đá chắ của nàng, không biếт thiệp đi từ lúc nào, ban đắm cảm thấy rất lạnh, hắ không tự chủ đượ liền chui vào chắ ắ.

Đợi cho một đắm ngủ ngon tỉnh lại, hắ phát hiệп chính mình đắg ôm vòng eo mắnh khắh của nàng, cùng cô gái kia ôm nhau mà ngủ. Mà cả một đắm cơn ác mộng kia cũng không đến quắy nhiều hắ.....

Vì thế, ngày hôm sau, ngày thứ ba, hắ như bị trúng đắ mà mê đắ, mỗi ngày luôn tan tắ từ sớm, nhanh chóng xử lý xong văn kiệп trong thư phòng, sau đó tắm rửa sạch sẽ, tiến vào trong chắ với nàng rồi trải qua một đắm mộng đẹp.

“Lạc.... Lạc..... Tiể tử cậu đắg suy nghĩ gì đó?” Hắ bị đắy mắh, Doãn Lạc Hàn trừng mắ nhìn, lại phát hiệп chính mình vừa thất thần.

“Hôm nay quá mắ mỗi, tôi muốn nghỉ ngơi sớm một chút, ngày khác đi.” Hắ cất giấu đườg cong mềm mắ trên mặt, một lần nữa cầm bút kí tên xuống văn kiệп.

Không trung vang lên tiếng cười hứng thú của Quý Dương, bắ vai bị đắy một cái, “Lạc, gần đây cậu rất khác thườg nha, nghe nói mấy ngày nay cậu đều tan tắ đúng giờ, khi nào thì Doãn đại tắg tài nghiệп công việп cũng bắt đầu sống như nhân việп văn phòng bình thườg? Không phải mỗi ngày cậu đều vội vã trở về như vậy, để chăm sóc cho cô gái kia chứ? Ai chà.... Tôi thật hiệu kì không biếт cô gái kia như thế nào....”

“Ai nói tôi trở về vì người đàn bà kia?” Hắ hừ lạnh nâng cằm lên, tức giậп trừng mắ nhìn Quý Dương một cái, “Lát nữa đi BUS.”

Mắ Huyên cứ nghĩ mình chịu tác dụg của thuốc sẽ ngủ đến hườg đắg, nhưng nàng chỉ cảm thấy chính mình ngủ một lúc liền đã tỉnh.

Trong phòng ngủ bật đèn, nàng dễ dàng nhìn thấy đồng hồ treo tường đã điểm hơn mười giờ một chút.

Nàng cảm thấy hơi muốn đi toilet, dựa theo lời Tiể Nhu nói, bảy giờ cô ấy liền rời khỏi biệt thự, hiệп tại không có người có thể giúp nàng, xốc chắ lên, cánh tay phải chống đỡ thân thể, miễn cưỡng ngồi dậy.

Xem ra thân thể vẫn còn rất suy yếu, nhưng bây giờ chỉ có thể dựa vào một mình mình, bằng không có khi nàng thật sự phải “giải quyết” ở trên giường.

Một chắ vừa chạm xuống đất, cửa phòng ngủ không hề báo trước mở ra, một thân ảnh cất bước đi đến, đôi mắ sâu thẳm tùy ý đắnh giá nàng, nhanh chóng đã nhìn ra ý đồ của nàng.

Nàng lắg lắg nhìn hắ đi về phía mình, thân thể bị hắ bế lên, bước đến toilet, nàng im lắg nằm trong lòng hắ, hiệп tại nàng cần gấp một người giúp đỡ.

Hắ ôm nàng vào toilet, tiếp đó đi ra, sau khi nàng giải quyết xong, hắ đắy cửa mà vào, thời gian nắm bắ vừa đúng. Hắ nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, thuận tay đắ chắ lên, đắg tác từ đầu đến đuôi vô cùng liền mạch lưu loát.

Nàng nhắm mắ lại che chắ kín đầu, nghe tiếng bước chắ của hắ ra khỏi phòng ngủ, tắt đèn, đắg cửa phòng.

Trên thực tế cả ngày hôm nay nàng đã thử thắ đoán hơn mười lần ánh mắ đầu tiên khi hắ nhìn nàng sẽ lắh khố như thế nào, lại sẽ nói ra những lời chắ chọc khiêu khích nào, nhưng mà nàng hoàn toàn không dự đoán đượ sẽ là dưới tình hườg như vậy.

Nàng ngủ mơ mơ màng màng, một bên giường đột nhiên lún xuống, thất lượ mắnh khắh lập tức bị bá đắo nắm lấy, một thân hình rắn chắc dựa sát vào nàng.

Nàng hoảng sợ, bốn mắt nhìn nhau trong bóng tối, đôi mắt hấn nhìn vào nàng sâu tựa như biển, nàng nhất thời quên cả hô hấp, ngơ ngác nhìn hấn, mãi đến khi cánh tay trái truyền đến cảm giác đau đớn, nàng thở mạnh định dịch chuyển thân thể, nhưng eo nhỏ không thể thoát ra khỏi vòng ôm quăn quanh của tay hấn.

Nàng quật cường cắn môi không lên tiếng, bàn tay kia sờ soạng đường cong lưng linh, người nàng dịch ra lại bị kéo sát vào, toàn thân cứng ngắc mặc hấn muốn ôm thì ôm.

Cho tới bây giờ hấn cũng không che giấu hứng thú với thân thể nàng, mặc kệ cánh tay có đau hay không, nàng không có cách nào cự tuyệt hấn, nhắm mắt lại cảm giác hấn đẩy sợi tóc trên mặt ra ra, đầu ngón tay ấm nóng xẹt qua da thịt non mịn làm cả người nàng bắt đầu run rẩy.

Tay hấn chỉ dừng ở đó, không có tiến thêm một bước xâm phạm, hơi thở đều đều truyền đến, nàng vụng trộm mở một con mắt, lông mi dài chạm xuống mí mắt, đôi môi mỏng hơi hơi mím lại, hấn đang ngủ.

Thân thể đột nhiên bị hấn ôm chặt vào ngực, nàng thử muốn giãy ra, đôi mắt quỷ dị kia đột nhiên dán vào nàng không chớp mắt, tiếng nói thấp trầm tràn ngập dụ hoặc, “Nếu em còn tiếp tục lộn xộn, tôi sẽ khó giữ được tự chủ chẳng còn bao nhiêu.”

Nhiệt độ cơ thể hấn nóng cháy đến dọa người, hô hấp nháy mắt bị đoạt đi, nàng nằm trong lòng hấn, cũng không dám tùy tiện nhúc nhích nữa, hấn lại nhắm mắt lại, hình như rất nhanh liền ngủ.

Dường như cả thế kỷ dài đằng đằng đã trôi qua, vẫn không thể đi vào giấc ngủ, nàng cứ trợn tròn mắt như thế, nhìn khuôn mặt say ngủ bình tĩnh trước mặt, cảm giác không thể nắm bắt ý nghĩ của hấn. Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không quên lần đó hấn hung hăng đá mình xuống giường, hấn nói qua, nàng không có đủ tư cách cùng ngủ trên một chiếc giường với hấn.

Hôm sau, nàng bị một tiếng vang rất nhỏ làm bừng tỉnh, tối hôm qua nàng vẫn trợn tròn mắt không dám ngủ, nửa đêm về sáng mới không thể chống đỡ được mà thiếp đi.

Mí mắt nặng như ngàn cân hơi mở ra một chút, nhìn thấy hấn xuống giường, thoải mái mà vươn vai một cái, quay người lại xem nàng, nàng cuống quýt nhắm mắt lại.

61. Chương 136 - 137

Chương 136 Quán bar BUS

Đợi cho hấn ra khỏi phòng ngủ, đầu nàng nặng trĩu vừa chạm vào gối đầu liền mơ mơ màng màng rồi thiếp đi. Vừa cảm giác tỉnh lại, đã sắp giữa trưa, lâu rồi chưa được ngủ nướng thế này, thoải mái mà vươn vai một cái.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi.” Tiểu Nhu không biết đến đây từ lúc nào không biết, ngồi ở đầu giường cười với nàng, “Hôm nay chắc là thể lực của cô khôi phục một chút, hiện tại tôi đi rửa mặt chải đầu.”

“Được, cảm ơn cô.”

Được Tiểu Nhu đỡ, nàng xuống giường, hai chân đứng trên mặt đất quả thật vững vàng hơn hôm qua nhiều lắm, chậm rãi đi vào toilet.

Rửa mặt chải đầu xong xuôi, tinh thần tỉnh táo sáng khoái, Tiểu Nhu lại nhẹ tay nhẹ chân giúp nàng thay quần áo, cũng lấy băng vải đến giúp cố định cánh tay bị thương của nàng lên cổ.

“Tiểu thư, hôm nay ánh mặt trời bên ngoài rất rực rỡ, cô nằm ở trong phòng nhiều ngày nay rồi, đi ra ngoài phơi nắng mới có lợi cho thân thể, tôi đỡ cô ra ban công trước, lát sau tôi sẽ đem bữa sáng lại đây.”

Mân Huyền gật gật đầu, đột nhiên gọi Tiểu Nhu dừng lại, “Tiểu Nhu, về sau cô trực tiếp gọi tôi là Mân Huyền là được rồi, không cần bảo tôi là tiểu thư, cảm giác không được tự nhiên.”

“Ừm, Mân Huyền, gọi tên này có cảm giác thân thiết hơn, về sau tôi sẽ gọi cô Mân Huyền.” Tiểu Nhu cười híp mắt, xoay người đi vào phòng ngủ.

Ngồi trên ghế ngoài ban công, ánh mắt trời chiếu rọi lên người, ấm áp dào dạt, Mân Huyền ngửa đầu lên hít một hơi thật sâu, làn gió nhẹ vuốt ve qua khuôn mặt như đôi bàn tay ấm áp to lớn, khoang mũi ngửi thấy một mùi hoa thoang thoảng như có như không.

Còn sống thật là tốt! Cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay bị thương, nàng sẽ không bao giờ phí hoài bản thân mình một lần nữa, vì một kẻ máu lạnh như vậy mà dễ dàng buông tha cho sinh mệnh, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình rất ngốc, quá ngốc. Chỉ cần cần răng chịu đựng qua mười tháng là có thể, từ khi tỉnh lại đến bây giờ, những lời này luôn vang vọng trong lòng nàng.

Nàng ăn xong cơm sáng kiêm cơm trưa Tiểu Nhu bưng đến, đứng dậy đi đi lại lại ở ban công, cảm giác tỉnh lực so với khi mới tỉnh lại ngày hôm qua tốt lên không biết bao nhiêu lần.

Ngày đó Giản Quân Dịch nói cho nàng một tuần sau đi tòa soạn tạp chí báo danh, tính lại thời gian đã qua, còn có ba ngày. Nhưng mà nàng bây giờ lại thành cái dạng này, trên tay còn quấn băng vải, trong vòng ba ngày là không thể bỏ đi.

Từ ngày xưa, nàng từng tưởng tượng nhiều lần hình ảnh đi làm ngày đầu tiên của mình có bao nhiêu hoàn mỹ, thật sự không dự đoán được chính mình sẽ lấy phương thức chật vật như vậy bắt đầu ngày đầu tiên của kiếp sống làm công ăn lương.

“Mân Huyền, hai khối pin di động của cô đều sạc điện rồi, bây giờ cô có muốn cầm lại không?” Tiểu Nhu trong phòng lớn tiếng nhắc nhở nàng.

“Muốn, bây giờ cô cầm lại đây đi.”

Nàng đột nhiên nhớ tới chính mình đã biến mất ba ngày, ngày đó nàng còn đồng ý buổi tối bảy giờ đi đón Kim Chính Vũ, không biết tiểu tử kia có tìm nàng hay không.

Nàng cầm lên chiếc di động đã vô dụng rất nhiều ngày, vừa mới khởi động máy, di động liền rung không ngừng, nàng nhìn kỹ hơn mười tin nhắn chưa đọc.

Có của Kim Chính Vũ, cũng có của Chỉ Dao, nhưng tin nhắn của Kim Chính Vũ chiếm hơn phân nửa.

Nàng mở ra một tin nhắn mà đọc: “Mân Mân, sao em còn chưa đến đón tôi, đã sắp mười một giờ rồi, tôi vẫn ở cửa khách sạn chờ em.” Nhìn lên ngày giờ là đêm đó. Tiểu tử kia sẽ không ngốc đến mức đợi từ bảy giờ tới tận mười một giờ chứ?

Nàng lại mở ra một tin, lần này là ngày hôm sau, “Mân Mân, ngày hôm qua em không tới, gọi điện thì em tắt điện thoại, chắc là em quá mệt mỏi, ngủ quên. Hừ, tối hôm nay em phải tới đón tôi, hơn nữa còn phải mời tôi ăn tối coi như đền bù, biết không?”

Tiểu tử này nói chuyện vẫn cái giọng điệu như thế, nàng cười cười, nhanh tay mở tin nhắn tiếp theo, là tin nhắn vào ban đêm, “Lăng Mân Huyền, bây giờ đã hơn mười hai giờ, tôi đói bụng chết mất, rốt cuộc em còn muốn tôi đợi ở cửa khách sạn tới khi nào? Mau nhắn tin lại cho tôi.”

Quả nhiên là chờ không kiên nhẫn, thế nhưng tiểu tử kia đợi nàng mất hai buổi tối, lúc ấy nàng đang hôn mê, cái gì cũng không biết, bằng không nàng sẽ nói cho hắn không cần chờ đợi phí công.

Tiếp theo nàng mở ra tin nhắn thứ ba, cũng chính là ngày hôm nay, “Mân Mân, em gặp chuyện gì thế? Vì sao không nhắn lại cho tôi, điện thoại cũng tắt máy? Nếu em vì nguyên nhân nào đó không muốn để ý tới tôi, xin em nhắn lại một tin cho tôi, ít nhất làm cho tôi biết hiện tại em vẫn an toàn, được không?”

Tay nàng không hiểu sao hơi run run, nhìn giọng điệu của hắn đã biến thành một loại cầu xin, hắn đang lo lắng cho nàng. Vốn nàng cứ nghĩ chính mình hôn mê mấy ngày nay sẽ không có ai để ý tới mình, không thể tưởng được tay chơi như Kim Chính Vũ lại có thể nhắn một tin nhắn như vậy, hắn thật sự quan tâm tới nàng.

Nàng âm thầm quyết định, lát nữa phải nhanh nhanh nhắn lại cho hắn một tin, đằng sau còn có mấy tin nhắn chưa đọc, nàng quyết định xem xong rồi nhắn lại cho hắn.

~****

~~Quán bar BUS~~

Ngồi trên ghế cao, Kim Chính Vũ cầm lấy ly rượu mà người pha chế rượu vừa mới rót vào, ngẩng cổ, uống hết sạch sẽ, giơ cái ly lên, “Lại một ly nữa.”

Bả vai bị vỗ mạnh một phát, đêm nay hắn đã đuổi đi bảy tám phụ nữ đến bắt chuyện, giờ phút này hắn chẳng còn tâm tình nào gần gũi phụ nữ.

Tính nhẩn nại đã sắp bị bay hơi hết, hắn quay đầu, đang muốn từ chối đối phương, lại bất ngờ thấy người đã lâu không gặp là Quý Dương, kinh ngạc ngẩn người: “Quý Dương? Sao anh lại ở trong này? Lạc nói anh còn ba tháng nữa mới trở về.”

“Đương nhiên là vì anh đã hoàn thành nhiệm vụ Doãn đại tổng tài giao cho trước thời hạn.” Quý Dương dùng sức lắc mạnh vai hắn, “Kim Chính Vũ, xú tiểu tử, chừng nào thì cậu trở về từ Hàn Quốc thế, cũng không nói cho anh biết.”

“Em cũng mới về được mấy ngày.” Kim Chính Vũ nhún nhún vai, nhìn quanh ngọn đèn mờ tối trong bar, giọng nói có chút cảm khái, “Trước kia được nghỉ đông và nghỉ hè, ba người chúng ta thường xuyên đi đến quán bar này. Sau khi em về nước, lần trước em và Lạc đã tới nơi này một lần, anh không ở, lần này ba chúng ta tụ tập ở đây, nhất định phải uống cho đã. Lạc đâu?”

“Tiểu tử kia đi đỗ xe, một lát nữa mới vào đây.” Quý Dương búng tay về phía người rót rượu, đối phương hiểu ý bắt đầu rót loại rượu mà hắn thường uống ở nơi này.

Kim Chính Vũ cúi đầu nghịch di động, có vẻ tinh thần không biết đã đi về nơi chốn nào.

Quý Dương cười cười quàng tay lên vai hắn, biết rõ rành rành tâm sự của Kim Chính Vũ, “Dĩ vãng mỗi lần cậu có thời gian nghỉ ngơi, chuyện đầu tiên cậu làm khi về nước là phải đi nhìn người trong lòng. Xem ra lần này cậu về nước tiếp nhận chi nhánh công ty cũng là vì cô ấy.”

Chương 137 Thần bí khó lường

“Nhưng bây giờ anh nhìn vẻ mặt buồn bực khó chịu của cậu, cậu sẽ không còn giống như trước đây chỉ trốn ở góc phòng nhìn lên cô ấy một hai lần liền thỏa mãn đi.”

Nói tới đây, Quý Dương tạm dừng một chút, Kim Chính Vũ không nói chuyện, ném cho hắn một ánh mắt hàm ý “Anh làm sao mà biết được?”

“Kim Chính Vũ, thế này không giống với cậu.” Quý Dương nhận lấy ly rượu mà bartender (*) đưa tới, xoa xoa cái cằm trơn bóng, vẻ mặt nghiên cứu, “Theo đạo lý mà nói, cậu đã có chín mươi chín bạn gái, cũng nên biết rõ lòng phụ nữ thích gì. Sao mà đến bây giờ, vẫn cái kiểu không biết làm thế nào với cô nàng mất mặt như vậy?”

“Này! Quý Dương, anh nói ai mất mặt hả?” Kim Chính Vũ quay đầu tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi lại ủ rũ cúi xuống, “Ngày đó cô ấy hỏi trong quá khứ em và cô ấy đến tột cùng có chuyện gì, em nói với cô ấy ngày khác sẽ nói cho cô ấy. Nhưng mà không biết cô ấy sao rồi, mấy ngày liên tiếp cũng không đi học, di động gọi mãi mà không tiếp.”

“Ừm.... Kim Chính Vũ, hay là người ta hờn dỗi với cậu rồi.” Quý Dương xoa cằm, có chút dăm chiêu bật ra một câu, “Mấy cô bạn gái của cậu có bị cô nàng nhìn thấy không?”

“Đương nhiên là có rồi! Dù sao chỉ là để lấy con số mà thôi, cũng không phải yêu thích thật lòng.” Kim Chính Vũ không giấu diếm trả lời, phút chốc như nhớ ra cái gì, “Ý của anh nói, cô ấy giận dỗi với em, bởi vì cô ấy nhìn thấy bên cạnh em có người đàn bà khác?”

Quý Dương nhin cười thờ dãi, vỗ vỗ cánh tay Kim Chính Vũ, “Xú tiểu tử, rốt cục cậu cũng biết thay đổi.”

“Ha ha... Thì ra là như vậy.” Bộ dạng mặt nhăn mày nhíu của Kim Chính Vũ biến mất trong nháy mắt, hắn búng tay thật mạnh, đột nhiên có chủ ý, “Bây giờ em phải đi tìm Chỉ Dao, cô ấy chắc là biết đang ở nơi nào...”

“Chỉ Dao? Cậu tìm Chỉ Dao làm cái gì?” Lúc này Doãn Lạc Hàn vừa mới đi tới, nói xen vào, “Hiện tại đã sắp tám giờ, cô ấy đã bắt đầu ngủ dưỡng nhan rồi.”

“Chính Vũ, tiểu tử nhà cậu rất nóng vội.” Quý Dương nhấp một ngụm rượu, nhẹ nhàng cười lên tiếng, “Bây giờ là thời khắc mấu chốt, muốn trở thành người nắm quyền trong tình yêu, cậu phải kiên nhẫn chờ đợi, nói không chừng ngày mai cô nàng kia sẽ không nhận được mà liên hệ với cậu trước đây.”

“Hai người đang nói về cô nào thế?” Doãn Lạc Hàn hỏi không chút để ý, rất ít khi thấy Chính Vũ lo lắng, quan tâm một cô gái như vậy.

Quý Dương một tay quàng lên vai Doãn Lạc Hàn, cười cợt trả lời trước, “Còn có ai, đương nhiên là cô gái mỗi lần cậu chàng về nước phải đi nhìn suốt mấy năm nay.”

Doãn Lạc Hàn nhướn mi quay đầu nhìn Kim Chính Vũ, chuyện Kim Chính Vũ trong lòng vẫn vướng bận một cô gái, hẳn cũng biết ít nhiều, chẳng qua mỗi lần về nước Chính Vũ đều thần thần bí bí, hẳn và Quý Dương ép hỏi nhiều lần, Chính Vũ luôn nói năng thận trọng. Cho tới bây giờ bọn họ ngay cả chuyện người ta tên gọi là gì, bộ dạng thế nào, ở nơi nào, mấy tư liệu cơ bản đó cũng mù tịt không biết gì cả.

Ba người đang nói chuyện, thân thể Kim Chính Vũ đột nhiên cứng đờ, di động hẳn vẫn nắm trong tay đột nhiên chấn động vài lần, lập tức mở tin nhắn ra đọc cẩn thận, một lát sau, khép lại di động, hẳn thư thái ngây ngô nở nụ cười.

“Xem ra là tin nhắn của cô gái kia.” Quý Dương quay đầu cùng Doãn Lạc Hàn nhìn nhau cười.

“Chính Vũ, cậu thật là không suy nghĩ, vẫn cất giấu cô gái kia không cho các anh thấy. Bao giờ có rảnh cũng giới thiệu mọi người, người ta rốt cục trông như thế nào, có thể làm “anh chàng đẹp trai” của chúng ta mê mẩn suốt năm năm, thật đúng là không đơn giản đâu.”

“Đương nhiên là không thành vấn đề. Nói đi, khi nào thì?” Tâm tình bây giờ của Kim Chính Vũ phải nói như có ánh thái dương chiếu rọi, tin chắc người khác nói cái gì hẳn cũng không cần phải nghĩ ngợi mà đồng ý ngay tức khắc.

“Nếu không, mấy ngày nữa là party của Lạc và Chỉ Giao, cậu mang cô ấy lại đây, thế nào?” Quý Dương nháy mắt nhìn Doãn Lạc Hàn, đối phương vô tình nhún nhún vai.

“Tùy thời hoan nghênh.”

Hắn cũng rất hiếu kỳ cô gái có thể làm Kim Chính Vũ thích nhiều năm như vậy là thần thánh phương nào.

~****

Buổi chiều Tiểu Nhu lấy thuốc lại đây, Mân Huyền không uống, nàng biết nếu uống thuốc này sẽ làm người ta buồn ngủ, nhưng nàng lại không muốn uống thuốc sớm như ngày hôm qua, sau đó hơn mười giờ đã tỉnh lại. Nhìn thấy Doãn Lạc Hàn kia, hiện tại nàng đã không còn cảm giác sợ hãi, chính là nàng không muốn nhìn thấy hắn, nàng chán ghét hắn.

Nàng định lúc trời chạng vạng thì uống, như vậy tác dụng của thuốc sẽ thúc đẩy nàng ngủ thẳng đến hừng đông. Kết quả, thực sự là như thế, nàng vừa cảm giác tỉnh lại, đã là ngày hôm sau, nàng quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, làm một cái hít sâu.

Tránh cánh tay bị thương mà quay đầu lại, hoảng sợ, Doãn Lạc Hàn lại ngủ bên cạnh nàng, hơn nữa không biết hắn tỉnh lại từ khi nào, lúc này đang dùng vẻ mặt thần bí khó lường nhìn vào nàng.

Người này sao lại như thế, không phải còn nói nàng không có tư cách ngủ cùng hắn sao? Bây giờ còn liên tiếp nuốt lời, mỗi đêm đều chạy lên giường nàng, nàng nhớ rõ tối hôm qua đã khóa trái cửa, da mặt hắn cũng thật là dày. Nàng trừng mắt nhìn, tức giận lại xoay người sang chỗ khác.

Phía sang vang lên tiếng hắn rời giường, tiếng bước chân dần dần tiến đến cửa phòng ngủ, tiếp sau đó đột nhiên lại vòng trở về, tiếng nói của hắn trầm thấp mà bá đạo, “Nghe nói hôm nay em muốn đi học, tôi không cho phép, mấy ngày em nghỉ ngơi ở biệt thự, tôi đã giúp em xin nghỉ hai ngày cuối tuần.”

Hắn cũng biết hôm nay nàng muốn đi học? Là Tiểu Nhu nói cho hắn đi. Mân Huyền vẫn không nhúc nhích tiếp tục nằm, khẽ nâng cằm, hiện tại trừ phi cần kíp, nếu không nàng cũng lười nói thêm một lời với hắn.

Nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng động cơ ô tô, nàng lẳng lặng nằm một lúc, ngồi dậy, nhìn băng vải trên cánh tay. Tiểu Nhu nói cánh tay bị nứt một vết nhỏ, hôm trước vừa tỉnh lại còn có chút đau, trải qua hai ngày điều dưỡng, hiện tại hết đau hoàn toàn.

Còn có rất nhiều chuyện đang chờ nàng đi làm, thí dụ như công việc ở tạp chí, sáng ngày kia, nàng phải đi làm đúng giờ, mà phía trường học nàng cũng muốn xin phép trước.

~~~~~

(*) Người pha chế rượu

62. Chương 138 - 139

Chương 138 Vòng cổ hoa hồng

Tối hôm qua luôn lo lắng mãi, nhắn tin cho Kim Chính Vũ nói mấy ngày nay được bạn học mời đi xuống nông thôn chơi, lúc đó đi quá vội vàng, chưa kịp nói với hắn một tiếng, mấy hôm nữa mới trở về thành phố. Kim Chính Vũ nhắn tin lại rất nhanh, bảo nàng mang đặc sản về cho hắn. Biết hắn lại nói giỡn, cũng sẽ không để trong lòng.

Doãn Lạc Hàn không cho phép nàng ra khỏi biệt thự, nên cả ngày nàng đi dạo quanh biệt thự, hít thở không khí, Tiểu Nhu luôn đi sát phía sau nàng, bưng trà rót nước cho nàng. Nàng thật sự không quen có người hầu hạ mình như đại tiểu thư vậy, quyết định hôm nay phải cùng nói một chút với Doãn Lạc Hàn nàng không cần y tá chăm sóc, lại càng không muốn nợ nhân tình của người khác.

Đi mệt, nàng trở lại phòng, ngồi trên ban công phơi nắng, nhàm chán thì xem tạp chí, lúc này Tiểu Nhu chạy tới, đưa cho nàng một ly nước trái cây.

Mân Huyền nhìn cánh tay bị quấn một tầng băng vải dày cộm, chép chép miệng, “Tiểu Nhu, cánh tay của tôi khi nào thì mới có thể tháo băng vải?”

Tiểu Nhu mỉm cười cầm lấy báo chí, rồi ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, “Mân Huyền, đừng nóng nảy, có thể còn phải chờ mấy ngày nữa đi.”

Sao mà không vội cho được, Mân Huyền buông tờ tạp chí trong tay, ăn ngay nói thật, “Ôi, Tiểu Nhu, có thể ngày kia tôi phải đi làm rồi, mà tôi không muốn lấy bộ dạng chật vật như thế này bắt đầu ngày đầu tiên làm việc, cô có hiểu không?”

Tiểu Nhu xin lỗi cười cười, gãi gãi đầu, “Thì ra là như vậy, không có gì, tôi giúp cô giải quyết, ngày mai tôi sẽ giúp cô tháo bớt một tầng băng vải dày bên ngoài, làm cho cánh tay của cô có thể mặc vào áo khoác, sẽ không dễ dàng bị phát hiện.”

Đề nghị này làm nàng trước mắt sáng ngời, chần chờ hỏi một tiếng, “Như vậy có thể chứ?”

Tiểu Nhu dùng sức gật đầu, vỗ ngực cam đoan, “Đương nhiên, cứ để cho tôi lo, chỉ cần đến lúc đó cánh tay cô không làm động tác quá mạnh, không có vấn đề.”

Khúc mắc rốt cục cũng được giải quyết, nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Ừm, Tiểu Nhu, cảm ơn cô.”

Tiểu Nhu lắc đầu, đột nhiên đưa ra một đề nghị, “Đúng rồi, Mân Huyền, cô có muốn tắm rửa hay không? Tôi giúp cô nhé!”

Vài ngày không tắm rửa, toàn thân cảm giác thực không thoải mái, nàng đã sớm muốn tắm rửa một cái, do cánh tay bị thương vẫn là trở ngại, nàng lại ngượng ngùng phải làm phiền đến Tiểu Nhu, hiện tại Tiểu Nhu chủ động đề xuất, nàng do dự một chút, nặng nề mà gật gật đầu.

Tiểu Nhu nhanh tay tìm một bộ quần áo sạch sẽ trong tủ mang đến cho nàng, cũng pha nước ấm sẵn sàng.

Lúc nàng cởi quần áo, nàng có chút thẹn thùng, ngược lại, Tiểu Nhu có vẻ tự nhiên vô tư, nghĩ lại Tiểu Nhu là y tá chăm sóc, đối với tình huống giúp đỡ bệnh nhân tắm rửa, chuyện thấy người bệnh không mặc quần áo đã sớm là “kiến quái bất quái” (*). Nghĩ đến đây, nàng cũng không còn cảm giác thẹn thùng nữa.

(*) Kiến quái bất quái: “Quái” của “quái dị; quái lạ; quái gỡ; quái đản”, “Kiến” là “trông thấy”, “Bất” là “không” (tương tự như “not” của tiếng Anh). (Dựa theo QuickTranslator) Cả thành ngữ có thể tạm hiểu là : “Trông thấy quái (với người thường) nhưng không cảm thấy quái (với bản thân)”. (Nguồn:chikarin11906.wordpress/chu-thích/)

Tắm rửa xong xuôi, mặc quần áo vào, thỉnh thoảng Tiểu Nhu cứ lấy một loại ánh mắt hâm mộ nhìn vào ngực nàng, nàng bị nhìn có chút khó hiểu, cúi đầu vừa thấy, không biết từ khi nào mà trên ngực mình lại có thêm một chiếc vòng cổ.

Mặt dây chuyền hình hoa hồng, đóa hoa trông rất tinh xảo sống động được đính thêm kim cương nhỏ, màu tím nhạt tôn lên da thịt trắng nõn như tuyết, tỏa mát ra ánh sáng xa hoa.

Hai mắt Tiểu Nhu như phát sáng, “Mân Huyền, vòng cổ trên cổ cô rất đẹp, cánh hoa hồng màu tím nhạt hiếm thấy, mặt cắt tinh tế như thế này vừa nhìn đã biết là được đặt làm mới có.”

Mân Huyền đứng trước gương nhìn chiếc vòng cổ, nghĩ ngay đến Doãn Lạc Hàn, đây là hắc đưa sao? Vì cái gì? Không phải hắc luân chán ghét nàng, thích tra tấn nàng sao? Sao có thể tốt bụng đến mức tặng cho nàng một chiếc vòng cổ kim cương sang quý?

Không đáng một đồng, đúng vậy, nàng trong mắt hắc chỉ không đáng một đồng, cho nên căn bản không xứng với loại vòng cổ xa xỉ này, nàng cười lạnh vươn tay định kéo xuống, lại bị tiếng hét kinh hãi của Tiểu Nhu kéo lại.

“Mân Huyền, cô làm gì vậy, vòng cổ này tuy rằng rất nhỏ, nhưng mà nút cài phía sau của nó rất bền chắc, cô không thể dễ dàng kéo xuống được, nói không chừng lại làm cổ cô bị thương.”

Ngẫm lại cũng đúng, không nên lại bị thương vì loại người kia, nàng buông lỏng tay, chờ về sau tay trái của mình tốt hơn, nàng sẽ tháo xuống trả lại cho hắc.

Màn đêm bắt đầu buông xuống, ăn xong bữa tối Tiểu Nhu mang tới, nàng uống thuốc, nằm ở trên giường, nàng phải đợi Doãn Lạc Hàn trở về.

Dùng ý chí chống đỡ chính mình không được ngủ, nàng thực hối hận buổi chiều mình không uống thuốc, hiện tại thuốc đã bắt đầu có tác dụng, mí mắt của nàng càng ngày càng nặng trĩu, nhìn đồng hồ đang trước, hiện tại hắc Tiểu Nhu còn chưa đi.

“Mân Huyền, Doãn tiên sinh đã trở lại, tôi đi đây, tạm biệt.”

Hôm nay hắc trở về sớm quá, nàng kinh ngạc một chút, vẫy vẫy tay với Tiểu Nhu, “Ừ, tạm biệt!”

Tiểu Nhu giúp nàng tắt đèn, phòng ngủ trở nên âm u, nàng đem thân thể tựa vào mép giường, mãi đến khi không thể lùi lại, nàng mới thở ra một hơi, có loại trực giác nói nàng đêm nay tên kia còn có thể đến đây ngủ.

Chờ đợi là dài dòng, nhất là trong bóng đêm chờ đợi một người hận thấu xương, cảm giác này thật khó chịu.

Nàng biết mỗi ngày hắc trở về còn phải đi xử lý một số công việc ban ngày làm chưa xong, nói vậy hiện tại hắc ở thư phòng.

Mí mắt rất cuộc không thể chịu thêm nữa, nàng nói với chính mình chỉ cần ngủ một chút, lát sau sẽ tỉnh lại.

~~***

~~Xoay người nghiêng sang một bên, đùi phải đột nhiên đụng vào một thân thể ấm áp, nàng bỗng dưng mở to mắt, mái tóc màu nâu hồng độn trên khuôn mặt tuần mỹ, trải qua một đêm mà cảm lún phún râu, toát ra một loại khí chất của đàn ông thành thực, trưởng thành.

Hắn khi ngủ, trên mặt thiếu hẳn vẻ góc cạnh và mạnh mẽ, nhiều hơn hơi thở nhu hòa, thật sự là một người đàn ông đẹp – trai.

Nàng liều mạng lắc đầu, cực lực dời đi tầm mắt, không được, không được, hẳn là Doãn Lạc Hàn, cái kẻ đã vô tình đá nàng xuống giường, lấy tra tấn nàng làm vui, sao nàng có thể cảm thấy người như thế tốt đẹp cơ chứ?

Bị nàng làm động, hẳn vô ý thức hít một hơi thật sâu, nháy mắt tỉnh lại.

~***

~Tại sao Doãn Lạc Hàn lại tặng Mân Huyền dây chuyền hình hoa hồng, hi hi, đơn giản lắm, vì trong tên của Mân Huyền, chữ “Mân” có nghĩa là hoa hồng đó. Chương 139 Điều kiện trao đổi

Hắn theo lệ thường không nói một lời, xốc chăn lên định xuống giường.

Nàng cắn môi dưới, không biết mở miệng như thế nào. Mắt thấy hắn chân dài sắp bước ra khỏi phòng, nàng rút cuộc không thể để ý nhiều như vậy, nhanh chóng lên tiếng.

“Tôi có lời muốn nói với anh.”

Hắn lập tức dừng bước chân, lúc tỉnh lại hắn chỉ cần liếc mắt một cái là biết nàng có việc muốn nói, chẳng qua mấy ngày nay nàng vẫn lạnh lùng đối mặt hắn. Nàng là tình phụ của hắn, hắn chỉ coi nàng như công cụ báo thù mà thôi, nàng căn bản không có tư cách mặt lạnh với hắn, vốn hắn muốn phát tác, ánh mắt vừa chạm đến cánh tay bị thương của nàng, lời nói chỉ trích sắp vượt khỏi miệng liền bị nuốt xuống.

Hắn nói cho chính mình, hắn đang đồng tình nàng, đáng thương cho nàng mà thôi, cũng không bởi vì có nguyên nhân buồn cười nào.

“Vết thương trên cánh tay đã tạm ổn, ngày kia tôi chính thức bắt đầu đi làm, cho nên bắt đầu từ ngày đó tôi nghĩ tôi không cần y tá chăm sóc.” Nàng do dự mà mở miệng, tận lực không để cho hắn hiểu làm Tiểu Nhu làm việc không tốt, nàng không muốn làm liên lụy tới bất luận kẻ nào.

Hắn nghiêng người nhìn nàng, lạnh lùng nhếch đôi môi mỏng, “Chuyện em đi làm hình như còn không có hỏi tôi có đồng ý hay không.”

Thực tế, từ buổi tối đầu tiên khi hắn đi công tác từ Nhật Bản trở về, hắn đến căn phòng nàng thuê bên ngoài đón Chỉ Dao, Chỉ Dao vừa ngồi lên xe liền liền thoáng nói cho hắn, bạn thân Mân Huyền của cô ấy nhận lời mời làm việc cho anh trai cô trong một tạp chí.

Hắn không bày tỏ thái độ đến bây giờ, chính là chờ nàng chủ động mở miệng nói với mình. Hắn mơ hồ có một loại cảm giác, sau khi nàng đi làm, vô luận trên phương diện kinh tế hay cuộc sống, nàng đều sẽ bắt đầu thực sự tự lập đứng lên. Nàng sẽ không còn là cô gái có tính cách quật cường cao ngạo, nhưng đứng trước mặt hắn lại không hề có năng lực phản kháng nữa.

Nhưng dù sao, có rất nhiều thứ nàng để ý đều bị hắn nắm chặt trong tay, hắn cũng không sợ hãi nàng sẽ thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Hắn có ý tứ gì? Đây là việc riêng của nàng, dù là nàng đem thân thể bán cho hắn, cũng không bao gồm những thứ khác. Lại nói tiếp, nếu nàng không đi làm, chẳng lẽ chờ hắn đến nuôi dưỡng mình sao? Nghĩ lại, hiện tại chộc giận hắn, nàng không được ưu việt nào, trước cứ trấn an hắn, làm theo lời hắn nói đã.

Suy nghĩ đến đây, nàng kìm lại lời bắt bẻ, liếm liếm môi nói, “Như vậy hiện tại tôi hỏi ý kiến của anh cũng không muộn.”

“Em nghĩ tôi sẽ trả lời thế nào?” Hắn đột nhiên bước thong thả trở lại trước giường, từng chút từng chút kề sát vào mặt nàng, đôi mắt u ám thâm thúy làm cho người ta cảm nhận một loại biến hóa thâm trầm kỳ lạ.

Nàng không tự giác nuốt nước miếng, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ, thốt ra, “Anh muốn điều kiện gì?” Trừ bỏ điều này, nàng không nghĩ ra cái gì khác.

Hắn vươn ngón tay nóng chấy tinh tế vuốt ve đường cong trên cằm nàng, lời nói ngả ngớn, hơi thở ấm áp hỗn loạn, “Từ ngày mai bắt đầu em phải vào phòng tôi ngủ, mỗi ngày khi trở về tôi phải thấy em nằm trên giường.”

Gương mặt nàng lập tức hết trắng bệch lại đỏ hồng lên, hai vai không ngừng run run. Người này rất không có nhân tính, vết thương trên cánh tay nàng còn chưa khỏi hẳn, đã nghĩ đến chuyện kia. Nếu hắn muốn phát tiết tinh lực thừa thãi hoàn toàn có thể tìm đàn bà bên ngoài kia mà.

“Tôi đã biết.” Nàng lạnh lùng nghiêng mặt đi, tránh khỏi ngón tay đang vỗ về cằm mình.

Nàng sẽ không làm chuyện phản kháng hắn hoặc nói ra những lời phản bác hắn nữa, hắn nói cái gì, nàng chỉ biết nghe theo, chẳng sợ yêu cầu của hắn quá đáng hơn, nàng cũng sẽ cắn răng gật đầu, tiếp tục nhẫn nại. Cứ nghĩ chỉ cần chịu đựng hắn mười tháng nữa, là nàng có thể vĩnh viễn thoát khỏi hắn, trong lòng liền thống khoái khôn cùng.

Cô gái này càng ngày càng biết tự chủ, hắn thật muốn nhìn một chút nàng có thể chịu đựng tới trình độ nào? Trò chơi càng lúc càng thú vị, không phải sao? Đôi môi mỏng hoàn mỹ mang theo nụ cười tà tà, thân hình cao lớn rời đi giường lớn, bước nhanh ra khỏi phòng.

Toàn thân như không còn sức lực nào từ từ trượt xuống, phải đối phó tên khó chơi kia, nàng cảm giác chính mình vừa mất một lượng lớn nơ ron thần kinh. Tiếng chuông âm ỉ truyền đến, nàng hoảng sợ, cẩn thận lắng nghe, là nhạc chuông bài hát tiếng anh quen thuộc.

Người kia nếu không phải là Chỉ Dao, chỉ có thể là Kim Chính Vũ. Nàng vươn tay tới tủ đầu giường tìm điện thoại, vừa thấy là Chỉ Dao, nàng chậm chạp không dám ấn nút tiếp nghe, di động vang lên một lúc rồi im lặng. Tiếp theo có một tin nhắn nhắn vào điện thoại, vẫn là Chỉ Dao.

“Mân Mân, gần đây cậu vội vàng làm công đúng không, di động cũng không nhận. Cậu làm việc vất vả quá, đêm nay mình quyết định mời cậu đi ăn cơm Ý, chẳng vãng sáu giờ, mình lái xe đến dưới lầu nhà cậu đón cậu nha. Không được từ chối mình, bằng không mình sẽ tức giận đấy.”

Nguy rồi, đêm nay Chỉ Dao muốn đến căn hộ thuê tạm thời kia đón nàng, toàn thân nhất thời sợ tới mức toát ra mồ hôi lạnh, nàng ấn vào phím trả lời tin nhắn, muốn từ chối Chỉ Dao, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, như vậy không tốt cho lắm. Ngày đó khi thuê phòng nàng đã giao tiền thuê hơn một tuần gì đó, hiện tại phòng ở hẳn là chưa bị người chủ cho thuê đòi về.

Được rồi, nàng quyết định trước sáu giờ chạy trở về căn phòng kia chờ Chỉ Dao tới đón nàng, dù sao ăn một chút cơm cũng không mất tới một giờ, bình thường buổi tối Doãn Lạc Hàn đều trở về vào khoảng tám giờ, sẽ không bắt được việc nàng không ở đó.

Nàng tâm tình nặng nề mà buông xuống di động, cho tới bây giờ nàng vẫn cảm thấy thẹn với Chỉ Dao như cũ. Nếu như có một ngày chuyện này bị Chỉ Dao biết đến, cô ấy đánh nàng, mắng nàng, thậm chí giết nàng, nàng cũng sẽ không có một câu oán hận.

Một lần nữa tiến vào ổ chăn, dù sao hôm nay không có việc gì, vẫn nên ngủ tiếp một giấc, gần đây bởi vì bị thương, nàng bắt đầu được hưởng thụ cảm giác ngủ đủ giấc lâu lắm mới có, có lẽ sau vài ngày đi làm, nàng sẽ không còn được sung sướng như vậy.

Di động lại vang lên một lần nữa, bắt đúng lúc nàng đang mơ mơ màng màng, nói thầm sờ soạng tìm di động, trên màn hình là một dãy số xa lạ, nàng hơi ngờ vực tiếp nghe.

Đối phương vừa mở miệng đã là một câu tiếng phổ thông tiêu chuẩn, “Xin hỏi là tiểu thư Lăng Mân Huyền sao?”

“Đúng rồi, tôi đây, xin hỏi cô là...” Thanh âm này nghe ra đúng là có chút quen tai.

“Tôi là Phan Nhạn Ngọc, quản lý phòng nhân sự tạp chí thời trang Thuần Mỹ, hiện tại tôi chính thức thông báo với cô đúng chín giờ sáng ngày kia đến phòng nhân sự chúng tôi báo danh.”

Thì ra là thông báo nàng ngày kia đi báo danh, nàng vội vàng trả lời, “Được, tôi đã biết, cảm ơn Miss Phan.”

Nàng nhớ rõ ngày đó thi viết Phan Nhạn Ngọc còn đến gặp mặt chúc mừng thành tích của nàng.

63. Chương 140 - 141

Chương 140 Bị bắt tại trận

Nghe Mân Huyền có thể kêu tên mình chính xác, Phan Nhạn Ngọc hiển nhiên thực vui vẻ, giọng nói công thức hóa hàm chứa tiếng cười khó gặp, “Hy vọng về sau có thể hợp tác vui vẻ với cô.”

Mân Huyền ngắt điện thoại xong, rốt cục không ngủ được, cảm thấy hăng hái gấp trăm lần, thân thể của nàng nàng rõ ràng nhất, không phải nói rằng chỉ có một vết nứt nhỏ sao, giật giật cánh tay, hẳn là không có việc gì.

Nàng xuống giường, vào toilet dùng một cánh tay khó khăn bắt đầu rửa mặt chải đầu, nàng định sau khi Tiểu Nhu đến liền cùng chính mình đi bệnh viện cởi bỏ băng vải, nhìn xem miệng vết thương đã khỏi hẳn hay chưa.

Một giờ sau, nàng ngồi trong phòng, mãi mà vẫn không thấy thân ảnh Tiểu Nhu đâu, hay là tên Doãn Lạc Hàn kia nghe xong nàng nói, hôm nay liền trực tiếp gọi điện thoại báo Tiểu Nhu đừng đến.

Đáng giận! Vô nhân tính! Bại hoại máu lạnh! Nàng một bên la hét một bên thu thập ba lô, ném điện thoại vào bên trong, vừa cẩn thận đếm số tiền có trong ví, tính toán qua loa một chút, hẳn là đủ trả tiền phí chữa bệnh trong bệnh viện.

Haiz, không có tiền lương ở cửa hàng bánh ngọt, hiện tại chỉ có thể đem tất cả hy vọng đặt vào phần công tác kia ở tạp chí. Nghe nói tiền lương cùng đãi ngộ ở đó rất được, nàng quyết định sau khi đi vào phải toàn tâm toàn ý tạo ra biểu hiện xuất sắc nhất.

Ba lô khoác lên vai, đang chuẩn bị ra khỏi phòng, thân ảnh Tiểu Nhu bất ngờ xuất hiện ở cửa, cô nàng đang lau mồ hôi trên mặt, nhìn ra là chạy vội một đường tới được.

“Thực xin lỗi.... Thực xin lỗi.... Mân Huyền.... Hôm nay tôi ra ngoài xe lại bị hỏng, chỉ có thể đi nhờ xe tới đây, kết quả trên đường gặp tắc đường, tôi đến muộn quá.... thật ngại quá....”

“Đừng lo, Tiểu Nhu, nhìn vừa rồi cô chạy vội vã, cô cứ ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đã.” Mân Huyền cười lời kéo Tiểu Nhu ngồi xuống sô pha.

Ai ngờ Tiểu Nhu bỗng vừa chạm xuống sô pha, lại đứng bật lên, “Mân Huyền, cô muốn ra ngoài à? Cô muốn mua cái gì thế? Tôi đi mua giúp cô nhé.”

“Không cần đâu. Không phải tôi muốn mua cái gì cả. Tuy rằng cô đề nghị giúp tôi cởi xuống một ít băng vải cũng được, nhưng mà bây giờ tôi muốn đi bệnh viện nhờ bác sỹ nhìn xem băng vải trên cánh tay có thể tháo bỏ đi hay không?”

Tiểu Nhu thở nhanh, “Hiện tại bỏ đi hết? Như vậy chỉ sợ không ổn đâu. Tôi nhớ rõ mấy ngày hôm trước bác sỹ đã nói cánh tay cô còn cần...”

“Cô xem tôi không sao rồi, thầy thuốc sẽ rất ngạc nhiên.” Mân Huyền dùng lực giật giật cánh tay trái, lại lắc lắc trái phải, kéo tay Tiểu Nhu, “Được rồi, hiện tại cô đi cùng tôi tới phòng khám.”

“Phòng khám? Không phải nói bệnh viện sao?” Bước chân Tiểu Nhu ngừng lại.

“Phòng khám cũng giống nhau mà, y thuật của bác sỹ cũng không khác nhau nhiều.” Mân Huyền không muốn Tiểu Nhu nói ra thêm nhiều nghi vấn nữa, vội vàng lời kéo tay cô nàng chạy xuống lầu. Thật ra là nàng sợ hãi bác sỹ trong bệnh viện nói mấy thứ linh tinh như băng vải trên cánh tay nàng không thể tháo bỏ, cho nên mới nhất thời nghĩ đến tìm phòng khám.

Hiện tại đang vào đúng giờ đi làm, hai người không dám bắt xe bus, đành phải đi bộ lên phía trước, nhìn thấy một phòng khám ở quảng trường khu phố trung tâm có mặt tiền sáng sủa, Mân Huyền liền lời kéo Tiểu Nhu đi vào.

Sự tình cũng không thuận lợi như trong tưởng tượng, thầy thuốc thăm khám nghe qua Tiểu Nhu kể lại thương thế của nàng, vừa nghe đến mới được khoảng bốn ngày, thế nào cũng không chịu giúp nàng cắt băng, khuyên can mãi cũng vô dụng, cuối cùng chỉ có thể bắt đi ra phòng khám.

“Mân Huyền, không nên cắt băng vải, chúng ta trở về đi.”

Tiểu Nhu lắc lắc tay Mân Huyền khuyên bảo.

“Không được, hôm nay tôi muốn tháo xuống.” Tính tính quật cường của Mân Huyền lại nổi lên, “Thân thể của tôi, tôi rõ ràng nhất, không phải bác sỹ nói tôi chỉ nứt xương một vết nhỏ sao? Hiện tại đã tốt hơn nhiều, cô xem, cử động như thế nào tay cũng không đau.”

Quan trọng nhất là nàng không muốn cho Chỉ Dao hay bất luận kẻ nào nhìn ra chính mình bị thương, bởi vì như vậy thì nàng thật sự không thể nghĩ ra một lời giải thích hợp lý nào.

Tiểu Nhu hình như cũng không biết làm thế nào với nàng, “Được rồi, Mân Huyền, chúng ta đi vào lần nữa, lần này nhờ thầy thuốc giúp cô tháo bỏ một ít băng vải bên ngoài, như vậy cánh tay bị thương của cô có thể trực tiếp giấu vào trong ống tay áo, không thể bị người khác phát hiện. Tôi biết cô chính là muốn như vậy đúng không?”

“Tiểu Nhu, cũng là cô săn sóc tôi.”

Mân Huyền cười khen tặng, quàng lấy cánh tay Tiểu Nhu, hai người lại quay lại phòng khám.

Lần này thì không cần phí thêm lời lẽ thầy thuốc đã làm theo, nửa giờ sau đi ra, Mân Huyền nâng tay nhìn cánh tay mình, từ bên ngoài nhìn vào giống hệt người không có việc gì.

“Giờ thì vừa lòng rồi chứ, chúng ta có thể đi trở về.” Tiểu Nhu nói xong liền kéo nàng trở về.

Mân Huyền đương nhiên sẽ không dễ dàng chịu trở về, mấy ngày nay ru rú trong biệt thự, buồn cũng sắp buồn đến chết, nàng một tay chỉ vào ghế đá trên quảng trường, “Tiểu Nhu, chúng ta đi đã lâu, đi vào đó ngồi một lát rồi trở về.”

“Cũng được.” Tiểu Nhu đồng ý gật đầu, hai mắt sáng ngời, chỉ vào một cửa hàng bán kem xa xa, “Tôi đi mua kem, cô cứ ngồi xuống trước, tôi lập tức quay lại.”

“Được, tôi đi nơi đó chờ cô.” Nàng vui vẻ chạy đến một chiếc ghế không có người ngồi, nhìn người đến người đi trên quảng trường. Trở lại biệt thự liền có cảm giác rất áp lực, hiện tại chẳng sợ ở bên ngoài một lúc thôi, nàng cũng cảm nhận được trong không khí tràn ngập hương vị tự do.

Di động lại vang lên, lần này chắc là Chỉ Dao rồi, nàng mở di động ra, không xem liền tiếp nghe, “Chỉ Dao, mình nhìn thấy tin nhắn....”

Đối phương đột nhiên lên tiếng cắt ngang lời nàng, “Mân Mân, là tôi.”

”A?” Là Kim Chính Vũ.

”Bây giờ em còn cùng bạn học ở nông thôn sao? Mấy ngày nữa thì trở về? Tôi lái xe đi nhà ga đón em.”

Nàng lè lè lưỡi, may mà nàng còn chưa kịp nói buổi tối có hẹn với Chỉ Dao, bởi vì hôm trước nàng nhắn tin với Kim Chính Vũ nói mình cùng bạn học muốn ở nông thôn chơi vài ngày.

”À... còn có một ngày, ngày mai tôi sẽ trở lại, cậu không cần lái xe đi đón tôi đâu, tôi tự mình biết ngồi xe.” Nói mấy lời này nàng nắm chặt tay trái, nàng phát hiện chính mình thật sự không thích hợp với thật lòng mà nói, hấn thức sự rất tốt với mình, nếu không phải có nỗi niềm khó nói, nàng thật không muốn lừa hấn.

”Phải không? Đúng là ngày mai em mới trở về sao?”

Thanh âm của Kim Chính Vũ rõ ràng có chút quái dị, nàng lơ đãng ngẩng đầu lên, con người lập tức phóng đại, Kim Chính Vũ đang đứng lù lù tại nơi cách nàng không đến mười bước.

Hấn... hấn... Sao hấn lại ở chỗ này? Nàng nắm chặt di động, theo bản năng đứng lên, da đầu run lên, hệt như kẻ trộm cắp bị bắt tại trận.

Chương 141 Hơi thích

“Lăng Mân Huyền, em chán ghét tôi như vậy sao?” Kim Chính Vũ nhìn chăm chăm vào nàng, bàn tay cầm di động dần dần buông thõng xuống, đáy mắt trong suốt chứa đựng ưu thương, “Còn lấy cớ đi nông thôn để tránh đi tôi.”

“Kim Chính Vũ, không phải, không phải như thế, tôi...” Nàng lo lắng mà giậm giậm chân, sự tình sao có thể biến thành cái dạng này, sao lại trùng hợp đến mức gặp được Kim Chính Vũ ở nơi này cơ chứ?

“Nếu bởi vì tôi thích em mà làm cho em cảm thấy phức tạp, làm cho em không muốn nhìn thấy tôi, như vậy, thật xin lỗi, tôi sẽ không lại da mặt dày xuất hiện trước mặt em. Có lẽ tôi thực sự sai lầm rồi, đây chỉ là một mình tôi tình nguyện mà thôi...”

Hắn chậm rãi lui về phía sau, từng chút từng chút một, giọng nói vô cùng nghẹn ngào, cuối cùng gần như không thể nghe thấy câu sau cuối, khuôn mặt tuần tú toát lên thống khổ cùng tuyệt vọng, nháy mắt cả thế giới đều trở nên ảm đạm, tất cả mọi thanh âm đều tự động biến mất theo.

Hắn nhẹ buông tay, di động cách một tiếng rơi xuống mặt đất, hắn không hề phát hiện, chợt xoay người ra khỏi quảng trường.

Mân Huyền chôn chân đứng tại chỗ, lời hắn nói như tiếng sấm vang lên bên tai, nàng không nghe lầm chứ, hắn vừa mới nói hắn thích nàng, cho tới bây giờ nàng cũng không biết hắn thích nàng.

Nàng dán mắt vào thân ảnh sắp biến mất, ngực như bị thắt chặt không thể thở nổi, nàng biết nếu lần này không giải thích rõ ràng, có lẽ từ nay về sau Kim Chính Vũ thật sự sẽ không xuất hiện trước mặt mình nữa.

Nàng vội vàng đuổi theo bước chân hắn, lướt qua đường lớn, trong nháy mắt khi hắn sắp bước lên xe thể thao, dưới tình thế cấp bách, nàng theo bản năng dùng hai tay ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau.

“Kim Chính Vũ, chuyện này tôi thật có lỗi, tôi thật sự không phải cố ý muốn lừa gạt cậu.” Nàng vội vàng giải thích, ngay cả chính nàng đều không thể lý giải vì sao mình lại dùng phương thức ôm hắn để giữ hắn lại.

Chẳng lẽ nói, trong tiềm thức nàng và hắn đã sớm vượt qua quan hệ bạn bè bình thường sao? Nàng không biết, nàng thực sự không biết chính nàng sinh ra loại cảm giác gì với hắn, nàng chỉ biết, hiện tại nàng không muốn để hắn rời đi, một khi hắn mà đi khỏi, như vậy nàng sẽ vĩnh viễn mất đi hắn.

“Buông ra!” Thân thể hắn cứng ngắc, thanh âm lạnh lùng, lộ ra âm điệu hơi cường ngạnh.

“Tôi không buông! Kim Chính Vũ, chuyện đi nông thôn là tôi lừa cậu, nhưng xin tin tưởng tôi, tôi không cố ý nhằm vào cậu...” Hai tay nàng ôm chặt lấy hắn, hai má kề sát lưng hắn, hiện tại nàng mới biết được, so sánh với Kim Chính Vũ, ước chừng nàng phải thấp hơn một cái đầu.

“Em nghĩ rằng tôi là thằng ngốc à?” Hắn nghiêng đầu, thờ ơ cười nhạt một tiếng, “Em đã nói không phải cố ý, như vậy mời em cho tôi một lý do để tôi tin tưởng em, vì sao em phải nói đi nông thôn?”

“Tôi...” Nàng nói không nên lời, bí mật này nàng không thể nói ra trước bất kỳ ai, nàng không muốn Kim Chính Vũ coi thường nàng, nàng không muốn bởi vậy cho hắn biết chuyện nàng bị thương, lại càng không muốn cho hắn biết thân phận hiện tại của nàng là tình phụ không thể đứng dưới ánh mặt trời của Doãn Lạc Hân.

“Cũng không nói ra được? Hay là không có gì để nói?” Hai tay hắn bắt lấy cánh tay nàng vòng lên lưng hắn, dùng sức cạy ra, mà nàng lại liều mạng muốn giữ hắn lại.

Nàng dần dần cảm giác được cánh tay trái vang lên một tiếng thanh thúy, đau đớn bắt đầu lan tràn, mồ hôi lạnh ướt đầm trán, nàng thở hỗn hển, lực bắt tông tâm, cánh tay buông lỏng, hắn cũng không thêm nhìn liếc qua nàng một cái lập tức cất bước lên xe.

Nàng cắn lấy môi, đỡ lấy cánh tay đau đớn chậm rãi ngồi xổm xuống, nghe thấy Tiểu Nhu ở bên kia đường kêu to, “Mân Huyền, Mân Huyền.....”

Lúc này dòng xe ngược xuôi quá mức đông đúc, Tiểu Nhu nhất thời không thể đuổi sang, sau đó chiếc xe thể thao đột nhiên dừng lại, nàng cúi đầu nhìn thấy một dòng đỏ tươi thắm ra ngoài áo khoác màu xám, một giọt rơi xuống mặt đường nhựa.

“Cánh tay em bị thương? Tôi mang em đi bệnh viện.”

Kim Chính Vũ phát hiện bất thường, cuống quýt xuống xe thể thao, không khỏi phân trần, lập tức ôm lấy nàng bỏ vào trong xe.

“Mân Huyền...” Lúc này Tiểu Nhu cũng chạy nhanh tới, Kim Chính Vũ gật đầu, ý bảo cô ấy nhanh chóng lên xe, đợi cho Tiểu Nhu vừa ngồi xuống, hần giẫm chân ga dưới chân, xe thể thao phóng vút ra đường.

Vội vàng chạy tới bệnh viện, hần trực tiếp ôm nàng đi vào, cánh tay vẫn đang đổ máu, tay trái của nàng đã bị nhuộm hồng một mảnh, Tiểu Nhu theo sát phía sau, chạy nhanh đi đăng ký.

Chờ đồng phục tạp hốn loạn qua đi, thầy thuốc xem qua vết thương cùng phim cắt lớp, một lần nữa giúp nàng bôi thuốc, dùng băng vải băng bó, cẩn thận căn dặn với bọn họ một ít việc cần chú ý.

Ra bệnh viện, hần vừa định ôm nàng vào xe thể thao, nàng định chạm chân xuống đất, nhưng hần không để ý tới nàng, cứ ôm thẳng nàng bỏ vào xe. Nàng ngẩng đầu tìm kiếm thân ảnh Tiểu Nhu.

“Em không cần nhìn, cô ấy nói cô ấy có việc phải đi trước.” Kim Chính Vũ nắm tay lái, cũng không lập tức lái xe đi, hần xoay người lại, tức giận trừng mắt nhìn nàng, “Mân Mân, em bị thương, vì sao không nói cho tôi biết? Đây là nguyên nhân mấy ngày nay không thấy mặt em đâu sao?”

Nàng cúi đầu nhìn lại cánh tay bị băng bó, kinh ngạc nói không nên lời.

“Em bị thương, ít nhất cũng có thể nói cho tôi biết, hiện tại xem ra, trong lòng em, tôi ngay cả người bạn bình thường nhất của em cũng không bằng.”

Hần đập tay lái, trên mặt có nét vẻ mất mát. Một lát sau, hần khởi động động cơ, ” Tôi lái xe đưa em trở về thôi, từ nay về sau, tôi sẽ không đến quấy rầy em nữa.”

Nàng nâng mắt, liếc mành mà lắc đầu, “Kim Chính Vũ, cậu biết không phải là như thế mà, tôi chỉ là không muốn phiền toái đến bất luận kẻ nào, cậu xem, ngay cả Chỉ Dao tôi cũng chưa nói. Cậu có biết tôi sợ hãi nhất là chuyện gì sao? Chính là khi này cậu rời khỏi, tôi không muốn giống như lần trước, cậu đột nhiên phát giận, sau đó không để ý tới tôi nữa.”

Nàng đáng thương hề hề nhìn hần, cực giống một bé mèo con bị người ta vứt bỏ, trong mắt lộ ra vẻ khiếp đảm cùng kích động.

Hần không nói gì thêm nữa, chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào nàng, sau đó vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhẵn nhụi của nàng.

Lần này nàng không đẩy ra, ngừng thở lẳng lẳng nhìn hần, không biết vì nguyên nhân gì mà đột nhiên thốt ra một câu.

“Kim Chính Vũ, làm sao bây giờ? Có lẽ tôi hơi thích cậu rồi.”

64. Chương 142 - 143

“Kim Chính Vũ, làm sao bây giờ? Có lẽ tôi hơi thích cậu rồi.”

Vừa mới nói xong, nàng đột nhiên ngơ ngàng, chính mình vừa mới nói cái gì vậy chứ. Cậu nói không dùng đầu óc tự hỏi kia nhảy ra từ đâu?

“Không đúng, không đúng.... Tôi nói nhầm rồi, tôi muốn nói tôi là.... Kia.... thật ra.....” Nàng càng muốn che giấu, đầu lưỡi càng như bị cắn mất, căn bản nói không ra một câu đầy đủ.

Hần vừa cười lớn vừa giơ ngón tay chặn lấy môi nàng, “Mân Mân, em không cần nói tiếp nữa, tôi đã nghe thấy hết rồi, hơn nữa còn nghi tặc trong lòng, em có che dấu như thế nào, tôi cũng coi như không nghe thấy.”

Trên trán Mân Huyền nhất thời xuất hiện ba đường hắc tuyến, vừa rồi đầu óc nàng bị hỏng hóc hay sao, sao lại có thể tùy tiện nói chuyện như vậy đâu. Chẳng lẽ bất tri bất giác, nàng đã thích tên công tử tay chơi Kim Chính Vũ này sao?

Không được, không được, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, hiện tại nàng đều không có tư cách thích bất cứ người nào.

“Mân Mân, cánh tay em còn đau không?” Ánh mắt hắn chuyển dời đến cánh tay băng bó của nàng, dịu dàng xin lỗi, “Thật có lỗi, tôi không biết cánh tay em bị thương, em nên nói sớm cho tôi biết mới đúng. Bác sỹ nói em phải nghỉ ngơi cho tốt, nói cho tôi biết địa chỉ, bây giờ tôi lái xe đưa em trở về.”

“Địa chỉ?” Nàng nao nao, nhanh chóng phản ứng lại, nghĩ lý do chống chế, nhưng ngẫm nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm được cái cớ hợp lý nào, đành phải nói ra địa chỉ phòng cho thuê.

“Ngày kia em bắt đầu chính thức đi làm đúng không?” Trên mặt Kim Chính Vũ xuất hiện nụ cười như hoa nở, chuyển tay lái, đi về hướng địa chỉ nàng đã nói.

“Ừm, đúng vậy.” Nàng thở dài một cái, vốn còn định giấu cánh tay bị thương trong tay áo, ngày kia có thể đi làm bình thường, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện chuyện này. Bây giờ thì hay rồi, băng vải trên cánh tay còn dày hơn cả trước đây, lấy loại bộ dạng chật vật này bắt đầu công việc đầu tiên trong đời, thực làm cho nàng mất tự nhiên đến cực điểm.

Nàng liếc nhìn đồng hồ trong ô tô, đã hơn hai giờ rồi, cơm trưa còn chưa ăn, bụng thực sự đói bụng.

“Kim Chính Vũ, đều là cậu hại tôi thành cái dạng này, cậu phải mời tôi ăn cơm.” Nàng phì phì nhìn cảnh vật đằng trước cửa kính ô tô, nói đến đúng lý hợp tình. Hắn có tiền như vậy, mời tiểu dân chúng như nàng ăn chút cơm coi như xin lỗi còn quá thuận lợi cho hắn.

“Không có vấn đề, tôi mời em đi ăn đồ ăn Hàn Quốc nhé.” Hắn hơi hơi cười khê, tay lái xoay nhẹ, rẽ sang một con đường khác, một lát sau, xe liền đứng trước một nhà hàng Hàn Quốc.

Kim Chính Vũ đẩy ra cửa xe chuẩn bị xuống xe, nàng do dự mà lên tiếng gọi hắn lại, “Kim Chính Vũ, tôi nghĩ chúng ta không nên đi vào nữa, hiện tại tôi lấy cái dạng này mà vào nơi công cộng sẽ bị người ta nhìn chăm chăm. Quên đi, cậu lái xe đưa tôi về nhà đi, lúc nữa thuận tiện mua chút nguyên liệu nấu ăn trong siêu thị rồi chính tôi tùy tiện nấu cơm.”

“Cũng được.” Kim Chính Vũ không phản đối, xoay người ngồi lại vào trong xe, vừa khởi động xe, di động trong ba lô liền vang lên.

Là tiếng chuông báo Doãn Lạc Hàn gọi đến, tinh thần nàng bất giác trở nên căng thẳng, rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, vài lần trước nàng nghe thấy tiếng chuông rồi căng thẳng đã bị Kim Chính Vũ nhìn thấy, lần này trăm ngàn không thể như vậy.

Kim Chính Vũ lái xe, không quên liếc nàng một cái, “Tôi đã đến cửa hàng bánh ngọt em làm công, tên quản lý kia nói em đã không làm nữa, sao bây giờ tên đó còn gọi điện thoại quấy nhiễu em vậy?”

“Ha ha... Đúng vậy, tôi không biết, người quản lý kia rất cổ quái, không cần để ý tới ông ta là được.”

Nàng nhanh trí cười ha ha, khó trách người ta bảo nói một lời nói dối rồi, phải dùng tiếp một trăm lời nói dối để che lấp nó, lời này không sai chút nào. Lần trước nàng nói dối Kim Chính Vũ tiếng chuông di động này được cài cho cuộc gọi của quản lý cửa hàng bánh ngọt, bây giờ lại phải tiếp tục nói dối, haiz, thật là khó chịu.

Di động vang lên một lát rồi không kêu lên nữa, nàng thở một hơi nhẹ nhõm, nhanh chóng chuyển đề tài, “Kim Chính Vũ, lần trước cậu bảo muốn kể chuyện trước đây giữa tôi và cậu, bây giờ có thể nói rồi đó.”

“Bây giờ?” Hắn hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt nhìn phía trước dần dần hiện lên một chút hoang mang, “Bây giờ còn không thích hợp, ngày khác đi, ngày khác chúng ta hẹn nhau rồi tán gẫu tiếp.”

Nàng nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng lẳng lặng lái xe của hắn, thật sự không nhịn được hiếu kỳ, nhẹ nhàng hỏi ra, “Kim Chính Vũ, trước kia tôi thật sự đã từng quen biết cậu sao? Làm sao mà tôi không có chút ấn tượng nào nhỉ.”

Hắn thản nhiên cong môi, lộ ra nụ cười khổ, vẫn không nói gì như cũ.

Nàng gấp gấp đến độ muốn dùng tay kéo kéo hắn, đột nhiên cảm thấy đau đớn, thì ra nàng dùng tay trái.

Hắn vẫn lẳng lặng lái xe như cũ, một lúc lâu sau, hắn mới hơi nhếch khóe môi, “Mân Mân, em còn nhớ rõ năm năm trước có một đứa con trai hơn mười tuổi trong cô nhi viện không? Lúc nó mới đến, tất cả bọn trẻ trong cô nhi viện cũng không thích nó, còn ném đồ vật này nọ về phía nó, chỉ có em dám nói chuyện với nó, rồi còn hung dữ đuổi mấy đứa nhỏ bắt nạt nó chạy đi hết.”

“Á... Năm năm trước?” Nàng cắn cắn môi cẩn thận tìm kiếm trong trí nhớ, “Năm năm trước hình như đúng là có chuyện như vậy. Lúc ấy có một cậu bé, nghe nói cậu bé này là trẻ mồ côi không có nhà để về, viện trưởng Chu thu nhận cậu bé ấy, kết quả cậu bé không quen sống trong cô nhi viện, không phải nói thức ăn trong căn tin khó ăn, thì chính là ngại ngủ trên giường cứng. Sau đó bọn nhỏ liền cảm thấy cậu bé rất cao ngạo, không thích chơi cùng, có một lần không biết nguyên nhân vì sao, lúc tôi đi ngang qua căn tin, nhìn thấy bọn nhỏ quăng gì đó về phía cậu bé, lúc ấy tôi không nhịn được liền tiến lên....”

“Nghĩ ra chưa?” Kim Chính Vũ nghe tới đó, tiếng nói vui sướng dị thường, giẫm chân phanh, xe thể thao lập tức dừng lại trên đường cái.

“Không thể nào, cậu bé kia chính là cậu?”

Vì quán tính nên thân thể Mân Huyền hơi bị đẩy về phía trước một chút, nàng trừng lớn hai mắt, không thể tin mà nhìn khuôn mặt đẹp trai của Kim Chính Vũ, “Nhưng mà, tôi nhớ rõ cậu bé kia không cao, hơn nữa mặt còn mũm mĩm như viên bi, còn hơi béo béo.....”

“Khi đó tôi còn chưa bắt đầu dậy thì.” Hắn quần bách che miệng ho khan một tiếng.

Mân Huyền không có nhìn thấy hắn đang mất tự nhiên, buồn cười nghiêng đầu, toàn bộ như đang rơi vào hồi ức, “Sau khi tôi cứu cậu bé đó, cậu ta liền đi theo lưng tôi cả ngày, tôi đi hướng đông, cậu ta cũng đi đông, tôi mà đi tây, cậu ta cũng đi tây, sau đó tôi thấy phiền phức, liền hỏi cậu ta vì sao cứ đi theo tôi, kết quả cậu ta nói muốn lấy tôi làm vợ.”

~~ooOOoo

~~Nói tới đây, ánh mắt Kim Chính Vũ phút chốc chớp lên vài cái, hàng lông mi dài che dấu tia sáng lóe lên trong mắt, lặng im không nói gì.

“Hiện tại nhớ đến khi đó cậu thật ngây thơ quá.” Mân Huyền cười mỉa mắt, hoàn toàn không chú ý tới thay đổi của hắn.

“Sau đó thì sao? Em còn có thể nhớ tới chuyện phía sau không?” Trên mắt hắn xuất hiện thay đổi nhỏ rất khó phát hiện, như đang nói tới một chuyện gió thoảng mây trôi.

“Sau đó?” Nàng hoảng hốt, qua nửa giây, lại tiếp tục nói xong, “Sau đó tôi không thèm để ý tới cậu, cậu vẫn tiếp tục bám theo sau tôi, tôi đi tới chỗ nào, cậu theo tới chỗ đó, mãi đến khi tôi thật sự không chịu nổi, tôi nói rõ cuộc cậu muốn làm gì? Cậu nói chỉ cần đồng ý với cậu, cậu sẽ không cả ngày đi sau lưng tôi nữa....”

Tiếng chuông di động lại vang lên một lần nữa, thanh âm huyền ảo lọt thẳng vào lỗ tai, nàng nhẹ nhàng thở ra, lần này là di động của Kim Chính Vũ vang lên, hắn không chút để ý nhìn màn hình, sau đó ấn ngắt.

Ngẫm nghĩ lại, tên Doãn Lạc Hàn kia vừa rồi vì sao lại đột nhiên gọi điện cho mình, chẳng lẽ chuyện nàng gặp gỡ Kim Chính Vũ truyền đến tai hắn rồi?

Không có khả năng, vừa rồi chỉ có nàng và Kim Chính Vũ, không ai.... Không đúng, còn có Tiểu Nhu, chẳng lẽ là Tiểu Nhu mật báo?

“Chính Vũ, sắp đến nhà tôi rồi, tôi muốn đi xuống đi bộ một chút.” Nàng đẩy cửa xe đi xuống, hình như Kim Chính Vũ còn muốn nói với nàng gì đó, nhưng tiếng chuông di động lại truyền đến.

Nàng chạy mau vài bước, nghe rõ tiếng hắn nói chuyện điện thoại, “Dạ..... Cậu.... Cháu ở bên ngoài..... Ừm.... Ăn cơm chiều?..... Đúng vậy, hôm nay là ngày giỗ bà ngoại..... Ồ.... Lạc cũng phải trở về?..... Dạ, cháu đã biết....Cháu sẽ báo cho anh ấy.... Dạ....”

Cậu? Cậu Kim Chính Vũ không phải là cha Doãn Lạc Hàn, là lão bá đối nàng thực thân thiết hay sao? Còn có ngày giỗ gì đó, nghe ra, đêm nay Doãn Lạc Hàn phải về nhà của lão bá ở.

Nàng bước đi nhanh hơn, xe thể thao của Kim Chính Vũ nhanh chóng chạy song song với nàng, hấn bám tay lên cửa kính kêu nàng, “Mân Mân, em trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi, tôi còn có việc, phải đi đến nhà cậu một chuyến.”

“Được.” Nàng gật đầu.

Nhìn thấy cánh tay hấn lướt ra ghế sau, cầm lấy một cái túi giấy sau đó đưa cho nàng, “Đây là thuốc bác sỹ kê cho em, nhớ rõ phải uống thuốc đúng giờ, biết không?”

“Ừm, cảm ơn cậu, Chính Vũ.” Nàng bất giác sửa lại miệng, tay phải nhẹ nàng cầm lấy túi giấy, có một dòng khí ấm áp thổi qua lồng ngực.

Kim Chính Vũ tuy rằng ngẫu nhiên cũng sẽ nổi lên chút tình tình thiếu gia, nhưng mà hấn rất tốt với nàng, nàng một chút cũng không hối hận vừa mới nói cho hấn đã bắt đầu thích hấn.

Hấn vẫy vẫy tay với nàng, chiếc xe Porche chậm rãi lái đi. Nàng lẳng lặng đứng một lúc, nhìn xe thể thao biến mất, mới xoay người hướng về nhà mình.

Nhà? Đúng vậy, đây là lần thứ mấy nàng nhớ tới danh từ này nhỉ, nàng thật muốn có một mái nhà.

Như vậy căn phòng thuê tạm thời này không cần phải trả phòng, bây giờ Kim Chính Vũ và Chỉ Dao đều biết nàng ở nơi này, nếu bọn họ lái xe đến tìm chính mình, nhìn thấy người ở bên trong không phải là nàng, không biết phong ba bão táp sẽ nổi lên thế nào. Đơn giản là nàng trực tiếp thương nghị với chủ cho thuê nhà, xem có thể thuê lâu dài căn phòng này không.

Hiện tại mới ba giờ, nàng bước từng bước một lên lầu, tính nghỉ ngơi trong phòng đến sáu giờ chờ Chỉ Dao tới đón nàng.

Tùy tay đóng cửa lại, nàng dùng một bàn tay cởi giày, túi thuốc trong tay đặt ở trên bàn, cả người ngã nhào vào sofa không bao giờ muốn đứng dậy nữa. Nhìn ba có di động, lại bất giác nhớ tới Doãn Lạc Hàn gọi điện đến.

Mặc kệ, nàng cũng không làm chuyện gì xấu xa, không cần thiết phải để ý tới hấn.

Nằm trên sofa không biết thiếp đi từ lúc nào, mơ mơ màng màng hình như nghe thấy có người đang gõ cửa, nàng mở to mắt, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên có tiếng đập cửa, chắc là Chỉ Dao rồi, quay đầu nhìn đồng hồ treo tường, mới hơn bốn giờ mà thôi.

Lắm bấm chạy tới mở cửa, ngoài cửa chống trộm có một khuôn mặt lạnh lùng, là Doãn Lạc Hàn, sao hấn lại tới đây?

“Mở cửa!”

Hấn lớn tiếng ra lệnh, nghe được trong tiếng nói lửa giận bùng bùng.

Nàng bình tĩnh mở cửa cho hấn, hấn bước một bước tiến vào, bắt đầu nhìn ngó một vòng khắp phòng khách nhỏ hẹp cùng phòng ngủ, xác định không có người rồi mới quay đầu lại nhìn nàng.

“Kim Chính Vũ không ở nơi này.”

Nàng dùng ngữ điệu bình tĩnh nói, liếc mắt một cái đã xem thấu ý đồ của hấn, ngồi xuống sofa một lần nữa.

Hấn đường đường là tổng tài một tập đoàn, hôm nay lại nhàn rỗi thế sao? Bây giờ đang là giờ đi làm, thế nhưng chạy tới nơi này, lại còn làm bộ dáng như đến bắt gian tới nơi, dù trên thực tế nàng cũng không làm chuyện gì phải thẹn với lương tâm.

“Cậu ấy đưa tôi đến dưới lầu liền lái xe đi rồi.” Nàng đứng dậy đi đến tủ lạnh cầm chai nước uống đưa cho hấn, hấn dùng đôi mắt âm u lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng, lóe lên tia sáng phức tạp, khoanh tay không tiếp nhận.

Nàng lơ đãng cười cười, đem đồ uống đặt xuống bàn. Mặc kệ như thế nào, hắn cũng là khách đến, nếu là khách, cần phải lịch sự.

“Anh muốn dẫn tôi trở về sao?”

Về mặt nàng bình thản vô vị, cầm lấy ba lô trên sô pha, “Nhưng mà sáu giờ đúng Chỉ Dao hẹn tới nơi này đón tôi đi ăn tối, tôi không từ chối được, nếu anh không ngại, tôi muốn chờ cô ấy ở đây. Ăn xong bữa cơm, tôi sẽ trực tiếp quay về biệt thự.”

Hắn thoáng nheo mắt, ánh mắt như rada rò xét trên mặt nàng, sau một lúc lâu, đôi môi mỏng hé mở, “Hôn tôi.”

Cái gì? Hai chữ kia bất ngờ lấy đi hô hấp của nàng, trừng mắt nhìn, nàng nghe lầm rồi chắc?

“Bây giờ tôi bảo em làm gì em cũng đều gật đầu, không phải sao?” Hắn tà ác nhếch môi, “Như vậy, ngay bây giờ, tôi muốn em hôn tôi.”

Người này tuyệt đối cố ý. Hiện tại nàng dịu ngoan như vậy, hắn lại ngại nàng làm thế chưa đủ, cố ý bới bèo ra bọ, sau đó tiếp tục trừng phạt nàng.

Nàng sẽ không như hắn mong muốn, nàng buông xuống ba lô trong tay, cất bước chạy đến chỗ hắn.

Dưới ánh nhìn chăm chú đầy quỷ dị, nàng kiễng mũi chân, lập tức đem đôi môi son áp lên môi hắn.

Môi hắn ẩm ướt mà ấm áp, nàng nhú mào, qua vài giây sau, lại không sao cả rồi đi.

65. Chương 144 - 145

Thế này hắn là không phản đối, nàng mặt không đổi sắc mím môi cười trộm, eo nhỏ đột nhiên bị nắm lấy, đón nhận một ánh mắt cuồng dã mà nóng bỏng, đôi môi mỏng trầm thấp dụ hoặc, “Để cho tôi tới dạy em cái gì mới gọi là nụ hôn thực sự.”

Hắn bỗng dừng nắm lấy cầm nàng, cúi đầu áp lên đôi môi hồng đào vì kinh ngạc mà hơi hé mở của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tiến quân thần tốc, phóng đảng cắn mút lấy sự ngọt ngào của nàng, quần quít lấy cái lưỡi dính hương của nàng. Đầu óc nàng trống rỗng, chỉ có thể bị động mặc hắn tự tung tự tác.

Bàn tay nóng cháy của hắn dò xét vào trong quần áo nàng, chậm rãi du di vuốt ve quanh vòng eo. Nàng lập tức trừng lớn hai mắt, vươn tay định ngăn cản hắn lại, lại nghĩ hắn đang cố ý thử thách mình, nàng cắn chặt răng, cưỡng bức chính mình nhắm mắt lại.

Giây lát sau tay hắn đã phủ lên nơi đầy đặn của nàng, ngón tay nhẹ đẩy ra nút thắt trước ngực, áo ngực không tiếng động rơi xuống. Da thịt vừa tiếp xúc trực tiếp với không khí, không khỏi làm nàng rung mình.

Thân thể nàng đột nhiên bay lên không, theo bản năng ôm lấy hắn, lại quên cánh tay mới bị thương, nàng cắn răng chống đỡ, thái dương lăm lăm mòm hôi lạnh.

Hắn đặt nàng xuống chiếc giường trong phòng ngủ, rồi đi, nàng nhắm mắt lại chịu đựng cơn đau, nghe thấy tiếng hắn cởi quần áo sột soạt, tiếp theo lồng ngực tinh trắng áp lên nàng, từng nụ hôn như mưa xuân rơi xuống cổ.

Bàn tay to tùy ý vỗ về chơi đùa trên thân thể mềm mại, cảm giác da thịt nhẵn nhụi trơn bóng, hắn tham lam dùng miệng hút lấy hai hạt ngọt ngào mê người.

Cánh tay phải mảnh khảnh nắm chặt lấy ga giường, đau đớn từ cánh tay truyền thẳng lên đại não, ý nghĩ mơ mơ hồ hồ thành một mảnh, nàng gất gao cắn răng, nghĩ đến cảm quan có thể bởi vậy mà lên cơn sốc hay ngất đi, nhưng mà môi hắn đi đến nơi nào cũng đều làm cho toàn thân nàng như bị đốt cháy, tê dại khó chịu, nàng cắn chặt môi giấu đi tiếng rên rỉ.

Nàng đau đớn đến chết lặng, cảm giác toàn bộ cánh tay sắp thoát khỏi cơ thể đến nơi, rốt cuộc không thể ức chế một tiếng kêu rên khác thường.

“Đau...”

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy cả khuôn mặt nàng thống khổ vặn vẹo cơ hồ sắp biến dạng, sắc mặt trắng bệch bất thường, ánh mắt hoang mang của hắn chuyển đến cánh tay bên cạnh, bên trên bị băng bó một tầng băng vải rất dày.

Cô gái chết tiệt, sao lại không nói sớm chứ.

Hắn nói thầm một tiếng, sắc mặt khê biến, đôi mày rậm nhíu chặt lại, thân hình dán chặt trên người nàng nháy mắt dời đi, thuận tay túm lấy chăn nhẹ nhàng đắp lên người nàng.

Hắn nhớ tới chiều hôm nay Tiểu Nhu nói cho hắn tin tức cánh tay nàng lại bị thương, bất chấp mặc xong quần áo, hắn nắm lấy di động đi thông thả trong phòng ngủ chật hẹp, thuận thực ấn một dãy số, cuộc gọi nhanh chóng liền chuyển được.

“Bác sỹ Lí, bây giờ ông lập tức tới đây một lát. ...Ừm, là cánh tay bị gãy xương tuần trước, hôm nay lại bị thương.... Ông nhớ một chút, địa chỉ là đường Nam Hà.....”

Tâm trí nàng chóiang váng nhưng cũng nghe thấy hắn đang nói chuyện điện thoại, không để ý tới đau đớn tra tấn, miễn cưỡng ngẩng đầu lên, suy yếu nói, “Không cần.... Anh đừng gọi thầy thuốc đến, dù sao nếu người ta đến đây, cũng phải qua một thời gian mới kê được đơn thuốc.... Tôi có thuốc.... Ở trên bàn trong phòng khách..... Thuốc giảm đau... Uống vào sẽ không sao.....”

Hắn ngừng nói chuyện, nhìn vào mắt nàng, lại nhìn di động, lớn tiếng gầm lên, “Em câm miệng! Tên bác sỹ ở phòng khám chiều nay em đến có thể lợi hại hơn bác sỹ khoa chỉnh hình nổi tiếng nhất nước không? Lần trước cánh tay em bị thương, ông ta chính là bác sỹ điều trị chính, ông ta hiểu biết bệnh tình của em hơn bất luận kẻ nào.”

Nàng ý thức không rõ hắn la hét cái gì, một lần nữa nằm xuống.

Bên tai lại vang lên tiếng hắn nói cho đối phương địa chỉ nơi này, sau đó hắn đi ra ngoài, trong phòng trở nên im lặng.

Giây lát sau, tiếng bước chân quay trở lại, một cánh tay đỡ lấy cổ nàng, nhẹ nhàng nâng đầu nàng lên, một cốc thủy tinh chạm vào môi, nàng uống một ngụm, kết quả vừa đựng tới lại phun ra.

“Nóng quá.... Nóng quá....”

Hắn ngồi xuống mép giường, để thân thể nàng dựa vào trong lòng mình, đau đớn khiến cho mặt nàng nhăn nhó thành một đoàn, hắn cố phồng má liềm mạng thổi cho cốc nước nguội đi.

Một lát sau, hắn nhẹ giọng nói bên tai, “Bây giờ uống thử xem, chắc là không còn nóng.”

Nàng mở mí mắt nặng trĩu, nhìn thấy cái cốc để trước miệng, lòng còn sợ hãi, liềm mạng lắc đầu, “Không cần... Tôi không muốn uống, rất nóng.... Anh trực tiếp đem thuốc cho tôi.....”

Hắn theo lời đưa qua mấy viên thuốc, nàng ngậm trong miệng, định dùng nước bọt nuốt xuống, nhưng viên thuốc cứ như dính chặt vào miệng, nuốt thế nào cũng không được.

“Đau... Đau....” Miệng nàng vô thức nói, trong lúc mơ hồ có một loại xúc động muốn chặt đứt cánh tay bị đau.

Sớm biết rằng sẽ như thế này, chiều nay ở phòng khám, ông bác sỹ kia nói miệng vết thương trên tay nứt ra đổ máu, bảo nàng tiêm một mũi thuốc giảm nhiệt, lúc ấy nàng không để trong lòng, lập tức cự tuyệt, không thể ngờ được sẽ có hậu quả nghiêm trọng như thế này.

“Chết tiệt, bác sỹ Lí sao còn chưa tới.”

Hắn phiền muộn rửa thầm một tiếng, nhìn cốc thủy tinh trong tay, lại nhìn Mân Huyền đau đớn đến mức sắp ngất đi, hắn đột nhiên không biết chính mình đang làm cái gì.

Nàng chỉ là một công cụ để hấn báo thù mà thôi, hấn không thiết phải làm thế này cho nàng, bây giờ hấn hoàn toàn có thể bỏ đi.

Nhưng khi đôi môi khô nứt kia thốt lên từng đợt rên rỉ ép nặng xuống lồng ngực hấn. Đầu óc hoàn toàn không chịu điều khiển, chờ đến khi hấn bình tĩnh lại, phát hiện mình đã hớp lấy đầy miệng nước ấm, cầm lấy cằm nàng, để cho nàng hé miệng

Môi hấn nhẹ nhàng áp lên, đem nước trong miệng ép sang miệng nàng từng chút một, nàng bất ngờ không kịp phòng bị, ho khan vài tiếng, viên thuốc cùng nước nhảy mất bị nuốt trôi.

Uống thuốc xong, hấn cẩn thận đỡ nàng nằm xuống giường, cũng đắp chăn cẩn thận, làm xong tất cả, hấn ngồi trên giường, lẳng lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp ngủ say trước mắt, đột nhiên bắt đầu tỉnh tể thưởng thức.

Trong lúc mê man, mồ hôi lấm tấm trên khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái nhợt, nàng đau đớn cắn chặt môi phát ra tiếng thì thầm vô nghĩa, “Đau..... Đau....”

“Không phải đã uống thuốc giảm đau rồi hay sao? Sao vẫn đau thành như vậy?”

Hấn nhăn mày, rút tờ giấy ăn trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên mặt nàng, cảm giác dưới ngón tay cả người nàng không ngừng run rẩy.

Nàng bị đau đớn tra tấn vô ý thức vung loạn tay phải, chần bị đẩy sang một bên, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết. Hấn nghĩ nếu bác sỹ Lí đến xem bệnh, trên người nàng không mặc quần áo thực sự không được tiện cho lắm, vì thế hấn đứng dậy mở tủ quần áo tìm quần áo lót sạch sẽ, nhìn khuôn mặt tái nhợt trên giường cùng cánh tay bị thương băng bó, hấn tiếp tục tìm một chiếc áo sơ mi có ống tay to.

Hấn ngồi xuống mép giường, cẩn thận ôm nàng ngồi lên, ánh mắt chạm đến những đường cong mê người, yết hầu căng thẳng, áp chế thân dưới bắt đầu khô nóng, hấn bắt đầu vụng về tay chân giúp nàng mặc quần áo lót.

Trước kia hấn chỉ quen lấy tay bỏ đi những thứ trói buộc đáng ghét trên người phụ nữ, đây là lần đầu tiên hấn mặc vào cho một người phụ nữ, cố lấy đai áo mỏng manh mà không chạm vào cánh tay trái của nàng, cả người nàng đau đớn mà vô lực tựa vào ngực hấn, hai tay hấn sờ soạn một lúc lâu, đánh vật với nút cài, thật vất vả mới cài vào được.

Áo sơ mi thùng thình dễ dàng mặc vào hơn, đỡ nàng nằm xuống giường, đắp chăn lên, nâng tay nhìn đồng hồ, âm thầm lo lắng bác sỹ Lí sao bây giờ còn chưa đến.

Tiếng đập cửa có quy luật vang lên, Doãn Lạc Hàn gần như lao ra mở cửa, bác sỹ Lý nhẹ gạt đầu, phía sau đứng vài hộ sỹ.

“Bác sỹ Lí, ông mau vào nhìn xem, rốt cuộc là cô ấy bị làm sao? Cứ luôn kêu đau.” Doãn Lạc Hàn một tay túm lấy bác sỹ Lí kéo vào phòng ngủ.

Bác sỹ Lí cúi lưng, nhìn kỹ bằng vải băng kín trên tay Mân Huyền, kinh ngạc mà lắc đầu, “Sao lại tháo bỏ lớp thạch trên tay cô ấy đi? Gãy xương nhẹ nhất ít ra cũng phải mất hai tuần mới có thể đập thạch cao. Hiện tại bệnh tình của cô ấy có thể là bị nhiễm trùng, cũng có thể là vì tùy tiện bỏ thạch cao, sau đó làm cho xương đang liền lại bị trật khớp....”

“Bác sỹ Lí, ông đừng lắc đầu mãi thế, mau nói cho tôi biết bây giờ nên làm như thế nào?”

Doãn Lạc Hàn hận không thể đi lên túm lấy áo đối phương, nhưng vẫn cố áp chế.

“Bây giờ cần phải lập tức đưa cô ấy tới bệnh viện, chúng tôi cần phải kiểm tra toàn diện, chụp CT....”

“Thế thì còn chờ cái gì? Hiện tại lập tức đi bệnh viện.” Doãn Lạc Hàn gầm nhẹ một tiếng, chạy đến trước giường ôm lấy nàng, lướt qua mấy hộ sỹ đang đứng trong phòng khách, chạy nhanh xuống lầu.

Xe cứu thương bị hấn thúc giục, một đường chạy nhanh vào bệnh viện chính hình nổi tiếng nhất nước, vừa vào bệnh viện, Quý Dương và Từ Bang cũng vội vàng chạy tới. Biết mục đích Doãn Lạc Hàn gọi mình tới, Từ Banh nhanh chóng đi đăng ký.

“Cậu vừa gọi điện cho Từ Bang, trùng hợp tôi lại nghe được, liền cùng cậu ta chạy tới.” Quý Dương nhìn phòng bệnh đóng chặt, “Lạc, cô ấy thế nào?”

Doãn Lạc Hàn hơi tựa vào vách tường, hai tay cắm vào túi quần âu, tiếng nói bình thản không thể che giấu được kinh hồn, “Trên tay cô ấy bó thạch cao, hôm nay đồ ngốc này lại tìm đến một phòng khám tháo bỏ, hiện tại xương cốt bị chệch nhau, cũng có thể là bị nhiễm trùng.... Tóm lại tình huống cụ thể tôi cũng không rõ ràng lắm.”

“Nhìn vẻ mặt cậu lo lắng thành thế này, chúng ta vào xem đi.” Quý Dương mỉm cười, một tay quàng lên vai hắn, thuận thế đẩy cửa phòng bệnh.

Ai ngờ Doãn Lạc Hàn như bị điện giật hất văng tay Quý Dương, chầm chọc cong môi, “Lo lắng? Buồn cười. Cô ta chỉ là một người đàn bà bé nhỏ không đáng kể, vì sao mà tôi phải lo lắng cho cô ta? Huống chi cô ta vẫn là con gái....”

“Lạc, cậu không cần cứ phải để tâm vào chuyện vụn vặt như thế, cũng không nên lừa mình dối người.” Quý Dương dấn mạnh vào vai hắn, “Về mặt bây giờ của cậu rõ ràng chính là hận không thể vọt ngay vào, mặc kệ cậu có thừa nhận hay không, trong nhận thức của cậu đã có tình cảm với cô ấy.”

Doãn Lạc Hàn lạnh lùng cười, nheo mắt, “Tôi với cô ta,....”

Quý Dương thở dài, dùng sức lắc nhẹ vai Doãn Lạc Hàn, “Lạc, đừng nhớ về quá khứ nữa, thật ra cậu và cô ấy đều là những người có tuổi thơ đen tối. Mấy năm nay tuy rằng cậu bị vây khốn bởi ác mộng đáng sợ không thể thoát khỏi, nhưng cô ấy cũng hơn gì cho cam. Nghe nói cô ấy vẫn ở cô nhi viện, vài năm nay tay làm hàm nhai, kiếm tiền sinh sống cùng học phí. Không thể phủ nhận, đó là một cô gái tốt.”

Doãn Lạc Hàn hơi mím môi, không nói gì nữa.

Quý Dương tận tình giảng giải khuyên bảo, “Lần này cô ấy thà nhảy lầu cũng không muốn dây dưa với cậu, đủ để chứng tỏ cô ấy đã không thể nhẫn nhịn cậu nữa. Nếu không muốn mất đi cô ấy thì hãy nghe lời của tôi đi, không được bức bách cô ấy nữa, như vậy sẽ chỉ làm trái tim cô ấy càng ngày càng cách xa cậu.”

“Tôi đùa bỡn là đùa bỡn thân thể của cô ta, còn trái tim của cô ta thế nào tôi không có hứng thú.”

Khuôn mặt tuần tú rét lạnh của Doãn Lạc Hàn hiện lên vẻ ác độc, “Những thứ cô ta để ý nhất đều nằm trong tay tôi, trừ phi tôi chơi đủ, chơi chán ngấy, ném đi, bằng không vĩnh viễn cô ta cũng đừng mong có thể thoát khỏi tay tôi.”

“Lạc, cậu điên rồi chắc?” Quý Dương kinh ngạc kêu to, “Cậu có được thân thể cô ấy thì có ích lợi gì cơ chứ, trái tim cô ấy không ở trên người cậu, vậy kín cả đời cô ấy thì cậu cảm thấy có ý nghĩa, đùa bỡn rất vui sao? Cậu làm như vậy, rõ ràng chính là một kẻ mất đi lý trí...”

“Lý trí?” Về mặt Doãn Lạc Hàn hiện lên chút khinh thường, “Tôi không cần lý trí, tôi chỉ biết là tôi phải làm cho cô ta nếm thử thống khổ gấp trăm lần những gì tôi đã phải trải qua.”

Quý Dương thật sự không thể nghe tiếp nữa, hắn cầm giận túm lấy áo Doãn Lạc Hàn, “Nếu tôi không phải là bạn tốt của cậu, tôi thật muốn đâm cho cậu một phát để cậu tỉnh ra.”

“Dương, tôi không muốn nghe cậu nói những lời này, tôi đi về trước, nếu cậu cảm thấy cô ta đáng thương, cậu cứ ở lại chờ cô ta đi ra đi.”

Doãn Lạc Hàn hất tay Quý Dương, sửa sang lại quần áo hơi nhàu, tiếng nói lạnh lùng vô tình không hề thay đổi.

“Người kia...” Quý Dương còn muốn nói gì đó, Doãn Lạc Hàn cũng không để ý tới, hắn xoay người bước nhanh đi ra phía cửa bệnh viện, lại gặp phải Từ Bang.

“Tổng tài, đã xong thủ tục.”

“Đã biết.” Doãn Lạc Hàn ngừng bước, nghiêng đầu liếc qua cánh cửa phòng bệnh, ngoài cửa đã không thấy thân ảnh Quý Dương đâu, xem ra là hắn đã đi vào phòng bệnh, “Lát nữa có kết quả, cậu ghi lại chi tiết, lập tức gọi điện thoại nói cho tôi biết.”

66. Chương 146 -147

Chương 146 Khúc mắc nan giải

Ra khỏi bệnh viện, bên ngoài đã gần năm giờ.

Doãn Lạc Hàn dễ dàng nhìn thấy chiếc xe thể thao của mình đỗ ở cửa, đây là Từ Bang cố ý lái từ biệt thự tới đây, hắn lấy chìa khóa trong túi quần âu, ấn nút, sau đó bước lên xe.

Xe thể thao mới lái ra bệnh viện, di động đúng lúc vang lên. Trên màn hình hiện tên Chính Vũ, hắn thuận tay lấy tai nghe điện thoại, ấn nút tiếp nghe.

“Chính Vũ, chuyện gì?”

“Lạc, hôm nay là ngày giỗ bà ngoại, anh không quên đấy chứ?” Chính Vũ hỏi.

“À.” Hắn đáp bừa một tiếng, kỳ thật hắn đã sớm dùng bút đồ khoanh tròn ngày hôm nay trên tờ lịch bàn trên bàn công tác, chẳng qua hắn cứ do dự mãi, vẫn không muốn gặp người kia, cho nên....

“Lạc, cho dù như thế nào thì hôm nay cũng là ngày giỗ bà ngoại, mặc kệ anh đã tha thứ cho cậu hay chưa, nhưng hôm nay anh phải đi về...” Kim Chính Vũ nói chân thành khẩn thiết.

Doãn Lạc Hàn trầm mặc một hút đồng hồ, chậm rãi mở miệng, “Ừm, Chính Vũ, bây giờ em đang ở đâu?”

“Em đã đến rồi, anh nhanh đến đây đi.”

Tiếng Chính Vũ cười nhẹ truyền đến, xem ra tiểu tử này đang âm thầm sung sướng vì có thể thuyết phục ông anh cố chấp đây. Nghĩ đến đây, đôi môi mỏng của Doãn Lạc Hàn hơi cong lên một nụ cười nhẹ.

“Ừ, lát nữa anh sẽ đến.” Doãn Lạc Hàn nói nhỏ, tay lái chuyển một vòng, xe thể thao quành lại, lập tức đi về nơi đời này hắn không muốn đến nhất.

Chính Vũ và Quý Dương, một người là anh em bà con cùng nhau lớn lên, một người là bạn thân, mấy năm nay chỉ có trước mặt hai người này, hắn mới có thể bỏ xuống đau xót cùng hận thù, bỏ đi mặt nạ lạnh lùng, trở nên giống một người bình thường.

Lúc trở lại dinh thự, thân ảnh Chính Vũ đứng lặng trước cửa lớn, nhìn thấy hắn xuất hiện, Chính Vũ chạy vài bước tiến đến, vỗ vỗ bờ vai hắn.

“Lạc, rốt cục cũng đợi được anh, vào đi thôi, thấp một nén hương cho bà ngoại. Rồi lát nữa cùng ăn tối với cậu, một mình cậu ở trong căn nhà lớn như vậy rất tịch mịch.”

“Anh trở về để tế bái bà ngoại, cũng không phải đến xem người kia.” Doãn Lạc Hàn nhú mi, nháy mắt dừng bước, trong mắt lộ ra chút uất giận, “Nếu em còn bảo anh đi thấy người kia, anh thà rằng bây giờ lái xe đi ra mộ tế bái bà ngoại.”

Doãn Lạc Hàn không chịu đi vào phòng khách, Chính Vũ dùng sức nắm bờ vai hắn, “Lạc, đã lâu chúng ta không cùng một chỗ, về nước anh cũng không mời em đi ăn cơm, cho em đón gió (1) đầu. Cho nên, hôm nay anh coi như cùng em ăn bữa cơm còn không được sao?”

(1) mời khách từ phương xa đến dùng cơm

Doãn Lạc Hàn xoay người, nhất thời nói không nên lời, Chính Vũ thấy như vậy, lôi kéo hắn đi vào nơi để giày.

Rửa sạch mùi trầm hương trên tay, căn phòng nhỏ cạnh phòng khách đang đốt tiền giấy, mùi vàng mã bị đốt cháy bay vào phòng khách.

Doãn Lạc Hàn hai tay rút túi đứng trước cửa sổ, cười nhạt một tiếng. Hắn không tin tưởng vào mấy việc ngu xuẩn đó, người đã chết rồi, làm mấy việc mê tín buồn cười này thực sự hữu dụng sao?

Nỗi đau mất mẹ mười một năm trước, liền giống như một thỏi sắt nung ấn vào trái tim, đó là một ấn ký không bao giờ có thể xóa nhòa, thời thời khắc khắc nhắc nhở chính mình, sau vụ án giết người kia, mình năm đó chính là người bị tổn thương nhiều nhất, từng ngày từng đêm mười một năm qua, biến cố đó vẫn luôn tra tấn hằn vô cùng thống khổ.

Doãn Lương Kiến ngồi trên sô pha, nhìn đứa con vẫn hằn chính mình, nhớ lại kí ức xa xưa.

Mấy năm nay gặp mặt ít ỏi không có mấy lần, tuy miệng ông vẫn mắng con là xú tiểu tử, kỳ thật trong lòng vẫn muốn giải thích, nhưng ông là cha, lại không muốn mất mặt, hơn nữa Doãn Lạc Hàn vẫn coi người cha là ông như kẻ vô hình, mỗi lần gặp nhau hai người vẫn luôn không nhìn được mà đã kích người kia, khúc mắc năm đó cứ tồn tại mà không được cởi bỏ.

Ông biết chính mình lần đó làm sai, hơn nữa còn là mười phần sai. Ông không nên tin tưởng những lời đồn đó, cho rằng Doãn Lạc Hàn không phải con đẻ của mình, mà một mực không để ý mọi người phản đối, tùy tiện ném con cho một gia đình bình thường nuôi nấng, cũng cho đối phương một số tiền lớn, kết quả hành vi lỗ mãng đó mang đến một cơn cuồng phong, cũng gieo xuống cho hiện tại một hậu quả thảm hại.

Người đàn ông trong gia đình kia thu được phí nuôi nấng quá lớn, lập tức không còn đi công trường làm việc, bắt đầu tiêu sài vô tội vạ, không chỉ có say rượu, còn hay đánh bạc, cuối cùng tiêu sạch sành sanh số tiền, vợ kẻ kia mặc kệ Doãn Lạc Hàn, lặng lẽ thu dọn đồ đạc đào tẩu trong đêm.

Nhà chỉ còn bốn bức tường, gã kia thua bạc đỏ mắt đem ánh mắt đổ lên Doãn Lạc Hàn khi đó mới hơn mười tuổi, bắt Lạc Hàn đòi tiền ông bỏ lăm tiền nhiều của của mình để gã gỡ bạc.

Doãn Lạc Hàn dù còn nhỏ cũng không thể chấp nhận một người cha như ông, sau khi mẹ mất liền từ bỏ chính mình, quật cường không chịu đồng ý. Gã đàn ông kia liền đánh hằn, buộc hằn, hằn cắn răng chịu đựng, vài lần chạy trốn đều bị gã kia bắt trở về.

Bị chủ nợ làm cho cùng đường, gã đàn ông liền mang Lạc Hàn trốn chui trốn nhủi, một bên say rượu, một bên tiếp tục đánh hằn buộc hằn, ép hằn đi vò tiền bạc.

Cuối cùng gã kia thấy Doãn Lạc Hàn người đầy thương tích nhưng vẫn cố chấp cắn răng thà chết không chịu, không còn biện pháp, liền viết một bức thư tổng tiền gửi đến, yêu cầu mang một số tiền lớn đi chuộc con ông.

Cuối cùng được cảnh sát hiệp trợ, Lạc Hàn được cứu ra, làm người làm cha như ông nhìn thấy Lạc Hàn toàn thân đều là vết bầm tím cùng thương tích, khi đôi mắt tràn ngập căm hận kia nhìn chăm chăm vào mình, toàn thân ông nhin không được mà rùng cả mình, ông biết từ nay về sau rất có thể sẽ mất đi đứa con này.

Làm một người cha, trong khoảng thời gian Lạc Hàn yếu ớt nhất vì mất đi mẹ, không chỉ không đi an ủi con, cho con một chỗ dựa vững chắc để dựa vào, ngược lại còn nghi ngờ quan hệ huyết thống giữa hai người, rồi ác độc mà từ bỏ con, tất cả đều như dao sắc cứa vào tâm linh yếu ớt của con.

Mấy năm nay ông luôn luôn cố gắng để vãn hồi đứa con này, thậm chí vài năm trước ông còn đưa vị trí tổng tài tập đoàn Đường Thịnh cho Lạc Hàn, nhưng kết quả cũng không như ý nguyện, ngày tháng trốn chạy theo gã đàn ông kia cùng ngày đêm phải chịu đòn roi trong lúc Lạc Hàn thất vọng đau khổ nhất, đã để lại bóng ma quá sâu, ông biết mỗi đêm Lạc Hàn phải chịu đủ tra tấn quá khứ mang đến, khó có thể đi vào giấc ngủ.

Chương 147 Ác mộng tra tấn

“Lão gia, cơm chiều đã chuẩn bị xong.” Thân ảnh quần gia lặng lẽ đi đến bên người Doãn Lương Kiến, nhẹ giọng nhắc nhở.

Doãn Lương Kiến ngẩng đầu lên nhìn thấy người hầu đã đặt đồ ăn lên bàn ăn, dùng thanh âm hùng hậu nói xong, “Đi gọi Lạc Hàn cùng Chính Vũ lại đây đi.”

“Vâng, thưa lão gia.” Quần gia đáp lại, tiện đà cúi lưng, cố ý đè thấp giọng, “Lão gia, đừng trách tôi lắm miệng, hôm nay thiếu gia vất vả lắm mới khuyên được thiếu gia trở về, lúc ăn cơm ngài không cần quá xúc động, có chuyện gì từ từ nói với thiếu gia.”

“Ừm, hôm nay sẽ không, đợi lát nữa tôi còn có việc cần tuyên bố.” Doãn Lương Kiến gật đầu, mấy ngày gần đây ông đã suy nghĩ kỹ càng, ông phải làm gì đó đến bù đắp lại tất cả. Nhất là cô bé đáng thương kia.

Trên bàn cơm cực im lặng, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy tiếng đũa chạm nhẹ xuống bát, một lát sau, Doãn Lương Kiến buông đũa, ánh mắt quét qua Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ vài vòng, về mặt nghiêm túc: “Ba có chuyện cần nói với hai đứa.”

“Ồ.... Cậu, cậu có cái gì thì cứ nói, cháu đang nghe đây.” Kim Chính Vũ nuốt thức ăn, ngồi thẳng người lại, qua đây thấy Doãn Lạc Hàn đang cúi đầu dần dần gầy gầy cơm trong bát, liền lấy khuỷu tay đẩy hẳn.

Doãn Lương Kiến thở dài, trên mặt hiện lên vẻ cô tịch, “Lạc bận bịu công việc không rảnh trở về, con gái lại lấy chồng ở Australia xa xôi, ba một mình ở căn nhà rộng rãi này rất tịch mịch....”

Doãn Lạc Hàn đột nhiên ngẩng đầu, cắt ngang lời ông Doãn, đùa cợt nói: “Ông tịch mịch sao? Sao tôi lại không biết nhỉ. Không phải ông vẫn có tình nhân ở bên ngoài sao? Bây giờ lại cắt đứt rồi? Có tình yêu mới?”

“Lạc...” Sắc mặt Kim Chính Vũ đột ngột thay đổi, dùng sức đẩy Doãn Lạc Hàn ngăn hẳn tiếp tục nói. Hai cha con này thật đúng là, mỗi lần chạm mặt đều đối chọi gay gắt, Lạc nói như vậy rõ ràng chính là châm chọc nể, xem ra cậu lập tức sẽ tức giận đến thở râu tròng mắt.

Nghe ra Lạc Hàn còn canh cánh trong lòng chuyện mười một năm trước mẹ nó ở phòng cấp cứu bệnh viện, còn ông lại chậm chạp không lộ diện, Doãn Lương Kiến cười khổ một chút, cũng không có phát hỏa, ông tiếp tục nói: “Cho nên ba muốn nhận một người con gái nuôi, sống ở nơi này với ba, không biết hai đứa có ý kiến gì không?”

Kim Chính Vũ và Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không đoán được Doãn Lương Kiến sẽ nói như vậy, nhìn thoáng qua nhau, Kim Chính Vũ sợ Doãn Lạc Hàn còn muốn một bên nói mát, vội vàng giành trước nói, “Cậu à, cậu muốn nhận con gái nuôi không có gì không tốt, chỉ ấy có thể trò chuyện với cậu, giải buồn, hai người chúng cháu không có ý kiến gì. Đúng không, Lạc?”

Doãn Lạc Hàn hơi nhếch môi, hừ lạnh một tiếng coi như trả lời.

Nhận con gái nuôi? Ông già thật lắm trò, dù sao căn bản hẳn cũng sẽ không về ở, cho dù ông già đem cả cái biệt thự này cho con gái nuôi gì đó hẳn cũng không có ý kiến gì.

“cậu, cậu xem Lạc cũng đồng ý rồi, chừng nào thì cậu mang con gái nuôi của cậu lại đây vậy?” Để kéo dài không khí căng thẳng, Chính Vũ đành phải làm bộ như rất hứng thú thăm hỏi.

“Cậu nghĩ ngày....”

Giọng nói vui sướng của Doãn Lương Kiến vừa mới cất lên, Doãn Lạc Hàn đột nhiên đẩy ghế tựa đứng lên, “Không còn chuyện gì nữa, anh đi đây.....”

“Lạc, mấy khi có dịp anh về nhà, cùng cậu nói chuyện...”

Kim Chính Vũ kinh ngạc ngây ngẩn cả người, còn muốn giữ hẳn lại, Doãn Lạc Hàn không nói thêm một lời, đôi mắt u ám trở nên lạnh lùng mà lạnh nhạt, không chút do dự xoay người đi ra ngoài.

Gió đêm mát lạnh tấp vào mặt, hẳn chạy vài bước đã đến bên xe thể thao, mở cửa xe ngồi vào, lúc phát động xe thân ảnh Kim Chính Vũ đuổi tới, hẳn không dừng lại, chuyển tay lái, chân giẫm vào chân ga, xe thể thao lao ra khỏi tòa biệt thự.

Chung quanh quá đổi yên lặng, chiếc xe thể thao không tiếng động đi trên ngã tư đường rộng mở, đèn đường hai bên cùng ánh đèn sáng ngời đăng trước cửa kính chiếu rọi sáng khung cảnh xung quanh.

Nhưng những thứ này ở trong mắt hẳn xem ra cách biệt xa lắm, ban đêm buông xuống đối với hẳn mà nói chính là khởi đầu của ác mộng, đáy lòng chỉ e ngại ác ma sẽ chui ra, xúc tua đen tối gắt gao chiếm cứ trong lòng, quấy nhiễu hẳn không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Hắn cắn răng áp chế loại cảm giác không thể khống chế này, dùng sức đạp mạnh chân ga, xe thể thao lao đi như tên bắn trên đường, nháy mắt đã đến khách sạn quốc tế Thạch Trạch.

Dùng thang máy chuyên dụng đi thẳng lên phòng tổng thống trên tầng cao nhất, hắn phát tiết đóng cửa lại, tùy tay ném đi một thân trói buộc, nhanh chóng chạy vào phòng tắm.

Dòng nước ấm nóng chảy xuôi trên cơ thể to lớn, hắn muốn dùng nhiệt lượng xua tan đi nỗi lo lắng trong lòng, mãi đến khi toàn thân nóng lên, nóng lên, không còn cảm giác thấy sợ hãi dưới đáy lòng, hắn mới tùy ý dùng khăn tắm quấn quanh thân dưới đi ra.

Bước chân trầm ổn bước đi thong thả trên thảm như một con báo săn mồi không tiếng động, hắn theo thói quen cầm lọ Vodka trong quầy rượu, rót một ly rượu cho mình, vừa nhấp một ngụm đột nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên hắn đưa cho người con gái kia một chén rượu, nghĩ đến lửa nóng trong đêm đó, thân thể trần ngập dục hoặc cùng da thịt sáng như tuyết đó, dưới bụng đột nhiên trào dâng cảm giác khô nóng quen thuộc.

Sao lại đột nhiên nghĩ đến cô gái tên Lăng Mân Huyền kia chứ, hắn trầm giọng rửa thầm, nhấp một hơi hết sạch ly rượu mạnh, mặc thứ chất lỏng nóng chảy một đường thiêu đốt chảy xuống dạ dày.

Ánh mắt quét đến giường lớn, nghĩ đến bây giờ mà nằm trên đó, kết quả sẽ chỉ làm chính mình giống vô số buổi đêm trước, bị những tiếng quát cùng cảnh tượng máu chảy mơ hồ tra tấn, tiếp theo mờ mịt đầm đìa bình tĩnh, sau đó sẽ mở mắt trừng trừng cả một đêm, mãi cho đến hừng đông.

Trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp, nhưng rất quật cường kia, nghĩ đến chuyện hắn vô tình phát hiện chính mình chỉ cần ngủ bên cạnh người con gái đó, hắn có thể đi vào giấc ngủ, hơn nữa còn là một đêm ngủ ngon giấc nữa, như thể chuyện gặp ác mộng cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra.

Thật sự là gặp quỷ! Đã không có người con gái kia, hắn cũng sẽ có biện pháp làm cho mình đi vào giấc ngủ, hắn buồn bực lắc đầu, buông chiếc ly trong tay, xoay người đi đến tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo mặc nhà màu đen mặc vào.

Hiện tại đã mười một giờ, đối với hắn mà nói, ban đêm còn rất dài lâu, bởi vì hắn bị ác mộng tra tấn mỗi đêm đều sẽ đem chính mình biến thành tình trạng kiệt sức mới có thể ngủ, mà phương thức cụ thể, đương nhiên là phải dựa vào thân thể của phụ nữ.

67. Chương 148 - 149

Chương 148 Chiếm cứ đầu óc

Hắn lái xe thẳng ra khỏi khách sạn, rồi dừng lại trước một quán bar mờ tối, bước chân quen thuộc xuyên qua tiếng nhạc âm ỉ chói tai, ngoắc bartender một ly rượu thường uống, lười biếng ngồi xuống ghế, đầu ngón tay vừa chạm vào ly rượu liền có một bàn tay mềm mại không xương chạm nhẹ xuống vai.

“Muốn tôi mời em một chén không?” Hắn nhếch môi mỏng lộ ra một nụ cười tà, dáng người tinh tráng không chệ vào đâu được khoác lên một bộ quần áo thể thao màu đen, tăng thêm vài phần cuồng dã không kiềm chế được cùng cao quý lại thần bí.

“Vậy người ta muốn một ly hết như ly rượu trên tay anh.” Đối phương nũng nịu đáp lại, trong mắt tỏa ra tham lam cùng ngạc nhiên, vui sướng, không ngờ nam nhân có dáng vẻ lạnh như băng này, vốn nghĩ sẽ không dễ dàng tiếp cận, cô ta chỉ định tới gần thử một chút, không ngờ người đàn ông này một thân hàng hiệu, cách nói năng lại không tầm thường, vừa thấy đã biết là dạng lắm tiền nhiều của, thế là đêm nay cô ta đào được mỏ vàng rồi.

Doãn Lạc Hàn búng tay tách một cái, người phục vụ cần mẫn đi tới rót một ly rượu, hai ly rượu chạm vào nhau, ánh mắt trần ngập dục vọng nóng chảy bắt gặp nhau trong không trung, hé miệng uống cạn một ly, cô gái kia đã mềm như rắn nước tiến sát vào lòng hắn. Hắn một tay ôm chầm thắt lưng cô gái, nói nhỏ vài câu bên tai đối phương, làm cho cô ta khanh khách bật cười.

Cô nàng uống rượu mạnh ánh mắt bắt đầu trở nên mê loạn, hình như cô ta đã không chờ nổi bắt đầu sờ soạng trên ngực hắn, “Anh xấu quá.... Đừng tới.... Người ta... Muốn đi nhà anh cơ...”

“Đương nhiên được.” Hắn tà mị mà bật hơi bên tai cô nàng, làm cho đôi phương bật cười run rẩy hết cả người. Hai thân ảnh ôm ấp dính sát vào nhau ra khỏi quán bar mờ mờ ảo ảo, nhanh chóng đi đến xe thể thao.

Vào trong xe, thân mình cô nàng nhiệt tình dán lên, áo ngực nhỏ bé làm nổi bật bộ ngực cực lớn, hắn không chút khách khí lấy một tay phủ lên, tay kia thì dò xét vào trong chiếc váy ngắn cũn cỡn.

“Ừm...” Đôi môi kiều diễm ướt át đỏ mọng của cô nàng chu lên, hắn nhất thời ngửi thấy một mùi nước hoa gay cả mũi. Trước mắt lại một lần nữa hiện lên một thân thể mềm mại tỏa ra mùi thơm thoang thoảng của cơ thể, ban đêm ôm vào ngực có thể làm cho hắn bình yên đi vào giấc ngủ.

Shit! Hắn hơi nhú mi, dừng mọi động tác trong tay, tình dục tràn ngập trong con người nhanh chóng rút đi, hắn lập tức mất đi mọi hưng trí, “Cút—”

“Cái gì?” Cô nàng kia hiển nhiên còn chưa hiểu được tại sao lại thế này, ngăn người cùng đôi môi đỏ chót.

“Lăn xuống xe.” Hắn cắn răng lạnh lẽo phun ra một câu, liền đẩy cô nàng ra.

Gã đàn ông này là mỏ vàng hiếm có khó gặp, ánh mắt cô nàng nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay của hắn, còn có chiếc xe thể thao quý hiếm, lần này nói cái gì cũng không thể buông tha một cơ hội tuyệt hảo như vậy được.

“Đừng như vậy mà.... Người ta còn có thiết nhiều phương pháp... Sẽ làm cho anh thích em mà...” Cô nàng có ý vãn hồi, thân mình gọi cảm mềm mại lại bổ nhào lên người hắn, lần này cô nàng còn cởi bỏ đai áo, toàn bộ bộ ngực đầy đặn nhất thời hiện ra trước mắt, có thể làm cho người ta phụt cả máu mũi.

“Tôi không muốn nói lại lần nữa, cút đi—” hắn cũng không thèm nhìn tới cô nàng thêm một lần, ánh mắt nhìn chằm chằm cảnh trước tay lái, đôi môi phun ra lời cảnh cáo nguy hiểm.

“Đừng tuyệt tình như vậy thôi, lần đầu tiên người ta nhìn thấy anh liền thích anh rồi, người ta thật lòng với anh mà...”

Cô nàng còn không ngừng nói ra mấy câu giả giả dối dối, Doãn Lạc Hàn làm việc chưa bao giờ thích ướt át bẩn thỉu, vốn hắn định cứng rắn ném bay gã đàn bà này xuống xe, nhưng bây giờ hắn cũng lười phải chạm vào cô ả này, vậy nên liền lấy ví da ra, rút ra một nắm tiền bộp một phát nhét vào miệng cô nàng.

“Hiện tại... lập tức.... lập tức biến...” Khuôn mặt tuấn mỹ nhưng phủ đầy âm hàn lạnh lẽo, cô ả bắt lấy tập tiền trong miệng, nhất thời vui vẻ ra mặt, vẫn không cam lòng gửi cho hắn một nụ hôn gió.

Cô ả vừa mới bước ra khỏi xe, hắn liền dẫm chân ga bên dưới, xe thể thao lao đi như gió.

Kế hoạch bị quấy rầy, bình thường theo thói quen của hắn, sẽ lái xe tới một quán bar khác tìm kiếm bạn trên giường tối nay, sau đó trải qua một đêm mê loạn, đợi cho chính mình thiếp đi khi đã kiệt sức.

Nhưng không biết vì sao, đêm nay hắn mất đi hứng thú “đi săn”, cảm giác buồn tẻ mà chán nản, hoặc cũng có thể nói hiện tại toàn bộ đầu óc của hắn đều là bóng dáng của người phụ nữ tên là Lăng Mân Huyền kia, tức giận đập mạnh xuống tay lái, hắn không ngừng lăm bầm, bắt buộc chính mình phải nghĩ sang chuyện khác, sau đó vào lúc không thể không thấy, bóng dáng của người kia lại chui vào, chiếm cứ tất cả đầu óc hắn.

Hiện tại đã là nửa đêm rồi, sao Từ Bang còn chưa gọi điện thoại đến báo cáo người kia thế nào, hay là cô ấy còn chưa ra khỏi phòng cấp cứu?

Có lẽ hắn đang đồng tình với người phụ nữ kia, đúng thế, đúng là như vậy. Bây giờ chỉ cần đi liếc mắt nhìn cô ấy một chút, sau đó làm cho cõi lòng tràn ngập tâm trạng đồng tình này bị lấp đầy đến thỏa mãn, như vậy hắn sẽ không nghĩ mãi về cô ấy nữa.

Khi nào thì hắn cũng trở nên lè mề thế này đây, hắn cười nhạo chính mình, xoay tay lái, làm xe rẽ về hướng bệnh viện có khoa chỉnh hình nổi tiếng nhất nước.

Xe thể thao đi vào bãi đỗ xe, khi hấn xuống xe liền lấy di động ra nhìn, thấy vài cuộc gọi chưa bắt máy, thì ra Từ Bang đã gọi điện từ sớm, gọi đến từ lúc mình mới đi vào quán bar, đại khái lúc đó âm nhạc bên trong quá lớn, chính mình không nghe thấy.

Hấn vừa bước đến cửa bệnh viện vừa tùy ý kiểm tra di động, lại phát hiện Từ Bang nhắn đến mấy tin, đều cùng một nội dung, về tình hình của người kia. Thì ra hai giờ trước cô ấy đã được chuyển vào phòng bệnh, xương cốt đã được nối lại một lần nữa, bó bằng thạch cao, ba tuần nữa mới có thể tháo bỏ.

Hấn cẩn thận xem đến cuối cùng, mặt trên viết hiện tại phòng bệnh cô ấy nằm là 605. Tầng sáu đặt các phòng bệnh chuyên dụng dành cho khách quý, đây là hấn cố ý bảo Từ Bang đi sắp xếp.

Hấn bước nhanh đến thang máy đi lên tầng sáu, đẩy cửa phòng ra, bên trong bố trí như một căn phòng nhỏ hạng sang, nếu không phải trong không khí vẫn có mùi cồn tiêu độc gay mũi, thì người ta khó có thể tin được nơi này là bệnh viện.

Hấn tùy tay ấn chốt mở, đệm trải giường trắng tinh làm nổi bật khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng, ngực bắt ngờ bị đánh mạnh vài cái, hấn nhú mày, không khỏi nhìn xuống cánh tay của nàng, mặt trên quả nhiên được bó thạch cao như lời Từ Bang nói.

Tiếng hít thở mỏng manh vang lên đều đều trong căn phòng tĩnh lặng, nhìn đồng hồ trên tay, đã hơn hai giờ rồi, hấn cũng muốn nhắm mắt ngủ, nhưng mà hấn lại sợ hãi ác mộng sẽ lại đây tập kích.

Chương 149 Hấn có thể cười

Đột nhiên hấn có chút ghen tỵ với nàng, dựa vào cái gì nàng có thể ngủ ngọt ngào như vậy, dựa vào cái gì mà hấn ngày ngày đêm đêm đều bị ác mộng quấy nhiễu.

Hấn định dùng tay hung hăng néo khuôn mặt non mịn của nàng, nhưng tay phải hình như cũng có suy nghĩ riêng, liền chuyển biến thành vuốt ve nhẹ nhàng, tâm tình phiền muộn lập tức dễ chịu hơn.

Tại sao có thể như vậy?

Hấn như bị điện giật mà thu tay lại, kinh ngạc nhìn tay phải của mình, lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang say ngủ, đầu óc hấn bị làm sao thế nhỉ, hoặc vừa rồi là ảo giác cũng nên.

“Khát... Khát...” Trong lúc ngủ mơ màng, nàng bỗng nhiên lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa, hấn không để ý tới, đứng dậy tính rời đi, cánh tay cầm ống truyền của nàng bắt đầu vung loạn trong không khí, chợt bắt lấy tay hấn, cầm lấy thật chặt.

Chết tiệt, nơi này không phải phòng bệnh chuyên dụng dành cho khách VIP sao? Sao ngay cả một y tá trực đêm cũng không, nếu nửa đêm cô gái này gặp phải chuyện gì, bệnh viện này đừng có mơ tưởng hấn sẽ chi trả khoản tiền thuốc thang.

Hấn xoay người đang chuẩn bị cạy tay nàng ra, bàn tay to vừa chạm đến cánh tay nhỏ bé yếu ớt cầm ống truyền dịch lập tức không thể dùng sức, hấn theo bản năng một lần nữa ngồi xuống, tìm kiếm bông tròn ở tủ đầu giường, bình thường bệnh nhân khi sinh bệnh một thời gian dài không có ý thức, y tá đều dùng bông tròn thấm nước rồi đặt lên đôi môi khô khốc của bệnh nhân.

Nhưng, chết tiệt, hấn tìm không thấy một cái bông tròn nào, cuối cùng hấn nghĩ tới tình cảnh lần trước bón nàng uống thuốc.

Mặc tay nàng còn nắm lấy tay phải mình, tay trái rót một ly nước sôi ở bình nước trên tủ đầu giường, kiên nhẫn thổi nguội, sau đó ngậm vào miệng, cúi người dán lên môi nàng.

Đôi môi khô nứt vừa cảm thấy có nước, lập tức tham lam hút lấy nước từ miệng hấn truyền đến, khi miệng hấn không còn nước, nàng vẫn còn vô thức liếm miệng hút lấy môi hấn.

“Ưm... Khát... Khát quá... Còn muốn....”

Động tác vô thức kia dễ dàng khơi mào hứng thú của hắn, lập tức không khách khí liếm lại môi nàng, cạy khớp hàm của nàng ra, bừa bãi quyến luyến lấy đầu lưỡi non mềm của nàng. Bất ngờ nàng lại bắt đầu tìm lòng không đậu đáp lại nụ hôn của hắn.

Hành động nhỏ này, lại làm hắn nổi lên dục vọng, không khỏi nâng khuôn mặt của nàng lên, tiện đà tùy ý làm nụ hôn càng thêm sâu sắc, mãi đến khi cảm giác được nàng không thở nổi, hắn mới buông nàng ra.

Phát hiện chính mình vừa mới ý loạn tình mê, hắn nhếch môi nhìn chằm chằm cánh môi dị thường sưng đỏ của nàng, hắn không thể phân biệt rõ ràng, cùng lắm chỉ là một động tác đút nước, rốt cuộc tại sao chính mình lại không thể khống chế được đến tình trạng này.

Trong đầu có một giọng nói nói cho hắn, thì ra khi nàng hôn lại hắn, cảm giác hai người hôn lẫn nhau đúng là quá mức ngọt ngào.

“Khát.... Khát.. Nước...” Nàng lại liếm liếm đôi môi khô nứt, còn khăn khăn nói nhỏ.

Hắn nhìn cốc thủy tinh, cầm lấy cái cốc lại ngậm lấy một ngụm to, lần này hắn vừa đút nước xong, nhanh chóng rời khỏi đôi môi nàng, nhưng nàng vẫn còn kêu khát.

Vì thế, hắn một lần lại một lần lặp lại động tác vừa rồi, mãi đến khi cốc nước tràn miệng chỉ còn thấy đáy mới thôi.

Đút cho nàng ngụm nước cuối cùng, hắn đang chuẩn bị rời đi, thỉnh thoảng nàng vươn đầu lưỡi ra liếm lấy môi hắn, như có như không, nháy mắt cảm giác như bị điện giật, hắn lập tức đứng bật dậy.

Chết tiệt, cô gái này biết rõ hắn hiện tại không thể đụng vào mình, còn cố ý làm ra động tác dụ hoặc hắn như vậy, chờ nàng khỏi bệnh, hắn tuyệt đối sẽ làm cho nàng biết đến hậu quả vì khơi mào dục vọng của hắn.

Nhấc tay nhìn đồng hồ, đã ba giờ hơn rồi, bị cô gái này ép buộc một trận, hắn thấy có chút buồn ngủ, mà tay nàng cứ nắm chặt lấy tay hắn không buông lỏng.

Nhìn cánh tay gầy yếu của nàng, nội tâm dâng lên một chút thương hại không nổi, hắn gục đầu xuống, mí mắt nặng như đeo chì, dần dần thiếp đi.

Thân ảnh cao lớn ghé vào đầu giường, sợi tóc màu nâu che khuất khuôn mặt, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ, biểu hiện chủ nhân đang gặp mộng đẹp.

Bàn tay to nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, cánh môi sưng đỏ của nàng mang theo một nụ cười ngọt ngào. Hai thân ảnh say giấc nồng hợp thành một hình ảnh, lặng im làm cho người ta liếc mắt nhìn giống như một bức tranh có nội hàm sâu sắc.

Sáng sớm ánh mặt trời chiếu vào gian phòng, Quý Dương đẩy cửa đi vào, không khỏi bị hấp dẫn bởi tình cảnh trước mắt, sau đó bật ra một nụ cười, xú tiểu tử Lạc này, ngoài miệng nói không cần cô ấy, cuối cùng vẫn là lo lắng rồi nửa đêm chạy tới nơi này.

Bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân, bác sỹ Lý cũng lại đây, Quý Dương nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhẹ giọng nói chuyện với bác sỹ Lý.

Nói đi nói lại, kết quả cuối cùng là, mặc kệ thân thể hôm nay của nàng khá hơn bao nhiêu, tốt nhất là ở lại bệnh viện lắng lắng dưỡng thương, không được giống như lần trước, không có thầy thuốc cùng y tá chăm sóc và quản lý toàn diện.

Quý Dương gật đầu, bác sỹ Lý nhẹ giọng nói với y tá bên cạnh chỉ cần bệnh nhân tỉnh lại, liền lập tức gọi cho ông.

Cứ việc ngủ rất sâu, nhưng phải duy trì một tư thế một thời gian dài, cảm giác không thoải mái vẫn làm Doãn Lạc Hàn chậm rãi tỉnh lại, ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào, hắn nhắm mắt lại, một lát sau mới thích ứng được.

Quay đầu nhìn bàn tay của mình vẫn còn bị cô gái này nắm lấy, lần này hắn không phí bao nhiêu sức lực đã đẩy tay nàng ra được, đứng lên, vừa lắc lắc cánh tay nhức mỏi, vừa đem bức màn kéo ra hết.

Ánh nắng hơi nóng bức chiếu vào gương mặt non mềm, nàng nhẹ nhàng ưm một tiếng, mở to mắt, đập vào mắt là bài trí xa lạ, nơi này là chỗ nào vậy? Hơn nữa, nàng còn nhìn thấy bóng dáng Doãn Lạc Hàn đứng lặng trước cửa sổ.

Nàng kinh ngạc muốn ngồi dậy, ý nghĩ đầu tiên lúc này là, không lẽ nàng đã bị hắt mang đến nơi nào xa lạ rồi?

“Lạc, cậu tỉnh rồi.” Lúc này, có một thân ảnh đẩy cửa mà vào, một người đàn ông có thân ảnh cao lớn như Doãn Lạc Hàn đi đến.

Xem ra bọn họ rất quen thuộc, hơn nữa quan hệ cũng không đơn giản.

Bởi vì nàng nhìn thấy Doãn Lạc Hàn nghe được thanh âm quay đầu, gương mặt lạnh lùng nhiễm thêm vài phần dịu dàng thản nhiên, đôi môi mỏng khẽ nhếch một nụ cười như có như không hướng về đối phương, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắc mĩnh cười trước mặt người khác, thì ra hắc cũng có thể cười.

68. Chương 150 --151

Chương 150 Đi lấy di động

Thì ra hắc có thể cười, chỉ là đối tượng khác nhau mà thôi, hắc rất chú ý mắt với nàng không phải sao? Nhưng mà nàng như vậy, vì sao hắc phải cương quyết trói buộc nàng ở bên người cơ chứ? Đây là vấn đề nàng vẫn nghĩ mãi không ra.

“Để cho tôi tới nhìn xem, là người phụ nữ như thế nào mà có thể làm cho Doãn đại tổng tài của chúng ta vừa yêu vừa hận.” Người đàn ông kia trêu chọc nói, đâm vào vai Doãn Lạc Hàn, lập tức bước đi thông thả nhàn nhã chạy đến trước giường nàng, ánh mắt nghiền ngẫm không kiêng nể gì mà đánh giá nàng từ trên xuống dưới, “Bộ dạng thoát nhìn rất đủ vị, trong nhu nhược mang theo chút kiêu ngạo quật cường, xác thực không giống với những phụ nữ bình thường.”

Bị người đàn ông xa lạ này soi mói, khiến nàng có cảm giác như một con khỉ trong vườn bách thú, Mân Huyền không thể ngồi dậy, chỉ có thể xoay người đi, tránh đi ánh mắt của đối phương.

Khuôn mặt tươi cười xấu xa, đôi mắt như sương mai ngưng tụ vẻ bất cần đời, bề ngoài thoát nhìn như phóng đảng không câu nệ, kỳ thật vẻ tinh anh ngẫu nhiên xuất hiện nơi đáy mắt làm cho người ta không dám nhìn.

Mân Huyền cẩn thận dùng quan sát của mình kết luận lại, sao mà gần đây đàn ông nàng nhìn thấy đều là các nhân vật làm cho người ta không dám khinh thường vậy? Lúc trước gặp anh trai Chỉ Dao, Giản Quân Dịch cũng như vậy, bề ngoài thoát nhìn nho nhã lễ độ, không hề nhiễm phong trần, nhưng cẩn thận quan sát ánh mắt anh ta, sẽ biết ngay đối phương cũng không phải dạng người đơn giản hơi hợt.

Lại nhìn người đàn ông này thân thiết với Doãn Lạc Hàn như vậy, không khó để đoán ra quan hệ giữa bọn họ, tên ma quỷ đáng giận Doãn Lạc Hàn này, bạn bè của anh ta chắc chắn cũng chẳng tốt đẹp gì cho cam, nàng phải cẩn thận đề phòng mới được.

Người đàn ông kia hoàn toàn không biết suy nghĩ lúc này của nàng, một tay chống cằm, giọng nói thoải mái mà tự tại, nói chuyện với nàng như đang nói với bạn tốt nhiều năm, “Em gọi là Lăng Mân Huyền đúng không, anh là Quý Dương, bạn của Lạc, cũng là bạn hợp tác của cậu ta, em có thể gọi anh là Dương như cậu ấy.”

Quý Dương vừa nói xong, liền truyền đến tiếng nói thầm không kiên nhẫn của Doãn Lạc Hàn, “Dương, hôm nay cậu cũng nói nhiều thế.”

Nụ cười trên mặt Quý Dương làm cho người ta có cảm giác như được gió mùa xuân thổi qua, nàng nhất thời buông xuống không ít cảnh giác, đang chuẩn bị đáp lại đối phương một nụ cười, lại bị lời Doãn Lạc Hàn cắt ngang, kinh ngạc, không lên tiếng nữa.

Quý Dương khoát khoát tay về phía Doãn Lạc Hàn, vẻ mặt chán ghét, “Cần gì để ý tới tên tiểu tử thói Doãn Lạc Hàn đó, cậu ta cứ như thế, y như núi băng ngàn năm vừa nặng trình trịch vừa tĩnh mịch, có khi cố chấp lên thì chính là tảng đá trong nhà xí, vừa thối lại vừa cứng. Về sau nếu cậu ta còn dám bắt nạt ăn hiếp em, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em dạy dỗ lại cậu ta.”

Không ngờ Quý Dương lại không lưu tình phê phán Doãn Lạc Hàn trước mặt hắn như vậy, nàng vội vàng đem ánh mắt dời đến người phía sau, theo như hiểu biết của nàng về hắn, sắc mặt hiện tại của hắn khẳng định là u ám lắm đây.

Kết quả thật làm nàng mở rộng tầm mắt, hắn chỉ mím chặt môi, hai tay cầm trong túi quần, nghiêng đầu sang một bên, không ra tiếng.

Miệng nàng thiếu chút nữa thì bật cười ra tiếng, thì ra Doãn Lạc Hàn hắn cũng có lúc kinh ngạc, không khỏi cảm thấy rất có thiện cảm với người tên Quý Dương đối diện. Không thể tưởng tượng được tên âm trầm như Doãn Lạc Hàn lại có một người bạn thú vị như Quý Dương.

“Được rồi, không quấy rầy em nghỉ ngơi nữa, về sau chúng ta rảnh rồi sẽ lại tiếp tục tán gẫu, bây giờ anh có chuyện muốn nói với Lạc.” Quý Dương nháy mắt nghịch ngợm nhìn nàng, một tay khoác lên cổ Doãn Lạc Hàn, bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Vánh tai lên cẩn thận nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, nàng có trực giác chuyện bọn họ nói có liên quan đến nàng. Quả nhiên, bên ngoài nhanh chóng truyền đến tiếng nói chuyện của bọn họ, nhưng bởi vì cánh cửa bị đóng lại, nàng chỉ có thể nghe thấy mấy từ linh tinh ngắt quãng.

“Bác sĩ Lý nói cô ấy cần tĩnh dưỡng... Cậu để cho cô ấy ở lại bệnh viện đến khi... Ba tuần... ừm... Lại ra viện...”

“Phiền toái như vậy làm cái gì... Không được.... Tôi không đồng ý... Trở về dưỡng thương cũng như thế... Tôi mời y tá chuyên môn.... Không cần.... Cô ấy là người phụ nữ của tôi... Đúng.... Cứ như vậy....”

Bọn họ vẫn tiếp tục nói chuyện, hình như bởi vì chuyện nàng dưỡng thương ở trong bệnh viện hay quay lại biệt thự mà bắt đầu khắc khẩu, người bị thương là nàng, người có quyền lên tiếng nhất là nàng mới phải chứ?

Nàng muốn xóc chần lên xuống giường, bắt đắc dĩ tay phải lại cầm ống truyền dịch, tay trái bị bó thạch cao, căn bản không thể nhổ ống cắm ra, đành phải buông tha không làm nữa, ngồi trên giường lẳng lặng chờ đợi.

Một lúc sau, cánh cửa phòng bệnh bị đẩy ra, thân ảnh Doãn Lạc Hàn nhanh chóng tiến vào, phía sau là Quý Dương vẻ mặt hỗn hển.

“Lạc, được rồi, tôi sẽ thương lượng với bác sĩ Lý chuyện xuất viện, nhưng cậu có thể bình tĩnh nghe tôi nói xong được không, cô ấy vừa mới tỉnh lại, còn đang truyền dịch, dù sao cũng phải chờ cô ấy truyền dịch xong mới mang cô ấy về chứ.”

Doãn Lạc Hàn xóc chần của nàng lên, nhân lúc nàng còn chưa kịp phản ứng, cúi người chuẩn bị ôm lấy nàng, nghe thấy Quý Dương nói những lời kia, hắn lập tức dừng lại, suy nghĩ vài giây, lại giúp nàng đắp chần lại.

Hắn ngẩng lên nhìn ống truyền dịch trên tay nàng, tiếng nói trầm thấp, “Bác sĩ Lý nói khi nào thì có thể truyền xong?”

Quý Dương nhìn Mân Huyền vẻ mặt mê mang, nhanh chóng trả lời, “Lát nữa còn phải đổi thêm một lọ, phải tới buổi chiều.”

Doãn Lạc Hàn nhắm mắt tự ngẫm, cúi đầu nói, “Ừm, vậy buổi chiều.”

Lúc này nàng đã hiểu được bọn họ đang thương lượng chuyện gì, cũng nghe ra kết quả, Quý Dương dựa theo lời dặn dò của bác sĩ Lý yêu cầu nàng cần tĩnh dưỡng trong bệnh viện, mà Doãn Lạc Hàn không biết vì nguyên nhân gì nhất định không chịu, hắn yêu cầu mang nàng về biệt thự, sau đó thuê y tá chuyên nghiệp đến chăm sóc nàng.

“Nghe nói bệnh nhân tỉnh.” Một tiếng nói vang dội vang lên ngoài phòng bệnh, bác sỹ Lý khoác áo blouse trắng đi đến, phía sau có hai hộ sỹ phụ giúp xe đẩy đi theo, ông ta nói với Doãn Lạc Hàn, “Doãn tiên sinh, bây giờ tôi phải kiểm tra bệnh nhân một chút, các anh đi ra ngoài chờ trước đi.”

Doãn Lạc Hàn mím môi chưa nói cái gì, Quý Dương đã tiến lên túm lấy hần, “Lạc, chúng ta đi ra ngoài.”

“Kia... Xin đợi một chút.” Từ khi rời giường đến bây giờ Mân Huyền mới đột nhiên mở miệng gọi bọn họ lại, “Tôi hôm qua tôi hẹn với Chỉ Dao cùng cô ấy đi ăn tối, kết quả... Tôi hôm qua cô ấy đến dưới lầu không thấy tôi, chắc chắn sẽ sốt ruột, tôi muốn nhờ các anh giúp tôi cầm di động lại đây, tôi muốn gọi điện cho cô ấy...”

“Phiền toái như vậy, lát nữa dừng di động của ta...” Doãn Lạc Hàn nghiêng người, nói một nửa mới biết mình nói sai, vội vàng dừng lại, trầm ngâm một tiếng, “Ừm, lát nữa tôi bảo người khác cầm lại đây cho em.” Chương 151 Tình yêu đến bất ngờ

“Tôi muốn để cho thư kí Ôn đi lấy giúp tôi có thể chứ?” Mân Huyền đã sớm chọn người, nhớ lại lần đó ở cửa hàng quần áo cao cấp lần đầu tiên gặp Ôn Nhược Nhân mà dường như đã quen từ lâu, cô ấy mặc quần áo bình thường mà có vẻ vô cùng nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên, hoàn toàn không giống với một thư kí Ôn đeo chiếc kính đen rất to, mặc trang phục công sở cứng chặc khi làm việc. Không hiểu sao nàng lại ý lại cô ấy, tuyệt không cần Doãn Lạc Hàn phái Từ Bang kia đi đâu.

Doãn Lạc Hàn hơi nhú nhú mày, xem là đồng ý với đề nghị của nàng.

“Lạc.” Quý Dương đột nhiên thân thiết ôm lấy Doãn Lạc Hàn, tiếng nói hàm chứa vẻ hưng phấn.

Doãn Lạc Hàn giật mình nổi da gà khắp cả người, vội vàng lắc mình né tránh cánh tay Quý Dương, “Có chuyện thì nói đi, không cần ôm ôm ấp ấp.”

Doãn Lạc Hàn bước ra phòng bệnh, cũng đóng cửa lại, hần lấy điện thoại cầm tay ra ấn nút gọi, lúc này Quý Dương lại xán vào, Doãn Lạc Hàn trốn như trốn ôn dịch, cách Quý Dương ra một khoảng xa.

“Quý Dương, cậu lại phát bệnh mê gái hả, tôi biết cậu có ý với thư kí Ôn, nhưng cậu có thể biểu hiện bình thường một chút được không?”

Quý Dương khoanh tay, nói rất đương nhiên, “Gặp được người con gái mình thích thì cần gì phải giả vờ giả vịt cho mệt ra, thật là, tiểu tử thôi, cậu cho là thằng đàn ông nào cũng giống cậu chắc, đối mặt với người phụ nữ mình thích còn không biết nắm chặt lấy, đợi cho đến lúc mất đi, cậu sẽ biết...”

Doãn Lạc Hàn trừng mắt nhìn Quý Dương một cái, uy hiếp nói: “Có người không muốn đi cùng thư kí Ôn có phải không?”

Hai tay Quý Dương chắp thành hình chữ thập, lộ ra nụ cười lấy lòng, “Đi, đi chứ, tôi đương nhiên muốn đi.”

“Thực không thể hiểu được cậu, lúc trước không phải còn nói hùng hồn lắm, không thể cùng viên chức trong công ty phát sinh tình cảm lưu luyến văn phòng sao?” Doãn Lạc Hàn một mặt oán giận tên bạn thân, một mặt cúi đầu, gọi đến điện thoại của Ôn Nhược Nhân.

Bên tai nhanh chóng truyền đến một giọng nói thanh thúy, “Tổng tài, ngài tìm tôi?”

Doãn Lạc Hàn thu lại vẻ thoải mái trên khuôn mặt, tiếng nói vẫn duy trì lạnh lùng, “Thư kí Ôn, hai mươi phút sau cô đến dưới lầu công ty chờ, một lúc nữa Quý Dương sẽ đi đón cô.”

Đầu bên kia điện thoại chợt vang lên tiếng hút không khí không lớn không nhỏ, sau đó lại truyền đến thanh âm lo sợ bất an, “Tổng tài, tôi có thể hỏi một chút, muốn tôi làm chuyện gì sao? Sao mà phó tổng tài, không phải, là tổng giám đốc, sao mà ngài ấy cũng phải...”

Quý Dương là phó tổng tài, nhưng cũng là tổng giám đốc công ty trang điểm L&K rất nổi tiếng, mọi người quen gọi hần là tổng giám đốc, mà không phải phó tổng tài.

“Cứ như vậy, đến lúc đó Quý Dương sẽ nói cho cô.” Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không tiết lộ chút tin tức nào, lập tức cúp điện thoại.

Quý Dương nghiêng tai dán lên di động của Doãn Lạc Hàn nghe được cả đoạn đối thoại, vẻ thú vị trên mặt chỉ có tăng chứ không có giảm, “Kế tiếp sẽ là một cuộc gặp mặt thú vị, không phải sao?”

Cùng lắm chỉ là một cuộc gặp mặt mà thôi, thế mà có thể làm cho Quý Dương quen thói ong bướm cười thành như vậy được. Mấy người sa vào tình yêu đều ngu ngốc như vậy sao?

Doãn Lạc Hàn ra vẻ không chịu nổi, đẩy mạnh Quý Dương, “Đừng ngây ngô cười mãi thế, nhanh nhanh đi làm chuyện quan trọng đi.”

“Tuân lệnh, Doãn đại tổng tài.” Cánh tay của Quý Dương giơ lên trước trán, sau đó xoay người đi đến thang máy cách đó không xa.

Doãn Lạc Hàn lại nhớ ra gì đó, bước vài bước tiến lên, lấy ra tờ giấy ghi chép trong túi quần, đưa đi qua, “Đây là địa chỉ, ngày đó đi vội vàng quá không có lấy chìa khóa, tí nữa cậu nhớ rõ tìm người mở khóa, rồi đổi lại một bộ khóa có tính năng tốt.”

“Không thành vấn đề.” Quý Dương gật đầu thật mạnh, nhìn cửa thang máy mở ra, hần vội vàng bước vào, lại bị Doãn Lạc Hàn đột nhiên kéo lại, hần thấp giọng nói bên tai Quý Dương, “Đến lúc đó cậu đem chìa khóa mới đưa cho cô ấy, nhưng phải nhớ rõ âm thầm giữ lại cho tôi một chiếc khác đấy.”

Quý Dương kinh ngạc trừng mắt nhìn, sau đó nở một nụ cười xấu xa, “Đã biết, tôi đi đây.”

Thang máy vừa này đã bị bỏ lỡ, lúc này vừa vặn có một bên thang máy khác cũng mở ra, Quý Dương lách mình chạy vào, ấn nút, thang máy chậm rãi đi xuống.

Hần nhanh chóng lái xe đến đỗ dưới lầu tập đoàn Đường Thịnh, cũng không nhìn thấy thân ảnh kia đâu, hần ôm lấy tay lái, nhìn đồng hồ lẳng lặng đi qua ba phút, cuối cùng nhìn thấy một thân ảnh vội vàng đi ra.

Ôn Nhược Nhân chạy chậm lại đây, đẩy gọng kính đen, đứng cạnh xe thể thao, cung kính kêu một tiếng, “Tổng giám đốc.”

Quý Dương đảm nhiệm chức vụ phó tổng tài đồng thời cũng giữ chức tổng giám đốc thương hiệu L&K do tập đoàn Đường Thịnh sáng lập, hai chức vụ quan trọng làm cho địa vị của hần trong tập đoàn Đường Thịnh gần như ngang bằng tổng tài.

Hần là bạn thân nhiều năm với tổng tài, mấy chuyện phong lưu lãng mạn của hai người cũng liên tiếp không ngừng, thường xuyên thay phiên nhau lên đầu đề các báo giải trí hoặc là khuôn mặt trang bìa các tạp chí, từng nghe nói rất nhiều chuyện quan hệ riêng tư của bọn họ nhưng chưa từng xảy ra chuyện yêu đương lưu luyến trong văn phòng, bởi vậy toàn bộ nữ viên chức trong tập đoàn vừa yêu lại vừa hận bọn họ.

Nhưng, không biết vì sao, từ lần trước nàng vô ý va vào với tổng giám đốc trong thang máy, làm cho kính mắt của mình rơi xuống đất, nàng liền phát hiện hần có chút không bình thường, không, không phải là có chút, mà là bất bình thường rất lớn.

Hần luôn cố ý gây khó dễ cho nàng, hoặc là cố ý bối bèo ra bọ tìm lỗi của nàng trong công việc, vì thế nàng hoài nghi, hay là lần đó nàng xô vào hần rồi, còn bận bịu ... tìm kính mắt, quên mất không nói xin lỗi hần, thế nên hần vẫn canh cánh trong lòng cho đến bây giờ?

Hừ, thật là gã đàn ông có lòng dạ còn nhỏ mọn hơn lỗ kim.

Hơn nữa nàng ghét nhất mấy tên đàn ông sát gái, cho nên cảm giác chán ghét Quý Dương càng thêm sâu sắc, cũng may chính mình là thư kí của Doãn tổng tài, tuy hần là phó tổng tài kiêm tổng giám đốc, nhưng hần cũng không thể quản lí nàng, càng chưa nói tới xuất hiện cùng nhau.

Lần này nàng hoàn toàn không đoán trước được tổng tài lại đột nhiên gọi điện thoại đến, hơn nữa còn muốn chính mình cùng vị tổng giám đốc lòng dạ hẹp hòi này cùng đi, rốt cuộc là làm cái gì thế chứ? Thực không muốn cùng một chỗ với người kia, nàng bất mãn nghĩ.

Ngay khi nàng còn ngây người, Quý Dương đã đẩy cửa xuống xe, khuôn mặt bất cần đời đã sớm không còn ý cười, buông mi mắt lạnh lùng cao ngạo nhìn vào nàng, “Thân là thư kí của tổng tài, quan niệm về thời gian của cô cũng thật kém cỏi, đến muộn tận ba phút.”

~***

69. Chương 152 - 154

“Thực xin lỗi, tổng giám đốc.” Ôn Nhược Nhân vội vàng tạ lỗi, thân là thư kí lâu năm của tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, nàng biết rõ, nhận sai đúng lúc đúng chỗ trước mặt thủ trưởng là nguyên tắc cơ bản nhất, cho dù cô đến muộn là vì có chuyện khẩn cấp phải giải quyết, cô cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng mà thôi.

“Lên xe.” Quý Dương bỏ xuống một câu, cất bước vào trong xe ô tô, nàng đành phải kiên trì ngồi xuống ghế cạnh tay lái.

Nàng không biết phải đi đến đâu, đành phải nhìn khuôn mặt nghiêng của Quý Dương, không lên tiếng nữa, đợi đến khi xe ô tô đi vào một ngõ nhỏ miễn cưỡng mới có thể đi vào, nàng vẫn không rõ vì sao lại thế này.

Quý Dương xuống xe, quay đầu nhìn Ôn Nhược Nhân vẫn còn ngồi bên trong, hơi cao giọng ra lệnh: “Thư kí Ôn, xuống xe.”

“Ồ, vâng.” Nàng đẩy cửa xe, cuống quýt bước xuống, bước nhanh đến chỗ hân.

“Chúng ta phải tìm được một người mở khóa ở gần đây.” Quý Dương lăm lăm bầu lâu bầu, hết nhìn đông lại nhìn tây quanh ngõ nhỏ.

Ôn Nhược Nhân lấy ra một quyển sổ danh thiếp trong cặp đựng công văn, động tác thuần thục tìm kiếm, “Tổng giám đốc, nếu ngài muốn tìm người mở khóa, tôi có biết một công ty chuyên mở các loại khóa, lần trước kết sắt của tổng tài cũng do công ty này phái người chuyên nghiệp đến mở.”

Quý Dương liếc mắt vài lần, hơi lo lắng, “Ừm, vậy cô gọi điện thoại bảo người ta lập tức lại đây.”

“Vâng.” Ôn Nhược Nhân khép quyển sổ lại, nhanh chóng gọi điện thoại cho đối phương.

Quý Dương nhìn nàng, thấy nàng nói chuyện khoái trá với đối phương xong xuôi, lại nói thêm mấy câu muốn người ta phải cam đoan đến được đây trong thời gian ngắn nhất, mà sự thật chứng minh, khi người được công ty mở khóa thở hổn hển ha hả đứng trước mặt bọn họ, trước sau chỉ tốn không đến năm phút đồng hồ, thật không khó nhìn ra hiệu suất làm việc của nàng quá mức hoàn mỹ, khó trách tên Doãn Lạc Hàn kia lại có thể trọng dụng nàng rất nhiều năm.

Được Quý Dương dẫn dắt, nhanh chóng tìm thấy căn phòng mà Doãn Lạc Hàn đã viết địa chỉ lên giấy, nhân viên mở khóa loay hoay một lát với cánh cửa chống trộm rồi nhanh chóng mở được.

Sau khi Quý Dương yêu cầu người mở khóa nhanh tay nhanh chân lắp một ổ khóa mới, Quý Dương vừa nói với Ôn Nhược Nhân vừa đẩy cửa đi vào, “Thư kí Ôn, cô đi tìm di động của cô ấy đi.”

Vốn ai cũng nghĩ trong phòng sẽ không có một bóng người, không ngờ lại thấy một thân ảnh đang cuộn mình trên sofa, cô ấy hiển nhiên đã bị tiếng mở khóa cùng tiếng nói chuyện của bọn họ làm bừng tỉnh, đang xoa xoa hai mắt sưng mù ngồi dậy.

Gặp cánh cửa chống trộm mở lớn, lại nhìn thấy có người tới, hai trong mắt Chỉ Dao tròng lớn, “Quý Dương, thư kí Ôn, hai... Hai người sao lại vào được? Lại còn bảo người phá khóa?”

Xong thật rồi, Quý Dương và Ôn Nhược Nhân hai mặt nhìn nhau, thăm than văn sao Chỉ Dao lại có thể ở chỗ này, bọn họ biết chuyện của Doãn Lạc Hàn rõ như lòng bàn tay, cũng biết chuyện giữa Doãn Lạc Hàn và Lăng Mân Huyền tuyệt đối không thể để Chỉ Dao biết được.

“À ừm... Đúng vậy, anh trở lại vì muốn lấy mấy thứ cho Mân Huyền.” Hân không quen không biết Mân Huyền, lí do này nói ra thật sự rất không lọt tai, Quý Dương vỗ vỗ cái trán phát đau, âm thầm oán hận tên tiểu tử Doãn Lạc Hàn ném cho mình một mớ bùng nhùng.

“Anh trở về lấy mấy thứ cho Mân Huyền?” Chỉ Dao hoàn toàn không tin vào hai lỗ tai mình, khi nào thì Quý Dương lại thân thiết với Mân Huyền như vậy, chẳng lẽ là... Mân Mân đi cả đêm không về có liên quan tới Quý Dương?

Nhìn ánh mắt Chỉ Dao chuyển dần từ hoài nghi sang ái muội, Quý Dương dở khóc dở cười, càng cảm thấy có chút hoang đường, nhưng hắn cũng không thể mở miệng giải thích, rõ ràng là nên để cho Chỉ Dao hiểu lầm mới là tốt nhất, hắn chịu tiếng xấu thay cho tiểu tử Doãn Lạc Hàn kia, vẫn còn đỡ hơn chuyện chân tướng bị vạch trần.

Ôn Nhược Nhân đẩy đẩy gọng kính đen, đột nhiên lên tiếng, “Giả tiểu thư, thật ra tổng giám đốc đến nơi này lấy mấy thứ vì Lăng tiểu thư, bạn thân của cô bị bệnh, cô ấy té xỉu ở ven đường, tổng giám đốc đúng lúc bắt gặp, đã cứu cô ấy.”

Hai ánh mắt tràn ngập kinh ngạc cùng lúc bắn về phía Ôn Nhược Nhân, cứ việc Quý Dương có chút kinh ngạc, nhưng ngẫm nghĩ cẩn thận lại, đây thật là lý do lấp liếm tốt nhất trước mắt.

Chỉ Dao kinh ngạc bật dậy khỏi sô pha, ngơ ngác, “Mân Mân... Mân Mân té xỉu? Sao có thể té xỉu? Cô ấy đâu? Bây giờ ở nơi nào? Em... Em muốn nhìn thấy cô ấy.”

“Cánh tay cô ấy bị gãy, hiện tại đang nằm trong bệnh viện, nhưng đã qua cơn nguy hiểm.” Quý Dương hợp thời tiếp lời, đầu óc đột nhiên lóe lên một ý niệm, Chỉ Dao biết chuyện của Mân Huyền rồi, tuyệt đối sẽ yêu cầu đi thăm, như vậy tiểu tử Doãn Lạc Hàn kia không thể mang Mân Huyền về biệt thự dưới mí mắt Chỉ Dao. Tức là, đến tận khi Mân Huyền khỏi hẳn, cậu ta cũng không thể quang minh chính đại nhìn thấy cô ấy, làm cho tên mồm miệng ác độc kia hiểu thấu con tim mình sớm một chút cũng không phải là chuyện không tốt gì, chỉ mong một phen khổ tâm này của Quý Dương hắn có thể thu được hiệu quả như mong muốn mà thôi.

“Bệnh viện? Được rồi, hai người nhanh chóng đưa em đi thôi.” Chỉ Dao vừa nói thầm vừa chạy vào toilet, bên ngoài lập tức nghe thấy tiếng cô rửa mặt chải đầu.

Ôn Nhược Nhân và Quý Dương im lặng liếc nhìn nhau một cái, Quý Dương xoay người gọi điện thoại, nói cho Doãn Lạc Hàn chuyển bất ngờ xảy ra bên này.

*****

Trong phòng bệnh,

Bác sĩ Lý đã bước ra ngoài, hộ sĩ đẩy xe tới, bên trên có một chén cháo hoa nóng hôi hổi, nhẹ nhàng đặt xuống tủ đầu giường.

Nhìn hai tay Mân Huyền không thể hoạt động, cô hộ sĩ bưng bát cháo hoa lên, “Lăng tiểu thư, tôi đút cho cô nhé!”

“Được, cảm ơn cô.” Lăng Mân Huyền nở nụ cười ngọt ngào, được hộ sĩ giúp đỡ ngồi dậy, nói thật ra, từ ngày hôm qua tới bây giờ nàng chưa được một giọt nước nào vào bụng cả, hiện tại lại ngửi thấy mùi thức ăn, cảm giác càng thêm đói bụng.

Một người chống cằm ngồi trên sô pha, bản thân nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt nở nụ cười ngọt ngào, vẻ mặt của cô gái này trước mặt hắn vĩnh viễn đều chỉ là cứng ngắc không cảm xúc, thì ra cũng có thể cười sảng lạn như vậy.

Sau khi tiễn bước Quý Dương, theo đạo lý mà nói, hắn nên lập tức rời đi mới đúng, công ty còn có một đồng công việc đang chờ hắn trở về xử lý, Từ Bang đã gọi mấy cuộc điện thoại uyển chuyển thúc giục hắn nhanh chóng về công ty rồi.

Nhưng hai chân hắn hình như cũng có ý thức của chính nó, chỉ khẳng khẳng chôn chặt ở chỗ này, không muốn rời đi.

Mân Huyền uống từng ngụm cháo hoa cô hộ sĩ đưa tới bên môi, thần kinh căng thẳng vì hắn cứ nhìn chằm chằm, không biết Doãn Lạc Hàn kia lại sao vậy chứ, cứ nhìn chằm chằm vào mình làm cái gì?

Nhìn nàng húp cháo, chẳng lẽ hán cũng đói bụng?

Đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường sắp chỉ tới số mười, đã gần giữa trưa rồi, người này là thằng ngốc chắc? Đói bụng không biết tự mình ra ngoài tìm ăn sao chứ! Lại nói tiếp, sao hán lại không chịu rời đi nhỉ, vừa mới nghe được điện thoại trên tay hán cứ vang suốt, không cần đoán cũng biết công ty có việc.

Nàng biết chiều nay hán định đón mình về biệt thự, nhưng cũng không đến mức phải dùng hết mấy giờ ngồi chôn chân ở chỗ này nhìn nàng không chớp mắt thế này.

Cô hộ sĩ giúp nàng húp xong cháo, Mân Huyền muốn nói lại thôi nhìn người ta, nhưng cô ta chỉ lo đặt bát lên xe đẩy, xoay đó xoay người định đẩy xe ra ngoài.

Đợi đến lúc hộ sĩ đi ra phía cửa phòng, Mân Huyền rốt cục không nhịn được nói: “Cô hộ sĩ này, tôi muốn đi toilet một chút.”

Đối phương đã đẩy xe ra đến cửa, đang mở cửa ra thì nghe nàng nói như vậy, “Lăng tiểu thư, cô có gấp lắm không? Tôi sẽ trở lại ngay có thể chứ?”

“Ồ, được rồi.”

Mân Huyền cúi đầu trả lời, thực ra ngay từ lúc húp cháo được một nửa nàng đã muốn đi toilet, chẳng qua lúc ấy mở miệng thì không được hay cho lắm, ghen đến bây giờ, nàng thật sự hơi khó nhịn được.

Tiếng bước chân trầm ổn đột nhiên nhích lại gần, nàng vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy một thân ảnh cao lớn áp sát vào mình, kim truyền trên tay được rút ra nhẹ nhàng, sau đó cả người được bế lên.

Doãn Lạc Hàn.... Nàng mở to đôi mắt long lanh nhìn hán, khuôn mặt nhỏ nhắn dần đỏ bừng, đúng rồi, nàng quên khuấy mất hán.

“Anh đặt tôi xuống dưới, tôi có thể tự mình đi được.” Không muốn mắc nợ người này, nàng đẩy hán ra định xuống dưới, ngón tay chạm vào khuôn ngực rắn chắc dị thường, căn bản không thể lay động hán được chút nào.

“Không lộn xộn nữa, lát nữa đến toilet em hãy xuống.” Hán trừng mắt nhìn nàng, người bên trên lập tức an tĩnh lại.

Hán bước vài bước đi vào toilet, mở cửa ra, đặt nàng lên trên.

Nàng vốn nghĩ phải đi toilet công cộng ngoài hành lang, lại không ngờ rằng phòng này cũng có một toilet riêng, xem ra đây là một phòng bệnh xa hoa tốn kém lắm.

Tên kia có thể cho nàng dưỡng bệnh ở một nơi tốt như thế này cơ đấy, không hề thụ sủng nhược kinh(*), ngược lại, nàng càng thêm kinh sợ. Hán chán ghét nàng, nói chính xác hơn, hán hận nàng, sao có thể đột nhiên đối xử tốt với nàng được, thế này cũng quá cổ quái.

(*) Được sủng ái mà kinh sợ.

Một tay bị bó bột, chỉ còn một tay có thể hoạt động, nàng gian nan đi toilet, ấn nút xả nước, hán lập tức đẩy cửa mà vào, lại ôm lấy nàng một lần nữa, đi đến giường bệnh.

Không gian im lặng, hán không nói gì, hơi thở nhẹ nhàng như gió thoảng qua hai má non mịn, nàng ngừng thở, tim đập dường như chậm mất nửa nhịp, có một loại cảm giác vi diệu đang lan tràn ra xung quanh.

Hán tránh cánh tay bị bó bột của nàng, đặt nàng xuống giường, đắp chăn lên.

Nàng nằm lại xuống giường, thấy bình nước truyền, lại cúi đầu nhìn cánh tay trái bị bó bột, giấy lát như bị dội thẳng một chậu nước lạnh, đầu sỏ làm hại nàng thành như vậy chính là Doãn Lạc Hàn, buồn cười thật! Sao nàng còn có thể ôm ảo tưởng với hán?

Nàng không chút do dự xóa sạch cảm giác vi diệu kia khỏi lòng mình, nhắm mắt lại, làm bộ như đang ngủ.

Nghe thấy tiếng hán bước qua lại vài lần, tiếp theo điện thoại của hán vang lên, hán vừa tiếp nghe vừa bước ra ngoài phòng bệnh, một lát sau, tiếng bước chân lại thay đổi từ ngoài phòng bệnh đến trước giường.

“Tôi biết em không ngủ.” Tiếng nói trầm thấp của hắn xuất hiện kinh hoàng hiếm thấy, “Chỉ Dao sắp lại đây.”

“Chỉ Dao?” Nàng không thể giả bộ ngủ thêm nữa, mở to mắt, “Sao cô ấy lại biết tôi nằm viện được?”

“Quý Dương nói lúc cậu ta và thư kí Ôn đi vào, nhìn thấy Chỉ Dao ngủ trên sofa nhà em, sau đó bọn họ không giải thích được nguyên nhân xuất hiện ở nhà em, đã nói Quý Dương cứu em đang ngất xỉu trên đường.”

Tại sao có thể như vậy? Sự tình xảy ra làm nàng không chuẩn bị kịp mắt.

Đầu óc nàng nhanh chóng suy nghĩ, cố gắng tiêu hóa tin tức hắn vừa tiết lộ cho mình, một lát sau nàng mới có thể rõ ràng, tóm lại khi Chỉ Dao đến đây, nàng nói theo lí do Quý Dương bịa ra là được, mặt khác Chỉ Dao sẽ hỏi làm sao mà mình bị thương, sẽ phải nói như thế nào đây.

“Lăng Mân Huyền, phải bật di động lên biết không? Buổi chiều tôi sẽ gọi điện lại cho em.” Đôi môi mỏng của Doãn Lạc Hàn phun ra mấy câu ra lệnh, nhanh chóng thả di động vào túi quần, khuôn mặt tuấn tú lại khôi phục vẻ lạnh lùng bình tĩnh như trước.

Hắn dứt hai tay vào túi, xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Thề lưỡi về phía hắn, thật sự là một kẻ không biết thương người, không thể nói với người bệnh như nàng khách khí một chút sao.

Haiz, Chỉ Dao sắp đến đây, không biết lần này là phúc hay họa nữa, ngày mai phải đi tòa soạn tạp chí báo danh, nhưng bây giờ nàng thành ra thế này, làm sao bây giờ?

Ngày đó Giản Quân Dịch cao ngạo áo chỉ nàng, xã hội bây giờ nhân tài nhiều như lá rụng mùa thu, nếu chính mình bỏ lỡ, anh ta sẽ không cảm thấy đáng tiếc, còn có thể sẽ tìm người khác, xem ra công việc kia rất có khả năng không giữ được.

Không được, nàng không thể buông tha cơ hội lần này như vậy được, ngày mai, ngày mai nói cái gì nàng cũng phải đi làm.

Đang nghĩ như vậy, bên ngoài phòng bệnh truyền đến tiếng bước chân ồn ào, nếu nàng đoán đúng, là Chỉ Dao đến đây.

Nàng vừa nặn ra một nụ cười tươi hơn một chút, liền nhìn thấy thân ảnh Chỉ Dao chạy vội vào, tiếng nói nức nở mang theo bối rối và chỉ trích. “Mân Mân.... Mân Mân... Sao cậu lại thành như vậy.... Tay cậu bị gãy, sao không báo cho mình biết.... Cậu thật đáng giận.... Hu hu... Còn đau không....”

“Chỉ Dao, đừng lo, mình đã không sao rồi, không đau chút nào, bác sỹ nói qua ba tuần nữa mình có thể tự do hoạt động mà.” Ngược lại lại thành Mân Huyền an ủi Chỉ Dao, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiết, áy náy trong lòng dâng lên từng đợt như thủy triều.

Khi nào thì... Khi nào thì nàng mới có thể thoát khỏi Doãn Lạc Hàn đây?

Sau một lát, cảm xúc của Chỉ Dao đã ổn định trở lại, không biết từ khi nào thì Quý Dương và Ôn Nhược Nhân đã yên lặng lui ra ngoài, trong phòng bệnh chỉ còn hai người các nàng.

Chỉ Dao thay nàng vén sợi tóc trên trán, lộ ra vẻ khó hiểu mê mang, “Mân Mân, sao đột nhiên cậu lại gãy xương? Bị ngã sắp xuống sao? Dù ngã sắp xuống cũng không thể nghiêm trọng như vậy được.”

Mân Huyền sợ nhất là Chỉ Dao sẽ hỏi tới vấn đề này, cuối cùng vẫn phải gặp, nàng suy nghĩ nên trả lời như thế nào, tiếng đập cửa đột nhiên vang lên.

Chỉ Dao cười bướng bỉnh, nháy mắt với Mân Huyền, “Kim Chính Vũ tới đây.”

“Sao cậu ta biết mình ở bệnh viện?” Mân Huyền cảm thấy đầu mình sắp nứt ra rồi, nàng vốn muốn điệu thấp dưỡng thương, không muốn để mọi người biết đến chuyện này, lại không ngờ được sau khi Chỉ Dao biết đến, bây giờ lại rơi vào tai Kim Chính Vũ.

“Sáu giờ hôm qua mình đi nhà cậu đón cậu, tình cờ trong túi mình có chìa khóa nhà cậu, mình liền mở cửa đi vào, kết quả cậu lại không có ở nhà, mình lại gọi điện thoại cho cậu, nhưng không ai nhấc máy. Mình nghĩ là cậu có hẹn với Kim Chính Vũ, vì thế ngồi xuống sofa đợi cậu. Bất tri bất giác thiếp đi, đến nửa đêm, mình bừng tỉnh, cảm thấy hình như có chút không đúng, với tính cách của cậu thì làm gì có chuyện nửa đêm không về nhà chứ. Cho nên liền gọi điện thoại cho cậu ta...”

Nói tới đây Chỉ Dao cười hì hì, đứng lên.

Vì thế Kim Chính Vũ cũng biết chuyện nàng mất tích, rất lo lắng cho nàng, nhờ vả Chỉ Dao nếu biết tin tức gì của nàng, phải thông báo cho hắn trước tiên.

“Mân Mân, mình đi trước nhé, chốc nữa sẽ đến thăm cậu.” Chỉ Dao vẫy vẫy tay với Mân Huyền, cầm túi bước nhanh khỏi phòng bệnh.

Một thân ảnh lướt qua Chỉ Dao, cô nhẹ nhàng tiếp đón một tiếng, “Chính Vũ, cậu với Mân Huyền tán gẫu vui vẻ nha.”

Mân Huyền đang nằm trên giường, quay đầu nhìn về phía cửa, Kim Chính Vũ bước nhanh vào. Hai tay rút trong túi quần thể thao, nhìn chăm chăm vào nàng, đôi môi mím chặt, không thèm nói câu nào.

Tiểu tử này đang tức giận.

Nàng nhìn ra một chút manh mối, lên tiếng đánh vỡ bầu không khí xấu hổ, “Kim Chính Vũ, cậu đã đến rồi, ngồi đi nào! Cậu ăn cơm chưa? Ha ha..... Sắp giữa trưa rồi, tôi vừa ăn cháo xong...”

“Lăng Mân Huyền, em là đồ ngốc.” Kim Chính Vũ đột nhiên mở miệng, khuôn mặt đẹp trai tràn ngập tức giận, “Ngày hôm qua trước khi đưa em trở về, không phải đã khám bác sỹ rồi sao? Sao có thể không biết chăm sóc chính mình, lại biến mình thành chột vật như vậy, cái cánh tay bó bột này xấu xí quá mức.”

“Kim Chính Vũ...” Nàng thì thào mấp má môi, tuy rằng lời hắn nói ra rất khó nghe, nhưng lại lộ ra hân quan tâm và lo lắng cho nàng.

“Tôi mới nghe bác sỹ điều trị chính của em nói, sau khoảng ba tuần nữa mới có thể bỏ lớp bó bột đi, trong lúc đó em cứ lại tùy tiện đỡ xuống thử xem?”

Nhìn hân lườm nàng như muốn ăn thịt người đến nơi, Mân Huyền xì một tiếng cười lên. Tiểu tử này giả bộ người xấu không giống chút nào, ngược lại còn có chút buồn cười.

“Này, Lăng Mân Huyền, tôi đang nói chuyện rất nghiêm túc, em còn cười được hả?” Kim Chính Vũ hiển nhiên không thể nhịn được được nữa, tức giận xông thẳng lên óc.

Biết tính tình đại thiếu gia của hân sắp phát tác, Mân Huyền vội vàng mím môi cố nín cười, “Được rồi, tôi không cười, đã biết rồi, đại thiếu gia, tôi sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, cam đoan sẽ không bị thương nữa, như vậy đã được chưa?”

“Vậy còn tạm được.” Kim Chính Vũ nghe thấy nàng chính mồm cam đoan, rốt cuộc mới chịu buông tha nàng, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường nàng.

Nàng liếm liếm đôi môi khô nứt, nhin không được mà mỉm cười, hưởng thụ cảm giác được người tử mĩ che chở thật tuyệt vời, không đúng sao? Nhất là khi nàng phát hiện mình hơi thích tiểu tử Kim Chính Vũ này, nàng càng ngày càng để ý hân đang tức giận hay vui vẻ, luôn luôn muốn nhân nhượng hân.

“Môi em khô quá, em chờ một chút nhé.” Hân nói xong, thần thần bí bí mà xoay người sang chỗ khác, hình như gọi điện thoại, nhưng tốc độ nói rất nhanh, nàng không nghe kịp.

“Chính Vũ, cậu đang làm cái quỷ gì thế?”

Nàng hơi cong môi, tiểu tử này biết nàng khát nước thì không biết trực tiếp đi đổ chút nước cho nàng uống sao, ngược lại còn làm chuyện kỳ quái, thật không biết săn sóc người bệnh chút nào, xem ra vừa rồi đã nhìn lầm hân.

“Chỉ cần chờ năm phút nữa là được.” Hân chỉ lo giờ tay nhìn đồng hồ, căn bản không thèm để ý tới nàng.

Hừ, quên đi, không thể trông cậy vào hần được, lát nữa hộ sĩ mang thuốc vào đây, bảo cô hộ sĩ rót cho nàng cốc nước là được.

Nàng hờn dỗi thầm nghĩ, nhắm mắt lại định nghỉ ngơi một lát.

“Mân Mân, đừng ngủ, còn có nửa phút nữa sẽ tới đây rồi.” Vừa mới chuẩn bị ngủ, hai má bị Kim Chính Vũ nhéo nhẹ. Nàng bắt mẫn mở mắt ra, hần đột nhiên đứng bật dậy chạy ra mở cửa.

Nàng tò mò nhìn cánh cửa từ từ mở ra, hai cô gái mặc quần áo nhân viên khách sạn đang đẩy xe đi vào, bên trên đặt một đĩa trái cây trang trí rất đẹp, trong đó thứ làm người ta chú ý nhất chính là một chùm việt quất mọng nước đặt chính giữa, đây là hoa quả nàng thích ăn.

Một cô gái đem đĩa hoa quả và đĩa việt quất lên tủ đầu giường, Mân Huyền liếc nhìn thấy trước ngực cô ấy có thêu chữ “Khách sạn quốc tế Diệc Phàm”. Đây có lẽ là khách sạn năm sao cao cấp mà Kim Chính Vũ quản lý.

Cô gái khiêm tốn xoay người lui ra ngoài, Mân Huyền nhìn đĩa việt quất, không thể tin vào hai mắt của mình, đến khách sạn năm sao, cho dù là uống một chén nước lọc cũng phải đắt hơn bên ngoài vài lần, càng không phải nói tới đĩa trái cây trang trí tinh xảo kia.

Kim Chính Vũ cầm lấy một quả việt quất tới trước mũi nàng, không chút để ý nói, “Việt quất trồng bên Mỹ, đĩa việt quất còn tươi này được vận chuyển bằng máy bay từ Mỹ sang, em nếm thử xem có ngon không.”

Nàng hơi mở miệng, cắn thử một miếng, nhất thời mùi chua ngọt đặc trưng của việt quất tràn ngập khắp khoang miệng, không thể không tán thưởng gật đầu, “Ngon lắm.”

70. Chương 155 - 156

CHƯƠNG 155: Hần khóc sao

Nhìn thấy nàng ăn thực sự vui vẻ, Kim Chính Vũ ôn nhu nhìn dáng vẻ phấn khởi cùng duyên dáng của nàng, đưa một quả việt quất cho nàng: “em thích ăn, liền ăn nhiều một chút”.

Việt quất là loại quả Trung quốc mà nàng thích nhất, dù sao thì cũng không cần trả tiền, không ăn cũng lãng phí. Tay Kim Chính Vũ lại đưa tới cho nàng một quả nữa, nàng cứ vậy mà ăn hết quả này đến quả khác.

Chỉ chốc lát đã ăn hết, Kim Chính Vũ tròng mền cầm một tờ giấy lau khóe miệng còn dính việt quất của nàng. Đột nhiên, nàng cảm thấy Kim Chính Vũ trước mắt có một chút cao lớn lên, tựa như không có lúc nào là không lộ ra vẻ thương tiếc đối với chính mình.

Nàng có thể làm cái gì đây?

Nàng hai bàn tay trắng, ngay cả việc thích người khác thì cũng chỉ là mong muốn xa vời mà không thể thành. Nàng chỉ có khả năng cẩn thận mà quý trọng tình cảm này thôi.

Đến tận cùng chính nàng đối với Kim Chính Vũ, như là đối với Chi Giao như vậy vẫn đơn thuần chỉ là bạn bè, nhưng vẫn là dần dần nàng cảm thấy thích hần. Nàng lại bị chính mình làm cho hồ đồ.

Đơn giản là không nghĩ tới nữa đi, như bây giờ có phải là rất vui vẻ và thỏa mãn sao.

Kim chính vũ đứng dậy đi vào toilet, hần ở trong đó, không lâu đã truyền đến âm thanh nước chảy. Đã sạch sẽ, nàng phấn khởi nặn ra một chút tươi cười.

Sau một lát, hấn từ trong toilet thông thả đi ra, “Mân Mân, lần trước chúng ta nói chuyện với nhau còn chưa có chấm dứt”

“Cậu là chỉ chúng ta, lần trước nhớ lại sự việc trước kia ở cô nhi viện” Mân Huyền khéo léo cau cái mũi, rất nhanh đã nghĩ đến.

“Ân” hấn ngạc nhiên, chuyên chú nhìn nàng, tựa hồ là đang đợi nàng mở miệng.

“Nga, đúng vậy. tôi nghĩ tưởng, lần trước nói đến đâu nhỉ?” Nàng suy nghĩ một hồi, chần chờ đã mở miệng, “Đường như nói đến cậu muốn tôi đáp ứng một việc, thì sẽ không cả ngày đi theo sau tôi nữa.”

“là chuyện gì?” hấn cúi đầu, mái tóc màu nâu kia đã che khuất đi sự trong suốt của hai trong mắt, tiếng nói có chút giống như bình thường nhưng cũng dễ dàng nhận ra vài phần chua xót bên trong.

“Chuyện gì?” Nàng lại là sững sốt, liều mạng hồi tưởng, trước mắt sáng ngời, “A! tôi nhớ ra rồi, dường như vẫn là sự việc cậu muốn lấy tôi. Haha... Khi đó cậu đúng là đồ ngốc đáng yêu, hơn 10 tuổi tiểu hài tử như thế nào biết thích cùng yêu đâu, bất quá là tôi cứu cậu một lần, cậu sẽ lấy thân ra để báo đáp. Haha...”

Hấn như trước cúi đầu, bản thân lộ ra vẻ chua xót dị thường, “Buồn cười sao? em cảm thấy chuyện này buồn cười lắm sao? Căn bản là em chưa từng để nó trong lòng, buồn cười chính tôi, đến tận cùng lại tuân thủ điều này, ước định buồn cười, là tôi rất không biết...”

Hấn toan khổ miệng như là lấy bệnh nàng, nàng cảm giác được ngực của mình bị cái gì đó đâm vào thật đau, rơi đến môi nhẹ nhàng nói “Kim Chính Vũ...cậu không phải là sẽ làm như tôi nói.” Nếu một ngày nào đó cậu có chín mươi chín cô bạn gái, cái này chứng tỏ là cậu thực sự đã trưởng thành, như vậy tôi sẽ gả cho cậu, làm vợ của cậu...”

Bất quá là nàng lúc ấy bị hấn làm phiến thua anj miệng qua loa nói vậy với hấn thôi.

Thất sao? Hấn sẽ là không thực hiện lời này trong năm năm đi. Hấn như vậy không có bình thường đi, qua lại một cái lại là một người bạn gái, bất quá là vì nàng lúc ấy thuận miệng nói ra thôi.

Nàng không thể tin được.....

“Vậy em cho rằng thế nào?” đôi mắt của hấn lúc này lóng lánh cùng với thần sắc thực sự tái nhợt.

Nàng nói đúng, nàng thật sự nói đúng. Hấn kết giao với chín mươi mấy cô bạn gái là vì lời tuyên bố đó của nàng..

Như vậy, hấn thường xuyên ở nàng trước mặt nàng nhắc tới con số “Mân Mân, còn có ba cái” “Còn có hai cái” “Một cái”, này đó không phải hấn thần kinh đáp sai, mà là hấn có ý ám chỉ cho nàng biết.

“Em hiện tại nghĩ tới, đáp án của em là cái gì? Em cảm thấy tôi làm điều này thực buồn cười có phải không? Em nghĩ thế nào, hãy cho tôi biết” Hấn xuất thần đứng ở trên người nàng, hai bàn tay nắm thật chặt lại. Hấn dường như đang chờ đợi sự tuyên án từ nàng.

Nàng không biết, chuyện này tới quá đột nhiên, nàng còn đang ở trong trạng thái không thể tin được cùng với một sự khiếp sợ bên trong, nàng không thể làm ra câu trả lời. Cũng hiểu được, nếu nàng xử lý không tốt, khả năng sẽ vĩnh viễn mất đi kim chính vũ, cho nên cần phải cẩn thận nói chuyện.

Đồng thời còn có một sự thật tàn khốc khác lại nhắc nhở nàng, nàng không có tư cách nhận bất luận tình yêu của người nào, nàng không thuần khiết, đã làm vậy bẩn chính mình, vậy làm sao có thể nhận tình cảm này.

Những điều đó như là loại chất độc giống nhau cắn cắn vào nơi mềm mại nhất trong tâm hồn nàng. Ya nghĩa đó là một mảnh hỗn loạn không có thời gian, nàng di chuyển thân người không khỏi nói ra lời cự tuyệt: “Kim Chính Vũ, tôi nghĩ lời kia chính là vui đùa, lúc trước có nói, nhưng lời nói không thể cho là thật. Chúng ta hiện tại đều là người trưởng thành, tôi nghĩ cậu hấn là...”

“Em không cần phải nói, tôi đã biết...” Hấn đột nhiên cắt đứt lời nói của nàng, thân ảnh hấn nghiêng đi vô hình như ngưng tụ nhiều áp lực thống khổ cùng với sự tuyệt vọng.

“Kim chính vũ, chúng ta vẫn là bạn.....” tiếng nói của nàng nghẹn ngào, hốc mắt bắt đầu đỏ lên, một tầng sương mù đã bao phủ quanh viền mắt.

Không phải như thế, nàng không nghĩ nói những lời này. Trên thực tế nàng càng muốn nói là, kim chính vũ, tôi đối với cậu có cảm giác, có lẽ chúng ta có thể bắt đầu.....

Nhưng nàng không dám nói, càng xác thực nói, nàng không phải là cô gái thuần khiết không tỳ vết, nàng không xứng đang với Kim Chính..... Nàng thật sự không xứng với hắn.....

“Mặc kệ em thấy thế nào, cho rằng tôi khờ, thần kinh có vấn đề, như thế nào có thể đem chuyện năm xưa trở thành lời nói thật sao. Tôi muốn nói là tôi không hối hận vì đã làm được điều đó, bởi vì tôi thực sự khẳng định, từ thời khắc em cứu tôi 5 năm đó, tâm của tôi liền dừng trên người em....Trong 5 năm nay, tôi đã từng không ít lần từ Hàn Quốc xa xôi trở về...tôi đứng ở chỗ tối nhìn em. Người khác thì sẽ được nghỉ, còn em thì phải đi làm thêm, nhưng là em nhất định sẽ không biết...em đi đến đâu...tôi cũng đi theo phía sau em...cúng giống như 5 năm trước tôi luôn đi theo đằng sau em...vĩnh viễn đều đã đi phía sau em...”

“Kim chính vũ, cầu xin cậu, cầu xin cậu không cần hơn nữa.....” Nàng lớn tiếng đánh gãy lời nói của hắn, không chế không được mà khóc nức nở, yên lặng để hắn nói xong. thực xin lỗi..... cùng với cậu, tôi không phải là một cô gái tốt, tôi tình nguyện hiện tại cự tuyệt cậu..... Thực xin lỗi..... Tôi không xứng.....

“”Em vì cái gì mà khóc, nói cho tôi biết nghe đến những điều này, em vì cái gì mà rơi nước mắt...” Hắn đột nhiên xoay người lại, đáy của đôi mắt như đã chất đầy những giọt nước trong suốt, hắn đã khóc sao? Nàng cũng không biết hắn khóc, bởi vì nàng cự tuyệt sao? Nàng thực sự làm tổn thương hắn sao.

Nàng cũng không biết là hắn đã khóc, bởi vì nàng cự tuyệt sao? Nàng thật sự làm tổn thương hắn sao?

“Kim chính vũ, cậu không cần như vậy, chúng ta.....”

“Lăng Mân Huyền,em không cần nói.” Hắn ngưng mi mắt toát ra vẻ đau thương tự giễu,“Cái ước định kia, tôi kết giao với chín mươi chín cô bạn gái.....em thấy nó trở thành một truyện cười có đúng không? Được rồi..... Coi như tôi hôm nay cái gì cũng chưa có nói..... Tôi cũng chưa từng tới.....”

“Kim chính vũ..... Tôi.....” Nàng còn muốn nói cái gì đó, muốn nói một điều gì đó để an ủi hắn, nhưng là nàng nói không nên lời, trong cổ họng như bị mắc cái gì đó, nàng chỉ có thể như vậy mà phát ra vài tiếng đau xót ở trong lòng.

Hắn đứng thẳng mong mỗi nàng liếc mắt một cái, hắn dứt khoát xoay người đi ra hướng cửa phòng bệnh.

Một tiếng đóng cửa rất nhỏ, lại tựa như đập mạnh vào trong lòng nàng khiến cho thân thể không khỏi một trận phát run. Hắn đi rồi sao? Sẽ không lại xuất hiện trước mặt nàng nữa sao? Vì cái kia mà thích phát giận, nói chuyện không tốt,lại sẵn sàng nàng thật tử mĩ Kim Chính Vũ thực sự sẽ không để ý đến nàng nữa sao?

Lạnh....Một cảm giác theo đáy lòng lộ ra đến lạnh lẽo xâm nhập nàng, theo bản năng ôm lấy chân, nàng nhắm mắt lại, mí mắt khép lại, những giọt nước mắt nóng bỏng theo đó mà chảy xuống.

Nếu không có cùng Doãn Lạc Hàn ký cái hiệp ước kia, nàng sẽ không một chút do dự mà đáp ứng, nhưng là hiện tại nàng không thể, nếu mà nàng đáp ứng đó là lừa gạt, đợi cho Kim Chính Vũ biết được chân tướng, hắn sẽ xem thường nàng, khi đó thương tổn lại càng lớn hơn nữa, cho nên hiện tại, chẳng bằng cự tuyệt.

Thực xin lỗi..... Kim chính vũ,Cậu luôn ở trong tâm của tôi, tôi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ ở trong lòng, địa vị của cậu bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế.

Nàng trùm chăn, nằm yên toàn bộ buổi chiềutiengs bước chân ở phong bệnh đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, trong lúc đó có bác sĩ, y tá, còn có cả Chỉ Dao. Bọn họ nghĩ là nàng mệt mỏi, không có làm phiền nàng, chỉ khi nào xóc chấn lên, sẽ phát hiện thấy khuôn mặt của nàng đã phủ đầy nước mắt, tựa hồ như thế nào khóc cũng khóc không xong.

Di động đặt ở bên gối đột nhiên đổ chuông, nàng mở hai con mắt còn ướt đầm, nghe tiếng chuông có thể biết đó là Doãn Lạc Hàn, nàng cầm điện thoại lên ấn tiếp nghe.

Điện thoại vừa được tiếp, tiếng của hân hân truyền đến : “nghe nói Kim Chính Vũ cũng tới phòng bệnh”

“ Đúng...” Nàng mơ hồ đáp, thanh âm thực sự rất khàn khàn, cũng còn không có nghĩ đến cùng hân nói nhiều lời, Kim Chính Vũ đến phòng bệnh khẳng định là Chỉ Dao nói cho hân biết đi.

“Em là có ý tứ gì? Nói chuyện!” Hân âm trầm nói, lộ ra một chút tia giận giữ.

Nàng mím chặt môi, lấy thanh âm vững vàng nói: “Cậu ta đến một hồi rồi đi”

Hân trầm mặc vài giây, tai nghe được tiếng nói dị thường của nàng: “giọng của em sao lại như vậy? sẽ không phải là khóc chứ? Cánh tay đang bị thương là em ở trước mặt Kim Chính Vũ làm nũng sao?”

Bên tai vang lên giọng điệu đùa cợt của hân, nàng không để ý, cũng xem thường, không lên tiếng. Nếu nàng không sớm biết rằng tên Doãn Lạc Hàn này là đang chán ghét nàng, thì có lẽ nàng đã nghĩ là hiện tại hân đang ghen.

“Lang Mân Huyền, em tốt nhất nhớ kỹ, nếu như bị tôi biết em cùng với nam nhân khác có quan hệ mờ ám, em hân là biết hậu quả.” Hân cắn răng cảnh cáo , rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Nàng vẫn vậy khép di động lại, đặt điện thoại ở dưới gối đầu, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ, có lẽ chỉ ở trong mộng, nàng mới tạm thời có thể trốn tránh được hết thảy những sự tàn khốc này.

Di động bị một đạo đại lực ném đến bàn làm việc, cánh tay dài đảo qua văn kiện ở trên bàn đã lên tiếng mà rơi xuống, Doãn Lạc Hàn cúi đầu xoa xoa chớp mũi, hân càng ngày càng muốn làm những việc mà chính hân cũng không hiểu nổi, hiện tại cảm xúc hoàn toàn không chịu bị khống chế, từng nói với nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Vừa rồi chỉ dao đã tới , nàng muốn buổi tối cùng hân dùng cơm, lúc gần đi có nói một câu ngắn gọn khiến cho hân có một loại cảm giác không thoải mái, Chính Vũ để ý nữ nhân kia.

Không có gì cùng lắm thì, nữ nhân so sánh với Chính Vũ , đương nhiên là người sau quan trọng hơn, hân như vậy mà tự nói cho chính mình, nếu Chính Vũ thích, hân có thể đem nữ nhân đó đưa cho Chính Vũ.

Nhưng sao lại thế này? Sau khi Chỉ Dao rời đi, tâm thần hân không yên, ở trước mắt xem văn kiện nhưng lại chậm rãi nghĩ đến hình ảnh Chính Vũ với nữ nhân kia ở cùng một chỗ, cả người hân như là có rất nhiều tâm trạng thực khó chịu.

Tay phải kìm lòng không đậu liền gọi điện thoại cho nàng, tiếng nói trong veo quen thuộc lộ ra một chút dấu vết đã khóc , nghe vào lỗ tai không hiểu sao làm cho hân phiền toái bất an, cảm xúc của nàng tựa hồ thật không ổn định.

Trực giác nói cho hân, nguyên nhân nàng khóc thực sự có khả năng liên quan đến Chính Vũ, chết tiệt, Chính Vũ rốt cuộc cùng nàng nói cái gì?

Trước kia là như thế nào mà hân đã không đem quan hệ của Chính Vũ và nàng để trong lòng, nghĩ rằng nàng lần trước là lái xe cho Chính Vũ, song bất quá là quan hệ bạn bè bình thường.

Nhưng hiện tại, hân phát hiện ra Chính Vũ có thật nhiều tâm tư đối với nàng. Điều này không khỏi làm cho lòng hân thêm nghi ngờ? sẽ là nguyên nhân kia sao?

Hân vuốt cằm, người hướng về phía trước, nối điện thoại tới phòng trợ “Từ trợ lý, anh lập tức đến văn phòng tôi.”

“Vâng, tổng tài.” Từ Bang không chút do dự trả lời.

Văn phòng tổng tài cùng văn phòng trợ lý đặc biệt chỉ cách nhau bức tường, nên không đến hai phút, thân ảnh của Từ Bang đã xuất hiện trong phòng tổng tài.

Lông mi Doãn Lạc Hàn buông xuống, trong tay cầm bút đánh liên tục xuống mặt bàn, như là đang âm thầm mưu tính điều gì, qua một lúc lâu, tiếng nói của hân thần nhiên truyền đến:

“Từ trợ lý, anh tái liên hệ với nơi lần trước giúp tôi điều tra, gọi bọn họ tra một chút Chính Vũ mấy năm nay về nước tìm một cô gái , tôi muốn biết tư liệu về người này”

Từ Bang mặt không chút thay đổi, nhưng giờ trên mặt lại xuất hiện một tia kinh ngạc, hắn đứng sững sờ ở đó, không thể tưởng được tổng tài lại muốn hắn điều tra chuyện của biểu thiếu gia.

Không nghe tiếng Từ Bang đáp lại, Doãn Lạc Hàn nhăn mi lại, tăng thêm trọng lượng âm thanh: “Từ trợ lý...”

Từ bang nhanh chóng lấy lại tinh thần, cung kính cúi đầu: “Dạ, tổng tài, tôi lập tức đi.”

Doãn lạc hàn không nhìn lại hắn, vùi đầu vào đóng văn kiện, Từ Bang xoay người đi rồi đi ra ngoài, nhẹ nhàng mà đóng cửa lại, hắn xoay người thiếu chút nữa đụng phải Quý Dương.

“Phó tổng tài.”

“Từ trợ lý, anh sao lại thế này? Có điểm không thích hợp.” với ánh mắt lợi hại Quý Dương đã nhìn ra một chút dị thường ở Từ bang: “Anh đi vào, Lạc nói với anh cái gì?”

71. Chương 157 - 158

Chương 157: Bữa tối

Từ Bang đưa mắt nhìn về phía văn phòng tổng tài, do dự không biết có nên hay không đem chuyện này nói cho Quý Dương, cuối cùng vẫn là không tự chủ mà nói ra.

“Ngô..... thường thì Lạc không phải người như vậy, như thế nào mà đột nhiên lại muốn điều tra chuyện của Chính Vũ”

Quý dương học khí, nghĩ đến vài việc gần đây, kéo Từ Bang đến một góc sáng, âm thanh thấp xuống: “ Từ trợ lý, chuyện này anh điều tra xong, không cần vội vã đem kết quả cho Lạc xem, mà trực tiếp đưa cho tôi, tôi xem rồi sẽ nói cho Lạc”

“Phó tổng tài, như vậy.....” Từ Bang trên mặt biểu tình ngẩn ra.

Trên mặt Quý Dương lộ ra một chút ý cười, thoải mái mà tự tại, “Có chuyện gì tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

“vâng, tôi đã rõ” Từ bang hiểu ý cười cười, Quý Dương là bạn thân của tổng tài, ở công ty này, chỉ có Quý Dương là có thể có biện pháp đối phó được với Doãn tổng tài của họ.

Xử lý xong một đồng văn kiện lớn, Doãn Lạc Hàn hoạt động cánh tay có một chút đau nhức, ngược lên nhìn đồng hồ, đã nhanh đến giờ hẹn cùng Chỉ Dao, hắn tùy tay dễ dàng thu thập lại đồng văn kiện.

Đi vào trong phòng nghỉ phía bên trong, hắn theo đó lấy ra một âu phục rafsims màu đen mặc vào, sửa sang lại cổ áo sơ mi cùng màu bên trong, sau đó điều chỉnh lại một chút màu sắc cavat mang, mắt mở to nhìn chính mình trong gương, liền đó hắn hai tay nhét vào túi quần rồi đi ra ngoài.

Đi thông thả hướng về phía thang máy, trùng hợp thang máy mở, Chỉ Dao xuất hiện ở trước mặt mặc chiếc váy liền áo misssixty cười duyên “Lạc ca ca, thật hay quá, em vừa đi lên, anh cũng vừa đi ra.”

“Tiểu công chúa của anh hôm nay thật xinh đẹp”hắn cất bước đi vào thang máy, cúi người in lên trán của nàng một nụ hôn, đối với vị hôn thê này, hắn chưa bao giờ keo kiệt lời ca ngợi.

Chỉ Dao thân mật ôm lấy cánh tay hắn, con mắt nhanh chóng khê cười:” Lạc ca ca , ăn xong bữa tối, em muốn đi ngắm cảnh đêm, được không?”

“Đương nhiên. Yêu cầu gì của tiểu công chúa, anh đều đã thỏa mãn.” Hắn thật sảng tươi cười quay đầu nhìn Chỉ Dao.

Được một lúc xe đã tới một nhà hàng Tây với phong cách tao nhã, Ôn thư ký trước đó đã sớm điện thoại đặt một bàn ở đây với vị trí tốt nhất, hai người trực tiếp ngồi vào bàn bên cạnh cửa sổ.

Hết thấy mọi người đến đây đều để dùng bữa tối cùng nhau, Chỉ Dao nói nàng hôm nay gặp mấy điều thực sự thú vị, có thể cứ như vậy mà nói xong, hần phát hiện Chỉ Dao đã không dưới mười lần nhắc tới nữ nhân kia , cùng với Chính Vũ.

“Lạc ca ca, lần trước em nhớ rõ dường như cũng cùng với nanh đề cập qua chuyện này. Anh không phải nói chờ em tốt nghiệp chúng ta liền cử hành hôn lễ sao? Đến thời gian đó, em còn có một nguyện vọng.....am đã suy nghĩ, nếu Chính Vũ cùng Mân Mân có thể trở thành một đôi như đã nói, chúng ta bốn người cùng nhau cử hành hôn lễ được không?Haha... Hình ảnh đó khẳng định là cực kỳ tuyệt đẹp....anh cùng Chính Vũ là anh em bà con, em và Mân Mân không phải là...rất là vui vẻ nha, về sau em cùng Mân Mân đều không....”

Hần cắt miếng thịt bò tay bỗng cứng đờ, đưa miếng thịt bò lên miệng, thấy thật vô vị, buông dao nĩa trong tay xuống, dùng khăn trà lau khóe môi.

Chỉ Dao đang cao hứng nói chuyện, cẩn thận đã phát hiện ra sắc mặt hần có chút âm trầm, nhỏ giọng hỏi: “Lạc ca ca, anh làm sao vậy? anh mất hứng sao? Anh là không thích đề nghị của em....?”

Nghe giọng nói ủy khuất của Chỉ Dao, hần nâng mí mắt lên, trông lông mày nhíu lại bỗng trở nên giãn dần ra, lộ ra vẻ tươi cười nhợt nhạt” Tiểu công chúa, em là đang nghĩ đi đâu, anh cảm thấy hôm nay miếng thịt bò vô cùng không hợp vị mà thôi. Em nghĩ cùng nhau cử hành hôn lễ, anh đương nhiên là không ý kiến”

“Ha ha..... Em biết Lạc ca ca đối với em là tốt nhất.” trên mặt Chỉ Dao lại một lần nữa tươi cười trở lại, nàng thực đơn thuần, thường chỉ cần hần nói mấy câu sủng nịnh, nàng liền vui vẻ không thôi.

Nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười thuần khiết không tỳ vết của Chỉ Dao, hần lâm vào trầm tư, hần hận thấu người kia, hần không thể tưởng được tất cả hết thấy mọi chuyện đều có liên quan đến người kia, trước đây hôn sự của hần cùng Chỉ Dao cũng là một tay người kia an bài, sau đó hần tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh. Hần quan hệ với rất nhiều nữ nhân và nghĩ tưởng hôn sự này sẽ vì thế mà hủy bỏ, nhưng phản ứng của Chỉ Dao hoàn toàn ngoài dự kiến của hần, nàng kiên quyết không đồng ý.

Sau đó anh trai của Chỉ Dao lại tạo áp lực về phía hần, cùng lúc ấy tập đoàn Đường Thịnh cùng Giản thị đang đàm phán dự án hợp tác với nguồn tài chính khổng lồ, đang đàm phán đến giai đoạn cuối cùng, cuối cùng hần lại lo lắng đến điểm này, lại thu hồi chuyện từ hôn.

Ăn xong bữa tối,lái xe nhìn cảnh đêm,ngồi trên xe thể thao, Chỉ Dao không ngừng che miệng ngáp, hần quay đầu mắt nhìn thời gian trên xe, đã đến 9 giờ, thời gian Chỉ Dao ngủ luôn là sau giờ này.

“Chỉ Dao, anh lái xe đưa em trở về, em ngủ sớm một chút.”hần xoay tay lái, xe thể thao hướng thẳng đến Giản gia.

“Không cần về , Lạc ca ca, anh gần nhất cũng chưa có cùng với em, em muốn ở cùng một chỗ với anh lâu thêm một chút”Chỉ Dao không thuận theo, kéo kéo áo khoác hần, muốn hần thay đổi chủ ý.

“Tiểu công chúa, nghe lời, hôm nào đó anh lại mang em đi ngắm cảnh đêm” Tay hần nhẹ nhàng vỗ về đầu nàng, hai mắt mỉm cười: “ về sau, chúng ta còn có nhiều cơ hội, còn cao cả đời như vậy...”

“Đúng vậy, Lạc ca ca, anh nói đúng, hi hi..... Chúng ta còn có cả đời mà.” Chỉ Dao hưng phấn phát ra tiếng cười cực hạn, tựa đầu dựa vào vai hần.

“Chỉ Dao, anh đang lái xe, em ngồi yên, không cần lộn xộn”Hần phát nhẹ chớp mũi thanh tú của nàng, Chỉ Dao thè lưỡi , ngồi trở lại.

Không thể phủ nhận, hần không chán ghét bản thân từ nhỏ hần cùng Chỉ Dao lớn lên, ở chung với Chỉ Dao, cùng nàng ở một chỗ, hần cảm thấy thoải mái cùng thích thú, tất cả nhện không được mà sủng nịnh nàng, hần biết rất rõ ràng, hần đối với nàng, tình cảm nhiều nhất cũng chỉ như người anh trai đối với em gái.

Khả năng cái kia là dạng quan hệ gì, hôn sự sắp đặt nguyên bản chính là để có thể gia tăng tạo cơ hội tốt mở rộng kinh doanh của bản thân, hần đã muốn quyết định, đời này thê tử của hần chính là Chỉ Dao.

Hần đã sớm thấy rõ tất cả, chỉ cần có được số tài sản khổng lồ, nữ nhân gì đối với hần mà nói đều có được dễ như trở bàn tay.

Cùng Lăng Mân Huyền ký kết hiệp ước, bắt quá là thủ đoạn báo thù của hắn, còn có 10 tháng, đến lúc đó hắn sẽ không lưu tình chút nào mà đá nàng. Bắt quá hiện tại hắn sẽ không buông tay, hắn mơ hồ, cảm giác được bản thân đối với nàng không có chán ghét, trò chơi đương nhiên vẫn tiếp tục.

Doãn Lạc Hàn đưa Chỉ Dao đến ngoài cửa, Chỉ Dao đi được vài bước rồi quay đầu lại nhìn hắn, đôi môi hơi quả quyết nói: “Lạc ca ca, anh còn chưa có hôn em đâu.”

“Nga, là anh quên mất phải hôn để chúc tiểu công chúa ngủ ngon.” Hắn nhẹ nhàng cười, bước lại gần Chỉ Dao, nâng khuôn mặt của nàng lên, vén đi những sợi tóc trên trán, hôn lên trán nàng một cái.

Hắn rời đôi môi khỏi trán nàng, thấy nàng miệng vẫn như cũ quyết liệt: “Lạc ca ca, anh mỗi lần đều là như vậy, có thể hay không hôn ở chỗ khác” Nói xong Chỉ Dao then thúng liếm liếm môi, đem đôi môi để sát vào khuôn mặt tuần tú của hắn.

Nhìn bản thân càng ngày càng gần kiều nhan, nếu đổi lại là một nữ nhân khác, khả năng hắn sẽ không chút khách khí mà ôm đối phương, sau đó sẽ là một nụ hôn cuồng phong thật dài, nhưng người trước mặt là Chỉ Dao, hắn nhất định không thể làm như vậy, cảm giác hôn lên trán như là sự đơn thuần giống như sự thuần khiết của Chỉ Dao.

Hắn không nói gì hơi xoay qua, nhìn về phía đèn đuốc huy hoàng của Giản gia: “Chỉ Dao, trời không còn sớm nữa, em trở về nghỉ ngơi cho sớm”

“Lạc ca ca, anh vì cái gì luôn như vậy, em muốn anh hôn em...” Chỉ Dao vội vàng xao động chân, giống như đi qua vô số lần như vậy, mỗi lần nàng muốn Lạc ca ca hôn nàng, hắn tổng thể tìm đủ loại lý do để lãng tránh.

“Được rồi, Chỉ Dao, liền một chút.”

Doãn Lạc Hàn đột nhiên cải biến chủ ý, Chỉ Dao trong lòng vui vẻ, nhắm mắt lại chờ mong, khẽ nâng cằm, trái tim như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một cái phác hôn nháy mắt dừng trên gương mặt của nàng.

Nàng một chút mở hai mắt, nàng muốn hôn giống kiểu tình yêu cuồng nhiệt của nam nữ, chứ không phải giống loại này, nàng không phải là tiểu hài tử mà thơm hai má. Nhìn trước mặt mình là khuôn mặt tuần tú, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tràn ngập thất vọng: “Lạc ca ca...”

“Tiểu công chúa, mau vào đi thôi, ngủ ngon.” Doãn lạc hàn vỗ nhẹ hai má Chỉ Dao, lùi ra phía sau vài bước, nhìn nàng phát phát tay, nàng từng bước vừa đi vừa quay đầu lại, lưu luyến không rời mà đi vào chậm rãi cổng điện tử mở ra.

Trở lại trong xe, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ xe cách đó không xa bầu trời đêm tối như mực, ban đêm, lại là cơn ác mộng quanh quẩn, hắn khởi động xe cùng lúc ấy di động vang lên, đảo qua màn hình là Từ Bang.

“Tổng tài, chuyện kia người mẫu Đế Na đã đến.”

“Àn, đã biết.” Hắn ấn tắt điện thoại, người mẫu này là bạn cùng giường mới của hắn, vào ban đêm khi cơn ác mộng quanh quẩn, hắn đều dựa vào thời gian cùng nữ nhân, thẳng đến làm cho bản thân mệt mỏi mà đi vào giấc ngủ.

Lặng lặng lái xe, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo kia, không biết chính mình đến tột cùng nghĩ cái gì, chỉ cần nằm bên cạnh nữ nhân kia, hắn có thể ngủ.

Hắn sẽ không thừa nhận nàng đối với bản thân hắn có ảnh hưởng rất lớn, cũng tuyệt đối không nghĩ rằng bản thân luôn không chế không mà được nhớ tới nàng, nhất định là gần đây không có quan hệ với nữ nhân khác.

Dẫm chân ga dưới chân, xe thể thao lao thẳng đến hướng khách sạn Thịnh Bưng Biền, hắn vừa cất bước đi vào đại sảnh, thì một nữ nhân mặc bộ váy thấp ngực lập tức chạy vội qua đây: “Lạc...”

Ngực đầy đặn cao ngất, da thịt trắng nõn, hai chân thon dài, con ngươi đen thâm u của hắn bay nhanh đánh giá đối phương, đôi môi một đạo tà tà cong lên, tin tưởng đêm nay sẽ là một đêm đầy lửa nhiệt tình.

Ngủ mơ mơ hồ hồ, nàng cảm giác bên cạnh có một cái gì đó ảm áp, không khỏi lại gần, mũi ngửi thấy một mùi yên thảo vị, có người ở phòng bên hút thuốc?

Nàng mở to mắt, rõ ràng bị khuôn mặt tuần tú ở trước mắt làm cho hoảng sợ, Doãn Lạc Hàn, hửn....hửn như thế nào lại chui vào trong chăn của nàng.

“Không cần lộn xộn, ngủ.” Hửn cúi đầu tiếng nói ở trong đêm yên tĩnh nghe tràn ngập từ tính.

Nhìn ngọn đèn trên đầu giường, trên vách tường đồng hồ báo thức biểu hiện hiện tại thời gian ban đêm, người này làm cái gì, như thế nào có thể ngủ ở nơi này, mà lại là một bộ dáng nằm đương nhiên ở trên giường, hửn nhìn nàng một cái, quay đầu đi nhắm mắt lại.

Cũng may là giường bệnh cũng đủ lớn, tay phải của nàng lúc cuối buổi chiều đã được bỏ từng tí lớp thạch, vì thế nhẹ nhàng nâng khởi tay trái, thân thể từng chút một nhích về bên phía góc trái, tận lực cùng hửn bảo trì khoảng cách nhất định, đến lúc cánh tay gác qua mép giường mới thôi.

Từ lúc dưới giờ Ngọ nàng vẫn ngủ đến hiện tại, hơn nữa tên cổ quái Doãn Lạc Hàn này đột nhiên lại chạy tới ngủ ở bên nàng, làm cho nàng một chút cũng không có buồn ngủ, hãy còn nghĩ đến tâm sự nàng nhàm chán tròn mắt nhìn lên trần nhà.

Cuối buổi chiều hộ lý đã tới rõ xuống một ít lớp thạch trên cánh tay, Chỉ Dao cũng đã tới một lần nữa, Chỉ Dao nói bản thân đã an bài rất tốt cùng với nhà trường việc của nàng, có thể đi làm trước, chỉ cần khi nào tốt nghiệp đến tham gia thi là được.

Chỉ Dao nói ngày mai nàng không cần đến tạp chí để báo danh, bản thân sẽ thuyết minh tình huống này cho Giản Quân Dịch. Nàng không chút suy nghĩ liền cự tuyệt ý tốt của Chỉ Dao, nàng không nghĩ làm cho Giản Quân Dịch cảm thấy nàng tránh ở phía sau của Chỉ Dao, cần dựa vào tài năng quan hệ để đạt được công việc này.

Sáng mai nói cái gì nàng cũng phải đi đến tạp chí.

Ngày đó ở trong điện thoại, Phan Nhạn Ngọc nói cho nàng thời gian đi báo danh là buổi sáng ngày mai, mấy giờ? Ân...Đường như là 9h? 9h kém? không đúng....như thế nào mà lại không nhớ, chuyện quan trọng như vậy mà nàng cũng không nhớ rõ, thực sự là quá ngu ngốc.

“Chính Vũ đã có người ở trong lòng”

Nàng đang suy nghĩ tâm sự của mình, không đề phòng bên cạnh Doãn Lạc Hàn rét lạnh toát ra một câu này, nàng hoảng sợ, người này đang nói gở cái gì? Kim Chính Vũ có người trong lòng? Hửn có ý tứ gì?

“Em không hiểu kỳ sao?” lông mi nồng đậm của hửn cong lên, chậm rãi mở to mắt, nghiêng đầu nhìn nàng, lộ ra ánh mắt hàn ý sâu không lường được ý tứ hàm xúc.

Cảm giác người này nói chuyện là lạ, vẫn là trước tiên không cần lên tiếng, xem hửn rốt cuộc muốn nói cái gì. Nàng cắn môi, trong lòng yên lặng chờ hửn nói.

“Trước kia em cùng Chính Vũ có quen biết?” Con người đen của hửn híp lại, xem kỹ ánh mắt giống như đao nhọn thối qua khuôn mặt mềm mại: “Nói cho tôi biết, tôi muốn nghe lời nói thật!”

“Không biết. Kim chính Vũ là Chỉ Dao giới thiệu cho tôi khi làm công việc lái xe, lần đầu tiên gặp mặt.” Nàng cơ hồ là thốt ra, bởi vì nàng thật sự quá rõ ràng tính tình người này, tuyệt đối không thể cho hửn biết bản thân cùng Kim Chính Vũ đã sớm biết nhau.

72. Chương 159 - 160

Chương 159: Chán ghét lừa gạt

“Em tốt nhất không cần nghĩ gạt tôi, bởi vì tôi ghét nhất là chuyện bị lừa gạt.” Hấn phun ra lời cảnh cáo như một loại không khí lạnh lẽo âm hàn, tốt nhất là giống như nàng nói, nếu như hấn đoán được cái kết quả đáng sợ kia, hấn không biết bản thân còn có thể hay không thể tiếp tục bình tĩnh được.

Tay nàng kéo chần đột nhiên đụng tới thân thể của hấn, nàng phản xạ có điều kiện bàn tay cương một chút, kết quả tay hấn chính là nhất lực mà qua.

“Em nằm xa như vậy làm cái gì? Lại đây!” tiếng nói của hấn trầm thấp mang theo mệnh lệnh .

Nàng ảo não quả muốn vỗ đầu, hấn nguyên bản không có chú ý tới nàng cách hấn rất xa, vậy mà cái này tốt rồi, rốt cục cũng khiến cho hấn chú ý .

“Ha ha..... Cánh tay tôi vẫn đau,qua không có tiện, cứ như vậy nằm là tốt rồi.” Nàng bứt lên một cái tươi cười giả dối, miễn cưỡng nở nụ cười vài tiếng, không nghĩ chần hạ tay hấn lại vòng lại đây, lần này là trực tiếp vòng qua thắt lưng của nàng.

Hấn muốn làm gì? thần kinh toàn thân nàng nháy mắt buộc chặt lại, bàn tay rắn chắc hơi dùng một chút lực, nàng đảo mắt thân thể bỗng rơi vào trong lòng hấn, cả người nháy mắt phẳng phất như một khối xác ướp, toàn bộ nằm gọn ở trong lòng hấn.

Người này nhất thời tâm huyết dâng trào, cũng không thể như vậy đem nàng ôm vào trong ngực đi, nàng cũng không nghĩ cùng hấn có hành động thân mật gì, vẫn là giữ một chút khoảng cách có vẻ sẽ tốt hơn.

Nàng thử muốn động, cánh tay hấn vẫn như cũ gì chặt trên lưng nàng , nàng không thể động đây.

“Không cần lộn xộn, cứ để vậy.” Tiếng nói của hấn thấp xuống có vẻ khàn khàn ngoài ý muốn.

Nàng bất đắc dĩ phát hiện chính mình đêm nay chỉ có thể như vậy mà ngủ, quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm trần nhà, không lên tiếng nữa, có thể tận lực nói chuyện với hấn càng ít càng tốt, đây là nàng đang bảo vệ cho chính bản thân, cũng là một loại chống cự không tiếng động.

Một lát sau, nàng quay đầu, nhìn đến lông mi vi hợp ở mí mắt hấn, hô hấp vững vàng mà đều đều, xem ra thật sự là đang ngủ.

Thực không nghĩ đến thời điểm cùng hấn ngủ gần như vậy, nàng hung hăng trừng mắt với hấn, giường thần không ra tiếng, không tiếng động đau mắng hấn một chút, dù sao hấn hiện tại đang ngủ, cũng nhìn không thấy của nàng đang nho nhỏ phát tiết.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, phát hiện bên cạnh không có ai, hấn không biết khi nào thì đã rời đi.

Tay phải cố sức chống thân thể ngồi xuống, tầm mắt hướng đến chỗ bên cạnh trên giường vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hấn, trong lòng bỗng thấy trống rỗng , dùng sức lắc đầu, ném hết những ý nghĩ này đó ở trong đầu, nàng đứng dậy xuống giường.

Phòng bệnh đột nhiên mở, thân ảnh Quý Dương xuất hiện ở cửa, hấn nhìn nàng suy yếu tái nhợt sắc mặt, biểu tình bị kiềm hãm. “Em như thế nào lại xuống giường? Lạc đâu?”

Hấn đi nhanh tiến vào, ở trên giường cũng không có nhìn thấy thân ảnh mong muốn.

Nhớ rõ buổi tối hôm trước, tên tiểu tử Doãn Lạc Hàn kia mạnh miệng nói căn bản không có đem Lăng Mân Huyền để trong lòng, kết quả là buổi sáng ngày hôm qua hấn đã phát hiện tiểu tử Doãn Lạc Hàn kia ngủ ở nơi này, hôm nay là hấn cố ý chạy tới để xem bộ dạng của tiểu tử kia, nhưng lại không thấy được bóng dáng của hấn.

Bất quá là xem Mân Huyền đứng ở nơi đó nhìn hấn với vẻ mặt mất tự nhiên, có thể đoán được tên tiểu tử kia tối hôm qua tuyệt đối là đã ở nơi này.

“Nghe nói em đã tìm được việc ở tạp chí Thuần Mỹ, hôm nay hấn là.....” Quý Dương tự hỏi, rất nhanh đã nghĩ đến ngày hôm qua Từ Bang đã nói lại cho tin tức cho hấn, ngược lại kinh ngạc mà nói: “Em hiện tại rời giường, sẽ không phải là muốn đến tạp chí để làm việc. Lạc biết chuyện này sao?”

“Không liên quan đến chuyện của hần.” Mặt nàng lãnh đạm, xoay người hướng tới toilet, cúi đầu nhìn trên người mình còn mặc quần áo bệnh nhân, nàng phải nhanh chóng rửa mặt chải đầu, sau đó chạy về biệt thự thay quần áo.

Nhìn cửa toilet ở trước đóng lại, Quý Dương sờ sờ cái mũi, tên tiểu tử Lạc kia khẳng định đã làm thương tổn nàng sâu sắc, khiến cho bản thân hiện tại ở trước mặt nàng nhắc tới hần, cũng không có chút dễ tâm.

Bất quá nói thật, hần rất khâm phục tính cách của Lăng Mân Huyền, nhìn thì có vẻ như mềm mại, nhưng kỳ thực trong nhu có cương, cách tay bị thương như vậy, nhưng vẫn còn kiên trì muốn đi làm. Kỳ thực nàng có thể nhờ Chỉ Dao nói chuyện này với Giản Quân Dịch, sau ba tuần nữa thì bắt đầu đi làm là một chuyện rất dễ dàng.

Nói đi cũng phải nói lại, hần không phải là người giám hộ của nàng, trên tay nàng còn bị thương bác sĩ đã nói cần phải tĩnh dưỡng, hiện tại mà xuất viện thì sẽ rất nguy hiểm, vừa mới liền một chút xương cốt không cần thận khả năng lại bị chệch lại.

Được rồi, dù sao hần đã muốn làm người giám hộ, không nhiều là lần này. Hần phiết phiết môi, ngón tay nơi tay cầm di động ấn liên tiếp một dãy số quen thuộc.

Dùng một bàn tay thật khó khăn đối với bản thân, Mân Huyền chậm rãi dựa vào hướng cửa toilet, không biết Quý Dương đã đi chưa, vừa rồi thái độ của nàng tựa hồ không tốt, chỉ tại hần nói đến ai không nói, cố tình nói đến tên ma quỷ kia.

Một hồi sau đi ra ngoài vẫn là nói lời xin lỗi có vẻ sẽ tốt hơn, nàng âm thầm quyết định, từ trong toilet đi ra, cũng không có nhìn thấy thân ảnh của Quý Dương, có lẽ là đã đi trước rồi, dù sao cũng là cô nam quả nữ, không cần nán lại lâu.

Nàng đi tới hướng giường lớn, thân thủ đang chuẩn bị sắp xếp mọi thứ, đúng tại lúc này, di động bỗng đổ chuông, là điện thoại của hần.

Vừa mới sáng sớm, hần gọi điện thoại cho nàng làm cái gì? Nàng bản năng mở điện thoại di động.

Một lát sau, nàng thở dài, đặt mông ngồi ở mép giường thượng, tên kia đã biết nàng hôm nay muốn đi làm, ở điện thoại thét ra lệnh bắt nàng trong vòng ba tuần tới không được ra khỏi bệnh viện, nếu nàng không nghe lời sẽ tự gánh lấy hậu quả.

Thật sự là tên ác ma, ngay cả loại sự tình này cũng đều quản. Nàng là người, không phải là thú vật cưng của hần, công việc của nàng chỉ có thể do chính nàng quyết định.

Bực mình cầm điện thoại di động ném tới giường, tiếng đẩy cửa truyền đến bên tai, tiếp theo là tiếng giày cao gót cũng theo sau truyền đến. “Mân Mân”

“Chỉ Dao.” Nàng xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy Chỉ Dao trong tay mang theo túi plastic, nhẹ nhàng chạy vào.

Chỉ Dao đưa tay đặt túi plastic ở tủ đầu giường thượng, mở ra 1 gói to, lấy ra bên trong một túi đồ ăn vặt. “Mau đến xem, mình mang cho cậu thiết nhiều đồ ăn vặt, đều là những thứ cậu thích ăn, cậu một mình ở trong bệnh viện chắc là rất chán, có thể xem ti vi, ăn chút đồ ăn vặt để giải buồn nha.”

Mân Huyền không có hứng thú gục đầu xuống, vô lực nói “Chỉ Dao, mình đã nghỉ đi.....”

Chương 160: Hôn lễ bốn người

Chỉ Dao đã xem thấu ý đồ của Mân Huyền, cúi đầu tiếp tục lấy ra túi đồ ăn vặt, “Mân Mân, không được nha, cậu không thể đi làm. Minh vừa rồi vừa đến bệnh viện thì đụng phải Quý Dương, sau đó mình liền gọi điện thoại, nói cho anh trai mình chuyện cậu bị thương, anh ấy nói cậu hiện tại với bộ dạng này đi làm, hiệu quả công việc cũng không thể tốt lên được, anh ấy nói cậu cứ ở viện tĩnh dưỡng, sau ba tuần thì tới làm việc.”

“Chỉ Dao, mình không nghĩ.....” Nàng thở dài, xem ra sự tình càng ngày càng không phát triển theo dự đoán của nàng, chuyện nàng lo lắng nhất vẫn là đã xảy ra.

“Mân Mân, cậu không cần thể hiện nha, để cho cánh tay sớm tốt lên một chút,tài năng của cậu không bộc lộ sớm một chút có sao đâu.” Chỉ Dao dùng ngữ khí đùa cợt nói, đem túi đồ ăn vặt để tại tủ đầu giường , nàng vỗ vỗ đùi.“Một hồi mình phải đi học, trước sẽ cùng cậu tán gẫu được không? Buổi chiều mình sẽ lại đến với cậu.”

Rốt cuộc nên làm sao bây giờ? Mân Huyền nhìn sự thật chính mình ở trước mắt, nàng cũng biết hiện tại đi làm là quá mức miễn cưỡng , với nàng thói quen mỗi ngày có cuộc sống phong phú, một bên đi học một bên làm công, thực không nghĩ giống như một phế nhân ở trong bệnh viện ba tuần.

“Mân Mân, Mân Mân, nói cho cậu một tin tức tốt.” Chỉ Dao đột nhiên vẻ mặt hưng phấn mà chạy đến bên cạnh nàng, ngồi ở mép giường,“Mình tối hôm qua cùng Lạc ca ca ăn cơm, cùng Lạc ca ca nhắc tới chuyện về sau chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ .....”

“Cái gì?”trong mắt nàng xẹt qua một tia khó hiểu, vội vàng hỏi.“Cái gì hôn lễ?”

Không biết là nguyên nhân gì , mà nghe được Chỉ Dao cùng với Doãn Lạc Hàn cử hành hôn lễ, trái tim lại thoáng chốc hưng hăng co rút nhanh một chút.

“Chính là chuyện mình lần trước đề cập qua với cậu, về sau mình cùng Lạc ca ca, cậu cùng Kim Chính Vũ, chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ a!” đôi mắt to trong veo như nước của Chỉ Dao tràn đầy kích động thần thái.

Lại là chuyện này. Mân Huyền mơ hồ cảm giác đau ở huyết Thái Dương, Chỉ Dao đối với việc này phát ý tưởng còn không thôi nữa, ai, nhắc tới Kim Chính Vũ,tiểu tử kia sẽ thật là không nghĩ để ý đến nàng đi, ngày hôm qua nàng không nên nói vậy, nếu hắn không hề để ý đến nàng nữa, phỏng chừng nàng sẽ rất khổ sở .

“Mân Mân, nói chuyện với cậu một hồi, cậu rốt cuộc có đáp ứng hay không.” Chỉ Dao phe phẩy cánh tay của nàng, lại bắt đầu làm nũng,“Người ta thực không nghĩ với cậu tách ra thôi, cậu nghĩ Lạc ca ca cùng Kim Chính Vũ là anh em bà con, như vậy chúng ta về sau khẳng định có thể mỗi ngày cùng nhau gặp mặt, cùng nhau đi dạo phố, cùng nhau uống trà chiều, cùng đi mua sắm.....”

Nhìn Chỉ Dao là đang tưởng tượng một tương lai tốt đẹp, nàng thực không nghĩ phá hư mộng đẹp của Chỉ Dao, nhưng là sự thật vẫn là tàn khốc , thiết tình cầu nguyện Chỉ Dao vĩnh viễn cũng sẽ không biết chuyện nàng cùng Doãn Lạc Hàn.

“Mân Mân, cậu rốt cuộc có đáp ứng hay không?” đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao sụp xuống, biểu tình làm ra bộ sắp khóc, thanh âm càng nói càng thấp,“cậu là không phải không muốn cùng mình tiếp tục cùng một chỗ , chúng ta nhiều như vậy năm.....”

“Chỉ Dao.” Mân Huyền khó xử, nàng không nghĩ nhìn thấy Chỉ Dao khó chịu như vậy, cái mũi cũng có chút ửng đỏ , nàng đã sớm coi Chỉ Dao là chị em tốt nhất của mình, huống chi là yêu cầu này.

“Được, mình đáp ứng còn không được thôi! Nhưng là mình hiện tại cùng Kim Chính Vũ còn chưa có gì, loại đề nghị này của cậu có thể hay không có điểm.....”

“Sẽ không, mình dám cam đoan.” Chỉ Dao phản ứng nhanh nhẹn dị thường,vỗ vỗ ngực.“Chúng ta bốn người về sau sẽ cùng nhau đứng ở lễ đường cử hành hôn lễ.”

Mân Huyền nhéo nhéo khuỷu tay Chỉ Dao, nói giỡn .“Cô gái nhỏ, cậu sẽ không nói cho mình biết cậu có khả năng đặc biệt có thể nhìn thấy tương lai đi”

“Mình không có khả năng đặc biệt.” Chỉ Dao thần bí nháy cuốn kiêu lông mi,“Nhưng là hôm trước mình có lái xe đến thỉnh một đại sư xem bói nổi danh,ông ta nói không lâu bốn người chúng ta sẽ đồng loạt cử hành hôn lễ long trọng.Ông ta còn nói cái gì....vị trí có điều biến đổi....không biết là có ý tứ gì?Cảm giác có điềm mơ hồ bên trong, nghĩ không ra....”

“Ha ha..... Đương nhiên phải làm bộ như thần bí một chút , bằng không như thế nào khả năng cho cậu cảm thấy ông ta là đại sư xem bói vĩ đại đâu.” Mân Huyền nhin không được cười ra tiếng , loại này là gạt người

chỉ có Chỉ Dao mới có thể tin tưởng đi.

“Mân Mân, cậu không cần cười vậy!” Chỉ Dao thoát nhìn có điểm nóng nảy, theo để ý cố gắng, “Là thật a, thực linh , không chỉ có mình, thật nhiều người cũng lái xe đến đó coi. Mấy tháng trước mình nghĩ đi, lúc ấy hẹn trước mà cũng đã xếp đến bốn tháng sau, mình là nhờ người quen đã lâu nên mới sắp xếp được vị trí đầu”

Mân Huyền dần dần dừng cười, rất hiểu biết Chỉ Dao ,nếu không dừng lại khả năng miệng của Chỉ Dao sẽ quyết liệt hơn.

Đời này có thể quen biết được Chỉ Dao thật tốt, Chỉ Dao tựa như một người vô ưu vô lự vui vẻ, tổng có thể mang đến cho nàng cảm giác thật thoải mái.

Kim Chính Vũ cùng Chỉ Dao giống nhau đều mang đến cho nàng tiếng cười cùng tâm tình thoải mái, nếu..... Nếu khả năng, nàng cũng hy vọng có thể giống Chỉ Dao kỳ vọng như vậy, cùng Chỉ Dao trở thành chị em..... Không khỏi lại nghĩ tới ngày hôm qua đôi mắt kia lóe lẹ ứa quanh.

Chỉ Dao nhìn mắt đồng hồ, nói thềm một câu, “Mân Mân, mình phải đi, thời gian đi học nhanh đến .”

“Ân, mau đi đi, cẩn thận lái xe.” Mân Huyền lại néo néo khuôn mặt non mịn của Chỉ Dao , cẩn thận dặn dò .

“Biết rồi, lão thái bà, không cần dài dòng!” Chỉ Dao cau cái mũi đáng yêu, xoay người hướng cửa phòng bệnh đi, “Mân Mân, cậu một mình trong phòng rất buồn, liền mở ti vi xem, ăn này đồ ăn vặt, biết không?”

Cửa phòng đóng lại , phòng bệnh im ắng , Chỉ Dao như là đã đem sự khoái hoạt mang đi hết, tâm tình nháy mắt lại vẻ lo lắng xuống dưới, đầu vô lực thùy tới trước ngực, giả như..... Giả như nàng không có biết Doãn Lạc Hàn, hiện tại nàng sẽ không như vậy đối với Chỉ Dao tràn ngập áy náy cùng tự trách, như vậy nàng cũng sẽ nhận Kim Chính Vũ.....

Nhiều năm như vậy một người gian khổ làm công, chính mình nuôi sống chính mình, nàng dần dần cảm giác được tâm lực lao lực quá độ, cũng tưởng sẽ có đôi vai để nàng có thể dựa vào, tìm được hạnh phúc thuộc về chính mình.

Nhưng là, với cục diện hiện tại này, nàng còn có tư cách để có được cái gọi là hạnh phúc kia sao?

“Cả ngày ở trong này không biết là rất buồn sao?” Phía sau vang lên tiếng nói của Kim Chính Vũ.

Nàng không có nghe sai đi, sẽ không là ảo giác sao?

Nàng chợt xoay người, khuôn mặt tuần tú kia chứa vẻ tươi cười nhợt nhạt , thật là Kim Chính Vũ, hẳn không phải tức giận đi rồi, không hề để ý nàng sao?

73. Chương 161 - 162

Chương 161: Sắp về nước

“Ai, Kim Chính Vũ, tôi không cần như vậy ! cánh tay tôi bị thương, chứ không phải chân, chân tốt như vậy, tôi không cần ngồi, tôi muốn xuống dưới..... Cậu có nghe hay không..... Kim Chính Vũ.....”

Mân Huyền hai vai bị ngăn lại ngồi ở xe lăn, không để ý đến sự phản đối của nàng, Kim Chính Vũ phụ giúp lăn bánh xe bay nhanh về phía trước, thẳng đến thang máy tầng sáu.

“Được thôi!” thanh âm tiểu tử Kim Chính Vũ kia trên đỉnh đầu truyền đến, “em nếu không muốn ra ngoài hít thở không khí, hiện tại tôi sẽ đưa em trở lại phòng bệnh, sau đó tôi liền đi”

“Ai, tiểu tử này khi nào cậu lại học được cách uy hiếp người?” Mân Huyền tức giận đến kêu to, xoay qua trừng mắt với hắn.

“Em hiện tại hối hận còn kịp.” Mi hần khơi mào thanh tú, đoán chắc nàng sẽ lại không phản bác, tùy tay ấn nút thang máy đi xuống.

Nàng bị ngồi trở lại xe lăn, quên đi, người này kêu chính mình ngồi trên xe lăn cổ quái này, khả năng một hồi hần vẫn phụ giúp nàng, dù sao không cần phí sức lực chính mình, hần vậy thôi liền thôi vậy.

Không lâu sau, Mân Huyền khẽ nhếch thần nhìn chăm chăm trước mắt đại hoa viên, bệnh viện tư nhân này xem ra không phải người thường có khả năng chi phí, ngay cả một cái hoa viên cũng được trang hoàng đẹp vậy, bên trong có đủ các chủng loại hoa tươi, làm cho mọi người phân tâm, ánh mắt không khỏi không di động.

“Ruồi bọ đều phải phi vào lâu đi.” Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nói trêu đùa của Kim Chính Vũ

Nàng cuống quýt nhắm mắt lại, đại khái là vài ngày không có ra phơi nắng, cảm giác ánh sáng mặt trời chiếu ở trên người đặc biệt thoải mái, nhắm mắt lại tình, hưởng thụ này khó được thả lỏng thời khắc.

“Em chờ một chút, tôi một hồi sẽ trở lại.” Kim Chính Vũ vừa mới nói một câu, bỏ chạy đi.

Nàng nghi hoặc mở to mắt, nhìn theo thân ảnh của hần qua đi, thấy hần chạy vào phía sau vườn hoa, sau đó trong tay liền cầm đến bó hoa.

“Kia, đây là tôi vừa hái hoa.” Hần chạy đến trước mặt nàng, đem bó hoa hồng vẫn còn ướt kia đặt trong tay nàng.

Nàng mím môi cười trộm không có điểm phá, tiểu tử này tưởng đưa hoa liền nói rõ, này đó hoa giống như là vừa hái, rõ ràng chính là mua ở cửa hàng bán hoa thôi.

“Không thích? Tôi đây sẽ ném nó đi.” Thấy nàng không nói gì, Kim Chính Vũ trên mặt lộ ra một vẻ mặt tự nhiên ứng đối, xấu hổ ho khan một tiếng, làm bộ muốn tới lấy hoa.

“Ai nói tôi không thích.” Nàng nâng hoa lên tránh đi tay hần, đây chính là nàng đời này có được cái thứ nhất Mân Côi, đương nhiên là lòng tràn đầy vui mừng, đã thích vô cùng lâu.

Mân Huyền dường như che trở hoa tươi như bảo bối trong lòng, Kim Chính Vũ ánh mắt gian lung lộ vẻ cười kinh hỉ, biết nàng đã xem thấu ý đồ chính mình, hần phụ giúp xe lăn bắt đầu chậm rãi về phía trước đi, “Ân..... Mân Côi mặc dù có điểm tục, nhưng là với tên của em là cùng âm, Mân Côi, Mân Huyền, Mân Mân.....”

Hần đưa nàng Mân Côi nguyên lai là tầng hàm nghĩa này, nàng ngửi mùi hoa hồng vui vẻ nở nụ cười, trên cổ có điểm, bản năng nàng thân thủ chạm vài cái, đụng phải cái vòng kia trên cổ, cái vòng kia giá trị xa xỉ màu tím hoa hồng.

Hiện tại bị Kim Chính Vũ như vậy nhắc tới tình, nàng đột nhiên phát hiện Doãn Lạc Hàn đưa nàng vòng cổ này có ý nghĩa, cũng là có nghĩa cùng với tên của nàng.

Hần đến tột cùng là muốn làm cái gì? Chậm rãi nhớ lại, dường như đêm đó hần sau khi đi công tác Nhật Bản trở về, hần kéo nàng tiến biệt thự khi trong tay nắm cái gì cứng rắn đó, sau là nàng chạy đến ban công, lúc ấy hần lòng bàn tay là mở ra, mặt trên quả thật có một tia sáng long lanh gì đó.

Kia hần chính là vòng cổ này đi. Hần nếu nghĩ hư tình giả ý trong lời nói, hoàn toàn có thể tùy tiện mua một cái vòng cổ cho nàng, lại như thế nào sẽ tốn tâm tư cố ý cho người ta làm ra vòng cổ này cho nàng.

Ngay tại khi nàng hãy còn nghĩ đến Doãn Lạc Hàn làm dụng ý như vậy, bỗng dưng nghe được Kim Chính Vũ đột nhiên toát ra một câu. “Mân Mân, tôi muốn trở về Hàn Quốc.”

“Vì cái gì? cậu vì cái gì phải đi về? cậu sẽ không trở lại sao? Như thế nào đột nhiên phải đi về?” Nàng bị tin tức bất thành linh chấn động có chút nói năng lộn xộn. Kỳ thật nàng càng muốn nói là, hần là không phải hiện tại còn giận nàng, cho nên hần lựa chọn về Hàn Quốc đi.

“Em lo lắng sao? em sẽ ở lo lắng sao?” Hần nháy mắt dừng động tác lăn xe, chậm rãi chạy đến trước mặt nàng, yên lặng nhìn nàng. “Nếu em giữ tôi lại, tôi sẽ không trở về.”

Giữ lại hân..... Nàng có thể chứ? Một khi lên tiếng giữ lại, như vậy nàng cùng hân trong lúc đó sẽ có ý nghĩa khác nhau rất lớn, nàng đem bản thân để ý hân làm lý do yêu cầu hân lưu lại.

“Không quan hệ.” Hân miễn cưỡng cười cười, bên môi nổi lên tươi cười chua xót dị thường, thẳng đứng dậy muốn đẩy xe lăn, không ngờ tay hân chợt bị nàng cầm.

“Kim Chính Vũ, tôi nghĩ..... Cậu lưu lại.” Nói những lời này thời điểm, nàng ý thức thực thanh tỉnh, nàng biết làm như vậy khả năng sẽ làm cho bản thân chịu cơn gió lốc lớn hơn nữa, nhưng nàng chính là không đành lòng nhìn thấy đôi mắt trong suốt che dấu sự tinh mịch cùng thương tâm của Kim Chính Vũ kia.

Khiến cho nàng ích kỷ lần này, hậu quả nàng một mình gánh vác.

“Em là nói thật? Không phải hay nói giỡn?” Hân chạy vội tới nàng trước mặt, chợt lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Đương nhiên, cậu nghĩ rằng tôi với cậu giống nhau, thích trêu chọc người sao.” Nàng liếc trắng mắt, tựa hồ cũng bị cuốn hút bởi tâm tình vui sướng của hân, mê muội dùng sức ngửi hoa hồng trong lòng.

“Vậy có thể cho rằng em vẫn là để ý đến tôi” Hân nồng đậm lông mi sụp xuống , mừng thầm, miệng nhỏ giọng nói thầm ,“Cần phải là tôi nói cho em, tôi muốn rời đi trong lời nói là trêu chọc em.....”

“Kim Chính Vũ –”

Tai nàng lập tức nghe câu nói đó, kêu sợ hãi một tiếng, nháy mắt hai má trời lên một tầng đỏ ửng, tiểu tử này lại lừa cảm tình của nàng, làm cho nàng giữ lại hân, nguyên lai lại là hân ở đó nói dối.

“Mân Mân,em trước đừng nóng giận, tôi nói có một nửa là thật .” Kim Chính Vũ vội vàng ra tiếng giải thích,“Là như thế này, cha tôi qua vài ngày nữa là sinh nhật, tôi phải trở về một chuyến, đại khái hai tuần sẽ trở về”

Nàng nháy mắt chú ý bị lời nói của hân hấp dẫn, nhin không được đặt câu hỏi.“A? Sinh nhật sao lâu như vậy.”

Note: Mân Côi có nghĩa là hoa hồng

Chương 162: Thừa nhận tưởng niệm

Kim Chính Vũ đứng thẳng dậy, chú ý xem nàng“Àn, lần này phụ thân sinh nhật sẽ tổ chức tiệc tối một hồi,có rất nhiều nhân vật nổi tiếng trong giới thương nhân đều đến. Hơn nữa, tôi trở lại Trung Quốc đã một thời gian ,ở nhà mọi người đều rất nhớ tôi,tôi khả năng sẽ ở lại với họ vài ngày.”

“Như vậy a!” Nàng nói có chút dăm chiêu, đã sớm nghe nói người Hàn Quốc lễ tiết rất nhiều, hơn nữa cực tôn trọng trưởng bối, hiện tại xem ra thật đúng là như vậy.

“tôi là muốn đưa em cùng trở về gặp cha tôi.”hai mắt hân mỉm cười nhìn nàng, những sợi tóc bị gió nhẹ nhẹ nhàng xuy phất .“Bất quá nhìn em như bây giờ, tôi nghĩ vẫn là quên đi, lần sau còn có cơ hội.”

Trong lời nói của hân có điều ám chỉ, nàng cúi đầu nhìn những cánh hoa hồng kiêu diễm, ngượng ngùng cắn môi không nói gì. Cái này giống như là trực tiếp nói tới chuyện gặp tộc trưởng, dường như là chỉ dành cho những người muốn xác lập quan hệ đi.

“Cậu chừng nào thì đi?” Nàng vỗ về chơi đùa cánh hoa hồng , lên tiếng hỏi .

“sáng sớm mai sẽ bay.” Hân thấp giọng nói xong, lập tức thật mạnh thở dài,“Ngày mai khách sạn có một chút sự việc tôi phải xử lý, đại khái không thể lại đây gặp em .”

“Không có việc gì a, cậu có thể phát bưu kiện cho tôi hoặc là gọi điện thoại,thời điểm hai tuần sau cậu trở về, lúc đó tôi đã nhanh bình phục.” Nàng tiếp tục cúi đầu, không biết vì cái gì, vừa nghe nói lâu như vậy sẽ không nhìn thấy hân, cảm thấy tâm giống như là treo ở giữa không trung.

“Mân Mân, em là đang luyến tiếc tôi sao?”bên tai truyền đến tiếng cười của hân, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên “Tôi đi lâu như vậy, em có hay không nhớ tôi?”

Nàng không có bao nhiêu ý tứ hỏi, trong đầu khẳng định một chút, nếu đã muốn lên tiếng giữ hân lại, hiện tại hào phóng thừa nhận cảm giác bản thân cũng là không phải là việc khó.

Cảm giác được một đạo bóng đen đi tới, nàng đã quên trốn tránh, hé mở môi đỏ mọng bị kinh trác một chút, người nàng cả kinh bị định ở nơi nào, tiểu tử Kim Chính Vũ này thế nhưng trộm thân nàng, bất quá nàng cũng không chán ghét, ngược lại có điểm nhỏ thích.

“Cơm trưa đã đến giờ.” Hân thanh âm nghe đứng lên sung sướng cực, xoay người phụ giúp xe lăn đi ra hoa viên.

Gần một giờ sau, đã ăn no và theo trên giường ngồi xuống, nàng trở về chỗ cũ vừa mới ăn bữa cơm trưa, tiểu tử Kim Chính Vũ kia thế nhưng lại làm cho phục vụ khách sạn đưa tới bữa ăn xa hoa, nàng bị đồ ăn dụ hoặc, nhất thời khó có thể khống chế, ăn thiệt nhiều này nọ, kết quả ăn rất không thể chống đỡ.

Không được, không thể nằm ở trên giường, phải rời giường hoạt động, nàng chậm rãi xuống giường, dùng một bàn tay đẩy cửa ra ban công, hít thở không khí mới mẻ. Ở nơi này có khi thật khó tưởng tượng đây lại là bệnh viện, phòng bệnh bố trí vô cùng xa hoa giống như khách sạn, tên Doãn Lạc Hân kia lần này như thế nào tâm lại tốt như vậy để nàng ở phòng bệnh đắt tiền như vậy.

Vừa nghĩ đến tên kia liền hận đến nghiến răng, buổi sáng gọi điện thoại miệng lại dùng một loại mệnh lệnh cường thế làm cho nàng không cần đi tập chí, bất quá có thể là nàng thấy sai đi, nàng theo hân nói chuyện trong giọng nói bắt giữ thấy vài tia hương vị thân thiết.

Quay đầu nhìn đến cái giường lớn kia, đã hai buổi tối hân đều chạy đến ngủ cùng nàng, hân cứ chỉ thật sự làm cho người ta khó có thể nắm lấy. Quên đi, không nghĩ hân, sửa thiên nhất định phải tìm một cơ hội hỏi Quý Dương một chút.

Rất nhàm chán, ở trong này chuyện gì cũng không thể làm, dường như mỗi ngày phải làm chuyện chính là há mồm chờ một ngày ba bữa, cái loại này không có việc gì cảm giác thật sự là rất chán.

Nàng cúi đầu trở lại phòng, ngồi ở trên sofa, cầm lấy điều khiển mở tivi, tiếng chuông di động vang lên, nàng đứng dậy đi lấy di động, mặt trên biểu hiện là một chuỗi xa lạ dây số, có thể hay không là đối phương nhầm rồi.

“Uy, xin hỏi ngài tìm ai?”

“Ha ha..... Mân Huyền, cháu không nhớ rõ ta?” Ông nghe truyền đến một trận cười hùng hậu, nghe có điểm quen tai, nhưng nàng nhất thời lại không nhớ ra.

“Ách, ngài là.....”

“Lam môi mộ tư bánh ngọt, nhớ ra chưa?” Đối phương nhắc nhở nàng một câu.

Nàng trước mắt sáng ngời, nháy mắt nhớ tới đối phương là ai, cái kia là lão bá mời nàng đến nhà, hơn nữa đối phương cũng là phụ thân Doãn Lạc Hân.

“Lão bá, ngài có việc sao?” Nàng hỏi nhỏ nhất tâm, giống sợ hân xem thấu quan hệ của nàng cùng Doãn Lạc Hân. Bất quá nghĩ lại, lão bá cùng chính mình nói qua, hân và ba ba trước kia là bằng hữu, cũng liền thoáng tiếp theo dùng điểm tâm, có lẽ là lão bá xem nàng là nữ nhi của bạn tốt nhiều năm không gặp nên mới gọi điện thoại tới.

“Ha ha..... Mân Huyền, cháu là không phải đã quên chuyện mời ta uống ngụ trà?” Lão bá như trước là sang sảng tiếng cười, nàng đột nhiên nhớ tới đến, chính mình quả thật là nói qua chuyện này, không nghĩ tới lão bá còn ghi nhớ trong lòng.

“Thật có lỗi, lão bá, cháu đáp ứng chuyện mời ngài uống ngụ trà chuyện nhất định sẽ thực hiện, chính là ta gần nhất có điểm..... Mang, khả năng không có biện pháp.....” Nàng ấp úng nói xong, cũng không nghĩ sẽ đem chuyện cánh tay bị thương nói ra.

“Ha ha..... Là như thế này a, đừng lo, dù sao ta mỗi ngày đều rảnh, ngày nào đó cháu rảnh, cháu hẹn ta uống ngụ trà thế nào?”

“Ân, được, lão bá, cháu đến lúc đó nhất định hẹn ngài.” Giọng nói của nàng tràn đầy xin lỗi, lại khách sáo nói nói mấy câu, sau đó liền cúp điện thoại.

Nàng tay phải tùy ý cầm một khối phiến khoai nhét vào miệng, trong đầu miên man suy nghĩ, Doãn Lạc Hàn cùng lão bá một chút cũng không giống, tên kia như vậy âm trầm đáng sợ, lão bá hòa nhã lại dễ thân, tuyệt không phải kẻ có tiền mà làm cao, thực hoài nghi bản thân có phải hay không làm quan hệ của bọn họ.

Thỉnh lão bá uống ngụ trà, nàng đương nhiên có một trăm nguyện ý, lão bá thực khôi hài, nhớ tới lần trước ở quảng trường hẳn yêu cầu nàng mời hẳn ăn, thật sự là ngay thẳng đáng yêu.

Chính là không thể làm cho Doãn Lạc Hàn tên kia phát hiện, bằng không hẳn lại sẽ nghĩ đến nàng là vất óc tìm mưu kế muốn nhận lão bá, do đó được đến cái gì là ưu việt linh tinh, tóm lại tên kia sẽ nghĩ nàng là một nữ nhân cực kỳ tâm cơ.

Câu được câu không nghe được, nhìn một đám kịch truyền hình nặng nề trong lúc đó, miệng ăn đồ ăn vặt được Chỉ Dao mang tới, không đến hai giờ, đồ ăn vặt cơ hồ đều bị nhét vào trong bụng. Bởi vì nàng ăn thật sự rất no rồi, cho nên làm một gã hộ sĩ khi tiến vào đưa thuốc, nàng nói cho đối phương không cần đưa cơm chiều lại đây.

Mí mắt càng ngày càng nặng, ti vi ở trước mắt càng ngày càng mơ hồ, nàng dần dần nằm ở sofa ngủ.

74. Chương 163 - 164

Chương 163: Nhấn tâm

Nửa đêm, đúng là thuốc gây mê sâu tới nhiều thời điểm, bởi vì không có khám gấp, vài tên hộ sĩ ở đại sảnh thu ngân của bệnh viện khẽ hạt dưa nói chuyện phiếm, phái dài dòng ban đêm.

“..... Tôi hôm nay đi ngang qua hoa viên..... thấy thực sự là một đôi nam tài nữ sắc.....”

“Là nha, tôi cũng thấy được..... Cái bộ dáng của nam nhân kia cũng thật soái khí, phụ giúp cái cô gái kia ở hoa viên tản bộ.....”

“..... Trên tay băng thạch cao, rõ ràng chân không có bị thương, cái nam nhân kia còn dùng xe lăn phụ giúp..... Thực lãng mạn.....”

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa bệnh viện, cước bộ thấp ổn mà nhẹ nhàng chậm chạp, thế cho nên này đó mấy hộ sĩ tán gẫu chuyện không chú ý tới.

“Tôi mấy ngày hôm trước dường như đọc ở tạp chí buôn bán có thấy nam nhân này, nghe nói mới từ tổng công ty ở Hàn Quốc trở về, tuổi còn trẻ liền ở trong nước tiếp quản hơn mười khách sạn năm sao cấp cao.....”

“Thật vậy chẳng? Thật có tiền nha..... Cái cô gái kia thực may mắn.....vừa được bạn trai săn sóc lại nhiều tiền.....”

“Nếu là của tôi, đang ngủ đều phải tỉnh để cười.....”

“Khanh khách..... Nằm mơ đi cô.....”

Doãn Lạc Hàn nguyên lai không để ý đến hộ sĩ đó tán gẫu cái gì, khả năng lỗi tai tổng đã tự động tiếp thu chuyện này đó họ nói với nhau, kết quả một chữ cũng không rơi ra mà là hoàn toàn rơi vào trong đầu.

Thân thủ ẩn hạ nút thang máy, con người đen hạp dài híp lại, nữ nhân chết tiệt, hôm nay cố ý cùng Chính Vũ ở hoa viên trình diễn trò thân mật, nàng có phải hay không e sợ cho người khác không biết.

Hắn đi ra thang máy, bước đi hướng phòng 605, dùng sức đẩy cửa ra.

Đang ngủ say, một trận cửa mở chấn động màng tai, nàng chợt bừng tỉnh , bởi vì lâu dài thời gian bảo trì cùng động tác ngủ ở sofa, tay nắm bắt đầu đau nhức cổ ngẩng đầu lên, đón nhận một đạo tầm mắt âm hàn lợi hại.

Nàng nghĩ là gió thổi ngoài cửa phòng bệnh, lại không nghĩ rằng là Doãn Lạc Hàn.

“Em có hay không muốn cùng ta nói chuyện ?” Hắn khẽ mở miệng, phụt ra lời nói hàn khí làm cho người ta sợ hãi.

Hắn xanh mặt, thoát nhìn không thích hợp, cẩn thận suy tư về chính mình dường như không có làm cái chuyện gì ngộ nghịch với hắn, hôm nay cũng không đi tập chí. Hắn phát hỏa cái gì?

“Anh ngủ trên giường đi, tôi ngủ nơi này là tốt rồi.” Nàng nguyên bản không nghĩ sẽ nói chuyện với hắn , nhưng nhất nghĩ đến bởi vậy lại sẽ chọc giận hắn, vì thế tùy tiện tìm đề tài.

“Thoạt nhìn em ở tại bệnh viện tuyệt không chán nản, ngược lại thực khoái trá.” Hắn cười lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường nhìn đến bình hoa rõ ràng là cắm những bông hồng ướt át kiều diễm.

Hắn một hồi ngủ ở trên giường, không thích tủ đầu giường của nữ nhân cắm hoa tươi, cho nên hắn giận, vẫn là..... Hắn là vì những bông hoa này mà sinh khí.

Mặc kệ là kết quả thế nào, cũng không muốn nàng nhìn đến , nàng một tay khó khăn đứng dậy, đi hướng tủ đầu giường, tính đem bình hoa kia chuyển qua để tầm mắt hắn nhìn không tới, như vậy tổng có thể đi.

Ngay tại lúc ngón tay nàng sắp chạm được bình hoa kia, tay kia hắn lấy nhanh tốc độ hơn đoạt đi, nàng xoay người nhìn hắn, hắn đã cầm bình hoa kia bước đi hướng ban công, khi nàng ý thức được hắn thời điểm này muốn làm gì đã không còn kịp rồi.

Những bông hoa hồng theo tay hắn, trình đường vòng cung mén xuống phía dưới cùng đêm tối, sau đó hắn đi nhanh về trong phòng, ban công ở phía sau hắn phát ra một tiếng nổ.

Hắn thế nhưng đem hoa hồng ném, đây là Kim Chính Vũ tặng cho nàng , là nàng đời này nhận được thứ hoa nàng thích nhất, hắn dựa vào cái gì ném nó xuống, lửa giận trong ngực nháy mắt bốc cháy lên.

Tay phải gắt gao thu khởi vạt áo trước ngực, nàng muốn hướng hắn rống to, nhưng nàng bắt buộc bản thân nhin xuống , nàng đã muốn lười tái nói với hắn một câu gì.

“Em mất hứng?” Hắn châm biếm gợi lên thần, sâu không thấy đáy con người đen ở trong phòng phá lệ u ám.

Nàng gắt gao cắn môi không có ra tiếng, tầm mắt bay nhanh ngấm liếc mắt một cái đồng hồ treo trên tường, qua mấy chục giây, giống như người không có việc gì dùng ngữ điệu bình tĩnh nói , “Đã khuya , nghỉ ngơi đi, anh ngày mai còn muốn đi làm.”

Hắn thẳng ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm mặt của nàng, ý đồ tìm được gì một tia khác thường, kết quả nàng bình tĩnh làm cho hắn cảm thấy kinh ngạc.

Thoáng chốc, hắn cảm thấy hành vi của chính mình có điểm gây thơ buồn cười, hành động ném hoa hồng xuống sẽ chỉ làm chính mình tâm càng thêm bại lộ không thể nghi ngờ, hắn để ý Chính Vũ đưa hoa tặng nàng.

Này ý nghĩa là gì? Hắn để ý nàng sao? Không, không có khả năng, đêm nay khả năng rượu uống có điểm nhiều, hắn có men say, này nhất định lại là thấy lỗi chính mình. Hắn biết rõ chính mình chán ghét nữ nhân này, như thế nào khả năng để ý.

Hắn muốn mượn cớ phát hỏa, muốn chọn tật xấu của nàng đến nói cho chính mình vừa rồi hành vi là phản đối , nàng là tình phụ của hắn, mà không nên sau lưng hắn lại cùng nam nhân khác, lại càng không hắn là nhận hoa của người khác phái.

Nhưng là, phản ứng của nàng trầm mặc mà dịu ngoan, làm cho hắn không thể nào bắt được sơ hở. ở trên mặt tà che khuất mặt của nàng, nàng vô thanh vô tức ngồi trở lại sô pha , một lần nữa nằm trở về, ngược lại nhắm mắt lại, như là một bộ dáng vậy cực.

Hắn đi đến giường lớn, tùy tay bỏ đi áo trên người, nằm lên trên giường. Trên cổ tay chui biểu hiện một chút chung , mấy ngày nay hắn mỗi đêm đều đã đến nơi đây báo danh, Doãn Lạc Hàn như vậy thật khác thường, ngay cả chính hắn đều cảm thấy buồn cười.

Dĩ vãng hắn cơ hồ ban đêm cùng hắn trên giường là nữ nhân là bộ dáng gì, hắn chỉ cần đối phương cung cấp cho chính mình cảm giác mới mẻ, làm cho chính mình có thể đem quá thừa tình lực phát tiết , cuối cùng có thể mệt mỗi ngủ, đây mới là mục đích cuối cùng .

Tối hôm qua hắn cùng nữ người mẫu kia cái gì cũng không có làm, hắn tắm rửa xong, ôm đã sớm nữ nhân không mặc quần áo, lại tổng cũng vô pháp tập trung tinh lực, hắn chán ghét đối phương trên người đặc mùi nước hoa, người kia ở bên tai tiếng nói ra vẻ yếu ớt, còn có kia trương đồ nhiều lắm phấn mặt cùng cơ hồ đôi môi yếu giọt đến xuất huyết.

Tóm lại, hắn phát hiện chính mình một chút tính thú đều không có, dùng hé ra chi phiếu cho cái người mẫu kia , hắn nằm ở giường lớn phòng tổng thống, lại không tự chủ được nhớ tới nằm ở bệnh viện ôm thân thể mềm mại tản ra mùi thơm dễ chịu kia.

Trong tiềm thức hắn tựa hồ đối thân thể của hắn có nào đó ý lại, đến cuối cùng hắn chỉ có thể như vậy lý giải.

Chương 164: Chợt lo lắng

Trong tiềm thức hắn tựa hồ đối với thân thể của nàng có tính ý lại, đến cuối cùng thì hắn cũng chỉ có thể như vậy mà lý giải.

Nàng là tình phụ của hắn, thân thể của nàng đương nhiên thuộc về hắn, nếu hắn có hứng thú với thân thể của nàng, hắn tất nhiên sẽ không vi phạm ý nguyện của bản thân, vì thế tối hôm qua nửa đêm hắn lái xe đến bệnh viện, thản nhiên nằm ở bên người nàng.

Một đêm ngủ cực an ổn, hôm nay buổi sáng khi tỉnh lại, hắn quyết định đêm nay còn có thể lại đây.

Yên tĩnh trong phòng phát ra hơi thở rất nhỏ của nàng, nàng đang ngủ, mắt hắn nhìn cái chăn trên người, lại khẽ ngẩng đầu nhìn về phía thân ảnh đang cuộn mình ở trên sô pha, một tia thương hại theo đáy lòng chui ra.

Hắn đứng dậy đi ra khỏi phòng, khi trở về trong tay có cầm một cái chăn bông, tiện đà đắp lên người nàng, hắn nói cho bản thân biết đơn giản đây chỉ là vì thương hại, cũng không phải bởi vì lý do buồn cười nào khác.

Thấy nàng ngủ như vậy, chính mình cũng không ý thức có chút mệt nhọc, hắn xoay người nằm trở lại trên giường.

Sau một lát, thân ảnh nhỏ nằm ở sô pha cử động, hai tròng mắt trong nháy mắt mở ra, căn bản là nàng không có ngủ, nàng chính là yên lặng chờ hắn ngủ, sau đó đi làm chuyện mà vừa rồi nàng phải nhẫn nhịn đè xuống.

Trợn tròn mắt, yên lặng nhìn chằm chằm đồng hồ treo trên tường, nàng tính đợi thêm lát nữa .

Ước chừng đã qua nửa giờ, trăm phần trăm xác định người nằm ở trên giường đã ngủ, nàng chậm rãi ngồi dậy.

Xốc chăn bông lên, dừng một chút, nàng vừa rồi nhắm mắt lại, nhưng rất rõ ràng cảm giác được hắn đắp cho mình một chiếc chăn, cái loại động tác vừa mềm mại cùng thương tiếc này, làm cho đáy lòng nàng không khỏi lướt qua một tia ấm áp.

Phút chốc, nghĩ tới hắn đã vô lý ném những bông hoa hồng kia xuống, nàng phần nộ trùng mắt nhìn thân ảnh ở trên giường lớn, sau đó nhẹ nhàng đi giày vào, rón ra rón rén đi ra khỏi phòng bệnh, nhẹ nhàng mở cửa.

Chạy đến dưới lầu, đi đến cửa đại sảnh, một trận gió lạnh thổi tới, bản năng rung mình một cái, đi ra rất vội vàng, chưa kịp mặc thêm áo khoác, bất quá mặc kệ, đi tìm hoa hồng kia trước rồi nói sau.

Nàng theo trí nhớ của chính mình, nhờ vào đèn đường của bệnh viện, hướng chạy đến đám cây cối, nếu nàng lúc trước nhìn đúng thì hoa hồng kia chính là bị Doãn Lạc Hàn ném tới nơi này.

Nữ nhân kia đang làm cái gì? Đứng ở ban công một thân ảnh cao lớn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cái thân ảnh kia đang kiếm tìm gì đó ở phía đám cây cối. Đáng giận! Nàng sẽ không là ở đó tìm hoa chứ.

Rốt cuộc ở nơi nào? Nàng nhớ rõ ràng là hướng này nhưng như thế nào lại không thấy đâu.

Gió lạnh không lưu tình chút nào tiến vào bộ quần áo mỏng manh mặc trên người, nàng lạnh đến nỗi răng cứ thế mà run lên, cánh tay bó thạch cao cẩn thận tránh những nhánh cây, tay phải không ngừng mà vén những nhánh cây, cúi đầu cẩn thận tìm kiếm.

Hoa hồng kia chính là Kim Chính Vũ đưa, cũng là nàng đời này nhận được thứ hoa mình thích, nàng thực quý trọng, không nghĩ cứ như vậy bị tên Doãn Lạc Hàn kia tùy tiện ném xuống, nàng nhất định phải tìm lại.

Đôi mắt Doãn Lạc Hàn rét lạnh thấy cách đó không xa tiểu thân ảnh gian nan ở cây cối tìm kiếm, nữ nhân ngu ngốc, hần nôn nóng ở ban công thượng, đi thông thả bước, ở tầng sáu tầm nhìn thật tốt, hần đứng ở chỗ này liếc mắt một cái liền thấy được vị trí hoa kia hoàn toàn tương phản với vị trí mà nàng đang tìm.

Hiện tại là tháng tư, ban ngày cùng ban đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, hần dù mặc nhất kiện quần áo mà vẫn cảm thấy lạnh thấu xương, lại càng không có nói đến cái nữ nhân dưới lầu kia.

ở chỗ nào? Chẳng lẽ là nàng lầm phương hướng sao?

Trên người quần áo đã bị nước sương nhánh cây dính vào, nàng nhịn không được hắt xì cái, đẩy nhánh cây che ở trước mắt ra, nàng xoay người, hướng bốn phía nhìn lại, trừ bỏ lá cây vẫn là cái gì cũng không thấy được.

Lại đi tới phía trước tìm xem, phía trước có cái gì đó phát sáng. Thắng lợi ngay tại trước mắt, nàng liền mạng chạy về phía trước, cái mũi cảm giác được không tốt, không khỏi lại liên tục hắt xì hai cái.

Nàng nhu nhu ngứa cái mũi, bất ngờ không kịp phòng thủ một thân ảnh nhanh chóng tới gần chính mình.

Nàng trong lòng căng thẳng, vừa định quay đầu, cả người đột nhiên bị người phía sau ôm ngang lấy, chỉ cảm thấy đến một trận lay chuyển, chờ nàng ổn định thần lại, bản thân đã bị đối phương khiêng lên vai.

Doãn Lạc Hàn, trừ hần ra thì còn có ai.

“Anh muốn làm gì?” Nàng kêu sợ hãi lấy cánh tay đánh phía sau lưng hần, không biết có phải là hần cố ý, cánh tay trái của nàng an ổn gác lại trên bả vai rộng lớn của hần.

“Nữ nhân ngu ngốc, buổi tối em đi ra đây làm gì? Trở về ngủ!” Hần lớn tiếng khiển trách, không để ý nàng xoay đánh, bước đi hướng cửa đại sảnh bệnh viện, hần cũng không nghĩ bị các hộ sĩ ở đại sảnh hiện tại nhìn thấy một màn này.

“Anh buông tôi xuống, tôi chính mình sẽ tự đi.” Cả người bị bắt hướng lên, đầu sung huyết lợi hại, nàng cảm thấy khó chịu cực.

“Thả em xuống, cho em tiếp tục vụng trộm chạy tới đó tìm hoa kia?” Hần mân hàm châm chọc hừ lạnh, khiêng nàng đến thang máy.

Nàng cắn môi không có tiếng vang, cũng may hiện tại là đêm khuya, trong thang máy một người cũng không có, bằng không nàng ngày mai cũng không dám đi ra cửa phòng bệnh.

Trở lại phòng, hần đem nàng đặt ở trên giường, cái chân, bản thân nàng muốn ngủ ở sô pha, lại bị hần ấn xuống, nàng không tình nguyện nằm ở trên giường.

Tiến vào trong chăn ấm áp thân hình nhích lại gần, thân thủ đem nàng kéo vào trong lòng, thân thể nàng phát run vì lạnh chợt thấy lo lắng, không dám quay đầu nhìn hần, bởi vì khóe mắt nàng nhìn thấy hần nhìn chằm chú vào chính mình.

Lúc nàng đi ra phòng bệnh, hấn khẳng định còn chưa có ngủ , nàng hồi hận nghĩ, sớm biết rằng là như thế này nàng nên chờ thêm một lúc nữa.

Theo sự hiểu biết của nàng về hấn, nàng giả bộ ngủ, sau đó lại chuồn ra đi tìm hoa hồng, hấn nhất định sẽ giật dữ đi, nàng nhắm mắt lại, yên lặng đợi cơn giật dữ của hấn .

Đợi nửa ngày, trong dự đoán nàng đợi đến một âm thanh lạnh liệt, hấn lại càng không có động tác gì, nàng mở một con mắt, đập vào mắt là khuôn mặt tuần tú của hấn ở bên cạnh ,trên mặt một bộ dáng nhu hòa, đều đều tiếng hít thở, hấn đang ngủ.

75. Chương 165

Chương 165: Do dự không thôi

Hoa hồng kia phải làm sao bây giờ?tên Doãn Lạc Hàn đáng ghét này, đều là do hấn , đó là hoa mà Kim Chính Vũ tặng nàng, hấn dựa vào cái gì mà ném nó đi, nàng hung hăng phe phẩy trên đầu hấn, lớn tiếng chất vấn hấn.

Bất quá đó cũng chỉ có thể là tưởng tượng, nàng bị hấn ôm vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể nàng đã dần dần được sưởi ấm, nhưng là quần áo trên người sớm đã bị ướt sũng vì dính sương, như vậy ngủ thật sự là khó chịu.

Nàng vẫn nằm không nhúc nhích , lẳng lặng chờ hấn ngủ một chút, sau đó nàng tính đi tìm trong hành lý bộ quần áo sạch sẽ để thay. Mí mắt nàng thực sự mệt mỏi, cố gắng dựa vào ý chí chống đỡ làm cho chính mình không được ngủ.

Sau một lúc lâu qua đi, nàng chậm rãi rút ra khỏi cánh tay hấn, đứng dậy xuống giường, hành lý đặt ở phía sofa, đó là hôm trước Quý Quương cùng Ôn Nhược Nhân đưa đi động cùng với chìa khóa mới cho nàng, thuận tiện mang đến đây.

Nàng động tác thật nhanh, cố hết sức dùng một cánh tay đem hành lý mở ra, cũng may áo ngủ bình thường của nàng đều rộng thùng thình, lấy ra nhất kiện đặt ở trên người, tay áo trái độ rộng so với cánh tay bằng thạch cao nhỏ hơn rất nhiều, một hồi mặc vào sẽ là hấn rất cố sức.

Nàng ngồi ở sofa, cố hết sức bắt đầu cởi quần áo, vạt áo trước ngực bị tay phải hướng phía sau, khả năng là tay áo nhưng không cách nào dùng được tay trái, suy nghĩ cả nửa ngày vẫn là không cởi ra.

Quên đi, vẫn là đi phiền toái hộ sĩ bên ngoài giúp đỡ bản thân một chút, nàng một lần nữa cầm quần áo, đứng dậy, chân trái không cẩn thận đụng phải hành lý, chợt nghe được giường lớn bên kia truyền đến vài tiếng.

“Nữ nhân, em đang làm cái gì?” Hấn từ trên giường ngồi dậy, khẩu khí có chút tức giận.

Hiện tại đã muốn nửa đêm về sáng , hấn mới vừa ngủ liền cảm giác được này nữ nhân lại rất nhỏ cử động vài cái, sau đó là thanh âm rời giường, hấn thực mệt nhọc, nguyên bản không nghĩ để ý nàng, khả năng nàng lại không an phận mà phát ra một ít tiếng vang, hấn rất cuộc nhin không được .

“Thật có lỗi, anh tiếp tục ngủ. Tôi có việc muốn đi ra ngoài một chút, một hồi sẽ trở lại.” Nàng thấp giọng nói xong, cuống quýt lấy tay cài lại nút áo, cầm lấy bộ quần áo tính thay đặt ở sofa.

“Lại đây!” Hấn trầm giọng gia lệnh , hí mắt nhìn chằm chằm quần áo trong tay nàng, lại nhìn mắt nàng có vài động tác, nháy mắt hiểu được sao lại thế này.

Nồng đậm hạt phát hạ,khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng kia giống như điêu khắc, nàng chậm rãi dời bước đi tới hấn, nàng nói cho chính mình phải nhẫn nại, làm cho hấn không thể để ý thấy thứ gì, cũng chỉ có vậy mới làm cho bản thân có thể sinh tồn ở trước mặt hấn.

Hắn ý bảo nàng theo giường bên trái đi đến, nàng chậm rãi ngồi lên, bàn tay to của hắn hướng thân nàng ở trước ngực, nàng đỏ rút một hơi.

“Em đang lo lắng cái gì? Ta đối bị nữ nhân bị thương không có hứng thú.” Hắn tính nhẫn nại mất hết đáy tay nàng, thuận thực cởi bỏ một loại áo ở trước ngực nàng.

Quần áo hướng hai bên rút ra, nhất thời rất tròn tuyết trắng đầy đà hiện ra ở trước mắt, một cổ khô nóng hỏa dục theo bụng bốc lên, chết tiệt, hắn thể nhưng có phản ứng.

“Xoay người sang chỗ khác.” Hắn cắn răng gia lệnh.

Nàng theo lời lẳng lặng xoay người, hắn cởi quần áo trên người nàng ra, lộ ra đại phiến da thịt trắng nõn, hắn tự trấn định chính mình, phải ném xuống bộ quần áo kia, lấy quần áo trong tay nàng giúp nàng mặc vào.

Quần áo trước vừa bị hắn mặc cho xong, nàng bay nhanh về phía mép giường na vài cái, cúi đầu chính mình bắt đầu mặc nhất kiện một loại áo.

Hắn kinh ngạc nhìn hai tay mình, trong lòng bàn tay thể nhưng thấm đầy mồ hôi, phát hiện kia cổ dục vọng chính là có phản ứng khi cơ thể va chạm.

Chết tiệt, hắn dùng sức xóc lên chặn.

Nàng mặc nhanh áo, thấy hắn đột nhiên xuống giường, bước nhanh đi vào toilet, không lâu nghe được tiếng ào ào của dòng nước, nửa đêm về sáng hắn tắm rửa làm cái gì?

Nàng không để ý tới loại hành vi kỳ quái này của hắn, tầm mắt hướng giường lớn cùng sofa do dự một hồi, cuối cùng quyết định vẫn là ngủ giường có vẻ tốt, sofa cũng mềm mại, nhưng vẫn là ngủ không có thoải mái.

Hắn vừa mới không phải nói đối với người bị thương không có hứng thú thôi. Đây giống như cho nàng ăn một viên thuốc an thần, ít nhất ba tuần nàng sẽ được an toàn, cho nên cùng với hắn ngủ cùng giường thì có quan hệ gì.

Nàng phóng bản thân mà tiến vào trong chăn, bên trong còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của hắn, ấm áp, vẫn là ngủ giường thoải mái, nàng như vậy mơ hồ nghĩ, dần dần rơi vào mộng đẹp.

Tắm nước lạnh đi ra, không nghĩ tới tên đầu sỏ khiến cho hắn một trận bất an thể nhưng lại có thể như vậy bình yên mà ngủ, hắn bật cười đứng ở trước giường, lập tức chui vào chăn nằm cạnh sườn của nàng.

Ban đêm cơ hồ không ngủ, cho nên ngủ phá lệ, vừa cảm giác tỉnh, lại phát hiện đã hơn mười giờ, bên cạnh vị trí sớm không có ai, không biết hắn khi nào thì rời đi.

Bất quá có thể khẳng định hắn là cố ý đi từ sáng sớm, bởi vì hắn biết ban ngày Chỉ Dao thường thường đến gặp nàng.

Ném qua bữa sáng cùng thuốc mà hộ sĩ đưa tới, nàng vội vàng mang dép chạy xuống lầu, lúc tối hôm qua nàng đã tìm kiếm hoa hồng ở quanh đám cây cối, nửa giờ sau, nàng đã tìm đến tất cả mọi nơi, mà ngay cả bóng dáng của một mảnh cánh hoa hồng đều không thấy.

Khẳng định là buổi sáng người vệ sinh nhìn đến sẽ dọn dẹp sạch sẽ, ai, Kim Chính Vũ lần đầu tiên tặng nàng hoa hồng cứ như vậy bị cái tên Doãn Lạc Hàn đáng giận tới cực điểm kia tùy tay ném xuống.

Cúi đầu đi ra khỏi thang máy tầng sáu, rõ ràng nhìn đến phòng bệnh ngoài cửa đứng lặng một loạt trang phục chính tề phục vụ, nàng liếc mắt một cái liền nhận ra là ngày hôm qua bữa cơm giữa trưa đưa tới được là những người phục vụ trong khách sạn này.

Kim Chính Vũ đến đây, hắn không phải nói hôm nay bề bộn nhiều việc sao?

Nàng vui sướng bước nhanh đi vào phòng bệnh, quả nhiên nhìn đến tiểu tử Kim Chính Vũ kia ngồi ở sofa thưởng thức bắt tay cầm di động.

“Kim Chính Vũ, sao cậu lại tới đây? Không phải nói hôm nay không rảnh sao?” Nàng vui vẻ đi đến trước mặt hắn, thấy hắn lộ ra vẻ cảm tức với nàng, trong lòng căng thẳng, tiểu tử này sẽ là không phát hiện bình cảm hoa hồng không còn .

“Uy, Lăng Mân Huyền, em đã đi đâu ? Tôi chờ em cả nửa ngày rồi.” Kim Chính Vũ lớn tiếng nói xong bắt măn của chính mình, nguyên lai tiểu tử này là không kiên nhẫn để ngồi chờ.

“Tôi tùy tiện đi chung quanh một chút.” Nàng cười tủm tỉm ngồi xuống xô pha ở bên cạnh hắn, quay đầu nhìn đến trên bàn cơm đầy thức ăn “Tôi bụng đã đói, vì vậy, tôi cùng cậu ăn cơm trưa thế nào?”

76. Chương 166 - 167

Chương 166: Tin tức tuyệt hảo

Trên mặt tuần tú của Kim Chính Vũ lộ ra vẻ tươi cười, nháy mắt tiêu khí, nói thầm rồi thu hồi điện thoại di động: “Lần này tôi sẽ tha thứ cho em, nhưng em phải đáp ứng tôi một việc.”

“Chuyện gì?” Tiểu tử này khi nào thì lại bắt đầu học cách nói điều kiện với nàng.

Hắn vì khỏi cảm, trong mắt ánh lên một chút tia sáng kỳ dị, “khi tôi từ Hàn Quốc trở về, em phải làm bạn gái của tôi, theo giúp tôi tham gia các hội tiệc.”

“Không thành vấn đề.” Nàng không chút do dự mà đáp ứng, Kim Chính Vũ ở trong nước không nhiều bạn bè, đại khái là muốn nàng cùng đi tham gia tiệc tùng buôn bán linh tinh gì đấy.

“Đúng rồi, Kim Chính Vũ, cậu sáng mai bay a!” sự chú ý của nàng lại chuyển tới chuyện này, Kim Chính Vũ nói là sinh nhật của ba hắn, sẽ là mở một buổi tiệc tối long trọng, như vậy Doãn Lạc Hàn sẽ đi sao?

“Àn.....”

Kim Chính Vũ đang muốn trả lời, cửa phòng bệnh mở, một gã nam nhân trung niên mặc đồ tây trang màu đen đi đến, hướng tới phía Kim Chính Vũ đang ngồi ở xô pha, đưa tay mở ra di động đưa cho Kim Chính Vũ. “Tổng giám đốc, chủ tịch đánh điện từ bên Hàn Quốc tới.”

Kim Chính Vũ sắc mặt lập tức biểu tình, hắn tiếp nhận di động, đi đến ban công tiếp nghe.

Ngồi ở xô pha Mân Huyền chỉ nghe đến một loại âm thanh nói chuyện mà đến chính mình nghe cũng không hiểu, đoán người trung niên này gọi là chủ tịch chắc hẳn là phụ thân của Chính Vũ.

Không quá một hồi, Kim Chính Vũ đi đến, di động giao cho nam nhân trung niên, đối phương nhanh chóng lui ra ngoài.

Kim Chính Vũ ánh mắt không có buông tha, tiếng nói có chút u ám, “Mân Mân, tôi một hồi phải đi .”

“Nhanh như vậy a, không thể cùng nhau ăn xong cơm trưa đã lại đi sao?” Nàng trong lòng có một chút thất vọng nho nhỏ, lại nhìn đầy thức ăn nóng hổi ở trên bàn, nhiều như vậy một người thế nào nuốt trôi.

Kim Chính Vũ phiệt một chút thần, ngữ khí bất đắc dĩ, “Cha tôi gọi điện thoại lại đây, nói tôi lập tức xác định thời gian cụ thể Lạc đi Hàn Quốc.”

“Ách..... vị hôn phu của Chỉ Dao cũng phải đi?” Nàng lo sợ bất an mà nói ra kiểu xưng hô này, che dấu tiếng nói vui mừng không thôi. Nàng đoán được đúng vậy, Doãn Lạc Hàn quả nhiên cũng phải đi Hàn Quốc.

Kim Chính Vũ nhéo khuôn mặt của nàng, “Em đã quên sao? Lạc là anh họ của ta, cha ta là dưỡng của anh ấy, ông ấy sinh nhật đương nhiên Lạc phải tới tham dự.”

“Nga, là như thế này a.” Nàng bộ dáng giả bộ nhớ tới đến, trên thực tế trong lòng sớm đã mở nhạc mừng thầm, tiện đà làm bộ như thuận miệng vừa hỏi, “vậy chắc hẳn muốn đi vài ngày? Hẳn là sẽ không lâu lắm, sinh nhật tiệc tối đại khái chính là một ngày.”

“Nguyên bản hẳn là như vậy.” Hắn nhún nhún vai, chuyển đến ngữ điệu lạnh nhạt, “Nhưng là tập đoàn Đường Thịnh cùng Với Kim thị chúng tôi có ý hợp tác rất nhiều hạng mục lẫn nhau. Chúng tôi Kim thị ở Hàn Quốc chủ yếu là kinh doanh khách sạn cao cấp, Lạc năm kia đã đầu tư vào khách sạn, hợp đồng sắp đến kỳ, lần này cha tôi đã nghĩ cùng Lạc tiếp tục trao đổi chuyện hợp tác.....”

Kim Chính Vũ không hề che giấu, thực sự kể lại, khả năng nàng đã hoàn toàn không có tâm tư để nghe đi, trong đầu óc đều là sự kiện tốt tên Doãn Lạc Hân kia phải rời khỏi nơi này vài ngày, mỗi ngày làm việc nàng sẽ không bao giờ phải nhìn sắc mặt hắn nữa, có thể tự do thoải mái vài ngày. Còn có Chỉ Dao mỗi lần đều đến nơi đây nói chuyện cùng nàng, trong lòng áy náy cũng sẽ bởi vậy mà được vơi đi.

“..... Cho nên anh ấy lần này khả năng là sẽ đi một tuần .....” lỗ tai của nàng tự động loại bỏ mọi ý nghĩ, cuối cùng bắt được những lời này.

Thấy nàng vẻ mặt trầm tư biểu tình, Kim Chính Vũ tạm dừng một chút, không khỏi hỏi, “Mân Mân, em đang nghe sao?”

“Àn, tôi đang nghe, cậu cứ tiếp tục nói.” Nàng hoang mang không ngừng, trong lòng sớm mở nhạc vui mừng, một tuần thời gian thật tốt quá, so với nàng dự đoán thời gian còn dài hơn một ít.

“Không có, tôi nói xong rồi.” Hắn vắt hai tay, đôi mắt thâm tình dừng lại trên khuôn mặt của nàng, trong giọng nói có chút tính trẻ con. “Mân Mân, tôi đi hai tuần, em đã nói em sẽ nhớ tôi. em sẽ gửi thư cho tôi, tôi có thời gian rảnh sẽ gọi điện cho em.”

“Tôi nói sẽ liên lạc với cậu, đương nhiên sẽ giữ lời nói.” Nàng miệng đầy đáp ứng, “Nhưng là nơi này tôi không có máy tính, không thể gửi thư, nếu không tôi đến lúc đó sẽ gửi tin nhắn cho cậu.....”

“Đương nhiên là có phương tiện để gửi thư.” Hắn trên tức cười cười, thân thủ chỉ hướng bên bàn trà.

Nàng thế này mới chú ý tới trên bàn trà có một chiếc máy tính bản màu bạc, đi qua thấy, mặt trên rõ ràng chữ macbookpro tiếng Anh, là loại máy tính bản tốt nhất vừa mới ra.

“Đây là cho tôi?” Nàng chỉ vào chóp mũi của chính mình, không thể tin được hỏi. “Vì cái gì?”

“Tặng đồ cho nữ nhân mình thích còn cần lý do sao?” Hắn từ chối cho ý kiến, trên mặt xẹt qua một chút ý cười. “Địa chỉ hòm thư tôi đã đặt trên mặt bàn, đừng quên gửi thư cho tôi.”

Như vậy gì đó nàng không thể hiểu, thà rằng gọi điện thoại quốc tế đường dài cho hắn, nàng cũng quyết sẽ không hội nhận cái này, ngẩng đầu vừa định cự tuyệt, lại phát hiện trong phòng còn lại mỗi một mình nàng.

Hắn rất hiểu biết cá tính của nàng, biết nàng sẽ không nhận, cho nên thừa lúc nàng không chú ý thời mà rời đi.

Gặp lại hắn hẳn là chuyện của hai tuần sau, nàng ngồi ở sofa nhìn máy tính bản loang lanh kia, nghĩ đến hắn nói câu kia “Tặng đồ cho nữ nhân mình thích còn cần lý do sao”, khóe miệng lướt qua vài tia cười sáng lạn.

“Oa! Đúng là phong phú nha!” Một câu tán thưởng nhất thời đã kéo suy nghĩ của nàng lại, không cần ngần ngại đầu đều biết người nói là Chỉ Dao.

“Mân Mân, này nhất định là Kim Chính Vũ an bài.” Chỉ Dao nhìn chăm chăm trên bàn cơm đầy thức ăn phong phú, như là thấy cái gì giống trong bảo tàng mà hưng phấn. “Xem ra chúng ta bốn người hôn lễ ngày đó không xa đâu!”

“Chỉ Dao, cậu nghĩ đến cũng nhiều quá!” Chỉ Dao lúc nào cũng đem chuyện này nói tại miệng, thực làm nàng không có biện pháp. Mân Huyền bắt đầu phe phẩy đầu, đi đến bàn ăn, “Nhiều thức ăn như vậy, mình một người ăn không vô, cùng nhau ăn đi.”

“Được.” Chỉ Dao không khách khí ngồi xuống, hai người bắt đầu hưởng dụng bữa trưa phong phú.

Chương 167: Săn sóc tỉ mỉ

Ném qua bữa cơm trưa, cùng Chỉ Dao nói chuyện phiếm một hồi, sau đó Chỉ Dao bị kích động một bên đặt túi lv , về mặt bộ dáng tiểu nữ nhân, “Mân Mân, mình phải đi, cùng với Lạc ca ca một hồi đi đến công ty .”

“Ân, cẩn thận lái xe, chúc vui vẻ.” Mân Huyền lắc lắc đầu, thần sắc tự nhiên, kỳ thật trong lòng âm thầm một trận buồn khổ, vừa nghe đến Chỉ Dao muốn đi tìm Doãn Lạc Hàn, cái cảm giác áy náy như đã bị một loại tình cảm chua xót thay thế.

Ai, gần nhất chính mình thật sự là tò mò quá, nàng vô lực ngồi vào sofa , trong TV phát chương trình thực sự buồn tẻ, tùy tay ấn điều khiển từ xa.

Nhìn trên bàn trà máy tính bản, tay phải theo bản năng ấn hạ nguồn điện.

Ban ngày thời gian dài lại nhàm chán, Kim Chính Vũ đi rồi , chỉ có Chỉ Dao khả năng sẽ ngẫu nhiên đến nói chuyện cùng nàng, nhưng là Doãn Lạc Hàn lại đến ban đêm, ban ngày lại là nàng không nghĩ đi qua thời khắc. Bất quá ban đêm hẳn cùng nàng đồng giường không lâu , ít nhất có thời gian một tuần nàng có thể sẽ không cần lại nhìn đến hắn.

Biểu hiện bình sáng, nàng thử xem có thể hay không lên mạng, kết quả rất nhanh liền thuận lợi đi lên.

Ong ong ông..... Di động tại trên bàn trà vang lên không ngừng, nàng di động tới thử bìa thử ngược lại cầm lấy di động, nhìn màn hình hiển thị , kinh ngạc một chút, là Thiếu Đằng

Hắn tìm nàng làm cái gì? lần vừa rồi gặp mặt là ở siêu thị, lúc ấy nàng dường như nói với hắn là sẽ chủ động gọi điện thoại cho hắn, khả năng là ngược lại nàng đem chuyện này để sau đầu , Thiếu Đằng khẳng định là chờ điện thoại của nàng đã lâu.

Nàng cúi lòng xin lỗi ấn hạ tiếp nghe kiện, “Thiếu Đằng, anh tìm tôi.”

“Mân Mân, em như thế nào không gọi điện cho anh, anh luôn luôn tại chờ điện thoại của em, anh biết em vừa muốn đi học, vừa muốn đi làm, nhưng là.....” vừa tiếp điện thoại, tiếng nói nhu hòa của Thiếu Đằng có chút vội vàng.

“Thực xin lỗi, tôi gần nhất đã quên, không có gọi điện thoại cho anh. Sắp tốt nghiệp , nên có nhiều việc” Nàng nhanh chóng giải thích cho sự trách móc của hắn, chỉ có thể dùng lý do qua loa này, âm thầm trách cứ bản thân, như thế nào lại đem chuyện này quên mất.

“Mân Mân, em gạt anh, anh đã biết chuyện của em .” giọng nói của Thiếu Đằng ở điện thoại có vẻ có điểm khó thở mấy phá hư, nàng trong lòng lộp bộp một chút, hắn nói chuyện của nàng sẽ không là chuyện của nàng cùng Doãn Lạc Hàn chứ.....

Nàng không dám tưởng tượng nữa, cuống quýt ra tiếng giải thích, “Thiếu Đằng, anh trước không cần kích động, tôi thừa nhận chuyện này tôi sai lầm rồi, ta không nên làm như vậy, nhưng là tôi là bị buộc .....”

“Bị buộc?” trong Microphone thanh âm của Thiếu Đằng hơi hơi sừng sốt, “Mân Mân, chuyện em tạm nghỉ học là ai bức em, có phải hay không cha anh? Mau nói cho anh biết.....”

Ách..... Tạm nghỉ học? Hắn chỉ là chuyện tạm nghỉ học, không phải là chuyện nàng bị Doãn Lạc Hàn bức khâm phục phụ ? Nàng thở phào , dựa vào sofa .

“Thiếu Đằng, kỳ thật tôi không phải tạm nghỉ học, tôi đã tìm được một công việc, sau đó liền cùng trường học thương lượng một chút, có thể làm việc trước, đến lúc đó chỉ cần tham gia tốt nghiệp ngành học cuộc thi là đến nơi.”

“Nga, là như thế này.” Thiếu Đằng ngữ khí một chút bình tĩnh trở lại, lập tức hỏi, “Em tìm được công việc gì? Anh nghĩ sẽ tìm cho em một công việc ở trong công ty.”

“Không phiền toái anh , Thiếu Đằng, cảm ơn ý tốt của anh.” Nàng biết Thiếu Đằng đối với nàng vẫn là thực quan tâm, nhưng là như vậy quan tâm nàng thật sự không thể báo đáp, cũng không thể thừa nhận.

“Mân Mân.” Ngữ khí trong Microphone của Thiếu Đằng đột nhiên trở nên có chút muốn nói lại thôi, “em lần trước nói cùng với anh gặp mặt nói chuyện một chút, anh nghĩ hôm nay gặp mặt được không?”

“Hôm nay –” Nàng kéo dài thanh âm, nâng mắt thấy trên cánh tay trái chính mình còn băng thạch cao, “Tôi khả năng.....”

“Không cần cự tuyệt anh, chúng ta đã nửa tháng không có gặp mặt, nửa tháng này đã xảy ra thật nhiều chuyện, hơn nữa anh có thiệt nhiều điều muốn nói với em.” thanh âm của Thiếu Đằng mềm nhẹ mang theo một tia cầu xin, cuối cùng hẳn lại tăng thêm một câu, “Anh còn có chút manh mối về năm đó ba ba của em ngộ sát.....”

“Thật vậy chăng? anh tra được chút manh mối gì? Lúc ấy có phải hay không còn có người khác chứng kiến ở đây?” Nàng liên thanh hỏi.

Mấy năm nay nàng cũng luôn luôn tìm kiếm về vụ giết người mười một năm trước, khả kỳ quái là, về vụ án năm đó, các tạp chí cùng báo chí tất cả đều không có, không hề có bóng dáng có thể tìm ra, như là ở sau lưng có có người thao túng hết thấy chuyện này.

Người phía sau màn độc thủ này đến tột cùng là ai? Đây là chuyện mà nhiều năm qua như vậy nàng thủy chung tự hỏi, cùng tra tìm bằng chứng.

“Chúng ta gặp mặt nói sau được không? Nửa giờ sau anh chờ em ở quán cà phê lần trước chúng ta gặp mặt.” Thiếu Đằng nhẹ giọng nói xong, như là sợ hãi nàng cự tuyệt, nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Nhìn chằm chằm màn hình máy tính, nàng đang nghĩ rốt cuộc muốn hay không đi gặp hẳn, cuối cùng quyết định vẫn là đi một lần có vẻ tốt, bởi vì nàng thật sự muốn biết Thiếu Đằng miệng sở nhắc tới manh mối đến tột cùng là cái gì.

Chủ ý một tá định, nàng đi vào toilet rửa mặt chải đầu một phen, sau đó ở hành lí lấy ra một bộ sạch sẽ quần áo, ẩn hạ ở sofa giữ cái nút, rất nhanh còn có một hộ sĩ lại đây, đối phương giúp nàng thay quần áo theo yêu cầu của nàng.

Tiền thuốc men đều là Doãn Lạc Hàn trả, nói không chừng nơi này còn có cơ sở ngầm của hắn, e sợ chuyện nàng ra ngoài sẽ rơi vào tai hắn, nàng thần nhiên tự đắc ở ban công phơi nắng, đợi cho hộ sĩ kia đi rồi, sau đó nàng mới lặng lẽ mở cửa, chạy ra khỏi phòng bệnh.

Theo tắc xi đến, nàng thẳng đến quán cà phê, thực thuận lợi ở lần trước nhìn vị trí tìm được thân ảnh của Thiếu Đằng, nàng vội vàng chạy đi qua.

“Mân Mân, tay em làm sao vậy? Như thế nào lại bị thương?” Thiếu Đằng kinh ngạc nhìn chằm chằm cánh tay bó thạch cao của nàng, theo chỗ ngồi đứng lên.

“Không có việc gì, chính là gãy xương rất nhỏ. Tôi đi đường không cẩn thận bị nghênh diện kỳ đua xe nhân dùng sức đụng phải một chút, ngã sắp xuống, kết quả là thành như vậy.” Miệng nàng cực tự nhiên giải thích, ở trước mặt Chỉ Dao cùng Kim Chính Vũ cũng nói là lý do này.

“Em như thế nào lại không cẩn thận như vậy, lần sau đi đường nhất định phải chú ý, biết không?” Thiếu Đằng thanh tú mi nhin cùng một chỗ, đi qua kéo ghế cho nàng.

“Cám ơn!” Nàng cười cười, Thiếu Đằng vẫn là như vậy sẵn sàng tỉ mỉ, xoay người ngồi xuống.

Bồi bàn bưng tới cà phê hương thuần, nàng chỉ dùng thìa khuấy vài cái, liền vội vàng hỏi, “Anh ở điện thoại nói chuyện của cha tôi, tôi muốn biết anh tra được manh mối gì? Vẫn là..... anh tra được cái gì về thúc thúc tôi.....”

77. Chương 168 - 169

Chương 168: Thiếu chút nữa bị nắm

Lời nói của nàng dần dần chậm lại, nàng phân tích một chút, điểm hoài nghi thứ nhất chính là chú nàng, bởi vì khi ba ba ngồi tù thì người duy nhất có thể nhận được nhiều ưu việt chính là chú nàng.

“Nguyên lai em cũng đã nghĩ đến.” Thiếu Đằng kinh ngạc buông cái thìa ở trong tay, than nhẹ một hồi, tiện đà chậm rãi nói, “Vài năm nay anh tới Lăng trạch, có khi chú cùng thím em không ở nhà, Ngải Phù ở trên lầu thay quần áo cả buổi, anh liền lợi dụng lúc này tiến vào thư phòng chú em, tìm kiếm xem có cái manh mối gì không.....”

Hắn nói đến thời điểm máu chốt, đột nhiên cúi đầu mân chén cà phê, như là không hề tính nói tiếp.

“Kết quả đâu?” Nàng trừng lớn ánh mắt, nắm chặt thìa truy vấn.

Hắn giương mắt nhìn khuôn mặt lo lắng của nàng, lại uống một ngụm cà phê, chợt mở miệng, “Anh phía trước phía sau, cẩn thận đi tìm, không phát hiện cái gì khả nghi, liền thấy được bức ảnh cũ được đặt trong ngăn kéo. Nơi đó có hé ra khuôn mặt của cha em.....”

Hé ra ảnh cũ ở trong ngăn kéo của chú, không có gì hay kỳ quái, nàng vô lực cúi hạ mí mắt, tiếp tục quấy cà phê. Xem ra Thiếu Đằng nói có manh mối chính là cái ngục trang, lẽ nàng lại đây mới là mục đích thực sự.

“Mân Mân, chính là ảnh chụp này, không biết có thể giúp em hay không, nếu không đúng sự thật, thì liền coi đó như là kỉ niệm cho em.” Thiếu Đằng cúi đầu theo túi lấy ra bức ảnh chụp đã ố vàng, đặt ở trước mặt nàng.

Đây bức ảnh cũ, mặt trên là bốn gương mặt trẻ tuổi, hai nam hai nữ, thoạt nhìn bốn người thực tốt, trên mặt tràn đầy vui vẻ tươi cười.

Kỳ thật có hai gương mặt nàng rất quen thuộc, đó là cha mẹ nàng, bóp da của nàng còn có ảnh chụp của họ, chính là hai người bên cạnh nàng không biết, phỏng chừng đây là bằng hữu tốt.

“Thiếu Đằng, không thể tưởng được anh vì chuyện của ba ba tôi mà lo lắng như vậy, cảm ơn anh!” lời nói tự đáy lòng của nàng, đem ảnh chụp cẩn thận nhét vào ba lô, ngẩng đầu nhìn đến Thiếu Đằng chính là đang nhìn chăm chăm mình, như là nói ra suy nghĩ của mình.

“Mân Mân, còn nhớ rõ lần trước chúng ta ở trong này nói một lần nữa bắt đầu chuyện sao? anh nghĩ.....” Hắn trong ánh mắt lóe ra tia hy vọng hoang mang.

Biết hắn muốn nói gì, nàng vội vàng nói, “Anh vẫn là đem việc kia quên đi, coi như chuyện gì cũng không có phát sinh quá, tôi hiện tại đã có đối tượng kết giao.”

“Phải không? anh chỉ biết em giống như một cô gái vĩ đại, khẳng định có không ít người theo đuổi.” ánh mắt hắn đảo mắt âm thầm đi xuống, “Anh đúng là vẫn còn chậm từng bước. Chẳng lẽ chúng ta đời này nhất định không được sao?”

“Thiếu Đằng, anh không cần như vậy.” Nàng vô lực nói xong, trong giọng nói thương cảm của Thiếu Đằng như là đã chui vào lòng của nàng, ép tới nàng không thở nổi. “Chúng ta về sau vẫn là bạn bè, cũng có thể giống thế này uống trà nói chuyện phiếm, như vậy không tốt sao? Huống chi anh đã có Ngải Phù, nói thật, em họ của tôi mặc dù tính tình có hơi đại tiểu thư, nhưng là nó ít nhất đối với anh là toàn tâm toàn ý.....”

“Toàn tâm toàn ý?” Thiếu Đằng như là nghe được cái gì thật buồn cười, cười khổ lắc đầu, “cô ta bắt quá là xem đến gia tài của anh, anh tương lai sẽ kế thừa tập đoàn tài chính Lôi thị, cô ta căn bản là không phải thích anh. Nếu ngày nào đó tập đoàn Lôi thị đóng cửa, cô ta khẳng định là người đầu tiên trở mặt với anh.....”

Thiếu Đằng trong lời nói như là muốn nói ra điều gì, hắn nếu đem Ngải Phù nắm rõ, chẳng lẽ nói.....

Nàng vừa nghĩ đến cái khả năng kia, chợt nghe Thiếu Đằng nhẹ giọng nói, “Mân Mân, em không cần lo lắng cùng anh thấy mặt người quen ở một nơi, bởi vì anh ở tới nơi này lúc trước, đã đi đến Lăng trạch, trước mặt chú thím em đã giải trừ hôn sự, anh đã bồi thường bọn họ nhiều tiền.”

Hắn quả nhiên cùng Ngải Phù giải trừ hôn ước , nhớ rõ lần trước hắn nói trong nhà tạo áp lực, chỉ có thể kiên trì đến sau khi kế thừa tập đoàn tài chính Lôi thị , lại như thế nào sẽ đột nhiên hạ quyết định này. Còn có phụ thân hắn không có khả năng dễ dàng đồng ý giải trừ chuyện hôn ước làm ăn này được.

Như là nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt của nàng, hắn chậm rãi giải thích,“Lần đó tên vệ sĩ đó gạt anh trở về, cha đem nhốt anh ở trong phòng không cho phép anh đi ra ngoài, anh tuyệt thực kháng nghị suốt một thời gian, cuối cùng cha anh rốt cục đáp ứng thỉnh cầu này.”

Nàng vẫn nghĩ đến Thiếu Đằng tính tình ôn hòa, phụ thân lừa hắn trở về, hắn nhiều lắm là không thể nề hà, lại không nghĩ rằng hắn sẽ như vậy mà mãnh liệt phản kháng, là điều nàng chưa từng nghĩ tới .

“Mân Mân, em hắn là biết, anh làm điều này là toàn vì em.” Thiếu Đằng thâm tình dừng ở nàng, một tay cầm tay nàng đặt ở trên bàn,“Chúng ta một lần nữa bắt đầu được không? em nghỉ làm việc, anh giúp em ở công ty an bài một chức vụ, tuyệt đối là lương cùng đãi ngộ cao. Chỉ cần em theo anh ở cùng một chỗ, em nói yêu cầu gì anh đều đáp ứng.”

Như vậy Lôi Thiếu Đằng tựa hồ trở nên làm cho nàng có chút không biết , nàng biết hắn là thiệt tình thích nàng, nhưng là hiện tại nàng sớm nhìn thấu chính mình đối hắn không còn có cảm giác.

Nàng dùng sức một chút rút tay ra khỏi lòng bàn tay hắn, cầm lấy ba lô, đứng lên,“Thiếu Đằng, thực xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thể đáp ứng anh, tôi đi trước.”

“Mân Mân –” Hắn muốn kéo nàng, lại bị nàng nhanh hơn lấy tốc độ đứng lên , đẩy ghế dựa chạy như điên ra khỏi quán cà phê.

Xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, nhìn chằm chằm cái thân ảnh kia chạy giống như chạy nạn, Lôi Thiếu Đằng cô đơn một chút ngồi vào ghế trên, hắn thật sự làm cho nàng chán ghét như vậy sao? Vì muốn đem lại cho nàng niềm vui, hắn lần lượt mạo hiểm không sợ bị phát hiện mà đi tìm manh mối trong thư phòng của phụ thân Ngải Phù, hắn làm chuyện này đó để đối lấy chính là việc báo đáp như vậy sao?

Không, không để ý tới Mân Mân như thế nào đối hắn, hắn thích, tâm hắn sẽ không thay đổi, hắn cố gắng sẽ lại có được lòng nàng.

Hắn gọi bồi bàn tính tiền, đi rồi một hồi, quán cà phê liền vọt vào đến một thân ảnh, nàng thả tiêm té giày cao gót, ở quán cà phê đi qua đi lại, như là đang tìm tìm người nào, hành động kì quái này lập tức bị quản lý chú ý.

“Tiểu thư, xin hỏi có thể giúp gì cho cô?”

“Không liên quan chuyện của anh.” Lãng Ngải Phù tức giận nhìn đối phương liếc mắt một cái, oán hận thẳng dặm chân, cô ta vừa mới nhận được điện thoại của người bạn nói là ở quán cà phê nhìn thấy Thiếu Đằng, hơn nữa người ngồi đối diện chính là chị họ của cô ta.cô ta vừa nghe đến tin tức này, lập tức lái xe chạy lại đây, lại vẫn là chậm một bước.

Đáng giận! Đáng giận! Lãng Mân Huyền, không thể tưởng được cô rời khỏi Lãng trạch liền âm thầm câu dẫn Thiếu Đằng, còn giựt giấy Thiếu Đằng cùng ta giải trừ hôn ước, cô chờ xem, ta sẽ cho cô nhìn một cái, cho cô biết ta Lãng Ngải Phù cũng không phải là dễ khi dễ .

Chương 169: Ý tưởng thoát khỏi

Chạy ra xa quán cà phê, nàng mới ngừng lại được, Thiếu Đằng vì nàng mà làm những chuyện như vậy,tất cả mọi việc nàng đều ghi tạc trong lòng, cần phải như thế này, miễn cưỡng cùng hắn cùng một chỗ, nàng vô luận là như thế nào cũng không thể làm được, vẫn là chờ về sau có cơ hội sẽ báo đáp hắn.

Nàng dọc theo lối đi bộ bên đường chậm rãi đi về phía trước, nhớ tới Thiếu Đằng đưa ra lời từ hôn, Ngải Phù khẳng định là không thể chấp nhận sự thật này. Mấy năm nay ở tại Lãng trạch, mưa dầm thấm đất, nàng cũng nhìn ra Ngải Phù đối với Thiếu Đằng là tình cảm không có thích hoặc yêu, mà là tham gia sản của Thiếu Đằng.

Đi ở ngã tư đường, bộ dáng tay bó thạch cao vẫn là khiến cho người qua đường liên tiếp chú ý tới, nàng không khỏi cước bộ nhanh hơn, tính tìm một chỗ ít người hơn rồi bắt tắc xi.

Chuyển quá góc đường, một chiếc xe thể thao theo phía sau chạy lại, chậm rãi ngừng lại ở bên cạnh nàng, hé ra kiết ngạo mặt không kèm chế được tìm hiểu xe .“Mân Huyền –”

Nàng kinh ngạc một chút, nhìn đến thân ảnh trong xe thể thao, trên mặt lập tức nổi lên vẻ thản nhiên tươi cười.“Quý Dương, thật tốt, ở nơi này cũng gặp được anh.”

Quý Dương một tay ở cửa xe, vẻ mặt thú vị,“Em không phải hẳn là ở bệnh viện sao? Như thế nào chạy đến nơi này ? Sẽ không phải là không chịu được tiểu tử Lạc kia, vụng trộm chạy đến.....”

Quý Dương là bạn bè của Doãn Lạc Hàn, nàng một mình ra ngoài chuyện này nếu lọt vào tai tên kia ..... Nàng không muốn nghĩ thêm nữa, cả kinh vội vàng xua tay,“Không phải, không phải, Quý Dương, anh không cần đoán, tôi là có việc đi gặp một người bạn, hiện tại đang định về bệnh viện.”

Quý Dương nhẹ cười thở thản nhiên,”Mân Huyền, em không cần khẩn trương, tôi chỉ là đùa em một chút, sẽ không đem chuyện hôm nay tôi gặp em tiết lộ cho Lạc biết. Vừa vặn tôi cũng không có việc, thuận tiện đưa em đi một đoạn.”

Nói xong , hần lập tức xuống xe, mở cửa xe làm cái tư thế thỉnh mời.

“Được rồi, phiền toái anh .” Quý Dương phong độ làm cho nàng không thể cự tuyệt, lấy một nụ cười ôn hòa , tiện dãi ngồi vào bên trong xe.

Quý Dương đóng cửa xe lại, xoay quá, bắt cần dờn trên mặt xuất hiện một chút nghiêm túc thần sắc,“Mân Huyền, em tin tưởng sao? Tuy rằng tôi cùng Lạc là bạn bè nhiều năm, chuyện của em và Lạc tôi đã biết, tôi là tuyệt đối đứng về phía em.”

Quý Dương như thế nào đột nhiên cùng nàng nói về chuyện này. Nàng bị lời nói bất thành linh của hần thấy có điểm mờ mịt, nhất thời không biết nên nói cái gì tiếp.

Quý Dương chậm rãi chuyển động xe, hần chuyên chú nhìn chằm chằm trước mặt, ngữ khí có ít chính sắc.“chuyện của hai người trong lúc đó tôi đã đại khái hiểu một ít, tiểu tử Lạc kia thật sự đã làm có chút quá phận.”

Không biết có phải Quý Dương cố ý thử nàng, vẫn là hần thiệt tình nói, nàng không dám mạo hiểm tùy tiện ở trước mặt hần nhắc tới sự bất mãn của nàng đối với Doãn Lạc Hàn, chính là nhợt nhạt cười cười.

Không có nghe đến thanh âm của nàng , Quý Dương xoay qua xem nàng, rất nhanh liền nhìn ra lòng của nàng,“Mân Huyền, em không tin tôi?”

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, hầy còn trầm mặc .

Quý Dương lơ dềnh nhún nhún vai, có thâm ý nhìn nàng một cái,“Mân Huyền, cứ việc tôi và em trong lúc đó nhận thức thời gian thực tốt, nhưng theo quan sát của tôi xem ra, em là một người độc lập lại có chủ kiến, không giống như là loại tính cách nhần nhục chịu đựng này. Tôi không tin, em tính vẫn gặt Chỉ Dao, lúc nào cũng chịu được áy náy tra tấn.....”

Nàng cúi đầu nhìn cánh tay bó thạch cao của nhìn chính mình, Quý Dương nói đúng vậy, nàng cũng tưởng phản kháng, cũng từng thử muốn thoát khỏi cái loại tình phụ bị người ta khinh thường này.

Kết quả sao? Sẽ chỉ làm cho chính mình càng thêm nhận rõ một chuyện, hần là tổng tài của một tập đoàn tài chính, lại có được tâm tư cùng thủ đoạn sâu không lường được, mà nàng bất quá là người không tiền không thế, mới là sinh viên ra ngoài xã hội, nàng căn bản không phải đối thủ của hần, phản kháng kết quả chính là làm cho chính mình biến thành chắt vật như bây giờ.

Quên đi, nàng mệt mỏi, không nghĩ phản kháng , lại càng không nghĩ lại nghe được hần lấy chuyện cô nhi viện đến uy hiếp nàng.

Nàng vì liêm hạ đôi mắt, thông thả mở miệng,“Tôi cho rằng nếu này đã muốn là sự thật , hiện tại cũng không có biện pháp, chẳng chờ thời gian còn lại chậm rãi đi qua, dù sao cô nhi viện.....”

“Chuyện cô nhi viện em không cần lo lắng, tôi có biện pháp giúp em giải quyết.” âm điệu trong giọng nói của Quý Dương tự tin tràn đầy, ngón tay thanh thần ở tay lái.

“Thực..... Thật vậy chăng?” Nàng lẳng lẳng hỏi , trong ánh mắt để lộ ra thần thái hy vọng, cùng Quý Dương nói chuyện với nhau nửa ngày, nghe ngữ khí của hắn cùng vẻ mặt không giống như là lừa nàng, hắn là thiệt tình nghĩ cho nàng. Ý thức được chuyện này thật, tế bào toàn thân nàng lập tức đều hưng phấn sinh động lên. Chỉ cần giải quyết chuyện cô nhi viện, ba ba ký khoản nợ kia nàng sẽ nghĩ mọi biện pháp để kiếm tiền.

“Mân Huyền, em là một cô gái tốt, tôi không nghĩ sẽ nhìn em bị hủy ở trong tay Lạc, tiểu tử kia hiện tại bị thù hận che mắt .....”

Quý Dương như là đang hăm ở trong thế giới của chính mình, một bên lái xe một bên lăm bằm lầu bầu cái gì, nàng chỉ nghe đến nửa câu sau, vội vàng hỏi,“Cái gì thù hận? Quý Dương, anh là không phải nghĩ sai rồi, tôi cùng Doãn Lạc Hàn trước kia không biết.....”

“Thật có lỗi, tôi nói lỡ lời.” Quý Dương như là trong giây lát thấy mình nói lỡ miệng, trên mặt xẹt qua một chút mất tự nhiên, thanh thanh yết hầu, chuyển nhanh đề tài,“Em hãy chờ tin tức của tôi.”

“Nhưng là, thật sự có thể chứ? Tôi cùng hắn ký hiệp ước kia.....” Nàng do dự không chừng, cho dù chuyện cô nhi viện được giải quyết , khoản nợ kia nàng có biện pháp, nhưng còn cái giấy hiệp ước kia.

“Àn, tôi biết, vài chuyện không thể giải quyết nhanh, chỉ có thể từ từ sẽ đến.” Quý Dương thấp giọng đáp lời, hắn nhíu mày , nhìn ra được hắn cũng hiểu được vài chuyện này thực khó giải quyết.

“Không quan hệ, Quý Dương, tóm lại tôi muốn cảm ơn anh, mặc kệ anh có thể hay không giúp tôi giải quyết.” Nàng thoải mái cười cười, Quý Dương có thể có này đó muốn giúp nàng như vậy đủ rồi, về phần kết quả nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn. Quý Dương nếu âm thầm giúp nàng giải quyết chuyện đất của cô nhi viện, như vậy bị Doãn Lạc Hàn biết, thế tất sẽ phá hư tình bạn thâm tình của bọn họ , nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ cảm thấy thực khó xử.

Quý Dương như là không có nghe đến lời của nàng, trên mặt hiện ra bộ dáng tự hỏi, thì thào tự nói ,“Tôi ngày hôm qua buổi chiều đi công tác, hôm nay vừa trở về, tôi ở điện thoại nghe Lạc nhắc tới hắn muốn đi Hàn Quốc.....”

78. Chương 170 - 171

Chương 170: Phát hiện hận ý

“Tôi cũng nghe nói, hình như là muốn đi một tuần, phụ thân của Kim Chính Vũ nóng lòng cùng với hắn trao đổi chuyện tiếp tục hợp tác.....” Nàng nói ra sự hiểu biết tình huống của chính mình.

“Ngô.....” Quý Dương có chút đăm chiêu, lập tức lộ ra vẻ mặt thư giãn tươi cười,“Tôi có biện pháp.”

Không biết biện pháp theo như lời của Quý Dương là cái gì, nàng có bao nhiêu câu hỏi, hết thấy thuận theo tự nhiên đi. Nhìn nhìn ngoài cửa sổ, xe đã gần vào tới cổng bệnh viện.

Mở cửa xe cho nàng, Quý Dương vẻ mặt thoải mái mà đứng ở trước mặt nàng,“Mân Huyền, tôi sẽ chỉ đưa em đến đây.”

“Àn, Quý Dương, hôm nay phiền toái anh , cũng cảm ơn anh có thể ra tay giúp tôi.” Nàng lộ ra khuôn mặt tươi cười, trong giọng nói tràn ngập lòng biết ơn chân thành.

“Em không cần cảm tạ tôi.” Quý Dương nhướng khởi mi,“Chuyện này là Lạc làm sai , làm bạn thân của hắn, tôi có trách nhiệm đem sai lầm này sửa lại cho đúng, tuyệt không thể làm cho tiểu tử kia mắc thêm lỗi lầm nào nữa.”

Nàng cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, thiết tưởng giá như Quý Dương xuất hiện sớm hơn, nàng cũng sẽ không ký giấy hiệp ước làm tình phụ kia, như vậy hiện tại nàng khẳng định sẽ bình yên vô sự bắt đầu vào đi làm ở tạp chí, lúc đó chính mình cũng sẽ có một cuộc sống khác.

“Em vào đi, Mân Huyền, tôi còn phải về công ty xử lý một ít công việc, tôi đi trước.” Quý Dương vội vã nói xong, chạy nhanh chui vào trong xe, xe thể thao rất nhanh đã rời đi.

Nàng theo cửa đại sảnh bệnh viện đi vào, trở lại phòng đã là chạng vạng tối , nàng ném qua bữa tối hộ sĩ đưa tới, nhìn trên bàn trà chiếc máy tính bản, liên tưởng đến chuyện hoa hồng đêm qua, không nghĩ lại sẽ sinh ra sự tình gì, chạy nhanh đem máy tính bản dấu đi.

Đột nhiên cảm thấy toàn thân không thoải mái, nghĩ đến bản thân đã một tuần không tắm rửa . Nàng quyết định tắm nước ấm, nếu Chỉ Dao ở đây thì tốt rồi, nàng có thể giúp chính mình, bất quá hiện tại đã tối, Chỉ Dao là không có khả năng lại đây , vẫn là kêu hộ sĩ lại đây giúp đỡ.

Nàng tìm một bộ quần áo tốt, ấn hạ cái nút ở giữa sofa, không đến ba phút, một hộ sĩ đã tới đây .“Tiểu thư, xin hỏi có gì cần hỗ trợ ?”

“Tôi nghĩ tắm rửa một cái, phiền toái chị giúp tôi cởi quần áo một chút.” Mân Huyền theo sofa đứng lên, chậm rãi đi hướng phòng tắm, lần trước tắm rửa là Tiểu Nhu giúp nàng cởi đồ, lần này nàng có vẻ thực thông dong.

“Được” Người hộ sĩ kia sáng khoái đáp lời, đi theo Mân Huyền vào phòng tắm.hộ lý phòng bệnh ở tầng sáu đối với bệnh nhân từng phòng đều thực sự hiểu biết cụ thể, hộ lý này đương nhiên biết rõ ràng bệnh nhân này bị thương ở cánh tay, hành vi có chút không tiện.

Hộ sĩ giúp nàng cởi quần áo,sau muốn giúp nàng tắm rửa, nàng bối rối, khách khí hướng đối phương nói,“Tôi tự mình tắm được rồi, không phiền toái chị , chị đi ra ngoài đi.”

Nàng ngồi vào bồn tắm lớn, gần một tiếng đồng hồ, dùng một bàn tay cố sức tẩy xong rồi tắm, lau khô người, nàng bất đắc dĩ phát hiện trừ bỏ đồng quần áo bị thay ra, còn quần áo để thay chưa có cầm vào.

Nàng đưa mắt không thấy quần áo của chính mình, dù sao trong phòng cũng có một mình nàng, như vậy mà đi ra ngoài cũng không quan trọng, không có gì băn khoăn đi ra cửa phòng tắm, đi tới sofa cầm lấy quần áo.

Nhìn nhìn cái nút ở giữa sofa kia, do dự một chút, vẫn là không cần phiền toái hộ sĩ , chính mình dùng thêm một bàn chút lực của một bàn tay vẫn là mặc được. Nghĩ như vậy , nàng trước mang quần lót, tái mặc vào nội y, một bàn tay dừng đến phía sau nút thắt, kết quả chiến đấu hăng hái nửa ngày, chính mình cố hết sức không thôi, vẫn là không có thể được.

Phút chốc, một bàn tay tiến đến phía sau lưng, thực nhẹ nhàng liền giúp nàng cài, là người hộ sĩ kia đi, nàng quay đầu, vừa định nói tiếng cảm ơn, hé ra khuôn mặt tuần mỹ tà tứ không hề báo động trước va chạm với ánh mắt của nàng.

Là tên Doãn Lạc Hàn kia..... Dĩ vãng hẳn luôn nửa đêm mới lại đây, hôm nay như thế nào lại khác thường như vậy, hiện tại cứ tới đây , nàng đồ rút khẩu khí, theo bản năng bảo vệ ngực, xoay người sang chỗ khác, cuống quýt cầm lấy chiếc áo rộng thùng thình.

“Tôi giúp em mặc, như thế nào ngay cả câu cảm ơn đều không có.” tiếng nói của hắn chậm rãi theo phía sau vang lên.

Nàng cắn môi, hận hắn đều không kịp, căn bản không thể nói ra từ này, nóng vội muốn mặc quần áo, khả năng càng nhanh lại càng loạn, hơn nữa một bàn tay mặc thực khó khăn, bộ quần áo ở cánh tay phải, theo sau lưng rơi xuống.

Nàng gấp đến độ thiếu chút nữa toát mồ hôi, hẳn lặng yên không một tiếng động chạy đến trước mặt nàng, đại lực đẩy tay nàng ra , lưu loát giúp nàng thay .

“Tôi vừa nói gì em không có nghe?”đôi mắt hắn u ám híp lại , lộ ra vài phần không hồn giận.“Nói chuyện!”

Nàng cúi đầu cắn chặt môi, cảm ơn hai chữ tối nghĩa này không thể phun ra, ngược lại nhẹ giọng nói ra bốn chữ,“Phiền toái anh .”

“Lăng Mân Huyền, tôi biết em trong lòng hận tôi.” Hắn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm mặt nàng buông xuống, hơi thở đột nhiên tới gần, bàn tay to nâng lên của nàng càng dưới.“Cho nên em không nghĩ nói câu cảm ơn này, đúng không?”

Hắn làm nhiều chuyện tàn nhẫn như vậy, chẳng lẽ còn hy vọng nàng cảm kích hắn. Nàng nội tâm lớn tiếng bác bỏ, nhưng mặt bộ biểu tình che dấu thiên y vô phùng, chậm rãi buông ra cắn môi, thanh âm bình thản trả lời, “Không có, tôi không có nghĩ như vậy.”

Đôi mắt sâu thẳm của hắn trói chặt ở trên mặt, lạnh lùng khuôn mặt nháy mắt thần sắc phức tạp, một loại cảm giác vô lực chợt lóe qua, đáng giận! Hắn thế nhưng bắt đầu để ý đến cái nhìn của nữ nhân này đối với chính mình.

Việc nàng che dấu vô cùng tốt, nhưng là hắn vẫn là có thể theo đó nắm bắt được, bắt giữ đến việc ngẫu nhiên lơ đãng toát ra hận ý của nàng.

Nàng hận hắn, hắn biết, theo như hắn đã quyết định sự thống khổ và thù hận của hắn toàn bộ phát tiết trên người nàng, hắn đã dự đoán được thái độ của nàng sẽ đối với hắn là dạng gì, mà hắn cho tới bây giờ ý nghĩ trong nội tâm cũng không để ý đến công cụ báo thù.

Chương 171: Đánh mất tôn nghiêm

Thấy hắn một hồi lâu không nói gì, nàng cước bộ chạy tới hướng sô pha, nhẹ giọng nói xong, “Thật có lỗi, tôi vừa uống thuốc, đi ngủ trước.”

Buổi chiều hộ sĩ đã đưa chăn tới đặt một bên ở trên sô pha, nàng xoay thất lưng, dùng một bàn tay sửa sang lại chăn, đột nhiên cổ tay bị hắn dùng lực kiềm chế, hơi thở âm hàn nguy hiểm lập tức tới gần.

“Em đang lảng tránh tôi.”

Hắn trong mắt lệ khí hiện ra, nhìn thấy hắn có chút căm tức. Hắn nếu thích giường ngủ nơi này, như vậy khiến cho hắn hài lòng, nàng sẽ ngủ tại sô pha.

Chẳng lẽ như vậy cũng làm Doãn đại tổng tài hắn mất hứng? Ở trong này nàng là bệnh nhân, nàng đã muốn lui đến tình trạng này, rốt cuộc còn muốn làm như thế nào, hắn mới có thể vừa lòng.

Nàng che dấu đi cảm xúc trong mắt, tiếng nói bình thản, “Không có, tôi không có lảng tránh anh, tôi chỉ là muốn anh một người ngủ giường lớn sẽ có vẻ thoải mái chút.”

“Chết tiệt, thu hồi những lời dối trá này của em lại, em không phải thích phản bác tôi sao? Như thế nào không nói?” Hắn phiền toái muốn phát cuồng, hắn không biết chuyện gì xảy ra với chính mình, vì cái gì mà mấy ngày qua nàng càng dụ dỗ, hắn lại càng phiền toái, nàng mặc dù gần trong gang tấc, nhưng cảm giác giống như là xa không thể thành, vô hình trung nàng tựa hồ thối lui khiến hắn không thể chạm đến, cùng nắm trong tay một khác tầng không gian.

Nàng tiếp tục cúi đầu không nói gì, nói càng nhiều sai cũng lại càng nhiều, đơn giản bảo trì im lặng, hắn sẽ không thể thấy tất xấu gì, cũng liền không thể nào phát hỏa.

Quả nhiên, không quá vài phần chung, hắn liền buông lỏng bàn tay bị kiềm chế lực đạo ra, nhìn cổ tay bị hắn cầm chậm rãi buông ra, nàng không hiểu cảm giác được giờ khắc này nội tâm hắn giống như có một loại cảm giác thật vô lực thất bại.

Sẽ sao? Hắn là không chỗ nào không là ác ma, không có chuyện bất thành (hắn bạn bất thành chuyện), hắn cũng sẽ biểu lộ loại này yếu ớt một mặt sao? Nàng nghĩ đến nhiều lắm đi. Nàng tự giấu cười, cúi đầu đi hướng giường lớn, dựa theo ý tứ của hắn không thể ngủ ở sô pha này được rồi.

Nàng yên lặng nằm lên trên giường, thân ảnh cao lớn đã đi vào phòng tắm, nàng nhắm mắt lại, nghe âm thanh ào ào của dòng nước, căn bản ngủ không được.

Cứ việc nghĩ đến là hắn cam đoan tại đây nội trong ba tuần nội sẽ không làm gì chính mình, khả năng vẫn là còn có loại cảm giác hoảng sợ, rất nhanh ngồi dậy, chạy hướng sô pha cầm lấy cái chăn kia. Nắm chặt thời gian hắn đi ra, đem chăn kia ném đến trên giường, sau đó chính mình tái chui vào.

Nắm mắt lại, một người nằm trong chăn, nàng rốt cục cũng cảm giác được an toàn, chậm rãi chìm vào giấc ngủ mơ.

Khuôn mặt tuấn tú để dòng nước tùy ý cọ rửa, hấn ở đó do dự, chính mình rốt cuộc muốn hay không tuân thủ, tối hôm qua chính mồm đã nói ra, hấn sẽ không cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân bị thương, chết tiệt, hấn hiện tại hối hận .

Nhìn đến nàng ở sửa sang lại chăn, tính ngủ ở sô pha, hấn giận không thể át, bước đi đi qua bắt lấy cổ tay nàng. Làm nàng chuyển hướng đến chính mình, hấn cảm thấy được mùi hương thân nhiên thơm mát sau trận tắm rửa, tối hôm qua cổ kia không thể chống lại khô nóng lại một lần chui ra, thân thể nháy mắt có phản ứng.

Dòng nước theo cương nghị cầm, lan tràn ở trong ngực to lớn, tái hoạt hướng vân da rõ ràng rắn chắc cơ bụng, suốt đến nửa giờ tắm nước lạnh, trong cơ thể dục hỏa rốt cục cũng dần dần hủy diệt, hấn cầm lấy khăn tắm màu trắng, tùy tay tắt điện.

Hướng tắm xong, hấn một bên sát thấp phát, vừa đi ra phòng tắm, nhìn đến kiều mặt đang ngủ say trên giường lớn, cười nhạo một tiếng, nữ nhân này ngủ thật là nhanh, không chút để ý chuyển hướng tắm mát lơ đãng sang nơi khác lại quay lại.

Hấn phát hiện cái nữ nhân kia thể nhưng lại bắt đầu ngoạn đa dạng, cùng với hấn tách ra ngủ một cái chăn khác. Hấn là mãnh thú hồng thủy, như vậy làm cho nàng khẩn cấp, e sợ tránh không kịp?

Đáng giận! Hấn nắm chặt khởi sát ôn phát khăn mặt, bước nhanh đi một bên hướng nàng ngủ trên giường, bàn tay to vung lên. “Nữ nhân, theo tôi đứng lên!”

Chăn trên người nàng lập tức bị xốc lên , ban đêm rét lạnh dòng khí chui thẳng tiến vào trong thân thể, nàng mới vừa ngủ say tỉnh lại, còn không có muốn làm rõ ràng tình trạng, chậm rãi ngồi dậy.

Lông mi chớp chớp vừa tỉnh nồng đậm buồn ngủ, cổ áo theo động tác ngồi dậy mà rộng mở, đường cong duyên dáng trên cổ, làn da mềm mịn như sữa bóng loáng phụ trợ đôi môi hé mở hồng nhuận, giống như một viên anh đào mềm mại ướt át cùng đợi cướp lấy.

Nàng buồn ngủ mơ hồ kiều thái, thoáng chốc gây ra cho hấn vừa mới áp chế đi dục hỏa, hấn tự chủ không chế một chút được cổ kia lại nhảy lên khô nóng, lung tung đưa khăn mặt tay nhét vào trong tay nàng, khàn khàn tiếng nói. “Giúp tôi lau tóc.”

“Nga.” Nàng xoa nhẹ hạ ánh mắt buồn ngủ, mơ hồ đáp ứng , nhìn thân ảnh cao lớn của hấn ngồi ở mép giường , nàng nửa quỳ bắt đầu lau tóc cho hấn.

Động tác của nàng mềm nhẹ mà thông thả, như là mới trước đây mẫu thân rất ôn nhu khi giúp hấn sát tóc, hấn không tự giác nhắm mắt lại, một lát sau, hấn nghe được tiếng nói nhẹ nhàng của nàng ở sau tai truyền đến.

“Lau tốt lắm.” Theo sau khăn mặt kia lại tới trong tay của hấn, phía sau truyền đến thanh âm nàng chui vào chăn.

Này nữ nhân càng ngày càng lớn mật, xem ra gần nhất hấn rất dung túng nàng , hấn cần rằng phút chốc xoay người, bàn tay to túm trụ cái chăn kia, tùy tay vãi ra giường lớn.

Nàng mở lớn ánh mắt, không rõ cho nên nhìn hấn, nàng đã muốn dựa theo hấn nói ,lau tóc cho hấn rất tốt không phải sao? Vì cái gì mà tung chăn của nàng?

Hấn gọi lên lạc thần, nghiêng răng nghiêng lợi mệnh lệnh , “Em là tình phụ tôi dùng để làm ấm giường , chăn của tôi rất lạnh, em lập tức ngủ thẳng nơi nào đây. Từ giờ trở đi, tôi mỗi đêm trên giường, em phải tự giác nằm ở bên trong.”

Hấn đem chính mình trở thành cái gì , một cái công cụ làm ấm giường hèn mọn dẽ tiện? Nàng gương mặt biểu tình chột ngưng lại, một câu cũng nói không nên lời, nồng đậm khuất nhục nảy lên trong lòng, nguyên lai hấn là như vậy xem chính mình , ở trước mặt hấn nàng ngay cả tôn nghiêm tối thiểu đều đánh mất .

Nước mắt không chế không được bịt kín hốc mắt, nàng gục đầu xuống máy móc xốc chăn bên cạnh, chậm rãi chui vào. Không, nàng không thể khóc, nàng tuyệt sẽ không khóc ở trước mặt tên ma quỷ này, cần mỗi ngân nha nước mắt bị khắc chế tự bức lui trở về.

Thân hình rắn chắc nằm đến bên sườn thân thể của nàng, nàng gắt gao nhắm mắt lại, tay phải gắt gao gác lại ở trước ngực , đủ, nàng chịu đủ này đó, nếu muốn thoát khỏi hắn, hiện tại duy nhất hy vọng toàn ký thác ở trên người Quý Dương .

79. Chương 172 - 173

Chương 172: Trêu chọc khuấy nhục

Sáng sớm, nàng là bị tiếng chuông di động đánh thức , cẩn thận nghe như là di động của chính mình phát ra , nàng mở to mắt vừa thấy đồng hồ treo trên tường, vừa mới quá sáu giờ, ai mới sáng sớm đã gọi điện thoại cho nàng.

Bên cạnh Doãn Lạc Hàn nhú mào một chút, như là bị điện thoại đánh thức , nàng cuống quýt dài cánh tay cầm lấy lấy di động trên tủ đầu giường, cổ không hơn xem màn hình hiển thị liền tiếp nghe.

“Mân Mân, tôi chuẩn bị đăng ký .” tiếng nói của Kim Chính Vũ truyền vào màng tai.

“Ngô.....” Nàng nói quanh co, nhẹ nhàng xuống giường, ôm di động chạy tới ban công nghe tiếp.

“Mân Mân, em là không phải còn ngủ, thực xin lỗi, đã đánh thức em . Tôi cứ nghĩ đến phải rời khỏi em hai tuần, là thống khổ lắm rồi, thực luyện tiếc cùng em rời ra, cho nên tôi không chế không được gọi điện thoại cho em. Ân..... Thực không nghĩ trở về.....” Kim Chính Vũ thở dài một tiếng, nghe lỗ tai rõ ràng mang theo vẻ trầm trọng bị thương.

Thực là tiểu tử này không có biện pháp, nàng mím môi lộ ra sự ngọt ngào tươi cười, tiếng nói cũng hàm chứa cười,“Chính Vũ, cậu lần này trở về phải nói chuyện thật nhiều với trưởng bối, tin tưởng tôi, hai tuần rất nhanh sẽ đi qua. Tôi về sau còn có thể mỗi ngày đều gửi thư cho cậu, có thể như vậy đi?”

“Ân..... Được rồi, nhất định phải gửi thư nha –” Kim Chính Vũ kéo dài quá thanh âm, nghe lên vẫn là có điểm không nghĩ trở về.

Lúc này, nàng nghe được microphone truyền đến một thanh âm nhẹ nhàng thúc giục hành khách đăng ký “Cứ như vậy nói sẽ lâu, cậu chạy nhanh đăng ký đi. Buổi tối lại nói chuyện tiếp.....”

Thật vất vả an ủi Kim Chính Vũ, nàng thu lại máy, quay người lại, thân hình cường tráng mặc áo khoác dựa ban công ở cửa sổ sát đất, một đôi mắt u ám quý dị đang chăm chăm nhìn nàng.

“Tôi vừa nghe điện thoại, thật có lỗi, đã đánh thức anh.” Nàng nhanh giải thích, nắm chặt di động, cúi đầu đi qua bên cạnh hắn.

Nàng di động hai chân, mới vừa đi vài bước, phía sau truyền đến tiếng nói bình tĩnh của hắn,“Ai điện thoại?”

Hắn khi nào thì tỉnh , đứng ở phía sau nàng đã bao lâu, hắn nghe được cái gì? Rốt cuộc là nói thật, vẫn là có lệ đi qua. Người này thành phủ quá sâu, có lẽ hắn đã sớm biết đối phương là ai, như vậy hỏi là đang thử nàng. Hắn cũng từng nói qua không thích lừa gạt, như vậy nàng nên trả lời thế nào.

Nàng rất nhanh, lo lắng vài giây, cắn cắn môi, quyết định nói một lần,“Là Kim Chính Vũ.”

Trong không khí đột nhiên đã không có thanh âm, nàng đưa lưng về phía hắn, không thể nhìn đến vẻ mặt của hắn, chỉ nghe đến một trận thấp ồm tiếng bước chân hướng tới gần chính mình, tâm một chút truyền đến giữa không trung, nàng nói lỡ lời, chọc giận hắn sao?

Lần này hắn lại sẽ trừng phạt nàng như thế nào? Toàn thân mỗi một căn bản mỗi một dây thần kinh thoáng chốc căng thẳng, nàng muốn né ra, khả hai chân giống như bị một loại lực lượng thần bí giữ lại, như thế nào cũng không bước ra được.

“Câu trả lời của em cũng thật thành thực, thành thực tuân lệnh tôi cảm thấy kinh ngạc.” xoang mũi hắn phát ra một tiếng hừ lạnh, thân ảnh cao lớn âm u nháy mắt bao phủ ở trên người nàng.

Người nàng bị bàn tay cứng rắn chế trụ, tùy ý tăng thêm lực đạo.“Không thể không thừa nhận em càng ngày càng thông minh, Lăng Mân Huyền.”

Đau đớn khiến nàng muốn kêu đau, nhưng cũng quật cường nhìn xuống , một đôi mắt bình thản,thản nhiên mà đối diện hần. Nàng bắt quá nghe điện thoại kia, hơn nữa cũng đã nói lời nói thật,điều này cũng đáng làm hần sinh khí?

Nàng thề thốt phủ nhận,“Không có, tôi chỉ là nói thật mà thôi.”

Hần thẳng nhìn chằm chằm khuôn mặt nàng không hề sợ hãi mà nhu mì xinh đẹp, miệng phun ra dòng khí âm lãnh,“Em bắt đầu hiểu được né tránh sự tức giận của tôi như thế nào, kế tiếp, em là không phải tính thừa lúc tôi đi Hàn Quốc trong khoảng thời gian này nghĩ đến sự đang dạng gì,ví như em nghĩ thoát khỏi tôi –”

Tiếng nói của hần không nhanh không chậm, đầu ngón tay cứng rắn dọc theo người nàng bắt đầu giảm lực một chút, đảo mắt dừng lại ở trên chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Nàng nhanh chóng nuốt nước miếng làm bộ như nhát gan, nhẹ giọng nói nhỏ nhẹ“Sẽ không, không phải tôi đã tự tay viết ký hiệp ước ở trong tay anh sao, tôi sẽ không ngóc đến cái loại trình độ này.”

Quý Dương kế hoạch thất bại ? Bị hần biết sao? Vẫn là ngày hôm qua Quý Dương che lấp thật tốt quá, hần là bị Doãn Lạc Hàn sai, cố ý đến thử nàng. Bọn họ là bạn bè nhiều năm, Quý Dương như thế nào khả năng ở sau lưng Doãn Lạc Hàn, giúp người ngoài như nàng. Nàng sơ suất quá, như thế nào lại dễ dàng liên tin lời nói dối trá của Quý Dương.

Nàng nắm chặt tay, một loại bị trêu chọc nhục nhã dần dần hiện lên trong đầu. Quý Dương cùng Doãn Lạc Hàn là cá mè một lứa, nàng sẽ không lại tin tưởng hần nói gì, tuyệt sẽ không.

“Tốt nhất là giống như em nói như vậy.” đôi mắt hần sâu không thấy đáy hiện lên âm quyết quang mang, thu hồi uy hiếp ở trên cổ nàng, ngược lại cởi áo trên người , không kiêng nể gì lộ ra thân hình tinh tráng.

Hần muốn làm gì? Nàng rút lui từng bước, khuôn mặt nháy mắt đỏ bừng, cuống quýt chạy đi, phía sau vang lên thanh âm hần mặc quần áo.

Nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra hần tin lời nói của nàng. Hần chỉ nói muốn đi Hàn Quốc, cũng không nói hần khi nào thì đi, thật không biết khi nào thì bắt đầu có thể tránh hần một tuần.

Mặc chỉnh tề, hần không nói cùng nàng một câu nào, bước đi ra khỏi phòng.

Một lát sau, hần đem xe đi vào bãi đỗ xe của tập đoàn Đường Thịnh , trùng hợp xe của Từ Bang cũng tiến vào, hần đẩy cửa xe ra, xuống xe, Từ Bang mắt sắc thấy được thân ảnh của hần, một đường chạy chậm lại đây .

“Tổng tài, sớm.”

“Từ trợ lý, chuyên tôi muốn anh điều tra thế nào ?” Hần hai tay cầm ở túi , chậm rãi đi thông thả đi ra khỏi bãi đỗ xe. Hần cảm giác được không thích hợp, Chính Vũ xuất hiện tại bên người cái nữ nhân kia càng ngày càng thường xuyên, hần nóng lòng muốn biết chính mình đoán có phải hay không chuẩn xác .

Từ Bang trên mặt hiện ra một ít khó xử,“Tôi đã gọi điện thoại thúc giục qua, đối phương nói gần nhất bận quá, bọn họ có một vài chuyện quan trọng.....”

“Vậy đổi một chỗ khác.” Hần không kiên nhẫn nhíu lại khởi mi, nháy mắt dừng cước bộ,“Từ trợ lý, anh đi theo tôi đã bao lâu? Chẳng lẽ loại sự tình này còn muốn tôi dạy cho anh? anh đi một lần nữa tìm một chỗ có vẻ tin cậy, tiền không là vấn đề, cũng có thể đem tiền trả trước cho họ. Là việc trọng yếu là tôi muốn nhanh nhất biết kết quả, anh hiểu chưa?”

Chương 173 : Lo lắng áo cưới

“Đúng vậy, tổng tài.” Không thể tưởng được tổng tài đối với chuyện này lại vội vàng như vậy, Từ Bang cung kính hơi hạ đầu, trong lòng âm thầm nói, ngày đó người phụ trách chỉ nghe ba chữ “Doãn Lạc Hàn” này liền lập tức ngừng hết mọi việc để điều tra chuyện này.

Ngày hôm qua họ đã đem tư liệu điều tra được tới đây, hẳn dựa theo lần trước cùng phó tổng tài ước định, đem tư liệu còn nguyên vẹn giao đến, kết quả là phó tổng tài xem qua tư liệu sau, trầm tư nửa ngày, sau đó mệnh lệnh cho hắn nếu tổng tài có hỏi, hắn nên nói là họ bận quá, thoái thác đi.

Xem tổng tài một bộ vội vã muốn biết kết quả như vậy, phỏng chừng sự tình giấu diếm không được bao lâu, một ngày nào đó sẽ lộ, bất quá có phó tổng tài đằng sau, hẳn có thể yên tâm, sau cũng không có trách nhiệm gì.

Mân Huyền xoa mắt đau nhức, buông xuống máy tính bản, ở sofa nhìn vừa lên phần tư liệu, trước tiên vì tiến vào tạp chí làm mà chuẩn bị chút, hiện tại trong não đã qua bão hòa, vẫn là trước nghỉ ngơi một hồi.

Thực nhàm chán, tại đây trong phòng sắp mọc meo này một người thật là buồn, nhìn ngoài cửa sổ sáng lạn ánh dương, đi ra ngoài đi một chút, tán giải sầu cũng tốt.

Nàng chủ ý đã định, lập tức buông máy tính bản xuống, đi nặng nề ra khỏi phòng, đáp thang máy đến đại sảnh, vừa mới chuyển người muốn ngồi ở cửa và vào hoa viên đi một chút, phút chốc như là nghe được phía sau có người ở kêu tên chính mình.

“Mân Mân.....Mân Mân.....”

Nàng quay đầu vừa thấy, là Chỉ Dao, vui vẻ giơ lên khuôn mặt tươi cười, “Chỉ Dao, sao cậu lại tới đây? Kỳ thật cậu cũng có chuyện của cậu, không cần mỗi ngày đều đến với mình.”

“Không sao, Mân Mân, dù sao mình cũng không có việc gì làm cả!” Chỉ Dao khoát tay áo, lập tức quyết khởi phần thân, “Lạc ca ca lại bận, giữa trưa lại không thể theo giúp mình, cho nên mình vừa tan học bỏ chạy đến chỗ cậu nơi này. Cậu nhất định phải thu lưu mình nha.”

Nói xong, Chỉ Dao cố ý làm nũng tựa đầu tựa vào vai nàng, Mân Huyền cười cười, “Được, mình thu lưu cậu. Cậu ăn cơm chưa?”

Nàng chính là thuận miệng vừa hỏi, không nghĩ tới Chỉ Dao liên tục lắc đầu, “Còn chưa có, mình bụng rất đói, chúng ta lái xe đi ra ngoài ăn đi, không cần bảo mình ăn đồ ăn trong bệnh viện, mình không thích.”

Mân Huyền không khỏi có chút bật cười, nguyên bản nàng muốn nói bệnh viện này đồ ăn cũng không tệ lắm, nhưng lại nghĩ Chỉ Dao là người được nuông chiều từ bé, cho dù là đồ ăn bệnh viện ngon đến đâu, nàng khẳng định cũng không thích nơi này.

“Nghe lời cậu, mình trước tiên vào trong phòng đổi quần áo, cánh tay của mình không có tiện, cậu phải giúp mình.”

“Cái đó không vấn đề gì.” Chỉ Dao lập tức làm cái thủ thế ok.

Một giờ sau, các nàng ăn xong cơm, Mân Huyền nghĩ đến muốn đi đến chỗ đỗ xe, kết quả Chỉ Dao đột nhiên bị kích động đề nghị muốn đi mua sắm.

Nhất tưởng đến tác phong nhất quán của Chỉ Dao chính là đi mua sắm thấy cái nào có điểm thuận mắt là sẽ mua, tùy ý mà chi trả tiền, mà nàng ở một bên chỉ biết nhìn xem hết hồn, nghĩ vậy một chút nàng vội vàng ngăn cản Chỉ Dao, quyết định đi trên đường cái cuốn một vòng.

Một đường đi một chút dừng lại, nhìn đến một nơi không sai, bước đi vào đi dạo, Chỉ Dao cuống quýt mua sắm đại, đột nhiên thấy nhiều con vật nhỏ đặc sắc tiểu điểm, cảm giác thú bông lại thích thú, ngoạn cũng thực vui vẻ, mua thiết nhiều những con vật nhỏ đáng yêu.

Đi dạo phố, Chỉ Dao thói quen tính kéo cánh tay Mân Huyền, đột nhiên nàng quay đầu toát ra đến một cái nghi vấn. “Mân Mân, cậu có hay không ảo tưởng đến tương lai như thế nào?”

“Ân..... Tương lai a.....” Mân Huyền trừng mắt nhìn, bắt đầu còn thật sự nghĩ vấn đề này.

Bộ dạng trên mặt Chỉ Dao lộ ra khuôn mặt tươi cười, đại lực đốt đầu, “Đúng vậy, chính là tương lai cậu muốn cuộc sống thế nào, nam nhân mà cậu muốn có bộ dạng như thế nào? Còn có a, ngôi nhà cho cuộc sống của cậu, sẽ có vài đứa nhỏ, mỗi ngày cậu ở căn phòng lớn trong nhà sẽ làm cái gì.....”

Bộ dáng của Chỉ Dao hiện lên vẻ mặt khát khao, nàng nghĩ đến cũng quá xa, còn chưa có tốt nghiệp đâu, cũng đã nghĩ tới gia đình sau này, Mân Huyền thiếu chút nữa không cười ra tiếng.

Nhìn bộ dáng Mân Huyền mím môi cười trộm, Chỉ Dao tức giận, “Mân Mân, cậu không cần cười, mình là nói thôi, mình gần nhất luôn luôn nghĩ về vấn đề này, dù sao mình sẽ gả cho Lạc ca ca, chậm nhất cũng là chuyên mấy tháng về sau.”

Mân Huyền khoe môi nháy mắt cứng ngắc, phát hiện chính mình đột nhiên nghe cái tin tức đó rất cuộc cười không nổi. Đúng vậy, nàng nhiều lần nghe Chỉ Dao nhắc tới chuyện sau khi nàng tốt nghiệp sẽ cùng với Doãn Lạc Hàn cử hành hôn lễ.

Nàng ở đâu, sự nàng tồn tại là cái gì? Bất quá là làm người thứ ba bị khinh thường, không thể gặp qua tình phụ. Trên đời không hề có gió lửa tường, chuyện này không có khả năng giấu diếm bao lâu nữa, nàng thật sự không nghĩ thương tổn Chỉ Dao.

“Mân Mân, cậu xem, áo cưới kia thật đẹp, chúng ta mau đi qua nhìn xem.” Chỉ Dao hai mắt tỏa ánh sáng, chỉ vào áo cưới trong tủ kính, vẻ mặt hưng phấn.

Nàng bị Chỉ Dao lôi kéo đi vào tiệm áo cưới, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kích động của Chỉ Dao, mê luyện cước bộ nhìn bộ áo cưới trắng noãn mà lưu luyện bồi hồi.

Tượng kia trưng bày cho tinh thuần không tỳ vết màu trắng phủ kín toàn bộ tầm nhìn, tâm giống như nhanh bị một trận khó chịu. Nàng không biết chính mình là như thế nào mà đi ra khỏi tiệm áo cưới kia, lại là như thế nào bị Chỉ Dao lôi kéo đi ở trên đường cái.

Cuối cùng là trong túi Chỉ Dao phát ra tiếng chuông điện thoại tiếng, chuông dờ đi một ít lực chú ý, nàng nghe được Chỉ Dao vui vẻ hoan hô, còn không có hiểu được chuyện gì xảy ra, đã bị Chỉ Dao lôi kéo hướng bãi đỗ xe đi.

“Chỉ Dao, chúng ta đi đâu?” Ngồi trên xe, Mân Huyền ánh mắt tràn đầy mê hoặc.

Chỉ Dao đem túi đặt ở sau, xoay người vội vàng phát động xe, “Cha mẹ mình đi du lịch ở nước ngoài đã về, hiện tại vừa xuống sân bay, ca ca mình không rảnh, bảo mình đi đón, cậu theo mình cùng đi đi.”

“Mình? Mình cũng đi?” Mân Huyền ngữ khí hơi hơi kinh ngạc, nghĩ đến anh trai Chỉ Dao Giản Quân Dịch, lập tức nói, “Không cần, cậu vẫn là cho mình xuống xe, mình sẽ bắt xe trở lại bệnh viện.”

Chỉ Dao thăm oán ngấm nàng liếc mắt một cái, “Mân Mân, cậu là bằng hữu tốt nhất của mình, là chị em tốt nhất, chúng ta ở chung nhiều như vậy năm, cậu cũng chưa gặp qua cha mẹ mình. Trước kia mỗi lần mời cậu đến nhà mình làm khách, cậu đều nói bận. Hôm nay cậu có rảnh, mình nghĩ đem cậu giới thiệu cho cha mẹ mình biết.”

80. Chương 174 - 175

Chương 174: Công bằng

Nàng phủ trên trán một trường, Chỉ Dao ánh mắt oán giận xem xét nàng một trận bất đắc dĩ, ở tại Lăng trạch ba năm, đối với bệnh chung của kẻ có tiền nàng đã rất quen thuộc, không nghĩ làm cho cha mẹ Chỉ Dao cho rằng nàng kết bạn cùng Chỉ Dao là có ý đồ khác.

“Chỉ Dao, cậu xem mình hiện tại trên tay còn bó thạch cao, như vậy đi.....” Nàng xem vết thương trên cánh tay trái, hiện ra một ít xấu hổ.

Chỉ Dao như là đã sớm biết nàng sẽ nói ra lý do này, quyết giành nói trước, “Mân Mân, cậu yên tâm, cha mẹ mình đều tốt lắm, bọn họ sẽ không để ý. Lần này cậu nếu không đi, mình sẽ cần phải sinh khí nha.”

Mỗi lần đều lấy chiêu này đến hù dọa nàng, thực cô gái nhỏ này không có biện pháp, Mân Huyền hiểu rõ cười, “Được rồi, mau lái xe đi, đừng cho cha mẹ cậu phải chờ lâu.”

“Được, Mân Mân, mình chỉ biết cậu là tốt nhất.” Chỉ Dao khinh chuyển tay lái, dưới chân giẫm chân ga, xe chạy nhanh theo hướng sân bay.

Xuống xe, tâm tình của nàng vẫn là có điểm không yên. Cùng Chỉ Dao cùng nhau đi sân bay, Chỉ Dao liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai thân ảnh ở sân bay, lập tức hưng phấn mà chạy vội đi qua.

Chỉ Dao ở trước mặt cha mẹ làm nũng, miệng càng không ngừng nói tình trạng của chính mình, hai trưởng bối ánh mắt hiền lành chuyên chú nhìn nàng.

Mân Huyền đứng ở một bên, ánh mắt nhìn không được vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, hình ảnh ấm áp tốt đẹp này dừng ở nàng khi mới hơn mười tuổi năm ấy liền mất đi, cũng chỉ có thể ngẫu nhiên ở trong mộng mới có thể gặp.

Chỉ Dao rốt cục cũng nhớ tới bạn tốt, vài bước đã đi tới, kéo Mân Huyền giới thiệu cho cha mẹ của chính mình, “Đây là bạn tốt của con, Lăng Mân Huyền, con trước kia đã có nói qua với cha mẹ.”

“Bá phụ, bá mẫu, chào hai người!” Mân Huyền thản nhiên cười, lễ phép tiếp đón.

Cha mẹ Chỉ Dao tinh tế đánh giá nàng, một lát sau, mẹ Chỉ Dao vừa lòng gật đầu, bà tiến đi lên kéo người Mân Huyền, trên mặt là thần sắc hòa ái dễ gần, “Ha ha..... cháu là Lăng Mân Huyền, ta thường nghe Chỉ Dao nhắc tới cháu, vừa thấy chính là một cô gái nhu thuận, ta thực thích.”

Không nghĩ tới mẹ Chỉ Dao đối với nàng ấn tượng đầu tiên tốt như vậy, Mân Huyền trên mặt không khỏi trời lên sự vui sướng tươi cười, “Cảm ơn bá mẫu.”

“Tốt lắm, không cần đứng ngốc ra như vậy, trước đem hành lý lên xe đi.” Phụ thân Chỉ Dao cười ở một bên thúc giục, Mân Huyền nhìn về phía mấy hành lý kia, muốn đi hỗ trợ, bị cha mẹ Chỉ Dao cự tuyệt.

“Mân Huyền, tay cháu bị thương, sao có thể để cháu cầm này nọ được, ta đã người mang hành lý ở sân bay rồi.”

“Đúng vậy, Mân Mân, không cần cậu hỗ trợ, đi, chúng ta trực tiếp lên xe là được.” Chỉ Dao lôi kéo tay nàng đi ở phía trước, cha mẹ Chỉ Dao theo ở phía sau, bốn người một trước một sau lên xe.

Hành lý rất nhanh đã được chất lên phía sau xe, Chỉ Dao chạy xe ra khỏi sân bay.

Mân Huyền ngồi yên vị trí, xuyên thấu qua kính chiếu hậu phía trước hướng về hai vị trưởng bối bối đang nhắm mắt dưỡng thần, nàng biết bọn họ rất mệt mỏi, Chỉ Dao đã muốn trực tiếp lái xe về Giản trạch, vấn đề là nàng cảm thấy dạng đi làm khách này có điểm rất đường đột, nghĩ rằng trên đường sẽ xuống xe.

Nàng mấp máy môi vừa định nói chuyện, không ngờ phụ thân Chỉ Dao lại mở miệng hỏi, “Đúng rồi, Chỉ Dao, gần đây con cùng Doãn Lạc Hàn thế nào? Ta và mẹ con không ở đây, hẳn có hay không bắt nạt con?”

Chỉ Dao một bên cẩn thận lái xe, một bên kêu to phản bác, “Ba ba, ba lại muốn nói đi đâu, Lạc ca ca như thế nào có khả năng bắt nạt con, anh ấy đối với con tốt lắm.”

“Chúng ta đây an tâm.” Mẹ Chỉ Dao nói tiếp, “Ta và ba ba con lần này đi du lịch về chính là nghĩ sẽ chủ trì hôn lễ cho các con. Các con đính hôn đã nhiều năm như vậy, ta hiện tại luôn luôn quan sát Lạc Hàn, hẳn mặc dù có điểm hoa tâm, bất quá hẳn đối với con là thật không sai, cũng thực chiều con, hy vọng sau kết hôn có thể giống như con nói hẳn là một đáng nam nhi tốt.”

“con còn chưa có tốt nghiệp, hiện tại nói đến chuyện kết hôn có điểm sớm.” Chỉ Dao chu môi, hai gò má lại dị thường đỏ ửng.

Cha mẹ Chỉ Dao hiểu ý cười cười, biết Chỉ Dao thẹn thùng, cũng không nói cái gì nữa, bọn họ lực chú ý rất nhanh liền chuyển dời đến trên người Mân Huyền.

“Mân Huyền, thường nghe Chỉ Dao nói cháu tốt như thế nào, đối với chúng ta còn không biết cha mẹ cháu là làm cái gì?”

“Ân.....” Mân Huyền nhất thời nghẹn lời, vấn đề này nàng thật sự rất khó trả lời.

Nếu nàng trả lời cha mình hiện tại ngồi tù, tin tưởng họ rất nhanh sẽ giống những người khác dùng một chút ánh mắt khác thường nhìn nàng.

“Ba ba, ba hỏi cũng hơn quá đi, cũng không phải tra hỏi đâu.” Chỉ Dao biết nàng quần bách, hợp thời giúp nàng giải vây, “Mân Mân là bạn tốt của con, cô ấy sinh sống trong một gia đình bình thường. Ba không cần dùng cái kiểu hỏi nhân viên của ba mà dọa cậu ấy đi, nếu nói như vậy, con cũng không tha cho ba.”

Phụ thân Chỉ Dao cười ha ha xua tay, “Được, được, ta không hỏi còn không được sao? Kỳ thật ta và mẹ con giống nhau, đầu tiên mắt xem thấy Mân Huyền cô gái này cũng không tệ lắm, diện mạo cũng thực dễ người thích, vừa thấy chính là một đứa nhỏ được dạy dỗ tử tế, cho nên nhin không được liền hỏi.”

“Bá phụ, bá mẫu, cảm ơn hai người đã nghĩ vậy.” Mân Huyền liếm môi dưới, cảm thấy vẫn là nói thật có vẻ sẽ tốt, “cháu cùng Chỉ Dao là thiết chị em nhiều năm, cháu lần đầu tiên gặp mặt hai người cũng thấy thực sự thân thiết. Kỳ thật nhà cháu mười mấy năm nay đã tan, mẫu thân cháu gặp biến cố kia đã qua đời, cha cháu ngồi lao, cháu là một người ở trong cô nhi viện mà lớn lên.”

Sở dĩ nói điều này nàng chính là cảm thấy chính mình thật sự thẹn cho Chỉ Dao, nàng nói dối nhiều lắm, lần này nàng không cần phải giấu diếm cha mẹ Chỉ Dao, đem sự thật nói cho bọn họ, xem bọn họ là đã thấy nàng, vẫn là vứt bỏ nàng, nàng đều không hề oán hận một câu.

“Mân Mân.” Chỉ Dao oán trách ngấm mắt Mân Huyền, trong ánh mắt tràn ngập lo lắng, nàng biết Mân Huyền nói những lời này cần phải có rất nhiều dũng khí.

Trong lúc nhất thời, cha mẹ Chỉ Dao không nói gì, bọn họ nhìn đối phương, bị Mân Huyền như vậy một phen thần nhiên nói khiến họ giật mình, nhưng bọn họ dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn, trên mặt rất nhanh liền khôi phục lại thần sắc bình thường.

Chương 175: Xấu hổ không thôi

“Chỉ dao –” phụ thân Chỉ Dao đề cao âm điệu, ngữ khí nghiêm khắc.

Chỉ Dao cùng Mân Huyền không hẹn mà cùng nhìn lẫn nhau, âm thầm chuẩn bị tốt tâm lý, nghênh đón một trận chỉ trích.

Nhưng mà, các nàng thật không ngờ là, phụ thân Chỉ Dao đột nhiên chuyển lại đây cùng Mân Huyền nói chuyện, trong mắt lộ ra vài phần tán thưởng, “Cháu có thể thẳng thắn thành khẩn nói cho ta biết bối cảnh nhà của cháu, đã nói lên cháu là người không thích nói dối, ta rất thích cái cá tính thẳng thắn này. Nói thật, hôm nay nếu cháu không nói, ngày mai ta vẫn là sẽ cho người điều tra bối cảnh của gia đình cháu, bởi vì Chỉ Dao là đứa con gái mà ta thương yêu, nó thực đơn thuần, ta không hy vọng cháu kết bạn với nó là vì mục đích nào khác, cháu hiểu chưa?”

Mân Huyền sửng sốt một chút, chậm rãi gật đầu. “cháu hiểu, bá phụ.” Ông nói như vậy ý tứ là tán thành nàng làm bạn với Chỉ Dao.

“Ha ha..... bảo bối của chúng ta quả nhiên không nhìn lầm người, cái đáng giá nàng thâm giao đi xuống bằng hữu.” mẫu thân Chỉ Dao cười yếu ớt chen vào nói tiếp.

“Hai người thật sự không để ý đến ba ba cháu.....” Mân Huyền nghiêng đầu liếc mắt cha mẹ Chỉ Dao, nàng đến bây giờ còn có điểm không thể tin được.

“Cháu là cháu, phụ thân cháu là phụ thân cháu, không thể nói nhập làm một. Chỉ Dao của chúng ta là kết bạn với cháu, chứ không phải là phụ thân cháu, cháu nói đúng không?”

Mân Huyền nhìn kính trên đầu, nàng đã muốn nói không ra lời, nàng tổng nghĩ đến Chỉ Dao sẽ được bảo hộ một cách chặt chẽ trong lòng bàn tay, đối với sự kết giao bằng hữu, phụ mẫu nàng khẳng định sẽ dùng một loại ánh mắt cẩn thận sàng chọn đáng giá bạn của nàng, lại hoàn toàn không nghĩ tới họ sẽ rộng lượng như vậy, có lí lẽ vậy.

Xem ra nàng là có điểm lấy bụng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Cám ơn các người bao dung. Nàng không tiếng động nói xong, theo giờ khắc này khởi nghĩ cha mẹ Chỉ Dao ở nàng cảm nhận hình tượng trung đã lên tới một cái góc cao vị trí, trực giác đối bọn họ sinh ra một loại tâm lý tôn sùng đối với trường bối.

Xe một đường vào Giản gia hào trạch, người làm như là đã biết được tin tức trước, đã sớm chờ ở bậc thang hào trạch, nhìn đến xe thể thao của đại tiểu thư dừng lại, đều chạy tới, chịu khó theo phía sau xe lấy hành lý, đưa vào biệt thự.

Mân Huyền đi theo Chỉ Dao cùng cha mẹ nàng xuống xe, nàng muốn lôi kéo Chỉ Dao vụng trộm nói với nàng là chuyện chính mình phải về bệnh viện, đứng tại đây, mẫu thân Chỉ Dao tao nhã đã đi tới.

“Mân Huyền, hôm nay lần đầu tiên gặp mặt, cháu lưu lại dùng bữa tối, chúng ta còn có thật nhiều chuyện tán gẫu.”

Chỉ Dao cũng thấu lại đây, “Là nha, Mân Mân, cậu liền lưu lại thôi, khó được phụ mẫu mình đều thích cậu, hơn nữa ca ca mình đã ở nhà, về sau anh ấy là lãnh đạo của cậu, hôm nay như là cậu lấy lòng anh ấy là một cơ hội tốt nha.”

Như thế nào lấy lòng? Mân Huyền còn không có hiểu được Chỉ Dao nói là có ý tứ gì, đã bị Chỉ Dao cùng mẫu thân nàng lôi kéo đi vào biệt thự. Thịnh tình không thể chối từ, tái chối từ còn có điểm không thức thời.

“Mân Mân, cậu ngồi ở chỗ này trước nghỉ ngơi một chút, mình đi gọi điện thoại.” Chỉ Dao cười khẽ trưng mắt nhìn, đem nàng đặt sô pha tại phòng khách.

Mẫu thân Chỉ Dao lôi kéo Chỉ Dao thấp giọng nói cái gì đó, sau đó cùng phụ thân Chỉ Dao cùng đi lên lầu, xem ra là quá mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi.

Nàng không có việc gì ngồi ở sô pha nhìn phòng khách bài trí xa hoa, ánh mắt bị góc sáng sủa của phòng khách thật lớn nơi đặt bể cá hấp dẫn.

“Mân Mân, cá của nhà mình đáng yêu đi.” Chỉ Dao một bên ấn điện thoại, một bên quét nàng liếc mắt một cái, còn không nhắc nhở nàng, “cậu có thể thử cho chúng ăn nha.”

Mân Huyền ánh mắt ở bên cạnh chiếc kỷ trà thấy được cá thực, dùng bên trong muỗng nhỏ đào một chút, nhẹ nhàng đưa đến trong bể cá. Nhìn đến mấy chú cá đang bơi lội tới, tranh đoạt thức ăn, không khỏi vui vẻ nở nụ cười.

“Lạc ca ca, cha mẹ em đã trở về, anh buổi tối có rảnh không?..... anh lại đây dùng bữa tối..... Ân..... Được..... Tốt.....”

Doãn Lạc Hàn cũng muốn lại đây dùng cơm, nghe được nội dung cuộc điện thoại của Chỉ Dao, Mân Huyền chợt đứng thẳng dậy, da đầu một trận run lên, nhìn trước mắt sắp chạng vạng, thiết nghĩ nếu bữa tối trên bàn nhìn đến hắn, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ không thôi.

Làm sao bây giờ? Sớm biết rằng là như thế này, nàng lúc trước sẽ không hẳn là đáp ứng Chỉ Dao đi sân bay đón cha mẹ nàng, cũng sẽ không sẽ biến thành hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Chỉ Dao buông điện thoại xuống, chuyển động tròn tròn con mắt làm ra an bài, “Ân, còn có một giờ nữa Lạc ca ca sẽ tới đây, Mân Mân, chúng ta trước vào trong phòng mình tán gẫu, một hồi chúng ta xuống lầu nữa đến.”

Hiện tại chỉ có thể đi từng bước tính từng bước. Mân Huyền nhấp mí mắt, nhâm Chỉ Dao lôi kéo đi lên thang lầu, ở góc trên lầu hai ngoài ý muốn đụng tới một thân ảnh đạo hân trường.

“Ca ca, anh chừng nào đã trở về?” Chỉ Dao trừng lớn ánh mắt, nhìn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Giản Quân Dịch.

“anh vừa trở về một hồi.” Giản Quân Dịch trả lời đồng thời ánh mắt chuyển hướng về phía Chỉ Dao bên cạnh Mân Huyền, lập tức lại dừng ở cánh tay bó thạch cao kia, đôi mắt sắc bén mang theo mâu để hơi túm lướt qua. “Xem ra cô thật sự bị thương, nhiều sao?”

“Cám ơn anh đã quan tâm, tôi đã muốn tốt hơn nhiều.” Mân Huyền mím môi xả ra một cái tươi cười, không biết Chỉ Dao là như thế nào nói với hân chuyện nàng gãy xương bị thương, sửa thiên muốn tìm một cơ hội giáp mặt nói rõ ràng chuyện này.

“Ca ca, anh hiện tại nhìn thấy Mân Mân thật là bị thương, đáp ứng cho cậu ấy nghỉ ba tuần trong lời nói nhất định phải giữ lời nha.” Chỉ Dao ở một bên còn không thay Mân Huyền tranh thủ được đến giáp mặt cam đoan.

Giản Quân Dịch đem ánh mắt triệu hồi trên người Chỉ Dao, đôi mắt phóng xạ đi ra nháy mắt nhu hòa. “Đó là nhất định, tiểu công chúa, chuyện gì anh đã đáp ứng với em từ trước tới giờ đều giữ lời.”

“Cám ơn ca ca, em chỉ biết anh là ca ca tốt nhất trên đời, đương nhiên rồi, anh sau cũng là lãnh đạo tốt nhất của Mân Mân.” Chỉ Dao một mặt vỗ Giản Quân Dịch, một mặt vụng trộm hướng Mân Huyền chớp mắt.

Mân Huyền không biết làm như vậy có thể hay không thành chuyện, làm cho Giản Quân Dịch hiểu lầm nàng là cái người núp đằng sau, ngay cả nói cái lý do nghỉ bệnh đều phải dựa vào Chỉ Dao đến truyền lời.

“năng lực của cô ấy đương nhiên cần nhờ vào sự biểu hiện của cô ấy.” Giản Quân Dịch trêu mếu quát cái mũi nhỏ một chút của Chỉ Dao, “anh đi vào thư phòng xử lý công sự, một hồi cơm chiều nhớ cho người hầu bảo anh một tiếng.”

81. Chương 176 - 177

Chương 176: Ba phải cái nào cũng được

“Nga, biết.” Chỉ Dao gật gật đầu, “Ca ca, một hồi nữa Lạc ca ca sẽ đến cùng ăn bữa tối.”

Giản Quân Dịch vì lo lắng, trên mặt thanh tú lộ vẻ biểu tình. “Ngô, anh cũng vừa vặn có chuyện muốn nói với cậu ta.”

“anh vừa nói muốn cùng Lạc ca ca bàn chuyện công tác.” Chỉ Dao như là thực hiểu biết hân, mắt hừng quyết khởi thần, “Mỗi lần Lạc ca ca đến, em cùng anh ấy còn chưa có nói được mấy câu, anh liền đem anh ấy kéo đến một bên nói chuyện buồn bán của các người, ca ca, hôm nay không được, anh còn như vậy, bằng không.....”

“Bằng không em sẽ phải phát giận.” Giản quân dịch chuẩn xác tiếp được lời nói, vỗ về hai má non mịn của Chỉ Dao. “Đã biết, tiểu công chúa của ta, hôm nay anh cam đoan không cùng cậu ta đàm công sự, đem cậu ta tặng cho em được rồi chứ.”

“Này còn được.” Chỉ Dao rốt cục lộ ra khuôn mặt tươi cười, lôi kéo Mân Huyền đi hướng phòng mình.

“Mân Mân, cậu trước ngồi đây. Lạc ca ca sẽ mau tới, mình đi rửa mặt chải đầu một chút, tái trang điểm một chút.” Chỉ Dao vui vẻ vỗ tay, xoay người vào toilet.

Mân Huyền ngồi ở sofa bàn phần kia hồng kia, uống trà hoa lai mà người làm vừa mới pha, trong phòng truyền phát tin nhất thủ ca khúc tiếng anh [i've/never/been/to/me].

Nàng nhớ tới kia nàng thích nhất ca khúc tiếng anh [my/love/will/get/you/home], không khỏi lại muốn nhớ đến Kim Chính Vũ, nếu đáp ứng chuyện của hân, như vậy buổi tối về bệnh viện nhất định phải nhớ rõ gửi thư cho hân.

Nhìn di động thời gian mau đến bảy giờ, Chỉ Dao nói Doãn Lạc Hàn còn một giờ mới đến, vì tránh cho một hồi phải xấu hổ khi nhìn thấy tên kia, nàng quyết định thừa lúc hiện tại Chỉ Dao không ở đây lặng lẽ trốn.

Mẫu thân Chỉ Dao chính mồm muốn nàng lưu lại ăn bữa tối. Cứ việc làm như vậy có điểm không lễ phép, nhưng cùng cái tên Doãn Lạc Hàn hỉ nộ vô thường sánh với ma quỷ kia, nàng thà rằng làm loại chuyện không lễ phép này.

Nghĩ đến đây, nàng buông chén, di động đột nhiên vang lên, hơn nữa là tiếng chuông điện báo khi Doãn Lạc Hàn gọi.

Nàng không dám ở trong phòng Chỉ Dao tiếp nghe, cầm di động chạy vội đi ra ngoài, tránh ở phòng ngoại xa hơn một chút một chút tiếp nghe.

“Nữ nhân, em hiện tại ở nơi nào?” Hắc tiếng nói âm lãnh xuyên thấu qua microphone truyền tới.

Nàng trầm hít vào một hơi, vừa định trả lời, mắt sắc nhìn đến thân ảnh của Giản Quân Dịch không biết khi nào đi đến bên cạnh người nàng, nàng sợ tới mức hoảng hốt, khép di động lại.

Giản Quân Dịch hạ mi, không rõ cho nên nhìn nàng kinh hoảng không thôi bộ dáng, “Tôi nghĩ tôi không đáng sợ như vậy đi.”

“Thật có lỗi, tôi thất lễ.”

Nàng nhanh chóng bình phục cảm xúc, theo bản năng nắm chặt di động, âm thầm may mắn chính mình phát hiện đúng lúc, nếu nàng cùng Doãn Lạc Hàn nói chuyện nội dung bị Giản Quân Dịch nghe được, thật không dám tưởng tượng hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng.

Hắn nhàn nhã nhúng tay ở túi tiền, ngữ khí có thừa vài tia bén nhọn, “Tôi cuối cùng cảm thấy cô có chuyện gì gạt Chỉ Dao.”

“Có thể là tôi vừa tới nhà các người, có chút khẩn trương.”

Nàng bất động thanh sắc, tâm lại phút chốc trầm xuống, hắn là làm sao thấy được? Giản Quân Dịch ánh mắt như vậy, có thể tiếp quản xí nghiệp Giản thị này, quả nhiên không phải là nhân vật bình thường.

“Có lẽ đi.” Hắn ba phải cái nào cũng được đáp lời, nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng lại sắc bén vô cùng, hắn rõ ràng là không tin lời giải thích của nàng.

Hắn nghiêng đầu quét mắt nàng phía sau nhắm chặt phòng, thản nhiên hỏi: “Chỉ Dao đâu?”

“cô ấy ở toilet, tôi đi kêu cô ấy.” Rốt cục cũng tìm được lý do, nàng vội vàng chạy tới, đẩy cửa đi rồi đi vào.

Nhìn di động, lần này tùy tiện cắt đứt điện thoại của hắn, thực rõ ràng chính mình vừa muốn tạo ươg, bất quá mặc kệ, cùng với bị Giản Quân Dịch biết chân tướng, nàng tình nguyện thừa nhận tức giận cùng lời nói lạnh nhạt của cái tên ma quỷ kia.

Nhẹ nhàng nói vào bên trong toilet, “Chỉ Dao, cậu chưa xong sao? Ca ca cậu ở phòng ngoài tìm cậu.”

“Còn chưa có đâu, cậu cùng ca ca nói chuyện mình một hồi sẽ đi xuống.” Toilet có tiếng dòng nước, cách cửa nên thanh âm của Chỉ Dao có chút mơ hồ.

Nàng nhấp mím môi, xoay người lại chạy về, ra cửa, kết quả cũng không có nhìn đến thân ảnh Giản Quân Dịch, xem ra là xuống lầu.

Đóng cửa lại, một lần nữa ngồi trở lại sofa, nàng cầm lấy nhất chỉ vào ôm, ngơ ngác nhìn chằm chằm di động, nghĩ chính mình hiện tại chuẩn ra Giản gia khẳng định là không thể thực hiện được, nói không chừng cha mẹ Chỉ Dao hoặc là Giản Quân Dịch kia đang ngồi ở phòng khách, như vậy chuẩn ra đi khẳng định không được, cũng chỉ có thể cứng rắn lưu lại làm khách.

Hai mươi phút qua đi, Chỉ Dao mặc váy liền áo chanel lôi kéo Mân Huyền đi xuống lầu, phòng khách truyền đến một trận nói chuyện thật vui vẻ.

Giản Quân Dịch nghe được tiếng bước chân quay đầu, hướng tới Chỉ Dao cười cười, “Tiểu công chúa, nhìn xem ai tới?”

Chỉ Dao hướng bên cạnh vị trí hắn qua, con mắt sáng nháy trợn to, kinh hô một tiếng, “Lạc ca ca đến rồi.” Nói xong, nàng buông tay Mân Huyền, bay nhanh chạy qua.

“Lạc ca ca, anh không phải nói một giờ sao? anh tới mau vậy.....”

Doãn Lạc Hàn đang ở chuyên chú theo Giản phụ đàm chuyện, nhìn đến bên người mình là Chỉ Dao, quay đầu khoe môi không khỏi đắc ý cười, nói chuyện miệng hàm chứa sự sùng nịch nồng đậm, “anh cũng không muốn cho tiểu công chúa của anh chờ lâu, đương nhiên sẽ sớm một chút tan tằm.”

“Ha ha.....” cha mẹ Chỉ Dao nhìn bộ dáng hai người bọn họ thân mật, cũng không cảm phát ra hiểu ý mỉm cười.

Vốn tưởng rằng phòng khách chỉ có ba người, lại không nghĩ rằng Doãn Lạc Hàn rõ ràng xuất hiện ở trước mắt.

Mân Huyền nhìn Chỉ Dao chạy vội hướng hắc, nhìn tiểu nữ nhân hạnh phúc ngọt ngào ở bên người hắc, ngực giống như bị châm một chút đau đớn, giờ khắc này, nàng phát hiện chính mình là người dư thừa.

“Nha! em đã quên Mân Mân rồi.” Chỉ Dao ôm thần, đột nhiên ý thức được chính mình chỉ lo chạy đến bên người Doãn Lạc Hàn, vắng vẻ bạn tốt, chạy nhanh vội vã chạy hướng Mân Huyền.

Chương 177: Yêu thương hắc

Chỉ Dao ban tặng một tiếng kêu sợ hãi, ánh mắt Doãn Lạc Hàn vòng lại đây, ánh mắt nàng vô thố nháy mắt nhìn vào một đôi mắt sâu không thấy đáy con người của hắc, kinh ngạc mơ hồ trong mắt hắc chợt lóe mà qua.

Nàng chuyển khai ánh mắt, nhìn hướng Chỉ Dao, lộ ra vẻ hơi hơi tươi cười.

“Mọi người đến đông đủ, ăn cơm đi.” Thanh âm Giản phụ vang đến.

Mọi người đều đứng lên, nàng bị Chỉ Dao nhiệt tình lôi kéo vào cùng nhau ngồi, Chỉ Dao ngồi đối diện Doãn Lạc Hàn.

Khoe mắt dư quang tiếp thu tầm mắt đến một chút tìm tòi nghiên cứu, nàng theo bản năng xem qua, ngồi đối diện với vẻ mặt bí hiểm của Giản Quân Dịch nhìn chính mình, sau đó hắc lại quay đầu nhìn nhìn Doãn Lạc Hàn.

Hắc sẽ không lại nhìn thấy cái gì đi. Không có khả năng, hắc cũng không phải có hỏa nhãn kim oc mắt, chỉ cần bảo trì trấn định, ánh mắt lạnh lùng bất hòa của Doãn Lạc Hàn lưu lại bên người Chỉ Dao, lại không thể có thể bị Giản Quân Dịch nhìn ra sơ hở gì.

Nàng tự ổn định tình hình bên dưới, thấp mi mắt trước mặt nhìn bát ăn, cảm giác thời gian làm khách ở nhà Chỉ Dao thật là dài lâu gian nan,

Một lát sau, mọi người cầm lấy chiếc đũa bắt đầu dùng cơm, nàng chỉ lo cúi đầu ăn cơm, cực lực làm cho chính mình trở thành người ẩn hình.

Trên bàn cơm thực im lặng, xã hội thượng lưu giáo dưỡng tốt thúc đẩy mọi người bảo trì im lặng, lẳng lặng hưởng dụng bữa tối, qua hơn mười phần chung, trong bát của nàng đã được gấp nhất khoái cá hương cà.

Nàng ngẩng đầu, hướng Chỉ Dao cười cười. Chỉ Dao nỗ nỗ thần, ý bảo nàng tùy ý, sau đó lại gấp nhất khoái thịt bò nạm cổ hết sức lướt qua cái bàn, bỏ vào trong bát Doãn Lạc Hàn.

Doãn Lạc Hàn miệng ăn đồ ăn, mím môi tràn ra duyên dáng đường cong, Chỉ Dao không khỏi lộ ra vẻ thẹn thùng, một loại ngọt ngào ấm áp ở bọn họ lẫn nhau trao đổi trong ánh mắt lan tràn.

Mân Huyền cắn chiếc đũa, phát giác miệng mình có loại dày đặc toan khổ, vội vàng cúi đầu ăn cơm, nuốt xuống loại cảm giác không khỏe này.

Lúc này, Giản phụ buông chiếc đũa trong tay xuống, nhìn Doãn Lạc Hàn, vẻ mặt tươi cười. “Lạc Hàn, các con đính hôn đã ba năm rồi, con tính khi nào thì cưới Chỉ Dao nhà chúng ta?”

“Ba ba, không phải nói ba không cần nói đến sao! Lạc ca ca trong lòng đều biết.” Chỉ Dao vội vàng nói, ngược lại thẹn thùng cúi đầu. Ở nàng có ý tưởng, kết hôn là loại sự tình mà từ nhà gái đề suất tổng không được tốt, nàng tin tưởng Lạc ca ca đều có an bài.

Hắn cùng với Chỉ Dao kết hôn . Những lời này đột nhiên giống như búa tạ tạc ở trong lòng, Mân Huyền nắm chặt chiếc đĩa, ánh mắt không tự giác nhìn chăm chăm Doãn Lạc Hàn, im lặng chờ hắn mở miệng, cũng may phụ thân Chỉ Dao tung vấn đề này sau, mọi người đều chú ý đến câu trả lời của hắn, ánh mắt của nàng cũng tất nhiên không thể dẫn nhân chú mục .

“Vấn đề này, cháu đã cùng Chỉ Dao thảo luận qua.” Doãn Lạc Hàn khinh mân lên xuống môi, nâng lên đôi mắt nhìn về phía Chỉ Dao, tầm mắt u ám có chút giống như không thôi ở một bên trên mặt hắn xẹt qua, hô hấp cứng lại, nàng không biết hắn là có ý tứ gì.

“Vậy các con thảo luận kết quả thế nào?” Giản mẫu hiển nhiên có vẻ vội vàng xao động, trực tiếp hỏi .

Hắn dùng khăn tay tao nhã lau đôi môi, không nhanh không chậm phun ra một câu, “cháu tôn trọng quyết định của Chỉ Dao, chờ cô ấy tốt nghiệp xong chúng cháu liền cử hành hôn lễ, ngày cũng là do cô ấy định, cháu không có ý kiến.”

“Ha ha..... Như vậy a, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi..... Xem ra Lạc Hàn đối với Chỉ Dao nhà chúng ta thật sự là rất tốt, tương lai khẳng định là một phu quân tốt.....”

Cha mẹ Chỉ Dao thoải mái cười to, toàn bộ nhà ăn đều là tiếng cười kinh hỉ không thôi của bọn họ.

Bỗng dưng, cơn tối ở miệng khó có thể nuốt xuống, nàng không biết chính mình là làm sao vậy, tâm tựa giống như bị cái gì nháy mắt nghiền nát, ngực ầm ầm phát ra từng trận đau đớn rên rỉ.

Như thế nào sẽ có loại này kỳ quái cảm giác, nghe được hắn cùng với Chỉ Dao kết hôn, nàng sinh ra nhiều nhất hẳn là sự áy náy không thể đối mặt Chỉ Dao , lại như thế nào sẽ là loại thống khổ tan nát cõi lòng này.

Điện quang hỏa thạch gian, có loại thanh âm theo trong đầu chui đi ra, nàng khả năng yêu thương Doãn Lạc Hàn , không, không có khả năng, nàng ở trong lòng lớn tiếng phủ định.

Hắn không khi nào không tra tấn nàng, giống loại ma quỷ đáng giận mà nàng không có khả năng yêu thương, nhất định là làm sao sai lầm rồi, đối, nàng sai lầm với cảm giác chính mình rồi.

Nàng nhớ không rõ chính mình là như thế nào cơn nước xong , cũng nhớ không rõ chính mình là như thế nào ngồi ở sô pha , nàng chỉ biết là chính mình vừa ngồi vào sô pha , lại nhìn đến đối diện khuôn mặt tà tứ tuần mỹ kia, nàng cả kinh một chút đứng lên.

Chỉ Dao bưng hoa quả đang chuẩn bị đưa lại đây, thấy nàng đột nhiên đứng dậy, kinh ngạc vi ngắc mắt, “Mân Mân, cậu làm sao vậy?”

“Chỉ dao, đã đến thời gian phải uống thuốc, mình nghĩ phải về bệnh viện.”

Nàng di động tới cứng ngắc khóe môi, tùy tiện tìm cái lấy cớ, ngược lại nhìn cha mẹ Chỉ Dao, cực lễ phép nói xong cáo từ , “Bá phụ, bá mẫu, cháu có điểm không thoải mái, đi về trước . Cảm ơn các người đêm nay chiêu đãi, thật cao hứng khi được biết các người.”

“Mân Mân, cháu hiện tại sẽ đi trở về a, sáng mai lại đến.” mẫu thân Chỉ Dao hiền lành địa điểm đầu.

“Ân, nhất định bá mẫu.” Nàng xả ra vẻ tươi cười, bay nhanh quét mắt Doãn Lạc Hàn, người sau giống như là căn bản thấy nàng không tồn tại, nghiêng đầu cùng phụ thân Chỉ Dao trò chuyện.

Nàng cắn chặt môi dưới, áp chế sự không khỏe mãnh liệt trong lòng, xoay người đi vài bước, Chỉ Dao liền đuổi theo, giữ chặt nàng, “Mân Mân, bên ngoài quá muộn , cánh tay cậu còn bị thương, mình sẽ lái xe đưa cậu về.”

“Chỉ Dao, không cần phiền toái, nhà cậu còn có khách. mình tự gọi tắc xi là được.”

Nàng cảm giác thanh âm chính mình nói đều khê run, nàng nóng lòng muốn thoát khỏi nơi này, chớp mũi đã muốn bắt đầu phiếm toan, nước mắt cơ hồ sắp không chế không được .

“Không bằng để anh đưa bạn của em về, Chỉ Dao.” Giản Quân Dịch đi thông thả nhẹ nhàng chậm chạp cước bộ tới.

Những lời này của hắn đột nhiên làm người trong phòng khách đang nói chuyện với nhau đã im lặng, ánh mắt Doãn Lạc Hàn thoáng chốc phóng lại đây.

82. Chương 178 - 179

Chương 178:Hắn hoài nghi

“Không bằng để anh đưa bạn của em về, Chỉ Dao.” Giản Quân Dịch đi thông thả nhẹ nhàng chậm chạp cước bộ tối.

Những lời này của hắn đột nhiên làm người trong phòng khách đang nói chuyện với nhau đã im lặng, ánh mắt Doãn Lạc Hàn thoáng chốc phóng lại đây.

Cảm giác được tầm mắt nóng rực kia dừng ở trên người chính mình, hắn giờ phút này nhất định cảm thấy nàng thực chướng mắt đi, vốn nên là hắn cùng nhà Chỉ Dao tâm tình vui vẻ qua thời gian bữa tối nhàn nhã, lại không nghĩ rằng nàng cũng xuất hiện ở trong này.

Nàng cúi đầu, thẳng nhìn chăm chăm cánh tay bó thạch cao của chính mình, cảm thấy nàng đứng ở chỗ này tựa như một thứ không hài hoà với phong cảnh, nàng không nên làm cho chính mình xuất hiện chật vật ở nơi này.

Mân Huyền không có lên tiếng, Chỉ Dao nghĩ đến nàng ngượng ngùng, chạy nhanh tiếp được nói, “Ân, tốt quá, ca ca, phiền toái anh.”

“Đây hẳn là, về sau anh cùng Mân Huyền còn có rất nhiều thời gian ở chung. anh đi trước lấy xe.” Giản Quân Dịch thẳng tắp nhìn chăm chăm Mân Huyền đang cúi đầu, đều thanh âm như là cố ý nói cho người nào đó nghe, chợt hắn đi hướng đến ngoài cửa biệt thự.

Giản Quân Dịch ý chỉ là chuyện về sau tạm chí đi, Mân Huyền cúi đầu nhìn mũi chân chính mình, nhất chuyện đơn giản không biết hắn vì cái gì lại cố ý nói khiến người nhìn không được sinh ra một ít mơ màng.

“Mân Mân, bên ngoài hơi lạnh, mình đi lấy cho cậu cái áo khoác.” Chỉ Dao nhìn nhìn Mân Huyền trên người đơn bạc bộ quần áo, xoay người chạy lên lầu.

Nàng đứng giữ nguyên chỗ ở phòng khách, lẳng lặng chờ Giản Quân Dịch lái xe lại đây, tổng cảm giác đêm nay Giản Quân Dịch xem ánh mắt của nàng bao hàm ý vị thâm trường gì đó, liễu mạng ức chế sự không khỏe trong lòng, điều chỉnh tốt biểu tình bộ mặt, nàng quyết không thể làm cho hắn nhìn ra cái gì.

“Lạc Hàn, chuyện hôn lễ cháu đã nói như vậy, như vậy ta và bá phụ cháu đã có thể không khách khí, tới đây mời người chọn ngày tốt.”

“Ân, không có vấn đề, cháu cưới là Chỉ Dao, chuyện hôn lễ đương nhiên là nghe theo cô ấy.....”

Tiếng nói trầm thấp khoáng trá kia theo cha mẹ Chỉ Dao nói chuyện với nhau, nàng nghe được ra hắn trong giọng nói lộ vẻ triu mến cùng ôn nhu đối với Chỉ Dao, này không phải hắn ngụy trang, mà là chân tình biểu lộ.

Ở hắn cảm nhận trung, Chỉ Dao mới là cô gái thích hợp với hắn đi, gia thế tốt, tâm tư đơn thuần, tính cách cũng thực thiện lương, nếu đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ chọn Chỉ Dao.

Nàng nghiêng đầu, xuyên thấu qua chỗ cửa kính thủy tinh trong suốt, giống như nhìn trộm lặng lẽ ngóng nhìn khuôn mặt anh tuần kia.

Hắn đang cười, đàm luận đến hôn lễ, hắn ánh mắt rõ ràng toát ra ý cười, hắn thực vui vẻ, là Doãn Lạc Hàn như vậy nàng chưa bao giờ gặp qua, cùng trong ấn tượng khôn cùng âm lãnh mà lãnh khốc Doãn Lạc Hàn hoàn toàn tương phản. Nàng nghĩ đến hắn sẽ không cười, nghĩ đến hắn tâm cứng rắn vô cùng, trừ bỏ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, nhưng là hiện tại nàng biết chính mình sai lầm rồi, hơn nữa sai thái quá.

Cái loại tâm lạnh lùng cứng rắn này chính là nhằm vào nàng, nếu đau lòng là một loại bệnh trong lời nói, như vậy nàng hiện tại đau đến rất đau, tầng tầng đau đớn dần dần đi lên, tràn đầy ngực, tỏa khắp đến tứ chi bách hải.

Như là cảm nhận được nàng nhìn chăm chú, ánh mắt hần cũng đột nhiên chuyển lại đây, nhu hòa mâu sắc thoáng chốc thâm trầm xuống, lộ ra cái nhìn âm hàn thấy ghê người, bốn mắt giao tiếp, một loại cảm giác vô hình áp bách hô hấp của nàng.

Nàng nhanh chuyển khai tầm mắt, phía sau thang lầu vang lên tiếng bước chân, Chỉ Dao cảm nhất kiện áo khoác đi xuống dưới, theo sau choàng lên người của nàng.

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu!” Nàng cúi đầu nhìn trên người áo khoác ẩm áp, thì thào thấp giọng nói.

“Không cần khách khí, chúng ta là bạn tốt, là tỷ muội tốt mà!” khuôn mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao ngọt ngào ý cười, một bộ theo lý thường phải làm khẩu khí.

Nhìn Chỉ Dao cười đến vẻ mặt hồn nhiên, tay nắm bắt áo khoác bắt đầu nắm càng chặt, không thể lại do dự, nàng không thể lại do dự, hiện tại nhu cầu cấp bách phải được trợ giúp, bất luận chuyện Quý Dương nhắc tới cùng nàng có phải hay không thật sự, hần là không phải trêu chọc chính mình, tóm lại nàng quyết định đổ một lần.

Là rơi tan xương nát thịt, vẫn là hoàn toàn thoát khỏi, mặc kệ kết cục như thế nào, nàng đều phải thử một lần.

Ngồi trên xe Giản Quân Dịch, thần kinh của nàng thời khắc buộc chặt, nàng đang đợi hần mở miệng, nếu nàng đoán đúng trong lời nói, hần đã chủ động đưa ra lý do đưa nàng về, không có khả năng không có một chút mục đích.

Quả nhiên, xe thể thao vừa ra khỏi Giản trạch, hần quay sang nàng liếc mắt một cái, ngữ khí có điểm không chút để ý, “cô có rất nhiều bí mật.”

“anh chỉ cái gì?” Nàng thanh âm nhẹ nhàng hỏi lại, là lấy tình chế động là điều nàng hiện tại duy nhất có thể làm.

Hần chuyển tay lái, cơ trí mâu xẹt qua một tia tinh quang. “chuyện đêm nay, cô hần là so với tôi rõ ràng hơn.”

“Tôi không biết anh đang nói cái gì? anh là chỉ Doãn Lạc Hàn?” Nàng giả bộ mờ mịt, cố ý lảng tránh chỉ biết làm Giản Quân Dịch hoài nghi sâu sắc, ngược lại trực tiếp đưa ra tên người kia, càng cho thấy chính mình có vẻ thần nhiên.

Hần cắn môi dưới, như là cam chịu.

“Tôi thừa nhận tôi cùng Doãn Lạc Hàn có biết nhau.” Nàng liếm môi, nuốt một ngụm nước bọt xuống dưới, “Kia cũng là bởi vì tôi cùng anh em bà con hần là quan hệ bạn tốt, cho nên chúng tôi có gặp qua vài lần.”

“Như vậy, các người cũng là quen biết, đêm nay như thế nào không trực tiếp chào hỏi, mà là.....” Hần cố ý nói tới đây, không có tiếp tục nói tiếp.

Nàng dường như không có việc gì, “Nói thật, hần tuy rằng là vị hôn phu của Chỉ Dao, bất quá tôi không quá thích hần, trước mặt nhiều người như vậy cũng không cần tỏ vẻ cái gì tốt, cho nên không nghĩ cùng hần nói chuyện với nhau, cho dù là một câu chào hỏi trong lời nói. Nếu là như thế này khiến cho anh có ý tưởng gì, tôi nghĩ có thể là tôi xử lý không tốt, cho anh có điều hiểu lầm.”

Giọng nói của nàng thoải mái, nói được cũng là hợp tình hợp lý, trên mặt thần sắc tự nhiên, bình tĩnh, hoàn toàn không có lộ ra sơ hở gì.

Giản Quân Dịch trong lúc nhất thời lâm vào trầm mặc, hần tự hỏi nàng nói có tính chân thật.

Nàng biết người này không phải là người dễ dàng, hần nhất định là phát hiện một ít nàng cùng Doãn Lạc Hàn trong lúc đó khác thường, mới có thể giáp mặt hướng nàng chứng thực.

Khả hần chính là một mặt trầm mặc, không tỏ vẻ hần tin lời của nàng, cũng không nhắc lại ra hần hoài nghi, thẳng đưa nàng tiến đến bệnh viện hần cũng chưa mở lại lời nói. Nàng cũng chỉ nhắc lại chuyện Doãn Lạc Hàn, nói được càng nhiều, lộ ra dấu vết lại càng nhiều, đến lúc đó chỉ có thể khởi đến giấu đầu hở đuôi phản tác dụng.

Chương 179:Chồng chất tội ác

Sự tình bắt đầu phát triển theo hướng không thể biết trước, nếu như ca ca Chỉ Dao Giản Quân Dịch đã biết chuyện nàng cùng Doãn Lạc Hàn hậu quả sẽ thế nào, nàng không dám đoán, nhưng có một chút nàng dám khẳng định, hẳn tuyệt sẽ không ngồi yên không để ý tới.

Đứng ở bậc thang bệnh viện, nàng nhìn chăm chăm chiếc xe thể thao dần dần rời đi, suy nghĩ sâu xa một hồi, thở dài, cước bộ đi vào đại sảnh bệnh viện.

Thang máy , nhìn trên đỉnh đầu một đám nhảy lên con số, hồi tưởng ở Giản gia từng bức họa, nếu muốn dùng một loại bình tĩnh ý nghĩ để xem trong lời nói, Doãn Lạc Hàn nhìn đến nguyên lai nàng đã ở Giản gia, ngụy trang thiên y vô phòng, làm cho người ta nhìn không ra gì khác thường, giống như chỉ có nàng trong lúc vô ý tiết lộ nhiều lắm cảm xúc, thế cho nên khiến cho Giản Quân Dịch lòng nghi ngờ.

Cúi đầu trở lại phòng bệnh,nữ hộ sĩ thường xuyên đẩy xe thay thuốc đến phòng kia, nàng xem đến chính mình buổi tối chưa uống thuốc, vì thế chạy nhanh lấy cốc nước sôi đến đây, nuốt vào viên thuốc.

Vô lực nằm ngã vào sofa , nàng mở di động ra, trong phòng tắm truyền đến một trận tiếng vang, nàng không có chú ý, tiếp tục ấn điện, nhanh chóng bắt thông điện thoại của Quý Dương.

“Uy?” Điện thoại bị đối phương tiếp, nàng vừa mới nói một chữ, cửa phòng tắm không hề báo trước mở ra , Doãn Lạc Hàn khoác dục bào, sát thấp phát rõ ràng xuất hiện ở trong phòng.

Nàng nắm di động nhảy mất sững sờ ở nơi đó, như thế nào sẽ, hẳn như thế nào sẽ ở nàng trong lúc đó đến trong phòng? Hẳn nên sẽ không là một đường đi tắt, biểu xe trở về đi.

“Em là Mân Huyền? em có việc? Uy..... Mân Huyền..... em có đang nghe sao?.....”

Thanh âm trong Microphone của Quý Dương chui vào lỗ tai , nhìn chăm chăm Doãn Lạc hàn chậm rãi tới gần chính mình,chuyện nàng âm thầm liên hệ Quý Dương trăm ngàn không thể cho hắn biết, không để ý đến Quý Dương ở đầu điện thoại kia đang hỏi, nàng cuống quýt cúp máy.

“em tự gọi điện thoại cho ai?” đôi mắt ngăm đen của hắn dừng ở nàng, đi thông thả hướng tới nàng bộ pháp trầm ổn mà nguy hiểm.

Nàng mấp máy môi, tầm mắt lơ đãng nhìn đến trước mặt trên bàn trà máy tính bản, hoàn toàn không có trải qua đầu óc tự hỏi phải trả lời,“Kim Chính Vũ.”

“Thật sự là chết tiết ,thật tốt!” Hắn cắn răng phun ra hàn ý làm cho người ta sợ hãi, bước đi lại đây, một chút đoạt đi động trong tay nàng , vung cánh tay lên, di động ném lên vách tường, phát ra một trận gậy vang.

Di động này bề ngoài tuy rằng đã dùng mòn vài năm rồi, cũng là dùng đến mấy tháng lương việc vất vả, nàng đối với nó rất cảm tình, hiện tại cứ như vậy bị hắn tùy tay ném hồng rồi.

Run run tầm mắt nhìn trên mặt đất di động bị ném vỡ văng tứ phía, nàng tức giận đến muốn rống lên kêu to, hẳn thật sự là đáng giận đến cực điểm!

Nhưng là, nàng thật sự thực vô dụng, kết quả cái gì cũng không thể làm, chính là yên lặng chạy qua, nhặt lên từng mảnh nhỏ của chiếc di động bị phân tán, dùng sức nắm ở trong tay.

Ức chế không được nước mắt bắt đầu đảo quanh hốc mắt, nàng nói cho chính mình, hiện tại không phải là thời điểm hành động theo cảm tình, phải nhẫn nại, nhẫn đến lúc hắn rời đi Hàn Quốc, hiện tại chỉ có thể làm bộ như không hề phản kháng , chỉ có như vậy tiêu trừ cảnh giác ở hắn, đối nàng sơ ý phòng bị.

Như vậy, hắn rời đi trong khoảng thời gian này, nàng mới hoàn toàn có cơ hội thoát khỏi hắn .

Ánh mắt đuổi theo thân ảnh của nàng, nhìn nàng không tiếng động nhặt chiếc di động bị vỡ nát lên,trên mặt biểu tình bộ dáng bi thương, hẳn tâm cơ rút đau đớn một chút.

“em có hay không muốn nói gì với tôi?” Hắn trên cao nhìn xuống nhìn chăm chú vào nàng, trầm thấp tiếng nói mang theo khí thể chân thật đáng tin.

Nàng ngồi xổm thượng nhìn mảnh nhỏ trong lòng bàn tay, che dấu sự phẫn uất cùng hận ý trên mặt, cúi đầu tiếng nói không ngừng nỉ non ,“Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....”

Nàng cười nhạo chính mình, như thế nào khả năng sẽ yêu thương tên ma quỷ này, nàng nhất định là thần kinh thác loạn mới có loại ý nghĩ sai lầm này, nàng hiện tại có thể khẳng định nói cho chính mình, nàng hận hắn, ước gì lập tức thoát khỏi hắn, nhiều một giây cũng không nghĩ ở bên người hắn, vĩnh viễn cũng không tưởng lại nhìn đến hắn.

Đáng giận! Vì cái gì sẽ có một loại cảm giác phạm tội, nàng là vật sở hữu của hắn, nàng lần lượt âm thầm cùng nam nhân khác quan hệ ái muội sau lưng chính mình, hắn đương nhiên sẽ tức giận.

“Chết tiệt, tôi không muốn nghe em nói câu vô nghĩa này.” Hắn không thể nắm giữ ,trong lòng chồng chất càng ngày càng nhiều ác cảm đặc tội, nháy mắt quắc túm trụ cổ tay nàng, mạnh mẽ theo đó kéo thân.

Thủy mâu phiếm trong suốt nước mắt,gương mặt quật cường có vẻ càng thêm đậm đậm đáng yêu, trong tay nắm chặt những mảnh nhỏ của chiếc di động, có chút cảm giác găm thật sâu vào thịt , vài giọt máu tươi theo đầu ngón tay chảy ra.

Hắn ngực lửa giận đột nhiên dập tắt, lần đầu tiên hỏi chính mình, hắn là không phải thật sự theo như lời Quý Dương đối nàng rất tàn nhẫn.

Nàng nhắm mắt lại, tính thừa nhận hắn tức giận, tay cầm cổ tay nàng lực đạo giảm, sau đó nàng nghe được hắn đi ra ban công, nói điện thoại .

Mở hai mắt, nàng lúc này mới cảm giác được trên tay truyền đến một trận cảm nhận sâu sắc, cuống quýt mở ra nhanh toản trong lòng bàn tay, nguyên lai bất tri bất giác chính mình thế nhưng bị thương.

“Tiểu thư, tay của cô bị thương, tôi đến thay băng bó cho cô một chút.” Một đạo xa lạ tiếng nói truyền đến, Mân Huyền xoay người, gặp nữ hộ sĩ đẩy cửa mà vào, thẳng đi đến xe đẩy thuốc, lấy ra một cái hòm đặt ở dưới mặt một tầng.

Là hắn gọi điện thoại kêu hộ sĩ tới đi, nàng quay sang nhìn về phía ban công thân ảnh kia đang nói chuyện điện thoại, lập tức lạnh lùng dừng quá, thương tổn đã muốn tạo thành , nàng quyết sẽ không bị hắn vì hành động nhỏ nhoi này.

Ngồi ở sofa, nhìn hộ sĩ ở cẩn thận giúp chính mình băng bó, nàng không nghĩ nhìn hắn, nhưng là lỡ tai lại ở tự động tiếp thu nội dung hắn nói chuyện.

“..... Ân..... Chuyển dời đến danh nghĩa cô ấy..... Là..... Ở phòng tổng thống..... Tử sát..... anh sáng mai nhớ rõ..... bàn công tác .....”

Nguyên lai lại là đang nói công sự, nàng tự động đem nội dung này đó không có hứng thú vứt bỏ ở ngoài đầu, căn não bay nhanh vận chuyển , trước mắt mới thôi, nàng còn không biết Doãn Lạc Hàn khi nào thì đi Hàn Quốc. Ngày mai nhất định phải âm thầm tìm Quý Dương gặp mặt một lần, hỏi rõ ràng sự tình.

Hộ sĩ động tác lưu loát băng bó xong , cũng bảo nàng không nên đụng nước, nhìn nhìn băng thạch cao cánh tay trái, lại nhìn bao vây lấy băng gạc tay phải, nàng cười khổ một chút, chính mình thật sự là không hay ho , cái này tốt lắm, cái gì cũng không thể làm, vừa không có thể rửa mặt chải đầu, cũng không thể tắm rửa .

83. Chương 180 - 181

Chương 180: Xác thực tin tức

Rốt cuộc làm sao bây giờ? Cứ như vậy thì không thể rửa mặt chải đầu, trực tiếp trên giường ngủ?

Mân Huyền vẻ mặt do dự, nhìn chằm chằm nữ hộ sĩ thu dọn hòm thuốc, người sau như là nhìn ra sự việc trong lòng của nàng, mềm nhẹ hỏi :“Tiểu thư, còn cần tôi giúp sao? Tôi có thể giúp cô.”

“Ân.....” Nàng trầm ngâm một hồi, đơn giản đứng lên, hào phóng nói ra cần giúp,“ trước khi đi ngủ tôi nghĩ muốn rửa mặt chải đầu một chút, muốn phiền toái cô giúp tôi.....”

Đúng tại đây khi,tiếng bước chân của hắn từ ban công đi đến, hướng tới nữ hộ sĩ gạt đầu,“Nơi này không cần cô giúp nữa .”

“Vâng, Doãn tiên sinh.” Đối phương nghe câu đó,đẩy xe ra, nhanh ra khỏi phòng.

Người này hơi quá đáng, như thế nào có thể tự chủ trương, nàng còn muốn thỉnh nữ hộ sĩ kia giúp nàng rửa mặt chải đầu. Nàng không tự giác cắn môi, nuốt vào thanh âm muốn phản bác.

Hắn chậm rãi đi hướng giường lớn, ngồi ở mép giường, thấy nàng còn ngây ngốc đứng, nhíu lại khởi mi, thấp giọng tiếng nói nhẹ thở ra hai chữ:“Ngủ!”

Không biết có phải hay không chính mình thấy lỗi, nàng cũng không có nghe ra thanh âm nhất quán không kiên nhẫn cũng không hờn giận của hắn, ngược lại lại có loại thần nhiên nhu hòa.

Nàng xem đến băng vải ở tay phải, tầm mắt dời đi, lập tức dừng ở góc sáng sửa những mảnh nhỏ di động kia, không khỏi lại bắt đầu đối với hắn sinh ra oán hận thật sâu.

Cúi đầu chậm rãi hướng giường lớn rồi qua, nhớ rõ hắn tối hôm qua mệnh lệnh nàng về sau ở trên giường trước khi hắn vào trong chăn, cho hắn cảm giác ấm, khuất nhục như vậy đâm bị thương nàng, nàng biết loại này sẽ là không lâu lắm , nàng chờ mong ngày hắn đi Hàn Quốc.

Hắn ngồi ở mép giường, nàng cố hết sức lấy khẩu tay tung chăn, bàn tay to muốn thân lại đây, lại chậm từng bước, nàng đã chui vào chăn.

Từ từ nhắm hai mắt, tận lực xem nhẹ sự tồn tại của hắn, nhưng là toàn thân theo bản năng căng thẳng, cảm giác được mép giường bị hãm xuống, hắn thuận thế nằm ở sườn thân thể của nàng.

Hắn đột nhiên tới gần nàng, bàn tay to từ từ lần trong vạt áo tới chỗ dò xét tiến vào, nàng kinh hô đỏ rút khẩu khí, vội vàng ra tiếng,“Đừng như vậy..... anh không phải đã nói trong lúc tôi bị thương sẽ không làm gì tôi sao?”

“Cái kia không tính, tôi hiện tại hối hận .” Hắn khàn khàn tiếng nói, nói đương nhiên, toàn bộ bàn tay khó nhẹn chạy ở chỗ nhẵn nhụi da thịt , lập tức bao trùm ở nơi tròn đầy của nàng.

Chỉ cần nằm ở bên người nữ nhân này, ngửi được trên người nàng phát ra mùi thơm thần nhiên của cơ thể, hắn còn có loại xúc động dục vọng, mấy ngày hôm trước là hắn nhẫn nại, nhưng nhất nghĩ đến khả năng sắp rời xa nữ nhân này một tuần, hắn quyết định phủ định lời nói của chính mình.

“Tôi không có tiện, hôm nay đến kì.” Nàng hai tay bị thương, chỉ có thể vịn vịn thân thể trốn tránh bàn tay to đặt ở trước ngực.

Tay hắn tạm dừng,hơi thở ấm áp đột nhiên tới gần, nhẹ thở ra ở bên tai nàng ,“Tôi nhớ rõ, rất rõ ràng, không phải còn vài ngày nữa mới đến sao?”

“Tôi không có lừa anh, có thể là ăn lạnh gì đó, hôm nay buổi sáng đã đến.” Nàng cực thật sự nói, đây là sự thật, nàng cũng không biết lần này như thế nào lại sớm, đại khái là trời thương hại nàng.

Tay hắn thông thả rời đi, ngay tại khi nàng nhẹ nhàng thở ra hết sức, bàn tay to tùy ý xâm hướng giữa hai chân thon dài của nàng.

“Đừng.....” Nàng bản năng nâng thân thể mềm mại lên,cánh tay rắn chắc của hắn ngăn chặn chân của nàng, ngón tay cách chỗ ma sát mềm mại của nàng một lớp quần áo , va chạm vào một tầng vi hậu.

Bàn tay to của hắn nháy mắt rút ra, lung tung thấp chú một tiếng, bỗng dừng ở trên giường ngồi dậy.

Bị hắn như vậy một trận ép buộc, nàng nho nhỏ thở phì phò, trợn mắt nhìn sườn mặt hắn cứng ngắc, hắn mới định tới là miếng vệ sinh, cái này hắn là tin tưởng lời của nàng .

“Nếu anh có cần trong lời nói, anh có thể đi tìm nữ nhân khác giải quyết.” Nàng hảo tâm nhắc nhở , hắn lại quay sang lạnh lùng trừng mắt nàng, đại chưởng nháy mắt thân lại đây.

Nàng theo bản năng nhắm mắt lại, nghĩ đến chính mình lại chọc giận hấn , không nghĩ tới tay hấn chính là mê luyến ở trên gương mặt non mềm của nàng mà vuốt ve , chờ thời điểm nàng kinh ngạc mở mắt ra, hấn đột nhiên thu hồi cánh tay, xoay người lại nằm xuống .

Nàng còn không có tới thấy rõ hấn, tử đầu giường đèn bàn liền tắt.

Trong bóng tối, hấn nằm cạnh nàng, động tác cánh tay hấn làm nàng một chút tới gần hấn, cuối cùng nằm ở trong lòng hấn. hai má của nàng để ở ngực hấn, trong ngực hấn rắn chắc mà ấm áp, nàng trừng lớn ánh mắt, song mặt thoáng chốc trôi lên vi năng, hô hấp tựa hồ nháy mắt đình chỉ.

Hấn đang làm cái gì? Nàng không thể nhận, nhưng có thể rõ ràng nghe được tim chính mình đập thật nhanh, mau không thể tưởng tượng.

Hấn chậm rãi buộc chặt cánh tay, hoạt động thân thể, như là tìm một tư thế thoải mái nhất, sau đó thỏa mãn học khí, mai mặt ở cửa nàng bột gian.

Hơi thở nóng rực tràn ngập lẫn nhau trong lúc đó, nàng cho tới bây giờ chưa thử qua cùng hấn tư thế thân mật như vậy, trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng, đầu óc chỗ trống thành một mảnh.

Hồi lâu, ngay tại nàng nghĩ đến thời điểm hấn ngủ, tiếng nói khàn khàn ở bên tai nàng không nhanh không chậm toát ra một câu.”em rốt cuộc hạ độc gì tôi ? Làm cho tôi không chế không được chính mình.”

Hấn đang nói cái gì? Chẳng lẽ là đang nói mơ? Nàng quyết định xem nhẹ câu này không thể đoán được trong lời nói, nhắm mắt lại, nhưng không cách nào tập trung tinh lực ngủ.

Hấn gác lại ở trên lưng nàng bàn tay to khỏe dời một chút, nàng cả kinh nháy mắt không dám nhúc nhích, tiếp theo giây, hấn thân cánh hoa hé mở ,”Tôi ngày mai bay đi Hàn Quốc, một tuần.”

Nguyên lai hấn không ngủ , nàng ý chí đến điểm này, lập tức thần kinh rung lên, nàng không có nghe sai, hấn nói hấn ngày mai đi. Kiểm chế loại tình cảm vui sướng, nàng biết hấn đang đợi phản ứng của nàng.

“Nga.” Nàng hàm hồ lên tiếng, tỏ vẻ chính mình cũng không để ý.

Hấn tiếp tục dụi mắt ở cần cổ nàng, khứu tươi mát phát hương, như là vừa lòng với phản ứng của nàng. Hấn không nói thêm một lời, sau cũng không có nói gì đó, thẳng đến khi nàng nghe được ở bên tai có quy luật tiếng hít thở của hấn, hấn rốt cục đang ngủ.

Ngày mai, chính là ngày mai.

Nàng tinh thần phấn khởi không thể đi vào giấc ngủ, trước mắt giống như thấy được vô hạn ánh rạng đông lóng lánh, nàng được cứu rồi, nàng có thể không cần lại chịu sự tra tấn của ma quỷ này, hấn đem theo chính mình trong thế giới hoàn toàn biến mất.

Chương 181: Hoàn toàn tự do

Quán cà phê –

“Sở hữu gì đó hấn là đều ở bên trong.” Quý Dương đem một cái túi đặt ở mặt bàn, theo sau nhẹ nhàng đưa lên trước mặt của nàng.

“Quý Dương, cảm ơn anh!” Mân Huyền chân thành nói xong, lấy tay cầm túi. Buổi sáng rời giường, thật sự hành động không tiện, trên tay bị băng vải , nàng hôm nay buổi sáng mở ra , cũng may miệng vết thương cũng không sâu, nàng vì thế sửa dùng sang khả thiếp.

Quý Dương vì chọn thân, vẻ mặt thận trọng nhắc nhở nàng:”Đừng vội cảm tạ tôi, mở ra đến xem, bên trong có phải hay không là gì đó trọng yếu của em , tái cảm tạ tôi cũng không muộn.”

Nghe đến đó, nàng vội vàng cầm lấy túi, cẩn thận lật xem bên trong gì đó, là hiệp ước tình phụ mà nàng ký cùng Doãn lạc Hàn kia, mặt trên tinh tường chữ ký của nàng cùng Doãn Lạc Hàn.

Nàng dần dần tin Quý Dương, xem ra hấn thật sự không có liên hợp Doãn Lạc Hàn kia đến trêu chọc nàng, bằng không khẳng định sẽ không lấy hiệp ước trọng yếu này cho nàng. hiệp ước này một khi nàng lấy được,

liền đại biểu nàng đạt được tự do, không bao giờ nữa chịu sự trói buộc của hiệp ước này, hoàn toàn thoát khỏi cái tên ma quỷ kia.

“Đúng, đúng vậy, là hiệp ước này.” Nàng ước chế không được tâm tình kinh hãi, liên tục gật đầu, sau đó lại ở túi tìm kiếm, kết quả bên trong trừ bỏ hiệp ước này, cái gì cũng không có.

“em là tìm giấy tờ khu đất của cô nhi viện.” Quý Dương nhàn nhã bưng chén cà phê lên, xuyết mấy khẩu, chậm rãi giương mắt xem nàng, chính xác ra nàng hiện tại trong lòng mê hoặc.

“Ân.” Nàng gật đầu, trên mặt toát ra thần sắc lo lắng, “Có phải hay không anh ta phát hiện cái gì?”

“Dương nhiên không phải, cậu ta cái gì cũng không phát giác.” Quý Dương buông xuống trong tay chén cà phê, “Một giờ trước, tôi tiễn Lạc ra sân bay, hẳn đã bay đi Hàn Quốc.”

“vậy là nguyên nhân gì? Chẳng lẽ hẳn rất bí ẩn, anh không có tìm được.” Nàng tiếp tục đoán, trong lòng có loại dự cảm không tốt, xem ra chính mình cao hứng quá sớm, nếu không có giấy tờ khu đất của cô nhi viện, lấy được hiệp ước tình phụ này vẫn là vô dụng, Doãn Lạc Hàn vẫn là sẽ lấy chuyện cô nhi viện bức nàng đi vào khuôn khổ.

“em không nên gấp gáp, hãy nghĩ tới phương diện tốt.” Quý Dương trên mặt bắt cần đòi nổi lên một ít thâm trầm thần sắc, ngược lại thật dài phun ra một hơi, “Mấy ngày hôm trước tôi vụng trộm đi qua phòng tổng thống ở khách sạn Thịnh Hưng của cậu ta, tại quỹ bảo hiểm tìm được giấy tờ khu đất của cô nhi viện kia cùng tương quan văn kiện, lúc ấy tôi không có lấy ra, là lo lắng khiến cho cậu ta hoài nghi. Hôm nay tôi từ sân bay trở về, lái xe thẳng đến Thịnh Hưng, kết quả ở quỹ bảo hiểm thấy được một văn kiện khác.....”

Nàng chuyên chú nghe Quý Dương nói chuyện, kết quả nói tới đây hẳn mím môi uống cà phê, dùng một loại cao thâm ánh mắt nhìn nàng, nàng hô hấp phụt chốc cứng lại, cuống quýt hỏi đi xuống, “Là cái văn kiện gì?”

“Tôi chỉ nói cho em một thứ đại khái là rất tốt” Quý Dương khinh nuốt miệng cà phê, đôi mắt xẹt qua một chút ý cười, “Hẳn đã muốn đem quyền sử dụng cô nhi viện kia chuyển vào danh nghĩa của em, hơn nữa sử dụng quyền là mãi mãi, nói cách khác hiện giờ theo pháp luật, em hiện tại là người có quyền hợp pháp với cô nhi viện kia.”

Nàng cười nhạo một tiếng, giống như là nghe được một chuyện buồn cười, “anh xác định là tôi sao? anh có thể hay không lắm? Cô nhi viện là hẳn lấy ra để làm lợi thế uy hiếp tôi, hẳn không có khả năng.....”

“Tôi nói là sự thật, hơn nữa là tôi tận mắt nhìn thấy, không tất yếu lừa em.” Quý Dương miệng nói có khí phách, hoàn toàn không giống như là ở hay nói giỡn. “Biết khối đất kia giá trị bao nhiêu tiền sao? Tôi thô sơ giản lược tính ra một chút, ít nhất tới tám con số.”

Trên mặt hẳn bật cười biểu tình chợt đại ra, chẳng lẽ nói Doãn Lạc Hàn thật sự đem khối đất cô nhi viện kia chuyển vào danh nghĩa của nàng?

Nàng thùy mắt nhìn mặt bàn, rơi vào trầm tư, một ít lời nói ngất quăng theo trong đầu xẹt qua.

“..... Ân..... Chuyển dời đến danh nghĩa cô ấy..... Là..... Ở phòng tổng thống..... Tủ sắt ..... anh sáng mai nhớ rõ..... bàn công tác .....”

Này đó là những lời nói mà tối qua trong lúc vô ý nàng đã nghe được, hiện tại cẩn thận kết hợp với nhau, nàng chậm rãi biết, nguyên lai tối hôm qua hẳn ở ban công gọi điện thoại chính là làm chuyện này, mà khi đó là sau khi phát sinh chuyện hẳn ném đi động của nàng.

Hẳn vì cái gì làm như vậy? Hẳn hẳn là so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng, nàng sở dĩ thuận theo hẳn, hoàn toàn là vì cô nhi viện, là lợi thế chủ yếu để hẳn uy hiếp nàng tuân thủ hiệp ước.

Chẳng lẽ hẳn đối với nàng đã bắt đầu cảm thấy áy náy sao? Không, mặc kệ có phải hay không thật sự, nàng sẽ không lại tin tưởng hẳn, đã muốn hạ quyết định, quyết tâm rời đi, lại không thể có thể lại trở lại đâu.

“Mân Huyền, hiện tại em tự do.” tiếng nói của Quý Dương lộ ra vẻ nghiêng ngả.

Ý thức được này đó, toàn thân đột nhiên rung lên, đúng vậy, nàng tự do, nàng rốt cục thoát khỏi cái tên ma quỷ kia, thời điểm mỗi lần cùng Chỉ Dao gặp mặt không cần lại bị lương tâm chỉ trích, nàng có thể đỡ xuống gánh nặng, bắt đầu một loại cuộc sống mới hoàn toàn khác.

Quý Dương tay chỉ xoa xoa cằm, ngữ khí khẩn thiết, “Hiện tại em tính làm như thế nào? Có cái gì cần giúp không? em cứ việc nói.”

“Không cần phiền toái, Quý Dương cảm ơn anh.” Khuôn mặt tươi cười của nàng lộ ra cảm kích, cẩn thận thu lại chiếc túi, đặt ở trong ba lô lấy tay đè ép xuống, Quý Dương vì người ngoài như nàng làm nhiều như vậy, đợi cho Doãn Lạc Hàn biết chuyện này, nhất định sẽ ảnh hưởng đến tình cảm bọn họ, nàng trong lòng đối với Quý Dương không khỏi có chút lo lắng.

Tựa hồ liếc mắt một cái xem thấu lòng của nàng, Quý Dương nhẹ nhàng cười, “tiểu tử Lạc kia tính tình tôi rất hiểu, cho dù sau này bị hắn biết là tôi đã âm thầm giúp em, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tình cảm ta cùng hắn, cho nên em không cần phải thấy áy náy cùng khó xử.”

“Vậy là tốt rồi.” Nàng nói, nhớ tới Quý Dương giao cho chính mình hiệp ước này là hiệp ước Doãn Lạc Hàn bảo quản, còn lại hiệp ước chính nàng bảo quản kia còn đặt ở trong phòng biệt thự, lại có một ít quần áo cùng sách vở linh tinh của nàng vẫn ở biệt thự, xem ra nàng không thể không trở về một chuyến.

Lo lắng một hồi, nàng liếm môi mở miệng, “Quý Dương, anh đã nói như vậy, tôi đây sẽ không khách khí, tôi nghĩ anh có thể lái xe đưa tôi trở lại biệt thự, tôi nghĩ muốn thu thập một ít này nọ.”

Nàng tính trước đến biệt thự gì đó rồi sẽ đến phòng nàng thuê trọ, đi qua cái phòng của Doãn Lạc Hàn kia, đã muốn không thể lại đợi, sau đó nàng sẽ ở trong thời gian ngắn nhất, mặt khác lại thuê phòng ở, im lặng vượt qua ba tuần dưỡng thương.

84. Chương 182 - 183

Chương 182: Hấn tướng niệm

Tìm thời gian nửa ngày, chuẩn bị tốt chuyện này nọ của nàng ở biệt thự cùng bệnh viện, Quý Dương đưa nàng trở lại phòng cho thuê khi đã là buổi tối.

“Mân Huyền, có chuyện gì cần giúp đỡ, em cứ việc gọi điện thoại cho tôi.” Quý Dương đi vào cửa, đưa tay mang theo hai hành lý đặt ở phòng khách.

“Quý Dương, cảm ơn anh!” Nàng lộ ra ánh mắt cảm kích, không tự giác nói xong, nhớ không rõ hôm nay là lần thứ mấy nói những lời này, tóm lại một ngày này, lòng của nàng hoàn toàn đắm chìm ở sự vui sướng khi được giải thoát, nghĩ đến sắp triển khai cuộc sống mới, tế bào toàn thân đều hưng phấn sinh động đứng lên.

“Kỳ thật em không cần cảm kích tôi.” Quý Dương cúi đầu nhẹ nhàng cười cười, ánh mắt gian xạ qua một tia sầu lo, “Tôi làm như vậy cũng là vì Lạc mà suy nghĩ, cậu ta nếu biết em chính là tiểu tử Chính Vũ kia.....”

Nói tới đây, hắn cúi đầu, không có nói thêm gì đi nữa, nàng cảm giác được Quý Dương thoại lý hữu thoại.

Căn não nhanh chóng, nàng suy nghĩ một chút, thử ngữ khí nói, “Tôi chỉ biết anh ta cùng Kim Chính Vũ là quan hệ anh em bà con, chẳng lẽ chuyện tôi cùng Doãn Lạc Hàn, còn quan hệ đến Kim Chính Vũ?”

Quý Dương từ chối cho ý kiến, vì nhắc lên thần, mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ “Tôi nghĩ tôi phải đi.”

Nàng sâu sắc phát giác Quý Dương rõ ràng là lảng tránh cái gì, bất quá hiện tại đầu óc nàng đều là sự thoải mái sau khi giải thoát, cũng sẽ không lại miệt mài theo đuổi lý tưởng đi xuống.

Quý Dương hướng ngoài cửa đi vài bước, như là nhớ tới cái gì, lại quay đầu lại, “Đúng rồi, em về sau có tính toán gì không?”

“Tôi.....”

Nàng mới nói một chữ, hắn lại đột nhiên khoát tay áo, đôi mắt hiện lên một tia tự giễu, “Quên đi, em vẫn là không cần nói cho tôi biết thì tốt hơn, đỡ phải đến lúc tiểu tử Lạc kia trở về, tôi giữ không được sự ép hỏi lại đem hành tung của em tiết lộ cho cậu ta. Tôi đi rồi, Mân Huyền, chúc em may mắn!”

Quý Dương tiêu sái hướng nàng giơ cánh tay xuống, cất bước đi khỏi phòng.

Đóng cửa lại, nàng nhịn không được tâm tình khoái trá, ở phòng khách nho nhỏ qua lại nhảy bắn lên, sau đó đột nhiên nhớ tới cánh tay bị thương, vội vàng ngừng lại, thè lưỡi, nàng cũng không nghĩ chính mình hưng phấn quá, lại bắt cánh tay lộng bị thương.

Hiện tại nàng hẳn là quy hoạch tốt một chút tương lai, đầu tiên cần phải làm là tìm một chỗ khác không ai biết đến phòng ở trước, sau đó lại chậm rãi nghĩ đến chuyện khác, nghĩ như vậy, nàng ngồi vào sô pha, chạy nhanh mở máy tính bản ra, ở trên mạng tra tìm một ít tin tức phòng cho thuê.

Nhiều giờ sau, nàng tìm được ít tin tức về phòng cho thuê, quyết định ngày mai sẽ đến xem phòng.

Thử dẫu ngắt câu một chút, nàng xem đến ngoài thành thị thời gian xuất phát của tuyến ô tô, do dự chính mình rốt cuộc là tiếp tục ở trong cái thành thị này, vẫn là ngày mai trực tiếp mua phiếu đi một thành thị yên ổn khác.

Thời điểm nàng do dự, một chút nghĩ tới ba ba trong ngục giam, thời gian vài năm này ba ba rõ ràng là đã già đi, trái tim lướt qua vài phần đau lòng cùng không tha.

Nàng tưởng tượng qua, thời gian thăm tù đi gặp ba ba, mang cho ba ba món ăn mà ông thích nhất, làm cho ông cảm thấy tại đây, trên đời này ông cũng không cô đơn, còn có một nữ nhi như nàng quan tâm ông, lẳng lặng chờ ngày ông ra tù.

Cuối cùng, nàng quyết định tôn sùng ý nguyện chính mình, tiếp tục ở tại cái thành thị này.

Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, một tuần sau Doãn Lạc Hàn đã trở lại, hẳn phát hiện nàng rời đi, cho dù hẳn thông qua đủ loại cách trong thành thị này tìm được nàng, nhưng hẳn đã không thể khống chế nàng nữa, bởi vì hẳn đã không có lợi thế gì có thể hiếp bức nàng.

Vì cô nhi viện, nàng chịu nhục, yên lặng chịu được hẳn gần hai tháng tra tấn, hiện tại nên một lần nữa làm một người độc đáo mà kiên cường Lăng Mân Huyền.

Nàng một bên nhìn máy tính, một bên thân thủ theo bản năng lấy di động trong ba lô, ở ba lô sờ soạng nửa ngày không có đụng đến di động, thế này mới nhớ tới tối hôm qua di động bị Doãn Lạc Hàn kia ném hỏng rồi.

Phút chốc, sắc mặt nàng biến đổi, xong rồi, di động chưa kịp lấy, bên trong còn có hẳn lần trước giúp nàng đóng phí. Nghĩ lại nhất tưởng, quên đi, có lẽ đây là trời an bài, nhất định muốn nàng thoát khỏi cái tên ma quỷ kia. Nàng ngày mai đi mua cái di động mới cùng số mới, như vậy nàng xem như đưa hẳn hoàn toàn cất bỏ trong thế giới của chính mình.

Sáng sớm hôm sau, nàng liền ra ngoài, trải qua vài giờ bôn ba, nàng cuối cùng quyết định thuê một phòng tại nội thành.

Chờ thủ tục xong xuôi, một người ngồi ở ban công phòng mới, nàng vẽ mặt đau khổ, nhìn chăm chăm trên tay sổ tiết kiệm. Hôm nay mua di động mới, lại dự chi nửa năm tiền thuê nhà, hiện tại sổ tiết kiệm còn số thiếu đáng thương.

Cánh tay còn không có tốt, ba tuần sau mới bỏ băng thạch cao, hơn nữa đến lúc đó nàng không thể đi đến bệnh viện kia, hôm nay Quý Dương giúp nàng đi lui phòng khi đó mới biết được Doãn Lạc Hàn đã đem thanh toán toàn bộ phí chữa bệnh. Chính mình còn muốn tìm một bệnh viện khác để bỏ thạch cao, lại nghĩ tới phí chữa bệnh, nghĩ đến đây, nàng nhịn không được một trận thổ dài.

Nếu Kim Chính Vũ ở đây thì tốt rồi, nhìn lướt qua máy tính bản đặt ở phòng khách, đúng rồi, Kim Chính Vũ, nàng dường như đáp ứng tiểu tử kia buổi tối gửi thư cho hẳn, khả kết quả nàng một phong cũng không gửi.

Hắn khẳng định sẽ nghĩ nàng nói chuyện không giữ lời gì hết, nàng bước nhanh chạy về phòng khách, mở máy tính bản ra, dùng một bàn tay cố sức đánh, phát ra một bức thư ngắn gọn đi.

Bụng có điểm đói, nàng đứng dậy đi tại phòng nấu bát mì, thời điểm ăn đến một nửa, nhìn đến máy tính xuất hiện một phong thư, mở ra vừa thấy là Kim Chính Vũ hồi âm.

“Mân Mân, cánh tay em đã khá hơn chút nào chưa? Tôi trở lại Hàn Quốc đã ngày thứ ba , ngay từ đầu là có điểm nhớ em, sau lại là rất nhớ em.....”

Nàng buông bát trong tay xuống , cẩn thận đọc thư, giữa những hàng chữ tràn đầy đều là hân tưởng niệm, một cổ cổ dòng nước ấm theo nội tâm chậm rãi lướt qua.

Nhìn đến cuối cùng, ánh mắt của nàng dừng ở hình ảnh hân câu nói kia, “Mân Mân, tôi mặc kệ, em từng đáp ứng tôi, phải chờ tôi giao mãn chín mươi chín cô bạn gái, em liền làm vợ của tôi. Hiện tại tôi lui từng bước, chờ tôi về Trung Quốc, em phải làm bạn gái của tôi, hơn nữa tôi cam đoan, từ nay về sau tôi chỉ nhìn em, trong mắt của tôi chỉ có em, sẽ không liếc mắt xem nữ nhân khác một cái.....”

Chương 183: Quyền đầu tướng hướng

Có thể đáp ứng Kim Chính Vũ sao? Lần trước ở phòng bệnh hân đã đề suất , lúc ấy nàng cảm thấy chính mình không có tư cách, không thể cho hân sự hứa hẹn, hiện tại nàng đã là người tự do , nàng có thể chứ?

Xoa bóp cái nút hồi âm, ngón tay nhẹ nhàng đặt ở bàn phím, chần chờ, thật lâu không có đánh ra một chữ, nhìn máy tính bản, nàng pha một ấm trà, ngồi ở ghế ban công , lâm vào trạng thái tự hỏi thật sâu.

Bốn hôm sau tại sân bay quốc tế—

Khi thân ảnh cao lớn xuất hiện ở sân bay, bốn phía không khỏi phóng tới từng đạo ánh mắt ái mộ.

Không kềm chế được quang nân sợi tóc, hình dáng anh tuần ngũ quan thâm thúy, thân ảnh cao lớn mặc bộ quần áo âu phục tinh xảo lộ ra khí chất không bỏ sót điểm nào, giống như được điêu khắc từ một nhà nghệ thuật gia tỉ mỉ , bộ pháp đi lại , mỗi một đường cong đều lộ ra vài phần thần bí tao nhã cùng hơi thở nguy hiểm.

“Tổng tài.” Từ Bang kính cẩn tiến đến tiếp đón, tiếp nhận vật trong tay cầm của Doãn Lạc Hàn.

“Cái nữ nhân kia thật sự đã bỏ trốn, đến bây giờ một chút manh mối cũng chưa tra được?” Hân tiếng nói trầm thấp mà buộc chặt.

“Đúng vậy, tổng tài.” Từ Bang gian nan trả lời.

Đôi môi Doãn Lạc Hàn mỏng manh nhếch lên một cái thẳng tắp, đôi mắt sâu thẳm ẩn ẩn khiêu uẩn ngọn lửa giận.

Đáng giận nữ nhân, thế nhưng thừa hân đi Hàn Quốc trong lúc đó chạy trốn. Hân đến Hàn Quốc gọi điện thoại cho nàng, lúc ấy không có gọi được, hân nghĩ tới chuyện hôm trước di động bị chính mình phá hư , cũng sẽ không để ý.

Mấy ngày nay, mỗi đêm nằm bên cạnh cái kia nữ nhân, giấc ngủ của hân thật tốt, một khi rời khỏi nàng, hân phát hiện ban đêm đối với hân mà nói lại bị ác mộng quần quanh, ở giường lớn lăn qua lộn lại ngủ không được, muốn gọi điện thoại cho nàng, lại không nghĩ dễ dàng tiết lộ điểm yếu của chính mình.

Qua hai ngày bận rộn , hân nhịn không được gọi điện cho Từ Bang, nói hân đi mua di động mới đưa đến bệnh viện, sau đó hân lại nhận được điện thoại Từ Bang, nghe được tin làm cho hân giận không thể át tin tức xấu, khi hân đi Hàn Quốc liền rời khỏi phòng bệnh, biệt thự cùng phòng thuê không có một chút bóng dáng, cái nữ nhân kia đã chạy thoát.

“Quý Dương đâu? Anh ta ở nơi nào?” Hân trầm giọng hỏi, mâu trung lóe ra khác thường quang mang.

Biết cái nữ nhân kia đào tẩu , hân ngay lúc đó phản ứng đầu tiên chính là muốn Từ Bang đi tìm phân hiệp ước kia ở trong ngăn kéo, sau đó được biết hiệp ước không cánh mà bay , hân lại liên tưởng đến lúc trước Từ Bang nhắc tới ngày đó đến phòng là Quý Dương giúp cái kia nữ nhân đi , như vậy phân tích xuống, hân dám khẳng định chuyện này tuyệt đối cùng cái tên bạn bè kia của hân có rất lớn liên hệ.

Hân hiện tại nóng lòng tìm được Quý Dương, giáp mặt hỏi rõ ràng.

Từ Bang cúi đầu trả lời, “thời điểm tôi tới đón ngài, phó tổng tài đang chủ trì hội nghị ngành chủ quản, anh ta nói ngài sau khi trở về, không cần ngài nói, anh ta sẽ chủ động đi tìm ngài.”

Doãn Lạc Hàn không nói được một lời, bước nhanh đi hướng ngoài sân bay chờ Khải Định Lạp Tư, Quý Dương như vậy giao cho Từ Bang xem ra hẳn là có chuyện quan trọng cùng chính mình nói , sẽ sao? Sẽ là tiểu tử kia âm thầm giúp cái nữ nhân kia đào tẩu sao?

Ngồi trên xe sau, ngồi ở ghế phụ lái Từ Bang xoay người, đưa cho hắn nhất loạt túi giấy, “Tổng tài, đây là Lăng tiểu thư đặt ở phòng khách biệt thự của ngài.”

Hắn thân thủ nhận lấy, giấy túi gì đó rơi vào lòng bàn tay, hoa hồng hình điêu trụy xa hoa nháy mắt ánh vào mi mắt, là hắn mang cái vòng cổ kia từ Nhật Bản trở về.

Nàng trả lại cho hắn, là muốn hoàn toàn cùng hắn phân rõ giới tuyến.

Một chút khổ sở theo trái tim xẹt qua, nàng thật sự liên như vậy chán ghét hắn sao? Bàn tay to không tự giác bắt đầu nắm chặt, điêu trụy góc cạnh đâm vào lòng bàn tay, ngực như là cảm ứng được giống như phát đau.

“Từ trợ lý, trả thù lao gấp mười lần cho những người đó, mau chóng tra ra cho tôi cô ta đang ở đâu.” Hắn lạnh lùng ra mệnh lệnh , theo sau ngả lưng dựa vào hướng mềm mại ghế xe .

Nghĩ như vậy là có thể chạy sao? Lăng Mân Huyền, suy nghĩ của cô quá ngây thơ rồi!

Khải Định Lạp Tư ngừng xe ở tập đoàn Đường Thịnh, Từ Bang chạy xuống xe, mở cửa sau xe, thân ảnh cao lớn thon dài vừa xuất hiện ở trong đại sảnh, đi ngang qua mọi người đều cúi đầu tiếp đón.

Hắn vì cấp thủ, thẳng thừa đi thang máy đến tầng cao nhất.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, thân ảnh Quý Dương tà ỷ giữ ở thang máy, hắn vài bước bỏ chạy đi, một phen nhéo cổ áo Quý Dương . “Dương, nói cho tôi biết, có phải hay không cậu làm ?”

“cậu là chỉ chuyện của Lăng Mân Huyền.” Quý dương đốt đầu, không có làm gì giấu diếm, “Tôi thừa nhận là tôi âm thầm giúp cô ấy . Cái hiệp ước kia cũng là tôi lấy trong ngăn kéo của cậu đưa cho cô ấy, còn có .....”

“cô ta là nữ nhân của tôi, cậu vì cái gì làm như vậy?”

Quý Dương trong lời nói còn chưa nói hoàn, Doãn Lạc Hàn gầm nhẹ một quyền huy đi qua, Quý Dương không có phòng bị nhất thời bị đánh.

Quý Dương vỗ về phát đau khoe miệng, nhanh chóng đứng lên, không chút nào yếu thế trả lại Doãn Lạc Hàn một quyền đầu, “Xú tiểu tử, cậu hiện tại biết cô ta là nữ nhân của cậu, lúc trước cậu quý trọng cô ta quá sao? Chính Vũ cùng cô ta trong lúc đó, cậu lựa chọn ai?”

Ngực bị Quý Dương quyền nặng đầu , Doãn Lạc Hàn thần gian phát ra một tiếng kêu rên, thoáng chốc nổi trận lôi đình, cắn răng xuất một quyền lại hướng mặt Quý Dương.

“Hoàn toàn không biết cậu đang nói cái gì? Chính Vũ cùng chuyện này lại có cái gì quan hệ? Tôi chỉ biết là cậu tự chủ trương đem cô ta để cho chạy .”

“Xú tiểu tử.” Quý Dương phản ứng rất nhanh tránh đi quyền kia trên khuôn mặt tuần tú thái quyền đầu, “Đương nhiên là có quan hệ, hơn nữa là quan hệ rất lớn, cậu nghe xong khẳng định sẽ hối hận như vậy đối với cô ta”

“Thu hồi chuyện ma quỷ gạt người này đó của cậu đi, tôi hiện tại chỉ cần cái nữ nhân kia.”

85. Chương 184

Chương 184: Nguyên lai là nàng

Doãn Lạc Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, lại một quyền nghênh đón, nhất thời không cam lòng yếu thế, hai người người một quyền ta một quyền, xoay đánh thành một lượt.

Nghe được tiếng vang Ôn Nhược Nhân vội vàng chạy tới, “Tổng tài, tổng giám đốc, các người không cần đánh..... Đừng đánh .....”

Hai người không ai nhường ai, làm sao còn nghe vào.

Mắt thấy Doãn Lạc Hàn bụng càng ngày càng không ngừng ăn quyền, mà Quý Dương trên mặt cũng đầy màu, Ôn nhược Nhân không có cách gì đứng ở một bên, lo lắng dậm chân, đột nhiên nhớ tới một người.

“Các người đừng đánh , lão gia tử đến đây rồi.”

Vừa nghe đến cái xưng hô kia, hai người nhất thời ngừng thủ, thở hồng hộc trừng mắt với đối phương, trăm miệng một lời hỏi, “Người ở nơi nào? Đến đã bao lâu?”

Ôn Nhược Nhân lui cổ, chỉ chỉ hướng phòng họp, nói chuyện bắt đầu , “Hắn..... Người ở..... Ở trong phòng hội nghị.....”

Doãn Lạc Hàn vỗ về chút bụng đau, liếc mắt một cái liền xem thấu nàng đang nói dối. “Ôn thư ký, cô không biết chính cô nói dối rất tệ sao?”

“Lạc, người đứng là, xuống tay không có điểm nhẹ.” Quý Dương la hét lau đi vết máu trên khóe miệng, đi lên tiến đến một tay nhanh chóng ôm lấy cổ Doãn Lạc Hàn. “Nhanh đi giúp tôi bôi thuốc, bằng không buổi chiều cậu thay tôi cùng Đinh Dương nói chuyện hợp tác đi.”

“Đây là cậu tự tìm .” Doãn Lạc Hàn tức giận liếc mắt Quý Dương một cái, thân thủ đẩy cánh tay của Quý Dương đang khoát lên vai mình , bước đi đến hướng văn phòng.

“Ai, tôi là bị cậu đánh thành như vậy , cơn giận của cậu còn chưa có hết.” Quý Dương chỉ vào khuôn mặt bầm tím của mình, bất mãn ồn ào lớn tiếng, theo sát sau đó đi vào văn phòng tổng tài.

Doãn Lạc Hàn rét lạnh hừ một tiếng, tìm đến hòm thuốc, lấy ra rượu thuốc cùng bông băng đặt ở trên bàn, “Chính mình bôi.”

“mặt của tôi là ai biến thành như vậy , ai phụ trách giúp tôi bôi.” Quý Dương miễn cưỡng ngồi vào sô pha , hai tay vất ở ngực, làm một bộ dạng xấu lắm.

“Tùy cậu.” Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không ăn ý với bộ dáng này của hắn, đứng dậy đi hướng bàn công tác, chuyển động ngồi lên ghế, nhớ tới vừa rồi Quý Dương lời còn chưa nói xong, “cậu nói Chính Vũ cùng cô ta có quan hệ? Hơn nữa tôi nghe xong sẽ hối hận?”

Quý Dương trong mắt xẹt qua một tia giảo hoạt, làm bộ như vẽ mặt bất đắc dĩ thở dài, “Được rồi, vậy cậu gọi thư ký cậu lại đây bôi thuốc cho tôi, tôi liền đem chuyện chưa nói xong trong lời nói tắt cả đều nói cho cậu.”

Chuyện này với hắn mà nói việc rất nhỏ, Doãn Lạc Hàn thân thủ ấn hạ nội tuyến, “Ôn thư ký, cô vào đây một chút.”

“vâng, tổng tài.” Tiếng nói ngọt ngào của Ôn Nhược Nhân truyền đến, không quá một phút đồng hồ liền vang lên tiếng đập cửa.

“ vào đi!” Doãn Lạc Hàn trầm giọng nói, ngược lại chọn mi nhìn Quý Dương, “Hiện tại có thể nói .”

“Đợi lát nữa, trước bôi thuốc cho tôi xong rồi nói sau.” Quý Dương vẽ mặt lộ ý cười nhìn Ôn Nhược Nhân đi đến, mím môi ý bảo Doãn Lạc Hàn mở miệng.

Thực chịu không nổi tiểu tử Quý Dương này, Doãn Lạc Hàn trừng mắt nhìn đối phương liếc mắt một cái, tiện đà thản nhiên nói , “Ôn thư ký, phó tổng tài bị thương, cô giúp cậu ta bôi thuốc.”

Ôn Nhược Nhân sắc mặt khê biến, giúp đỡ lấy kính đen, mắt nhìn về mặt ung dung của Quý Dương chờ chính mình bôi thuốc cho hắn, trong lòng tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn giống như là giả bộ nghe lời rồi đi qua.

Doãn Lạc Hàn ngồi di chuyển chiếc ghế xoay, mặt hướng cửa sổ to sát đất phía sau to, trong đầu không tự giác nhớ tới cái nữ nhân kia, nàng hiện tại đến tột cùng trốn chạy đi đâu ? Nàng đang làm cái gì?

Thoát khỏi hần, nàng hiện tại nhất định vui đi.

Khuôn mặt tuần mỹ lạnh lùng hơn mấy phần cố ý áp lực cảm xúc, đặt ở tay vịn ghế bàn tay to gắt gao nắm, đáng giận nữ nhân, thật to gan, hần không tin trên đời không có chuyện tiền bạn bất thành, hần rất nhanh sẽ biết được nàng ở đâu.

Đang lúc thời điểm hần thần sắc lạnh lùng hãy còn nghĩ tâm sự, Quý Dương tà ý tựa vào bàn công tác, một tay vỗ vỗ vai hần.“Lạc, tôi muốn hỏi cậu một câu, cậu phải nói thật, với tiểu tử Kim Chính Vũ cùng cái nữ nhân kia trong lúc đó, cậu lựa chọn ai?”

“cậu có ý tứ gì? Nói rõ ràng.” Doãn Lạc Hàn hạ mi, Quý Dương lần nữa nhắc tới, này hai lựa chọn rất trọng yếu sao?

“Ý tứ chính là, cậu hiện tại là lựa chọn tình cảm thâm hậu anh em bà con, vẫn là cừu hận nữ nhân.” Quý Dương tay chỉ ở bàn công tác, trong thanh âm nghe có ý tứ khuyên can ,“Tôi nghĩ cậu hần là lựa chọn người trước, dù sao cậu chịu thống khổ đã trút hết tại trên người nữ nhi kia, cô ta là vô tội , cậu làm những việc trước nay đối với cô ấy mà nói đã là quá đủ.”

“Dương,cậu đến tột cùng là có ý tứ gì? Đem nói rõ ràng.” Doãn Lạc Hàn tiếng nói khàn khàn , Quý Dương lè mề nói chuyện, hần đã muốn nhịn không được vừa muốn huy quyền qua.

Quý Dương sắc mặt ngưng lại, tiếng nói cũng rõ ràng có chút thấp đi.“Àn, Lạc, tôi nói nhiều như vậy, tôi nghĩ cậu hần là đoán được một chút rằng người ở trong lòng Chính Vũ mấy năm nay là ai?”

“Ai?” Hần khinh mân khởi thần, sắc mặt đột nhiên biến đổi, như là nghĩ tới cái gì,“cậu sẽ không nói cho tôi rằng, chính là cô ta chứ?”

“Đúng vậy,đó là câu trả lời .” Quý Dương dùng sức gật đầu, trên mặt trời lên thần sắc nghiêm túc.

Chợt nghe chuyện thật này,trên mặt anh tuần của Doãn Lạc Hàn rét lạnh không có bao nhiêu sự biểu tình, cả người ngược lại bình tĩnh đáng sợ, Quý Dương thực hiểu biết hần, biết hần luôn luôn không có thói quen ở trước mặt người khác tiết lộ cảm xúc chính mình, lúc này nội tâm hần tuyệt đối là vô cùng phức tạp.

Biết Doãn Lạc Hàn hiện tại cần là im lặng, Quý Dương không có nói cái gì nữa, lặng lẽ rời khỏi văn phòng.

Thân thể đột nhiên chấn động, lực trước hần đã đoán rằng vậy,vậy vẫn nguyên lai là sự thật,thật sự là nữ nhân kia chính là đối tượng mà Chính Vũ nhiều năm qua vẫn trân trọng.

Mấy năm nay hần tận mắt chứng kiến, Chính Vũ nắm chặt từng cái ngày nghỉ về nước, chuyện thứ nhất chính là lái xe đi tránh ở chỗ tối nhìn người trong lòng của cậu ta.

Chính Vũ so với đối phương ít tuổi hơn, đối phương lúc học cấp ba, hần mới cấp một, vì có thể đuổi cùng với đối phương để cùng nhau tốt nghiệp đại học,Chính Vũ ham chơi phát ngoan lạ thường, do đó thuận lợi ngay cả vượt hai cấp, vượt qua cùng đối phương tốt nghiệp cùng năm.

Hần cũng biết Chính Vũ những năm gần đây điên cuồng giao kết bạn gái là vì một cái hứa hẹn. Chính Vũ vì cái nữ nhân kia làm hết thấy mọi việc, hần là anh em với Chính Vũ tất cả đều rõ như lòng bàn tay, chính là duy nhất không biết đến là, hần chưa từng có gặp qua bộ dạng người trong lòng của Chính Vũ.

86. Chương 185 - 186

Chương 185: Thất mà phục

Sự tình như thế nào lại biến thành phức tạp như vậy? ở đầu hơi đau, hần dùng hai ngón tay day huyệt thái dương, tầm mắt dừng bức ảnh ở bàn công tác, đó là bức ảnh ba nam nhân vô cùng thân thiết ,vui vẻ.

Giống Quý Dương nói , hần nên lựa chọn thế nào? Hần đương nhiên để ý đến tình nghĩa huynh đệ bao nhiêu năm cùng Chính Vũ, đã có thể như vậy đối với nữ nhân kia buông tay sao?

Vì cái gì nhất tưởng đến rốt cuộc không thể có được cái nữ nhân kia, một cỗ vô lực bị ai chợt cướp lấy tâm hần.

Gần nhất giấc ngủ cực độ không tốt, mỗi đêm ngủ không được, cánh tay hần đã ý thức đánh về một bên phía giường, thường thường lao đến là một loại không khí, lạnh như băng mà không có giống độ ấm bên sườn giường , nằng từ nay về sau đã thoát khỏi hần .

Không được, hần không thể buông tay, vô luận như thế nào hần nhất định phải tìm được cái nữ nhân dám can đảm chạy trốn kia. Bàn tay to lấy di động trên bàn công tác, hần bấm vài con số, lập tức nghe được một tiếng nói trong veo.

“Lạc ca ca.....”

Nàng không phải cùng Chỉ Dao thực là bạn tốt sao? Cũng nhất định sẽ cùng Chỉ Dao liên hệ đi, chỉ cần hần nói bóng nói gió, tin tưởng rất nhanh có thể từ trong miệng Chỉ Dao tìm hiểu được tin tức của nàng.

Đi siêu thị chọn mua ít lương thực dự trữ cho cuối tuần, đều là chút đồ đơn giản, một ít thịt, còn có chút trứng chim cùng rau dưa, đói bụng liền chính mình đơn giản nấu chút rau dưa.

Chừng không ra ngoài mà tại đây gian trong phòng, mỗi ngày cùng Kim Chính Vũ liên hệ thư từ, hiểu biết một ít tin tức, cảm giác được buồn , ngồi ở ban công phơi nắng nhàn nhã nhìn xem thư.

Ngày lại ngày cứ vậy mà trôi qua, hai tuần rất nhanh đã trôi qua. Nguyên bản Kim Chính Vũ nói mấy ngày nay trở về, nhưng là hần ngày hôm qua lại sửa miệng nói bên công ty Hàn Quốc kia có chút việc phải xử lý, khả năng còn phải ở lại hơn một tuần nữa mới về nước.

Hôm trước nàng đi đến một bệnh viện ở gần, chiếu ct, thầy thuốc nói cho nàng một tin tức tốt, nói xương bị gãy của nàng khép lại rất tốt,qua vài ngày là có thể tháo thạch cao , nàng lo lắng hồi lâu, quyết định hôm nay bỏ đi thạch cao trên tay mà vài tuần tới nay vẫn trở ngại nàng hoạt động.

Tùy tay đem bốp da cùng di động ném vào ba lô, nàng cầm cái chìa khóa liền ra cửa,im lặng đi trong tiểu khu, không khí mới mẻ mà nhẹ nhàng khoan khoái, nghĩ đến sẽ bỏ được chỗ thạch cao này, tâm tình của nàng rất vui mừng.

Nguyên tưởng rằng chỗ thạch cao đã lâu, không nghĩ tới chỉ cần vài mất một ít thời gian liền dỡ bỏ . Hoạt động tự nhiên cánh tay, thầy thuốc giao dặn nàng không thể mang những đồ nặng, nàng gặt đầu không ngừng.

Đi ra bệnh viện, nàng ngẩng mặt, tâm tình giống thời tiết bên ngoài ánh mặt trời chiếu khắp, nàng không tiếng động đối với chính mình nói, nàng sẽ chăm chỉ công tác, cố gắng kiếm tiền, từ giờ trở đi nàng là một Lăng Mân Huyền hoàn toàn mới .

Đến Tạp chí Thuần Mỹ công tác rốt cuộc muốn hay không ? nàng luôn luôn hiện tại lo lắng vấn đề này. Đi làm tại tạp chí, Doãn Lạc Hàn có thể dễ dàng tìm được chính mình.

Nàng đã đổi di động cùng dãy số mới, chưa bao giờ chủ động cùng Chỉ Dao liên hệ, vì là phòng ngừa Doãn Lạc Hàn kia ,mà Chỉ Dao hoàn toàn không biết gì cả thậm miệng lộ ra số di động của nàng .

Bất quá, hiện tại nàng đã không phải là Lăng Mân Huyền trước kia, trên tay hần cũng không có gì có thể bức nàng đi vào khuôn khổ gì đó, cho nên một chút không sợ hãi bị hần tìm được, chính là đơn giản không nghĩ sẽ nhìn đến hần mà thôi.

Tùy ý đi ở trên đường cái, nhìn một nhà mua chạy bằng điện xe mặt tiền cửa hàng hàng thật dài đội ngũ, là làm cái gì xúc tiêu hoạt động đi, của nàng cước bộ không khỏi di động đi qua, muốn xem cái gì đó. Ngoài ý muốn thấy được thứ nhất thông báo tuyển dụng , nguyên lai nơi này có tuyển hai hướng dẫn viên, kết quả lập tức thấy rất nhiều người như vậy đến dự tuyển.

Tình hình tài chính toàn cầu giảm sút, rất nhiều đơn vị giảm biên chế hoặc là hủy bỏ tuyển dụng, làm cho thiệt nhiều người thất nghiệp, nàng cũng biết hiện tại công tác là không dễ dàng tìm, thường thường một

công ty thông báo tuyển dụng một chức vụ gì, là mấy trăm người vây quanh đi dự tuyển, cạnh tranh lực thật sự quá mạnh mẽ.

Tạp chí Thuần Mỹ là tạp chí lớn nổi tiếng trong nước cả nước, người tiêu thụ tâm lý đánh giá cực cao, nó mỗi một kì ra chất lượng đều thực tốt, tiêu lượng cũng tùy theo đó kéo lên.

Ý chí lực bắt đầu dao động, nếu buông tha tạp chí Thuần Mỹ lương cao chức vị, chỉ sợ về sau cũng không có cơ hội tốt như vậy.

Cơ hội không đợi người, hướng chỉ nàng là thông qua năng lực chính mình thông qua tạp chí nhận lời mời, cái này là cơ hội ngàn năm một thuở xảy ra trước mắt, không thân thủ khủ thủ chính là đưa ngọc, nàng chủ ý quyết định, gọi điện thoại trước cho Giản Quân Dịch.

“Là Giản tiên sinh sao? Tôi là Lăng Mân Huyền, tôi nghĩ chậm trễ ngài một chút thời gian.”

“Ngô, Lăng tiểu thư, có việc gì thế?” Điện thoại kia truyền đến một trận lật xem trang giấy cùng đánh bàn phím thanh âm, xem ra hẳn hiện tại chính mang.

“Ân, là như vậy, cánh tay của tôi nguyên bản là ba tuần bó thạch cao, hiện tại trước tiên một tuần dỡ bỏ.”

“Sau đó?”

Nàng mơ hồ cảm giác được một tia không thích hợp, nhưng vẫn là cố lấy dũng khí nói xong, “Lần trước nguyên bản có đi làm, kết quả cánh tay tôi gãy xương, là Chỉ Dao giúp tôi hưởng anh thỉnh giả, hiện tại tôi nghĩ hỏi một chút khi nào thì tôi có thể đi làm?”

“Lăng tiểu thư, cô tiêu thất suốt một cái nhiều sao kì.” Microphone lý vang lên khí thanh âm dài học của Giản Quân Dịch, “Tạp chí xã gần nhất công tác có điểm mang, Phan quản lý tưởng liên hệ cô không liên hệ được, ngày hôm qua tạp chí trưởng hướng tôi hội báo, bọn họ đã muốn một lần nữa triệu người tốt thể thân của vị trí của cô, tôi nghĩ cô không cần đến đi làm.”

“Là..... Phải không?” Nàng run run tiếng nói, hít một hơi thật sâu, “được, tôi đã biết, ngưng ngưng, chậm trễ thời gian quý giá của anh, tái kiến!”

Nàng lắc đầu cười khổ, không thể tưởng được cơ hội vẫn là mất đi, đang muốn quải điệu điện thoại, đột nhiên nghe được điện thoại kia đầu tựa hồ truyền đến thanh âm, “Chờ một chút, Lăng tiểu thư.”

“Ách, tôi đang nghe.” Nàng đưa điện thoại di động một lần nữa đặt ở lỗ tai giữ, hẳn nhất định là muốn nói Chỉ Dao trong khoảng thời gian này cũng liên hệ không hơn chuyện của nàng đi.

“Tôi vừa mới lật xem tạp chí một ít văn kiện, hiện tại có một chức vụ trợ lý phó chủ biên, tiền lương không cao, không biết cô có hay không hứng thú?”

Chương 186: Trợ lý phó chủ biên

Mân Huyền từ phòng trà đi ra, trong tay bưng cái chén đi vào văn phòng, một thân thể khổng lồ hiển nhiên dựa trên ghế, trong miệng vừa ăn vừa nói, văn kiện cùng túi đồ ăn vặt trên bàn công tác đã các chiếm cứ một nửa cái bàn.

“Phùng tiểu thư, đây là trà Phổ Nhĩ.” Mân huyền mỉm cười, đưa chén trà đặt ở trước mặt đối phương.

Ngày hôm qua Giản Quân Dịch đưa ra chức vụ trợ lý phó chủ biên trợ lý, nàng đã không ngừng đáp ứng, phải biết rằng làm trợ lý phó chủ biên ở tạp chí, tuy nói chức vụ thấp, nhưng có thể học được thiết nhiều này nọ, nàng đương nhiên còn không được.

Hôm nay là ngày đầu tiên nàng đi làm, trước mặt vị này chính là Phùng Tĩnh Như phó chủ biên của tạp chí Thuần Mỹ, cũng là lãnh đạo trực tiếp của nàng. Buổi sáng đi làm, lần đầu tiên nhìn đến Phùng Tĩnh Như ở trong văn phòng cảnh tượng như vậy, bàn công tác trừ bỏ nhất loạt văn kiện, còn bày đủ loại đồ ăn vặt, sau nàng mới biết được Phùng Tĩnh Như hiện tại có thai gần năm, muốn từ chức về nhà dưỡng thai. Nàng bình thường công tác khôn khéo giỏi giang, cấp trên giống như không có nguyện ý cho nàng rời đi, từ chức vẫn chưa phê duyệt xuống dưới.

Phùng Tĩnh Như cúi đầu dùng bút hoa che mặt tiền văn kiện, ngẩng đầu liếc Mân Huyền một cái, lấy một quả mai bỏ vào trong miệng nói: “Àn, làm ra vẻ đi, cô trước đi ra ngoài, một hồi tôi có việc sẽ gọi cô.”

“vâng.” Mân Huyền nói xong, xoay người đi ra văn phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Nàng thẳng hướng bàn công tác chính mình, mặt trên chồng chất nhất đại tư liệu, đây là Phùng Tĩnh Như giao nhiệm vụ cho nàng.

Đi làm ngày đầu tiên Phùng Tĩnh Như không có trực tiếp phái nàng làm gì, mà là cho nàng xem tư liệu, hạn nàng trong vòng 3 ngày đem đồng tư liệu này xem hết. Nàng mơ hồ lật xem một chút, bên trong đều là về tư liệu cùng tin tức Thuận Mỹ từ lúc ban đầu ra đời đến bây giờ là tạp chí mới đứng đầu.

Nàng đại khái có thể đoán được ra Phùng Tĩnh Như làm như vậy có mục đích, vì thế thực tế thật sự ngồi ở bàn công tác đọc cũng như ghi nhớ ở trong đầu.

Trên bàn chuông điện thoại đột nhiên vang, nàng buông xuống tư liệu trong tay, dùng tiêu chuẩn lễ phép nhất nói, “Uy, chào ngài! Nơi này là tạp chí Thuận Mỹ, xin hỏi ngài tìm vị nào?”

Đối phương không nói chuyện, ngược lại xì cười ra tiếng, tai nàng nghe thanh âm microphone, “Chỉ Dao, là cậu sao?”

Ngày hôm qua nàng cùng Giản Quân Dịch nói điện thoại xong, liền trực tiếp gọi điện thoại cho Chỉ Dao, mất tích nhiều ngày, Chỉ Dao câu đầu tiên nói chính là thăm oán nàng đột nhiên biến mất, sau lại là nàng mới an ủi Chỉ Dao, cũng nói cho nàng hôm nay muốn tới đi làm.

“Là mình, là mình nè! Mân Mân, cậu vừa đi tạp chí nửa ngày, hiện tại nói chuyện nhưng là bộ dạng rất tiêu chuẩn giới giang nha!” Chỉ Dao cười hì hì mang theo điểm ý tứ hay nói giỡn.

Mân Huyền nắm microphone, nhất thời tiếp thu được cách vách đầu vai đạo ánh mắt, đối với nàng là người mới vừa tới, hôm nay vừa lên đã tiếp thu được quá nhiều ánh mắt chú ý của nhóm đồng sự.

Sợ bị bọn họ phát hiện mình đi làm thời gian chỉ nói chuyện phiếm, lại rơi vào lỗ tai thủ trưởng, Mân Huyền vội vàng lấy tay che microphone, “Chỉ Dao, không cần nào loạn, hiện tại là thời gian làm việc, mình một hồi sẽ gọi điện thoại cho cậu sau.”

“Được rồi, Mân Mân, mình không quấy rối nữa. Mình hôm nay gọi điện thoại hỏi qua ca ca, các cậu cơm trưa thời gian là 11h45 phút. Bây giờ còn có nửa giờ, mình vừa tan học, một hồi mình lái xe đến đón cậu ăn cơm trưa, không cho phép cậu cự tuyệt nga.”

Bên tai nghe tiếng nói ngọt ngào của Chỉ Dao, tưởng tượng thấy động tác nhỏ của nàng khi quyết ý điều gì, Mân Huyền nghĩ bật cười, cô gái nhỏ này luôn thích làm nũng.

Cắt đứt điện thoại, vừa nhắc đầu, vai đồng sự chính ghé vào bàn công tác nàng, trên mặt nhất trí đôi đầy cười: “Lăng Mân Huyền, cô vừa mới nói chuyện với ai trong điện thoại vậy?”

“Tôi.....” Nàng nên nói như thế nào, nếu hoà giải bằng hữu trong lời nói, khẳng định hội cho rằng nàng là người không an phận, vừa tới ngày đầu tiên liền cùng bằng hữu gọi điện thoại nói chuyện phiếm, cần phải là thuyết khách hộ, lại có chút không giống, nàng hiện tại ngay cả chính mình cụ thể muốn làm cái gì đều không rõ, có lẽ công tác của nàng căn bản không cần cùng khách hàng liên hệ.

Tóm lại nàng không thể trả lời vấn đề này. Mấp má môi nửa ngày cũng chưa nói đến một câu.

“Hiện tại mau ăn cơm trưa, bình thường phía sau, cấp trên không có người lại muốn tới nơi này kiểm tra. Cô có thể nói thật với chúng tôi, nói cho chúng tôi biết một chút tin tức tin tức.”

“Tin tức tin tức? Cái gì tin tức tin tức?” Nàng vì lảng ỏ, vẻ mặt mờ mịt nhìn mấy vẻ mặt thần bí hề hề lại đây.

“Chính là tin tức ai sẽ tiếp nhận chức vụ phó chủ biên này.”

Nói chuyện với nàng là cô gái lớn hơn nàng ba, bốn tuổi, cô tên Kỉ Tích Vân, là biên tập chuyên mục “Tiếp theo trạm hạnh phúc”. Hôm nay lần đầu tiên đến văn phòng, chính là Kỉ Tích Vân trước chủ động cùng

nàng chào hỏi . Nhìn ra được Kỉ Tích Vân là làm việc tiêu sái, mà lại có điểm thích muốn làm đường nhỏ tin tức .

“cô nói tin tức tin tức này tôi không rõ ràng lắm.” Mân Huyền khó hiểu trừng mắt nhìn, Kỉ Tích Vân hỏi cũng quá kỳ quái , nàng hôm nay ngày đầu tiên đi làm, bắt quá là cái nhỏ nhỏ trợ lý phó chủ biên , như thế nào khả năng biết người được lệnh bổ nhiệm.

“cô đoán đoán xem người kia sẽ là ai?” Kỉ Tích Vân cùng mấy đồng sự khác nhìn thoáng qua, dùng một loại ánh mắt quái dị thẳng nhìn chăm chăm nàng.

Mân Huyền bị nhìn toàn thân nổi hết da gà, phủ phủ hai má, theo bản năng hỏi,“Các cô nên sẽ không nói người kia là tôi đi.”

Vài cái đầu động tác gật gật , theo sau Kỉ Tích Vân đã mở miệng,“Nghe nói cô là người có thành tích đứng thứ nhất trong kỳ thi, sau lại không có thấy cô tới đi làm?”

“Đúng vậy, tôi lúc ấy có chút tình trạng khó khăn, chậm trễ thời gian báo danh, cấp trên đã nói chức vụ của tôi nguyên lai đã có người, cho nên tôi liền hiện tại làm trợ lý phó chủ biên.”

Mân Huyền không hề giấu diếm, sự thật nói ra, nàng cảm thấy chính mình không có gì phải giấu diếm . Chính là càng nói đến cuối cùng, những người này ánh mắt lại càng quái dị, làm nàng không khỏi một trận nói thầm chính mình chẳng lẽ nói sai cái gì rồi? Còn có bọn họ hẳn là lầm đi, nàng cũng không phải là người được chọn làm phó chủ biên.

87. Chương 187 - 188

Chương 187: Nữ nhân thần bí

Mân Huyền vừa ở công ty xuống dưới lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy xe thể thao của Chỉ Dao đậu ở chỗ này, đi ở phía sau nàng là các đồng sự vừa mới ở văn phòng nói chuyện phiếm, không nghĩ làm cho bọn họ nhìn thấy xe Chỉ Dao , bằng không chính mình thế nào cũng giải thích không rõ ràng lắm.

Nàng âm thầm hướng ánh mắt với Chỉ Dao, nhanh hơn cước bộ chạy đến hạ một bên, chờ đợi Chỉ Dao lái xe đi qua.

Tại đây trước nàng chưa bao giờ vào một công ty, nhưng nàng đã sớm mưa dầm thấm đất, biết rõ văn phòng có một ít bệnh chung, nơi đó vĩnh viễn là lời đồn đãi chuyện nhảm như nước chảy. Có một bạn bè giàu có như Chỉ Dao vậy, hơn nữa lại là em gái của tổng giám đốc Giản Quân Dịch, lại không thể làm cho văn phòng đồng sự biết.

Chỉ Dao đem xe chạy đến trước mặt Mân Huyền , nhìn thấy Mân Huyền tránh ở cây cột mặt sau tham đầu tham não, chạy nhanh xuống xe.“Mân mân, cậu nhìn ai vậy ? Như thế nào thần thần bí bí ?”

“Hừ!” Mân Huyền làm cái động tác chó có lên tiếng, nhìn đến vài đồng sự hướng đi ngược hướng một nhà ăn đi ăn cơm trưa , thế này mới phóng tâm mà đi ra.

“Mân Mân, cậu như thế nào sợ thành như vậy? Có phải hay không tân đồng sự bắt nạt cậu, cậu nói cho mình biết, mình gọi là ca ca đem bọn họ.....”

Chỉ Dao xúc động đã nghĩ rút ra di động trong túi, Mân Huyền cầm tay nàng, vội vàng ngăn cản xuống .“Không phải vậy, Chỉ Dao, không phải như cậu tưởng tượng đâu,mình là sợ người khác biết thân phận của cậu, đã cho mình là thông qua quan hệ mới vào được tạp chí .”

“Nga, như vậy a!” Chỉ Dao thề lưỡi, biết chính mình hiểu sai .

“Đi thôi, chúng ta ăn cơm trưa đi, cậu muốn ăn cái gì, mình mời khách.” Mân Huyền kéo Chỉ Dao , ngang khởi duyên dáng cảm, khó được hào phóng một hồi.

Chỉ Dao trượt con mắt chuyển động ba quang, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, “VẬY ĐI NHÀ HÀNG TRUNG ĐI, MÌNH BIẾT GẦN ĐÂY MỚI MỞ MỘT NHÀ HÀNG, NGƯỜI ĐẾN ĂN RẤT ĐÔNG, MÌNH CŨNG NGHĨ ĐI NÉM THỬ.”

“ĐƯỢC, PHẢI ĐI NƠI ĐÓ, CẬU DẪN ĐƯỜNG.” Mân Huyền lời kéo Chỉ Dao vui vẻ đi nhà hàng trên đường, kỳ thật nàng biết Chỉ Dao ăn quán cao cấp nhà ăn, nàng lần này đề nghị đi nhà hàng, hoàn toàn là chiếu cố đến nàng khô quắt hầu bao.

Chỉ Dao khi không khắc không vì nàng suy nghĩ, trong lòng cảm động như lấy phục thêm, này cũng càng thêm kiên định nàng thoát khỏi Doãn Lạc Hàn là cực chính xác.

Thật tốt! Không bao giờ nữa dùng cùng Chỉ Dao cùng một chỗ khi, còn miễn cưỡng cười vui, bao vây lấy một sự áy náy không thôi.

Nàng nghiêng đầu nhìn Chỉ Dao, rạng rỡ đôi mắt phiếm chân thành ánh sáng nhu hòa. “Chỉ Dao, chúng ta làm bạn bè tốt cả đời nha!”

Chỉ Dao cau tinh xảo khéo léo cái mũi, “Đương nhiên, Mân Mân, cậu đã quên sao? Chúng ta sớm nói qua phải cả đời làm bạn bè tốt.”

Mân Huyền thấp mầu cười cười, những lời này nàng đương nhiên biết các nàng trước kia nói qua, chính là nàng từng đã phản bội Chỉ Dao, hiện tại nói những lời này ý nghĩa là không đồng dạng như vậy, bên trong bao hàm là vô hạn áy náy của nàng nhưng sự giải thoát sau vô cùng thoải mái tâm tình.

Nhưng là này đó Chỉ Dao hiện tại cũng không biết, nàng cũng không muốn cho nàng biết, hy vọng chuyện này từ nay về sau bị thời gian vùi lấp, trở thành một đoạn phủ đầy bụi trí nhớ.

“Đến rồi.” thanh âm Chỉ Dao trong veo kéo suy nghĩ của nàng, ngẩng đầu thấy là một nhà trang hoàng cực Trung Quốc, bên trong ngồi đầy khách, thoạt nhìn là hẳn là thực không sai.

Vừa đi đi vào, người bán hàng cũng thực nhiệt tình, vừa ngồi xuống liền đem đến cho các nàng điểm một ít đồ ăn.

Người bán hàng nhẹ nhàng nói câu, “Thỉnh chờ một chút, lập tức sẽ.”

Khi đưa lên cái chén, bên trong mùi lá trà thơm ngát xông vào mũi. Chỉ Dao thử uống, cái miệng nhỏ, liên tục gật đầu, “Uống ngon thật!”

Nhìn bộ dáng Chỉ Dao ra vẻ lão luyện, Mân Huyền không khỏi cười ra tiếng, nàng cúi đầu uống mấy ngụm, lập tức nghe được tiếng nói Chỉ Dao lộ vài phần khẩn trương, “Mân Mân, mình nhìn thấy người quen, nên hay không đi qua chào hỏi?”

“Cái gì người quen?” Nàng nâng mi mắt lên, theo ánh mắt của Chỉ Dao, cùng với các nàng ngồi ở vị trí cách mấy bàn rõ ràng là có hai thân ảnh.

Một người phụ nữ trung niên quay mặt hướng về phía các nàng, đối phương cử chỉ tao nhã hàm súc, làn da trắng nõn bóng loáng, trên mặt cơ hồ nhìn không có nếp nhăn, nhìn ra thì biết là được chăm sóc rất tốt, là gương mặt mà nàng chưa bao giờ gặp.

“Mân Mân, mình rốt cuộc nên hay không đi qua chào hỏi?” Chỉ Dao lại ở đề thấp tiếng nói hỏi nàng.

Không hiểu ra sao, Mân Huyền không khỏi quay đầu nhìn Chỉ Dao, “CÔ TA LÀ QUEN BIẾT VỚI GIA ĐÌNH CẬU SAO?”

“Không phải, là người đối diện với người phụ nữ kia!” Chỉ Dao thanh âm đột nhiên có chút cấp, “Nguy rồi, mình bị người phụ nữ kia thấy được.”

Mân Huyền xoay qua nhìn đến người phụ nữ đang cùng người đối diện kia nói cái gì, hơn nữa ngón tay cũng chỉ hướng về phía vị trí các nàng, nàng tiện đà thấy được người ngồi đối diện với người phụ nữ kia xoay người lại.

Người này là..... Lão bá, cha của Doãn Lạc Hàn, như thế nào lại trùng hợp vậy.

“Quên đi, nếu đã thấy, vẫn là đi lên tiếng trước. Về sau mình cùng Lạc ca ca kết hôn, chính là người một nhà.” Chỉ Dao thở dài, đứng lên, miệng còn tại lầu bầu.

Đối nga, lão bá là cha chồng tương lai của Chỉ Dao, hiện tại bị thấy được, đương nhiên muốn đi chào hỏi, Mân Huyền lúc này mới nghĩ tới mặt này.

Đang lúc nàng thiểm thần hết sức, Chỉ Dao đột nhiên lại đây kéo nàng, “Mân Mân, theo giúp mình cùng đi!”

Nghe ra thanh âm của Chỉ Dao có điểm không tình nguyện, chẳng lẽ nàng cùng Doãn Lạc Hàn giống nhau, không thích cha hắt? Nhưng là nàng nhiều lần cùng lão bá tiếp xúc, ông ấy là một người hòa ái dễ gần, không giống như là cái bộ dáng phiền toái.

Chỉ Dao quay sang như là nhìn thấy Mân Huyền nghi hoặc, vội vã giải thích, “Không phải, Mân Mân, mình không phải chán ghét cha của Lạc ca ca, là vì quan hệ của ông ấy với người phụ nữ đối diện kia, tóm lại, một hồi mình sẽ kể cho cậu.”

Đang nói chuyện, hai người cước bộ chạy tới bọn họ trước bàn, lão bá ánh mắt đầu tiên là nhìn nhìn Chỉ Dao, sau đó lại nhìn về phía Mân Huyền, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thân thiết.

Chương 188: Hắt đi qua

“Ha ha..... Chỉ Dao, thật tốt, ở trong này gặp được con, ta và dì Phương con cũng thích đến nhà hàng này ăn.”

Người phụ nữ ngồi đối diện lão bá này là dì Phương đang nhìn chăm chú vào Chỉ Dao, trên mặt đầy ý cười.

“Là vậy ạ, bá phụ, con cùng bạn đến ăn cơm trưa, không nghĩ tới ở trong này được gặp bá phụ.” Chỉ Dao trên mặt lộ ra nét mỉm cười ngọt ngào, mắt nàng quay nhìn người phụ nữ ngồi đối diện với lão bá đối diện, ánh mắt lãnh đạm mà hồ hững.

Điều này không khỏi làm Mân Huyền có chút nghi hoặc, dì Phương này thoát nhìn ít nhất cũng là bạn của lão bá, Chỉ Dao luôn luôn thực quý mến những người thân thích, miệng cũng thực ngọt, nàng hôm nay sao lại thế này, như thế nào có điểm là lạ.

Thái độ Chỉ Dao ôn hoà nhưng đối với dì Phương di có chút khó khăn, trên mặt bà tươi cười cương một chút, lập tức che dấu nâng chung trà lên, cúi đầu uống trà.

Lão bá trên mặt hiện ra thần sắc xấu hổ, ho khan một tiếng, lập tức nhìn Mân Huyền cùng Chỉ Dao, cảm thấy lẩn lộn hỏi, “Mân Huyền, cháu như thế nào lại ở nơi này? cháu cùng Chỉ Dao.....”

Mân Huyền mặt mỉm cười, nhanh nói, “Đúng vậy, lão bá, ngài khả năng không biết cháu cùng Chỉ Dao là bạn tốt. Hôm nay chúng cháu cũng vừa tới nơi này ăn cơm trưa.”

Lão bá cúi đầu thì thảo tự nói, “Nga, là như thế này, nhân sinh thật sự có rất nhiều loại trùng hợp.”

Không khí nhất thời có chút im lặng, nữ nhân kêu dì Phương kia chỉ lo cúi đầu uống trà, lão bá như là chìm vào suy nghĩ chính mình, nhất thời tất cả mọi người không có lên tiếng. Mân Huyền âm thầm kéo tay Chỉ Dao, ý bảo nàng mở miệng nói chuyện.

“Bá phụ, không quấy rầy hai người dùng cơm.....”

“Nga, nếu không ngại các cháu có thể ngồi cùng chúng ta.....”

“Không cần, chúng cháu gọi đồ ăn sắp bưng lên, bá phụ, cháu cùng bạn cháu đi trước.” Chỉ Dao hàm chứa ý tươi cười hướng tới lão bá gật đầu, chợt kéo Mân Huyền đi hướng chỗ bàn ăn của các nàng.

“Chờ một chút, Mân Huyền. cháu sẽ không quên chuyện mời ta uống trà ngọc chứ.” Phía sau vang lên thanh âm của lão bá, “Ha ha..... số điện thoại của cháu có phải hay không đã thay đổi, gần đây ta gọi điện không được.”

Đúng vậy, nàng như thế nào lại đem chuyện này quên mất. Mân Huyền chạy nhanh đến bên túi lấy ra bút cung mẫu giấy, viết dãy số mới của chính mình, cúi lòng đầy sự xin lỗi.

“Lão bá, thực ngưng ngừng, bởi vì có một số việc, cháu đã đổi số mới, đã quên cùng ngài nói. cháu hiện tại đã bắt đầu đi làm, khả năng chưa có thời gian mời ngài uống trà, bất quá cuối tuần này có được không, đến lúc đó cháu nhất định gọi điện thoại cho ngài.”

Lão bá tiếp nhận tờ giấy, không chịu nổi để ý khoát tay, “Không có việc gì, các cháu là thanh niên nên có lẽ bận rộn, vậy nói như vậy định rồi, ta chờ điện thoại của cháu.”

Cùng Chỉ Dao trở lại chỗ ngồi, Chỉ Dao ghé mặt lại đây, vẻ mặt tò mò hỏi, “Mân Mân, cậu như thế nào lại quen cha của Lạc ca ca?”

“Àn, đây là chuyện hai tháng trước, ngay từ đầu quen biết mình đã không biết thân phận của ông ấy, lúc ấy mình ngồi trên ghế quảng trường nghỉ ngơi, sau đó một lão bá xa lạ chạy lại đây, sau đó muốn mình mời ông ấy ăn.....”

Mân Huyền cẩn thận đem tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt lão bá, còn có lão bá luôn nhắc nhở nàng chuyện mời ông uống trà giảng thuật một lần, bên trong còn có là như thế nào trong lúc vô ý tránh ở phía sau biệt thự, nghe được lão bá cùng quản gia đối thoại, do đó biết chuyện lão bá chính là phụ thân Doãn Lạc Hàn.

“..... Cho nên, mình cũng vậy vừa rồi nghe cậu nói, mình mới biết được ông ấy chính là cậu..... đúng..... phụ thân vị hôn phu.....” Nàng tính lảng tránh nhắc tới người kia, vẫn là có cảm giác có điểm chột dạ.

“Là như thế này a, là man xảo đầu.” Chỉ dao gật đầu nói xong, người bán hàng bắt đầu nhất nhất bưng lên các món ăn.

Hai người bắt đầu vừa ăn cơm nói chuyện phiếm, Mân Huyền gấp đầu cove bỏ vào trong miệng, nghĩ tới nàng trong lòng nghi vấn, “Đúng rồi, Chỉ Dao, cậu vì cái gì như vậy..... Đối với người đối diện lão bá?”

Chỉ Dao miệng dùng sức nhấm nuốt thức ăn, theo xoang mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, “mình rất chán ghét cái nữ nhân kia. Chính là bà ta năm đó phá hủy gia đình Lạc ca ca, nếu không vì bà ta Lạc ca ca cùng ba ba cũng sẽ không đối địch với nhau.....”

“bà ta là người thứ ba?” Mân Huyền cắn chiếc dưa tròng lớn ánh mắt, nhìn không ra đến lão bá tuổi trẻ tình hình đặc biệt lúc ấy bên ngoài làm ra loại chuyện này bên ngoài.

“Chính là, bà ta rất chán ghét.” Chỉ Dao chán ghét mặt nhăn cái mũi, “mình tuyệt không thích bà ta, có mấy lần cũng giống hôm nay như vậy đụng tới bà ta, mình mới không thèm nói chuyện với bà ta, Lạc ca ca thấy đáng ghét, mình theo vậy cũng thấy đáng ghét.”

“Việc này cậu như thế nào biết? Sẽ không là Lạc ca ca của cậu nói cho cậu đi.” Mân Huyền vì phiết thần, Chỉ Dao như vậy chán ghét cái dì Phương kia nói không chừng chính là Doãn Lạc Hàn kia nói gì đó bậy.

“Không phải, Lạc ca ca cũng không có nói này đó với mình, anh ấy cũng không đề cập qua.” Chỉ Dao điều phía dưới, môi mấp máy, “mình là nghe mẹ mình nói mới biết. Năm đó mình còn nhỏ, nghe cha mẹ nói mẹ lạc ca ca hình như là ở khách sạn bị người ta đâm mấy dao, sau đó đưa đến bệnh viện, trực tiếp làm phẫu thuật, lúc ấy Lạc ca ca tuổi còn nhỏ thực sợ hãi, cũng thực yếu ớt, anh ấy luôn luôn tại chờ ba ba xuất hiện, nhưng là thẳng đến lúc mẹ anh ấy được bác sĩ tuyên cáo tử vong, phụ thân đều không có xuất hiện ở bệnh viện. Sau đó có nghe đồn nói phụ thân lúc ấy chính là đang cùng cái nữ nhân kia đi ra ngoài du ngoạn.....”

“Thật vậy chẳng? Liên vì chuyện này hẳn cùng lão bá tranh cãi?” Nghe đến đó, trong giây lát trái tim của nàng hung hăng co rút lại, trước mắt không khỏi hiện ra một cái tiểu nam hài cô độc bất lực ngồi ở phòng giải phẫu, dày vò bản một bên cùng đợi giải phẫu kết quả, một bên âm thầm kỳ vọng chính mình phụ thân có thể xuất hiện.

“Đương nhiên không riêng gì vì chuyện này, mặt sau chuyện khiến cho Lạc ca ca từ nay về sau cùng phụ thân đối địch.” Chỉ Dao xinh đẹp trên mặt bị một loại nồng đậm thương cảm bao phủ, tay nhỏ bé gắt gao nắm chặt chiếc dưa.

“Còn có chuyện gì?” Mân Huyền vội vàng hỏi, nên sẽ không là mẫu thân Doãn Lạc Hàn vừa chết, phụ thân liền nóng lòng cưới dì Phương đi, kịch truyền hình đều là diễn như thế này.

88. Chương 189 - 190

Chương 189 :Hắn không trở về nước

Giờ phút này, trong ánh mắt Chỉ Dao toát lên vẻ phẫn nộ thật sâu, “mẹ Lạc ca ca đã chết sau, đó trong xã hội thượng lưu xuất hiện một lời đồn, nói Lạc ca ca không phải là con của bá phụ, mà là mẹ anh ấy cùng người đàn ông khác sinh ra.”

“Vì cái gì có loại lời đồn này?” Mân Huyền lớn mật tưởng tượng ra, “Chẳng lẽ nói là liên quan đến hung thủ kia? Những người đó sẽ không nói điều này đây vì hung thủ kia chính là.....”

“đúng, cậu nói đúng, Mân Mân, chính là như vậy.” Chỉ Dao gật đầu, lập tức khẳng định trả lời, “mẹ Lạc ca ca sau khi qua đời ngày thứ ba, phụ thân anh ấy mới xuất hiện, sau đó lại xuất hiện loại lời đồn này, phụ thân anh ấy lúc ấy giận dữ, một mạch đem lạc ca ca tặng cho người dưới. Khả người kia cầm lấy tiền sau đó, đối với Lạc ca ca cũng không phải rất tốt, nhất là ông ta, thường xuyên đánh Lạc ca ca.....”

Mân Huyền không đành lòng nghe, trong lúc nhất thời rất khó đem cao cao tại thượng, không ai bì nổi Doãn Lạc Hàn, cùng tiểu nam tử lần thơ ấu chịu tra tấn liên hệ đến cùng nhau, nàng hoài nghi chính mình có phải hay không nghe lầm.

“Sau đó ông ta tiêu hết tiền liền bắt Lạc ca ca đi về xin tiền phụ thân, Lạc ca ca không chịu, ông ta liền đánh Lạc ca ca, đem anh ấy nhốt tại căn phòng tối tăm âm lãnh ẩm ướt, cho nên Lạc ca ca rất sợ tối, nhất là ban đêm.”

Nói tới đây, Chỉ Dao thở dài, việc sau đó phụ thân lạc ca ca cứu anh ấy ra, nhưng là chuyện này trong lúc đó không thể tránh né đã trở thành nguyên nhân trực tiếp dẫn đến mâu thuẫn của bọn họ.”

Mân Huyền cắn môi, nàng nói cho chính mình nàng sẽ không đồng tình với tên ma quỷ kia, nhưng là trong lòng giờ phút này đã có loại nói không nên lời đau thương, nàng nghĩ bất luận kẻ nào nghe đến đó đều có tâm tình giống nàng đi, chính là thuần túy thương hại hắn mà thôi.

Hai người nếm qua cơm trưa, cùng Chỉ Dao phát tay cáo biệt, Mân Huyền hướng phía công ty đi, mơ hồ cảm giác được ánh mắt ngăm nhìn chằm chằm chính mình, nàng nhất thời mao cốt từng nhiên, rất nhanh nhìn chung quanh bốn phía, không có nhìn thấy gì khác thường, cũng không có nhìn thấy chiếc xe khả nghi nào.

Có thể là chính mình nghĩ nhiều đi, nàng lướt qua ý niệm cổ quái trong đầu, bước nhanh đi hướng tạp chí chỗ viết tự lâu, nghỉ trưa thời gian mau đã hết, bàn công tác còn có nhất đại tư liệu đang chờ nàng.

5 giờ còn kém hai ba phút, nhóm đồng sự bắt đầu thu thập bàn, Kỷ Tích Vân thăm dò lại đây, “Mân Huyền, cô như thế nào còn không thu thập này nọ, mau tan tầm, cùng nhau đi thôi.”

“được.” Mân Huyền lên tiếng, tay đưa tư liệu khép lại, lập tức thu thập tư liệu trên bàn, dù sao buổi tối nàng cũng không có việc gì, tính mang một ít trở về lại nhìn.

“Lăng Mân Huyền, vừa tới ngày đầu tiên, về sau mọi người sẽ là cộng sự một thời gian, tan tầm chúng ta cùng đi ktv ca hát chúc mừng!” Một biên tập chuyên mục khác cầm lấy túi da, ở văn phòng nhất kêu, lập tức đưa tới mọi người hòa cùng.

“Không thành vấn đề, tôi mời khách.” Mân Huyền gượng lên tươi cười, sáng khoái trả lời. Nàng rất rõ ràng này đó tất yếu vẫn là cần, đi làm ngày đầu tiên vì làm gì chuyện tiền mà tan đồng sự lưu lại một ấn tượng không tốt đâu.

Vừa nghe nói có người mời khách, mọi người bắt đầu lớn tiếng nghị luận rốt cuộc phải đi tiền quỹ vẫn là đi nơi khác, Mân Huyền mắt nhìn văn phòng Phùng Tĩnh Như kia, tuy rằng không biết có thân dụng nàng có thể hay không đi, nhưng lễ phép hay là muốn.

Nghĩ đến đây, nàng bước đi đi qua, gõ gõ cửa.

“Mân Huyền, tôi biết là cô, vào đi!” Phùng Tĩnh Như sớm xuyên thấu qua cửa sổ thấy được thân ảnh của nàng.

“Phùng tiểu thư, chúng tôi tính buổi tối đi ca hát, cô cũng cùng đi đi.” Mân Huyền ôm trước ngực tư liệu, khoái trá thanh âm mời .

“Các cô đi thôi, tôi sẽ không đi, công tác một ngày, mệt mỏi quá! Hơn nữa cục cưng cũng muốn nghỉ ngơi.” Phùng Tĩnh Như tràn đầy tươi cười trên mặt tản ra mầu tím quang mang, nàng khoát tay, một bên thu thập văn kiện bàn công tác, vừa ăn lực cử thất lưng, xem ra nàng là mệt muốn chết rồi.

“Phùng tiểu thư, tôi giúp cô.” Mân Huyền buông xuống trong tay tư liệu, mắt cần nhanh tay bắt đầu giúp nàng thu thập hỗn độn bàn công tác.

Phùng Tĩnh Như cầm bao da xoay người ngồi ở ghế trên, ánh mắt của nàng xem kỹ nhìn chăm chăm nhất cử nhất động Mân Huyền , toát ra một ít sáng rọi: “Mân Huyền, tôi hôm nay cho cô xem tư liệu cô đã xem được bao nhiêu?”

“Ân, còn có một nửa.” Mân Huyền nhanh suy nghĩ một chút, nhanh trả lời.

“Tiến độ không sai.” Phùng Tĩnh Như có chút dăm chiêu nhìn nàng, “Y theo hiện tại tốc độ, ngày mai có thể xem hoàn sao?”

Lưu loát thu thập công bản, tái đem bút máy bộ xếp nắp viết bỏ vào ống đựng bút ,Mân Huyền vỗ vỗ đầu, không cần nghĩ ngợi trả lời, “Tôi nghĩ hẳn là có thể.”

“cô xem này nợ tốc độ không sai.” Phùng Tĩnh Như không chút nào keo kiệt ca ngợi , “Bất quá sẽ không biết nói cô có thể hay không toàn bộ nhớ kỹ, nhớ toàn bộ nội dung, chính mình tự đem ra suy nghĩ của mình, tôi buổi sáng mai sẽ kiểm tra cô.”

“Tôi đã biết, tôi sẽ dụng tâm xem hoàn thứ kia.” Mân Huyền chính sắc địa điểm đầu, một lần nữa nâng lên tư liệu kia.

“Tốt lắm, tan tầm, cùng nhau về thôi.” Phùng Tĩnh Như linh khởi bao da, đứng lên.

Cùng Phùng Tĩnh Như cùng nhau đi ra văn phòng, lại cùng nhóm đồng sự cùng nhau đáp thang máy xuống lầu, ở đại sảnh viết tự lâu cùng Phùng Tĩnh Như phát tay cáo biệt, đoàn người lại lên tắc xi thẳng đến ktv.

Cùng với đồng sự chơi đến nửa đêm, về nhà thời điểm đã là nửa đêm , nàng cúi đầu mở cửa, tùy tay mở đăng, cởi tra đôi giày cao gót, vô lực nằm ngã vào sofa.

Dùng mắt nhắm một chút trên bàn trà máy tính bản, tối hôm qua đã quên, đến bây giờ đều mở ra, thói quen thân thủ mở hòm thư ra, mấy ngày nay bình thường buổi tối Kim Chính Vũ đều gửi thư cho nàng, nhưng là hôm nay tò mò , hòm thư dĩ nhiên là không.

Nàng nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi, điểm vào xem xét, thư mới nhất là hân tối hôm qua gửi , hôm nay không có thư.

Sao lại thế này? Chính Vũ đã trở lại sao? Không có khả năng a, hân nói gần nhất bề bộn nhiều việc, ản nghiệp bên Hàn Quốc kia phụ thân hân cố ý để hân tiếp nhận, chẳng lẽ hân không tính trở lại Trung Quốc sao?

Chương 190: Không chỗ nào sợ hãi

Nàng khấn trương đắc thủ tâm ứa ra hân, nhất nghĩ đến rốt cuộc nhìn không thấy Kim Chính Vũ, trong lòng còn có loại mất mát, nàng đánh bàn phím, gửi cho hân bức thư ,nhanh chờ hân gửi lại một phong thư.

Kết quả đợi nửa giờ cũng không hồi, nàng thất vọng ngồi vào sofa, sự kiện kia có khả năng là thật , hân khả năng như vậy ở lại Hàn Quốc, không bao giờ trở lại nữa.

Trên tường đồng hồ treo tường kim đồng hồ chỉ thời gain đêm xuống, nàng lập tức lại an ủi tính nghĩ, có lẽ là quá muộn , hân ban ngày công tác quá mệt mỏi, đang ngủ mà thôi.

Nàng chờ một chút đi, nếu đêm mai hân không gửi thư, nàng liền trực tiếp gọi điện thoại đường dài qua, hỏi rõ ràng sự tình chân tướng, cũng đỡ phải chính mình ở trong này miên man suy nghĩ.

Nếu hân thực không trở lại , làm sao bây giờ ?

Nàng lắc đầu, đứng dậy đi hướng toilet, tính tắm rửa một cái, sau đó ngủ sớm, mang về đến xem một ít tư liệu, đi ngủ sớm một chút, bằng không ngày mai buổi sáng đi làm không đứng dậy đã có thể rất thảm .

Ngày hôm sau cùng với ngày đầu tiên nàng đều trải qua như nhau, nàng ngồi ở bàn công tác còn thật sự nhìn một đồng tư liệu, chờ nàng ngẩng đầu, phát hiện nhóm đồng sự lục tục lại bắt đầu thu thập này nọ .

Nhìn trên bàn đã bị chính mình làm rớt hơn phân nửa tư liệu, còn có nhỏ nhất nhất bộ phân không thấy hoàn, nàng tưởng hôm nay mang về, buổi tối xem hoàn hẳn là không thành vấn đề.

Lúc này, trên ghế dựa chuyển động vang đến thanh âm, Kỉ Tích Vân ngồi ở trên ghế một chút tiến đến gần, “Mân Huyền, bạn không có việc gì làm, muốn hay không đi dạo phố?”

“Được!” Mân Huyền thuận miệng đáp lời, ngược lại vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn trên bàn tư liệu, “Nhưng là tôi còn có một chút này nọ chưa có hoàn thành. bạn trai cô đâu, anh ta không đi cùng cô sao?”

Vào làm nơi này hai ngày, Kỉ Tích Vân cơ hồ cách một hồi liền cùng nàng nói chuyện, tái cách một hồi liền cùng nàng nói chuyện phiếm vài câu. Hiện tại các nàng đã thật sự là bạn, nàng biết Kỉ Tích Vân kết giao với bạn trai ba năm, hai người cảm tình thực tốt, nghe nói năm nay sẽ kết hôn .

“Miễn bạn hẳn , hẳn hôm nay đi công tác, ngày mai mới trở về.” Kỉ Tích Vân miệng nói có điểm đùa giỡn với tính tình bộ dáng.

Mân Huyền thu thập mọi thứ , mỉm cười cùng Kỉ Tích Vân nói, “Tôi đây về nhà trước.”

“Mân Huyền, cô cùng đi với tôi thôi, một người đi thật nhàm chán , chúng ta đi dạo phố.” Kỉ Tích Vân bắt đầu đối với nàng tiến hành hết cúngr rắn đến nhõng nhẽo, lại tiếp nhận tư liệu trong tay nàng, lại thay nàng đút vào túi.

Mân Huyền luôn luôn mềm lòng, cuối cùng gật đầu đáp ứng, “Được rồi. Bất quá tôi chỉ có thể đi dạo phố một giờ với cô thôi.”

“Cũng đủ !” Kỉ Tích Vân vỗ tay, tháo giày cao gót chạy tới lấy bao da, sau đó như là sợ nàng đổi ý, túm tay nàng đi hướng thang máy.

Đi dạo nửa giờ, trên chân giày cao gót rất ma sát rất đau ,Mân Huyền thỉnh thoảng dừng lại nghỉ một lát, nhìn Kỉ Tích Vân giày cao gót so với chính mình cao hơn rất nhiều, ngược lại giống như không có việc gì ở phía trước chạy rất mau , nàng liền nhận không được muốn cởi đôi giày cao gót này, rõ ràng đi chân trần đi dạo phố là quên đi.

“Mân Huyền, cô đi thật chậm.” Kỉ Tích Vân hấp bấp tay vào làm ly trà sữa, ngón tay phía trước, “Mau nhìn chỗ kia, không sai, cô muốn hay không đi vào mua một đôi giày thoải mái một chút.”

Lúc này Mân Huyền thầm nghĩ ngồi xuống để cho chân nghỉ ngơi một chút, mắt sắc nhìn đến bên cạnh đèn đường phía sau có một cái ghế dài, nàng nhanh khập khiễng chạy qua. “Tôi nghỉ ở trong này ngồi một chút.”

“Vậy cô trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi, tôi vào xem giày, có thích hợp , tôi trở ra gọi cô.” Kỉ Tích Vân giúp nàng ngồi ở ghế dài, sau đó ngược lại đi hướng tiệm giày kia.

Mân Huyền ngồi ở ghế dài, cúi người xoa chân đau nhức , lưng chột giống như bị châm mũi nhọn, nàng thẳng đứng dậy, thấy được một đôi bóng lưng giày da, thẳng tắp thon dài hai chân hướng lên trên xem, hé ra gương mặt anh tuấn mặt rõ ràng rơi vào mi mắt.

Là Doãn Lạc Hàn. Hẳn vẫn là tìm tới đây.

Nàng gọn sóng không sợ hãi, bình thần nhìn hẳn một cái, tiếp tục cúi đầu vỗ về mắt cá chân, nàng không có theo chỗ ngồi này thành thị chạy đi, liền sớm đoán được sẽ có một ngày như vậy.

Hai cái nhiều sao kì, suốt hai tuần, phân đặt ở bên cạnh người bàn tay to chậm rãi nhanh toàn đứng lên, vốn tưởng rằng nàng đã sớm trốn ra khỏi thành thị này, vì thế phái người ở các thành thị khác tìm kiếm nàng , lại một chút âm tín cũng không có.

Vài ngày gần đây hẳn nghĩ tới nàng từng được tạp chí Thuần Mỹ tuyển dụng, sau đó phái người canh giữ ở tạp chí chỗ viết tự dưới lầu, quả nhiên ngày hôm qua hẳn thấy được tin tức nàng xuất hiện .

Hắn không có trực tiếp tìm đến nàng, hắn do dự, mâu thuẫn, hắn bận tâm đến Chính Vũ, nhưng là đợi cho hôm nay hắn thật sự kiềm chế không được tâm tình phức tạp, chạy xe đến tạp chí xã ở viết tự dưới lầu, nhìn đến nàng cùng tân đồng sự đi ra, hắn không tự chủ được liền lái xe theo phía sau.

Rất cục đợi cho đồng sự của nàng tránh ra, hắn mới xuất hiện.

Nàng nghĩ đến hắn sẽ trực tiếp cản rằng chất vấn chính mình, khả đợi nửa ngày cũng không có động tác gì, nàng thẳng thắn thất vọng, bình thản mở miệng, “Có việc sao?”

Hắn thâm thúy u ám con người đen không hề chớp mắt dừng ở nàng, khuôn mặt tuần tú thần sắc phức tạp khó coi, đi thông thả bước hướng nàng tới gần từng bước, “em không có chuyện muốn nói với tôi?”

“Có.” Nàng không chỗ nào sợ hãi, ngênh thị hắn, lớn mật mở miệng nói, “Tôi nghĩ nói là cảm ơn anh đã đem khối đất cô nhi viện kia chuyển sang danh nghĩa của tôi, tôi thay mặt họ cảm tạ anh, doãn đại tổng tài. Hy vọng anh cho đó là sự nghiệp từ thiện.”

Nghe nàng nói, hắn gắt gao cắn môi, không có ra tiếng, nàng là ám chỉ chuyện hắn lấy cô nhi viện uy hiếp nàng.

Nàng hít sâu khí, tính sắp sửa đem tất cả toàn bộ nói, “Còn có, tôi hy vọng về sau anh vẫn là vị hôn phu của Chỉ Dao, tôi còn là bạn tốt của cô ấy, chúng ta đều tự trở lại vị trí của chính mình, coi như chuyện hai tuần vừa rồi chưa bao giờ phát sinh quá. Tôi nghĩ anh hẳn là hiểu được ý tứ của tôi, Chỉ Dao là bạn tốt duy nhất đời này của tôi, tôi không nghĩ thương tổn đến cô ấy.”

“Như vậy, cô là tính về sau cùng tôi như người xa lạ?” Hắn hơi hơi nheo lại mâu, thùy tại bên người tay cầm vào túi tiền.

89. Chương 191 - 193

Chương 191: giữ ở bên người

“Như vậy, em là tính về sau cùng tôi coi như người xa lạ?” Hắn hơi hơi nheo lại mâu, tại bên người tay nắm thành quyền, miễn cưỡng cầm vào túi tiền.

Nàng nhìn thẳng hắn, chậm rãi mấp máy môi, “Có thể nói như vậy.”

Đã không có hiệp ước trời buộc, tảng đá lớn bị di đi rồi, hiện tại nàng tuyệt không e ngại hắn.

Lông mày hắn thoáng nhướng lên, lạnh lùng cười nhạt một tiếng, “em cho là chuyện này em có thể định đoạt sao? Đừng tưởng rằng em cầm cái hiệp ước tình phụ kia của tôi, tôi một chút biện pháp với em cũng không có.”

“anh có thể nói xem, anh có thể sử dụng biện pháp gì bức tôi?” mặt nàng mang vẻ châm biếm hỏi lại, như là tuyệt không lo lắng đến lời hắn nói, “Nếu đây là tác phong nhất quán của anh Doãn đại tổng tài, như vậy tôi không còn lời nào để nói.”

“em đang nói cái gì, giải nghĩa.” Hắn lạnh giọng gắt gao truy vấn.

“Muốn nghe sao?” Nàng ngang cằm, đôi mắt mang chút một tia khiêu khích, “Như vậy để cho tôi thấy xem anh nghĩ làm sao bây giờ với tôi. Theo sự hiểu biết của tôi về anh, anh có n loại phương pháp đối phó tôi, nhưng trước mắt mới thôi, trực tiếp nhất cũng tối hữu hiệu là, thứ nhất anh sẽ phái người trên đường theo dõi tôi, thừa lúc tôi đi đến một chỗ không có người dùng khăn tắm thuốc mê với tôi, sau đó đem tôi đưa đến một nơi xa lạ, nhốt ở đó.”

Thông thả phun ra giả thiết của chính mình, nàng có quyết định của chính mình, cũng không sợ bộ dáng dạng nói của mình sẽ chọc giận hắn.

Hắn trầm mặc không nói, trên mặt nhìn không ra gì biểu tình, chính là khóe môi lộ ra một tia cứng nhắc.

Nàng tạm dừng một chút, liếm môi tiếp tục nói, “Thứ hai, anh dùng chuyện nói cho Chỉ Dao uy hiếp tôi, bức tôi đi vào khuôn khổ. Hai loại giả thiết này không biết tôi nói loại nào đúng nhất, hoặc là nói, Doãn đại tổng tài anh, thích dùng loại âm mưu thủ đoạn nào?”

“em có biết hay không em đang nói cái gì?” Cuồn cuộn tức giận theo bạc phỉ thần gian phun ra, hần đi nhanh tiến sát tới nàng, cắn răng bắt lấy cổ tay của nàng.

“anh vừa muốn diễn lại trò cũ sao?” Nàng không sợ nhìn hần, bên môi lộ một chút vẻ cười lạnh, “Từ giờ trở đi, tôi sẽ không chịu sự áp đặt của anh nữa.”

“em –” Hần nắm chặt tay vào cổ tay nàng, không khỏi bị chút sự cười lạnh của nàng làm cho thẹn quá thành giận, nhưng hần phát hiện chính mình thế nào cũng một chút biện pháp cũng đều không có đối với nữ nhân này.

Nàng tựa hồ thay đổi, không phải là Lăng Mân Huyền ngày trước đều phải thuận theo hần.

“Chúng ta tuy rằng phía trước hiệp ước là một năm, nhưng là hiện tại đã hơn hai tháng, gần ba tháng trôi qua. Y theo như truyền thông đăng anh Doãn đại tổng tài báo đạo đối với nữ nhân mới mẽ cảm giác dài nhất không vượt qua ba tháng, tôi nghĩ anh hần là đối với tôi giờ không có gì hứng thú.”

Trên mặt hần biểu tình quá mức bình tĩnh, con ngươi cũng là giống như một mặt gương không hề gợn sóng, khả năng chỉ cần cẩn thận bắt giữ là có thể phát hiện thời điểm làm nàng nhìn thẳng hần, đôi môi khẽ run, nàng phải dựa vào động tác cắn môi để che dấu.

Nàng hít thật sâu, liều mạng nói cho chính mình hiện tại phải bảo trì ý nghĩ bình tĩnh, nếu không sự cố gắng của chính mình để thoát khỏi hần tất cả đều uống phỉ, nàng sẽ lại phải trở lại cái tuần âm u trước kia.

“em nói quả thực rất đúng. thời gian gần ba tháng, tôi là đối với em mất đi cảm giác mới mẻ. Tuyệt không giống như lời em nói, đem em giam cầm tại bên người.” Hần không dùng mà tự hỏi tự trả lời, con ngươi lập tức chột lóe, chỉ có chính hần mới biết được lời nói có điểm nghĩ một đằng nói một nẻo.

Đối, đúng vậy, trên đường lái xe tìm nàng, hần quả thật nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ tới mấy trăm mấy ngàn loại phương pháp trừng phạt sự phản bội của nàng đối với chính mình, mà nàng vừa rồi nói hai loại đó cũng cùng với suy nghĩ trong lòng hần, không mưu mà hợp, khả năng lo lắng đến cuối cùng hần phát giác chính mình cuối cùng vẫn là muốn nữ nhân này, muốn lưu nàng tại bên người.

Cho dù từng có loại ý tưởng hoang đường này, nhưng hần tuyệt không sẽ ở trước mặt nữ nhân này thừa nhận chính mình còn không có chán ghét nàng, vô luận là ban ngày hoặc là ban đêm, trong đầu tổng thể lúc nào cũng toát ra bóng dáng của nàng.

Chết tiệt! Hần không chế không được đầu óc chính mình, nhất định là hần bị sự can đảm dám chạy trốn nữ nhân này làm cho hồ đồ, mới có loại này, làm chính mình đều thấy có ý nghĩ buồn cười.

Hần quả nhiên lầm, nàng nói tốt nói cực, nàng dấu diếm thanh sắc, đáy lòng thoảng qua một tia mừng thầm, này đó nàng lặp lại tự hỏi, đã sớm đối với hần thấy được cảnh tượng chính mình, nàng duy nhất có thể nghĩ đến đối phó hần chính là loại phương pháp khích tướng này.

“Cho nên, hiện tại anh tìm đến tôi chính là cảm thấy tức giận, bởi vì tôi không có hỏi liền trộm đi hiệp ước kia, đem nó xé bỏ. Nếu là như vậy, như vậy tôi có thể bồi thường.”

Mi mắt hần nhân lời nói của nàng mà vi khởi mào, sâu thẳm đôi mắt ánh sao chột lóe, “em là nói thật? Sẽ không đổi ý?”

Nếu là bồi thường trong lời nói, hần có thể đưa ra nhất một loạt con số, nàng hiện tại bất quá là cái nhân viên đi làm bình thường, vô lực hoàn lại, như vậy.....

Nàng trực giác nói cho chính mình là sai lầm rồi, còn kiên trì đáp lại, “Đương nhiên, tôi nói chuyện có nghĩa.”

Chỉ cần hần không hề dây dưa chính mình, cùng lắm thì nàng mở miệng hướng Kim Chính Vũ mượn, sau đó tái chậm rãi trả cậu ta, đầu thông minh rất nhanh đã nghĩ đến điểm này.

Tầm mắt của nàng lướt qua cánh tay phải của hắn , nhìn thấy thân ảnh của Kỉ Tích Vân đã đi ra khỏi tiệm giày, chính là chạy tới hướng này.

“đồng sự của tôi đến đây, tôi đi trước.” Nàng không lại nhìn hắn, cúi đầu nhìn nhìn mắt cá chân, hướng về phía Kỉ Tích Vân đi rồi đi qua.

“Mân Huyền, nam nhân nói chuyện với cô là ai vậy?” Kỉ Tích Vân vẻ mặt hứng thú lôi kéo Mân Huyền , híp mắt nhìn chăm chăm bóng dáng đi xa của Doãn Lạc Hàn ,“Khoảng cách quá xa, tôi không thấy rõ ràng, bất quá đáng người thật đẹp, một thân âu phục rafsimons hàng hiệu quốc tế, lại còn xe thể thao. Hắn diện mạo rất quen thuộc, có điểm giống danh nhân mà chuyên mục của tạp chí chúng ta sưu tầm. Mân Huyền, mau nói đi, cô như thế nào quen hắn ? Hắn là làm cái gì? Có phải hay không kinh doanh một công ty?”

Đối mặt sự truy vấn hứng thú của Kỉ Tích Vân , Mân Huyền cúi đầu nhìn mặt đường, cố ý nói xa,“Tôi đối với chuyện của hắn cũng không có hiểu biết, hắn là bạn cùng trường đại học với tôi. Lần trước ở tụ hội bạn bè có gặp qua một lần, chính là lúc đó có tiếng kêu gọi lại đây.”

Chương 192: buồn bã nếu thất

“Nga, thật đáng tiếc, xem nam nhân này anh tuấn lại nhiều tiền, người nữ nhân nào có thể cùng hắn kết giao thì tin tưởng nhất định thực sự rất hạnh phúc.....” Kỉ Tích Vân hai tay đặt ở trước ngực, nhìn chăm chăm chiếc xe thể thao dần dần đi xa của Doãn Lạc Hàn, một bộ dạng chảy nước miếng.

Nếu biết hắn là cái loại so với ma vương còn tà ác hơn nhiều, tin tưởng cô sẽ không cho là như vậy . Mân Huyền không dám gạt bừa phiến phiến môi, lấy khữu tay huých một chút Kỉ Tích Vân.

“Tích Vân, cô không có bạn trai sao? Còn đối với nam nhân khác chảy nước miếng, cẩn thận anh ta đã biết không tha cho cô.”

“Hừ, miễn bàn tới anh ta đi , suốt ngày đi công tác, cũng chưa có thời gian theo giúp tôi.” Kỉ Tích Vân xoa thắt lưng, tức giận thẳng trừng mắt .

Mân Huyền mím môi cười cười, trên thực tế nàng biết Kỉ Tích Vân cùng bạn trai cảm tình luôn luôn tốt lắm, nhưng chỉ có điều bạn trai cô bạn quá, suốt ngày đi công tác, bất quá còn không biết bạn trai cô là làm cái gì.

Bởi vì chỗ hai nàng ở ngược hướng nhau, nguyên bản các nàng hẳn là mỗi người một ngã đón phương tiện giao thông công cộng về nhà, Kỉ Tích Vân thấy chân của Mân Huyền có điểm sưng tấy, liền đề nghị đưa nàng đến trạm giao thông công cộng, sau đó tự bắt xe về nhà.

Kỉ Tích Vân giúp đỡ Mân Huyền, hai người đi ở phần hoa bên đường, cách giao thông công cộng còn quá một phố.

đi qua một tòa tử kính, bên trong TV chính truyền phát tin tức, hấp dẫn hai người chú ý,“Theo chủ tịch đương nhiệm của xí nghiệp Kim thị ở Hàn Quốc kim ngày hôm trước tổ chức tiệc sinh nhật, đột nhiên phát biểu , chính thức đưa quyền hành giao cho con trai độc nhất Kim Chính Vũ tiên sinh.....đại biểu cho lần này Kim thị xí nghiệp người cầm quyền đổi chủ..... Kim thị xí nghiệp chủ yếu kinh doanh khách sạn cao cấp năm sao – cũng là khách sạn quốc tế, ở quốc gia của chúng ta đến nay đã muốn phát triển đến mấy chục khách sạn.....”

Mân Huyền không hề chớp mắt nhìn chăm chăm tin tức báo đạo này, trong đầu hiện lên khuôn mặt tuấn tú của Kim Chính Vũ kia, đây là nguyên nhân mà hắn ngày hôm qua bắt đầu không có tin tức sao? Hắn đã tiếp quản xí nghiệp ở Hàn Quốc, như vậy Trung Quốc bên này tổng sự khẳng định là người khác tiếp nhận , hắn không trở về nữa .....

Lông mi chợt buông xuống , nàng không thể giải thích được tâm tình hiện tại của chính mình , bên cạnh Kỉ Tích Vân lại không hề cảm kích, chỉ vào TV có sự xuất hiện của gương mặt soái khí kia , hưng phấn mà dọa chân,“Mân Huyền, mau nhìn, mau nhìn, đây là người kế thừa khách sạn nổi tiếng sao. Oa..... Quả nhiên giống như lời đồn, bộ dạng rất tuấn tú..... Xem ra vị kia nhà tôi không gạt người..... Suốt ngày ở bên tai tôi nói hoàng thái tử khách sạn bọn họ bộ dạng có bao nhiêu cái đẹp..... Tuổi còn trẻ..... Năng lực có bao nhiêu ..... Nguyên lai là thật sự.....”

Nàng ngẩng đầu, hoàn toàn không biết Kỉ Tích Vân đang nói cái gì, ước chừng qua hai phút, nàng mới chậm rãi phản ứng lại, một chút bắt lấy cánh tay Kỉ Tích Vân, “Tích Vân, cô quen cậu ta..... Không, không phải, là người bạn trai cô quen cậu ta.....”

“Đúng vậy!” Kỉ Tích Vân ngăn người, “Làm sao vậy, tôi không nói với cô qua sao? bạn trai tôi mấy năm nay công tác tại khách sạn quốc tế đó, anh ấy phụ trách khối khách hàng. Khách sạn quốc tế này là trụ sở do xí nghiệp Kim thị đặt ở tại Trung Quốc, thường xuyên có những chương trình huấn luyện linh tinh cho nhân viên mới, bạn trai tôi liền đặc biệt mang tôi đến. Ngày hôm qua tổng giám đốc bọn họ đã trở lại, sau đó bạn trai tôi liền cùng đi công tác tới thành phố khác với hần.....”

“Hần đã trở lại..... Nguyên lai hần đã trở lại.....” Mân Huyền thì thào tự nói, xác thực tin tức này, trong lòng khiếp sợ, Kim Chính Vũ ngày hôm qua trở lại, hần vì cái gì không nói cho nàng hần về nước, cho dù không gửi thư, ít nhất cũng gọi điện thoại cho nàng.

“Mân Huyền, cô làm sao vậy? Sắc mặt rất kém. Có phải hay không sinh bệnh, bị cảm?”

Một bàn tay xoa cái trán của nàng, nàng chậm rãi phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu. “Tôi không sao, đi thôi, tôi nghĩ sớm một chút trở về nghỉ ngơi.”

Kỉ Tích Vân còn muốn nói cái gì nữa, khả năng nàng rất nhanh liền nhìn ra Mân Huyền không thích hợp, không có tiếp tục hỏi, một đường giúp đỡ nàng đến trạm giao thông công cộng, nàng nghĩ đưa Mân Huyền về nhà, lại bị cự tuyệt.

Nửa ngày gió bên cửa sổ thổi vào phất nhẹ sợi tóc của nàng, ngơ ngác nhìn ngoài cửa sổ xe, tâm tình phức tạp mà hỗn loạn, Kim Chính Vũ đã trở lại, lại ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho nàng, hần hiện tại tiếp nhận xí nghiệp Hàn Quốc, lần này trở về có phải hay không liền ở vài ngày, sau đó hần sẽ vẫn trở về Hàn Quốc, không hề trở lại.

Một đường bả chân bước vào cửa, tùy tay đem cái chìa khóa đặt ở trên bàn trà, nàng hiện tại làm chuyện thứ nhất chính là mở ra máy tính bàn, nhìn xem hòm thư có thư hay không, kết quả là giống ngày hôm qua, là không, thư của hần từ ngày hôm qua bắt đầu liền mất tăm.

Mềm đổ người vào sofa, xuất thần nhìn chằm chằm màn hình máy tính, thân thủ cầm lấy điều khiển TV, “..... Lần này Kim Chính Vũ tiên sinh cầm quyền ở lại Trung Quốc, hần sẽ tiến hành kiểm tra mấy chục khách sạn trong nước..... Theo tất, lần này hần sẽ ở Trung Quốc một tuần, mỗi ngày hành trình đều sắp xếp chặt kín, có bao nhiêu nhà truyền thông muốn sưu tầm.....”

Lại nhìn đến tin tức này, nàng giật bàn ấn hạ TV, tắt nguồn điện. Hần không hề là cái kia Kim Chính Vũ, hần cũng sẽ giống phú hào, tìm một cô gái môn đương hộ đối.

Mà giống nàng như vậy cô gái, rất bình thường, nàng chẳng lẽ còn hy vọng xa vời thật sự có thể làm bạn gái hần sao? Tự giễu cười, đứng dậy muốn uống nước, mất cá chân truyền đến cảm nhận sâu sắc, nàng mới chú ý tới mất cá chân đã muốn sưng lên.

Phía trước Kỉ Tích Vân lần nữa giao cho nàng, về nhà phải chườm nước nóng, bằng không ngày mai sáng sớm rời giường mất cá chân còn có thể tiếp tục sưng lên, khắp khiêng đi đi làm đã có thể khó coi.

Nghĩ như vậy, xoay người đi vào toilet, sau khi, nàng đi ra cầm trong tay một cái khăn mặt nóng, ngồi ở sofa đắp vào chân, chính mình chườm nóng.

Chương 193: có ý định gặp nhau

Ngực giống như là bị một cái gì đó chặn lại, nàng thở dài một cái, không còn muốn, bọn họ là hai người ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, vẫn là nghĩ đến chuyện công tác thôi.

Phùng Tĩnh Như buổi sáng sớm sẽ kiểm tra nàng, còn chút tư liệu chưa đọc xong, cánh tay dài của nàng túm lấy chiếc ba lô ở trên sofa, lấy ra tư liệu, chậm rãi lật xem.

Ngày hôm sau rời giường, chỗ mất cá chân quả nhiên đã hết sưng, ở gương nhìn chính mình, thoát nhìn tinh thần không được tốt, hai con ngươi mất bị thâm quầng, có điểm giống gấu trúc. Nếu như vậy đi đến công ty, khẳng định sẽ khiến người ta chú ý, nếu có cái gì che đậy một chút đôi mắt thì tốt rồi, hôm nay tan tầm, nên đi mua một lọ phấn để trang điểm đi.

Vừa thời gian, hiện tại có thể đi làm, đi đến sô pha hạ thắt lưng cầm lấy ba lô ,dừng một chút, lại nhìn xem trên người nửa vời, ngày hôm qua Kỉ Tích Vân cùng nàng đề cập qua mặc trang phục công sở hẳn là phải phối hợp với túi da linh tinh , mà không phải giống loại sinh viên đeo ba lô này .

Được rồi, nàng thừa nhận, như vậy phối hợp xác thực có điểm không tương xứng , nàng quyết định hôm nay tan tầm ,sẽ đi mua hai loại gì đó nàng cần .

Đến tạp chí, văn phòng chỉ có vài người, nàng đưa mắt đầu nhìn vị trí Kỉ Tích Vân , còn không, bây giờ còn kém ba phút nữa là chín giờ , như thế nào nhiều người như vậy đồng thời đi muộn?

Nàng bụng đầy nghi hoặc ngồi vào chỗ ngồi , đem kia đôi tư liệu tái mở hồ lật xem một lần, không thể nói là tài liệu nhiều như vậy mà được nhồi vào đầu nàng, cũng đã được tới tám chính phần, ứng phó với vấn đề của Phùng Tinh Như hẳn là không có gì quá sức.

Nhìn về phía văn phòng phó chủ biên , cửa sổ còn đóng, điều này chứng minh Phùng Tinh Như còn chưa tới, sao lại thế này, hôm nay là ngày gì, đã qua chín giờ.

Nàng quyết định đi về phía bên kia cách bàn công tác của mình hơi xa hỏi thăm đồng sự một chút tin tức, vừa đứng lên, cửa văn phòng truyền đến tiếng giày cao gót đánh mặt phát ra tiếng vang, là Kỉ Tích Vân .

“Tích vân, hôm nay sao lại thế này? Mọi người đều tới muộn.” Mân Huyền ghé vào chắn bản, nhanh đưa ra nghi vấn của chính mình.

“Như thế nào? Ngày đầu tiên đi làm phòng nhân sự bộ báo cáo thời điểm, không có người nói qua với cô sao? Tạp chí xã bình thường là song hưu, hôm nay là cuối tuần , bởi vì số ra nhất kì này tạp chí còn có chút này nọ chưa chuẩn bị cho tốt, cho nên hôm nay chúng ta vài người tăng ca. cô hôm nay không nghỉ ngơi sao?”

“A? Tôi không biết, cũng không có người nhắc .” Mân Huyền kinh ngạc một chút, nghĩ lại nhất tưởng, “Phùng tiểu thư hôm nay sẽ đến sao? cô ta còn nói hôm nay sẽ kiểm tra mình.”

“Hẳn là sẽ , khả năng cô ấy ẽ ghé qua một chút.” Kỉ Tích Vân buông xuống bao da, khẳng định gật đầu, “Đi qua vô luận cũng không có việc gì, thân là phó chủ biên cô ta tổng hội ở chu lục buổi sáng đến xem, bất quá trên lầu chủ biên cùng xã trưởng sẽ không .”

Kỉ Tích Vân mở máy tính, hai mắt nhìn chằm chằm màn hình máy tính , còn muốn vội vàng trả lời vấn đề, Mân Huyền nhanh nói, “Nga, vậy cô mang, tôi ở chỗ này chờ cô ấy.”

Ngồi ở ghế trên nhìn tư liệu, còn không quên thường thường ngẩng đầu coi động tĩnh văn phòng của Phùng Tinh Như , qua ước chừng hai mươi phút , nàng rốt cục thấy được thân ảnh của Phùng Tinh Như .

Phùng Tinh như đi vào văn phòng, không quá một hồi, cửa sổ đã được mở ra , đây là kinh nghiệm mà nàng mấy ngày nay ở buổi sáng đi làm khi quan sát được ở Phùng Tinh Như .

Nàng lẳng lặng đợi năm phút đồng hồ, trên bàn điện thoại liên vang , tiếp nghe quả nhiên là điện thoại nội tuyến của Phùng Tinh Như , kêu nàng hiện tại qua.

Biết Phùng Tinh Như kêu chính mình là muốn làm cái gì, nàng thở sâu, nâng lên tư liệu trên bàn kia, thái bước tự tin tràn đầy cước bộ đi hướng văn phòng kia.

Một giờ qua đi, Phùng Tinh Như khép tay tại một phần tư liệu, đem nó ném tới bàn công tác kia tư liệu tới mặt trên, hai tay giao nhau để đặt trong người , chuyên chú nhìn Mân Huyền đứng ở trước bàn công tác .

“Mân Huyền, cô quả nhiên không làm cho tôi thất vọng, trí nhớ của cô thực không sai, lý giải năng lực cũng rất mạnh, đáp án của cô cũng không theo khuôn phép cũ, dựa theo lý giải của chính, mình ,thực sinh động, không sai.”

“Cám ơn.” Mân Huyền mỉm cười, khó mà có thể được nghe một lời khen ngợi chính mình, hơn nữa lại là lãnh đạo trực tiếp của chính mình , khó tránh khỏi sinh ra tâm lý nhảy nhót cùng phần chấn.

Phùng Tình Như nhún nhún vai, trên mặt không có gì biến hóa, “Đây chỉ có thể là lý luận suông, đối với năng lực của cô tôi sẽ mỗi mắt mong chờ. Hôm nay là cuối tuần, căn bản hẳn là phải nghỉ ngơi, không có việc gì, cô hiện tại có thể tan tằm. Bất quá thứ Hai, tôi sẽ giao một ít nhiệm vụ thực tế cho cô làm.”

“Tôi sẽ tiếp tục cố gắng.” Mân Huyền gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ quyết tâm của chính mình, hướng tới đối phương chào, rồi xoay người đi ra khỏi văn phòng.

Khoái trá cước bộ đi đến bàn công tác bắt đầu thu thập này nọ, lúc này Kỉ Tích Vân di động ghé dựa, tham quá đến, cười tùm tùm nói, “Mân Huyền, tan tằm đi.”

“Đúng vậy! Tích Vân, tôi đi trước!” Mân Huyền một bên hướng nàng khoát tay áo, một bên cầm ba lô đi hướng cửa văn phòng.

Không thể tưởng được đi làm thật tốt, còn có ngày nghỉ ngơi, hơn nữa là suốt hai ngày, trước kia nàng đến trường chưa bao giờ biết cái gì là ngày nghỉ ngơi, luôn lợi dụng hết thấy thời gian trống không làm công, kiếm tiền trả sinh hoạt phí.

Cước bộ nhẹ nhàng đi ra thang máy, gật đầu hướng bảo an trong đại sảnh tiếp đón, đi ra khỏi viết tự lâu, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người, nàng nheo lại hai tròng mắt, hưởng thụ khoảng không gian khó có được.

Nhớ tới kế hoạch hôm nay tính đi mua đồ, nàng cước bộ hướng một trung tâm thương mại đi đến, Chỉ Dao tối hôm qua gọi điện thoại cho nàng, hẹn nàng đi dạo phố, nghe nói nàng hôm nay còn đi làm, đành phải thôi, hiện tại muốn hay không gọi điện thoại cho Chỉ Dao.

Chân tiến đến trung tâm thương mại, nàng nháy mắt đánh mất ý niệm này trong đầu, dĩ vãng đi dạo phố mua này nọ, Chỉ Dao sẽ giành trước giúp nàng trả tiền, lần này vẫn là không cần kêu nàng lại đây.

Ở trung tâm thương mại dạo qua một vòng, đều là quầy kinh doanh túi sách hàng hiệu, mặt trên có giá làm nàng cứng lưỡi, dù sao đã đến đây, nhìn xem gần nhất lưu hành loại kiểu túi sách thế nào, trông trải tâm nhìn cũng không sai, nàng chậm rãi cuống, không khỏi dừng bước ở chiếc túi sách tinh xảo tao nhã, bên cạnh viết là loại mới nhất vừa đưa ra thị trường, nguyên lai đây là mới nhất, khó trách quý như vậy.

90. Chương 194 - 196

Chương 194: ngành sinh đau

Nàng phiết phiết thần, chùn bước, ngẩng đầu thế này mới thấy rõ chiếc túi sách hiệu gucci, nhãn hiệu này không phải Kim Chính Vũ thích nhất sao? Hắn mang kính mắt tất cả đều là nhãn hiệu loại này.

Như thế nào lại nghĩ tới hắn ở đây? Nói không chừng hắn hiện tại đang ở trong nước thì sát mấy khách sạn. cô gái đứng ở quầy bán hàng ánh mắt hoàn toàn không thèm liếc nàng một cái, đại khái là xem nàng bình thường mua không nổi.

Nàng lơ đãng cười cười, đứng tại đây, nghe được một tiếng nói quen thuộc, “Giúp tôi đem túi sách này gói lại.”

Nàng quay đầu xem, ngón tay thon dài nam tính đưa tiền cho cô gái đứng quầy kia, mà hắn lại chỉ chiếc túi sách mà ánh mắt của chính nàng vừa mới lưu luyến kia.

Nhưng tiếng nói cùng động tác quen thuộc, không cần khuôn mặt kia lại đây, nàng cũng đã biết hắn là ai.

Giờ phút này, phản ứng đầu tiên của nàng chính là nhanh chóng xoay người, sau đó đi hướng cửa của trung tâm thương mại.

Phía sau vang lên tiếng nói Kim Chính Vũ vội vàng, “Mân Mân..... Mân Mân..... Chờ tôi một chút.....”

Nàng không có quay đầu, cước bộ không khỏi nhanh hơn, đột nhiên một thân ảnh chắn ở trước mặt nàng.“Mân Mân, em thế nào thấy tôi đến lại bỏ chạy?”

“Không có gì, tôi còn có việc, tôi phải đi.” Nàng lui về phía sau từng bước, sắc mặt có chút cứng ngắc, nàng không biết chính mình là làm sao vậy, như thế nào sẽ có phản ứng như vậy, nhưng là nàng chính là không chế không được chính mình, hần cùng nàng là hai cái thế giới khác nhau, vẫn là không cần có cùng xuất hiện.

Nàng di động cước bộ, tính sẽ bỏ lại hần đi ra khỏi trung tâm, lại bị hần tốc độ nhanh hơn túm trụ.“Ai, Lăng Mân Huyền, tôi thật vất vả mới bỏ lại được những người đó, chạy tới gặp em, em chính là đối với tôi như vậy sao? em theo tôi lại đây.”

Hần nói cái gì? Hần lần này về nước không phải thị sát nơi này sao? Chẳng lẽ hần là trộm đi? Đến tột cùng phát sinh chuyện gì? Nàng đang muốn hỏi, giây tiếp theo hần dùng lực túm trụ đi hướng cửa trung tâm.

“Kim Chính Vũ, người này, cậu làm thế để làm chi? Không cần ..... Buông ra..... Buông ra.....”

Hần không để ý tới sự giãy dụa của nàng, rất nhanh bỏ đi ra khỏi trung tâm, kéo nàng vào đứng ở bên ngoài xe thể thao kia.

Nàng nguyên muốn thừa lúc hần lên xe đẩy cửa chạy đi, khả ngồi xuống trong xe, nhớ lại bài sơn đảo hải bàn dừng lại đây, nàng nghĩ tới bọn họ gặp nhau, nghĩ tới cái thích ngẫu nhiên phát chút thiếu gia của Kim Chính Vũ, còn có chuyến xe đầu tiên đang ở truyền phát tin tiếng Anh ca khúc [my/love/will/get/you/home].

“if/you/ever/find/yourself,lost/and/all/alone,get/back/on/your/feet/and/think/of/me,my/love/will/get/you/home/boy.....”

“Nhớ rõ này ca khúc sao?my/love/will/get/you/home.” Kim Chính Vũ ngồi vào bên trong xe, nhẹ nhàng chậm chạp tiếng nói lộ ra nếu có chút đắm chiêu.

Nàng đương nhiên nhớ rõ, này người ca bài này khi ở trong cô nhi viện,đó là thời thiếu niên hần thường hay ồn ào giúp nàng ca. Nhưng là, thời gian có thể thay đổi hết thảy, hần sẽ lại ca xướng như vậy, ở nàng phát hiện bị lạc, hoặc là cảm giác được cô đơn, làm cho lòng của nàng linh được đến dựa vào, mang nàng về nhà sao?

Chỉ sợ sự thật cùng lý tưởng là hai việc khác nhau.

“Năm đó tôi đã ca cho em nghe, tôi nghĩ em hiện tại hần là so với tôi càng hiểu được ca từ ý tứ. Hiện tại tôi cam đoan không có dối, khi em thương tổn mất mát, chỉ cần em xoay người, tôi ở ngay phía sau em, chỉ cần em cần, tôi cho em dựa vào cả vai tôi.”

“Nhưng là, tuổi cậu so với.....” Nàng lắc lắc đầu, tuy rằng khi hần nói những lời này, nội tâm có một trận dòng nước ấm chảy qua, nhưng có chút nàng phải nói ra.

“Không cần nói chuyện này.” Hần như là biết nàng muốn nói gì, rồi đột nhiên lên tiếng đình chỉ ý muốn nói của nàng, tiếng nói cầm áp lực bàn đau thương cùng gằm nhẹ,“Chẳng lẽ em cảm thấy nếu hai người cùng một chỗ, không nên gần tuổi, hoặc là tôi so với em nên nhiều hơn, em mới có thể cảm thấy thích hợp. Nếu có thể lựa chọn, tôi tình nguyện dùng sở hữu hiện tại tôi có hết thảy đi đem trao đổi với Thượng Đế, trao đổi tôi sẽ sinh ra trước em, như vậy em sẽ không có lấy cớ từ chối tôi.”

“Kim Chính Vũ –” Nàng ngơ ngác dừng ở hần,“Chúng ta làm bạn bè bình thường được không?”

Thâm tình như vậy tin tưởng là cô gái có ý chí sắt đá khi nghe xong đều dung động, nhưng là, hần càng là muốn quý trọng nàng, nàng lại càng là muốn muốn chạy trốn. Nàng cảm thấy chính mình không xứng với hần, nàng không tốt như vậy giống như trong tưởng tượng của hần, trong sạch sớm bị hủy, nàng không phải là người hoàn bích.

“Không cần!” Hần không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, yên lặng nhìn chăm chú vào nàng,“Chúng ta đã làm bạn bè bình thường hai tháng, tin tưởng em hần là hiểu tôi, hiểu biết tâm tư của tôi, tôi muốn với em ở cùng một chỗ, không phải là lấy thân phận bạn bè bình thường, mà là lấy một thân phận của một người quan trọng đối với em.”

Nàng cúi đầu bát lộng chính mình ngón tay, trước mắt bịt kín một tầng sương mù, nàng muốn nói , khả nàng không mở miệng được, ngực như một chút bị cái gì vậy va chạm , sinh đau, đau đến không thể hô hấp.

“Cho nên, tựa như bức thư lần trước tôi nói, mặc kệ em năm đó nói có phải hay là một câu nói đùa, tôi đều thật sự tuân thủ, tôi đã muốn kết giao đủ chín mươi chín cô gái, như vậy, em cho dù không nghĩ trực tiếp làm vợ của ta, cũng có thể trước làm bạn gái tôi.”

“Kim chính vũ..... Chúng ta còn có thể giống như trước, cũng không thể được..... Cũng không thể được.....” Nàng cúi đầu cố nén cho nước mắt khỏi rơi, nắm thật chặt lòng bàn tay, nàng thực tham lam, nàng rất tham lam, nàng cảm thấy chính mình không xứng với hắn, khả năng lại nhìn không được không nghĩ sẽ rời hắn, so với sự tưởng tượng của nàng giống nhau, không nói chuyện cảm tình bên ngoài gì đó, khi hai người gặp mặt miệng nói nhao nhao, như vậy cũng thực vui vẻ.

“em nói cho tôi biết, cho tôi một lý do.”từ bả vai của nàng, hắn dùng sức đem nàng chuyển hướng hắn,“Giả như em thật sự đối với tôi không có cảm giác, em không cần lên tiếng, chỉ cần lắc đầu, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện ở trước mặt em.”

Chương 195: cùng nhau rơi lệ

“Tôi chờ không được lâu như vậy, em nói cho tôi biết, cho tôi một lý do.” Từ bả vai của nàng , hắn dùng sức đem nàng chuyển hướng hắn,“Giả như em thật sự đối với tôi không có cảm giác, em không cần lên tiếng, chỉ cần lắc đầu, tôi cam đoan sẽ không xuất hiện ở trước mặt em.”

Khi hắn về nước mới biết được, phụ thân cố ý an bài, nhờ trong tiệc sinh nhật làm , trước đó không có thông báo cho hắn một tiếng , đột nhiên giáp mặt mọi người tuyên bố, trao quyền thừa kế Kim Thị lại cho hắn.

Hắn nghĩ chối từ, nhưng là nhiều tân khách như vậy ở đây, hắn biết rõ tính tình phụ thân , nếu là trước mặt người nhiều như vậy mà từ chối, phụ thân hắn cực coi trọng mặt mũi khẳng định sẽ rất cảm tức, cho nên lo lắng mãi, hắn cuối cùng không có lên tiếng phản đối.

Sau hắn nghĩ trở lại Trung Quốc, hắn nói tiếp tục xử lý công ty bên Trung Quốc , nhưng là phụ thân không đáp ứng, nói hắn hiện tại đã là người kế thừa Kim thị, nếu tổng bộ Kim thị ở Hàn Quốc, như vậy hắn sẽ không trở lại Trung Quốc , công ty bên này sẽ phái người khác tiếp nhận.

Vì thế, hắn suy nghĩ cái biện pháp, nói hắn mới nhận chức, muốn hiểu biết cụ thể toàn bộ xí nghiệp, thị trường Trung Quốc rất lớn, hắn đầu tiên cần phải làm là đến Trung Quốc thị sát, phụ thân lo lắng một hồi, thế này mới đáp ứng, nhưng chỉ có thể cho hắn thời gian một tuần .

Ngày hôm qua hắn liền đáp phi cơ về Trung Quốc , bất quá là ở một thành phố khác , đi đường mệt nhọc, hơn nữa vừa ra sân bay còn có rất đông các phóng viên vây quanh phỏng vấn, thất chủ bất thiết??? ồn ào , hắn không có dĩ vãng không kiên nhẫn, bởi vì khi đó đầu óc đều là hình ảnh nàng.

Nguyên tưởng trước tiên tìm đến nàng, vừa vặn bên cạnh phụ thân phái người theo hắn, hắn không thể thoát thân, đành phải âm thầm chờ đợi cơ hội.

Hôm nay từ nửa đêm về sáng hắn rốt cục cũng đợi được cơ hội, thừa lúc mọi người không chú ý, hắn chạy tới, trở lại phía sau biệt thự , vội vàng lái xe đến dưới lầu tìm nàng. Sau lại gõ cửa hắn mới biết được, nàng đã rời đi , hắn gọi điện thoại cho chỉ đạo, biết được nàng hiện tại đi làm ở tạp chí Thuần Mỹ .

May là hắn vừa đem xe chạy đến dưới viết tự lầu, liền nhìn thấy nàng từ bên trong đi ra, nàng như là không có chú ý tới hắn, vẫn hướng phía trung tâm thương mại đối diện kia đi tới, hắn chậm rãi lái xe theo sau, thế này mới có sự việc gặp nhau ngẫu nhiên tại trung tâm thương mại.

Tay hắn đặt ở trên vai giống như nặng ngàn cân , nàng cúi đầu xuống , biết hắn đang đợi chính mình trả lời, lặng im một phút đồng hồ, nàng cố chịu đựng cho nước mắt khỏi rơi, nhưng ở hốc mắt đã nhẹ nhàng rơi xuống phía dưới.

Nàng không biết chính mình như thế nào lại khóc, nhưng là trong lòng chính là không thể không được khó chịu, muốn rơi lệ.

Hai tay đặt ở trên vai trở nên giảm nhẹ, một giọt ướt át gì đó của nàng rơi xuống mu bàn tay, nàng theo bản năng nâng hai mắt đắm lệ nhìn hấn.

Đôi mắt hấn cũng có gì đó tích tụ giống như kim cương trong suốt, từ lông mi thật dài của hấn vi trát một chút, một giọt lệ đã trào xuống.

Lòng của nàng nháy mắt như là bị phỏng, nước mắt khả năng ức chế bùng lên. Hấn khóc, lần này nàng tình tường nhìn đến hấn đang khóc. Vì nàng cự tuyệt, hấn đã rơi lệ.

Trách cứ cùng hối hận giống như đang hạ quật lòng của nàng, nàng không khỏi tự hỏi nàng có phải hay không làm sai, Kim Chính Vũ vì nàng làm nhiều như vậy, nàng rất tàn nhẫn.....

Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi, Kim Chính Vũ. Kỳ thật không phải như thế, thật sự không phải như thế. Lắc đầu cự tuyệt cũng không phải ý của nàng, nàng nghĩ tưởng gật đầu, nhưng là nàng không xứng..... Thật sự không xứng.....

Nàng cự tuyệt, đến cuối cùng nàng vẫn là cự tuyệt, hấn nghĩ sẽ mang cho nàng hạnh phúc, yên lặng bảo vệ nàng, suốt năm năm, làm nhiều như vậy, hấn vẫn là không thể thay đổi cái gì, hai tay của hấn rất cuộc tựa hồ vô lực chống đỡ, nháy mắt trượt xuống dưới, hấn cảm giác chính mình tâm tính thiện lương, đau quá.

Nhưng là, rất nhanh, nàng lại gật đầu, hơn nữa là thật mạnh hai cái.

Hấn nghĩ đến chính mình nhìn lầm rồi, cười khổ vài cái, hữu khí vô lực nắm tay lái, “em xuống xe đi. Tôi nói rồi trong lời nói tuyệt đối có nghĩa, tôi sẽ không lại dây dưa với em. Mân Mân, chúc em hạnh phúc!”

“Chính Vũ.” Bên tai vang thanh âm đáng thương của nàng “Tôi lắc đầu không phải nói tôi cự tuyệt. Tôi cũng không chán ghét cậu, thật sự, hiện tại tôi không giống lần trước, tôi có điểm thích cậu, ngược lại..... Ngược lại là so với thích thì nhiều hơn một ít. Tôi nghĩ cần suy nghĩ vài ngày nữa, rồi cho cậu câu trả lời thuyết phục, như vậy có thể chứ?”

Thời điểm nói này đó, hai má của nàng hai đỏ lên, cuống quýt cúi đầu, đây là nàng cho tới nay chân thành tha thiết thổ lộ.

Giờ phút này, hiện tại, không nghĩ vấn đề xứng hay không xứng với hấn, nàng chỉ biết là chính mình không nghĩ nhìn đến hấn khóc, thấy hấn rơi lệ, lòng của nàng toàn bộ đều đau, nàng thích nhìn khuôn mặt tươi cười mà lại soái khí của hấn.

“Thật vậy chăng? Tôi không có nghe nhầm?” Hấn quay đầu, nhất thời còn chưa tin, trên mặt lộ vài giọt lệ, chỉnh lại khuôn mặt đã muốn tràn ra một nụ cười thật lớn, như vậy thật sự buồn cười.

Nàng nhẹn không được mở khóe môi, xì cười ra tiếng.

Nhìn nàng nín khóc mỉm cười, tâm tình của hấn cũng tốt, nhưng loại cảm giác này tâm tình nhảy nhót đang từ vực sâu thẳm thăng lên đám mây trong lúc nhất thời rất khó làm cho hấn tin tưởng, nóng lòng muốn được chính mồm của nàng chứng thật.

“Ai, Mân Mân, đừng cố cười, có phải hay không thật sự? em vừa mới nói..... Nói đúng cảm giác của tôi, là so với thích càng nhiều một ít, đối..... Đúng không?”

Hấn thanh âm ngơ ngác, một chút nắm tay nàng, phản nắm ở lòng bàn tay, như vậy dùng sức.

“đúng.” Nàng lại dùng sức gật đầu.

“Vậy em đến tốt cùng vì cái gì không đáp ứng, hiện tại đáp ứng làm bạn gái tôi không được sao? Không được, em đã đối với tôi cũng có cảm giác, kia.....”

“Chính Vũ, cậu không nên ép tôi, cho tôi một ít thời gian.” Nàng nhanh ngăn chặn lời nói của hấn, người này nói chuyện ngữ khí khi nào thì cũng chủ nghĩa cá nhân, như vậy bá đạo. Không được, người kia là nàng hiện tại tối không nghĩ nhìn thấy, như thế nào hội nhớ tới hấn, nàng lắc đầu, đem bóng dáng Doãn Lạc Hàn ném ra sau đầu.

Hấn than nhẹ một hồi, vì nhắc lên thần, khẩu khí bất đắc dĩ, “Một ngày, tôi chỉ cho em thời gian một ngày.”

Chương 196: lại đi gặp hấn

Hắn rút cục cũng thỏa hiệp , bắt quá cho thời gian cũng quá đi. Nàng đô khởi thần, thốt ra, “3 ngày.”

Hắn tự hỏi vài giây, lại sửa lại, “Không, một ngày .”

“3 ngày.” Nàng không chút nào nhả ra, cực lực tranh thủ vì chính mình.

“ hai ngày, liền hai ngày, không thể lại nhượng bộ .” Hắn như là quyết tâm hạ quyết định nào đó, vẻ mặt rất cuộc không thương lượng.

“VẬY hai ngày.” Nàng ách nhiên thất tiểu, như vậy cò kè mặc cả, như thế nào có điểm giống ở chợ mua đồ ăn.

Bắt quá, hai ngày liền hai ngày đi, tổng so với hắn ngay từ đầu đề suất một ngày thì tốt hơn. Nếu ngay từ đầu lắc đầu, hắn liền vĩnh viễn không hề gặp chính mình. Khả năng nàng sau lại gật đầu, cho hắn hy vọng, thật không biết làm như vậy là đúng hay sai.

Mặc kệ như thế nào, nàng không nghĩ nhìn hắn thương tâm rơi lệ, hắn từng vì nàng làm nhiều việc như vậy, yên lặng thủ hộ nàng năm năm, hiện tại nàng ít nhất tài cán vì hắn bảo tồn tam thiên khoải hoạt .

Ba ngày sau, nếu đáp án của nàng là khẳng định , như vậy nàng sẽ ở gật đầu phía trước, nói cho hắn chuyện nàng không trong sạch, đến lúc đó mặc kệ hắn như thế nào đối đãi với chính mình, nàng đều vui vẻ nhận.

Nàng ngẩng đầu, nhìn đến chính mình đang ở trên xe thể thao chạy ở ngã tư đường , mê hoặc quay đầu nhìn hắn, “Chính Vũ, chúng ta hiện tại đi đâu?”

Tốc độ xe rất nhanh, hắn chuyên chú lái xe, quay đầu liếc nàng liếc mắt một cái, “Đi gặp một người.”

Mơ hồ trung, nàng đột nhiên có loại dự cảm không tốt, vội vàng hỏi, “Gặp ai?”

“Àn, một người có thể giúp chúng ta.” Hắn đốt đầu, sắc mặt nghiêm nghị, “Tôi là trốn đi . Tôi đến Trung Quốc, phụ thân phái cơ sở ngầm đi theo tôi, hiện tại không thấy tôi , cha tôi trực tiếp nghĩ đến tôi sẽ trở lại thành thị này, những người đó sẽ rất nhanh lại đây.”

“Bọn họ sẽ đến bắt cậu sao? Vậy cậu hiện tại muốn tìm người có thể giúp cậu?” Nàng nhất thời khẩn trương trừng lớn ánh mắt, lo lắng một chút, chậm rãi nói, “người cậu hiện tại muốn gặp, sẽ không là anh họ của cậu đi.”

Kim Chính Vũ trên mặt tươi cười thật to, thanh âm vang lên, “Mân Mân, em thật thông minh. Tôi nghĩ nhờ Lạc ra mặt, anh ấy nói chuyện, cha tôi khẳng định sẽ không phản đối.”

Không dám tưởng tượng tình cảnh nàng cùng Kim Chính Vũ cùng đi gặp Doãn Lạc Hàn, trực giác muốn né tránh cục diện xấu hổ này, nàng liếm liếm môi, nhẹ giọng mở miệng, “Chính Vũ, tôi là không nên đi, cậu trực tiếp để tôi đứng ở bên đường, tôi chính mình sẽ.....”

“Mân Mân, em đừng lo lắng.” Hắn nhẹ nắm tay nàng, “Lạc cùng tôi cảm tình cũng rất tốt, anh ấy là vị hôn phu của Chỉ Dao , em hẳn là đã gặp qua anh ấy mới đúng.”

“Ngô..... Đúng vậy, gặp qua vài lần mặt.” Nàng lập lờ, cúi đầu lại bắt đầu ninh lộng bắt tay vào làm chỉ. Nói đến điều này , nếu sau nói chính mình không đi, có vẻ trong lòng có sợ hãi, nàng không có lên tiếng phản đối nữa.

Đi qua đã qua đi, hiện tại nàng đã không phải là nữ nhân được bài bố của hắn trước kia, nàng đã muốn dỡ xuống cái gánh nặng kia, thần nhiên đối mặt hắn, hôm trước gặp mặt hắn, nàng làm tốt lắm, hôm nay cũng đồng dạng có thể làm.

Xe đi thật sự mau, nhìn thấy Chính Vũ nội tâm có chút lo lắng, nàng nhìn đến vẻ mặt chuyên chú lái xe của hắn, thực dễ dàng lý giải hắn vì cái gì không tìm lão bá, mà là trực tiếp tìm Doãn Lạc Hàn. Doãn lạc Hàn mới là người thực sự nắm giữ toàn bộ tập đoàn Đường Thịnh, mà phụ thân Chính Vũ lại cùng hắn có xã giao, Doãn Lạc Hàn nói chuyện cũng có tiếng nói.

Mân Huyền đi theo sau Chính Vũ, đắp thang máy thẳng lên tầng cao nhất, Ôn Nhược Nhân nghênh diện đã đi tới, “Ngài là tới tìm tổng tài.”

“Ân, Lạc hiện tại có rảnh không?” Chính Vũ thản nhiên cáp thủ, mắt nhìn văn phòng tổng tài kia phiến nhắm chặt môn.

“Vừa vặn tổng tài vừa mới họp xong, ngài hiện tại có thể đi vào.” Ôn Nhược Nhân thanh âm cứng nhắc, nàng quay đầu nhìn Mân Huyền, lộ ra vẻ tươi cười.

Chính Vũ xoay mặt nhìn Mân Huyền, “Tôi hiện tại đi gặp Lạc, Mân Mân, em ở tại nơi này chờ một lát.”

Mân Huyền đốt đầu, không cần đi vào nhìn thấy tên kia, nàng đương nhiên là cầu còn không được.

Mắt thấy Chính Vũ bước đi hướng văn phòng tổng tài, Ôn Nhược Nhân lúc này tiến đến, “Xem ra, bọn họ khả năng nói chuyện lâu, nếu không ngại cô có thể đến văn phòng tôi ngồi.”

“được.” Hồng huyền khoái trá đáp ứng, đi theo Ôn Nhược Nhân đi vào văn phòng thư kí.

Ôn Nhược Nhân mời nàng ngồi vào sofa, lại xoay người mang nước cho nàng. gian văn phòng này so với văn phòng phó chủ biên tạp chí Phùng Tĩnh Như còn lớn hơn một ít, xem ra thư kí tổng tài được đãi ngộ thực không sai, còn có thể có được văn phòng riêng chính mình.

Nhìn Ôn Nhược Nhân một bộ dáng thực giỏi giang, Mân Huyền không khỏi có chút hâm mộ, kỳ thật nàng cũng tưởng giống như Ôn Nhược Nhân ở sự nghiệp có thể làm.

Nhưng nàng đồng thời cũng biết một câu, cơ hội luôn ưu ái cho người có chuẩn bị, thành công sẽ không vô duyên vô cớ dừng ở trên đầu một người, hiện tại nàng vừa mới tới tạp chí, bình tâm tĩnh khí, cố gắng làm tốt mỗi một sự kiện, này đó mới là mấu chốt trước mắt.

“Mân Huyền, cô biết không? Tôi rất bội phục dũng khí của cô.” Ôn Nhược nhân bưng chén nước đi tới, khi xoay người đưa cho nàng, đột nhiên toát ra những lời này.

“cô bội phục tôi? Vì cái gì?” Mân Huyền nâng chén nước lên trước mắt, hai tròng mắt toát ra vẻ khó hiểu.

Ôn Nhược Nhân nỗ lực thần, ý có điều chỉ bộ dáng, lập tức ngồi xuống sofa đối diện.

Cô ấy là chỉ chuyện nàng thoát khỏi thân phận tình phụ của Doãn Lạc Hàn đi, Mân Huyền rất nhanh đã nghĩ đến điểm này, bởi vì từ đầu tới cuối, Ôn Nhược Nhân giống Từ Bang đối với chuyện của Doãn Lạc Hàn cùng chuyện của nàng đều biết.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, nàng thùy mị thoải mái cười cười.

91. Chương 197 - 200

Ôn Nhược Nhân trong mắt mãi hàm chứa chân thành, làm thư kí của tổng tài đã nhiều năm, nàng biết tất cả về tổng tài, hẳn tuy rằng đã có vị hôn thê, nhưng hẳn rất đa tình, nữ nhân lại nhiều. Nhìn Mân Huyền đến văn phòng tổng tài ký hiệp ước kia, nàng một đường nhìn qua, không khỏi đồng tình với Mân Huyền, lần này nghe nói Mân Huyền cùng tổng tài đã hoa mở giới tuyến *í chỉ sự tự do, chia tay*, nàng thật tình cảm thấy có chút vui vẻ.

Mân Huyền cười khoát tay, “Không sao, tôi biết cô cũng là có ý tốt. Kỳ thật tôi cùng Chính Vũ chuyện cũng dài, chúng tôi.....”

Tiếng đập cửa đột nhiên vang đến, Ôn Nhược Nhân nhìn thoáng qua Mân Huyền, đứng dậy đi mở cửa, Kim Chính Vũ đứng ở cửa, khuôn mặt tươi cười, “Mân Mân, có thể đi chưa?”

Trước đó hẳn vẫn nhúm chặt mày, hiện tại đã giãn ra, xem ra sự tình thực thuận lợi, nàng mỉm cười đi hướng hắn, một bên hướng tới Ôn Nhược Nhân đứng phía sau, gật đầu, “Ôn tiểu thư, làm phiền cô rồi.”

Kim Chính Vũ một bên kéo tay nàng, một bên khoa trương vỗ về bụng, kêu to, “Đã đến trưa, tôi đói rồi, đi mau, đi mau, chúng ta đi ăn bữa trưa.”

Thì ra tiểu tử này then thùng.

Nàng mím môi cười trộm, hần lỏi kéo bước nhanh đi hướng thang máy, nhìn đôi mắt của hần, nàng rõ ràng cảm giác được khi hần kéo mình, đôi mắt có chút rung động nhẹ.

“Chính Vũ.” Tiếng nói trầm thấp không hề báo động trước vang đến.

Ngay khi bọn họ đi ngang qua văn phòng tổng tài, cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra, một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện ở trước mặt. Trong tích tắc, ánh mắt sắc bén đảo qua khuôn mặt tươi cười của nàng, cuối cùng dừng ở bọn họ đang lỏi kéo tay, đôi mắt u ám rất nhanh hiện lên khuôn mặt phức tạp.

Hoàn toàn không dự đoán được tình huống như vậy, trên mặt hần tươi cười chợt động lại.

“Lạc, còn có việc?” Kim Chính Vũ ngậy ngẩng cả người, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Doãn Lạc Hàn.

“Phải, tôi vừa rồi đáp ứng giúp cậu, cậu liền đi ngay, còn có chút chuyện chưa kịp nói, tôi với cha cậu nói chuyện điện thoại, tôi nói tôi muốn cậu ở trong nước theo giúp tôi một thời gian, hần đáp ứng rồi, cho cậu tạm thời vẫn là đi quản lý trong nước.”

Kim Chính Vũ vui mừng nở nụ cười, nhanh lỏi kéo Mân Huyền, bước đi đi qua “Lạc, tốt rồi, cảm ơn anh.”

Doãn Lạc Hàn nhìn lên, ánh mắt đột nhiên thẳng tắp hướng về phía Mân Huyền, cảm giác được ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm, nàng vội trốn tránh, trong lòng vô cùng sợ hãi, người này tâm tư luôn luôn không thể nắm lấy, hần có thể hay không phá hư nàng cùng Kim Chính Vũ, đem chuyện kia nói ra?

Thấy Doãn Lạc Hàn nhìn chằm chằm Mân Huyền, Kim Chính Vũ vui vẻ nhìn sang Mân Huyền “Anh hần là đã biết Mân Mân, bạn tốt của Chỉ Dao.”

“Đương nhiên, chúng tôi đã gặp qua.” Doãn Lạc Hàn khẽ nhếch môi đầy thâm ý.

Nàng choáng váng, chỉ có nàng nghe hiểu tiếng nói bao hàm đùa cợt của hần, giờ phút này nàng cảm giác mình lại như cô gái mong manh trước kia, lại bị người ta nói trúng tim, những điều muốn che giấu như đều bại lộ.

“Lạc, hôm khác nói chuyện vậy.” Thật vất vả đợi Kim Chính Vũ nói đến những lời này, nàng không ngừng túm tay hần chạy mau.

“Đúng rồi, Lạc, anh vừa mới theo tôi nhắc đến.....” Đi vài bước, hần như là nhớ tới cái gì, xoay người quay lại.

Nàng đè thấp tiếng nói, dùng sức kéo hần, “Kim Chính Vũ, cậu không phải nói đã đói bụng sao? Tôi hiện tại bụng cũng có chút đói, đi nào!”

“À..... được.” Kim Chính Vũ không nghi ngờ gì, quay lại vẫy tay “Lạc, tôi đi trước! Chuyện hôm nay thật cảm ơn!”

Nàng như là chạy nạn kéo Kim Chính Vũ vào thang máy, cửa thang máy gần đóng lại, nàng không khỏi nhìn về thân ảnh trước văn phòng, đôi mắt thâm u nhìn thẳng vào nàng, mâu để lóe ra ra một cổ u quỷ âm u.

Hần không phải đang nghĩ biện pháp đối phó nàng chứ? Nàng căng thẳng, không, không cần lo lắng, hiện tại chỉ cần trả cho hần tiền bồi thường là được.

Đúng rồi, nàng quên hỏi hần cần bao nhiêu tiền bồi thường, nếu không may hần đòi một trăm vạn, mấy trăm vạn, làm sao bây giờ? Ý thức được điểm ấy, da đầu nháy mắt một trận run lên.

Tay nàng bị nắm chặt một chút, bên tai truyền đến tiếng Kim Chính Vũ thân thiết nói, “Mân Mân, em làm sao vậy, tại sao người lại lạnh như vậy? Có phải mặc ít đồ quá không?”

Nói xong, hần khẽ cởi áo khoác ngoài, nàng nhanh tay ngăn hần “Không phải, có thể trong thang máy lạnh quá, đi ra ngoài thì tốt rồi.”

“Được, vậy là tốt rồi.” Hấn thở dài một hơi, thang máy vang tiếng chuông, hai người đi ra thang máy, qua đại sảnh trống trải, rất nhanh ngồi trong xe thể thao.

Đóng cửa xe lại, Kim Chính Vũ quay sang, khoé mắt lộ vẻ giảo hoạt tươi cười, “Mân Mân, em còn nhớ lần trước nhận lời làm bạn gái tôi, theo tôi tham gia tiệc rượu không? Không thể đổi ý nha!”

Nàng sững sốt một chút, cẩn thận nhớ lại, quả thật là có chuyện như vậy, vô tình gật đầu, “Đương nhiên, tôi nói sẽ giữ lời. Khi nào? Nhưng mà tôi cũng nói trước, tôi hiện tại ban ngày phải đi làm, chỉ có hết giờ làm mới rảnh, mới đến tạp chí xã, tôi cũng không muốn đi xin phép.”

“Chỉ cần em thừa nhận là tốt rồi, buổi lễ đúng là buổi tối.”

“Buổi lễ? Không phải tiệc rượu sao?” Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, 2 từ này là hoàn toàn khác nhau. Một cái là tùy tính sở trí, một cái lại là trung quy trung củ, thượng lưu nhân tuyên dương tao nhã cùng xa xỉ yến hội.

Trước câu hỏi của nàng, Kim Chính Vũ sửa lại “A.... tôi nói nhầm thôi, là tiệc rượu, tiệc rượu.”

Trước câu hỏi của nàng, Kim Chính Vũ sửa lại “A.... tôi nói nhầm thôi, là tiệc rượu, tiệc rượu.”

Shit! Doãn Lạc Hàn đóng cửa lại, tức giận đá vào một bàn văn kiện, một đồng lớn văn kiện liền đổ xuống.

Hấn nhìn không chớp mắt, thẳng tắp hai chân bước đến bàn làm việc, đứng lặng ở cửa sổ, qua lớp thủy tinh nhìn ra nàng cùng Chính Vũ đi bên nhau, trên mặt nàng lại tươi cười như vậy, một thứ ghen tị như độc được lan vào trong lòng hấn, hấn thật muốn xông lên, hung hăng tách hai con người kia ra.

Ghen tị, phải, đúng là ghen tị, như thế nào lại có loại cảm giác này? Nàng tự tiện trộm đi hiệp ước, hấn nhìn đến nàng phải cảm thấy phần nộ mới đúng.

Hôm trước gặp mặt, trước hấn gắt gao bức bách, nàng lại quá mức bình tĩnh, hấn định nói gì, nàng đều có thể chuẩn xác nói trúng.

Hấn phát hiện chính mình đột nhiên không có chủ ý, hấn không biết nói với nàng như thế nào, chuyện này nếu truyền đến tai tiểu tử Quý Dương, một Doãn Lạc Hàn ở thương trường đều thuận lợi mà trước mặt nàng lại chật vật như vậy, khẳng định Quý Dương sẽ cười rộ rỡ.

Hấn như một người đơn giản bị nàng coi thường, mà cảm giác mất đi nàng thật sự đáng ghét.

Trở lại phòng tổng thống, hấn lại là một đêm trần trọc, từ khi bên cạnh thiếu nữ nhân kia, giấc ngủ lại bỏ hấn mà đi, mà nhân tiện cũng mang đi hứng thú của hấn đối với nữ nhân khác.

Hấn thử ôm lấy nữ nhân khác ngủ, chỉ cảm thấy hương vị xa lạ, mùi nước hoa nồng nặc, còn có ánh mắt tham lam, hấn biết đối phương nhìn trúng là hấn tài phú, vì thế, hấn bắt đầu chán ghét gương mặt trang điểm kĩ càng giả dối.

Đúng là một chuyện vừa đau đầu, lại vừa nực cười.

Hấn biết nữ nhân kia ở đâu, hấn từng nghĩ sẽ giống như khi ở bệnh viện, nửa đêm đi tới, nhưng là hấn cuối cùng nhịn xuống, bởi vì ngày đó lời của nàng đã trói buộc hấn.

Nàng nói đúng, hấn đối với nữ nhân chỉ là cảm giác mới mẻ, nàng ở bên hấn đã ba tháng, lẽ ra hấn phải chán ghét, ngày đó hấn cũng chính mồm thừa nhận mình đối với nàng không hề có hứng thú. Nếu hấn tìm nàng, chẳng phải là chính mình tát mình sao.....

Ánh mặt trời xuyên qua lớp kính thủy tinh chiếu vào khuôn mặt tuần tú, hấn hơi nheo mắt, thâm thúy u ám con người đen xẹt qua một chút ánh sáng, ngày đó chính nàng nói sẽ bồi thường cho hấn tiền, nhưng số lượng cụ thể cũng không có nói, như vậy, hấn hiện tại hấn là nên bắt lấy cơ hội lần này.

— Ngày cuối tuần —

Ra khỏi chăn, đẩy cửa sổ, ánh mặt trời nhất thời không chút keo kiệt chiếu lên trên người, nàng vươn vai, cảm giác sau một giấc ngủ say thật là thoải mái.

Nhìn đồng hồ treo tường, sắp mười một giờ, mặc quần áo rộng thùng thình, ở sái mắt ánh mặt trời trong phòng thích ý đi lại, ở tại trừ phòng bận việc vừa thông suốt, tỉ mỉ làm cho mình một phần cơm trưa, xem như khao chính mình.

Tối hôm qua khi ăn cơm, Kim Chính Vũ nói hôm nay hẳn phải đi khách sạn, khả năng hôm nay sẽ bận cả ngày, chạng vạng ngày mai chính là kỳ hạn cuối cùng hẳn cho nàng.

Thật không biết nên trả lời như thế nào, nàng thở dài, lật xem lịch trên bàn học, đột nhiên nhớ tới ngày đó cùng Chỉ Dao tại nhà hàng ăn cơm gặp được lão bá, chính mình dường như hứa hẹn hôm nay mời lão bá uống trà ngọc.

Cũng may hiện tại nhớ lại, bằng không thất hứa với lão bá, thật sự là rất không nên, nàng vừa nghĩ vậy, vừa lấy điện thoại, vừa ấn vài con số, di động trùng hợp vang, nàng thuận tay liền ấn nghe điện.

“Còn nhớ chuyện hôm đó cô nói không?”

Hoàn toàn không có phòng bị nghe được tiếng nói trầm thấp kia, lòng của nàng đột nhiên căng thẳng, Doãn Lạc Hàn, hẳn gọi điện thoại làm cái gì? Nhanh chóng nhớ lại ý tứ trong lời hắn nói.

“Anh là nói chuyện bồi thường.” Nàng khẳng định lại, bởi vì ngoài chuyện này nàng cùng hắn chẳng có gì liên quan.

“Nếu không cô cho là cái gì?” Hắn thấp thỏm tiếng nói lộ ra châm chọc.

“Vậy anh nói số lượng đi.” Nàng cắn nhẹ môi, biết mình nói gì hắn cũng sẽ cười nhạo, chẳng bằng để hắn mở miệng trước, chính mình trong lòng nắm chắc, sau đó cùng hắn cò kè mặc cả một phen.

“Cô chỉ cần đưa số cha cô nợ là được.”

“Ba trăm vạn?” Nàng khống chế không được kêu lên sợ hãi, này..... Nhiều như vậy, nghe đến con số này lòng của nàng nhất thời run rẩy không thôi, nàng trong lúc nhất thời lấy đâu ra nhiều tiền như vậy trả lại cho hắn.

“Sao? Chuyện bồi thường là cô đồng ý, tôi cũng không có đòi hỏi. Hiệp ước đã viết rõ chỉ cần cô làm tình phụ cho tôi một năm, số tiền kia coi như là trả xong, nhưng là hiện tại cô xé bỏ hiệp ước, tôi chỉ muốn lấy lại số tiền cha cô nợ, tôi nghĩ như vậy cũng không quá đáng.”

Microphone rõ ràng truyền đến hắn lạnh lùng đùa cợt, nàng nắm chặt tay, mấp máy môi không thể lên tiếng nữa, hắn nói đúng, số tiền đó cơ bản nên trả lại cho hắn.

Hắn đợi hai ba phút, chậm chạp không thấy nàng nói gì, không kiên nhẫn thúc giục. “Nói chuyện! Trả lời tôi!”

Nàng nuốt nước miếng, cắn chặt răng, run run thanh âm hỏi, “Ba trăm vạn..... Những ba trăm vạn. Anh chừng nào thì cần?”

“Đương nhiên là càng sớm càng tốt, ngày mai buổi chiều hai giờ, cô tới công ty tìm tôi.”

“Nhanh như vậy? Nhưng là.....” Không đợi nàng nói xong nói, điện thoại kia đầu vang lên thanh âm “tút.... tut....”, hẳn cúp điện thoại.

Tên ma quỷ đáng ghét, lại là như vậy, nàng trừng mắt nhìn di động, ném tới sô pha.

Nàng vỗ mặt não nề, làm sao bây giờ? Ba trăm vạn, những ba trăm vạn, thì ra tha hơn phân nửa vòng, nàng lại phải nhớ tới con số đau đầu này.

Thật sự phải đi mượn Kim Chính Vũ sao? Nàng do dự cắn nhẹ môi, tầm mắt lại chuyển dời đến di động nằm ở sô pha, do dự một lúc lâu, nàng ma xui quỷ khiến đi đến.

Đột nhiên, di động tiếng chuông mãnh liệt, sẽ không lại là tên ma quỷ đi, nàng cắn răng cầm lấy điện thoại, là số lạ, sẽ là ai?

Đột nhiên, di động tiếng chuông mãnh liệt, sẽ không lại là tên ma quỷ đi, nàng cắn răng cầm lấy điện thoại, là số lạ, sẽ là ai?

“Vâng, ai đấy ạ?”

Trước hết nghe được là một trận tiếng cười, tiếp theo tiếng nói quen thuộc. “Ha ha..... Mân Huyền, con nói hôm nay buổi chiều hẹn ta uống trà, ta muốn hỏi thời gian định là mấy giờ?”

Là lão bá, hẳn tự mình gọi điện thoại tới hỏi, nàng không khỏi có chút thẹn thùng. “Thật có lỗi, lão bá, kỳ thật hẳn là con nên gọi điện thoại cho ngài mới đúng. Ngài nói thời gian đi, chiều hôm nay con rảnh.”

“Ha ha..... Vậy buổi chiều ba rưỡi, tại chỗ lần trước ta uống trà ngộ, thế nào?”

Nàng ở trong đầu nhanh chóng nghĩ đến nhà hàng lần trước, vội vàng đáp ứng. “Vâng, được, con sẽ đến đúng giờ.”

Buông di động, không khỏi đối hành động của lão bá có điểm cảm thấy lẩn lộn, hẳn vì cái gì lại nhiều lần hẹn nàng đi uống ngộ trà vậy? Tuy là cười, nhưng tiếng của lão bá vẫn có sự cổ quái nói không nên lời.

Hẳn là bạn tốt của ba ba, muốn cùng nàng uống trà, kỳ thật cũng không có gì. Lần này cũng không thể lại thất hứa, nàng thầm hạ quyết tâm, lật xem bóp da, bên trong chỉ có hé ra một trăm khối.

Nàng cười khổ thở dài, chi phiếu tiền này đó thiên đều hoa không sai biệt lắm, ánh mắt chuyển dời đến cầm ở bóp da lý tin dụng tạp thượng, nhà hàng uống trà lần trước cũng không kém cấp cấp, hẳn là không ít tiền, trước cạn kiệt đi, tháng sau phát tiền lương trả lại.

Buổi chiều tam giờ, nàng đến nhà hàng, không nghĩ tới vừa vào, lại thấy được lão bá ngồi ở dựa vào cửa sổ, tươi cười khả cúc nhìn nàng.

Nàng đi tới, bồi bàn giúp nàng kéo ghế dựa, nói cảm ơn, ngồi xuống chỗ đối diện lão bá “Con đã nghĩ sẽ đến trước, không ngờ ngài so với con còn đến sớm hơn.”

“Ha ha..... Ta cũng vừa tới. Ta đã ăn một chút điểm tâm, Mân Huyền, nhìn xem con thích uống gì?” Lão bá mỉm cười đưa cho nàng thực đơn.

Nàng lật xem, gọi một phần trà lài. Nhìn bồi bàn đi khỏi, nàng mới chú ý tới trước mặt có một cái đĩa bánh ngọt.

Nhiều năm như vậy, ở nhà thúc thúc nàng chưa bao giờ cảm nhận được một sự quan tâm của bậc trưởng bối, mà hiện tại lão bá này nho nhỏ hành động, làm nàng trong lòng chảy qua một cỗ lo lắng, cảm động nói, “Cảm ơn!”

“Ha ha..... Mân Huyền, nếu con thật muốn cảm tạ ta, ta có thỉnh cầu, không biết con có đáp ứng hay không.” Lão bá có vẻ muốn nói lại thôi.

Nàng điểm trà lài rất nhanh liền bùng lên, nhấp môi “Lão bá, xin ngài cứ nói.”

Lão bá thở dài, trên mặt xẹt qua cô tịch thần sắc, “Nhiều năm như vậy, ta bên người ngay cả cái người nói chuyện đều không có, nữ nhi ở Australia, con trai lại bận công tác. Con xem chúng ta có duyên như vậy, con làm con gái nuôi của ta được không?”

Trà trong miệng suýt chút nữa phun ra, cũng may nàng phản ứng đúng lúc, nuốt xuống, lại bị nghẹn ho khan. “Khụ..... Khụ.....”

Lão bá hay nói giỡn đi, nếu nàng làm con gái nuôi của hẳn, như vậy Doãn Lạc Hàn tên kia chẳng phải là..... Không được, không được, nàng nghĩ qua cái xưng hô quái dị kia, liều mạng lắc đầu.

“Mân Huyền, con không muốn?” Lão bá trên mặt không chút nào che giấu thất vọng, thở dài.

“Không phải.....” Nhìn đến lão bá thất vọng như vậy, nàng lại không đành lòng, vội vàng lắc đầu, dùng khăn tay lau miệng, nàng thanh thanh yết hầu, “Nếu ngài thật sự cảm thấy tịch tịch, con có thể lợi dụng lúc rảnh chăm sóc ngài, cùng uống trà, nói chuyện, không nhất thiết phải làm con nuôi.”

“Con không nói ta cũng biết, đề nghị này thật quá hoang đường, coi như ta chưa nói, uống trà đi.” Lão bá than thở, nâng chung trà lên uống.

Nàng mềm lòng, lập tức lại động lòng trắc ẩn, bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên hay không đáp ứng lão bá. Lão bá đối với nàng quả thật tốt lắm, làm cho nàng hưởng thụ được sự ôn nhu chưa từng được hưởng thụ, đáp ứng làm con gái nuôi của lão bá, nàng đương nhiên là nguyện ý.

Nhưng là, cứ như vậy nàng cùng Doãn Lạc Hàn chẳng phải là thành... anh em, hơn nữa tên kia nhất định lại nghĩ đến chính mình là ở ham tiền nhà bọn họ, nếu lão bá không phải cha của tên kia thì tốt rồi, hiện tại nàng khẳng định là không chút do dự đáp ứng.

“Mân Huyền, con không cảm thấy ta phiền phức chứ? Vì uống ngụ trà, còn gọi điện thoại thúc giục con.” Lão bá trên mặt càng thêm ủ dột.

“Con.....”

“Kỳ thật ta biết chuyện nhận con gái nuôi, ta đã sớm hỏi hai đứa con, bọn họ toàn nói không ý kiến. Hôm nay ta lòng tràn đầy vui mừng, vốn nghĩ con chắc chắn sẽ đáp ứng, lại không biết sẽ là như thế này.....”

Lão bá uống trà trong tay, cả người lại có vẻ ủ dột.

Doãn Lạc Hàn đồng ý? Nàng ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không dự đoán được hắn đã sớm đáp ứng chuyện này.

Muốn xác định một chút có phải nghe lầm hay không, nàng chần chờ mở miệng, nhin không được hỏi, “Con của ngài..... bọn họ thật sự đáp ứng rồi sao?”

Nàng như vậy vừa nói, lão bá tựa hồ nghe ra nàng dao động, mau chóng gạt mạnh đầu “Đúng vậy, chuyện này ta đã sớm hỏi bọn họ, hiện tại mới hỏi con, Mân Huyền.”

“Nói thật, con rất thích ngài, lão bá, ngài đối với con tựa như người thân, làm con nuôi của ngài là chuyện vô cùng tốt, nhưng.....”

“Vậy là con đồng ý.” Lão bá kinh hỉ thanh âm cắt lời nàng, thuần khiết cười. “Vậy là tốt rồi, thật tốt quá!”

Nhìn lão bá cười vui vẻ như vậy, không muốn làm mất hứng, lời định nói không nói được nữa, nàng chậm rãi cười cười.

Nhìn lão bá cười vui vẻ như vậy, không muốn làm mất hứng, lời định nói không nói được nữa, nàng chậm rãi cười cười.

“Ha ha... Vậy từ giờ trở đi, con chính là con gái nuôi của Doãn Lương Kiến ta rồi!” Lão bá cười tùm tùm lấy ra một phong bao trong túi nhét vào tay nàng “Đây là cha nuôi đưa cho con nhân lễ gặp mặt.”

Nàng định tình nhìn thấy, là chính nhất tiền lì xì, ngờ ngác nhìn trong tay tiền lì xì, trong lúc nhất thời đầu óc có chút mơ mộng, nàng đáp ứng lão bá sao? Như thế nào mà từ đầu đến cuối, một chút ấn tượng nàng cũng không có vậy...

“A... con không thể nhận.....” Nàng giơ tay đưa tiền lì xì đặt trên bàn, trả lại cho lão bá.

“Không cần cự tuyệt, bằng không ta sẽ mất hứng.” Lão bá làm bộ như tức giận, lại đem tiền lì xì đặt vào trong tay nàng, miệng nói thầm “Coi như ta bồi tội.....”

“Bồi tội?” Nàng kinh ngạc hỏi lại.

Sắc mặt lão bá đột nhiên biến đổi “À..... không phải, không phải bồi tội, là ta tặng con gái nuôi lễ gặp mặt, con nhất định phải nhận lấy, nếu không ta sẽ giận đó.”

“Vâng, được rồi, cảm ơn, lão bá.” Nàng cười cười, tay xiết chặt túi tiền lì xì, bên trong chỉ có mỏng manh 1 tờ, tin rằng không có nhiều tiền. Như vậy cũng tốt, nàng cũng sẽ nhận lấy mà không có gánh nặng.

Doãn Lương Kiến cười ha ha nói “Còn gọi lão bá? Hiện tại cần sửa, gọi ta là cha nuôi.”

Thật sự cần đổi cách xưng hô sao? Đến bây giờ nàng còn không thể tin được rằng chuyện nàng trở thành con nuôi lão bá là thật. Nàng do dự mấp máy môi, nhìn lão bá vẻ mặt sáng hồng đầy chờ mong, ngượng ngịu nói nhỏ “Vâng, cha nuôi.”

“Được, con gái ngoan, ha ha..... Thật tốt quá, con rốt cục cũng trở thành con gái nuôi của Doãn Lương Kiến ta.” Doãn Lương Kiến ngửa đầu cười lớn, cũng may nơi này có tách biệt, không làm người khác chú ý.

Trong lúc nhất thời, nàng không thể thích ứng với cách xưng hô mới, nâng chén trà lên nhấp nhẹ, nhìn trộm Doãn Lương Kiến vẻ mặt hài lòng, khoe môi không khỏi cũng mỉm cười.

Thực ra, chỉ cần không thấy Doãn Lạc Hàn, làm con gái nuôi của lão bá cũng không sao, ít nhất nàng cũng nhờ lão bá mà lấp đầy đi khoảng trống trong lòng vì thiếu đi tình thương của cha mấy năm nay.

Một tiếng di động truyền đến, là của lão bá. Hắn tiếp điện thoại, một lát sau cười tủm tỉm nhìn nàng “Mân Huyền à, ta hiện tại có việc gấp, phải đi ngay, hôm nay chúng ta nói tới đây đã.”

“Vâng, lão bá...”

“Tại sao vẫn còn gọi như vậy?” Doãn Lương Kiến khuôn mặt vui vẻ tươi cười xẹt qua chút tức giận.

“Không phải, là cha nuôi.” Nàng thề lưỡi, nhanh chóng sửa miệng. Xem ra cha nuôi của nàng tính tình có chút nóng giận.

“Được, như vậy còn tạm được. Ha ha..... Ta đi trước, xong việc ta sẽ gọi điện cho con” Doãn Lương Kiến mặt mày hớn hở, đứng dậy rời đi.

Nếu thành con gái nuôi của lão bá, đương nhiên, nàng cũng thành em gái của người nào đó. Nàng lẳng lặng ngồi im, cố gắng tiêu hóa cách xưng hô mới này.

Một lát sau, nàng gọi bồi bàn đến thanh toán, kết quả đối phương nói cho nàng, lão bá khi rời đi đã thanh toán rồi.

Nàng lẳng lặng ra khỏi nhà hàng, đón xe bus về nhà đã muốn một chết, chạy ra ban công đón gió, lại phát hiện trong tay vẫn đang cầm bao lì xì kia.

Nàng thuận tay mở ra liền thấy, bên trong không có tiền mặt như mình tưởng, mà hóa ra là giấy, nàng ngạc nhiên lấy ra, là chi phiếu, mà hàng số thẳng dài trên đó làm nàng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Bốn, bốn trăm vạn.

Nàng không thể tin vào mắt mình, nhìn lại một lần nữa, thật sự là bốn trăm vạn.

Như vậy không phải quá lớn so với lễ gặp mặt sao? Nàng cầm chi phiếu chạy về phòng khách, lấy điện thoại di động ấn số của lão bá, sau đó không lâu chợt nghe thấy đối phương sang sảng tiếng cười.

“Ha ha..... Mân Huyền, con tìm ta?”

“Vâng.... Cái kia, cái kia chi phiếu.....” Nàng quá ngạc nhiên, thoáng chốc đầu lưỡi trắng thắt, không thể nói ra được một câu trọn vẹn.

“Con là nói ta đưa con lễ gặp mặt? Ha ha, không phải lo ít. Chỗ đó là ta đưa để con mua quần áo hoặc đồ trang điểm linh tinh, tóm lại con thích gì cứ mua. Không cần khách khí, dùng hết lại nói cho ta biết.....”

Nàng liên thanh chặn lại lời lão bá “Không..... Không..... Không..... Chỗ đó nhiều lắm, con không thể lấy. Ngày mai con liền trả lại cho cha.....”

“Mân Huyền, hôm nay con đã nhận thì không được chối nữa. Hiện tại ta mới biết được mấy năm nay con đã phải chịu khổ, con là cô gái tốt kiên cường độc lập, ta hi vọng chỗ đó có thể bù lại..... Đáng lẽ ta phải tìm thấy con sớm hơn mới đúng.....”

Lão bá thanh âm dần dần thấp đi, nàng nghiêng tai lắng nghe. Hắn ở đầu dây bên kia cứ nói liên hồi. Hắn nói hắn là bạn tốt của cha, nếu không lo được cho nàng thì hắn nhất định sẽ tự trách mình.

“Cha nuôi, kì thật cha không cần như vậy. Mấy năm nay con tự nuôi sống mình, thật sự rất vui vẻ. Con thật sự đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm. Thật sự.....”

“Mân Huyền à!” Lão bá cảm thán một hồi “Mặc kệ như thế nào, con cho ta bù lại một ít, nếu không lòng ta thấy rất khó chịu.....”

Nàng nhìn chăm chăm con số trên tờ chi phiếu trong tay, cũng không còn biết nói gì “Nhưng như vậy cũng là hơi nhiều, con.....”

“Ha ha.... Không cần lo, con cứ dùng dần dần. Cứ như vậy đi.” Đường như sợ nàng cự tuyệt, nói xong câu này lão bà lập tức cúp điện thoại.

Nàng có cái kiêu ngạo và tự tôn của mình, nàng không nghĩ mình sẽ dùng đến số tiền này.

Phút chốc, ý niệm trong đầu vừa chuyển, bốn trăm vạn, thật là một con số mê người, có số tiền này, nàng có thể trả cho Doãn Lạc Hàn, cùng hắn bỏ qua quan hệ kia, hắn cũng sẽ không còn lý do làm nàng khó xử...

Trước đây nàng tính hướng Kim Chính Vũ mượn ba trăm vạn, liệu có cần nữa không??

Vẫn là trực tiếp dùng tờ chi phiếu này giải quyết dây dưa với Doãn Lạc Hàn thì hơn. Đầu tựa vào sofa, ngẩng mặt nhìn trần nhà. Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

92. Chương 201 - 202

Vẫn là trực tiếp dùng tờ chi phiếu này giải quyết dây dưa với Doãn Lạc Hàn thì hơn. Đầu tựa vào sofa, ngẩng mặt nhìn trần nhà. Trong đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Ngồi trước bàn làm việc, tinh thần không yên, thỉnh thoảng lại nhìn đến tờ chi phiếu. Hôm nay sáng sớm Doãn Lạc Hàn liền gọi điện thoại, lại nhắc nhở nàng chiều nay 2 giờ đến công ty hắn giải quyết.

Thật sự..... Thật sự muốn dùng chi phiếu kia trả tiền bồi thường cho Doãn Lạc Hàn sao? Nàng hít sâu, do dự...

Một tiếng chuông điện thoại kéo suy nghĩ của nàng lại, là Phùng Tĩnh Như, kêu nàng đến phòng làm việc. Nàng đứng lên, ánh mắt lại chuyển hướng đặt ở chiếc ba lô ở góc bàn làm việc, chi phiếu lớn như vậy nếu đánh mất liền không xong, nàng quay trở lại, để ba lô vào ngăn tủ phía dưới bàn làm việc, cẩn thận khóa lại.

Thế mới yên tâm được, bước nhanh đến văn phòng của Phó Chủ biên, lễ phép gõ cửa, nghe được thanh âm “Mời vào” sau cánh cửa mới nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Phùng Tĩnh Như dập mạnh điện thoại, tức giận lầu bầu “Thật là đáng giận, một chút tài năng đều không có, đều là lũ vô dụng bất tài!”

Mân Huyền lẳng lặng đứng trước bàn làm việc của Phùng Tĩnh Như, nhẹ giọng mở miệng “Phùng tiểu thư, cô tìm tôi.”

“Phải, Mân Huyền, tôi không có phương tiện, cô hiện tại đi thúc giục tiến độ chụp ảnh bìa. Tạp chí kì này sắp in ấn, bên kia làm còn chậm quá, bìa mặt chậm chạp chế tác không được, thật không biết bọn họ làm cái gì.”

“Được, tôi lập tức đi.” Mân Huyền gật đầu, rất nhanh xoay người hướng đến cửa văn phòng.

Phùng Tĩnh Như lại nói, trên mặt tràn đầy nghiêm túc “Đúng rồi, Mân Huyền, tôi nhắc nhở cô một câu, tôi cho cô đi chụp ảnh bìa, không phải để thưởng thức, mà là cần cô đi giám sát. Nếu cô cảm thấy có vấn đề, ví dụ như người mẫu có chỗ nào không đúng, cô cần kịp thời đưa ra ý kiến của mình. Cô hiểu ý tôi chứ?”

“Tôi hiểu” Mân Huyền gật gật đầu. Nàng đã hiểu được ý tứ của Phùng Tĩnh Như, cô ấy là ủy quyền cho nàng, cho nàng quyền đi giám sát tiến độ chụp bìa tạp chí.

Toàn thân nhất thời phấn chấn không thôi, nàng phấn chấn đáp thang máy 24 tầng, nơi đó là chụp ảnh bìa.

“Cô đứng chỗ này.... Đúng rồi..... Quay mặt sang bên phải..... Nâng mặt lên..... Cao ngạo tư thái.....”

Bước vào lập tức nghe được một loạt thanh âm. Chính giữa là một người mẫu đứng giữa ngọn đèn hạ, đang tạo dáng theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia.

Trước mắt là một đoàn chụp ảnh, nhưng không hiểu sao có chút quái dị không nói rõ được. Nàng tìm đến nhiếp ảnh gia, vội vàng giải thích “Tôi xem ảnh bìa, năm nay mùa xuân phong hành xa hoa mà lại mang theo giản lược phong cách Châu Âu cung đình trang. Bất luận là cổ áo, cổ tay áo hay các chi tiết đều có cố ý trào mặt nhẵn cùng nhỏ vụn lưu tô, nhưng cho dù như vậy, luôn luôn không được thay đổi chủ đề, nên rút đi Châu Âu cung đình trang rườm rà, xử lí chi tiết tinh xảo, khôi phục thành trang phục giản lược hào phóng thì hơn.”

Nói xong, nàng quan sát phản ứng của đối phương, không ngờ nhiếp ảnh gia trừng mắt, hướng nàng xua tay “Cô là ai mà nói những lời liêu lĩnh vậy? Nơi này là chụp ảnh bìa, không phải chỗ để cô đến nói năng linh tinh. Đi ngay, đừng để tôi phải gọi bảo vệ.”

“Tôi nói nhiều như vậy mà một câu ông cũng không nghe đến?” Nàng chậm rãi nói ra thân phận “Tôi là do Phùng Phó biên phái tới, là cô ấy bảo tôi tới giám sát tiến độ.”

Đối phương kinh ngạc một chút, lập tức nở nụ cười “À, thì ra là trợ lý của Phùng tiểu thư, sao lại không nói sớm.”

Nàng mím môi không nói gì. Người này thay đổi thái độ cũng thật là nhanh quá đi.

Nhiếp ảnh gia vẽ mặt xấu hổ, gãi đầu “Tôi hôm nay bị Phùng tiểu thư và Chủ biên thúc giục đẩy nhanh tiến độ, có điểm khó chịu. Thật ngại quá, vừa rồi nói chuyện có điểm.....”

Nói như vậy rồi, nàng cũng lắc đầu “Đừng lo, tôi sẽ không để bụng. Cũng tại tôi không nói ra thân phận từ sớm.”

“Vậy là tốt rồi.....Ha ha.... Cẩn thận ngẫm lại cô nói cũng đúng.” Nhiếp ảnh gia đắm chiêu thần sắc “Bởi vì bìa lần này cần gấp, bên trên cũng không phải người đến yêu cầu, nên cứ theo ý tôi mà làm. Cô hiện tại nói cụ thể suy nghĩ của cô một chút, tôi thật sự muốn nghe.”

“Được, tạp chí Thuần Mỹ chủ yếu là cũng người trẻ tuổi vì tiêu phí quần thể, như bây giờ chụp hình, người mẫu bất luận là ánh mắt hay thần thái, đều rõ ràng bày ra một loại khoan dung. Bìa tuy đẹp mắt, nhưng chỉ toàn đi ngược tiêu chí, xa cách với người đọc quá nhiều”

Nhiếp ảnh gia đồng ý gật đầu “Vậy ý cô là.....”

“Ý tôi là, đem người mẫu trên mặt trang đổi thành đồ trang sức trang nhã, còn có ánh mắt cũng muốn.....” Nàng một chút kiên nhẫn nói ra ý nghĩ của chính mình, cuối cùng nhiếp ảnh gia cũng tiếp nhận ý kiến của nàng.

Một giờ sau, nàng ra khỏi phòng chụp ảnh, nhiếp ảnh gia đã theo yêu cầu của nàng, hiện tại chỉ cần chờ đến buổi chiều xem hiệu quả.

“Mân Huyền, cô đừng vội đi.” Nhiếp ảnh gia chạy ra khỏi cửa, đuổi theo lại đây “Tôi mời cô ăn cơm cảm tạ hôm nay cô hỗ trợ. Tôi dám khẳng định bìa vừa ra, tuyệt đối có thể thông qua cấp trên.”

“Không cần đâu, đó đều là việc tôi phải làm.” Nàng cười lắc đầu, nghe đối phương nhắc mới nhớ thì ra đã đến lúc ăn trưa, khó trách thấy có chút đói bụng.

“Tốt lắm, đừng thoái thác nữa, bữa trưa hôm nay tôi mời mọi người đi ăn cơm, tôi đãi.” Nhiếp ảnh gia vừa nói xong, cả phòng chụp ảnh vang lên một trận trầm trồ khen ngợi, xem ra mọi người đều đói bụng.

Nàng mím môi cười. Sau này còn có nhiều dịp phải qua đây, đương nhiên không thể không quan hệ với bọn họ, nên không từ chối nữa.

Nàng mím môi cười. Sau này còn có nhiều dịp phải qua đây, đương nhiên không thể không quan hệ với bọn họ, nên không từ chối nữa.

Cơm nước xong trở lại công ty, chỉ còn cách một giờ, chậm rãi lấy ra tờ chi phiếu, nàng biết chính mình đã có quyết định tốt nhất.

Đi đến văn phòng Phùng Tinh Như xin nghỉ bệnh, lại qua một chuyến xe bus xóc nảy, tới tập đoàn Đường Thịnh còn nửa giờ, nàng đi thẳng vào. Nếu theo như lời hắn nói, cùng lắm thì nàng ở bên ngoài chờ hắn một hồi.

Thang máy tới tầng cao nhất. Nàng không khỏi nhớ tới Quý Dương đã âm thầm giúp nàng thoát khỏi Doãn Lạc Hàn, như thế nào đến đây vài lần cũng chưa từng thấy hắn.

Tầng cao nhất im ắng, trước mắt đã là cửa văn phòng hắn đóng chặt, tâm liền một trận kinh hoàng, nàng nóng lòng mau chóng giải quyết chuyện bồi thường, xem di động phát hiện thời gian chỉ còn có một khắc.

Nàng đang nghĩ đi vào nên mở miệng thế nào, cửa đột nhiên mở ra, Doãn Lạc Hàn khuôn mặt lãnh tuấn xuất hiện ở trước mặt.

Hắn nhíu mày, thấy nàng còn đứng ngốc ở đó, trên mặt có vài phần xao động không che giấu được “Còn đứng đó làm gì? Đi vào.”

Người này, gấp rút như vậy làm cái gì? Nếu không phải đã biết hắn phi thường chán ghét mình, nàng khẳng định đã cho rằng hắn đường đường tổng tài một tập đoàn nhưng cái gì cũng không làm, chỉ ngồi ở văn phòng đợi nàng.

Nàng theo lời cất bước đi vào, cánh cửa sau lưng đóng lại. Văn phòng rộng lớn nhất thời đầy không khí ma quỷ, mà ánh mắt người kia như dao nhọn nhìn thẳng vào nàng.

Nhất thời, nàng phảng phất nghĩ lại quá khứ, nàng lần đầu tiên làm lái xe cho hắn, nghĩ đến hắn thân thể không khỏe, tốt bụng dịu dàng vào phòng tổng thống. Lúc trước hắn cũng là như vậy, quý dật nhìn nàng từ phía sau, kết quả nàng đã rơi vào cạm bẫy của hắn.

Bất quá, ngày hôm nay nàng sẽ không làm cho âm mưu của hắn thực hiện được. Nàng nhanh chóng di chuyển tránh đi hắn một khoảng cách rất xa.

“Cô so với thời gian đã hẹn còn đến sớm, xem ra là đến đưa tôi ba trăm vạn tiền bồi thường.” Hắn nheo mắt lạnh lùng, hai tay dút vào túi quần tản ra hơi thở nguy hiểm, thân hình cao lớn chậm rãi thông thả bước về hướng nàng.

“Trước nhất chúng ta hãy nói rõ ràng” Nàng tranh thủ quyền lực của mình hiện tại “Tôi có thể có tiền cho anh, nhưng muốn anh bảo đảm chuyện hiệp ước trước kia phải bí mật.”

“Cô là chỉ chuyện làm tình phụ của tôi?” Hắn lãnh đạm nhắc mắt, nói đúng hai chữ nàng khó có thể mở miệng.

Gương mặt nàng vì xấu hổ và giận dữ mà đỏ ửng lên, cố gắng đè nén lửa giận trong lòng, nghĩ hiện tại đáp ứng hắn, chỉ cần hắn cam đoan, sau đó trả chỗ tiền kia cho hắn, cùng hắn từ nay về sau chặt đứt quan hệ.

“Đúng vậy” Nàng ngẩng cao khỏi cằm, trấn định cảm xúc “Chỉ cần anh chính miệng cam đoan không đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào, tôi sẽ đưa anh nhiều tiền nhất có thể.”

“Của tôi hàn nhưng là thực đất tiền. Cô xác định có thể gánh được sao?” Hắn cười nhạt, rõ ràng đối với lời nàng nói tràn ngập hoài nghi.

“Được, đương nhiên.” Nàng cứng rắn nói lớn, ngữ khí vẫn là có điểm lo lắng không đủ. Dù sao chi phiếu kia cũng chỉ dư ra một trăm vạn, vạn nhất nếu hắn sư tử đại há mồm, nói hai trăm vạn, ba trăm vạn, thì chẳng phải nàng sẽ bị hắn cười nhạo một phen sao...

Nàng gian nan nuốt nước miếng, ánh mắt theo dõi đôi môi hắn, âm thầm cầu nguyện hắn có thể nói trúng con số kia.

Nàng có ba trăm vạn kia đã là vấn đề, không thể dư thừa tiền lại cho hắn được, mạnh miệng nữ nhân! Đôi môi hắn hé mở “Một trăm vạn.”

“Được, một trăm vạn, thỏa thuận.” Nàng như trút được gánh nặng, nhanh chóng kéo khóa ba lô xuống, lấy ra tờ chi phiếu, bước đến trước mặt hắn, hùng hổ đưa tờ chi phiếu trước ngực hắn.

Hắn hạ mi mắt xuống, tay phải rút khỏi túi quần, cầm lấy tờ giấy, ngừng mắt nhìn chằm chằm bốn trăm vạn chi phiếu, khuôn mặt tuần tú bình tĩnh phút chốc toát ra thần sắc kinh ngạc.

Tiền nợ của ba ba là 300 vạn, hơn nữa lại có 100 vạn hàn phí, cơ bản là hắn không thể phản đối. Lúc này tâm tình chỉ có thể dùng từ thống khoái mà hình dung.

“Doãn đại tổng tài, anh là một doanh nhân thành công, hi vọng anh có thể tuân thủ cùng tiểu nhân như tôi ước định này, đem chuyện tôi và anh cùng hiệp ước trước kia hoàn toàn quên mất, sau này anh cũng không thể để lộ chuyện này với bất cứ ai nữa.”

Nói xong câu đó, nàng tiêu sái đem ba lô khoác lên vai, cũng giống như là gỡ xuống một gánh nặng, toàn thân hiện tại là từ không có quá thoải mái, thở dài một hơi, xem như triệt để thoát khỏi Doãn Lạc Hàn ma quỷ này.

Hắn hắc ám đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, cắn răng nói một câu “Cô như thế nào lại có được số tiền như vậy?”

“Tôi còn có việc, tôi phải đi.” Nàng xoay mặt không để ý đến câu hỏi của hắn, duy trì một khoảng cách nhất định rồi bước nhanh đi hướng cửa.

Nàng vừa bước được vài chục bước, bất ngờ hắn bước nhanh lại đây, một phen bắt cánh tay của nàng, mào kiếm nồng đậm nhũu lại, lãnh mâu lóe ra hàn quang, trời chặt thân thể nàng, đủ để máu người ta đông lại trong nháy mắt “Trả lời tôi!”

Nàng bất nhả liếc mắt xem thường, cật lực bỏ tay hắn ra “Không liên quan đến anh, Doãn đại tổng tài, anh lấy được tiền bồi thường là được.”

“Không liên quan đến tôi?” Đôi mắt âm hàn gắt gao nhắm chặt, trong giọng nói động lại cuồng cuồng lửa giận.

Nàng lùi lại vài bước. Tờ chi phiếu đã bị hắn vo lại thành nắm trong lòng bàn tay, các đốt ngón tay vì cực lực nắm lại mà trở nên bạc trắng.

Hắn tức giận. Không phải hắn nói đối với thân thể của nàng đã không còn hứng thú sao? Hiện tại lấy đến bốn trăm vạn bồi thường, hắn hẳn là phải tốt cùng vui vẻ, vậy hắn còn tức giận cái gì?

Thật sự là cái âm tình bất định ma quỷ. Nàng chớp mắt, lại rút lui. Không biết vì sao nàng có một loại ảo giác, giống như khuôn mặt tuần tú âm hàn kia bao trùm một tầng tối tăm đau đớn.

Chẳng lẽ, trừ bỏ hận nàng, sử dụng đủ loại thủ đoạn để tra tấn nàng, hắn đối với nàng còn có cảm tình gì khác? Nàng lắc đầu, ngực như bị một phen đại chùy đập mạnh, như thế nào lại có cảm giác đau kịch liệt đến vậy?

93. Chương 203 - 205

Chẳng lẽ, trừ bỏ hận nàng, sử dụng đủ loại thủ đoạn để tra tấn nàng, hắn đối với nàng còn có cảm tình gì khác? Nàng lắc đầu, ngực như bị một phen đại chùy đập mạnh, như thế nào lại có cảm giác đau kịch liệt đến vậy?

Nhất định là gian văn phòng này rất buồn mới có loại ảo giác này, nàng nhắm mắt hung hăng lắc đầu, lại trợn mắt khi thấy hắn đứng ở khoảng cách rất gần.

Nàng cả kinh chạy đến hướng cửa, nhưng vẫn là chậm một bước. Sắp chạm được vào tay nắm cửa thì cánh tay đã bị phía sau mạnh mẽ giật lại, nàng nhất thời bị một cỗ khí lực thật mạnh kéo đến cạnh vách tường.

Thân hình cao lớn lập tức đè ép đi lên, nàng đổ hấp khẩu khí “Anh muốn làm gì? Đồ ma quỷ, mau thả tôi ra. Anh không phải nói anh đối với tôi không có hứng thú sao? Tiền tôi đã đưa cho anh, anh còn muốn thế nào?”

Hắn mị mầu tới gần mặt nàng, phiếm lãnh liệt hơi thở “Tôi đương nhiên đối với cô không có hứng thú. Bất quá tôi muốn cô nói cho tôi biết, tờ chi phiếu này là vì làm sao mà lại có? Không cần dùng những lý do hoang đường để qua loa tắc trách tôi”

Mơ hồ, con người đen của nàng hiện lên một tia âm u. Chết tiệt! Trăm ngàn lần miệng nàng đừng nói ra cái tên kia, nếu không hắn cũng không thể khống chế được chính mình, đối với nàng không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Hơi thở của hắn khuếch tán trên mặt nàng như một loại hàn băng lãnh khí, đối mặt hắn gắt gao ép hỏi, nàng cực lực tránh ra khỏi khoảng cách ám muội này.

Xem ra hôm nay nếu không trả lời, hắn khẳng định không buông tha chính mình. Vậy có thể nói cho hắn tình hình thực tế sao? Nói đây là chi phiếu phụ thân của hắn cấp cho nàng lễ gặp mặt? Không được, không thể nói, trực giác mách bảo nàng tuyệt đối không thể nói chuyện này.

Vậy nói Kim Chính Vũ sao? Đó là một cái tên làm nàng lo lắng. Nàng cực lực không nghĩ sẽ nhắc đến. Trải qua nhiều lần, kinh nghiệm nói cho nàng, chỉ cần nhắc tới Kim Chính Vũ, Doãn Lạc Hàn sẽ trở nên thô bạo không thôi.

Như vậy, vẫn là nói Quý Dương? Dù sao hắn từng giúp đỡ chính mình. Không, từ lần hắn giúp nàng thoát khỏi Doãn Lạc Hàn, nàng chưa thấy qua hắn. Nếu nàng hiện tại nói là Quý Dương mà hắn lập tức gọi điện thoại hỏi Quý Dương, sự tình khẳng định sẽ bại lộ.

Sau khi cân nhắc tự hỏi một phen, nàng nhẹ nhàng nhấp máy môi, phát ra thanh âm mỏng manh thông thả “Là Kim.....”

“Không cần nói nữa.” Hắn đột nhiên nổi giận cắt lời nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng, hắn chợt nảy sinh ác độc cướp lấy trụ của nàng thân, đã man cán đôi môi non mịn, bắt buộc nàng đau đớn mà phải mở ra hàm răng.

Lưỡi nàng liều mạng trốn đi ngăn cản hắn xâm nhập, hai tay dùng sức để ở trước ngực muốn đẩy hắn ra, nhưng là thân thể của hắn vẫn như cũ không nhúc nhích nửa phân.

Không cần nói, hắn không muốn nghe được cái tên kia từ miệng nàng, hắn cuồng bạo đầu lưỡi đoạt nàng thân gian ngọt ngào, bá đạo đôi môi không chút khách khí đè ép, tàn sát bữa bãi cắn nuốt của nàng hết thấy, hắn như trừng phạt nàng, lại tựa hồ mang theo cảm xúc sâu lắng.

Nàng không thể đoán được hắn, cũng không muốn tìm hiểu hành vi cổ quái hiện tại của hắn, nàng không hiểu cảm thấy bối rối, thầm nghĩ muốn trốn, vì thế quyết tâm dùng sức cắn xuống, nhất thời một hương vị tinh ngọt lan tràn ở khoang miệng cả hai người.

Hắn đột nhiên dừng một chút. Nàng nắm lấy cơ hội, đem hết toàn lực đẩy hắn ra. Nàng ôm đôi môi, nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Một đường thẳng đến đại hạ ngoại, trên mặt còn di lưu vết máu, nàng hung hăng lấy giấy lau đi, nhưng là thân gian lại tổng cảm giác được hương vị của hắn.

Nàng lại rút giấy, không để ý hình tượng, vươn đầu lưỡi dùng sức lau đi, cố gắng đưa hương vị hắn đi khỏi.

Mà trên thực tế, khứu giác đã sớm phản bội nàng, đem thân gian hương vị rõ ràng truyền vào đầu óc, nóng rực mà lại cuồng tứ bá đạo, như là vĩnh cửu bảo tồn trong trí nhớ.

Cúi đầu chậm rãi đi ở ngã tư đường, hai tay vô thức đặt ở trước ngực. Không biết khi nào, ngực như là thiếu mất một khối, lạnh lùng thổi cô tịch gió lạnh làm nàng phát run.

Đại khái là bị cảm đi, nàng chỉ có thể nghĩ như vậy. Nàng càng không hiểu tâm tư hiện tại của chính mình, còn tiền bồi thường, hơn nữa hắn lại tuyệt chưa nói ra lời cam đoan, nàng rốt cục chân chính tự do, nhưng vì cái gì mà một chút vui vẻ nàng cũng không có?

Về nhà, mệt mỏi, nàng đau đầu đi ngủ, lại có một trận tiếng chuông ầm ĩ khiến nàng bừng tỉnh, nàng cầm lấy di động đặt ở bên gối, mơ mơ hồ hồ lại không thấy di động kêu nữa.

Nàng lại nhắm mắt ngủ say.

Đến khi tỉnh lại, vừa thấy thời gian hiện tại đã muộn rồi, lại nghĩ đến cái điện thoại, có thể hay không là Chính Vũ gọi tới?

Tối nay đã hứa cùng hắn gặp mặt, cũng là hắn muốn nghe nàng nói đáp án cuối cùng. Nhưng giờ đã nửa đêm, làm sao bây giờ? Hắn nhất định sẽ chờ đến cùng, nên sẽ không nghĩ đến đây là cách nàng cự tuyệt hắn đi.

Nàng kích động luống cuống tay chân mở ra di động, nhanh chóng ấn số của hắn. Như là hắn đang đợi điện thoại của nàng, vừa có tiếng chuông thứ hai đã có người trả lời.

“Mân Mân, em rất cuộc cũng gọi cho tôi.” Microphone truyền đến giọng Kim Chính Vũ khẩn trương mà thân thiết “Em vẫn bị cảm, không thoải mái? Tôi hôm nay đi đến công ty tìm em.”

“Không có, tôi tốt lắm. Có thể là gần đây hơi mệt mỏi thôi. Cho nên chiều hôm nay tôi ở nhà ngủ, vừa mới tỉnh lại.” Nàng chột dạ vỗ trán, nhanh chóng chuyển đề tài “Cậu còn đến tạp chí tìm tôi?”

Không có, tôi tốt lắm. Có thể là gần đây hơi mệt mỏi thôi. Cho nên chiều hôm nay tôi ở nhà ngủ, vừa mới tỉnh lại.” Nàng chột dạ vỗ trán, nhanh chóng chuyển đề tài “Cậu còn đến tạp chí tìm tôi?”

Đầu dây bên kia vang lên thanh âm thư thái “Phải, chạng vạng hôm nay tôi ở dưới lầu công ty chờ em, kết quả đợi mãi không thấy, tôi liền đi lên tìm em. Mấy người ở tạp chí nói em giữa trưa xin nghỉ bệnh. Tôi lo lắng là em không chỉ bị cảm, gọi điện thoại cho em, em lại đột nhiên tắt điện thoại.”

Thì ra là như vậy, tiểu tử Kim Chính Vũ này đợi mình nửa ngày, nên sẽ không vừa muốn phát hỏa đi, nghĩ vậy, nàng vội vàng chân thành xin lỗi “Thật có lỗi, Chính Vũ, tôi hôm nay quên mất không nói cho cậu, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

“Vậy em phải bồi thường cho tôi.” Kim Chính Vũ ở đầu bên kia quả nhiên lộ ra một tia tức giận.

“Được, chờ tháng sau phát lương, tôi mời cậu một bữa.” Nàng vui vẻ nói.

“Ừ.” Hắn thấp giọng, đột nhiên lớn tiếng hỏi “Đáp án của em đâu?”

“A... Cái đó.... Cái đó....” Nàng vỗ trán, hai ngày nay nàng đã nghĩ đến chuyện này, nhưng là ý chí luôn lắc lư lưng chừng, nàng thật sự thích hắn sao? Là giống Chỉ Dao bạn bè thích nhau, hay là thích người khác giới, nàng thật sự có điểm hồ đồ.

“Lăng Mân Huyền, em hôm nay có phải hay không có ý trốn tôi?” Hắn tổn thương gầm nhẹ.

“Không phải, không phải vậy. Chính Vũ, đừng tức giận..... Nghe tôi nói đã..... cái đó..... tôi là.....” Nàng liều mạng muốn giải thích rõ ràng, nhưng là càng muốn giải thích, lại càng không rõ ràng lắm. Nàng không thể nói ra buổi chiều xin phép là để đi gặp Doãn Lạc Hàn.

Hắn hít sâu “Nếu không phải, vậy em nói cho tôi biết, em rất cuộc muốn hay không nhận lời làm bạn gái tôi?”

“Chính Vũ, hiện tại ở điện thoại thật khó nói, để sau chúng ta.....”

“Không cần, không cần để sau, ngay hiện tại... em lập tức nói cho tôi biết địa chỉ, tôi sẽ lái xe đến đón em.” Hắn khàn khàn tiếng nói, lo lắng mà cố chấp.

Nàng không thể nói gì, đành phải đọc địa chỉ. Hắn chỉ nói “Tôi mười lăm phút nữa sẽ tới” liền cúp điện thoại.

Nàng vội vàng ra khỏi giường, qua loa rửa mặt chải đầu đơn giản, sau đó chạy đến dưới lầu chờ hắn. Đang lúc đợi hắn, lòng nàng bồi rối không chịu nổi. Nàng không biết phải nói cho hắn đáp án gì, nhưng có một chuyện rất rõ ràng, nàng phải nói cho hắn sự thật.

Mười ba phút, hắn mở cửa xe, đứng cách nàng vài bước “Mân Mân, chúng ta lên xe bàn tiếp”

Cuối cùng cũng phải đến, chẳng bằng thành khẩn thẳng thắn mà đối diện Kim Chính Vũ, nàng thở ra một hơi, chạy qua mở cửa xe, ngồi xuống.

“Mân Mân, nói cho tôi biết, mặc kệ đáp án là gì, tôi đều phải nghe.” Hấn quay sang, trong mắt lóe mỏng manh mâu quang, trên mặt cũng có chút tiêu tụy thần sắc.

Nàng nhẹ cúi đầu, gần từng tiếng, rõ ràng nói xong “Kim Chính Vũ, nếu tôi nói cho cậu, tôi không giống cậu tưởng tượng là cô gái trong sạch, cậu còn có thể tiếp tục yêu cầu tôi làm bạn gái sao?”

Hấn tựa hồ nhất thời không kịp phản ứng, nhẹ nhàng nhìn nàng. Một hồi lâu sau, hấn như là mới chậm rãi hiểu ra “Em là nói.....”

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hấn, khóe môi cứng ngắc nở nụ cười “Nếu cậu hiện tại hối hận, tôi sẽ không trách cậu, chúng ta vẫn có thể làm bằng hữu.”

“Mân Mân.....” Hấn khẽ gọi tên nàng, ngữ khí phức tạp.

Phản ứng này đã cho nàng biết thái độ của hấn, nàng cố gắng không khó chịu, trong giọng nói còn hơi run run “Đã nửa đêm, tôi mệt rồi. Tôi về ngủ trước.”

“Chẳng lẽ hiện tại em còn không hiểu được tâm ý của tôi sao?” Hấn đột nhiên cầm tay nàng “Hiện tại là thế kỉ nào rồi chứ? Những chuyện đã qua tôi cũng không để ý. Sở dĩ vừa rồi tôi không nói gì, là vì tôi cũng có chuyện không thể mở miệng.”

Động tác đứng dậy nhất thời ngừng lại, nàng chậm rãi quay đầu nhìn hấn. Hấn muốn nói cái gì?

Hấn sắc mặt dị thường, mặt ửng đỏ, ánh mắt cũng là lờ mờ không chừng “Kia..... Cái kia chính là..... Tôi kết giao với chín mươi mấy nữ bằng hữu.....ừm.....có một lần uống...rượu..... Tóm lại, tôi yêu em, tôi chủ yếu là cần tâm hồn thuộc về nhau, cũng không phải loại ngoại tại gì đó, em hiểu không?”

Nàng bình tĩnh theo dõi hấn, chậm rãi hiểu ý tứ trong lời nói của hấn, kỳ thật nàng cũng liệu đến hấn sẽ nói loại sự tình này nên cũng không quá kinh ngạc.

“Những chuyện đã qua, tôi không quan tâm. Tôi chỉ cần có em trong tương lai của tôi.” Đôi mắt hấn hàm ý thâm tình, kéo hai tay nàng lại, nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay.

Ánh mắt hấn chân thành tha thiết mà trong sáng, một cổ dòng nước ấm theo tâm khảm lan ra toàn thân, nàng biết những lời hấn nói đều là thật lòng. Nàng không chút nghi ngờ hấn yêu nàng, hơn nữa trong suốt 5 năm.

Nàng nín thở nhìn khuôn mặt tuấn tú của hấn, nàng xác định chính mình cũng thích hấn sao?

Trong đầu suy nghĩ lộn xộn, càng để ý càng loạn, càng loạn càng sốt ruột. Cuối cùng nàng không thể không buông tha cho.

Hấn không nói lời nào, nàng hiểu hấn đang đợi chính mình mở miệng, nhưng là hiện tại nàng đâu biết nói gì? Hấn đã lui rất nhiều bước, chỉ còn chờ nàng gật đầu hoặc lắc đầu.

Một lúc lâu sau, nàng khẽ liếm môi, thông thả mở miệng “Chính Vũ, tôi không phủ nhận tôi thích cậu, nhưng tôi hiện giờ không phải yêu cậu.”

“Như vậy chúng ta có thể trước kết giao.” Hấn như là nháy mắt thấy được hi vọng, mau chóng cầm lấy tay nàng “Tôi sẽ chậm rãi chờ, chờ em yêu tôi một ngày nào đó.”

“Như vậy chúng ta có thể trước kết giao.” Hấn như là nháy mắt thấy được hi vọng, mau chóng cầm lấy tay nàng “Tôi sẽ chậm rãi chờ, chờ em yêu tôi một ngày nào đó.”

Nàng không nghĩ tới Chính Vũ lại nhượng bộ như vậy. Nếu nhờ kết giao xong nàng vẫn không thể yêu hấn thì phải làm sao? Như vậy là rất bất công với hấn.

Nàng lắc lắc đầu, không đồng ý đề nghị của hấn “Không được, như vậy đối với cậu mà nói.....”

“Không thử làm sao biết em sẽ không yêu thương tôi, cũng là em nói thích của tôi nói là ở có lệ tôi” Hấn trong mắt lộ vẻ thống khổ, nhanh chóng nắm lấy tay nàng, có hơi dùng sức.

“Chính Vũ, cậu không cần như vậy, tôi không có có lệ cậu.” Nàng vội vàng lên tiếng “Tôi là vì nhĩ hảo, cậu luôn luôn tại trả giá, đối với cậu cái gì cũng không cho cậu làm, cậu.....”

“Lấy có” Hấn buông tay nàng ra, xoay người trở lại chỗ ngồi cũ, nhìn thẳng phía trước “Đều là em lấy có”

Hấn biết chính mình đang mạo hiểm, nhưng là đau khổ chờ nàng năm năm, hẳn thật sự rất yêu nàng, hẳn không nghĩ đến buông tay, cho dù kết cục có là hẳn thương tích đầy mình, hẳn cũng muốn thử, thông qua đủ loại cố gắng, thử làm cho nàng yêu thương chính mình.

Hấn khẩu khí tràn ngập chỉ trích tức giận, nàng cắn môi nhìn nghiêng gương mặt hắn, lại cẩn thận để ý thấy lông mày hắn hơi hơi run run, lúc này trong lòng hắn nhất định là rất đau.

Nàng thật sự quá tàn nhẫn, một tình cảm chân thành tha thiết trước mặt, nàng không chỉ không có đáp lại, ngược lại vô tình cự tuyệt, lần nữa làm tổn thương hắn. Nàng quá xấu, nàng thật sự là quá xấu rồi.

Trước mắt thoảng chốc là một tầng nước mờ mịt, cái mũi đau xót, nước mắt không khỏi chảy xuống, nàng khóc nức nở đứng lên “Kim Chính Vũ..... Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi.....”

Nghe được tiếng ghen ngào của nàng, hắn thoảng quay sang, đôi mắt trong suốt cũng phấp nước mắt.

Hắn vừa khóc. Đây đã là lần thứ mấy rồi? Hình như từ lúc quen nàng, hắn khóc nhiều hơn, mà mỗi lần đều là do nàng gây nên, nàng thật sự quá xấu, quá đáng giận.

“Cậu đừng khóc... Kim Chính Vũ... Xin cậu đừng khóc..... Tôi nghe lời cậu... đều nghe theo cậu....” Nàng nức nở không thôi, run run hơi vươn tay, hắn né mặt tránh, tựa hồ không tin lời nàng.

Nàng nhẹ nhàng cúi người hướng hắn, ngón tay cố chấp phủ trên gương mặt hắn, mềm mại lau đi nước mắt lan tràn trên khuôn mặt tuần tú.

Động tác của nàng như vậy, như là đối đãi một vật quý, hắn chậm rãi xoay mặt đến, làn mi nồng đậm khẽ run, đôi mắt trong suốt tỏa ra một chút sáng rọi.

Nàng biết hẳn kì vọng cái gì, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, hơi hơi khóc nức nở nói “Tôi cam đoan những lời vừa rồi đều là thật, từ giờ trở đi, tôi sẽ thử từ thích nâng lên thành yêu.”

“Mân Mân, tôi tin tưởng em, cũng muốn cảm ơn em cho tôi cơ hội này... Bây giờ, tôi... có thể ôm em không?” Hấn hỉ cực khóc, trong mắt cảm lệ, cúi người tiến gần nàng.

Nàng dựa vào trong lòng hắn, nàng còn có thể nói gì. Hấn bắt kể những chuyện khác, chỉ cần nàng có thể ở bên cạnh hắn, chậm rãi yêu thương hắn.

Gió nhẹ thoảng qua chiếc xe thể thao, hai thân hình vừa khóc vừa ôm nhau thật chặt, trên gương mặt chưa khô nước mắt hỗn hợp phức tạp tâm tình...

Ngày hôm sau, mở to mắt, quay đầu nhìn chiếc đồng hồ báo thức trên tủ, nguy rồi, ngủ quên, buổi sáng đồng hồ dường như cũng có kêu, sau lại bị chính nàng tắt đi.

Cái này xong rồi, bị muộn rồi. Nàng vội vàng đứng lên, luống cuống mặc quần áo, đánh răng rửa mặt, lại nghĩ tối hôm qua từ biệt Kim Chính Vũ, về nhà nằm trên giường, như thế nào cũng không ngủ được, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại câu nói của Kim Chính Vũ, sau đó lại một trận thổ dài, mãi đến rạng sáng ba bốn giờ mới mơ mơ màng màng ngủ.

Rửa mặt chải đầu xong, cầm lấy cái ba lô khi suy nghĩ trong đầu ngừng một chút, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải mua cái bao da, chứ trang phục công sở phối hợp với cái ba lô thật chẳng ra cái gì cả.

Nàng đi giày cao gót, đóng cửa chống trộm, nhanh chóng chạy xuống lầu. Nơi này cách bến xe bus còn có một đoạn không nhỏ, nàng hít sâu, tính vượt qua đôi giày cao gót lấy trăm mét chạy tốc độ một tiếng trống *í là chạy rất nhanh* làm tinh thần hăng hái lên.

Ai ngờ nàng vừa chạy được vài bước, bên cạnh liền vang lên tiếng còi ô tô, nàng theo bản năng quay đầu lại. Là Kim Chính Vũ. Hấn như thế nào lại tới đây?

Nàng mê hoặc chạy tới, chiếc kính Gucci to che mất nửa khuôn mặt tuần tú của hấn *anh í có vẻ rất thích hàng Gucci nhỉ ><* hấn=”” hướng=”” nàng=”” vậy=”” vậy=”” tay,=”” ý=”” bảo=”” nàng=”” lên=””>

<>Ý tứ của hấn là muốn đưa nàng đi. Nàng chạy nhanh đến. Có xe miễn phí đưa đi, dĩ nhiên là nàng sẽ không ngốc đến mức không muốn đi nhờ.

<>Nàng ý cười dạt dào, thuần thực cài dây bảo hiểm, nhin không được hỏi “Cậu như thế nào mà đến sớm vậy?”

<>“Đương nhiên là tâm tình vui vẻ” Kim Chính Vũ khinh xao tay lái, quanh thân tràn đầy sức sống vô hạn.

<>Nàng mím môi cười trộm, tiểu tử này nghĩ gì đều hiện rõ trên mặt hết. “Cậu buổi sáng không cần đi làm sao? Về sau không cần phiền toái đến đón tôi, tôi tự bắt xe bus là được rồi.”

“Tuy rằng cũng bận, nhưng tôi quản lý toàn bộ khách sạn, đương nhiên là có quyền tự chủ.” Hấn vô tình nhún nhún vai, một bên lái xe, một bên nghiêng người, cánh tay rất nhanh từ sau cầm lấy vật gì đặt trên đùi nàng.

<>Nàng định tình nhìn thấy, là hai giấy túi, cái túi thứ nhất tỏa ra mùi thực vật, cái thứ hai bên trong rõ ràng là lần trước nàng xem trung kia khoản túi Gucci hàng hiệu.

<>“Kim Chính Vũ, cái này rất quý.... Tôi không thể lấy” Nàng bản năng đã nghĩ đến đem giấy túi trả lại cho hấn.

<>“Cho em” Hấn mỉm cười cong lên khoe môi, giơ cánh tay rảnh đưa túi trả lại cho nàng.

<>

94. Chương 206 - 208

“Cho em” Hấn mỉm cười cong lên khoe môi, giơ cánh tay rảnh đưa túi trả lại cho nàng.

Nàng lòng còn sợ hãi, vội vàng tiếp nhận, tiểu tử này thật đúng là đặc biệt, muốn tặng nàng quà cũng không nên dùng loại phương pháp này đi.

“Của tôi thực hiện đặc biệt đi.” Hấn giơ lên kiên nghị “Như vậy về sau chỉ cần em dùng bao da này, tự nhiên sẽ nhớ tới tôi.”

Đây là cái lý luận cổ quái gì vậy, nàng bỗng nhiên buồn cười, bất quá nói thật, hiện tại nhìn cái túi này, thật sự có cảm giác quý trọng, không chỉ vì nó quý báu, mà đúng như lời hấn nói, nhìn mà cảm thấy vui vẻ.

Đôi mắt hấn hiện lên một chút bồn chồn “Lăng Mân Huyền tiểu thư, mau ăn bữa sáng, tầm mười phút sau là đến cửa tạp chí.”

“Được.” Nàng cười tí mắt, cúi đầu bắt đầu ăn bữa sáng, hiện tại cách giờ đi làm còn có một khắc, mười phút đương nhiên là không thể tốt hơn.

Kim Chính Vũ chăm chú lái xe, một lát sau, hấn quay khuôn mặt tuần tú sang nhìn nàng, triển lộ ra nụ cười hoàn mỹ “Mân Mân, hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta kết giao, buổi tối chúng ta đi ăn chúc mừng.”

“Ừm...” Miệng nàng đang ăn, chỉ có thể hàm hồ đáp ứng, đơn giản là sắp đến tạp chí, nàng phải ăn chiếc sandwich cho nhanh.

“Vậy là em đồng ý rồi. Đúng giờ tôi sẽ ở dưới lầu chờ em.” Hấn vui vẻ nói, xe thể thao lập tức dừng lại trước cửa tạp chí.

Nàng dùng khăn tay lau miệng, cầm lấy ba lô cùng cái túi Gucci, nhanh chóng xuống xe, bước đến bậc thang phía trên cùng, quay lại, hấn vẫn đang nhìn nàng, vội vàng hướng hấn khoát tay áo “Chính Vũ, cảm ơn cậu, tôi đi vào đây. Cậu cũng đi làm sớm đi.”

“Ừ, Mân Mân, cẩn thận một chút.” Kim Chính Vũ chuyển tay lái xe thể thao, rẽ một đường rất đẹp, chẳng mấy chốc đã đi.

Tiểu tử này ngoài miệng nói không vội, bây giờ rõ ràng đang vội vã đi làm. Nàng không khỏi bật cười, có lẽ cùng Kim Chính Vũ kết giao là hoàn toàn mới bắt đầu, xoay người đi vào đại sảnh, vài người đang chờ thang máy, Kỉ Tích Vân cũng đã ở trong đó, nàng cất bước đi đến.

Kỉ Tích Vân nhìn nàng ám muội chớp mắt “Mân Huyền, tôi nhìn thấy rồi. Cô đi làm còn có người đặc biệt đưa đón, hơn nữa lại là xe thể thao hàng hiệu kia. Nam nhân kia nhìn qua thật khiến cho người ta chảy nước miếng.”

Thì ra đã bị nhìn thấy, nhưng mà so sánh là chảy nước miếng hình như có hơi khoa trương. Mân Huyền tươi cười, cúi đầu nhìn mũi chân, không nói chuyện.

“Nhìn bộ dáng của cô kìa, mau mau khai thật, hần là ai? Bạn trai?” Kỉ Tích Vân hưng phấn, lôi kéo nàng, dồn dập hỏi.

Mân Huyền cười ngắc đầu, nhìn thấy cửa thang máy đã mở, vài người đã đi vào, nàng đẩy Kỉ Tích Vân “Tích Vân, thang máy mở rồi, để chút nữa nói.”

“A... cô không nói thì tôi quên mất, chúng ta mau vào thôi.” Kỉ Tích Vân nhảy dựng lên, nhanh chóng lôi nàng đi vào.

Đến văn phòng, Kỉ Tích Vân phụ trách bản khối gần nhất chính mang khí thể ngất trời, vừa mới vào văn phòng, vài đồng nghiệp liền tiến tới, nàng một đầu chui vào công tác, sẽ không nhắc lại chuyện kia.

Mân Huyền mừng rỡ thoải mái, nàng bỏ đồ xuống, lập tức đứng dậy đi vào phòng Phùng Tinh Như. Hiện tại nàng đã thành thói quen, mỗi ngày đi làm việc đầu tiên chính là vào trong đó báo danh.

“Cô hôm qua quả nhiên đã làm được. Bìa mặt mới ra hiệu quả vượt trội xuất sắc. Buổi chiều đi họp, nhiếp ảnh gia vẫn không ngớt lời khen, phải biết rằng hần luôn luôn tự cao tự đại, trong tạp chí có rất ít người được hần xem trọng, cô lại là trường hợp đặc biệt. Hiện tại Chủ biên cùng Trưởng phòng đều đã thông qua lần hội nghị này biết được năng lực của cô.”

Đi vào, nàng há hốc mồm, những lời Phùng Tinh Như đã nói thật quá đổi bất ngờ, không thể tin được nhiếp ảnh gia lại đánh giá mình cao như vậy.

Nàng cười nhẹ, khiêm tốn nói “Không có gì, chuyện ngày hôm qua đều là việc tôi phải làm.”

“Ừm, cô biết là tốt rồi.” Phùng Tinh Như vẻ mặt nghiêm nghị “Hiện tại cô chính là đã có thành tích nhỏ, tôi hi vọng cô đừng lấy đó để kiêu căng, vô luận là phê bình hay tán dương, đều phải có lấy tâm bình mà đối đãi.”

“Cám ơn Phùng tiểu thư, tôi biết tôi còn rất nhiều điều phải học, tôi sẽ tiếp tục cố gắng hơn nữa.” Mân Huyền kiên định nói, nàng biết Phùng Tinh Như nói những lời này đều là muốn khuyên mình, trên thương trường gió có thể đổi hướng trong nháy mắt, điều cốt yếu là phải điều chỉnh tốt tâm tính.”

“Kì này tạp chí tranh minh họa, cô đi kiểm tra tư liệu một chút xem có vấn đề hay không, nếu có, cô đi tìm tạo hình mỹ thuật Tiểu Đổ hoặc trợ lý hình ảnh..... Còn có nơi này..... nơi này.....”

Phùng Tinh Như liền tiếp đưa ra tư liệu, có hàng mẫu, còn có cả hình ảnh. Nàng nói rất nhanh, Mân Huyền cẩn thận lắng nghe, còn thật sự nhớ kĩ cần làm công tác cùng chú ý hạng mục công việc.

Đến khi nàng ra khỏi văn phòng của Phùng Tinh Như, đã là ôm một đống tài liệu, đặt xuống bàn công tác, không cẩn thận làm rơi một chập tài liệu xuống dưới đất.

Nàng vén tay áo ngồi xổm xuống, Kỉ Tích Vân ở bên nghe được tiếng vang liền ngó qua “Mân Huyền, có cần tôi giúp không?”

“Không cần, tôi biết cô có nhiều việc phải làm mà.” Nàng khoát tay áo, nhanh chóng nhặt tài liệu lên, có mấy trang bìa bay đến chỗ Kỉ Tích Vân, nàng chạy tới nhặt lên, thấy ánh mắt Kỉ Tích Vân đang dừng lại ở khuôn mặt anh tuấn hấp dẫn.

“Không cần, tôi biết cô có nhiều việc phải làm mà.” Nàng khoát tay áo, nhanh chóng nhặt tài liệu lên, có mấy trang bìa bay đến chỗ Kỉ Tích Vân, nàng chạy tới nhặt lên, thấy ánh mắt Kỉ Tích Vân đang dừng lại ở khuôn mặt anh tuần hấp dẫn.

Kia không phải Doãn Lạc Hàn sao? Mân Huyền ôm tài liệu, chăm chăm nhìn vào màn hình máy tính.

Kỉ Tích Vân ngẩng đầu lên, hành động của Mân Huyền khiến nàng chú ý, nàng chỉ vào máy tính nói “Tôi không cần nói chắc cô cũng biết, kia chính là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, cũng sắp kết hôn rồi.”

Phải, nàng đương nhiên biết hẳn sắp cùng Chỉ Dao cử hành hôn lễ. Mân Huyền dùng sức ôm chặt đồng hồ tài liệu trong lòng, không biết vì sao ngực bỗng khó chịu, hít thở không thông.

“Tập chí chúng ta dự định kì tiếp theo sẽ phỏng vấn hẳn.” Kỉ Tích Vân nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính có khuôn mặt tuần tú kia.

“Tại sao? Tập chí chúng ta không phải tạp chí mới sao? Phỏng vấn hẳn tựa hồ là không thể đi.” Nàng khinh thường nhìn đi chỗ khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt kia, đối với nàng mà nói ngày hôm qua đã chính thức cùng hẳn cắt đứt quan hệ.

“Cô quên rồi sao? Tôi phụ trách chuyên mục Trăm hạnh phúc tiếp theo. Hẳn không phải lập tức cần kết hôn, ý của cấp trên là mượn danh tiếng của hẳn làm cho tạp chí gia tăng số lượng.”

Nhìn Mân Huyền có vẻ như còn chưa hiểu, Kỉ Tích Vân kiên nhẫn giải thích “Chắc cô không biết hẳn cũng không nhận phỏng vấn, bất quá hẳn sắp trở thành phu quân em gái của Tổng giám đốc, có quan hệ này, tin tưởng lần này chúng ta có thể độc nhất vô nhị phỏng vấn hẳn, cứ như vậy số tiếp theo tạp chí chắc chắn sẽ bán được một con số không thể tưởng tượng được.”

Thì ra là như vậy, Mân Huyền cái này là hoàn toàn phải biết “Vậy nhóm của cô không cần phỏng vấn vị hôn thê của hẳn sao?”

Kỉ Tích Vân cắn bút, trầm ngâm nói “À, theo tôi được biết, vấn đề này phải đợi trưởng phòng hỏi ý kiến Tổng giám đốc. Nghe nói Tổng giám đốc rất bao bọc em gái, không biết hẳn có đồng ý đưa em gái ra trước công chúng hay không.”

Mân Huyền thùy hạ đôi mắt, Kỉ Tích Vân nói đúng, Giản Quân Dịch rất bí hiểm, người ngoài rất khó nhìn ra tâm tư của hẳn.

“Đó là điển hình của câu nói môn đăng hộ đối, bất quá ngoại giới đối với hôn nhân của bọn họ cũng là nhất trí xem trọng, nghe nói họ còn là thanh mai trúc mã…….”

Người kia cùng chính mình đã không còn liên quan, nàng không muốn nghe đến chuyện của hẳn, bây giờ còn có một đồng hồ tài liệu đang chờ nàng, công việc Phùng Tĩnh Như đối nàng thực nghiêm khắc, nàng cũng biết rõ cô ấy chính là muốn cho mình cơ hội. Cơ hội luôn đến với những người có chuẩn bị, nàng vẫn luôn tâm đắc câu nói nàng, vén tay áo, cầm lấy tài liệu cẩn thận kiểm tra, một ngày bận rộn bắt đầu. Có chút sai lầm nhỏ nàng cầm tư liệu đi tìm phụ trách tiến hành thảo luận, quyết định xem muốn sửa chữa hay là làm lại.

“Mân Huyền, mấy giờ cô tan tầm? Ngày nọ đều biến thành không sai biệt lắm đi.”

Mân Huyền nhìn chăm chăm máy tính, di động tới thử tiêu, đối một ít sai lầm tiến hành sửa chữa, đánh máy như gió, nghe được tiếng Kỉ Tích Vân đang tới.

“Không có đâu, tôi còn chút việc chưa xong.”

“Tan tầm, tôi đi trước, bạn trai tôi tới đón.” Kỉ Tích Vân khoát tay áo, cầm lấy bao da, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Nàng xem thời gian, thì ra bắt tri bắt giác một ngày đã trôi qua, nghĩ đến Kim Chính Vũ nói hôm nay sẽ đến đón mình, nhưng là hiện tại còn có chút việc chưa xong.

Làm sao bây giờ? Suy nghĩ kĩ một hồi, nàng quyết định gọi điện thoại cho hẳn.

“Ừ, Mân Mân, em tan rồi à? Tôi lập tức đến đón em.” Microphone truyền đến giọng của Kim Chính Vũ, hỗn loạn giọng của một loạt người xa lạ đang nói, nghe như hân đang họp.

“Chính Vũ, cậu họp đi, hôm nay có nhiều việc phải không?” Nàng liếm môi, sợ Kim Chính Vũ tức giận, dùng giọng nói nhỏ nhẹ “Tôi cũng đang có nhiều việc chưa xong, khả năng còn phải làm đến khuya. Tiệc chúc mừng để tối mai, có được không?”

“Được, hôm nay khách sạn cũng đặc biệt nhiều chuyện, tôi cũng rất bận. Ngày mai tan tầm tôi đi đón em vậy.” Kim Chính Vũ vui vẻ nhận lời.

“Được” Nàng cúp điện thoại, vui đầu lại bàn công tác. Đến khi làm xong việc, nhìn đến đã gần 7 giờ.

Nàng đem tài liệu vào văn phòng Phùng Tĩnh Như.

Một giờ sau, nàng mới nhẹ nhàng đi ra khỏi văn phòng. Phùng Tĩnh Như nói tài liệu nàng làm không sai, chỉ là thời gian quá dài, cần để ý đến hiệu suất công việc.

Bất quá như vậy đã là một khởi đầu tốt, nàng vui vẻ nghĩ, Phùng Tĩnh Như cũng đang ra khỏi văn phòng “Mân Huyền, cùng nhau tan tầm.”

“Được.” Mân Huyền cầm lấy ba lô cùng giấy túi bước nhanh đi qua. Phùng Tĩnh Như một ngày đều ngồi ở văn phòng, hiện tại vừa thấy bụng của nàng đã muốn rất lớn, hành động thoát nhìn thật sự có chút không tiện.

“Phùng tiểu thư, tôi đợi cô.”

“Ừ” Phùng Tĩnh Như như đốt đầu, cùng Mân Huyền đi vào thang máy.

Hai người đi đến đại sảnh, Mân Huyền nhìn Phùng Tĩnh Như quan tâm hỏi “Phùng tiểu thư, cô có người đến đón không? Có cần tôi đưa cô về không?”

“Không cần, chồng tôi đến đón.” Phùng Tĩnh Như mỉm cười chỉ vào cửa đại sảnh, quả nhiên có một người đàn ông đang đứng đó.

“Vậy cô đi cẩn thận.” Mân Huyền nhìn Phùng Tĩnh Như mang thai chạy về hướng người đàn ông, vẻ mặt ngọt ngào, trong lòng đột nhiên cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng. Thì ra người phụ nữ mạnh mẽ như Phùng Tĩnh Như cũng sẽ lộ ra vẻ mặt nữ tính đến thế.

Có được sự nghiệp cùng tình yêu, có lẽ đây mới là người phụ nữ hạnh phúc nhất đi.

Về nhà khi đi ngang qua siêu thị, đã tám giờ hơn, bụng rất đói, trong nhà lại chẳng có gì, hôm nay cần mua thức ăn mới được, nhưng nàng biết hiện tại trong ví chỉ còn mấy chục đồng, còn nửa tháng mới phát lương, mấy chục đồng cơ bản không đủ.

Di động trong ba lô vang lên, tưởng Kim Chính Vũ gọi tới, nàng nhanh chóng bắt máy.

“Là Lăng tiểu thư sao?”

Nghe giọng là Từ Bang, hân gọi điện thoại cho nàng làm gì? Nàng trong lòng nháy mắt căng thẳng “Từ trợ lý, có việc gì sao?”

“À, là như vậy. Tôi đang cần một người lái xe, thù lao là một giờ hai trăm khối, không biết cô có muốn hay không?”

Hai trăm khối? So với nàng phía trước làm được cao hơn gấp đôi, nhưng là nghĩ đến Từ Bang là trợ lý của con người ma quỷ kia, nàng nháy mắt đề cao cảnh giác.

“Là làm lái xe cho ai? Nếu là Doãn đại tổng tài của anh, thực xin lỗi tôi không rảnh.” Nàng lạnh lùng nói.

“Ồ... là như vậy sao? Tôi quả thật đang tìm lái xe cho tổng tài, tổng tài luôn không quá quan tâm ai lái xe cho ngài. Nếu cô đã không muốn, tôi.....”

“Anh nói hân không để ý lái xe là ai?” Nàng nháy mắt trước mắt sáng ngời, ngẫm lại cũng phải, tên kia đúng là không quá chú ý lái xe cho hân mỗi ngày là ai, chỉ cần mình cải trang một chút không phải là không được.

Nàng cũng là không có biện pháp, ai bảo nàng tự nhiên lại mua di động, lại dự chi mấy tháng tiền thuê nhà, bao nhiêu tiền tích góp đều đã dùng hết. Trên người tiền sinh hoạt quá ít, hiện tại ăn cơm cũng thành vấn đề.

“Đúng vậy, ngay cả có bao nhiêu lái xe tổng tài cũng không để ý, đều là tôi xử lý. Nói như vậy là cô đồng ý?” Từ Bang thật dễ dàng nghe ra nàng đang dao động. “Xin yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho tổng tài cô lái xe, hơn nữa, tôi có thể trả trước tiền cho cô.”

“Vậy nói cho tôi biết thời gian và địa điểm.” Nàng hạ quyết tâm, nhất định phải kiếm được thêm thu nhập. Nói sao cũng là nàng chính mình lao động kiếm tiền, cho dù có bị hắt nhận ra cũng không phải cùng đường.

Khép lại di động, nàng xem đến một tin nhắn chưa đọc, là hôm nay buổi chiều nhận được, lúc ấy nàng nóng lòng sửa chữa một phần tư liệu, nhìn qua là Thiếu Đằng gửi, cũng không lo lắng xem, đang lo lắng làm lái xe. Tin rằng Thiếu Đằng không có việc gì gấp, nếu có đã gọi điện thoại.

Khép lại di động, nàng xem đến một tin nhắn chưa đọc, là hôm nay buổi chiều nhận được, lúc ấy nàng nóng lòng sửa chữa một phần tư liệu, nhìn qua là Thiếu Đằng gửi, cũng không lo lắng xem, đang lo lắng làm lái xe. Tin rằng Thiếu Đằng không có việc gì gấp, nếu có đã gọi điện thoại.

Về nhà nàng đi uống nước, thay quần áo rộng thùng thình, đội mũ che khuất nửa khuôn mặt, đứng ở trước gương ngay chính nàng cũng không nhận ra mình, nói gì là người khác.

Từ Bang cũng đã nói nàng địa điểm, giao nàng chìa khóa xe cùng thù lao, dặn lái xe tới đâu, sau đó đem xe đến bãi đỗ xe, chìa khóa hôm sau trả lại là được.

Từ Bang nói biện pháp này quả thật có thể làm, hơn nữa cũng không cần tiếp xúc trực tiếp với tên kia, nàng vui vẻ đồng ý.

Nàng vừa lên xe liền quay kính đi hướng khác, xác định tên kia lên xe không thể nhìn mặt nàng mới yên tâm đem xe chạy đến long trọng trước cửa, không quá một hồi, một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở cửa đại sảnh.

Thực không nghĩ nhìn đến người này, nàng theo bản năng cúi mặt xuống, hít sâu, không khỏi có chút hối hận, hiện tại xuống xe là không thể, khả năng bại lộ còn cao hơn.

Chính thím thần hết sức, thân ảnh cao lớn chui vào, đóng cửa xe. Hắn ngồi phía sau, giọng mũi thâm trầm từ chỗ tối truyền đến “Lái xe.”

Vừa nghe những lời này, nàng lập tức khởi động xe, hiện tại đã muộn, xe chạy một đường thông suốt.

Trong xe lặng im, nàng trong trạng thái cảnh giác, vểnh tai im lặng nghe động tĩnh của hắn phía sau, hắn ngồi vào trong xe cũng không làm gì, đại khái là nhắm mắt dưỡng thần.

Trong xe tối như vậy, hắn không có khả năng nhận ra mình, nàng nhẹ nhàng thở ra, trước mắt là đèn đỏ, nàng vội vàng phanh gấp, trong xe phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Nàng nhất thời không chú ý, phía sau lại truyền đến một trận rõ ràng thống khổ rên rỉ.

Thanh âm đó sẽ không phải là của tên kia chứ? Đại khái là chính mình nghe lầm đi. Nàng lắc lắc đầu, nhìn đèn đỏ chuyển sang xanh, lập tức khởi động động cơ ô tô, chỉ cần qua tiếp một cái ngã tư là đến cửa khách sạn Thịnh Trạch.

Chân giẫm ga, hơn mười phút sau xe liền dừng trước cửa khách sạn Thịnh Trạch, nàng lẳng lặng chờ hắn xuống xe, đợi một lúc vẫn không thấy sau xe có động tĩnh gì.

Sao lại thế? Hắn không xuống xe sao? Hay là hắn đã phát hiện ra mình? Nàng chợt cứng ngắc thẳng lưng, nếu nhận ra đến đây, như vậy nàng đã hoàn thành công việc lái xe rồi, hiện tại có thể đi.

Ngừng thở nghe động tĩnh phía sau, lại là một trận kêu rên, nàng quay lại xem hắn rốt cuộc muốn thế nào, kết quả thấy hắn nằm đằng sau phát ra tiếng rên rỉ.

Người này làm sao vậy? Nhìn mồ hôi trên trán hắn, chắc không phải là sinh bệnh chứ? Nàng cắn môi dưới, nghĩ đến tên ma quỷ này đã tra tấn nàng đủ kiểu, trong lòng một trận thống khoái, đẩy cửa xe, tính rời đi.

Chân gần chạm đất, lại nghe đến một tiếng thống khổ kêu rên, ngực nàng bỗng run lên.

Người này thoát nhìn thật sự không xong. Làm sao bây giờ? Là coi thường tránh ra, hay là kêu người đến cứu hắn? Nàng nhớ rất rõ lần đầu tiên gặp mặt, cũng là tình cảnh như vậy. Lúc ấy nàng nghĩ thân thể hắn không thoải mái liền dìu hắn vào, kết quả sự thật chứng minh hắn căn bản đã tử mị thiết kế bấy.

Nàng đã bị lừa một lần, vẫn là cách xa hắn thì tốt hơn. Nàng không chút do dự xuống xe, đi nhanh đến bến xe.

Xe bus chậm rãi tiến đến, những người đứng chờ cùng nàng đều đã đi lên nhưng nàng không cách nào cất bước, trong đầu tất cả đều là hắn khuôn mặt tuần tú thống khổ.

Quên đi, coi như nàng làm chuyện tốt, đem hắn đến đại sảnh khách sạn giao cho người quản lý, sau đó liền rời đi.

Nàng nhét mũ vào ba lô, nhanh chóng chạy quay trở lại, chiếc xe vẫn còn lẳng lặng đậu ở chỗ này.

Nàng mở cửa sau, thấy hắn ôm bụng đã bắt đầu giãy giụa ngồi dậy, nghe được tiếng vang, hắn mở mắt, thâm thúy đôi mắt thẳng tắp chăm chú nhìn nàng, xẹt qua một chút kinh ngạc, hắn hiển nhiên đối với việc nàng xuất hiện vô cùng bất ngờ.

“Cô như thế nào lại ở đây?” Hắn cố hết sức nói, làm bộ như không có việc gì buông tay đang ôm bụng xuống.

Nghe câu này nàng biết chuyện hôm nay làm lái xe hắn tuyệt nhiên không biết, Từ Bang không lừa nàng. Bất quá người này cũng thật giỏi giả bộ, có thể nhìn ra hắn bị đau bụng, hơn nữa là đau không nhẹ.

Nàng không lên tiếng, tính làm chuyện phải làm, cúi người đưa hắn một cánh tay đặt lên vai, hắn từ chối một chút, nàng ngăn cản hắn.

“Tôi biết anh bị đau bụng, hiện tại muốn đỡ anh ra ngoài. Anh cũng không cần cảm kích, nếu anh là người xa lạ qua đường, tôi cũng sẽ cứu giúp.”

Nàng như vậy một câu không có độ ẩm cố ý nói cho hắn nghe, u ám mâu quang hiện lên một đạo hào quang, không phản đối nữa, gắng sức đứng lên.

Tựa vào chính mình thân hình nặng nề, đến lúc này, nàng mới biết được, người này không chỉ đau bụng mà còn bị cảm mạo.

Xứng đáng! Doãn Lạc Hàn, anh cũng có ngày hôm nay!

Dìu hắn đến cửa khách sạn chỉ khoảng năm mươi thước, lẽ ra sẽ rất nhẹ nhàng, kết quả giúp đỡ một thân thể cao lớn như vậy, nàng mệt mồ hôi ướt đầm, mà hắn lại dùng một loại ánh mắt bí hiểm nhìn nàng, càng khiến nàng toàn thân không được tự nhiên.

95. Chương 209 - 211

Chương 209: Không thể thoát thân

Dìu hắn đến cửa khách sạn chỉ khoảng năm mươi thước, lẽ ra sẽ rất nhẹ nhàng, kết quả giúp đỡ một thân thể cao lớn như vậy, nàng mệt mồ hôi ướt đầm, mà hắn lại dùng một loại ánh mắt bí hiểm nhìn nàng, càng khiến nàng toàn thân không được tự nhiên.

Hơi thở ẩm áp của hắn lao thẳng tới cổ, nàng muốn tránh ra, nhưng cứ như vậy cánh tay hắn lại rơi xuống, nàng đành phải chịu đựng.

“Haizz... anh đừng nhìn tôi như vậy được không?” Nàng rốt cục nhịn không được lên tiếng, người này ánh mắt rất quỷ dị khiến nàng rung mình nổi da gà. Nàng cũng sẽ không vọng tưởng nghĩ đến hắn đang cảm kích mình.

Hắn nhếch môi có chút như vô ý cười, phun ra mỏng manh dòng khí “Tôi nghĩ tôi nợ cô một lần ân tình”

“Không cần, tôi cũng không phải muốn lấy ân tình của anh mà làm vậy. Chuyện này coi như tôi làm việc thiện” Nàng lơ đãng chớp chớp mắt, cước bộ không khỏi nhanh hơn, nhanh chóng đưa hắn đến đại sảnh cũng là mình nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.

Thật vất vả diu hắn vào đại sảnh, kết quả một bóng người cũng không có. Nàng lo lắng nhìn quanh, vẫn là không có đến nửa bóng người nào.

Không biết có phải chính mình nhìn nhầm rồi không, nàng phát hiện hắn mang theo một chút may mắn cười ngẩn, không tin được nhìn lại, chỉ thấy hắn đang chau mày, cổ nén cơn đau.

Thân thể hắn sức nặng có một nửa đều đặt trên người nàng, nàng cố gắng bước đi. Quên đi, nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống như giả bộ, nàng sẽ đưa hắn đến phòng tốt.

Cửa thang máy đóng lại, hắn nghiêng đầu cố nén dạ dày quặn đau, bản năng ôm sát thân thể mềm mại bên cạnh, mùi thơm sâu kín quen thuộc của cơ thể lại từ từ truyền đến. Hắn khẽ nhếch môi, có lẽ là lúc bị bệnh được người ta giúp đỡ mà sinh ra ý lại rồi, hắn đột nhiên có cảm giác vĩnh viễn muốn ôm lấy nàng.

Hắn biết nàng hiện tại chỉ muốn né tránh mình, hắn thật sự đã làm cho nàng e sợ sao? Một tia cô đơn chua xót khẽ khàng xâm chiếm hắn.

Đẩy cửa đi vào, nàng thấy hắn mặc âu phục không thoải mái, liền giúp hắn cởi áo khoác, sau đó giúp hắn nằm lên giường, đứng dậy nhìn sắc mặt hắn thật không tốt, nhin không được lại nhoài người đến, đầu ngón tay vừa đụng tới trán hắn, độ ẩm phồng tay, xem ra hắn sốt rất cao.

“Thuốc dạ dày của anh ở đâu?” Nàng mặt không biểu cảm hỏi, trông hắn như vậy khẳng định không phải lần đầu tiên bị đau dạ dày, nhất định có là có sẵn thuốc.

Đôi mắt hắn hiện lên ánh sáng nhu hòa, yên lặng nhìn nàng, khẽ nói “Ngăn kéo thứ hai.”

Nàng xoay người, mở ngăn kéo, nhìn qua liền thấy thuốc đau dạ dày, đọc kỹ tờ chỉ dẫn, chỉ cần uống một viên là được. Ngăn kéo còn có mấy loại thuốc khác, nàng tiếp tục tìm kiếm, lại tìm được thuốc cảm.

Nàng đứng dậy đi rót nước, lại đi trở về cúi người tới gần hắn, đem thuốc bỏ vào miệng hắn, rồi lại đem chén nước đến, nhìn hắn chậm rãi uống.

Hai tay hắn xoa nhẹ bụng, nhắm mắt lại như đang cố gắng chịu đau, thuốc vẫn chưa có tác dụng, trên trán lại toát ra đầy mồ hôi, không biết là vì đau dạ dày hay là vì bị cảm.

Làm xong những chuyện cần làm, nàng buông chén xuống, thản nhiên nói một câu “Ngoan ngoan nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.”

Vừa đứng dậy, cánh tay lại bị hắn tóm lại, nàng xoay người đang muốn bỏ ra, lại nhìn đến hắn nhắm chặt hai mắt, miệng nói lung tung cái gì.

Không được, nàng không thể mềm lòng, người này đã từng tàn nhẫn như vậy với mình, hôm nay nàng đã làm quá nhiều rồi, không thể tiếp tục nữa, nàng quyết tâm bỏ tay hắn ra.

“..... Không..... Đừng..... Không..... Tôi..... Đừng..... Không..... Đau..... Tối quá.....”

Vừa gỡ được ngón tay cuối cùng của hắn ra khỏi cổ tay, nàng lại nghe thấy hắn kêu to, như là đang nói mơ.

Đau? Hắn còn đau bụng sao? Ánh mắt của nàng dời về phía bụng hắn, thấy bàn tay xoa bụng của hắn đã dời đi, đột nhiên hắn lại nắm chặt tay nàng, như là sợ nàng biến mất, đem tay nàng gắt gao ôm lấy trong tay hắn.

“Đừng đi..... Xin em đừng đi..... Bên tôi..... Ở lại bên tôi.....”

Lần này nàng nghe rõ hắn nỉ non, nàng bắt đầu chần chừ đứng lên, hắn hiện tại là đang nói mơ, hiển nhiên còn không có biết rõ ràng đối tượng là nàng, hắn chán ghét nàng như vậy, nếu hắn đang tỉnh táo, khẳng định sẽ không lôi kéo tay nàng như vậy. Có lẽ nàng chỉ là người thay thế, hắn cho rằng nàng là Chỉ Dao.

Nàng vặn vẹo cổ tay, dùng sức muốn gỡ tay hắn ra, bất quá hắn giữ rất chặt, nàng lần này thật quyết tâm, không lưu tình chút nào gỡ từng ngón tay của hắn ra.

“..... Tôi chỉ cần em ở lại bên tôi.....Mân..... Mân.....”

Động tác của nàng ngay lập tức dừng lại, hấn đang nói gì vậy, hấn vừa gọi tên mình sao? Có thể hay không là chính mình nghe lầm.....

“..... A..... Không có em tôi ngủ không được..... Ở lại đi..... Mân.....”

Chỉ đơn giản là gọi tên nàng, lại đủ khiến nàng như bị sét đánh, nàng nghe được rất rõ ràng, chữ “Mân” phát âm chuẩn xác mà sinh động. Phát sốt mà ngủ mê lại gọi tên nàng, như vậy là sao?

“..... Tôi không ngủ được.....Không ngủ được..... Ở lại..... Xin em ở lại..... Huyền.....” Hấn nói có chút không rõ ràng lắm, thanh âm cao một tiếng thấp một tiếng, nhưng những từ cơ bản nàng đều đã nghe lọt.

Nàng đột nhiên phát giác chính mình không thể bỏ đi, thân thể không nghe lời ngồi xổm bên giường, tay phải còn đang bị nắm chặt trong lòng bàn tay hấn, trong đầu nàng đột nhiên xẹt qua một hình ảnh, dường như khi nàng bị bệnh hấn cũng từng chăm sóc nàng.....

Như vậy, lần này coi như trả ơn là được, dù sao hấn hiện tại sinh bệnh, cũng không thể làm gì nàng, liền cố mà chăm sóc hấn một đêm.

Nàng nhìn Doãn Lạc Hấn từng không ai bì nổi mà giờ lại phải nằm trên giường bệnh như thế này, rồi chuyện mình đã từng thề sẽ không gặp hấn mà giờ lại ngồi đây chăm sóc hấn, không khỏi cười khổ một tiếng, thật sự là thế sự khó liệu.

Trán hấn nóng bỏng, nàng đứng dậy muốn đi lấy khăn mặt đặt trên trán hấn cho hạ nhiệt, nhưng là hai tay của hấn đem tay nàng bao kín không kê hở, nàng căn bản không thể giãy giụa đi ra.

Chương 210: Chữ kí

Trán hấn nóng bỏng, nàng đứng dậy muốn đi lấy khăn mặt đặt trên trán hấn cho hạ nhiệt, nhưng là hai tay của hấn đem tay nàng bao kín không kê hở, nàng căn bản không thể giãy giụa đi ra.

“Tôi không đi, hiện tại đi toilet lấy cái khăn mặt rồi sẽ trở lại.” Nàng ý đồ nói cho hấn, nhưng hấn tựa hồ không có nghe đến, hai tay vẫn như cũ gắt gao bao lấy tay nàng.

Nàng thở dài, không nói gì nữa, hấn vẫn yên lặng, lông mi thật dài khép chặt, như là đã ngủ say lắm.

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu đến chiếc giường trong phòng tổng thống, hấn chậm rãi mở mắt, đầu cảm thấy rất nặng, theo bản năng định giơ tay xoa đầu, lúc đó mới để ý hai tay dường như đang nắm lấy một vật mềm mại gì đó.

Hấn liếc mắt nhìn, lập tức thấy một cái đầu ghé vào mép giường, gương mặt kiều diễm như là ngủ say lắm.

Như thế nào lại là nàng? Hấn nheo mắt, nháy mắt nhớ tới tối hôm qua hấn ngồi trên xe, bỗng dưng dầy quặn đau, đau đến thật sự không thể chịu đựng được, lại thêm ban ngày vừa bị cảm, toàn thân không còn chút sức lực nào nữa. Đang lúc hấn giãy giụa đứng dậy muốn gọi điện cho Từ trợ lý, cửa xe bị mở ra, nàng đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong khoảnh khắc, hấn đã nghĩ mình đang gặp ảo giác, kết quả nàng dìu hấn ra xe, đưa hấn vào nghỉ trong phòng tổng thống.

Mơ hồ nàng dường như đã hỏi hấn thuốc ở đâu, sau đó hấn uống thuốc nàng đưa, những chuyện sau đó hấn cũng không nhớ rõ lắm.

Hiện tại đã hạ sốt, cũng không còn đau bụng nữa, lại nhìn kiều nhan ở mép giường, hiển nhiên hiểu là nàng tối hôm qua đã chăm sóc mình.

Nhất định là trùng hợp. Nhìn đến chính mình hai tay gắt gao nắm tay nàng, nàng ghé vào mép giường ngủ, hình ảnh này dễ dàng gợi trong tâm trí hấn chuyện lần trước. Lần đó nàng bệnh nặng, hấn muốn đi, nàng cũng là cố sức lôi kéo tay hấn, không cho hấn đi, sau đó hấn lấy nước cho nàng, cuối cùng thật sự mệt mỏi, liền ghé vào mép giường ngủ.

Đã bao nhiêu lâu không được thấy nàng..... cũng hai ba ngày rồi, hấn tưởng như đã cả một thế kỉ, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm gương mặt nàng ngủ say, đầu ngón tay chạm nhẹ vào đôi mắt nàng dọc

xuống cái mũi thanh tú, rồi đến đôi má non mịn mềm mại, cảm giác dễ chịu làm hần kìm lòng không đậu nhẹ nhàng vuốt ve.

Đang ngủ say, cảm giác có chút ánh sáng, nàng hơi nhúu mày, nhưng ánh sáng cũng không mạnh, ngược lại nàng mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt. Nàng mê hoặc chậm rãi mở to mắt, nháy mắt nhìn thấy một đôi mắt sáng rực.

Hần tỉnh rồi. Nàng giật mình, vội vàng rút tay phải ra khỏi lòng bàn tay hắn. Đúng lúc đó, một tiếng di động quen thuộc cất lên.

Nàng mở ba lô, nhìn tên, là Kim Chính Vũ. Một bên ấn nghe, một bên đứng lên đi sang một bên.

Vừa tiếp được điện thoại, Kim Chính Vũ lo lắng nói “Mân Mân, em đang ở đâu vậy?”

Hần như thế nào lại hỏi như vậy, tiểu tử này chắc sẽ không giống ngày hôm qua buổi sáng đến dưới lầu đón nàng đi làm đi? Nàng tùy tiện nói lý do, “Tôi đi ra ngoài, sáng sớm đi ra ngoài tập thể dục.”

Hắn ở đầu kia nói thầm “À, ra là vậy, khó trách tôi đứng trước cửa nhà em, gõ cửa nửa ngày không thấy có người ra mở cửa.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi phát giác dạo này mình hơi béo, muốn dậy sớm một chút tập thể dục.” Nàng cười gượng , vỗ vỗ ngực, nói dối như vậy cảm giác đúng là không thoải mái, trái tim cứ đập bùm bụp.

“Tôi đoán em nhất định chưa ăn điểm tâm đúng không? Mau trở lại đi, tôi dẫn em đi ăn bữa sáng tình yêu.”

“Được, cảm ơn cậu, Kim Chính Vũ, tôi lập tức trở về.”

Nàng mỉm cười khép lại di động, nhìn qua Doãn Lạc Hàn đang ngồi trên giường, ánh mắt sắc bén khẽ lướt qua, vẻ mặt bí hiểm nhìn chằm chằm chính mình.

Nàng nhanh chóng lau đi trên mặt tươi cười, lấy trong túi ra cái chìa khóa xe, để lên bàn trà. “Đây là chìa khóa xe của anh.”

“Gọi điện thoại là Chính Vũ.” Hắn xốc chăn lên, tiếng nói trầm thấp không nhanh không chậm bay tới, hắn dùng câu khẳng định mà không phải câu nghi vấn, nghe tựa hồ có một chút mơ hồ.

Nàng không có lên tiếng, tin rằng vừa rồi nội dung cuộc điện thoại hắn cũng nghe được đôi chút, nói gì thì chính mình hiện tại cũng không phải người của hắn, nàng cùng ai trò chuyện cũng không phải chuyện của hắn.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Nàng không nhìn hắn, cầm lấy ba lô trên sofa xoay người đi đến hướng cửa. Nghĩ đến Kim Chính Vũ còn đang ở trước cửa đợi mình, cước bộ nhanh hơn rất nhiều.

“Ờ chi phiếu kia không phải Chính Vũ kí tên.” Phía sau vang lên tiếng hắn xoay người rời giường.

Nàng dừng lại, cẩn thận nhớ lại cái tên kí phía dưới tờ chi phiếu, nhưng là ấn tượng rất mơ hồ, nàng lúc ấy còn đang bàng hoàng trước con số kinh hoàng trên tờ chi phiếu, hoàn toàn không để ý ai kí tên.

Hiện tại hắn nói như vậy, nàng biết mình đã bị lộ rằng tờ chi phiếu không phải Kim Chính Vũ đưa, mặt trên đương nhiên không có tên của hắn, như vậy xem ra khẳng định là tên của lão bá.

Đột nhiên vừa nghĩ vậy, lưng nàng nháy mắt cứng đờ. Hắn đã phát hiện, hắn đã phát hiện tờ chi phiếu đó là lão bá đưa nàng, hiện tại tính làm như thế nào? Hắn có thể hay không nói lão bá là phụ thân của hắn, tiền của lão bá cũng là của hắn, như vậy nàng cầm tiền của phụ thân hắn trả lại cho hắn, chỉ có thể không tính toán gì hết.

Không được, nàng không thể lại giẫm lên vết xe đổ, giống như trước mặc hắn bài bố như vậy.

Nàng cầm lấy ba lô nhanh chóng xoay người, thấy thân ảnh cao lớn của hắn đứng lặng ở bên giường, lợi hại đôi mắt nhìn chăm chú vào nàng. “Nói cho tôi biết, cô với Tần Phương Ngọc là quan hệ gì? Bà ta tại sao lại cho cô chi phiếu?”

Nàng mở mắt nhìn về phía trong tờ chi phiếu trong tay hắn, khoảng cách quá xa nàng xem không rõ.

Bất quá hẳn nói như vậy xem ra kí tên quả thực không phải lão bá mà là một người phụ nữ tên Tần Phương Ngọc. Nhưng đối tượng là ai, nàng thật sự hoàn toàn không biết gì cả.

“Nói, các người rốt cuộc là quan hệ gì? Chết tiệt, cô như thế nào cùng Tần Phương Ngọc lại có quan hệ?” Hắn gắt gao đi đến gần nàng, hai tay nhanh chóng nắm thành nắm đấm vò nát cả tờ chi phiếu, nói chuyện miệng có chút nghiêng răng nghiêng lợi hận ý.

Tần Phương Ngọc..... Tần Phương Ngọc ..... Nàng cố gắng hồi tưởng , chi phiếu này là do lão bá đưa, chẳng lẽ là có quan hệ với lão bá?

Chương 211: Không thể trả lời

Tần Phương Ngọc..... Tần Phương Ngọc ..... Nàng cố gắng hồi tưởng , chi phiếu này là do lão bá đưa, chẳng lẽ là có quan hệ với lão bá?

Phương? Tên là Phương, trước mắt sáng ngời, nàng đột nhiên nhớ tới ngày đó cùng Chỉ Dao ở nhà hàng ăn cơm, gặp được lão bá cùng một nữ nhân, lão bá cứ luôn miệng Phương, Phương. Tần Phương Ngọc hẳn chính là tên của bà ấy.

Xem ra Tần Phương Ngọc chính là nữ nhân bên ngoài của lão bá, như vậy cũng dễ hiểu tại sao Doãn Lạc Hàn lại gắt gao muốn biết quan hệ của nàng và Tần Phương Ngọc.

Nói như thế nào đây? Nàng cần môi suy nghĩ, lão bá vì cái gì không trực tiếp lấy tên của hắn đưa nàng chi phiếu, ngược lại lại dùng tên của người khác, có thể hay không trong chuyện này còn có chuyện hắn muốn che giấu, hẳn là không phải không nghĩ làm cho Doãn Lạc Hàn biết.

“Nói mau!” Hắn sắc bén tiếng nói ép hỏi, âm mưu lạnh lùng.

Thật sự không nghĩ ra lý do gì để giải thích, nàng liên tục lùi từng bước, tính ra hẳn vừa mới khỏi ồm, thể lực chưa thể hồi phục, phản ứng của hắn tuyệt đối không thể nhanh bằng của nàng. Nàng liếc mắt về phía cửa, sau đó nháy mắt mở cửa, xông ra ngoài.

“Nữ nhân, đứng lại, nói rõ ràng đã!” Phía sau vang tiếng hét của hắn, nàng mất diết tai ngơ, cảm đầu chạy như điên, đến khi đã vào trong thang máy, quay đầu lại thấy hắn không có đuổi theo, nhẹ nhàng thở ra.

Quả nhiên nàng đoán đúng, tên kia thể lực còn chưa kịp hồi phục, nếu không hẳn đã sớm đuổi đến đây.

Hai mươi phút sau, nàng ở dưới lầu nhìn thấy xe thể thao của Kim Chính Vũ, vội vàng chạy lên lầu.

Kim Chính Vũ đang đứng ngoài cửa, nhìn thấy thân ảnh của nàng, không chút hờn giận cười híp mắt.“Mân Mân, sao lâu vậy?”

“Thật có lỗi quá, Chính Vũ, tôi là chạy đến công viên tập luyện, đã cố gắng chạy nhanh nhất có thể trở về.” Nàng thè lưỡi, cũng may mình đang mặc quần dài và đi giày thể thao, như vậy nói đi tập thể dục là hoàn toàn hợp lý, vội vàng lấy chìa khóa mở cửa.

“Mân Mân, em như vậy là vừa đẹp rồi, không cần giống người ta đua nhau đi giảm cân.” Kim Chính Vũ theo sau Mân Huyền nói.

“Tôi biết, nhưng tập thể dục cũng không có gì không tốt, còn có thể tăng cường thể lực nữa đó.” Mân Huyền đem ba lô đặt ở sô pha, nhìn thời gian, cách thời gian đi làm còn có bốn mươi phút.

“Cậu ngồi chờ một chút nha. Tôi đi thay quần áo, nhanh thôi.” Nàng rót chén nước ấm đưa cho hắn, sau đó xoay người vào phòng ngủ.

Một lát sau, nàng đã thay xong quần áo, lại rửa mặt chải đầu, đi ra không thấy thân ảnh của hắn, xoay người thấy hắn ngồi xổm ở ban công, không biết đang nghĩ gì.

“Chính Vũ, cậu làm gì vậy?” Nàng mỉm cười chạy tới, thấy hắn đang tưới một chén nước cho cây lô hội, đó là lần trước nàng sắp xếp nhà cửa đã mua về.

“Tốt lắm, tôi đang tưới nước.” Hắn vỗ vỗ tay đứng dậy, “Mân Mân, em xem này, bồn lô hội sắp khô héo mất rồi, em nhất định đã quên tưới nước đúng không?”

“A phải rồi, cũng may cậu để ý, bằng không nó có khi cũng như cậu nói, sớm chết héo mất.” Nàng cười cười, vỗ về chơi đùa cành lá cây lô hội. Nàng chỉ nhớ mua về mới tưới nước cho nó một hai lần, liền sau đó đã quên bẵng đi sự tồn tại của nó.

Hắn cười rạng rỡ, vươn tay tới nàng “Đi thôi, Mân Mân, tôi đưa em đi làm.”

“Ừ.” Nàng cười cười nắm lấy tay hắn, ấm áp độ ấm truyền vào trong lòng bàn tay, vô thức nàng nhớ tới tối hôm qua bàn tay to kia đã nắm chặt lấy tay của nàng, độ ấm mãnh liệt như vậy chạm đến tận đáy lòng.

Tại sao, tại sao có thể nhớ tới tên ma quỷ đó, nàng lắc đầu, đã thoát khỏi tên ma quỷ, hiện tại ở bên nàng là Kim Chính Vũ, hẳn cho chính mình vô hạn quan tâm và ấm áp, đây mới chính là người mình nên dựa vào.

Người kia ngoài vô tình lạnh lùng tra tấn nàng, trong lòng có những nỗi hận cùng sự sợ hãi, không còn có cái khác.

Một ngày ở tạp chí xã vẫn bận rộn như thường, làm xong hết thấy, nàng mệt mỏi ngồi ở ghế nghỉ ngơi, nhìn đi động vừa thấy đã đến giờ tan tầm.

Kim Chính Vũ hiện tại hẳn là ở dưới lầu chờ nàng, nàng cầm lấy túi Gucci chạy nhanh ra ngoài.

Đi ra khỏi thang máy tiến bước vào đại sảnh, trong lòng đột nhiên một trận vô cùng phấn khích, thì ra trải qua một ngày làm việc mệt mỏi, tan tầm còn có người đợi mình, loại cảm giác này thật sự là rất ấm áp.

“Mân Mân.” Nàng cất bước đi ra đại sảnh, một tiếng nói mềm nhẹ gọi tên nàng. Nàng quay đầu lại, Kim Chính Vũ đang khoanh tay tựa vào xe thể thao, nàng nhẹ nhàng chạy tới.

Kim Chính Vũ lái xe, gió nhẹ phất qua khuôn mặt, hắn thỉnh thoảng quay sang nhìn nàng, trên môi hiện lên nụ cười hạnh phúc mê người.

Tiểu tử này sao lại thế này, như thế nào từ lúc nàng ngồi lên xe đến giờ cứ ngây ngô cười, đầu hắn không phải có vấn đề chứ. Nàng cũng tay vào trán hắn, bị hắn tránh được.

“Mân Mân, đừng nghịch, tôi đang lái xe mà.” Hắn trong thanh âm không giấu được tiếng cười.

Nàng rớt cuộc nhện không được, quay sang hỏi: “Haizz, Kim Chính Vũ, cậu rốt cục làm sao vậy? Không làm sao đấy chứ?”

“Tôi đương nhiên rất tốt.” Đôi môi hắn cong lên, hai tay nhẹ nhàng lái xe, trong xe mở nhạc, đầu của hắn đã theo nhạc lắc lư, hơn nữa trên mặt hắn có vẻ hưng phấn dị thường.

Nàng dùng ánh mắt tò mò nhìn đường cong trên môi hắn, nhất định có chuyện, bằng không tiểu tử này không có khả năng vô duyên vô cớ cứ như vậy mỉm cười.

“Mân Mân, chúng ta đi ăn bữa tối chúc mừng nha!” Tiếng nói vui vẻ của hắn truyền vào lỗ tai nàng.

Nàng gật gật “Biết rồi, cậu không phải vì chuyện này mà hưng phấn đấy chứ.”

“Đương nhiên không phải, tôi là vì chuyện tối mai mà cao hứng.” Hắn đôi môi hơi hơi hướng về phía trước cong lên, thon dài ngón tay xao tay lái, như là theo nhạc đánh nhịp: “Còn nhớ em hứa với tôi tham gia tiệc rượu chứ?”

96. Chương 212 - 214

Chương 212: Hắn ở đằng sau

“Đương nhiên không phải, tôi là vì chuyện tối mai mà cao hứng.” Hắn đôi môi hơi hơi hướng về phía trước cong lên, thon dài ngón tay xao tay lái, như là theo nhạc đánh nhịp: “Còn nhớ em hứa với tôi tham gia tiệc rượu chứ?”

“Đúng vậy, tôi đương nhiên chưa quên.” Nàng nhẹ mím môi, bỗng nhớ ra lời Kim Chính Vũ vừa nói “Cậu là chỉ tiệc rượu sẽ vào tối mai?”

“Đúng vậy.” Kim Chính Vũ búng tay “Mân Mân, nói tới đây rồi, tôi cũng không muốn giấu em nữa, kỳ thật ngày mai là Lạc cùng Chỉ Dao đính hôn, tôi dự định giới thiệu em là bạn gái.”

Nàng kinh ngạc mở to mắt, hoàn toàn không dự tính được chuyện là như vậy.

Hắn cười khê thấy nàng mặt đỏ ửng, không khỏi lấy tay điểm nhẹ vào chóp mũi nàng “Mân Mân, lời đã nói ra không thể đổi ý nha.”

“Chính Vũ, chúng ta như thế này không tốt sao?” Nàng liếm môi, muốn thuyết phục hắn “Cậu dẫn tôi tới tiệc đính hôn, tuyên bố quan hệ của chúng ta thì có ý nghĩa gì chứ?”

Kỳ thật nàng không quen đến những bữa tiệc như vậy, huống chi còn phải gặp Doãn Lạc Hàn, đến lúc đó nói không chừng hắn sẽ tiếp tục hỏi nàng về tờ chi phiếu.

Khuôn mặt tuấn tú kiêu ngạo của hắn nở nụ cười “Đương nhiên không giống, ngày mai tôi muốn tuyên bố với mọi người Lăng Mân Huyền là bạn gái tôi. Hơn nữa, tôi với Lạc là họ hàng, ngày mai nhất định sẽ có một số người quen đến dự, như vậy chuyện em là bạn gái tôi cũng sẽ được truyền đến tai cha tôi.....”

Nói tới đây, trên mặt Kim Chính Vũ lộ ra một chút giảo hoạt.

Tiểu tử này định làm gì chứ? Trong đầu có chút tò mò, nàng neho mắt hỏi “Chuyện này liên quan tới cha của cậu sao?”

“Phải.....” Hắn quanh co rồi nói một tiếng, như là đang có bí mật, nàng vừa định mở miệng hỏi tiếp, hắn đã nói trước “Mân Mân, em phải tin tưởng tôi, tóm lại là tôi vì lo lắng cho tương lai của chúng ta, nếu muốn cha tôi đồng ý hôn sự của chúng ta, ngày mai em nhất định phải tới lễ đính hôn.”

“Hôn, hôn sự?” Nàng giật mình ngơ ngác, vội vàng hỏi “Hôn sự gì? Là của tôi với cậu?”

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ em muốn cùng người khác kết hôn?” Kim Chính Vũ nhìn nàng với ánh mắt kiêu “dĩ nhiên là như vậy”.

“Kim Chính Vũ, tôi như thế nào lại không biết chúng ta có hôn sự vậy?” Nàng xoa thái dương, tiểu tử này lại đang làm cái gì vậy, như thế nào đột nhiên nói đến hôn sự.

“Mân Mân, yêu nhau một thời gian chúng ta đính hôn, lẽ nào em không đồng ý? Chẳng lẽ trong lòng em còn có người khác?” Khuôn mặt tươi cười của hắn thoáng chốc nổi lên một tầng mây đen, trong giọng nói tràn ngập ghen tuông.

Nghe câu cuối cùng, bàn tay đặt trên gối của nàng bất giác nắm chặt, lòng bàn tay ướt mồ hôi, tại sao mình lại như vậy chứ?

Nàng cả kinh liên tục xua tay “Không phải vậy, Chính Vũ, cậu hiểu lầm ý tôi rồi. Tôi muốn nói bất luận là đính hôn hay kết hôn, cậu đều nên hỏi ý tôi trước, không nên tự mình quyết định như vậy.”

“Thì ra là như vậy, sao em không nói sớm.” Hắn thở phào, khuôn mặt tươi cười “Em sẽ không cho tôi là một bạn trai độc đoán đấy chứ? Những chuyện em đã nói tôi đều đã tính đến, đính hôn hay kết hôn đương nhiên đều phải hỏi ý của em. Em không cần lo lắng, mọi chuyện tôi sẽ sắp xếp thật tốt.”

Nàng dần dần đã hiểu ý Kim Chính Vũ hơn một chút, cha hắn để ý đến việc môn đăng hộ đối, mà nàng chỉ là một cô gái bình thường, nếu nói đến chuyện đính hôn nhất định cha hắn sẽ không đồng ý, cho nên hắn tính đêm mai công bố trước với tất cả mọi người.

Mơ hồ nàng cảm thấy có gì đó không được thích hợp, nhưng cũng không biể cảm xúc đó là gì, đành kìm lại cảm giác khó hiểu này.

Ăn xong một bữa chúc mừng, ra khỏi nhà hàng, bọn họ giống một cặp tình nhân bình thường nắm tay nhau, Kim Chính Vũ không tới bãi đỗ xe mà đi tới một cửa hàng.

Ăn nhiều như vậy, đi một chút cũng tốt, nghĩ vậy, nàng không nói gì, kết quả khi bọn họ ra khỏi cửa hàng, trong tay lễ mễ hai túi giấy lớn.

“Mân Mân, em chờ ở đây, tôi đi lấy xe lập tức sẽ quay lại.” Kim Chính Vũ cúi xuống nói với nàng, sau đó chạy tới bãi đỗ xe.

Nàng lẳng lặng đứng ở ven đường, nhìn xuống hai cái túi, bên trong là lễ phục dạ hội cùng một đôi giày đắt tiền.

Ban nãy Kim Chính Vũ đã nói cần mặc lễ phục dạ hội, nàng ngẫm lại cũng phải, không có phản đối nữa, không ngờ hần lấy ra một bộ lễ phục dạ hội, vừa thấy giá nàng hoảng sợ nhanh chóng ngăn cản hần lại, nhưng cuối cùng bộ lễ phục lại vẫn nằm yên trong túi trên tay nàng.

Chọn được lễ phục dạ hội ưng ý, hần lại vội vàng kéo nàng tới cửa hàng giày dép, lần này nàng nhanh tay, giành trước chọn một đôi giày cao gót, hần sẽ không thể làm như ban nãy nữa.

Ở bên tiểu tử Kim Chính Vũ, nàng có cảm giác được che chở, mím môi cười nhẹ, xe thể thao vàng đã đứng trước mặt nàng.

“Mân Mân, lên xe đi!”

“Ừ.” Nàng nhẹ đáp, chạy nhanh lên xe.

Kim Chính Vũ trừng mắt nhìn, “Mân Mân, em vừa nghĩ gì vậy? Tôi nhìn thấy em cười trộm. Tôi vừa mới đi một hồi, em sẽ không là nhớ tôi đi.”

Tâm sự bị hần xem thấu, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng không khỏi đỏ lên, vội vàng cãi, “Làm gì có! Cậu đúng là tự tưởng tượng, tôi là nghĩ đến chuyện công tác.”

Nàng tuy rằng cố nghiêm mặt, lại khó nén trên gương mặt hiện ra một tầng phấn hồng, hần trong suốt đôi mắt hứng thú tươi cười, “Được rồi! Vậy em hôn tôi một cái đi.”

“Vì sao?” Nàng trừng mắt, từ chối, “Không cần! Cậu hiện tại lái xe đi.”

Một tiếng cười vang vui vẻ vang lên, xe thể thao Ferrari chạy qua ngã tư đường, hoàn toàn không có chú ý tới một chiếc xe thể thao Lamborghini lặng yên không một tiếng động theo sát ở phía sau. Chương 213: Theo dõi

Một tiếng cười vang vui vẻ vang lên, xe thể thao Ferrari chạy qua ngã tư đường, hoàn toàn không có chú ý tới một chiếc xe thể thao Lamborghini lặng yên không một tiếng động theo sát ở phía sau.

Cửa kính xe từ từ mở ra, gió đêm lạnh thổi vào xe thể thao Lamborghini, thổi đến thân hình cao lớn trong xe, Doãn Lạc Hàn cởi áo khoác, vắn vẹo khó chịu cởi cravat.

Gương mặt lạnh lùng giống như hàn băng lãnh khốc, ánh mắt u ám nhìn chằm chằm nữ nhân trong xe thể thao phía trước, bàn tay không tự giác nắm chặt tay lái.

Cho tới bây giờ hần cũng không hiểu mình đang bị làm sao vậy, sau khi xong một bữa tiệc rượu xã giao, liền lên xe hướng đến khách sạn Thịnh Trạch, xe chạy đến nửa đường qua một khu phố mua sắm, tầm mắt trùng hợp dừng ở một thân ảnh xinh đẹp giữa phố.

Vốn dĩ hần tưởng là mình sẽ làm như không thấy phóng xe đi qua, nhưng là không khống chế được lái xe chậm lại. Hần nói với chính mình, hần chẳng qua là nghĩ đến việc hôm qua nàng chăm sóc mình, miễn cưỡng đưa nàng đi một đoạn đường.

Không ngờ xe sắp đến trước mặt nàng, hần lại nhìn thấy Kim Chính Vũ lái Ferrari đến, hần cảm thấy căng thẳng, có tật giật mình lái quẹo sang một bên.

Chính mắt nhìn thấy nàng khuôn mặt tươi cười, vui vẻ ngồi vào xe thể thao của Chính Vũ, hần đột nhiên có loại cảm giác, hần muốn theo sau xem bọn họ ở bên nhau để làm cái gì, theo sau rồi hần lại đánh mất ý niệm trong đầu, làm như vậy với kiểu theo dõi tầm thường có gì khác nhau đâu.

Nhưng cuối cùng, hần lại làm một việc theo dõi hèn hạ như vậy. Hần lắc lắc đầu, nghĩ hôm nay mình nhất định là uống nhiều rượu rồi, mới có thể làm chuyện điên đảo như vậy.

Tốc độ xe Chính Vũ đột nhiên giảm, hần theo sát sau chậm lại.

Hắn tình tường nhìn đến xe thể thao hai gương mặt đang nhìn nhau, nữ nhân hai má có chút ửng đỏ, tựa hồ Kim Chính Vũ vừa nói gì, vẻ mặt thẹn thùng cúi người qua hôn nhẹ đối phương một cái, sau đó là xe thể thao không ngừng truyền đến từng trận tiếng cười sung sướng, chui thẳng vào lỗ tai hắn, làm hắn liên tiếp nhíu mày.

Đàn bà quả nhiên đều là một lũ chó chết, cuối tuần trước vừa làm tình phụ của hắn, hiện tại lại ôm ấp nam nhân khác.

Đáng giận! Cảm giác ghen tị không thể ức chế mãnh liệt xông lên, hắn đến tột cùng đang ghen tị cái gì, ghen tị nàng hiện tại thực vui vẻ? Hay ghen tị nàng chiếm được lòng Chính Vũ?

Hắn rốt cuộc tại sao lại ghen tị với nữ nhân này, trong đầu hắn vẫn luôn tự hỏi điều đó, trần ngập trí óc đều là bóng dáng của nàng, nhớ đi nhớ lại lần đó nàng đứng ở ban công yếu ớt nói với hắn:” Doãn Lạc Hàn, biết không? Anh thật sự đáng thương. Ở trong mắt tôi, anh không có thân tình, không có tình yêu, anh thậm chí lạnh huyết đến mức có thể dùng cô nhi viện để áp bức tôi.....”

Thân tình? Hừ, từ mười một năm trước trong thế giới của hắn đã không còn cái gọi là thân tình nữa rồi. Về phần tình yêu, đối với hắn cũng không khác gì việc qua lại với nữ nhân từ trước tới giờ.

Nhưng là, thật sự thực đáng giận, hắn rõ ràng không để ý nữ nhân này, hiện tại chính mình lại đang âm thầm theo dõi nàng, hắn thật là quá buồn cười.

Một âm thanh tức giận tràn ra khỏi môi, hắn cắn răng chuyển động tay lái, quay xe rời khỏi.

Có lẽ Lăng Mân Huyền không giống những nữ nhân trước đó, nàng chia tay hắn có vẻ sạch sẽ lưu loát, thậm chí đối với hắn ngay cả một chút lưu luyến đều không có, cho nên mới khắc sâu ấn tượng trong tâm trí hắn.

Thời gian rồi sẽ xóa đi tất cả, hắn oán hận đi vào phòng tổng thống nghĩ như vậy.

Từng dòng nước âm phun xuống, lau qua người, thân hình cường tráng ra khỏi phòng tắm.

Hắn ngồi ở mép giường, mở ngăn kéo, chiếc vòng cổ hoa hồng lại đập vào mắt, trước mắt lại một lần nữa xuất hiện khuôn mặt tươi cười của nàng với Kim Chính Vũ.

Đáng giận nữ nhân! Hắn cầm lấy cái vòng cổ, cánh tay giơ lên cao lại chậm chạp không có động tác gì. Shit! Lại là một tiếng chửi, hắn đơn giản lại đem vòng cổ thả lại ngăn kéo.

Nàng cùng Chính Vũ đã phát triển đến đâu rồi? Hiện tại bọn họ đang làm cái gì? Hắn chỉ nhìn thấy nàng hôn Chính Vũ, có phải lúc hắn không nhìn thấy, bọn họ sẽ còn làm chuyện thân thiết hơn?

Đáng giận! Đáng giận! Mấy chuyện này làm hắn đau đầu vô cùng, chỉ cần tưởng đến những nét đẹp của nàng bị nam nhân khác thưởng thức, hắn liền hận không thể lập tức xông lên kéo nam nhân kia đi, cho dù nam nhân đó có là Kim Chính Vũ.

Tắm rửa xong nằm trên giường, nàng ôm lấy chăn, không khỏi nhớ tới vừa rồi ngồi trên xe thể thao, Chính Vũ muốn nàng hôn hắn, nàng vốn không định làm, nhưng nàng đã luôn luôn từ chối Chính Vũ, cuối cùng quyết định hôn nhẹ vào hai má hắn.

Vừa khê hôn vào má Chính Vũ xong, lưng đột nhiên phát lạnh, nàng chợt có cảm giác một ánh mắt sắc nhọn đang nhìn chằm chằm mình, không khỏi quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe thể thao Lan Bác Cơ Ni đang quay đầu đi ngược lại, còn lại chẳng thấy gì khác.

Đêm mai thật sự phải cùng Kim Chính Vũ đi sao?

Đến lúc đó lão bá khẳng định cũng sẽ ở đây, sáng hôm nay Doãn Lạc Hàn vẫn chưa đề cập đến chuyện con nuôi, với tính cách của hắn, chuyện lớn như vậy không có khả năng không đề cập tới.

Rốt cuộc hắn như lời lão bá nói đã sớm biết chuyện này, hay là hắn chưa biết gì.....

Quan hệ cha con của bọn họ thật không tốt, lão bá cũng nhiều lần nói hắn lâu nay không trở về nhà, phân tích như vậy, nàng đoán rất có thể là Doãn Lạc Hàn vẫn chưa biết gì. Chương 214: Hành trình làm bạn

Quan hệ cha con của bọn họ thật không tốt, lão bá cũng nhiều lần nói hắn lâu nay không trở về nhà, phân tích như vậy, nàng đoán rất có thể là Doãn Lạc Hàn vẫn chưa biết gì.

Doãn Lạc Hàn căn bản không biết chuyện nàng là con nuôi lão bá. Hắn chán ghét nàng như vậy, làm sao có thể đồng ý nhận nàng là em nuôi? Ngày đó lão bá nhất định là vì không muốn nàng bán khoán, muốn nàng có thể đáp ứng nên mới cố ý nói như vậy.

Nàng dám trăm phần trăm khẳng định, tên kia biết chuyện này tuyệt đối sẽ nổi trận lôi đình.

Nàng khe sấu khổ thở dài, không khỏi bắt đầu cẩn nhẹ móng tay. Đêm mai đi tham gia lễ đính hôn liệu chuyện này có lộ ra, không đi vẫn tốt hơn, nhưng nàng đã muốn nhận lời với Kim Chính Vũ, hơn nữa hắn rất kì vọng vào đêm mai, hắn đem nàng giới thiệu cho gia tộc, cho họ hàng thân thích, để tương lai nàng và hắn sẽ ở bên nhau.

Kim Chính Vũ đã vất vả suy nghĩ như vậy, nàng thực không đành lòng phá hư, suy nghĩ lại rồi tung lên, đơn giản nhắm mắt lại, trùm chăn lên kín đầu, quên đi, cái gì cũng không suy nghĩ, chuyện ngày mai thì để ngày mai tính.

Ngày hôm sau, Kim Chính Vũ mang theo bữa sáng đúng giờ tới đón nàng, nàng vừa cất bước lên xe, đi động trong túi liền rung lên.

“Mân Mân, mới sớm mà ai đã gửi tin nhắn cho em rồi?” Kim Chính Vũ khởi động ô tô, có chút ghen tuông nói “Đừng nói là tạp chí xã của các người giờ này đã việc này việc kia đi.”

“Kim Chính Vũ, cậu nghĩ nhiều rồi.” Nàng bật cười mở di động, trên điện thoại hiện lên một tin nhắn chưa đọc, là của Thiếu Đăng.

Mấy hôm trước hắn cũng nhắn một tin, nàng mở xem nội dung chỉ thấy hắn nhắn vồn vện “Mân Mân, em phải cẩn thận, gần đây Ngải Phù đang đi tìm em.”

Cẩn thận cái gì? Nàng cùng Ngải Phù đã lâu không gặp, hai người cũng không có xích mích gì, vậy Ngải Phù tìm nàng làm cái gì?

Nàng không đem tin nhắn mơ hồ này để trong lòng, đơn giản nhắn lại một tin: Cảm ơn.

Lần trước hắn phát hiện ra một chút manh mối vụ án mạng của ba, lại mang được cho nàng một tấm ảnh, vì thế lần này nói không chừng là hắn chỉ muốn nói như vậy để làm nàng quan tâm.

“Mân Mân, sao không đọc? Em không đọc thì để tôi đọc cho.” Kim Chính Vũ đùa cợt.

“Ai nói tôi không xem, tôi đang chuẩn bị xem đây.” Tay nàng cuống quýt mở tin nhắn, nội dung bên trong vẫn giống lần trước, mở đầu vẫn là “Mân Mân, em phải cẩn thận, gần đây Ngải Phù đang đi tìm em.”

Xuống một chút nữa, phía dưới có một câu làm nàng chú ý “Cô ấy nghe được đêm nay em tham gia lễ đính hôn, tuyên bố sẽ đến, em coi chừng một chút! Có thể tránh thì nên tránh đi, tốt nhất không nên tới.”

Xe thể thao tốc độ chậm lại, Kim Chính Vũ rốt cục nhìn không được hỏi “Em xem lâu như vậy, là tin nhắn gì?”

“Không có gì, chỉ là một tin rác, tôi đang xóa.” Nàng vội vàng đẩy hắn ngồi thẳng, đang lái xe như vậy mà nghiêng hẳn người sang quả thực là rất nguy hiểm.

Đây là tin nhắn thứ hai Thiếu Đăng nhắc nàng phải cẩn thận với Ngải Phù, giữa những hàng chữ đều toát ra khẩu khí, không giống như là đang nói dối, thoát nhìn thực sự là có chuyện. Đêm nay tham dự tiệc đính hôn lần này đều là các nhân vật nổi tiếng, Lăng thị nhất định cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, như vậy Ngải Phù đi cùng thúc thúc cũng là lẽ đương nhiên.

Nàng bình tĩnh lại, nàng không làm gì xấu, cho dù Ngải Phù tìm nàng, nàng cũng không có gì phải sợ.

Tạp chí kì này sắp ra, cả tạp chí xã đây không khí khẩn trương, nàng vừa tới cũng phải lao ngay vào công việc. Gần tới giờ ăn cơm trưa, Chỉ Dao liền gọi điện tới đây.

“Mân Mân, đêm nay là tiệc đính hôn của mình và Lạc ca ca, lần trước cậu đồng ý đi yến hội này rồi, đêm nay nhất định phải tới đó nha!”

Nhớ rõ lần trước Chỉ Dao quả thật đã mời mình, nhưng nàng bỗng phát hiện lời nói của Chỉ Dao có chút không đúng: “Yến hội? Không phải chỉ là buổi lễ tiệc rượu thôi sao?”

Chỉ Dao thở dài, “Đúng vậy, đáng lẽ cũng chỉ là một tiệc rượu nho nhỏ, mình tính cùng Lạc ca ca mời một số bằng hữu thân quen tới dự, mọi người vui vẻ một hôm. Nhưng là cha mẹ mình không đồng ý, lẽ ra bọn họ cũng không nên tổ chức thành yến hội chính thức gì chứ.....”

Nàng kiên nhẫn khuyên giải Chỉ Dao “Yến hội kỳ thật cũng không có gì không tốt, Chỉ Dao, vui vẻ lên! Đêm nay mình sẽ đi cùng Chính Vũ!”

Giọng nói của Chỉ Dao đang từ không mấy vui vẻ đột ngột chuyển sang phần khích không ngờ “Thật sao? Ha ha..... Thật tốt quá, vậy đến lúc đó chúng ta gặp nha.”

Cơm trưa qua đi, nàng không lo lắng nghỉ ngơi, buổi chiều lại là một đồng công việc, cố gắng làm tốt mọi chuyện trước năm giờ, sau đó nàng lại vội vàng tan sở.

Nàng đã nói Kim Chính Vũ không cần đi đón nàng tan tầm, nàng trực tiếp ngồi xe về nhà thay quần áo, đúng sáu rưỡi hắt lái xe đến nhà đón nàng.

Màn đêm buông xuống, Ferrari đã tiến đến cửa khách sạn Thịnh Trạch.

“Mân Mân, chuẩn bị xong hết chưa? Chúng ta đi vào thôi!” Kim Chính Vũ tao nhã mở cửa xe cho nàng, tay phải khẽ nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng đỡ nàng ra khỏi xe.

Nàng gật gù đầu, hít sâu một cái, hiện tại đã không thể lùi bước, chỉ cần tiến đến cửa khách sạn, nàng sẽ chính thức trở thành bạn gái của Kim Chính Vũ.

“Ồ trong mắt tôi em là người đẹp nhất đêm nay.” Hắn cảm nhận được sự lo lắng của nàng, soái khí trên mặt lộ rõ tươi cười “Không cần lo lắng, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh chăm sóc em.”

Nàng cười thật thoải mái với hắn, nàng đương nhiên trăm phần trăm tin tưởng Kim Chính Vũ sẽ chăm sóc nàng thật tốt.

Bọn họ đi bên nhau nói chuyện chẳng mấy chốc đã đến đại sảnh, hai nhân viên phục vụ từ từ mở cửa, chẳng mấy chốc một tiếng nhạc thanh thoát nhẹ nhàng đã đi ra.

Trong ánh sáng rực rỡ, một đoàn khách đang nâng cốc, lại có một đoàn năm sáu người đang vui vẻ nói chuyện, không ai chú ý tới bọn họ, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đây chính là điều mà nàng hi vọng.

97. Chương 215 - 216

Chương 215: Tình cảm không thể gọi tên

Trong ánh sáng rực rỡ, một đoàn khách đang nâng cốc, lại có một đoàn năm sáu người đang vui vẻ nói chuyện, không ai chú ý tới bọn họ, nàng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, đây chính là điều mà nàng hi vọng.

Mái tóc đen làm nổi bật khuôn mặt trái xoan thanh tú, tóc dài cong cong tự nhiên buông thả, bộ lễ phục hơi trễ ngực làm nổi bật nước da mịn màng trơn nhẵn như tuyết, từng cử động tay chân của nàng đều toát lên đầy vẻ thanh nhã.

Kim Chính Vũ là người thừa kế khách sạn, lại là họ hàng với tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, hôm nay có giai nhân bên cạnh hắn cũng không có gì là ngạc nhiên, nhưng là bên cạnh hắn lại là một cô gái rất xa lạ, gương mặt thanh tú vẫn là chưa gặp bao giờ, mọi người không khỏi bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, đoán thân thế của nàng.

Nàng mím môi mỉm cười, đi bên cạnh Kim Chính Vũ, từ bốn phía đều dồn đến một loạt ánh mắt dò xét cùng ngưỡng mộ, đôi môi khẽ điểm lên ly rượu, lại âm thầm oán trách tiểu tử Kim Chính Vũ, sớm biết như vậy, ngày hôm qua nên chọn lễ phục dạ hội bình thường. Bây giờ bị người ta hiếu kì xem xét cũng như là ở sở thú vậy đó, hoàn toàn không thoải mái.

“Mân Mân, không cần uống nhiều. Tửu lượng của em tôi thật không yên tâm, em chỉ cần giả bộ uống là được rồi.” Kim Chính Vũ nháy mắt trêu đùa, như là nhìn thấu những suy nghĩ của nàng.

“Tôi.....” Nàng nâng lên mi mắt, đang định nói lại hần, ánh mắt lại trùng hợp nhìn thấy ở không xa có một người đang ngoắc ngoắc vẫy vẫy. Chỉ Dao chắc chắn là đã nhìn thấy nàng, vẻ mặt hưng phấn vẫy vẫy ý bảo nàng đi qua.

Thoáng chốc, một ánh mắt sắc bén chiếu lên thân thể của nàng, cảm thấy căng thẳng, ánh mắt nàng tự nhiên chuyển hướng đến thân ảnh cao lớn kia.

Ấu phục màu đen vừa vặn hoàn hảo khiến cho hần thêm phần hoàn mỹ. Đôi môi nhỏ bé mơn mởn ý vị thâm trường độ cong, lại có vẻ quý tộc cao ngạo.

“Chúng ta đến chỗ Lạc và Chỉ Dao thôi, bọn họ hôm nay chính là nhân vật chính.” Kim Chính Vũ nhẹ nhàng cười, nắm tay nàng, lập tức kéo nàng đi. Tim đập mạnh và loạn nhịp, nàng chậm rãi tiến đến chỗ bọn họ.

“Lạc, tôi không nói nhiều nữa, chỉ chúc hai người bách niên giai lão!” Kim Chính Vũ giơ cao ly rượu trong tay, mỉm cười nhìn Doãn Lạc Hàn.

Hai chén rượu ở không trung chạm nhẹ, Doãn Lạc Hàn mỉm cười “Chính Vũ, hôm nay cậu cùng bạn gái trông thật vui vẻ.”

Vừa dứt lời, ánh mắt hần không kiêng nể gì dừng trên khuôn mặt mềm mại bên cạnh Kim Chính Vũ, nhắc đến hai từ “bạn gái”, trên mặt hiện ra vẻ bồn chồn trào phúng.

Nàng đang cùng Chỉ Dao nâng ly, Kim Chính Vũ đã mở miệng “Đương nhiên rồi, tôi hôm nay đưa Mân Mân tới đây chính là để giới thiệu cho mọi người biết, Mân Mân chính là bạn gái của tôi.....”

Hần vừa mới nói tới đây, Chỉ Dao đã vui vẻ hưng phấn cắt lời “Hai người rốt cục cũng xác lập quan hệ! Ha ha..... Quá tuyệt vời! Mân Mân, tại sao không nói cho mình biết, định giấu mình sao, như vậy là không tốt đâu nha.....”

Ánh mắt sắc bén của hần vừa cố ý vừa vô tình dừng trên gương mặt nàng, nàng thủy chung ánh mắt nhìn thẳng, nghe được giọng nói của Chỉ Dao có chút tức giận, vội vàng nói “Kỳ thật bọn mình kết giao cũng chưa được bao lâu, vừa mới xác lập quan hệ.”

Không biết vì sao, tiếng nói của nàng càng lúc càng nhỏ, con ngươi đen của người kia thoáng chốc phủ một tầng mây mù, nàng liếc nhìn hần một cái, vẻ mặt không hề sợ hãi, hiện tại cùng hần một chút quan hệ đều không có, nàng không có gì phải sợ.

“Chính Vũ, hôm nay cậu mang cô ấy đến đây, chắc không phải là định...” Doãn Lạc Hàn hé môi, giọng nói cố ý dài ra.

“Lạc, anh thật thông minh, đã nói trúng ý tôi rồi.” Kim Chính Vũ khẽ nâng mặt, triển lộ tươi cười “Tôi hôm nay đem Mân Mân đến đây, chính là muốn tuyên bố quan hệ trước gia tộc.”

“Vậy sao? Vậy tôi đây chúc hai người hạnh phúc.” Doãn Lạc Hàn lại nâng ly, ánh mắt khẽ lướt qua nàng đầy hàn ý.

Hồ hấp cứng lại, người này chỉ cần một ánh nhìn lại khiến cho nàng toàn thân đông cứng như vậy, rốt cục là có ý gì? Hần có thể hay không âm thầm phá hư quan hệ của mình và Kim Chính Vũ?

Nàng cảm thấy trong mắt hần có một tình cảm phức tạp không thể gọi tên mà nàng không thể bắt giữ.

“Mân Mân, chúng ta tới chào cậu một tiếng.” Kim Chính Vũ kéo tay nàng tiến đến phía Doãn Lương Kiến, người lúc này đang vui vẻ hớn hở nói chuyện.

Nàng ngay lập tức gạt đầu, nàng thà nói chuyện hòa ái vui vẻ cùng lão bá cũng không muốn đứng trước mặt tên kia.

“Mân Mân, đợi mình tiếp khách một chút rồi tìm cậu, chúng ta nói chuyện phiếm nha!” Chỉ Dao vẫy vẫy nàng, vẻ mặt tươi cười hồn nhiên.

Nàng hơi cúi đầu, không nhìn đến người bên cạnh Chỉ Dao nữa, theo bản năng quay sang Kim Chính Vũ, xoay người hướng đến chỗ lão bá.

Bên cạnh lão bá lễ phép hàn huyên vài câu, lại có một ít bạn bè của lão bá tiến lại, bọn họ liền lặng yên đi ra.

Kim Chính Vũ kéo tay nàng xuyên qua giữa gian phòng rộng lớn, là người thừa kế Kim thị, đương nhiên một ít thương nhân vội đi tới bắt chuyện cùng Kim Chính Vũ, cuối cùng cũng hỏi thân phận của Mân Huyền, sau đó Chính Vũ tự hào vô cùng giới thiệu nàng là bạn gái.

“Haizz... Chính Vũ, tôi là món hàng sao? Tại sao cứ gặp ai cậu cũng lại nói quan hệ của chúng ta vậy?” Nàng hờn giận trách, muốn bỏ tay hắn ra.

Đôi mắt trong suốt của Kim Chính Vũ lộ ra chút thần bí “Mân Mân, tôi đổi ý rồi. Hôm nay nhân vật chính là Lạc và Chỉ Dao, tôi cũng không nên công bố quan hệ của chúng ta, như vậy có chút bất lịch sự. Em xem không bằng như bây giờ, tôi đem tin tức nói với những người này, sau đó một truyền hai, hai truyền mười, mười truyền trăm, tin tức rất nhanh sẽ đến tai mọi người, như vậy hiệu quả cũng không tồi.”

Nàng bất đắc dĩ cười cười, tiểu tử này tâm nhãn thật đúng là nhiều!

“Mân Mân, em đói bụng sao? Tôi đi lấy cho em chút thức ăn.” Kim Chính Vũ vẻ mặt tươi cười, nhìn ra được tâm tình hôm nay của hắn thật không phải vui vẻ bình thường.

“Được, tôi cũng hơi mỏi chân rồi.” Nàng cúi đầu nhìn giày cao gót, chỉ một góc xa xa “Tôi đi đến đó chờ cậu.”

“Không thành vấn đề.” Hắn vô cùng thân thiết cúi xuống gần mặt nàng “Tôi sẽ lập tức quay lại.”

Chương 216: Thừa nhận

“Không thành vấn đề.” Hắn vô cùng thân thiết cúi xuống gần mặt nàng “Tôi sẽ lập tức quay lại.”

Nàng đi đến cái góc đã hẹn, đến đó rồi mới thấy nơi này đúng là một vị trí tốt, từ nơi này nhìn ra, có thể nhìn thấy Chỉ Dao khoác tay Doãn Lạc Hàn, không ngừng nghiêng đón tân khách, Chỉ Dao như con chim nhỏ nép vào người Doãn Lạc Hàn, mà tên kia vẻ mặt cũng sáng lạn vui vẻ vô cùng.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của Chỉ Dao, nàng cũng sẽ vui vẻ, bởi vì nàng rất cục có thể không cần áy náy đối mặt với hảo hữu, hoàn toàn không ngờ nhìn Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn vui vẻ nhu hòa bên nhau, giống như một tầng mây đen bao lấy nàng, ngực thoáng chốc cảm thấy đau nhói.

Vì cái gì? Vì cái gì lại có loại cảm giác này? Nàng liều mạng lắc đầu, bắt giắc lấy tay chặn lên ngực, lùi từng bước.

Nàng là đang ghen với Chỉ Dao sao? Có lẽ nào lại như vậy? Nàng như thế nào lại có thể ghen tỵ với hảo hữu của chính mình? Chỉ Dao có được hạnh phúc, nàng lẽ ra phải cảm thấy vô cùng vui vẻ mới đúng, như thế nào lại cảm thấy ghen tỵ?

“Mân Mân, em đau bụng phải không?” Một bàn tay đỡ lấy cánh tay của nàng, thương tiếc thanh âm kéo đến, Kim Chính Vũ trong tay nâng một đĩa điểm tâm, ánh mắt nhìn về động tác của nàng, lại nghĩ nàng đang bị đau bụng.

“Phải, đúng vậy, có thể là vì tôi đói nên bụng mới đau như vậy.” Nàng cắn môi, đơn giản tiếp nhận cái đĩa trong tay hắn, dùng muống nhỏ xúc một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, có thể là ăn quá mau, bị nghẹn lại ho khan.

“Mân Mân, cứ ăn từ từ thôi, ăn hết rồi tôi lại đi lấy cho em.” Kim Chính Vũ mềm nhẹ, khẽ vỗ vỗ nhẹ vào lưng nàng.

“Ừm... tôi biết rồi.....” Nàng hàm hồ đáp ứng, tay phải vô thức xúc từng thìa nhỏ lên miệng, ngực giống như bị đập mạnh một cái, trống rỗng để gió lạnh thổi vào, nàng chỉ muốn ăn để bù đắp chỗ trống ấy.

Không đến hai phút, nàng đã ăn hết đĩa điểm tâm, Kim Chính Vũ hơi nhướn mày, không vỗ vỗ lưng nàng nữa, tay nhận lấy cái đĩa “Mân Mân, xem ra hôm nay em rất đói. Không cần vội, tôi lại đi lấy cho em chút thức ăn, tiện thể sẽ lấy luôn cho em một ly nước chanh.”

“Được.” Nàng miễn cưỡng cố gắng tươi cười, nhìn hẩn rút trong túi ra khăn tay lau miệng cho nàng “Chính Vũ, cảm ơn cậu.”

“Chăm sóc người mình yêu là chuyện đương nhiên mà.” Hẩn cười khê, nhéo má nàng, xoay người đi đến bàn ăn phía xa xa.

Nàng ngơ ngác, ánh mắt vô tình nhìn thấy thức thức ở cửa, Ngải Phù ăn mặc khêu gợi đang bám lấy khuỷu tay hẩn, nàng dự đoán quả nhiên đúng, bọn họ đối với sự kiện như thế này làm sao có thể chịu lép vế.

Vừa tiến vào đại sảnh, Ngải Phù đã xoay mặt nhìn quanh bốn phía tựa hồ như đang tìm cái gì.

Lúc này, tin nhắn của Thiếu Đằng đột nhiên nhảy ra trong óc, Ngải Phù gần đây liên tục điều tra tin tức của nàng, cũng tuyên bố đêm hôm nay sẽ cho nàng đẹp mặt.

Nàng không sợ Ngải Phù, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc bị Ngải Phù tìm được, lại phải nghe những lời khó chịu kiêu ngạo ương ngạnh đó, nàng liền quyết định tránh mặt đi.

Nàng đi bộ sang bên trái, chỗ đó hơi khuất, ít ai để ý, gió nhẹ quạt vào mặt, trước mặt là một ban công rộng lớn, vừa vặn trong lòng có chút nặng nề, hiện tại đi hít thở không khí cũng tốt.

Nàng đang đi xuống dưới xem, đột nhiên cảm giác được sau lưng có một hơi thở nhẹ, xoay người lại, mắt mở to một chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng liền khôi phục trấn định.

“Anh tới làm gì?” Nàng lặng lẽ lui một bước nhỏ.

Hẩn không nói một lời, đôi môi gắt gao mím lại, khuôn mặt lạnh lùng phức tạp, lặng yên không một tiếng động đi hướng nàng.

Nàng cảnh giác trừng mắt nhìn hẩn, người này vừa rồi theo dõi chính mình sao? Hẩn hiện tại tìm đến nàng, sẽ không lại nhầm chán nói chút châm chọc khiêu khích đi.

Đối mặt với ánh mắt đầy dè phòng của nàng, hẩn bước tới cách nàng hai bước rồi ngừng lại, khê nhíu mày kiểm nồng đậm, hai tay miễn cưỡng đút vào túi “Chúng ta có thể nói chuyện được không?”

Ánh mắt hẩn nhìn nàng đã không còn quỷ dị, tiếng nói lại ấm áp, dù vẫn có hơi chút áp bức quen thuộc.

Nàng kinh ngạc một hồi, không biết hẩn lại đang đùa cái gì, quyết định trước hết phối hợp với hẩn, xem hẩn nói cái gì rồi quyết định sau.

“Anh nói đi, tôi đang nghe.” Nàng ôn hoà nói.

Hẩn khê mím môi, đôi mắt có chút phức tạp khổ sở. Nữ nhân này đối với hẩn đã có ảnh hưởng quá lớn, vượt xa so với hẩn tưởng tượng, xem ra hẩn đã bị mê hoặc, hơn nữa trúng loại mê hoặc này hẩn rất khó không chế được chính mình.

Nếu không tại sao khi nàng tiến vào đại sảnh, Chỉ Dao bên cạnh hẩn cũng không chú ý nữa, liếc mắt một cái liền thấy được nàng, khuôn mặt thanh lệ nhã nhặn nổi bật, lễ phục dạ hội hơi trễ ngực làm nàng lộ ra da thịt phiến tuyết sáng mịn cùng đôi chân dài thon đẹp mê người, vạt váy theo chân nàng khê đung đưa, phong tình dào dạt mê người.

Không thể phủ nhận, nàng như vậy thật sự là chết tiệt hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hẩn âm thầm nói cho chính mình, nữ nhân này đối với mình chẳng là gì cả, chẳng có gì để lưu luyến .

Hẩn cố gắng gạt hình ảnh nàng ra khỏi đầu, tiếp tục cùng Chỉ Dao chuyện trò vui vẻ, thấy Chính Vũ kéo tay nàng cùng nhau đi tới, tâm hẩn không hiểu vì sao lại rất đau.

Sau đó lại chính miệng Chính Vũ nói chuyện bọn họ kết giao là thật, mắt thấy bọn họ ăn ý nhìn nhau, cảm giác ghen tị không thể ức chế giống như độc xà tràn vào tâm can hắn.

Phút chốc, một ý nghĩ sáng rõ trong đầu hắn, hắn bị ai phát hiện, có lẽ hắn đối với nữ nhân này sớm đã không nên có tình cảm, hắn đã từng có được nàng, lại luyến tiếc buông tay, cho nên mới phải nhìn đến nam nhân khác có được nàng, toàn bộ thể xác và tinh thần ghen tị nổi cơn điên.

98. Chương 217 - 218

Chương 217: Kiêu ngạo ương ngạnh

Phút chốc, một ý nghĩ sáng rõ trong đầu hắn, hắn bị ai phát hiện, có lẽ hắn đối với nữ nhân này sớm đã không nên có tình cảm, hắn đã từng có được nàng, lại luyến tiếc buông tay, cho nên mới phải nhìn đến nam nhân khác có được nàng, toàn bộ thể xác và tinh thần ghen tị nổi cơn điên.

Doãn Lạc Hàn vẫn không mở miệng, đôi mắt sâu không lường được nhìn chăm chăm nàng, gió nhẹ xẹt qua sợi tóc nâu, cả người có loại quái dị không thể nói rõ được.

Người này rốt cuộc muốn nói gì? Nàng thăm hỏi, không tự giác nắm chặt chiếc túi trong tay.

Đôi môi hắn hơi hé mở “Em và Chính Vũ.....”

“Đó không phải chuyện của anh.” Nàng theo phản xạ nói, trên mặt tràn ngập thần sắc đề phòng, nếu hắn định lấy chuyện tình phụ uy hiếp nàng, nói ra âm mưu quỷ kế gì đó, nàng lần này tuyệt đối sẽ chiến đấu đến cùng.

Hắn hướng nàng tới gần từng bước, tiếng nói lạnh lẽo như ẩn như hiện uất giận “Em chán ghét tôi như vậy sao? Ở trong lòng em, tôi chỉ là tên ma quỷ, tội ác tày trời, tránh cũng không kịp?”

Nàng hồ hững nói “Phải, đúng là như vậy, anh nói rất đúng. Bây giờ tôi như vậy không phải do một tay anh bày ra sao? Doãn đại tổng tài, anh từ lúc nào bắt đầu để ý cảm nhận của một người phụ nữ đối với anh vậy?”

Nàng cười lạnh, ánh mắt đầy giễu cợt, con ngươi đen nhất thời bốc cháy lên hừng hực lửa giận, hắn hừ lạnh “Chết tiệt nữ nhân, tôi hôm nay cũng không phải tới tìm cô để cãi nhau. Tôi chỉ muốn hỏi cô một vấn đề, cô rốt cuộc có quan hệ gì với Tần Phương Ngọc?”

Cuối cùng lại là vấn đề đau đầu này, nàng mệt mỏi, không biết nên làm gì, tiếng di động trong túi vang lên mãnh liệt, là bài hát tiếng Anh quen thuộc.

“Chắc là Chính Vũ đang tìm tôi.” Nàng vội lấy điện thoại ra, quả nhiên là Chính Vũ.

“Tôi nghĩ hiện tại chúng ta đều quay lại thôi, Chỉ Dao hiện tại chắc chắn cũng đang tìm anh.” Nàng lạnh nhạt nói, nhấc váy, xoay người đi vào đại sảnh.

Không nghe thấy tiếng bước chân của hắn, nàng lơ đãng quay đầu, nhìn thấy hắn vẫn đứng lặng nơi đó, đôi mắt u ám sâu không thấy đáy như là muốn đem nàng thu cả vào trong đó.

Nàng chưa kịp phản ứng gì, ánh sáng rực rỡ từ đại sảnh đã hắt tới, nàng bản năng nhắm mắt lại, khẽ chớp mắt đợi mắt thích ứng.

“Lăng Mân Huyền, xem chị chạy đi đâu.” Một tiếng nói châm chọc bén nhọn truyền đến.

Mân Huyền bỗng căng thẳng, là Ngải Phù, nàng vẫn là đi tìm đến đây, mở to mắt, thần nhiên tươi cười, “Ngải Phù, đã lâu không gặp. Tìm chị có việc sao?”

“Lăng Mân Huyền, chị cũng thật là giỏi giả bộ.” Gương mặt trang điểm đậm của Ngải Phù toát lên vẻ chán ghét “Đúng là giống với tên sát nhân, cha của chị, cũng chẳng phải tốt đẹp gì.”

“Ngải Phù, em muốn nói gì chị cũng được, chỉ cần đừng lôi người khác vào, lại càng không nên nói giọng như vậy về ba ba, ông ấy dù sao cũng là trường bối của em.....”

“Trường bối?” Ngải Phù như là nghe được truyện cười bèn cười lớn “Lăng gia chúng tôi chưa bao giờ thừa nhận loại giết người đó là thân thích, kể cả chị nữa.”

Ngải Phù thanh âm rất cao, tựa hồ là ở cố ý nói cho người khác nghe. Trong phút chốc, tất cả ánh mắt đều dồn đến, có vài vị khách bắt đầu tiến gần đến lắng nghe.

Vì sao phải như vậy? Vì sao lại cố tình nhắc tới ba ba? Mân Huyền gắt gao cắn môi, run run nỉ non “Ngải Phù, em..... em hơi quá rồi.”

Hoàn cảnh này thật không thích hợp để tranh cãi với Ngải Phù, nàng cúi đầu xoay người muốn đi đến nơi khác.

Nhưng Ngải Phù đâu chịu buông tha nàng, ngay lập tức tiến tới trước mặt nàng “Không được đi, cái đồ không biết xấu hổ này, câu dẫn hôn phu của tôi rồi bây giờ muốn chạy sao, không có cửa đâu.”

“Chị không có.” Mân Huyền ủy khuất nhỏ giọng phản bác, đồng thời nhớ tới lần đó nàng bị Ngải Phù làm cho tức giận đến mất lý trí, sau đó vì trả thù Ngải Phù mà âm thầm đồng ý kết giao cùng Thiếu Đăng.

Ngải Phù chỉ vào mặt Mân Huyền, cả vú lấp miệng em “Lăng Mân Huyền, hôm nay tôi muốn nghe chị nói rõ ràng, vì cái gì mà lại ngấm câu dẫn hôn phu của tôi? Đừng nói chị không có, Thiếu Đăng nói hai tháng trước chị đã đồng ý kết giao cùng anh ấy, sau đó anh ấy đã giải trừ hôn ước với tôi.”

Khách khứa nghe đến đoạn này, không hẹn mà cùng trao đổi ánh mắt, bốn phía vang lên xôn xao tiếng bàn tán. Thì ra bạn gái hiện tại của Kim Chính Vũ là kẻ đã câu dẫn hôn phu của tiểu thư Lăng thị, Lăng Ngải Phù cũng thật là đáng thương, vì thế mà mới bị từ hôn .

Nghe bốn phía bàn tán, lại nhận được những ánh mắt đồng tình cảm thông, Lăng Ngải Phù không khỏi đắc ý, như vậy thật khác xa so với trước đây bị từ hôn, nàng liền bị coi là mất giá trong xã hội thượng lưu.

Sau khi bị Lôi thị từ hôn, nàng đều nhận được những ánh mắt coi thường, sau lưng nàng người ta đều bàn tán, nói là tính cách nàng kiêu ngạo ương ngạnh chính là nguyên nhân chủ yếu làm cho vị hôn phu từ hôn. Nàng luôn luôn cao ngạo, rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa. Sau nàng lại cố quần quýt Thiếu Đăng, một lần hấn trong lúc vô ý nói lỡ miệng, nàng mới biết được Lăng Mân Huyền từng âm thầm phá đám quan hệ của nàng và Thiếu Đăng.

“Không ngờ lại có loại phụ nữ như vậy. Diện mạo thanh thuần, thì ra lại là hồ ly tinh, còn câu dẫn cả công tử Lôi thị..... Cô ta nhất định là nhắm đến người có tiền.....”

“Như vậy còn phải nói hay sao? Bà xem cô ta hiện tại lại còn quyến rũ người thừa kế của Kim thị, nhất định là chẳng có ý đồ tốt đẹp gì rồi.....”

“Loại đàn bà này... thật là hết nói.... Đáng xấu hổ..... Vì tiền chuyện gì cũng dám làm.....”

Những lời chỉ trích khó nghe như mũi tên nhọn hướng thẳng nàng bay đến, Mân Huyền cúi đầu, hai tay nắm chặt chiếc túi, không biết phải làm gì nữa.

Chương 218: Ra mặt cứu giúp

Những lời chỉ trích khó nghe như mũi tên nhọn hướng thẳng nàng bay đến, Mân Huyền cúi đầu, hai tay nắm chặt chiếc túi, không biết phải làm gì nữa.

Ngải Phù nói những lời này, nếu là muốn làm nàng mất mặt, như vậy nàng chấp nhận. Dù sao cũng là do nàng có lỗi trước, từ lần đầu tiên đi uống cà phê cùng Thiếu Đăng ngày đó, cha Thiếu Đăng đã sai người tới lừa Thiếu Đăng về, sau đó bọn họ vốn đã không còn gặp lại. Nói ra thì nàng và Thiếu Đăng cũng chưa có chuyện gì.

Nhưng như vậy thì sao, đã làm sai nài đành chấp nhận phải trả giá. Ngải Phù hiện tại được mọi người đồng tình, mục đích đã đạt được, mà nài cũng đủ nhục nhả rồi. Nghĩ như vậy, nài bước tới một bên, muốn tránh đi.

Ai ngờ Ngải Phù vẫn chưa chịu buông tha nài, vài bước lại chạy vội tới, ngăn trước mặt nài, nài vừa ngẩng đầu, không hiểu Ngải Phù còn muốn thế nào, một cái tát vang dội đột nhiên hạ trên gương mặt, thoáng chốc má phải đau rất đỏ ửng lên.

Ngải Phù chống tay vào hông, vẻ mặt cười lạnh “Đồ vô liêm sỉ, câu dẫn vị hôn phu của tôi, còn âm thầm xui khiến hân giải trừ hôn ước, cái tát này tôi phải trả lại cho chị.”

Bốn phía bàn tán xôn xao hơn nữa, phần lớn là vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nài lấy tay che má, cảm giác nhục nhả xâm chiếm lấy nài, nhưng là nài cái gì cũng không thể làm, Ngải Phù là em họ nài, cái tát này coi như đền bù cho Ngải Phù, từ nay về sau không ai nợ ai.

Nài đang định bỏ đi, tầm mắt lướt qua bả vai Ngải Phù, thân ảnh cao lớn kia đang đứng lẳng lẳng phía sau Ngải Phù.

Hân đã đứng ở đó bao lâu rồi? Nài cứ tưởng hân đã cho qua, thì ra vẫn đi theo nài vào trong đại sảnh. Từ câu đầu tiên Ngải Phù nói, hân đã đứng ở đó sao? Nhìn nài bị đánh, không cần nghĩ nài cũng biết hân nhất định cũng giống những người đó vui sướng khi thấy người gặp họa.

Vốn tưởng rằng tất cả đã xong, nhưng Ngải Phù tựa hồ ngày càng kiêu ngạo, hơn nữa hiện tại thấy mọi người đều đã đứng về phía mình, nài giữ lấy Mân Huyền, móng tay đỏ tươi lại một lần nữa giơ cao.

Thoáng chốc, bốn phía vang lên tiếng hít vào, tất cả mọi người đều cho rằng cái tát đó sẽ giáng xuống. Mà Mân Huyền cũng nghĩ như vậy, nài đang đi tự nhiên bị tóm lại, đã quên đi việc phải tránh né, chỉ chờ đợi đứng yên.

Lúc này trong đầu hiện lên tên Kim Chính Vũ, hân đang ở đâu? Hân sẽ đến cứu mình sao?

Nài bản năng nhắm mắt lại, một lát, vẫn là cái tát kia vẫn chưa buông xuống, là Kim Chính Vũ đến, nài kinh hãi mở to mắt, Ngải Phù cổ tay tay phải giờ phút này đang bị một bàn tay khác giữ chặt.

Doãn Lạc Hàn..... Nài không dám tin nhìn hân, nài vốn nghĩ hân sẽ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng hiện tại, hân đang cầm lấy cổ tay Ngải Phù, trong mắt nồng đậm không che giấu được sự tức giận. Hân vì cái gì lại làm như vậy?

“Doãn..... Doãn.....” Ngải Phù ngây ngốc mấp máy môi, không thể tưởng được ngăn cản nài lại là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh.

Doãn Lạc Hàn, hân sở hữu xã hội thượng lưu, là người mà tất cả các cô gái đều mơ ước, chỉ tiếc hân đã sớm đính hôn, hơn nữa hân tuy rằng phong lưu, nhưng cũng không nhúng chàm. Nài cũng từng nhiều lần muốn tiếp cận hân, mỗi lần nghe được có hân xuất hiện, nài lại không tiếc tiền mướn lễ phục dạ hội nóng bỏng gợi cảm nhất, sau đó cố ý xuất hiện trước mặt hân, nhưng chưa bao giờ hân tỏ ra hứng thú. Nhiều lần như vậy, nài có chút nhụt chí, tự mình an ủi, có lẽ con mắt của hân rất cao.

Nài hoàn toàn không nghĩ tới hôm nay hân sẽ vì Lăng Mân Huyền này mà ngăn cản nài, nhẹ nhàng hỏi “Anh nắm tay em làm gì?”

Giọng nói đang tức giận vô cùng thoáng chốc chuyển thành nhẹ nhàng lả lướt khiến Doãn Lạc Hàn không khỏi nổi da gà.

Hân chán ghét bỏ tay Ngải Phù ra, nhíu mắt hàm chứa tức giận “Là ai cho phép cô có thể tùy tiện đánh người? Hơn nữa những lời từ này đến giờ cô nói đều không có bằng chứng. Nếu cô có bằng chứng thì lấy ra đi, để mọi người được mở tầm mắt, đến lúc đó chỉ trích cô ấy cũng không muộn.”

Ngải Phù bị Doãn Lạc Hàn nói như vậy có chút chật vật, nghe đến đó, nài đột nhiên nói không ra lời.

Mân Huyền kinh ngạc không nói được gì, hân nói những lời này hoàn toàn là bảo vệ nài. Vì cái gì? Hân đáng lẽ không cần phải làm như vậy, hân là chủ của yến tiệc này, người khác tại đây nổi lên tranh chấp, nếu hân cứ im lặng, như vậy cũng coi như trung lập, hai bên đều không đắc tội.

Đây chính là Doãn Lạc Hàn mà nàng biết sao? Hắn nhìn về phía nàng, ẩn sâu trong mắt dường như là xót thương vô cùng.

“Có chuyện gì vậy?” Chỉ Dao đẩy đám người đi đến, nàng vốn đang ở đại sảnh nói chuyện cùng một vài vị khách, ngẩng đầu lên lại thấy ở đây tụ tập thành một đám người, vội vàng chạy tới.

Chỉ Dao thấy Mân Mân đang ôm mặt, vội vàng gỡ tay nàng ra, nhìn thấy trên gương mặt hiện đỏ năm đầu ngón tay, lại thấy Lăng Ngải Phù, nhất thời đã hiểu được chuyện.

Chỉ Dao khinh bỉ nhìn Ngải Phù một cái “Lăng Ngải Phù, đây là chuyện tốt do cô làm có phải không? Có chuyện gì không thể bình tĩnh nói được sao, trước mặt tất cả mọi người lại làm chuyện này, thật là quá đáng.”

Ngải Phù lúc này một chút kiêu ngạo đều không có, hơn nữa vừa rồi bị Doãn Lạc Hàn phản bác, nàng không biết nói gì, dùng sức đẩy đám người chạy ra ngoài.

“Hy vọng yến hội đêm nay mọi người có thể tận hưởng.” Doãn Lạc Hàn ẩn ý chỉ nói đúng một câu, ánh mắt sắc bén đảo qua tân khách, nhất thời mọi người xấu hổ quay đi, lập tức chậm rãi tản ra.

“Mân Mân, Mân Mân.....” Kim Chính Vũ cũng chạy vội tới “Thật có lỗi, tôi đã tới chậm. Tôi lấy đồ ăn xong lại không tìm được em, nghĩ em không ở trong đại sảnh, tôi liền ra ngoài tìm em.”

“Đừng lo.....” Mân Huyền ôm mặt đáp, thanh âm có chút mơ hồ.

99. Chương 219 - 220

Chương 219: Hoài nghi

“Đừng lo.....” Mân Huyền ôm mặt đáp, thanh âm có chút mơ hồ.

“Lạc ca ca, chúng ta đưa Mân Mân đi.” Chỉ Dao lập tức chạy vội tới bên cạnh Doãn Lạc Hàn.

“Ừ.” Doãn Lạc Hàn gật đầu, xoay người hướng đến cửa đại sảnh, Chính Vũ đỡ Mân Huyền theo sau hai người.

Phòng nghỉ –

Kim Chính Vũ dùng trứng chim bọc lại lau nhẹ má cho Mân Huyền, động tác của hắn rất nhẹ, khiến Chỉ Dao kêu lớn.

“Không đúng, không đúng, Kim Chính Vũ, như vậy nhẹ quá.”

“Thế phải thế nào? Tôi sợ Mân Mân đau.” Kim Chính Vũ cãi lại Chỉ Dao, tiếp tục nhẹ nhàng.

“Nhưng.....” Chỉ Dao còn muốn nói cái gì, Mân Huyền đã vội vàng giữ lấy tay nàng “Được rồi, Chỉ Dao, Chính Vũ làm như vậy là vừa rồi, mạnh hơn một chút có lẽ mình sẽ đau thật đấy!”

Chỉ Dao không nói gì nữa, chỉ trừng mắt nhìn Kim Chính Vũ, Chính Vũ cũng đang lườm nàng, hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau, trông không khác gì hai đứa trẻ con, Mân Huyền không khỏi bật cười, lo lắng trong lòng cũng như vậy mà tan thành mây khói.

Tầm mắt không khỏi chuyển dời đến Doãn Lạc Hàn, từ lúc đó đến giờ, hắn chỉ đứng ở đó, chăm chú nhìn nàng, cũng may Kim Chính Vũ đưa lưng về phía hắn, mà Chỉ Dao còn đang bận cùng Kim Chính Vũ đấu võ mồm, ai cũng chưa chú ý tới việc này.

“Mọi người nói chuyện, tôi đi ra ngoài.” Hấn chỉ nói một câu, thâm ý nhìn nàng, thân ảnh cao lớn nhanh chóng biến mất.

Mân Huyền chớp chớp lông mi cong dài, trong mắt hiện ra vẻ ngỡ ngàng mà kinh ngạc. Doãn Lạc Hàn như vậy thật là một người xa lạ, hẳn vì Ngải Phù đánh nàng mà tức giận, do đó trước mặt mọi người ra mặt cứu giúp, hẳn cũng là người đầu tiên lo lắng đi tìm thuốc bôi cho nàng, từng việc nhỏ hẳn đều chú ý tới. Nghĩ lại khuôn mặt lạnh lùng mọi lần, nàng thực sự nghi hoặc người hôm nay là một nam nhân khác.

Hấn tựa người ở cửa phòng nghỉ, hai tay cắm trong túi, hơi hơi lộ ra hình hai tay đang gắt gao nắm thành nắm đấm.

Trong đầu lại hiện ra đôi mắt long lanh ủy khuất ấy, hôm nay nếu là một nữ nhân khác bị người ta tát một cái trước mặt mọi người như vậy, chắc hẳn sẽ khóc, nhưng nàng thì đã quật cường nén lại.

Vì tức giận, hấn theo sau nàng khoảng chục bước vào đại sảnh, hấn nghe được các nàng nói chuyện, cũng tận mắt thấy Ngải Phù cho nàng một bạt tai.

Gương mặt non mịn nháy mắt hiện lên dấu năm đầu ngón tay hồng hồng, hấn tưởng đã xông lên, cuối cùng lại nhịn xuống. Những người ở đây đều thuộc tầng lớp thượng lưu thích náo nhiệt, nếu hấn can thiệp, có lẽ sẽ gây ra những việc không lường được. Nhưng khi thấy cái tát thứ hai sẽ rơi xuống trên mặt nàng, hấn rốt cuộc không chế không được chính mình, không suy nghĩ gì được nữa ra mặt ngăn cản.

Nàng nhìn hấn một chút kinh ngạc và kinh hãi, nàng nhất định không dự đoán được ra mặt cứu nàng lại là hấn, hấn đột nhiên có cảm giác vui mừng không kiềm chế được, cảm thấy việc mình đang làm rất đáng giá, ít nhất thái độ của nàng đối với hấn đã thay đổi, không còn là hoàn toàn coi thường.

Nhưng khi Kim Chính Vũ đến, hấn thân thiết hỏi nàng, một bàn tay cực tự nhiên ôm lấy thắt lưng nàng, nàng như là nhìn thấy vị cứu tinh nhìn Chính Vũ, bỏ mặc hấn. Thoáng chốc, tâm tình vui vẻ tụt xuống thành cực kì khó chịu.

Hấn giấu diếm cảm xúc, bình thần đưa bọn họ đến phòng nghỉ. Có trời mới biết, hấn khi đó khát khao muốn tất cả khách khứa biến mất hết, sau đó nảy sinh ác độc kéo tay Chính Vũ đang đặt trên eo nàng ra, mãnh liệt đem nữ nhân đó giam cầm trong lòng mình, vĩnh viễn!

Hấn yêu nàng sao? Hấn không biết, hấn chỉ biết là hấn không thể giống như trước tra tấn nàng, ngược lại, hấn muốn lại có được nàng, tốt đẹp của nàng đều chỉ để hấn nhìn thấy. Chỉ cần có thể hoàn toàn có được nàng, hấn sẽ không tiếc bất cứ thứ gì.

“Doãn tổng tài.”

Hấn hãy còn đắm chìm trong thế giới của mình, cúi đầu đi hướng đại sảnh, chợt vang lên một tiếng nói u đục của một người đàn ông trung niên.

Là tổng giám đốc Lăng thị, thúc thúc của Mân Huyền. Một chút kinh ngạc, khuôn mặt hấn lại ngay lập tức trở về trạng thái lạnh lùng “Lăng tổng, tìm tôi có việc?”

“Ha ha..... Phải, phải.” Lăng Chính Đào cố ý tiến tới gần, nét mặt già nua nịnh nọt.

Doãn Lạc Hàn hơi nhướn môi, ánh mắt lạnh lùng nói “Ồ thương trường Lăng tổng luôn rất đúng mực, nói vậy dạy dỗ con gái hẳn là cũng rất tốt, bất quá hôm nay hành vi của lệnh thiên kim thực làm tôi vài phần kính trọng.”

Lăng Chính Đào cười khan vài tiếng “Ách..... Ha ha..... Tiểu nữ tính tình thẳng thắn, vừa vào đại sảnh tôi đã bị mấy người bạn cũ lôi đi nói chuyện, vừa mới biết tin tức.”

“Vậy sao?” Doãn Lạc Hàn cao giọng, hấn rõ ràng nhìn thấy Lăng Chính Đào trong đám người đứng xem, nhưng hơi nấp ở chỗ đông người, bình thường rất khó chú ý tới.

“Phải, phải, tôi sẽ dạy bảo tiểu nữ, làm như vậy thật sự là rất không nên.” Lăng Chính Đào giả dối nói, ánh mắt lại ở lóe ra vẻ khác thường.

“Tôi không phải người trong cuộc, ông không cần giải thích với tôi.” Doãn Lạc Hàn trầm thấp tiếng nói, Lăng Chính Đào này quả như tư liệu nói, là lão đại hồ ly.

Lăng Chính Đào làm việc danh tiếng cũng không tồi, chuyện này hẳn không nghi ngờ, hiện tại xem ra hẳn không thể không bắt đầu có điểm tin tưởng tư liệu kia, bao gồm cả cuộc sống nhà họ, không hề giống như cách Lăng Chính Đào đối ngoại vốn cẩn thận.

Chương 220: Suy nghĩ thật kĩ

Lăng Chính Đào làm việc danh tiếng cũng không tồi, chuyện này hẳn không nghi ngờ, hiện tại xem ra hẳn không thể không bắt đầu có điểm tin tưởng tư liệu kia, bao gồm cả cuộc sống nhà họ, không hề giống như cách Lăng Chính Đào đối ngoại vốn cẩn thận.

“Phải, phải, ngài nói rất phải, tôi phải đi thăm Mân Huyền xem thế nào thôi.” Lăng Chính Đào kính cẩn gật gật đầu “Doãn tổng tài, tôi đang muốn nói chuyện với ngài về buổi đấu thầu ngày mai.....”

Doãn Lạc Hàn nhướn mày, chặt đứt lời nói của hắn “Hôm nay là tiệc đính hôn của tôi và hôn thê, ông nói chuyện này là công sự, nếu thật sự hứng thú, tôi hi vọng ngày mai đấu thầu xong sẽ nói sau.”

Lăng Chính Đào hoàn toàn ngây ngẩn cả người, hắn tính nói chuyện riêng cùng Doãn Lạc Hàn, nếu để tới ngày mai, đương nhiên là không có cơ hội.

“Tôi còn có việc, đi trước một bước.” Doãn Lạc Hàn hơi cúi đầu, chớp mắt đã hướng đến đại sảnh.

Lăng Chính Đào lãnh đạm nhìn cửa phòng nghỉ, lại nhìn đến thân ảnh biến mất của Doãn Lạc Hàn, hừ lạnh bước ra hướng cửa đại sảnh, làm gì có chuyện hắn phải đến thăm Lăng Mân Huyền kia.

Đi thật xa rồi, Doãn Lạc Hàn đột nhiên ngừng lại, đôi mắt sắc bén bắn về phía Lăng Chính Đào, hẳn quả nhiên chỉ nói chứ không hề làm, thật hoài nghi nếu điều tra kĩ về Lăng Chính Đào, không chừng có thể có nhiều phát hiện đáng kinh ngạc.

Rất thú vị không phải sao? Hắn thâm thúy đôi mắt nổi lên sự nghiền ngẫm, nghiêng người cất bước vào đại sảnh tràn ngập tiếng cười.

Bật đèn, căn phòng tối om nhất thời sáng lên, Mân Huyền cúi đầu đi vào phòng ngủ, chiếc túi trong tay ném vào tủ, nàng yên lặng nằm trên giường.

Đêm nay thật sự hỗn loạn, nàng hoàn toàn không ngờ Ngải Phù lại trước mặt mọi người tát nàng. Trải qua những cái chỉ trích nhiều như vậy, ngay lúc đó nàng thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Thật ra, trong lòng nàng vẫn mong Kim Chính Vũ sẽ xuất hiện, nhưng thật kì lạ lại là Doãn Lạc Hàn cứu nàng, một mình đứng về phía nàng.

Trong khoảnh khắc, nàng tưởng như trong đôi mắt thăm thẳm kia có một tình cảm phức tạp lặng lẽ nảy sinh.

Nàng yên lặng chui vào chăn, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không rõ tại sao hắn lại làm như vậy, nhưng ít nhất có thể thấy hắn làm vậy không phải giả dối, hắn nói Ngải Phù đã không còn giọng lạnh lùng lãnh đạm như thường mà có vẻ giận dữ, lại tựa hồ như đang kìm nén lửa giận.

Nàng nhìn được khi hắn giữ lấy cổ tay Ngải Phù, trong mắt hoàn toàn là lửa. Hắn tức giận sao? Là vì nàng bị đánh mà tức giận?

Như vậy có phải hay không hẳn rất quan tâm đến nàng? Nàng kéo chăn trùm đầu, không được nghĩ nữa.

Hắn là của Chỉ Dao, ngay từ đầu nàng theo hắn đã là sai lầm, hiện tại đã hóa giải được sai lầm này, không cần mỗi ngày lo lắng đề phòng, chịu hắn uy hiếp cùng bài bố, nàng hẳn là phải cảm thấy may mắn thoải mái và tự tại.

Càng đáng ăn mừng là đêm nay lão bá hình như sớm rời tiệc, cho nên cũng không nói gì đến chuyện con gái nuôi, nếu không lúc ấy Ngải Phù làm như vậy, lão bá chắc chắn đã không chịu im lặng.

Cũng có lẽ là lão bá chỉ muốn âm thầm nhận nàng làm con nuôi, cũng không muốn công bố rộng rãi, cho nên lo lắng như vậy là thừa rồi.

Nàng ở trên giường lăn qua lộn lại, trong đầu càng lúc càng suy nghĩ nhiều, cuối cùng cũng thiếp đi ngủ.

Ngày hôm sau rời giường, nhìn ngoài cửa sổ đầy sương, xem ra trời hôm nay rất âm u.

Nàng ăn cháo qua loa, tối hôm qua Kim Chính Vũ đưa nàng về nhà đã là nửa đêm, biết hẳn hay ngủ lười, gần đây vì muốn đưa nàng đi làm, hẳn luôn cố dậy rất sớm, cho nên nàng đề nghị hẳn hôm nay buổi sáng không cần lại đây.

Quen ngồi xe thể thao thoải mái, hôm nay đột nhiên lại phải đi xe công cộng, nàng có chút không quen, không khỏi lắc đầu, xem ra nàng không nên quá an nhàn, nếu không sẽ sinh ra ý lại.

Đến tạp chí xã, văn phòng theo thường lệ là cảnh tượng bận rộn, nàng ngồi trên ghế, máy tính vừa mở ra, Kỉ Tích Vân cầm một đồng hồ tự liệu trải ra bàn công tác của nàng.

“Mân Mân, hôm nay là cuối tuần, buổi tối tính đi đâu cùng bạn trai ăn cơm?”

Mân Huyền mở ra ngăn kéo cầm lấy một chiếc bút, nhất thời kinh ngạc một chút. “A? Đã là cuối tuần rồi sao?”

Kỉ Tích Vân lắc đầu thở dài “Đại tiểu thư ơi, cô sẽ không vì làm việc quá nhiều mà hôm nay là thứ mấy cũng không biết đi.”

Mân Huyền vội nhìn ngày tháng ở góc máy tính, quả nhiên là cuối tuần, thì ra hôm nay là cuối tuần thứ năm, ngày mai và ngày kia đều sẽ được nghỉ.

Chính Vũ tối hôm qua không nói gì đến việc tan tằm đến đón nàng hay đưa nàng đi ăn cơm, khả năng hẳn hôm nay bận, buổi chiều tan tằm, đi siêu thị mua chút đồ ăn, nấu ăn ở nhà có lẽ sẽ tốt hơn.

Lúc này, điện thoại trên bàn lại vang, là Phùng Tĩnh Như, nàng vội vàng bước đến văn phòng của Phùng Tĩnh Như.

Giờ cơm trưa, Mân Huyền chậm rãi đi ra khỏi tạp chí xã, tính tới một nhà ăn gần nhất. Vừa chạy xuống bậc thang, bỗng nhìn thấy Chỉ Dao đang đứng cách mình mấy bước, ý cười trong suốt nhìn nàng.

“Chỉ Dao, sao cậu lại tới đây? Tan học rồi sao?” Nàng vội vàng chạy qua, ngạc nhiên hỏi.

Chỉ Dao kéo tay nàng, nhẹ nhàng phe phẩy “Mân Mân, thực xin lỗi, mình quên không nói với cậu mấy ngày nữa sẽ thi tốt nghiệp, cậu phải mau mau chuẩn bị.”

“Thật sao? Còn mấy ngày?” Nàng giật mình một chút, chính mình như thế nào đem việc thi tốt nghiệp quan trọng như vậy bỏ quên, tuy nói nàng đều chuẩn bị xong rồi, nhưng cũng đã vài tuần không đọc sách, có lẽ còn khó nhớ được hết.

“Thi tốt nghiệp chậm lại, còn có một tuần đó, cho nên từ hôm nay cậu phải ôn tập đi nha!” Chỉ Dao tốt bụng nhắc nhở, lại nhìn về phía hai má của nàng “Mân Mân, mặt của cậu đã bình thường rồi sao? Như thế nào một chút dấu vết đều không có, không nhanh như vậy chứ.”

100. Chương 221 - 222

Chương 221: Tình cờ gặp

“Mân Mân, mặt của cậu đã bình thường rồi sao? Như thế nào một chút dấu vết đều không có, không nhanh như vậy chứ.”

Mân Huyền cười cười, lấy tay vỗ về hai má “Cũng may hôm nay ngủ dậy đã không còn sưng nữa, chỉ còn hơi hồng hồng, mình đánh một chút phấn, cho nên đã không nhìn ra nữa”

“Hi hi, Mân Mân, cậu cũng giỏi trang điểm ghê! Lẽ ra nên nghe lời mình từ trước, cậu bây giờ đi làm cũng nên trang điểm một chút chứ.”

“Biết rồi, có thể không nghe lời cậu sao.” Mân Huyền cười cười nhéo mũi Chỉ Dao “Ăn cơm chưa? Có muốn đi ăn cùng mình không?”

“Tốt quá, mình chưa ăn đâu!” Chỉ Dao ngẩng khuôn mặt tươi cười, chỉ vào nhà hàng lần trước “Nhà hàng kia lần trước chúng ta ăn cũng không tồi, đi nha”

“Được.” Mân Huyền gật đầu, nhớ tới lần trước ở đây gặp lão bá cũng nữ nhân tên Phương, không biết hôm nay có thể gặp nữa không.

Một lát sau, đi vào trong nhà nhà hàng, nàng dài cổ nhìn chung quanh một vòng, không có nhìn thấy lão bá.

“Mân Mân, cậu nhìn gì vậy?” Chỉ Dao gọi xong đồ ăn, lại chú ý đến bộ dáng của nàng, đột nhiên vỗ tay một cái “A, chắc không phải cậu đang tìm phụ thân của Lạc ca ca và nữ nhân lần trước chứ.”

Không nghĩ tới bị Chỉ Dao đoán được, nàng không kiêng dè thừa nhận. “Ừ, không biết hôm nay có thể gặp được hay không.”

“Mân Mân, cậu không cần nhìn nữa, nơi này sẽ không xuất hiện bọn họ.” Chỉ Dao bưng chén thủy tinh, nhấp môi.

“Vì sao?” Mân Huyền không khỏi hỏi, nàng nhớ rõ lão bá nói thích đồ ăn ở đây, bọn họ thường xuyên đến nhà hàng này dùng cơm.

Chỉ Dao buông cái chén, khinh miệt nhếch môi đồ mọng “Cụ thể như thế nào mình cũng không rõ, chỉ nghe nói bà đó đang nằm viện.”

Cho nên, lão bá chắc chắn đang chăm sóc cô ấy. Mân Huyền hiểu ra, nàng nhớ tới lần đó uống xong ngụ trà, lão bá nhận được một cuộc điện thoại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, sau đó liền vội vàng từ biệt. Lúc ấy điện thoại nội dung hẳn là về dì Phương đó.

Cơm nước xong trở lại công ty, cách thời gian đi làm còn có hai mươi phút, nàng liền chơi trò chơi trên điện thoại, bỗng nhiên điện thoại đổ chuông, nàng vội vàng ấn nghe.

Lọt vào tai đầu tiên là một trận tiếng cười, là lão bá, nàng không khỏi tươi cười “Lão bá, ngài gọi điện.....”

“Mân Huyền, xưng hô của con như thế nào vẫn chưa đổi.” Điện thoại truyền đến tiếng nói mang theo hờn giận.

“Cha nuôi.” Nàng nhẹ giọng kêu, chính là lần trước uống xong ngụ trà có kêu một lần, đến bây giờ đã sắp một tuần, đột nhiên như vậy kêu vẫn là có chút mới lạ.

“Ha ha..... Vậy còn được.” Doãn Lương Kiến lại vui vẻ “Mân Huyền, ta biết gần đây con đi làm, ngày mai nghỉ ngơi, con có rảnh không?”

“Dạ có, cha nuôi, con mời người ngụ trà.” Nàng nhu thuận trả lời.

“Ha ha..... Vậy là tốt rồi, vẫn là nhà hàng đó, buổi chiều hai giờ.”

Những lời này như là hắc đã sớm chuẩn bị, nàng trừng mắt, lần trước uống xong ngụ trà, hẳn đột nhiên nói đến chuyện nhận con gái nuôi, lần này sẽ không lại có tin tức bất ngờ gì đi.

“Mân Huyền, tan tầm rồi!” Kỉ Tích Vân khoái trá nói.

“Ừ, cậu đi trước đi, mình biết bạn trai cậu đang đợi dưới lầu mà.” Mân Huyền trả lời, tay phải vẫy vẫy, một chút tư liệu trên bàn rơi xuống.

Nhanh chóng đem tư liệu cất đi, tắt máy tính, lấy túi xách ra, khóa kỹ bàn làm việc, đứng dậy, văn phòng đã không còn mấy người, không cần đoán cũng biết mọi người đều bận rộn chuẩn bị cho mấy ngày nghỉ.

Trên đường về nhà, nhận được điện thoại của Kim Chính Vũ, hần lần nữa giải thích nói hôm nay bận quá, khả năng không thể cùng nhau ăn bữa tối, nghe hần thanh âm thật cẩn thận, nàng không khỏi bật cười, hần là sợ hãi mình tức giận, vì thế nàng dặn dò hần phải giữ gìn sức khỏe, hôm khác sẽ đi ăn bữa tối.

Cắt điện thoại, vừa vặn đến siêu thị, sau đó bước vào, chọn mua chút nguyên liệu nấu ăn, về nhà mới hơn sáu giờ.

Nàng trực tiếp vào phòng bếp, làm một chút bữa tối, ăn xong cảm giác rất no, nằm ở sofa nghỉ ngơi, bụng đột nhiên có chút không thoải mái, có thể là ăn nhiều quá, chạy nhanh đi WC.

Không lâu sau, nàng vẽ mặt đau khổ, ôm bụng đau đớn đi ra.

Kỳ sinh lý lại đến, hơn nữa lần này lại là trước vài ngày. Tại sao có thể như vậy? Đã liên tục hai lần kỳ sinh lý không đúng ngày, căn bản không nghĩ lại đến sớm như vậy, trong nhà băng vệ sinh lại hết rồi, chỉ có thể ra ngoài mua.

Không biết tại sao bụng càng ngày càng đau, nàng miễn cưỡng xoay người cầm lấy túi trên sofa, lại lấy chìa khóa, chạy ra hướng cửa.

Khóa kỹ cửa, nàng ôm bụng đi xuống lầu, ở cầu thang lại đụng phải một người, thấy nàng vỗ về bụng như vậy liền dựa hần vào tường. Nàng nghĩ chắc mình cũng không đáng sợ vậy chứ, xong ngẫm lại, có lẽ đối phương nghĩ nàng thân thể có bệnh, sợ nàng đột nhiên té xỉu, sau đó lại phiền.

Haizz, xã hội hiện tại đều là vậy sao? Nàng không dám nói bừa, khẽ phe phẩy đầu, chạy xuống.

Nàng vừa đến gần một cửa hàng tạp hóa, bụng lại là một trận đau đớn không hề báo động trước, nàng ôm bụng ngồi xuống.

Tại sao lại đau như vậy? Nàng mỗi lần kỳ sinh lý đến, chỉ có ăn lạnh mới có thể đau bụng, lại nhớ tới chính mình vừa rồi sau khi ăn xong còn cắt một đĩa cam, ăn hết sạch.

Thì ra đều là do quả cam làm hại, nàng nói thầm ngồi xổm, âm thầm chờ đau đớn qua.

Một tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, nàng nhìn chằm chằm hòn đá nhỏ, vênh tai, thanh âm này như thể nào lại quen tai như vậy, như tiếng bước chân của Doãn Lạc Hàn vậy. Làm sao có khả năng lại ở chỗ này gặp được hần, sức tưởng tượng của nàng cũng quá phong phú rồi.

Nàng khẽ cắn môi, giãy tiếp theo cánh tay bỗng bị nắm lấy, độ ấm nóng rực chột truyền vào da thịt.

Sẽ không phải thật sự gặp hần đi, nàng ngồi xổm, chậm rãi ngẩng mặt.

Chương 222: Ngủ cùng nhau

Sẽ không phải thật sự gặp hần đi, nàng ngồi xổm, chậm rãi ngẩng mặt.

Đúng là hần.

Nàng ngừng thở, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ, thâm thúy đôi mắt thăm thấu vài phần thần bí.

“Thoạt nhìn tình trạng của em thực không phải bình thường.” Hần cup mắt, ánh sáng trên khuôn mặt anh tuấn làm lộ đường cong nhu hòa, để làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác ỷ lại.

Vốn định phản bác hoặc là mặt lạnh mà chống đỡ, đột nhiên giọng nói bị nghẹn lại trong cổ họng, nàng im lặng không nói được gì, cúi đầu nhìn chằm chằm dưới đất, bụng liên tục đau đớn, hiện tại nếu miễn cưỡng đứng lên, chỉ là chập vọt trước mặt hần.

Bàn tay đang nắm lấy tay nàng buông ra, không ngờ, ngay sau đó, thân thể của nàng bay lên không, cả người bị hần bế lên.

“Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống!!!” Nàng giãy giụa muốn xuống, nhưng là thân thể không thoải mái đã chẳng còn chút sức lực nào, giãy giụa hoàn toàn vô ích.

“Tôi đưa em về.” Hần thản nhiên liếc nàng một cái, ôm nàng vào chiếc Lamborghini đỗ trên đường. *uầy, iu thíaaaaa*

Nàng vừa ngồi vào, ôm bụng, có vẻ có chút xấu hổ: “Không cần, tôi còn có thứ chưa mua.”

Hắn đang định đóng cửa xe chợt dừng lại không nói gì, ánh mắt từ mặt nàng tái nhợt chuyển đến hai tay ôm bụng của nàng, chậm rãi nhở ra một câu “Em ở yên trên xe đừng nhúc nhích, tôi đi một hồi sẽ trở lại.”

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, nhìn hắn đi nhanh đến cửa hàng tạp hóa, muốn ra tiếng ngăn cản, chợt lại một trận đau đớn, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở trên xe.

Năm phút đồng hồ, cửa xe mở ra, hắn đặt một túi đồ vào bên trong, không lâu sau, ngồi vào xe thể thao.

Nàng đầu tựa vào ghế, nghe được tiếng ô tô khởi động, mở mắt “Không phiền đến anh, tôi nghĩ tôi có thể tự mình trở về.”

“Em cứ ngồi im. Tôi đưa em về.” Hắn bá đạo đè bả vai của nàng, ngăn cản động tác đứng dậy “Em không cần nghĩ nhiều, tôi nói tôi nợ em một ân tình, lần này coi như tôi trả em.”

Chuyện này hắn còn nhớ, nàng sưng sốt một chút, xe thể thao đột nhiên di chuyển, nghĩ chính mình hiện tại bụng rất đau, từ nhà đến cửa hàng tạp hóa cũng không phải gần, hiện tại hắn muốn đưa mình về, đương nhiên cầu còn không được.

Xe thể thao đứng ở dưới lầu, hắn lại nhanh chóng mở cửa xe ôm nàng đi ra, nàng đỏ mặt kêu sợ hãi “Bỏ tôi xuống, anh đưa tôi đến đây là được rồi, tôi sẽ tự mình đi lên.”

“Nếu em muốn người khác thấy chúng ta cãi nhau ở đây, tôi không ngại.” Hắn bốn cột nói, nàng trong lòng cả kinh, không nói nữa, hắn ôm nàng cất bước lên lầu.

Vào phòng, hắn trực tiếp đem nàng ôm vào phòng ngủ, nàng thấy trong tay hắn trống trơn, ngượng ngùng hỏi “Cái gói kia đâu?”

Hắn thản nhiên nhìn nàng một cái, xoay người đi ra ngoài, mấy phút sau, hắn mang theo chiếc túi to vào, nàng vội vàng nhận lấy vào toilet.

Một lúc lâu sau, nàng đi ra khỏi toilet, trong phòng tối om, thuận tay bật đèn, không ngờ thân ảnh cao lớn đang ngồi trên sofa.

Hắn xoa xoa cằm, lẳng lặng ngồi đó “Ồn chưa?”

Hắn như thế nào còn chưa đi. Nàng âm thầm nói thầm, đừng tưởng rằng hắn hôm nay đưa nàng trở về, nàng sẽ cảm kích hắn.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Nàng lãnh đạm trả lời, hy vọng người này có thể hiểu rằng nơi này không chào đón hắn, nên lập tức rời đi.

“Nếu như vậy, chúng ta có thể nói chuyện.” Con ngươi đen của hắn phát ra ánh sáng sắc bén.

Nàng trong lòng lộp bộp một chút, những lời này đã nghe hắn nói đến lần thứ hai, hắn còn chưa từ bỏ, vẫn muốn hỏi chuyện chi phiếu.

“Muộn rồi, tôi muốn nghỉ ngơi, có chuyện gì để hôm khác nói.” Nàng đuổi khách, làm bộ vào phòng ngủ, thân ảnh cao lớn không ngờ lại vội vàng ôm nàng từ phía sau.

Người này lại muốn làm cái gì? Nàng thở gấp, theo bản năng giãy giụa, nhưng hai cánh tay hắn lại cứng như sắt, độ ẩm từ lồng ngực nhanh chóng xông thẳng vào lưng nàng.

“Đừng cử động, tôi đã muốn ôm em như vậy từ rất lâu..... Đã rất lâu.....” Hắn tiếng nói khàn khàn mà thuần hậu, có loại cảm xúc phức tạp mà nàng không hiểu.

Hắn nói những lời này là có ý gì? Không phải là mất trí chứ.

Chẳng lẽ hắn tra tấn nàng còn chưa đủ? Nàng cảm tức muốn vịn tay hắn, ai ngờ hắn đột nhiên cắn nhẹ vành tai của nàng, trong phút chốc một dòng điện phóng thẳng tới nàng.

“Đừng lộn xộn! Đây là tôi cảnh cáo em.” Hắn quỵ mị tiếng nói ở bên tai nàng.

Nàng cường chế cảm giác kỳ diệu, nắm chặt tay, tức giận đến phát run “Doãn Lạc Hàn, anh đến tột cùng là muốn làm cái gì? Nói rõ ràng cho tôi.”

Hắn đúng là âm hồn bất tán ma quỷ, còn nói cái gì là trả ân tình cho nàng, quả thực là nói hươu nói vượn, người này chính là đồ ngụy quân tử, nói dối!

“Yêu cầu của tôi rất đơn giản, đêm nay tôi muốn ngủ cùng em.”

Lời nói của hắn nháy mắt làm nàng ngừng thở, nàng cả người thiếu chút nữa đã không tin nổi “Anh điên rồi.....”

“Phải, tôi điên rồi.” Hắn cắn răng dùng sức ôm nàng, thở ra hơi thở ấm áp tán ở cổ nàng, gầm nhẹ “Tôi cũng biết tôi điên rồi, nếu không như thế nào lại như bị ma ám, chỉ cần bên em, tôi có thể ngủ.....”

101. Chương 223 - 224

Chương 223 – Hắn không tốt

“Phải, tôi điên rồi.” Hắn cắn răng dùng sức ôm nàng, thở ra hơi thở ấm áp tán ở cổ nàng, gầm nhẹ “Tôi cũng biết tôi điên rồi, nếu không như thế nào lại như bị ma ám, chỉ cần bên em, tôi có thể ngủ.....”

Hắn là chỉ giấc ngủ của hắn sao? Mi mắt nàng run run, lần trước nàng quả thật là nghe được Chỉ Dao nhắc tới hắn bị mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng.

Nàng nhắm mắt, lạnh lùng nói “Thực xin lỗi, đây không phải bệnh viện, tôi cũng không phải thầy thuốc. Nếu anh muốn ngủ, tôi đề nghị anh đi gặp bác sĩ tâm lý, chứ không phải ở nơi này lãng phí thời gian.”

“Mặc kệ em có đồng ý hay không, tôi đã quyết định rồi.” Hắn khẩu khí bá đạo, bế xốc nàng lên, hướng đến giường ngủ.

“Đáng giận..... Tên ma quỷ này..... Thả tôi xuống dưới..... Anh muốn làm gì.....” Nàng liều mạng đánh hắn, hai chân cũng đá lung tung, nhưng chẳng làm gì được hắn.

Hắn đem nàng đặt ở giường lớn, nàng theo bản năng đẩy hắn ra, nhưng hắn tựa hồ đã biết trước động tác của nàng, thân hình cao lớn lập tức lại đè ép đi lên, làm cho nàng không thể nhúc nhích nửa phần.

Hắn hơi đứng dậy, bắt đầu cởi bỏ âu phục, tiếp theo là caravat, nàng thở gấp, vô cùng sợ hãi.

“Buông ra, Doãn Lạc Hàn, tên ti bỉ, vô sỉ, anh có nghe hay không.”

Người này hành vi càng ngày càng ác liệt, nàng cùng hắn một chút quan hệ đều không có, hắn hôm nay nếu dám động đến nàng, nàng tuyệt đối sẽ phản kháng.

Hắn thân hình một lần nữa đè ép đi lên, ôm thắt lưng của nàng, lập tức nằm bên cạnh nàng, khuôn mặt tuần tú dụi dụi vào gáy nàng, ngửi thấy mùi hương tươi mát đã lâu không được cảm nhận, miệng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Doãn Lạc Hàn, anh bị điên sao? Buông ra, có nghe hay không.....” Nàng mất tự nhiên vặn vẹo cổ, thân thủ ra sức muốn đẩy người bên cạnh ra.

“Đừng lộn xộn! Em đang trong kì sinh lý, em nghĩ rằng tôi có hứng thú động đến em sao?” Hắn khàn khàn tiếng nói ở bên tai nàng, bàn tay nắm chặt lấy hai tay nàng đang lộn xộn, khuôn mặt tuần tú ở cổ nàng cọ cọ, như là tìm đúng tư thế thoải mái nhất, miệng phát ra tiếng nói mệt mỏi “Thật nhiều ngày không được ngủ rồi, để tôi ngủ một chút nào.....”

Hắn như là thật sự mệt muốn chết rồi, không cần hai ba phút liền chìm vào mộng đẹp, phát ra hơi thở đều đều.

Thấy hắn chính là chỉ ngủ, không có tiến thêm một bước xâm phạm chính mình, nàng cũng thoáng yên lòng, nhưng là, từng là Doãn Lạc Hàn xấu xa cao ngạo mà bây giờ lại đuối thế nào cũng không đi.

Trong bóng đêm, nàng không tiếng động tròng lớn ánh mắt, phát hiện chính mình một chút buồn ngủ đều không có.

Ngủ mơ, nàng vẫn ở trong tâm trạng lo lắng hãi hùng, một hồi mơ Chỉ Dao đột nhiên xuất hiện ở trong phòng, sau đó phát hiện nàng cùng Doãn Lạc Hàn ngủ cùng nhau, sau đó tổn thương mà bỏ đi. Một hồi lại mơ tiểu tử Kim Chính Vũ gọi điện nói là đang ở dưới lầu, nàng cũng không biết như thế nào, bỏ chạy đi mở cửa, kết quả bị hắn phát hiện Doãn Lạc Hàn ngủ cùng nàng trên giường.....

Tóm lại, đêm nay nàng ngủ cũng không yên, tâm trạng đầy lo lắng, cũng là nàng lo rằng hai người đó phát hiện ra chuyện này, nàng thực vô cùng có lỗi.

Ban đêm trong ngực hắn ấm áp mà thoải mái, nàng lần đầu phát hiện nằm ở trong lòng hắn thực thoải mái, khẽ xoay người, phát hiện bên cạnh trống không, bản năng mở mắt nhìn.

Hắn thân ảnh đứng lặng trước cửa sổ, trong tay nắm di động, tựa hồ là nói chuyện điện thoại, bất quá nàng nghe không hiểu ngôn ngữ, có điểm quen tai, cẩn thận ngẫm lại hắn là Hàn ngữ.

Hàn ngữ? Hắn như thế nào lại nói Hàn ngữ, hắn dường như cùng Kim Chính Vũ nói chuyện với nhau vẫn là tiếng Trung, như vậy..... Hắn hiện tại hắn là nói chuyện với phụ thân của Kim Chính Vũ.

Nàng vểnh tai lắng nghe, bất quá một câu cũng nghe không hiểu, hắn tiếng nói cố ý trầm thấp, lại quay mặt đến nhìn nàng nằm trên giường, nàng cuống quýt nhắm mắt lại, tiếp tục giả bộ ngủ.

Một lát sau, điện thoại nói xong, nàng bất động nhắm mắt lại, tiếng bước chân lên, dần dần tới gần mình, đôi môi bị hôn nhẹ một chút, sau đó hắn rời đi.

Nghe tiếng hắn đóng cửa lại, nàng mở mắt, nhẹ nhàng bỏ chăn ra, tay phải không tự giác khẽ xoa lên môi, đôi môi vẫn lưu lại hơi ấm của hắn.

Người này như thế nào có thể tùy tiện hôn nàng? Tên đáng ghét!

Nàng xoay người ngồi dậy, lẩm bầm lầu bầu, tối hôm qua là ngoại lệ, chuyện gì cũng không phát sinh, coi như làm việc tốt, tốt bụng giúp đỡ một người đáng thương, về sau tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện này nữa.

Nàng nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, hôm nay được nghỉ, nàng nhớ rõ buổi chiều đã hẹn cùng cha nuôi uống trà, nàng nhanh chóng rời giường, đã lâu không gặp ba ba, tính mua mấy thứ ba ba vẫn thích ăn, đi thăm ba ba trước.

Hai giờ sau, nàng thăm tù đi ra, lần này theo thường lệ là cúi đầu, nàng cùng ba ba nhắc tới tên Doãn Lương Kiến, không đợi nàng kể chuyện con gái nuôi, ba ba liền kích động phát hỏa.

“Mân Mân, con như thế nào không nói cho ta biết, con như thế nào lại quen hắn. Hơn nữa, ta không cho phép con gặp lại hắn, có nghe hay không? Ta không đồng ý.”

“Ba ba, vì cái gì? Hắn nói các người trước kia là hảo hữu, hơn nữa hắn.....”

“Mân Mân, con không cần hỏi nhiều, con chỉ cần trả lời ba ba, con rốt cuộc có nghe lời ba ba hay không? Từ giờ trở đi, không cho phép con cùng tên họ Doãn đó có gì liên lụy. Con có nghe hay không?”

Ba ba nghiêm khắc gầm nhẹ, bả vai nàng run lên, vội vàng trả lời “Con..... Con đã biết, ba ba không cần kích động, thân thể quan trọng hơn.”

Vừa nghe đến tên lão bá, ba ba liền khác thường như vậy. Tiếp theo nàng lại đưa cái ảnh ổ vàng Thiều Đăng lấy được, đưa cho ba ba xem.

Ba ba nheo mắt, chán ghét nói “Con lấy đâu ra cái ảnh này? Mau vứt nó đi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa, có nghe hay không, mau vứt nó đi.”

Nàng vội vàng nghe lời cất ảnh đi, nàng không tưởng dễ dàng vứt đi, trực giác nói cho nàng nhất định có bí mật gì, nếu không ba ba sẽ không kích động như vậy, liên quan đến lão bá sao? Nàng quyết định buổi chiều gặp mặt phải hỏi rõ ràng.

Chương 224: Uẩn khúc

Nàng vội vàng nghe lời cất ảnh đi, nàng không tưởng dễ dàng vứt đi, trực giác nói cho nàng nhất định có bí mật gì, nếu không ba ba sẽ không kích động như vậy, liên quan đến lão bá sao? Nàng quyết định buổi chiều gặp mặt phải hỏi rõ ràng.

Nàng tới nhà hàng đã hẹn, thời gian vừa vặn là hai giờ. Nàng ngồi đối diện lão bá, hẩn ngẩn đầu nhìn nàng trong ánh mắt có chút cô tịch thương cảm.

“Mân Huyền, con đến rồi.”

“Vâng, hôm nay con đến vừa đúng giờ.” Nàng hiện ra khuôn mặt tươi cười, lão bá thoát nhìn tinh thần không được tốt, chắc là lo lắng cho nữ nhân tên Tần Phương Ngọc, không biết bà ấy bị làm sao.

Doãn Lương Kiến tựa hồ nhìn ra nghi hoặc trên mặt nàng, cười yếu ớt nói “Mân Huyền, con có chuyện muốn hỏi ta sao?”

Nàng nâng chén trà lên nhấp một ngụm, giờ phút này đầy bụng đều là muốn hỏi chuyện kia, suy nghĩ một hồi, nàng chậm rãi mở miệng “Dì Phương đã đỡ chút nào chưa ạ?”

“Con cũng biết bệnh của bà ấy?” Hẩn giật mình nhìn nàng, thở dài thật mạnh “Là ung thư phổi.”

“Ung thư phổi?” Nàng không tin lặp lại một lần nữa, vốn tưởng rằng là bệnh nhẹ, không nghĩ tới dì Phương đó lại bị bệnh nặng như vậy.

“Phải, hơn nữa lại còn là giai đoạn cuối.” Doãn Lương Kiến cúi đầu nói, tiếp theo là một tiếng thở dài “Ta cho dù có bao nhiêu tiền cũng không cứu được bà ấy, bác sĩ nói nhiều nhất là sống thêm được một năm, nhưng dù sao vẫn phải chuẩn bị tâm lý.....”

Hẩn thanh âm thấp đi, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhìn ra được hẩn đối với dì Phương đó hoàn toàn là thật lòng, nàng không khỏi có chút thông cảm với lão bá.

“Cha nuôi, không cần như vậy, có lẽ trị bệnh bằng hóa chất sẽ giúp bà ấy sống được lâu hơn.”

Nàng an ủi, tuy nàng chưa từng tiếp xúc với dì Phương đó, nhưng nàng nhìn người luôn rất chuẩn, dì Phương kia nhìn qua không giống kiểu thích phá gia đình nhà người khác, có lẽ trong chuyện này còn có nhiều uẩn khúc.

Doãn Lương Kiến lau nước mắt, ánh mắt chờ mong nhìn nàng “Mân Huyền, hiện tại con là con gái nuôi của ta, con tới chăm sóc giúp ta được không?”

“Con không biết chăm sóc bệnh nhân đâu.” Nàng liên tục xua tay, “Cha nuôi vẫn là nên mời y tá chuyên nghiệp tới chăm sóc thì hơn.”

Doãn Lương Kiến ngầy ngẩn cả người, rất nhanh liền hiểu được “Mân Huyền, con hiểu nhầm ý ta rồi. Ý ta là nói, muốn con về nhà cùng ta, chăm sóc ta. Gần đây tâm tình của ta không được tốt, chỉ có một mình lại miên man suy nghĩ, thật không biết bà ấy đi rồi, ta phải làm thế nào?”

Muốn nàng qua chăm sóc, thì ra là ý này. Nhìn lão bá sắc mặt thật tiêu tụy, lòng của nàng cũng thương cảm vô cùng.

Đột nhiên, thanh âm nghiêm khắc của ba ba vang lên bên tai, ba ba muốn nàng rời xa Doãn Lương Kiến, không khỏi sinh ra nghi vấn đến tột cùng bọn họ có ân oán gì?

“Cha nuôi, người thử xem ảnh này một chút.” Nàng quyết định thử xem phản ứng của cha nuôi, rút trong túi ra tấm ảnh đưa cho Doãn Lương Kiến.

Doãn Lương Kiến nhận lấy, yên lặng nhìn ảnh chụp, cười khổ “Mân Huyền, ảnh này con lấy ở đâu ra? Nếu theo ta nghĩ, ba ba của con lẽ ra đã sớm đem ảnh này vứt đi.”

“Vút đi? Vì sao phải như vậy?” Nàng không khỏi hỏi, khuôn mặt lão bá càng nhìn càng cảm thấy quen mắt, đúng rồi, trong ảnh thứ hai bên phải, ánh mắt có chút giống hần, nói như vậy hần cùng ba ba đã quen nhau từ rất lâu, từ hồi còn thanh niên.

Hần lắc lắc đầu, ánh mắt như trước nhìn chằm chằm ảnh chụp “Việc này nói ra rất dài. Trên thực tế ta nói cho con rồi, ta và cha mẹ con là bằng hữu. Chúng ta quen nhau từ thời tiểu học, sau đó lên học trung học, rồi đại học.”

“Như vậy có phải hay không trong thời gian đó phát sinh chuyện gì? Cho nên ba ba mới đối với cha nuôi có địch ý.” Nàng vội vàng hỏi, lời vừa ra khỏi liền biết chính mình đã lỡ miệng, lại cắn môi.

Lão bá thở dài, thoải mái cười khổ một chút “Mân Mân, con không nói ta cũng biết, ba ba của con rất hận ta, hận ta cướp đi người mà ông ấy yêu.”

“Người mà ông ấy yêu? Ngài là chỉ.....” Nàng trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ ba ba thích thê tử của lão bá?

Nàng không dám tin lắc đầu, miệng không ngừng phản bác “Không, không có khả năng, con lúc ấy tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng vẫn nhìn ra được cha mẹ con tình cảm rất tốt, cha không có khả năng thích người khác. Ngài nhất định là nghĩ sai rồi, không có khả năng, con không tin.”

“Mân Huyền, đừng kích động, những gì ta nói đều là sự thật.” Lão bá buông ảnh xuống, cầm tay nàng vỗ vỗ, “Sự thật không giống con ở ngoài nhìn vào đơn giản vậy đâu, nếu con muốn nghe, ta sẽ chậm rãi nói cho con biết. Ta phải đi thăm Phương Ngọc rồi. Bây giờ ta chỉ cần rời xa bà ấy một chút, bà ấy đã nghi thần nghi quỷ, cho rằng ta chán ghét bà ấy. Haizz, sinh bệnh rồi thật là yếu ớt.....”

Lão bá một trận than thở, tiếp theo phát tay gọi bồi bàn tới tính tiền.

“Không thể..... Hiện tại nói cho con biết sao?” Nàng nhìn lão bá như định rời đi, biết hần là cố ý lảng tránh, hần tựa hồ cũng không muốn nói ra.

Lão bá chậm rãi đứng lên, lại thở dài, dùng ánh mắt thương tiếc nhìn nàng “Mân Huyền, ta một mình ở nhà lớn tỉnh mạch, đôi khi từ bệnh viện trở về, tâm tình không tốt, muốn tìm ai đó trò chuyện đều không có. Nếu con đồng ý ở bên ta một tháng, ta sẽ đem toàn bộ chuyện này nói rõ cho con. Thế nào? Con cứ suy nghĩ đi.”

Nàng ngây ngốc, lão bá đột nhiên đưa ra điều kiện như vậy, nàng có thể chứ? Ba ba luôn cảnh cáo nàng rời xa Doãn Lương Kiến, nàng cũng đồng ý rồi, bắt quá ba ba nhìn đến ảnh chụp này ánh mắt chán ghét cùng hận ý nàng nhớ rất rõ ràng, nàng rất muốn biết trong chuyện này còn có uẩn khúc gì.

Nhưng mà lão bá là cha của Doãn Lạc Hàn, chẳng may chạm mặt hần chẳng phải chuyện con gái nuôi sẽ lộ ra sao? Đến lúc đó không biết sẽ còn có sóng gió gì nữa.

102. Chương 225 - 226

Chương 225: Lặng yên tiến vào

Lão bá là cha của Doãn Lạc Hàn, chẳng may chạm mặt chẳng phải chuyện con gái nuôi sẽ lộ ra sao? Đến lúc đó không biết sẽ còn có sóng gió gì nữa.

Suy nghĩ một hồi, nàng đang muốn từ chối, lão bá lại đứng dậy, khoát tay áo “Mân Huyền, đừng vội từ chối, vài ngày nữa hãy cho ta một câu trả lời. Con cũng không cần lo lắng con ta, mấy năm nay nó hờn dỗi không có về nhà, trong nhà chỉ có một mình ta thôi.”

Nàng biết Doãn Lạc Hàn và lão bá quan hệ thật phức tạp, cho dù hần không quay về nhà, nhưng là nàng tùy tiện đến nhà hần, dù sao cũng không được tốt.

Nàng ngẩng đầu, phát hiện lão bá đã vội vàng đi khỏi, lúc này nàng mới nhớ ra quên chưa hỏi lão bá chuyện chi phiếu, Doãn Lạc Hàn tên đó gần đây cứ ép hỏi nàng chuyện này. Bất quá về sau cùng tên kia cũng không có cơ hội chạm mặt, nàng cũng không cần lo lắng vấn đề này.

Ra khỏi nhà hàng, đi lang thang trên đường, ánh mắt nhìn đến tủ kính có một chiếc áo cưới trắng toát, không khỏi nhớ tới ngày hôm qua khi ăn cơm Chỉ Dao nói cha mẹ nàng đều thúc giục cử hành hôn lễ, nàng sợ dĩ chậm chạp quyết định, chính là còn muốn chờ bốn người cử hành hôn lễ.

Nàng cùng Kim Chính Vũ hiện tại mới chỉ kết giao, còn chưa tới đính hôn, nàng đành cười cười, lắc đầu nói còn không cần. Đúng vậy, nàng tuyệt nhiên không sốt ruột, thậm chí còn muốn hưởng thụ cuộc sống tự do này, hơn nữa tiểu tử Kim Chính Vũ cũng tôn trọng nàng, nói đợi nàng yêu thương hắn.

Yêu? Nàng biết yêu sao? Nàng thương hắn sao? Không, nàng đương nhiên không thương, việc này nàng rất rõ ràng, như vậy nàng chậm rãi thử thương hắn, đây là lời nàng đã hứa với hắn, nếu đã nói ra, như vậy nhất định phải tuân thủ.

Theo xe công cộng về, nàng chậm rãi về nhà, không biết Kim Chính Vũ hiện tại đang làm cái gì? Nàng gọi điện thoại cho hắn, thật lâu vẫn là không ai nhắc máy, trong lòng có loại bất an.

Ngày đó hắn đối với từng tân khách đều giới thiệu nàng, lại có buổi sáng hôm nay Doãn Lạc Hàn cùng phụ thân Kim Chính Vũ trò chuyện, nàng không thể không hoài nghi, phụ thân Kim Chính Vũ nhất định là gian dối, hiện tại không biết hắn thế nào, nên sẽ không xảy ra chuyện gì đi.

Nghĩ như vậy, nàng hoảng sợ lại gọi điện cho hắn, không có người tiếp nghe, lần này nàng rất kiên nhẫn, gọi tới vài lần, rốt cục điện thoại cũng có người nghe.

“Kim Chính Vũ, cậu đang ở đâu? Tại sao lại không nghe điện thoại?”

“Làm sao vậy Mân Mân?” Hắn trong thanh âm mang theo kinh ngạc “Tôi hiện tại đi công tác. Hôm nay buổi sáng có một số việc phải đi công tác một chuyến, tôi lên máy bay, không kịp gọi điện thoại cho em, đã bảo thư ký gửi cho em một tin nhắn mà.”

“Tin nhắn?” Nàng cẩn thận hồi tưởng, dường như đúng là có một tin nhắn chưa đọc, lúc ấy nàng thấy là số lạ, nghĩ lại là tin rác nên không để ý.

“Em không nhận được sao?”

“Không phải, tôi đùa cậu thôi, thật ra tôi đã sớm nhận được tin nhắn. Vậy cậu khi nào thì trở về?” Nàng vừa nói chuyện, vừa đi lên lầu.

“Ha ha..... Có phải hay không nhớ tôi, mới chỉ hai ngày không gặp thôi mà! Đến lúc đó nhất định phải cho tôi một cái ôm thật chặt và một cái hôn nhiệt tình nha!”

Tiểu tử này đáng chết, nàng mím môi cười trộm “Vậy cậu rốt cuộc khi nào thì trở về?”

“Thứ Hai trở về, đến lúc đó tôi đi đón em tan tầm.” Hắn cười khê trả lời, còn không quên nhắc nhở nàng “Cuối tuần em đi lấy lương đi, đừng quên em còn nợ tôi một bữa đó.”

“Biết rồi!” Nàng cười lớn, không thể tưởng được chuyện này hắn còn nhớ, lấy chìa khóa ra, điện thoại cũng cúp.

Tìm nửa ngày, không tìm được cái chìa khóa, cẩn thận tìm lại, vẫn là không có, chắc là buổi sáng đi ra ngoài vội vàng, cái chìa khóa quên ở trong nhà rồi.

Cũng may nàng sớm có chuẩn bị, nàng cười trộm ngồi xổm xuống, ở thềm trước cửa nhấc lên có một chiếc chìa khóa, lấy ra mở cửa.

Nhìn thời gian còn sớm, nàng ngồi vào bàn học, lấy ra sách vở đã lâu không động tới, tính ôn tập, vừa lật một tờ, lại nhớ tới mấy bản bút ký, đó là Chỉ Dao giúp nàng hệ thống bài học, nàng vội xem nhanh.

Sắc trời dần dần tối, nàng tùy tay ấn đèn bàn, ôn bài một lúc, phát hiện chính mình đã đói bụng, lúc này mới đứng dậy đi vào phòng bếp, nấu qua loa, ăn xong, lại cúi đầu đọc sách.

Mơ hồ nàng dường như nghe thấy toilet có chút tiếng vang, nàng yên lặng nghe một hồi, không có gì động tĩnh, nghĩ rằng trong nhà chỉ có mỗi nàng, làm gì còn ai khác, cười thầm chính mình nghi thần nghi quỷ.

Một lát sau, nàng đọc tới một chỗ không hiểu, lật xem sách vở cùng bút ký, đều không có nhắc tới, nàng lên mạng xem xét, lần này nàng rõ ràng nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại, thân ảnh cao lớn đứng ngay đằng sau nàng. * khiếp, anh như ma =.= ” *

“Anh vào bằng cách nào?” Nàng trừng mắt, nhảy dựng lên, người này là quỷ sao? Như thế nào lại xuất hiện ở trong này.

“Cửa mở, tôi liền vào được.” Hắn nhún nhún vai, cực tự tại ngồi ở mép giường.

“Anh nói dối, tôi nhớ rõ ràng đã khóa cửa.” Nàng lớn tiếng phản bác, nhìn hắn thản nhiên tự đắc ngồi ở trên giường, nàng có dự cảm xấu, người này sẽ không giống tối hôm qua lấy cớ ngủ không được, lại ở trong này không đi đi.

“Tôi thừa nhận tôi có chìa khóa, là tôi mở cửa vào.” Hắn xốc chăn lên nằm lên giường.

“Thì ra cái chìa khóa là bị anh cầm, anh là cố ý.” Nàng ánh mắt chỉ trích bắn về phía hắn, hai vai tức giận mà run nhè nhẹ, người này căn bản chính là cái đồ vô lại, như thế nào có thể một lần đến nhà nàng, lại trộm cầm đi chìa khóa nàng đặt trên bàn.

Chương 226: Tiết lộ sơ hở

“Thì ra cái chìa khóa là bị anh cầm, anh là cố ý.” Nàng ánh mắt chỉ trích bắn về phía hắn, hai vai tức giận mà run nhè nhẹ, người này căn bản chính là cái đồ vô lại, như thế nào có thể một lần đến nhà nàng, lại trộm cầm đi chìa khóa nàng đặt trên bàn.

Hắn cánh tay duỗi ra, chỉ hướng phòng khách “Cái chìa khóa còn đặt trên bàn.”

Nàng quay sang, từ nơi này nhìn về phía phòng khách vừa vặn có thể nhìn thấy cái bàn, cái chìa khóa quả nhiên như theo lời hắn vẫn ở trên bàn, nàng lại nhìn đến thân ảnh trên giường.

Nàng hốt hốt chạy tới “Haizz, anh như thế nào có thể ngủ ở trên giường của tôi chứ, anh mau đứng lên.”

Nàng cảm tức không thôi, xốc chăn lên, muốn kéo hắn đứng lên, bất ngờ không kịp phòng thủ, hắn kéo cánh tay của nàng, nàng đứng không vững, ngã vào trong lòng hắn.

Xoang mũi hít đầy hương vị tản mát của hắn, đó là mùi mà nàng rất thích, nàng thế này mới chú ý tới hắn đã tắm sạch, mặc quần áo ngủ, mặt nàng đang áp chặt vào lồng ngực tinh trắng của hắn.

“Doãn Lạc Hàn, anh rốt cục muốn làm gì? Trêu đùa tôi vui lắm có phải hay không?” Nàng nháy mắt đỏ mặt, cơn tức đốt cháy lồng ngực, ra sức đứng dậy, tránh cho thân thể tiếp xúc quá nhiều.

“Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn ngủ bên em.” Hắn nói không đỏ mặt, thuận thế định ôm lấy nàng, nàng nhanh mắt chạy ra, rời khỏi giường.

“Anh..... Anh vô liêm sỉ.....” Nàng đã tức giận đến nói không ra lời, người này da mặt thật là dày, quên đi, nàng không thể trêu vào, nàng còn trốn không nổi.

Hắn không phải thích ngủ ở giường sao? Nàng cho hắn toại nguyện, ôm lấy sách vở cùng máy tính bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra phòng ngủ.

Ngày mai nàng liền đổi khóa cửa, xem hắn còn có thể tiến vào như hôm nay không, nàng chớp mắt, ngồi ở sofa tiếp tục ôn tập, một lúc sau cảm thấy buồn ngủ, nàng đứng dậy đi vào trong phòng tắm tắm, sau đó lại vùi đầu đọc sách, không biết qua bao lâu, mí mắt của nàng bắt đầu nặng dần, dần dần ngủ.

Trong lúc ngủ mơ, cảm giác được có chút lạnh, nàng cuộn mình, bản năng bắt đầu tìm kiếm nguồn nhiệt, sau đó gắt gao nhích nhích, miệng nhẹ nhàng phát ra tiếng thở thỏa mãn.

Nhìn nữ nhân chủ động tiến vào trong lòng mình, Doãn Lạc Hàn không khỏi bật cười, nữ nhân này thật đúng là buồn cười. Hắn nằm ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, ôm lấy chăn còn lưu lại mùi thơm cơ thể nàng, hắn vẫn là không thể đi vào giấc ngủ, đơn giản đứng dậy đi ra phòng khách, hắn muốn nhìn một chút xem nàng đang làm cái gì, kết quả thấy nàng đang ngủ trên sofa.

Hắn đem nàng ôm đến trên giường, chính mình cũng nằm đến bên người nàng, còn chưa kịp đắp chăn cho nàng, nàng liền tự động yêu thương nhốt vào lòng hắn, như vậy cũng không thể trách hắn, hắn nhanh chóng ôm thân thể thơm tho mềm mại, toàn bộ thể xác và tinh thần nhất thời thả lỏng, hắn biết hắn lại có thể ngủ tốt rồi.

Ngày hôm sau lại là ngày nghỉ, nàng cố ý không đặt đồng hồ báo thức, đến khi tỉnh dậy, ánh mặt trời đã lấp đầy phòng, nàng nhắm mắt, nàng như thể nào lại ở phòng ngủ.

Nàng nhắm mắt ngồi dậy, lại nhìn sang bên cạnh, không thấy tên kia đâu, nàng vỗ vỗ mặt mình, tối hôm qua hắn xuất hiện có lẽ là do nàng nằm mơ.

Nàng xoay người rời giường, nhìn quanh phòng, kiểm tra dấu vết của hắn, phòng khách không có, phòng ngủ không có, ban công không có, trong phòng tắm nàng cẩn thận coi, phát hiện một cái bàn chải đánh răng, hai cái khăn mặt, còn có áo ngủ hôm qua hắn mặc.

Nàng dùng sức cắn môi, tối hôm qua không phải là mơ, tên kia thật sự đã tới, hắn rất cuộc như thể nào lại chạy đến nơi này ngủ chứ.... Nàng sẽ không tin lời hắn nói chỉ có bên nàng hắn mới ngủ được ngon.

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, nàng nhanh chạy qua, nhất định là tên kia quên thứ gì, mở cửa ra, nàng nổi giận dùng dùng la hét “Thật sự là cái tên da mặt dày.....”

“Ai da mặt dày vậy?” Nàng mở cửa, xuất hiện khuôn mặt Chỉ Dao.

Mân Huyền sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên “A? Không phải, mình không phải nói cậu! Chỉ Dao, sao cậu lại tới đây?”

“Hôm nay là ngày nghỉ, mình muốn cùng cậu đi chơi!” Chỉ Dao cất bước đi đến, nhìn xung quanh “Mân Mân, cậu vừa mới mất ai? Tại sao mình lại nghe thấy trong giọng nói có mùi vị tình yêu nhỉ?”

“Này.....” Mân Huyền nhất thời nghẹn lời, trong lòng bàn tay mồ hôi lạnh ứa ra, Doãn Lạc Hàn đáng chết, nhờ phúc của anh, hiện tại tôi đối mặt với Chỉ Dao mà không thể kiềm chế được áy náy.

“A...” Chỉ Dao dài giọng, trên mặt hứng thú thần sắc “Mình biết rồi, là Kim Chính Vũ, phải không?”

“Phải, phải, là hắn.” Nàng ngập ngừng, không biết như thế nào cho phải, nghĩ rằng nhờ may sớm nay Chỉ Dao tới đây, sau đó Doãn Lạc Hàn còn chưa đi, như vậy chẳng phải lộ hết sao.

Chỉ Dao chạy tới gần Mân Huyền, giày cao gót nện xuống sàn, phát ra thanh âm thúc giục “Mân Mân, mau, mau thay quần áo, chúng ta đi ra ngoài dạo phố, sau đó lại đi spa.”

“Nhưng bài tập mình còn chưa có.....”

“Bài tập để tối về xem, hiện tại mau đi thay quần áo.” Chỉ Dao liên tục nói, sau đó lừa nàng vào phòng ngủ.

Mân Huyền làm gì có tâm tình thay quần áo, nàng một lòng nghĩ trong phòng tắm kia có bộ quần áo ngủ của nam nhân, trăm ngàn không thể bị Chỉ Dao nhìn đến, lung tung mặc một chiếc váy, nàng chạy ra ngoài, ban công không có người, nghe được trong phòng tắm truyền đến thanh âm, nàng cuống quýt chạy vội qua.

Mở cửa ra, phát ra một trận tiếng vang, đứng trước gương Chỉ Dao đang trang điểm quay sang, trong ánh mắt hiện lên mê hoặc “Mân Mân, làm sao vậy?”

“Không có gì, mình định rửa mặt.” Nàng bước đi vào, bộ quần áo ngủ cách Chỉ Dao không mấy bước.

103. Chương 227 - 228

Chương 227: Cần sớm phòng bị

“Không có gì, mình định rửa mặt.” Nàng bước đi vào, bộ quần áo ngủ cách Chỉ Dao không mấy bước.

“Tò mò quá, áo ngủ này nhìn thật là quen mắt.” Chỉ Dao đang đánh phấn bỗng ngừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm bộ áo ngủ “Lạc ca ca buổi tối dường như thường mặc loại này.”

Mân Huyền dờ dẩn nhìn Chỉ Dao, máu trong người nàng dường như đổ dồn hết lên mặt.

“Mân Mân, đây chính là áo ngủ của đàn ông nha!” Chỉ Dao hoài nghi ánh mắt nhìn chằm chằm mặt nàng.

Tim đập rất nhanh dường như đã sắp lao ra khỏi ngực, bị Chỉ Dao phát hiện, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng kinh hoàng không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể liều mạng xoa xoa hai tay.

“Đó là..... Không giống cậu tưởng tượng ..... Đây.....” Nàng rõ ràng muốn kiềm chế cảm xúc, nhưng là không chế không được bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Còn có bàn chải đánh răng.” Chỉ Dao buông ánh mắt dừng ở chiếc bàn chải, dùng một loại khẳng định ngữ khí nói “Mân Mân, bị mình phát hiện rồi nha, cậu cùng nam nhân ở chung.”

Nàng chân tay luống cuống, chà xát hai tay, ánh vô hồn, không thể nói ra một câu, cái trán bắt đầu chảy ra mồ hôi lạnh.

Chỉ Dao mắt bỗng sáng lên, như là có phát hiện trọng đại “Là Kim Chính Vũ phải không? Không ngờ hai người tiến triển như vậy, bất quá cũng không có gì, hiện tại đại đa số người trẻ tuổi đều là trước ở chung sau kết hôn.”

“A?” Nàng kinh ngạc một chút, nhẹ nhàng thở ra, thì ra Chỉ Dao nghĩ áo ngủ này là của Kim Chính Vũ, hửn và Doãn Lạc Hàn là anh em bà con, khả năng cũng là thích dùng cùng một loại áo ngủ đi.

Chỉ Dao cất phần vào túi, nhìn nàng “Mân Mân, chuẩn bị tốt chưa, chúng ta xuất phát.”

“Được, mình chỉ cần lấy cái túi là đi được rồi.” Nàng như trút được gánh nặng, cũng may có Kim Chính Vũ làm lá chắn, lần này mới thoát được.

Chỉ Dao phía trước ra khỏi phòng tắm, nàng theo sau đi vài bước, quay đầu lại nhìn cái áo ngủ, chớp chớp mắt, tên kia là tính mỗi đêm đều lại đây ngủ có phải hay không, ngay cả đồ dùng rửa mặt chải đầu đều đặt ở nơi này.

Thật sự là da mặt dày đến cực điểm, nàng cảm giận, tên kia tuy rằng đem cái chìa khóa trả lại cho nàng, nhưng nếu nàng đoán đúng, hửn hiện tại trong tay đã có một chiếc chìa khóa khác đánh thêm, nàng sẽ không làm cho hửn thực hiện được, vô luận như thế nào hôm nay nhất định phải đổi khóa mới.

Ngồi trên Porche, Chỉ Dao trực tiếp đem xe thể thao hướng trung tâm thành phố, đỗ xe, hai người tay trong tay nói chuyện phiếm.

“Mân Mân, chúng ta ra cửa hàng kia nhìn xem.” Chỉ Dao chỉ vào một cửa hàng đối diện.

Hai người đi vào, vừa nhìn vài món quần áo, Mân Huyền cảm thấy di động trong túi chấn động một chút, là tin nhắn.

Chỉ Dao còn đang lựa chọn quần áo, Mân Huyền mở ra di động xem xét, tin nhắn là của Thiếu Đằng, hửn nói: “Mân Mân, em cẩn thận một chút, gần đây Ngải Phù đang thu thập tin tức, nói là muốn nắm được điểm yếu của em, khiến cho em thân bại danh liệt.”

Lòng của nàng đột nhiên căng thẳng, Ngải Phù muốn nắm điểm yếu của nàng, nếu là trước đây nàng có thể cười trừ, nhưng là hiện tại không giống, nàng rất sợ chuyện với Doãn Lạc Hàn sẽ bị làm cho sáng tỏ, như vậy không chỉ khiến nàng tổn thương, mà đứng mũi chịu sào còn có Chỉ Dao và Kim Chính Vũ.

“Mân Mân, nhìn xem, cái này được không?” Chỉ Dao cầm chiếc váy hoa chân múa tay, Mân Huyền chất phác gật đầu, tâm trí đã bị kích động cùng sợ hãi chiếm lĩnh.

Nàng nhìn chằm chằm vẻ mặt sáng lạn của Chỉ Dao, thật không biết nếu biết chuyện kia khuôn mặt này còn có thể vui vẻ như bây giờ không, hay là nàng sẽ vĩnh viễn mất đi bằng hữu này.

Không, không được, nàng không thể làm tổn thương Chỉ Dao, lại càng không muốn làm tổn thương Chính Vũ, hiện tại chỉ có một người có thể giải quyết chuyện này, nàng phải đi tìm Doãn Lạc Hàn, sự tình đều là do hửn, tin rằng hửn cũng không hy vọng Chỉ Dao cùng Kim Chính Vũ bị thương tổn.

Nàng kiềm chế lo lắng, cùng Chỉ Dao đi dạo phố, ăn cơm trưa, sau đó lại dạo phố vài giờ, cuối cùng hai người lại đi spa, đợi đến lúc xong đã là chạng vang.

Chỉ dao đưa nàng đến dưới lầu, nàng chờ xe Chỉ Dao khuất tầm mắt, liền chạy lại, tính bắt xe đi đến tập đoàn Đường Thịnh, cùng tên kia giáp mặt đem nói rõ ràng, chuẩn bị đối phó với Ngải Phù.

Còn chưa đi đến trạm xe, nàng lại dừng bước, Chỉ Dao vừa rồi ở trên xe đường như nói sẽ lái xe đến công ty Doãn Lạc Hàn, bọn họ cùng ăn bữa tối.

Nàng như thế nào lại quên mất chuyện quan trọng như vậy, cũng may không đi, bằng không ở tập đoàn Đường Thịnh gặp Chỉ Dao, chẳng phải là càng thêm hoài nghi sao.

Nghĩ đến đây, nàng vòng vo trở về, hôm nay nàng không thể đi tìm hắn, trong phòng tắm này đồ dùng rửa mặt chải đầu là hắn cố ý để lại, hắn tính ở lại đây lâu dài, như vậy nàng hôm nay liền ôm cây đợi thỏ, chờ hắn lại đây, sau đó nhắc đến chuyện Ngải Phù, để hắn nghĩ cách giải quyết.

Trở lại trong phòng, nàng quyết định hôm nay tạm thời không đổi khóa mới, tắm rửa một cái, buổi chiều cùng Chỉ Dao uống trà, hiện tại bụng không quá đói, nàng tùy tiện ăn một chút, tựa vào sofa đọc sách.

Lật từng tờ, từng tờ, qua hồi lâu, nàng giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn mười giờ, hắn như thế nào còn không có trở về, nàng không tự chủ được nói thầm, suy nghĩ đột nhiên bay lộn, hắn hiện tại cùng Chỉ Dao đang làm cái gì? Cũng giống như những cặp tình nhân khác ôm hôn, hay là làm chuyện thân mật hơn?

Ngực như bị đập mạnh, đau đớn bỗng ào đến, hai tay không tự giác hơi hơi dùng sức, trong tay sách vở cơ hồ bị vo nhàu lại. Chương 228: Đã sớm chuẩn bị

Ngực như bị đập mạnh, đau đớn bỗng ào đến, hai tay không tự giác hơi hơi dùng sức, trong tay sách vở cơ hồ bị vo nhàu lại.

Nàng đang cầm sách vở, ngồi vào bàn học đọc sách, thỉnh thoảng lên mạng tìm tư liệu, một lúc sau có chút mệt nhọc, nàng mơ hồ nhìn thời gian đã mười hai giờ.

Nàng tắt đèn bàn, xem ra tên kia sẽ không xuất hiện nữa, trèo lên giường, rất nhanh liền ngủ.

Đang ngủ say, xoay người, cảm giác bên cạnh có hơi ấm, nàng theo bản năng xích lại gần, ôm chặt, ngọt ngào rơi vào mộng đẹp.

Hắn hai tay mê luyến ôm lấy thân thể nàng, đôi môi khẽ thở, đã lâu không được an bình ngủ bên cạnh nữ nhân này, mấy ngày nay bên nàng hắn đều ngủ rất ngon.

Hôm nay cùng Chỉ Dao dùng bữa tối xong, nàng lại lôi hắn đi xem phim, hắn không đành lòng nhìn Chỉ Dao buồn bực, vì thế đưa nàng đi xem phim, rồi lại đưa nàng về, sau đó vội vàng chạy tới nơi này.

Biết nàng sẽ không vui vẻ với mình, nhưng hắn cũng không để ý, nữ nhân này đã lưu lại dấu vết trong tiềm thức của hắn, hắn không nghĩ lâu đi, chỉ cần có thể ôm nàng, nằm ở bên người nàng, hắn có thể đạt được giấc ngủ quý giá, đây chính là nàng đã làm cho hắn vui vẻ, cũng chính là nguyên nhân hắn không thể dứt bỏ được nàng.

Từ trước một đêm hắn quyết định ở lại chỗ này, hắn đã suy nghĩ thật kĩ, quyết định làm theo những gì hắn muốn, hắn cần nữ nhân này, không riêng gì thân thể của nàng hấp dẫn hắn, ngay cả tư tưởng, linh hồn của nàng, hắn đều có hứng thú. Hắn thật sự càng ngày càng không thể rời xa nàng.

“Nói cho tôi biết, phải làm sao, phải làm sao mới khiến cho em thôi chán ghét tôi?” Biết rõ nàng nghe không thấy, nhưng hắn vẫn muốn nói ra.

Hắn nhìn ngắm gương mặt xinh đẹp đang ngủ say, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm đến làn da mịn màng, cuối cùng dừng ở đôi môi hồng như hoa đào, hắn say đắm hôn, được một lúc gương mặt non mịn hơi hơi hột, nàng như là không thở được, hắn mới buông ra.

Hắn lặng lẽ ôm nàng, mang theo nụ cười mỹ mãn chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Chuông báo thức reo, nàng bừng tỉnh, nhìn giường lớn chỉ có một mình nàng, nàng vỗ về đầu gối dậy, tối hôm qua nàng như là nằm mơ, mơ mình đột nhiên bị Doãn Lạc Hàn ôm, sau đó còn là một cái hôn dài.

Ngón tay chạm nhẹ đôi môi, hơi sưng lên, chẳng lẽ không phải là mơ? Nàng kinh ngạc nhảy xuống giường, chạy vội tới phòng khách, nghe được trong phòng tắm có tiếng nước, tên kia nhất định ở bên trong.

Nàng chạy tới đẩy cửa ra, đang muốn lớn tiếng chất vấn hắn. Không nghĩ tới lại thấy cái không nên thấy, nàng kêu sợ hãi chạy ra khỏi phòng tắm, sau lưng vang lên tiếng cười khe khẽ.

“Em còn thẹn thùng sao? Cơ thể của tôi em cũng không phải chưa từng thấy.” Hắn tựa hồ còn lăm lăm cái gì, lại vang lên tiếng nước, lấp đi giọng nói của hắn.

Nàng quay trở lại phòng khách. Lửa giận ở ngực bùng lên, người này có phải hay không đầu óc không bình thường, phòng tắm nhà nàng căn bản so với phòng tắm trong biệt thự của hắn một phần năm cũng không bằng, hắn chẳng lẽ thật sự có thể dùng quen?

Hơn nữa, hắn dựa vào cái gì coi nơi này như là nhà của hắn vậy, ra vào tự do, nàng cũng không phải là Lăng Mân Huyền trước đây, nơi này là nhà của nàng, nàng tuyệt đối có quyền đuổi hắn đi ra ngoài.

Qua hai mươi phút, hắn mặc đồ ngủ từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy nàng như con sư tử bị xâm phạm lãnh thổ, lạnh nhạt hỏi: “Em có chuyện cần nói với tôi?”

“Đúng, tôi nghĩ chắc anh cũng biết tôi muốn nói cái gì.” Nàng chống tay vào eo lấy khí thế, ngữ khí có vẻ tức giận.

“Thẳng thắn lắm, có phải hay không cần tiền thuê nhà, tôi đã đoán trước được.” Hắn nhún nhún vai, chậm rãi đi đến phòng ngủ.

“Anh nghĩ tôi là loại người gì vậy? Tôi không cần tiền thuê nhà của anh.” Nàng nổi trận lôi đình, vội vàng đi theo.

“Không cần tiền thuê nhà, vậy em muốn nói cái gì.” Hắn liếc mắt một cái, tùy tay cởi bộ đồ ngủ, lộ ra dáng người tinh tráng không chút che giấu.

“A.....” Nàng kêu sợ hãi che mắt, nhanh chóng xoay người “Anh muốn làm gì? Đem quần áo mặc vào mau.”

Hắn không nói gì, phía sau vang lên tiếng thay đồ, hắn đang làm cái gì? Nàng thoáng nghiêng mặt nhìn, thấy cánh tay hắn đang với đến một bộ âu phục màu đen.

Hắn thay quần áo để làm gì? Nàng xoay người đang muốn lý luận, ánh mắt lại chạm đến thân hình của hắn, kiều mệ ửng đỏ, chạy nhanh chạy ra phòng ngủ.

Nhìn nhìn thời gian trên đồng hồ, không thể chậm trễ nữa, nàng còn phải đi làm, vội vàng chạy vội tới phòng tắm, dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt đánh răng.

Khi nàng đi ra, thấy hắn đã định mở cửa ra ngoài, cuống quýt gọi hắn “Anh chờ một chút, tôi còn chưa nói hết.”

“Em còn muốn nói gì?” Hắn thấp thỏm tiếng nói hỏi, trong ánh mắt lại hàm chứa nhẹ giảo ý, hắn biết nàng muốn nói gì, chẳng qua hắn sớm đã có đối sách, chỉ chờ nàng mở miệng.

Ánh mắt nàng không khỏi nhìn lên gương mặt tinh xảo điển trai của hắn, mình sao lại thế này, cũng không phải lần đầu tiên nhìn khuôn mặt này, như thế nào sẽ có loại cảm giác mặt đỏ tim đập, ánh mắt dừng trên cổ áo hắn, như là thiếu cái gì, thì ra hắn chưa đeo cravat.

“Của anh.....” Nàng chỉ chỉ cổ hắn.

Hắn cúi đầu cũng phát hiện ra, thanh âm trầm thấp “Cravat ở trong hành lý, em đi lấy giúp tôi.”

Hắn dựa vào cái gì mà sai nàng, nàng đang muốn bỏ mặc, không ngờ cước bộ lại sớm phản bội nàng, không khỏi trở lại đi vào phòng ngủ, đi giúp hắn lấy cravat.

Hai phút sau, nàng cầm một cái cravat màu bạc đi ra, chớp mắt đuổi thẳng cánh tay đưa cho hắn “Của anh.”

“Em giúp tôi đeo.” Hắn bình thản mở miệng bá đạo kiên quyết.

104. Chương 229 - 230

Chương 229: Một điều kiện

“Em giúp tôi đeo.” Hấn bình thần mở miệng bá đạo kiên quyết.

“Anh tự đi mà đeo.” Nàng lãnh đạm, muốn đem cravat trả lại cho hấn.

Hấn không có tiếp nhận, hai tay cầm trong túi, phun ra một câu “Nếu em giúp tôi đeo, tôi đáp ứng em một điều kiện.”

Nàng trước mắt sáng ngời, quay đầu nhìn hấn, không chút suy nghĩ liền hỏi “Điều kiện gì cũng được?”

“Đương nhiên, tôi nói chuyện có nghĩa.” Hấn nhìn chăm chú vào nàng sáng rọi đôi mắt, không khỏi cười ngán “Vậy em muốn cái gì ? Tiền tài, châu báu, biệt thự, xe thể thao, kể cả là muốn mở một tạp chí xã, tôi đều có thể đồng ý với em.....”

“Không cần, những thứ đó tôi đều không muốn.” Nàng lắc lắc đầu, suy nghĩ bay lộn, hấn vừa mới nói cái gì, tạp chí xã? Hấn có thể mở một nhà tạp chí xã cho nàng.

Người này điên rồi, vẫn là tiền không có chỗ để tiêu, càng có lẽ là đang trêu chọc nàng. Nàng liếc mắt, nghĩ đến một chuyện, lập tức liêm liêm môi “Tôi nghĩ muốn anh làm một chuyện.”

Hấn nhướn mày, một chút bồn chồn theo đôi mắt xẹt qua, nhẹ thở một câu “Đêm nay trở về rồi nói, hiện tại tôi nghĩ em nên đi làm.”

Đi làm? Nàng nháy mắt nhảy dựng lên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, nguy rồi, tám giờ bốn mươi ba phút. Nàng vội vàng chạy vào phòng ngủ, cầm lấy túi tiền, khi chạy qua người hấn lại bị hấn túm lại.

“Tôi tiện đường, để tôi đưa em.”

“Không được, như vậy dễ khiến cho người khác chú ý.” Nàng vừa lắc đầu vừa cố chạy, muốn bỏ tay hấn ra, hấn lại càng nắm chặt thêm.

“Tôi đưa em đến con đường đối diện, không có ai để ý đâu.” Hấn phân trần, kéo nàng ra khỏi phòng, nàng nghĩ đến cửa còn chưa có khóa, lại quay lại khóa cửa.

Tạp chí xã đang trong thời kỳ căng thẳng, nàng cũng không muốn vì đi mượn mà bị khiển trách, hấn nói không sai, nàng chỉ cần đến cách tạp chí xã xa một chút rồi xuống xe, hấn là không có vấn đề.

Ai bảo hấn không xin phép nàng đã tự ý vào nhà nàng, cái này coi như là hấn chuộc lỗi thôi. Tự an ủi mình như vậy, nàng khóa kỹ cửa, đi tới gần xe của Doãn Lạc Hàn đã sẵn sàng dưới lầu.

Đến cách tạp chí xã một chút, nàng kiên trì đòi xuống xe, Doãn Lạc Hàn bất đắc dĩ đành ngừng xe lại, nàng xuống xe, đột nhiên nghe được hấn ở sau người kêu tên mình.

“Mân Mân.....”

Tim của nàng đột nhiên đập lỡ mất một nhịp, lần đầu tiên nàng nghe hấn gọi tên mình rõ ràng mà thân thiết như vậy, chậm chạp quay người lại, nhìn cửa kính xe thể thao mở ra, hé ra gương mặt anh tuấn tuyệt luân xuất hiện ở trước mắt.

“Buổi tối tôi sẽ về nhà sớm một chút, hôm nay em hãy nghỉ xem em thích cái gì.” Đôi môi hấn nhếch lên đường cong tuyệt đẹp, lập tức khởi động xe.

Gì chứ? Hấn nghĩ mình và hấn là vợ chồng sao? Còn nói cái gì về nhà, nàng tức giận nhìn xe hấn đã đi xa lắc lắc mạnh đầu, vừa thấy thời gian còn có bảy phút, nàng vội vàng chạy như điên đến tạp chí xã.

Có thể là ông trời chiếu cố, hôm nay người đi thang máy cũng không nhiều, khi nàng đến văn phòng, còn kém một phút đồng hồ, thở phào, cũng may có xe của Doãn Lạc Hàn, bằng không hôm nay khẳng định sẽ đến muộn.

Nàng vừa nghĩ vừa thở, lòng còn sợ hãi chạy đến trước bàn công tác, buông túi xuống, theo thường lệ mở máy tính, ngẩng đầu nhìn phòng Phùng Tĩnh Như, nàng còn chưa tới.

Không thể nào, Phùng Tĩnh Như hôm nay đến muộn? Nàng không thể tin được nhìn thời gian dưới máy tính, quả thật đã chín giờ hai phút, nàng cầm lấy một đồng tài liệu xốc lại, một lát sau, nghe được một tiếng bước chân quen thuộc, Phùng Tĩnh Như đã đến.

Mân Huyền ngẩng đầu, nhìn Phùng Tĩnh Như bụng mang dạ chứa chạy hướng văn phòng, trên má có chút đỏ ửng, không khỏi có chút thông cảm, nàng hiện tại là phụ nữ có thai, bụng lớn như vậy, còn muốn đến đi làm, thật sự là vất vả.

Nàng đợi năm phút, đứng dậy đi tới văn phòng Phùng Tĩnh Như, nghe được một tiếng “Vào đi”, đẩy cửa đi vào.

“Phùng tiểu thư, chào buổi sáng.”

“Ừ, Mân Huyền, chào buổi sáng, cô đã đến rồi.” Phùng Tĩnh Như vẫn còn thở dốc, dùng khăn tay lau mặt, chỉ vào đồng văn kiện trên bàn. “Cô giải quyết cần thận chỗ này giúp tôi.”

“Được, Phùng tiểu thư.” Mân Huyền đi tới, cầm lấy tập văn kiện, thân thiết nhìn Phùng Tĩnh Như “Phùng tiểu thư, tôi đi lấy cho cô chén nước, cô nghỉ ngơi một chút, chú ý giữ gìn thân thể.”

Phùng Tĩnh Như khẽ liếm môi, gật đầu mỉm cười “Cám ơn!”

Mân Huyền rất nhanh rót lấy một cốc nước ấm đặt trên bàn “Phùng tiểu thư, không có việc gì, tôi đi ra ngoài làm việc.”

“Mân Huyền, đừng vội đi.” Phùng Tĩnh Như uống mấy ngụm nước ấm, ngẩng mặt nói.

Mân Huyền dừng bước, nhìn Phùng Tĩnh Như trong mắt lóe lên ý cười, không biết nàng muốn nói cái gì.

Phùng Tĩnh Như cúi đầu nhìn bụng “Chắc cô cũng thấy rồi đấy, tôi càng ngày càng không tiện đi lại. Cấp trên đã phê chuẩn đơn từ chức của tôi, để tôi một tuần để đi, cấp trên muốn tôi đề cử người làm Phó chủ biên, tôi trình trọng đề cử cô.”

Đây là chuyện hoàn toàn không dự đoán được, Mân Huyền có chút mơ hồ, Phùng Tĩnh Như rời cương vị công tác, hơn nữa còn đề cử nàng làm Phó chủ biên sao?

“Phùng tiểu thư, cảm ơn cô đã cất nhắc, tôi mới đến không lâu, khả năng.....”

“Mân Huyền, năng lực của cô tôi đã tận mắt nhìn thấy, vì thế, tôi rất tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.” Phùng Tĩnh Như buông chén xuống, dựa vào ghế “Nếu không có gì thay đổi, người của bộ phận nhân sự mấy ngày nữa sẽ tới, cho nên từ giờ tới lúc đó tôi sẽ bàn giao công việc lại cho cô, cô cần để ý một chút, về sau làm việc chỉ cần không chú ý sẽ rất dễ mắc lỗi đó.” Chương 230: Điện thoại nặc danh

“Mân Huyền, năng lực của cô tôi đã tận mắt nhìn thấy, vì thế, tôi rất tin tưởng vào sự lựa chọn của mình.” Phùng Tĩnh Như buông chén xuống, dựa vào ghế “Nếu không có gì thay đổi, người của bộ phận nhân sự mấy ngày nữa sẽ tới, cho nên từ giờ tới lúc đó tôi sẽ bàn giao công việc lại cho cô, cô cần để ý một chút, về sau làm việc chỉ cần không chú ý sẽ rất dễ mắc lỗi đó.”

Dựa vào cửa ban công, Mân Huyền đầu óc trống rỗng, nàng hoàn toàn không dự đoán được Phùng Tĩnh Như sẽ đề cử chính mình, nàng mới đến được có hai tháng, thật sự khó tin đây lại là chuyện thật.

Quay trở lại đến bàn làm việc, Kỉ Tích Vân chạy đến, nhìn thấy bộ dáng sững sờ của Mân Huyền, nhin không được hỏi “Mân Huyền, cô làm sao vậy? Trông cô lạ lắm.”

“Không sao, tôi đang nghĩ đến công việc Phùng tiểu thư vừa giao phó thôi.” Mân Huyền quay đầu lại, lắc lắc đầu, nàng hiện tại không thể đem chuyện này nói cho Tích Vân, bên phòng nhân sự còn chưa có thông cáo gì, nếu không may cuối cùng Phó chủ biên lại không phải là nàng, đến lúc đó chẳng phải là thực xấu hổ đi.

“Mân Huyền, cô biết gì không?” Kỉ Tích Vân đột nhiên vẻ mặt thần bí tiến gần đến nàng thì thầm “Hiện tại trong văn phòng có tin đồn, nói là Phùng Tình Như từ chức, cô ấy đề cử cô thay thế. Vừa rồi có phải cô ấy nói với cô chuyện này không?”

Không ngờ tin tức lại truyền nhanh như vậy, nhìn bộ dáng Kỉ Tích Vân dường như rất muốn biết, Mân Huyền miễn cưỡng cười cười, rốt cuộc có nên nói cho Tích Vân biết không đây, tốt hơn có lẽ vẫn nên giữ kín, để chuyện này lan ra ngoài chưa chắc đã tốt.

Nàng lắc lắc đầu, dùng tiếng nói bình tĩnh nói “Không có, tôi không thấy cô ấy nói gì đến chuyện này.”

“Ồ, chuyện này cô ấy lẽ ra phải đích thân nói với cô mới đúng, nói như vậy, có lẽ chuyện tôi nghe được chỉ là tin đồn vô căn cứ.” Kỉ Tích Vân nói thầm vài câu, ngồi trở lại vị trí của mình.

Cũng may đã đuổi được Tích Vân, nàng dùng sức thở ra một hơi, vỗ vỗ hai má, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên thì hơn.

Tới gần giờ tan tầm, tâm trạng của nàng không hiểu sao có chút khấn trương, trong lòng bàn tay ứa ra mồ hôi, dùng khăn tay lau vài lần, không hiểu tại sao lại như vậy.

Kim Chính Vũ nói sẽ đến đón nàng, hiện tại thời gian còn có năm phút đồng hồ, không biết hắn có tới không, nếu hắn cùng nàng ăn bữa tối, sau lại muốn lên nhà nàng hoặc tiễn nàng đến lầu, không may đụng phải Doãn Lạc Hàn chẳng phải sẽ có chuyện lớn sao? Chẳng lẽ vì lo nghĩ chuyện này mà nàng mới hoảng sợ như vậy?

Vấn kiện trên tay đã làm gần xong, nàng dọn dẹp bàn làm việc, có vài đồng nghiệp đã đứng dậy, thời gian vừa vãn đến giờ tan tầm.

Đóng máy tính, cầm lấy túi, cùng Kỉ Tích Vân đáp thang máy đi xuống lầu, cánh tay bị dùng sức túm vài cái, Kỉ Tích Vân hưng phấn thanh âm truyền đến.

“Mân Huyền, cô xem, là người lần trước đưa cô đi làm, nhất định là bạn trai của cô rồi!”

Mân Huyền nhìn soái khí thân ảnh dựa vào xe thể thao, không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười, tiểu tử này đến thật đúng giờ.

“Bạn trai tôi cũng đến đón, vậy tôi đi trước đây.” Kỉ Tích Vân vẫy vẫy tay với nàng, như con chim nhỏ chạy vội tới thân ảnh cách đó không xa.

“Tạm biệt!” Mân Huyền một bên đáp lại Kỉ Tích Vân, một bên chạy hướng Kim Chính Vũ.

Khi nàng cách hắn chỉ còn vài bước chân, hắn đột nhiên chạy lại, ôm chặt lấy nàng “Mân Mân, tôi rất nhớ em!”

“Chính Vũ, ở đây không tiện, sẽ bị người ta nhìn thấy đó.” Nàng nhẹ nhàng đẩy hắn ra, lại sợ hắn tức giận, vội vàng chuyển đề tài “Tôi đói rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

“Vậy chúng ta đi ăn bữa tối lãng mạn nào.” Kim Chính Vũ mở cửa xe cho nàng, chờ nàng ngồi vào, đóng cửa, lại sang bên kia xe ngồi vào ghế lái, khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ tươi cười “Mân Mân, mấy ngày nay không gặp, em có nhớ tôi không?”

“Hoàn hảo!” Nàng không yên lòng trả lời, hiện tại nàng lo lắng nhất chính là Doãn Lạc Hàn kia, nghe khẩu khí buổi sáng của hắn, hắn đêm nay chắc chắn lại muốn đến nhà nàng ngủ.

“Da mặt thực là dày mà!” Nàng bất mãn khẽ lẩm bẩm, hiện tại Doãn Lạc Hàn thay đổi làm nàng có chút khó hiểu, hắn không phải rất ghét nàng sao? Như thế nào hiện tại chẳng khác gì tên vô lại, mỗi đêm đều tới nhà nàng, thật sự là làm cho người ta không hiểu được mà.

“Mân Mân, em nói gì vậy?” Hắn nhìn nàng một cái, trong mắt lướt qua một tia nghi hoặc.

“Không có gì.” Nàng thè lưỡi, hiện tại ở bên Kim Chính Vũ, như thế nào lại nghĩ tới tên ma quỷ kia chứ.

Ăn xong, nàng không muốn để Kim Chính Vũ và Doãn Lạc Hàn có cơ hội gặp mặt, kiên quyết muốn tự về, Kim Chính Vũ đương nhiên không đồng ý, nói con gái một mình ở ngoài đường buổi tối không an toàn, nhất quyết lái xe đưa nàng về.

“Mân Mân, tôi hỏi em có nhớ tôi không, em lại trả lời là hoàn hảo. Em thật sự không có cảm giác gì với tôi sao?” Kim Chính Vũ cup mi mắt, giọng nói có chút cô đơn.

“Không phải vậy, Chính Vũ, tôi không có ý này, cậu không cần nghĩ nhiều.” Nàng đau đầu lấy tay vỗ về, nàng đã nói muốn thử cố gắng thích hắn, đương nhiên nàng sẽ giữ lời.

“Nói cho tôi biết, em rốt cuộc có cảm giác gì với tôi không?” Hắn trong suốt ánh mắt có chút ý tứ hàm súc, hai tay nắm chặt tay lái “Tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa nhận lời tôi? Chẳng lẽ em đã yêu người khác ư?”

“Không có, không giống như cậu nói.” Nàng lớn tiếng phản bác, nhưng là âm lượng nói ra lại làm nàng giật mình, tựa hồ toát ra vài phần lo lắng.

Nàng nhìn được Kim Chính Vũ ánh mắt bất chợt có chút âm đạm, hắn cũng nhìn ra sự khác thường của nàng.

Nàng định giải thích, nhưng là hắn lại mở miệng trước “Thì ra đúng là như vậy, điện thoại nặc danh kia là nói thật.”

“Điện thoại nặc danh? Điện thoại nặc danh gì?” Nàng không hiểu hỏi, ý niệm trong đầu chợt lóe, sẽ không là Lăng Ngải Phù gọi điện thoại nặc danh cho Kim Chính Vũ đi.

“Nói cho tôi biết là ai? Tôi có điểm gì kém người đó?” Kim Chính Vũ tức giận nói, vừa lúc xe đến lầu.

105. Chương 231 - 232

Chương 231: Không thể không chế được

“Nói cho tôi biết là ai? Tôi có điểm gì kém người đó?” Kim Chính Vũ tức giận nói, vừa lúc xe đến lầu.

“Chính Vũ, thật sự không có, nếu cậu không tin, tôi có thể thề độc.” Nàng giơ lên ba ngón tay, gương mặt yêu kiều lộ vẻ nghiêm túc.

“Không cần, Mân Mân à.” Hắn như là đã tin lời của nàng, cầm tay nàng, tinh tế vuốt ve “Em đã nói như vậy, tôi sao còn có thể tin vào lời vớ vẩn kia được chứ, có lẽ là người ta cố ý nói vậy để chia rẽ chúng ta. Tôi sẽ không để người đó thực hiện được mục đích đâu.”

Nói xong lời cuối cùng, hắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi, nàng mờ mịt nhìn hắn, không cần nghĩ ngợi nói “Cậu nói người đó..... phải chăng là phụ thân cậu.....”

“Phải. Tiệc tối hôm đó qua đi, ông ấy biết chuyện này, gọi điện thoại bảo tôi trở về, tôi không để ý đến. Kết quả ngày hôm sau, công việc của tôi liên tục thật sự chất cao như núi, tôi biết chính ông ấy đã sắp xếp như vậy để tôi không có thời gian gặp mặt em. Theo như hiểu biết của tôi về ông ấy, chuyện đó chỉ là cảnh cáo, vì vậy, Mân Mân à, em phải thật cẩn thận.....”

“Tôi?” Nàng chỉ vào chóp mũi, buồn cười nói “Ông ấy có thể làm gì chứ, không lẽ sẽ bắt cóc tôi?”

Hắn nghiêm túc xác nhận lời của nàng “Em còn chưa biết tính của cha tôi đâu, chuyện bắt cóc cũng rất có khả năng, có thể ông ấy sẽ mượn chuyện này uy hiếp tôi về nước.”

Nàng khẽ nhăn môi, không thể ngờ được phụ thân Kim Chính Vũ lại đáng sợ như vậy “Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Phụ thân cậu mà bắt cóc tôi là phạm pháp.....”

“Mân Mân, ông ấy là cha tôi.” Kim Chính Vũ vẻ mặt bất đắc dĩ cắt lời nàng, chợt nói một câu “Mân Mân, chúng ta bên nhau cũng lâu rồi, chúng ta đính hôn đi. Chỉ cần chúng ta trước mặt thân hữu trong nước đính hôn, cha tôi sẽ không thể làm gì được, cho nên chúng ta đính hôn đi.”

Nghe hai chữ ấy, nàng hơi hơi sửng sốt, đính hôn là chuyện nàng chưa nghĩ tới, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

“Mân Mân, em không đồng ý sao?” Kim Chính Vũ nắm chặt tay nàng..

Đầu nàng ong ong như là có hàng vạn tiếng ồn trộn lẫn, khẽ nói “Tôi..... Tôi còn chưa nghĩ tới.....”

“Thời gian cấp bách, tôi cho em suy nghĩ một ngày.” Hấn đem hai tay của nàng bao ở lòng bàn tay, nâng lên khuôn mặt hôn, hơi hơi ngẩng đầu “Cũng muộn rồi, em lên nghỉ sớm một chút đi.”

“Được.” Nàng không vô thức đáp lời.

Đang chuẩn bị mở cửa xe, lại nghe thấy hấn gọi tên mình, quay đầu lại, đôi môi ảm Ứt không báo trước tiến tới, tinh tế hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại như cánh hoa của nàng, nàng ngây dại, theo bản năng khẽ lùi lại.

Hấn soái khí trên mặt tràn đầy tươi cười “Tặng em một nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Nàng khẽ chạm nhẹ vào môi, mở cửa xe, chạy vội lên lầu, khi hấn hôn chính mình, nàng phát hiện chính mình hô hấp có chút hỗn loạn mà kích động, nhưng là tâm lại giống như một mặt hồ phẳng lặng, tại sao có thể mâu thuẫn như vậy?

Nàng vỗ về ngực, đang suy nghĩ về phản ứng cổ quái của mình, bỗng trong bóng tối có một bàn tay to lớn ôm lấy nàng, nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị đối phương kéo chạy lên lầu.

“Anh là ai? Anh muốn gì? Cứu.....” Nàng kinh hoảng dùng túi đánh đối phương, đang muốn kêu cứu mạng, đôi môi lại bị bưng kín, bên tai bay tới một tiếng nói trầm thấp quen thuộc.

“Là tôi.”

Doãn Lạc Hàn, anh trốn ở chỗ tối làm gì? Nàng vừa định hỏi, hấn đã mở cửa phòng, kéo nàng vào. Nàng không suy nghĩ được gì, liều mạng gỡ tay ra khỏi tay hấn, sau đó thuần thục bật đèn.

“Vẫn còn đang xúc động sao? Tôi vừa đến đã tình cờ nhìn được cảnh em và người yêu hôn nhau, quả thật là tình cảm.” Hấn con người đen thâm u làm cho người ta sợ hãi, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nàng.

Hình ảnh thân mật vừa rồi đã bị hấn nhìn thấy được, hấn là cố ý tránh ở chỗ tối rình coi đi. Nàng xoa cánh tay bị hấn túm đến phát đau, tức giận nói xong “Không liên quan đến anh!”

“Không liên quan đến tôi sao?” Hấn thông thả nguy hiểm cước bộ hướng tới gần nàng, cắn răng phun ra lời nói hiểm ác “Mỗi ngày cùng em đầu gối tay ấp là tôi, em nói xem chúng ta có hay không quan hệ?”

“Anh..... vô sỉ!” Nàng tức giận đến sắc mặt đỏ bừng, khổng chế không được gầm nhẹ “Là anh mặt dày đến đây, tôi và anh không quan hệ.”

“Không quan hệ?” Hấn lại là một tiếng nói lạnh lùng, đôi môi hơi cong lên một chút lãnh khốc hàn ý “Lần đầu tiên của em là tôi, em là nữ nhân của tôi, em nói chúng ta không có gì, không phải là lừa mình dối người sao. Hơn nữa, em cũng đã là tình phụ của tôi suốt hai tháng.....”

“Câm mồm! Câm mồm! Không được nói, không được nói nữa, chuyện đó là quá khứ, tôi đã quên rồi.” Nàng cự tuyệt, kinh hoảng lấy tay che lỗ tai, lùi dần đến tận vách tường.

Hấn là ma quỷ, ma quỷ, rõ ràng biết nàng không muốn nhớ đến chuyện đó, chuyện bán thân đó từ tận đáy lòng nàng vẫn luôn thống khổ, nàng cực lực muốn quên, nhưng là hấn lại cố ý rạch lại vết sẹo của nàng.

Hấn thật sự đáng ghét.....

“Anh đi đi, đi mau, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.....” Nàng không khổng chế được nước mắt hai hàng trào ra, hai chân mềm nhũn, vô lực thân thể chậm rãi theo vách tường chảy xuống.

Hấn phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ, ôm lấy hai vai của nàng, cánh tay đặt ở eo nhỏ của nàng, thuận thể đem nàng ôm vào trong lòng.

Chương 232: Tâm tình mâu thuẫn

Hấn phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ, ôm lấy hai vai của nàng, cánh tay đặt ở eo nhỏ của nàng, thuận thể đem nàng ôm vào trong lòng.

“Đồ tôi!” Nàng khóc nức nở chỉ muốn thoát ra khỏi vòng tay của hắn, nhưng hắn lại càng ôm chặt, hơi dùng sức kéo nàng vào trong lòng.

“Xin lỗi.” Khàn khàn tiếng nói thở dài “Tôi điên rồi mới có thể nói những lời như vậy. Em có biết tâm tình không thể nói ra khó chịu như thế nào không? Trong lòng giống như bị trói chặt, đau đớn, vĩnh viễn cũng không thể nói ra thống khổ.”

Không biết hắn đang nói cái gì, nàng chỉ cảm thấy vết thương đã sắp liền trong lòng lại rách toạc ra chảy máu.

“Đồ tôi, Doãn Lạc Hàn, anh là đồ tôi!” Nàng khóc thút thít nắm chặt tay lại đập đập vào ngực hắn, nước mắt như vỡ òa trào ra, như là bao nhiêu nước mắt đã kìm nén từ trước tới giờ đều nhằm bây giờ mà trào ra hết.

Hắn không tránh đi, để cho nàng từng từng đâm từng đâm dội vào lồng ngực rộng lớn của hắn, cánh tay lại càng ôm chặt lấy nàng, tiếng thở dài thom mát khẽ phun ra quanh quần bên cổ nàng non mịn.

Không biết đánh bao lâu, hai tay nàng dần chậm lại, cuối cùng nàng kiệt sức ghé vào vai hắn khóc nức nở “Anh đi đi, đừng đến gần tôi nữa, coi như tôi xin anh.”

Trong nháy mắt hắn dường như dịch ra một chút, ánh mắt trối chặt trên gương mặt yêu kiều của nàng “Em nói lại lần nữa.”

“Tôi nói tôi xin anh mau đi đi, nơi này không chào đón anh. Tôi không muốn bị Chỉ Dao và Kim Chính Vũ phát hiện.....”

“Nói đi nói lại, em vẫn là để ý hắn.” Hắn cắn răng buông ra nàng ra “Như vậy đối với em tôi là cái gì? Cái gì cũng không phải đúng không?”

Là vậy sao? Đôi mắt sâu thẳm của hắn lóe lên một tia đau thương tội cùng, lồng ngực bỗng cảm thấy không đánh mà vô cùng đau đớn, nàng cúi đầu, khẽ khàng nói “Không phải anh nói đêm nay muốn nghe điều kiện của tôi sao? Hiện tại tôi nói cho anh, điều kiện của tôi là xin anh hãy đi đi, tôi hi vọng chúng ta vĩnh viễn cũng sẽ không gặp mặt nữa.....”

Một tia âm hàn lộ ra trên đôi mắt hắn, hắn cười lạnh “Điều kiện này bỏ đi.”

“Anh nói chuyện không giữ lời.” Nàng tức giận nói “Chính miệng anh đã nói, chuyện gì đều có thể.”

Hắn nhíu mày, đôi mắt toát ra một tia giảo hoạt “Vậy sao? Buổi sáng tôi nói em giúp tôi đeo cravat, tôi sẽ thỏa mãn một điều kiện của em. Hiện tại tôi xin hỏi em một câu, em đã giúp tôi đeo cravat sao?”

Nàng hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lúc ấy nàng bị hắn nhắc, sốt ruột đi làm, căn bản đem chuyện đeo cravat bỏ quên luôn. Tên đáng ghét này, lúc ấy hắn nhất định là cố ý.

Nàng đang muốn nổi nóng, đột nhiên cảm thấy trời đất đảo lộn, nháy mắt nàng đã bị hắn khiêng trên vai, bước đi hướng phòng ngủ.

“Đồ tôi, Doãn Lạc Hàn, bỏ tôi xuống, anh muốn làm gì..... Đừng đụng vào tôi..... Anh có nghe hay không.....” Nàng một mặt kêu, một mặt liều mạng duỗi chân, lắc lắc thân thể muốn xuống dưới.

“Câm miệng!” Hắn không chút nào thương tiếc đem nàng thả xuống giường lớn, không kiên nhẫn cởi cravat, tiếp theo là áo khoác, quần áo trong, dây lưng.

Nhìn hắn phơi bày thân thể cường tráng trước mặt mình, gương mặt yêu kiều của nàng lập tức ửng đỏ, xoay người muốn xuống giường, lại bị hắn nhanh tay lẹ mắt kéo lại, nháy mắt đã trở về chỗ cũ.

Đôi mắt âm u của hắn lạnh lùng nhìn vào đôi mắt đầy dề phòng của nàng, chậm rãi mở miệng “Tôi sẽ không động đến em, hiện tại ngủ đi.”

Nàng nhìn hắn chui vào chăn, đôi lông mi dài khép chặt, phát ra tiếng thở đều đều, người này thật sự là ngủ sao, dù sao nàng cũng sẽ không cùng hắn nằm trên một chiếc giường .

Nàng xúc chấn, đang muốn xuống giường, lại nghe đến tiếng nói chậm rãi lạnh lùng sau lưng vang lên “Tôi chỉ nói một lần, em đừng khiêu khích sự nhẫn nại của tôi, hiện tại nằm xuống bên cạnh tôi.”

Nàng cắn môi, người này thật sự đáng giận, nhưng là nàng rất rõ làm hấn tức giận sẽ có kết quả như thế nào, chần chờ một phút, nàng một lần nữa nằm trở lại trên giường, nhưng cách xa hấn nhiều nhất có thể, nép vào một góc giường.

Hấn thủy chung nhắm mắt lại, tựa hồ đã nghe thấy tiếng nàng nằm xuống, không nói gì nữa.

Một lát sau trong phòng yên tĩnh không tiếng động, nàng biết hấn đang ngủ.

Mở to hai mắt nhìn chằm chằm trần nhà, nàng biết nàng chính là tạm thời an toàn, bởi vì nàng đang trong thời kì sinh lý, hấn không thể đụng vào nàng. Nàng rất hiểu hấn, nhưng cũng không hiểu nổi tại sao hấn lại chỉ muốn đến đây để ngủ.

Vốn tưởng rằng thoát khỏi hiệp ước làm tình phụ của hấn, như vậy hai người sẽ không bao giờ liên quan đến nhau nữa, hiện tại nàng mới biết nàng sai lầm rồi, hấn thế nhưng da mặt dày vô cùng, mỗi ngày đều có thể chai lỳ đến nhà nàng báo danh.

Cho dù nàng thay chìa khóa phòng, hấn vẫn là có biện pháp đi vào, nàng trốn không thoát, như vậy phải làm sao đây? Nàng vắt óc, bắt đầu tự hỏi vấn đề này.

Một lần nữa chuyển nhà? Không được, nàng còn làm ở tạp chí xã, hấn nếu giống lần trước phái người theo dõi nàng, cuối cùng cũng sẽ như bây giờ thôi. Làm việc khác? Càng không được, hiện tại thành tích của nàng là do nàng không ngừng cố gắng, hơn nữa đồng sự ở tạp chí xã cũng thực là rất tốt, nàng không thể nghĩ đến việc đổi việc.

Rốt cuộc như thế nào mới có thể thoát khỏi hấn đây? Nàng cắn môi tự hỏi vấn đề này, dần dần có buồn ngủ, không được, không được ngủ, nghĩ ra cách đã, mí mắt cố gắng chớp chớp vài cái, cuối cùng vẫn là hơi khép lại .

Reng reng reng.....

Tiếng đồng hồ báo thức chui thẳng vào lỗ tai, nàng mở to mắt, khuôn mặt tuần tú lập tức rơi vào trong mắt, không biết khi nào, chính mình lại đang nằm trong lòng hấn.

Hấn tựa hồ cũng là bị đồng hồ báo thức đánh thức , đôi mắt quý mị dừng ở nàng, nàng sợ quá lấy tay đẩy hấn ra, xúc chấn xoay người xuống giường.

Nàng chạy vào toilet, nhìn chính mình trong gương, trong đầu vang lên tiếng lão bá “Con cũng không cần lo lắng về con ta, mấy năm nay hấn giận dữ, cũng không trở về nhà, trong nhà chỉ có một mình ta.”

106. Chương 233 - 234

Chương 233: Bất an

Nàng chạy vào toilet, nhìn chính mình trong gương, trong đầu vang lên tiếng lão bá “Con cũng không cần lo lắng về con ta, mấy năm nay hấn giận dữ, cũng không trở về nhà, trong nhà chỉ có một mình ta.”

Đi ra khỏi toilet, trong phòng im ắng, xem ra hấn đi rồi.

Nàng nhìn đồng hồ trên tường, cầm lấy túi bước ra cửa. Kim Chính Vũ nói cho nàng một ngày để suy nghĩ, đánh hôn là việc đại sự, nàng đương nhiên phải suy nghĩ thật kĩ.

Vậy một ngày có thể đủ sao? Nàng hiện tại đầu óc đang rối như tơ vò, không thể nghĩ được gì, cảm giác của nàng đối với Kim Chính Vũ thực sự nàng cũng không hiểu rõ, thật sự có thể từ thích dần dần trở thành yêu sao?

Đến công ty, văn phòng theo thường lệ lại là một cảnh vô cùng bận rộn khẩn trương, cách vách chấn giữa các bàn truyền đến tiếng gõ máy liên tục, nàng kéo ghế ngồi, tiếng gõ bàn phím lại hết, Kỉ Tích Vân kéo ghế tiến lại gần nàng.

“Mân Huyền, Mân Huyền, nói cho cô biết chuyện này.”

“Chuyện gì vậy?” Mân Huyền nhìn Kỉ Tích Vân, đem túi bỏ vào trong ngăn bàn, bật máy tính.

“Đương nhiên là chuyện của cô rồi.” Kỉ Tích Vân nói nhỏ, vẻ mặt thần bí “Hiện tại văn phòng đang đồn lên, nói cấp trên họp để chọn Phó Chủ biên mới, mọi người đều xem trọng cô. Chốc nữa cô thử qua bên Phùng Tinh Như hỏi xem, xem chuyện đó có thật hay không.”

Thì ra là chuyện này, Mân Huyền đang mở nắp bút hơi ngừng lại một chút, bình thần nói “Ừ, Tích Vân, cảm ơn cô quan tâm, nhưng tôi nghĩ vẫn nên để mọi việc theo tự nhiên.”

Đúng lúc này, điện thoại nội bộ của văn phòng Phùng Tinh Như gọi đến, nàng tiếp rồi đứng lên, Kỉ Tích Vân ngồi bên cạnh nói nhỏ “Mân Huyền, cố lên nha, chúng tôi tin ở cô.”

Nàng xoay người nhìn Tích Vân cười cười, tới nơi này mới có nửa tháng, có rất nhiều bậc tiền bối đã làm nhiều năm trước nàng, đối với vị trí Phó Chủ biên này, nàng thật sự có điểm không dám tưởng tượng, hiện tại chỉ có thể để mặc mọi chuyện theo lẽ tự nhiên.

Mở cửa phòng ôm một tập văn kiện đi ra, Phùng Tinh Như chỉ nói chuyện công tác, cũng không nói gì khác. Từ hôm nay trở đi, toàn tạp chí xã cao thấp lại bắt đầu bận rộn chuẩn bị kì tạp chí tiếp theo, cho nên công việc thật sự rất bận, hoàn toàn không có thời gian để suy nghĩ chuyện khác.

Giữa trưa cơm nước xong, nàng ngồi trước bàn làm việc, bỏ một quyển sách ôn tập ra, Chỉ Dao đã nói cho nàng biết cuối tuần là thi tốt nghiệp, với tiến độ ôn tập hiện nay của nàng, cần chăm chỉ hơn một chút mới được.

“If you wander off too far.....” Một tiếng di động vang lên, nàng mở ngăn kéo, là Kim Chính Vũ, nàng vội vàng tiếp nghe.

“Mân Mân, tan tầm hôm nay tôi không thể đi đón em được rồi.” Vừa tiếp được điện thoại, hần liền vội vàng nói luôn.

“Xảy ra chuyện gì vậy Chính Vũ?” Nàng bối rối, sẽ không lại là cha Kim Chính Vũ lại bày trò đi.

“Không có gì, Mân Mân, chỉ là hôm nay tôi rất bận, còn có chút việc chưa thể làm xong, em tan tầm đến khách sạn tìm tôi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn bữa tối.”

“Ừm, được, tôi biết rồi.” Nàng thoáng yên lòng, Chính Vũ nói công việc dạo gần đây bận rộn là do phụ thân hần giở trò, xem ra hôm nay hần bận như vậy cũng là vì lý do đó.

Haizz, những người có tiền đều rất xem trọng việc môn đăng hộ đối, người như nàng lại chỉ là một cô gái bình thường, trong mắt bọn họ có lẽ nghĩ nàng là kiểu “thấy người sang bắt quàng làm họ”. Chuyện của nàng và Chính Vũ có lẽ sẽ còn khó khăn lắm.

Trải qua một ngày bận rộn, công việc còn chưa có làm xong, trong phòng vẫn còn rất nhiều đồng sự tăng ca, nàng nhắn tin cho Chính Vũ, nói phải khoảng nửa tiếng nữa mới đến được.

6h35, nàng xong việc, vội vàng thu dọn đồ, nhìn sang bên kia vách thấy Kỉ Tích Vân vẫn đang bận rộn làm việc.

“Tích Vân, tôi về trước đây!”

“Ừ, Mân Huyền, tạm biệt!” Kỉ Tích Vân còn không thể nhìn lên, mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, tay bận rộn viết viết.

Mân Huyền đứng lên tiến về phía cửa, vô tình ánh mắt quét qua máy tính của Kỉ Tích Vân, lộ lộ một khuôn mặt điển trai lạnh lùng, phía dưới là dày đặc chữ, Tích Vân đã từng nói kì này tạp chí sẽ phỏng vấn Doãn Lạc Hàn về chuyện hôn nhân để đăng trên mục “Trạm tiếp theo của hạnh phúc”, nàng đoán rằng trên máy tính có lẽ là tư liệu về hắn.

Giờ tan tầm, xe rất đông, thật vất vả mới leo được lên xe công cộng chậm rì rì, sau đó đi ngang qua một cái sân ga, ùn ùn người phía sau kéo xuống, lại ùn ùn người phía trước kéo lên, tóm lại xe công cộng thật sự chật chội vô cùng, nàng bị đẩy đến gần cửa sổ, nắm chặt tay vịn.

Tính tính thời gian, ngày mai hẳn là ngày phát lương, không biết nàng có thể lấy bao nhiêu tiền lương, lần trước Giản Quân Dịch nói lương của trợ lý Phó Chủ biên rất thấp, nàng hiện tại chỉ hy vọng có thể tiền sinh hoạt một tháng là được.

Kỳ thật hôm nay nàng đã suy nghĩ rất kĩ, chỉ cần nàng gọi một cú điện thoại, đảm bảo lão bá sẽ vui mừng khôn xiết mà đồng ý.

Nếu không phải bị Doãn Lạc Hàn ép, nàng sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Mấy ngày nay, mặc kệ nàng mặt lạnh không để ý đến hắn, hắn vẫn không để tâm, chỉ để ý mỗi đêm chạy đến ngủ cùng nàng, hơn nữa bá đạo không cho phép nàng một mình ra ngủ ở sô pha.

Rõ ràng đã không muốn quan hệ, hiện tại lại dây dưa cùng một chỗ, nàng biết như vậy không đúng, thật có lỗi với Chỉ Dao và Chính Vũ, cảm giác phản bội như ngọn núi đè nặng lên tâm can nàng, nàng ngủ cũng không yên, thỉnh thoảng lại gặp ác mộng, luôn luôn cảm thấy bất an vô cùng.

Chương 234: Chuyên chế độc tài

Rõ ràng đã không muốn quan hệ, hiện tại lại dây dưa cùng một chỗ, nàng biết như vậy không đúng, thật có lỗi với Chỉ Dao và Chính Vũ, cảm giác phản bội như ngọn núi đè nặng lên tâm can nàng, nàng ngủ cũng không yên, thỉnh thoảng lại gặp ác mộng, luôn luôn cảm thấy bất an vô cùng.

Nàng tuy đã vài lần làm lái xe cho Kim Chính Vũ, nhưng mỗi lần đều là đứng đợi trước cửa khách sạn, hôm nay mới là lần đầu tiên bước vào khách sạn quốc tế năm sao nổi danh này.

Một chiếc xe hơi sang trọng dừng trước cửa khách sạn, người phục vụ vội vàng lễ phép mở cửa xe, là hai người ngoại quốc. Trong đại sảnh lại nườm nượp người, quả nhiên không phải một nơi bình thường.

“Xin hỏi cô là Lăng tiểu thư sao?”

Nàng vào đại sảnh, đang nhìn đông nhìn tây, một nữ nhân đoan trang đã tiến đến, đối phương mặc đồng phục màu xám, vừa nhìn đã thấy chắc hẳn là một thư kí.

Nàng đánh giá đối phương một phen, khi đã biết rõ thân phận của người đó mới trả lời “Đúng vậy, tôi là Lăng Mân Huyền.”

“Tổng giám đốc phái tôi xuống lầu đón cô, xin đi theo tôi.” Đối phương cung kính đi trước, nàng vội đi theo, đáp thang máy lên tầng cao nhất, không khỏi nghĩ Kim Chính Vũ tiểu tử này đã làm việc ở tầng cao nhất, hơn nữa thư kí trông cũng trẻ, thoát nhìn bọn họ rất giống anh em họ hàng.

“Tổng giám đốc đang ở bên trong, cô cứ tiến vào là được.” Thư kí dẫn nàng đến trước cửa phòng viết “Văn phòng tổng giám đốc”.

Mân Huyền đang chuẩn bị gõ cửa, nghe nói như vậy bỗng sốt quay đầu lại hỏi “Không cần gõ cửa sao?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc nói cô chỉ cần trực tiếp vào là được.” Đối phương rất lễ phép nói, tiếp theo xoay người tránh ra.

Tuy rằng biết Chính Vũ đối với mình rất tốt, nàng cũng không dám tùy tiện hành động, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn vào bên trong.

Vừa chậm rãi mở cửa đã nghe thấy tiếng nói mềm nhẹ của Kim Chính Vũ “Mân Mân à, mau vào đi”

Nàng cười khẽ thè lưỡi, đi trên tấm thảm êm mượt tiến vào, đập vào mắt là đồng văn kiện chất cao như núi trên bàn làm việc, đến mức còn không nhìn thấy người ngồi phía sau.

“Chính Vũ, cậu.....” Nàng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ, đây chính là số văn kiện hần cần xử lý một ngày sao? Thật là kinh khủng!

Nàng tiến tới gần bàn làm việc, nhìn Kim Chính Vũ đang tính toán trên Excel, trong lòng có chút thương xót.

“Mân Mân, em cũng thấy đấy.” Chính Vũ thở dài, chỉ vào đồng văn kiện “Chỗ này cũng chỉ là một phần tư công việc một ngày thôi, ba phần tư công việc tôi đã làm xong rồi, nhưng là hiện tại..... tôi cũng mệt lắm rồi.” Hần cảm tức đập đập văn kiện đang cầm trong tay xuống bàn.

Nàng vội vàng kéo tay hần “Chính Vũ, đừng như vậy, chỗ văn kiện này thật sự quá nhiều, nếu phải làm một ngày xong quả thực có chút quá đáng. Hay cậu thử nói chuyện với cha cậu xem, xem ông ấy có thể.....”

“Ồ với ông ấy từ nhỏ, tôi đã quá hiểu ông ấy bảo thủ như thế nào, chỉ cần ông ấy đã quyết, bất luận kẻ nào cũng đừng mong làm ông ấy thay đổi.” Chính Vũ mệt mỏi day day trán “Gần đây tôi lại thường xuyên phản kháng ông ấy, Mân Mân, em còn nhớ chuyện trước kia tôi vào cô nhi viện chứ?”

“Đương nhiên nhớ rõ.” Nàng khẽ mím môi, nghiêng đầu hồi tưởng “Khi đó tôi nhớ rõ là cậu chủ động chạy đến cô nhi viện, lúc ấy viện trưởng hỏi cậu có người nhà không, cậu nói không có, nhưng quần áo cậu mặc đều thật đắt tiền, khí chất cũng không giống một đứa trẻ lưu lạc. Cậu nói cậu rất đói bụng, bị cha nhấn tâm từ bỏ, viện trưởng thấy cậu đáng thương nên nhận cậu, sau chỉ chưa tới một tháng, cậu đã bị một đám người đưa đi rồi. Chẳng lẽ những người đó là.....”

Hần tiếp lời của nàng, soái khí trên mặt hiện ra một ít phản nghịch thần sắc “Đúng vậy, những người đó là cha tôi cử đi. Lần đó tôi giận dữ ông ấy, một mình đến Trung Quốc muốn tìm cậu và Lạc, sau đó lại sợ cha tôi dễ dàng tìm được, vì thế khi đi dạo trên đường thấy cô nhi viện, tôi nghĩ nơi này hẳn là ông ấy sẽ không nghĩ đến, sau đó quyết định né vào. Kết quả nửa tháng sau ông ấy đã phái người tìm được rồi.....”

Không thể tưởng được thì ra sự tình năm đó lại là như vậy, nàng vốn luôn luôn không hiểu Kim Chính Vũ là cậu ấm nhà giàu, tại sao lại tới cô nhi viện, thì ra là giận dữ cha.

“Cha ta tính tình rất gia trưởng. Mẹ tôi tính cách rất hiền dịu, hơn nữa lại rất yêu cha tôi, chuyện gì ông ấy nói mẹ cũng đều nghe hết, cho nên lời ông ấy nói ra chính là vương pháp, ai cũng đều phải nghe. Cuộc đời của tôi hết thấy đều do ông ấy làm chỉ.”

Nói tới đây, hần thật đập thật mạnh xuống bàn, một ít văn kiện từ trên cao rơi xuống “Tôi nhất định phải nghĩ ra cách đối phó với ông ấy lần này.”

Nàng suy nghĩ một chút, đưa ra chủ ý “Ở đây không phải do cậu làm chỉ sao, chỉ cần cậu đem việc san bốt cho người khác làm, chắc chắn công việc sẽ nhẹ đi rất nhiều, mà cha cậu cũng không biết, không thể làm khó dễ được.”

“Mân Mân, có điều em vẫn chưa biết.” Chính Vũ lơ đãng lắc đầu “Từ tiệc tối hôm đó, khách sạn liền bị cha tôi ngầm quản lý nắm giữ, nhất cử nhất động của tôi đều có người thông báo với ông ấy.”

Như vậy không phải hơi đáng sợ sao, ngày nào cũng có người giám sát, đâu có khác nào ngồi tù, cha của Kim Chính Vũ làm như vậy có khác nào chuyên chế độc tài đâu....

Nàng trầm nghĩ, không dám nói ra, lần trước nàng trước mặt Kim Chính Vũ nói như vậy, hần vẫn là bảo vệ cha, dù sao bọn họ cũng là cha con, không phải kẻ thù.....

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Nàng thật sự không thể nghĩ ra cách gì nữa, chỉ có thể nghe ý kiến của hần.

107. Chương 235 - 236

Chương 235: Đột nhiên xuất hiện

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?” Nàng thật sự không thể nghĩ ra cách gì nữa, chỉ có thể nghe ý kiến của hắn.

Chính Vũ nhìn nàng thật sâu, kéo tay nàng “Mân Mân, chỉ cần chúng ta đính hôn, mời họ hàng thân thích trong nước, cha tôi lúc đó sẽ không thể phản đối gì nữa.”

Lại là là chuyện đính hôn, nàng khẽ nhủ mày, cảm thấy rất đau đầu, khẽ chớp chớp mắt “Tôi.....”

“Tôi cho em một ngày để suy nghĩ, hiện tại em hãy cho tôi câu trả lời đi.” Hắn nắm tay nàng, nháy sáng trong suốt đôi mắt tràn ngập hy vọng.

Nàng chậm chạp không thể mở miệng, nói nàng còn nghĩ chưa thông, Kim Chính Vũ chắc chắn sẽ tức giận, vậy hiện tại nàng nên nói gì đây? Nàng nên nói cái gì?

“Mân Mân, em nghĩ đi, thực ra chúng ta cũng chỉ là đính hôn chứ đâu phải kết hôn. Chúng ta vẫn sẽ giống như bây giờ ở bên cạnh nhau, chỉ cần làm như vậy để cha tôi không thể can thiệp nữa. Em yên tâm, tôi sẽ không bao giờ bắt ép em phải làm chuyện em không muốn, như vậy, em có thể đồng ý với tôi chứ?”

Nàng hiểu rõ Chính Vũ nói được làm được, thực tế, Chính Vũ nói cũng rất đúng, mấy ngày nay cha hắn không ngừng tạo áp lực cho hắn, hơn nữa hắn là người thừa kế Kim thị, nếu không vì nàng hắn đã sớm trở lại Hàn Quốc. Năm năm qua hắn luôn lặng thầm dõi theo nàng, hắn vì nàng mà làm nhiều như vậy, nàng còn có thể từ chối hắn cái gì?

“Tôi.....tôi đồng ý..... đính hôn.” Tiếng nói của nàng ngắt quãng, khó khăn lắm mới nói được trọn vẹn một câu.

“Oh my god! Mân Mân, cuối cùng em cũng đồng ý rồi” Kim Chính Vũ gần như nhảy dựng lên, ôm lấy thắt lưng nàng quay vòng vòng trong văn phòng.

“Haizz Kim Chính Vũ, mau thả tôi xuống, tôi chóng mặt rồi.” Nàng lấy tay vỗ hắn, giờ khắc này nàng cũng bị lây theo sự vui vẻ của hắn, cười khanh khách.

“Không! Cả đời này tôi sẽ ôm em như vậy.” Chính Vũ thoải mái cười lớn, tiếng nói vui tột đỉnh, tiếng cười ở văn phòng vang vang.

Hắn lại càng không ngừng xoay quanh, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt trước mắt, Kim Chính Vũ, bao năm qua đều là cậu bảo vệ tôi, giờ sẽ đến lượt tôi làm một chút gì đó cho cậu, tôi sẽ không để cậu chịu thương tổn.

Quay một lúc, hắn từ từ thả nàng xuống, nàng đứng không vững, loạng choạng như là vừa uống rượu, vội vàng chống tay lên bàn làm việc, quay đầu nhìn Kim Chính Vũ, mà tiểu tử kia đang đứng giữa văn phòng cũng đã loạng choạng trái phải như sắp ngã xuống thảm.

Hắn nhìn nàng ngây ngô cười “Mân Mân, thật tốt quá, cuối cùng em cũng là của tôi rồi!”

“Tôi không phải đem mình đi bán, tôi chỉ là của chính mình thôi.” Nàng không đồng ý xoa thắt lưng, cười khanh khách, ánh mắt lơ đãng nháy mắt dừng ở thân ảnh cao lớn đang dựa vào cửa văn phòng.

Một đôi mắt u ám thâm thúy thẳng ngoác nhìn nàng, cảm giác lạnh băng lan tỏa khắp người, gương mặt tươi cười của nàng thoáng chốc khựng lại, hắn như thể nào đã ở nơi này.

“Lạc, anh đã đến rồi.” Kim Chính Vũ nhìn theo ánh mắt của nàng thấy Doãn Lạc Hàn đứng đó, cố gắng chống đỡ cơn chóng mặt tiến lại gần “Anh tới từ bao giờ vậy? Tại sao lại không nói gì chứ?”

“Tôi sợ quấy rầy hai người nên đành đứng đây đợi.” Hắn chậm rãi đi thong thả bước lại gần, đôi môi lạnh lùng nói như muốn cho người nào đó nghe.

Tên đáng ghét còn coi trộm! Nàng lãnh đạm vuốt tóc, một loại cảm xúc không rõ ràng bỗng dâng lên, nàng vỗ vỗ trán, không đúng, nàng còn không rõ ràng cái gì, nàng cùng hắn không có quan hệ gì, nàng yêu ai, ở bên ai là chuyện của nàng, tại sao lại phải chột dạ cơ chứ.

Kim Chính Vũ đập tay lên bả vai Doãn Lạc Hàn, hai người cùng nhau ngồi trên sô pha, hắn quay sang nhìn nàng “Mân Mân, đừng ngạc nhiên, là tôi gọi Lạc đến.”

“Gọi anh ta tới làm gì?” Nàng hỏi giọng không nóng không lạnh, thông thả đi tới một bên sô pha ngồi.

“Đương nhiên là gọi Lạc tới giúp chúng ta bày mưu tính kế.” Chính Vũ hoàn toàn không phát giác ra sự khác thường của nàng, quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn “Lạc, chuyện của cha tôi anh có thể giúp không?”

Doãn Lạc Hàn dựa vào sô pha, trầm thấp tiếng nói hỏi “Cậu muốn tôi giúp như thế nào?”

Nàng nhìn hắn, vênh tai lắng nghe, quan hệ của hắn và Chính Vũ rất tốt, để xem hắn giúp được gì.

Chính Vũ xoa cằm, trầm tư “Lạc, tôi muốn nghe ý kiến của anh, anh là cao thủ đàm phán, mỗi lần anh cùng cha tôi nói chuyện, ông đều nghe theo anh.”

“Chính Vũ, đó là mấy chuyện trên thương trường, còn chuyện chúng ta đang nói đến là chuyện cá nhân mà.” Doãn Lạc Hàn ánh mắt sắc nhọn dường như vô tình lướt qua nàng.

Nàng nắm hai tay lại, nhìn hắn một cái, rồi lại nhớ ra sáng hôm đó tỉnh lại nghe thấy hắn cùng cha Kim Chính Vũ nói chuyện, nhưng thoát nhìn hình như Chính Vũ cũng chưa biết chuyện. Hắn vì cái gì không nói cho Chính Vũ biết? Rốt cục nội dung cuộc điện thoại hôm đó là gì?

“Lạc, anh nhầm rồi.” Chính Vũ khẽ mơn man ngón tay trên sô pha “Thương trường như chiến trường, như vậy anh hẳn là hiểu cha tôi mới đúng, nói gì thì ông ấy cũng là dượng của anh, từ trước tới giờ anh nói chuyện với ông ấy đều hữu dụng hơn bất cứ người nào, anh mau giúp tôi nói với ông ấy..... Bằng không cũng có ngày tôi bị bức chết.....”

Chính Vũ chỉ tay vào đồng giấy tờ chất cao như núi trên bàn làm việc, hắn hiểu rõ ý của cha hắn, nếu chỗ văn kiện đó không xử lý xong, cha có thể nói hắn không thể tiếp quản được chi nhánh ở Trung Quốc, sau đó sẽ phái người thay thế hắn, điều hắn về Hàn Quốc.

Doãn Lạc Hàn thanh âm bình thản chân thật kiên quyết “Được, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ấy, cố gắng hết sức giúp cậu.”

Chương 236: Cuộc hẹn bốn người

Doãn Lạc Hàn thanh âm bình thản chân thật kiên quyết “Được, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho ông ấy, cố gắng hết sức giúp cậu.”

“Thật tốt quá, Lạc!” Chính Vũ khuôn mặt tươi cười, vỗ vỗ vai Doãn Lạc Hàn, chỉ cần có những lời này, hắn giống như uống thuốc an thần trăm phần trăm yên tâm.

“Không cần khách khí.” Doãn Lạc Hàn nhếch môi, nổi lên một ánh cười bạc, ánh mắt đang nhìn Chính Vũ xuyên qua Mân Huyền “Tôi nghĩ tôi phải đi rồi, hình như tôi đến không đúng lúc lắm.”

Hắn mang theo ngữ khí trêu chọc, rõ ràng là chỉ chuyện vừa rồi Chính Vũ thân mật ôm nàng, nàng lãnh đạm không nhìn, cũng không muốn nói gì.

Doãn Lạc Hàn đứng lên, Chính Vũ cũng đứng lên theo “Lạc, chúng ta cùng nhau xuống lầu, trùng hợp tôi muốn cùng Mân Mân đi ăn tối.”

Doãn Lạc Hàn thần nhiên giãn lỏng mày, không nói liền đồng ý, Chính Vũ liền quay lại lấy chiếc áo khoác.

Hắn hai tay cắm vào túi, không kiên nhẫn gì nhìn chăm chăm nàng, tầm mắt sắc bén như lưỡi dao xẹt qua hai má non mịn của nàng, máu toàn thân nàng tựa hồ đông lại trong nháy mắt.

Nàng lấy lại tinh thần, đi mau vài bước tránh hắn, chạy vội tới bên cạnh Chính Vũ, mất tự nhiên choàng tay hắn “Mân Mân” Kim Chính Vũ bị động tác thân mật bất thành linh của nàng làm sững sốt, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười vui sướng.

“Chính Vũ, đi nhanh đi, tôi có chút đói bụng.” Nàng cúi đầu nói, kéo cánh tay hắn rất nhanh đến ngoài cửa.

Xuyên qua hành lang, đi vào thang máy, phía sau vang lên tiếng bước chân trầm ổn, Kim Chính Vũ quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn, như là đang đợi hắn cùng vào thang máy.

Thang máy đến rất nhanh, ba người hai trước một sau đi vào, song song đứng trong thang máy, tuy rằng ở giữa là Kim Chính Vũ, nhưng là nàng vẫn như cũ cảm giác được tầm mắt lạnh băng bắn thẳng đến trên người nàng.

Doãn Lạc Hàn này hôm nay uống lộn thuốc rồi sao? Như thế nào lại dùng ánh mắt này nhìn nàng, nàng nói thầm, theo bản năng nắm chặt tay Kim Chính Vũ, nhất thời làm cho Chính Vũ nghiêng đầu chú ý “Mân Mân, em làm sao vậy?”

“Không sao, không sao.” Nàng lắc đầu lộ ra khuôn mặt tươi cười, dù sao một hồi đến dưới lầu sẽ cùng tên ma quỷ kia tách ra, lòng của nàng thoáng thả lỏng.

Thang máy phát ra một tiếng vang trong trẻo, ba người vẫn như cũ hai trước một sau đi ra khỏi thang máy, chậm rãi đi qua đại sảnh, nàng lưng người thẳng tắp, nàng có thể cảm giác được giờ phút này hắn – cặp mắt thâm hàn không coi ai ra gì – đang ở phía sau chăm chú nhìn nàng.

Chỉ chớp lát, ba người đi ra khỏi khách sạn, Kim Chính Vũ quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn, lộ ra ánh mắt tràn đầy tươi cười “Lạc, tôi cùng Mân Mân muốn đi ăn bữa tối ánh nến đèn cây, anh có muốn đi cùng không?”

Doãn Lạc Hàn khẽ nhướn mày, con ngươi đen thâm trầm rất nhanh xẹt qua gương mặt nàng, đôi môi khẽ mở “Chính Vũ, không ngại sao?”

Thực ra cũng chỉ là một lời mời xã giao, không nghĩ tới Lạc lại trả lời như vậy, Kim Chính Vũ dừng lại một chút, lập tức thoải mái cười cười “Đương nhiên không ngại, chúng ta đã lâu không có cùng nhau đi ăn mà.”

Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai “Nói cũng đúng, chúng ta đã lâu không có đi ăn. Tôi gọi điện thoại kêu Chỉ Dao cùng nhau lại đây, cô ấy và Lăng tiểu thư có vẻ hợp nhau.”

Hắn nói xong đi gọi điện thoại, nhìn hắn xoay người nói điện thoại, Mân Huyền thật muốn kêu to, người này thật sự là đáng ghét, người khác đi hẹn hò hắn cũng muốn đi theo, da mặt thực không phải dây bình thường. * ý chị Mân là dây siêu cấp *

Nhưng hết thấy đều là do nàng tưởng tượng, hắn đánh xong điện thoại, hướng tới Chính Vũ tay làm chữ OK, nàng biết hôm nay “cuộc hẹn bốn người” là không thể tránh né. Bất quá nghĩ đến Chỉ Dao, nàng lại vui vẻ, hai người đã lâu không cùng ăn bữa tối, tin tưởng thời điểm Chỉ Dao đến nàng cũng thực vui vẻ.

Hai chiếc xe thể thao trước sau đậu trước cửa ở một nhà hàng Tây Ban Nha, Mân Huyền vừa xuống xe đã thấy Chỉ Dao đang đi giày cao gót hưng phấn mà chạy tới.

Chỉ Dao nắm chặt tay Mân Huyền, lộ ra khuôn mặt vui vẻ tươi cười “Mân Mân, hôm nay chúng ta bốn người cùng nhau ăn bữa tối ánh nến đèn cây đúng không? Hì hì, vừa nãy Lạc ca ca gọi điện thoại nói cho mình biết, mình còn không tin, thật tốt quả, bốn người cùng nhau ăn bữa tối, thật sự là đặc biệt nha.”

“Đúng vậy, là rất đặc biệt.” Mân Huyền tươi cười, bữa tối ánh nến đèn cây từ trước tới giờ đều là 2 người cùng thưởng thức, làm gì có đạo lý bốn người cùng nhau chứ?

“Hai người đang nói cái gì mà vui vẻ vậy? Kim Chính Vũ cùng Doãn Lạc Hàn đậu xe xong, cùng nhau đi tới.”

“Không có gì, đang nói chuyện con gái thôi.” Chỉ Dao khéo léo nhăn mũi, nàng còn vì chuyện lần trước ở phòng nghỉ khách sạn cùng Kim Chính Vũ xảy ra tranh chấp mà canh cánh trong lòng.

“Chúng ta đi vào thôi.” Doãn Lạc Hàn này giờ không lên tiếng nhắc nhở, bốn người cùng nhau vào nhà hàng.

Vừa vào phòng ăn, một gã quản lý bước lên trước, hướng tới Doãn Lạc Hàn, thất lưng khom xuống “Doãn tiên sinh, ngài gọi điện thoại đặt trước bốn người bữa tối ánh nến đèn cây đã chuẩn bị xong, mời đi bên này.”

Doãn Lạc Hàn khẽ gạt đầu, đối phương ngay lập tức dẫn đường. Bọn họ ngồi xuống một chỗ tầm nhìn tốt nhất trong phòng ăn, vừa quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ đã bị cảnh đêm thu hút, cả thành phố như là bị dẫm nát trong lòng bàn chân.

Bốn người ngồi vào chỗ của mình xong, chuẩn bị gọi món, Mân Huyền vừa ngẩng đầu bên trái là Chỉ Dao khuôn mặt nhỏ nhắn cười duyên, bên phải là Doãn Lạc Hàn khuôn mặt lạnh lùng, mà Chính Vũ ngồi kế bên nàng, thì ra bốn người là một cặp một cặp mà ngồi.

Chỉ Dao quay sang nhìn nàng, khẽ nháy mắt “Mân Mân, chuyện của cậu cùng Chính Vũ cũng thành rồi, khi nào thì đính hôn?”

“Chúng mình ...” Nàng vừa trả lời, ai ngờ Chính Vũ lại giành trước nói “Cuối tuần sau.”

108. Chương 237 - 238

Chương 237: Không chút giấu diếm

“Chúng mình ...” Nàng vừa trả lời, ai ngờ Chính Vũ lại giành trước nói “Cuối tuần sau.”

“Thật sự là cuối tuần sau sao?” Chỉ Dao tưởng mình nghe nhầm, lại hỏi lại “Kim Chính Vũ, anh không gạt tôi đấy chứ.”

“Đương nhiên, hôm nay Mân Mân đã đồng ý đính hôn với tôi rồi.” Kim Chính Vũ gạt đầu.

Trong phút chốc, Doãn Lạc Hàn ngồi bên cạnh xoay mặt nhìn nàng, đôi mắt sâu không lường được bắn thẳng đến nàng, như nhìn thẳng vào tâm can nàng, làm người ta không rét mà run.

Nàng không cam lòng yếu thế trừng mắt nhìn hấn một cái, người này hôm nay sao lại như vậy chứ, hấn nhìn chằm chằm nàng làm gì, chẳng lẽ là bởi chuyện đính hôn? Nhưng nàng và Kim Chính Vũ đính hôn liên quan gì đến hấn, hấn ghen tị sao, ghen tị nàng cũng có thể có được hạnh phúc, thật sự là tên vô lại mà.

Nàng mím môi quay mặt đi, kì thật lúc Kim Chính Vũ nói cuối tuần sau đính hôn, nàng cũng thực hoảng sợ, không nghĩ tới lại nhanh như vậy. Bất quá nàng cũng không muốn hiện tại trước mặt Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn lại phản đối, như vậy sẽ làm Chính Vũ mất mặt, vì vậy nàng tính tìm thời gian thích hợp hỏi Chính Vũ một chút.

Chỉ Dao khẽ vỗ tay, vui vẻ nói “Mân Mân, tốt quá đi! Hai người sắp đính hôn, nói như vậy, kết hôn cũng cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi, hôn lễ bốn người mà mình hi vọng xem ra có thể thành hiện thực rồi! Ha ha..... Thật tốt quá!”

Kim Chính Vũ mở to mắt nhìn Chỉ Dao, tựa hồ là lo lắng đến đề nghị đó. Mân Huyền cúi đầu uống nước, trộm nhìn Doãn Lạc Hàn một cái, đôi mắt hấn tĩnh lặng, như là trầm tư lắm.

Bữa tối ánh nến đèn cầy bốn người kì quái cuối cùng cũng qua đi, mọi người đứng lên, Mân Mân cảm thấy hơi chóng mặt, thân thể loạng choạng như sắp ngã đến nơi, vừa may có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy nàng.

Hơi thở quen thuộc phả vào gương mặt, nàng định thần, gương mặt nhìn gương mặt tuấn mỹ của Doãn Lạc Hàn trước mắt, vội vàng gạt tay hấn ra đứng lên.

“Mân Mân, em nhất định là uống nhiều quá rồi, sớm biết như vậy, vừa rồi tôi đã không cho em cùng Chỉ Dao uống nhiều như vậy.” Kim Chính Vũ chạy tới đỡ lấy nàng “Mân Mân, tôi đưa em về.”

Thật ra nàng cũng mới chỉ uống non nửa chén rượu, đầu óc vẫn rất tỉnh táo, chỉ là khi này không hiểu sao lại hơi cảm thấy chóng mặt mới đứng không vững như vậy. Nàng quay đầu lại nhìn Chỉ Dao, thấy Chỉ Dao

hình như bị say, đang gục trên mặt bàn, bất quá cũng không cần lo lắng, Chỉ Dao còn có Doãn Lạc Hàn đưa về.

“Cẩn thận một chút.” Chính Vũ giúp nàng ngồi vào trong xe, thắt dây an toàn cho nàng.

Đi được một đoạn, nàng có cảm giác buồn nôn vô cùng, nhưng lại cố gắng nhịn xuống, hiện tại đang ở trong xe của Kim Chính Vũ không thể nôn được, nhìn ra ngoài đường thấy cũng cách nhà không còn xa lắm, nàng tự nhủ cố nhịn một chút vậy.

“Mân Mân, em không thoải mái sao? Có phải buồn nôn không?” Chính Vũ soái khí trên mặt đầy lo lắng, một mặt lái xe, một mặt chú ý đến nàng.

Nàng lắc lắc đầu, cố gắng kìm xuống cảm giác khó chịu “Không, tôi vẫn khỏe, chỉ là buồn ngủ thôi.”

“Ừ, tốt, tôi sẽ mau mau đưa em về.” Hắn vén vài sợi tóc vương lung tung trên má nàng, dẫm chân ga, xe thể thao bỗng vút lên như tên bắn.

Khoảng mười phút sau, hắn đỡ nàng vào trong phòng, đặt nàng ngồi ở sofa rồi quay đầu chạy hướng toilet.

Nghĩ đến toilet còn có đồ dùng của Doãn Lạc Hàn, không thể bị Chính Vũ nhìn thấy, nàng hơi nhảy dựng lên, nhất thời đầu gối đá đến bàn trà, phát ra tiếng vang.

“Đau quá!” Nàng ôm chân, kêu lớn.

Chính Vũ hoảng sợ chạy về phía nàng “Mân Mân, sao em lại không cẩn thận như vậy chứ? Đau lắm phải không? Để tôi đi lấy thuốc bôi cho em.”

Nói xong, hắn vén ống quần nàng lên, xem xét đầu gối của nàng, nàng trốn tránh “Không sao đâu..... không sao.... Chính Vũ, tôi khát quá, cậu đi lấy cho tôi chút nước nhé.”

“Được, em chắc chắn là không sao chứ?” Chính Vũ vẫn rất lo lắng, trong mắt toát ra thần sắc thương tiếc vô cùng.

“Tôi thật sự không sao mà! Tôi có phải trẻ con đâu.” Nàng bình tĩnh nói, cảm giác áy náy đột nhiên trào dâng, Chính Vũ đối với nàng rất tốt, bọn họ sắp đính hôn, nhưng là nàng lại cùng Doãn Lạc Hàn liên lụy không rõ, nàng thật sự cảm thấy chán ghét chính mình.

Nửa giờ sau, Chính Vũ đi, nàng đứng ở ban công, nhìn hắn ngồi vào xe, hướng nàng vẫy vẫy tay, nàng cũng giơ tay lên, trong lòng nghẹn ngào nói, Chính Vũ, đừng đối tốt với tôi như vậy, tôi thật sự không đáng đâu.

Nhưng là đáp lại nàng chỉ có ban đêm tĩnh mịch, một hơi gió lạnh bỗng chui thẳng vào trong người, nàng khẽ rung mình, đóng cửa ban công lại, trở lại vào phòng ấm áp, một thân ảnh cao lớn không hề báo trước dừng ở trong tầm mắt.

“Anh..... Anh vào bằng cách nào?”

Nàng rút lui từng bước, khuôn hoảng nhìn ngoài cửa sổ lại nhìn hắn, người này không phải đưa Chỉ Dao về nhà sao? Như thế nào lại sớm như vậy xuất hiện ở trong phòng của nàng? Chẳng lẽ hắn biết độn thổ sao?

Hắn khoanh hai tay trước ngực, khóe môi đùa cợt “Các người xong việc chưa? Sự xuất hiện của tôi hình như cũng không có làm phiền đến hai người mà.”

“Tôi cùng Chính Vũ rất trong sạch, không giống như anh lúc nào cũng chỉ làm những chuyện xấu xa.” Nàng nhất thời trong cơn giận dữ, hai nắm chặt ở trước ngực, hận không thể một nắm vào mặt hắn một cái “Anh tới đây làm gì? Nơi này không chào đón anh.”

Hắn đối với lời của nàng hoàn toàn phớt lờ, đôi mắt tối đen xẹt qua một chút lạnh lẽo “Em thật sự định đính hôn cùng Chính Vũ?”

“Phải, chúng tôi định đính hôn, vì thế mời anh rời đi đi.” Nàng chỉ tay hướng cửa, lạnh lùng nói.

“Không cần em phải mời, tôi sẽ tự đi.” Hắn đi tới cửa, khẽ nhíu mày, người này hôm nay thật khác thường.Chương 238: Đưa nàng nhà trọ

“Không cần em phải mời, tôi sẽ tự đi.” Hấn đi tới cửa, khẽ nhú mào, người này hôm nay thật khác thường.

Hấn mở cửa, cất bước đi ra ngoài, nàng chạy tới muốn đóng cửa, đúng ngay lúc này, hấn dừng lại, khoé môi gợi lên một chút châm biếm, đột nhiên nói ra một câu “Cùng Chính Vũ đính hôn, em cảm thấy xứng sao?”

Nàng đang đóng cửa, nghe được câu đó, nháy mắt nổi trận lôi đình, rốt cuộc kiềm chế không được chính mình, tiến lên một chút, dùng quyền đánh hấn.

“Doãn Lạc Hàn, anh ở đây châm chọc nói móc tôi, anh.... tên khốn nạn này! Khốn nạn!! Tôi mất đi trong sạch, còn không phải bị anh làm hại sao.... Đáng giận... Đáng giận.... tên khốn nạn... Anh làm nhiều chuyện xấu như vậy, đáng ra phải xuống địa ngục sớm.... Anh chết đi ....”

Doãn Lạc Hàn cúi đầu khẽ cười, ôm kẻ thần kinh là nàng, cầm lấy một đám dừng ở trên người mình, cánh tay dài vung lên, phía sau sầm một tiếng, cửa khép lại.

Tiếng vang thật lớn làm nàng sửng sốt, nàng phục hồi tinh thần, ra sức đẩy hấn ra, người này hành vi thật là xấu xa, biết rõ trên người nàng không mang chìa khoá, còn cố ý làm như vậy. Chán ghét hấn, nàng hoàn toàn chán ghét hấn.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hấn, thân thủ phóng tới trước mặt hấn “Tôi muốn đi vào, đem chìa khoá đưa cho tôi. Dừng nói anh không có, tôi biết anh có vụng trộm làm thêm một cái chìa khoá nhà tôi.”

Tay hấn nhẹ nắm chậm rãi, như là muốn đem cái gì đó trong tay đặt lên tay nàng, bất thành linh, hấn lại nắm trụ cổ tay nàng, dùng sức kéo nàng, lập tức chạy xuống lầu.

Nàng hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, thân thể đã bị túm xuống lầu, bản năng từng bậc thang từng bậc thang vượt qua, phòng nàng ở lầu hai, vài bước đã chạy đến dưới lầu.

Hấn căn bản không đem chìa khoá đưa cho nàng, nàng cả kinh nuốt một ngụm khí lạnh, cổ tay bị hấn bắt lấy vận vẹo, tay kia thì gỡ tay hấn ra.

“Anh..... tên khốn nạn... anh buông ... buông..... Tôi hiện tại với anh không quan hệ, anh đừng bám lấy tôi.....”

“Có hay không quan hệ, em không phải so với tôi rõ ràng hơn sao.” Trong mắt hấn nham hiểm hiện ra, bàn tay to chợt tăng thêm lực đạo, lực đạo lớn đến cổ tay nàng sắp bị gãy.

“Đau...” Nàng đau quá kêu ra tiếng, hốc mắt tích tụ một lớp sương mù, hấn không hề bận tâm túm nàng chạy đến Lamborghini, bước ra cửa sau xe, động tác thô lỗ lôi nàng vào.

Nàng ngã ra nằm ở ghế sau, xoa cổ tay bị đau, muốn đẩy cửa xe ra, nhưng cửa xe không chút sứt mẻ, nàng từ bỏ ý định, không còn một chút động tĩnh, nàng biết cửa xe bị hấn khoá lại rồi.

“Doãn Lạc Hàn, tên ma quỷ này, anh muốn đưa tôi đi đâu.... Anh có biết đây là bắt cóc phi pháp không.... anh mau thả tôi ra.... có nghe hay không.... mau thả tôi ra ngoài....”

Hấn cười nhạt hừ lạnh ngồi vào ghế lái, nhanh chóng khởi động chiếc xe thể thao, mặc cho nàng ở ghế sau tuy ý rống giận, hoàn toàn là mất mớ tai điếc, xe thể thao rất nhanh liền ra khỏi khu nhà, ở ngã tư đường rộng lớn lao nhanh.

Nàng biết hôm nay hấn là quyết tâm muốn dẫn nàng đến một chỗ nào đó, lập tức im lặng hấn, hiện tại nàng muốn biết hấn định đưa nàng đi đâu, nhìn ngoài cửa sổ, dường như không phải đường đến khách sạn Thịnh Trạch hay là biệt thự, như vậy hấn muốn dẫn nàng đi nơi nào?

Nàng cắn cắn móng tay, bắt đầu tự hỏi làm thế nào thoát khỏi hấn, nhưng là nghĩ tới nghĩ lui, nàng bị khoá ở phía sau, thể lực của nàng căn bản lại không thể đánh lại hấn, muốn chạy trốn lại càng khó.

Một kiểu kiến trúc quen thuộc trước mắt nhẹ lướt qua, nơi đó là văn phòng tạp chí ngày xưa nàng làm, hiện tại đã gần đến trung tâm thành phố, hấn chợt cùng muốn làm cái gì.

Xe thể thao rẽ vào một góc, hiện ra một bãi đậu xe, hấn dừng xe rồi ra cửa sau túm nàng xuống xe, thấy cổ tay lại bị hấn chặt chẽ nắm lấy, nàng không có phản ứng nữa, nàng muốn nhìn xem rốt cuộc hấn đang có âm mưu quỷ kế gì.

Hấn lôi kéo nàng đi ra bãi đậu xe, thẳng đi vào một toà nhà đối diện, nơi này là.... Nàng đột nhiên nhớ đến, nơi này gần tạp chí xã – là một toà nhà cho thuê cao cấp, thường xuyên nghe đồng nghiệp trong văn phòng nói chuyện phiếm nhắc đến nơi này, nói là nơi ở này gần văn phòng nhất, chỉ cách khoảng chục bước, thực tiện lợi, nhưng chỉ có điều là giá cho thuê làm hi vọng của mọi người lùi bước, không phải cái giá mà một người bình thường đi làm có thể trả được.

Hấn mang nàng tới nơi này làm cái gì? Đang nghĩ như vậy, hấn đã kéo nàng vào thang máy, nàng để ý đến hấn ấn số tầng 17, cái này nàng cuối cùng đã biết, hấn ở trong toà nhà này có một căn hộ.

Nàng trộm nhìn hấn đường cong khuôn mặt tuấn mĩ, thần sắc khinh thường, người này có tiền như vậy, nhà, hấn không thiếu. Hấn mang nàng tới nơi này, sẽ không là muốn khoe khoang với nàng rằng hấn có rất nhiều tiền đấy chứ. *có đôi khi chị Huyền suy nghĩ rất là đáng iu nha :”)*

Hấn lấy trong tay cái thẻ, ở trên cửa xoẹt một cái, tiện đà kéo nàng đi vào.

“Không cần kéo tôi, tôi tự đi vào.” Nàng vùng vẫy muốn tránh khỏi hấn, hấn lạnh lùng nhìn nàng một cái, thả lỏng lực đạo kiềm chế, nhưng cũng không buông tay nàng ra.

“Chỗ này em cảm thấy thế nào?” Khuôn mặt hấn tối tăm, tuấn tú thẳng tắp ngóng nhìn hàng, như là đang hỏi ý kiến của nàng.

“Cái gì thế nào?” Nàng lộ vẻ tức giận, là chỗ của hấn, hỏi nàng làm gì.

“Sau này em sẽ ở đây.” Mặt hấn được ánh sáng chiếu rọi vào, giọng nói khàn khàn gọi cảm, giống như đang dụ dỗ nàng “Nơi này cách chỗ em đi làm rất gần, em mỗi ngày không cần chạy đua với thời gian, chỉ cần đi bộ vài bước là tới nơi.”

Hấn có ý gì? Là đem căn hộ này cho nàng sao? Hấn lại tốt như vậy sao? Hay là nơi này là kim ốc tàng kiều của hấn, ý của hấn là muốn nàng sau lưng cùng hấn ....

“Không cần, tôi tiếp nhận không nổi, vẫn là nên dành cho người phụ nữ khác.” Nàng lạnh lùng cúi xuống, xoay người muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị hấn nắm trong lòng bàn tay, từng bước bị hấn kéo lại.

109. Chương 239 - 240

Chương 239: Nàng không cảm kích

“Không cần, tôi tiếp nhận không nổi, vẫn là nên dành cho người phụ nữ khác.” Nàng lạnh lùng cúi xuống, xoay người muốn đi ra ngoài, cổ tay lại bị hấn nắm trong lòng bàn tay, từng bước bị hấn kéo lại.

“Căn hộ này tôi tặng cho em, em không thích sao? Như vậy chúng ta đi chỗ khác, nơi đó chắc hấn em sẽ thích.” Hấn nhỏ nhẹ tiếng nói bên tai nàng, nghe như đang muốn lấy lòng nàng.

“Tôi nói rồi, tôi không cần.” Nàng quay sang, dè nặng tiếng nói mang theo chút cầu xin “Anh cho tôi về đi, chúng ta là hai người không liên quan, anh có Chỉ Dao, tôi có Kim Chính Vũ, chúng ta chấm dứt đi, coi như những chuyện trong quá khứ chưa từng có, tôi.....”

Lời của nàng còn chưa nói hết, hấn chợt giữ lấy cổ nàng, âm hàn khuôn mặt tuấn tú sát lại gầm nhẹ “Chết tiệt nữ nhân, tôi ăn nói khép nép, tận lực lấy lòng em, em cũng không cảm kích, rốt cuộc em muốn tôi làm như thế nào em mới có thể đồng ý đây.....”

Tay hấn thít chặt, nàng cảm thấy khó thở, sắc mặt đỏ lên, miễn cưỡng nói “Tôi sẽ không đồng ý yêu cầu vô sỉ này, anh bỏ ra, tôi muốn về nhà.”

“Về nhà? Em vĩnh viễn cũng đừng mong trở về, trừ phi em gật đầu đồng ý.”

Hấn u ám đôi mắt, cánh tay chợt ôm lấy thắt lưng nàng, nàng không phòng bị lão đảo một chút, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, đảo mắt hấn đem nàng khiêng đến trên vai.

“Doãn Lạc Hàn, anh muốn làm cái gì? Thả tôi xuống dưới.....” Nàng liều mạng vặn vẹo thân thể.

“Làm cái gì? Đương nhiên là làm cho em ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.” Hấn cười lạnh một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Nàng thở gấp, trong lòng linh cảm mãnh liệt, nàng biết hấn chỉ cái gì, cả kinh giãy dụa “Doãn Lạc Hàn, anh là cầm thú, anh.....nếu dám làm gì, tôi sẽ không tha cho anh..... Tôi hận anh.....”

“Nếu hận có thể khiến cho em nhớ kỹ tôi, như vậy hoan nghênh em hận tôi, tốt nhất là vĩnh viễn.” Hấn cắn răng gầm nhẹ, lập tức đem nàng ném trên giường.

“Anh là thằng điên.....” Nàng cảm tức gào thét lớn, hai tay dùng sức đẩy hấn ra, nhưng là nàng căn bản không phải đối thủ của hấn, hai tay rất nhanh đã bị hấn bắt lấy.

Chẳng mấy chốc, y phục của nàng đều đã bị cởi ra, đại phiến sáng như tuyết da thịt bại lộ, ánh mắt hấn chợt trở nên nóng rực.

Bàn tay to ôm lấy lưng nàng, đẩy ra nút thắt áo ngực, tuyết trắng đầy đà lập tức nảy ra, nàng hô hấp cứng lại, kiều mệ nháy mắt trồi lên một tầng đỏ ửng, hai chân dùng sức đạp mạnh, vừa vặn bị hấn chặn lại, căn bản không thể động đậy.

“Doãn Lạc Hàn, anh điên rồi, đừng như vậy.....” Nàng gắt gao cắn môi dưới, tuyệt vọng cảm giác được nàng đem nay trốn không thoát.

“Tôi nói rồi, trừ phi em đồng ý sau này cùng tôi ở cùng một chỗ, nếu không tôi sẽ một lần lại một lần nhắm nháp tốt đẹp của em.” Hấn lạnh lùng cười bắt lấy hai tay của nàng, sờ soạng cởi hết sạch quần áo trên người nàng.

Nàng quật cường cắn môi, nàng biết một khi đồng ý, sẽ không khác gì đeo gông vào cổ, quá khứ đã cảm thấy thực có lỗi với Chỉ Dao, hiện tại lại còn có cả Kim Chính Vũ. Huống hồ, nàng tuyệt không muốn ở bên hấn, nàng tuyệt sẽ không đồng ý yêu cầu vô sỉ này.

“Ánh mắt của em đã nói cho tôi đáp án, tôi sẽ cho em sửa miệng.” Hấn giữ chặt người nàng, dày đặc hơi thở lao thẳng tới trên mặt nàng.

Nàng ngượng ngùng cắn môi, hấn tay kia uốn lượn dọc theo đùi nàng, nàng hoảng sợ run run, nhưng vẫn quật cường không lên tiếng.

“Thế nào? Em vẫn là không đồng ý?” Hấn thân thể gắt gao đè xuống, rắn chắc cơ ngực ép chặt của nàng đầy đà, toàn bộ sức nặng cơ thể đều ở mảnh mai thân thể mềm mại phía dưới.

Nàng nhắm mắt lại, bình thần mà hơi run run nói “Mặc kệ anh nói cái gì, tôi cũng không đồng ý, tôi hận anh.”

“Tốt, thật sự là rất tốt!” Hấn lạnh lùng cười, trong thanh âm lại toát ra một tia chua xót, thắt lưng lập tức không lưu tình chút nào tiến vào nàng, cho đến chỗ sâu nhất.

Thân thể còn chưa hoàn toàn thích ứng, nàng nháy mắt cảm giác được đau đớn xé rách, theo bản năng uốn người, lấy tay đánh hấn “Anh tránh ra, anh tránh ra..... Đau quá..... Anh đừng đụng vào tôi.....”

“Đừng nhúc nhích, một hồi là ổn rồi!” Hấn cố nén tạm dừng xuống dưới, cúi người hôn nàng tái nhợt sắc mặt, khiến nàng thần kinh chùng xuống, hấn tựa hồ là đang đợi nàng chậm rãi thích ứng, nhưng là thân thể của hấn thật sự quá mức kích động, hấn chờ không kịp .

Hấn bàn tay to ở trên người nàng dao động, thô ráp ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn nàng mạn diệu đường cong, rốt cuộc kiềm chế không được, bắt đầu thẳng lưng tiến lên, càng không ngừng giữ lấy của nàng ngọt ngào.

Vô lực bị hấn đặt ở dưới thân, nàng nhắm chặt hai mắt, hai má đỏ lên, liều mạng cắn môi thở hổn hển, hô hấp dồn dập không thôi, thân thể như là thích ứng hấn đụng vào, dần dần nhảy lên sung sướng cảm giác.

Kích tình qua đi, hấn thẳng đứng dậy, nàng nghĩ đến hết thấy đã xong, hàm chứa lệ muốn đẩy hấn ra, ai ngờ hấn chính là cởi áo khoác cùng quần áo trong, ném tới dưới giường.

Nàng còn chưa kịp phản ứng, tinh trắng lồng ngực đã đè ép lên nàng mềm mại trước ngực, tiếp xúc làm nàng hít vào một hơi, kêu sợ hãi “Anh buông ra.....”

“Hết thấy còn chưa có xong, chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.” Hấn quỷ mị hơi thở bên tai nàng, khe cắn vành tay nàng nhạy cảm, bàn tay to ở nàng trắng nõn cân xứng thân thể mềm mại yêu thích không buông tay, một tay vỗ về chơi đùa vuốt ve .

“Đừng.....” Nàng như bị điện giật, cả người không khỏi mẫn cảm căng thẳng cứng ngắc lên.

Nàng lắc lắc thân thể, ngược lại làm cho tiếp xúc càng thêm thân mật, đã không có một chút dư thừa khe hở.Chương 240: Một nửa kế hoạch

Nàng lắc lắc thân thể, ngược lại làm cho tiếp xúc càng thêm thân mật, đã không có một chút dư thừa khe hở.

Hấn hôn miên man trên ngực nàng, bàn tay to say đắm vuốt ve đường cong, hôn đến đâu là phát lửa trên cơ thể nàng tới đó, khiến nàng không nén được tiếng thở hổn hển.

Hấn mạnh mẽ, nàng không nhịn được khẽ kêu lên, toàn thân cứng ngắc, hấn lửa nóng không thể kháng cự lại xâm nhập, của nàng ngọt ngào tốt đẹp làm hấn như bị tẩm độc được, tham lam chiếm lấy nàng một lần lại một lần, căn bản không để ý đến nàng oán hận cùng xấu hổ và giận dữ.

Không lâu sau, hấn tựa hồ cảm giác được nàng thân thể cứng ngắc, đưa hai tay của nàng lên ôm lấy cổ hấn, tiếp theo là càng lúc càng nhanh liên tục mãnh công.

Khoái cảm chẳng mấy chốc ào đến, nàng ánh mắt dần dần mê ly, nhịn không được yêu kiều rên rỉ, không hề kháng cự, dần dần thả lỏng thể xác và tinh thần, chỉ có thể đem chính mình hoàn toàn giao cho hấn.

Không biết bị hấn giữ lấy bao nhiêu thứ, nàng cảm giác được toàn thân khí lực đều cạn kiệt, mệt mỏi định ngủ, không ngờ hấn lại giữ lấy eo nàng, cường ngạnh tiến vào.

Nàng nâng cánh tay bủn rủn lên đẩy hấn ra, bối rối khóc “Anh bỏ tôi ra..... bỏ tôi ra..... mệt mỏi quá..... Buông tha tôi.....”

“Muốn tha cho em cũng dễ thôi.” Hấn thì thầm bên tai nàng mê đắm “Chỉ cần em đồng ý ở bên tôi.....”

“Anh đừng mơ! Doãn Lạc Hàn, anh thật ích kỷ, cho dù anh không nghĩ đến Chỉ Dao cũng nên nghĩ đến tình nghĩa huynh đệ với Kim Chính Vũ bao nhiêu năm.....”

“Câm miệng! Chuyện đó không cần em dạy tôi.” Hấn tức giận bịt miệng nàng, con người đen xẹt qua âm quyết hàn ý “Em cho là em có thể cùng Chính Vũ đánh hôn sao? Tôi sẽ không cho em thực hiện được.”

“Đồ ma quỷ, anh hận tôi như vậy sao? Tại sao trăm phương nghìn kế lại muốn phá hư hạnh phúc của tôi?” Nàng gào lên, cố gắng coi thường sức nặng trên người.

Hấn nheo mắt, cuồng tứ đôi mắt chặt chẽ nhìn thẳng nàng, ngữ điệu đột nhiên biến đổi “Nếu tôi nói, tôi đã sớm không hận em , tôi chỉ muốn cùng em một chỗ, nói đúng hơn là tôi đã bắt đầu yêu em.....”

“Nói dối!” Nàng cắt đứt lời hấn “Tôi sẽ không tin tưởng lời nói dối của anh một lần nữa, những gì anh nói đều là dối trá.”

“Em vì cái gì lại không tin những gì tôi nói?” Hấn thâm u đôi mắt xẹt qua một chút đau buồn, khẩu khí cũng là chân thật đáng tin “Nói cho tôi biết, em vì cái gì sẽ không.....”

“Bởi vì tôi đã từng tin tưởng anh một lần , tôi sẽ vĩnh viễn không quên, lần đó anh lừa tôi tới câu lạc bộ, đem tôi cho người khác đập hư.....” Nàng dùng sức cắn môi không được khóc, lớn tiếng nói ra vết thương nàng vốn vẫn chôn trong sâu thẳm trái tim.

Hấn nhìn chăm chăm nàng, nàng nói xong những lời đó cảm thấy rất đau, vết thương cũ tưởng đã lành giờ lại rỉ máu, mắt hiện lên một tầng nước.

“Anh nghĩ tôi sẽ lừa gạt Kim Chính Vũ và Chỉ Dao, làm tình nhân của anh sao? Anh nằm mơ!” Nàng châm biếm, gần từng chữ một.

Hấn đau lòng nhìn nàng, lại bị những chữ cuối cùng khiến phát giận “Tôi nằm mơ? Như vậy tôi sẽ cho em biết tôi có nằm mơ hay không, em đừng mong có thể thoát khỏi tôi!”

Hấn nhìn nàng một cái, trong ánh mắt lạnh lùng dường như đang nổi lên bão tố làm người ta run sợ, thô lỗ xoa nắn nụ hoa mẫn cảm trước ngực nàng, cường ngạnh trong cơ thể nàng đậm tới.

Vô luận nàng như thế nào cắn xé hoặc là giãy dụa, một đêm hấn hoàn toàn là tìm tòi vô độ, cuối cùng nàng xụi lơ ở dưới thân hấn, trên người dính đầy mồ hôi không rõ là của ai, dần dần mệt mỏi ngủ.

Trong mơ cảm giác có một dòng điện chạy trong người, nàng cảm giác được một đôi tay dọc theo bụng bằng phẳng thon thả của nàng di chuyển xuống nơi nhạy cảm, nàng nháy mắt bừng tỉnh, giật mình trước đôi mắt cuồng dã trước mặt.

“Em tỉnh, chúng ta tiếp tục.” Hấn mím môi gợi lên tà ác độ cong, cường tráng của hấn phút chốc đặt trên người nàng, gắt gao tiến vào.

“Đừng!” Nàng hoảng sợ âm thanh âm run rẩy, chuyển tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, sắc trời đã sớm sáng rồi, ngữ khí cầu xin “Anh tha cho tôi đi.....xin anh.....”

“Em hấn là biết tôi muốn nghe cái gì.” Hấn thon dài ngón tay tà khí nắm lấy cằm nàng, khiến cho nàng phải nhìn vào đôi mắt hấn “Chỉ cần em nói ra, tôi đương nhiên sẽ bỏ qua cho em.”

Trải qua một đêm kiên trì, nàng đã kiệt sức, hấn lần này là không có khả năng nhượng bộ, nhưng là chuyện đó nàng thật sự không thể làm được.

Làm sao bây giờ? Nàng đến tột cùng nên làm sao đây? Nàng hai tay gắt gao nắm lại, móng tay thật sâu đâm vào lòng bàn tay mềm mại, đau đớn là cảm giác duy nhất mà hiện tại nàng cảm thấy.

Đột nhiên, một ý nghĩ sáng rõ trong đầu, nàng có một chủ ý, ở trong lòng tự hỏi suy nghĩ một hồi, lập tức chậm rãi gật gật đầu “Chuyện anh nói, tôi đồng ý.”

“Em sẽ không gạt tôi chứ?” Hấn nhướn mày nghi hoặc, hoàn toàn là khẩu khí không tin tưởng.

“Đó không phải điều anh muốn nghe sao?” Nàng thở dài, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hấn “Bây giờ anh còn nói không tin, thôi quên đi, coi như tôi chưa nói gì.”

Nàng quay mặt đi, hiện tại điều duy nhất nàng có thể làm chính là lạt mềm buộc chặt, như vậy mới có thể lấy được lòng tin của hấn, làm cho hấn không chút hoài nghi, như vậy kế hoạch của nàng mới có thể thực hiện được.

Hấn sắc bén đôi mắt quét trên gương mặt nàng, qua sau một lúc lâu, hấn khẽ mấp máy miệng “Tôi tin em.”

Nàng trong lòng nhẹ nhõm, kế hoạch đến đây coi như đã đi được một nửa, nàng cần tiếp tục giả vờ nghe theo hấn.

110. Chương 241 - 242

Chương 241: Khẩn cấp

Nàng trong lòng nhẹ nhõm, kế hoạch đến đây coi như đã đi được một nửa, nàng cần tiếp tục giả vờ nghe theo hắn.

Thấy nàng đã đồng ý yêu cầu của mình, hắn xoay người nằm bên cạnh nàng, ôm nàng vào trong lòng, thương tiếc tiếng nói nỉ non bên tai nàng “Có hay không đã làm đau em rồi?”

Ở trong lòng hắn, gương mặt nàng áp sát vào lồng ngực to lớn vững chãi, thấp giọng trả lời “Có.....”

“Anh hứa từ bây giờ trở về sau sẽ không bao giờ làm đau em nữa.” Hắn thở dài hôn lên trán nàng, ôm chặt lấy nàng.

Nàng cup mắt cười lạnh, “về sau”? Nàng cùng hắn căn bản không có về sau! Lần này nàng tạm đồng ý với hắn, sau đó chờ lúc hắn không đề phòng sẽ chạy trốn thoát khỏi hắn. Hắn không phải rất có bản lĩnh tìm người sao, như vậy nàng sẽ trốn ở nơi của người mà hắn hận thấu xương nhất. Cái đó gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, hắn nhất định sẽ không nghĩ đến nàng lại ở nơi mà hắn căm ghét không bao giờ muốn đến.

Hắn quay sang tựa hồ là đang nhìn cái gì, tiếp theo nghe được hắn thấp thỏm tiếng nói “Hiện tại mới hơn 7 giờ, em nhất định là mệt lắm rồi, ngủ tiếp đi. Hôm nay anh sẽ giúp em xin nghỉ.”

Nàng dịu ngoan không có phản đối, bị hắn ép buộc một đêm, nàng vô cùng mệt mỏi, nhắm mắt lại, không quá một hồi liền đã ngủ.

Không biết đã ngủ bao lâu, nàng chậm rãi mở mắt, giường lớn đã chỉ còn lại có một mình nàng, ngồi dậy nhìn mồ hôi trên người chảy xuống, toàn thân dày đặc đổ ửng dầu hôn rồi lại dầu hôn, nàng cười khổ một chút, nhìn trước mắt mới có 8 giờ hơn.

Nàng nhanh chóng xuống giường, nơi này cách tạp chí không xa, hiện tại đi làm còn kịp, nàng sẽ không xin phép nghỉ, tiền thưởng đối với người nhỏ bé như nàng chỉ là một con số nhỏ, nhưng nàng cũng nhất định sẽ không lãng phí nó.

Nàng mở vòi nước ấm tắm, tẩy đi một thân mỗi mệt cùng hai chân đau đớn. Tắm xong mới phát hiện mình không có quần áo để thay, nàng thử mở tủ quần áo ra, bất ngờ thấy trong tủ dày đặc kín mít quần áo. Bên trái đều là quần áo của nam nhân, tất cả đều là âu phục màu đen của hắn. Mà phía bên phải lại treo đầy quần áo nữ nhân, từ áo khoác đến váy liền áo, lại có cả thắt lưng, áo ngủ, cái gì cần có đều có, nàng chú ý tới một bên còn có vài bộ quần áo công sở.

Nàng chớp chớp mắt, như vậy xem ra hắn đã sớm có mưu đồ, muốn lừa mọi người cùng nàng sống ở nơi này dài lâu.

Nàng chọn một bộ đồ công sở thanh nhã màu trắng ngò, phát hiện mặt trên là nhãn mới tinh, là đồ mới, lại liếc mắt nhìn những bộ quần áo khác, cho dù dùng ngón chân để nghĩ cũng hiểu, quần áo nữ nhân trong này hoàn toàn là mới mua.

Nàng ngồi xổm xuống, mở ngăn kéo thật dài bên dưới, không ngoài dự tính, bên trong đầy đồ nội y phụ nữ, nàng tùy tay cầm một bộ, nhìn đồng hồ treo tường, còn hơn hai mươi phút.

Túi xách và di động đều ở trong phòng trọ, bây giờ hai tay trống trơn đi làm thật không quen, nàng thở dài, xoay người hướng ngoài cửa đi.

Ánh mắt xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh trong suốt nhìn về phòng bếp, chợt nhìn thấy một tờ giấy nhớ, nàng không khỏi đi tới, có một chùm chìa khóa để lên tờ giấy, đẩy cái chìa khóa ra, đọc tờ giấy nhớ, thấy hắn ghi hắn đã giúp nàng hủy hợp đồng thuê nhà, cũng đã thu xếp người chuyển hành lý của nàng đến đây rồi.

Hắn cũng thật là nhanh quá đi, tuy rằng nàng cũng đã tính đến chuyện này, nhưng cũng không ngờ là hắn lại hành động nhanh như vậy, những chuyện cần làm ngay từ sáng sớm hắn đều đã sắp xếp xong.

Hắn đã chặn hết mọi đường lui của nàng, trong lòng nàng bỗng tức giận, tờ giấy trong tay bị vò nát ném vào thùng rác, nàng cầm lấy cái chìa khóa đi hướng cửa, xoay người đổi giày, thấy hành lý của mình đang để gần đó, còn có cái túi Gucci.

Đi giày, soi gương, nhìn thấy dấu hôn trên cổ rất rõ ràng, dù sao cũng phải tìm thứ gì đó che đi một chút, nàng nhớ tới chính mình từng mua một cái khăn lụa, hiện tại hẳn là đã đến lúc phát huy công dụng.

Nàng mở hành lý tìm, rất nhanh đã tìm thấy, khăn lụa quấn quanh trên chiếc cổ mảnh khảnh, hoàn mỹ thất thành nơ con bướm. Nàng cầm túi, lúc định khóa cửa mới nhớ ra nơi này không cần chìa khóa, chỉ cần quẹt thẻ là được.

Đi bộ khoảng 10 phút, biển tạp chí xã hiện rõ trước mắt, đến văn phòng, thời gian còn năm phút đồng hồ.

Nàng nhìn chăm chăm màn hình máy tính chậm rãi sáng lên, môi khẽ nhếch cong lên một chút, nàng rất cuộc có cần cảm tạ hẳn cho nàng một căn hộ tiện nghi gần chỗ làm như thế này không đây, cứ như vậy che giấu mọi người ở cùng một chỗ sao.....

“Mân Huyền, chào buổi sớm!” Bên kia vang lên tiếng kéo ghế, là Kỉ Tích Vân .

“Chào buổi sáng, Tích Vân.” Nàng quay sang gật đầu.

Kỉ Tích Vân mở túi xách, tìm kiếm một chút, một mặt ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái. “Mân Huyền, sắc mặt của cô không tốt lắm, có phải tối qua không ngủ ngon không?”

Đâu phải chỉ là ngủ không ngon, phải nói là một đêm không ngủ, nhớ tới chuyện này trong lòng nàng như có lửa đốt, cộng thêm mặt đỏ tim đập, Mân Huyền vội quay mặt đi tránh ánh mắt của Tích Vân, giả bộ tìm kiếm văn kiện, thuận miệng nói dối “Có thể là bị cảm, tôi cảm thấy có chút không thoải mái thôi.”

Cách vách truyền đến tiếng mở ngăn kéo “A... tôi có thuốc cảm đây, cô uống một viên nhé?”

“Không cần, Tích Vân, cảm ơn cô, tôi không sao đâu.” Nàng khoát tay áo, mặt càng đỏ hơn, cũng may hôm nay tóc buông xuống đã che đi khuôn mặt đang ửng hồng của nàng.

Kỉ Tích Vân tựa hồ bắt đầu vui đùa vào công việc, cách vách truyền đến tiếng lách cách gõ bàn phím, nàng cũng im lặng, nhìn thời gian, hẳn là đã đến lúc tới phòng Phùng Tĩnh Như.

Ra khỏi văn phòng, nàng đi thẳng tới địa điểm chụp ảnh bìa, thảo luận tới trưa, giữa trưa nhận lời cùng nhiếp ảnh gia ăn cơm, buổi chiều cùng bàn bạc kết quả

Bận rộn suốt một ngày, khi trở lại văn phòng đã là bốn giờ chiều, nàng ngồi trên ghế, xoay người xoa chân đi giày cao gót, chạy một ngày, hiện tại hai chân đau muốn chết. Chương 242: Kinh hãi khủng hoảng

Bận rộn suốt một ngày, khi trở lại văn phòng đã là bốn giờ chiều, nàng ngồi trên ghế, xoay người xoa chân đi giày cao gót, chạy một ngày, hiện tại hai chân đau muốn chết.

Đến giờ tan tầm, nàng đang cất đồ, chợt nhớ tới tối hôm qua Chính Vũ nói hôm nay sẽ đón nàng tan tầm, nhẹ nhàng cắn môi dưới, nàng hiểu chính mình đã không còn có tư cách ở bên hắn, vẫn là cùng hắn nói rõ ràng, đau một lần còn hơn đau mãi mãi, cứ như vậy lừa gạt hắn, chẳng bằng chia tay.

Xuống lầu, nàng không thấy hắn, cũng chẳng thấy Ferrari đỏ đâu. Nàng nhìn trái nhìn phải, xác định hẳn hôm nay không có tới, khả năng hẳn hôm nay bề bộn nhiều việc, như vậy cũng tốt, để nàng có thời gian tĩnh táo lại, ngẫm lại nên nói với hắn như thế nào, tìm một tối thích hợp nói một cách ít gây thương tổn nhất.

Nàng theo bản năng sờ vào túi, nhớ tới tan tầm phía bên nhân sự đã phát cho mỗi người một phong bì, Kỉ Tích Vân nói bên trong này là tiền lương và tiền thưởng của tháng này. Nàng cười cười, dù sao tiền lương của mình cũng không nhiều lắm, vì thế tùy tay cất luôn vào trong túi.

Đi trên con đường náo nhiệt, nàng rẽ vào một góc đường, bên kia là chỗ máy rút tiền. Lấy trong túi ra thẻ, nàng nhập mã vào, tiếp theo thấy được một chuỗi con số không thể tưởng tượng được, so với nàng vốn tưởng gấp tới 5 6 lần, đây thật sự là tiền lương của nàng sao? Giả Quân Dịch không phải đã nói trợ lý Phó Chủ biên tiền lương rất ít sao? Nếu theo nàng nghĩ, con số này phải tương đương với tiền lương của Phó Chủ biên Phùng Tĩnh Như.

Đến tận cùng là chuyện gì vậy? Tay nàng bắt động, không thể ẩn xuống được.

Những người xếp hàng đợi sau nàng đã có chút không kiên nhẫn “Tiểu thư, phiền cô nhanh lên được không? Tôi đang rất vội.”

“À, vâng.” Nàng lấy lại bình tĩnh, mau chóng rút ra một ít tiền, hết thấy chỉ có thể chờ ngày mai đi làm hỏi lại.

Đi ra ngoài, di động trong túi vang lên, nàng luống cuống tay chân đem chi phiếu bỏ trong túi, lại tìm di động, thấy báo người gọi là Kim Chính Vũ.

Nàng vừa ấn nghe, Chính Vũ vui mừng tiếng nói liền truyền đến “Mân Mân, em đang làm gì vậy? Linh tiền lương đi. Đừng quên mời tôi ăn đó.”

“Cậu như thế nào lại biết tôi linh tiền lương vậy?” Nàng không khỏi hỏi, tiểu tử này có mắt thần sao? Hay là hắn theo sau nàng từ tạp chí xã, nàng kinh ngạc quay người tìm xung quanh nhưng không tìm được thân ảnh hắn.

Microphone bay tới tiếng cười của hắn “Tôi đương nhiên là biết rồi, hôm nay là mừng mười, các công ty đều phát tiền lương vào hôm nay.”

Tiểu tử này đã dọa nàng nhảy dựng một phen, nàng nuốt nuốt nước miếng, bình tĩnh một chút “Chính Vũ, cậu không phải nói hôm nay tới đón tôi tan tầm sao?”

“Ừm, Mân Mân, hôm nay tôi bận một chút. Vậy tôi gọi bí thư đem xe tới đón em tới công ty tôi, đợi tôi làm xong việc sẽ đi ăn cùng em, được không?”

“Như vậy a .....” Nàng ngập ngừng, nàng cũng không muốn sẽ như hôm qua trong phòng nàng lại xuất hiện Doãn Lạc Hàn, như vậy sẽ chỉ làm nàng xấu hổ và áy náy với Kim Chính Vũ.

“Mân Mân, tôi hôm nay không đi đón được em, em không phải là tức giận đó chứ? Tôi.....”

“Không phải, Chính Vũ, tôi hôm nay cũng rất mệt, có lẽ về sớm nghỉ ngơi cũng tốt.”

“Vậy cũng được, em về sớm nghỉ ngơi, hôm sau còn đi làm nha. Ngày mai buổi chiều đúng giờ tôi sẽ đón em, tuyệt không nuốt lời.”

Hắn ở đầu kia điện thoại cam đoan, nàng cười khổ “Được, ngày mai tôi mời cậu đi ăn.” Cũng là bữa tối cuối cùng, nàng trong lòng lặng yên nói.

Trên đường về, nàng đi ngang qua trung tâm thương mại, nghĩ đến bữa tối còn chưa chuẩn bị gì, lập tức đi vào, mua chút tôm tươi bóc vỏ, huệ nhân và chút nguyên liệu nấu ăn, quyết định hôm nay buổi tối một người tùy tiện ăn một chút, làm một bát soup huệ nhân thật là ngon.

Trở lại nhà trọ, bên trong im lặng, hắn quả nhiên không trở về, như vậy cũng tốt, nàng đỡ mất tự nhiên, nàng mang theo túi đồ vào phòng bếp.

Không quá một hồi, phòng bếp liền dậy lên một mùi thơm vô cùng hấp dẫn, nàng xem nồi soup huệ nhân, vặn nhỏ lửa dần, chỉ cần khoảng hai mươi phút nữa là có thể ăn rồi.

Nàng đi vào phòng khách, chạy đến chỗ hành lý, lấy mấy quyển sách, cuối tuần sau còn phải thi tốt nghiệp.

Nàng nhìn phòng khách còn có mấy cánh cửa, tò mò chạy tới mở một cánh cửa ra xem, một gian là phòng ngủ, một gian là phòng khách, còn có một gian là thư phòng, cuối cùng là một gian tài liệu.

Nguyên bản nàng muốn ôm sách vở đi vào thư phòng, lại nghĩ đến phòng bếp còn đang nấu, cuối cùng nàng lại ngồi trên sofa xem sách vở.

Đang chăm chú xem, nàng theo thói quen muốn tìm tư liệu liền quờ tay phải tìm cái máy tính, kết quả tay phải trống rỗng, nàng định thần, nhớ lại đây đã không còn là phòng trọ của mình, lắc đầu cười bất đắc dĩ.

Nàng bỏ lại sách vở, chạy tới chỗ hành lý, quả nhiên chiếc máy tính cũng ở trong đó.

Nàng đang quay người định về sofa, bỗng có tiếng “Kẹt....” vang lên, có người từ bên ngoài cửa điện tử vào.

111. Chương 243 - 244

Chương 243: Cách biệt một trời

Nàng đang quay người định về sô pha, bỗng có tiếng “Kẹt....” vang lên, có người từ bên ngoài cửa điện tử vào.

Doãn Lạc Hàn sao lại về sớm như vậy chứ, nàng nghỉ thâm, đóng máy tính, giống như chim sợ cành cong chạy vào phòng khách, vừa ngồi xuống sô pha, cửa đã bị mở ra, hần cất bước tiến vào, đứng ở cửa thay giày.

U ám ánh mắt xuyên thấu qua qua lớp thủy tinh, nhìn về phía thân ảnh ngồi trên sô pha, đôi môi hoàn hảo nổi lên một nụ cười mỉm, hần cố ý sớm một chút trở về, chính là muốn ở bên cạnh nàng nhiều hơn một chút.

Bị ánh mắt không chút kiêng nể kia nhìn, nàng cũng không để ý, cúi đầu kéo túi đựng máy tính, hần cước bộ dần dần tới gần, tâm đột nhiên một trận mãnh liệt kinh hoàng, hô hấp nháy mắt đã bị đoạt đi.

“Em đang nấu gì vậy?” Hần ngửi ngửi, ngồi bên cạnh nàng, cực tự nhiên ôm lấy eo nàng.

Nàng kinh ngạc một chút, nghiêng người rời khỏi vòng tay hần, làm bộ sốt ruột nói “A.... tôi quên mất, tôi đang nấu một vài thứ, tôi phải vào bếp đây.”

Nàng chạy vào phòng bếp, nhìn nồi soup huệ nhân, dùng thìa quấy vài cái, mùi thơm xộc lên vào mũi, bụng khê réo một chút.

Nàng cầm cái bát nhỏ, múc cho mình một chút, lấy một chiếc thìa rồi đặt lên bàn ăn, đang định ngồi xuống ăn, lại nhớ ra hình như chưa có tắt bếp, nàng xoay người vội vàng vào phòng bếp.

Khi trở về, nhìn đến trên bàn cơm một thân ảnh cao lớn đang ngồi, Doãn Lạc Hàn cúi đầu nhăm nháp bát soup huệ nhân, đó là soup của nàng, hần như thế nào.....

Nàng tức giận khê đậm chân, hần không ở ngoài mà ăn đại tiệc đi? Chạy đến nơi đây ăn soup cùng nàng, thật sự là đáng giận.

Nghe được tiếng bước chân, hần hơi ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng hai tay trống trơn chạy tới, thản nhiên nhắc môi “Em không cho chính mình một chén sao?”

Người này rõ ràng lấy bát soup huệ nhân của nàng, còn dùng khẩu khí thấu tình đạt lý như vậy, nàng chu môi, bất mãn kháng nghị “Anh chưa ăn bữa tối sao? Đó là soup của tôi.”

“Anh tan tâm liền lập tức về nhà.” Hần nuốt một ngụm soup huệ nhân, bạc thần nhẹ thở ra ngữ khí đương nhiên “Anh hiện tại ở chung với em, em đương nhiên phải phụ trách nấu cơm cho anh rồi.”

Hừ, “đương nhiên phải phụ trách”, tốt nhất là giống như lần trước bị đau dạ dày, mắc bệnh bao tử nặng nhất đi, nàng nói thầm, bất mãn xoay người chạy hướng phòng bếp.

Bất quá hần vừa mới nói cái gì, dường như nhắc tới từ “Nhà”. Như vậy..... đối với hần.... bọn họ..... là cùng một “nhà”..... Đôi môi hồng kìm không được khê nở ra một nụ cười, đáy lòng bỗng dâng lên một cảm xúc ấm áp hạnh phúc vô cùng.

Phút chốc, suy nghĩ của nàng lại được kéo lại, không được, sao mình có thể nghĩ như vậy được, thật sự là buồn cười, nàng cùng hần căn bản không có khả năng, như thế nào còn có thể hi vọng cái gì “nhà” chứ. Nhất định là thần kinh của nàng đang không ổn định, lại suy nghĩ lung tung thôi.

“Anh ăn hết rồi, em tiện thì lấy thêm cho anh một chén nữa.” Hần tiếng nói ôn nhu mềm mại từ sau vang đến.

Nàng dùng cước bộ, hít sâu một hơi, nói cho chính mình nhất định phải nhẫn nại, quay người lại nhận lấy chiếc bát từ tay hần, chạy đến phòng bếp, múc ra hai bát.

Nàng chỉ ăn một bát đã no căng rồi, vậy mà nàng lại tổng cộng phải ba lần vào bếp múc thêm soup cho hần, không cần nói cũng biết, hần một hơi uống bốn bát soup. Người không giữ chút hình tượng gì uống

liền một lúc bốn bát soup, nàng vẫn là lần đầu tiên gặp. *uiiiiii anh ngọt ngào dã mannnnnn, iu anh dã mannnnnnnnn*

“Ngon lắm.” Hắn lạnh lùng gương mặt lộ ra nụ cười mỹ mãn, rút tờ giấy lau khô môi.

Nàng không nói được một lời đứng lên thu bát, hắn cứ ngồi im nhìn chăm chăm mặt nàng, khiến trong lòng nàng có chút sợ hãi, khẽ liếc mắt nhìn trộm hắn, hắn nhìn nàng đầy ắp yêu thương, không gian bỗng trở nên im lặng, im đến nỗi dường như có thể nghe được cả tiếng hít thở bất ổn của cả hai người.

Nàng cố nhanh hết sức dọn bát lại, bước nhanh chạy vào phòng bếp, trong lòng vô cùng kinh hoàng, ánh mắt vừa rời của hắn rốt cục là có ý gì? Không giống như ánh mắt sâu không lường được mà nàng vẫn thường thấy, lần này là ánh mắt ôn nhu tràn đầy yêu thương khiến con người ta tan chảy. * chảy nước miếng..... tưởng tượng ánh mắt chết người của anh :”> *

<>Nàng rửa bát, nghiêng người vô tình nhìn qua lớp thủy tinh thấy hắn ngồi trên bàn ăn, thẳng tắp ánh mắt ngó nhìn nàng, ánh mắt phức tạp mà mang theo nhu hòa giống như một đôi tay vỗ về hai má của nàng, vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng và khẽ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh.

<>Ngực bỗng rục lên cảm giác nóng, như là đột nhiên bị bỏng, nàng giật mình trượt tay làm rơi cái bát, cũng may kịp thời bắt được, lòng còn sợ hãi rửa nốt chỗ bát, sau đó lại xoay người nhìn hắn, trên bàn ăn đã không còn bóng người.

<>Nàng đi tới phòng khách, nơi đó cũng là không thấy ai, nàng nhìn thấy thư phòng lộ ra một chút ánh sáng, xem ra hắn vào thư phòng, qua hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

<>Theo như những gì nàng đã từng trải qua trong biệt thự, ăn xong bữa tối, hắn sẽ bắt nàng tắm rửa 5 phút, sau đó không chút khách khí giữ lấy nàng, nhưng là hiện tại tuy rằng nàng lại rơi vào nhà giam của hắn, thái độ của hắn lại so với trước đây khác biệt một trời.

<>Vốn dĩ nàng nghĩ ánh mắt khi này hắn nhìn nàng là tưởng đến ban đêm lửa nóng triền miên, bất quá như vậy xem ra hắn tựa hồ cũng không phải loại ý tứ này. Hắn như là nhìn đến thấy trên bàn trà còn có sách vở của nàng, biết nàng có việc phải làm, cũng muốn cho nàng một chút không gian riêng. Đối với nàng, hắn tựa hồ cũng đã bắt đầu hiểu đến từ “tôn trọng”.

<>Nàng toàn thân thả lỏng, khuấy tách trà trong tay, ngồi trên sofa bắt đầu ôn bài, nàng đã xong những phần bắt buộc, nếu cứ theo tiến độ này, nàng có thể chắc chắn trước kì thi xem xong hết, vì thế tâm tình thoải mái mở ra một cuốn sách khác.

<>Thời gian trôi qua, cửa thư phòng mở ra, cao lớn thân ảnh đi ra, vừa nhìn đến thân ảnh dựa đầu trên sofa ngủ, không khỏi bật cười, bước qua, nhẹ nhàng ôm lấy nàng.

<>Trong lúc ngủ mơ tựa hồ cảm giác được thân thể di động, nàng hoảng sợ, mở to mắt, nhìn đến chính mình đang bị hắn ôm tới giường lớn, sau đó hắn lại nằm bên cạnh nàng.

<>Đột nhiên, nàng giống như con thỏ nhỏ sợ hãi bật dậy.

<>Hắn khẽ nhướn mày nhìn nàng, không đợi hắn mở miệng, nàng vội vàng chạy tới tủ quần áo lấy ra một bộ đồ ngủ, che giấu cảm giác ngại ngùng “Tôi đi tắm rửa.”

Chương 244: Hôn sớm

<>Hắn khẽ mỉm cười, lộ ra hứng thú thần sắc “Anh cũng chưa tắm rửa, vậy mình cùng đi.” * aaaaaaa anh siêu dễ thương ><>

<>“Không cần, không cần, tôi quen tắm một mình rồi.” Nàng vội vọt vào phòng tắm, cuống quýt đóng cửa lại, còn không yên tâm mà khóa chặt cửa.

<>Tắm nước ấm sạch sẽ, mặc ngủ khi này vội vàng lấy bữa trong tủ, đứng ở trước gương nhìn chính mình, nàng đỏ khốc đỏ cười, cái này màu trắng rất trong suốt, hơn nữa là váy hai dây trễ ngực, liệu mạng kéo kéo cho áo cao lên, vẫn là không thể che trụ được khe ngực hấp dẫn thật sâu.

<>Không được, cái áo ngủ này không thể mặc, nàng bản năng định cởi ra, nhưng là không mặc cái này chính mình chẳng phải là trần truồng đi ra ngoài sao? Nàng nhẹ nhàng đi đến phía sau cửa, nghiêng đầu nghe động tĩnh bên ngoài.

<>Nghe xong một hồi bên ngoài phòng ngủ một chút động tĩnh đều không có, nàng mở cửa phòng tắm, nhìn quanh một cái, hẳn thật sự không ở phòng ngủ.

<>Nàng rón ra rón rén chạy ra, mở tủ quần áo, muốn tìm một cái áo ngủ khác mặc vào. Kết quả làm nàng có chút căm tức, chỗ áo ngủ này cùng cái trên người nàng không có sai biệt, đều là kêu gọi đơn bạc vải dệt, có mặc cũng chẳng khác gì không mặc.

<>Đáng giận, nhất định là hắn cố ý an bài. Nàng căm giận, nghĩ đến chính mình có vài cái áo ngủ đặt ở hành lý, hiện tại đi ra ngoài có thể hay không sẽ đụng phải hắn.....

<>Nàng đang do dự, phòng không hề báo động bị mở ra, hắn cao lớn thân ảnh mặc đồ ngủ đi đến, tóc còn nhỏ nước, xem ra là chạy đến phòng tắm trong phòng khách tắm.

<>Nhìn đến nàng mặc đồ ngủ trong suốt trong phòng, hắn híp mắt nhìn, một độ âm bí hiểm theo con mắt xẹt ra, nàng theo ánh mắt hắn nhìn về phía chính mình, áo ngủ trễ ngực cơ bản không thể che nổi bộ ngực đầy đà non mịn, lộ ra khe ngực thật sâu.

<>Nàng không khỏi hít thở không thông, hai tay vội vàng che trước ngực, kêu sợ hãi một tiếng, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác. Ánh mắt bối rối ở phòng ngủ tìm tòi, chỉ cần nhớ đến tối qua hắn vô tiết chế đòi lấy, một loại khủng hoảng thật sâu cướp lấy lòng của nàng.

<>Nàng đi nhanh như chạy, ai biết hắn so với nàng nhanh hơn từng bước, một chút ngăn trước mặt nàng.

<>“Tôi..... Tôi muốn ngủ, sáng, sáng ngày mai còn đi làm.....” Nàng bối rối không biết như thế nào cho phải, thật vất vả tích góp từng tí một bình tĩnh cố dập tắt lửa nóng trong ánh mắt trước mặt.

<>Một tiếng cười nhẹ từ đỉnh đầu bay tới, đôi tay đặt ở eo nàng nhẹ nhàng vuốt ve trơn bóng đường cong, lập tức nhét một cái khăn mặt vào tay nàng. “Giúp anh lau tóc.”

<>Nàng hơi hơi tim đập mạnh và loạn nhịp, ngẩng đầu nhìn hắn chậm rãi đi đến mép giường ngồi, nàng hung hăng cắn môi, kìm ức ứa về, lần đó cũng là như vậy, hắn gọi nàng giúp hắn lau tóc, sau đó giữ lấy nàng, lúc nàng đang mệt ngủ, hắn không lưu tình chút nào đá nàng xuống giường.

<>Qua hơn mười giây, hắn chưa thấy nàng đến, quay sang nhìn nàng, nàng kinh ngạc một chút, vội dõng bước đi qua, mặc như vậy trong suốt áo ngủ đứng ở bên cạnh người hắn, lại cảm thấy không ổn, nàng trèo lên giường, ngồi phía sau lau tóc cho hắn.

<>Không khí có chút quái dị, nàng ngay cả hô hấp tựa hồ đều thật cẩn thận, nàng nói cho chính mình phải nhẫn nại, muốn ba ngày sau toàn thân trở ra, hiện tại duy nhất cần phải làm là làm cho hắn chậm rãi thôi cảnh giác.

<>“Lau tốt lắm.” Nàng giao cho hắn khăn mặt, giống như con nai con sợ hãi trèo xuống giường, cũng may hắn đưa lưng về phía nàng, nếu không sẽ nhìn thấy hết thấy rồi.

<>Hắn ném khăn mặt sang một bên, ngược lại nằm đến trên giường, quay đầu lãnh đạm liếc nàng một cái “Ngủ đi, ngày mai em còn muốn đi làm, không phải sao?”

<>Nàng hai tay che lấy ngực, nhìn chằm chằm cái giường lớn, nuốt nước miếng, làm sao bây giờ? Hiện tại nếu không nghe hắn, người này khẳng định sẽ phát hỏa, kế hoạch của chính mình chẳng phải sẽ hỏng bét sao.....

<>Nghe khẩu khí hắn dường như không tính làm gì mình, nàng chậm rãi xốc chăn lên, rất nhanh chui vào, sợ hãi ở mép giường nằm xuống.

<>“Cách xa anh như vậy làm gì?” Hắn dài cánh tay vòng lấy eo nhỏ của nàng, một chút kéo vào trong lòng hắn.

<>Hắn muốn làm gì? Thân thể nháy mắt vang lên cảnh báo, cả người cứng ngắc. Nàng vẫn không nhúc nhích giống như con tôm cuộn mình ở trong lòng hắn, nàng biết rõ động đậy một chút không chừng sẽ kích thích đại hỏa.

<>“Yên tâm, tối hôm qua em đã cho anh ăn no rồi, mấy ngày tới anh sẽ cho em nghỉ ngơi thật tốt, sẽ không làm gì em.” Hắn khàn khàn tiếng nói mang theo chút mềm nhẹ thương tiếc.

<>Nàng cảm giác được hắn gục mặt vào gáy nàng, một cái hôn ấm áp đập trên da thịt, một tiếng thở dài rất nhỏ bên tai “Thực hoài nghi em ở trong lòng tôi như thế này có phải là thật hay không .....”

<>Nàng không hiểu được ý tứ của hắn, chỉ biết là hắn sẽ không nhìn thấy mặt mình, nhắm mắt lại, vẫn là nhìn không được bất an, bên tai là lực tim đập cường hữu của hắn, nàng nhất thời đầy lòng chảy xuôi một loại vi diệu rung động.

<>Nàng hãy còn đắm chìm trong cảm xúc của mình, lại giật mình phát hiện khuôn ngực của hắn đã thở đều đều, hắn đã ngủ. Mỗi lần hắn ôm nàng, thật sự có thể ngủ rất nhanh. Xem ra nàng thật sự không thể không bắt đầu tin tưởng lời hắn nói “Chỉ cần nằm ở bên người nàng hắn có thể ngủ”.

<>Ngày hôm sau tỉnh lại, nàng là vì không thở nổi mà bừng tỉnh, một cái gì đó mềm mại gắt gao truy đuổi cái lưỡi thơm tho của nàng, nàng biết chính mình bị hôn trộm.

<>Nàng ở trong lòng hắn khẽ giãy dụa, mặt đỏ lên, nàng sắp không thở nổi nữa, rốt cục hắn tựa hồ là thấy được nàng khó chịu, chậm rãi luyến tiếc buông nàng ra.

<>Nàng từng ngậm từng ngậm hít thở, cảm giác như được sống lại, đúng lúc này hắn lại tiến mặt đến gần, hôn nhẹ trên môi nàng “Sớm! Thích nụ hôn sớm này không?”

<>

112. Chương 245 - 246

Nàng từng ngậm từng ngậm hít thở, cảm giác như được sống lại, đúng lúc này hắn lại tiến mặt đến gần, hôn nhẹ trên môi nàng “Sớm! Thích nụ hôn sớm này không?”

“Ừm.....” Nàng hàm hồ đáp lời, theo bản năng chạm nhẹ vào môi, hơi thở của hắn rõ ràng rất gần trên mặt nàng.

“Em nên rời giường.” Hắn trầm thấp tiếng nói cười khê, ánh mắt quyến luyến đôi môi đỏ mọng của nàng, xốc chăn xuống giường.

Nàng nhìn đồng hồ, tám giờ hơn, vội vàng xoay người rời giường, ở trong hành lý tìm đồ công sở màu trắng mặc vào, rửa mặt chải đầu xong, vừa thấy thời gian còn ước chừng có thừa, nàng lững thững vào phòng bếp.

Rửa sạch một cây hoàng qua, cắt chút lá hoàng qua, lại rửa sạch mấy cây rau xà lách tươi mơn mớn, lại lấy một chút sốt cà chua, vài miếng phun tũ, nàng tính làm một cái sandwich đơn giản cho mình.

Nàng đánh trứng vào chảo, đến lúc trứng đã sắp chín, trên lưng căng thẳng, hắn đột nhiên sau lưng ôm nàng “Thơm quá, em đang làm cái gì vậy?”

Hắn phun ra ấm áp hơi thở thổi tới mặt nàng, nàng dường như cảm nhận được một hương vị tươi mát vô cùng.

Hắn rõ ràng nhìn thấy nàng đang làm cái gì, còn cố ý hỏi như vậy, nàng thầm nói, thuận miệng hỏi “Anh có muốn ăn một chút sandwich không?”

Theo nàng biết khi còn ở biệt thự, nàng mỗi ngày làm bữa sáng đặt trên bàn cơm, hắn chưa bao giờ ăn, luôn làm cho công sức nàng mỗi sáng bỏ đi cả, hắn tựa hồ không có thói quen ăn bữa sáng.

Hắn ôm lấy eo nhỏ của nàng, đem cằm đặt ở trên vai của nàng, hôn hôn hai má nàng, âu yếm nói “Ừm..... anh đương nhiên muốn rồi.....”

“Vậy anh ra bàn ăn đợi một chút, tôi xong ngay đây.” Nàng có chút ngại ngùng, trốn tránh môi hân, người này như thế nào trở nên âu yếm như vậy, thực sự có điểm không giống hân.

“Anh sẽ trở lại ngay.” Hân cười khẽ, bàn tay to chậm rãi bỏ nàng ra, xoay người đi toilet.

Nàng chiền hai phần trứng, đặt vào hai bát để lên bàn, tiếp theo lại xoay người lấy sữa đã hâm trong lò vi sóng, rót vào hai cốc thủy tinh.

Làm xong hết thấy, nàng ngồi vị trí đối diện hân, cầm một miếng sandwich, phun chút sốt cà chua, thấy hân không hề ăn, chỉ nhìn mà nhìn sốt cà chua.

Nàng tinh tế ngẩng đầu liếc hân một cái “Anh không thích sốt cà chua sao?”

Hân vuốt chiếc cằm cương nghị, lắc lắc đầu “Anh không ăn, em ăn đi.”

Thấy hân kéo ghế đứng lên, nàng buông sandwich trong tay xuống, không chút suy nghĩ liền thốt ra “Nếu anh không thích sốt cà chua, trong bếp có lọ bơ lạc là tôi vừa mua ngày hôm qua, anh có muốn ăn không?”

Hân xoay người lại nhìn nàng, giãn lông mày nheo mắt mỉm cười “Đương nhiên, bơ lạc anh rất thích.”

Nàng nhìn hân lại ngồi xuống vị trí đối diện, hân không thể cắn lưỡi, rõ ràng ước gì hân sớm một chút rời đi, lại luôn luôn mềm lòng, nhìn không được lại lên tiếng.

Nàng một bên thầm oán chính mình, một bên chạy vào phòng bếp, cầm một lọ bơ lạc lại.

Hân một tay vuốt cằm, có vẻ không vừa lòng, hoàn toàn không có ý nhận lấy lọ bơ lạc, trong giọng nói toát ra một tia giao hoạt “Em giúp anh.”

Người này đúng là được voi đòi tiên, nàng cũng không phải người hầu của hân! Nàng thở phì phì đang muốn đem bơ lạc đặt ở trên bàn, bỗng nghĩ đến kế hoạch, đành phải im lặng, mở nắp, dùng muỗng nhỏ xúc một ít bơ lạc, đều đều rải trên sandwich, lại cho xà lách và trứng lên, rất nhanh một cái sandwich vàng ươm ngon lành đã hoàn thành.

“Của anh này.” Nàng chìa tay qua mặt bàn đưa hân.

Hân tiếp nhận, cắn một miếng, nhẹ nhàng nhắm nuốt vài cái, như là muốn nhắm nháp hương vị như thế nào, qua hơn mười giây, hân không chút khách khí cắn miếng thứ hai, vẻ mặt của hân thoát nhìn làm cho nàng cảm thấy miếng sandwich này hân cũng có thể chấp nhận được.

Nàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, còn có hai mươi phút, từ nơi này cần mười ba phút đến tạp chí xã, như vậy hiện tại nàng chỉ còn lại có bảy phút.

Nàng một mặt uống sữa, một mặt bắt đầu vội vàng ăn sandwich trong tay, miệng phồng lên, gương mặt nhìn hân đã ăn xong, đang không chớp mắt nhìn nàng.

Gần đây hân luôn dùng loại ánh mắt phức tạp này nhìn nàng, khiến cho nàng trong lòng một trận bối rối, đột nhiên, nàng không cẩn thận bị sặc, tiếp theo là kịch liệt ho khan, theo bản năng giơ tay lấy cốc sữa, bên trong đã hết sạch.

Hân bỗng nhiên đứng lên, đưa cốc sữa cho nàng, nàng tiếp nhận uống một ngụm thật lớn, đến lúc buông cốc xuống, nàng mới phát hiện đó là cốc sữa của hân, trước đó hân đã uống hết một nửa.

Chưa từng thân mật như vậy, hai má của nàng chợt nóng bừng, kinh hoảng đứng lên “Tôi đi làm.”

Nói xong, nàng vội vàng cầm lấy túi xách ở sofa, chạy ra cửa đổi giày, không tới vài giây sau, phía sau truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, hân đi đến phía sau nàng, ôm nhẹ thắt lưng nàng.

“Anh tiện đường, để anh đưa em đi.”

Lần này nàng không có mở miệng cự tuyệt, hân còn trầm mặc, hai người cùng nhau đáp thang máy, nàng ở dưới lầu chờ hân, không đến một phút, hân đã đánh xe đến, nàng không chần chừ ngồi xuống.

“Biết tại sao trước đây anh không ăn bữa sáng không?” Hân vòng vo hỏi quay đầu liếc nàng một cái.

Nàng sững sốt một chút, lập tức mờ mịt lắc lắc đầu.

“Anh chán ghét phải một mình như tên ngốc ngồi ăn bữa sáng, theo anh nghĩ, bữa sáng phải là cả gia đình ngồi ăn.....”

Hắn nói được một nửa rồi thanh âm thấp dần đi, tiếng nói ảm áp càng lúc càng trầm thấp, chỉ nghe đã khiến người ta dậy lên thương cảm.

Hắn nói được một nửa rồi thanh âm thấp dần đi, tiếng nói ảm áp càng lúc càng trầm thấp, chỉ nghe đã khiến người ta dậy lên thương cảm.

Tuy nói nàng cùng hắn đã ở chung một thời gian, nhưng là nàng tuyệt không hiểu hắn, thời thơ ấu của hắn cũng chỉ là nàng nghe người khác nói đến một chút. Hiện tại nghe hắn chính mồm tự thuật, lại là một cảm giác rất kì lạ.

Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn hận cha hắn sao? Hắn mất đi mẹ, từ đó mất đi gia đình ảm áp, cho nên hắn không muốn ăn bữa sáng, không muốn nghĩ đến cái từ “nhà” nữa.

Thì ra..... hắn là vì như vậy nên mới đau dạ dày.

Nhìn hắn nhếch môi, khóe môi toát ra một chút thống khổ, nàng nắm chặt dây túi, cảm giác thương cảm vô cùng.

Hắn ở đối diện đường cái dừng xe, nàng đang chuẩn bị xuống xe, nghe được hắn không nhanh không chậm tiếng nói “Đêm nay anh sẽ về đúng giờ như hôm qua.”

Nàng sửng sốt một chút, nhớ tới đêm nay nàng cùng Kim Chính Vũ có hẹn, quay đầu nhìn về phía hắn “Tôi buổi tối có một số việc, khả năng tối nay sẽ về muộn.”

Hắn nheo mắt hỏi “Em cùng Chính Vũ có hẹn, phải không?”

“Phải.” Nàng gật đầu thừa nhận, đơn giản đem những việc định làm nói với hắn “Tôi muốn cùng cậu ấy nói rõ ràng, tôi là không thể ở bên cậu ấy.”

Chính Vũ rất hoàn mỹ, nàng không xứng với hắn. Một bên cùng hắn vẫn duy trì quan hệ, bên kia lại cùng Doãn Lạc Hàn liên lụy không rõ, như vậy ngay cả chính nàng cũng cảm thấy căm ghét chính mình.

Hắn đột nhiên không nói gì, như là đang suy nghĩ lắm, qua một phút đồng hồ, hắn nâng mắt, chậm rãi mở miệng “Buổi tối về sớm một chút, anh nói rồi, bữa tối của anh là do em phụ trách đó.”

Nàng gật đầu “Tôi biết rồi, tôi sẽ về sớm.”

Khi nàng đi vào văn phòng, thốt nhiên cảm giác được toàn thân rung mình một cái, nghĩ rằng có thể là văn phòng chính điều hòa quá lạnh, bước nhanh đi đến bàn làm việc, trên bàn có một phong bì dán kín, nàng nghi hoặc mở ra, bên trong nặng trĩu, không biết là cái gì.

Nàng lấy ra, một đồng ảnh rơi xuống, bên trong là nàng cùng Doãn Lạc Hàn, có ảnh chụp nàng ngồi vào trong xe hắn, có ảnh hai người đi bên cạnh nhau.

Tức khắc, nàng chết đứng, toàn thân cảm giác lạnh.

Việc này rốt cục là ai làm? Nàng bối rối nhét đồng ảnh vào trong phong bì, cho vào trong tủ khóa kín lại.

Nàng kéo ghế ngồi xuống, nhìn thấy dưới chân ghế có một tờ giấy, nàng xoay người nhặt lên, mặt trên là một dòng chữ “Lăng Mân Huyền, chị sẽ không thể đắc ý được nữa. Tiệc tối hôm đó tôi nhìn chị và Doãn Lạc Hàn ánh mắt rõ ràng là có vấn đề, liền đi điều tra, quả nhiên đã tóm được đuôi cáo của chị. Chị đúng là đồ vô liêm sỉ, đánh chết cái vết không chữa, trước thì sau lưng tôi dụ dỗ Thiếu Đăng, hiện tại lại lừa dối chính bạn thân của mình câu dẫn vị hôn phu.....”

“Mân Huyền, cô xem gì vậy?” Kỉ Tích Vân từ bên trái tiến đến.

Nàng kinh hoàng vội nắm tờ giấy lại trong tay, lắc lắc đầu “Không có gì, tôi xem lung tung thôi.”

Kỉ Tích Vân “Ừ” một tiếng, đi tới ghế dựa, bắt đầu công tác.

Là Ngải Phù làm , nàng hít một hơi thật sâu, đã sớm dự đoán được chuyện này sẽ bị Ngải Phù điều tra, lại không nghĩ rằng lại nhanh như vậy, nàng run run hai tay miết tờ giấy phẳng ra, tiếp tục xem Ngải Phù tính làm gì.

Trên bàn điện thoại đột nhiên vang lên, nàng lại vò tờ giấy trong tay, tiếp nhận điện thoại, đem tờ giấy bỏ vào trong ngăn kéo khóa lại.

Trong mấy bước đi vào phòng Phùng Tĩnh Như, nàng suy nghĩ.... dựa theo tính tình Ngải Phù, nếu bắt được chuyện nàng cùng Doãn Lạc Hàn, khẳng định sẽ thông báo với cả thế giới, gửi ảnh cho nàng thế này thật không giống vs cung cách của Ngải Phù.

“Phùng tiểu thư, tôi muốn hỏi về tiền lương một chút.....”

Phùng Tĩnh Như mặc đồ bầu rộng thùng thình, nghe đến đó ngẩng đầu, đoán trúng lời Mân Huyền muốn hỏi “Tiền lương của cô nhiều hơn cô nghĩ phải không?”

“Đúng vậy.” Mân Huyền hít vào một hơi, hai tay giao nhau đặt trước người “Tôi nhớ rõ tôi đã được nghe tiền lương của trợ lý Phó Chủ biên rất ít, tuy rằng tôi cũng hy vọng tăng lương, nhưng kiểu không minh bạch như thế này tôi thật sự không thoải mái, cũng muốn hỏi rõ ràng.”

“Ừ, là như vậy.....” Phùng Tĩnh Như có chút dăm chiêu “Ngày mai bộ phận nhân sự sẽ có lệnh điều cô làm Phó Chủ biên, từ thứ Hai bắt đầu nhậm chức.”

“Phó chủ biên.....” Nàng không khỏi hít vào một hơi, lập tức có chút không thể tin được phe phẩy đầu “Phùng tiểu thư, cô có phải hay không nghĩ sai rồi, luận về tư lịch tôi thật sự.....”

Phùng Tĩnh Như khoát tay “Chúng tôi không chú ý chuyện đó, cái chúng tôi coi trọng là năng lực. Năm đó tôi cũng giống cô là sinh viên vừa ra trường, cũng là tổng giám đốc đề bạt tôi.”

Giản Quân Dịch? Nàng thể mới nghĩ đến lúc trước là hẩn đề nghị nàng đến tạp chí xã làm trợ lý phó chủ biên, nói như vậy chuyện này cùng hẩn có liên quan sao?

Nhìn Mân Huyền trên mặt có thần sắc khó hiểu, Phùng Tĩnh Như chậm rãi buông bút trong tay, dựa lưng vào ghế “Đã như vậy, tôi cũng muốn nói thật cho cô biết. Kỳ thật ngày tôi nộp đơn từ chức, Tổng giám đốc đã trực tiếp gọi điện cho tôi, nói là hẩn thấy cô thông minh tài cán, muốn bồi dưỡng vì thế đã điều vào vị trí trợ lý Phó Chủ biên, định khi tôi từ chức sẽ để cô tiếp quản vị trí Phó Chủ biên này.”

113. Chương 247 - 248

Chương 247: Không thể không chế

Nhìn Mân Huyền trên mặt có thần sắc khó hiểu, Phùng Tĩnh Như chậm rãi buông bút trong tay, dựa lưng vào ghế “Đã như vậy, tôi cũng muốn nói thật cho cô biết. Kỳ thật ngày tôi nộp đơn từ chức, Tổng giám đốc đã trực tiếp gọi điện cho tôi, nói là hẩn thấy cô thông minh tài cán, muốn bồi dưỡng vì thế đã điều vào vị trí trợ lý Phó Chủ biên, định khi tôi từ chức sẽ để cô tiếp quản vị trí Phó Chủ biên này.”

Mân Huyền ngạc nhiên, lúc trước ở điện thoại Giản Quân Dịch đã bình thản nói nàng đi làm trợ lý Phó Chủ biên, không ngờ lại đã có dụng ý này, quả nhiên hẩn rất thâm trầm khó đoán.

Phùng Tĩnh Như nhìn nàng, trong ánh mắt lộ ra một chút khen ngợi “Sự thật đã chứng minh, cô qua một thời gian làm việc rất có năng lực, hiện tại đã có thể đảm đương công việc được rồi, cho nên cấp trên hợp quyết định thăng cô làm Phó Chủ biên.”

“Không, không, không, Phùng tiểu thư, tôi vẫn chưa thể.....”

Phùng Tĩnh Như khoát tay ngăn nàng nói “Mân Huyền, cô hãy tự tin lên, mấy ngày này tôi đã sắp xếp một số tư liệu để giao lại cho cô rồi.”

Mân Huyền kinh ngạc không biết nói gì, trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy dường như có một gánh nặng vô cùng lớn đã đè lên vai.

“Chỉ còn hai ngày thôi, cô xem không hiểu chỗ nào có thể lại đây hỏi tôi.” Phùng Tĩnh Như vừa nói, vừa lấy hai văn kiện đưa tới “Tư liệu này cô xem xem, có lẽ sẽ giúp được cô đó.”

Mân Huyền thở nhẹ, tiến lại tiếp nhận, không nghĩ tới sáng nay lại thành linh xảy ra hai chuyện khiến nàng vô cùng lo lắng như vậy.

Trở lại bàn làm việc, để tập văn kiện xuống, nàng nắm chặt tờ giấy kia quay người ra hành lang, ở cuối hành lang, nàng ngừng lại, nhìn xung không có người, mới mở tờ giấy tiếp tục đọc “..... Nếu không muốn chuyện xấu cô làm sau lưng bạn thân bị lộ ra, giữa trưa mười hai rưỡi đến quán cà phê Ba Giờ.....”

Hành lang có tiếng bước chân, nàng vội vàng đem tờ giấy vuốt ve ở trong tay, thần sắc tự nhiên về văn phòng, Ngải Phù hẹn nàng như vậy, nàng nhất định sẽ phải đến đúng giờ.

Buổi sáng qua rất nhanh, chung quanh đồng sự đã lục tục đứng dậy đi ra ngoài dùng cơm trưa, Kỉ Tích Vân thu dọn xong tập tư liệu cuối cùng cũng đứng dậy, thấy Mân Huyền vẫn đang chuyên chú nhìn chăm chăm máy tính, hiểu nàng đang bận, cũng không quấy rầy, lặng lẽ cùng đồng sự đi ăn.

Kỳ thật Mân Huyền nào có tâm tư làm việc, nàng là đang nghĩ mục đích Ngải Phù tìm nàng làm gì. Công việc chưa xong, để buổi chiều tiếp tục làm, nàng mở ngăn kéo lấy túi xách chuẩn bị tới chỗ hẹn.

Quán cà phê –

Từ lúc người phục vụ bưng 2 chén cà phê tới cho đến giờ đã được năm phút, Ngải Phù vẫn cao ngạo dùng một loại hung mãnh ánh mắt trừng mắt nàng, làm nàng có cảm giác như mình là một con vật đang chờ bị giết vậy.

“Ngải Phù, em tìm chị muốn nói gì?” Nàng cúi đầu khuấy cà phê, mở miệng trước. Nhìn di động, mười hai giờ ba mươi lăm phút, chỉ còn hai lăm phút nữa là tới giờ làm việc, nàng không nghĩ sẽ cứ ngồi đây trừng mắt nhìn nhau với Ngải Phù.

Ngải Phù oán độc ánh mắt bắn lại “Lăng Mân Huyền, chị đúng là đồ đàn bà vô liêm sỉ. Ban đầu là Thiếu Đăng, giờ lại là Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ, thật tò mò không biết rốt cục chị có bao nhiêu người đàn ông đây?”

Sớm biết Ngải Phù sẽ nói khó nghe, nàng đã nghĩ chỉ cần chuẩn bị tốt tâm lý là được, nhưng là vừa nghe đến câu này, tay cầm thìa khuấy vẫn là không chế không được khẽ run lên một chút.

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, tiếp tục khuấy cà phê “Em rốt cuộc muốn nói gì? Chị sắp tới giờ đi làm rồi, có gì em hãy nói rõ ràng đi.”

Ngải Phù ngạo mạn, mắt lạnh tà nhìn nàng “Tốt lắm, tôi nói cho chị, Lăng Mân Huyền, nếu chị không muốn mấy bức ảnh đó bị người khác xem, chị hãy làm cho tôi một việc.”

“Em nói đi.” Nàng sớm đoán được Ngải Phù không đem ảnh trực tiếp công bố là có mục đích .

“Chị hãy thuyết phục Thiếu Đăng, bảo hắn trở lại làm hôn phu của tôi đi. Tôi còn muốn chị ở trước mặt mọi người quỳ xuống xin tôi tha thứ vì chuyện câu dẫn Thiếu Đăng.....”

Mân Huyền không thể tin nổi những gì mình vừa nghe, thấp giọng cắt lời “Ngải Phù, em không thấy là hơi quá đáng sao? Chị có thể trình trọng xin lỗi em, nhưng đó là việc riêng. Còn Thiếu Đăng, anh ấy tự có suy nghĩ của mình, chị không can thiệp được.”

Lời của nàng làm Ngải Phù á khẩu không trả lời được, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

Ngải Phù có vẻ thẹn quá hóa giận “Lăng Mân Huyền, tôi hiện tại vẫn đang nói chuyện tử tế với chị, nhưng nếu chị chọc giận tôi, tôi sẽ cho chị thân bại danh liệt. Chuyện chị câu dẫn hôn phu của Giản Chỉ Dao, tôi sẽ cho mọi người biết. Nói gì thì chị không phải đang làm việc dưới quyền anh trai của Giản Chỉ Dao sao, đến lúc đó xem chị.....”

Mân Huyền rót cuộc nghe không nổi nữa, đứng bật dậy “Ngải Phù, không cần nói nữa, muốn chị đi van xin Thiếu Đằng quay lại với em..... em điên rồi..... Em mau tỉnh lại đi, với điều kiện của em hoàn toàn của thể tìm được một người đàn ông tốt thật lòng yêu thương em..... đừng để tiền tài và danh lợi làm mù mắt.....”

“Vô nghĩa.” Ngải Phù vung tay, tỏ ra khinh bỉ “Tôi vốn dĩ đã là hôn thê của Lôi Thiếu Đằng, chị lại phá hũ, chính là ghen tị tôi. Chỉ cần tôi cùng Thiếu Đằng khôi phục quan hệ, sau khi kết hôn, tôi sẽ cười vào mặt chị, xem chị hay tôi hơn.....” Chương 248: Rồi bởi

“Từ trước tới giờ chị chưa bao giờ muốn tranh giành với em cái gì, sao em lại có thể nghĩ như vậy?” Mân Huyền nhìn Ngải Phù, cảm thấy không thoải mái, trước kia Ngải Phù chỉ là có chút kiêu ngạo ương ngạnh, không ngờ bây giờ lại trở nên cực đoan như vậy.

“Còn nói nữa! Lãng Mân Huyền!! Chị cũng thật giỏi giả bộ đấy, một mặt thì lén lút qua lại với đàn ông, một mặt lại tỏ vẻ thanh cao thuần khiết, thật đúng là không biết xấu hổ.....”

Ngải Phù càng lúc càng nói khó nghe, biết không thể thuyết phục được, Mân Huyền kéo ghế chạy ra khỏi quán, cũng không quay đầu nhìn lại.

Nàng chạy cách quán khá xa, thở dốc..... Nhìn lại thấy Ngải Phù đuổi theo không kịp ở phía sau cũng đang thở như nàng. Nàng thật không hình dung nổi, nếu Ngải Phù đem chuyện của nàng nói cho mọi người biết..... hậu quả thật không lường trước được.....

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi lo lắng, dựa vào cột đèn đường. Làm sao bây giờ.....? Hiện tại phải làm sao chứ? Hay là thương lượng với Ngải Phù..... giữ kín chuyện này.....

Không, không thể, nàng hiểu Ngải Phù, cô ấy được thúc thúc bao che và dung túng từ nhỏ, rất ương bướng. Chỉ cần Ngải Phù đã muốn cái gì, mặc kệ người khác nói gì nàng cũng đều sẽ không nghe.

Ngải Phù hiện tại đang nổi giận, chỉ có thể chờ nàng bình tĩnh sau bàn lại vậy..... Nàng lắc đầu thở dài, xoay người hướng tạp chí xã tiến đến.

Cả buổi trưa nàng đều lo sợ không thôi, sợ Ngải Phù sẽ làm chuyện gì, cho tới khi nhìn đồng hồ máy tính báo năm giờ, nàng chớp lấy túi xách, chào Kỉ Tích Vân ở lại tầng ca một tiếng, chạy ra khỏi văn phòng, vội vàng đáp thang máy.

Chính Vũ nói muốn tới đón nàng, khi thang máy sắp xuống đến lầu một, nàng vỗ ngực, làm hít sâu vài cái... Là nàng có lỗi với hắn, hôm nay vô luận thế nào cũng phải cứng rắn quyết tâm chia tay, sau đó hắn muốn đánh nàng hay mắng nàng, nàng cũng sẽ đều không oán hận. Nàng thầm nghĩ nếu hắn biết chân tướng mọi chuyện, hắn cũng sẽ đề nghị chia tay thôi.

Hắn sở dĩ ở lại Trung Quốc là vì nàng, hoàn toàn là vì nàng, sau chuyện này chắc hắn sẽ không tiếp tục ở lại mà sẽ quay về Hàn Quốc, cứ như vậy, có lẽ hắn vĩnh viễn cũng không biết nàng đã làm chuyện có lỗi với hắn, tổn thương nàng dành cho hắn hẳn sẽ là thấp nhất có thể.....

Trước mắt đây là việc duy nhất nàng có thể làm, chỉ mong hắn có thể hiểu được của tâm ý của nàng.

Nàng bước nhanh ra ngoài, nhìn quanh tìm xe Chính Vũ, tâm tình rối loạn, nhưng nàng chẳng thấy gì. Đang giờ tan tầm cao điểm, có lẽ Chính Vũ còn trên đường.

Nàng cầm túi xách, kiên nhẫn chờ đợi, thời gian chậm rãi trôi qua, nửa giờ sau, nàng vẫn là không thấy chiếc xe quen thuộc, nghĩ đến việc hắn vẫn thường xuyên chờ nàng, dù sao hôm nay nàng cũng không có việc gì, chờ hắn một chút cũng không sao.

Sắc trời tối dần, hai chân mát dần cảm giác vì lạnh, nàng chà chà chân, đuổi ra lại co vào, lấy điện thoại nhìn đồng hồ, đã qua hai giờ rồi mà vẫn không thấy Chính Vũ đâu...

Nàng lấy điện thoại bấm dãy số điện thoại của hắn, lại nghe thấy tiếng nói “Không liên lạc được....”, nàng ngẩng đầu xung quanh, ngoài một hai người trực đêm đã sớm không còn ai.

Rất có khả năng Chính Vũ bận bịu nhiều việc nên quên hẹn, chắc 1 hồi sau hắn sẽ gọi lại khi thấy cuộc gọi nhờ của nàng, đến lúc đó gặp mặt cũng không muộn..... Nghĩ như vậy, nàng cất bước đi.

Hơn mười phút sau, nàng về tới dưới căn hộ, ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà cao tầng trước mắt, nàng khẽ nheo mắt, đến tầng mười bảy thì dừng lại, ngó sang cái cửa sổ thứ hai, đèn sáng, như vậy chứng tỏ hắn đã về.

Nhớ tới hắn nói yêu cầu nàng nấu bữa tối, nàng xoay người lại, chạy tới trung tâm thương mại.

Bốn mươi phút sau, nàng mang theo túi nguyên liệu đã mua trở lại căn hộ, túi plastic trong tay quá nặng, nàng cứ chuyển từ tay này qua tay kia.

Đến cửa, nàng đang tìm thẻ quẹt thì đột nhiên cửa mở ra, Doãn Lạc Hàn xuất hiện ở trước mặt.

Quần áo thể thao màu đen thư thái, khóa áo kéo lỏng lộ ra chiếc cổ đàn ông với làn da màu đồng, sâu thẳm ánh mắt nhìn chằm chằm nàng. Vẫn giống hôm qua, hơn 6 giờ hôm nay hắn đã về, mang theo công việc chưa xử lý xong vào thư phòng làm việc đợi nàng về.

Đợi mãi vẫn chưa thấy nàng đâu, hắn không tập trung được vút đồng văn kiện sang một bên, rảo bước tới phòng khách, căng tai lắng nghe từng tiếng động nhỏ bên ngoài. Không biết nàng hiện tại cùng Chính Vũ nói chuyện thế nào, nhưng tâm ý của Chính Vũ hắn hiểu rất rõ, chỉ lo chia tay sẽ không dễ dàng như vậy.

Mấy ngày nay, hắn cũng rất mâu thuẫn, từ nhỏ đến lớn Chính Vũ đã xem hắn như là anh trai, hắn biết Chính Vũ thích nàng suốt năm năm, hắn cũng vốn chỉ muốn trả thù nàng, nhưng lại không kiểm soát được mình, thân thể như không tuân theo mệnh lệnh của hắn, hắn không thể chấp nhận bất kì ai khác ngoài nàng, hại hắn hằng đêm lại mơ thấy ác mộng, chỉ có ở bên nàng hắn mới có thể yên bình trong giấc mộng, chỉ có ở bên người nàng, hắn mới yên tâm mà ngủ.

Hắn mãnh liệt muốn thân thể của nữ nhân này. Nhưng hơn cả, hắn còn tham lam muốn luôn cả lòng dạ của nàng nữa....

Hắn mua căn hộ gần công ty nàng để lấy lòng nàng. Lần này hắn đã không còn lảng tránh tình cảm của mình nữa, ngược lại hắn muốn chiều chuộng yêu thương nàng.

Hắn vui mừng nhận ra nàng cũng không chán ghét hắn, thấy hắn không ăn sót cà chua, nàng hiểu ý lấy cho hắn lấy bơ lạc mới mua, sau đó rất dịu dàng làm sandwich cho hắn.

Cầm miếng sandwich nàng làm, hắn chợt giật mình phát hiện mình đang ngồi thờ không ăn, chỉ say đắm nhìn người con gái trước mắt, nghĩ đến nàng giờ phút này đang ở bên mình, trong lòng bỗng ầm ập vô cùng, tựa như băng giá trong tim đang từng chút từng chút một tan chảy.

Hắn không biết tương lai sẽ như thế nào, hắn cũng không muốn nghĩ tới Chỉ Dao và Chính Vũ. Hắn chỉ biết mình sẽ không rời xa nàng, một chút cũng không.

114. Chương 249

Hắn không biết tương lai sẽ như thế nào, hắn cũng không muốn nghĩ tới Chỉ Dao và Chính Vũ. Hắn chỉ biết mình sẽ không rời xa nàng, một chút cũng không.

Nghe được ngoài cửa có động tĩnh, hắn không chút nghĩ ngợi chạy như điên tới, thấy trong tay nàng còn đang cầm cái thẻ, động tác khựng lại đầy sững sốt, đôi môi hồng phấn như cánh hoa đào hơi mở ra ngạc nhiên, đó chính là người phụ nữ khiến hắn vừa lo lắng vừa say đắm yêu..... Đôi môi nàng dường như dự hoặc hắn nhăm nháp, hắn nhịn không được ghé tới hôn lên cánh hoa đỏ mộng.

Hắn thừa nhận chính mình thực ích kỷ, nhưng là hắn không thể làm chủ được bản thân, điều duy nhất hắn quan tâm giờ phút này là muốn ôm nàng thật chặt, vĩnh viễn không rời xa, mà làm sao để nàng cũng cam tâm tình nguyện ở bên hắn như vậy.....

Tay nàng vẫn còn đang trong tư thế chuẩn bị mở cửa, lại thấy cửa mở ra, thấy hắn xuất hiện... Người này đang cười sao? Ánh mắt hắn không che được sự vui mừng khi nhìn thấy nàng, nàng ngấm nhìn ánh mắt thâm thúy đang cong lại đó, sau đó là cái mũi cao thẳng, cuối cùng là đôi môi gợi cảm đang mỉm cười.....

Nàng chỉ thấy hắn cười có 2 lần, một là khi ăn bữa tối ở nhà Chỉ Dao, một là buổi tiệc đính hôn của hắn, nhưng là hai lần đó nét cười trên gương mặt hắn dù rất đẹp nhưng vẫn có gì đó gượng gạo....., hiện tại trước mặt nàng lại là nụ cười ấm áp, như phát ra từ tận đáy lòng, không khỏi khiến người ta xao xuyến có cảm giác gần gũi.

“Nặng lắm không? Đưa anh.” Hắn ôn nhu nói, vừa nói vừa lấy tay đỡ mấy cái túi trong tay nàng. Tim nàng bỗng đập mạnh, loạn nhịp phía sau hắn đi vào, xoay người đổi giày, quan sát hắn không tùy tiện đem những thứ này đặt ở cửa, mà mang theo vào phòng bếp.

Rốt cục hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy? Không, không phải hôm nay, chính xác là từ tối hôm qua, dường như hắn đã hoàn toàn thay đổi, giống như một người chồng mạnh mẽ mà ôn nhu, khiến người ta có cảm giác muốn dựa dẫm..... Hắn lại đang chơi trò gì sao?

Nàng bĩu môi, dút chân trái vào dép đi trong nhà, chân phải còn chưa kịp cởi giày cao gót, tiếng chuông di động liên vang lên. Nàng tưởng điện thoại của Chính Vũ, không cần nghĩ ngợi liền tiếp nghe, lại nghe đến một trận tiếng cười man dại, sung sướng điên cuồng.

“Ha ha ha..... Lăng Mân Huyền, tôi hiện tại đang ở dưới lầu đây..... Rốt cục cũng bị tôi bắt quả tang..... Chị quả nhiên cùng Doãn Lạc Hàn ở chung..... Ha ha ha..... Chị cứ chờ mà thân bại danh liệt đi..... Tất cả mọi người sẽ chỉ vào chị mà cười..... Giản Chỉ Dao khẳng định sẽ rất hận..... Kim Chính Vũ lại càng hận..... Ha ha ha ha..... Thiếu Đằng nhất định sẽ lại tiếp nhận tôi..... Tôi sẽ là bà chủ của Lôi thị..... Ha ha ha..... Lăng Mân Huyền..... Chị thua..... Chị vẫn là thua.....”

Là Ngải Phù, nàng hít vào một hơi, Ngải Phù theo dõi nàng..... Rốt cục Ngải Phù muốn làm gì đây? Không phải vì lúc trưa nàng bỏ đi mà tức giận chứ?

“Ngải Phù, đừng cười nữa, em rốt cục muốn làm gì?” Nàng nắm chặt di động, lớn tiếng hỏi, muốn át đi giọng của Ngải Phù.

“Ha ha ha..... Lăng Mân Huyền, tôi cho chị năm phút tới bãi đỗ xe, bằng không tôi sẽ đem chuyện của chị truyền ra ngoài!” Không đợi nàng trả lời, điện thoại đã ngắt.

Ném di động vào trong túi, Mân Huyền vội vàng mang lại giày, bên cạnh người vang lên tiếng hắn hỏi “Em lại phải đi đâu sao?”

“Ngải Phù đang ở dưới lầu, tôi đi ra ngoài một chút, nói vài câu rồi sẽ lên.” Nàng nhanh chóng mang giày cao gót, không nhìn hắn, vội vàng ra ngoài.

Thang máy đáp xuống rất nhanh, nàng lòng nóng như lửa đốt, tiếng cười của Ngải Phù có chút không bình thường, không, không phải một chút, mà là rất không bình thường.... Trực giác nói cho nàng biết Ngải Phù nhất định đã có vấn đề.

Nàng cố gắng chạy thật nhanh, bắt quá giày cao gót có chút bất tiện, nàng đành đi chậm lại, chỉ lo tới không kịp..... Lẽ ra khi này nàng phải thay một đôi giày bệt mới đúng.

Thật vất vả chạy tới bãi đỗ xe, từ xa nàng đã nhìn thấy Ngải Phù đang đứng giữa bãi đỗ xe.

“Ngải Phù, chị đến đây, em rốt cuộc làm sao vậy? Giọng em có chút.....”

“Ha ha ha..... Lăng Mân Huyền, chị thật biết giả bộ, hiện tại còn giả vờ quan tâm lấy lòng tôi? Quá muộn!” Ngải Phù cao ngạo khoanh tay trước ngực, gương mặt trang điểm đậm trông rất đáng sợ.

“Chị không có ý gì khác, Ngải Phù, sắc mặt của em thật sự không được tốt.” Mân Huyền vừa xoa xoa chân vừa nói.

“Lăng Mân Huyền, chị có biết tôi vừa mới nói đến chuyện gì không?” Ngải Phù đắc ý cười lớn.

Mân Huyền nghĩ một chút liền hiểu ý Ngải Phù “Ngải Phù, em theo dõi chị.”

Ngải Phù lớn tiếng tức giận mắng “Đúng, tôi theo dõi chị đấy, bởi vì chị không biết xấu hổ, lén lút qua lại với đàn ông có tiền, tôi cùng Thiếu Đằng trước kia tình cảm rất tốt, chính là do chị đã phá hư .....”

“Ngải Phù, sự tình không phải như em nghĩ, chị và Thiếu Đăng thật sự không có gì.....” Mân Huyền lo lắng nói, đến tột cùng nàng phải làm gì thì Ngải Phù mới hiểu ra điều này đây....

“Như vậy còn Doãn Lạc Hàn? Chị dám nói giữa chị và Doãn Lạc Hàn không có gì không? Đừng giả bộ nữa! Tôi nói có chứng cứ.” Ngải Phù xảo trá cười, thò tay vào túi. “Chị vừa mới làm gì trước cửa, tôi đây đã chụp được rõ ràng.”

“Ngải Phù.....” Mân Huyền bất đắc dĩ không còn biết nói gì, nghe những lời Ngải Phù nói toàn thân đã cảm thấy không còn chút sức lực nào.

115. Chương 250

Chương 250: Kịp thời cứu nguy

“Ngải Phù.....” Mân Huyền bất đắc dĩ không còn biết nói gì, nghe những lời Ngải Phù nói toàn thân đã cảm thấy không còn chút sức lực nào.

Ngải Phù cười mỉa mai, giơ máy ảnh trong tay thị uy. “Lăng Mân Huyền, tôi vẫn nói câu đó, chị đi khuyên Thiếu Đăng làm hòa với tôi, sau đó bảo anh ấy kết hôn với tôi, ngoài ra chị còn phải quỳ xuống xin lỗi tôi trước mặt tất cả mọi người, bù lại cho lần trước đã làm tôi mất mặt, như vậy tôi sẽ không tiết lộ những bức ảnh này.”

“Ngải Phù, em hà tất phải làm như vậy ...” Mân Huyền giơ tay lên bắt lực, nàng hiện giờ không lo lắng việc này bị người khác biết, dù sao việc gì đến sẽ đến, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, nhưng Ngải Phù hiện giờ trở nên như vậy thật sự khiến người ta khó hiểu, giống như người thần kinh bất thường trong phim, điên loạn vô cùng.

Thấy Mân Huyền không nói gì, Ngải Phù càng dương dương tự đắc “Lăng Mân Huyền, chị đã nghe rõ rồi đó, nếu chị không làm theo lời tôi, ngày mai tôi sẽ dán đầy những bức hình này lên phòng lớn dưới lầu, để cho ai đi qua cũng đều biết chị là con hồ ly tinh chuyên môn đi lừa đảo vị hôn phu của người khác.”

“Ngải Phù, em bức bách chị như vậy, có phải là muốn tập đoàn Lôi Thị...?”

“Không sai, tôi là vì muốn kết hôn cùng Thiếu Đăng. Lăng Mân Huyền, tôi nói cho chị biết, nếu như không do chị phá hoại thì tôi và Thiếu Đăng tốt nghiệp xong là có thể kết hôn rồi, đều là vì chị, Lăng Mân Huyền, chị đã làm hỏng chuyện của tôi, chị làm cho tôi không được làm phu nhân trong xã hội thượng lưu...”

Giọng nói Ngải Phù có phần khản đặc. Ngải Phù vung tay, chạy đến, ấn vào vai Mân Huyền “Chị phải xin lỗi tôi, chị phải quỳ xuống hối hận, cầu xin tôi tha thứ...”

Mân Huyền bị Ngải Phù đột nhiên chạy đến lôi kéo, toàn thân lắc lư không ngừng, nàng phải cố gắng chống lại lực từ tay Ngải Phù, toàn bộ trọng tâm cơ thể dồn vào đôi chân đang đi giày cao gót, chỉ nghe thấy tiếng xương răng rắc, cơn đau nhức truyền đến từ mắt cá chân, hồng rồi, chân nàng dường như đã bị gãy mất rồi.

“Đau quá...” nàng kêu lên, cúi đầu nhìn xuống chỗ mắt cá chân.

Không ngờ Ngải Phù lại càng điên cuồng, cô ta bắt đầu dùng chân đá vào đầu gối nàng, miệng không ngừng nói: “Chị cướp Thiếu Đăng của tôi, chị làm cho tôi không được làm phu nhân trong xã hội thượng lưu, chị phải xin lỗi tôi ...quỳ xuống, chị quỳ xuống cho tôi...”

“Đau quá, Ngải Phù, em đừng như vậy, em đá chị đau quá...” Mân Huyền cố hết sức tránh những cú đá bằng chân đi giày cao gót của Ngải Phù.

Nhưng Ngải Phù không để ý đến, hai tay nắm lấy tóc nàng, lắc lắc như điên. “Quỳ xuống, tôi bảo chị quỳ xuống xin lỗi, chị nghe rõ chưa...xin lỗi, xin lỗi tôi đi...”

Đầu gối bị đôi giày cao gót nặng nề đá vào, nàng cắn răng không chịu quỳ, qua một hồi, không kiên trì nổi nữa, đầu gối tê buốt vì bị đá, dường như đã mất cảm giác rồi.

Đầu tóc cũng bị Ngải Phù bứt phát đau, nàng cố giằng tay Ngải Phù muốn thoát ra, tóc càng bị nắm chặt hơn, nàng thật không thể kiên trì thêm được nữa, như vậy cũng tốt, đây coi như là sự trừng phạt của Chỉ Dao và Chính Vũ sau khi biết chân tướng sự việc đi, trong lòng nàng cũng dễ chịu hơn chút.

“ Chết tiệt! Cô đang làm cái gì thế kia?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng nghiêng răng bên cạnh, tóc không còn cảm giác bị bứt đau nữa, đầu gối cũng không còn bị đá thêm cú nào, nàng ngẩng đầu lên, nhìn thấy hình dáng cao to xuất hiện trước mắt, Ngải Phù đã bị đẩy ra, lùi cách nàng vài bước, xấu hổ ngơ ngác ngồi trên nền đất.

Đầu gối không còn cảm giác gì, lại thêm gót chân đau nhức, nàng toàn thân run lẩy bẩy như sắp ngã xuống đất, hần bước nhanh đến, đỡ nàng lên.

“Em sao vậy? Em vẫn ổn chứ?” Hần cúi mắt nhìn nàng, gương mặt anh tuần tràn ngập lo lắng.

Nàng cụp mắt, cắn răng không nói gì, đây không phải đều là do hần hại hay sao, nếu không phải là hần bức nàng lên lút ở cùng nhau thì cũng sẽ không xảy ra chuyện Ngải Phù chụp ảnh đe dọa nàng như ngày hôm nay.

“Ha ha ha...Doãn Lạc Hàn, cuối cùng anh cũng xuất hiện...” Ngải Phù bất chấp bộ quần áo hàng hiệu bị bám bụi, nhanh chóng đứng bật dậy, ngửa cổ cười lớn, đắc ý dương máy ảnh trong tay lên “Biết cái gì trong này không? Đó là bằng chứng anh và chị ta vụng trộm với nhau, anh nghĩ xem nếu như nó rơi vào tay vị hôn thê và em họ anh ...”

“Cô đang uy hiếp tôi?” Doãn Lạc Hàn cười lạnh một tiếng “ Nói ra điều kiện của cô đi, cô muốn gì?”

Nghe thấy câu này, Ngải Phù cho rằng mình đã uy hiếp thành công, hai mắt phát ra vô vàn tia hi vọng “ Em muốn anh ly hôn với Chỉ Dao, cưới em Lãng Ngải Phù làm vợ.”

Trong giây lát, Mân Huyền không khỏi kinh ngạc, Ngải Phù đúng là điên rồi, cô ấy đưa ra điều kiện này thật không thể tưởng tượng nổi, cô ấy không hiểu Doãn Lạc Hàn, hần ghét bị uy hiếp, nhất là bị uy hiếp bởi phụ nữ.

Doãn Lạc Hàn rung nhẹ 2 lần môi mỏng, cười mỉa mai như nghe được chuyện trời vuông đất tròn “Vị trí phu nhân tổng tài tập đoàn Đường Thịnh? Lãng Ngải Phù, cô dám nghĩ đến sao?”

Ngải Phù hất lộn tóc xoăn, chớp mắt cười “Doãn Lạc Hàn, anh nhìn em xem, em xinh đẹp hơn Chỉ Dao, đáng người cũng đẹp, về gia thế thì lại càng tốt hơn Lãng Mân Huyền này không biết bao nhiêu lần, anh cưới em chỉ có điểm tốt, không có điểm xấu. Chỉ cần anh cưới em, cũng là liên minh thương nghiệp, em đảm bảo sau kết hôn cho dù anh có phong lưu ở bên ngoài ra sao, cho dù anh có bao nhiêu phụ nữ...”

Mân Huyền mở to mắt. Những lời này của Ngải Phù quả thực ấu trĩ không bình thường, như nàng biết về Doãn Lạc Hàn, hần chắc chắn sẽ không vì việc mấy tấm hình này mà giải trừ hôn ước với Chỉ Dao, lại còn cưới Ngải Phù. Nàng không khỏi bắt đầu nghi ngờ Ngải Phù, không biết nàng có cảm nhận sai không, nàng cảm thấy thân kinh của Ngải Phù có vấn đề.

Doãn Lạc Hàn gơ tay ra hướng về phía Ngải Phù, giọng điệu như không thể kiên nhẫn thêm được nữa “Đưa máy ảnh cho tôi”

“Không được, anh còn chưa nói sẽ cưới em.” Ngải Phù giấu máy ảnh ra sau lưng như chơi trò con nít “ Em biết anh muốn làm gì, anh muốn xóa hết mấy tấm hình trong máy ảnh đúng không? Mối không làm cho anh...”

“Tôi nói rồi, đưa máy ảnh cho tôi.” Doãn Lạc Hàn muốn tiến lên trước giật lấy máy ảnh, lại nhìn Mân Huyền trong lòng, đầu gối và mắt cá chân của nàng đã sưng lên rõ rệt, trong lòng tê tái, hần không chịu được hét lên “Chết tiệt, ai cho phép cô đánh cô ấy thành ra như vậy? Là lão hồ ly Lãng Chính Đào phải không?”

116. Chương 251 - 252

Chương 251: Chủ mưu

“Tôi nói rồi, đưa máy ảnh cho tôi.” Doãn Lạc Hàn muốn tiến lên trước giắt lấy máy ảnh, lại nhìn Mân Huyền trong lòng, đầu gối và mắt cá chân của nàng đã sưng lên rõ rệt, trong lòng tê tái, hắn không chịu được hét lên “Chết tiệt, ai cho phép cô đánh cô ấy thành ra như vậy? Là lão hồ ly Lăng Chính Đào phải không?”

Cơn đau từ đầu gối và mắt cá chân làm nàng không thể đứng vững được, hắn ôm chặt nàng, từ tấm thân rắn chắc của hắn mang đến cho nàng một cảm giác an toàn khó tả, hắn ôn nhu chỉnh lại mái tóc rối của nàng.

Vừa nghe nhắc đến tên Lăng Chính Đào, Ngải Phù phút chốc trở nên lo lắng, đôi mắt mông lung....

Hành động của Ngải Phù đều nằm trong dự đoán của Doãn Lạc Hàn, hắn khinh miệt ném ánh mắt về phía Ngải Phù “Nếu như cô dám đem chuyện này ra công bố, cô và nhất là cha cô sẽ được ném hậu quả khi chọc giận đến tôi.”

Ngải Phù nghe thế liền phản bác “Chuyện này không liên quan đến bố em..... Không liên quan.....Ông ấy không bảo em làm gì hết..... tất cả là ý của em, là em tự theo dõi Mân Huyền..... do em tự làm.....”

Ngải Phù vừa nói, vừa lùi về phía sau thân xe, dường như đang sợ hãi một điều gì khác.

Mân Huyền run run cắn môi, Ngải Phù nói vậy rõ ràng là chú ở sau lưng bày mưu tính kế. Nàng tự nhận là chính mình chưa bao giờ đắc tội với chú, chú vì cái gì lại phải làm như vậy?

Ngải Phù vì sao mà sợ hãi đến cực độ như vậy, có điều gì đó thật không bình thường.....

Doãn Lạc Hàn không nhanh không chậm, giọng nói có chút sát khí mà vang lên “Sự thật đã rõ ràng, nếu như ông còn chưa xuất hiện, tôi nghĩ dự án đầu tư tới có thể không cần tiếp tục”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên một bóng người vội vàng chạy tới, là Lăng Chính Đào!

Chú.... tại sao lại ở chỗ này? Hướng ông ta tới hiển nhiên không phải từ cửa bãi đỗ xe, chẳng lẽ Doãn Lạc Hàn đã sớm biết rằng chú tránh ở chỗ tối nhìn lén?

Nàng mở to hai mắt, quay sang nhìn Doãn Lạc Hàn, ánh mắt của hắn như thể muốn nói “ Anh đã sớm biết rồi”. Nàng trong lòng căng thẳng, thì ra kẻ chủ mưu là chú, chú sai Ngải Phù làm hết thấy những điều này, mục đích là gì? Chẳng lẽ cả hai người họ không vừa mắt với nàng?

“Doãn tổng tài, tôi vừa mới chạy tới, không biết tiểu nữ rốt cuộc làm chuyện gì vậy?” Lăng Chính Đào không thèm liếc nhìn Mân Huyền một cái, một mặt nhìn Doãn Lạc Hàn, trên mặt luôn nở một nụ cười gượng gạo.

Doãn Lạc Hàn buông ánh mắt khinh miệt, thoáng một chút sát khí “Tiểu thư nhà ông theo dõi sinh hoạt cá nhân của tôi, muốn uy hiếp tôi, lại đả thương người phụ nữ của tôi.”

“Thật vậy sao?” Lăng Chính Đào vội vàng đi về phía Ngải Phù, không chút suy nghĩ vung tay tát mạnh một cái “Ngải Phù, mày cũng thật là to gan, cho dù mày có ngưỡng mộ Doãn tổng tài cũng không thể làm chuyện như vậy!”

“Đừng.... đừng đánh con..... con không làm .....” Ngải Phù giống như một đứa trẻ liều mạng giờ chiếc túi lên che người.

Ngải Phù..... Như thế nào càng ngày càng không thích hợp, Mân Huyền nhìn chăm chăm Ngải Phù, phải chăng thần kinh Ngải Phù đang không ổn định... Mân Huyền thật không thể tưởng tượng được điều này lại xảy ra với Ngải Phù.

“Về những việc mà tiểu thư đã làm, không biết ông tính thế nào?” Ánh mắt Doãn Lạc Hàn tối đen nhìn Lăng Chính Đào như một mũi dao đâm vào hắn.

“Đương nhiên là trực tiếp tiêu hủy.” Vừa nói Lăng Chính Đào vừa giắt lấy camera trên tay Ngải Phù, hắn hung hăng quăng camera xuống đất rồi dẫm đạp thật mạnh như thể thay Doãn Lạc Hàn xả giận.

“A.....” Ngải Phù đột nhiên thét chói tai chạy tới cái camera đã dập nát, miệng không ngừng kêu to “Của con!! Của con..... Tại sao cha lại phá nó? Cái này là để uy hiếp Lăng Mân Huyền, nếu không còn nó thì sẽ không có ai chịu lấy con, Thiếu Đăng không cần con, là do chị ta anh ấy mới phản bội con.... Do con ở Mân Huyền này...”

Ngải Phù chạy tới chỗ Lăng Chính Đào, nắm lấy áo hắn mà gào lên, nàng như là không còn biết Lăng Chính Đào là ai nữa, liều mạng lay lay, biểu tình trên gương mặt chẳng khác gì lúc đá Mân Huyền, chỉ toàn là thù hận.

Lăng Chính Đào giữ chặt hai tay Ngải Phù, quay sang Doãn Lạc Hàn nói “Thật đáng xấu hổ thừa Doãn tổng, tiểu nữ từ sau đêm yến hội, thần kinh có chút vấn đề, đã đi khám, mỗi ngày đều uống thuốc. Hôm nay nhân lúc tôi không để ý nên đã bỏ chạy ra đây làm phiền đến Ngài, tôi sẽ mang ngay nha đầu này về.”

Doãn Lạc Hàn bản năng ôm sát Mân Huyền vào lòng, giọng trầm ấm mang một chút cảnh cáo “Lăng tổng, tôi hy vọng chuyện hôm nay chỉ có bốn người chúng ta biết, nếu như có người thứ năm nào biết, tôi nghĩ hẳn Lăng tổng hiểu chuyện gì sẽ xảy ra .”

“Điều đó là tất nhiên, những chuyện hôm nay tôi và tiểu nữ sẽ tuyệt đối không hé răng nửa lời.” Lăng Chính Đào gật đầu lia lại, hắn biết đối đầu Doãn Lạc Hàn mà nói là chỉ có thiệt chứ không có hơn, tập đoàn Lăng thị đã bắt đầu xuống dốc từ năm trước, tiền lương cho công nhân tháng này đã không có, mấy ngày trước hắn và Đường Thịnh vừa mới kí một hợp đồng, chỉ cần Đường Thịnh tập đoàn giúp Lăng thị không bị phá sản, 30% cổ phần Lăng thị sẽ thuộc về Đường Thịnh. Vận mệnh của Lăng thị lúc này hoàn toàn dựa vào Đường Thịnh, hắn không thể đắc tội với Doãn Lạc Hàn.

“Ngải Phù, được rồi, bố đưa con về.” Lăng Chính Đào vừa trấn an vừa lôi Ngải Phù ra hướng bãi đỗ xe.

Thần kinh Ngải Phù thật sự có vấn đề..... Mân Huyền cắn môi dưới, nàng đoán không sai. Ngải Phù hôm nay thật sự rất quá dị, nàng luôn luôn lặp đi lặp lại nàng phải cùng Thiếu Đăng kết hôn, xem ra đó chính là nguyên nhân chủ yếu khiến nàng trở nên mất trí.

Nhìn chú túm Ngải Phù đi xa, nội tâm Mân Huyền vô cùng phức tạp. Từ khi Ngải Phù còn nhỏ chú đã dạy Ngải Phù có những suy nghĩ rất sai lầm về cuộc sống, dạy Ngải Phù bằng mọi giá phải được gả vào nhà giàu có, phải trở thành một phu nhân. Kỳ thật nàng biết, tất cả đều là do chú tính toán, chú vốn muốn thông qua đám cưới với Lôi thị để đạt được dã tâm có địa vị trong xã hội thượng lưu của mình... Điều là do chú đã làm hại Ngải Phù rồi....Chương 252: Muốn bảo vệ

Nhìn chú túm Ngải Phù đi xa, nội tâm Mân Huyền vô cùng phức tạp. Từ khi Ngải Phù còn nhỏ chú đã dạy Ngải Phù có những suy nghĩ rất sai lầm về cuộc sống, dạy Ngải Phù bằng mọi giá phải được gả vào nhà giàu có, phải trở thành một phu nhân. Kỳ thật nàng biết, tất cả đều là do chú tính toán, chú vốn muốn thông qua đám cưới với Lôi thị để đạt được dã tâm có địa vị trong xã hội thượng lưu của mình... Điều là do chú đã làm hại Ngải Phù rồi....

“Em có sao không? Chúng ta về thôi.” Thấp thuận tiếng nói vang lên bên tai, nàng không nhìn hắn, quay đầu nhìn chằm chằm bãi đỗ xe, bất chợt ánh mắt dừng lại ở một thân ảnh đứng ở sau một cái cột, đó là.....

Nàng thở gấp, thẳng tắp nhìn chằm chằm thân ảnh đó, đồng tử dần dần phóng đại, kim lòng không đầu khẽ gọi ra tiếng “Chính Vũ.....”

Cánh tay ôm lấy eo nàng bỗng trở nên căng thẳng, Doãn Lạc Hàn nghe thấy cái tên ấy cũng theo ánh mắt nàng nhìn qua, nhưng chẳng thấy gì, quay sang nàng thở dài nói “Em mệt quá rồi, mau mau trở về nghỉ ngơi thôi.”

Doãn Lạc Hàn vừa nhìn sang thì thân ảnh kia lại biến mất, nàng lo lắng muốn chạy tới, thân thể lại chao đảo, cũng may Doãn Lạc Hàn nhanh chóng ôm lấy nàng, thấp thuận tiếng nói nhẹ nhàng phả vào tai “Đầu gối và mắt cá chân của em phải băng bó thôi.”

“Nhưng.....” Nàng còn muốn nói gì, nhưng ánh mắt hắn đã ngăn lại “Có chuyện gì anh sẽ xử lý, đừng lo, sẽ không ai có thể làm tổn thương em được nữa.”

Nàng bỗng thấy ấm áp, ánh mắt hắn nhìn nàng dịu dàng vô cùng, lời vừa nói ra chắc nịch cùng ôn nhu: Hắn muốn bảo vệ nàng.

Hắn ôm nàng, bước nhanh ra khỏi bãi đỗ xe, nàng cup mi mắt không khỏi suy nghĩ miên man, nếu không may người vừa rồi thật sự là Chính Vũ, khi hắn trước mặt bọn họ lớn tiếng chất vấn nàng, Doãn Lạc Hàn sẽ thừa nhận tất cả chuyện này đều là do hắn khơi mào sao? Hắn sẽ như vậy sao?

Chính Vũ là em họ vô cùng thân thiết của hắn, chỉ sợ đến lúc đó hắn sẽ không ra mặt giúp nàng, nàng cảm giận nghĩ, hết thấy đều do hắn khơi mào, dựa vào cái gì nàng lại phải một mình gánh vác.....

Hắn đem nàng ôm vào nhà trọ, lướt qua phòng khách, thẳng vào phòng ngủ, cẩn thận đặt ở trên giường, giúp nàng cởi váy, xem vết thương, đầu gối đã sưng tấy rướm máu trông rất đáng sợ, lại kiểm tra mắt cá chân, cũng may, mắt cá chân dù sưng đỏ nhưng cũng không nghiêm trọng như đầu gối.

“Cô ta thật sự dám đánh em....” Hắn nhìn đầu gối nàng bị thương, nhú mày, không khỏi khê nghiêng rằng “Cô ta đúng là loại phụ nữ đáng sợ, anh sẽ cho bọn họ phải trả giá đắt.”

Hắn đứng dậy đi lấy một cuộn băng y tế, bắt đầu băng bó cho nàng. Nàng từ đầu tới cuối không nói gì, giống như một con búp bê mặc hắn bài bố “Ngày mai anh sẽ phái người giúp em xin phép nghỉ, em ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.” Hắn nhắc nàng ngồi trên giường, lấy hai túi nước đá chườm đầu gối và mắt cá chân cho nàng.

Nhà? Đây thật sự là nhà sao? Nàng trong lòng cười lạnh, nàng đã phải sống những ngày tháng lén lút cùng mặc cảm tội lỗi không thôi. Mặc kệ như thế nào, kế hoạch của nàng nhất định không thay đổi.

Thấy nàng vẫn không lên tiếng, hắn dừng tay ngẩng mặt nhìn nàng “Tại sao lại không nói lời nào? Có phải vẫn còn đau lắm không?”

“Không sao, tôi ổn.” Nàng lắc lắc đầu, che giấu cảm xúc vừa nổi lên.

Hắn vuốt nhẹ má nàng, gỡ mấy sợi tóc trên mặt nàng vén ra sau tai, nhẹ giọng nói nhỏ “Em cứ ngồi im, đừng lộn xộn, anh đi tắm một chút sẽ quay lại ngay.”

Nàng dịu ngoan gật đầu, nhắm mắt lại như là rất rất mệt, tựa đầu vào chiếc gối sau lưng, nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn của hắn trên chiếc thảm, rồi tiếng đóng cửa nhà tắm.

Nàng mở to mắt, cảm chiếc di động gọi cho Kim Chính Vũ, nhưng là điện thoại vẫn như cũ báo trạng thái tắt máy... Người vừa rồi có phải Kim Chính Vũ không? Nếu đúng, Chính Vũ thích nàng như vậy, nhìn nàng ở bên Doãn Lạc Hàn, hẳn chắc hắn sẽ lao tới chứ không phải né tránh.

Như vậy, người kia có thể là ai? Nàng nhìn chằm chằm trần nhà thất thần. Giả như lúc ấy Chính Vũ xuất hiện, nàng sẽ làm như thế nào? Có lẽ sẽ kinh hoàng mà nói năng lộn xộn thôi.

Đều là do Doãn Lạc Hàn, hẳn tại sao có thể như vậy chứ..... Chú hôm nay đã hứa sẽ giữ kín chuyện này, nhưng ai mà biết ông ấy có thể tuân thủ lời hứa đến bao giờ? Nàng phải rời đi, nàng thật sự phải rời đi, chuyện hôm nay coi như một lời cảnh báo, nàng thật không tưởng tượng được nếu Chỉ Dao và Chính Vũ biết chuyện này, nàng sẽ phải làm như thế nào.

Nàng miên man suy nghĩ, mí mắt nặng dần, nàng chậm rãi nhắm mắt lại, rơi vào giấc ngủ say.

Trong mơ nàng cứ chạy, chạy mãi, giống như là đang chạy trốn, rồi nàng bỗng dừng lại, đột nhiên nghe tiếng Chỉ Dao phía sau sương mù truyền đến “Mân Huyền, sao cậu có thể như vậy chứ..... Cậu là bạn tốt nhất của mình, cậu rõ ràng biết mình muốn trở thành vợ của Lạc ca ca, nhưng cậu lại sau lưng mình ở bên Lạc ca ca..... Cậu thật xấu xa..... Mình hận cậu.....”

“Không, không, Chỉ Dao, cậu hãy nghe mình nói..... Không phải như thế..... Không phải như thế..... cậu nghe mình giải thích.....” Nàng kêu to ngồi dậy, thấy mình đang ở trong phòng ngủ, nàng mới biết đó chỉ là một giấc mơ.

Thân thể bỗng bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy, Doãn Lạc Hàn thân thiết hỏi “Em gặp ác mộng sao?”

Nàng trầm mặc không nói, nàng chỉ có Chỉ Dao là bạn thân nhất, nàng rất sợ, sợ Chỉ Dao biết chuyện này sẽ không tha thứ cho mình.

Hắn u ám phức tạp đôi mắt nhìn gương mặt thống khổ bên cạnh, khế lau mồ hôi trên trán nàng, ở bãi đỗ xe thấy nàng bị Lăng Ngải Phù đá đến mức sắp khụy xuống, tận mắt thấy đầu gối nàng đỏ sưng lên, trong lòng hắn bỗng nhiên cảm thấy đau, rất đau...

Không chút do dự tiến đến, kéo Lăng Ngải Phù ra, chạy tới đỡ lấy nàng khi nàng đã sắp té ngã, trong lòng hắn có tiếng nói mãnh liệt vang lên, hắn phải bảo vệ người con gái này, hắn phải bảo vệ nàng cả đời.

Hắn nghe nàng nói mớ, giọng nói khiếp sợ và bất lực, hắn biết tâm nàng hiện tại bị giày vò đến mức nào. Giờ khắc này, ý nghĩ muốn bảo vệ nàng lại mạnh mẽ xuất hiện rõ ràng trong đầu. Hắn biết đây không phải là một cảm xúc nhất thời, đây là một loại tiềm thức bản năng, hắn muốn ở bên người con gái này, muốn thấy nàng vui vẻ, càng muốn bảo vệ nàng, không cho nàng bị thương tổn.

117. Chương 253 - 254

Chương 253: Rung động mãnh liệt

Hắn nghe nàng nói mớ, giọng nói khiếp sợ và bất lực, hắn biết tâm nàng hiện tại bị giày vò đến mức nào. Giờ khắc này, ý nghĩ muốn bảo vệ nàng lại mạnh mẽ xuất hiện rõ ràng trong đầu. Hắn biết đây không phải là một cảm xúc nhất thời, đây là một loại tiềm thức bản năng, hắn muốn ở bên người con gái này, muốn thấy nàng vui vẻ, càng muốn bảo vệ nàng, không cho nàng bị thương tổn.

Có lẽ hắn đã yêu nàng, cho nên mới muốn ở bên nàng, nhìn nàng bị người ta khi dễ lại muốn bảo vệ nàng, không muốn nàng bị thương tổn.

Thốt nhiên ý thức được điều này, cánh tay hắn không tự giác ôm chặt thân thể mềm mại trong lòng, chỉ cần nghĩ đến về sau có thể danh chính ngôn thuận có được người con gái này, một rung động mãnh liệt lại dâng lên trong lòng hắn.

“Anh biết em đang lo lắng chuyện gì.” Hắn nâng mặt nàng lên, khiến cho nàng phải nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm của hắn “Ngày mai anh sẽ giải trừ hôn ước với Giản gia.”

Nàng nhìn hắn hoài nghi, hắn lại đang đùa cái gì vậy? Nàng không tự tin đến mức nghĩ rằng hắn lại vì nàng mà đề nghị chuyện này.

“Em không tin?” Đôi mắt hắn sâu thẳm như đại dương, nghiêng người với chiếc di động “Bây giờ anh sẽ gọi điện thoại.”

Tay hắn bắt đầu ấn số, nàng tinh tường nhìn đến dãy số quen thuộc kia, điện thoại ngay lập tức được tiếp, đầu kia vang lên tiếng của Chỉ Dao “Vâng..... Lạc ca ca..... Muốn như vậy rồi còn gọi em, có chuyện gì sao?”

Hắn nắm di động không hề bắn khoả, nói rõ ràng từng tiếng “Chỉ Dao, thực xin lỗi, tôi muốn giải trừ.....”

Nàng thở gấp, lập tức giằng lấy chiếc điện thoại trên tay hắn, vội vàng ấn nút kết thúc cuộc gọi rồi tắt máy luôn.

Hắn tiến đến gần như muốn lấy lại, nàng kinh hoảng một chút kéo kéo áo ngủ của hắn, ánh mắt toát ra vẻ cầu xin “Đừng, không cần, Chỉ Dao toàn tâm toàn ý muốn gả cho anh, không thể để cho cô ấy trở thành một Ngải Phù thứ hai được.....Cô ấy sẽ không thể chịu đựng được, xin anh .....”

Hắn nhìn chằm chằm gương mặt nàng, khẽ nói “Như vậy em sẽ rời xa anh sao? Nói đúng hơn, em luôn muốn rời xa anh sao?”

Nàng ngây ngẩn cả người, không biết hắn nói câu này là có ý gì, vội vàng lắc lắc đầu.

Hắn hé mở bạc thân, u ám đôi mắt lộ vẻ khí phách “Nói đi! Anh muốn nghe em nói.”

Hắn chặt chẽ nhìn chằm chằm mặt nàng, như là muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng. Hắn hiểu lòng nàng. Trải qua chuyện hôm nay, nàng sẽ càng thêm né tránh hắn. Không, tuyệt đối hắn không cho phép.

Hắn nhìn ra gì sao? Nàng vội vàng làm vẻ mặt cam đoan “Không có, tôi không có nghĩ như vậy. Tôi đã hai lần trốn đi mà không được, sẽ không ngốc nghếch thử lần thứ ba. Anh nắm được điểm yếu của tôi rồi, không phải sao, tôi cũng rất mệt mỏi, không muốn cứ chơi trò mèo vờn chuột này mãi.”

Đôi mắt hắn quét qua gương mặt nàng, bạc thần khê mở “Em biết là tốt rồi.”

Nàng nghĩ hắn muốn giữ nàng bên người là vì hắn rất hận nàng, không muốn nàng có được hạnh phúc, nghĩ như vậy, trong lòng hắn có cảm giác vô cùng bi ai. Rõ ràng muốn nói ra tâm ý của mình đối với nàng, nhưng là cuối cùng hắn lại sợ, hắn sợ nàng sẽ không tin tưởng lời hắn nói yêu nàng, nàng sẽ nghĩ lần này lại là hắn đang có âm mưu gì, nàng sẽ rời xa hắn.... bởi vậy hắn không thể nói ra lòng mình, muốn cùng nàng ở bên nhau như thế này mãi mãi.

Nàng cụp mắt, kéo chăn lên, hắn nằm bên cạnh nàng, cánh tay dài ôm chặt lấy eo nàng, thở dài đem nàng kéo vào trong lòng, thầm hứa trong lòng sẽ không bao giờ để nàng phải chịu thương tổn nào nữa.

Về lão hồ ly Lăng Chính Đào, hao tâm tổn trí đối phó nàng như vậy, lẽ nào trong chuyện này còn có uẩn khúc gì? Ngày mai hắn sẽ tìm người điều tra rõ ràng.

Ngày hôm sau tỉnh lại, ánh sáng chói chang, nàng hơi híp mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, một thân ảnh cao lớn đang ngồi trên mép giường, bộ ngực trần tinh trắng. Nàng đỏ mặt cúi đầu, hắn đang xoay lưng về phía nàng thay quần áo.

Hắn đột nhiên đứng dậy, ánh mắt của nàng vừa vặn bị hắn bắt được, hắn khê hỏi “Đầu gối của em thế nào rồi?”

Nàng nghe vậy mới nhớ ra, đầu gối gần như đã không còn đau, hắn đi tới, xốc chăn của nàng lên, xem vết thương của nàng, mắt cá chân đã gần bình thường, còn đầu gối mặc dù đã bớt sưng hơn nhiều nhưng vẫn là nhìn ra rõ ràng là bị thương.

Hắn cau mày, đắp lại chăn cho nàng “Nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ phái người xin phép giúp em.”

Nàng không nói gì, thực ra nàng tính giống lần trước, chờ hắn đi rồi nàng lại đi đi làm, quay đầu nhìn đồng hồ, hiện tại mới bảy giờ bốn mươi phút, vẫn còn sớm.

Hắn lấy trong tủ ra một cái cravat, đi thong thả bước đến gần nàng, trong mắt toát ra ý cười “Lần trước em đồng ý giúp anh thắt cravat, cuối cùng cũng không làm, lần này không thể tiếp tục nuốt lời được.”

“Được, tôi giúp anh đeo.” Nàng tiếp nhận cravat trong tay hắn, nhìn gương mặt hắn sáng bừng lên tươi cười ngồi vào mép giường, quay người về phía nàng, nàng thắt chiếc cravat thật cẩn thận cho hắn.

Nàng thắt xong, lại cẩn thận sửa sang lại áo cho hắn, cho đến khi cảm thấy ưng mắt mới thôi “Xong rồi.”

“Tài nghệ của em anh thực vừa lòng, anh quyết định em sẽ phụ trách bữa tối và đeo cravat cho anh.” Hắn cúi đầu cười khê, cúi người hôn nhẹ nàng một chút “Anh đi làm đây.”

“Vâng, tạm biệt!” Nàng cười một cái thật tự nhiên, nhẹ nhàng sờ lên môi, hơi thở của hắn như vẫn vương lại, len vào từng tế bào của nàng, mang lại những cảm giác vi diệu.

Nằm nằm trên giường năm phút đồng hồ liền đi xuống, mới đi được vài bước, đầu gối đã đau, nhưng vẫn có thể chịu được, nàng vịn vào mép giường và vách tường lần lần đi từng bước.

Gian nan mặc xong quần áo, thấy thời gian còn năm mươi phút, nàng chậm rãi ra phòng bếp, làm vài món đơn giản ăn rồi xách túi đi làm. Chương 254: Cảm giác cô đơn

Chậm rãi đi đến tạp chí xã, vừa kịp thời gian, nàng không khỏi cảm thấy thoải mái.

Kỉ Tích Vân nhìn nàng khập khiễng đi vào văn phòng, vội vàng chạy tới đỡ lấy nàng “Mân Huyền, sao cô lại thế này, cô có khỏe không?”

Mân Huyền cười lắc lắc đầu “Tích Vân, tôi không sao.”

Nghe Kỉ Tích Vân nói, văn phòng rất nhiều đồng sự ngẩng đầu lên, mọi người thân thiết hỏi han nàng.

“Mân Huyền, làm sao vậy?”

“Đường như là chân bị thương.....”

“Có cần phải đi viện kiểm tra không.....”

“Đúng đó, nên đi kiểm tra cho chắc, nhờ may bị làm sao còn kịp thời phát hiện.....”

“Cám ơn mọi người quan tâm, tôi chỉ là tối hôm qua về nhà đi không cẩn thận bị ngã, bị thương một chút thôi.” Mân Huyền ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía đồng sự “Tôi không sao, mọi người làm việc đi.”

“Mân Huyền, tôi có thuốc giảm đau đây, cô uống đi, một chút sẽ đỡ ngay.” Lúc này lại có đồng sự đưa thuốc cho nàng, nàng cười nhận.

Mọi người thấy vậy, lặng lẽ đều ngồi trở về, văn phòng lại bắt đầu công việc lu bù lên.

“Mân Huyền, cô cứ ngồi đó, tôi đi lấy cho cô cốc nước.” Tích Vân đỡ nàng ngồi vào ghế, lại mang cho nàng cốc nước, nhìn nàng uống thuốc xong mới thôi.

Mân Huyền đem cái cốc đặt lên bàn, vỗ nhẹ vào tay Tích Vân “Cám ơn cô, Tích Vân, tôi không sao, cô làm việc đi.”

“Được, có việc gì cứ gọi tôi.” Tích Vân về chỗ, còn lo lắng dặn dò.

Nàng nhìn đồng hồ, trên bàn điện thoại nội tuyến vang, là Phùng Tĩnh Như, nàng vội vàng đẩy ghế đứng lên.

Bên vách, Kỉ Tích Vân đứng dậy, nhòm sang bên Mân Huyền, vẻ mặt lo lắng “Mân Huyền, có cần tôi đỡ cô vào không?”

“Không cần, vừa rồi tôi còn tự đi được tới tạp chí xã, bây giờ đi có một đoạn có đáng gì đâu.” Nàng khoát tay, đi hướng văn phòng Phùng Tĩnh Như.

Nàng đẩy cửa vào, có chút chật vật, lại cẩn thận cố gắng.

Ngồi trước bàn làm việc, Phùng Tĩnh Như chỉ vào chiếc ghế đối diện “Đừng cử động mạnh, Mân Huyền, chân cô bị thương, đừng đứng, ngồi đi.”

Nàng quay đầu nhìn cửa chớp mở ra, chắc là Phùng Tĩnh Như đã thấy được, vì thế chậm rãi ngồi vào ghế trên “Cám ơn Phùng tiểu thư.”

Phùng Tĩnh Như chuyên chú nhìn nàng, đột nhiên nói một câu, “Mân Huyền, cô biết không? Cô thực làm cho tôi bội phục.”

Mân Huyền hơi hơi sững sốt, nhất thời không hiểu được ý tứ Phùng Tĩnh Như, cũng không tùy tiện mở miệng.

“Ha ha..... Đừng lo, ý tôi là nói, cô có thể cùng đồng sự hoà mình, điểm ấy làm tôi rất bội phục.” Phùng Tĩnh Như đặt chiếc bút trong tay xuống bàn, trong mắt có chút tươi cười “Phải biết rằng, tôi ở đây công tác đã vài năm, cũng không được như cô, thân thể không thoải mái lại có đồng sự chạy tới đưa thuốc, quan tâm hỏi han.”

“Phùng tiểu thư, cô đừng nói như vậy.” Mân Huyền có chút thẹn thùng “Có thể..... Có thể là bọn họ nghe phong thanh biết tôi sắp trở thành Phó Chủ biên.....”

“Không, cô nhầm rồi, nếu bọn họ ôm loại tâm tính này, bọn họ sẽ chỉ biết sợ cô, hoặc là nói vài lời khách sáo, chứ sẽ không nhiệt tình, hỏi han ân cần.....”

Phùng Tĩnh Như nói đúng, khi này đồng sự không giống như là giả vờ, bọn họ thật sự quan tâm nàng, nghĩ vậy nàng thoải mái nở nụ cười, nhất thời, một cảm giác ấm áp truyền khắp cơ thể.

“Mân Huyền, bắt đầu từ mai là hai ngày nghỉ.” Phùng Tĩnh Như nhìn lịch, trên mặt nhợt nhạt tươi cười “Cô hãy chuẩn bị tốt tâm lý, lệnh của bên nhân sự sắp xuống, nơi này sẽ trở thành phòng làm việc của cô.”

“Phùng tiểu thư.....” Mân Huyền có chút bất an, đến bây giờ nàng còn có chút không tin đây là sự thật.

“Mân Huyền, cô phải tự tin lên! Phải tin rằng mình có thể làm được chứ.” Phùng Tĩnh Như ngẩng đầu nhìn nàng, hai tay xoa xoa bụng, mỉm cười hạnh phúc “Tôi sắp làm mẹ rồi, thật sự không còn tâm tình làm việc nữa. Cô hãy cố gắng làm thật tốt, như vậy sau này tôi cũng được mang tiếng thơm là người đã tiến cử cô.....”

“Phùng tiểu thư, cảm ơn cô trong suốt thời gian qua đã kiên nhẫn chỉ bảo hướng dẫn tôi, tôi sẽ rất nhớ cô..... Và cả cục cưng trong bụng cô nữa.”

Mân Huyền cũng không khỏi tươi cười, trong lòng thật hâm mộ người sắp làm mẹ, sẽ từng ngày từng ngày cùng người mình yêu thương ngắm trông con yêu ra đời....

Ra khỏi văn phòng của Phùng Tĩnh Như, nàng chậm rãi trở về bàn làm việc, kinh ngạc ngồi vào ghế, nàng đột nhiên cảm thấy mình thật cô đơn, từ khi gia đình xảy ra biến cố đến giờ, nàng luôn một mình sống suốt mười mấy năm, mỗi khi gặp chuyện buồn đều một mình chịu đựng, âm thầm khóc, âm thầm đau.....

Hiện tại nhìn Phùng Tĩnh Như hạnh phúc như vậy, nàng chợt nhận ra một người phụ nữ giỏi giang mạnh mẽ cũng sẽ có lúc rất yếu đuối..... Nàng cũng cần một bờ vai để dựa vào, để trong lúc mệt mỏi nhất sẽ được tiếp thêm năng lượng..... nhưng chủ nhân của bờ vai ấy rốt cục là ai?

Trước mắt bất chợt hiện lên gương mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn.... không, không thể là hắn, ở bên hắn, nàng không thể quên đi quá khứ hắn đã từng tra tấn nàng, không thể quên đi hắn đã từng đưa nàng vào bể, đem nàng cho người khác đập hư, nàng không thể quên..... nàng không thể yêu hắn, nàng cùng hắn vĩnh viễn không có khả năng!

Tới giờ ăn trưa, Tích Vân thấy nàng không tiện đi lại liền gọi hai suất cơm tối, hai người ngồi trước bàn làm việc cùng ăn cơm.

118. Chương 255 - 256

Chương 255: Duy nhất

Tối giờ ăn trưa, Tích Vân thấy nàng không tiện đi lại liền gọi hai suất cơm tối, hai người ngồi trước bàn làm việc cùng ăn cơm.

Tích Vân đứng dậy đi lấy nước, khi trở về đưa nàng một ly, nàng nhận lấy rồi nói “Tích Vân, cô có bản đồ toàn tập chí xã không?”

“Cô cần làm gì?” Tích Vân kéo ghế dựa ngồi xuống, hoài nghi nhìn nàng.

“Không quan trọng, chỉ cần nói cô có hay không thôi.” Mân Huyền uống một ngụm nước, dùng ngữ khí lạnh lùng không chút do dự nói. Nàng hiểu tính cách Kì Tích Vân, bao gồm cả việc làm thế nào để cô ấy nói cho nhanh, vì thế nàng nín cười lạnh lùng nói. Muốn mỹ mãn thực hiện được kế hoạch, nàng nhất định phải biết rõ điều này.

“Có..... Có.....” Tích Vân vẫn đang nhai cơm, vội nói đến đứt quãng.“Được.....tôi..... một hồi sẽ đi..... tìm giúp cô.....”

“Ừ, cảm ơn cô, Tích Vân.” Mân Huyền lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, cúi đầu bắt đầu ăn cơm, suy nghĩ bắt đầu bay lộn, không biết tối hôm qua người kia có phải Chính Vũ hay không, nàng đã gọi cho hắn mấy lần đều không được, chẳng lẽ hắn đã gặp chuyện gì sao?

Buổi chiều nàng băn khoăn không biết có nên gọi điện cho Kim Chính Vũ xem điện thoại đã mở chưa hay không. Giả như điện thoại đã mở, Chính Vũ yêu cầu gặp mặt, nàng đương nhiên nguyện ý đem sự tình nói rõ ràng, nhưng là hiện tại rơi vào tình trạng như thế này, ngay cả đi đường cũng khó, cho nên vẫn là chờ đầu gối đỡ thì liên hệ Chính Vũ sau vậy.

Chạng vạng tan tằm, Tích Vân nói muốn đưa nàng trở về, nàng cự tuyệt, nói dối là đã có người tới đón. Tích Vân nghĩ người đến đón nàng là người Tích Vân đã gặp vài lần dưới lầu Chính Vũ, nên cũng không hỏi nhiều.

Chờ mọi người về gần hết, chỉ còn một vài đồng nghiệp ở lại tăng ca, nàng mới mang theo túi xách chậm rãi về.

Nàng khấp khiễng đi hướng đường cái, chợt nghe thấy ở đằng sau có người gọi “Lăng tiểu thư ...”

Là gọi nàng sao? Nàng quay đầu, nhìn thấy Từ Bang đang đứng cách nàng vài bước.

Từ Bang nghiêng người, chỉ hướng chiếc Lamborghini bên cạnh “Lăng tiểu thư, tổng tài mời cô vào trong xe.”

Nàng do dự một chút rồi cước bộ thong thả tới gần, nàng biết hẳn không có ra mặt là vì nơi này đối diện tạp chí xã, rất dễ gặp phải anh của Chỉ Dao.

Từ Bang giúp nàng mở cửa xe, nàng ngồi vào trong xe, cửa xe vừa đóng lại, một cánh tay nháy mắt bá đạo ôm lấy thắt lưng của nàng, nàng lập tức rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc.

Hắn ôm nàng rất chặt, khuôn mặt tuần tú hít nhẹ mùi thơm trên cổ nàng, nhẹ thở trầm thấp tiếng nói “Vết thương của em thế nào rồi? Còn đau không? Tại sao không ở nhà nghỉ ngơi lại chạy đi làm rồi?”

Hắn ôm nàng thật chặt, tựa hồ muốn đem nàng hòa vào cơ thể của hắn, nàng cố hết sức nói “Đừng lo, tôi uống thuốc của đồng nghiệp đã đỡ nhiều rồi. Anh buông tôi ra một chút được không, tôi sắp không thở nổi nữa rồi.”

Hắn buông lỏng tay một chút nhưng vẫn ôm nàng, trong đôi mắt lóe lên chút tức giận “Chết tiệt, về sau mặc kệ em đi đâu đều phải nói cho anh biết, biết không?”

“Biết rồi.” Nàng ngoan ngoãn trả lời, trong lòng gào thét, người này thật sự là bá đạo, ngay cả nàng đi nơi nào đều phải quản, về sau có lẽ còn trang bị máy theo dõi trên người nàng mất thôi.

Hắn than khê “Đã đói bụng chưa? Chúng ta đi ăn cơm Tây.”

Nghe vậy nàng vội lắc lắc đầu “Tôi không muốn ăn cơm Tây, nơi đó rất đông người, chân tôi đi đứng không tiện.”

Hắn cúi đầu cười khê dụi dụi vào má nàng, hôn nhẹ đôi má hồng “Em yên tâm, anh đã bảo Từ trợ lý bao trọn nhà hàng, sẽ chỉ có hai chúng ta, không có ai khác.”

Người này cũng thật là hào phóng, nhưng nàng nhất định sẽ không vì chút ân huệ nhỏ bé này mà cảm kích. Nàng mím môi nói nhỏ “Vẫn là thôi đi, tôi mệt rồi, muốn về sớm một chút nghỉ ngơi. Bữa tối anh tìm người phụ nữ khác ăn cùng, tôi tự về cũng được.”

Bàn tay đặt ở bên hông nàng hơi dùng lực hơn một chút, hắn ử đột nói “Không có người phụ nữ khác, em hiện tại là người phụ nữ duy nhất của anh.” * đâm vào đầu ta cái =,= sao lại có người dễ thương như Hàn ca chứ >v<>

<>Thì ra là tức giận chuyện này, chuyện hẳn có bao nhiêu người phụ nữ nàng căn bản không quan tâm, nàng liếm liếm môi, nói theo hẳn “Thật có lỗi, tôi nói lỡ lời. Tôi làm việc cả ngày rất mệt rồi, tôi... thật sự muốn về nghỉ ngơi.”

<>Nàng đang muốn gỡ tay hẳn ra xuống xe, ai ngờ tay hẳn ôm chặt lưng nàng, bạc thần nhẹ thở “Lái xe.”

<>Hắn vừa nói xong, Lamborghini lập tức khởi động, nàng vốn nghĩ hẳn không quan tâm đến lời mình nói sẽ cho xe chạy tới nhà hàng, kết quả xe lại dừng dưới lầu khu căn hộ, nàng đẩy cửa xe muốn xuống, hẳn lại bế nàng lên, vững chãi từng bước từng bước đi vào.

<>Hắn ôm nàng vào trong căn hộ, sau đó đặt nàng xuống sofa. Nàng nghĩ đến hẳn nói về sau bữa tối đều do nàng phụ trách, liền định đứng dậy.

<>“Tôi đi làm bữa tối.”

<>“Chân của em không tiện, hôm nay bữa tối để anh làm.” Hắn ấn nhẹ bả vai nàng xuống làm cho nàng ngồi trở lại trên sofa, đôi mắt lóe lên ý cười thần bí.

<>Hắn làm bữa tối? Nàng có chút không dám ngạc nhiên nhìn hắn, đại thiếu gia như hắn lại có thể nấu nướng sao?

<>“Khi còn du học ở Mỹ, bữa tối đều là do anh tự chuẩn bị cả, em đợi một chút sẽ được nếm thử tay nghề của anh.” Hắn nhàn nhã nói, cởi áo khoác, sau đó vén hai ống tay áo sơ mi lên.

<>Nàng lẳng lẳng nhìn hắn, không thể tưởng tượng nổi Doãn Lạc Hàn tự cao tự đại là thế mà lại nấu bữa tối cho nàng ăn.

<>“Em cứ nghỉ một chút đi, bữa tối một lát nữa là sẵn sàng.” Hắn sủng nịch nhéo nhéo má nàng, xoay người đi hướng phòng bếp.

<>Nàng quay đầu, xuyên thấu qua lớp kính thủy tinh trong suốt nhìn hắn mở tủ lạnh, tìm nguyên liệu bên trong, sau đó bắt đầu nấu nướng.

<>Hắn đã khoe khoang tài nghệ nấu nướng của hắn lợi hại như vậy, nàng thật tò mò muốn nếm thử, dù sao lại không phải làm gì, chỉ cần đợi lát nữa là được ăn, nàng cầm sách vở trên bàn bắt đầu học.

<>“Banhhhhhh.....” Tựa hồ là cái gì đó đã bị vỡ, nàng nghiêng người nhìn hắn cúi xuống nhặt mảnh vỡ, sau đó lại quay lại nhìn nàng, vẻ mặt xấu hổ vội vàng quay mặt đi nhặt tiếp.

<>Nàng vội vàng lớn tiếng nói “Đừng dùng tay, anh đi lấy cái chổi mà quét.”

Chương 256: Hắn đau khổ

<>Hắn nghe vậy, lại đứng dậy đi lấy cái chổi, vội vàng quét lại, nàng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đọc sách, không quá một hồi, lại là một tiếng vang lớn, lần này nàng không cần quay ra cũng biết nhất định là bát đĩa gì đó lại vỡ rồi.

<>Nàng làm bộ như không nghe thấy gì, tiếp tục cúi đầu đọc sách, lỡ tai lại tự động tiếp nhận âm thanh, nghe được tiếng hắn đang quét từng mảnh vỡ, không khó tưởng tượng hiện tại hắn so với ban nãy nhất định càng thêm xấu hổ.

<>Nghĩ đến bộ dáng Doãn Lạc Hàn chân tay luống cuống, nàng không khỏi mím môi cười trộm. Người này thì ra cũng có lúc rất dễ thương.

<>Trải qua hai lần làm vỡ bát, hắn tựa hồ trở nên cẩn thận hơn, bình an vô sự qua nửa giờ, nàng ngửi thấy một mùi thức ăn, quả thật rất thơm, nàng vui vẻ nở nụ cười, lúc này hắn đã tiến đến “Bữa tối anh đã làm xong rồi.”

<>“Được.” Nàng buông sách vở, đang muốn đứng dậy, hắn lại bước nhanh qua, ôm lấy nàng, đi hướng bàn ăn.

<>Nàng nhìn trên bàn cơm có hai cái đĩa lớn, bên trong là bò bít tết, bên cạnh là dao nĩa chỉnh tề, còn có hai ly chân dài, một chai champagne.

<>Sau khi nàng đã ngồi yên trên ghế của mình, hắn vòng qua bàn ngồi đối diện nàng, mở champagne, rót đều vào hai chiếc ly.

<>“Ha ha em ăn thử xem bít tết được không?” Hắn nhấp một ngụm rượu, khuôn mặt tuần tú đầy thần sắc mong đợi.

<>Nàng cầm lấy dao nĩa cắt một miếng bít tết, bỏ vào trong miệng nhắm nuốt, là hương vị nàng rất thích, không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười, tán thưởng “Rất ngon.”

<>Hắn dường như thở phào một cái, bạc thần nổi lên đường cong “Em thích là tốt rồi.”

<>Nàng vui vẻ ăn, lại trộm ngắm Doãn Lạc Hàn đang cúi đầu cắt bít tết một cái, vừa rồi nhìn hắn luống cuống tay chân làm bữa tối, còn dọn mấy cái bát vỡ, nàng vốn nghĩ rằng bít tết sẽ không ngon lắm, hiện tại chứng minh quả thật là nàng đã nhầm rồi.

<>Doãn Lạc Hàn càng ngày càng trở nên ý vị, không còn cả ngày lạnh lùng, hắn bây giờ cũng cười với nàng, khi nàng bị Ngải Phù ức hiếp cũng sẽ nổi giận, ra mặt bảo vệ nàng, cho nàng một cho dựa, khi nàng không tiện đi lại cũng sẽ tự tay nấu bữa tối cho nàng...

<>Tựa hồ trong im lặng đã có cái gì đó chuyển biến.....

<>Ăn xong bữa tối, hắn lại ôm nàng vào phòng ngủ, nhẹ nhàng thả nàng xuống giường, sau đó xoay người đi ra ngoài, nàng đoán chắc hắn ra ngoài lau dọn bàn ăn.

<>Nàng ngồi dậy, lấy trong hành lý ra bộ đồ ngủ, sau đó đi vào trong phòng tắm. Nàng cởi đồ, đầu gối khi đi đường tuy vẫn còn hơi đau một chút nhưng đã không còn sưng đỏ lên nhiều nữa.

<>Nàng nhanh nhẹn tắm rửa, đầu tóc ướt sũng đi ra ngoài, cầm chiếc khăn bông đang định lau tóc, hắn lại đẩy cửa vào, trong mắt ánh lên một tia sáng, vài bước đã đi tới.

<>“Anh giúp em.”

<>“Không cần đâu, tôi tự lau được rồi.” Miệng nàng nói, người nàng khẽ nghiêng tránh bàn tay hắn, nhưng hắn đã nhanh hơn giữ lấy tay nàng.

<>“Những ngày qua em thường xuyên giúp anh lau tóc, hôm nay cũng đến lượt anh phải giúp em chứ.” Hắn lơ đãng nhún nhún vai, đi đến phía sau nàng, nhẹ trùm chiếc khăn lên tóc nàng, ôn nhu lau tóc cho nàng.

<>Nàng cảm môi, có một cảm giác khó tả bỗng tràn đến..... Từ tối hôm qua đến bây giờ, hắn đối với nàng hoàn toàn thay đổi, như là một người khác..... Nàng thật sự chưa bao giờ tưởng tượng được Doãn Lạc Hàn lạnh lùng băng giá cũng có bộ mặt ôn nhu đến như vậy.....

<>Nàng mơ hồ, nàng không rõ hắn như vậy là có mục đích gì, nhưng nàng đã từng bị lừa, tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai nàng trở thành đứa ngốc nữa.

<>“Cám ơn!” Hắn lau tóc cho nàng xong, nàng khách khí nói một câu, ngồi dịch ra một chút tới chỗ hắn không đụng được vào người nàng.

<>Mi mắt hắn khẽ run run, hắn không nói được một lời nào, chỉ nhìn chăm chăm gương mặt nàng, đồng tử co rút lại tựa hồ vô cùng đau đớn, con ngươi đen nháy thoáng chốc trở nên phức tạp khó nói, ước chừng qua một phút đồng hồ, hắn mới khẽ nhấc môi “Muộn rồi, em ngủ đi, anh đi tắm đã.”

<>Nàng chui vào trong chăn, nhắm hai mắt lại, nghe trong phòng tắm truyền đến tiếng nước ào ào, một chút buồn ngủ đều không có, nàng cố không suy nghĩ gì nhắm chặt mắt ngủ nhưng đầu óc không nghe theo nàng, suy nghĩ cứ tràn ra miên man.

<>Tiếng bước chân dần dần vang lên rõ ràng, nàng nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp, mép giường lún xuống một chút, bên cạnh nàng một thân thể ấm áp lại tươi mát đã nằm vào.

<>Trong bóng đêm, hắn ôm chặt nàng, và rồi nàng bỗng cảm thấy một hương vị tươi mát trên môi, trong lúc nhất thời nàng đã quên cả thở.

<>Hắn chôn sâu mặt vào cổ nàng, khẽ thì thầm “Em có thích trẻ con không?”

<>Thân thể của nàng thoáng chốc trở nên cứng đờ, hắn có ý gì?

<>Hắn mút nhẹ vành tai mẫn cảm của nàng, khe khẽ nói “Em nói xem, nếu anh và em có con, đứa nhỏ trông sẽ như thế nào? Sẽ giống em hay giống anh nhỉ?”

<>Nàng khẽ rụt cổ, tránh bờ môi hắn, nhẹ giọng mở miệng “Đừng như vậy, tôi mệt rồi, ngày mai không phải chúng ta đều phải đi làm sao? Nên ngủ sớm một chút.”

<>“Em quên mai là cuối tuần à, chúng ta sẽ có trọn hai ngày ở bên nhau.” Hắn mỉa mai hoặc tiếng nói phát ra một tiếng cười nhẹ, cánh tay càng thêm ôm chặt nàng, ở cổ nàng hít sâu hương thơm “Thơm quá.....”

<>Hắn hôn nhẹ trên cổ nàng, nàng run rẩy một chút, đẩy hắn ra “Đừng như vậy được không? Nếu anh muốn có con, tôi chắc chỉ cần anh mở miệng sẽ có ngàn vạn đàn bà nguyện ý. Tôi đã đồng ý ở bên anh rồi, anh còn muốn thế nào nữa?”

<>“Không đủ, như vậy không đủ, anh muốn vĩnh viễn.....” Ngón tay thon dài vuốt ve hai má của nàng, gương mặt áp lên ngực nàng, hôn nhẹ.....

<>Vĩnh viễn? Hắn muốn cả đời giam giữ nàng, cùng nàng lén lút quan hệ suốt đời sao? Thật quá đáng! Nàng phần nộ không thôi, vừa hé môi muốn nói, hắn đã thừa cơ đem đầu lưỡi linh hoạt của mình chui vào trong miệng nàng, bừa bãi mà kịch liệt nhấm nháp đôi môi của nàng, cái lưỡi của nàng, từng phân từng phân đều rất đổi ngọt ngào.

<>

119. Chương 257 : Điện Thoại Từ Hàn quốc

Vĩnh viễn? Hắn muốn cả đời giam giữ nàng, cùng nàng lén lút quan hệ suốt đời sao? Thật quá đáng! Nàng phần nộ không thôi, vừa hé môi muốn nói, hắn đã thừa cơ đem đầu lưỡi linh hoạt của mình chui vào trong miệng nàng, bừa bãi mà kịch liệt nhấm nháp đôi môi của nàng, cái lưỡi của nàng, từng phân từng phân đều rất đổi ngọt ngào.

Đang ngủ say lại bị một tiếng chuông di động đánh thức, cảm giác được ngực có chút nặng nề, nàng mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trong lòng hắn, cánh tay rắn chắc đang đặt trên ngực nàng, nhớ tới tối hôm qua triền miên, khuôn mặt nàng đỏ lên một chút, nàng nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn ra.

Hắn nháy mắt bừng tỉnh, nhắm mắt, ôm chầm lấy nàng say đắm hôn đôi môi anh đào trước mặt, nàng đẩy hắn ra một chút, né tránh môi hắn “Anh có điện thoại kìa.”

“Vậy à?” Hắn nhíu mày, quay đầu nhìn di động giờ phút này đang nằm im trên chiếc tủ đầu giường.

Hắn quay đầu lại nhìn nàng, nàng đột nhiên cảm nhận được trong mắt hắn dần dần là lửa nóng, cúi đầu nhìn thấy cái chăn đã bị trôi xuống tới dưới thắt lưng, toàn bộ phía trên thân hình nàng đều đã không che đậy rơi vào tầm mắt hắn, nàng thở gấp vội vàng kéo chăn trùm kín người, chỉ lộ ra gương mặt đỏ hồng vô cùng, ngượng ngùng lắp bắp nói “Thật đó, điện thoại của anh thật sự vừa đổ chuông..... tôi..... vừa mới..... là tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại của anh nên mới tỉnh.....”

“Em không cần thẹn thùng, dù sao cái gì cần nhìn tôi cũng đều đã nhìn hết cả rồi.” Hắn hí mắt trêu đùa, khe khẽ cười, vội lấy điện thoại trên tủ, đúng lúc tiếng di động lại vang lên.

Hắn nhìn tên người gọi, hơi nhíu mày, chần chờ vài giây mới ấn tiếp điện thoại.

Nàng quần chăn quanh người, cúi người nhặt đồ nội y đem qua đã bị hắn cởi vứt ở mép giường, vô tình nghe thấy tiếng nói trầm thấp của hắn.... là tiếng Hàn, nếu đúng như nàng dự đoán, đối phương hắn là bố của Kim Chính Vũ.

Tuy rằng nghe không hiểu nhưng nàng vẫn là nhin không được vánh tai nghe, tay cũng không nhàn nhã mà cầm lấy đồ nội y nhanh chóng mặc vào.

Nàng thừa lúc hắn nghe điện thoại không để ý, trên người chỉ mặc nội y nhanh chóng chạy tới chỗ tủ quần áo lấy một chiếc váy liền mặc vào, sau đó xoay người nhìn hắn vẫn đang nói chuyện điện thoại.

Bọn họ đang nói cái gì vậy? Nghe ngữ khí, nàng đoán không phải là bàn về công việc, vậy là về Chính Vũ sao? Nàng hai ngày không gặp hắn, liệu có phải hắn đã bị bố phái người tới đưa về Hàn Quốc?

Nghĩ tới chuyện này, nàng vội vàng chạy tới, tới gần hắn rồi, nàng lại chần chờ, dù sao nàng nghe một câu cũng không hiểu.

Nàng đang muốn lui về, hắn đột nhiên che di động, thấp giọng nói “Mân Mân, đem quần áo đến cho anh.”

“Được.” Nàng gật gật đầu, chạy hướng tủ quần áo, nhanh chóng cầm một bộ đồ màu đen đem tới. Hắn tựa hồ rất thích màu đen, trong tủ dù vô vàn kiểu dáng quần áo nhưng đều là chung một màu sắc.

Hắn nói thêm vài câu rồi cúp điện thoại, không coi ai ra gì xốc chăn xuống giường, nàng không chuẩn bị vô tình thấy được cái không nên thấy, thét chói tai quay người đi.

“Cũng không phải chưa từng thấy qua, bây giờ còn thẹn thùng sao?” Hắn cười nhẹ, đi tới hướng nàng, nhận lấy quần áo trong tay nàng. Nàng xấu hổ quá liền chạy ra khỏi phòng ngủ.

Chạy đến phòng khách, nàng ngạc nhiên phát hiện mình đã đi lại bình thường, đầu gối cũng không còn sưng nữa, lúc này bụng không khỏi kêu lên, nàng ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, không khỏi thè lưỡi, thì ra đã giữa trưa rồi.

Khó trách mình lại đói như vậy, nàng lăm lăm chạy vào phòng bếp, mở tủ lạnh tìm chút đồ, quyết định nấu đồ Ý.

Hai mươi phút qua đi, nàng làm xong hai phần cơm Ý đặt lên bàn ăn, lúc này trùng hợp hấn ra khỏi phòng ngủ, cầm trong tay một cái cravat.

“Em quên đeo cho anh rồi.” Hấn vài bước đến gần nàng, ôm lấy eo nàng, hôn nhẹ bờ môi nàng, giơ giơ chiếc cravat màu bạc trong tay.

Người này hôm nay rốt cục có đi làm không chứ, nếu hấn không đi làm như hôm qua đã nói, vậy hấn ở nhà đeo cravat làm cái gì, nàng thầm tức giận trong lòng, tiếp nhận cravat, kiễng chân, động tác lưu loát thắt cravat cho hấn, rồi lại như những lần trước cẩn thận chỉnh lại quần áo cho hấn.

“Được rồi, anh ăn cơm trưa đi, để một chút nữa sẽ nguội mất.” Nàng đi vào phòng bếp dọn đồ ăn, hai người bắt đầu nhàn nhả ăn cơm.

Một lát qua đi, nàng đứng dậy thu dọn, khi đi tới bên hấn thu bát, hai tay lại đột nhiên bị hấn cầm lấy.

“Biết anh đang nghĩ gì không?”

Hấn tự nhiên lại hỏi một câu kì quặc như vậy, nàng khó hiểu nhìn hấn, lắc lắc đầu “Anh muốn nói cái gì?”

Hấn xuất thần nhìn chăm chăm nàng, khuôn mặt tuấn mỹ ảm áp cười nhẹ “Anh đang nghĩ buổi sáng tỉnh lại người đầu tiên mình thấy là người phụ nữ mà mình yêu, có thể cùng cô ấy ăn cơm, tan tầm lại đi đón cô ấy, nhìn cô ấy chuẩn bị bữa tối, sau đó vừa ăn tối vừa nói chuyện vui vẻ với cô ấy, như vậy đối với anh chính là hạnh phúc.”

Hấn nói những lời này với nàng là có ý gì? Nàng bỗng trở nên ngây ngốc, đầu óc trống rỗng, nhất thời không hiểu hấn vừa nói gì.

Hấn gắt gao nắm tay nàng, tiếng nói trầm thấp đầy âu yếm “Em thông minh như vậy, chắc chắn sẽ hiểu được ý của anh.”

Hấn là chỉ nàng sao? Nàng chính là “người phụ nữ mà mình yêu” trong lời hấn nói sao? Nàng âm thầm cười lạnh, khe cụp mi mắt, che giấu biểu hiện khinh thường trên mặt.

Hấn mím môi, con ngươi đen chặt chẽ trói lấy nàng, nàng biết hấn đang chờ đợi câu trả lời của nàng, nhưng là nàng có thể nói cái gì bây giờ..... Nàng càng lúc càng không hiểu hấn rốt cục vì cái gì mà lại có thể nói ra những lời dối trá trái lòng mình như vậy..... hấn rốt cục còn muốn trêu đùa nàng tới bao giờ?

Di động trên bàn lại đột nhiên kêu vang, hấn với lấy tiếp nghe, nàng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng rút tay mình ra khỏi tay hấn, bưng bát đĩa vào trong rửa.

Lần này nàng nghe được rất rõ ràng, hấn nói tiếng Trung, như vậy ban nãy hấn cùng bố của Kim Chính Vũ nói chuyện lâu như vậy rốt cục là nội dung gì??

120. Chương 258 : Biện Pháp An toàn

Trong đầu bỗng dưng sáng ra một chút, từ sau đêm yến sẽ, Chính Vũ bỗng gặp nhiều phiền phức, mà ngay sáng hôm sau tiệc tối, nàng đã nghe được Doãn Lạc Hàn cùng bố Chính Vũ nói chuyện điện thoại, sau đó Chính Vũ mới trở nên bận bịu công việc, tối tắm mặt mũi.

Chính Vũ nhờ Doãn Lạc Hàn nói giúp, Doãn Lạc Hàn miệng đồng ý nói là sẽ khuyên bảo bố Chính Vũ dừng việc đó lại, nhưng cục diện Chính Vũ cả ngày bận rộn vẫn như cũ không được khống chế, mà cho đến hôm trước nàng bắt đầu không liên lạc được với Chính Vũ.

Nói như vậy, nếu nàng đoán đúng, Chính Vũ đã bị bố ép trở về Hàn Quốc, mà đứng sau chuyện này nhất định là Doãn Lạc Hàn đã xúi giục bố Chính Vũ làm như vậy.

Nàng chậm rãi cân nhắc, cuối cùng đã đi đến kết luận như vậy, toàn thân bỗng có cảm giác không rét mà run... Doãn Lạc Hàn thật sự rất đáng sợ, hẳn để có được nàng không tiếc bán đứng Chính Vũ. Hắn rất bỉ ổi.

Nàng đỡ đầu nhìn vô hồn vào một điểm, nước đã đầy lúc nào mà không biết, cho đến khi một thân hình ấm áp kề sát sau lưng, cánh tay bá đạo vòng tròn lấy eo của nàng “Em suy nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy?”

Nàng nháy mắt kéo suy nghĩ lại, bản năng rụt cổ lại tránh hơi thở của hắn, dùng giọng bình tĩnh nói “Không có gì, chính là hôm trước tôi vẫn chưa liên lạc được cho Chính Vũ, cho nên chưa kịp cùng cậu ấy đem sự tình nói rõ ràng. Mấy ngày nay tôi đều không liên lạc được, anh có biết cậu ấy có chuyện gì không?”

Hắn khẽ thở dài, trầm mặc mấy chục giây, một lúc sau mới mở miệng “Anh vừa cùng chú nói về chuyện này, Chính Vũ sẽ về Hàn Quốc tiếp quản Kim thị xí nghiệp, cậu ấy có lẽ sẽ không về đây nữa.”

Bởi anh đã cùng bố Chính Vũ liên thủ ép cậu ấy, không phải sao? Nàng ở trong lòng âm thầm bổ sung, nàng đáng lẽ đã nên sớm biết điều đó. Doãn Lạc Hàn để đạt được mục đích trước giờ đều không từ thủ đoạn, chỉ là ngàn vạn lần nàng cũng không ngờ hắn lại có thể đối xử với Chính Vũ như vậy.

“Từ giờ trở đi không được nghĩ tới cậu ấy nữa, trong lòng em chỉ được có anh thôi.” Hắn trầm ổn tiếng nói ở bên tai nàng, bàn tay rắn chắc đặt ở eo nàng lại ôm chặt thêm nữa tựa như muốn khẳng định nàng là của hắn.

Nàng cắn môi không lên tiếng, tiếp tục rửa mấy chiếc bát cuối cùng. Hắn buông nàng ra, khẽ kéo vai của nàng để nàng quay mặt về hướng hắn “Bây giờ anh phải tới công ty có việc một chút.”

“Ừm...” Nàng gật gật đầu, hãy còn trầm mặc, đôi mắt nhìn theo chiếc cravat tinh xảo màu bạc.

“Xem ra chân em cũng đỡ nhiều rồi, em hôm nay muốn ra ngoài không?” Hắn vỗ về hai má non mềm của nàng.

Nàng lắc lắc đầu “Không, tôi sắp thi tốt nghiệp, định ở nhà ôn bài thôi.”

“Em cũng nghĩ đây là nhà sao?” Hắn không khỏi vui sướng nâng mặt nàng lên, đôi môi khẽ hôn lên môi nàng, cười nhẹ hạnh phúc ôn nhu nói “Anh sẽ về sớm một chút ăn bữa tối cùng em.”

Nàng lẳng lặng đứng lùi lại, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười “Được, tôi sẽ chuẩn bị tốt bữa tối, chờ anh trở về.”

Hắn đi ra phòng bếp, không quá một hồi liền vang lên tiếng mở đóng cửa, nhất thời không gian lại trở nên im lặng.

Nàng rửa tay, đi vào phòng khách. Ôm chiếc gối ngồi trên sofa, nàng cầm điện thoại di động, gọi cho Doãn Lương Kiến.

“Ha ha..... Mân Huyền, hôm nay như thế nào lại rảnh gọi điện cho bố vậy, có phải hay không đã đồng ý tới đây chăm sóc bố?”

Doãn Lương Kiến hoàn toàn là giọng đùa cợt, nàng hít một hơi thật sâu “Bố nuôi, bố nói đúng, con quả thật là muốn tới chăm sóc bố.”

“Nha đầu, chuyện này bố đã nói với con cũng lâu rồi, không phải con đang đùa bố chứ.....”

Microphone truyền đến thanh âm nghi ngờ của Doãn Lương Kiến, nàng vội vàng nói “Không phải, bố nuôi, con nói thật đó, con quả thật là muốn tới chăm sóc bố.”

“Được rồi, nghe giọng con như vậy bố biết là con không đùa rồi. Ha ha..... Bố rất vui, Mân Huyền à, con chừng nào thì dọn tới?” Doãn Lương Kiến sang sảng tiếng cười vang lên.

Nàng liếm liếm môi, chần chừ nói “Vâng, hai ngày nữa được không ạ?”

“Ha ha..... Bố đã sớm bảo người hầu chuẩn bị sẵn phòng cho con rồi, bất cứ lúc nào con cũng có thể tới. Nhà của bố vĩnh viễn mở rộng cửa đón con!”

“Vâng, vậy thì tốt rồi, đến lúc đó con sẽ gọi điện thoại cho bố.” Nàng thư thái nói vài câu rồi cúp điện thoại.

Kế hoạch đã tiến hành được hai phần ba. Nàng lấy trong túi ra bản đồ Kỉ Tích Vân đã đưa, nghiên cứu.... Nàng cần nắm rõ bản đồ của tòa soạn.

Hơn hai giờ sau, nàng đã nhớ hết, thu bản đồ lại, nàng xoa xoa cái cổ mỗi lừ, nhìn nhìn thời gian, đã ba rưỡi, nàng quyết định đi ra ngoài mua chút nguyên liệu nấu ăn trở về nấu bữa tối.

Nàng cầm thẻ mở cửa, đi được một đoạn thì thấy một nhà thuốc, nàng trong giây lát nhớ tới tối hôm qua hẳn dường như cũng không dùng đồ bảo vệ, tối hôm qua hẳn lại đột nhiên nói đến chuyện em bé, không phải hẳn có ý đó chứ.....

Nghĩ như vậy, nàng bỗng cảm thấy bối rối, bèn đi tới nhà thuốc, nàng quyết sẽ không mang cốt nhục của hẳn.

Mười phút sau, nàng ra khỏi nhà thuốc, đi tới trung tâm thương mại, nàng định hôm nay sẽ làm lẩu, nhưng lại nhớ rõ khi ở biệt thự, nàng đã từng nấu cơm Trung, hẳn lúc ấy dường như rất thích, cuối cùng nàng quyết định vẫn là nấu cơm Trung vậy.

121. Chương 259 : Cự tuyệt

Vừa mở cửa, hẳn đã ngửi thấy một mùi thơm ngào ngạt, vội vàng đổi giày, nhìn qua tấm kính trong suốt, thấy nàng đang bận rộn nấu nướng, đôi môi không tự chủ nở nụ cười.

“Anh về rồi.” Nghe được tiếng bước chân, nàng nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, xoay người bưng bát canh “Đúng lúc lắm, có thể ăn cơm được rồi.”

Hắn nhìn theo nàng, nhìn nàng đem canh bưng lên bàn ăn, lại vội vàng vào phòng bếp dọn bát đĩa, rửa hai tay đi ra, nàng thấy hẳn vẫn đang đứng ở vị trí cũ chăm chú ngắm nhìn nàng.

“Anh không ăn cơm sao?” Nàng chớp chớp mắt, hay là hẳn đã ăn ở ngoài rồi? Vậy một bàn cơm nàng đã chuẩn bị không phải là lãng phí sao? Nàng một người làm sao có thể ăn hết chỗ đó.

Hắn quay đầu nhìn bàn cơm thịnh soạn thơm ngon, khuôn mặt tuần tú xẹt qua một chút tươi cười “Anh đói lắm rồi, chỉ chờ em xong nữa thôi.”

Hắn đi đến bàn ăn, ngồi xuống, cầm lấy bát đĩa, bắt đầu gấp ăn rất ngon lành. Thì ra là nàng đoán nhầm rồi, kẻ thờ dài, nàng ngồi xuống đối diện hẳn.

Trong bữa cơm không ai nói gì, nhưng nàng vẫn luôn có cảm giác đứng ngồi không yên, nguyên nhân chính là do tên ngồi đối diện kia cứ thường dùng ánh mắt bí hiểm nhìn nàng, bên môi lại mơ hồ lộ ra ý cười thỏa mãn.

Hắn vui vẻ như vậy thật sao? Là do hôm nay hẳn đã có một cuộc làm ăn thuận lợi? Nàng chớp chớp mắt, thấy hẳn ăn xong rồi, vội vàng đứng dậy nhanh chóng thu bát đĩa.

Rửa bát xong, nàng che miệng ngáp một cái thật lớn, liếc mắt thấy thư phòng vẫn đang sáng đèn, nàng đi vào phòng ngủ, tắm rửa một cái, vốn nghĩ rằng sẽ tỉnh táo hơn, kết quả vẫn buồn ngủ như cũ liền chui vào trong chăn đánh một giấc.

Tựa hồ ngủ đã lâu, nàng đã hơi hơi tỉnh nhưng vẫn chưa buồn mở mắt, lại cảm giác được một cánh tay rắn chắc kéo mình dịch lại vào thân hình nóng ấm phía sau, nàng lập tức mở mắt, ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ chiếu đến, chẳng mấy chốc nàng đã tỉnh táo.

Nàng quay người lại thấy hẳn đang đứng bên giường, đột nhiên cúi người lại gần nàng, hôn nhẹ nàng một cái “Gần đây công ty có nhiều việc phải làm, anh đi làm đây.”

Ngày cuối tuần cũng đi công ty, xem ra tổng tài một tập đoàn lớn cũng không nhàn nhã sung sướng như người ngoài nhìn vào, nàng cau mày, tiện đà thốt ra “Dạ dày của anh không tốt, cần ăn cơm đúng giờ, anh chờ một chút tôi làm bữa sáng, anh ăn xong rồi hãy đi.”

Hắn nhếch môi, thấp giọng cười khẽ “Anh rất vui lòng.”

Trời ạ, nàng như thế nào luôn kìm lòng không đậu nói năng lung tung như vậy, nàng lo cho dạ dày của hấn, đáng lẽ ra chỉ cần nói nửa câu phía trước là được rồi, tại sao lại còn nói nhiều thêm để lại phải làm bữa sáng cho hấn ăn, quả thực chính là tự đào hố chôn mình mà.

Tuy rằng trong lòng cứ lớn tiếng tự mắng mình như vậy nhưng nàng vẫn rời giường, ôm quần áo chạy vọt vào phòng tắm, một lát sau, nàng đi ra, lướt qua hấn vừa ra khỏi phòng ngủ, nhưng hấn đã nhanh nhẹn ôm lấy nàng.

“Đừng vội, em còn có việc chưa làm.” Hấn một tay ôm thắt lưng của nàng, tay kia thì hơi hơi đưa trước mặt nàng, trong tay cầm một cái cravat.

Hấn là chỉ việc đeo cravat, nàng rất nhanh đã hiểu, động tác lưu loát đeo cravat màu bạc cho hấn, trong lúc nàng đang chỉnh sửa lại quần áo cho hấn, yết hầu hấn hơi gằn gặt.

“Anh phải đi Tân Gia Pha công tác một chuyến.”

“Ừm.....” Nàng không chút để ý âm ừ, trong lòng đột nhiên căng thẳng..... như vậy thật vừa khéo... Không biết khi nào thì hấn đi? Dù sao nàng cũng sẽ không chủ động hỏi, như vậy sẽ để lộ sự để ý quá mức về chuyện này.

Hấn cúi đầu nhìn nàng, thuần hậu tiếng nói chậm rãi phát ra “Anh đoán em hấn là chưa từng tới Tân Gia Pha, lần này cùng anh đi, coi như du lịch luôn, thế nào?”

Đi cùng hấn? Như vậy chẳng phải là công bố cho mọi người quan hệ của bọn họ sao? Nàng theo bản năng lắc lắc đầu “Không, tôi còn có việc phải làm.....”

“Chỉ cần em xin nghỉ đi cùng anh, khi về anh sẽ mở một tòa soạn riêng cho em.” Ngữ điệu của hấn tràn ngập dụ dỗ.

“Không cần, tôi thích công việc hiện tại.” Nàng ngữ khí rất kiên định, không có dấu hiệu dao động. Ở tòa soạn Thuần Mỹ nàng đã cố gắng làm việc để được thăng tiến, cảm giác vui sướng khi những nỗ lực cuối cùng cũng được đền đáp như vậy cho dù là cái gì cũng không thể thay thế được.

Hấn vỗ nhẹ hai má nàng, tựa hồ còn muốn chờ nàng thay đổi chủ ý “Em đó, phải biết rằng cơ hội như vậy không phải ai cũng có đâu, chỉ cần em gật đầu, em có thể thoải mái có một tòa soạn, không cần làm dưới trướng người khác. Hiện tại câu trả lời của em vẫn là không sao?”

“Đúng vậy, tôi không thay đổi, cũng sẽ không hối hận.” Nàng hít sâu, trong thanh âm không có gì do dự.

Biết rõ cự tuyệt như vậy, hấn sẽ tức giận, nhưng là nàng vẫn nhịn không được phải nói. Nàng sắp được thăng chức trở thành Phó Chủ biên, vị trí này hoàn toàn là do nàng cố gắng hết sức mới có được, bởi vậy quý trọng vô cùng, đương nhiên không có khả năng tùy tiện từ chức.

Đầu ngón tay hấn di chuyển từ hai má non mịn của nàng xuống đôi môi đỏ hồng “Vậy em sẽ chờ anh trở lại chứ?”

“Vâng.” Nàng gật đầu, kỳ thật nàng rất muốn biết khi nào thì hấn đi.

Điện thoại trong tay hấn vang lên, nhìn màn hình, hấn lưu luyến hôn ẩm áp vào môi nàng “Anh đi làm đây.”

Cửa nhẹ nhàng đóng lại, tay nàng nhẹ mân trên môi, nơi đó còn lưu lại hơi ẩm của hấn, nóng rực.....

Nàng ngồi trên sofa đọc sách, những chữ trước mắt bỗng không ngừng xiêu vẹo thành giun rắn, suy nghĩ bắt đầu chậm rãi tản ra. Hấn luôn luôn bá đạo, phàm là chuyện hấn đã quyết định sẽ không dễ dàng thay đổi, nàng đã bất chấp cự tuyệt đi Tân Gia Pha cùng hấn, hấn lại không giống như xưa trở nên tức giận, hấn như vậy đến tột cùng là vì sao?

Hơn nữa hấn gần đây tựa hồ rất thích hôn nàng, kỳ quái là nàng cũng không chán ghét sự đụng chạm đó, thậm chí đáy lòng còn thoảng qua cảm giác ẩm áp và dễ chịu...

Nàng nhất định là điên rồi mới có thể ảo giác như vậy, lắc đầu, nàng cố gắng không nghĩ đến hấn nữa, cố gắng chuyên tâm vào sách vở thì đúng lúc đó điện thoại reo vang.

Bài hát tiếng Anh quen thuộc, là Chính Vũ sao? Nàng vội chớp lấy di động, nhìn điện báo đến là Chỉ Dao, tâm tình lại đột nhiên lắng xuống.

122. Chương 260 : Hôn Nhân Xác Định

Bài hát tiếng Anh quen thuộc, là Chính Vũ sao? Nàng vội chớp lấy di động, nhìn điện báo đến là Chỉ Dao, tâm tình lại đột nhiên lắng xuống.

Chính Vũ về Hàn Quốc vì sao lại không gọi điện thoại cho nàng? Người đem đó rốt cục có phải là hân hay không? Hân cứ như vậy chưa nói câu nào đã đi rồi làm nàng vô cùng lo lắng day dứt, cảm thấy như đã mắc nợ hân cái gì.

Nàng một mặt nghĩ như thế, một mặt ấn nghe điện thoại, Chỉ Dao ở bên kia điện thoại la hét.

“Mân Mân, sao cậu lại chuyển nhà rồi!”

Nàng nội tâm cảm thấy vô cùng kinh hoảng, Chỉ Dao hôm nay nhất định là đã đi đến phòng nàng thuê ở lần trước rồi, nàng im lặng một chút, sau đó nhanh chóng dời đề tài “Làm sao vậy, Chỉ Dao, cậu tìm mình có việc?”

“Mình ở nhà buồn muốn chết, muốn tìm cậu tới chơi, đến chỗ cậu lại thấy người khác ở, mình mới biết được cậu lại chuyển nhà rồi. Vậy hiện giờ cậu đang ở đâu, mình đi đón cậu.”

“Ừ..... Mình đang muốn ôn bài một chút, không phải cuối tuần sau là thi sao? Để vài ngày .....” Nàng vốn định từ chối lời mời của Chỉ Dao, bởi gặp Chỉ Dao sẽ nhắc nàng càng nhớ tới việc Chỉ Dao sắp cùng Đoàn Lạc Hàn cử hành hôn lễ.

“Không sao đâu, Mân Mân, cậu đem sách vở tới nhà mình ôn cũng được mà, cứ như vậy đi, cậu mau nói cho mình biết địa chỉ.....”

“Chỉ Dao, mình hiện tại không ở nhà, cậu đến phía nam đại lộ Bình Minh đón mình vậy.” Bất đắc dĩ, nàng đành phải nói dối.

Nghe Chỉ Dao ở đầu kia điện thoại vui vẻ cúp điện thoại, nàng rất nhanh lao ra cửa, phía nam đại lộ Bình Minh cùng nơi này cách hai con phố, nàng đã cố ý nói khá xa.

Bốn mươi lăm phút sau, nàng ngồi lên xe thể thao Porche đi tới nhà Chỉ Dao. Người làm nhanh tay mở cửa xe cho nàng và Chỉ Dao, hai người cùng xuống xe đi vào trong.

“Mân Mân, cậu đừng câu nệ như vậy, trong nhà chỉ có mình mình thôi, bố mẹ mình lại đi du lịch rồi.” Chỉ Dao lôi kéo tay nàng đi vào phòng khách, bịt môi “Còn anh trai đáng ghét.....”

“Anh cậu lại làm gì cậu sao?” Mân Huyền không khỏi có chút buồn cười, nàng có thể thấy Giản Quân Dịch rất thương yêu em gái.

Chỉ Dao cầm lấy gối dựa ôm vào ngực, ghé sát tai nàng thì thầm “Mân Mân, nói nhỏ cho cậu biết nha, kỳ thật anh mình ở bên ngoài sớm đã có người yêu, bọn họ đã ở chung lâu rồi đó.”

Mân Huyền ngạc nhiên cười lớn, người có quyền lại có tiền như Giản Quân Dịch có phụ nữ ở bên ngoài không phải là chuyện đương nhiên sao, chỉ có Chỉ Dao ngày thơ bây giờ mới hiểu được chuyện đó.

“Mân Mân, mình nói cho cậu biết một bí mật này nữa nha.....” Chỉ Dao tựa hồ còn có lời muốn nói, thần thần bí bí nhìn Mân Huyền đang cười trộm liếc lác tay của nàng “Mân Mân, cậu đừng có cười nữa, mình biết cậu đang cười mình, hừ.... mình không để ý tới cậu nữa!”

Chỉ Dao chu miệng, làm bộ như giận dỗi xoay người sang chỗ khác.

Mân Huyền vội vàng ngưng cười, chạy đến trước mặt Chỉ Dao dỗ dành “Được rồi, mình không cười nữa, cậu không phải nói còn có bí mật muốn nói cho mình sao? Mau nói đi đi, mình sẽ chăm chú lắng nghe.”

“Chuyện này nhất định cậu không tưởng tượng được đâu, là về người phụ nữ bên ngoài của anh ấy.” Chỉ Dao đắc ý nói “Cô ấy cậu cũng biết đó.”

“Mình biết? Là bạn học sao? Hay là đồng nghiệp ở tòa soạn của mình ?” Mân Huyền bắt đầu lục lợi trí nhớ, kết quả Chỉ Dao đều lắc lắc đầu phủ nhận.

“Mình đã nói cậu không thể nghĩ ra mà.” Chỉ Dao cầm ô mai trên bàn trà nhét vào miệng, cười lớn vỗ vỗ đầu “Là thư kí của Lạc ca ca, Ôn Nhược Nhân.”

“Sao? Là cô ấy?” Mân Huyền giật mình há hốc miệng, hoàn toàn không thể ngờ Ôn Nhược Nhân và Giản Quân Dịch lại ở bên nhau. Hai người này nàng vốn dĩ chưa bao giờ nghĩ có liên hệ gì... không ngờ lại có quan hệ như vậy... Bọn họ ở trước mặt mọi người nguy trang thật sự rất giỏi, lại làm nàng nhớ tới nàng và Doãn Lạc Hàn, hẳn cũng che giấu chuyện nàng và hẳn rất giỏi, trước mặt người ngoài cũng duy trì khoảng cách với nàng, mà nàng lại không giỏi giả bộ như vậy, đã khiến Giản Quân Dịch có chút hoài nghi.

Chỉ Dao cười rất vui vẻ, rút giấy lau miệng “Hi hi, mình biết thế nào nghe tin này cậu cũng sẽ có vẻ mặt này mà. Bố mẹ mình còn chưa có biết đâu...”

“Vậy sao cậu lại biết chuyện này?” Nàng vội vàng hỏi.

“Bí mật!” Chỉ Dao lại cầm quả nho, nhìn nàng cười thần bí.

Nàng bỗng lạnh người, sợ chuyện nàng cùng Doãn Lạc Hàn cũng bị Chỉ Dao phát hiện, ngày mai chính là ngày cuối cùng trước khi nàng thực hiện kế hoạch, sau đó nàng sẽ được giải thoát, sẽ không làm chuyện có lỗi với Chỉ Dao.

Muốn xua đi cảm giác tội lỗi và lo lắng, Mân Huyền vội tìm chủ đề khác “Đúng rồi, Chỉ Dao, cậu tính khi nào thì kết hôn?”

“Lạc ca ca dạo này đang bận, vốn dĩ mình định chờ anh ấy xong đợt này thì bàn sau, nhưng là bố mẹ mình nói đã nhờ người xem ngày giờ, ngay tháng sau tổ chức là tốt nhất.”

“Anh ấy nói như thế nào?” Mân Huyền nhẹ thả một viên ô mai vào miệng, không nhận ra trong lòng mình đang rất hồi hộp chờ câu trả lời của Chỉ Dao.

“Lạc ca ca nói đều nghe theo mình.” Chỉ Dao cười híp mắt, hai má phớt phớt đỏ ửng.

Mân Huyền bỗng chốc cảm thấy viên ô mai này sao mà chua quá, ngày đó nàng chính tai nghe được Doãn Lạc Hàn nói hôn ước với Chỉ Dao đã sắp tiến hành, cũng nhìn ra được hẳn rất yêu chiều Chỉ Dao, suy nghĩ không khỏi miên man, vậy hôm trước tại sao hẳn lại muốn gọi điện giải trừ hôn ước? Hẳn đang đùa sao?

Hắn vẫn muốn cùng Chỉ Dao kết hôn duy trì một hôn nhân hoàn mỹ, cũng muốn âm thầm lui tới cùng nàng, không hổ là tổng giám đốc, suy nghĩ cũng thật chu toàn đi.

Chỉ Dao đột nhiên hưng phấn kéo kéo tay Mân Huyền “Mân Mân, cậu nói xem, tuần trăng mật nên đi đâu? Chị gái của Lạc ca ca ở Australia, hay là đi..... hay là Châu Âu.....”

Mân Huyền trong lòng bỗng có những cảm xúc khó tả..... “Tuần trăng mật”..... Ba chữ này như động tới tâm can nàng, bỗng chốc trong lòng cảm thấy đau, rất đau....

Nàng hồ đồ rồi.... sao nàng lại đau lòng như vậy? Nàng đang đổ kị, đổ kị Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn sao? Đổ kị bọn họ có thể hạnh phúc ở cùng nhau sao?

Ý thức chậm rãi khôi phục, đúng vậy.... nàng rõ ràng đang đổ kị. Từ đổ kị này vốn dĩ không có trong từ điển của nàng, trải qua mười một năm, nàng mỗi ngày đều phải giãy dụa sinh tồn, Chỉ Dao sống an nhàn sung sướng nàng cũng không đổ kị, nàng cho rằng con đường của mình cần nhờ chính mình đi, nhưng là hiện tại nghe nói Chỉ Dao sắp kết hôn, nàng lại đổ kị, đây là vì cái gì?

123. Chương 261 : Do Dự Không Dứt

Ý thức chậm rãi khôi phục, đúng vậy.... nàng rõ ràng đang đổ kị. Từ đổ kị này vốn dĩ không có trong từ điển của nàng, trải qua mười một năm, nàng mỗi ngày đều phải giãy dụa sinh tồn, Chỉ Dao sống an nhàn sung sướng nàng cũng không đổ kị, nàng cho rằng con đường của mình cần nhờ chính mình đi, nhưng là hiện tại nghe nói Chỉ Dao sắp kết hôn, nàng lại đổ kị, đây là vì cái gì?

Nàng yêu thương Doãn Lạc Hàn sao? Yêu thương cái kẻ lãnh khốc vô tình ma quỷ kia sao? Suy nghĩ như vậy, trong lòng nàng bỗng nhiên chấn động vô cùng...

Chuyện sau đó nàng không nhớ rõ nữa, chỉ biết mình lung tung đáp lời Chỉ Dao vài câu, cả người vô cùng lo sợ nghi hoặc mê man, đột nhiên tiếng chuông di động vang lớn, kéo suy nghĩ của nàng lại.

Nàng lấy túi khóa ra nhìn đến màn hình di động hiện ra dãy số của Doãn Lạc Hàn, ngẩng đầu nhìn thời gian, thì ra đã là chạng vạng, hẳn hiện tại nhất định là đã về nhà tìm không thấy nàng nên vội gọi điện.

“Mân Mân, điện thoại của ai vậy? Sao cậu không tiếp?” Chỉ Dao dừng thao thao bất tuyệt, nhìn Mân Huyền đang nhìn chăm chăm vào di động ngẩn người.

“À..... Không có việc gì.....” Nàng nói quanh co tắt điện thoại “Là số lạ, chắc là nhầm máy.”

Nàng vừa dứt lời, di động lại vang, Chỉ Dao mở to đôi mắt trong veo như nước, như là nhìn ra Mân Huyền thần sắc mất tự nhiên “Là điện thoại của Kim Chính Vũ sao? Các cậu cãi nhau sao? Mình nghe Lạc ca ca nói Kim Chính Vũ về Hàn Quốc kế thừa sản nghiệp của cha, khả năng sẽ không quay về Trung Quốc.”

Chỉ Dao nghĩ là Chính Vũ gọi tới, nàng cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ có thể hàm hồ cười cười, càng cười càng thấy trái tim buốt giá, lại một lần nữa kiên quyết ấn nút tắt.

Thấy nàng không nghe, Chỉ Dao nghĩ nàng khó mở miệng, vội vàng giúp nàng đưa ra chủ ý “Mân Mân, nếu cậu thật sự muốn cùng Kim Chính Vũ nói chuyện, cậu trực tiếp đi Hàn Quốc tìm hắn đi, mọi chuyện đem nói rõ ràng.....”

Chỉ Dao vừa nói được một nửa, điện thoại trong tay nàng lại reo vang, lần này tiếng chuông cảm giác khẩn cấp như là đối phương đang rất nóng ruột lo lắng, có thể tưởng tượng ra hắn bị nàng từ chối điện thoại khẳng định cảm tức không thôi, lại chẳng có tính nhẫn nại một lần lại một lần gọi lại.

Mân Huyền thở dài, gắt gao nắm di động đứng lên “Chỉ Dao, mình đi tiếp điện thoại.”

“Ừ, mau đi đi, đem nói rõ ràng, tránh cho các cậu hiểu lầm càng ngày càng sâu.” Chỉ Dao tựa vào sofa, miệng ăn trái nho, hướng về phía nàng khoát tay áo.

Nàng bước nhanh chạy ra ngoài cửa, tìm chỗ không có người hầu tiếp điện thoại, giống như nàng tưởng tượng, nàng còn chưa lên tiếng đã nghe giọng hắn hàm chứa nồng đậm lửa giận.

“Chết tiệt, em hiện tại ở nơi nào? Vì sao bây giờ mới tiếp điện thoại? Em không phải đã đồng ý với anh, bất luận đi nơi nào đều phải nói cho anh biết sao?”

Nàng cầm di động cách tai một đoạn, thiếu chút nữa bị tiếng hắn rống giận điếc tai, hít vào một hơi mới lên tiếng “Thật có lỗi, tôi vừa rời không tiện tiếp điện thoại, tôi hiện tại ở nhà Chỉ Dao”

Microphone truyền đến một tiếng thở dài, hắn trầm thấp tiếng nói chậm rãi mở miệng “Em đột nhiên tới đó làm gì? Em hiện tại lập tức đi ra, anh lái xe đi đón em.”

“Không cần, tôi tự mình trở về.” Nàng vội vàng từ chối, người này điên rồi chắc mà đề nghị như vậy? Hắn nghĩ Chỉ Dao và người nhà cậu ấy đều là người mù không nhìn thấy xe hắn hay sao?

“Không cần cò kè mặc cả, anh muốn nhìn thấy em. Anh đậu xe ở đường Giải Phóng, phố Chữ Thập, cho em 10 phút.” Hắn nói xong, không đợi nàng đáp đã cúp điện thoại.

Nàng khép lại điện thoại di động, bắt đầu đi về phòng khách, tên kia luôn độc tài chuyên chế như vậy, nhưng dù sao câu “Anh muốn nhìn thấy em” nghe cũng rất ấm áp... nàng bất giác mỉm cười ngọt ngào.

Đến phòng khách cáo biệt Chỉ Dao, nàng vội vàng đi ra khỏi biệt thự Giản gia, xuyên qua một ngã tư, lại qua một con đường dành riêng cho người đi bộ, xa xa liền nhìn đến một chiếc xe thể thao Lamborghini ở bên đường.

Nàng xem đồng hồ, vừa kịp 10 phút, không kém một giây, cũng không nhiều một giây.

Xe thể thao lẳng lặng đậu ở chỗ này, nàng bước đến gần, ánh mắt nhìn chăm chú vào thân hình trong xe, tại đột nhiên không còn nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt của đường phố xung quanh nữa, chỉ còn nghe rõ mồn một tiếng tim đập mãnh liệt trong ngực, rất lộn xộn, không hề theo tiết tấu nào cả.

Nàng mở cửa xe ngồi vào, trong xe hơi tối, tầm mắt nhất thời không thể thích ứng, chỉ có thể nghe được tiếng nhạc trong xe.

Nàng còn chưa kịp nói chuyện, thân hình cao lớn đột nhiên phủ tới gần ôm lấy bả vai của nàng, kéo nàng vào lòng hắn, ôm chặt lấy nàng, tiếng nói ầm ập mà trầm thấp “Về nhà không nhìn thấy em, gọi điện thoại em lại không tiếp, anh đã tưởng em đã bỏ đi..... Sẽ không ở bên anh nữa..... Anh đã rất sợ.....”

Hắn nhẹ giọng thở dài bên tai nàng, không hiểu sao có cảm giác đau lòng, nàng tựa vào ngực hắn, nghe được tim hắn cường hữu đập, không khỏi thấp giọng giải thích “Không đâu, tôi nói rồi, tôi sẽ không đi.”

Giọng của nàng yếu ớt mà vô lực..... Những lời trái lương tâm vừa rồi đều là dối gạt hắn, nhưng nàng có thể nói gì ngoài những lời ấy đây?

Nàng không thể không đi, nàng không thể không lo lắng đến Chỉ Dao. Vừa mới ở nhà Chỉ Dao, Chỉ Dao cao hứng phần chần lơi kéo nàng đàm luận hôn sự, có thể nhìn ra được Chỉ Dao một lòng muốn gả cho hắn, mà bạn tốt như nàng chẳng lẽ lại phá hoại sao?

Nếu bọn họ kết hôn, như vậy nàng chính là kẻ thứ ba bị phỉ nhổ, từ trước đến giờ nàng vẫn đều rất dễ tâm đến chuyện này, nàng kiêu ngạo không muốn mình trở thành kẻ thứ ba.

“Anh tin lời em.” Hắn khẽ cười một tiếng, khuôn mặt tuấn tú gần sát hai má của nàng, nhẹ nhàng cọ xát da thịt mềm mại của nàng “Chỉ cần em không rời bỏ anh, em nói cái gì anh đều sẽ tin.”

Tiếng cười của hắn tựa hồ mang theo mê hoặc mị lực khiến nàng hô hấp nháy mắt đình trệ. Trời ạ, cảm giác khác thường này lại tới nữa, hơn nữa so với mọi lần đều trở nên mãnh liệt hơn, như nước chảy len lỏi đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn nàng, len vào tim..... rất ngọt ngào ầm ập.....

124. Chương 262 : Cả Đời

Tiếng cười của hắn tựa hồ mang theo mê hoặc mị lực khiến nàng hô hấp nháy mắt đình trệ. Trời ạ, cảm giác khác thường này lại tới nữa, hơn nữa so với mọi lần đều trở nên mãnh liệt hơn, như nước chảy len lỏi đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn nàng, len vào tim..... rất ngọt ngào ầm ập.....

Hai người vừa về tới nhà, chuông cửa liên vang lên. Thần kinh của nàng bỗng căng lên, đang thay giày cũng chợt khựng lại.

Hắn ở phòng khách cởi áo khoác, nghe được tiếng chuông cửa, ngẩng đầu nhìn đồng hồ “Đừng lo, chắc là tiệm giặt đồ đưa quần áo đến, em ra mở cửa đi.”

Nàng nhắc chân vội vàng thay giày, mở cửa ra, một người đàn ông xa lạ đứng ngoài cửa, trong tay quả nhiên mang theo một đồng quần áo.

“Đây là quần áo của Doãn tiên sinh .....”

Nàng mỉm cười tiếp nhận một chồng quần áo đã được gấp sẵn chỉnh tề “Tôi biết, đưa cho tôi là được rồi.”

“Đây là giấy tờ.....” Người đàn ông đưa giấy cho nàng, nàng còn chưa kịp thấy rõ đã bị Doãn Lạc Hàn đi tới đoạt lấy.

Mắt hắn quét nhanh dãy số, lấy trong bóp da ra mấy tờ tiền “Không cần thối lại.”

“Ha ha..... Cảm ơn, Doãn tiên sinh.” Người đàn ông nắm tiền trong tay, mặt mày hớn hờ đi ra.

“Đưa cho anh nào.” Hắn đóng cửa lại, xoay người muốn tiếp nhận quần áo trong tay nàng.

“Không cần, để tôi làm được rồi.” Nàng không đưa hắn mà cầm quần áo trực tiếp đi vào phòng ngủ, giúp hắn đem quần áo treo lên.

Từ khi ở cùng nàng, nàng chỉ giặt quần áo của chính mình, còn hắn mỗi ngày thay quần áo đều giao cho tiệm giặt, sau đó ngày hôm sau tiệm giặt sẽ lại phái người đưa lại đây.

Vừa rồi khi nhận quần áo của Doãn Lạc Hàn từ người đàn ông kia, nàng đột nhiên có chút đỏ mặt, bất luận nàng cùng Doãn Lạc Hàn có bao nhiêu ngăn cách, hiện tại bọn họ ở cùng dưới một mái nhà, nàng không

nên ích kỷ như vậy, chỉ để ý chính mình mà đem quần áo hắn đặt ở một bên, hiện tại nàng làm việc này coi như là nàng bồi thường.

Hắn đi theo phía sau nàng vào phòng ngủ, hai tay rút túi, tựa cửa, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào nàng đang cầm quần áo treo ngay ngắn vào trong tủ, khuôn mặt tuần tú lộ ra nụ cười nhẹ nhàng đầy tình ý mà mê hoặc.

Nàng nhìn ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, hắn là phải làm bữa tối, đi qua người hắn muốn tới bếp, hắn lại đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng, đem cả người nàng kéo vào trong lòng.

Hắn cup mắt, nhẹ nhàng vuốt ve hai má của nàng “Em đã động lòng như vậy, vậy về sau quần áo của anh cũng do em phụ trách.”

“Được.” Nàng liền gật đầu không chút suy nghĩ, dù sao nàng cũng chỉ còn ở bên hắn nhiều nhất là hai tư giờ nữa, làm việc này coi như là nàng trả tiền thuê nhà cho hắn.

“Ý của anh em hiểu được không?” Hắn khẽ nhếch môi, hai tròng mắt thâm thúy hàm chứa thần sắc phức tạp, đôi môi nhếch lên thành một đường cong dịu dàng hạnh phúc “Anh nói là cả đời, anh muốn cả đời này sẽ được bên em.....”

Cả đời..... Nàng mím môi, âm thầm cười lạnh, hắn muốn cả đời này cùng nàng duy trì mối quan hệ không rõ ràng đáng xấu hổ như thế này sao, cảm giác mất mát quẩn quanh cổ nàng, trong lúc nhất thời ngực bỗng cảm thấy rất đau.....

Mất mát? Nàng như thế nào lại có cảm giác mất mát vậy? Nàng không phải sớm đã nhìn thấu hắn sao? Như vậy bây giờ còn cảm thấy mất mát để làm gì? Chứng minh nàng đối với hắn vẫn còn ôm hy vọng, nàng hy vọng hắn có thể cùng Chỉ Dao giải trừ hôn ước, cùng nàng quang minh chính đại ở bên nhau.....

Suy nghĩ đến điều này, toàn thân đột nhiên rùng mình, nàng tại sao có thể tưởng tượng như vậy, suy nghĩ này thật quá mức tà ác, nếu như nàng nghĩ như vậy, nàng biết nàng vĩnh viễn mất đi Chỉ Dao.

Nàng bắt đầu thích hắn sao? Bắt đầu từ khi nào vậy? Bỏ đi, nhất định là tâm trạng nàng đang không tốt nên mới có thể suy nghĩ như vậy, nàng muốn rời xa hắn còn không được, căn bản không thể có chuyện lại thích hắn!

Quyết định của nàng là đúng, nàng phải rời khỏi hắn, nếu không có lẽ nàng sẽ phát điên vì bị giày vò mất, ngày mai là thứ Hai, là bắt đầu của một tuần mới, cũng là lúc kế hoạch hoàn mỹ của nàng được thực hiện.

Hơi thở của hắn chợt tới gần, hắn nâng mặt nàng lên “Suy nghĩ gì vậy? Sao không nói lời nào? Nói cho anh biết, em có nguyện ý ở bên anh cả đời không?”

“Còn nhiều thời gian, không cần vội nói chuyện này, tôi đi nấu bữa tối trước, được chứ?” Nàng nhanh chóng lau đi thần sắc trong mắt, trốn tránh ánh mắt hắn nhìn chăm chú.

“Ừ, em nói đúng, còn nhiều thời gian.....” Khuôn mặt tuần tú để lộ ra ý cười ôn hòa, hắn ngâm dài lời nói, ánh mắt đẩy lên hạnh phúc, hôn nhẹ môi nàng một chút, chậm rãi buông cánh tay.

Nàng cắn môi, cúi đầu chạy nhanh vào phòng bếp, gần đây ở bên nàng hắn càng ngày càng hôn nàng thường xuyên, kỳ quái là đôi môi hắn tựa hồ mang theo ma lực cổ quái nào đó, chỉ cần bị hắn nhẹ nhàng đụng vào, nàng nhất thời liền cảm giác một loại hương vị ngọt ngào cứ lan dần tràn ngập trong lòng.

Tủ lạnh to như vậy nhưng gần như trống rỗng, chỉ có mấy củ cà rốt và trứng gà, nàng đóng tủ lạnh lại, xem ra cần đi ra ngoài một chuyến.

Thấy nàng vội vàng đi ra, cầm ví da trên sofa đi thẳng ra ngoài, hắn thấp giọng hỏi “Không phải cần nấu bữa tối sao? Em lại đi đâu vậy?”

Nàng đi giày, quay lại nhìn hắn một cái, vội vàng trả lời “Tôi ra trung tâm thương mại, sẽ về sớm.”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, thanh âm hứng thú của hắn truyền tới “Ở bên nhau lâu như vậy rồi mà hình như anh còn chưa dạo phố với em lần nào...”

Ý hấn là hấn cũng muốn đi? Nàng đang mở cửa lại khựng lại một chút, đang muốn mở miệng, hấn đã thay giày, nhanh chóng kéo tay nàng “Phụ nữ bọn em không phải thích nhất là được đi dạo phố sao? Hôm nay là cuối tuần, anh rảnh rồi, sẽ đi cùng em.”

Nói xong, hấn chợt kéo nàng đi ra ngoài, tùy tay đóng cửa. Nàng mím môi, hấn đã muốn đi, nàng nhất định phải mua thật nhiều cho hấn biết tay.

Sau một lúc lâu qua đi, hấn đỗ xe ở bãi đỗ trung tâm thương mại, nàng lúc này mới hồi hận. Trung tâm thương mại cuối tuần sẽ đông người gấp đôi bình thường, nàng thật lo lắng bị người ta nhìn thấy nàng và Doãn Lạc Hàn bên nhau.

“Sao còn không đi vào?” Doãn Lạc Hàn khóa xe, kéo tay nàng, nàng do dự bị hấn kéo vào cửa chính trung tâm thương mại.

125. Chương 263 : Lại Bị Phát hiện

“Sao còn không đi vào?” Doãn Lạc Hàn khóa xe, kéo tay nàng, nàng do dự bị hấn kéo vào cửa chính trung tâm thương mại.

Đi vào, nàng đẩy chiếc xe hàng, cố gắng cúi đầu đi trước hấn, nhưng hấn lại đuổi theo nắm lấy tay nàng.

“Em đi cẩn thận một chút.” Hấn lo lắng nhìn nàng, thật cẩn thận nắm tay nàng kéo qua dòng người đông đúc.

“Anh buông ra, tôi tự đi được.” Thân mật như vậy làm nàng có chút không tự nhiên, lúc lắc tay muốn gỡ tay hấn ra, nhưng hấn lại càng nắm chặt.

“Bữa tối ăn gì vậy? Chúng ta qua đó xem đi.” Hấn nhẹ nhàng thấp giọng hỏi.

Có lẽ đây là bữa tối cuối cùng còn ăn cùng hấn, nghĩ vậy, nàng dờ dẫm bản năng nói “Lần trước anh làm bít tết rất ngon, tối nay tôi muốn ăn bít tết anh làm.”

“Nếu em muốn ăn như vậy, mỗi ngày anh đều sẽ làm, cho tới khi em ăn phát chán mới thôi.” Hấn nở nụ cười vui vẻ, đôi mắt lấp lánh âu yếm cưng chiều nhìn nàng.

Rồi hấn cúi đầu cười khê, cực kỳ tự nhiên nắm tay nàng, đi trước nhặt vài thứ nguyên liệu bỏ vào trong xe, trong ánh mắt hiện ra sự cưng chiều ấm áp “Ngoài bít tết ra, em còn muốn ăn gì nữa?”

Nàng giương mắt nhìn hàng hoa quả phía trước nói “Lâu rồi chưa ăn hoa quả, tôi muốn ăn hồng.....”

Đúng lúc này di động của hấn trong túi vang lên, nàng nhìn biểu hiện hấn quét qua màn hình điện thoại, sắc mặt nghiêm trọng, nắm nhẹ tay nàng “Anh đi nghe điện thoại, em ở trong này chờ anh trở lại, biết không?”

“Được, tôi đứng đây đợi anh.” Miệng nàng bản năng nói, đôi mắt tinh tường đã nhìn đến màn hình điện thoại của hấn, dường như là tên của một tạp chí nào đó.....

Nàng lùi ra khỏi dòng người đông đúc, khoanh tay đứng chờ hấn ở một chỗ vắng hơn.

“Mân Mân.....” Nàng sững sờ, nghe có người gọi, ngẩng đầu nhìn thấy một thân hình cao lớn đang kích động chạy tới. Sao có thể trùng hợp như vậy? Nàng tự hỏi, là Thiếu Đằng. So với lần trước gặp mặt, lần này trông Thiếu Đằng vừa vận trong bộ âu phục có vẻ đẹp hơn, cả người tỏa ra khí chất trầm ổn.

“Mân Mân, em có khỏe không?” Thiếu Đằng nhìn nàng thật sâu, gương mặt điển trai tươi cười.

“Tôi rất ổn, Thiếu Đằng, đã lâu không gặp.” Nàng gạt đầu mỉm cười “Nghe nói anh đang chuẩn bị tiếp quản Lôi thị, chúc anh có thể phát triển Lôi thị mạnh hơn cả bây giờ nữa.”

Chuyện này là nàng nghe đồng sự tán gẫu, nói Lôi thị thiếu gia đã vào làm trong Lôi thị, đang rất tích cực chuẩn bị tiếp quản công ty thay cha.

“Cám ơn, Mân Mân, em cũng rất giỏi, nghe nói em đã tiến nhập tòa soạn Thuần Mỹ.” Thiếu Đằng nói qua loa, ánh mắt đảo quanh bốn phía như đang tìm kiếm gì đó.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Nàng không khỏi hỏi, chắc Thiếu Đằng tới đây cùng ai đó, hiện tại đang muốn tìm. Thiếu Đằng thu hồi ánh mắt, thấp giọng nói “Mân Mân, rời xa anh ta đi, em và anh ta căn bản là không có kết quả.”

Nàng chấn động, hiểu Thiếu Đằng nói “anh ta” là muốn ám chỉ ai. Xem ra Thiếu Đằng đã biết chút ít, nàng liếm liếm môi, không lộ ra chút sơ hở “Anh vừa nói gì vậy? Tôi nghe chưa rõ.”

Thiếu Đằng lắc lắc đầu “Mân Mân, không cần gạt anh. Kỳ thật anh đã sớm nhìn thấy em và Doãn Lạc Hàn đi vào, hai người còn thân mật nắm tay, hai người đã sớm âm thầm ở bên nhau phải không?”

“Tôi.....” Nàng nhin không được toàn thân run lên, có nằm mơ cũng không nghĩ đến lại gặp phải Thiếu Đằng trong tình cảnh này, lại trùng hợp bị anh ta nhìn thấy cảnh 2 người thân mật...

“Báo chí, truyền thông đều không phải đã đưa tin anh ta sắp cùng Giản tiểu thư kết hôn sao? Mân Mân, rời xa anh ta đi, em cùng anh ta căn bản sẽ không thể có kết quả tốt.” Thiếu Đằng nắm chặt tay nắm xe hàng, tận tình khuyên bảo nàng.

Nàng cúi đầu, nặng nề mà thở dài “Thiếu Đằng, tôi biết anh là thật lòng muốn tốt cho tôi, nhưng về chuyện này, tôi không muốn nghe gì thêm nữa.”

“Mân Mân, em nghe anh.” Thiếu Đằng trên mặt tràn ngập lo âu “Rời xa vị tổng tài đào hoa ấy đi... cả xã hội thượng lưu này có ai là không biết anh ta phong lưu có biết bao nhiêu đàn bà ở bên ngoài? Em cũng chỉ là một trong số đó thôi... đừng cố chấp nữa... nghe anh, hấn chỉ đang đùa giỡn với tình cảm của em.....”

“Lôi đại thiếu gia, xin hỏi anh đang nói tới tôi sao?” Bỗng thành linh một tiếng nói lạnh buốt như băng xuất hiện, trong thanh âm mang theo âm trầm cười lạnh, làm người ta phải sợ hãi, không rét mà run.

Nàng hoảng sợ, không biết khi nào Doãn Lạc Hàn đã đứng bên cạnh nàng. Nàng mở to mắt, còn chưa kịp giải thích gì, hấn đã bước nhanh tới, vòng tay ôm chặt nàng vào trong lòng.

“Xem ra tôi tới không đúng lúc rồi, lại tình cờ nghe được người nào đó đang đánh giá tôi...” Doãn Lạc Hàn châm biếm hừ lạnh một tiếng, cánh tay ôm chặt nàng vẫn không hề suy suyển “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, đã chính miệng đồng ý sẽ ở bên tôi. Nếu anh không tin có thể trực tiếp hỏi cô ấy ngay lúc này.”

Nàng không cự tuyệt động tác của hấn, mặc hấn thân mật ôm, qua những gì nàng hiểu về hấn, hiện tại nàng càng giấy dựa, hấn sẽ càng tức giận, như con ngựa bất kham không biết sẽ làm ra những chuyện gì. Nàng quay đầu nhìn về phía vẻ mặt bi thương của Thiếu Đằng “Thiếu Đằng, anh đi đi, chuyện của tôi tôi sẽ tự mình giải quyết, không cần anh quan tâm.”

“Nhưng.....” Thiếu Đằng còn muốn nói cái gì, nhưng nàng đã liều mạng hướng hấn nháy mắt, Thiếu Đằng rất nhanh hiểu được ý tứ trong ánh mắt nàng, liền quay mặt, cười khổ bước đi.

Không biết hấn đứng ở một bên nghe đã bao lâu, nhưng dù sao nàng nói chuyện với Thiếu Đằng cũng không lộ ra chút gì là tâm ý thật của nàng, cho nên dù bị hấn nghe được cả đoạn đối thoại cũng không có gì phải lo lắng.

Hai người ôm nhau cùng đi rất thu hút ánh mắt của mọi người, nàng buồn buồn cúi đầu nói “Anh nên bỏ ra đi, rất nhiều người đang nhìn đó. Anh nổi tiếng thường xuyên xuất hiện trên mặt báo như vậy, nếu bị người ta nhận ra thật không lường được hậu quả.”

Nghe nàng nói như vậy, đôi tay hấn mới nới lỏng một chút, ánh mắt chợt dừng ở một hình ảnh nào đó, khi nàng đang đẩy xe hàng muốn ra thanh toán, cánh tay bất chợt buông hấn nàng ra rồi chạy đi kèm theo một tiếng chữ thề “Chết tiệt, bị phát hiện.”

126. Chương 264 : Thân Mật Xưng hô

Thấy Doãn Lạc Hàn đang đuổi theo thân ảnh kia chạy ra khỏi trung tâm thương mại, nàng quẳng xe hàng lại chạy chậm theo sau, đã thấy hấn nắm di động, nghỉ chân đứng ở quảng trường phía ngoài trung tâm thương mại.

“Thế nào? Người đâu?” Nàng hít thở kịch liệt, quay đầu nhìn bốn phía nhưng đều không thấy thân hình người kia.

“Không đuổi kịp.” Hấn nhướn mắt khinh bạc, khép lại điện thoại di động.

“Là phóng viên sao?” Nàng cắn môi, nói ra suy đoán của mình, kìm nén nỗi lo lắng trong lòng. Xét đến thân phận Đường Thịnh tổng tài của Doãn Lạc Hàn, nếu phóng viên đã chụp được ảnh của bọn họ thì nhất định ngay ngày mai sẽ giật tít đăng lên trang nhất, bởi vì tin này sẽ mang lại cho tòa soạn lợi nhuận khổng lồ cùng với hiệu ứng bom tấn. Đã làm ở tòa soạn lâu như vậy, nàng rất hiểu điều này.

“Ừ, xem ra đúng là phóng viên.” Hấn trầm ngâm một hồi, thản nhiên liếc mắt nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú không lộ ra cảm xúc gì.

Nàng không khỏi có chút nóng nảy, nhất thời bối rối không biết làm sao “Làm sao bây giờ? Không thể điều tra ra là phóng viên tòa soạn báo nào sao? Nếu bị lên báo, chuyện của chúng ta không phải nhỏ..... Không phải sẽ bị mọi người biết hết sao?”

Nàng lo lắng đến độ dậm chân liên hồi. Doãn Lạc Hàn người này đến tột cùng là dù có chuyện gì xảy ra, hấn tuyệt đối không sót ruột sao? Hấn chẳng lẽ không biết chuyện này lộ ra hậu quả sẽ rất nghiêm trọng? Thật không biết hấn là nghĩ như thế nào nữa!

“Chuyện đã như vậy, có sót ruột cũng vô ích, em không cần lo lắng gì cả, anh sẽ xử lý tốt chuyện này.” Hấn hai tay thản nhiên đút túi quần, ngữ khí bình thản, chân thành rất đáng tin cậy.

Nếu hấn đã nói như vậy, nàng chỉ có thể đem những lời sắp ồ ạt muốn phun ra nuốt trở về. Nàng thật sự cầu mong, ngày mai tin tức trang nhất trên báo sẽ không đăng ra một màn hôm nay.

Về nhà, ăn xong bữa tối đã hơn mười một giờ, nàng tắm rửa xong đi ra, phát hiện hấn đang đi qua đi lại trong phòng khách nghe điện thoại. Dù sao hấn đã nói việc này hấn sẽ xử lý, nàng cũng không có gì phải lo lắng.

Khoảng mười phút sau, nàng nhận được tin nhắn của Thiếu Đằng, hấn hẹn nàng gặp mặt. Nàng đồng ý. Nàng hiểu được tâm tư của hấn là lo lắng nàng bị thương tổn, nóng lòng muốn biết chuyện nàng cùng Doãn Lạc Hàn. Bất quá dựa theo hiểu biết của nàng về Thiếu Đằng, nàng cũng không phải lo lắng Thiếu Đằng sẽ đem bí mật này nói ra.

Được rồi, nàng gấp một cái, vội đi ngủ. Phùng Tĩnh Như hẹn nàng ngày mai tới công ty sớm một chút, làm vài công tác giao tiếp. Nghĩ đến chính mình sắp được thăng chức Phó Chủ biên, nàng ôm lấy chăn không khỏi cười ra tiếng.

“Suy nghĩ chuyện gì mà vui vẻ vậy?” Tiếng nói từ tính đột nhiên vang lên sau tai.

Nàng kinh ngạc trốn tránh. Hấn vừa nằm xuống phía sau sườn nàng, hiển nhiên là vừa tắm rửa xong, thản nhiên để trần bộ ngực tinh trắng, thân dưới chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng.

Việc đụng chạm da thịt đã từng có, nhưng lại tựa vào nhau như vậy, nàng không khỏi có chút ngại ngùng, cố giữ bình tĩnh, kéo người dịch ra hướng mép giường “Không có gì, tôi muốn ngủ, ngày mai còn có việc, phải đi làm sớm một chút.”

Nàng vừa khép mắt, thân thể hấn phút chốc sát bên nàng, nhẹ nhàng hôn liên tiếp trên cổ, trên vai nàng, nàng kinh hãi, chưa kịp phản ứng thì bàn tay to lớn đã bất ngờ kéo mạnh nàng vào lòng hấn, cuồng nhiệt hôn.

“Chờ, chờ một chút.....” Nàng gian nan né tránh hấn, muốn lảng sang chuyện khác để hấn chú ý “Không phải anh nói mai anh phải đi công tác sao?”

“Cũng dự định sáng mai, nhưng hôm nay lại xảy ra chuyện đó, tôi anh sẽ phải hoãn lại một chút để giải quyết cho xong, vì vậy trước khi anh đi, em nhất định phải cho anh ăn thật no”. Hấn thấp giọng thở gấp, rất nhanh trả lời vấn đề của nàng, giọng nhẹ mang theo ý cười gian tà hôn lên môi nàng, lấp kín những thanh âm kể tiếp của nàng.

Hắn lần cởi áo ngủ trên người nàng, đầu gối tì xuống kẹp chặt hai chân nàng, không chút do dự vuốt ve thăm dò vùng thần bí mẫn cảm của nàng, bừa bãi liếm hút cảm thụ sự ngọt ngào của nàng.

“Aaa.....” Thân thể nàng ập đến sự tê dại cùng run rẩy, hắn nắm trong tay toàn bộ cảm quan tri giác của nàng. Đầu óc tức thời mơ màng không thể bình thường, nàng yêu kiều từng ngum từng ngum thở dốc, nhắm mắt lại, yên lặng để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Trong não như được trang bị đồng hồ báo thức, nàng đúng bảy giờ tỉnh giấc, hai thân hình quấn quýt không quần áo, nhớ tới hắn không ngừng đòi lấy, nàng ngượng ngùng cắn cắn môi dưới, dịch chuyển thân mình, rời khỏi lòng hắn.

Hắn hé mắt, cánh tay dài vươn tới kéo nàng vào lòng, cọ cọ má nàng, miệng còn lầu bầu “Sớm như vậy rời giường làm gì vội? Giờ cách giờ đi làm còn sớm, ngủ tiếp lúc nữa đi.”

“Anh mau thả tôi ra, tôi đã đồng ý với thủ trưởng, hôm nay phải đến tòa soạn sớm một chút.” Nàng ửng đỏ nghiêm mặt, cố sức đẩy ngực hắn, hắn sẽ không nhanh như vậy lại muốn ngủ tiếp chứ...

“Để tôi dậy, tôi còn làm bữa sáng, anh không phải bảo tôi phụ trách bữa sáng sao?” Nàng lại đẩy hắn ra, kết quả hắn vẫn như cũ không phản ứng. Nhìn thời gian thấy cứ tiếp tục vậy sẽ không kịp, hai tay hắn lại gióng thanh thép cứng rắn vô cùng giam trụ nàng không động dậy mấy may.

Không khỏi lo lắng vạn phần, nàng ở trong lòng hắn lộn xộn như vậy mà hắn một chút phản ứng đều không có, xem ra hắn là cố ý làm như vậy. Vì thế nàng ước hỏi “Đến tốt cùng là anh muốn như thế nào mới buông ra?”

Hàng lông mi dài nơi mí mắt hắn khẽ động dậy, hắn cúi đầu nhẹ giọng trầm ấm “Anh muốn nghe em gọi tên của anh, dùng giọng thật đặc biệt, thật thân mật gọi tên anh.”

Thật đặc biệt, thật thân mật gọi tên hắn... Nàng ôm lấy hai má, người này lại nhàn rồi không có việc gì làm có phải hay không, như thế nào lại nghĩ ra ý tưởng cổ quái thế này để bắt bí nàng.

“Không chịu nói, chúng ta tiếp tục ngủ!” Hắn giả hoạt cười, hai tay ôm thân thể trơn bóng hoàn mỹ của nàng chặt chẽ giam cầm vào trong ngực.

“Ai nói tôi không nói chứ, tôi đang suy nghĩ.....” Nàng vội vàng lên tiếng, ra sức nhớ lại, dường như bọn Quý Dương đều gọi hắn là “Lạc”, nàng nghĩ gọi như vậy cũng được lắm...

“Lạc...” Nàng nhỏ giọng. Vừa mở miệng, hắn nháy mắt cắt lời “Không được, không đủ đặc biệt, mọi người thân đều gọi anh như vậy.”

Còn muốn đặc biệt hơn! Nàng đảo mắt, chậm rãi gọi lại “Lạc Hàn...”

Hắn lại lắc đầu, “Không được, không đủ thân mật”

127. Chương 265 : Gọi yêu

Người này thật xoi mói! Đòi tìm danh xưng thật đặc biệt, lại muốn thật thân mật. Rốt cuộc phải gọi thế nào hắn mới vừa lòng? Nghĩ đến nàng thấy đầu như to ra gấp đôi.

“Tôi thật sự nghĩ không ra.” Nàng hích hích khuỷu tay vào hắn, thăm thì “Vậy tôi sẽ giống Chỉ Dao gọi anh là Lạc ca ca, dù sao anh cũng lớn tuổi hơn tôi.”

Hắn nâng mặt nàng, ngữ điệu giận dữ “Không được, anh không đồng ý!”

Nàng cảm tức không thôi, kháng nghị “Vì sao? Anh rõ ràng là cố ý khó dễ tôi, tôi biết anh so với tôi lớn hơn ba tuổi...”

Hắn nhếch môi, ánh mắt tối tăm nhìn nàng “Em là người phụ nữ anh muốn ở bên cả đời. Vậy xưng hô Lạc ca ca này của em là không thích hợp. Chỉ Dao và anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cô ấy gọi thế thì được, nhưng em không được.”

Nàng ngây ngẩn cả người, qua nửa ngày mới hiểu được ý tứ của hắn. Thì ra đối với hắn, Chỉ Dao ở vị trí em gái. Mà hắn vừa thừa nhận cùng nàng lại là quan hệ thân mật chân chính ... Nàng hít vào một hơi thật sâu, đáp án này đối với nàng mà nói vừa mừng vừa lo.

“Nếu em không gọi ra được, thời gian sẽ muộn đó.” Hắn cười nhẹ, giọng nam trầm vang bên tai nàng, yêu thích không buông tay vuốt ve tấm lưng hoàn mỹ của nàng, cảm thụ được đầy đủ dưới bàn tay ve vuốt là da thịt non mềm bóng loáng.

Nàng toàn thân căng thẳng. Sự âu yếm của hắn đã làm cả hai dâng lên một loại ấm áp run rẩy đặc biệt. Nàng biết, nếu không tiếp tục câu chuyện hắn khả năng sẽ tiến tới chuyện ngọt ngào thân thiết hơn.

Nàng nuốt nước miếng, tinh thần không tự giác buông ra một chữ “Hàn...”

Sự ôm ấp gắt gao của hắn đột nhiên nói lỏng, đôi mi chớp chớp nong nân, quay đầu nhìn nàng “Lặp lại lần nữa.”

“A...” Nàng nhìn kỹ hắn. Con ngươi đen lấp lánh sáng chói. Hắn thật phần chấn, tràn đầy sinh khí, làm đôi môi nàng không tự chủ buột ra tiếng gọi ngọt ngào “Hàn...”

Khuôn mặt tuần tú phút chốc tăng thêm ý cười, sau đó rất nhanh sát đến bên nàng, hôn môi nàng đỏ mọng “Anh thích cách xưng hô này, về sau em cứ như vậy gọi anh. Nhớ kỹ đó!”

“Ừm, được, tôi sẽ nhớ kỹ.” Nàng nhẹ giọng, chuyện này rốt cục đã qua. Người này thật đúng là quái thai mà! Còn tưởng là gian nan khó khăn không qua nổi, không ngờ mình may mắn chó ngáp phải ruồi, lập tức đem lại cho hắn niềm vui.

“Hàn, hiện tại có thể buông ra chưa?” Nàng ngoan ngoãn gọi hắn theo cách xưng hô mới, chỉ để lấy lòng hắn nhằm nhanh chóng rời khỏi giường.

“Tốt lắm, quả thực rất dễ nghe!” Hắn trầm ổn tiếng nói, ý cười trong giọng thêm mấy phần vui mừng, bàn tay to dần dần buông lỏng ra, kiềm chế lực đạo. “Anh nghĩ hắn là cũng nên báo đáp lại em...”

Nàng không quan tâm hắn đang nói gì, chỉ biết là thời gian sắp không kịp nữa, vội vàng dùng tay che ngực trần, với lấy áo ngủ, đưa lưng về phía hắn rất nhanh trùm áo ngủ vào người.

“Huyền, buổi tối trở về sớm một chút, anh cần em.” Hắn xuất kỳ bất ý, từ phía sau ôm lấy nàng. Qua làn áo ngủ mỏng manh, da thịt hắn áp vào lưng nàng ấm áp, hơi thở ái muội tỏa bên tai nàng.

Nàng bình thường cương trực, lúc này lại tràn tới cảm giác rung động mãnh liệt. Từ tiếng gọi thân thiết của hắn mà sâu trong lòng lan tràn ra một loại ấm áp ngọt ngào vô cùng.

“Biết rồi! Tôi sẽ sớm một chút trở về nấu bữa tối.” Nàng cố ý hiểu ý tứ của hắn theo một hướng khác, đẩy tay hắn ra, chạy xuống giường.

Nàng cảm nội y cùng trang phục đi làm đang chuẩn bị thay, đột nhiên cảm nhận được ánh nhìn chăm chú nóng rực. Hắn tà mị tựa vào đầu giường, hưng phấn nhìn chằm chằm các động tác của nàng. Nàng ngượng ngùng mặt đỏ lên, dừng ngay việc cởi bỏ áo ngủ, lập tức cầm đầu chạy vào toilet.

Nàng làm hai phần ăn sáng thật ngon miệng, bưng lên bàn ăn. Hắn tinh thần khoan khoái đã đi tới thay nàng đẩy chiếc ghế dựa ra “Em ăn nhanh lên, anh sẽ lái xe đưa em đi làm. Chạng vạng tan tầm anh sẽ ở bên đường đối diện đợi em.”

“Ừm...” Nàng hung hăng cắn miếng to sandwich, lại uống một hớp lớn sữa, nhìn thời gian đã sắp tám giờ rưỡi, đến tòa soạn khẳng định so với bình thường không sai biệt lắm. Đều do Doãn Lạc Hàn làm nàng chậm trễ, đã tưởng đi sớm được hơn bình thường nửa giờ để làm kế hoạch.

Ấm ức qua đi, khó khăn đem sandwich nhét vào miệng, nàng ngẩng đầu thấy hắn có vẻ đã ăn xong rồi, trong tay nghịch nghịch cái chìa khóa xe, không hề chớp mắt thưởng thức thức ăn của nàng.

Hắn đang đợi nàng. Nàng vội vàng đứng lên, miệng còn phồng thức ăn, khó khăn nuốt xuống rồi mới phát ra âm thanh “Tôi... Tôi... Đi thôi...”

“Không nên gấp gáp, thời gian còn kịp.” Hấn giữ chặt nàng, thẳng hướng tới phòng khách, dùng tay phải cầm giấy ăn cẩn thận lau khô môi dính sốt cà chua của Mân Mân.

“Không được, tôi vội lắm, đã hẹn cùng thủ trưởng hôm nay đi làm sớm nửa giờ.” Nàng khoát tay áo, chạy tới phòng khách lấy túi xách.

“Thoạt nhìn em vẫn là người phụ nữ đề tâm đến sự nghiệp, điểm ấy đối với anh thực sự ấn tượng.” Hấn tiếng nói trầm ổn mang theo ý cười khoái trá, cất bước đi theo, cùng nàng ra khỏi nhà.

Sau một lát, xe thể thao dừng chênh chếch đối diện biển hiệu lớn của tòa soạn, nàng xách túi chuẩn bị xuống xe, đột nhiên dừng cước bộ, quay sang nhìn hấn.

“Đúng rồi, tên phóng viên kia thế nào? Đã biết thuộc tòa soạn báo nào chưa?” Nhắc tới chuyện này, nàng vẫn là có chút cảm giác sợ hãi.

“Em cứ đi làm đi, chuyện này giao cho tôi là được.” Hấn vẫn là những lời như trước, một chút cũng không ra lộ nửa điểm lo lắng.

Nàng mơ hồ có cảm giác da đầu tê dại, phụ nữ trời sinh giác quan thứ sáu, nàng có cảm giác khả năng thực tế không thuận lợi giống như hấn nói. Có lẽ chuyện này thực vô cùng khó giải quyết.

Nàng cau mày, buồn rầu cúi đầu đi vào văn phòng, không lưu ý thiếu chút nữa là đâm thẳng vào thân ảnh cao lớn đi tới, hình dáng khuôn mặt rõ ràng tuần lãng.

“Lăng tiểu thư.” Giản Quân Dịch hơi nhướn mi, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, hướng nàng chào hỏi.

“Tổng giám đốc, chào buổi sáng.” Nàng cũng lễ phép mỉm cười đáp lễ. Người bình thường có lẽ đã cảm thấy hấn là người thật dễ gần, không ra vẻ quyền chức. Nhưng nàng không dễ bị hấn lừa bịp. Nàng có thể nhìn ra vẻ tươi cười của hấn luôn luôn ẩn giấu thái độ kiêu căng, khó gần.

128. Chương 266 : Đội mới

Giản Quân Dịch nghiêng đầu, thoáng liếc nàng một cái rồi tiếp tục đi ngược lại.

Nàng đi quá vài bước quay đầu dõi theo bóng dáng hấn. Không khỏi nhớ tới Phùng Tinh Như từng nói, Giản Quân Dịch ngay từ đầu đã đề cao nàng, an bài nàng tới làm trợ lý bên cạnh Phùng Tinh Như, mục đích là muốn rèn luyện và bồi dưỡng nàng, vì tiếp nhận công việc của Phùng Tinh Như mà chuẩn bị.

Nghĩ như vậy, Giản Quân Dịch đối với nàng còn có ơn tri ngộ, trong mắt không khỏi toát ra ý cảm kích. Bả vai đột nhiên bị vỗ một cái, Tích Vân đi đến bên cạnh nàng, nhìn nhìn bóng Giản Quân Dịch sắp đi vào thang máy, lại nhìn nhìn Mân Huyền “Cô ngơ ngác nhìn chằm chằm Tổng Giám đốc như vậy làm gì? Hì hì, không phải là cô đã sớm thầm mến Tổng Giám đốc đấy chứ...”

“Tích Vân, cô đừng nói lung tung, tôi chỉ là tùy tiện nhìn theo...” Mân Huyền thu hồi ánh mắt, xoay người thẳng hướng đi tới bàn làm việc của mình.

Tích Vân đi theo sau, đến tựa vào bàn làm việc của nàng, oán trách vỗ vỗ Mân Huyền “Quan hệ của chúng ta cũng đã thân thiết như vậy rồi, vậy mà chuyện lớn như vậy cô lại gạt chúng tôi.”

“Tôi có chuyện gì... gạt mọi người?” Nàng bật nguồn điện máy tính, chỉ vào chính mình, vẻ mặt ngơ ngác hỏi.

Biên tập mỹ thuật Tiểu Trầm cầm một xấp tư liệu đi qua, nháy mắt cười tủm tỉm với nàng “Mân Huyền, theo lệ cũ hôm nay tan làm cô phải mời cơm mọi người đó nha”

Nghe đến đó, nàng cuối cùng cũng hiểu ra ý tứ của bọn họ, không khỏi quay đầu hỏi “Tích Vân, có lệnh điều động nhân sự mới gì à?”

“Ừ, cô đi ra thang máy mà không thấy sao?” Tích Vân nhú mắt, chỉ tay ra ngoài cửa “Thông báo dán ngay ngoài Văn phòng, tôi vừa ra khỏi thang máy là thấy. Mân Huyền, chúc mừng cô! Cô là Phó Chủ biên trẻ nhất tòa soạn chúng ta đấy...”

“Mân Huyền, cô đến chỗ tôi một chút.” Thanh âm Phùng Tĩnh Như truyền đến, cắt ngang câu nói của Tích Vân.

“Vâng, Phùng tiểu thư.” Mân Huyền bất giác đáp lời, ngẩng đầu thấy Phùng Tĩnh Như từ sau cửa văn phòng lộ mặt ra, sau đó lại rút trở về.

“Thật có lỗi, Phùng tiểu thư, tôi hôm nay hẹn tới sớm mà giờ đã muộn...”

Vừa đi vào văn phòng Phùng Tĩnh Như, Mân Huyền liền mở lời. Chỉ thấy Phùng Tĩnh Như đang cố hết sức bê tập giấy tờ trên bàn đặt vào thùng giấy, nàng vội vàng chạy qua “Phùng tiểu thư... cô không nên vận động mạnh, để tôi giúp cô.”

Nàng liếc mắt vào thùng giấy, đều là chút đồ dùng cá nhân, nhìn nhìn lại văn phòng đã không còn bày nhiều đồ, xem ra Phùng Tĩnh Như sáng sớm đến đã thu dọn khá ổn rồi.

“Đặt ở cửa là được rồi, một hồi ông xã tôi sẽ đến đón.” Phùng Tĩnh Như ý cười trong trẻo hướng ra cửa, nói với theo Mân Huyền đang bê thùng giấy tới ngoài cửa.

Phùng Tĩnh Như lấy khăn tay ra lau mặt, bàn giao cho nàng chút công việc cuối cùng “Mân Huyền, cô đem đồ trên bàn cô vào đây, về sau nơi này chính là văn phòng của cô. Còn nữa, lệnh điều động nhân sự đã có, cô chuẩn bị tài liệu cho tốt, bốn mươi phút sau đi họp ở phòng họp tầng mười lăm.”

Mân Huyền bình tĩnh gật đầu, mỉm cười “Vâng”

“Đây chính là một buổi họp lãnh đạo tòa soạn, Tổng giám đốc có lẽ cũng sẽ tham dự, anh ấy rất tín nhiệm cô, hy vọng cô nhận nhiệm vụ rồi từ nay về sau có dịp thể hiện được hết năng lực, giúp tiền đồ sáng tạo của Thuần Mỹ càng phát triển rộng khắp”

“Vâng, tôi sẽ cố gắng. Phùng tiểu thư, cảm ơn cô thời gian vừa qua đã hết sức giúp đỡ bồi dưỡng tôi.” Mân Huyền chân thành nhìn Phùng Tĩnh Như, ánh mắt dừng ở cái bụng mang thai đã lớn của nàng “Chờ về sau cục cưng sinh, tôi sẽ tới thăm hai mẹ con, đến lúc đó đừng quên trứng chim hồng của tôi.”

Phùng Tĩnh Như cúi đầu nhìn bụng mình, vui vẻ cười “Ha ha... Nhất định sẽ không quên trứng chim hồng của cô.”

Một lúc sau, Phùng Tĩnh Như đã theo ông xã về.

Mân Huyền ở bàn làm việc cũ thu dọn đồ. Thỉnh thoảng có đồng sự lại chạy tới chúc mừng nàng. Còn có mấy đồng sự giống biên tập mỹ thuật Tiểu Trầm lúc trước đề nghị buổi tối nàng mời khách, nàng nhiệt tình đồng ý với họ.

Bốn mươi phút sau, nàng đáp thang máy đúng giờ đến tầng mười lăm. Nói đến cũng buồn cười, nàng đến tòa soạn báo này đã một thời thời gian, trừ bỏ biết người lãnh đạo trực tiếp của nàng là Phùng Tĩnh Như, còn lại như Trưởng tạp chí hay Chủ biên, nàng đều chưa gặp mặt bao giờ.

Vào phòng họp, làm nàng chấn động là bàn hội nghị thật dài với hai gương mặt trẻ tuổi ngồi trên, so với nàng không sai biệt lắm, chắc chỉ lớn hơn vài tuổi, thoát nhìn hoàn toàn không có dáng lãnh đạo. Chỉ khi nghe mọi người xì xào, nàng mới biết được hai người kia đúng là lãnh đạo cấp cao của tòa soạn.

Trưởng tạp chí Lâm Hạo Ngôn với ánh mắt mờ lung, nhìn qua khoảng ba tư ba lăm tuổi. Mà chủ biên Trịnh Trác lại càng trẻ, so cùng Doãn Lạc Hàn không sai biệt lắm. Bọn họ tuyệt không giống như tưởng tượng của nàng là người đàn ông trung niên có chút tư tưởng cổ hủ.

Lâm Hạo Ngôn đẩy kính mắt lên trên sống mũi, tựa hồ nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt nàng “Lăng tiểu thư, tôi nghĩ cô hẳn là biết Thuần Mỹ là tạp chí dùng người căn cứ vào năng lực làm việc dồi dào và sức sáng tạo vô cùng phong phú của người trẻ tuổi.”

Những lời này Phùng Tĩnh Như cũng từng nói qua với nàng, Giản Quân Dịch không căn cứ tuổi lớn nhỏ khi cân nhắc năng lực thủ hạ. Lâm Hạo Ngôn và Trịnh Trác chính là ví dụ điển hình. Xem ra ánh mắt của nàng rất bất nhả rồi, nàng không khỏi xấu hổ cười cười “Anh nói đúng, ý nghĩ của tôi quả thật có chút...”

“Lăng tiểu thư, chúc mừng cô thăng nhiệm chức Phó chủ biên. Cũng hoan nghênh cô gia nhập đội chúng tôi.” Trịnh Trác vẫn trầm mặc đột nhiên giành lên tiếng trước, kịp thời hóa giải sự xấu hổ của nàng.

Nàng không khỏi nhìn hấn nhiều hơn một chút. Trịnh Trác cười rộ lên, hai bên má lộ ra hai núm đồng tiền. Nói sao thì nàng cũng không ngờ được hiện tại người lãnh đạo trực tiếp của mình sẽ là người đàn ông trẻ tuổi rạng rỡ ánh mặt trời như thế này.

“Tôi cũng thực vinh hạnh được gia nhập đội ngũ các anh, hy vọng về sau được chỉ giáo nhiều hơn.” Nàng được làm việc với người cùng thế hệ, đã không còn khuôn sáo trói buộc, nàng bắt đầu càng ngày càng chờ mong sự hợp tác tốt đẹp sau này.

129. Chương 267 - 268

“Tôi cũng thực vinh hạnh được gia nhập đội ngũ các anh, hy vọng về sau được chỉ giáo nhiều hơn.” Nàng được làm việc với người cùng thế hệ, đã không còn khuôn sáo trói buộc, nàng bắt đầu càng ngày càng chờ mong sự hợp tác tốt đẹp sau này.

Lâm Hạo Ngôn tươi cười làm bầu không khí trở nên thoải mái hơn một chút “Lăng tiểu thư, cô không cần khách sáo như vậy, về sau chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác.”

Khởi đầu tốt là thành công một nửa, sau đó bọn họ đều nói chuyện rất vui vẻ, đến hơn 12 giờ, Trịnh Trác đề nghị cùng đi ăn cơm trưa, nàng cũng vui vẻ đồng ý.

Ba người đồng loạt đáp thang máy xuống, đi đến đại sảnh, gặp một vài đồng sự, nàng gật nhẹ đầu chào, Kỉ Tích Vân ở trong số người đó cũng ngẩng đầu nhìn nàng.

Trịnh Trác cùng Lâm Hạo Ngôn cùng đem xe tới, nàng lựa chọn lên xe Trịnh Trác. Một lát sau, bọn họ đến một nhà ăn cao cấp, nàng để ý nơi này mọi người ra vào đều mặc trang phục công chức, không khó đoán ra đây là nhà ăn thương vụ, nơi các thành phần tri thức văn phòng thường liên hoan hoặc đàm luận công việc.

“Cô xem xem muốn ăn gì?” Vừa ngồi xuống, Trịnh Trác đưa thực đơn cho nàng chọn.

“Tôi không kén ăn lắm, ăn giống hai người là được rồi.” Nàng cười cười đem thực đơn đẩy trở về, cúi mặt nhìn mặt bàn, vốn dĩ nàng cảm thấy cùng thủ trưởng mới dùng cơm cũng không sao, chỉ là hiện tại khi ngồi xuống, mặt đối mặt ngồi với hai người đàn ông khí chất như vậy, nhất thời lại cảm thấy ngại ngùng.

Lần đầu tiên cùng người khác giới xa lạ ăn cơm, nàng có chút không được tự nhiên, hơn nữa bốn phía luôn luôn có ánh mắt nữ giới ghen tị phóng lại càng làm nàng thêm bất an.

Trong lúc đang đợi cơm trưa bùng lên, Lâm Hạo Ngôn đứng dậy đi toilet. Nàng không biết nên làm gì, cúi đầu uống nước.

“Lăng tiểu thư, cô đang lo lắng sao?” Trịnh Trác xoay xoay cái chén trong tay, trên mặt lộ ra ý cười nhợt nhạt. “Dù trong công việc là cấp trên cấp dưới nhưng tôi hy vọng chúng ta vẫn có thể là bạn. Sau này làm việc cô sẽ quen dần thôi, thật ra tôi và Lâm Hạo Ngôn cũng rất thoải mái, cô không cần lo sợ chúng tôi nghiêm khắc cổ hủ đâu.”

“Vâng.” Nàng mỉm cười, di động trong túi đột nhiên rung, nàng cúi đầu lấy ra, nhìn đến là số điện thoại di động của Đoàn Lạc Hàn.

“Huỳnh, em hiện tại đang làm gì vậy?” Hấn mềm nhẹ tiếng nói thoảng ở bên tai.

“Tôi ăn cơm ở bên ngoài.” Nàng nhỏ giọng trả lời, Trịnh Trác ngồi ở đối diện đang nhìn chằm chằm nàng.

“Cùng với ai?” Hấn trầm thấp tiếng nói, đột nhiên gắt gao ép hỏi.

Nàng mím nhẹ môi “Đương nhiên cùng đồng nghiệp.”

“Nam hay nữ?” Giọng hấn rõ ràng là đang chất vấn nàng.

Nàng nắm chặt di động vốn là muốn nói thẳng, nhưng lời đã đến miệng lại quyết định thôi “Nữ đồng nghiệp, chính là người lần trước anh đã gặp qua, Tích Vân.”

Hấn trầm mặc vài giây, chậm rãi mở miệng “Em tan tầm sớm một chút, xe của anh đứng chờ ở đường cái đối diện.”

“Vâng.” Nàng theo bản năng đáp lời, nghe được hân cúp điện thoại, lúc này mới nhớ đến hôm nay đã đồng ý với đồng sự buổi tối mời bọn họ ăn cơm chúc mừng.

“Bạn trai cô?” Trên đỉnh đầu phút chốc vang lên tiếng Trịnh Trác.

Nàng ngẩng đầu, cười khỏ không trả lời. Nàng hiện tại đầu óc đều nghĩ về tên Doãn Lạc Hàn kia, không biết chuyện tên phóng viên kia hẳn đã xử lý thế nào, ban này gọi điện thoại đáng lẽ nàng phải hỏi hẳn mà nàng lại quên, báo hại bây giờ lại lo lắng.

Lúc này, phục vụ bưng đồ điểm tâm lên cho bọn họ, Lâm Hạo Ngôn cũng đã trở lại, ăn xong cơm trưa, bọn họ nói chút chuyện công việc, nàng nghĩ tới buổi tối đồng sự tụ hội, thuận tiện cũng mời bọn họ.

Trở lại văn phòng, nàng liền bắt đầu khẩn trương vào làm việc, không biết qua bao lâu, vang lên tiếng đập cửa, là Tích Vân.

“Phó chủ biên thân ái, tôi tan tầm đây nha, các đồng sự đều đang ở bên ngoài chờ cô cùng đi ăn cơm chúc mừng đó.” Tích Vân reu đùa.

“Biết rồi, tôi lập tức ra ngay.” Mân Huyền cười khanh khách khép lại văn kiện, lại vội vàng thu xếp bàn làm việc chỉnh tề, cầm lấy túi da cùng Tích Vân đi ra khỏi văn phòng.

Nàng cùng một nhóm đồng sự đông đảo đi ra thang máy, sau đó xuống đến dưới lầu, mọi người bắt đầu náo động thảo luận đêm nay nên đi nơi nào ăn, cuối cùng cũng thống nhất được một địa điểm tốt.

Nàng lấy cớ, nói mình có việc phải về nhà một chuyến, để cho bọn họ đi trước gọi món ăn, nàng nửa giờ sau sẽ đến. Đợi cho đồng sự từng nhóm từng nhóm bắt taxi đi xa, nàng mới chạy về nơi Doãn Lạc Hàn hẹn.

Đi ngang qua sập bán báo, ánh mắt của nàng nháy mắt bị một đồng hình ảnh thu hút. Bóng dáng một người đàn ông đã chiếm hơn nửa bức ảnh, hẳn dùng cánh tay tận lực bảo vệ người phụ nữ trong lòng, tựa hồ là sợ nàng bị lộ rõ, mà người phụ nữ kia thì đang nghiêng mặt đi.

Nàng hít thở thật sâu, đây không phải chính là bức ảnh nàng và hân ở trung tâm thương mại sao? Nàng vội đi lại gần, cầm tờ báo, tình tường nhìn đến bên cạnh đề một dòng tít thật lớn: “Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh Doãn Lạc Hàn cùng người tình bí ẩn tại trung tâm thương mại”

Phía dưới bức ảnh dày đặc chữ đều là phán đoán thân phận người phụ nữ này, sắc mặt của nàng bỗng dưng tái nhợt như tờ giấy, bối rối không biết như thế nào cho phải, bản năng xiết chặt tờ báo, hình ảnh trên báo tuy nhìn không rõ, nhưng nếu nhìn kĩ vẫn có thể nhìn ra là nàng.

“Tiểu thư, tờ báo này cô có mua hay không?” Người bán hàng thấy nàng nhìn hồi lâu, không kiên nhẫn thúc giục.

Nàng phục hồi lại tinh thần, lấy tiền xu ra trả, lướt qua đường cái nhìn thấy chiếc Lamborghini, nàng mở cửa xe ngồi xuống.

“Xong rồi, chuyện của chúng ta.....” Nàng vừa trừng mắt nói được vài chữ, đôi môi mềm mại đã bị nuốt lấy, khát khao mà mê luyến liếm cắn môi hồng như cánh hoa, nàng kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, cầm chắc tờ báo, dùng sức đẩy đẩy hân ra.

Hân lưu luyến buông nàng ra, hai tay lại thủy chung để ở trên lưng của nàng, khàn khàn tiếng nói thở dài “Hôm nay thật là dài, buổi sáng vừa đến công ty mà anh đã bắt đầu nhớ em.....”

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, người này còn nhàn nhã nói những câu như vậy sao, nàng cảm tức không thôi, mang tờ báo với nhiều nếp nhăn phóng tới trước mặt hân “Không phải nói đã giải quyết rồi sao? Anh nhìn xem đây là cái gì?”

Đang lúc nước sôi lửa bỏng, người này còn nhàn nhã nói những câu như vậy sao, nàng cảm tức không thôi, mang tờ báo với nhiều nếp nhăn phóng tới trước mặt hân “Không phải nói đã giải quyết rồi sao? Anh nhìn xem đây là cái gì?”

Hân túm tờ báo trong tay nàng, chẳng thèm xem mà vo lại thành một cục, tùy tay ném vào thùng rác bên đường.

“Anh có ý gì?” Nàng thấy hấn không chút để ý không khỏi giận dữ “Chẳng lẽ là anh cố ý sao? Anh muốn cho tất cả mọi người biết chuyện của chúng ta, phải không? Nói đi, anh muốn làm như thế nào?! Tôi chán ghét anh, chán ghét anh..... Chán ghét anh.....”

Nàng buồn bực gơ tay đâm đâm vào lồng ngực vững chãi của hấn, lại bị hấn nhanh nhẹn bắt lấy cổ tay, tiếng nói mang theo phần nào đó không khống chế được cảm xúc “Anh có ý gì, chẳng lẽ đến bây giờ em còn không hiểu sao?”

“Tôi đương nhiên hiểu.” Nàng cười lạnh bỏ tay hấn ra “Anh muốn tôi xấu mặt... anh cố ý, anh muốn cho tôi thân bại danh liệt, anh muốn hủy diệt cuộc sống êm đềm hiện tại của tôi mà thật vất vả tôi mới có được, anh càng muốn làm cho tôi mất đi hết thảy, mất đi kiều ngạo, mất đi tự tôn, mất đi bạn tốt Chỉ Dao, anh muốn tôi giống như những người phụ nữ khác phải dựa vào anh, cả đời làm một người phụ nữ hèn mọn ngu ngốc chỉ biết bám áo anh.....”

“Không phải, sao em lại nghĩ như vậy?” Hấn khổ tâm nhíu đôi mày rậm, hai tay khê ôm bả vai của nàng “Anh thừa nhận buổi chiều hôm nay khi mới nhìn thấy tờ báo này, anh cũng đã nghĩ... cuối cùng chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau.....”

Một tiếng chuông di động truyền đến, cắt đứt lời nói của hấn, nàng hít một hơi thật sâu, đẩy tay hấn ra, rút điện thoại ra nghe.

“Mân Huyền, sao cô còn chưa tới, chúng tôi đã gọi xong đồ ăn, mọi người đều đang đợi cô đó.” Tích Vân ở đầu kia điện thoại vội vàng nói.

“Ngại quá, Tích Vân, tôi đột nhiên cảm thấy không khỏe, mọi người cứ ăn trước đi, không cần chờ tôi. Tiền cơm cô giúp tôi trả nha, ngày mai đi làm tôi sẽ trả lại cho cô.”

“Vậy à.... được rồi, sức khỏe quan trọng hơn, cô nghỉ ngơi sớm một chút nha.”

Tích Vân lại quan tâm nói vài câu, nàng cúi đầu đưa điện thoại di động bỏ vào túi da, cảm đột nhiên bị bàn tay to của hấn cầm lấy, tầm mắt bị bắt phải nhìn hướng hấn.

Hấn nguy hiểm nheo lại hai mắt “Nói cho anh biết, có phải bây giờ em lại muốn chạy trốn khỏi anh? Em muốn nhân cơ hội anh đi công tác, giống lần trước sẽ chạy trốn, sau đó tránh xa anh, vĩnh viễn cũng không để anh tìm thấy, đúng không?”

Nàng chấn động toàn thân, hấn đoán ra chính xác tâm sự trong lòng của nàng, mấy ngày nay nàng nguy trang vô cùng tốt, tưởng đã làm cho hấn lơ là cảnh giác, nay hấn nói như vậy, bao nhiêu công sức cố gắng của nàng những ngày qua chẳng phải là uổng phí sao?

“Không có, tôi không có nghĩ như vậy.” Nàng cúi đầu, né tránh tầm mắt sắc bén của hấn “Tôi hiện tại có được một công việc ổn định, cũng được thủ trưởng quan tâm, tôi sẽ không bỏ đi tất cả để chạy trốn đâu, anh nghĩ nhiều rồi.”

“Là anh nghĩ nhiều sao?” Đôi mắt hấn tối đen nháy mắt xẹt qua một chút phức tạp hoang mang, bạc thần nhẹ nhàng phun ra một câu “Anh quyết định hủy bỏ chuyến đi công tác lần này.”

Hủy bỏ chuyến công tác đối với kế hoạch của nàng mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, nàng thần sắc tự nhiên nhìn lại hấn, không lộ ra cảm xúc khác biệt gì “Tùy anh, anh là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, anh muốn làm gì mà chẳng được.”

Di động lại một lần nữa vang lên, nàng xem điện báo, đột nhiên như bị bóng, sợ tới mức ném ngay vào túi da.

“Là điện thoại của Chỉ Dao.” Con mắt đen của hấn tinh tường, chính xác đã nói đúng tên người gọi.

Nàng cúi đầu, cắn môi không nói gì, theo như lời hấn, quả thật là điện thoại của Chỉ Dao, Chỉ Dao nhất định là đã đọc được báo ngày hôm nay. Nàng không biết giải thích như thế nào nữa, chỉ có thể giống như con rùa rụt vào mai lảng tránh.

Tay hấn vươn tới như muốn chạm nhẹ vào má an ủi nàng, cuối cùng lại khựng lại thu hồi, khởi động xe.

Trở lại nhà trọ, nàng đi vào trước, di động vẫn đang vang lên trong túi da, nàng không dám tiếp nghe.

Đổi dép, đi thẳng vào phòng ngủ, hắn theo sau đi vào theo.

“Tôi mệt rồi, tôi ngủ trước đây, bữa tối anh tự làm đi.” Nàng thấp giọng nói, không thay đồ nằm lên trên giường, tiện đà dùng chăn che kín mặt.

Ngày mai..... nàng thật không dám nghĩ đến ngày mai.... ngày mai Chỉ Dao sẽ tới tòa soạn tìm nàng sao? Giản Quân Dịch đã biết chuyện này, hắn sẽ không ngồi yên, kết quả là nàng còn phải đối mặt với sự phẫn nộ cùng ánh mắt bị thương của Chỉ Dao.

Các nàng là chị em tốt, nhưng là nàng lại ở sau lưng Chỉ Dao làm tình nhân của hôn phu của Chỉ Dao, Chỉ Dao sẽ không tha thứ cho nàng, Chỉ Dao sẽ hận nàng, nàng không dám nghĩ nữa, nàng thật sự không dám nghĩ đến điều đó.

Nàng nên làm cái gì bây giờ?? Đến tội cùng nàng nên làm sao bây giờ?

Hốc mắt nóng lên, nước mắt chẳng mấy chốc đã lăn dài, tiếng bước chân hắn dần dần tới gần, chặn ở trên mặt bị kéo xuống, nàng chối chết túm góc chăn, mặt cúi càng thấp.

Hắn buông ra, không nhìn đến mặt nàng đang khóc, trầm thấp tiếng nói phát ra có chút giống như tiếng thở dài “Vây em ngủ đi.”

Cửa phòng ngủ mở một chút, hắn đi ra ngoài, nàng ôm lấy chăn, dùng nước mắt tùy ý cọ rửa hốc mắt.

Một lát sau, nàng nghe được cửa phòng ngủ lại phát ra tiếng vang, tiếng bước chân hắn tới gần mép giường, không hề báo trước kéo chăn trên người nàng xuống, một đôi mắt khóc đến sưng đỏ đã xuất hiện ở trước mắt hắn.

Hắn thở dài dùng đầu ngón tay lau đi nước mắt trên mặt nàng “Huyền, đừng khóc, anh đã gọi điện cho Chỉ Dao, ngày mai anh sẽ gặp mặt cô ấy nói rõ ràng.”

“Anh muốn cùng cậu ấy nói cái gì?” Nàng run run đôi môi, lập tức bắt lấy tay hắn “Anh muốn từ hôn sao?”

Lúc này, nàng đã bắt chập chính mình, một lòng không hy vọng Chỉ Dao bị thương tổn, mọi chuyện đều không liên quan đến Chỉ Dao, cậu ấy là người vô tội!

“Sớm muộn gì cũng phải giải quyết.” Hắn trả lời nàng, bạc thần khê nhếch, có lẽ vừa nãy là hắn ra ngoài gọi điện thoại.

“Không được nói, anh không được nói, nếu anh nói, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh.” Nàng nghẹn ngào, tiếng nói trở nên run run, kéo chăn che mặt khóc.

Cho dù lần này là hắn nghiêm túc, không phải hắn tiếp tục trêu đùa nàng, nàng cũng không hy vọng nhìn Chỉ Dao thương tâm khổ sở.

Nàng chịu không nổi, nàng không thể tiếp tục chịu sự tra tấn như thế này nữa, nàng phải rời khỏi hắn, nhất định là ngày mai.

130. Chương 269 - 270

Nàng chịu không nổi, nàng không thể tiếp tục chịu sự tra tấn như thế này nữa, nàng phải rời khỏi hắn, nhất định là ngày mai.

“Đến tội cùng em muốn anh phải làm thế nào? Em nói cho anh biết đi. Em muốn anh phải làm gì?” Hắn nắm cánh tay của nàng, hai tròng mắt lướt qua thần sắc thống khổ “Trái tim em luôn xa cách anh, em ở bên anh nhưng tại sao anh luôn cảm thấy em ở xa, xa lắm.....”

“Trái tim tôi như thế nào đâu có quan trọng, tôi đã đồng ý anh, như vậy còn chưa đủ sao?” Nàng thở dài, cố gắng thần nhiên.

“Em cho rằng anh chỉ là hứng thú với thân thể em?” Đôi mắt hắn co lại như đau đớn, tiếng nói hỗn loạn “Em không hiểu sao, trên đời này còn rất nhiều phụ nữ xinh đẹp hơn em gấp trăm lần, anh vì cái gì lại chỉ

cần có em? Mấy ngày nay anh đã tỉ mỉ che chở, cẩn thận lấy lòng em, chẳng lẽ em còn không hiểu được anh vì cái gì lại phải làm như vậy sao? Cũng là cần bản em cố ý không hiểu lòng anh.....”

“Vậy anh lẽ ra nên đi tìm những người phụ nữ tốt hơn tôi, vì sao còn muốn quẩn quít lấy tôi? Doãn Lạc Hàn, anh hận tôi cái gì? Tôi rốt cuộc đã đắc tội anh cái gì? Anh nói đi, nói đi.....”

Nàng khóc òa, lớn tiếng nói, nước mắt làm nhòe đi cả con mắt, nàng hung hăng lấy tay lau đi, nhưng càng lau lại nước mắt lại càng chảy òa...

Nàng không muốn khóc trước mặt hắn, thời gian qua mặc kệ hắn có thể nào, nàng cũng không để hắn nhìn thấy nàng khóc, nhưng là lúc này đây, nàng không khống chế được chính mình. Lòng của nàng đau, đau quá, đau đến sắp chết đi, hình ảnh trên tờ báo kia đối với nàng thật sự là một cú shock quá lớn. Ngày mai chính là ngày tận thế của nàng, Chỉ Dao hôm nay luôn luôn gọi điện thoại cho nàng, hôm nay nàng tránh được, nhưng còn ngày mai? Ngày mai nàng phải làm thế nào đây?

“Không... đối với em, anh vĩnh viễn cũng sẽ không buông tay.” Hắn nổi giận gầm nhẹ, kéo chần ra khỏi gương mặt nàng, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào gương mặt phủ kín nước mắt của nàng “Có phải em trách anh lúc trước đã đối xử với em như vậy, nên hiện tại không thể chấp nhận anh?”

“Đúng.” Nàng không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn “Nếu đổi lại là anh, anh sẽ có thể yêu một tên ma quỷ đã từng tra tấn anh sao? Hắn chiếm đoạt anh, lại đem anh không chút lưu tình đá xuống giường, đem anh trở thành công cụ làm ấm giường tùy ý làm nhục, hạ thuốc mê vào rượu để đem anh cho người khác đập hư..... anh có thể sao?”

Hai tay hắn nắm tay nàng khẽ run run, trầm mặc không nói nhìn chăm chăm nàng, con mắt thâm sâu không thấy đáy hiện lên nhiều thần sắc phức tạp: mâu thuẫn, mê mang, đau đớn, chua xót, cuối cùng toàn bộ trở thành một cảm xúc phức tạp.

Nàng một hơi nói xong, ngực kịch liệt đập phồng, mỗi một hình ảnh đều rõ ràng hiện ra ở trong đầu nàng, có lẽ cả đời này cũng không bao giờ có thể quên được những khuất nhục đó. Hai tay bàn tay to của hắn nắm lấy, móng tay nàng thật sâu đâm vào lòng bàn tay hắn, nhưng hắn chỉ im lặng, một chút nhãn mặt cũng không có.

Qua một lúc lâu sau, hắn khàn khàn tiếng nói mở miệng “Từ giờ trở đi, anh sẽ bù đắp cho em... Em muốn gì? Hay là anh đồng ý với em ba nguyện vọng.....”

“Không cần, tôi không.....” Những đau khổ mà nàng đã phải chịu hắn nghĩ chỉ một chữ bù đắp là có thể quên hết sao? Nàng không chút suy nghĩ liền nói câu từ chối, trong đầu phút chốc lóe lên ánh sáng, vội vàng sửa lại “Nguyện vọng gì cũng được? Anh sẽ không trở mặt chứ?”

Trên mặt hắn hiện ra thần sắc cảnh giác, hắn nhíu mày nói “Trừ khi em nói muốn rời xa anh, những cái khác anh đều có thể đồng ý.”

“Đương nhiên, tôi sẽ không nói chuyện đó.” Nàng lau nước mắt trên mặt, ngẩng đầu nói “Nguyện vọng trước tiên của tôi là ngày mai anh trăm ngàn lần cũng không được nói chuyện giải trừ hôn ước với Chỉ Dao.”

“Em có biết em đang nói cái gì không?” Hắn nhíu mày, hắn rất yêu người con gái này. Trước đây, hắn thừa nhận mình đã tham lam, cũng quá ích kỷ, một mặt muốn cùng Chỉ Dao bảo trì tốt một hôn nhân chính trị, một bên lại muốn thực hiện tâm nguyện của chính mình có được người con gái trước mặt.

Nhưng là, khi tờ báo xuất hiện, nàng trốn trong chăn khóc, hắn nghe tiếng khóc nức nở thút thít, ngực lại đau đớn từng đợt, rất đau... Lui trở lại phòng khách, hắn rút một cây xì gà, cuối cùng quyết định, chuyện này là hắn khơi mào, đương nhiên phải do hắn giải quyết, hắn sẽ cùng với Chỉ Dao giải trừ hôn ước, tuy rằng làm như vậy có lẽ sẽ làm tổn thương đến Chỉ Dao, nhưng hắn không thể không quyết tâm... dù thế nào hắn cũng không thể để nàng đau lòng.

Hắn âm trầm “Em nói em sẽ không rời xa anh, nhưng em lại muốn anh đồng ý không cùng Chỉ Dao ngã bài, em thật sự cam tâm cả đời làm tình nhân thôi sao?”

Đương nhiên là không, nàng ở trong lòng lạnh lùng nói, nhưng là nhất tưởng đến kế hoạch ngày mai, máu trong toàn thân lập tức sôi trào lên, nàng trấn định một chút cảm xúc, liếc mắt nhìn hắn “Anh chỉ cần trả

lời tôi nguyện vọng này anh đồng ý hay không.”

Hắn mỉm môi, thẳng tắp nhìn nàng ánh mắt sáng ngời. Người con gái này chính là độc dược, là điểm yếu của hắn, hắn càng lúc càng hiểu được điều này.

Nàng là người con gái quật cường nhất mà cũng dịu ngoan nhất hắn từng gặp qua, nàng bướng bỉnh cá tính thường thường làm hắn cảm tức vạn phần, hận không thể từ bỏ nàng, nhưng là hắn cũng biết, hắn không thể ly khai nàng, hắn yêu người con gái này, hắn thậm chí bắt đầu mê luyến sự quật cường của nàng, không tự chủ được muốn che chở nàng, yêu thương nàng.

“Anh đồng ý nguyện vọng thứ nhất của em.” Hắn sáng khoái đồng ý, kỳ thật hắn chính là âm thầm mưu tính chờ sóng gió lần này qua đi, hắn sẽ tìm thời điểm thích hợp cùng Chỉ Dao nói chuyện.

“Còn hai nguyện vọng, tôi nhất thời chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra tôi sẽ nói cho anh biết.” Nàng cụp mắt, rút tay ra khỏi lòng bàn tay nóng ấm của hắn.

Tờ báo ngày hôm nay đối với Chỉ Dao chắc chắn đã là một cú shock lớn, nếu Doãn Lạc Hàn lại nói đến chuyện từ hôn, Chỉ Dao nhất định sẽ chịu không nổi đả kích này, hiện tại Doãn Lạc Hàn đã đồng ý không đề cập tới chuyện từ hôn, nhưng lòng của nàng vẫn như là treo ở giữa không trung, vô cùng bất ổn... ngày mai nàng phải đối mặt với Chỉ Dao thế nào đây?

Lại một đêm đầy ác mộng, khi nàng mở mắt rời giường, đứng dậy đầu lại choáng váng vô cùng, miễn cưỡng lại phải ngồi xuống, sau lưng đột nhiên ấm áp, hắn ôm nhẹ nàng từ phía sau, đem nàng tiến vào trong lòng.

Cầm đặt trên vai nàng, hắn vùi đầu vào cổ nàng, khuôn mặt tuấn tú cọ cọ, đôi môi nóng bỏng mê luyến trên da thịt trắng nõn “Lần này em hãy nghe anh, hôm nay xin phép nghỉ ở nhà, đừng đi làm.”

Cầm đặt trên vai nàng, hắn vùi đầu vào cổ nàng, khuôn mặt tuấn tú cọ cọ, đôi môi nóng bỏng mê luyến trên da thịt trắng nõn “Lần này em hãy nghe anh, hôm nay xin phép nghỉ ở nhà, đừng đi làm.”

“Không, tôi muốn đi.” Nàng lắc lắc đầu, trầm hít vào một hơi, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, hôm nay nàng chạy thoát, nhưng ngày mai sẽ ra sao, cũng muốn như vậy vẫn trốn tránh sao? Nếu vậy khi nào thì mới có thể kết thúc?

Hắn trầm ngâm một hồi, buông tay nàng, đem nàng quay lại hướng hắn “Nếu có chuyện gì không ổn, hoặc là Giản Quân Dịch tìm em nói chuyện, em phải gọi điện thoại nói cho anh biết, anh sẽ ra mặt nói chuyện với anh ta.”

“Không.....”

Nàng còn muốn nói cái gì, hắn lập tức ngăn chặn, ngữ khí quyết đoán “Chuyện này đừng tranh luận, anh hiểu con người Giản Quân Dịch, anh ta không dễ đối phó như em nghĩ đâu, em không phải đối thủ của anh ta, anh ta chỉ cần nói mấy câu có thể dễ dàng nhìn nét mặt em rồi biết bí mật.”

Nàng tự hỏi một chút, thuận miệng đồng ý “Được rồi. Tôi phải dậy thôi, đi làm bị muộn rồi.” Nàng rời khỏi vòng tay đang ôm ấp của hắn, hắn theo sau cũng rời khỏi giường.

Nàng từ toilet đi ra, hắn đang mặc âu phục. Nàng thở ra một hơi, nghĩ đến kế hoạch của chính mình sắp thực thi, trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp mà lo lắng...

Nàng mở tủ, lấy cravat cho hắn, tiến đến gần hắn, hắn hạ mắt nhìn xuống, trong đôi mắt hiện lên ý cười.

Hắn cúi đầu, nhìn nàng thuần thực đeo cravat, lại theo thói quen sửa sang lại quần áo cho hắn. Nàng vừa dừng tay, đôi tay rắn chắc của hắn lập tức ôm lấy nàng, kéo nàng vào trong lòng, lửa nóng từ hắn bao phủ lấy nàng.

Nàng im lặng trong lòng hắn, mặc hắn hôn sâu, nàng thậm chí chủ động mở miệng ra, nghênh đón hắn triển miên hôn nồng nhiệt. Hắn vốn nghĩ sẽ chỉ hôn nhẹ nàng để thỏa cả một ngày không được nhìn thấy nàng, nhưng nay là nàng chủ động tựa hồ kích thích hắn, hắn không tự giác siết vòng tay ôm chặt eo nhỏ của nàng, làm cho thân thể mềm mại của nàng càng ép chặt vào hắn, ấm áp đầu lưỡi lướt qua hàm răng của nàng, chặt chẽ cuốn lấy cái lưỡi thơm tho của nàng, thăm dò khoang miệng ngọt ngào của nàng.

Nhưng mà nàng thật quá thơm ngon, hắn giữ lấy cái ót của nàng, bừa bãi hôn cuồng nhiệt, nàng mỗi một tắc tựa hồ đều bị hắn dã man chiếm lĩnh, nàng nhẹ nhàng “ừm” một tiếng, không khỏi bắt đầu đáp lại hắn hôn, thân mật dầy dưa. Hồi lâu sau, nàng sắp hít thở không thông, hắn mới rời đi, cùng nhau thở hổn hển.

Nàng hít thở không thông đầu chới vầng, mềm mại ghé vào ngực hắn thở, hắn ôm lấy nàng, hơi thở cũng gấp gấp, phát ra một tiếng cười khê thỏa mãn “Huyền, em hôm nay rất tích cực.” *Sax, Hàn ca thật là.....=)))*

Nàng dần hít thở, không biết chính mình sao lại làm vậy, như thế nào trở nên chủ động, có lẽ trong tiềm thức đó chính là lời ly biệt của nàng.

“Bây giờ mới là buổi sáng, nhưng là anh đã bắt đầu chờ mong ban đêm tiến đến.” Hắn ái muội nói nhỏ, nâng lên khuôn mặt hồng hào của nàng, cánh hoa sưng đỏ không tha duyên hôn, đôi tay lướt vào trong áo, làm càn tham lam trong quần áo của nàng.

“Đừng náo loạn, tôi đi làm bị muộn rồi.” Nàng vuốt ve hắn không an phận, chạy ra phòng ngủ, đáy lòng đột nhiên lướt qua một cảm giác mất mát, thật sự cứ như vậy ly khai sao?

Nàng đi hướng sofa cầm lấy túi xách, vô thức lấy tay đặt lên trái tim, trong lòng rối loạn, nàng đáng lẽ phải bắt đầu hưng phấn chờ mong mới đúng, như thế nào trong lòng lại như là thiếu mất một khối, cảm giác mất mát đột nhiên không thể ức chế nhanh chóng chiếm lấy lồng ngực.

“Huyền, em làm sao vậy?” Hắn nhíu mi, đi nhanh tới, một chút đỡ lấy nàng, thương tiếc ánh mắt nhìn về phía tay nàng đang đặt ở trước ngực “Có phải hay không thấy không thoải mái? Chắc là đói bụng rồi, tối hôm qua em chưa ăn bữa tối, vẫn là ăn xong rồi bữa sáng rồi hãy đi.”

“Không được, tôi không sao, tôi sắp đến muộn rồi.” Nàng khê đẩy hắn ra, hắn chặt chẽ bắt lấy cánh tay của nàng.

“Không được, em ăn xong bữa sáng hãy đi, anh đi làm phần sandwich cho em.” Hắn ngữ khí không cho nàng do dự, lôi kéo tay nàng vào phòng bếp.

Hiện tại chỉ cần nhanh chóng bước ra khỏi cửa nhà trọ, từ nay về sau nàng có thể thoát khỏi hắn, trong lòng có thanh âm lớn tiếng nhắc nhở nàng như vậy.

Nhưng là lúc này tâm tình nàng bỗng trở nên phức tạp vô cùng, nàng vô thức ôn nhu nhìn hắn. Doãn Lạc Hàn chưa từng nhận được ánh mắt như vậy của nàng, trong lòng vô cùng vui vẻ, như có một dòng nước ấm theo tâm khảm nhộn nhạo đến toàn thân, thoáng chốc lại hòa thành một dòng điện kỳ dị tràn đầy trong thân thể kích thích từng tế bào. Nàng không thể khống chế được chân mình, không tự chủ theo hắn đi vào.

Hắn kéo nàng ngồi ở trên bàn cơm, xoay người đem cho nàng một ly nước “Uống nước trước khi ăn rất tốt, em đợi một chút, bữa sáng sẽ có ngay.”

Nhìn hắn một người đàn ông mạnh mẽ đứng ở bồn rửa rau xà lách, nhớ tới hắn lần trước vì nàng mà làm bít tết, hi sinh mấy cái bát, nàng rốt cuộc ngồi không yên, xắn tay áo đi qua.

“Vẫn là để tôi.”

“Em đang không khỏe, cứ ngồi ở chỗ kia nghỉ ngơi, năm phút nữa là được.” Hắn thấy tay nàng muốn đoạt lấy rau xà lách, nhìn nàng một cái, đôi môi hoàn mỹ mỉm cười “Có thể làm bữa sáng cho người mình yêu, anh vui còn không hết.”

Nàng thấy chấn động một chút, ngực nhất thời như là bị một loại lực mãnh liệt va chạm, rất đau... nàng cắn môi, không ngừng lui về phía sau .

Đừng... đừng nói như vậy, cũng đừng săn sóc nàng như thế..... nàng sẽ rời bỏ hắn, như vậy sẽ làm nàng có cảm giác tội lỗi thương cảm vô cùng.

Quả nhiên không đến năm phút đồng hồ, một phần sandwich nhẹ nhàng đặt ở trước mặt nàng trên bàn cơm, nàng nhìn chiếc sandwich to trước mặt, lại nhìn hắn đứng ở bên cạnh nàng mặc âu phục màu đen vây quanh là tạp dề, không khỏi xì cười ra tiếng.

Hắn dường như ngại ngần nói “Anh... anh chỉ nói sẽ làm bít tết ngon, sandwich anh không thạo lắm. Em cứ ăn tạm một chút cho đỡ đói đi. Bữa tối anh sẽ làm bít tết thật ngon cho em, coi như bồi thường.”

Nghe được hai chữ “Bữa tối”, nàng đang cười phút chốc ngừng lại, nàng và hắn cơ bản sẽ không còn cái gọi là bữa tối, đây chính là bữa sáng cuối cùng bọn họ còn ở bên nhau...

Nàng buồn cúi đầu, cầm lấy miếng sandwich to bự lên, mở lớn miệng dùng sức cắn xuống.

Đọc chương này thương chị 1 phần, thương anh 2 phần... Tội Hàn ca quá TT_____TT

131. Chương 271 - 272

Bỏ rơi ma vương tổng tài - Chương 271 - 272

Nàng buồn cúi đầu, cầm lấy miếng sandwich to bự lên, mở lớn miệng dùng sức cắn xuống.

Hắn nói muốn lái xe đưa nàng đi làm. Nàng nói không cần, anh đùa chắc, giờ là thời điểm vô cùng nhạy cảm, nếu như bị Giản Quân Dịch bắt gặp thì nàng chết toi, vì vậy hắn là khi xuống đến dưới lầu nàng và hắn nên đi tách ra.

“Vừa rồi anh với em nói chuyện, em đã nhớ kỹ chưa?” Hắn nhẹ giữ lấy mặt nàng gỡ ra vài sợi tóc, vẫn không yên tâm dặn nàng.

“Tôi nhớ rồi, nếu Giản Quân Dịch tìm tôi nói chuyện, tôi phải gọi điện thoại cho anh ngay để anh ra mặt nói chuyện với anh ta.” Nàng theo thang máy đi xuống, máy móc nhắc lại như đọc lời kịch bản. Thật không thể tin được người như Doãn Lạc Hàn cũng có lúc đông dãi như vậy.

“Thực không muốn xa em....” Hắn lưu luyến không rời kéo nàng vào lòng, trần trọc hôn đôi cánh môi như hoa của nàng. Hắn cũng tự thấy hành vi hôm nay của chính mình có chút buồn cười, giống như cách làm nũng của trẻ con với nàng vậy.

“Đừng như vậy, nhớ có ai thấy thì sao...” Nàng quay đầu tránh đi sự đeo bám của hắn, mắt liếc nhìn đại sảnh dưới lầu, hoàn hảo lúc này không có người qua lại.

“Vậy em hôn cáo biệt anh một cái đi.” Hắn ôm lấy nàng, vẫn như trước không chịu buông nàng ra.

“Được.” Nàng không cần nghĩ ngợi đồng ý, kiễng mũi chân tì mạnh vào ngực hắn mà hôn nhẹ lên môi “Thế này đã được chưa?”

Đầu ngón tay hắn nâng cằm nàng, giống như còn muốn thưởng thức thêm hương vị của nàng, khuôn mặt tuần tú hiện nét cười nhẹ “Buổi tối về nhà sớm một chút.”

Nàng nhìn thần sắc hắn, nhớ tới nụ hôn nồng nhiệt buổi sáng kia, khuôn mặt yêu kiều không khỏi một nóng lên, nhìn đồng hồ, nhất thời kích động “Chết rồi, còn có bảy phút! Muộn mất thôi, tôi đi đây.”

Nàng đẩy hắn ra, xoay người đi xuống bậc thang, ma xui quỷ khiến lại ngoảnh đầu liếc mắt nhìn hắn, thân ảnh cao lớn hơn ba thước đứng lặng phía sau, khuôn mặt tuần tú tràn đầy vẻ ôn hòa sáng rõ khiến nàng tự hỏi... từ khi nào cái mặt nạ lãnh khốc trên mặt Doãn Lạc Hàn đã biến mất, lại thay vào là gương mặt đầy nhu tình khiến người khác động lòng như vậy chứ...

Có lẽ là biểu tình trên mặt hắn quá mức nhu hòa. Hay có lẽ là ánh nắng quá mức chói mắt. Tóm lại, trong lúc nhất thời, nàng không dám nhìn vào mắt hắn. Nàng sợ mình đã hiểu ra ý tứ ôn nhu của hắn, trong lòng bỗng nhói đau, nàng dứt khoát xoay người, hướng bằng hiệu của tòa soạn đi như trốn chạy.

Dọc theo đường đi nàng liêu lĩnh hướng về phía trước chạy như điên. Trước mắt nhạt nhòa, nàng có cảm giác như trời đang mưa, ngửa đầu nhìn lên trời xanh, chợt quên đi mình lúc này đang đi ngang qua đường cái. Trong khoảnh khắc một âm thanh ồ ồ đột nhiên vang đến.....

Một chiếc xe tải to hùng hổ thẳng phía nàng hướng tới. Nàng thoáng chốc ngây ngẩn cả người, hoàn toàn quên mất phản ứng. Chính vào thời điểm xe tải thẳng hướng nàng lao tới, đầu óc của nàng lại bình tĩnh dị

thường , chết có lẽ là cách tốt nhất... Ông trời đã an bài cho nàng, giúp nàng thoát khỏi việc phải đối mặt với cục diện kế tiếp...

Nàng nhắm mắt lại, bình thần chờ đợi... chỉ một lần đau... sau đó sẽ là bình yên vĩnh hằng... Nàng nguyện ý chấp nhận sự trao đổi đó....

Nhưng là, thân thể của nàng đột nhiên bị một đạo lực túm trụ, sau đó xoay tròn vài vòng, rồi không khống chế được té ngã, khuỷu tay đụng phải mặt đường cứng rắn, phát ra một trận đau đớn. Nàng đoán nàng đã được cứu thoát khỏi cái chết trong gang tấc.

Nàng trợn mắt khi phát hiện thì ra mình đang đè lên một người, vội vàng lựa cách bò xuống khỏi người đối phương, xấu hổ đỏ mặt. Khó trách nàng sau khi té ngã không có cảm giác đau đớn, là do người này đã cứu nàng sao?

Ánh mắt cảm kích của nàng dần chuyển hướng về phía người vẫn đang nằm dưới đường, thấy rõ diện mạo soái khí tuấn tú của đối phương, nàng nháy mắt tròn miệng hô “Chính Vũ?? Sao lại là cậu??”

“Mân Mân, em cũng thật là nặng đó, ép tôi tới mức toàn thân xương cốt đều đau muốn chết. Em nên giảm béo đi.” Kim Chính Vũ tức giận trợn mắt với nàng, xoa cánh tay bị nàng đè lên, miệng la hét bất mãn.

“Chính Vũ, cậu... cậu... sao lại ở chỗ này?” Nàng giật mình vội hỏi. Thấy hấn chống tay khó nhọc tựa hồ muốn đứng lên, vội vàng chạy qua, đỡ hấn đứng lên.

“Có sao không? Có sao không?...Làm tôi sợ muốn chết. Hai người có bị thương nặng lắm không? Có cần đưa đi bệnh viện kiểm tra không?” Lái xe tải nhảy xuống xe, hét lớn giọng, vội chạy tới.

“Tôi xem chừng bọn họ không bị làm sao đâu. Cũng may chàng trai này đúng lúc lao tới giữ chặt được cô gái...”

“Không thể nói như vậy được, nhìn bên ngoài thì đúng là hai người này chẳng bị làm sao, nhưng biết đâu lại bị nội thương thì sao? Chuyện này không thể chỉ nhìn mà nói chính xác được đâu...”

“Phải đó, khó mà nói được, tốt hơn vẫn là nên đi bệnh viện...”

Bỗng dưng, nghe được xung quanh ồn ào tiếng tranh luận, nàng quay đầu phát hiện không biết từ khi nào thì xung quanh đã vây đầy người, mọi người đều hướng nàng cùng Chính Vũ chỉ trỏ một trận.

Bị những người vây quanh bàn luận, lái xe tải bụng bia lắc lư thân hình, vội vàng đi tới kéo bọn họ.“Đi, nhanh, tôi đưa hai người đi bệnh viện. Tiền chữa bệnh không là gì, mạng người mới là quan trọng nhất. Tôi thật không thể tha thứ cho mình...”

“Không cần, bác tài à, chúng tôi không có sao đâu...” Mân Huyền liên tục xua tay, có chút thẹn thùng “Chỉ là bị thương ngoài da, hơn nữa là tôi sai trước, sao lại có thể phiền bác được.”

Lái xe tải qua lại nhìn nhìn nàng cùng Chính Vũ, thấy bọn họ bộ dáng bình yên vô sự, yên lòng, xoay người lái xe đi. Những người vây xem cũng lập tức giải tán, chỉ còn lại có nàng giúp đỡ Chính Vũ đang nhe răng trợn mắt chậm rãi hướng đường cái đi tới.

Nàng lơ đãng cúi đầu, nhất thời thấy Chính Vũ đang ôm cánh tay chảy máu, nàng hoảng sợ kêu lên một tiếng “Chính Vũ, tay cậu...”

“Tôi không sao, chỉ là bị thương ngoài da, trở về dán miếng băng cầm máu là ổn.” Kim Chính Vũ vẻ mặt anh tuấn soái khí lộ ra nét tươi cười thiên sứ, làm bộ như không có việc gì, trong khi đến thở coi bộ còn có chút khó khăn.

Nàng lo lắng dừng bước, ánh mắt thẳng tắp dõi theo cánh tay hấn “Kim Chính Vũ, cậu không cần thể hiện. Miếng vết thương trên cánh tay cậu không thể đơn giản dùng băng cầm máu là ổn. Tôi lập tức đưa cậu đi bệnh viện.”

Theo sự kiên trì thuyết phục của nàng, bọn họ đi tới bệnh viện, nghe được chẩn đoán của bác sĩ, cánh tay hấn quả thật không có gì trở ngại, miếng vết thương của hấn đã được cầm máu và băng bó sạch sẽ.

Hai người rời khỏi bệnh viện. Nàng cũng không muốn nhìn thời gian, tính ra từ lúc sự tình phát sinh đến bây giờ chắc nhiều giờ đã trôi qua. Cũng chẳng khác nào nàng đến muộn. Xem ra nàng hôm nay thật sự là rất đen đui rồi...

Hai người rời khỏi bệnh viện. Nàng cũng không muốn nhìn thời gian, tính ra từ lúc sự tình phát sinh đến bây giờ chắc nhiều giờ đã trôi qua. Cũng chẳng khác nào nàng đến muộn. Xem ra nàng hôm nay thật sự là rất đen đui rồi...

Sắp giữa trưa, nàng cũng không muốn đi làm, quyết định gọi điện thoại cho Trịnh Trác, nói chính mình hôm nay thân thể không thoải mái, muốn đi khám. Trịnh Trác cũng không hỏi gì nhiều, đồng ý cho nàng nghỉ một ngày.

Nàng thở dài một cái, tùy tay ném điện thoại vào trong túi, nhìn lên, lại chạm phải một đôi mắt như biển lớn mênh mông, nàng đăng hăng “Chính Vũ, tay cậu còn đau không?”

Hắn nhún nhún vai, vô tình liếc mắt cánh tay “Chỉ bị thương ngoài da thôi mà, hết đau lâu rồi.”

Nàng biết Chính Vũ là cố ý nói như vậy để giảm bớt cảm giác có lỗi của nàng, nhưng hắn không biết là như vậy ngược lại làm nàng càng thêm cảm thấy có lỗi với hắn.

Hai người bước chậm trên vỉa hè râm mát, nàng quay đầu nhìn hắn, nàng có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi hắn, thí dụ như bóng người buổi tối đó đến tột cùng có phải hắn hay không ....

Chính Vũ nhìn ra nàng đang muốn nói lại thôi bèn hỏi “Mân Mân, em muốn hỏi cái gì cứ việc hỏi.”

Nàng nắm chặt túi xách, gian nan mở miệng “À..... Cậu không phải đã trở về Hàn Quốc sao? Sao lại xuất hiện ở đây??”

“Tôi hôm nay vừa về nước, trùng hợp ở trên đường gặp được em, còn muốn chạy lên chào em, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.” Hắn hơi cúi đầu, vài sợi tóc vương xuống che đi thần sắc hắn đang cười khổ, hắn đương nhiên không thể nói thực ra là hắn đi theo nàng, phát hiện nàng sắp bị xe tải đâm liền lao lên cứu nàng.

Nàng giờ phút này hoàn toàn là bị những nghi vấn làm cho rối loạn, nàng muốn hỏi hắn, nhưng là nàng nên nói như thế nào đây, ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn hắn... nếu bóng người ngày đó thật sự là Chính Vũ, với tính cách của hắn tuyệt đối sẽ không giữ trong lòng, nhất định sẽ gặp nàng hỏi rõ ràng.

“Chính Vũ, cậu có chuyện muốn nói với tôi sao?” Nàng cắn môi, một bên đang đợi hắn mở miệng, một bên lại buồn bực âm thầm thăm oán chính mình như thế nào lại nhát gan như vậy, có điều nghi vấn mà lại không dám nói ra...

Hắn hai mắt mơ hồ xẹt qua một chút đau thương, hợp tình hợp lý nói “Trải qua chuyện lộn xộn buổi sáng, tôi đang nghĩ sẽ được nghỉ ngơi, hơn nữa còn là tôi cứu em... tôi nghĩ phải được em mời cơm chứ.”

Nàng sững sốt một chút, đó không phải là chuyện nàng nghĩ hắn sẽ nói, nàng thở dài, xoay đầu nhìn bốn phía xem có nhà hàng nào gần không “Vậy cậu muốn ăn gì?”

“Bây giờ còn chưa tới giờ ăn cơm trưa mà, tôi biết gần đây có quán cà phê rất được, chúng ta đi uống cà phê trước đi.” Chính Vũ dặt tay nàng bắt đầu hướng bên phải đi, ngữ điệu bình thản nhưng lại lộ ra thần thái không cho phép nàng từ chối.

Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng nàng phát giác tay hắn nắm tay nàng đang run nhẹ nhẹ, giống như tích tụ rất nhiều cảm xúc không thể nói rõ, trái tim của nàng cũng chợt trở nên quặn đau.

“Chính Vũ, hiện tại có thể nói chưa? Sao cậu không nói tiếng nào đã vội trở về Hàn Quốc như vậy? Là bị cha cậu ép sao? Hay là tôi đó ở bãi đỗ xe.....”

Chính Vũ khẽ tựa vào lưng ghế dựa, lắc lắc đầu “Mân Mân, em hiểu lầm rồi, không ai ép tôi cả. Chỉ là đột nhiên tôi cảm thấy nhớ gia đình, muốn về một thời gian.”

“Nhưng cậu.....”

Nàng vừa mới nói được vài từ đã bị hấn cắt lời “Thực xin lỗi, Mân Mân, lần đó tôi đột nhiên thấy nhớ nhà quá, quyết định mua vé máy bay luôn, nên mới chưa kịp nói với em một tiếng.”

Nàng nhấp một ngụm cà phê, cách nói của Chính Vũ rõ ràng có chút không tự nhiên. Hơn nữa hấn cũng không phải là kiểu công tử bốc đồng, sẽ không vì lý do đơn giản là nhớ nhà như vậy mà không thêm chào hỏi ai liền bay trở về Hàn Quốc. Phân tích như thế, trong đầu nàng càng thêm nghi hoặc, từ sự kiện ở bãi đỗ xe hôm đó, nàng bắt đầu không thể liên lạc được với hấn, sau chợt nghe tin tức hấn về Hàn Quốc, chẳng lẽ như vậy lại chỉ là trùng hợp?

Chính Vũ liếc mắt ly cà phê trống trơn, đứng lên “Uống hơi nhiều rồi, tôi đi toilet một chút.”

Nàng khẽ gật đầu, lần này Chính Vũ trở về, nàng rõ ràng cảm thấy hấn thay đổi rất nhiều, ánh mắt thêm phần ý nhị. Cách hấn nói chuyện rõ ràng là tỏ ra không có chuyện gì, nhưng nàng có thể cảm thấy hấn là đang cố ý che giấu gì đó....

Nàng bưng ly cà phê, nhấp nhẹ một ngụm, ánh mắt tùy ý chuyển hướng cửa sổ bên ngoài, một chiếc Porche ngừng ở trước cửa quán cà phê, nhưng nàng cũng không để ý lắm, cúi đầu khuấy ly cà phê.

Không quá một hồi, nàng nghe được một tiếng giày cao gót, tiếp theo là một tràng tiếng nói quen thuộc “Mân Mân, sao cậu lại ở đây?”

Nàng toàn thân đột nhiên chấn động, nghe ra là thanh âm Chỉ Dao, ngẩng đầu lên, Chỉ Dao đã ngồi xuống ghế đối diện nàng. Chỉ Dao sắc mặt không được tốt, tiêu tụy mà tái nhợt.

“Mân Mân, mình tìm cậu suốt, tối hôm qua chàng vạng gọi điện thoại cho cậu mà mãi không thấy cậu tiếp nghe.”

Nàng nhất thời không biết nên trả lời Chỉ Dao như thế nào, trong lòng như là có hàng nghìn mũi kim đâm trúng, hoàn toàn không ngờ lại gặp Chỉ Dao ở đây.

Chỉ Dao cúi đầu, nhanh chóng mở túi xách Lv lấy ra tạp chí để ở trước mặt Mân Huyền, nàng run run ngón tay chỉ vào mặt người phụ nữ trong hình, trên mặt lộ vẻ không dám tin “Mân Mân, cậu vừa là bạn thân nhất của mình, vừa là chị em tốt nhất của mình... mình không tin... mình không tin đây là cậu. Cậu nói cho mình biết đi.... có phải cậu không??? Không phải cậu mà, đúng không.....”

Đối mặt với Chỉ Dao ép hỏi, nàng không còn biết nói gì nữa. Nàng có thể nói cho Chỉ Dao chân tướng mọi chuyện, rằng không phải nàng tự nguyện, đều là do Doãn Lạc Hàn sử dụng thủ đoạn ép nàng làm tình nhân sao? Giờ phút này nàng nói những lời như vậy sẽ có ích sao? Nói... sẽ chỉ làm Chỉ Dao càng thêm xem thường nàng, cho rằng nàng đang biện hộ... Nàng thật sự không muốn giải thích gì nhiều... nàng cam chịu.... là nàng có lỗi với Chỉ Dao....

Mân Huyền trầm mặc lại làm Chỉ Dao càng thêm kích động, Chỉ Dao liếc mắt liếc đầu, con mắt đầy nước bắt đầu đảo quanh “Mân Mân, nói cho mình biết đi, nói với mình... cậu và Lạc ca ca chẳng có quan hệ gì hết... người này chỉ là giống cậu thôi..... Cậu nói đi..... Nói cho mình biết đi.....”

“Mình.....” Nàng ngẩng đầu thì đã thấy Chỉ Dao giàn dụa nước mắt, nàng cuống lên “Đừng khóc, Chỉ Dao, đều là lỗi của mình... là mình sai... cậu đừng khóc mà.....”

132. Chương 273

“Mình.....” Nàng ngẩng đầu thì đã thấy Chỉ Dao giàn dụa nước mắt, nàng cuống lên “Đừng khóc, Chỉ Dao, đều là lỗi của mình... là mình sai... cậu đừng khóc mà.....”

Chỉ Dao khóc mũi đỏ bừng, lại không ngừng thút thút, tiếng nói cũng vì thế mà đứt quãng “Mân Mân..... Mình vẫn luôn coi cậu là chị em tốt nhất của mình, vậy mà cậu lại nở làm như vậy với mình sao?..... Nếu đây là người phụ nữ khác, mình sẽ không so đo..... mình biết Lạc ca ca có rất nhiều phụ nữ bên ngoài, nhưng là cậu..... là bạn tốt nhất của mình..... Lạc ca ca..... Mình không thể không có Lạc ca ca..... Chúng mình sẽ

cử hành hôn lễ ..... Mình không tin cậu cùng Lạc ca ca..... Không phải... Hai người không thể lén lút ở bên nhau ..... Chỉ cần..... Chỉ cần cậu nói cho mình biết này người này....người này không phải cậu..... mình nhất định sẽ tin..... tin cậu...”

Chỉ Dao mở to đôi mắt ướt sũng nhìn nàng, chờ câu trả lời của nàng như là đang chờ đợi thẩm phán ra quyết định. Mân Huyền gắt gao cắn môi dưới, tiếng khóc nức nở của Chỉ Dao thật sự làm nàng rất đau khổ... nàng nên trả lời như thế nào? Chuyện đã tới nước này có lẽ cũng chỉ có thể nói sự thật.....

Nghĩ như vậy, thể xác và tinh thần nàng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, nàng mấp máy môi mở miệng “Kỳ thật mình cùng Doãn Lạc Hàn.....”

“Kỳ thật bọn họ chẳng có quan hệ gì cả.” Một tiếng nói không nhanh không chậm bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, hai người đồng loạt xoay người nhìn về phía thanh âm phát ra, Chính Vũ đã bước nhanh đi tới.

“Kim Chính Vũ, sao cậu có thể biết bọn họ không có chuyện gì được chứ, báo đã đăng rồi đây.....” Giản Chỉ Dao ghen ngào nói, cầm lấy tờ báo nhét vào trong tay Chính Vũ “Cậu xem đi.”

Kim Chính Vũ ngồi xuống cạnh Chỉ Dao, cúi đầu liếc mắt vào tờ báo, cười lạnh một tiếng, ngay lập tức tờ báo bị ném lên trên mặt bàn “Tờ báo này chẳng có gì là rõ ràng cả, chỉ có nửa khuôn mặt, căn bản không thể nói Mân Mân và Lạc có quan hệ mờ ám gì được.”

“Nhưng.....” Chỉ Dao mở lớn ánh mắt nhìn chằm chằm bức ảnh được phóng đại hết cỡ trên tờ báo, vừa hé môi định nói thì Chính Vũ đã giành nói trước “Hơn nữa, tôi và Mân Mân đã kết giao được hơn một tháng, nếu thực sự có chuyện này, tôi đương nhiên phải là người đầu tiên phát hiện ra, hơn nữa là đàn ông tôi nhất định sẽ không thể bỏ qua chuyện này.....”

“Vậy ý cậu là tôi hiểu lầm bọn họ sao??” Chỉ Dao khóc thút thít nói, cúi đầu lấy giấy lau đi nước mắt trên gương mặt.

“Còn không phải sao...” Chính Vũ chỉ chỉ tờ tạp chí “Ảnh này cơ bản chỉ chụp được hình dáng của người đàn ông này, không thể nhìn rõ dung mạo, sao cô có thể chắc chắn đây chính là Lạc được chứ?..... Cô không hiểu sao.... Đây chỉ là mấy chiêu trò của bọn nhà báo, cô nghĩ bọn họ không thể vì số lượng phát hành mà làm mấy trò này, bẻ cong sự thật sao?”

Chỉ Dao rưng rưng nhìn Kim Chính Vũ “Vậy ý cậu là Mân Mân và Lạc ca ca cơ bản không thể xảy ra chuyện gì, đúng không?”

Kim Chính Vũ nhướn mày, nhìn thoáng qua Mân Huyền “Chúng tôi tính mấy ngày nữa sẽ đính hôn.”

Chỉ Dao cẩn thận cân nhắc lại lời nói của Chính Vũ, nhìn nhìn lại tờ báo, trong mắt dường như bùng lên thần sắc tỉnh ngộ “Cũng đúng a, bộ dáng người này cũng chẳng giống Lạc ca ca cho lắm, hơn nữa người phụ nữ này cũng chỉ nhìn được nghiêng, trên đời người giống người vốn không thiếu gì, hướng chỉ lại chỉ là nhìn nghiêng.....”

Nhìn hai người đối diện một hỏi một đáp, cho đến bây giờ Chỉ Dao nín khóc mỉm cười, Mân Huyền hoàn toàn tròn tròn mắt, không dự đoán được Chính Vũ sẽ đột nhiên đến thay nàng giải vây.

Chính Vũ nói rất lưu loát, hoàn toàn không có chút sơ hở, nếu nàng là Chỉ Dao, chắc chắn cũng sẽ không chút nghi ngờ, nhưng nói gì thì nàng vẫn cảm thấy có chút không thích hợp... có lẽ nào Kim Chính Vũ đã biết??

“Mân Mân.....” Chỉ Dao lau nước mắt trên mặt, có chút thẹn thùng cười “Vừa rồi có phải mình đã dọa chết cậu rồi không, xin lỗi cậu, mình không cố ý..... Hôm qua mình vừa nhìn thấy tờ báo này liền nghĩ ngay người phụ nữ này là cậu, lúc ấy mình thực sợ hãi.....”

Chỉ Dao trên mặt nước mắt còn chưa khô. Nhìn Chỉ Dao một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười, nàng không đành lòng nói sau ra sự thật đầy đủ kích, vì thế, lời nói đã đến miệng lại bị nuốt xuống, nàng miễn cưỡng tươi cười: “Đừng lo, Chỉ Dao, cậu cũng là sốt ruột nên mới như vậy mà.....”

Ánh mắt của nàng không khỏi nhìn về phía Chính Vũ, hẳn không nói gì nhìn chằm chằm nàng, hai đôi mắt trong suốt sâu thẳm chỉ chất chứa đầy bi thương, trong lòng nàng ngay lập tức hiểu rõ, nàng đã đoán

đúng, hắn đã biết tất cả.

“Ha ha..... Nói một hồi rồi, thì ra lại chỉ là hiểu lầm..... Ngại thật đó, Mân Mân à, đừng giận mình nha, đừng giận mình nha, tha thứ cho mình nha.” Chỉ Dao với tay qua mặt bàn kéo tay Mân Huyền làm nũng.

Câu cuối cùng lẽ ra phải là nàng nói mới đúng..... Mân Huyền cười khỏ, vô hình chung ngọn núi tội lỗi trong nàng lại đè nặng thêm, nàng đã có lỗi với cả Chỉ Dao và Chính Vũ rồi...

Nàng thật sự đáng giận mà, quả thực là không thể tha thứ.....

Khi Chỉ Dao nhắc tới hôn lễ cùng Doãn Lạc Hàn, khóc lóc thống khổ như vậy, lòng của nàng cũng càng lúc càng thêm đau, cũng may Chính Vũ tức thời xuất hiện giúp nàng giải vây, nụ cười mới lại trở về trên gương mặt Chỉ Dao.

Có lẽ như vậy cũng tốt, không thể để Chỉ Dao phát hiện chuyện nàng và Doãn Lạc Hàn, dù sao nàng từ hôm nay trở đi sẽ thoát khỏi Doãn Lạc Hàn ma quỷ, như vậy sẽ thành toàn được cho Chỉ Dao, nhìn nàng hạnh phúc, như vậy cách tốt nhất để nàng có thể chuộc lỗi với Chỉ Dao...

“Mân Mân, không quấy rầy hai người nữa, mình đi trước, lần sau mình mời cậu ăn cơm xin lỗi nha!” Chỉ Dao thè lưỡi hững hờ, hướng tới Mân Huyền nháy nháy mắt, tươi cười ra khỏi quán cà phê.

Ly cà phê đã lạnh, bồi bàn lại đưa tới hai ly cà phê, nàng bưng lên ly cà phê nhấp một chút, lại nhìn trộm đánh giá Chính Vũ.

Không nghĩ tầm mắt bị Chính Vũ túm vừa vặn, hắn soái khí trên mặt hiện lên nhu hòa tươi cười “Mân Mân, em muốn nói cái gì?”

Nàng liếm môi, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn “Chính Vũ, nói cho tôi biết, ngày đó cậu đã ở bãi đỗ xe đúng không? Có phải Ngải Phù đã gọi cậu tới hay không?”

Chính Vũ cầm lấy chén cafe, thản nhiên nhìn nàng một cái “Chuyện này quan trọng sao?”

“Đương nhiên là quan trọng.” Nàng gần như ngay lập tức trả lời hắn, miệng không ngừng nỉ non “Thực xin lỗi, Chính Vũ, thực xin lỗi, tôi.....”

133. Chương 274

“Mân Mân, em không cần phải xin lỗi tôi, tôi đã biết hết mọi chuyện từ đầu tới cuối, là Lạc ép em.” Chính Vũ đặt chén cafe xuống, nói hết những việc mà hắn đã điều tra được.

Khi hắn nhận được điện thoại nặc danh, đối phương là phụ nữ, nói Mân Mân luôn lén lút cùng Lạc quan hệ, lúc ấy hắn không tin, cho rằng đối phương là có ý hại nàng.

Mãi cho đến buổi tối hôm đó, hắn lại nhận được điện thoại của người phụ nữ kia, đối phương nói là em họ của Mân Mân, muốn mời hắn xem trò hay, để hắn thấy rõ Mân Mân là loại người gì.

Hắn vốn không định đi, kết quả ma xui quỷ thế nào hắn lại vẫn lái xe đi, đến bãi đỗ xe, hắn nhìn thấy một người phụ nữ đang đá đang đánh Mân Mân, hắn vừa định xông lên cứu nàng, không ngờ là từ bãi đỗ xe một bóng người đã chạy tới làm hắn chấn động.

Có lẽ là Lạc trùng hợp đi qua đây, hắn đã tự an ủi chính mình như vậy, nhưng khi hắn thấy Lạc cứu Mân Mân, dang tay che chở ôm lấy nàng, ánh mắt và ngữ khí lại ôn nhu đến vậy, hi vọng cuối cùng của hắn cũng biến mất. Sau đó, hắn lại nghe thấy Lạc cảnh cáo Lăng Chính Đào không được tiết lộ chuyện này, hắn mới hoàn toàn hiểu được, thì ra Lạc và Mân Mân đã sớm ở bên nhau...

Sau cùng lại bị Mân Mân thoáng nhìn thấy, hắn rất nhanh đã trốn đi, ra khỏi bãi đỗ xe, trong đầu hắn chỉ còn lại hoàn toàn là hình ảnh Lạc nhẹ nhàng lo lắng ôm lấy Mân Mân, suốt một đêm không ngủ, hắn tự nói với chính mình, có lẽ Mân Mân gạt hắn cũng chỉ là vì không muốn tổn thương hắn, nếu nàng muốn ở bên Lạc, hắn sẽ thành toàn cho bọn họ. Dù sao yêu một người cũng không nhất định phải được ở bên người đó, có khi chỉ cần thành toàn cho người ấy, nhìn người ấy hạnh phúc, trong lòng cũng sẽ hạnh phúc.

Hắn liên tục tự nhắc nhở chính bản thân mình như vậy, sau đó lập tức đặt vé máy bay trở về Hàn Quốc.

Chớp mắt hần tiếp nhận sản nghiệp của gia đình, công việc bắt đầu trở nên lu bù, nhưng bận rộn cả một ngày cũng không làm cho hần nguôi ngoai được nỗi đau khổ dày vò trong tận sâu tâm can.

Hần không thể quên hần đã đợi nàng suốt năm năm, cũng yêu nàng năm năm, hần càng không thể quên khi mới về nước tình cảnh lần đầu tiên gặp nàng trong xe taxi, nàng vừa tỉnh ngủ, tóc còn đang rối bù, khi hần gọi nàng là bà cô lòi thối, nàng thở phì phì lườm hần, không chút yếu thế phản bác hần.....

Những chuyện đó đều đã khắc thật sâu trong lòng hần.... Hần đã sớm vẽ ra một tương lai hạnh phúc ở bên nàng, làm cho nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.... hần không thể không có nàng!

Cho dù nàng không thích hần, muốn ở bên Lạc, ít nhất hần cũng muốn nghe chính miệng nàng nói chứ không phải hèn nhát trốn về Hàn Quốc như thế này...

Cho nên, hần đã trở lại, hần muốn đánh cược lần cuối, cho dù hần có thể sẽ bị tổn thương, có thể sẽ rất đau, nhưng ít nhất hần cũng đã cố gắng đến cùng, hần sẽ không hối hận...

Nhưng khi tới qua về nước hần đọc tài liệu điều tra, hần đã tức giận, thì ra Mân Mân và Lạc không phải như hần tưởng tượng, Mân Mân hoàn toàn là người bị hại, là Lạc dùng thủ đoạn ép nàng... Mọi chuyện đều do Lạc sắp đặt...

Nàng mím môi không nói gì, cúi đầu, thì ra Chính Vũ đã biết tất cả, đột nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống. Chính Vũ chắc chắn sẽ xem thường nàng, là do nàng, do nàng đã lừa gạt hần và Chỉ Dao, bí mật làm tình nhân của Doãn Lạc Hàn.....

“Tôi.....”

“Em.....”

Hai người đồng thời mở miệng, nàng cắn nhẹ môi “Cậu nói trước đi...”

Chính Vũ nắm chặt tay lại, gương mặt tuấn tú tràn ngập lửa giận “Mân Mân, lẽ ra em nên nói cho tôi biết, tôi sẽ giải quyết.....”

Nàng lắc lắc đầu, cười khổ một tiếng “Chính Vũ, những chuyện đã qua tôi không muốn nghĩ thêm nữa, tóm lại, từ giờ trở đi tôi và hần sẽ không có quan hệ gì nữa, tôi đã quyết định sẽ rời xa hần.”

“Em có kế hoạch gì rồi? Nói cho tôi biết, tôi sẽ giúp em.” Hần nóng vội cầm chặt tay của nàng, không cẩn thận chạm vào chén cafe làm chén rơi vỡ xuống đất, cũng may cafe đã uống hết, bồi bàn nhanh chóng tới dọn dẹp.

Nàng nhìn thẳng vào mắt Chính Vũ, lắc đầu cự tuyệt “Cậu đã giúp tôi quá nhiều rồi, tôi không muốn nợ cậu thêm nữa, chuyện này tôi đã có cách giải quyết.”

“Mân Mân, tôi và em mà còn khách khí như vậy sao? Em nói sẽ rời xa Lạc, vậy em định ở đâu? Biệt thự của tôi còn trống rất nhiều, em tới chỗ tôi đi.”

Hần khẩu khí cường ngạnh đầy khí phách, nàng nao nao, chợt nhận ra hần đã không còn là Kim Chính Vũ tính tình trẻ con của ngày trước. Xem ra thương trường đã dần dần gọt dũa hần, khiến hần ngày càng giống một doanh nhân thành đạt khí chất trầm ổn.

Nàng do dự vài giây, cuối cùng vẫn là cự tuyệt hần “Không, Chính Vũ, cảm ơn ý tốt của cậu, tôi đã có nơi muốn tới, cam đoan hần sẽ không thể tìm thấy tôi.”

“Mân Mân, em lúc nào cũng cố chấp như vậy.” Chính Vũ thở dài, giống như hết cách với nàng “Tôi cũng không ép em tới nhà tôi ở, nhưng em nói cho tôi biết, em định đi đâu? Đây là điều kiện duy nhất của tôi.”

Nàng xoay xoay chén cafe, cúi đầu nói “Tôi sẽ đến ở nhà cha nuôi.”

Chính Vũ nhướn mày, trên mặt đầy thần sắc ngạc nhiên “Không phải trừ chú ra, em không có người thân nào khác sao? Từ lúc nào em đã nhận cha nuôi vậy?”

“Ừm... vừa nhận mấy tháng trước, ông ấy cũng rất yêu thương tôi, đã đề nghị tôi đến chăm sóc ông ấy.” Nàng lập lờ, Chính Vũ kể thừa sản nghiệp ở Hàn Quốc, chắc hần cũng sẽ mau trở về Hàn Quốc, cho nên nàng cũng không muốn nói cho Chính Vũ biết kì thật cha nuôi của nàng chính là cậu của hần.

134. Chương 275

Từ quán café đi ra, Chính Vũ nói là còn có việc vội vã đi trước, nàng thấy hẩn sắc mặt âm trầm, cũng không muốn hỏi nhiều nữa.

Nàng mở điện thoại gọi cho cha nuôi, rất nhanh đã có người bắt máy “Mân Huyền, ha ha..... Hôm nay như thế nào lại rảnh gọi điện thoại cho cha..., khi nào thì dọn đến nhà cha ở, chăm sóc cha đây?”

“Cha nuôi à, con định chạng vạng sẽ qua luôn.” Nàng hít vào một hơi, thật cẩn thận nói “Không biết có tiện không ạ?”

“Con nói gì vậy, cha sớm đã nói với con rồi mà, lúc nào con cũng có thể dọn tới đây, muốn ở bao lâu cũng được. Phòng của con cha vẫn luôn căn dặn người giúp việc vào dọn dẹp thường xuyên mà.”

Tiếng nói mạnh mẽ vang dội của cha nuôi nhưng khi rơi vào lỗ tai lại ấm áp thân thiết vô cùng, nàng không khỏi lộ ra khuôn mặt tươi cười “Con biết rồi ạ, cảm ơn cha nuôi.”

Nàng đóng điện thoại, hướng trung tâm thương mại chạy, đã lâu không tới thăm cha, nàng tính mua vài thứ chuẩn bị tới trại giam.

Nhưng tất nhiên nàng sẽ không đề cập đến chuyện dọn đến Doãn gia, bởi lần trước cha đối với Doãn gia thể hiện địch ý rất rõ ràng, đến giờ vẫn làm cho nàng cảm thấy không thông suốt.

Cha nuôi lần trước cũng đã chính mồm nói, chỉ cần nàng tới chăm sóc ông ấy, ông ấy sẽ đem hết chuyện ngày xưa nói với nàng, mà nàng cũng thật sự rất ngạc nhiên, tò mò, đó rốt cục là chuyện lớn tới mức nào mà tới giờ mỗi lần nghe tới chữ “Doãn”, trong mắt cha hiện lên chỉ toàn là hận ý...

Còn có Doãn Lạc Hàn, hẩn vì cái gì lại đối với nàng hận thù thâm sâu như vậy, những chuyện đó nàng đều muốn biết thật rõ ràng.

Thời tiết có chút âm trầm, mặt trời trên cao chỉ tỏa ra một chút ánh sáng mỏng manh chiếu tới thân hình đứng ngay trước cửa sổ lớn khiến cho thân hình hẩn như tỏa ra một ánh hào quang kì diệu đẹp mê người nhưng có vẻ lạnh lùng khó tả...

Doãn Lạc Hàn ánh mắt xuyên thấu qua thủy tinh nhìn xuống mấy chục tầng phía dưới, không hiểu sao có chút bồn chồn trong lòng, hẩn đi thông thả tới trước bàn làm việc, ngồi vào ghế da khẽ xoay xoay.

Trước đây cho dù trong lòng hẩn có biết bao nhiêu tâm sự, chỉ cần hẩn tập trung dồn hết sức vào làm việc, thời gian sẽ rất nhanh trôi qua. Nhưng là hôm nay không giống với trước đây, toàn bộ buổi sáng trong lòng hẩn luôn nhộn nhạo hỗn loạn không yên. Ôn thư kí hướng hẩn báo cáo những hành trình tiếp theo cũng bị hẩn ngay lập tức gạt bỏ.

Hẩn không biết chính mình đang để tâm cái gì nữa, chỉ là lơ mờ hẩn có cảm giác như sắp mất đi cái gì quan trọng lắm, cẩn thận suy xét, trong lòng hẩn hiện giờ cũng chỉ có người con gái kia luôn làm hẩn nóng ruột nóng gan, không yên lòng.

Hẩn hít sâu một hơi xì gà... Đã giữa trưa rồi, không biết nàng đang làm cái gì? Giản Quân Dịch có tìm nàng hay không? Còn có Chỉ Dao, hẩn e sợ hôm nay Chỉ Dao sẽ tới tòa soạn tìm nàng, vì vậy ngay từ sáng sớm đến công ty, hẩn đã bảo Ôn thư kí ngay lập tức gọi điện thoại, bảo Chỉ Dao tới tập đoàn Đường Thịnh gặp hẩn.

Nghĩ đến đó, hẩn lại thuần thực nhấn dẩy số quên thuộc thuộc về nàng, nhưng mãi vẫn không thấy nàng nghe máy, hẩn không từ bỏ, tiếp tục kiên nhẫn gọi lại, vẫn là không người tiếp nghe, hiện tại là giữa trưa, có lẽ nàng đã ra ngoài ăn cơm, để quên điện thoại ở bàn làm việc.

Người phụ nữ này của hẩn luôn luôn thận trọng, không thể tưởng được cũng có lúc sơ ý như vậy, đôi môi hẩn không tự giác nở nụ cười, thật hy vọng nhanh nhanh tới buổi chiều để về nhà. Dù sao hẩn cũng chính là tổng tài của tập đoàn này, muốn đi lúc nào đều có thể đi, hẩn muốn trở về nhà ngay lập tức, chuẩn bị sẵn bit tết thật ngon đợi nàng, cho nàng một bất ngờ lớn... Nàng nhất định sẽ rất vui...

Hẩn dường như có thể tưởng tượng được ra gương mặt sáng lạn tươi cười mê người của nàng... cứ như nàng đang đứng ngay trước mắt hẩn vậy...

Hắn khẽ nheo mắt, xoa xoa chiếc cằm cương nghị, suy nghĩ rất nhập tâm, cửa ban công đột nhiên truyền đến một tiếng vang, có người không gõ cửa mà tiến vào, nhất định là tiểu tử Quý Dương.

Lần trước Quý Dương lên sau lưng hắn giúp nàng tìm hiệp ước tình nhân kia, hại hắn thiếu chút nữa mất đi nàng, sau này tuy rằng hai người đã đánh một trận, nhưng hắn vẫn là không thể bỏ qua chuyện tiểu tử kia giúp nàng trốn chạy, vì thế đã phái hắn tới chi nhánh ở Malaysia làm việc, cũng coi như là một sự trừng phạt.

Tính tính thời gian, với tính cách Quý Dương, hắn ở nước ngoài chắc chắn sẽ không được bao lâu, có lẽ cũng chỉ hai ngày nữa là lại mò về, thật không thể tưởng được hôm nay đã trở lại .

Hắn ngẩng đầu, đang chuẩn bị trêu chọc Quý Dương một phen, không nghĩ tới người xuất hiện ở trước cửa văn phòng lại là..... Chính Vũ.

“Lạc, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Chính Vũ soái khí trên mặt lạnh lùng như phủ một tầng sương, hai tay nắm thành quyền, khắp người dường như tỏa ra lửa giận.

“Chính Vũ, cậu về khi nào vậy? Sao không nói cho tôi biết?” Doãn Lạc Hàn mím môi, cất bước đi hướng một bên sofa, chỉ tay muốn Chính Vũ cùng ngồi xuống.

Chính Vũ hừ lạnh, giọng nói đầy châm chọc “Anh cảm thấy tôi cần phải nói cho anh biết sao?”

Doãn Lạc Hàn rốt cục nhận thấy được Chính Vũ có chút không bình thường, hơi nhíu mày “Chính Vũ, cậu muốn nói gì?”

Chính Vũ hơi nghiêng đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi gầm nhẹ “Doãn Lạc Hàn, những lời này phải là tôi hỏi anh mới đúng, anh muốn làm gì? Anh biết rõ tôi thích Mân Mân, vì cái gì lại lên lút cướp đi cô ấy, còn cưỡng ép nàng ở bên anh? Hai mươi năm qua, chúng ta tuy chỉ là anh em họ nhưng tôi luôn yêu quý, tôn trọng, coi anh như anh cả ruột thịt trong nhà, không thể tưởng được anh lại làm ra chuyện như vậy.”

Thanh âm trách móc của Chính Vũ phiến tán ra khắc căn phòng trống trải, khuôn mặt tuấn tú của Doãn Lạc Hàn vẫn âm trầm không thể hiện gì nhiều, nhếch môi, trầm mặc một phút đồng hồ, sau đó mới trầm thấp tiếng hỏi “Chuyện này cậu nghe từ ai?”

“Anh không cần quan tâm tôi nghe được từ đâu.” Chính Vũ phần nộ nắm chặt tay thành nắm đấm dần giọng nói “Tôi đã biết hết chân tướng rõ ràng, sẽ không tiếp tục để cho anh khi dễ Mân Mân nữa, Doãn Lạc Hàn, anh thật đáng giận.”

“Chính Vũ, cậu.....” Doãn Lạc Hàn vừa mở miệng, không ngờ trong nháy mắt Chính Vũ đã tung nắm đấm tới chiếc bụng săn chắc của hắn, hắn đau đến nhất thời cúi người xuống.

Chính Vũ nhìn chằm chằm Doãn Lạc Hàn ôm bụng ngồi xổm, trong mắt nổi lên những vằn đỏ “Anh thấy đau chứ? Hừ, dù có đau thế nào cũng chỉ là nổi đau da thịt thôi, nhưng anh có biết không, Mân Mân mấy tháng qua đã chịu biết bao giày vò đau khổ, một nắm đấm này là tôi thay cô ấy đánh anh.”

Doãn Lạc Hàn u ám thâm thúy đôi mắt thoáng mị mị, hắn đương nhiên biết nàng trong lòng chịu những áp lực lớn như thế nào, giày vò giằng xé tâm can nàng ra sao, từ chạng vạng hôm qua cùng nàng nói chuyện, hắn vốn đã quyết định hết các kế hoạch, bất luận thế nào hắn cũng nhất định phải nói rõ ràng với Chỉ Dao.

135. Chương 276

“Chính Vũ, cậu nghe tôi nói đây, tôi thừa nhận tôi là những chuyện này đã từng là vì thù hận. Là tôi sai, tuy nhiên hiện tại tôi muốn bù lại tất cả những điều này, chuyện của Chỉ Dao tôi sẽ...”

Doãn Lạc Hàn ưu nhả đứng lên, nói toàn bộ suy nghĩ quyết định của mình. Nhưng, Chính Vũ không nghe hắn nói, vừa đi tới liền tung quyền đánh vào bụng hắn.

“Chính là do anh, do anh đã cố ý mà giờ còn nói là muốn bù đắp sao? Anh nghĩ muốn bù đắp là bù đắp được sao?” Hắn nắm cổ áo Doãn Lạc Hàn, nhìn vào mặt hắn mà nói lớn “Anh biết rõ tôi thích Mân Mân, nhưng lại dùng thủ đoạn cướp đi cô ấy. Tôi đã nhìn lầm anh rồi! Cú đấm này là tôi trả lại cho anh, từ nay về sau tôi và anh không ai nợ ai nữa, tôi vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Doãn Lạc Hàn cố gắng gượng dậy, nén đau mà nói “Chính Vũ, cậu cần gì tuyệt tình như vậy? Cậu có nói gì cũng không thay đổi được, tôi với cậu vẫn là anh em họ.”

“ Anh đừng có nhắc đến quan hệ huyết thống với tôi! Tôi không cần một người anh họ như anh.” Chính Vũ phẫn nộ, gào lên “Anh thực sự xem tôi là anh em sao? Nếu đã vậy thì hà cớ gì anh lại đối xử với tôi và Mân Mân như vậy? Anh có nghĩ đến cảm nhận của Mân Mân không? Có nghĩ tới cảm nhận của tôi không? Anh thừa biết tôi yêu cô ấy đến nhường nào... Anh đã làm những gì... mà giờ đây anh còn dám nói anh là anh tôi?!”

“Mọi chuyện đã như vậy, tôi sẽ cố gắng hết sức bù đắp cho Mân Mân và cậu, cậu nghe tôi...”

“ Quá muộn rồi...” Chính Vũ lắc đầu, thanh âm trầm thấp, đôi mắt mang theo ánh tuyệt vọng nhìn Doãn Lạc Hàn “Tôi sẽ không để anh tiếp tục làm tổn thương Mân Mân nữa, từ giờ trở đi anh đừng mong động được tới cô ấy. Tôi sẽ đưa cô ấy về Hàn Quốc cùng tôi... Quên hết những nỗi đau mà anh đã gây ra.” Nói xong, hắn xoay người quay lưng đi.

“Chính Vũ...” Nghe Chính Vũ nói muốn mang Mân Huyền đi, lòng hắn đột nhiên cảm thấy hoang mang... Hắn hoang mang nhìn Kim Chính Vũ, từ lửa giận chuyển thành một loại cảm giác sợ hãi, trong lòng bỗng dâng lên những dự cảm xấu...

Tại sao Chính Vũ lại biết những chuyện này? Là nàng nói với hắn sao? Chính Vũ muốn dẫn nàng đi Hàn Quốc, nàng đã dự tính điều này từ lâu rồi sao? Hắn bắt giác suy nghĩ điên loạn, nàng cứ như vậy muốn bỏ hắn mà đi sao?...

Hắn bắt giác chạy thật nhanh đuổi theo Chính Vũ, nhưng đã không còn thấy người đâu nữa.

Hắn lao đến bên điện thoại, bấm số máy nàng, vẫn không có ai nghe máy. Hai lần trong ngày hôm nay hắn gọi nàng đều không được. Hắn hành động một cách vô thức, liên tục gọi cho nàng 6, 7 cuộc, nhưng trả lời hắn vẫn là sự im lặng...

“Chiết tiết”. Sự tình sao lại thành ra như thế này chứ? Buổi sáng hắn còn cùng nàng hôn tạm biệt... Nàng còn chủ động với hắn, làm hắn mừng rỡ rằng nàng đã tha thứ và chấp nhận hắn... Hắn nghĩ mối quan hệ giữa hai người đã có những chuyển biến tốt... Hắn làm bữa sáng cho nàng, tự mình đưa nàng xuống lầu đi làm, ôn nhu dặn dò nàng tối về sớm một chút, hắn sẽ làm cho nàng món bít tết mà nàng thích... Hắn không tin sự dịu dàng của nàng sáng nay chỉ là diễn cho hắn xem... là nàng đã có dự tính rời xa hắn, hắn không tin.... nàng lại cam tâm bỏ hắn mà đi...

Nàng đồng ý cùng Chính Vũ sang Hàn Quốc sao? Không, hắn không đồng ý! Nàng đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi hắn, hắn tức giận đâm mạnh xuống mặt bàn, văn kiện bay tung toé.

Hắn lao ra cửa. Ôn Nhược Nhân cùng lúc ôm một đồng hồ văn kiện cho hắn ký, xem chút nữa va vào hắn. “Tổng Giám Đốc, những văn kiện này cần Ngài ký tên...” Ôn Nhược Nhân bỗng nổi da gà khi thấy Doãn Lạc Hàn chỉ liếc qua nàng một cái, nàng đương nhiên biết hiện tại tâm tình Doãn Lạc Hàn không tốt, tuy nhiên nếu không phải chỗ văn kiện này không thể không ký ngay thì nàng cũng chẳng dám chọc giận hắn... Lỡ chậm trễ có chuyện gì xảy ra, nàng cũng không thể gánh được trách nhiệm, vì thế không thể để hắn quay lưng đi.

Doãn Lạc Hàn hất tay Ôn Nhược Nhân ra, vào thang máy đi xuống. Ôn Nhược Nhân nuốt chút nữa thì ngã, khi thấy bóng dáng hắn vào thang máy, nàng hiểu chuyện đứng lên đi vào văn phòng thư kí.

Khi hắn xuống thì đã thấy Tiểu Khả đậu xe ngay trước cửa, hắn vừa vào xe vừa cố gọi điện cho nàng, tiếng chuông vang không người bắt máy làm tâm hắn không yên. Hắn tức giận quăng điện thoại sang một bên, gằn giọng nói với Tiểu Khả: “Về nhà.”

Tiểu Khả hiểu nơi mà hắn muốn đến nên gạt đầu, nhấn chân ga ra khỏi toà nhà. Lamborghini nhanh chóng hướng về khu nhà mà hắn đã sắp xếp cho Mân Huyền. Vừa tới, hắn liền chạy thẳng lên hướng căn hộ của nàng. Vội vàng tra khoá mở cửa đi vào, hắn lao nhanh vào tủ quần áo, kiểm tra hết hành lý, giày dép của nàng. Tất cả đều còn nguyên vẹn, không thiếu thứ gì. Hắn ngồi xuống sofa, thở dài suy nghĩ... Có lẽ Chính Vũ chỉ là trong lúc nhất thời kích động mới nói như vậy.... Lòng của hắn dường như nhẹ hẳn đi...

Nàng không đi, không bỏ hấn mà đi... Nhưng... vì sao nàng không nghe máy? Hấn xoa xoa sống mũi bị đau khi bị Chính Vũ đánh, đột nhiên nhớ tới trợ lý nói hôm qua là ngày nàng bắt đầu thăng chức phó chủ biên. Lúc ấy hấn đang xem văn kiện quan trọng nên cũng không quá để ý.

Thăng chức phó chủ biên, nàng hiện tại hấn là bề bộn nhiều việc, hoặc là đang họp, di động không để chuông nên mới không biết. Việc này cũng rất bình thường. Hấn nhanh chóng xua tan ý nghĩ nàng bỏ hấn đi, cười khê ra tiếng. Hiện tại thời gian tan tầm còn chưa tới, hấn sẽ bí mật chuẩn bị cho nàng ngạc nhiên, hấn sẽ làm sẵn bít tết chờ nàng về...

Nhớ tới lần trước nàng ăn bít tết hấn làm, khuôn mặt tinh xảo của nàng vui vẻ tươi cười, một chút đã ăn xong... Trong lòng hấn ấm áp lại dâng lên, tràn đầy... Hấn cảm thấy rất hạnh phúc... cuộc đời này của hấn cũng chỉ cần có người con gái này là quá đủ...

Trải qua một ngày hỗn loạn, hấn thật sự muốn nghỉ ngơi một hồi, một tay gác lên trán, hấn dần dần đã chìm sâu vào giấc ngủ...

Hấn ngủ rất ngon. Đến khi tỉnh lại, nhìn thời gian cũng rất vừa vặn, hấn đứng dậy vội vàng đi vào phòng bếp, chỉ một lát sau, mùi thơm của bít tết đã nồng nàn bay ra...

136. Chương 277

Nàng tháo điện thoại ra, lấy sim ném vào thùng rác, sau đó buổi chiều lại đi mua 1 chiếc sim mới lắp vào.

Tạm biệt, không... là vĩnh biệt... Khi quay người đi đi, nàng liếc mắt lảng lảng nhìn chiếc sim nằm trong thùng rác lần cuối cùng, hít sâu một cái... Từ giờ trở đi nàng sẽ được là chính mình, sẽ không tiếp tục bị tên ma quỷ kia khống chế, để mặc hấn muốn làm gì thì làm nữa...

Chẳng có một người phụ nữ nào sau khi trải qua chuyện nhục nhã ở câu lạc bộ như nàng lần đó lại có thể tha thứ cho kẻ chủ mưu đứng sau tất cả là hấn. Đây thực sự là một vết thương vẫn luôn âm ỉ đau đớn trong nàng. Huống hồ đến hai chữ “xin lỗi” hấn cũng chưa từng nói...

Nàng ra máy ATM lấy chút tiền, mua tạm hai bộ đồ công sở, một bộ đồ ngủ, còn đồ dùng nàng nghĩ trong nhà cha nuôi chắc hấn cũng không thiếu, vì thế nàng quyết định không mua.

Bốn mươi phút sau, nàng xách vài chiếc túi đã đứng trước chiếc cổng lớn sang trọng của Doãn gia.

Nàng còn đang ngơ ngác nhìn xung quanh, cửa điện tử đã đột nhiên mở ra, một người trông có vẻ như là bảo vệ đã tiến tới “Lăng tiểu thư, mời vào.”

Người bảo vệ này lần trước nàng cũng đã từng gặp qua, không ngờ vẫn còn nhớ nàng, nàng mang theo mấy chiếc túi giấy bước trên bậc thềm, đúng lúc đó, cửa lớn của ngôi biệt thự mở ra, một người quản gia đã xuất hiện trước mặt nàng.

“Lăng tiểu thư, mời vào, lão gia đã ở bên trong chờ tiểu thư rồi.”

Nàng gật đầu chào, lướt qua quản gia đi vào, vừa bước tới phòng khách đã nghe thấy một tiếng nói hào sảng “Ha ha, Mân Huyền... mau đến đây, mau vào, mau vào.”

“Cha nuôi.” Nàng nhẹ nhàng chào một tiếng, đáp lại nàng lại là một tiếng cười sang sảng.

“Ha ha..... Ngoan lắm, Mân Huyền của cha, con đến là tốt rồi, vậy là đã có người cùng cha nói chuyện phiếm.” Doãn Lương Kiến cười hí hóp, chỉ chỉ thang lầu “Mệt không con? Cha đưa con đi xem phòng.”

“Vâng, con ỏn, cảm ơn cha nuôi.” Nàng mỉm cười gật đầu, tay nắm chặt túi giấy theo sau Doãn Lương Kiến lên lầu.

Một tấm thảm dài thật êm được trải trên từng nấc thang, khi đi không hề gây ra một tiếng động nào, cách bài trí của căn biệt thự này cũng không khác căn biệt thự mà Doãn Lạc Hàn đã an bài cho nàng là mấy...

Đi đến lầu ba, Doãn Lương Kiến dừng bước, nàng nghĩ hấn mệt, vội vàng tiến đến muốn đỡ hấn “Cha nuôi, cha mệt rồi, nghỉ ngơi một chút đã.”

Doãn Lương Kiến né tay nàng, thở phì phì nhưng vẫn trừng mắt nói “Mân Huyền, con cho là cha đã già rồi sao? Cha năm nay mới hơn năm mươi, chỉ là trung niên chứ chưa phải người già, mấy bậc thang này sao có thể làm khó được cha chứ!”

Nhìn hấn không chịu bị coi là người già, nàng mím môi cười, vội vàng sửa miệng “Con biết, là con nói sai rồi. Sức của cha vẫn còn rất tốt.”

“Ừ, đương nhiên rồi, mỗi buổi sáng cha đều dậy sớm tập luyện mà, tinh thần cực kì tốt đó. Về sau con cũng nên theo cha, buổi sáng dậy sớm một chút rèn luyện, rất là tốt đó.”

Hả? Thực ra nàng cũng không quen dậy sớm, mọi ngày đều ngủ thẳng đến gần giờ đi làm mới dậy, nói gì đến chuyện dậy sớm tập thể dục... đối với nàng thật sự là không đơn giản...

Nàng miễn cưỡng cười cười, không lên tiếng, đi theo phía sau hấn đi đến lầu 4, sau đó dừng lại ở gian phòng đầu tiên, hấn chỉ chỉ cửa phòng, cười ha ha nói “Mân Huyền, đây là phòng của con, con vào xem có thích hay không?”

“Vâng, cảm ơn cha.” Nàng đi về phía trước, lộ ra khuôn mặt vui vẻ, tươi cười.

Doãn Lương Kiến nghiêm mặt “Con không được khách sáo nữa, nơi này về sau chính là nhà của con, đừng có nói cảm ơn nữa, biết chưa?”

“Con biết rồi, cha nuôi.” Nàng nhu thuận cười đáp lời, đẩy cửa ra, sững lại một chút..... Một căn phòng rất rộng, bài trí đều rất xa hoa tinh tế...

“Ha ha..... Ta đã đặc biệt nhờ kiến trúc sư giỏi nhất tới thiết kế theo mẫu mà các cô gái trẻ như con đang ưa chuộng đó...” Doãn Lương Kiến nhìn chung quanh phòng, thấy nàng chậm chạp không nói gì, tưởng rằng nàng không thích, xoay người tức giận nói “Gọi ngay cho ta cái tên kiến trúc sư hôm trước..... đã đảm bảo là mọi cô gái đều sẽ thích rồi cơ mà..... gọi hấn đến đây thiết kế lại cho ta.....”

Nàng hoảng sợ, vội vàng giữ chặt hấn “Cha nuôi, cha hiểu sai ý con rồi... con thích phòng này, thật sự rất thích..... Chính là con quá bất ngờ nên mới như vậy đó ạ...”

“Ha ha.....”

137. Chương 278

Vì sự có mặt của nàng mà cha nuôi đã cho người chuẩn bị rất nhiều thức ăn. Hôm nay, nàng cũng không có tâm trạng thưởng thức, vì vậy cũng chỉ ăn một chút rồi lại xin phép về phòng.

Trong suốt bữa ăn, Doãn Lương Kiến gấp cho nàng rất nhiều thức ăn, vì không muốn cho cha nuôi mất vui nên nàng cũng cố ăn hết mới thôi.

Vừa rời khỏi nhà tắm, vừa lau mái tóc ướt, bất giác nàng lại nhớ tới hấn... Hấn cũng đã từng ôn nhu lau tóc cho nàng... Nàng bỗng giật mình... nàng đang nhớ hấn sao? Nàng vỗ vỗ vào đầu như muốn trấn tĩnh bản thân không được nghĩ về hấn nữa. Nàng muốn rời xa hấn, bây giờ đã như ý nguyện, hấn và nàng sẽ không còn bất cứ liên hệ nào nữa.

Hấn và cha nuôi đã bao năm xa cách, hấn tuyệt đối sẽ không trở về đây. Người đời đã có câu “Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”. Nàng dự tính sẽ trốn ở đây một thời gian, sau sẽ rời đi khi cảm thấy biển yên gió lặng.

Nàng buông khăn tắm trong tay xuống, lấy bản đồ lật xem, tìm đường đến tòa soạn để ngày mai đi làm, nàng cũng không quá lo hấn có thể tóm được nàng bởi nàng đã sớm dự tính những cách để chạy trốn hấn.

Nàng chậm rãi đi đến giường, kéo gối nằm xuống, không tự giác cười một cách chiến thắng... Cuộc sống mới của nàng đã bắt đầu rồi, ngày mai chính là một ngày mới tươi đẹp!

Ngày hôm sau, nàng còn đang mơ mơ màng màng, nghe được có người gõ cửa “Lăng tiểu thư, đã đến giờ nên thức dậy rồi ạ.”

Trở mình, nàng vớ tay đầu giường lấy điện thoại, mới bảy giờ, cách thời gian đi làm còn nhiều, nàng mơ màng lên tiếng “Cứ để tôi ngủ thêm một lúc nữa, không cần phải gọi tôi đâu, còn chưa tới giờ đi làm mà.”

Người hầu lại nói “Không phải là đi làm đâu ạ, Lãng tiểu thư, là lão gia kêu người, lão gia nói ở dưới lầu chờ tiểu thư, lão gia muốn cùng tiểu thư tập thể dục buổi sáng.”

“Cha nuôi?” Nàng kinh ngạc một chút, cơn buồn ngủ lập tức biến mất, xoay người xuống giường vội vàng mặc quần áo, nàng nhớ ra rồi, tối hôm qua cha nuôi nói nàng quá yếu, buổi sáng cần dậy sớm cùng ông tập thể dục.

Không đến 10 phút, nàng đã rửa mặt chải đầu xong, vừa ra khỏi toilet, nàng nhìn lại trên người vẫn còn mặc áo ngủ, lại nhìn sang túi giấy, bên trong chỉ có hai bộ trang phục để đi làm, nàng cơ bản là không có đồ thể thao để cùng cha nuôi tập.

Đang xoay sở không biết làm sao, tiếng đập cửa lại vang lên “Lãng tiểu thư, xin mở cửa, tôi đưa quần áo cho tiểu thư.”

Quần áo? Quần áo gì cơ? Nàng khó hiểu đi mở cửa, hai người hầu nữ mang đến hai chiếc hộp được gói rất tinh xảo, đặt trên bàn xong lại xoay người ra ngoài. Nàng đi tới bàn, mở một chiếc hộp ra, nhìn qua đã thấy một bộ đồ thể thao gắn mác hàng hiệu, ánh mắt không tự giác chuyển tới chiếc hộp giấy còn lại, nhanh chóng mở ra, bên trong là một đôi giày thể thao mới tinh, cách phối hợp giữa giày và quần áo rất phù hợp, không thể tưởng được cha nuôi lại cẩn thận như vậy, ngay cả giày thể thao cũng đã chuẩn bị tốt.

Nàng mặc bộ đồ thể thao vào, vừa khít người nàng, giày thể thao cũng thực thoải mái vừa chân, thoáng chốc đáy lòng xẹt qua vài phần ấm áp, thầm nghĩ chắc cha nuôi đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới có thể mua cho nàng một bộ đồ phù hợp tới từng chi tiết... Nàng thật sự rất xúc động... 11 năm qua nàng vẫn luôn thiếu tình yêu thương của cha...

Nàng vui mừng chạy xuống phòng khách, thoáng nhìn không thấy thân ảnh cha nuôi trong phòng khách, người hầu thấy thế liền báo với nàng lão gia đang ở ngoài vườn của biệt thự, nàng chạy ra ngoài, quả nhiên giữa khu vườn rộng lớn thoáng đãng, Doãn Lương Kiến đang tập thể dục.

“Cha nuôi.” Nàng ngọt ngào kêu một tiếng, cúi đầu nhìn chính mình toàn thân cao thấp đều là hàng hiệu “Tuy rằng cha không thích con nói cảm ơn, nhưng con thực sự rất muốn nói một câu cảm ơn cha.”

Doãn Lương Kiến tươi cười đầy phúc hậu “Ha ha..... Mân Huyền, con không phải khách khí, con là con gái nuôi của cha, cha cho con ăn ngon mặc đẹp là chuyện đương nhiên, về sau không cần như vậy, biết không?”

Nước mắt phủ trên mi mắt nàng, nàng khẽ cười cười, trong tiếng nói hùng hậu tiêu sái của hân không hề có sự cho phép thương lượng, trong nháy mắt nàng lại nghĩ tới gương mặt lạnh lùng tà khí kia... Cha nuôi và Doãn Lạc Hàn quả nhiên không hổ là cha con, ngữ khí và thần thái nói chuyện đúng là không lẫn đi đâu được.

“Tốt lắm, Mân Huyền, chúng ta chạy bộ đã nha.” Doãn Lương Kiến hưng phấn chạy tại chỗ, chỉ vào con đường rộng phía trước “Xem ai chạy đến cái cây kia trước nha” Nàng nhìn cây đại thụ cách mấy chục thước trước mặt, có chút dở khóc dở cười. Cha nuôi đã năm chục tuổi rồi mà còn bắt trước người trẻ tuổi so đo thắng thua như vậy, bất quá nếu nàng nói không muốn chạy thi với hân, hân có lẽ sẽ tức giận, nên tốt nhất vẫn là cùng hân chạy thi đi.

Một lúc lâu sau, nàng trở lại phòng ngủ. Nàng đến đích sau cha nuôi khoảng một phút, thở hồng hộc nhìn hân ra vẻ chịu thua. Trên thực tế, nàng ưu thế hai chân thon dài, hơn nữa thể chất cũng không tồi, trước kia ở trong trường học là kiện tướng chạy bộ, lần này là nàng cố tình thua để cha nuôi được vui. Dù sao thắng thua cũng đâu có quan trọng, chỉ cần nhìn cha nuôi vui vẻ, nàng cũng cảm thấy vui lòng. Nghĩ như vậy, nàng đi vào phòng tắm, rửa mặt, thay quần áo, đi xuống lầu.

“Mân Huyền, đến ăn bữa sáng đi.” Doãn Lương Kiến nghe được tiếng bước chân, mắt rời tờ báo, ngẩng đầu, chỉ vào bàn cơm đang đầy ắp đồ ăn, lại nhìn người nàng từ trên xuống dưới đang mặc bộ đồ công sở rất ưu nhã. “Ha ha..... Đúng là tuổi trẻ tài cao, nghe nói con đã thăng chức lên phó chủ biên, lúc trước ta đã biết con không phải người tầm thường, xem ra ta nhìn người thật không sai.”

“Cha nuôi, cha quá khen rồi.” Nàng nhẹ nhàng ăn miếng bánh mì được kẹp trứng gà cùng dăm bông, lại uống chút sữa, khiêm tốn nói “Về sau con còn phải học hỏi rất nhiều điều, con sẽ tiếp tục cố gắng.”

“Được, rất tốt!” Doãn Lương Kiến động viên nàng, sau đó trong mắt lại toát ra thần sắc suy ngẫm “Ta tung hoành thương trường đã vài thập niên, nhìn người luôn rất chuẩn, ta nhìn con là biết không phải người thường. Chúc vụ này cũng mới chỉ là khởi đầu.....”

Nàng cười cười không nói, nhìn đồng hồ trên tường, vội vàng ăn nhanh. Sắp đến giờ đi làm rồi...

“Mân Huyền, bất kì lúc nào con không muốn làm ở tòa soạn nữa, cứ nói cho cha nuôi biết, ta sẽ đầu tư xây dựng cho con một công ty riêng.”

Sao? Nàng quên cả nhai nuốt thức ăn, mở tròn mắt nhìn hấn, thấy hấn hoàn toàn không giống như là nói đùa, liền cố nuốt xuống một cái, vội vàng mở miệng “Cha nuôi, tấm lòng của cha con xin nhận, nhưng thật sự con chưa từng nghĩ đến chuyện này. Hiện tại công việc đã rất tốt, con thực sự rất vừa lòng.”

138. Chương 279

Sao lại như vậy? Lời đề nghị mở tòa soạn cho nàng không phải lần đầu tiên nàng được nghe, khi trước Doãn Lạc Hàn đã hai lần đề xuất việc này, hiện tại cha nuôi lại nhắc tới...

Nàng chỉ có thể nghĩ rằng đây là do trùng hợp, tuyệt đối không nghĩ rằng vì hai người họ đều thấy được năng lực của nàng. Năng lực của nàng đến đâu, nàng hiểu rất rõ.

Bốn mươi phút sau, nàng xuống bến xe công cộng cách tòa soạn một con phố, quẹo vào một cái ngõ nhỏ, thuần thục đi qua, phía trước mặt đã là cổng phụ của tòa soạn, nàng nhanh chóng đi vào, bấm thang máy đi lên văn phòng.

Đến văn phòng, còn ba phút nữa mới vào giờ làm, nàng đặt túi xách xuống bàn, vừa kéo ghế ngồi, điện thoại nội tuyến đã vang, là người của phòng nhân sự.

Quản lý bộ phận nhân sự Phan Ngọc nói theo lệ thường sẽ đưa tới cho nàng một trợ lý để san sẻ bớt gánh nặng công việc. Có người tới giúp nàng, nàng đương nhiên rất vui, vì vậy nàng cũng vui vẻ nhận lời.

Buông điện thoại, nàng thở dài một cái, chuyện nàng và Doãn Lạc Hàn bị đăng trên báo không biết có làm cho Giản Quân Dịch hoài nghi hay không, nhưng có một chuyện mà nàng biết chắc chắn, chuyện đó không hề liên lụy đến công việc của nàng, đây chính là điều mà nàng cảm thấy vui mừng nhất.

Khoảng mười phút sau, có tiếng gõ cửa phòng nàng, nàng đang làm việc, chỉ khẽ ngẩng đầu lên nói “Mời vào.”

“Lăng tiểu thư, xin chào, tôi là trợ lý mới tới, tên là Chu Hiểu Linh, sau này có chuyện gì cứ phân phó tôi làm.” Một cái cô gái trẻ có vẻ tự nhiên phóng túng đi đến, so với nàng cũng chỉ kém vài tuổi.

“Cô là sinh viên mới tốt nghiệp sao?” Mân Huyền nhìn Chu Hiểu Linh từ trên xuống dưới, vóc dáng ước chừng chỉ có một thước năm, mặc áo sơ mi nữ bó sát cùng váy công sở ngắn hơn loại váy thông thường ít nhất tới hai mươi centimet, chỉ miễn cưỡng che hết được hông. Mục đích có lẽ là cảm thấy mặc như vậy sẽ gian lận được chiều cao, nhưng dù sao ăn mặc như vậy đi làm vẫn là không phù hợp.

Chu Hiểu Linh gật gật đầu “Đúng vậy, tôi vừa tốt nghiệp năm nay, hôm trước đến tòa soạn dự tuyển, hôm qua được bộ phận quản lý nhân sự của công ty gọi đến thông báo trúng tuyển, từ hôm nay bắt đầu công tác, là trợ lý của cô.”

Mân Huyền cười cười, chân thành nói “Hoan nghênh cô, Chu tiểu thư, hy vọng về sau chúng ta có thể hợp tác vui vẻ, làm đồng nghiệp và bạn bè tốt.”

“Lăng tiểu thư, tôi cũng thật vinh hạnh có thể trở thành cấp dưới của cô.” Chu Hiểu Linh cười như có như không “Quản lý bộ phận nhân sự nói tôi có ba tháng thử việc, nếu thủ trưởng không hài lòng với hiệu suất công việc của tôi, tôi sẽ phải ra đi, cho nên tôi mong về sau đối với công việc của tôi cô có chỗ nào không hài lòng, cô đừng khách khí, nhất định phải chỉ ra chỗ sai của tôi, tôi mới có thể tiến bộ.”

“Được, nhất định rồi.” Mân Huyền gật đầu, đối với trợ lý mới tới ấn tượng đầu tiên là khiêm tốn, ham học hỏi, nói năng khéo léo, vì vậy cũng có một chút thiện cảm.

Nàng giao một số văn kiện cho Chu Hiểu Linh, cô ấy cũng rất chăm chú nghe, sau đó ôm văn kiện trở về bàn làm việc.

Nàng cúi đầu, tiếp tục làm việc, không quá một hồi, điện thoại lại vang “Lăng tiểu thư, tôi là Giản Quân Dịch.”

Là hần? Nàng không khỏi lo lắng một chút, rất nhanh bình phục giọng nói bình tĩnh thông thường “Tổng giám đốc, anh tìm tôi có việc sao?”

“Phải, cô lập tức lên tầng lãnh đạo của tòa soạn, tôi ở văn phòng chờ cô.” Đối phương cực uy nghiêm nói xong liền cúp điện thoại.

Nàng nắm điện thoại trong tay, trong lòng hồi hộp, không nghĩ tới Giản Quân Dịch lại tìm nàng. Ngày đó Doãn Lạc Hàn vẫn ân cần nói với nàng: Giản Quân Dịch không phải là người đơn giản, nói chuyện với hần luôn phải cân nhắc thật kĩ, uốn lười bảy lần. Nàng nhớ rõ Doãn Lạc Hàn đã nói nếu không may Giản Quân Dịch tìm nàng, hần sẽ ra mặt nói chuyện, nhưng hiện tại nàng đã không thể dựa vào Doãn Lạc Hàn nữa, chỉ có thể trông cậy vào chính mình.

Nàng tựa vào ghế, yên lặng khoảng mười phút, nghĩ đến những chuyện Giản Quân Dịch có thể hỏi, rồi nàng sẽ phải trả lời thế nào, ngữ khí sẽ ra sao,... sau đó mới bắt đầu ra khỏi phòng.

Nàng vừa tới thang máy đã thấy một người đàn ông đứng sẵn ở đó nghiêm túc nhìn nàng “Cô là Lăng tiểu thư phải không, mời cô lên thang máy, đến tầng 20 gặp Tổng giám đốc.”

Nàng theo lời hần lên tầng 20, vừa ra khỏi thang máy đã thấy một gian phòng đề ba chữ “Tổng giám đốc”.

Nàng đi tới, gõ gõ cửa. Khoảng 3 giây sau mới nghe thấy một tiếng nói sau cánh cửa lớn “Mời vào!”

Tí nữa, hần có nói gì, nàng cũng nhất định phải bình tĩnh trả lời, không cho hần tìm ra chút sơ hở nào của nàng. Nàng âm thầm cảnh báo chính mình, sau đó đẩy cửa rồi đi vào.

Giản Quân Dịch cúi đầu trước bàn làm việc, đang phê duyệt văn kiện, ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, tay phải chỉ chỉ vào ghế dựa trước bàn làm việc “Lăng tiểu thư, mời ngồi.”

“Cám ơn.” Nàng chậm rãi ngồi xuống, thấy hần vẫn như cũ phê duyệt văn kiện, rồi lại nhìn lên màn hình vi tính, coi nàng như vô hình, nàng lặng lẽ ngồi, kiên nhẫn chờ hần làm xong.

Khoảng bảy, tám phút sau, ánh mắt hần cuối cùng cũng dời màn hình vi tính nhìn đến nàng, nhẹ nhàng dựa vào ghế “Vừa thăng chức, cảm giác thế nào?”

Nàng sững sốt một chút, không ngờ hần không nói ngay vào chuyện tờ báo, nhẹ nhàng liếm liếm môi “Cũng không tệ lắm, hiện tại có thể nói công việc đang thuận buồm xuôi gió. Tôi nghe Phùng tiểu thư nói trước đây anh để tôi làm trợ lý của Phùng tiểu thư là vốn đã có chủ đích này, thật sự tôi rất cảm kích anh.”

Hần nhíu mày, tay mân mê cái cầm cương nghị, thâm thúy nói “Cô lúc trước chỉ là một sinh viên còn chưa tốt nghiệp, biết tại sao tôi lại đặc biệt bồi dưỡng cô không?”

139. Chương 280

Ánh mắt nàng hoàn toàn mờ mịt, nàng chỉ nhớ khi nàng đi phỏng vấn xin việc đã gặp hần ở bên ngoài, lúc ấy hần chỉ đơn giản cùng nàng nói chuyện vài câu, còn lại cũng không có gì đặc biệt ấn tượng.

Hần cup mắt nhìn xuống mặt bàn, miệng lại không nhanh không chậm nói “Lần đó trong một đồng tư liệu về những người đi ứng tuyển, tôi đặc biệt chú ý đến tư liệu về cô, thấy được những năm qua cô đã làm đủ mọi nghề, cũng chỉ hoàn toàn là tự mình vượt lên kiên cường mà sống. Đây chính là phương diện đầu tiên hấp dẫn ánh mắt của tôi.”

“Tôi biết, cảm ơn anh, cũng cảm ơn anh đã chọn tôi.”

Nghe đến đó, trên mặt hắn cũng không có quá nhiều cảm xúc, ngón tay nhẹ nhàng di chuyển chơi đùa trên mặt bàn, tiếng nói trầm ổn chậm rãi truyền ra “Cho nên tôi an bài cô trở thành trợ lý của Phùng Tĩnh Như, chờ cô ấy chính thức từ chức, cô đương nhiên sẽ tiếp quản vị trí của cô ấy. Nhưng bây giờ....”

Hắn nói tới đây lại dừng lại, nàng thẳng tắp nhìn hắn, ngừng thở, nàng dự cảm hắn sắp nói đến việc mà nàng lo lắng nhất.

Giản Quân Dịch thật sự là một người thâm u khó lường, nàng không thể biết được hắn đối với chuyện nàng và Doãn Lạc Hàn đã biết được bao nhiêu... Nhưng nếu hắn nói muốn nàng chủ động từ chức, nàng sẽ tuyệt đối không đồng ý.

Hắn không phải vẫn nói hắn luôn luôn công tư rõ ràng sao? Nàng có được vị trí của ngày hôm nay, tuy thật sự đầu tiên là do hắn đã cất nhắc, nhưng còn lại đều là do nàng nỗ lực trong công việc, tự mình cố gắng, không phụ thuộc vào bất kì ai....

Cho nên, trừ phi là nàng phạm sai lầm trong công việc, nếu không nhất định nàng sẽ không chủ động từ chức. Nàng đã quyết định như vậy, ngẩng cao đầu lên nhìn hắn, trong ánh mắt toát ra sự kiên định và bình tĩnh lạ thường.

Hắn khẽ nâng mi mắt, đôi mắt thâm trầm nhìn nàng, lẳng lặng khoảng mấy chục giây qua đi, hắn mới mở miệng “Cô đối với vị trí Chủ biên có hứng thú hay không?”

Chủ biên hiện tại không phải là Trịnh Trác sao? Nàng hơi sửng sốt, không biết hắn đột nhiên đề cập đến chuyện này là có ý tứ gì. Hắn muốn thử xem nàng có dã tâm hay không, hay còn mục đích nào khác.....

Nghĩ như vậy, nàng quyết định thành thật trả lời “Tôi đối với chức vụ hiện tại thật sự đã vừa lòng, về vị trí Chủ biên thật sự tôi chưa nghĩ tới.”

Đúng như Doãn Lạc Hàn nói, Giản Quân Dịch quả thật là một người khó đối phó, tâm tư của hắn nàng không thể dễ dàng nắm bắt được.

“Ồ, vậy sao?” Hắn hơi giật mình gật gật đầu “Vị trí Chủ biên khả năng sắp để trống...”

A? Nàng trong lòng cả kinh, hắn là có ý muốn đuổi việc Trịnh Trác sao? Nàng và Trịnh Trác tuy chỉ tiếp xúc có vài ngày ngắn ngủi, nhưng nàng nhận thấy năng lực của hắn còn vượt xa hơn cả Trưởng tòa soạn Lâm Hạo Ngôn, nàng vốn nghĩ việc để Trịnh Trác làm Chủ biên còn có phần không xứng tầm với hắn, vậy mà.....

“Đừng hiểu lầm, anh ta còn có việc quan trọng hơn phải làm.” Giản Quân Dịch nhún nhún vai, trong giọng nói tràn đầy hương vị thoải mái “Tuy rằng anh ta chưa nói gì với tôi, nhưng tôi cũng đã biết một chút về anh ta và cô....”

Biết gì chứ? Nàng căng tai nghe hắn nói, nhưng hình như hắn không định nói tiếp, trong phút chốc ánh mắt sắc bén lại nhìn chằm chằm nàng “Chuyện công việc đã bàn xong rồi, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thoải mái một chút. Cô có biết Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn khi nào thì kết hôn?”

Rất cục cựa cũng nói đến vấn đề chính, chỉ là vấn đề này cùng với vấn đề nàng đang lo lắng thật sự không có nhiều mối liên hệ, hỏi một cách có vẻ bình thường nhưng thật ra lại cực nhiều ý thăm dò, thật sự là con người đa mưu túc trí. Nàng bình tĩnh nhìn hắn, lắc lắc đầu “Tôi cũng không nhớ rõ lắm nữa, hình như Chỉ Dao bảo là tháng sau.”

“Nó nói muốn mời cô làm phù dâu phải không?” Hắn lại ném cho nàng một câu hỏi thoát nhìn có vẻ như chẳng có vấn đề gì.

“Đúng vậy, cô ấy đã nói qua chuyện này.” Nàng không phủ nhận, vấn đề này nàng vẫn có thể bình tĩnh trả lời.

“Cô nghĩ Chỉ Dao gả cho Doãn Lạc Hàn liệu có hạnh phúc không?” Hắn bình thản nói, trong đôi mắt hiện lên thần sắc như đã biết tất cả.

Nàng bắt giác hít sâu một cái, trong lòng nổi lên dày đặc những trăn trở. Hắn đến tột cùng đã biết được bao nhiêu chuyện? Vấn đề này nhìn qua có thể như đang thoải mái nói chuyện phiếm, kỳ thật phía dưới lại

ẩn giấu những suy nghĩ phức tạp...

“Đương nhiên, bọn họ đã lớn lên cùng nhau, lại rất hiểu nhau. Lần trước tôi đến Giản gia ăn cơm, nhìn Doãn Lạc Hàn đối với Chỉ Dao rất tốt, cho nên tôi nghĩ bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.”

Hắn hẹp dài đôi mắt như chim ưng nhìn nàng, nhẹ nhàng nói ra một câu “Cô thành thực như vậy thật sự khiến tôi thấy kinh ngạc.”

Nàng không nói gì, những gì nàng nói đều là thật, ngày hôm qua sở dĩ nàng quyết tâm phải rời bỏ Doãn Lạc Hàn cũng bởi vì nàng lo lắng cho Chỉ Dao, nàng muốn cô ấy được hạnh phúc.

Nàng nhìn chằm chằm gương mặt của Giản Quân Dịch, đối với hắn luôn rất cảnh giác, không biết hắn sẽ lại tiếp tục hỏi khó nàng câu gì đây.

“Tôi vẫn cho rằng Doãn Lạc Hàn không hợp với Chỉ Dao.” Hắn đan hai tay vào nhau để lên bàn “Chỉ Dao là em gái duy nhất của tôi, tôi mong nó được hạnh phúc, nhưng tôi biết Doãn Lạc Hàn không thể cho nó hạnh phúc. Chỉ Dao đối với anh ta chỉ là một thứ tình cảm giống như nó đối với tôi, nhưng nó lại nhầm lẫn giữa tình thân và tình yêu.....”

Những lời này làm nàng bất ngờ... Hắn nói như vậy với nàng phải chăng là muốn nhấn nhủ nàng cứ đi tiếp con đường mà nàng đang đi, rằng hắn không ủng hộ Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn? Nàng thật sự cảm thấy mờ mịt, không biết hắn đang đùa cái gì nữa...

Nàng chỉ nhẹ nhàng cười cười, không biết nói gì. Nàng mới chỉ vài lần thấy Doãn Lạc Hàn và Chỉ Dao ở bên cạnh nhau, cũng không quá để ý quan sát, vì vậy thật sự không biết Chỉ Dao với Doãn Lạc Hàn là tình cảm gì.... Mỗi lần Chỉ Dao nói với nàng về chuyện cử hành hôn lễ, đôi mắt cô ấy đều long lanh sáng rỡ, gương mặt lại đỏ lên hơi ngượng ngùng. Nhìn cô ấy như vậy, nàng chỉ có thể cảm nhận, cô ấy là một lòng muốn gả cho hắn.

“Cô.....” Giản Quân Dịch vừa muốn nói gì, điện thoại trên bàn làm việc lại vang “Tổng giám đốc, tiểu thư đến đây.....”

Thanh âm trên điện thoại còn chưa dứt, cửa đã bị đẩy ra, thanh âm giày cao gót theo sau vang lên. Chỉ Dao đi đến “Anh..... A, Mân Mân, cậu ở đây sao...”

Giản Quân Dịch ngồi thẳng lên, nhu hòa tươi cười “Anh và Lăng tiểu thư đang bàn chút công việc, tiểu công chúa, sao em lại tới đây?”

140. Chương 281

“Anh à, xe em đang đi thì hỏng, em gọi người tới kéo đi rồi, vừa vặn lại ở gần công ty anh nên tới đây luôn.” Chỉ Dao sốt ruột dậm chân “Anh mau lái xe đưa em.....”

Mân Huyền thấy mặt Chỉ Dao đầy mồ hôi, đưa cho Chỉ Dao mấy tờ khăn giấy “Chỉ Dao, cậu muốn đi đâu?”

“Mân Mân, tối hôm qua mình gọi điện thoại cho cậu mãi mà sao cứ báo “Số máy quý khách vừa gọi...” vậy? Mình sốt ruột quá, chiều hôm qua lại quên không báo cậu, hôm nay chúng ta phải đi thi tốt nghiệp. Mình nghĩ cậu hôm nay hẳn là ở tòa soạn, liền lái xe đi tìm cậu, kết quả nửa đường xe lại hỏng...”

Đúng rồi, thi tốt nghiệp! Mân Huyền ngắc ngứ cả người, nàng như thế nào lại có thể quên đi việc quan trọng như vậy, vì thế vội vàng hỏi “Mấy giờ bắt đầu?”

Chỉ Dao nâng tay nhìn đồng hồ, kinh ngạc kêu lên “Còn có hơn bốn mươi phút nữa thôi!”

“Đừng vội, anh lái xe đưa hai người đi.” Giản Quân Dịch đứng lên, ấn điện thoại nội tuyến “Lí thư kí, ngay lập tức mang hai bộ dụng cụ văn phòng vào đây.”

Ba người đi ra khỏi văn phòng Tổng giám đốc, Mân Huyền nhận hai cái túi từ thư kí, sau đó cùng Chỉ Dao lên xe Giản Quân Dịch.

Dọc đường đi, Chỉ Dao không ngừng thúc giục Giản Quân Dịch “Anh, nhanh lên, nhanh lên.....”

“Biết rồi, tin anh đi, kịp mà....” Giản Quân Dịch dầm chân ga, xe thể thao bắt đầu vọt đi, không đến ba mươi phút đã tiến vào trường học.

“Hai đứa vào đi, anh ở ngoài chờ hai đứa thi xong.” Giản Quân Dịch kéo kính xe xuống, vẫy vẫy tay, sau đó thấp giọng nói tiếp “Lắng tiểu thư, không cần lo lắng chuyện công việc, tôi sẽ gọi điện báo cho tòa soạn.”

“Được, cảm ơn anh, Tổng giám đốc.” Nàng không khỏi tươi cười, người này tâm tư sâu không lường được, làm việc quả thật luôn rất chu toàn thận trọng.

“Mân Mân, cố lên!”

“Chỉ Dao, cậu cũng cố lên!”

Vì không học cùng chuyên ngành, hai người chỉ có thể chúc nhau một câu đơn giản như vậy rồi lại hướng tòa nhà mình học chạy. Mân Huyền dựa theo địa chỉ Chỉ Dao cho nàng, tìm được phòng thi, vừa ngồi vào chỗ của mình, không đến hai phút, giám khảo liền ôm túi bài thi vào.

Chỉ Dao đã cho nàng lịch thi, hôm nay thi hai môn, hai môn thi cách nhau chỉ có mười lăm phút nghỉ ngơi, bất quá như vậy cũng tốt, thi nhanh xong nhanh, đỡ phải mệt mỏi suy nghĩ nhiều.

Nàng đã học bài rất kĩ, bài thi này không thể làm khó nàng. Ba tiếng rưỡi sau, nàng ra khỏi trường thi. Sáng mai còn có hai môn, thi xong là coi như nàng đã chính thức tốt nghiệp.

Khi nàng tới xe thể thao của Giản Quân Dịch, Chỉ Dao đã sớm ngồi trên xe vẫy vẫy nàng “Mân Mân, mau tới đây!”

Nàng chạy tới nhưng không lên xe “Chỉ Dao, mình không về cùng hai người nữa, mình tới tòa soạn.”

Chỉ Dao chu môi, chỉ chỉ chiếc đồng hồ ở cổ tay “Mân Mân, cậu xem xem, đã trưa rồi, cậu không định ăn cơm sao?”

Mân Huyền khoát tay áo, giọng nói có chút vội vàng “Đừng lo, mình không đói. Hôm nay mình còn nhiều việc chưa làm xong.”

Chỉ Dao không nói với Mân Huyền nữa, quay sang Giản Quân Dịch thở phì phì “Anh! Anh đối đãi với cấp dưới hà khắc như vậy sao? Mân Mân cơm trưa còn chưa được ăn, nếu đói bị ốm anh phải chịu trách nhiệm đó.”

Nghe em gái bắt măn chỉ trích, Giản Quân Dịch khẽ mỉm cười, quay sang nhìn Mân Huyền “Chỉ Dao nói cũng đúng, công việc phải làm nhưng cơm trưa cũng nhất định phải ăn. Lên xe đi, chúng ta đi ăn một chút rồi về tòa soạn sau.”

Nàng không biết thoái thác như thế nào nữa, đành phải lên xe.

Xe thể thao vừa mới khởi động, Chỉ Dao đã quay sang hỏi “Mân Mân, tí nữa cậu muốn ăn gì nào?”

“Mình thế nào cũng được, hai người quyết định đi.” Nàng cười cười, Chỉ Dao lại quay đầu sang hỏi Giản Quân Dịch, nhìn Chỉ Dao vui vẻ như vậy, trong đáy lòng nàng cũng chợt thấy ấm áp. Chỉ Dao vẫn luôn như vậy, vui vẻ đơn thuần, đối với nàng luôn hết lòng, không chút so đo tính toán....

Nàng không khỏi đối với chuyện đã quyết định rời xa Doãn Lạc Hàn cảm thấy rất đúng đắn, chỉ mong Chỉ Dao mãi mãi không biết chuyện nàng và Doãn Lạc Hàn, nàng thật sự không muốn phải nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Chỉ Dao chan chứa nước mắt thêm nữa....

Cứ nghĩ như vậy, chẳng mấy chốc nàng cùng và anh em bọn họ đã vào một nhà hàng Pháp, vừa gọi đồ ăn xong, di động của Chỉ Dao đột nhiên reo vang.

Mân Huyền không để ý, đang uống nước, chợt nghe Chỉ Dao nói “Lạc ca ca.....”

Nàng chấn động, nhưng nghĩ đến đang ngồi đối diện Giản Quân Dịch, nàng mặt không đổi sắc tiếp tục uống nước, vênh tai nghe Chỉ Dao xem đang nói cái gì.

“..... Lạc ca ca, hôm nay em không đi được rồi, em vừa thi tốt nghiệp xong, đang ăn cơm với bạn.....”

.....

“À, là anh trai, còn có cả Mân Mân nữa đó.....”

.....

“Anh còn chưa ăn sao? Lạc ca ca, dạ dày của anh không tốt, nhất định phải chú ý..... Ừm, vậy anh qua đây ăn cùng luôn đi, bọn em ở.....”

Tiếp theo, nàng nghe được Chỉ Dao đọc địa chỉ của nhà hàng này, miệng thiếu chút nữa phun ra hết nước trong miệng. Tên ma quỷ kia muốn tới đây? Không được, nàng vất vả lắm mới thoát khỏi hần, tuyệt không thể để hần bắt được.

Nàng buông cái chén trong tay xuống, tỏ ra thản nhiên nói “Chỉ Dao, mình đi toilet một chút.”

“Ừ.” Chỉ Dao không cần nghĩ ngợi gật đầu.

Nàng đứng lên cầm lấy chiếc túi xách, liếc mắt nhìn Giản Quân Dịch đang ngồi phía đối diện, sau đó chạy trốn chết.

Lúc này nàng không thể nghĩ được nhiều, chỉ có thể trốn đi, vội vàng hướng toilet chạy.

Không đến năm phút đồng hồ, Doãn Lạc Hàn đã tới nhà hàng Pháp, nhưng tốc độ hần tiến tới bàn của anh em Chỉ Dao có hơi chậm hơn bình thường, ánh mắt sắc bén quét khắp nhà hàng tìm tòi, cuối cùng dừng lại ở bàn của Chỉ Dao và Giản Quân Dịch, nhưng cũng vẫn không thấy người con gái kia.

Không cần hỏi, hần cũng biết hần là nàng quá sợ hãi đã trốn đi rồi. Chết tiệt! Hần rửa thầm. Vẫn là chậm một bước.

“Lạc ca ca, đừng đứng nữa, ngồi đi anh.” Lúc này Chỉ Dao đã đứng dậy đi tới kéo hần.

Hần liếc mắt nhìn Giản Quân Dịch, kiềm chế sự nôn nóng của mình, cố tỏ ra bình tĩnh ngồi xuống. Hiện tại hần không thể rời khỏi đây, chỉ có thể tiếp tục ngồi ăn, sau đó khéo léo hỏi Chỉ Dao tung tích Mân Huyền.

141. Chương 282

“Lạc ca ca, anh vào nhà em ăn chút hoa quả nha, bố mẹ em vừa mới từ nước ngoài về.” Chỉ Dao đứng trước cổng nhà Giản gia lưu luyến nhìn Doãn Lạc Hàn, muốn ở bên hần thêm một lúc nữa.

Doãn Lạc Hàn im lặng mím môi, đôi mắt đen vừa có vẻ như đang chăm chú suy nghĩ, lại có vẻ nóng vội không che giấu được “Không được, công ty còn có việc gấp cần anh xử lý, thật sự gần đây anh rất bận.”

Chỉ Dao dậm chân mè nheo “Lạc ca ca, em không bằng công việc của anh sao, nói thế nào cũng không chịu vào chơi một lát.....”

Doãn Lạc Hàn vỗ nhẹ vào đầu Chỉ Dao, cất lời nàng “Ngoan nào, Chỉ Dao, đừng trề con nữa, vừa rồi không phải anh đã cùng em ăn cơm trưa rồi đó sao? Mau vào đi thôi, hôm khác chúng ta lại đi ăn cơm.”

Chỉ Dao còn muốn nói nữa, nhưng nhìn đôi mắt mệt mỏi của hần, trong mắt còn hần lên vài tơ máu, lời đã đến miệng lại nuốt vào, không khỏi bắt đầu tự trách... Lạc ca ca quản lý toàn bộ tập đoàn Đường Thịnh, mỗi ngày có biết bao nhiêu việc phải giải quyết, nàng đã không thông cảm thì thôi lại còn gây chuyện làm cho Lạc ca ca phải mệt mỏi.

Chỉ Dao hướng đến gần Doãn Lạc Hàn, kéo kéo ống tay áo của hần “Lạc ca ca, em sai rồi, anh đừng giận nha. Em biết anh bận như vậy đều là vì muốn cố gắng cho tương lai của chúng ta. Anh mau đi công ty đi, hôm khác rảnh tới nhà em chơi nha.”

“Ừ.” Hần gật gật đầu, sau đó tỏ vẻ không để ý nói một câu “Chỉ Dao, ngày mai em còn hai bài thi nữa phải không? Mai anh sẽ lái xe đưa em đi.”

“Hay quá! Lạc ca ca.” Chỉ Dao vỗ tay, nhất thời mặt mày hớn hở “Vậy mai 9 rưỡi anh lái xe tới tòa soạn Thuần Mỹ đón em nha, có cả Mân Mân cùng đi nữa mà. Lạc ca ca, anh không để ý chứ?”

“Đương nhiên là không rồi.” Quả thực là cầu còn không được, hần cúi đầu xoa nhẹ đầu Chỉ Dao, đôi mắt hiện lên một tia sáng khác thường. Hần vốn dĩ đã biết trước Chỉ Dao sẽ nói như vậy.

Mười phút sau, hắn khởi động xe, chuyển tay lái lao thẳng ra phía đường lớn, đâm mạnh một cái vào vô lăng khiến cho xe thể thao phát ra một tràng dài tiếng còi xe.

Nữ nhân chết tiệt! Tối hôm qua hắn đã cẩn thận làm bí tét, lòng tràn đầy hạnh phúc và tình yêu kiên nhẫn ở nhà chờ nàng, kết quả là 4 tiếng sau giờ tan tầm của nàng vẫn chưa thấy nàng về, hắn cảm giác được có điều không ổn, gọi điện thoại cho nàng... Nàng tắt điện thoại.

Hắn đi xuống lầu, lái xe tới tòa soạn, nhìn chằm chằm cánh cửa của tòa soạn, ngây ngốc đợi cho nửa đêm, mãi đến khi chiếc đèn cuối cùng của cả tòa nhà to lớn tắt, hắn mới không thể không thừa nhận, nàng trốn đi rồi...

Nàng không nói một tiếng đã ra đi, di động có lẽ cũng đã bị nàng ném vào thùng rác. Tất cả đồ đạc nàng đều bỏ lại... Nàng đi... Nàng bỏ tất cả để rời xa hắn...

Trở lại nhà trọ, hắn giận không thể lật đổ cả bàn cơm mà hắn đã tỉ mỉ chuẩn bị cả buổi chiều nay. Hắn cảm thấy giống như thăng ngục bị nàng đùa bỡn cam tâm tình nguyện đưa đầu vào tròng. Nàng đã từng hứa hẹn sẽ ở bên hắn, nhưng thì ra... nàng đã thâm nhập kế hoạch trốn chạy khỏi hắn...

Hiện tại đã thoát khỏi hắn... nàng nhất định là rất vui mừng...

Chết tiệt, chết tiệt! Hắn dường như phát điên, tất cả những gì có thể đập được hắn đều đã đập hết, cuối cùng lại suy sụp ngồi trước một đồng hồ trên sàn... Hắn cuối cùng vẫn không đang tâm động đến đồ đạc của nàng...

Sách vở của nàng, chén uống nước của nàng, còn có quần áo hắn mua cho nàng...

Đột nhiên ánh mắt hắn dừng lại ở một vật nhỏ dưới sàn nhà, hắn nhặt lên... Vừa thấy, hắn tức giận ném đi. Shit!! Những ngày vừa rồi hắn vẫn cố tình không dùng biện pháp an toàn nào là vì hi vọng nàng và hắn sẽ có kết tinh tình yêu, hi vọng vì thế mà nàng sẽ đỡ buồn khổ, nàng sẽ thêm an lòng ở bên hắn... Hắn không ngờ nàng vẫn luôn sau lưng hắn dùng thuốc tránh thai...

Nàng không thương hắn, thậm chí chán ghét hắn. Nàng tuyệt không hy vọng mang thai con của hắn.....

Hắn đau khổ cười, một đêm không ngủ, hừng đông hôm sau, hắn rời khỏi nhà trọ.

Hắn rất yêu nàng, hắn đã sớm nhận thức được điều này, chỉ là không ngờ có ngày hắn sẽ yêu tới khác cốt ghi tâm như vậy, yêu đến đau khổ tan nát cõi lòng...

Hắn nhận ra cho dù trong bao ngày qua ở bên nhau, nàng vẫn luôn tính toán để trốn khỏi hắn thì hắn vẫn không thể hận nàng, không muốn trừng phạt nàng... cho dù nàng đã nhẫn tâm như vậy...

Mặc kệ nàng không yêu hắn, chỉ cần nàng trở lại bên hắn, hắn sẽ bỏ qua tất cả, để mặc nàng thích làm gì cũng được, hắn cũng sẽ yêu chiều sủng nịnh nàng.

Hắn lái xe đến trước cửa chính của tòa soạn từ 6 giờ, hắn không quan tâm có thể làm cho Giản Quân Dịch hoài nghi. Hắn không cần biết. Hắn chỉ cần mang nàng về.

Mười một giờ, hắn mệt mỏi ngã người xuống chiếc ghế tổng tài ở công ty, hung hăng cười nhạo chính mình, hắn điên rồi, hắn nhất định là điên rồi mới có suy nghĩ “chỉ cần nàng trở lại, hắn sẽ tha thứ tất cả”...

Hắn không thể không chế được mình, trong đầu hắn tất cả đều là hình ảnh của nàng. Là nàng ở trong bếp làm bữa sáng cho hắn, là nàng trước khi đi làm còn cẩn thận chỉnh lại cravat cho hắn, gương mặt tươi cười của nàng, đôi mắt trong trẻo đầy nước mắt của nàng,... tất cả như một cuốn phim, cứ chiếu đi chiếu lại trong tâm can hắn.

Hắn muốn buông xuôi tất cả, hắn không đến công ty nữa, hung hăng hút xì gà hết điều này đến điều khác, từ tối hôm qua đến trưa nay hắn vẫn chưa ăn gì, dạ dày lại lên cơn đau nhói. Nhưng như thế thì có đáng gì chứ, nàng đi rồi, lòng hắn đau như đang bị cứa mạnh từng nhát, đau gấp trăm ngàn lần cơn đau dạ dày đã từng rất kinh khủng kia...

Hắn đột nhiên nhớ tới ngày đó Chính Vũ nói với hắn muốn dẫn nàng về Hàn Quốc trong lời nói, đang muốn đi tìm Chính Vũ, đột nhiên nhớ tới Chỉ Dao, có thể Chỉ Dao sẽ biết tin tức về nàng, quả nhiên đúng như

vậy, hần từ điện thoại biết được nàng và Chỉ Dao đang chuẩn bị ăn cơm cùng nhau, hôm nay hai người vừa đi thi tốt nghiệp về.

Hần tinh thần chấn động, vội vàng rửa mặt chải đầu sạch sẽ, thay quần áo, phi xe như điên tới nhà hàng mà nàng đang ở.

Ở trên xe, hần không ngừng nhủ thầm, chỉ cần nàng có thể trở về, trở lại bên hần, hần có thể bỏ qua tất cả mọi chuyện. Kết quả lại làm hần đau lòng, nàng lại chạy trốn một lần nữa.

Dùng xong cơm trưa, Giản Quân Dịch đi trước, hần từ Chỉ Dao biết được ngày mai hai nàng còn có buổi thi cuối. Kỳ thi tốt nghiệp này rất quan trọng, hần không tin nàng vì trốn tránh hần mà dám bỏ thi.

142. Chương 283

- Tại văn phòng tòa soạn -

Mân Huyền trong lòng còn đang sợ hãi, ngồi dựa vào ghế, lấy tay vỗ vỗ ngực. Kế hoạch chạy trốn hoàn hảo kia nếu chần chừ thêm chút nữa hần đã bị tên ma quỷ kia tóm được rồi.

Có tiếng gõ cửa dồn dập, nàng vội chỉnh mình ngay ngắn, cất giọng nói “Mời vào”

“Lăng tiểu thư, đây là nhiệm vụ cô giao cho tôi. Còn đây là bản báo cáo phân tích về tập san mới. Cô xem qua một chút đi.”

Chu Hiểu Linh trước sau đưa ra hai tập văn kiện, Mân Huyền lật qua xem xét, chỉ thoáng nhìn qua nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc trước mức độ tận tâm của con người này. Mặc dù lúc nói chuyện rất khách khí, đôi khi có cảm giác cố ý gây bất hòa nhưng có lẽ đây là tính cách riêng của cô ấy, nàng cũng không nghĩ ngợi gì nhiều.

“Lăng tiểu thư, chủ biên gọi điện thoại thông báo 3 giờ sẽ có 1 cuộc họp.” Chu Hiểu Linh thông báo

Mân Huyền liếc nhìn đồng hồ trên máy tính, vội vàng đứng dậy chuẩn bị tài liệu, nhanh chóng đi về hướng phòng họp.

Đến cửa phòng họp, vừa gõ cửa thì nghe tiếng Lâm Hạo Ngôn nói “Mời vào”.

Bên trong, các nhân vật chủ chốt như tổng biên tập, giám đốc phát hành, giám đốc mạng lưới và các trưởng phòng đều đã có mặt. Thấy nàng đi vào, mọi người đưa mắt nhìn theo. Sau khi cúi đầu chào, nàng quay sang nhìn Trịnh Trác lúc này cũng đang nhìn nàng chằm chằm, trong lòng có chút khó chịu, cứ làm như hần là sếp của nàng không bằng. Nàng lơ mơ đoán ánh mắt kia có lẽ ám chỉ việc nàng gần đây rất hay vắng mặt.

Từ lúc nàng vào phòng, Lâm Hạo Ngôn đã bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về nội dung cuộc họp, nàng ngồi vào chỗ của mình, chăm chú lắng nghe và ghi chép.

“Tập chí kì tới rất quan trọng, tổng giám đốc yêu cầu chúng ta cam kết phải tăng lợi nhuận lên 20%... Vì vậy, tôi hi vọng các vị đang ngồi đây cố gắng làm việc với 200% năng suất... Đây cũng là dịp để kiểm tra trình độ nhân lực của tòa soạn... Hiện tại, tôi muốn nghe ý kiến của các vị, kiểm tra xem công việc mình đang phụ trách có thể đảm bảo lần này có thể đạt hoặc vượt qua mục tiêu này....Nếu có thể đạt được, tôi sẽ mời mọi người ăn cơm hoặc ra ngoài du lịch 1 chuyến... Tổng giám đốc cũng đã hứa là sẽ tăng 30% tiền thưởng...”

Sau khi nghe Lâm Hạo Ngôn nói, lại còn đồng ý tuyên bố về phần thưởng, nhất thời mọi người đều phấn khích, bàn tán xôn xao, nóng lòng muốn thử.

Cuộc họp kéo dài hơn 3 giờ, đến cuối buổi thì mọi nhiệt huyết đều tiêu tan, cũng may mọi việc đã triển khai xong, vừa nghe tiếng Lâm Hạo Ngôn nói kết thúc, mọi người đều rời khỏi phòng họp, nhanh chóng về nhà.

Nàng khép sổ sách ghi chép cuộc họp lại, đi ra hướng cửa thì gặp Trịnh Trác và Lâm Hạo Ngôn đang nói chuyện với nhau. Bỗng Trịnh Trác cất tiếng gọi

“Lăng tiểu thư, xin đợi một chút.”

Nàng dừng lại nhìn Trịnh Trác, bất chợt lại nhớ tới lời Giản Quân Dịch nói không lâu nữa con người này sẽ rời ghế chủ biên, tựa hồ hẳn còn có việc quan trọng phải làm.

Năng lực làm việc của Trịnh Trác tốt như vậy, được trong dụng là chuyện đương nhiên. Có lẽ là Giản Quân Dịch muốn thăng chức, điều chuyển hẳn đến một xí nghiệp khác của Giản thị nhưng hiện chưa tiện công bố chuyện này, bắt buộc dĩ đành chờ Trịnh Trác tự động từ chức.

Đang nghĩ ngợi lung tung bát quái, ánh mắt nàng lại nhìn chăm chăm vào Trịnh Trác, cho đến khi Lâm Hạo Ngôn ra khỏi phòng họp, Trịnh Trác lại gần cất tiếng thì nàng mới giật mình tỉnh lại.

“Thật ngại quá, anh nói gì tôi nghe chưa rõ?”

Trịnh Trác bật cười “Lăng tiểu thư, cô cũng vừa nghe Hạo Ngôn nói rồi đó, kì này Thuần Mỹ phải làm mọi việc một cách tốt nhất. Hiện tại tôi muốn giao cho cô một nhiệm vụ trọng yếu.”

“Vâng.” Nàng đáp lời rồi bước tới.

Hắn đứng thẳng dậy, dùng chuột di đến hình ảnh một người trong máy tính “Tôi nghĩ cô cũng biết người này, là tổng tài tập đoàn Đường Thịnh. Chuyên mục kì tới của “Trạm hạnh phúc tiếp theo” sẽ là phỏng vấn anh ta. Anh ta sắp cùng đương kim tiểu thư Giản thị kết hôn, chắc chắn sẽ được truyền thông khắp nơi chú ý. Trước đây anh ta chưa từng nhận lời phỏng vấn của bất cứ ai, nhưng tôi nghĩ nếu cô, tôi và Hạo Ngôn cùng hợp sức mời hẳn nhận lời phỏng vấn lần này, chắc chắn tòa soạn của chúng ta sẽ tăng 10% về số lượng, còn lại 10% mọi người trong tòa soạn cố gắng nhất định sẽ thành.”

Lúc này ở cuộc họp, Lâm Hạo Ngôn không hề nhắc gì về chuyện này, xem ra 2 người này đã lên kế hoạch từ trước. Sở dĩ lúc này không nói về chuyện mời được Doãn Lạc Hàn có thể khiến số lượng xuất bản tăng thêm 10% có lẽ cũng là do muốn khích lệ toàn bộ nhân viên cùng chung sức cố gắng.

Người này nàng đã quá quen thuộc, không cần phải nhìn vào máy tính. “Không biết anh muốn tôi làm gì?”

“Nhiệm vụ chính lần này của cô là quản lý chặt chẽ tiến trình phỏng vấn, trong quá trình làm việc nếu có chuyện gì xảy ra, cô đều phải giám sát xử lý, cuối cùng trình tôi xem lần cuối là được.”

“Được rồi chủ biên, nhất định tôi sẽ làm tốt chuyện này”. Nàng cam đoan. Dù sao việc phỏng vấn đều do tổ biên tập làm, nàng chỉ cần đứng sau quản lý tốt mọi việc là được.

Một tiếng sau nàng trở về biệt thự trong tình trạng mệt mỏi. vừa đi vào đến phòng khách đã nghe tiếng quản gia hô lớn “Lão gia, Lăng tiểu thư đã về”

143. Chương 284

Doãn Lương Kiến đang ngồi trên sofa trong phòng khách, cười ha ha nói “Mân Huyền về rồi hả, đi rửa mặt trước đi con rồi xuống ăn cơm.”

“Ba nuôi, ba còn chưa ăn cơm sao?” Nàng kinh ngạc nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 6 phút, là ba nuôi chờ nàng. “Gần đây công việc của con rất bận, có thể sẽ phải tăng ca bất cứ lúc nào nên lần sau ba không cần chờ cơm con đâu.”

“Ha ha..... Không sao, Mân Huyền à.....” Doãn Lương Kiến buông tờ báo trong tay xuống, khoát tay áo “Một mình ba ngồi ăn cơm buồn lắm, ba muốn chờ con cùng về ăn với ba cho vui.... Mới lại ba cũng không đói, ban này đã uống trà chiều rồi mà...”

Nàng cắn môi nhìn hình ảnh cha nuôi cô đơn ngồi trên sofa. Doãn Lạc Hàn thật là hư quá đi, cho dù giữa hai cha con họ đã xảy ra chuyện gì thì họ cũng vẫn là cha con, hẳn lại để một mình cha hẳn già yếu ở nhà như thế này... tên ma quỷ vô lương tâm này...

Lúc ăn cơm chiều, nàng nhớ tới cha nuôi đã từng nói chỉ cần nàng ở lại đây chăm sóc cho ông, ông sẽ nói cho nàng biết chuyện năm xưa của ông và ba nàng. Nàng định hỏi lại thôi. Không hiểu sao nàng có cảm giác rằng chuyện xưa nói ra sẽ rất dài, nhất thời không thể nói hết, hăng nghĩ ngợi hai ngày nữa rồi mới tính đến chuyện hỏi.

Nàng tắm rửa xong, khi ra khỏi phòng tắm, tay phải vô tình giơ lên lại chạm phải một vật trên cổ. Ngón tay nàng mân mê mặt hoa hồng màu tím của sợi dây chuyền trên cổ mà ngày hôm qua nàng đã cố ý tháo ra...

Là đêm cuối cùng đó... khi hẳn tưởng nàng đã ngủ, hẳn lại giúp nàng đeo sợi dây chuyền vào. Nàng định ngăn, nhưng cuối cùng lại không nỡ nói gì... trong lòng trào lên một cảm giác rất mâu thuẫn...

Đây là chiếc dây chuyền hẳn tặng nàng... là chiếc dây chuyền hẳn đã đặt làm riêng cho nàng trong chuyến đi công tác Nhật Bản... Thôi thì cứ giữ lấy đi, cũng coi như một cái gì đó gọi là kỉ niệm...

Nàng tiến đến phía bàn làm việc, mở máy tính bảng ra. Sách vở nàng đã bỏ lại ở căn hộ đó, vì vậy nàng muốn lên mạng đọc một chút tư liệu trước kì thi ngày mai. Máy tính bảng vốn là của Chính Vũ tặng cho nàng, nàng không muốn để lại ở căn hộ đó như số quần áo kia, vì vậy mấy hôm trước trước mặt Doãn Lạc Hàn đã cố tình mang đến tòa soạn.

Ngày hôm sau, nàng đến tòa soạn gọi điện thoại nội tuyến cho Trịnh Trác, nói muốn nghỉ nửa ngày, Trịnh Trác không nói gì, chỉ kêu nàng lên văn phòng của hẳn rồi dập máy.

Hẳn là không đồng ý cho nàng nghỉ sao? Nàng có chút nóng nảy, vội vàng đi lên tầng 15, gõ cửa văn phòng hẳn.

“Trịnh chủ biên, sáng hôm nay tôi cần phải thi.....” Vừa vào, nàng đã vội vàng nói lý do, không ngờ hẳn lại cười thân thiện khoát tay ý bảo nàng dừng lại.

“Lãng tiểu thư, cô đừng vội, tôi đâu có nói không đồng ý cho cô nghỉ.”

Vậy hẳn có ý gì chứ? Nàng sững sốt nhìn hẳn, chỉ thấy trong mắt hẳn là sự tinh quái, thích thú.

Trịnh Trác xoa xoa cằm, vẻ mặt trầm tư nói “Cô biết không, cô vẫn luôn khiến tôi cảm thấy cô rất thần bí...”

Là sao chứ? Đây vốn không liên quan đến công việc, chẳng lẽ hẳn là đồ đàn bà thích nhiều chuyện sao? Nàng nhần nhịn một chút, nhẹ giọng nói “A... phiền anh nói luôn vào vấn đề được không ạ? Tôi đang rất vội thi.....”

“Tôi sẽ nói ngắn gọn thôi.” Hẳn khoanh tay, trong ánh mắt hiện ra sự thâm trầm “Tôi biết cô có chuyện muốn điều tra rõ ràng, tôi có thể giúp cô.”

Sao? Sao hẳn có thể biết việc nàng muốn điều tra chuyện của 11 năm trước? Chuyện này chỉ có vài người biết, nàng và Trịnh Trác lại chỉ biết nhau qua công việc, không lý nào hẳn lại biết được.

“Không cần hoài nghi năng lực của tôi, tôi có thể không chút khách khí nói, chỉ cần tôi đã muốn điều tra chuyện gì thì nhất định sẽ tra ra được.” Đôi mắt hẳn dường như đã nhìn thấu được toàn bộ tâm tư của nàng.

Hẳn dựa vào cái gì mà lại có năng lực hô mưa gọi gió như vậy chứ? Dù sao hẳn cũng chỉ là một chủ biên, cũng chỉ là một tri thức cấp cao mà thôi, chẳng lẽ hẳn còn có một thân phận khác mà nàng không biết?

Nàng chớp chớp mắt, dù sao nàng và hẳn cũng không có giao tình gì, nếu hẳn thật sự có thể giúp nàng việc này cũng không thể là giúp không công được.

“Anh cần bao nhiêu tiền? Hay anh muốn cái gì khác?” Nàng tức giận hỏi.

“Tôi không cần tiền, cũng không cần cái gì khác. Tôi muốn nói tôi sẽ giúp cô vô điều kiện.” Hẳn khoanh tay, thư thái dựa vào lưng ghế.

Nhìn ánh mắt trong suốt của hẳn không giống như là có ý đồ gì, nhưng nàng cũng không tin hẳn có thể giúp được nàng. Chuyện mười một năm trước không hề đơn giản, vì vậy nàng chỉ gật nhẹ đầu nói “Cám ơn ý tốt của anh.”

“Vậy được rồi, sau này cô muốn điều tra chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp cô vô điều kiện.” Hẳn thẳng tắp nhìn nàng. Nàng gật nhẹ đầu, xoay người đi ra ngoài, trong lòng đột nhiên có một cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Nàng đáp thang máy đi xuống lầu, hôm qua Chỉ Dao đã nói đúng 9 rưỡi sẽ đến đón nàng. Đi ra cánh cửa thủy tinh lớn của tòa soạn, nàng liếc mắt một cái đã thấy Chỉ Dao, vội vàng chạy tới.

“Chỉ Dao, mình đây... Xe cậu đâu rồi?” Nàng nhìn trái nhìn phải cũng không thấy chiếc Porche quen thuộc “Hôm qua đem xe đi sửa vẫn chưa được sao? Có phải hôm nay lại là anh cậu đưa bọn mình đi.....”

“Mân Mân, cậu tìm cùng mình đi.” Chỉ Dao bắt lấy tay nàng, kiễng chân nhìn về phía ngã tư đường “Lạc ca ca rõ ràng đã nói một phút nữa sẽ đến, sao bây giờ vẫn chưa thấy đâu nhỉ?”

Doãn Lạc Hàn? Nàng không khỏi rút lui từng bước, Chỉ Dao lại nghĩ nàng bị trượt chân, bản năng nắm chặt tay nàng, một giây sau nàng đã nghe tiếng kêu vui mừng của Chỉ Dao “A xe Lạc ca ca đang đến kia rồi!”

Thoáng chốc, nàng cảm thấy như bị sét đánh, cả người choáng váng, ngơ ngác nhìn chiếc Lamborghini dừng lại trước mặt. Kính xe kéo xuống, một ánh mắt quen thuộc thẳng tắp nhìn nàng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng lại phải chịu nằm trong lòng bàn tay của hắn sao? Nàng không cam tâm, không cam tâm..... Trong lòng nàng không ngừng gào thét, vô ý nắm chặt tay Chỉ Dao, mãi đến khi Chỉ Dao sợ hãi hét lên nàng mới giật mình tỉnh lại “A! Mân Mân, đau quá, mình đau quá.....”

Nàng nhìn tay Chỉ Dao bị tay nàng không tự chủ nắm chặt đỏ cả lên, vội vàng buông ra, sau đó liên tục giải thích “Xin lỗi... Chỉ Dao... xin lỗi ... mình không cố ý... có đau không...”

144. Chương 285

Xe thể thao vừa mới bắt đầu lăn bánh, Chỉ Dao đã nắm tay Doãn Lạc Hàn, vui vẻ đến mức gương mặt cũng nổi một tầng hồng hồng “Lạc ca ca, Lạc ca ca, hôm trước em nhìn thấy một chiếc váy cưới đẹp lắm lắm, do một nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế đó, em muốn mặc chiếc đó trong lễ kết hôn của bọn mình, có được không anh?”

“Ừm..... Chỉ Dao, chuyện này em quyết định là được.” Doãn Lạc Hàn căn bản không để ý đến chuyện này, toàn bộ tâm tư hắn vẫn dồn hết cho người ngồi phía sau mà hắn đang quan sát trên kính chiếu hậu.

“Vậy do em quyết định nha.” Chỉ Dao vui vẻ cười tươi như hoa “Lạc ca ca, em biết anh thích mặc âu phục màu đen, hôm trước em thấy một bộ âu phục đẹp lắm nha, đảm bảo anh mặc vào sẽ rất đẹp trai, phong độ.....”

Nàng cúi đầu, im lặng ngồi đằng sau, cố gắng biến mình thành người vô hình. Trước mặt Chỉ Dao, hắn không thể làm gì nàng, cho nên trước mắt nàng vẫn là an toàn.

Nhưng dù nàng không muốn, câu chuyện của Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn vẫn lọt vào tai nàng, ngực từng đợt hít thở không thông khó chịu, nàng ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang bên ngoài. Có lẽ do trời quá nắng nóng nên nàng mới tức ngực như vậy, vừa mới vào đầu tháng 5 thôi mà sao nàng đã cảm thấy cái nóng khó chịu oi ả đến như vậy chứ.....

Nàng tự lý giải những cảm giác cổ quái trong lòng mình như vậy. Chỉ Dao vẫn còn đang hưng phấn nhắc đến chuyện hôn lễ, nàng vô tình nhìn lên, thấy ngay hắn sâu thẳm đôi mắt thẳng tắp nhìn nàng trong kính chiếu hậu.

Tim của nàng bất chợt đập rất nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Nàng cuống quýt chuyển tầm mắt, nhìn chằm chằm xuống đầu gối. Tại sao hắn lại đưa Chỉ Dao đi thi? Nàng đã chạy trốn hắn như vậy, hắn khẳng định sẽ cảm thấy rất tức giận, nhất định sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng....

Nàng suy nghĩ một chút, lấy điện thoại ra, không đến một phút đồng hồ, một tin nhắn đã được gửi đi.

Sau một lúc lâu, xe thể thao tiến vào trường học, nàng theo như thường lệ chia tay Chỉ Dao tiến tới dãy nhà nàng thi, mới vừa đi được bảy, tám bước đã nghe thấy tiếng nói trầm thấp từ sau lưng vọng lên “Anh ở bên ngoài chờ em.....”

Lưng nàng bỗng cứng ngắc, cảm giác được một ánh mắt sắc bén từ phía sau đang phóng lại phía nàng, nàng nắm chặt tay, cố gắng tiến vào khu vực thi nhanh nhất có thể. Nàng sẽ không lại rơi vào lòng bàn tay hắn.....

Nhìn thân hình cao gầy biến mất, hắn không khỏi cười khê. Hắn đoán không sai, quả nhiên hôm nay đã bắt được người con gái chạy trốn một ngày hai đêm của hắn...

Hắn ngồi vào xe thể thao, thấy chói chang quá liền kéo kính xe lên, mở điều hòa, đợi tiểu nha đầu của hắn thi xong ngồi vào trong xe đã mát rồi, nhất định sẽ cảm thấy thoải mái.

Đúng lúc này, di động vang lên, hắn quét ánh mắt qua màn hình. Là Quý Dương, không cần nhắc máy hắn cũng đã biết tiểu tử này khẳng định là đã về rồi.

“Lạc, tôi về rồi, cậu đang ở đâu vậy? Ôn thư kí nói mấy ngày nay chuyện công ty cậu đều để hết sang một bên, tôi vừa đến đã phải giải quyết một đống công việc giúp cậu. Xú tiểu tử, cậu rốt cục đang ở đâu hả?”

Microphone vang lên tiếng nói tức giận của Quý Dương. Hắn chắc hắn đang bù đầu với công việc. Doãn Lạc Hàn bật cười, xảo trá nói “Cậu còn chưa hết thời gian công tác đã trốn về, coi như tôi phạt cậu, phải xử lý công chuyện một chút là đúng rồi.”

“Lạc, sao giọng cậu kì lạ vậy, đang vui đó sao?” Quý Dương thanh âm toát ra vài phần nghi hoặc “Ôn thư kí nói mấy ngày qua việc gì cậu cũng không chịu làm, cứ nhốt mình một mình trong phòng làm việc.....”

“Đó là chuyện của mấy hôm trước, thôi nhé, tôi còn đang có việc quan trọng phải làm.” Hắn cúi đầu cười khê, khép lại điện thoại di động.

Hắn nhìn đồng hồ, còn hơn hai giờ nữa nàng mới thi xong. Hắn đã chuẩn bị kĩ lưỡng mọi kế hoạch, đợi nàng và Chỉ Dao thi xong, hắn nhất định sẽ đem nàng về. Hắn sẽ nói cho nàng biết, chỉ cần nàng trở lại bên hắn, hắn có thể đồng ý bất cứ yêu cầu nào của nàng. Biết nàng trong lòng vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn với Chỉ Dao, hắn sẽ giải quyết hôn sự bằng tốc độ nhanh nhất. Hắn không sợ phải nghe bố mẹ Chỉ Dao chỉ trích, không sợ lão nhân kia nổi trận lôi đình, cũng không sợ những áp lực dư luận. Chỉ cần có thể ở bên nàng, bất kể là chuyện gì hắn cũng đều nguyện ý.

Bài thi đầu tiên rất nhanh đã xong, bài thi thứ hai vừa mới phát xuống, nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất để làm. Có lẽ là ông trời giúp cho nàng thuận buồm xuôi gió, nàng chỉ tốn một nửa thời gian làm bài đã làm xong bài thi.

Nàng vội vàng nộp bài, nhanh chóng ra khỏi trường thi, liều mạng chạy như điên, theo đường vòng chạy ra cửa phía Tây.

“Mân Mân!” Chính Vũ lộ mặt ra từ trong xe thể thao vẫy nàng. Nàng vội vàng chạy tới.

“Chính Vũ, thật ngại quá, làm phiền cậu rồi.” Nàng mở cửa xe, nhìn Chính Vũ cảm kích nói. Nếu không phải muốn trốn tránh tên ma quỷ kia, nàng cũng không muốn làm phiền Chính Vũ.

“Mân Mân, em không cần khách khí. Về sau nếu anh ta còn tiếp tục quẩn quít lấy em, em cứ nói cho tôi biết. Hôm trước tôi đã cảnh cáo anh ta, từ nay về sau tôi và anh ta không còn quan hệ gì nữa.”

Gương mặt soái khí hiện lên thần sắc tức giận, nàng túm tay hắn “Chính Vũ, cậu không cần như vậy, hai người dù sao cũng là.....”

“Mân Mân, không nói về anh ta nữa được không?” Chính Vũ phát động động cơ ô tô, trong ánh mắt hiện lên vài phần buồn bực. Chính Vũ vẫn thích nàng, lại biết Doãn Lạc Hàn người anh em tốt của hắn trói buộc nàng như vậy, hắn trong lòng đương nhiên rất tức giận và đau khổ.

Nàng cắn môi, cúi đầu, nghe được Chính Vũ thở dài một chút, cầm tay nàng “Xin lỗi, tôi không khống chế được mình.”

Nàng lắc lắc đầu cười khổ “Chính Vũ, cậu đáng lẽ không nên trở về, cậu về Hàn Quốc đi, quên tôi đi, trên đời này có rất nhiều cô gái tốt, tôi không đáng.....”

145. Chương 286

“Mân Mân, đừng nói nữa.” Chính Vũ nhắm mắt lại, bắt lực dựa lưng vào ghế, tựa như trong lòng hấn đang lẫn lộn rất nhiều cảm xúc “Mặc kệ những chuyện đã qua, tôi thích em. Nếu không phải do Lạc chen vào giữa, có lẽ bây giờ chúng ta cũng đã đính hôn.”

Nàng rất rõ mình không yêu Chính Vũ, nếu miễn cưỡng ở bên hấn là không công bằng với hấn, nên nàng lại lắc đầu phủ nhận “Chính Vũ, chuyện này không liên quan đến Doãn Lạc Hàn, thật ra chúng ta không thể.....”

“Mân Mân, chẳng lẽ giờ đây ngay cả một cơ hội em cũng không cho tôi được sao?” Chính Vũ lập tức quay người lại phía nàng, trên mặt chỉ toàn là đau khổ “Em đã nói sẽ thử cố gắng yêu tôi, nay lại xảy ra chuyện như vậy... tôi nghĩ chúng ta vẫn nên tiếp tục.....”

“Đối với cậu.....”

Hấn tựa hồ biết nàng muốn nói gì, giành trước cắt lời nàng “Tôi nói rồi, tôi không cần, ai tốt đến mấy tôi cũng không cần, tôi chỉ cần em thôi, em có hiểu không?”

Hấn lại quay người thẳng lại, mở một bài hát “if you wonder off too far, my love will get you home, if you follow the wrong star, my love will get you home.....”

“Còn nhớ bài hát này không?” Hấn nhìn chăm chú vào đôi mắt nàng, tình cảnh hấn với nàng gặp nhau lại hiện rõ mồn một ra trước mắt.

Nàng muốn cự tuyệt hấn, nhưng trong lòng lại có cảm giác gì đó không nỡ, đã biết rõ nàng và Chính Vũ là không thể, nên cứ rần rần cắt đứt dây dưa, nhưng là ánh mắt của hấn đau thương vô cùng, thật sự khiến cho nàng động tâm.

Cuối cùng, nàng lại nghe thấy một tiếng nói của chính mình vang lên “Vậy một tháng được không? Nếu một tháng tôi vẫn không thể yêu cậu, chúng ta sẽ làm bạn tốt vĩnh viễn, được không?”

“Nói như vậy là em đồng ý rồi.” Chính Vũ nắm hai vai của nàng, không kìm được sự vui mừng ôm chặt lấy nàng “Mân Mân, tôi yêu em, mặc kệ em có yêu tôi hay không, tóm lại, tôi nói cho em biết, tôi yêu em.”

Nghe Chính Vũ nói như vậy, nàng cảm thấy rất khó xử, nhẹ nhàng đẩy hấn ra, ngồi thẳng dậy.

“Chính Vũ, tôi đói rồi, chúng ta đi ăn đi, chút nữa tôi còn phải về công ty.”

“Được, em thi tốt nghiệp xong rồi, tôi mời em một bữa.” Chính Vũ soái khí trên mặt hiện lên sự tươi cười nhu hòa, vòng xe một cái.

“Tốt, tôi đang rất muốn ăn một bữa no nê đây.” Nàng cũng không khỏi cười thật tươi, tầm mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngạc nhiên nhận thấy Chính Vũ đang đi về hướng cửa nam của trường.

Nàng quay đầu, “Chính Vũ.....”

Hấn trầm mặc không nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú về phía trước. Nàng đột nhiên hiểu ra, xe thể thao đang hướng về phía cửa nam có Doãn Lạc Hàn. Là Chính Vũ cố ý.

Thân hình cao lớn đang đứng dựa vào xe thể thao, không biết đã mấy trăm lần, mấy ngàn lần hấn nhìn đồng hồ. Cuộc thi đã kết thúc, mọi người đã bắt đầu lục tục ra về, nhưng hấn vẫn chưa thấy nàng đâu.

“Ê, nhìn kia, người kia.....”

“Chẳng phải là tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh đó sao.....”

“Phải, chính là anh ta, hôm trước mình đọc báo còn bảo là anh ấy và Giản Chỉ Dao sắp kết hôn rồi đó.....”

“Thật là ghen tị với Giản Chỉ Dao mà, gia thế đã tốt, ngoại hình xinh đẹp, lại còn có vị hôn phu tuyệt vời như vậy.....”

“Thôi đi, một người một số, mình làm sao mà được như vậy.....”

“Doãn Lạc Hàn nhìn ngoài đời còn đẹp trai phong độ hơn trên báo nhiều nhĩ.....”

Hắn lo lắng đi đi lại lại, nhìn chăm chăm về phía cổng trường, khá là khó chịu vì phải nhận những ánh mắt và những lời bình luận.

Nàng còn đang làm cái gì mà còn chưa ra chứ! Không phải là nàng lại chạy mất rồi chứ, một suy nghĩ đột nhiên nảy ra. Hắn biến sắc, cẩn thận nhìn vào trong trường. Hầu hết sinh viên đều ra cửa phía nam, chỉ có lác đác vài người đang tiến về phía cửa phía tây.

Nguy rồi, cẩn thận mấy cũng có sai sót, hắn chợt nhớ tới nơi này ngoài cửa phía nam còn có một cửa phía tây. Nàng khẳng định là đã ra cửa phía tây chạy mất rồi.

Shit! Hắn chửi thề một câu, đột nhiên nhìn thấy một chiếc Ferrari màu đỏ chậm rãi lướt qua, xe đi thật sự chậm như là cố ý khiến cho hắn chú ý, liếc mắt một cái hắn đã thấy rõ trong xe hai gương mặt.

Chính Vũ và nàng..... Nàng gọi điện thoại kêu Chính Vũ lại đây đón nàng, sau đó cố ý đi qua đây. Chết tiệt! Nàng lại dám cố ý khiêu khích hắn!

Gân xanh trên trán nổi lên, hắn nắm chặt hai tay thành nắm, trong mắt chỉ toàn là lửa ghen tuông và tức giận.

Bất luận như thế nào, lần này hắn tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn nàng chạy mất. Hắn vội vàng mở cửa xe ngồi vào trong, nhìn theo hướng chiếc Ferrari, phát động xe. Xe thể thao vừa chuẩn bị lăn bánh thì hắn lại nghe thấy một tiếng nói quen thuộc.

“Lạc ca ca.....”

Giây tiếp theo, Chỉ Dao đã ngồi vào trong xe “Lạc ca ca, anh chờ lâu rồi phải không, em ra hơi muộn.”

“Không sao, không lâu lắm.” Hắn không để tâm nói, nhìn lên đã không thấy xe Chính Vũ đâu nữa, hắn vội vàng lái xe theo hướng ban nãy đã nhìn thấy chiếc Ferrari, nhưng đã quá muộn. Chiếc xe đã đi mất.

Trở về tòa soạn, nàng theo lệ thường lại vào bằng cửa sau. Bỗng nhiên nhớ lại lúc Chính Vũ lái xe qua Doãn Lạc Hàn, nhớ lại gương mặt lạnh lùng đang tức giận của hắn, nàng không khỏi cảm thấy sợ đến đông cứng người lại.

Nàng có thể cảm nhận rõ ràng là hắn tức giận. Hắn nhất định sẽ nghĩ là nàng cố tình bảo Chính Vũ làm như vậy. Nàng thở dài một hơi, cố tình thì cố tình, dù sao nàng cũng không muốn gặp lại hắn.

Tòa soạn đang trong giai đoạn bận bịu, nhìn đồng văn kiện chất đầy trên bàn làm việc, nàng cũng không còn tâm trí nào mà suy nghĩ vẩn vơ nữa, lập tức lao đầu vào công việc.

Buổi chiều Trịnh Trác lại gọi điện thoại nội tuyến kêu nàng lên phòng hắn. Hai người thảo luận một chút về chuyên mục mà nàng đảm nhiệm, sau đó nàng lại cùng với những người khác bàn bạc về các mặt khác của chuyên mục nữa, tới khi xong xuôi nàng nhìn đồng hồ đã là hơn 7 giờ.

146. Chương 287

Đồng nghiệp đã sớm về hết, nàng tắt máy tính, mệt mỏi đi về phía thang máy, đợi một hồi, cửa thang máy liền mở, Trịnh Trác đứng ở bên trong.

Hắn chờ nàng đi vào, sau đó ấn nút thang máy, quay đầu liếc nàng một cái “Lăng tiểu thư, sao cô cũng về muộn vậy?”

“À vâng, tôi cố gắng làm cho xong công việc.” Nàng lễ phép cười một cái, tay thò vào trong túi xách lục tìm một cái gì đó rồi nắm chặt.

Ai ngờ Trịnh Trác để ý thấy hành động này của nàng, buồn cười trêu chọc nàng “Lăng tiểu thư, cái cô đang nắm không phải là một bình xịt hơi cay dùng để đề phòng tôi đấy chứ?”

“Không phải, không phải, Trịnh chủ biên, sao anh lại nghĩ vậy chứ?” Nàng liều mạng xua tay, nhét thứ trong tay xuống sâu trong túi xách.

“Không phải sao, vậy sao lại phải giấu?” Hắn chép chép miệng tỏ ra nghi ngờ.

“Haizz, được rồi.” Để cho hấn đỡ nghĩ lung tung, nàng lại thò tay vào túi xách, lấy ra một chiếc đèn pin nhỏ nhắn tiện dụng.

Tan tầm nàng phải đi cửa sau tòa soạn, xuyên qua một cái ngõ nhỏ. Ban ngày thì không sao, nhưng buổi tối thì thật sự rất tối, tối hôm qua nàng suýt chút nữa đã vấp ngã, cho nên hôm nay đã chuẩn bị sẵn một chiếc đèn pin nhỏ, không ngờ lại bị Trịnh Trác nghĩ là bình xịt hơi cay.

Hấn nhìn chiếc đèn pin, lại quay đầu nhìn về phía trước “Gần đây tôi để ý thấy cô hay đi cửa sau tòa soạn, không lẽ gặp chuyện gì phiền toái hay muốn chạy trốn người nào sao?”

“Không phải, không có, nơi tôi ở đi cửa sau gần hơn.” Nàng vội vàng tìm lý do, trên trán ứa ra mồ hôi lạnh. Trịnh Trác này cũng thật không đơn giản, đến việc nàng hay đi cửa sau mà cũng đã để ý được.

Nàng giương mắt nhìn chằm chằm số trên thang máy, trong lòng thầm nghĩ mới đến tầng 6 thôi sao, sao chậm quá vậy trời...

Cũng may hấn không nói gì nữa, nàng trong lòng thầm thấy nhẹ nhõm. Khi xuống tới tầng 2, hấn đột nhiên cúi đầu xuống gần mặt nàng, gương mặt tuấn tú lộ ra thần sắc khó đoán “Muốn tôi giúp không, tôi có thể cho cô chìa khóa của cửa khác.”

Nàng cảm thấy việc hấn tiến lại gần có chút khó xử, vội lắc đầu “Không cần phiền anh đâu Trịnh chủ biên.....”

“Cô không cần lo lắng, tôi chỉ coi cô là bạn bè, không cần suy nghĩ lung tung.” Hấn nháy mắt đứng thẳng dậy, cười vui vẻ một tiếng “Gọi tôi là Trác thôi, bạn bè đều gọi tôi như vậy.”

Nghe hấn nói như vậy, cũng tự biết mình không phải kiểu người vạn người mê, nàng biết hấn nói thật. Tuy rằng người này tốc độ thay đổi sắc mặt cũng thật là nhanh, nhưng dù sao cũng có thể là một người bạn tốt, hơn nữa còn là thủ trưởng của nàng, người khác nịnh bợ còn không xong...

Nghĩ đến đây, nàng sờ sờ mũi, thấp giọng nói “Trác, cảm ơn ý tốt của anh, nói thật gần đây tôi quả thật có chuyện phiền toái cần phải đi cửa sau.”

“Vậy là tôi đoán đúng.” Hấn hơi nhếch môi, nghe thang máy phát ra một tiếng “đình” liền cất bước đi ra ngoài, lại xoay người lại nói “Tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, a.... xin lỗi, tôi đi trước.” Nàng vừa ra khỏi thang máy đã đập ngay vào mắt một thân hình cao lớn đang đứng ở cửa chính, nhất thời như chim sợ cành cong vội vàng lao về phía cửa sau.

Trịnh Trác nhìn theo ánh mắt của nàng, một người đã chạy tới gần hấn đuổi theo nàng. Hấn liền vươn tay, ngăn người kia lại.

Doãn Lạc Hàn không ngờ lại có người cản hấn, bị chững lại lảo đảo một chút, sau đó hấn quay đầu lại nhìn về phía đối phương. Từ thang máy đi ra, chính là người đàn ông đang vừa nói vừa cười với nàng khi nãy.

Lửa giận nháy mắt bùng lên, hấn cúi đầu nhìn cánh tay đối phương đang giữ chặt lấy cánh tay phải của mình, tức giận nói “Bỏ tay ra!”

Trịnh Trác đã thấy rõ người mà hấn vừa cản. Sao lại là hấn? Trịnh Trác hơi nhú mày, còn hấn thì cố gạt tay Trịnh Trác ra để chạy về hướng cửa sau tòa soạn.

Doãn Lạc Hàn không ngờ lại bị người đàn ông đó cản đường, mất thời gian như vậy có lẽ nàng sẽ trốn mất, hấn như ngồi trên lửa nóng. Nếu không phải còn bản khoản chuyện hôn ước của hấn với Chỉ Dao, hấn đã sớm vọt lên tầng 12 tìm nàng.

“Cút ngay!” Hấn gạt tay Trịnh Trác ra, nhưng Trịnh Trác lại ngay lập tức bắt lấy cổ tay hấn “Cho dù hai người có chuyện gì, nhưng lúc này tôi không thể không can thiệp.”

Chết tiệt, nàng rốt cục còn có bao nhiêu người đàn ông vây quanh mà hấn không biết? Doãn Lạc Hàn lạnh lùng, nheo mắt hỏi “Anh có quan hệ gì với cô ấy?”

“Không có quan hệ gì, tôi chỉ là thủ trưởng của cô ấy.” Trịnh Trác hiểu rằng Doãn Lạc Hàn là đối tượng mà tòa soạn sắp phải phỏng vấn, vì vậy cũng không thể bắt nạt.

Thực ra với cá tính của hắn, thông thường chuyện này hắn cũng chẳng thèm để tâm, chỉ có điều đối tượng lần này lại là Mân Huyền, hắn không thể không can thiệp được.

“Đây là chuyện của tôi và cô ấy, anh rút ngay.” Doãn Lạc Hàn tức giận định đâm vào bụng Trịnh Trác, không ngờ đối phương đã nhanh nhẹn tránh được.

Con người đen xẹt qua một tia ngạc nhiên, Doãn Lạc Hàn biết người này không phải dễ đối phó. Nếu thực sự xảy ra ẩu đả, hắn không phải đối thủ của người này, nhưng hắn lúc này một lòng muốn bắt lấy người con gái kia, tay phải giằng ra khỏi tay của Trịnh Trác, lại hung hăng định đâm Trịnh Trác, nhưng Trịnh Trác đã lại nhanh chóng tránh được, còn đâm lại hắn.

Nàng đã nhìn rõ ràng Doãn Lạc Hàn đang chạy đuổi theo nàng ở phía sau, vậy mà khi nàng chạy trốn chết lại chẳng nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo. Chẳng lẽ là mình nhìn lầm sao? Nàng dừng lại, kim lòng không đậu lại chạy ngược về, nghe thấy tiếng đầm đá, vội chạy vào trong tòa soạn, không khỏi đứng sững lại.

147. Chương 288

Doãn Lạc Hàn đang đánh nhau với Trịnh Trác, Trịnh Trác đang ở thế thượng phong, còn Doãn Lạc Hàn đang bị Trịnh Trác đánh túi bụi, sau đó hắn đánh trả, lại bị Trịnh Trác dễ dàng né tránh.

Doãn Lạc Hàn nóng nảy sốt ruột nhìn về phía cửa sau, dồn hết sức đâm mạnh về phía Trịnh Trác, muốn cho hắn phải tránh ra, nhưng Trịnh Trác cũng không phải tay vừa, nháy mắt đã tránh được, còn tung một cú đâm mạnh vào mặt hắn khiến mặt hắn sưng vù lên đầy máu.

Nàng muốn coi như không thấy gì, muốn quay đi tiếp tục trở về nhà, nhưng khi nghe thấy một tiếng đâm mạnh kèm một tiếng kêu rên nặng nề đau đớn, tim trong phút chốc như nảy ra ngoài, tựa hồ như cú đánh kia là đánh vào người nàng chứ không phải đánh vào người hắn, nàng rút cục không thể chịu được nữa, lập tức quay đầu chạy đến.

“Dừng tay, dừng tay, đừng đánh nữa.” Nàng nhìn Trịnh Trác hô to, lại chạy lại phía Doãn Lạc Hàn đỡ lấy hắn đang bị thương khắp mình, đứng loạng choạng “Anh bị điên à? Sao anh ngu ngốc thế hả? Biết rõ không phải đối thủ của anh ta, anh còn cố đánh làm gì? Anh sợ mình sống lâu quá hay sao?”

Doãn Lạc Hàn cố đứng thẳng lại, lơ đãng lau đi vết máu trên khóe miệng, đôi mắt thâm thúy ánh lên tia sáng, tươi cười nhìn nàng “Huyền, em rút cục cũng xuất hiện, cố gắng của anh cũng không uổng phí rồi.”

Nhìn hắn toàn thân bị đánh cho ê ẩm, nàng cảm thấy xót xa vô cùng, hắn cố gắng như vậy cũng chỉ là để gặp nàng thôi sao? Nàng nhăn mặt “Đồ điên...”

“Anh không phải đã nói với em rồi sao? Anh đã sớm điên rồi.” Hắn tươi cười nói, nắm chặt lấy tay nàng “Đừng bỏ anh mà đi nữa...”

Trịnh Trác phúi phúi bụi trên người, liếc họ một cái “Này, hai người tình tứ đủ chưa, làm tôi nổi hết cả da gà rồi này...”

“Chúng tôi đâu có...” Mân Huyền không phục lớn tiếng phản bác, cánh tay đỡ Doãn Lạc Hàn vô tình nắm mạnh một chút, liền nghe thấy một tiếng kêu khê, nàng quay đầu lại, vội vàng buông lỏng tay, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn “Có phải tôi đụng vào vết thương rồi phải không, xin lỗi, tôi không cố ý...”

“Nhìn thấy anh ta bị đánh cô đau lòng như vậy, nhiệm vụ của tôi xem như hoàn thành rồi, tôi phải đi đây.” Trịnh Trác thư thái chỉnh lại quần áo, xoay người ra hướng cửa chính.

“Tôi đâu có.....” Nàng dậm chân cãi lại. Quả thật Trịnh Trác xuống tay cũng quá nặng, nhưng dù sao nàng cũng sẽ không vì thế mà thương cảm tên ma quỷ Doãn Lạc Hàn này.

Nàng muốn chạy theo Trịnh Trác giải thích, nhưng hai tay đã bị nắm chặt trong lòng bàn tay nóng ẩm của hắn, bên tai lại nghe tiếng hắn khó khăn nhưng vẫn bá đạo nói “Đừng mong chạy trốn khỏi anh.”

Nàng nhìn đôi mắt chất đầy những cảm xúc phức tạp của hắn, chợt nhận ra mình thật sự có cảm giác đau xót không thôi.

Nhìn gương mặt hần sưng bầm, đi đứng lại chật vật, dù sao hần bị đánh cũng là vì nàng, nàng thở dài, đỡ lấy hần “Tôi đưa anh về, giúp anh bôi thuốc.”

Nghe vậy, hần lại một lần nữa lộ ra khuôn mặt tươi cười quyến rũ, đưa chìa khóa xe cho nàng. Nàng tức giận nghĩ, người này hôm nay bị làm sao vậy, cứ nhe nhớn mãi, mặt nàng có gì đáng cười hay sao mà hần cứ nhìn nàng tươi cười như vậy?

Nàng lái xe tới căn hộ, dìu hần lên phòng. Người này thật sự rất cao lớn rắn chắc, nàng đỡ hần đi một đoạn mà mệt thở không ra hơi.

Nàng vất vả dìu hần ngồi vào sofa, thấy gương mặt tuần tú của hần vẫn là ngây ngô nhìn nàng cười, nàng không khỏi có chút bực mình. Hần cố ý giả vờ! Một đại nam nhân như hần làm gì tới mức bị đâm cho mấy phát mà tới mức không đi nổi như vậy chứ!

Nếu không biết tính hần, nàng còn tưởng là hần làm nũng rồi.

“Thuốc bôi để ở đâu vậy?” Nàng thở hổn hển nhìn xung quanh, tức giận hỏi.

Hần dựa vào sofa, khẽ nhắc môi “Em biết ở đâu mà.”

Nàng chớp chớp mắt, chợt nghĩ ra liền chạy biến đi, tới giá sách trong phòng khách, lấy hộp thuốc từ trong ngăn thứ hai.

Nàng ôm hộp thuốc chậm rãi tiến đến bên sofa. Hôm nay trở về đây không hiểu sao bỗng nhiên có cảm giác là lạ. Tuy rằng bài trí bốn phía không đổi, nhưng con tì hưu lớn trước kia đặt trên giá sách giờ lại thay bằng con tì hưu khác, hơn nữa trước kia đầu nó hướng về phía nam, giờ lại hướng về phía tây. Nàng biết tì hưu đặt ở trong phòng là căn cứ ngày tháng năm sinh của chủ nhân, bình thường đã đặt ở vị trí nào thì sẽ không dễ dàng thay đổi.

Ánh mắt hần dõi theo từng động tác của nàng. Kì thật nơi này cũng không thay đổi, ngày đó phát hiện nàng bỏ trốn, trừ bỏ đồ đạc của nàng hần luyện tiếu vô cùng, còn lại tất cả những vật khác đều bị hần tức giận điên cuồng mà đập phá hết.

Ngày hôm qua hần đã chuẩn bị tốt kế hoạch đưa nàng đi thi rồi đưa nàng về đây, cho nên đã sai người tận lực khôi phục căn hộ cho giống như trước đây.

Đặt hộp thuốc trên bàn trà trước mặt hần, sách vở của nàng vẫn còn chỉnh tề nằm đó. Mở hộp thuốc ra, nàng lấy cồn, bông và nước sát trùng.

Nàng vừa dùng bông thấm nước sát trùng lau lau cho hần, vừa liếc hần một cái nói “Tôi giúp anh bôi thuốc sát trùng vào đầu gối.”

Hần cúi người kéo ống quần lên, lộ ra đầu gối xanh tím.

Nhất định là rất đau... ban nãy hần còn phải đi khắp khiêng... tất cả là đều vì nàng... Nước mắt bỗng rưng rưng chực trào ra trên khóe mắt nàng. Không, không có gì phải thương cảm, đều là do hần tự chuốc lấy. Nàng cúi đầu để hần không nhìn thấy biểu cảm trên mặt nàng, cố gắng kìm nén xúc động bôi thuốc cho hần.

Sau đó, nàng lại thấm bông với cồn, trước khi bôi nhẹ nhàng nói với hần “Sẽ đau đấy, anh cố chịu một chút nha.”

“Ừ.” Hần vẫn chăm chú nhìn nàng. Trong giọng nói của nàng có chút ghen ngào.

148. Chương 289

Nàng thật cẩn thận bôi thuốc cho hần, mỗi khi bôi đến miệng vết thương hay nghe thấy tiếng thở không đều một chút, nàng lại càng nhẹ nhàng, nước mắt cũng không kìm nén được đã tràn đầy hốc mắt.

Sao nàng lại có thể khóc chứ? Không, nàng không được khóc, hần bị Trịnh Trác đánh nàng phải vui mừng mới đúng chứ, tại sao lại khóc được? Vô lý! Vô lý!

“Nhìn thấy anh ta bị đánh cô đau lòng như vậy...” Nàng chợt nhớ lại lời của Trịnh Trác nói trước khi đi... chẳng lẽ nàng thực sự cảm thấy đau lòng sao?

Nhìn hấn bị đánh đau đớn như vậy, dù đã rất kìm lòng muốn quay lưng đi mà nàng cũng không thể, rốt cục vẫn quay lại đứng ra ngăn cản, lại lái xe đưa hấn về, dù rất mệt vẫn cố gắng dìu hấn lên tận phòng...

Nhìn vết thương trên người hấn, nàng lại cảm thấy như có trăm ngàn mũi kim đang đâm vào người mình, đau đớn không thôi, nước mắt lại chỉ trực trào ra...

Những điều đó... chứng tỏ thật sự là nàng thương hấn sao?

Đột nhiên nhận ra điều này, lưng nàng cứng ngắc, tay cũng ngừng bôi thuốc, hít vào một hơi, máy móc xoay mặt đi, lại lần nữa cảm lấy bông sát trùng.

“Tay anh cũng bị thương mà, vén ống tay áo lên đi.” Nàng buồn buồn nói, đợi hấn xắn ống tay xong lại đau xót nhìn thấy một mảng thâm tím kéo dài từ bắp tay đến tận bàn tay.

Doãn Lạc Hàn và Trịnh Trác không thù không oán, mà Trịnh Trác tên kia lại xuống tay nặng như vậy, ngày mai nàng nhất định phải tìm hấn tính sổ.

Nàng cắn môi, thở một hơi dài... Thời gian qua hấn khi dễ nàng, làm nhiều chuyện tàn nhẫn với nàng như vậy, nàng hận hấn còn không kịp, vì cái gì khi nhìn thấy hấn bị đánh lại có những cảm giác như vậy?

Chẳng lẽ lâu ngày sinh tình, nàng đã yêu hấn rồi? Nếu không phải yêu, nàng làm sao lại có cảm giác đau lòng như vậy? Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, nàng liền lập tức muốn bác bỏ, nhưng lại không tìm ra được lý do gì để bác bỏ, cảm thấy rất bối rối. Bôi thuốc xong, nàng rút hai tay về nhưng hấn đã nhanh hơn nắm chặt lấy tay nàng. Nàng giật ra, nhưng hấn vẫn nắm chặt, thâm trầm nhìn nàng.

“Vì sao lại khóc?” Hấn khàn khàn tiếng nói, bàn tay rắn chắc vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, không có chút nào suy suyển.

“Tôi không khóc, anh bị đánh tôi vui mừng còn không kịp.” Nàng cúi mặt, cuống quýt phủ nhận, nhưng thanh âm nghẹn ngào lại nức nở đã tố cáo tất cả những cảm xúc trong lòng mà nàng muốn che giấu.

Hấn nhẹ nhàng vuốt ve nàng bàn tay mịn màng trắng nõn của nàng, sau đó lại nâng mặt nàng lên. Lời nói dối của nàng lập tức sụp đổ.

“Em có để tâm đến anh. Nếu em thật sự chán ghét anh, thậm chí hận anh, ban nãy em đã chạy đi, không thể nào lại quay lại ngăn anh ta đánh anh.....”

“Không phải, anh nhầm rồi, là tôi... tôi... tôi thương hại anh thôi!” Nàng lớn tiếng cắt lời hấn, cực lực phản bác hấn “Hôm nay nếu đổi lại là người khác, tôi cũng sẽ ra can ngăn. Anh... anh đừng có mà tưởng bở.”

“Anh tưởng bở?” Hấn cao giọng hỏi lại “Nếu đúng như vậy, vì sao em phải khóc? Lăng Mân Huyền, em lại là người biết yêu thương người khác đến thế sao? Những chuyện đánh nhau này ngày nào chẳng có, chẳng lẽ mỗi lần nhìn thấy em lại đều khóc như thế này sao?”

Nàng cắn môi không thể tìm ra lý do phản bác hấn, quay đầu muốn né tránh tay hấn, nhưng ngón tay hấn vẫn như kìm giữ chặt lấy cằm nàng, bắt nàng phải nhìn thẳng vào mặt hấn.

Rồi hấn bắt chợt thở dài, cười khẽ xoa đầu nàng, đôi mắt u ám lóe lên chút tia sáng, đầu ngón tay cũng khẽ gạt đi nước mắt của nàng “Em biết không? Từ chuyện ngày hôm nay anh có thể khẳng định em có tình cảm với anh, anh thật sự rất vui. Chúng ta đừng trốn tránh mãi như thế này nữa.”

“Tôi không hiểu anh đang nói cái gì.” Nàng lãnh đạm cup mắt, nàng cũng vừa nhận ra nàng thật sự yêu thương hấn, nhưng sự nhận thức này khiến cho nàng bối rối, nàng thật sự không biết phải đón nhận thế nào.

“Nếu vậy, anh sẽ nói kĩ hơn.” Hấn kiên nhẫn nhìn nàng “Anh muốn ở bên em, cả đời ở bên em, không, không phải như em nghĩ anh chỉ mê luyện thân xác em, anh đối với em hết thấy đều có hứng thú, anh bao dung em, anh chiều chuộng em, chỉ cần em vui vẻ, anh có thể đánh đổi tất cả.....”

Hắn muốn nói gì? Nàng nâng mi mắt, chăm chú nhìn hắn. Nếu như trước kia nghe hắn nói những lời như vậy, nàng chắc chắn đã coi là những lời nói dối, nhưng không hiểu sao lúc này trong lòng nàng lại xuất hiện cảm giác tin tưởng khó tả.

“Anh nói như vậy, em còn chưa hiểu sao?” Hắn có chút lo lắng, nắm tay nàng thật chặt “Huyền, anh yêu em.” *aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa... không biết có phải mình đa cảm không nhưng mình đã khóc khi đọc đến đoạn này TT_____TT Gần 300 chương cuối cùng cũng được nghe anh Hàn nói câu này, mãn nguyện...*

Nàng mở lớn hai mắt, trong nháy mắt trở nên hoàn toàn ngây ngốc. Hắn nói yêu nàng, hắn nói yêu nàng! 4 tiếng này cứ dội vang trong óc nàng, khiến nàng có một cảm xúc rất lạ mà nàng không biết đó là cảm xúc gì.

“Tôi, tôi không biết anh đang nói cái gì..... Anh... để tôi đứng lên.....” Nàng bối rối không biết phải nói như thế nào cho phải, vịn vịn cổ tay muốn rút ra khỏi tay hắn, chống tay vào sofa muốn đứng lên, ai ngờ có lẽ là đã ngồi quá lâu, nàng vừa đứng dậy, người lại chóng mặt loạng choạng, cũng may hắn rất nhanh đã ôm lấy nàng, đỡ nàng ngồi trong lòng hắn.

“Huyền, đừng phủ nhận em cũng có cảm giác với anh.” Hắn ôm sát nàng, cọ cọ má vào má nàng, nói nhỏ bên tai nàng “Nói cho anh biết... đến tận cùng anh phải làm thế nào em mới chịu ở bên anh? Ngày mai là cuối tuần, anh đã hẹn Chỉ Dao, anh sẽ cùng cô ấy nói chuyện..... Chỉ cần có thể ở bên em, anh chẳng cần bất kì cái gì khác.....”

Thân thể của nàng cứng đờ, nghẹn ngào không biết nói gì. Quên đi, đây là chuyện của hắn và Chỉ Dao, nàng không quản được, quả thật như Giản Quân Dịch nói, Chỉ Dao đối với Doãn Lạc Hàn giống như tình thân hơn là tình yêu.

Hắn nhắm mắt lại, hít hà hương thơm trên cổ nàng, hồi lâu không nghe thấy nàng nói gì mới mở mắt nhìn nàng, nàng giật mình ngượng ngùng giây dự “Anh bỏ tôi xuống..... tôi đi nấu..... vết thương trên miệng anh.....”

“Không cần, em không cần làm gì cả.” Hắn che miệng nhỏ của nàng, nhẹ nhàng âu yếm nói “Anh chỉ cần em đồng ý không rời xa anh là được.”

“Không được, tôi và anh không có khả năng.” Nàng liều mạng lắc đầu, rồi lại mím môi cúi đầu, trong mắt lại trong suốt nước mắt.

“Nói cho anh biết nguyên nhân, vì sao không có khả năng? Là vì Chính Vũ? Hay vẫn là vì cái tên Trịnh Trác kia?” Đôi mắt lạnh lùng của hắn hơi nheo lại, bá đạo quay mặt nàng lại phía hắn, khiến cho nàng phải nhìn thẳng vào mắt hắn.

149. Chương 290

“Không phải, bọn họ không liên quan.” Nàng vội vàng phủ nhận, cụp mắt. Hắn đâu biết một người phụ nữ khi đã trải qua một chuyện tồi tệ như nàng đâu dễ có thể quên được, nó tựa như một vết thương khó lành, cứ mỗi khi khẽ chạm đến lại đau đớn đến tận tâm can...

“Vậy là tại sao? Nói cho anh biết, anh muốn biết đáp án.” Hắn lay lay hai vai của nàng, nàng tại sao lại không thể tiếp nhận hắn? Tại sao? Hắn không thể lý giải, hắn cần một đáp án thuyết phục.

Thân thể mềm yếu bị hắn lay lay, nàng nhắm mắt lại, sau đó lại rất nhanh mở, hít một hơi thật sâu, thanh âm run run chậm rãi nói “Tôi hỏi anh... Nếu ngày đó ở câu lạc bộ, tôi bị người kia làm bẩn, anh còn có thể chấp nhận tôi, giống như bây giờ nói yêu tôi sao?”

Không gian trở nên tĩnh lặng đến lạnh người, hắn chợt cứng đờ người, hai tay đặt im trên vai nàng, thẳng tắp nhìn gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt của nàng, đôi mắt sâu thẳm vẫn lên sự đau buồn thê lương.

Việc hắn im lặng nàng đã dự kiến được, nàng cố gắng kìm nén cảm giác chua xót đau khổ, lạnh nhạt đẩy tay hắn ra “Anh có thể không cần trả lời, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Nàng đứng dậy rồi đi, đi vào phòng bếp.

Hắn thống khổ nhắm hai mắt lại, ngã người xuống sofa. Đó chính là vấn đề hắn không thể trả lời, cũng là vết thương mà hắn không dám đụng vào. Hắn thừa nhận lúc đó hắn như tên điên bị thù hận làm cho mờ mắt, đã gây ra một chuyện không thể sửa chữa được.

Một lát sau, nàng từ trong bếp đi ra, cầm theo mấy quả trứng đã bóc vỏ, lấy trong hộp thuốc ra băng gạc, cuộn lại, im lặng lau vết thương trên mặt cho hắn. Nàng cũng không hiểu rốt cục là nàng bị làm sao vậy, nàng đã muốn không để tâm đến hắn, rốt cục lại là vẫn không quản được chính mình, lại vào bếp luộc trứng để ra lau cho hắn.

Hắn nhếch môi, ánh mắt nóng rực nhìn nàng, chớp mắt đã kéo nàng ôm chặt trong lòng “Đêm nay đừng đi, ở lại với anh.”

“Không, anh buông ra đi... buông ra.....” Nàng giãy dụa trong lòng hắn, buồn bực đấm đấm hắn. Người này đúng là được voi đòi tiên mà, nàng tốt bụng giúp hắn bôi thuốc, hắn lại lấy oán trả ơn bắt nàng.

“Anh hứa sẽ không động vào em, anh chỉ muốn em ở lại với anh.” Hắn nói nũng nịu như trẻ con, gắt gao ôm nàng, không để ý nàng giãy dụa, bế nàng lên bước vào phòng ngủ.

“Doãn Lạc Hàn, đồ tiểu nhân ti bỉ, anh bỏ ra..... Bỏ ra mau! Có nghe thấy không... đồ ma quỷ, bỏ tôi ra.....”

Nàng ra sức giãy dụa, rồi lại đánh hắn, hắn đều không phản ứng, chỉ nghe thấy tiếng hít nhẹ của hắn, cảm thấy hắn đang hơi cúi người, nàng mới nhớ ra hắn đang bị thương, liền lập tức dừng tay.

Dù sao hắn cũng đã nói sẽ không làm gì nàng, vì vậy, nàng để mặc hắn ôm vào trong. Hắn thả nàng xuống giường, ấn hai vai của nàng cho nàng nằm xuống, sau đó nằm xuống bên cạnh nàng.

Trải qua một ngày mệt mỏi, nàng vừa đặt đầu xuống gối, lập tức cơn buồn ngủ cũng tới.

Nàng kéo kéo chăn, quay lưng về phía hắn, vừa nhắm mắt lại, phút chốc một đôi tay rắn chắc đã ôm lấy nàng từ đằng sau, khiến nàng như con tôm ở trong lòng hắn.

Hắn vui mặt vào cổ nàng, tinh tế hôn trên miên, nhỏ nhẹ thì thầm bên tai nàng “Huyền, đừng rời xa anh..... Không có em, anh không thể ngủ được..... Đừng bỏ anh.....”

Nàng mím chặt môi, cố gắng kìm nén cảm xúc, nhưng không cách nào ngăn cản sự rung động đang dâng lên trong người.

Sự im lặng của nàng đối với hắn cũng như một sự cổ vũ, hắn hôn một đường từ từ đi xuống, bàn tay không an phận bắt đầu luồn vào trong áo nàng, chẳng mấy chốc đã tiến lên đến ngực nàng, tinh tế xoa bóp.

“Đừng động vào tôi.....” Nàng chấn động cả người, cắn răng nói nhỏ, khắp người như có luồng điện, cố đè nén cảm giác run rẩy tê dại quen thuộc “Anh đã nói sẽ không động vào tôi mà, chẳng lẽ lời nói của anh luôn luôn không đáng tin như vậy sao?”

Hắn lập tức dừng động tác lại, thở dài chậm rãi thu hồi bàn tay, sửa sang lại quần áo trên người nàng, hôn hai má nàng “Em ngủ đi.”

Hắn ôm chặt lấy nàng, nàng run run nhắm hai mắt lại, cả người hoàn toàn bị buộc chặt. Cơn buồn ngủ dần dần đã tới, chẳng mấy chốc, khi đang ngủ, nàng cảm giác có một chút lay động.

Trong bóng đêm nàng cảnh giác mở mắt, nghe thấy tiếng hắn rời giường. Không quá một hồi, trong phòng tắt truyền đến tiếng nước, nàng nhẹ nhàng thở ra, ước chừng mười phút sau, đêm bên cạnh nàng lại lún xuống một chút, đôi bàn tay rắn chắc lại ôm chặt lấy nàng, thở ra một tiếng rất mãn nguyện.

Người hắn mát lạnh, hắn tắm nước lạnh sao? Nàng tự hỏi một chút, nhưng chẳng mấy chốc cơn buồn ngủ lại kéo đến, kéo đi những suy nghĩ của nàng.

Miền cương tỉnh lại, nàng cứ tưởng mình đang nằm trên giường của mình liền vươn mình một cái, duỗi chân, duỗi tay, vừa nhận ra đây là căn hộ của hắn mới giật mình vội vàng ngồi dậy, bên cạnh trống rỗng, hắn đã sớm đi đâu mà nàng không biết.

Nàng vội vàng xuống giường, có một tờ giấy nhỏ trên tủ đầu giường. Nàng cầm lên đọc, một hàng chữ mạnh mẽ vuông vắn hiện lên: Huyền, anh đi làm trước, bữa sáng trên bàn, em nhớ ăn xong mới được đi làm.” Phía dưới kí tên là Hàn.

Nàng ra khỏi phòng ngủ, đi vào bếp, một cái sandwich lớn đã được đặt sẵn trên đĩa, bên cạnh là sữa, nàng chạm tay vào chiếc cốc thủy tinh đựng sữa, vẫn nóng.

Nàng nắm tờ giấy nhỏ vo lại, người này vì cái gì phải làm như vậy? Hẳn khó khăn lắm mới bắt lại được nàng, hẳn là phải tức giận tra khảo mới đúng, vì cái gì lại ôn nhu như vậy?

150. Chương 291

Nàng không ăn bữa sáng hẳn làm. Chuyện hôm qua chợt lại hiện lên rõ mồn một, nàng hỏi hẳn vấn đề mà tận sâu trong đáy lòng nàng vẫn luôn trăn trở, nhưng hẳn lại không thể trả lời, trầm mặc khiến cho nàng vô cùng đau xót, hụt hẫng, đến tận bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy khó thở, đau nhói trong tim.

Chợt nghĩ đến một điều, nàng tiến ra phía cửa. Không khóa. Cảm thấy có chút giằng cợt... hẳn không phải đã hao tâm tổn sức để bắt nàng lại sao, giờ sao lại sơ sễ để nàng tự do thế này?

Hắn áy náy sao? Nàng không biết, nàng chỉ biết, ngày hôm qua khi hẳn không thể trả lời điều nàng hỏi, trái tim nàng dường như cũng đã nguội lạnh từ giây phút ấy...

Một lát sau, nàng rửa mặt chải đầu chỉnh tề, mang theo túi xách ra khỏi căn hộ, nhận được điện thoại của Chính Vũ, nói buổi tối sẽ đón nàng tan sở, nàng vui vẻ đồng ý, bởi nàng có chuyện muốn nói với hẳn...

Sắc trời âm trầm, tầng tầng mây đen quay cuồng bao phủ trên không...

Thân ảnh cao lớn xoay xoay trên chiếc ghế làm việc, trên bàn văn kiện chồng chất như núi, hẳn vô tâm nhìn, đơn giản để sang một bên, đắm mình trong suy tư.

Khi hẳn nói ra tâm ý của mình, hẳn có thể nhìn ra được nàng ngoài ngạc nhiên còn rất xúc động...

Sau đó nàng lại đưa ra một vấn đề sắc nhọn như vậy... giá hẳn có thể giả dối một chút, khéo léo mưu mô một chút, hoàn toàn có thể thừa lúc đó nói ngon nói ngọt... rằng đây đều là sai lầm của hẳn, không thể đổ hết lên đầu nàng được, rằng hẳn chỉ quan tâm đến nàng của hiện tại, như vậy hẳn là nàng sẽ rất vui vẻ, quên hết những chuyện quá khứ mà cam tâm tình nguyện yêu hẳn.

Nhưng hẳn không thể lừa gạt nàng... hẳn thừa nhận khi bày ra trò đó, hẳn đã suy tính rất kĩ, hẳn sẽ làm cho nàng nhục nhã, sau đó không chút lưu tình rũ bỏ nàng...

Cho nên, khi đối mặt với câu hỏi đó, hẳn im lặng, hẳn không thể trả lời bởi hẳn không muốn lừa dối nàng... Hẳn đã nợ nàng quá nhiều rồi...

Hắn xoa xoa đầu, cảm thấy vấn đề này thật sự còn đau đầu hơn gấp trăm lần đồng văn kiện kia... Làm thế nào để bù đắp cho nàng, đây chính là điều mà hẳn vẫn luôn trăn trở...

Đột nhiên bà vai bị vỗ một cái, giọng Quý Dương vang lên rõ từng tiếng trong phòng “Lạc, cậu nhàn hạ như vậy, đừng mong bảo Ôn thư kí mang đồng văn kiện kia dồn cho tôi giải quyết nha.....”

Quý Dương còn chưa nói xong, Doãn Lạc Hàn đã đẩy tay hẳn ra “Dương, đừng làm phiền tôi.”

“Xú tiểu tử, cậu lại sao vậy? Không phải hôm qua nghe điện thoại tâm trạng vẫn còn đang tốt lắm sao, sao hôm nay đã thay đổi như thời tiết vậy..... Chắc chắc, sáng nắng chiều mưa thế này thật không giống với Doãn Lạc Hàn mà tôi quen nha.....”

Quý Dương khoanh hai tay trước ngực, cẩn thận quan sát Doãn Lạc Hàn đang im lặng một lúc, sau đó như đã nhận ra điều gì, gật gù nói “Cậu lại đau buồn vì tình hả? Khoảng thời gian vừa rồi tôi đi hai người tiến triển thế nào? Tôi không thể không nhắc cậu, nếu cậu thật sự yêu cô ấy, trước hết phải giải quyết chuyện với Chỉ Dao đi đã. Lạc, cậu còn không hiểu phụ nữ sao, họ không giống như đàn ông chúng ta đâu. Họ muốn chúng ta phải toàn tâm toàn ý với họ, như cậu một mặt chuẩn bị kết hôn với Chỉ Dao, một mặt lại vẫn muốn giữ mối quan hệ với cô ấy, khẳng định là không thể được.”

Doãn Lạc Hàn đẩy đẩy mũi, buồn bã nói “Tôi biết, tôi đã hẹn Chỉ Dao ngày mai sẽ nói chuyện này. Tôi nghĩ sẽ khiến cô ấy đưa ra lời từ hôn, như vậy sẽ giảm bớt sự tổn thương của cô ấy, cũng giữ mặt mũi cho Giản gia.”

“Như thế cũng là một ý hay.” Quý Dương đồng ý gật đầu, lại khó hiểu hỏi “Vậy cậu còn phiền não điều gì? Nói đi, tôi giúp cậu phân tích, thật là... mang tiếng là có nhiều phụ nữ như vậy mà cậu chẳng hiểu chút nào về họ cả.”

Doãn Lạc Hàn không nói được một lời, quả thật như lời Quý Dương nói, mấy năm nay hần trắng hoa, thay phụ nữ như thay quần áo, đã quen với việc phụ nữ phải cung phụng tôn thờ hần, giờ mới thật sự đau đầu nhận ra hần không thể trông đợi điều đó ở nàng.

Vì thế, tất cả mọi chuyện, hần đều đem ra kể hết với Quý Dương.

“Chuyện này thực khó giải quyết.” Quý Dương xoa xoa cằm, không biết nên thông cảm hay lên án chuyện mà Doãn Lạc Hàn đã làm.

Hần hiểu Doãn Lạc Hàn còn hơn cả hiểu chính mình, Lạc là người một khi đã trải qua chuyện gì đau khổ đều không dễ dàng quên được, cho nên hần mới để thù hận sai khiến, làm ra một chuyện mất lý trí gây tổn thương Mân Huyền như vậy, cũng là gây ra cục diện như ngày hôm nay.

Quý Dương thở dài, vỗ vỗ vai Doãn Lạc Hàn “Điều đầu tiên cậu cần làm bây giờ là phải giải thích.”

“Giải thích? Sẽ có tác dụng sao?” Doãn Lạc Hàn không đồng ý nhăn mày “Kỳ thật tôi đã sớm nghĩ tới điều này, nhưng tôi làm tổn thương nàng nhiều như vậy, không lẽ một câu giải thích có thể xóa đi tất cả? Tôi muốn bù đắp cho nàng.....”

Quý Dương lắc đầu cắt lời Doãn Lạc Hàn “Lạc, cậu chẳng hiểu gì về phụ nữ cả. Họ rất nhạy cảm, những việc mà cậu coi nhẹ thực ra lại rất có ý nghĩa với họ. Tin tôi đi, cậu đầu tiên là phải giải thích.”

Doãn Lạc Hàn không nói gì, cảm thấy Quý Dương nói cũng rất đúng. Có lẽ hần nên giải thích với nàng trước, sau đó sẽ bù đắp cho nàng...

Vừa nghĩ được như vậy, hần ngay lập tức chớp lấy di động, ấn một dãy số quen thuộc...

Vừa làm xong công việc buổi sáng, điện thoại lại reo vang, nàng lại tiếp hết cuộc này đến cuộc khác mất gần một tiếng nữa, mệt mỏi đến rã rời, nàng dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi một chút...

Chu Hiểu Linh đâu rồi? Trước đây điện thoại đều là do cô ấy phụ trách, việc gì quan trọng nàng mới phải trực tiếp giải quyết. Những cuộc điện thoại vừa rồi đều là những chuyện lặt vặt, lẽ ra phải do trợ lý Phó Chủ biên giải quyết mới đúng...

Chẳng lẽ Chu Hiểu Linh hôm nay xin nghỉ phép? Nếu vậy hần là cũng nên nói với nàng một tiếng. Nàng ấn gọi điện thoại nội tuyến, ngạc nhiên thấy Chu Hiểu Linh bắt máy.

“Chu tiểu thư, mời cô tới văn phòng của tôi một chút.”

“Vâng, Lãng tiểu thư, tôi đến ngay đây.” Microphone truyền đến tiếng trả lời thư thái của Chu Hiểu Linh.

151. Chương 292

Mân Huyền nhìn trước vóc dáng thấp bé của Chu Hiểu Linh trước mặt, hôm nay đang mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng trẻ ngực, váy không thể ngắn hơn được nữa, lại đi đôi giày cao gót ước chừng tám, chín phân.

Chu Hiểu Linh không để ý thủ trưởng đang nhíu mày nhìn mình, ngược lại cứ đi thẳng tới bàn làm việc, không đợi Mân Huyền mở miệng đã đặt một tập văn kiện xuống bàn của nàng.

“Lãng tiểu thư, đây là tài liệu hôm nay cô cần xử lý, còn có một số văn kiện cần phải kí tên nữa.”

“Chu tiểu thư, tôi muốn nhắc nhở cô một việc.” Mân Huyền nhìn chằm chằm Chu Hiểu Linh, quyết định nói thẳng vẫn là tốt cho cô ấy hơn “Đề cô mặc đi làm có phải không thích hợp lắm hay không? Cô nhìn những

chị em khác xem, đều phải ăn mặt chỉnh tề nghiêm túc, tôi nghĩ từ mai cô nên mặc váy dài thêm ít nhất là 6 cm nữa.....”

Chu Hiếu Linh cười lạnh phản bác nàng “Lăng tiểu thư, tòa soạn không ra quy định phải ăn mặc như thế nào. Tôi thấy quần áo tôi mặc rất đẹp. Lời phê bình của cô, tôi không thể tiếp thu được.”

Chu Hiếu Linh cố chấp như vậy khiến nàng có chút mệt mỏi, nhưng vẫn cố gắng kiên nhẫn giải thích “Cô hiểu lầm ý của tôi rồi, tôi lấy danh nghĩa bạn bè để thật lòng khuyên cô như vậy chứ không phải lấy danh nghĩa cấp trên để bắt ép cô. Tôi nói rồi trong công việc, chúng ta có thể thoải mái đối đãi với nhau như bạn bè. Mà đã là bạn bè thì nên thẳng thắn góp ý với nhau, cô ăn mặc không phù hợp như vậy, tôi đương nhiên cần phải nói.”

Chu Hiếu Linh trừng mắt, cố tình nói to lên “Tôi mặc như thế này đi dự tuyển, người của bộ phận nhân sự không nói gì, tôi đi làm, trưởng tòa soạn và chủ biên cũng không nói gì, sao giờ đến đây cô lại bắt đầu bới móc tôi như vậy, cô ghen tị với tôi sao?”

Tiếng hét có vẻ như nghẹn ngào của Chu Hiếu Linh khiến tất cả đồng sự ở bên ngoài đều nghiêng cổ lên xem có chuyện gì, khiến Mân Huyền cảm thấy có chút xấu hổ, không biết giải thích ra sao. Chu Hiếu Linh nói giọng ủy khuất đáng thương cứ như là nàng đang cậy là cấp trên khi dễ cô ta vậy.

“Cô đừng kích động, về sau tôi sẽ không nói những chuyện này với cô nữa.” Nàng bóp bóp trán, cảm thấy rất đau đầu. Nàng coi cô ta là bạn bè, tốt bụng nhắc nhở một chút, không ngờ cô ta lại phản ứng cứ như là nàng làm chuyện gì độc ác với cô ta vậy.

Chu Hiếu Linh không nói gì, cúi đầu buồn bã, trông thật sự như là ủy khuất oan ức đáng thương đến cực điểm.

Mân Huyền thành tâm thành ý nói “Thật có lỗi, Chu tiểu thư. Không có việc gì nữa, cô ra ngoài đi.”

Chu Hiếu Linh nắc nắc như khóc, cúi đầu ra khỏi phòng, trên môi lại mỉm cười bí hiểm ngoan độc.

Lắc lắc đầu, Mân Huyền cố không nghĩ đến chuyện này nữa, bắt đầu vui đầu vào công việc. Buổi sáng đã nhận lời với Chính Vũ tan sở sẽ gặp mặt, vì thế nàng cố gắng hoàn thành công việc thật nhanh để kịp giờ.

Khi thấy chỉ còn năm phút nữa là tan sở, nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc, lúc này Chu Hiếu Linh cười khanh khách ôm văn kiện đẩy cửa vào “Lăng tiểu thư, sắp hết giờ rồi, cô kí tên vào mấy văn kiện này trước đã nha.”

Mân Huyền tiếp nhận văn kiện, nhìn Chu Hiếu Linh vẫn đang tươi cười. Buổi sáng vừa xảy ra xích mích một chút, sau đó mấy lần nàng cũng có việc cần gọi cô ấy vào, về mặt cô ấy vẫn rất thoải mái, tựa hồ là cũng không để ý chuyện buổi sáng.

Xem ra cô ấy là kiểu người ngay thẳng, không hay để bụng. Mân Huyền kí xong văn kiện đưa cho Chu Hiếu Linh, Chu Hiếu Linh nhận lấy, cười tủm tỉm nói “Lăng tiểu thư, chúc cô cuối tuần vui vẻ. Người yêu cô thật là đẹp trai đó, nhìn qua cũng biết là người có tiền rồi, chúc mừng cô nha.”

“A... sao cô biết?” Mân Huyền đang dọn đồ đạc, bỗng nhiên giật mình một cái lo lắng hỏi.

“Tôi nghe đồng sự trong văn phòng nói chuyện với nhau nên biết thôi.” Chu Hiếu Linh trả lời tỉnh bơ, Mân Huyền ngẩn đầu, cô ấy đã ôm văn kiện ra ngoài.

Nàng không để tâm nhiều, nhìn đồng hồ vừa đúng lúc hết giờ, di động reo vang, nàng cúi đầu mở túi xách tìm, lại nhớ ra di động vẫn để trên bàn làm việc liền chớp lấy.

Nàng vừa đi tới thang máy, vừa nhìn màn hình điện thoại, Doãn Lạc Hàn... Nàng bấm khoả ba giây, sau đó mở điện thoại ra, ngữ khí không nóng không lạnh nói “Tìm tôi có việc sao?”

Đầu kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó tiếng nói thư thả trầm mặc của hân truyền đến “Chắc em tan tâm rồi, anh muốn gặp em.”

Hắn đột nhiên nói vậy làm tim nàng chậm mất một nhịp, trong lòng chợt có cảm giác hồi hộp, nuốt nước miếng một cái, cố gắng bình thần trả lời “Tôi còn chưa xong việc, có lẽ sẽ phải tăng ca đến khuya, hôm nay

tôi không rảnh.” Đúng vào lúc này, thang máy ding một tiếng, nàng theo đồng sự ra ngoài “Hơn nữa, tôi nghĩ chúng ta cũng không nên gặp lại.....”

“Anh biết em đã tan tằm, anh có điều quan trọng cần nói với em.” Hần ngữ khí chắc chắn nói khiến nàng trong lòng cả kinh, bước nhanh ra khỏi tòa soạn nhìn quanh bốn phía, đầu tiên đập vào mắt là chiếc Ferrari đỏ của Chính Vũ, nhìn khắp cũng không thấy bóng dáng Lamborghini.

Hần lừa nàng, nàng bình tĩnh trả lời “Tôi thật sự phải tăng ca, còn rất nhiều việc phải làm, tôi tắt máy trước.”

Nói xong, nàng lập tức khép di động lại, bước nhanh xuống bậc thang, Chính Vũ đã mở sẵn cửa xe chờ nàng.

Xe vừa nổ máy, Chính Vũ đã nhu hòa tươi cười nói với nàng “Mân Mân, tối nay em muốn ăn gì?”

Nàng suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói “Đi lần nhà hàng Italia lần trước đi.”

“Được.” Chính Vũ nhẹ nhàng nói, xe bắt đầu chuyển bánh.

Nàng mím môi, nhà hàng đó rất yên tĩnh, nói chuyện sẽ không bị quấy rầy, nàng khéo léo từ chối sẽ làm Chính Vũ bất tổn thương.

Khi đi đến ngã tư, gặp đèn đỏ, xe thể thao dừng lại. Chính Vũ liếc mắt lên kính chiếu hậu, ánh mắt lộ ra vài tia nghi hoặc.

Mân Huyền nhìn theo ánh mắt của hắn, khó hiểu hỏi “Cậu nhìn gì vậy?”

“Không có gì, chắc là ảo giác thôi.” Chính Vũ nhún vai, lúc này đã đèn xanh, xe lại tiếp tục lăn bánh.

152. Chương 293

Không phải là Chính Vũ nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đó chứ? Nàng cảm thấy căng thẳng, nhìn lên kính chiếu hậu, đằng sau chiếc Ferrari là một chiếc xe màu bạc, mà hai xe thể thao của hắn nàng đều đã quá quen thuộc. Nàng thở phào, không phải hắn.

Chính Vũ đột nhiên vui vẻ quay sang hỏi nàng “Mân Mân, ngày mai là cuối tuần, em có kế hoạch gì chưa?”

“Chưa có.” Nàng lắc lắc đầu, lại nhớ ra định hỏi ba nuôi xem rốt cục ông ấy và ba nàng là có chuyện gì...

“Mân Mân, mấy ngày qua tôi đã nghĩ rất nhiều.” Chính Vũ nghiêng đầu liếc nàng một cái “Thời gian qua chúng ta ở bên nhau quá ít, không có thời gian tìm hiểu về nhau, ngày mai em hãy đến biệt thự của tôi, chỉ có riêng hai chúng ta.”

Nàng phút chốc trợn to hai mắt, không khỏi nói ngay “A, tôi nhớ ra rồi, tôi... tôi có việc rồi, mai tôi phải lên thư viện tìm chút tư liệu.”

Lời vừa nói xong, nàng ngay lập tức hối hận, lý do này nghe quả thực rất gượng ép, quả nhiên Chính Vũ cười vang “Vậy thì có sao, tôi đi cùng em, em nghĩ em ngồi trong thư viện được bao lâu?”

Nàng thoáng chốc cúi đầu, nghĩ dù sao một lúc nữa nàng cũng sẽ cự tuyệt hắn, chuyện ngày mai hắn cũng không thể có, vì vậy không nói gì nữa.

Nàng cẩn thận nhắm lại những gì cần nói, chẳng mấy chốc xe thể thao đã dừng trước nhà hàng Italia.

Nàng lo lắng, mấy lần định nói rồi thôi, cuối cùng quyết định vẫn là ăn xong rồi nói.

Ăn xong, nàng lau miệng, cân nhắc một hồi rồi quyết định nhất định phải nói “Chính Vũ..... Tôi có lời muốn nói.....”

“Chuyện gì vậy? Em cứ nói đi.” Chính Vũ hứng thú nhìn nàng, hắn đâu biết chuyện nàng sắp nói sẽ khiến cho hắn đau khổ...

Nàng cảm thấy mình rất tàn nhẫn, nhưng lại không thể không nói, nắm chặt khăn tay, nàng hít vào một hơi thật sâu rồi nói rõ ràng “Chính Vũ, tôi cảm thấy mình không xứng với cậu, cậu về Hàn Quốc đi.....”

“Mân Mân, em đang nói gì vậy?” Chính Vũ gầm nhẹ cắt lời nàng “Không phải đã nói cho tôi một tháng sao? Cái gì mà không xứng với tôi chứ!”

Chính Vũ bắt lực nhìn thẳng vào mắt nàng, khiến nàng khổ tâm nói “Chính Vũ, cậu đừng kích động, nghe tôi nói hết đã.....”

Chính Vũ tức giận nhìn nàng “Em còn muốn nói cái gì, em muốn nói tôi hoàn hảo đến cỡ nào, vĩ đại đến cỡ nào, còn em thiếu sót thế nào, không xứng thế nào, có phải không? Sau đó cuối cùng em sẽ tổng kết một câu, chúng ta không hợp, nói đi nói lại vẫn là em muốn bỏ tôi, phải không?”

Không thể tưởng được Chính Vũ hoàn toàn đoán trúng những gì nàng định nói, khiến nàng nhất thời không biết nói gì. Nàng biết nàng làm hấn tổn thương, nhưng là nàng nói sự thật, nàng trong lòng đã có người khác, tuy rằng đến chính nàng cũng không ngờ lại như vậy, nhưng chuyện tình cảm đâu phải nàng có thể dùng lý trí để điều khiển được...

“Em nói đi, là như vậy sao?” Chính Vũ nhìn chăm chăm nàng, quyết hỏi đến cùng.

Nàng khổ tâm, suy nghĩ kĩ rồi nói “Chính Vũ, tôi không phải có ý muốn bỏ cậu.....”

“Vậy tại sao em không thể kết giao với tôi?” Hấn không chút nào che giấu chính mình, cầm chặt lấy tay nàng trên bàn “Không phải đã nói một tháng sao? Hôm qua em vừa nói như vậy, giờ lại không giữ lời sao?”

“Tôi..... Không phải.....” Nàng không nói được câu gì ra hồn. Chính Vũ so với trước đây quả thực đã sâu sắc già dặn hơn rất nhiều. Hấn đã không còn trẻ con, đã hiểu rõ tính cách của nàng, thậm chí còn biết nàng sắp nói gì nữa...

Đối mặt với Chính Vũ khí thế bức người, bàn tay nàng ứa đầy mồ hôi, cuối cùng chỉ nói một câu “Chính Vũ, chúng ta cứ thế này cũng không phải biện pháp, thà dứt khoát giải quyết.....”

Ai ngờ hấn căn bản không bận tâm đến lời nàng, dong dạc nói “Tôi chỉ cần một tháng, mặc kệ cuối cùng có thành hay không, tôi cũng muốn cố gắng một lần, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?”

Như vậy nàng sẽ càng thêm có lỗi với hấn, là bất công với hấn. Nàng lắc lắc đầu, vừa muốn nói gì, hấn đã lại nói tiếp “Tôi không quan tâm tôi phải chịu thua thiệt, chỉ cần có thể ở bên em, mỗi ngày của tôi đều là mỗi ngày hạnh phúc. Nếu cuối cùng em vẫn không thể yêu tôi, tôi sẽ không nói gì nữa, sẽ lập tức trở về Hàn Quốc, vĩnh viễn cũng không trở lại.”

Nàng lặng lẽ rút tay mình về, thấp giọng nói “Thật ra đâu nhất định phải như vậy, chúng ta có thể làm bạn bè tốt mà....”

“Là em nói đó nha, ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.” Hấn gọi bồi bàn tới thanh toán, sau đó vui vẻ kéo tay nàng ra ngoài.

“Chính Vũ, cậu muốn dẫn tôi đi đâu vậy?” Nàng bước nhanh đi theo hấn, mờ mịt hỏi .

Chính Vũ chỉ vào một tòa nhà phía trước mặt “Chúng ta đã kết giao lâu như vậy mà còn chưa cùng nhau xem phim bao giờ. Vừa hay hôm nay tôi biết có một bộ phim mới rất hay, chúng ta cùng xem đi.”

“Ừm....” Gần đây công việc rất mệt mỏi, nàng nghĩ xả street một chút cũng tốt nên gật đầu đồng ý.

Kỳ thật ở bên Chính Vũ, nàng luôn luôn cảm thấy rất thoải mái, chỉ có điều nàng hiểu rất rõ đó là cảm giác giữa những người bạn, hoàn toàn không phải là tình yêu.

Hai người giống như một đôi tình nhân, Chính Vũ nắm chặt tay nàng dắt nàng vào trong rạp chiếu phim, hoàn toàn không để ý đến một chiếc xe màu bạc đang ở trước rạp.

Ánh mắt chặt chẽ dõi theo gương mặt tươi cười của nàng... Khi nàng cười quả thật là rất đẹp... chỉ đáng tiếc... nụ cười đó không phải là dành cho hấn...

Đáng chết! Doãn Lạc Hàn dựa lưng vào ghế, mệt mỏi chửi thề một câu. Hôm nay sau khi nghe Quý Dương chỉ điểm, hấn đã thông suốt, quyết định sẽ gặp nàng để nói rõ ràng tất cả...

153. Chương 294

Lòng hần tràn ngập vui mừng, mua ngay một chiếc xe thể thao mới màu bạc đi đón nàng tan sở, muốn tặng nàng một bất ngờ lớn, không ngờ nàng lại dùng lý do tăng ca mà cự tuyệt hần, còn hần nắm chặt di động, chỉ có thể hệt hăng trơ mắt nhìn theo nàng đang lên xe Chính Vũ.

Sau đó, hần tức giận lái xe bám theo. Hần muốn xem xem so với Chính Vũ, hần thua kém điểm nào, Chính Vũ có gì khiến nàng ái mộ như vậy?

Hần nhìn bọn họ vào nhà hàng Italia, còn chọn chỗ ngồi rất đẹp gần cửa sổ. Lòng hần như chết từng chút một khi nhìn Chính Vũ ánh mắt thâm tình nắm tay nàng, còn nàng chỉ cúi đầu im lặng, cũng xem như đã đồng ý rồi...

Hai con mắt của hần lúc này dường như đã biến thành hai ngọn lửa. Rốt cục nàng và Chính Vũ còn có những chuyện gì mà hần chưa biết? Bọn họ vẫn hay nắm tay nhau như vậy sao? Hay là còn có những cử chỉ thân mật hơn, giống như hần đã từng ôm nàng, đã từng hôn nàng,...

Chỉ mới chớm nghĩ đến nàng cũng đã cùng người đàn ông khác âu âu yếm yếm, lý trí đã sớm bị cháy sạch không còn chút nào, loại cảm giác này thật sự là chết tiệt, hần thô lỗ chửi thề, chỉ muốn ngay lập tức lao đến, kéo nàng về bên hần.

Mà hần cũng đã làm như vậy thật, mở cửa xe, vừa cất bước ra ngoài, gió lạnh bên ngoài thốc vào người, hần mới tỉnh táo hơn một chút. Hần không thể đánh rần động cỏ, hần muốn biết bọn họ sau khi xem phim sẽ còn làm những gì...

Hai giờ sau, bọn họ từ rạp chiếu phim đi ra, Chính Vũ và nàng nói chuyện rất nhiều, rất sôi nổi, tình tình ý ý, mặn mặn nồng nồng khiến hần tức giận tưởng như không thể chịu nổi nữa...

“Mân Mân, tôi đưa em về.” Chính Vũ mở cửa xe cho nàng, còn nàng thì đang do dự... Nếu để Chính Vũ đưa nàng về, không phải việc nàng đang ở đâu sẽ bị lộ sao...

Bất quá cũng không có gì, nàng không làm chuyện gì xấu, hơn nữa cho dù có nói cho Chính Vũ biết, đảm bảo hần cũng sẽ giữ bí mật cho nàng, không có gì đáng lo ngại.

Vì thế nàng ngồi vào trong xe, nói cho Chính Vũ địa chỉ, không ngoài dự tính, hần mở tròn mắt hỏi lại nàng “Mân Mân, chắc em nói nhầm rồi, địa chỉ đó là nhà của cậu tôi mà?”

Nàng mỉm cười “Đúng vậy, tôi không lầm đâu, cậu cứ lái xe đi, tôi sẽ từ từ giải thích, có điều cậu phải hứa sẽ giữ bí mật nha.”

“Đương nhiên rồi.” Hần gật đầu dứt khoát, phát động động cơ ô tô.

Một lúc sau, sau khi nghe nàng kể hết mọi chuyện, phản ứng đầu tiên của Chính Vũ là đập mạnh vào tay lái một cái khiến còi ô tô vang lên, hưng phấn mà nói “Thật tốt quá, Mân Mân, bây giờ em là con nuôi của cậu anh, tên Doãn Lạc Hàn kia cũng không thể tiếp tục quấy rầy em được nữa. Quá tốt rồi!.....”

Đã sớm biết Chính Vũ sẽ nghĩ như vậy, nàng đỡ khóc đỡ cười, tiểu tử này vẫn còn hay so đo ghen tuông với Doãn Lạc Hàn...

Ferrari dừng lại trước cổng biệt thự, Chính Vũ chợt như nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi nàng “Mai chín giờ tôi đến đón em đi thư viện.....”

“Buổi sáng tôi muốn ở nhà nghỉ ngơi một chút, buổi chiều mới đi.” Nàng vội vàng cắt lời hần, bởi vì buổi sáng nàng muốn cùng cha nuôi nói về chuyện mà nàng vẫn nóng lòng muốn biết đáp án.

“Được... vậy em nghỉ ngơi cho tốt nha.” Hần lại than nhẹ “Tôi về nước tính đến giờ cũng chưa ghé thăm cậu lần nào, vậy trưa mai tôi sẽ đến thăm cậu, cơm nước xong chúng ta đi luôn nha.”

Tự nhiên lại nghĩ ra lý do đi thư viện ngớ ngẩn như vậy... Nàng tự trách mình một chút, gật đầu đồng ý.

“Mân Mân.....” Nàng đang mở cửa chuẩn bị ra, Chính Vũ đột nhiên gọi tên nàng, tiến đến gần âu yếm đặt tay lên má nàng “Có thể hôn chúc ngủ ngon một cái được không?”

“Muộn rồi, tôi vào đây.” Nàng ngạc nhiên, cuống quýt tránh hấn, nhảy xuống xe, chạy vào trong.

Trong Ferrari, Chính Vũ vẫn đang trong tư thế quay mặt lại phía nàng, tay vẫn đang giờ ra, sau đó lại chậm rãi hạ xuống, hấn có thể cảm giác được... nàng không muốn hấn chạm vào...

Nàng đã không còn là Mân Mân trước kia nữa... Hấn vẫn còn nhớ rất rõ lần đó cũng như vậy, nàng đẩy cửa chuẩn bị xuống xe, hấn cũng bất ngờ hôn nhẹ vào môi nàng, lúc ấy nàng cũng không có phản ứng kịch liệt như lần này... lẽ nào nàng...

Trong lòng bỗng dâng lên cảm giác mát mát khó tả... Hấn cười khỏ một tiếng, chuyển tay lái quay xe trở về.

Ferrari vừa mới đi, một chiếc xe thể thao màu bạc đã chậm rãi tiến đến, cửa kính xe hạ xuống, xuất hiện một gương mặt lạnh lùng tuấn tú...

Hấn nằm mơ cũng không ngờ thì ra mấy ngày qua là nàng trốn ở đây... Chết tiệt! Rốt cục còn có bao nhiêu chuyện mà hấn không biết chứ?! *ôi zời còn đây anh ạ =))*

Sao nàng lại quen lão già đó chứ, sao lại đến ở đây? Chẳng lẽ cũng chỉ là một sự trùng hợp?? Hấn không rõ, nhưng hấn có thể khẳng định, nàng cố ý giấu hấn chuyện này.

Nhưng hấn cũng không nóng nảy, bây giờ chỉ cần gọi một cú điện thoại, ngay sáng mai sẽ có đáp án rõ ràng.

Xe thể thao phóng qua. Nhân viên bảo vệ nhìn thấy gương mặt quen thuộc trong chiếc xe thể thao, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Là thiếu gia sao? Không, không thể nào... Thiếu gia đã lâu lắm rồi không trở về đây, còn lão gia tuy ngoài mặt vẫn hay nói thiếu gia không ra gì, nhưng người làm trong nhà từ trên xuống dưới có ai là không biết nỗi lòng của lão gia...

Thiếu gia chỉ trở về vào ngày giỗ mẹ, lão gia nói với hấn không hơn vài câu, liền nhịn không được nổi trận lôi đình, thiếu gia lại phui mông đi luôn, mọi người nhìn lão gia ngơ ngác nhìn thiếu gia ra khỏi nhà, rồi lại thở dài buồn bã... Nhân viên bảo vệ cảm thấy khó hiểu, lắc lắc đầu rồi đóng cổng.

Nàng nhẹ nhàng rón rén bước vào trong phòng khách, cũng may không có ai, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, đã gần 12 giờ, không khỏi cảm thấy hành vi của mình có chút buồn cười... Giờ này chắc hấn ba nuôi đã đi ngủ từ sớm rồi...

Nàng vươn vai một cái, chậm chạp đi lên phòng. Ba nuôi biết nàng làm việc mệt mỏi, trừ ngày đầu tiên nàng đến biệt thự ra, còn lại cũng căn dặn người làm không hôm nào gọi nàng phải dậy sớm tập thể dục cùng ông ấy nữa. Nàng thật sự rất cảm động, vì vậy quyết định ngày mai phải dậy sớm, đi tập thể dục cùng ba nuôi.

154. Chương 295

Tập thể dục buổi sáng khiến cho Mân Huyền cảm thấy tinh thần rất thoải mái, nàng hưng phấn chỉ vào cây đại thụ phía xa xa “Ba nuôi à, chúng ta từ này đến giờ đã tập đi tập lại những động tác này rồi, chẳng bằng bây giờ thì xem ai chạy đến chỗ cái cây kia trước, được không ạ?”

“Không được đâu, ba dói rồi, để mai rồi thi.” Doãn Lương Kiến khoát tay áo, từ sáng đến giờ Mân Huyền cùng hấn tập luyện rất hưng phấn, bây giờ hấn đã rất mệt, nếu bây giờ mà Mân Huyền còn muốn thi chạy xuống tận chỗ cái cây đó không phải là muốn lấy cái mạng già của hấn rồi sao...

Mân Huyền quay đầu lại, nhìn ba nuôi đang chống một tay vào hông, gập người lại thở, cảm giác có chút không bình thường, nàng liền tiến tới đỡ “Ba nuôi, ba làm sao vậy? Để con gọi bác sĩ.....”

“Bác sĩ gì chứ, ba vẫn còn khỏe lắm.” Doãn Lương Kiến mạnh miệng nói, kéo Mân Huyền vào nhà “Tập thể dục buổi sáng bụng trống trơn, đương nhiên không có sức, giờ vào ăn một chút đã, đảm bảo ba sẽ khỏe khoắn trở lại!”

“Ba thật sự.....” Nàng nhìn hấn, lời đã đến miệng lại nuốt xuống, nhìn qua ba nuôi thật sự không có vấn đề gì.

Nàng cùng hắn vào phòng khách, sau đó nàng lên lầu tắm rửa, thay quần áo rồi xuống phòng ăn.

Đi đến bàn ăn, kéo ghế ngồi xuống, nàng nhìn chăm chú ba nuôi đang đọc báo, nhận xét “Ba nuôi, trông ba khỏe lên nhiều rồi đó...”

Doãn Lương Kiến buông tờ báo xuống, cười híp mắt “Ha ha..... Đương nhiên rồi, ngày mai chúng ta tiếp tục tập luyện, ba nhất định sẽ thắng con.”

“Vâng.” Nàng uống một ngụm sữa, không khỏi cười trộm, cảm thấy ba nuôi đúng là một ông lão mạnh mẽ đáng yêu.

Ăn xong bữa sáng, Doãn Lương Kiến nhìn Mân Huyền một lúc, kinh ngạc hỏi “Mân Huyền, hôm nay là cuối tuần, con không có hẹn gì sao?”

Đang chần chừ không biết phải mở lời như thế nào, ba nuôi lại hỏi một câu như vậy, nàng liền nhân cơ hội nói luôn “Ba nuôi, con muốn hôm nay ở nhà nói chuyện với ba.”

“Thật sao? Con lại chịu ở nhà nói chuyện phiếm với ông già này sao.” Doãn Lương Kiến hứng thú quay đầu phân phó quản gia một chút, sau đó vui vẻ kéo tay nàng ra ngoài vườn.

“Đi, chúng ta ra bên ngoài tán gẫu.”

Ngay ngoài biệt thự có một vườn cỏ xanh mướt, giữa không gian thoáng đãng đặt một chiếc bàn với mấy chiếc ghế màu trắng nho nhỏ xinh xắn, khiến nàng vừa nhìn đã thích ngay.

“Mân Huyền, ba biết con muốn nói về chuyện gì, con bắt đầu hỏi đi.” Vừa ngồi xuống, Doãn Lương Kiến đã thoải mái nói luôn.

“Ba nuôi.” Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng, lúc này trùng một người hầu đã đi tới, đặt trước mặt nàng một ly nước chanh mát, lại đặt trước mặt ba nuôi một ly trà Quan âm.

“Mong ba hãy nói cho con biết những chuyện liên quan đến bức ảnh này.” Nàng cúi đầu lấy trong túi ra bức ảnh đã ố vàng.

Doãn Lương Kiến cầm bức ảnh lên, sau đó lấy chiếc kính lão trong túi ra đeo lên nhìn một lúc “Đây là ảnh năm chúng ta tốt nghiệp đại học, bốn người cùng chụp chung.”

“Trong ảnh trừ ba mẹ con và ba nuôi ra còn có một người phụ nữ nữa, là ai vậy ạ?” Mân Huyền ngồi cạnh hắn, nhìn người phụ nữ trong ảnh mà nàng đang hỏi, cảm giác có chút quen thuộc.

Doãn Lương Kiến dường như đang nhớ lại một kỉ niệm đẹp, mỉm cười nói “Cô ấy là thiên kim tiểu thư của một nhà soạn nhạc nổi tiếng, tên là Xảo Kỳ, rất xinh đẹp, người theo đuổi nhiều không kể hết, là người đã có hôn sự với ba từ lúc còn ở trong bụng mẹ, sau đó cũng cùng ba kết hôn.”

Vậy người này chẳng phải là mẹ của Doãn Lạc Hàn sao? Nàng giật mình nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp như hoa đang mỉm cười, lúng liếng má lúm đồng tiền, khó trách nàng lại có cảm giác quen thuộc đến thế.

“Vậy mấy người là bạn học sao ạ?”

“Đúng vậy.” Doãn Lương Kiến buông ảnh xuống, ánh mắt mê mang nhớ lại “Mẹ con và Xảo Kỳ là bạn học từ hồi cấp 3, ba và ba con cũng vậy, sau một lần đi dã ngoại tại trường, bọn ta bắt đầu quen nhau, sau đó ba con và mẹ con bắt đầu yêu nhau. Khi đó, bọn ta vẫn thường đi dã ngoại, thật sự rất vui... thậm chí thoải mái mà đã hơn 20 năm rồi.....”

“Vậy tại sao ba con lại có ấn tượng không tốt với.....” Nàng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ này sau này đã xảy ra chuyện gì khiến bọn họ kết thù sao?

“Sau khi tốt nghiệp đại học, bọn ta đều lập gia đình. Ba vội vàng tiếp nhận công ty từ gia tộc, ba con cũng đã đến công ty của ba mấy lần như có chuyện gì muốn nói, nhưng ba lúc ấy đang bận lo chuyện công ty nên cũng không để ý lắm. Một năm sau đó, ba xem báo mới biết, ba con vay vốn của ngân hàng, cùng vài người nữa mở công ty, ban đầu cũng chỉ là một xí nghiệp nhỏ, sau đó công ty ngày càng lớn mạnh.....”

Về chuyện ba dựng nghiệp, đây là lần đầu tiên nàng được nghe kể, vì vậy nàng rất hứng thú, chăm chú lắng nghe.

“Mãi đến khi đó ba mới biết được, ba con là muốn vay tiền ba, chỉ tiếc là lúc đó ba lại không có thời gian nói chuyện rõ ràng...”

Nàng không tin lắc lắc đầu, không thể nào... Ba nàng như thế nào, nàng hiểu rất rõ, ông ấy không phải người hẹp hòi, không thể nào chỉ vì ba nuôi không cho vay tiền mà ghi hận đến tận bây giờ.....

Doãn Lương Kiến cũng phát hiện sắc mặt nàng, vội vàng giải thích “Mân Huyền, con đừng hiểu lầm, đây không phải nguyên nhân khiến cho chúng ta mâu thuẫn.”

“Vậy là gì ạ?” Nàng nóng vội hỏi, chẳng lẽ là vì sau đó hai công ty cạnh tranh?

Doãn Lương Kiến vỗ vỗ tay nàng, muốn cho nàng an tâm “Thật ra, năm đó ba còn trẻ, còn rất nông nổi, muốn sớm gây dựng sự nghiệp, vì vậy đã khiến cho công ty khốn đốn, cổ phiếu cũng đại hạ giá..... Trong thời gian đó, ba cũng không còn để ý nhiều đến Xảo Kỳ nữa, khiến cho bọn họ.....”

Hắn còn chưa nói xong, quản gia đã vội vàng chạy tới “Lão gia, lão gia, thiếu gia đã trở lại.....”

155. Chương 296

Cha nuôi cau mày, trừng mắt nhìn quản gia “Xú tiểu tử về thì có gì đáng để mà ông phải hô to thế? Chắc lại giống như những lần trước, về chỉ để lấy tài liệu gì đó rồi lại đi chứ gì, không cần quan tâm đâu.”

Cái gì? Doãn Lạc Hàn đã trở lại! Ly nước trong tay nàng suýt chút nữa thì trượt xuống, cũng may nàng kịp định tâm lại. Nghĩ kỹ thì hắn ba nuôi không hợp nhau, nói không chừng đúng như ba nuôi nói, hắn về rồi sẽ đi ngay, cũng không có khả năng lại ra ngoài này mà bắt gặp được nàng.

“Lão gia, ngài thật sự không vào trong sao? Thiếu gia khó lắm mới về...” Quản gia rất hiểu tính cách Doãn Lương Kiến, điển hình mạnh mẽ mềm lòng, thiếu gia khi trở về thì làm bộ như không cần, nhưng khi thiếu gia đi rồi lại cả ngày ngồi thở dài thờ thẩn...

“Không đi!” Doãn Lương Kiến nhăn mặt, đồng dạng nói to “Nó mỗi lần gặp ta đều cứ như gặp kẻ thù vậy, giờ lại mong ta ra đón tiếp nó về sao?!”

Mân Huyền cúi đầu uống một ngụm nước chanh, không biết phải nói gì trong tình cảnh trở trêu này.

Đúng lúc này, một tiếng nói thông thả đã truyền đến “Cậu, là ai lại dám làm cho cậu tức giận như vậy ạ?”

Chính Vũ? Nàng quay đầu, Chính Vũ đang từ từ đi đến, vui vẻ nhìn nàng.

“Còn không phải là xú tiểu tử Lạc Hàn đó.....” Doãn Lương Kiến theo bản năng trả lời, sau đó mới giật mình nhìn Chính Vũ hỏi “Không phải con về Hàn Quốc rồi sao?”

Chính Vũ tao nhã dứt hai tay vào túi quần, tươi cười “Đúng ạ, con về một thời gian rồi, cũng mới lại về Trung Quốc mấy ngày, hôm nay tiện thể ghé thăm cậu đây.”

Nghe vậy Doãn Lương Kiến còn tức giận hơn nữa, đập bàn một cái “Vẫn là Chính Vũ hiểu thuận, còn biết đến thăm ta, hừ... không giống như xú tiểu tử kia.....”

Chính Vũ thấy cậu tức giận như vậy, ngạc nhiên hỏi “Con thấy có chiếc Lamborghini đỗ ở ngoài kia, không lẽ Lạc về rồi sao?”

“Không phải nó thì còn ai vào đây...” Doãn Lương Kiến tựa hồ cảm thấy mình đã quá tức giận, liền kìm lại, nhìn sang Mân Huyền, chỉ sợ dọa nàng sợ chết khiếp rồi.

Chính Vũ nhìn đồng hồ, liền gọi quản gia “Mười một giờ, cũng đến giờ ăn trưa rồi, bác bảo Lạc ở lại ăn cùng luôn đi.”

“Vâng, tôi đi bảo thiếu gia ngay đây ạ.” Quản gia liếc Doãn Lương Kiến một cái, vui vẻ đi ngay.

Nàng kinh ngạc nhìn chăm chăm Chính Vũ, không hiểu hẳn rốt cục là đang muốn làm gì đây, lại nhìn sang ba nuôi cầu cứu, kì lạ là vừa tức giận như vậy mà giờ nghe Chính Vũ nói xong, ông cũng lại im lặng, coi như không nghe thấy gì.

“Con.....” Nàng không tự giác đứng lên, Chính Vũ bước tới gần nàng, ấn hai vai của nàng để cho nàng ngồi xuống, trong mắt hiện lên giả ý “Mân Mân, em hiện tại đã là con gái nuôi của cậu rồi, như vậy Lạc sẽ là anh của em, nhân cơ hội này cho anh ta biết cũng tốt....”

“Không.....”

Hắn căn bản không đợi nàng mở miệng, lại quay mặt đi trưng cầu ý kiến của Doãn Lương Kiến “Đúng không cậu? Mân Mân hiện tại đã là người một nhà với chúng ta rồi, cũng nên cho Lạc biết chứ.”

“Ha ha..... Chính Vũ nói đúng đó.” Doãn Lương Kiến buông chén trà xuống, tươi cười phúc hậu “Mân Huyền, Chính Vũ nói đúng đó con, không phải lo đâu, lần trước ba nói chuyện nhận con gái nuôi xú tiểu tử nó cũng đồng ý rồi mà.”

Chính Vũ là cố ý làm như vậy, đến bây giờ nàng rốt cục hiểu ra, hung hăng trừng hắn, hắn lại nhún nhún vai cười vô tội, tỏ ý là mình đang làm việc tốt.

Hừ, nàng bĩu môi, lần trước thi tốt nghiệp xong, nàng gọi hắn đến đón, hắn cũng đã cố tình diều xe qua trước mặt Doãn Lạc Hàn. Lần này Chính Vũ lại là cố ý! Theo như hiểu biết của nàng về Doãn Lạc Hàn, việc hắn đồng ý cho ba nuôi nhận con gái nuôi nhất định là do hắn không biết đối tượng là nàng, nếu không hắn lại chẳng nhảy dựng lên...

“Được rồi, chúng ta cùng vào thôi.” Doãn Lương Kiến cười ha ha đứng lên, xoay người đi vào trong nhà.

Nàng chờ cha nuôi đi cách một đoạn rồi liền quay đầu lại chạy, vừa chạy vừa nói “Tôi mặc kệ, Chính Vũ, tôi sẽ đi ra ngoài, tí nữa ba nuôi có hỏi, cậu cứ nói là tôi có việc phải.....”

Nàng còn chưa nói hết đã bị Chính Vũ bắt lấy cánh tay, mặc cho nàng vùng vẫy vẫn không buông tay, cứ như vậy kéo nàng vào trong biệt thự.

“Mân Mân, sớm muộn gì em cũng phải đối diện với việc này thôi, chẳng bằng hiện tại có tôi ở đây, em hãy dừng cảm lên đi.” Chính Vũ vừa nói xong liền kéo nàng vào trong phòng khách.

Thân ảnh cao lớn đang ngồi trên sofa, nghe thấy tiếng huyền não liền nhìn về phía cửa, vừa lúc nhìn thấy hai người đang lúi lúi kéo kéo.

“Sao cô ta lại ở đây?” *đùa chứ, anh lại còn giả vờ ngạc nhiên nữa =)))*) Doãn Lạc Hàn tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi cha, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Chính Vũ và Mân Huyền.

Doãn Lương Kiến vừa định nói, Chính Vũ đã giành trước, ấn Mân Huyền vào trong, thư thái nói “Lần trước cậu đã nói đến chuyện nhận con gái nuôi rồi đó, cô ấy chính là con gái nuôi cậu nhận, chắc tôi không cần giới thiệu thì anh cũng biết cô ấy rồi.”

Nhất thời, nàng đang bối rối chợt trở nên bình tĩnh. Chính Vũ nói đúng, chuyện này sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nàng mong Doãn Lạc Hàn sẽ hiểu quan hệ của hắn và nàng bây giờ, hiểu là hắn và nàng cơ bản là không có khả năng, từ đó sẽ từ bỏ nàng.

Doãn Lương Kiến trịnh trọng tuyên bố “Từ giờ trở đi cô ấy chính là em gái của con.”

“Em gái?” Đôi môi mỏng không kiêng nể ai cười khẩy một cái, sắc mặt phút chốc đã chuyển thành thâm trầm u ám.

Sáng nay đọc tư liệu mà hắn mới sai người điều tra được, hắn còn tưởng mình nhìn lầm rồi. Thì ra đúng là nàng ở đây với thân phận là con gái nuôi của ông ta.

156. Chương 297

Hắn càng xem tài liệu điều tra càng tức giận. Thì ra nàng đã được nhận là con nuôi của cha hắn một tháng trước, mà lúc ấy nàng rõ ràng vẫn còn đang là người của hắn.

Nàng thật sự đáng giận, lại dám lặng lẽ giấu diếm hấn bí mật này, mà hấn lại giống như thằng ngốc cứ tin tưởng nàng tất cả. Cảm giác giận dữ như bùng lên thành ngọn lửa thiêu đốt trong lồng ngực hấn, khiến hấn không thể chịu được, lập tức lái xe đến đây.

Quả nhiên khi nghe từ chính miệng cha hấn và Chính Vũ nói ra ba tiếng “con gái nuôi”, hấn đã thực sự tức giận. Vì né tránh hấn, nàng đúng là việc gì cũng dám làm, chỉ là hấn cũng không ngờ nàng lại dám giở chiêu này.

Doãn Lương Kiến thấy sắc mặt con trai âm trầm u ám dọa người, chưa từng thấy hấn tức giận như vậy bao giờ, vì vậy vội kéo tay Chính Vũ cầu cứu.

“Chuyện này con đã đồng ý rồi mà, lúc ấy có cả Chính Vũ cũng ở đó nữa nha. Chị con định cư ở nước ngoài, chẳng mấy khi hai chị em gặp nhau, giờ có thêm một em gái có gì là không tốt đâu?”

Doãn Lạc Hàn cười lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Trên thế giới này, trừ chị tôi đang ở Australia, tôi không có anh chị em nào khác!”

Bỗng dưng, con người đen lạnh lùng dọa người của hấn di chuyển đến phía nàng “Không ngờ lại gặp em ở đây, lập tức dọn đồ ra ngoài.”

Nàng run run cắn môi, nín thở, không dám nói gì. Ý của hấn là nói thân phận nàng hèn mọn, không xứng được ở cùng với người có tiền sao?

“Lạc Hàn!!...” Doãn Lương Kiến gằn giọng “Chuyện này mày đã gạt đầu đồng ý rồi cơ mà. Ở công ty là do mày định đoạt, còn trong căn nhà này, ngày nào tao chưa chết, ngày đó tao vẫn là chủ nhà. Nếu mày không chịu được, vậy mày đừng về nữa. Dù sao mày cũng đã bao giờ thêm quan tâm đến tao đâu, mày đi đi cho khuất mắt tao, tao cũng không cần cái thứ như mày, tao và con gái nuôi của tao ở đây không cần mày cho phép!”

Doãn Lương Kiến tức giận hùng hổ nói, nàng nhẹ nhàng nuốt nước miếng, không khỏi nhích lại gần Chính Vũ.

“Mân Mân, đừng sợ.” Chính Vũ cảm nhận được nàng đang sợ hãi, ôm lấy vai nàng vỗ vỗ động viên.

Hành động này của bọn họ làm cho đôi mắt băng hàn của hấn nổi lên vài tia máu rất đáng sợ, khiến nàng đã tưởng rằng hấn sẽ lao tới kéo nàng ra rồi đánh Chính Vũ, nhưng hơn một phút sau, hấn vẫn không làm gì, lúc bấy giờ nàng mới có thể yên tâm.

Nàng giương mắt nhìn hấn, gương mặt tuấn tú nhưng sắc lạnh tựa như được tạc ra từ một khối băng ngàn năm bất chợt nở nụ cười bí hiểm.

Ngay khi nàng đang kinh ngạc nhìn hấn, hấn liền đứng dậy, không nói không rằng bước ra ngoài, đóng cửa đến “sầm” một tiếng. Hấn mà lại im lặng nhẫn nhục bỏ đi?

Hấn vừa bước ra ngoài, cha nuôi cũng ngã người xuống sofa, mặt phờ phạc.

“Xú tiểu tử này... nó đúng là càng lúc càng không coi ai ra gì... ban nãy ta thật sự cũng sợ phát khiếp... cũng may mà ta vẫn còn mạnh miệng chế trụ được nó..... Mân Huyền, con yên tâm... con cứ ở đây .....”

Chính Vũ và Mân Huyền cùng nhìn nhau cười trộm. Bình thường cha nuôi luôn có vẻ rất nóng nảy coi trời bằng vung, không ngờ cũng có lúc sợ hãi như vậy.

“Không sao rồi.” Chính Vũ rút khăn tay lau mồ hôi trên trán nàng “Tôi đã nói rồi, thà giải quyết thẳng thắn một lần cho xong còn hơn tránh né. Tên kia luôn rất trọng sĩ diện, cậu đã nói đến thế, em yên tâm, hấn nhất định sẽ không trở lại.”

Nàng gật gật đầu, Chính Vũ nói đúng, nàng vẫn luôn luôn dùng dằng không biết xử lý chuyện này ra sao, giờ cũng may có Chính Vũ đã giúp nàng gỡ bỏ được nút thắt này...

Lời Chính Vũ nói nàng cũng không nghi ngờ chút nào, tin tưởng từ nay về sau đã có thể sống những ngày yên bình...

Xe thể thao một đường chạy thẳng ra khỏi Doãn gia, hấn phải cố gắng lắm mới kiềm chế được lửa giận đang dâng trào.

Shit! Trừ phi hấn đã chết, nếu không hấn sẽ không bao giờ thừa nhận quan hệ anh em cái khỉ gì đó, không bao giờ!! Hấn tức giận lái xe lao vun vút, bấm còi inh ỏi, khiến người đi đường đều phải né dạt sang một bên, nhìn chiếc Lamborghini sang trọng với ánh mắt tức giận.

Nàng nghĩ làm như vậy là có thể né tránh hấn sao? Nghĩ dùng quan hệ anh em này là có thể khiến cho hấn hết yêu nàng sao? Không bao giờ! Lăng Mân Huyền, em quả thật ngây thơ đến mức ngây ngô rồi!

Hấn cắn răng đóng cửa xe lại, đáp thang máy trở lại văn phòng, không giải tỏa được sự khó chịu trong lòng, hấn tức giận hất đổ tất cả, phàn là thứ gì hấn đã nhìn thấy đều không còn nguyên vẹn.

Phát tiết xong rồi, hấn vô lực ngã người xuống ghế, nhìn vào đồng hồ nát hấn vừa mới tạo ra, trên môi hiện lên nét cười quỷ dị... Hấn sẽ cho nàng biết rằng vĩnh viễn nàng cũng đừng mong thoát khỏi hấn!

Tuy rằng Doãn Lạc Hàn đã đi rồi nhưng vẫn để lại một không khí rất âm u trong căn biệt thự. Bữa trưa cũng trở nên nặng nề. Cha nuôi ăn xong liền mệt mỏi lên lầu luôn.*Sức công phá của anh ghê gớm thật =))) *

Khi người làm bắt đầu thu dọn, nàng đứng dậy định đi lên phòng nghỉ thì Chính Vũ kéo tay nàng lại.“Mân Mân, không phải em nói chiều nay muốn tới thư viện sao?”

Nàng xoa xoa thái dương, ừ ừ trả lời “Chính Vũ à, xin lỗi nha. Không biết sao mà tôi mệt quá, thật sự chẳng còn muốn đi đâu nữa cả, bây giờ tôi chỉ muốn lên phòng nghỉ thôi.”

157. Chương 298

Cô ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, cảm thấy ánh mắt quỷ dị của Doãn Lạc Hàn khi rời đi nhất định là có vấn đề, cuối cùng quyết định mở máy tính bảng lên mạng một chút cho buồn ngủ, cũng là để không nghĩ về hấn nữa.

Vừa thấy avatar hình con thỏ của Chỉ Dao, cô mới giật mình nhớ đến Doãn Lạc Hàn đã nói hôm nay sẽ nói chuyện hôn sự với Chỉ Dao, không biết thế nào rồi....

Cô lại vào web của tòa soạn, lại nhớ ra cô còn phải phụ trách chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo”, ngồi tính tính lại, cũng sắp đến ngày phải phỏng vấn hấn rồi.

Buổi chiều rất nhanh đã trôi qua, đến chạng vạng, có tiếng gõ cửa phòng cô “Lăng tiểu thư, đã đến giờ ăn tối rồi ạ, lão gia đang ở dưới chờ tiểu thư đó.”

“Ừ, tôi xuống ngay đây.” Cô tắt máy tính bảng, thở dài, chậm rãi đi xuống dưới. Buổi sáng ba nuôi đang kể chuyện cho cô biết, lại bị chuyện của Doãn Lạc Hàn xen vào... Hấn đúng là giỏi phá đám mà.... Cô định ăn xong bữa tối sẽ hỏi ba nuôi tiếp theo xảy ra những chuyện gì, bởi cô thật sự không rõ, rốt cục Doãn Lạc Hàn vì cái gì mà lại hận cô như vậy? Lần trước khi cô hỏi Quý Dương, đối phương cũng là ấp a ấp úng, rõ ràng là đang che giấu chuyện gì. Có lẽ chỉ có hỏi ba nuôi, cô mới biết được chân tướng sự việc.

“Mân Huyền, mau đến đây, ăn thử chén soup này đi.” Vừa thấy cô, Doãn Lương Kiến đã vui vẻ gọi, chỉ chỉ chiếc ghế bên phải ông.

Cô uống thử một ngụm, ngẩng mặt lên cười tươi khen “Ngon lắm ạ!”

Doãn Lương Kiến buông chiếc thìa xuống, hiền lành cười với nàng “Mân Huyền, con xem xem, con gầy quá, còn mỗi da bọc xương thôi. Mỗi ngày đều phải làm việc vất vả như vậy... chắc... từ giờ ta sẽ bảo nhà bếp mỗi ngày đều nấu soup tẩm bổ cho con.”

“Vâng, con cảm ơn ba nuôi, về sau ba cũng cùng con ăn.....”

Đột nhiên, cửa lớn có tiếng mở, hai người không hẹn mà cùng ngẩng đầu, một thân hình cao lớn không hề báo trước đã xuất hiện trước cửa, phía sau là Từ Bang và Tiểu Khả đang kéo vali vào.

Doãn Lạc Hàn nghiêng đầu, búng ngón tay một cái, Từ Bang và Tiểu Khả hiểu ý, chào Doãn Lương Kiến một tiếng, kéo vali lên lầu.

Đợi cho hai người kia lên lầu, hần thông thả nhẹ nhàng đi tới bàn ăn, ngồi đối diện với cô.

Cô lẳng lẳng nhìn hần, bên tai lại nghe tiếng quần gia vui mừng phân phó “Con đứng đó làm gì, mau đem bát lại cho thiếu gia.”

Không đến một phút sau, trước mặt hần đã dọn đầy đủ bát đĩa. Cô bị hần dọa đến á khẩu, hần... hần đem vali về nhiều như vậy làm gì? Hơn nữa... tại sao lại cứ nhìn cô bằng ánh mắt đặc ý đáng sợ như vậy chứ?

“Mân Huyền, ăn đi con không nguội.” Tiếng ba nuôi ở bên tai truyền đến.

“Vâng.” Cô cúi đầu, mặt trắng bệch, chỉ biết cúi mặt ăn soup, rồi lại ăn cơm.

Xem ra cô không thể ở đây lâu được nữa... Cô rất hiểu hần, hần dám mang hành lý về đây chứng tỏ đối với hần, quan hệ anh em này chẳng có nghĩa lý gì hết.

“Lão gia, tôi đã sai người làm thêm ba món mà thiếu gia thích ăn, chỉ một chút nữa thôi là xong ngay.” Quần gia vui vẻ chạy tới, đứng bên cạnh cung kính nói với Doãn Lương Kiến.

Doãn Lương Kiến gật gật đầu, ánh mắt không giấu được sự vui mừng. Xú tiểu tử rốt cục cũng trở về rồi, quá tốt rồi, hần tự nhắc nhở bản thân từ nay phải kiên nhẫn, không được nổi giận nữa, hần không thể để mất con lần nữa...

“Mân Huyền, sao con lại ăn cơm không như vậy? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao con? Con thích ăn món gì để ba bảo...” Cô đang buồn bã cầm cúi ăn thì nghe thấy tiếng Doãn Lương Kiến hỏi, vội vàng ngẩng mặt cười cười “Không phải đâu ạ, thức ăn rất ngon ạ.”

Doãn Lương Kiến gấp mấy gấp đồ ăn vào trong bát cô, mỗi gấp cũng đến nửa đĩa “Vậy con phải ăn nhiều một chút đi, ngày mai còn phải dậy sớm chạy thi với ba đấy.”

“Vâng.” Cô gật đầu, lại gấp cho ba nuôi một khúc cá thu chiên sốt cà vì món này có hơi cách xa ba nuôi một chút. “Ba cũng ăn nhiều một chút đi, bổ sung thể lực.”

Bọn họ đang vừa cười vừa nói, một tiếng nói trầm thấp không nhanh không chậm đã chen vào “Của anh đâu?”

Vừa nghe thấy hần nói, cô đang cười cười chợt khựng lại, quay đầu nhìn phía đối diện, Doãn Lạc Hàn đang không chớp mắt nhìn cô “Em quên anh là ai rồi sao?”

Câu này rõ ràng là có hai nghĩa, mà một nghĩa lại chỉ có cô mới hiểu. Cô lạnh hết cả sống lưng, nhẹ nhàng nuốt nước miếng, liếc mắt ba nuôi, thấy ba nuôi đang cười hề hề “Nó đã nói như vậy tức là nó tiếp nhận con rồi đó. Mau mau gấp cho nó một khúc cá đi con, tốt quá rồi, mọi người bây giờ là người một nhà rồi.”

Cô miễn cưỡng cười cười. Ba nuôi căn bản là không hiểu Doãn Lạc Hàn muốn ám chỉ điều gì, lại cứ tưởng hần chấp nhận cô, vui vẻ tươi cười như vậy... Hần sắp làm gì cô cũng thật sự không đoán được, nhưng chắc cô cũng không thể vui vẻ lạc quan như ba nuôi được.

Cẩn môi, cô gấp cho hần một miếng cá, đôi mắt thâm thúy vẫn nhìn cô chằm chằm, đôi môi mỏng nở một nụ cười xảo quyệt thú vị.

Cô vội vàng cúi đầu ăn cơm, cố gắng ăn nhanh nhất có thể, ăn xong liền đứng dậy nói “Ba nuôi, ba cứ ăn từ từ nha, con no rồi ạ.”

Nói xong, cô chạy vội lên lầu, trở lại phòng, việc làm đầu tiên chính là nhanh chóng thu dọn hành lý, thu dọn được một nửa rồi, cô lại nghĩ tới lời ba nuôi đã hứa: Cô ở đây một tháng, ông sẽ kể hết mọi chuyện cho cô nghe.

Mới ở chung với ba nuôi một thời gian thôi nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng rằng ông ấy rất thương yêu cô, nếu hiện tại cô muốn đi, ông nhất định sẽ rất buồn... Trời ơi, chuyện này rốt cục phải giải quyết thế nào mới ổn??

158. Chương 299

Cô cảm thấy dường như đầu mình đã sắp nổ tung ra, vốn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay trốn được ở nơi này, có thể sống những ngày thoải mái mà không có hấn, ai ngờ vô quýt dày có móng tay nhọn, ngược lại lại biến thành cục diện tiến thoái lưỡng nan như thế này...

Quên đi, không nghĩ nữa, cô đi vào trong phòng tắm quyết định tắm một cái rồi đi ngủ sớm, dù sao trong nhà còn có ba nuôi, Doãn Lạc Hàn dù có to gan thể nào cũng không thể làm những chuyện đi quá giới hạn được... *hờ... thể thỳ chị không hiểu chồng tương lai của chị roy =.*

Tắm xong, cô với tay lên móc định lấy chiếc váy ngủ, lại không tìm thấy cái cần tìm đâu, mới nhớ ra thì ra khi vào tắm mình quên chưa đem đồ theo.

Dù sao trong phòng cũng chỉ có mình cô, cứ thế này đi ra ngoài cũng chẳng sao, cô lăm bầm lầ bầ đi ra khỏi phòng tắm, chạy đến chỗ vali tìm tìm một lúc nhưng thể nào cũng không thấy.

“Váy ngủ rốt cục đang ở đâu vậy?” Cô nói thầm, nhớ rõ vừa mới nhét vào vali, như thế nào đột nhiên đã không thấy tắm hơi...

“Em tìm cái này sao?” Cô đang suy nghĩ, đột nhiên nghe được phía sau vang lên một tiếng nói thâm trầm..... Trời ơi... chẳng lẽ là...

Cô nhanh chóng quay đầu lại, bị một thân hình cao lớn đằng sau làm cho giật nảy mình, miệng lắp bắp mãi mới ra tiếng “Tại... tại... tại sao lại là anh?”

Hấn mím môi không nói gì, ngả ngón giờ lên một cái gì đó, cô vừa nhìn đã lập tức đỏ mặt. Những ngón tay thon dài của hấn đang mơn trớn bộ đồ nội y màu hồng của cô...

“Anh... anh... đồ vô sỉ... anh lấy nội y của tôi làm gì.....” Cô xấu hổ trừng mắt nhìn hấn, thấy ánh mắt sâu không thấy đáy của hấn nhìn chằm chằm thân thể mình, cô mới chợt nhớ ra mình đang không mặc gì liền hét lên một tiếng, lập tức lấy tay che những chỗ cần che.

“Anh... anh đi ra ngoài!” Cô ôm ngực quay lưng lại phía hấn, lại vẫn như cũ sâu sắc cảm giác được ánh mắt nóng rực của hấn đang nhìn chằm chằm vào từng đường cong của cô, từ trên xuống dưới không bỏ sót một phân.

Cô lo lắng cắn môi, lại không dám tùy tiện lộn xộn, cả người vì xấu hổ mà đỏ hồng lên, thấy hấn căn bản không định rời đi, ngược lại lại đang tiến từng bước tới gần.

Cô sợ hãi nhanh chóng chạy về phía giường, trùm chăn lên, lại không ngờ vừa chui vào trong chăn, một thân hình to lớn đã đè nặng lên.

Cách một lớp chăn, cô cố hết sức muốn đẩy hấn ra, kết quả mệt thở hồng hộc vẫn là không thể khiến hấn nhúc nhích, không khỏi cảm tức gâm nhẹ “Doãn Lạc Hàn, anh đừng làm vậy, ba nuôi còn đang ở dưới lầu, anh muốn kinh động tới ông ấy sao?”

“Cậu còn không được!” Hấn làm càn cười lạnh.

Cô tức giận trừng mắt “Anh!!.....”

“Anh khuyên em đừng nằm mơ, cái gì mà em gái chứ, buồn cười, lại còn dám hi vọng anh sẽ chấp nhận?” Hấn bất ngờ kéo chăn ra, vuốt ve má cô, châm chọc cười bên tai cô “Anh muốn cho ông ta biết... Lăng Mân Huyền đã sớm là người của anh rồi.”

“Sao anh phải như vậy chứ, sao anh cứ bám lấy tôi làm gì?! Trên đời thiếu gì phụ nữ, anh đừng như vậy nữa!” Cô thống khổ nhắm mắt lại, cố gắng nói cho hấn hiểu.

“Nguyên nhân vì sao không phải anh đã sớm nói rồi hay sao?” Hấn cúi đầu, tiếng nói khàn khàn dị thường.

Ngay sau đó, cô nghe được tiếng cởi đồ, cả kinh vừa mở hai mắt muốn đẩy hấn ra, hấn lại nhanh hơn giữ chặt tay cô, ngón tay mơn trớn đôi môi non mềm của cô “Biết anh đã xa em bao lâu rồi không?”

Cô còn đang muốn kêu lên phản đối, một đôi môi nóng bỏng đã ập đến nuốt lấy từng lời của cô, sau đó lại trượt xuống cổ cô, triền miên hôn...

Bàn tay to vuốt ve da thịt nõn nà của cô, đôi môi hân linh hoạt, hôn rồi lại cắn, cảm giác tê dại kì lạ phút chốc kích thích từng tế bào của Mân Huyền.

“Ừm.....” Cô cong người lên, không thể kháng cự được hẳn, sau đó cả người xụi lơ dưới thân hẳn, hỗn độn không còn biết làm gì.

Hắn càng lúc càng hôn cô nhanh hơn, bàn tay to chậm rãi trượt xuống, kích thích nơi nhạy cảm nhất của cô.

“Đừng.....” Cảm giác như bị điện giật, cô bản năng khép chặt hai chân lại, ngăn không cho bàn tay hắn tiến vào.

“Ngoan.....” Hắn hôn nhẹ đôi môi cô, thân mật thì thầm bên tai cô “Anh biết em cũng thích mà, để cho anh... được không?”

Cô kháng cự không nổi lại sự nóng bỏng pha lẫn nhu hòa của hắn, dần dần thả lỏng người, chậm rãi buông lỏng hai chân ra. Hắn vui sướng hôn cô triền miên, đầu ngón tay chạm đến những nơi sâu nhất, muốn cho cô những cảm giác tuyệt vời nhất.

Một lúc lâu sau, hắn ôm chặt cô vào trong lòng, hôn lấy những tiếng thở yêu kiều của cô.

“Anh mau mặc quần áo vào.” Lý trí cùng xấu hổ và giận dữ lại chợt xuất hiện trong đầu, cô dùng sức đẩy hắn, cố thoát ra khỏi vòng tay hắn, dịch người ra xa.

Hắn cúi đầu cười khê, vuốt ve lưng cô, lại xích lại gần hôn cô “Không cần phủ nhận, vừa rồi em cũng đã đắm chìm trong đó. Có lẽ em vẫn chưa nhận ra, nhưng thực sự là em có cảm giác với anh.”

Đôi môi hắn lại mê man hôn trên cổ cô, cứ đi tới đâu lại tạo ra một xung điện ở đó. Cô vừa thẹn vừa sợ, kinh hoàng muốn phủ nhận “Anh đừng tưởng bỏ nữa, mau mặc quần áo vào rồi trở về phòng của anh đi... Nơi này không chào đón anh.....”

Bàn tay to đột nhiên nâng mặt cô lên khiến cho cô giật mình không nói được gì nữa, nhìn cô kiều diễm với đôi môi đỏ mọng đang hé mở, bộ dáng động lòng người khiến trong lòng hắn bùng lên một ngọn lửa, khuôn mặt tuần tú tà mị ý cười “Sao lại vừa thân mật xong đã vội đuổi người như vậy chứ... còn chưa đủ bù đắp những ngày qua anh thiếu em đâu...”

Hắn khàn khàn tiếng nói tràn ngập kích tình, cô hít vào một hơi, biết mình không thể trốn được nữa...

Hắn ôm chặt lấy cô, cuồng dã luật động, một lần rồi lại một lần điên cuồng tiến vào nơi sâu nhất trong cô.

159. Chương 300

Khi hắn đang nhiệt tình nhất, cô chợt nhớ ra hai người không dùng biện pháp an toàn nào cả, liền ngăn hắn lại “Đừng...”

Nhưng hắn căn bản không cho cô cơ hội nói gì, ôm chặt lấy eo cô mà tiến vào, khiến cô không còn suy nghĩ gì được nữa, nhắm chặt mắt nhận lấy từng đợt sóng tình của hắn.

Một lúc lâu sau, hô hấp mới trở nên đều đặn, hắn hôn nhẹ vào mắt cô âu yếm nói “Huyền, em mệt muốn chết rồi, mau ngủ đi.”

Đang thiu thiu ngủ, nghe thấy thanh âm của hắn, cô mới giật mình nhớ ra hắn phải đi, liền dùng sức đẩy hắn “Anh mau về phòng đi.....”

Hắn nheo nheo đôi mắt nguy hiểm, lại xấp lại gần cô “Không phải em còn muốn tiếp tục.....”

“Không phải.....” Cô kinh hô một tiếng, lập tức cắn môi, quay mặt qua chỗ khác, quay lưng về phía hắn, vừa nhắm mắt lại, hắn lại nhích lại gần, bá đạo vòng tay ôm lấy cô.

“Ngốc, đừng rời xa anh, biết không?”

Cô khẽ run lên, hần muốn nói gì? Không lẽ hần nhìn thấy cô đã thu dọn vali nên muốn cảnh cáo cô sao?

“Em rất thông minh, sẽ hiểu anh muốn nói gì. Nếu em còn dám bỏ trốn lần nữa, anh sẽ lập tức hẹn gặp Chỉ Dao, từ hôn cô ấy, nói là do em câu dẫn anh.....”

“Anh đừng nói lung tung!” Cô nóng vội quay đầu, buồn bực đâm đâm vào lồng ngực nam tính của hần “Đều là do anh, do anh, do anh hết... tất cả là tại anh..... Doãn Lạc Hàn, anh là ác ma, đê tiện.....”

“Chỉ cần em đừng né tránh anh, anh sẽ không nói gì cả.” Hần giảo hoạt nắm lấy hai tay của cô “Nếu không, anh cũng không dám cam đoan... biết đâu một lúc nào đó anh lại lỗ miệng....”

“Anh.....” Cô hung hăng trừng hần, nhận ra mình không thể làm gì hần. Sớm biết như vậy, cô đã không nghĩ ra kế hoạch bỏ trốn “thông minh” như thế này.

“Nhận lời anh, từ nay cứ ở đây nhé.” Hần nhẹ nhàng vuốt ve hai má cô, lại âu yếm hỏi “Em cảm thấy chúng ta ở bên nhau như thế này không tốt hay sao?”

Không tốt, đương nhiên không tốt! Cô mang danh em gái hần ở lại nơi này, mỗi đêm lại cùng hần trên giường... còn kinh khủng hơn là lén lút quan hệ như trước đây...

Cô cắn môi không nói gì, nhắm mắt lại giả vờ ngủ, kì thực trong lòng đang rất bối rối.

Nắng sớm đã lên, ánh sáng tràn ngập trong gian phòng... Mân Huyền dụi dụi mắt tỉnh lại, thấy Doãn Lạc Hàn vẫn đang ngủ say, tay ôm chặt lấy eo cô, cô liền nhẹ nhàng bỏ tay hần ra ngồi dậy.

Cô rón ra rón rén xuống giường, mặc quần áo, vội vàng mở vali ra tìm kiếm, bỗng nhiên một tiếng nói trầm ấm vang lên “Đang tìm gì vậy?”

“Tôi tìm thuốc tránh thai.....” Cô đang tập trung tìm, nóng vội trả lời, đang nói dở mới chợt nhận ra mình vừa nói cái gì, liền lập tức ngừng lời.

“Chết tiệt, em vẫn còn nghĩ đến chuyện tránh thai sao!” Hần chửi thề một tiếng, không để ý mình đang không mặc đồ, xốc chăn xuống giường.

Mặt cô ngay lập tức ửng đỏ, sợ sáng sớm nói to sẽ bị người khác nghe thấy, liền cố hết sức đè nén tiếng nói “Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì tới anh. Nếu anh muốn có con thì hãy đi tìm người khác.”

“Em!.....” Hần tức giận đi lại gần cô.

Cô sợ hãi mở cửa chạy như bay xuống lầu, ở lầu hai lại Doãn Lương Kiến cũng đang đi xuống, liền vội vàng dừng lại thở dốc “Ba nuôi.”

“Mân Huyền hôm nay cũng dậy sớm ghê nha.” Doãn Lương Kiến kinh ngạc nhìn cô, lại cúi mặt nhìn đồng hồ “Mới hơn sáu giờ thôi mà.”

“Hôm qua con đã nói sẽ dậy sớm tập thể dục cùng ba mà.” Cô cười khan vài tiếng, chột dạ lè lưỡi.

“Ha ha..... Con đúng là rất hiếu thuận, giá mà con trai ta nó được bằng một nửa của con thôi!” Cô nghe ba nuôi thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi đi xuống lầu.

“Không biết con trai ta đã dậy chưa?” Vừa xuống dưới lầu, ba nuôi lại nhỏ giọng hỏi cô. Trước mặt Doãn Lạc Hàn tuy ba nuôi luôn gọi hần là “xú tiểu tử”, nhưng khi chỉ có cô, ba nuôi đều thân mật tự hào mà gọi “con trai ta”

“Anh ấy dậy rồi ạ.” Cô không tự chủ trả lời, nói xong mới nhận ra mình đã lỗ miệng.

“Sao con biết?” Quả nhiên ba nuôi lại hỏi.

“A..... À, là do phòng anh ấy ngay cạnh phòng con, khi này con đi qua nghe thấy có tiếng động, nên con đoán anh ấy cũng dậy rồi.” Cô trơn tru trả lời, vội vàng đi giày thể thao.

Khi ra khỏi biệt thự, không biết có phải cô hoa mắt không, nhưng rõ ràng cô đã thấy ba nuôi nhìn cô cười thần thần bí bí... Mà thôi, chắc cô nhìn lầm rồi...

“Ba nuôi, chúng ta khởi động trước đã.” Cô xoay xoay chân tay, hưng phấn nói.

“Ha ha..... Đương nhiên là phải như vậy rồi.” Doãn Lương Kiến đi đến bên cạnh cô, vừa mới tập một lúc đã ngừng lại, nhìn chăm chăm về phía biệt thự như thấy một thứ gì đó hấp dẫn lắm.

Cô dừng động tác, nhìn theo ánh mắt của ông ấy, rồi ngay lập tức trừng lớn mắt. Doãn Lạc Hàn mặc đồ thể thao đang thông thả chạy lại đây.

Không cần nói cũng biết rõ ràng là hắn đang tiến về phía này. Hắn muốn tập thể dục cùng bọn họ. Hắn nào ba nuôi lại nhìn chăm chú như vậy, còn cô thì nhìn hắn như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống hắn.

160. Chương 301

Hắn không để ý tới hai người đang mắt chữ A mồm chữ O nhìn mình, thản nhiên hỏi “Hai người đang làm gì vậy?”

Ba nuôi trở lại trạng thái bình thường trước nàng, đằng hắng một cái rồi nói “Chúng ta chuẩn bị chạy thi, từ đây chạy tới cái cây cổ thụ kia kia.”

Doãn Lạc Hàn nheo mắt, nhìn về phía mục tiêu, vừa khởi động chân tay, vừa nhàn nhã nói “Tôi cũng muốn thi.”

“Tốt, vậy chúng ta cùng thi xem ai đến đích trước nha.” Doãn Lương Kiến vui vẻ cười ha ha. Hắn và con trai đã lâu không hòa thuận như vậy, cảm thấy thật sự rất hưng phấn.

Thấy ba nuôi đang cao hứng như vậy, cô cũng không nói gì nữa, nhìn hai người họ đã sẵn sàng chạy, đành thở dài chạy qua...

Chạy được một lúc, ba nuôi bỗng nhiên kêu mệt, nói muốn về nghỉ ngơi.

Nàng cũng chỉ đợi lúc này, vội vàng muốn theo ba nuôi về, không ngờ còn chưa kịp hành động, ba nuôi đã kéo cô lại gần thì thầm “Mân Huyền, ba đi trước, con ở lại tập thể dục cùng con ta nha. Đây cũng coi như bồi dưỡng tình cảm anh em, nếu con thực sự hiểu thuận, muốn ở lại chăm sóc ba lâu dài thì hãy nghe lời ba.”

“Nhưng con.....”

Cô vừa muốn nói gì, ba nuôi đã nhanh chóng nắm lấy tay cô, bày ra một vẻ mặt nghiêm túc đáng thương “Chẳng lẽ con không thương ba nuôi sao?”

Thật không biết phải giải thích với ba nuôi như thế nào về mối quan hệ giữa cô và Doãn Lạc Hàn, cô chỉ có thể trả lời “Không phải, con đương nhiên là thương ba nuôi rồi.”

Ba nuôi vừa lòng gật đầu, cố ý lớn tiếng nói “Tốt lắm, vậy ba về nghỉ trước, các con cứ chạy tiếp đi nha, đến giờ ăn sáng ba sẽ bảo quản gia tới gọi hai đứa.”

Cô nhìn ba nuôi cố cầu cứu lần cuối, còn ba nuôi thấy cô nhìn như vậy thì lại nháy mắt cười một cái rồi liền quay lưng đi.

Cô lúng ta lúng túng quay người lại, Doãn Lạc Hàn đang cười rất nham hiểm. Không thể để cho hắn đạt được mục đích! Vì vậy cô bắt nhả lờm hắn một cái “Muốn chạy thì anh đi mà chạy một.....”

Lời của cô còn chưa nói hết, hắn đã nắm chặt tay cô kéo đi. Cô giật mình, ra sức giãy dụa “Anh có bỏ tay ra không thì bảo, bị người ta nhìn thấy bây giờ.....”

“Nếu em còn không ngoan ngoãn, anh sẽ còn khiến cho nhiều người chú ý hơn đó.” Hắn vẫn nắm chặt tay cô, lạnh lùng cảnh cáo khiến cô lập tức im bật, mặc hắn lôi kéo đến một gian phòng thể dục phía bên kia biệt thự.

Cô nhìn xung quanh gian phòng rộng cả trăm mét, trong này đầy đủ không thiếu dụng cụ tập nào, không thua kém gì phòng tập cao cấp ở gần tòa soạn của cô.

Cô vừa quay đầu lại, thấy hắn đang cởi áo, giật mình hét lên “A... Doãn Lạc Hàn, anh làm cái gì vậy hả???”

Hắn vẫn thản nhiên cởi áo, lộ ra bộ ngực tinh trắng, con ngươi đen lóe lên tia ám muội “Em sợ gì chứ, cũng không phải chưa từng thấy qua...”

Mặt của cô nhất thời đỏ ửng lên, không biết làm sao đành quay mặt đi. Hắn đột nhiên cất bước lại gần, vòng tay ôm lấy eo cô.

Cô cảnh giác nhìn hắn “Làm gì vậy?”

“Không phải em thích chạy bộ sao?” Hắn kéo cô đi đến một máy tập chạy bộ, chỉ tay lên một đồng nút điều khiển phía trên “Em cứ chỉnh đến khi nào đạt được tốc độ ưng ý là được.”

Cô theo lời hắn điều chỉnh, chạy được một lúc quay đầu nhìn hắn, thấy hắn đang tập tạ, nâng lên nâng xuống trông thật sự rất cuốn hút.

Khó trách người này dù luôn ngồi trong văn phòng, dáng người vẫn đẹp như vậy, cô quay đầu lại tiếp tục chạy bộ, mãi đến khi người đầy mồ hôi mới tắt máy đi, ngồi trên ghế nghỉ ngơi.

Thấy hắn vẫn đang tập, cô lặng lẽ định ra ngoài, phía sau lại nghe thấy tiếng nói trầm thấp của hắn “Anh đã hẹn Chỉ Dao trưa nay sẽ gặp mặt, hắn là em cũng biết bọn anh sẽ nói chuyện gì rồi.”

Cô đang đi ngay lập tức đứng lại... Không phải hắn đã giải quyết chuyện này từ cuối tuần trước rồi sao? Như thế nào đến bây giờ chuyện này còn chưa giải quyết?

Cô vểnh tai, thấy hắn không có ý định nói thêm gì nữa, quay đầu lại thì thấy hắn đã mặc áo, đang tiến lại gần cô.

“Nghe lời anh, ngoan ngoãn ở bên anh, anh sẽ giải quyết tốt chuyện này.” Hắn vỗ nhẹ má hồng của cô, tiếng nói lại lộ vẻ thâm trầm “Nói cách khác, nếu sự tình trở nên rối tinh rối mù cũng không phải do anh gây ra.”

Cô mím môi, cô hiểu ý hắn. Hắn lấy Chỉ Dao ép cô. Người này vẫn thủ đoạn như vậy, cô thực sự rất tức giận, nhưng cũng không thể làm gì được hắn.

Và điều quan trọng là, không hiểu sao khi trước cô và ba nuôi ở đây, cười cười nói nói nhưng vẫn thấy thiếu một thứ gì đó, còn từ hôm qua khi hắn trở về, cô lại không còn cảm giác đó nữa, có một cảm giác hòa thuận vui vẻ tràn ngập khắp căn biệt thự trống trải...

Khi cô đang ăn bữa sáng, di động reo vang, là Chính Vũ, hắn nói sắp tới đây, vốn dĩ cô muốn bảo hắn buổi chiều hãy đến để tránh gặp mặt Doãn Lạc Hàn buổi trưa, nhưng hắn đã ngắt máy.

Cô ngồi bất động ăn sáng, một lúc sau Doãn Lạc Hàn ăn xong liền lên lầu thay quần áo chuẩn bị đi làm. Cô ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm với ba nuôi, chờ Chính Vũ đến sẽ lôi hắn ra ngoài ngay để tránh cho hắn và Doãn Lạc Hàn gặp mặt.

161. Chương 302

Cô đang nói chuyện với ba nuôi, thỉnh thoảng lại quay ra phía cửa sổ xem Chính Vũ có tới không.

Một lát sau, quản gia mang theo một bình nước tiến tới “Lão gia, tất cả đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Vậy chúng ta xuất phát thôi.” Doãn Lương Kiến đứng lên, mỉm cười hiền từ nhìn Mân Huyền “Mân Huyền, ba đi thăm dì Phương, con có muốn đi cùng không?”

“Dạ thôi, ba nuôi, con không quấy rầy hai người đâu.” Cô liên tục xua tay, dù sao cô và dì Phương đó cũng không có quan hệ gì, nếu đi thực sự cô cũng chẳng biết nói gì.

“Lão gia mau đi thôi, không chút nữa thiếu gia mà biết ngại đi thăm bà Phương là sẽ tức giận đó.”

“Phải, phải, đi thôi.” Quản gia và ba nuôi thì thầm, mau chóng ra khỏi nhà.

Chuyện của bọn họ trong quá khứ cô cũng không thật rõ ràng, chỉ nghe Chỉ Dao nói dì Phương đó là người thứ ba đã phá hoại gia đình của Doãn Lạc Hàn, nhưng cô cũng không có nhiều ấn tượng lắm. Dù sao bây giờ dì ấy cũng mắc bệnh nặng như vậy, nếu thật sự có chuyện kia trong quá khứ thì thôi cũng coi như dì ấy đã phải trả giá rồi,

Hôm qua khi nghe ba nuôi nhắc lại chuyện quá khứ, có thể thấy rõ ràng là khi đó tình cảm của ba nuôi và mẹ Doãn Lạc Hàn vẫn còn rất tốt, vậy rốt cục là vì chuyện gì mà sau đó mối quan hệ lại chuyển biến xấu như vậy? Hơn nữa nghe ba nuôi nói, có thể nhận ra ba mẹ cô cũng có liên quan... Rốt cục mọi chuyện là như thế nào??

Cô ngồi xem ti vi một lúc thì thấy người hầu bắt đầu chuẩn bị dọn dẹp, vì vậy cô ra ngoài tính chờ Chính Vũ.

Vừa ra khỏi cửa, một người hầu nữ đã cuống quýt chạy tới, bất an nhìn cô “Lăng tiểu thư, có phải chúng tôi quấy rầy cô rồi không? Cô cứ vào xem ti vi tiếp đi ạ, chúng tôi sẽ sắp xếp để chiều mới dọn phòng khách.”

“Không sao đâu, các cô cứ làm tiếp đi, tôi cũng đang muốn ra ngoài một chút.” Cô lắc lắc đầu, đúng lúc nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đang từ trên lầu đi xuống.

Bình thường hần luôn luôn là mặc âu phục màu đen, khiến cho toàn thân càng thêm phát ra vẻ lạnh lùng, nam tính. Hôm nay là lần đầu tiên nàng thấy hần mặc quần bò, áo phông như thế này, khiến cho hần đã đẹp trai giờ lại thêm vẻ phong cách, quyến rũ.

Cô vội vàng thay giày, chợt nghe từ phía sau một tiếng nói thản nhiên âu yếm “Huyền, chờ anh một chút.”

Phút chốc, tất cả những người hầu trong nhà đều dừng ngay công việc đang làm lại, ngơ ngác hết nhìn nàng lại nhìn Doãn Lạc Hàn. Bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị...

Tất cả mọi người trong Doãn gia đều đã biết rõ tính khí của Doãn Lạc Hàn. Trưa hôm qua thiếu gia trở về cãi nhau với lão gia, bọn họ đều nghe được cả. Thiếu gia không đồng ý cho lão gia nhận con nuôi, nói cách khác là không chấp nhận Lăng tiểu thư. Ấy vậy mà chỉ qua một đêm, thiếu gia lại thân mật gọi Lăng tiểu thư như vậy, thật đúng là khiến cho mọi người kinh ngạc một phen.

Mân Huyền cũng nhận thấy được sau lưng có một sự im lặng quỷ dị, làm bộ như không nghe thấy tiếng hần, đẩy cửa bước ra ngoài, thực chất là chạy ra ngoài, nghe thấy đằng sau có tiếng khởi động xe.

Khi cô vừa ra khỏi cổng chính, hần đã chuẩn xác dừng xe bên cạnh, đi ra ngoài giữ chặt lấy cô, vẫn bá đạo hỏi cô như mọi lần “Em đi đâu đó?”

“Tôi đi đâu phải báo cáo với anh sao?” Cô cảm tức không thôi, quay lại đánh hần “Doãn Lạc Hàn, anh sợ mọi người không biết sao? Anh cố ý!”

“Em không nói em đi đâu, vậy chúng ta đi ăn cơm trưa đi.” Hần cười nhẹ bắt được hai tay của cô, mạnh mẽ kéo cô vào bên trong xe, rất nhanh đã phát động xe thể thao.

“Không phải anh nói có hẹn với Chỉ Dao sao?” Cô nhanh chóng nghĩ tới vấn đề này, chẳng lẽ hần lại thay đổi chủ ý, tính tiếp tục giấu diếm Chỉ Dao?

Dường như hôm nay hần rất vui, véo nhẹ mũi cô cười cưng chiều “Ngốc, không cần lo, chưa tới giờ hẹn. Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.”

Quan trọng sao? Cô lơ đãng chu môi..... Chắc lại căn dặn cô không được né tránh hần, nếu không hần sẽ thế này thế kia đó chứ gì. Cô không suy nghĩ nhiều, quay mặt nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bất chợt, cô nhìn thoáng thấy bóng dáng một chiếc xe thể thao trên kính chiếu hậu, vội mở cửa sổ, ngoái đầu nhìn nhưng xe đã rẽ, cô không nhìn được gì nữa.

“Em đang nhìn gì vậy?” Hần đang chuyên chú lái xe, liếc sang cô một cái “Nhìn thấy ai à?”

“Không, chắc tôi hoa mắt.” Tim bỗng đập mạnh và loạn nhịp, cô dám chiều nhìn ra ngoài cửa sổ... Là Chính Vũ sao? Chỉ tội xe đi nhanh quá, cô nhìn không rõ....

Doãn Lạc Hàn tựa hồ đang suy nghĩ rất lung, cuối cùng đưa một tay nắm chặt lấy tay cô, tiếng nói trầm thấp không kiềm chế được sự hưng phấn “Huyền, em thấy chiếc xe này thế nào?”

Nghe hần hỏi, cô mới giật mình để ý thấy hần đã đổi xe, là xe thể thao màu bạc. Cô đáp bừa một tiếng “Ừm, cũng không tệ lắm.”

“Em thích không?” Hần vuốt ve mu bàn tay của cô, nhẹ nhàng hỏi.

Cô đơn giản gật đầu, trong lòng cảm thấy hẳn đúng là kẻ thừa tiền, chiếc xe này thì quả thật cũng rất đẹp, nhưng hẳn đâu có thiếu xe? Máy chiếc limo, hai chiếc xe thể thao, giờ lại thêm xe này... Đúng là không biết tiêu tiền đi đâu cho hết mà...

Hắn cười rất tươi, vui vẻ híp mắt nói “Em thích, vậy tặng cho em.”

“Cái gì?” Cô lấp bắp kinh hãi, phản ứng đầu tiên chính là lập tức lắc đầu từ chối “Không, tôi không cần.”

“Chiếc xe này anh mua tặng cho em, vốn là muốn đón em tan tầm, cho em ngạc nhiên.” Hắn nắm lấy tay cô, dừng xe bên đường, nghiêm túc nhìn cô “Cũng coi như anh bồi thường cho em.”

162. Chương 303

Cô lạnh lùng cười, trong mắt ảm ảm có nước mắt “Tôi không lạ gì mấy trò bồi thường xa xỉ của tổng tài các anh.”

Rồi cô quay đầu sang hướng cửa sổ, cố che giấu nước mắt.

Tuy không nhìn thấy mặt cô, nhưng hẳn có thể cảm nhận được sự bất thường trong giọng nói của cô. Hắn thở dài, cúi người ôm chặt lấy cô, mặc cho cô giãy dụa cũng không buông tay.

“Anh còn muốn nói với em một câu... anh xin lỗi.....” Hắn dụi dụi vào má cô, giọng nói đầy ôn nhu, đáng thương “Anh rất yêu em.....”

“Tôi không cần..... Không cần..... Tôi không muốn nghe anh nói những lời dối trá đó.....” Cô quật cường trả lời, điên cuồng giãy dụa trong lòng hắn.

Muộn rồi... hiện tại hẳn còn nói những lời như vậy có ý nghĩa gì nữa chứ..... Nếu đổi lại là hắn, chỉ dùng 3 chữ đơn giản, hẳn có thể quên đi tất cả những tổn thương được hay không?

Huống hồ, cô cái gì cũng không biết, không biết vì sao hắn hận cô như vậy, vì sao lại đối xử với cô như vậy. Cô chỉ biết, cô hận hắn.

Hắn dựa vào cái gì lại đối xử với cô như vậy? Dựa vào cái gì?

Cô là người, cô không phải là vật để hắn có thể thoải mái trêu đùa, khi vui vẻ thì âu yếm, khi tức giận lại làm nhục cô, đem tất cả mọi chuyện trút hết lên đầu cô như vậy....

Cô sợ, cô thật sự sợ... Cô không dám tin hắn... Cô đã từng tin tưởng hắn một lần rồi... Cô sợ một lần nữa sẽ phải chịu đau khổ.....

“Huyền, đừng kích động, em nghe anh nói.” Hắn chưa xót khăn khăn tiếng nói, giữ chặt tay cô “Thời gian qua quả thực anh.....”

“Không nghe, không nghe! Tôi không muốn nghe anh nói!” Cô lắc đầu quày quặt, cô không muốn phải nhớ lại những gì đã qua.

“Huyền.....” Hắn càng giữ chặt cô hơn, hôn tới tấp lên trán cô, mắt cô, má cô, môi cô.

“Doãn Lạc Hàn, đồ tồi!” Cô gắt gao nhắm mắt lại khiến nước mắt đầm đìa chảy, tức giận hét lên “Tôi không muốn nghe anh nói những lời đó nữa, tôi chỉ muốn biết vì sao anh hận tôi như vậy? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy? Anh nói đi, vì sao???”

Đứng trước câu hỏi của cô, hắn ngừng hôn cô, cánh tay cũng buông lỏng cô hơn, trầm giọng nói “Biết chuyện này đối với em cũng không có gì tốt cả.”

“Vẫn là anh không muốn nói cho tôi biết?” Cô khinh miệt cười lạnh, lấy tay hung hăng lau đi nước mắt trên mặt.

Cô xem như đã nhìn thấu hắn rồi... Trải qua những chuyện như vậy mà cô vẫn còn có thể yêu hắn sao? Cô điên rồi...nhất định là cô điên rồi...

Cô đẩy cửa xe ra, hần như trẻ con sợ mất đi đồ chơi, vội vàng cuống quýt ôm chặt lấy cô, dường như hạ hết những gì là sĩ diện xuống, quyết tâm nói với cô “Xin lỗi, chuyện trong quá khứ đều là lỗi của anh... Đừng rời xa anh....”

“Anh không phải vẫn luôn lấy chuyện Chỉ Dao ra để uy hiếp tôi sao? Anh yên tâm, tôi sẽ không đi đâu cả.” Cô lạnh lùng vừa nói vừa cười nhạt, dứt khoát gỡ tay hần ra, bước xuống xe.

Chạy thật nhanh... Cô chạy thật nhanh như muốn quên đi tất cả... Đôi môi mím chặt đến mức trắng bệch ra...

Nước mắt, nước mắt cứ trào lên như biển khơi trong những ngày bão lũ... Vết thương này... cô vốn tưởng đã lành... thì ra bây giờ chỉ cần chạm nhẹ, nó đã bật máu, đau xót tới như vậy....

Cô cứ khóc, khóc thật đã, khóc đến nấc lên... Giá như tất cả mọi chuyện có thể theo dòng nước mắt này, chảy đi... để cô quên hết tất cả.....

Nhìn người con gái mình yêu hết lòng chạy vụt đi như vậy, theo bản năng, hần vốn định lao ra khỏi xe giữ nàng lại...nhưng rồi tiếng chuông điện thoại reo vang khiến hần khựng lại. Hần nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, quay đầu xe lại. Nếu muốn cô bớt đau khổ, dần vặt, nhất định phải giải quyết được chuyện này.

Cô khóc đến kiệt sức, không để tâm đến tất cả mọi việc xung quanh nữa, ngồi xuống bên đường. Màu đỏ tươi nổi bật của chiếc Ferrari đồ gần đó cũng đã không còn có thể gây được sự chú ý cho cô nữa.

Tại sao Mân Mân lại khóc?

Hần lái xe vừa định lái vào Doãn Trạch, lại nhìn thấy Mân Mân bị Doãn Lạc Hàn túm lên xe, hực hăng ngồi nhìn chiếc xe màu bạc rời đi...

Hần biết mình lại tới chậm rồi, không tự chủ được lái xe đi theo họ, lại thấy xe 2 người họ đỗ trên đường... thấy họ dường như đang cãi nhau... rồi thấy Mân Mân khóc sụt sùi chạy ra khỏi xe...

Hần chưa bao giờ thấy quá cô khóc thương tâm như vậy, hần biết chỉ có yêu sâu đậm mới có thể đau đậm sâu như vậy, bởi vì khi cô muốn chia tay với hần, hần cũng đã từng khóc đến hết nước mắt như vậy...

Thì ra người cô yêu là Lạc... thì ra cô yêu Lạc.....

Hần không biết nên khóc hay nên cười, hần chờ đợi cô năm năm, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này....

Mà Lạc liều lĩnh cướp cô đi, thủ đoạn như vậy, tàn khốc như vậy, cô lại yêu hần.....

Hần mệt mỏi, thật sự mệt mỏi quá, tình yêu của hần sao mà khó khăn như vậy, trắc trở như vậy.....

Nước mắt đã không còn kiềm chế được... thì ra kết cục cuối cùng lại là như vậy... Hần buồn bã, nhận ra người cô cần lúc này không phải là hần, vì vậy chỉ đau xót nhìn cô một cái, rồi dờ dẩn xoay tay lái lái xe đi. Ferarri rất nhanh đã biến mất.

163. Chương 304

Ferrari cứ lao đi trên đường. Kim Chính Vũ không biết mình đã lái xe vòng vòng không mục đích bao nhiêu tiếng rồi nữa, hần chỉ muốn đi, đi, cứ đi mãi, cố quên đi gương mặt một nam một nữ hạnh phúc vui vẻ bên nhau trong đầu....

Nhìn thấy ở phía trước là đèn đỏ, xe thể thao dần dần chậm lại. Hần chán nản nhìn ra ngoài đường, đột nhiên thấy một người con gái đang úp mặt ngồi xổm trên vỉa hè, gây sự chú ý của rất nhiều người. Vốn dĩ cô ấy cũng không thể khiến cho hần nhìn quá 3 giây, nhưng hần cảm thấy cô ấy trông rất quen, hơn nữa vai còn cứ rung rung... Nhìn một hồi lâu, Chính Vũ mới nhận ra, cô ấy chính là Giản Chỉ Dao, và cô ấy đang khóc.

Hần không suy nghĩ gì nhiều, lập tức dừng xe bên đường, chạy tới gọi một tiếng “Chỉ Dao?”

“Hu.... hu.....” Cô gái đang ngồi chỉ lo khóc, hoàn toàn không để ý tới hần. Hần cúi người xuống, nhìn cô gái đang ôm mặt khóc, nước mắt cứ tràn ra lấm lem khắp mặt mũi, trông rất đáng thương.

Hôm nay rốt cục là ngày gì mà lại khiến nhiều người đau khổ tới như vậy? Hấn quyết định gọi một lần nữa, nếu vẫn không thấy cô gái trả lời chứng tỏ hấn đã nhận nhầm người.

“Chỉ Dao? Là cô.....” Hấn còn chưa hết câu, đối phương đã bất ngờ ngẩng mặt, kéo áo hấn, dựa vào ngực hấn gào khóc.

“Hu... em không muốn từ hôn... không muốn..... Hu..... Lạc ca ca..... Em ghét anh..... Hu..... ghét anh..... hận anh chết đi được..... Hu..... Em có chết cũng không từ hôn.....”

Nghe tiếng khóc của Chỉ Dao, cuối cùng hấn cũng hiểu ra: Lạc muốn Chỉ Dao từ hôn với hấn sao? Hấn vì Mân Mân sao? Nếu thật sự là như vậy, sự quyết tâm và dũng khí của hấn quả thực đáng trân trọng.

Chỉ Dao cứ nín lấy hấn khóc, luôn miệng kêu không muốn từ hôn, khiến rất nhiều người qua đường nhìn. Có một tốp phụ nữ chừng năm bảy người đi qua nhìn thấy như vậy còn nhìn hấn rất khinh miệt, kêu hấn là đồ sở khanh, khiến hấn xấu hổ vô cùng.

Hấn thở dài, bất lực nhìn xung quanh “Chúng ta tìm nơi khác ngồi đã.”

Chỉ Dao vẫn còn khóc rất lớn. Chính Vũ không biết làm gì, chỉ đơn giản rút khăn tay đưa ra cho Chỉ Dao. Cô cũng không để ý hình tượng, cầm lấy quẹt ngang quẹt dọc trên mặt, miệng vẫn liên tục nói “Không, không cần..... Không cần từ hôn..... Em không cần từ hôn..... Em có chết cũng không từ hôn.....”

Thấy cô như vậy, không hiểu sao trong lòng hấn lại dâng lên một sự thương cảm, hấn kéo cô vào lòng, dỗ dành cô như trẻ nhỏ “Được rồi, không từ hôn. Tôi dẫn cô đi vào quán coffe, ngồi đó bình tĩnh một chút đã, sau đó tôi giúp cô tính cách, có được không?”

Thấy cô không phản đối, hấn kéo cô đi tới quán coffe gần đó, vừa đi được nửa đường, cô lại chuyển hướng chạy đi, hấn kiên nhẫn đuổi theo “Cô muốn về sao? Để tôi đưa cô về.”

“Không, tôi không muốn về nhà.” Chỉ Dao quay lại nhìn Chính Vũ, đôi mắt vô hồn chỉ về dãy phố gần đó “Tôi muốn đi tới đó.”

Hấn nhìn theo hướng cô chỉ, nhận ra nơi cô muốn vào là một quán bar xa hoa, hấn còn chưa kịp phản đối đã bị cô lôi vào.

“Cho tôi loại rượu nặng nhất ở đây.” Chỉ Dao vừa ngồi xuống ghế đã quơ tay hô lên.

Kim Chính Vũ muốn ngăn cản nhưng không kịp, xem ra tiểu nha đầu này hôm nay muốn uống say rồi đây. Hấn nhấp vài ngụm whisky, còn Chỉ Dao thì cứ nốc từng ly rượu như uống nước lã.

Hấn cuống quýt buông chén rượu, ngăn cô lại “Cô đừng uống nữa, loại này rất nặng, nếu không mai cô không thể dậy nổi đâu.”

Cô rõ ràng là đang say, ánh mắt mê mang, bất cần trả lời “Em.....em mặc kệ..... em thích uống..... Lạc ca ca, anh có quyền gì mà quản em chứ..... ha ha.... Em cứ uống đấy.....”

Nói xong lại với tay muốn lấy chén rượu, Chính Vũ thấy vậy liền nhanh tay đặt chén rượu tới một nơi cô không thể với tới được, đến khi quay đầu lại thấy cô đang úp mặt trên quầy bar, gọi một lúc không được, đỡ cô dậy. Trời ạ, tiểu nha đầu này đã ngủ say như chết rồi.

Hấn thanh toán tiền, đặt cô ở ghế sau. Hấn biết địa chỉ Giản gia, định đưa cô về, cô trong cơn mê lại lầm lẫn “Không, tôi không về... tôi không về nhà đâu.....”

“Cô không về, vậy cô muốn đi đâu bây giờ?” Hấn dù cho có nhẫn nại tới đâu cũng bị nha đầu này khiến cho tức giận “Chẳng lẽ cô muốn theo tôi về nhà sao?”

“Phải, phải rồi, không sai, đến nhà anh.....” Chỉ Dao túm cánh tay hấn, tiếp tục nói.

“Cô không sợ tôi ăn cô sao?” Chính Vũ quay sang làm gương mặt dữ tợn, nhưng cô lại dựa vào ghế ngủ say mất rồi.

Hấn thở dài, liếc cô một cái rồi lẩm bẩm “Cô thì thoải mái rồi, thất tình uống rượu giải sầu, giờ cái gì cũng không biết nữa... Chỉ có tôi là khổ thôi, cũng rơi vào tâm trạng như cô mà chẳng được ai an ủi, giờ lại còn phải hầu hạ cô như thế này... Đại tiểu thư à, kiếp trước nhất định là tôi đã nợ cô cái gì rồi.....”

- Ngày hôm sau -

“Đau đầu quá...” Chỉ Dao chậm rãi mở mắt, nhìn lên trần nhà... Đây là đâu? Sao nhìn lại lạ như thế này...

Cô chậm rãi quay đầu, nhìn thấy một người đang nằm bên cạnh..... A... hấn... hấn không phải Kim Chính Vũ đó sao??

Hấn để ngực trần! Cô mở lớn mắt, mở chần ra, thấy mình đang chỉ mặc một bộ đồ ngủ màu trắng.

Tất cả mọi chuyện ngày hôm qua thoáng chốc hiện lên trong đầu, cô nhìn thấy cô lão đạo vừa đi vừa khóc ra khỏi nhà hàng, thấy cô ngồi xổm ôm mặt khóc trên đường, thấy Kim Chính Vũ tiến tới gần, rồi hai người đi vào quán bar... Còn chuyện sau đó, cô cũng không nhớ gì nữa...

Ý thức vừa rõ ràng, cả người cô đông cứng lại, máu dồn hết xuống, mặt tái nhợt. Cô quay sang nhìn Kim Chính Vũ đang nằm bên cạnh.... A... chết rồi... lần đầu tiên của cô... lần đầu tiên của cô sao lại là cho cái tên Kim Chính Vũ đáng ghét này chứ?!

Cô bối rối, bất chấp tất cả chạy ra khỏi giường, tìm thấy váy của cô trên sofa, nhưng lại không thấy áo đâu. Cô không nghĩ được nhiều, liền lập tức mặc váy vào, vớ bừa một chiếc áo khoác ở gần đó khoác vào, sau đó chạy như điên ra ngoài.

Tiếng sập cửa mạnh làm người đang ngủ trên giường giật mình, Kim Chính Vũ mở mắt, nhìn bên cạnh đã không còn ai, bất mãn nói “Đúng là nha đầu không biết lễ nghĩa, ngay cả tiếng cảm ơn cũng không biết nói... Tối hôm qua ới đầy ra người tôi khiến tôi hỏng mất một cái áo, cũng bắn luôn mất một cái áo của cô... có biết tôi đã phải vất vả như thế nào mới thay được quần áo cho cô không.....”

164. Chương 305

Suốt cả đêm, Mân Huyền trần trọc, cứ ngủ lại tỉnh, tỉnh lại ngủ, cuối cùng gần sáng, cô ngủ được một chút rồi mới sáng sớm, cô đã dậy, ngơ ngác ngồi trên giường, nắm trong tay chiếc điện thoại vẫn đang im lặng.

Ngày hôm qua, cô cứ lang thang ở bên ngoài, đến chạng vạng mới về biệt thự, vậy mà cũng không thấy bóng dáng Doãn Lạc Hàn đâu. Cô cũng không có tâm trạng ăn uống nữa, xin phép ba nuôi lên phòng nghỉ.

Cô vốn tưởng Chỉ Dao sau cuộc hẹn kia sẽ không thể chịu nổi đả kích mà gọi cho cô khóc lóc kể lể, nhưng cô đã đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy điện thoại của Chỉ Dao, mà Doãn Lạc Hàn kia cũng không thấy bóng dáng.

Nghĩ đến đây, cô xoay người xuống giường, mở cửa phòng ra, thấy cửa phòng hấn vẫn đóng chặt, bèn tiến lại mở cửa ra, bên trong im ắng... Hôm qua hấn không về nhà.

Cô sửa soạn để tới tòa soạn sớm, chín rưỡi còn có một hội nghị quan trọng. Còn nhiều văn kiện chưa làm xong, lúc này cô phải tận dụng thời gian thật triệt để.

Cô đang gõ bàn phím thì điện thoại nội tuyến reo vang, là Trịnh Trác gọi, cô ôm văn kiện lên phòng Trịnh Trác.

“Lãng tiểu thư, việc giám sát tôi giao cho cô thế nào rồi?” Cô vừa đi vào, Trịnh Trác liền đi thẳng vào vấn đề.

Cô sửng sốt một chút, rất nhanh hiểu ra hấn muốn nói đến bài phỏng vấn, liền chậm rãi trả lời “Tổ phụ trách biên tập chuyên mục còn chưa nộp tiến trình phỏng vấn cho tôi, hôm qua tôi hỏi thì họ nói là cuối tuần này tổng tài rất bận, khả năng là bài phỏng vấn sẽ phải dời lại đến.....”

“Không được.” Trịnh Trác kiên quyết ngắt lời cô, xoay xoay cây bút trong tay “Một nửa phần thắng của tạp chí kì này đều ở chuyên mục đó hết, tôi đã giao chuyện này cho cô, cô nhất định phải hoàn thành đúng thời hạn.”

“Vâng thưa chủ biên, tôi sẽ đi đốc thúc tổ biên tập, ngay ngày mai.....”

“Tại sao phải là ngày mai mà không phải ngay bây giờ?” Trịnh Trác không để cô nói hết lời, đặt cây bút xuống bàn lạnh lùng nói “Tôi hy vọng cô không đem chuyện riêng của mình làm ảnh hưởng đến công việc. Công tư rõ ràng, cô hiểu chưa?”

“Vâng, tôi hiểu.” Cô hít một hơi thật sâu, hần nói đúng, chuyện phỏng vấn lần này là công việc, cô không nên xen tình cảm vào.

Nói xong, cô xoay người định đi, Trịnh Trác lại gọi cô. Cô quay người lại hỏi “Chủ biên, còn có chuyện gì sao?”

Đôi mắt màu hổ phách của hần lóe lên ánh sáng “Không biết tối nay cô có rảnh không? Tôi muốn mời cô ăn tối, tôi có chuyện quan trọng cần nói với cô.”

Cô chỉ nghĩ đơn giản là chuyện công việc, sẵn khoái nhận lời. Trở lại văn phòng, di động đang để trên bàn đang kêu inh ỏi, cô nhìn cái tên trên màn hình, không khỏi rung mình một cái.

Cô cố gắng lấy lại bình tĩnh, mở máy trả lời “Chỉ Dao.....”

“Mân Mân, mình phải làm sao bây giờ?? Chết mình rồi... tối hôm qua... mình chết mất.....”

Vừa nhắc máy Chỉ Dao đã nói năng lộn xộn khiến cô không khỏi càng thêm lo lắng và ăn năn. Xem ra đã kích này đối với Chỉ Dao thật sự không phải lớn lắm thường.

“Chỉ Dao, có chuyện gì cứ từ từ nói đã....”

“Tối hôm qua không biết tại sao mình lại như vậy nữa.... bọn mình.... Mình không biết nữa.... Mình không cố tình đâu..... Mân Mân, nhờ mình mang thai thì sao?”

Tối hôm qua..... Mang thai..... Những từ này vang dội trong đầu cô, lại nhớ tới việc đêm qua Doãn Lạc Hàn không về nhà, cô giống như bị sét đánh, đứng chết sững không nói được lời nào.

Rồi Chỉ Dao đột nhiên nói nhỏ “Sáng nay mình về, ba mẹ cứ hỏi mình đi đâu, mình đành phải nói là tới nhà cậu. Mân Mân à, nếu anh mình hỏi, trăm ngàn lần cậu cũng phải giấu giúp mình nha.”

“Ừ.” Cô nghe thấy tiếng mình trả lời. Sau đó, cảm thấy mệt mỏi, cô ngã người xuống ghế...

Ước chừng hai mươi phút sau, cô mới lấy lại được tinh thần, gọi điện thoại nội tuyến cho người phụ trách chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo” đến.

“Chuyện phỏng vấn làm đến đâu rồi?”

“Tôi đã gọi điện thoại qua, nhưng người bên đó nói phải do chính Phó chủ biên gọi tới mới được.” Nói xong, Trương biên tập đưa qua cho nàng một tờ giấy nhỏ ghi một dãy số điện thoại.

“Tôi biết rồi, anh về phòng đi.” Cô hít vào một hơi, nhìn chằm chằm dãy số, sau đó ấn gọi.

Tiếp điện thoại là Từ Bang “Lăng tiểu thư, chiều hôm qua tổng tài đã bay sang Thái rồi.”

“Vậy sao? Khi nào anh ta về?” Cô cười lạnh, đi công tác sao?

“Có thể là trưa hôm nay, cũng có thể là ngày mai. Hiện giờ thời gian trở về còn chưa được ấn định chắc chắn. Hôm qua tổng tài bảo tôi chuyển lời cho cô, một lát nữa tổng tài sẽ gọi điện cho cô.”

“Anh nhầm rồi, tôi tìm anh ta vì chuyện bài báo phỏng vấn.” Cô lạnh lùng nói rồi cắt điện thoại. Dù sao hần hiện tại cũng không ở “trong nước”, cô đành phải chờ hần “về nước” rồi tính tiếp vậy.

Đáng ghét, đáng ghét, đồ đáng ghét! Cô cầm bút rạch vài đường nghếch ngoác trên giấy. Tại sao lại gạ cô? Không phải đã nói đã hẹn với Chỉ Dao bàn chuyện từ hôn sao? Vì sao lại làm ra chuyện như vậy? Vừa nói yêu cô, lại vừa làm chuyện đó với Chỉ Dao sao.....

Doãn Lạc Hàn, anh... đồ khốn nạn..... Đồ công tử đa tình..... Không bao giờ tôi để ý anh nữa, không bao giờ tôi tin anh nữa.....

Cô thừa nhận cô đồ kị , cô đồ kị đến phát điên lên được, cho dù đối tượng có là Chỉ Dao, cô cũng không thể coi như không có chuyện gì được.

Cô buông bút, ngã người xuống ghế, nhìn bàn làm việc lộn xộn... Thì ra khi phụ nữ ghen lại đáng sợ đến thế...

Vấn đề mà cô đã nghiêm túc hỏi hần, cũng là vấn đề rất quan trọng với cô, hần lại không trả lời được...

165. Chương 306

Hiện tại cô đã hoàn toàn thất vọng rồi, vết thương tận sâu dưới đáy lòng đã vỡ toạc ra rồi...

Nhìn bàn làm việc còn rất nhiều văn kiện cần xử lý, cô rất nhanh đã vùi đầu vào công việc... Như thế này cũng tốt, có thể là biện pháp giúp cô tạm thời quên đi vết thương đang rỉ máu đau xót trong lòng...

Buổi chiều khi sắp tan tầm, Trịnh Trác lại gọi điện tới hẹn lại với cô rõ ràng thời gian và địa điểm.

Cô xách túi ra ngoài, vừa lúc nhìn thấy Chu Hiếu Linh.

“Lăng tiểu thư, cô về nha.” Chu Hiếu Linh cũng nhìn thấy cô, cười quỷ dị chào cô một tiếng, sau đó lại xoay người lại sắp xếp văn kiện trên bàn.

Mân Huyền không nói gì, nhìn Chu Hiếu Linh cũng đang mở túi xách lớn ra, nhét đồng văn kiện vào.

Chu Hiếu Linh thấy cô đang dừng lại nhìn thì quay đầu lại nói với cô “Tôi làm xong chỗ này rồi sẽ tan tầm, Lăng tiểu thư, cô cứ về trước đi”

Mân Huyền đi lại gần phía Chu Hiếu Linh, không nóng không lạnh nói “Chu tiểu thư, đây đều là tài liệu mật của tòa soạn. Tòa soạn đã có quy định, không được mang bất cứ tư liệu nào liên quan đến công việc ra khỏi tòa soạn, nếu không sẽ bị trừ lương, giáng chức, thậm chí là đuổi việc.”

Gương mặt Chu Hiếu Linh nhất thời tái mét đi, giật mình đánh rơi túi xách “Lăng tiểu thư, tôi vừa tới tòa soạn, còn có nhiều chuyện không biết. Những tài liệu này tôi cũng chỉ là muốn đem về nhà xem thôi, hoàn toàn không có ý gì khác, cô nhìn xem.....”

Nhìn gương mặt tái nhợt đi, khóe mắt rưng rưng nước mắt của Chu Hiếu Linh, Mân Huyền thở dài một cái... Có lẽ cô lo lắng hơi quá rồi, Chu Hiếu Linh dù sao cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường, làm gì có gan lấy bát cơm của mình ra mà đùa như thế.

“Tôi hiểu cô vừa tới nên chưa rõ quy định, lần này tôi thu lại những tư liệu này, lần sau tôi nhất định sẽ xử nghiêm, cô nhớ nhé.” Cô đem tài liệu vào trong phòng, một lúc sau lại đi ra.

“Được rồi, không có việc gì nữa, cô tan tầm đi.” Cô khóa cửa ban công, quay đầu nhìn chung quanh văn phòng, tất cả đồng nghiệp đều đã tan tầm hết, giờ chỉ còn lại hai cô.

“Cô đi trước đi, tôi khóa văn phòng lại cho.” Chu Hiếu Linh thò tay vào trong bao da rút chìa khóa ra.

Mân Huyền gật gật đầu, tin rằng sau lần này, Chu Hiếu Linh sẽ không dám làm gì sai trái nữa.

Cô xoay người đi về phía thang máy, hoàn toàn không biết sau lưng có một đôi mắt ngoan độc đang nhìn mình, thâm nguyên rửa....

Ngồi trên xe của Trịnh Trác, cô lần đầu tiên bắt đầu cẩn thận đánh giá chiếc xe này. Theo như cô được biết thì đây chính là chiếc siêu xe mới ra mắt, so với xe của Doãn Lạc Hàn thì không hề thua kém, thậm chí còn có phần hơn. Trịnh Trác dù sao cũng chỉ là một Chủ biên của một tòa soạn, tiền lương chắc chắn không đủ để nghĩ tới việc tậu chiếc xe như thế này. Thật ra rốt cục hần có thân phận như thế nào vậy??

“Có phải đang cảm thấy khó hiểu?” Trịnh Trác ánh mắt nghi ngờ của cô, cười phá lên “Cô không biết thực ra tôi là ai sao?”

Cô cẩn thận nhìn hần. Ánh mắt người này quả thật có chút quen thuộc, nhưng cô không thể nào nhớ ra rốt cục người này là ai.

“Tôi tin chỉ cần tôi nhắc một chút, cô nhất định sẽ nhớ. Chúng ta cứ tìm nhà hàng đã, rồi từ từ nói chuyện.” Hần vui vẻ cười, dậm chân ga. Xe thể thao lao vút trên phố.

Cô cẩn thận suy nghĩ lại... Hấn nói như vậy, không lẽ có quan hệ thân thích nào với cô sao? Có điều cô đã suy nghĩ rất kỹ mà vẫn không thể nhớ ra rốt cục đó là mối quan hệ như thế nào?

Mười một năm trước trong nhà xảy ra chuyện lớn, chỉ sau một đêm cô đã trở thành trẻ mồ côi. Những người hàng ngày lui đến đều lạnh lùng nhìn cô, căn bản không thèm để tâm một chút nào tới đứa trẻ không có gì như cô. Trong suốt thời gian kinh khủng đó, nếu nói có người quan tâm đến cô thì cũng chỉ cố duy nhất Chính Vũ mà thôi.

Đúng rồi, nghĩ đến đây cô mới nhớ, không phải hôm qua Chính Vũ đã nói sẽ tới Doãn Trạch sao? Tại sao không thấy hấn tới, mà cũng không thấy hấn gọi điện cho cô luôn. Xảy ra chuyện gì sao? Hay là chiếc xe mà ngày hôm qua cô nhìn thấy... thật sự là hấn??

Đang lúc cô căng thẳng thì nghe được tiếng nói vui vẻ của Trịnh Trác “Đến rồi.”

Cô theo hấn xuống xe, vào một nhà hàng tao nhã, gọi đồ ăn xong liền hỏi hấn ngay “Trịnh Trác, rốt cục anh.....”

Hấn giơ tay lên, lắc đầu nhẹ, trêu đùa nói với cô “Không phải đã nói với cô rồi sao, ngoài công việc, chúng ta là bạn bè, cô gọi tôi là Trác là được rồi, gọi cả họ cả tên tôi ra như thế làm tôi sợ quá.”

Cô liếm môi dưới, hỏi lại “Trác, anh nói cho tôi biết rốt cục tôi với anh có quan hệ gì được không?”

Hấn lại thản nhiên chỉ vào cốc nước trước mặt cô “Nhìn cô có vẻ khát lắm rồi, uống một ngụm nước đi rồi tôi sẽ nói cho cô biết.”

Cô như rô bốt, làm đúng theo lời hấn. Hoàn thành nhiệm vụ, cô nhìn hấn, ánh mắt chờ đợi.

Hấn cúi đầu cười, chỉ đơn giản nói một câu “Kỳ thật cũng không có gì, chúng ta là anh em.....”

Cô còn chưa nuốt ngụm nước trong miệng xuống, giật mình phun ra. Cũng may lúc đó cô kịp cúi đầu, lấy khăn che miệng, nếu không quả thực lại là một phen xấu hổ rồi.

Cô vừa lau miệng, vừa ngẩng mặt đỏ ửng lên, cố hỏi “Khụ..... Tôi không..... Tôi không tin..... Bố mẹ tôi chỉ có mình tôi... Làm sao tôi ... tôi có thể có anh.....”

“Em đừng vội, anh còn chưa nói xong mà.” Hấn đưa giấy cho cô “Chúng ta là anh em nuôi.”

Cô không khách khí nhận lấy giấy ăn trong tay hấn, lườm hấn một cái “Anh không thể nói một câu đầy đủ được sao? Thật là dọa chết người mà.”

Trịnh Trác cười lớn “Rõ ràng là em cắt lời anh, không cho anh nói hết câu mà.”

166. Chương 307

“Vậy anh nói đi, em nghe.” Cô lấy tay che miệng ho, sau đó im lặng chăm chú nhìn hấn.

Hấn vừa mở miệng định nói, di động của cô lại reo vang, cô mở túi xách lấy di động ra, nhìn cái tên trên màn hình, chần chừ vẫn chưa bấm nút nghe.

Trịnh Trác ngồi đối diện không nhịn được hỏi “Sao không nghe? Không phải là người lần trước anh đánh.....”

Hấn nói tới đây cố ý lại, cô ngẩng đầu thấy bộ mặt đắc ý trêu đùa của hấn bèn lườm hấn một cái, sau đó chạy ra ngoài ầm nghe.

“Em đang ở đâu vậy?”

Cô nghe hấn hỏi như vậy, cảm thấy rất khó chịu. Người này tại sao lúc nào gọi cho cô cũng hỏi một câu như vậy chứ! Cố gắng đè nén cảm giác ức chế, cô lạnh lùng trả lời “Tôi đang ăn ở bên ngoài.”

Hấn lại hỏi “Với ai? Nam hay nữ? Có phải là Chính Vũ... hay tên Trịnh Trác kia không?”

“Với thủ trưởng của tôi.” Cô lập lờ, vội vàng chuyển đề tài “Tôi nghe Từ trợ lý nói anh đi Thái Lan?”

“Ừ... Nửa giờ sau anh sẽ về. Anh muốn gặp em.”

Nghe bốn chữ đơn giản như vậy nhưng không hiểu sao tim cô lại loạn nhịp, cô nhìn về phía Trịnh Trác trong nhà hàng, trả lời ngắn gọn “Tôi đang bận, không đi được.”

“Chết tiệt, bây giờ đã quá giờ tan tầm rồi, em và hấn có chuyện quan trọng gì mà phải nói ngay lúc này chứ? Công việc... hay là tâm sự riêng?” Đầu kia vang lên tiếng hấn chế nhạo pha lẫn ghen tuông.

“Không nghe anh nói nữa, tôi xong việc sẽ về.” Cô bất chấp hấn đang nổi trận lôi đình, khép di động lại, lại ngồi phía đối diện Trịnh Trác.

“Được rồi, chúng ta vừa nói tới đâu rồi?” Trịnh Trác chống tay lên mặt bàn, nhìn cô thích thú hỏi.

“Nói đến anh và em là anh em.....” Cô nhắc nhở hấn, khi nói đến hai chữ này vẫn còn có cảm giác ngượng miệng.

“À.....” Hấn thở dài một tiếng, ánh mắt đăm chiêu “Em còn nhớ rõ ngày bé em rất yếu, hay ốm đau liên miên, vì vậy cha em đã nhận một mẹ nuôi cho em để tránh tà khí không?”

“Mẹ nuôi?” Cô cố nhớ lại, dường như cũng có đôi chút ấn tượng... Ngày cô bé, hình như ngày nghỉ ba vẫn hay chở cả nhà đến nhà một ai đó... hình như đó chính là nhà của mẹ nuôi... hình như mẹ nuôi có một người con trai... là hấn???

“Cho nên anh nói chúng ta là anh em không sai, đúng không?” Trịnh Trác hiểu cô đã nhớ ra, vui vẻ nói.

Cô không ngờ thủ trưởng của cô lại là anh nuôi của cô... Thật không ngờ lại có quan hệ này... Anh em nuôi... lại là anh em nuôi! Quan hệ này của cô với Doãn Lạc Hàn đã khiến cô rất mệt mỏi....

Cùng là anh em nuôi nhưng với Trịnh Trác, cô lại không có cảm giác như đang rơi vào hỏa ngục, tiến thoái lưỡng nan như với Doãn Lạc Hàn, mà khi nhận thức được điều này, tận sâu trong đáy lòng lại dâng lên cảm giác ấm áp, quen thuộc, hạnh phúc vô cùng....

“Bữa tối sẵn sàng rồi, ăn đi em.” Hấn với tay qua đưa cho cô dao và nĩa.

Cô lẳng lẳng nhìn hấn làm việc này, cảm giác ấm áp và xúc động dâng lên.... Mười một năm qua, việc gì cô cũng phải tự làm, tự gánh vác, không biết đã bao lần cô cảm thấy mệt mỏi, ước rằng trên đời này cô có một người anh, cũng không cần cao siêu gì, chỉ cần khi cô gục ngã, anh ấy sẽ ở bên đỡ cô dậy, ôm lấy cô, cổ vũ cô, thì dù cho trắc trở có gấp trăm ngàn lần như thế này, cô cũng có thể chống đỡ được. Không ngờ cuối cùng cũng có một ngày ông trời thành toàn cho ước nguyện của cô...

“Sao lại nhìn anh như vậy?” Hấn cười khê vẩy vẩy tay trước mắt cô “Mân Mân, đừng trách anh bây giờ mới nói cho em biết. Em cũng biết miệng lưỡi thế gian đáng sợ thế nào rồi, anh không muốn khiến người trong tòa soạn nghĩ rằng em dựa vào anh mới được như ngày hôm nay. Anh muốn cho em chứng tỏ năng lực của mình, rồi sau đó mới nói cho em biết, em có hiểu không?”

Cô gật gật đầu, ghen ngào mãi mới nói lên lời “Nhiều năm như vậy rồi mới gặp lại... mẹ nuôi giờ thế nào rồi anh?”

Hấn cứng người lại một giây, sau đó thả lỏng người, cười khổ “Vốn dĩ sức khỏe của mẹ vẫn không tốt, vẫn hay bệnh tật liên miên... Chín năm trước mẹ đã tạ thế rồi...”

Chiếc đĩa trong tay cô bất giác rơi leng keng xuống mặt bàn. Không ngờ mẹ nuôi cũng đã qua đời... Cô còn nhớ trước khi nhà cô xảy ra chuyện mấy tháng, hình như là mẹ nuôi và anh có chuyện nhà... Cô không ngờ...

Theo ấn tượng của cô, mẹ nuôi là một người phụ nữ rất xinh đẹp, thích mặc váy dài, hay cười, có gương mặt tròn đầy rất phúc hậu. Mỗi lần cô và anh nuôi tới chơi với lũ bạn cùng tuổi, chúng đều chỉ vào anh, nói anh là đồ không có ba... cô nhớ những lần như vậy đều thấy mẹ nuôi lặng lẽ quay mặt đi khóc...

Mẹ nuôi là một người phụ nữ rất tốt... chỉ tiếc... Cô rưng rưng nước mắt nhìn Trịnh Trác “Ngày... ngày mai đưa em tới mộ mẹ nhé.”

“Thôi, không cần đâu. Mẹ ở xa lắm, hàng năm cũng chỉ Tết anh mới về được thôi.” Trịnh Trác cúi đầu xoay xoay ly rượu trong tay, bả vai hơi run run. Có thể nhìn ra được là hấn đang rất xúc động.

Chín năm trước mẹ nuôi đã qua đời, Trác lúc ấy cũng vẫn còn quá nhỏ. Cô hiểu những năm qua hần cũng như cô, cuộc sống không dễ dàng gì, đã phải rất cố gắng mới được như ngày hôm nay. Cô không hỏi gì nữa. Cô không muốn gọi lại cho hần nỗi buồn. Mấy năm nay có lẽ cũng cô đơn như cô, cũng phải đơn độc gánh vác tất cả như cô... Nước mắt không cầm được cứ thế trào ra... Bầu không khí phút chốc trở nên rất u buồn...

Khi ra khỏi nhà hàng đã hơn mười giờ, hai người tâm sự một chút những kỉ niệm tuổi thơ còn nhớ được, khi nói đến việc mẹ nuôi giỏi nhất là gói giò, trong mắt hai người lại hiện lên những tia bi thương.

Hần nhất nhất đòi lái xe chở cô về. Nghĩ đến việc chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn hần cũng đã sớm hiểu rõ, chẳng có gì đáng phải giấu diếm nữa nên cô cũng im lặng ngồi trên xe để hần chở về.

167. Chương 308

Khi xe sắp đến Doãn Trạch, Trịnh Trác đưa cho Mân Mân một túi tài liệu rất dày, cô đang muốn mở ra xem là cái gì thì Trịnh Trác giữ tay cô lại “Anh biết tính em, cho em tiền hay đồ vật gì quý giá, chắc chắn rồi em sẽ trả lại. Nghĩ tới nghĩ lui, có lẽ đây là thứ em cần, coi như anh tặng em nhân ngày tương ngộ.”

Nghe cách hần nói cô hiểu chắc chắn đây là một vật rất quan trọng, trực giác mách bảo cô đây chính là đáp án mà cô đang tìm kiếm bấy lâu nay.

Cô cẩn thận cầm chắc trong tay, xuống xe, quay lại phía hần mỉm cười. Hần giơ tay lên chào. Xe thể thao lao vút vào trong bóng đêm.

Hít vào một hơi, ôm chặt tập tài liệu trong tay, cô đi lên lầu, bước vào phòng, bật đèn, sau đó đặt túi tài liệu lên bàn, vừa cởi thắt lưng, một đôi tay rắn chắc đã ôm chặt lấy cô từ phía sau, hơi ấm từ người phía sau phút chốc đã lan tràn sang cả cơ thể cô.

“Ồ bên người đàn ông khác cả tối, vui không?” Giọng nói lạnh lẽo như băng hàn thoát ra từ lồng ngực hần khiến cô rùng mình, cô đưa tay lên muốn gỡ tay hần ra.

“Doãn Lạc Hàn.....”

Hần không nói nữa, càng ôm chặt cô hơn, như muốn đem cô hòa với hần làm một. Cô buông tay, để mặc hần ôm chặt.

“Tôi ngắt điện thoại của anh là không đúng.....” Cô nhìn lên hần, thấy vết hầu hần đang di động, nháy mắt đã hiểu ra... hần đang rất tức giận...

“Ngày tôi bé tôi có một mẹ nuôi, sau bao nhiêu năm đã mất liên lạc, không ngờ hôm nay tôi mới biết thì ra thủ trưởng của tôi lại chính là con của mẹ nuôi tôi, tức là anh tôi.....”

“Anh?” Hần khẽ nhếch môi cười lạnh một cái, vuốt nhẹ má cô “Lý do này em không thấy rất buồn cười sao? Tôi không phải trẻ con mà kiểm lý do vụ vợ nào cũng lừa được tôi!”

“Không phải, tôi nói thật đó.” Cô lo lắng nắm lấy vạt áo của hần “Anh không phải cô nhi, anh không trải qua một tuổi thơ cô đơn đau đớn, anh làm sao mà hiểu được cảm giác khi anh phát hiện thì ra thế giới này còn có một người là người thân của anh... Cảm giác ấy thật sự không thể dùng ngôn ngữ đơn thuần mà miêu tả được... Trên đường về tôi cứ luôn nghĩ gặp được Trịnh Trác như thế này thật là tốt, mấy năm qua chắc chắn anh ấy cũng đã phải chịu không ít đau khổ.....”

“Đủ rồi!” Hần nổi giận cắt lời cô, tiếng nói tràn ngập ghen tuông “Đừng nói về người đàn ông khác trước mặt anh nữa! Làm sao biết được tên Trịnh Trác đó có phải là anh của em thật không, biết đâu hần chính là có tâm ý với em nên mới kiếm cớ.....”

“Anh.... Anh đang nói lung tung cái gì vậy?!” Cô tức giận đến đỏ mặt tía tai, lớn tiếng nói “Trác không phải người như thế, anh ấy tốt hay xấu tôi hoàn toàn có thể phân biệt được. Anh cho rằng tất cả đàn ông trên thế giới này đều xấu xa như anh sao? Đồ tồi!”

Cô tức giận, vung tay đánh hần nhưng hần đã nhanh hơn, nắm được tay cô.

“Em có ý gì?” Đôi mắt nguy hiểm nheo lại, hần cảm giác được cô đang tức giận chuyện gì.

“Chuyện anh làm anh còn không rõ hay sao? Hôm qua thật sự là anh đi công tác ở Thái Lan sao? Hay là đêm hôm qua anh ân ái ái ái với Chi... với người khác??”

Cô không thể nói thẳng ra tên của bạn tốt, cuối cùng đành phải sửa miệng. Trong đầu vô cùng hỗn loạn, chỉ cần nghĩ đến việc hấn ở bên người khác, trong lòng lại đau nhói, cảm giác khó thở.

Hấn nhướn mày, im lặng nhìn cô chăm chăm, tay vẫn nắm chặt cổ tay cô không buông.

“Anh không nói được gì phải không? Đồ tồi! Trước mặt thì tỏ ra là yêu tôi, sau lưng lại làm chuyện xấu xa như vậy. Tôi vốn dĩ vẫn biết anh có nhiều đàn bà ở bên ngoài mà... Lại còn bảo Từ trợ lý nói là sang Thái công tác nữa... Anh là đồ tồi... đồ tồi.....”

Cô cắn răng muốn gỡ tay hấn ra, sau đó lại nghe thấy tiếng cười của hấn, ban đầu nhỏ rồi sau đó trở thành cười lớn, như đổ thêm dầu vào lửa, khiến cô càng thêm điên người.

“Anh cứ đắc ý đi... Đồ tồi! Tôi ghét anh! Tôi ghét anh! Ghét anh ghét anh ghét anh!!! Bỏ tôi ra.... Đừng đụng vào tôi.....” Cô dùng hết sức đánh hấn, cảm thấy hấn không hề hấn gì thì lại quay ra cấu vào tay hấn để hấn buông tay cô ra.

“Huyền, em hãy nghe anh nói.” Hấn không chút nào để ý cánh tay bị cấu đến tím ngắt, giờ tay nâng cằm cô lên, vẫn như cũ cười sung sướng nói “Anh có bằng chứng hôm qua anh đi công tác bên Thái, chiều nay vừa về.”

Cô kinh ngạc ngẩng ngẩng cả người, lập tức dừng tay. Cô muốn xem rốt cục thì hấn có chứng cứ gì.

Hấn rút trong túi ra hai tờ giấy nhỏ đưa cho cô xem. Là hai tờ vé máy bay đi Thái Lan, thời gian cũng rất chính xác. Chuyện.... chuyện gì vậy?? Cẩn thận nghĩ lại, cô mới nhớ ra Chỉ Dao cũng không hề nói đến tên của người đàn ông đó. Xem ra là cô hiểu lầm hấn rồi...

“Tôi..... Tôi.....” Mặt cô đỏ ửng lên, quanh co cũng không nói được một câu ra hồn.

“Thật là nhìn không ra... tiểu nha đầu của anh khi ghen lại đáng sợ như vậy...” Hấn giờ cánh tay bị cô cấu đến thâm tím lên, vui vẻ nheo mắt cười.

“Tôi... tôi đâu có...” Cô nhanh chóng phủ nhận, cố gỡ tay hấn ra “Anh bỏ.....”

“Bây giờ em cũng biết là em hiểu lầm rồi.” Hấn ôm chặt thắt lưng của cô, thích thú nhìn cô đang xấu hổ “Anh vừa bị oan, vừa phải chịu đựng cơn phẫn nộ của em, em phải bồi thường cho anh.”

“Anh mơ đi!” Cô vẫn không thể hết giận hấn. Ngày hôm qua cô đã khóc suốt cả ngày như vậy mà hấn vẫn tỉnh bơ không nói tiếng nào đi Thái Lan công tác sao...

168. Chương 309

“Anh mơ?” Hấn cười lạnh “Em cùng người khác lêu lổng để anh chờ cả đêm, giờ lại còn nổi loạn.....”

“Tôi đã nói rồi, tôi và Trác không có gì cả. Anh ấy là anh trai tôi.....” Người này lúc nào cũng nói năng lung tung như vậy hết. Cô không thêm cãi với hấn nữa, gỡ tay hấn ra muốn đi nhưng hấn lại ôm cô thật chặt.

“Trác? Gọi cũng thật là thân thiết...” Tiếng nói khàn khàn của hấn có pha thêm chút mỉa mai “Làm anh trai? Em không nghĩ ra được lý do nào thật hơn sao? Có phải hấn với em cũng là anh em như anh với em, vẫn thường thân mật ôm ấp...”

“Doãn Lạc Hàn, anh điên rồi sao?!” Mặt cô đỏ sẫm, tức giận đến run lên “Tôi đã nói rồi, tôi với Trác là hoàn toàn trong sạch, anh tin hay không thì tùy. Còn tôi với anh thì có quan hệ gì chứ? Anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Tôi ăn tối với ai, tôi yêu ai, đó là quyền của tôi, tôi có quyền theo đuổi hạnh phúc.....”

Hấn tức giận xoay cô lại mạnh mẽ hôn cô, nuốt lấy lời của cô không cho cô nói tiếp, lưỡi hấn linh hoạt tiến vào, cạy hai hàm răng cô ra, sau đó quần quýt lấy cái lưỡi ngọt ngào của cô.

Cô cố giãy ra, hấn lại càng ôm chặt, cô nghe thấy tiếng xương mình kêu, toàn thân đau như muốn gãy ra.

“Em không được nói như vậy, không được! Em là người của anh, em cần hạnh phúc, anh sẽ cho em hạnh phúc.” Hấn hôn xuống cần cổ thanh tú của cô, gầm nhẹ “Huyền, chúng ta kết hôn, chúng ta kết hôn đi.....”

“Anh điên rồi!” Cô kích động giọng nói run run “Tôi và anh không có thể, vĩnh viễn cũng không thể.....”

“Vì sao lại không thể? Em đã sớm thuộc về tôi, mà bây giờ chúng ta cũng đang ở bên nhau.” Cánh tay hấn cứng như thép giữ lấy mặt cô “Em còn băn khoăn chuyện đó sao? Anh trả lời em, anh không có đáp án.”

“Đã quá muộn, tôi không nghe, tôi không muốn nghe.” Cô thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt rơi như mưa “Đủ rồi, Doãn Lạc Hàn, tôi xin em, tôi xin anh buông tha cho tôi được không? Trên đời này có nhiều phụ nữ như vậy, cứ sao anh cứ phải đeo bám tôi, khổ cả tôi cả anh.....”

“Không, anh sẽ không bao giờ buông tha cho em, vĩnh viễn em cũng đừng mơ.” Hấn cố chấp ôm lấy gương mặt cô, nhìn gương mặt sáng của cô, đôi mắt đang nhắm chặt giàn dụa nước mắt, chiếc mũi cao nhỏ thanh tú, đôi môi mím chặt đau khổ.....

Cả người cô đột nhiên bay lên không, sau đó lại rơi xuống giường lớn. Cô không nói gì, chỉ đơn giản ngồi dậy, nhắm chặt mắt lại, cởi áo khoác, rồi váy, rồi áo sơ mi, đến khi tay cô lần đến dây áo con, hấn mới tiến lại gần giữ chặt tay cô lại.

“Em đang làm cái gì vậy hả?”

“Làm cái gì? Không phải anh thích như thế này lắm sao?” Cô lạnh lùng cười, đẩy tay hấn ra, áo con tuột xuống.

“Đủ rồi!” Hấn sâu chua xót nhìn cô, tức giận lao đến phía cô. Cô chỉ đơn giản nhắm mắt lại, mỉm cười, nước mắt cứ không ngừng chảy ra từ hai khóe mắt.

Nhưng cô không ngờ ngay sau đó toàn thân lại được phủ trong chăn, hấn ôm lấy cô, thở dài nói “Chúng ta đừng như vậy nữa được không? Những gì đã qua, anh sẽ cố gắng bù đắp. Anh thừa nhận ban nãy là anh ghen tuông vớ vẩn, nói năng lung tung, nhưng đó cũng là do anh quá yêu em thôi, em hiểu không?”

Cô giống như con tôm được bao bọc trong lớp chăn dày, bên ngoài hấn lại đang ôm lấy cô rất chặt, hơi ấm từ cơ thể hấn cho dù đã cách lớp chăn nhưng vẫn truyền sang thân thể cô. Cô cảm thấy rất đau đớn... Nếu lúc đó cô bị người ta làm bẩn rồi, hấn còn có thể yêu cô như thế này sao.... Hấn là hấn sớm sẽ vứt cô đi như rác rưởi rồi...

Hấn không trả lời được, đó chính là điều mà cô cảm thấy đau lòng nhất. Trải qua chuyện như vậy, có người con gái nào dễ dàng quên đi được? Vốn dĩ mong đợi một câu trả lời thích đáng từ hấn, hấn lại nói: hấn không có câu trả lời...

“Không thoải mái sao?” Hấn phát hiện ra cô đang run run liền ôm chặt lấy cô, đem cô cuốn lại trong lòng hấn, muốn truyền độ ấm từ cơ thể mình sang cho cô.

Cô cảm thấy như có một luồng khí lạnh thổi tới, tràn vào từng góc ngách trong cơ thể cô, đi đến đâu là gây đau buốt đến đó, khiến tim cô nhói, phổi cô đau... tất cả mọi hoạt động đều khiến cơn đau càng mạnh hơn nữa...

Thấy cô vẫn run, hấn rời giường, tiến vào phòng tắm, một lúc sau lại tới gần thì thào vào tai cô “Anh chuẩn bị nước nóng cho em tắm rồi, em thử vào tắm xem xem có ấm hơn không?”

Rồi hấn ôm cô vào phòng tắm, đóng cửa cho cô, sau đó đi ra ngoài.

Hấn thông thả đi tới ghế sofa, vừa ngồi xuống, đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Xú tiểu tử Quý Dương kia xem ra mách nước sai cho hấn rồi. Quý Dương nói đàn bà đều như vậy, chỉ cần giải thích, sau đó tặng cô ấy một chiếc xe thể thao thì mọi việc đều có thể giải quyết được. Chỉ tiếc, Mân Mân đâu phải một cô gái bình thường...

Hiện tại xem ra hấn phải nghĩ ra cách khác để giải quyết vấn đề này...

Hấn buồn bã nhìn quanh phòng một lượt, ánh mắt đột nhiên chú ý đến một túi đựng tài liệu màu xám đang đặt trên bàn. Hấn đi đến gần, mở ra.....

169. Chương 310

“Đừng tự ý động vào đồ của tôi.” Cô từ phòng tắm vội vàng chạy ra, giựt lấy tập tài liệu trong tay hắn, trừng mắt nhìn hắn cảnh cáo.

Hắn coi như không có chuyện gì, thản nhiên nhún vai “Anh đi tắm.”

Hắn vừa vào phòng tắm, cô vội vàng lấy tập tài liệu nhét vào túi xách, sau đó nghĩ một chút, nhìn quanh phòng, lại lôi tập tài liệu ra giấu vào ngăn kéo dưới bàn.

Cô tắt đèn, nằm lên giường, nghe tiếng nước trong phòng tắm. Cô biết hắn tính ngủ ở phòng cô lâu dài... Hắn lúc nào cũng vậy, việc gì cũng tự quyết định, còn chẳng thèm hỏi đến xem cô có đồng ý hay không...

Sáng sớm hôm sau, cô vừa tỉnh, chuyện phỏng vấn đã bay ngay vào đầu. Cô quay đầu nhìn gương mặt tuần tú đang ngủ say, tự cảm thấy rất buồn cười. Có lẽ từ thấp đến cao trong tòa soạn cũng chẳng ai có thể ngờ được nhân vật quan trọng của kì này lại đang nằm sát bên nàng, chỉ cách có mấy centimet.

Tổ biên tập nói lịch làm việc của hắn tuần này đã kín, nhưng Trịnh Trác lại yêu cầu cô hôm nay phải có bài phỏng vấn. Cô biết Doãn Lạc Hàn đang cảm thấy có lỗi với cô, bây giờ chỉ cần cô mở miệng, hắn nhất định sẽ gạt đầu ngay lập tức, nhưng sự kiêu ngạo của cô không cho phép cô làm như vậy. Như Trịnh Trác đã nói, công ra công, tư ra tư, không thể nhập nhằng làm một được.

Cô thở dài một tiếng, ngồi dậy rời giường, lại nghe thấy tiếng hắn động dậy, cô quay người lại thấy hắn đang mắt nhắm mắt mở nhìn cô cười âm ỉ.

“Anh muốn hôn chào buổi sáng.”

Cô vốn định bỏ đi nhưng còn chưa kịp hành động, hắn đã vươn tay tới, kéo cô ngã xuống giường, hôn nhẹ lên môi cô.

“Đừng nghịch, còn chưa đánh răng mà.” Cô lườm hắn một cái, chống tay vào ngực hắn ngồi dậy.

“Sợ gì chứ, trước kia không phải vẫn như vậy sao...” Hắn vui vẻ cười, cũng ngồi dậy khiến cho chăn tuột xuống lộ ra lồng ngực tinh trắng.

“Sắp muộn rồi, hôm nay tôi phải tới công ty sớm.” Cô quay đầu, cố gắng tránh ánh mắt nồng cháy của hắn. Ánh mắt ấy như có ma lực, khiến cho cô cảm thấy bối rối ngượng ngùng vô cùng.

“Chúng ta cùng dậy, sau đó cùng đi làm nhé.” Hắn lại hôn trộm cô một cái, nghiêng đầu nhìn chiếc chìa khóa của chiếc xe thể thao mới đang để trên tủ đầu giường. Mặc kệ cô nói thế nào, chiếc xe là của cô, chìa khóa hắn sẽ vĩnh viễn đặt ở đó cho cô.

“Không tiện đường, thôi anh cứ đi làm đi.” Cô dạm mẠc nhìn lướt qua cái chìa khóa trên tủ đầu giường một cái.

“Anh vừa hủy một việc trong lịch làm việc, khả năng giữa trưa cũng rảnh đó.” Hắn vén mấy sợi tóc đang bay bay trên má cô vào tai cho cô, vui vẻ cười nói.

Trong phút chốc, mắt cô sang ngời. Cô hiểu hắn muốn nói gì. Dù cảm thấy có chút mất mặt nhưng cô vẫn không nhịn được hỏi “Mấy giờ?”

“Mười giờ, quá giờ đó tôi bận, hơn nữa tôi cũng chỉ rảnh nửa giờ thôi.” Hắn điểm điểm của cô chớp mũi, ngữ khí là ít có tức mục.

“Chỉ có nửa giờ thôi sao?” Cô bất mãn kê, nửa giờ căn bản không đủ để phỏng vấn, cố gắng lắm có lẽ cũng sẽ chỉ hỏi được một phần tư số câu hỏi đã đề ra.

Độ ấm trong đôi mắt hắn nhanh chóng biến mất “Em hắn là biết anh trước đây không nhận phỏng vấn.”

Nghe hắn nói như vậy, cô buột miệng hỏi “Sao anh không nhận trả lời phỏng vấn? Chẳng lẽ anh sợ người ta sẽ hỏi về quá khứ.....”

Chiếc cảm cương nghị của hắn hơi run run, hắn lạnh nhạt bỏ tay ra khỏi người cô, xoay người xuống giường, lạnh lùng chốt lại một câu “Nửa giờ này có hay không là tùy em quyết định.”

Vừa dứt lời, hắn đi vào phòng tắm, đóng cửa lại. Cô tự trách mình đã nói lung tung. Không biết cô bị làm sao mà lại rạch lại vào vết sẹo của hắn như vậy chứ...

Một lát sau, cô mang theo tâm tình hỗn loạn đi xuống phòng khách, lại thấy Doãn Lạc Hàn đang chăm chú đọc báo trong bếp, ngồi ở phía đối diện còn có ba nuôi.

Cô hít vào một hơi, vốn định lặng lẽ ra ngoài, không ngờ Doãn Lương Kiến lại thấy, gọi cô “Mân Huyền, mau tới đây ăn sáng đi con.”

“Ba nuôi, chào buổi sáng!”

Cô đành đi tới bếp, ngồi đối diện với người vẫn đang chăm chú đọc báo, không thèm ngược mắt lên.

Cô nhìn hắn một cái, bắn khoản không biết hắn và Chỉ Dao nói chuyện từ hôn thế nào rồi... Tất cả những chuyện liên quan đến cái tên Doãn Lạc Hàn đều gây được sự chú ý rất lớn của dư luận, mà lần này Thuần Mỹ lại là tạp chí duy nhất có cơ hội được phỏng vấn vị tổng tài bí ẩn này, vì vậy tất cả mọi chuyện đều phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng...

“Hàng xóm phản ánh nửa đêm thường nghe thấy tiếng thét man rợ của thiên kim tiểu thư Lăng thị. Đặt ra nghi vấn về thân kinh.....” Cô cúi đầu uống sữa, nghe thấy ba nuôi đọc thành tiếng một tin tức trên báo, suýt chút nữa thì ngã ngửa ra vì kinh ngạc.

“Thiên kim Lăng thị?” Doãn Lương Kiến nhắc lại 4 chữ này, nghiêng đầu nhìn Mân Huyền, sau đó lại cúi xuống đọc tiếp “Vì Lăng Chính Đào muốn che giấu nên nhốt con gái cả ngày trong phòng.....”

Ngải Phù..... Cô ấy thật sự có vấn đề... Phút chốc Mân Huyền trở nên dờ dẩn... Sao chú có thể làm như vậy với cô ấy chứ, đã không đưa cô ấy đi khám lại còn nhốt cô ấy cả ngày trong phòng, khó trách bệnh tình lại ngày một trầm trọng như vậy...

Cô biết chú luôn luôn ích kỷ, nhưng cũng không ngờ lại có thể ích kỷ đến mức như vậy. Ngải Phù dù sao cũng là con gái ông ta, sao ông ta có thể làm như vậy? Chẳng lẽ ông ta coi trọng mặt mũi hơn cả bệnh tình của con gái duy nhất sao?

170. Chương 311

Vừa đến tòa soạn, cô liền lập tức lên báo cáo với Trịnh Trác về việc Doãn Lạc Hàn đồng ý dành nửa giờ để phỏng vấn. Trịnh Trác gật đầu quả quyết nói “Nửa giờ thì nửa giờ, còn hơn là không sắp xếp được chút nào.”

Vì thế, cô triệu tập tổ biên tập, nói ngắn gọn những công việc phải làm, những câu hỏi trọng tâm, sau đó cùng một nhóm người của tòa soạn thẳng tiến tới Đường Thịnh tập đoàn.

Vừa vào đại sảnh đã có một nhân viên tới đón bọn họ lên tầng cao nhất, cô nhìn đồng hồ: 10 giờ kém 5 phút, thời gian vừa đẹp.

Khi cửa thang máy mở ra, Từ Bang và Ôn Nhược Nhân đã đang đứng sẵn chờ bọn họ “Lăng tiểu thư, tổng tài đang ở trong phòng chờ mọi người đây ạ.”

“Vâng, cảm ơn cô, Ôn thư kí.” Cô mỉm cười gật đầu với Ôn Nhược Nhân.

“À, Lăng tiểu thư này, tôi cần nhắc cô hai việc. Thứ nhất, không được hỏi những vấn đề mang tính chất cá nhân hoặc khiến cho tổng tài phải khó xử, nếu không sẽ phải lập tức dừng buổi phỏng vấn lại. Thứ hai, thời gian chỉ được chính xác là nửa tiếng, cho dù lúc đó buổi phỏng vấn có đang tiến hành dở dang, chúng tôi cũng hoàn toàn có quyền yêu cầu dừng lại, cô nhớ nhé.”

“Ừ, cô đừng lo, chúng tôi đã chuẩn bị rất kỹ càng các câu hỏi, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Cô nghiêm túc trả lời, quay mặt nhìn nhân viên chụp ảnh và Kỉ Tích Vân đang ôm tài liệu, lại nhìn phụ trách chuyên mục Lương Ba đang lo lắng, trầm tĩnh gật đầu động viên họ.

Khi lần đầu tiên bước vào căn phòng tổng tài này, cô vẫn chỉ là một cô sinh viên không tiền không thế, khi thấy tờ hợp đồng to đùng trước mặt chỉ có cảm giác trời đất dường như đang rung chuyển, đầu óc quay cuồng, trở thành miếng mồi ngon cho hắn...

Không thể tưởng được chỉ cách có mấy tháng, cô lại trở lại nơi này, nhưng với một tư thế khác... Cô khẽ chỉnh lại biển tên đề chức vụ trên cổ, bình tĩnh dẫn đầu đoàn người tiến vào...

Khi đoàn người vừa tiến vào đã thấy thân hình cao lớn đang thư thái ngồi trên sô pha. Doãn Lạc Hàn nhướn mày, mỉm cười đưa tay chỉ hàng ghế đối diện “Hoan nghênh các vị, mời ngồi.”

Tổng tài tập đoàn Đường Thịnh thì ra cũng không lạnh lùng bá đạo giống như người ta vẫn đồn, ngược lại lại có vẻ hiền khách, dễ dãi, khiến cho mọi người không khỏi thở phào... Xem ra chuyện phỏng vấn lần này nhất định sẽ diễn ra tốt đẹp, nghĩ tới tiền thưởng doanh thu của kì tới, mọi người đều cảm thấy rất hưng phấn....

Mân Huyền ngồi xuống ghế trước. Cô có trách nhiệm giám sát công việc phỏng vấn lần này, cũng như là có vai trò chỉ huy trong đoàn người, vì vậy thấy cô tự tin như vậy, ba người bên cô đều lần lượt ngồi xuống. Từ Bang và Ôn Nhược Nhân đứng hai bên Doãn Lạc Hàn, thẳng tắp nhìn Lương Ba đang chuẩn bị đặt câu hỏi.

“Doãn tổng tài, xin hỏi đã có thể bắt đầu được chưa?” Lương Ba đằng hắng, thật cẩn thận hỏi.

Doãn Lạc Hàn thần nhiên trả lời “Đương nhiên.”

“Vậy tôi xin hỏi ngay câu hỏi thứ nhất.....” Lương Ba vừa nói vừa lật tài liệu, nhiếp ảnh gia đứng bên cạnh chỉnh sẵn góc độ để chụp Doãn Lạc Hàn, còn Tích Vân tay đã đặt sẵn trên bàn phím, sẵn sàng ghi lại câu trả lời.

Mân Huyền mỉm cười nhìn buổi phỏng vấn đang diễn ra thuận lợi, cảm thấy thực ra phỏng vấn Doãn Lạc Hàn cũng không khó khăn như cô đã nghĩ, nhưng sau khi Lương Ba hỏi câu hỏi đầu tiên, mọi chuyện lập tức sụp đổ.

“Doãn tổng tài, tất cả mọi điều rất tò mò về quá khứ của ngài. Nghe nói ngài và bố không hợp nhau, năm ngài mười bảy tuổi ông ấy còn đem ngài đi.....”

Thoáng chốc, đôi mắt đang vui vẻ thích thú của hắn chuyển sang âm hàn lạnh lẽo, khiến cho tất cả mọi người trong phòng đều không rét mà run.

“Lương tiên sinh, xin anh dừng lại.” Từ Bang bước lên một bước, lạnh lùng nói “Mời anh chuyển sang câu hỏi tiếp theo.”

“Tại sao? Chẳng lẽ câu hỏi này rất khó trả lời sao? Quần chúng đều rất tò mò về chuyện này, tôi hỏi như thế này cũng chỉ là thuận theo.....”

Mân Huyền lo lắng dùng sức túm cánh tay của Lương Ba, ngăn cho hắn không nói lung tung, lại nói gần giọng nói nhỏ chỉ để hắn và cô nghe thấy “Lương biên tập, sao anh lại hỏi chuyện này? Không phải chúng ta đã bàn rất kĩ những gì không được hỏi rồi sao?”

Không ngờ Lương Ba làm như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục nói “..... Doãn tổng tài không trả lời, vậy chắc tin đồn này là thật rồi... Nghe nói bố ngài vẫn luôn nghi ngờ ngài không phải con đẻ của ông ấy mà là đứa con rơi do mẹ ngài và người đàn ông khác.....”

Doãn Lạc Hàn cuối cùng không thể chịu được nữa, đột nhiên đứng dậy, sắc mặt âm trầm như muốn giết người, sau đó nhìn cô một cái rồi bước ra khỏi phòng, không quay đầu lại.

Từ Bang lập tức chạy theo. Ôn Nhược Nhân lực bắt tông tâm nhìn cô. Mân Huyền bối rối, rõ ràng đã bàn rất kĩ về vấn đề câu hỏi phỏng vấn với Lương Ba, không ngờ khi đến thời điểm mấu chốt, hắn lại đột nhiên thay đổi, nói năng lung tung làm hỏng buổi phỏng vấn như vậy.... Còn có Doãn Lạc Hàn, hắn khẳng định sẽ hiểu lầm cô, muốn hắn tiếp tục nhận phỏng vấn e là còn khó hơn cả tìm đường lên trời...

Kỉ Tích Vân bước tới gần cô hỏi “Giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Còn làm gì nữa chứ, về thôi.” Cô vô lực khoát tay áo, đoàn người thu thập đồ, sau đó đứng dậy ra ngoài.

Trên đường về, Mân Huyền chỉ cúi đầu im lặng, còn Tích Vân và nhiếp ảnh gia đều ném ánh mắt trách móc về phía người gây chuyện. Lương Ba cũng biết mọi người đang nhìn mình nhưng vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Một lúc sau, khi về tới tòa soạn, Mân Huyền liền gọi Lương Ba vào phòng làm việc của cô.

“Lương biên tập, tại sao anh lại làm như vậy?” Cô đè nén giọng nói, cố gắng bình tĩnh hết mức có thể.

171. Chương 312

“Tôi chỉ làm việc nên làm.” Lương Ba tỏ vẻ vô tội “Nếu lần này chúng ta có thể lấy được tin đó, đừng nói là doanh thu của tòa soạn tăng 20%, đến lúc đó tôi nghĩ 70, 80% cũng hoàn toàn có thể. Như vậy thì lương của chúng ta cũng sẽ.....”

“Sao anh lại có thể nghĩ như vậy được chứ? Chúng ta là một tòa soạn lớn, không thể giật tít chỉ vì cái lợi trước mắt như mấy tờ báo lá cải. Anh chỉ lo đến lợi ích cá nhân, giờ làm hỏng buổi phỏng vấn rồi, cấp trên trách phạt, ai sẽ là người chịu trách nhiệm đây?” Cô đau đầu nói gần như gào lên... Hắn đã làm trong nghề này trước cô mấy năm rồi, đạo lý này so với cô lẽ ra phải hiểu hơn gấp nhiều lần, tại sao lại có thể phạm phải một sai lầm nghiêm trọng như vậy chứ....

Lương Ba sững sốt một lúc lâu, sau có vẻ như biết mình đã sai nên lắp bắp “Tôi..... Tôi... Tôi cũng chỉ nghe theo cô ấy nói.... Tôi không ngờ.....”

Cô nghe được vài chữ đáng ngờ liền ngừng đầu nhú mày hỏi “Ai? Anh nghe ai nói?”

“Không, không có gì, tôi muốn nói là tôi sai rồi.” Lương Ba vội nói lại, gương mặt đầy vẻ cầu xin “Bây giờ chúng ta phải làm sao đây? Lãng phí biên, cô nhất định phải giúp tôi, nếu không cấp trên mà khiển trách tôi sẽ bị đuổi việc mất.....”

Nói tới đây, hắn nhìn cô một cách rất đáng thương.

“Anh đã làm mọi chuyện đến nước này, chắc chắn người ta sẽ không đồng ý nhận phỏng vấn nữa. Anh nói xem tôi phải giúp anh thế nào đây?” Cô mệt mỏi day day trán.

“Cô là thủ trưởng của tôi, nhất định cô phải giúp tôi, tôi vừa mới kết hôn, tiền ăn từng tháng đều phải lo lắng. Nếu bà xã của tôi biết tôi bị đuổi việc nhất định sẽ bỏ tôi, tôi không thể không có cô ấy.... Mà bố mẹ tôi cũng già rồi.....”

“Được rồi được rồi, đừng... đừng lại đi.....” Cô bị hắn nói đến mức đầu óc quay cuồng, vội cắt lời hắn “Anh cứ ra ngoài trước đi, để tôi nghĩ cách...”

“Nói như vậy là cô đồng ý giúp tôi rồi sao? Cảm ơn cô, cảm ơn, Lãng tiểu thư, cô đúng là một thủ trưởng tốt, về sau tôi sẽ chăm chỉ làm việc, tuyệt đối không phạm phải sai lầm như thế này nữa.”

Lương Ba cúi gập người, luôn miệng nói những lời hay rồi phấn chấn đi ra ngoài. Ra khỏi phòng, hắn nhìn trái phải đều không có người liền đi tới một góc gần đó. Nơi đó có người đang chờ sẵn hắn.

“Thế nào? Tất cả mọi việc đều làm đúng theo lời tôi nói chứ?” Một người đứng nép trong góc tường, hỏi thật nhỏ.

“Ha ha tôi là ai nào? Diễn mấy trò mèo này đối với tôi có khó gì.....” Lương Ba đắc ý cười lớn.

“Ngu, cười to như thế làm gì? Anh muốn khiến cho người khác để ý sao.....”

Lương Ba bị đối phương chửi như vậy nhưng cũng không hề tỏ ra tức giận, tham lam nhìn về phía thân ảnh nhỏ bé “Thù lao của tôi đâu?”

“Đây.” Một phong bì dày được nhét vào trong tay Lương Ba.

“Thế mới đúng chứ.” Lương Ba đếm số tiền bên trong phong bì, thỏa mãn cười nói “Cô dù sao cũng chỉ là một sinh viên mới ra trường, không ngờ lại cũng mưu kế như vậy, còn muốn khiến cho Lãng Mân Huyền.....”

“Nói ít thôi, anh cầm tiền của tôi rồi thì nhớ giữ bí mật chuyện này, đừng để phát sinh ra chuyện gì. Còn nếu anh muốn dùng chuyện này để uy hiếp tôi thì hãy nhớ rằng anh cũng sẽ không được tốt lành đâu, hơn nữa anh cũng không có chứng cứ.....”

“Biết rồi, tôi không phải thằng ngu.....”

Hai người to nhỏ một hồi, sau đó một trước một sau đi ra ngoài. Bọn họ mới vừa đi không bao lâu, Kỉ Tích Vân lại từ một nơi gần đó đi ra.

Cô là đang muốn lên lầu làm việc, không muốn phải chờ thang máy, vì vậy leo cầu thang bộ, không ngờ lại nghe thấy tiếng xì xào ở một góc tối, tuy bọn họ nói rất nhỏ nhưng cô vẫn lơ mơ nghe thấy cái tên Mân Huyền, sau đó lại thấy hai người đi ra ngoài...

Là Lương Ba và Chu Hiểu Linh..... Bọn họ đang làm cái quỷ gì vậy..... Kỉ Tích Vân suy nghĩ trong khi đang về chỗ ngồi, nhìn thấy Mân Huyền ôm một tập tài liệu đi ra ngoài, có lẽ là lên tầng 15. Cô thầm nghĩ, mặc kệ như thế nào, một hồi Mân Huyền trở về nhất định phải đem chuyện này nói cho cô ấy biết.

“Cốc cốc cốc.....” Cô gõ vài tiếng, nghe thấy tiếng đáp của Trịnh Trác liền đẩy cửa đi vào.

Chỉ một lát sau, gian phòng đã đầy tiếng nói.

“..... Biết sự việc lần này nghiêm trọng như thế nào không? Tòa soạn của chúng ta lâu nay làm ăn uy tín, luôn rất trọng danh dự, lần này lại khiến cho.....”

“..... Em xin chịu phạt.....”

“Một mình em chịu sao? Em không hối hận chứ.....”

“Đúng vậy, lần này là do em kiểm tra giám sát chưa tốt, em thực sự rất xin lỗi.....”

“Sai lầm trong công việc, ba chữ đó quả thực không thể giải quyết được gì.....”

“Em biết, em sẽ rút kinh nghiệm lần sau.....”

“..... Haizz, công tư rõ ràng, lần này chỉ cảnh cáo em, trừ 20% tiền lương. Tòa soạn luôn luôn có những quy định rất nghiêm khắc, nếu em còn để xảy ra những chuyện như thế này, anh cũng không thể giúp gì được.....”

“Em biết rồi, cảm ơn anh, Trịnh chủ biên.....”

Một lát sau, cô từ văn phòng Trịnh Trác đi ra. Hít một hơi thật sâu... cuối cùng mọi chuyện cũng đã giải quyết xong, cô cũng đã cam đoan với Trịnh Trác bằng mọi giá sẽ xin được phỏng vấn lại, nếu không có lẽ đã không thể chỉ bị phạt nhẹ như vậy....

Trở lại văn phòng đã là giữa trưa, Chu Hiểu Linh gọi điện thoại hỏi cô có cần cô ấy mua cơm giúp không. Cô từ chối, cô tính ra ngoài ăn cơm, cũng là để hít thở không khí cho thư giãn đầu óc.

Cô vừa mới bước ra khỏi phòng đã nghe thấy tiếng của Kỉ Tích Vân gọi “Mân Huyền, chờ tôi một chút, cùng đi ăn đi.”

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, vào một nhà hàng gần tòa soạn. Mân Huyền vừa ăn miếng cơm đầu tiên đã nghe thấy Tích Vân nhỏ giọng nói “Mân Huyền, hôm nay tôi gặp một chuyện rất đáng ngờ nên muốn nói cho cô biết. Tôi thấy Lương Ba và Chu Hiểu Linh lén lút đứng cùng nhau, nói gì đó về cô.....”

172. Chương 313

“Ừ.....” Mân Huyền cúi đầu, chỉ lo ăn cơm, căn bản không để ý lắm đến câu chuyện.

Kỉ Tích Vân thấy vậy, mở lớn mắt nhìn Mân Huyền “Tôi thấy họ lén lén lút lút thật sự rất đáng ngờ... Mân Huyền à, cô không tò mò họ nói gì về cô sao?”

Mân Huyền uống một ngụm canh, ngẩng mặt nhìn Tích Vân “Nói gì về tôi?”

“Tôi cảm thấy trợ lý của cô không đơn giản.” Kỉ Tích Vân chán nhú mày “Ánh mắt rất gian xảo... ban nãy tôi nhìn thấy cô ta đưa cho Lương Ba một cái phong bì tiền, Lương Ba còn nói cái gì mà diễn trò, rồi cái gì mà bí mật.....”

Mân Huyền đột nhiên cảm thấy căng thẳng, trực giác khiến cho cô biết có điều gì đó không ổn đang diễn ra. Lương Ba nhận tiền của Chu Hiếu Linh, tại sao??

Nếu chỉ đơn giản là đồng nghiệp vay tiền nhau, tại sao phải lén lút như vậy? Kỳ thật, cô cũng giống như Tích Vân, vẫn luôn cảm giác rằng Chu Hiếu Linh có vẻ gì đó rất cổ quái...

Khi cô và Kỉ Tích Vân trở lại tòa soạn, thấy rất nhiều người đang vây quanh bảng tin, còn xì xào rôm rả, liền cùng Tích Vân tới gần muốn xem là có chuyện gì.

Mân Huyền vóc dáng cao, nhìn qua mấy người có thể thấy được nội dung viết trên bảng tin: Về việc phỏng vấn tổng tài tập đoàn Đường Thịnh sáng nay, phó chủ biên Lăng Mân Huyền thất trách, không giám sát kĩ lưỡng khiến cho buổi phỏng vấn bị hỏng, do đó bị khiển trách và trừ 20% lương.....

“Đắc tội với tổng tài tập đoàn Đường Thịnh, rốt cục lần phỏng vấn này còn có thể làm hay không...”

“Haizz, nghe nói là hỏi một vấn đề quá riêng tư khiến cho người ta khó chịu nên mới như vậy đó .....”

“..... Vậy sao? Trước mặt đồng nghiệp như vậy lại động vào vết thương của Doãn Lạc Hàn, xem ra.....”

“Sao lại có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Thuần Mỹ là một tờ báo lớn, đâu phải là báo lá cải, thật là mất mặt mà.....”

“Không phải bài phỏng vấn này đã được chuẩn bị kĩ lưỡng lắm rồi sao? Sao đến phút chót lại thành ra như vậy .....”

“Ai biết..... Tóm lại mục tiêu lần này của tòa soạn không thành, chúng ta đều thảm rồi..... 20% lợi nhuận cũng không thể trông chờ được nữa rồi.....”

“Vậy là bao nhiêu cố gắng của tôi đều đổ hết xuống sông xuống biển rồi .....”

Trong lúc nhất thời, đủ mọi giọng nói, già trẻ có, trai gái có, buồn chán có, giễu cợt có, bức xúc có vang lên xung quanh bảng tin.

Cô day day trán, trở lại văn phòng, vừa ngồi lên ghế, tất cả mọi chuyện dường như cuối cùng cô cũng đã hiểu ra...

Lương Ba làm việc ở tòa soạn đã nhiều năm, mặc dù xuất sắc thì không phải, nhưng hành sự luôn rất cẩn trọng, không thể nào lại có chuyện gây ra một sai lầm căn bản như hôm nay. Hơn nữa sau khi cô vừa nói, hắn đã nhận sai ngay, thái độ thay đổi cũng rất nhanh, khóc khóc kể kể một phen, nói trong nhà khó khăn như thế nào, vợ thế nào, cha mẹ thế nào, khiến cho cô cũng không đành lòng trách phạt...

Bây giờ lại phát hiện ra Chu Hiếu Linh đưa tiền cho Lương Ba.... Theo đánh giá của cô về Chu Hiếu Linh, cô ta chắc chắn là người đứng sau tất cả những chuyện này.

Nếu quả thật như vậy... Chu Hiếu Linh quả thực rất nham hiểm... rất đáng sợ.....

Cô cẩn thận ngẫm lại... Cô ta cũng ngang ngang tuổi cô, vừa tốt nghiệp đại học... Cô và cô ta cũng hoàn toàn chưa từng có xích mích gì... vậy tại sao cô ta lại phải mưu kế hại cô như vậy??

Cô nhận không được ấn điện thoại nội tuyến “Chu tiểu thư, mời đến văn phòng của tôi một chút.”

“Được, tôi tới ngay.” Chu Hiếu Linh vẫn thanh thanh nói, thật khó tin cô ta lại chính là người đã sắp đặt chuyện này...

Khoảng 3, 4 phút sau, Chu Hiếu Linh tiến vào. Mân Huyền không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm cô ta. Ban đầu, Chu Hiếu Linh cũng nhìn lại Mân Huyền, nhưng một lát sau, cô ta cúi đầu xuống, cất tiếng hỏi “Lăng tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì vậy? Tôi còn có chút việc chưa làm xong, nếu không có chuyện gì.....”

“Chu tiểu thư.” Mân Huyền lạnh lùng nói, mỉm cười sắc lạnh nhìn Chu Hiếu Linh “Tôi nghe có người nói cô đưa tiền cho Lương Ba.....”

Sắc mặt Chu Hiếu Linh lập tức biến đổi, nhưng chỉ vài giây sau lại trở về bộ mặt vô tội ngại ngùng “Đúng là như vậy, Lăng tiểu thư, chuyện này thực ra tôi ngại không muốn cho đồng nghiệp biết. Hôm đó tôi đi shopping, có thấy một chiếc váy rất đẹp, nhưng lại không đủ tiền mua, vừa đúng lúc thấy biên tập Lương Ba đi qua, tôi liền vay anh ấy ít tiền rồi bây giờ trả lại cho anh ấy. Chẳng lẽ có vấn đề gì sao?”

Quả nhiên nói rất trơn tru. Mân Huyền nhìn gương mặt Chu Hiếu Linh đang ngại ngùng, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt này rất giả dối, không khỏi khiến cho cô cảm thấy khó chịu.

“Được rồi, không có gì cả, cô ra ngoài đi.” Hiện tại cô không có chứng cứ, chỉ là nghe qua lời kể của Tích Vân. Giờ có nói cũng chẳng ai tin, chuyện này chỉ có thể bỏ qua, rút kinh nghiệm lần sau cảnh giác với con người này.

Haizz... Còn chuyện của Doãn Lạc Hàn, cô phải giải quyết như thế nào đây? Như lời của đồng nghiệp ban nãy đã nói, trước mặt đồng nghiệp như vậy, hẳn lại bị chạm vào vết thương lòng, hơn nữa còn là vết thương mà hẳn không muốn nhớ lại nhất, có lẽ điều đó sẽ gây cho hẳn một sự tổn thương rất lớn... Vậy cô phải làm sao đây?? Còn chuyện phỏng vấn nữa, cô đã cam đoan với Trịnh Trác rồi, nhưng bây giờ phải làm gì thì thật sự là cô cũng không biết nữa...

Mệt mỏi, cô dựa vào ghế, cảm giác đầu đau đến mức muốn nổ tung...

173. Chương 314

Trong phòng khách, một nữ hầu tiến lại gần, ghé vào tai quản gia nói cái gì đó... Chỉ thấy quản gia đi từ phòng khách ra phía chiếc cổng vòm ở ngoài vườn, cung kính thấp lưng nói với Doãn Lương Kiến đang ngắm hoa “Lão gia, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Ừ, chờ một chút đi, chắc tạo nữa là Lạc Hàn về thôi.” Doãn Lương Kiến vẫn chăm chú ngắm hoa, chợt như nhớ ra điều gì, quay đầu hướng về phía thân ảnh đang ôm gối ngồi trên sofa xem tivi trong nhà “Mân Huyền, con đói chưa, nếu không chúng ta ăn trước cũng được, không cần phải đợi xú tiểu tử kia đâu.”

Mân Huyền dời mắt khỏi màn hình tivi, nhìn lên đồng hồ mới có hơn tám giờ, lại nhìn sang phía Doãn Lương Kiến “Dạ không, con vẫn chưa đói đâu, chờ thêm một chút nữa đi ba nuôi.”

“Được, vậy chờ thêm một lúc nữa.” Doãn Lương Kiến vui vẻ nói, nháy mắt với quản gia.

Mân Huyền lại quay người tựa vào sofa, đôi mắt chăm chú nhìn màn hình tivi, nhưng thật ra tâm tư đang bay lộn đi một nơi khác...

Doãn Lạc Hàn sao còn chưa trở về chứ? Không lẽ là hẳn giận nên không về nữa sao? Không hiểu sao chỉ cần nghĩ đến việc hẳn sẽ không về, trong lòng nàng lại dâng lên một nỗi buồn man mác, cứ từng chút từng chút một gặm nhấm tim gan....

Thời gian cứ chậm chậm trôi, cuối cùng khi nàng ngược mắt nhìn đồng hồ lần thứ không thể đếm được nữa, đã là hơn 10 giờ. Xem tivi thì chỉ toàn phát những tin nhảm chán như một đại gia đã hơn 40 tuổi một cô tình nhân ở bên ngoài, bị vợ phát hiện ra, bị đánh ghen rất kinh khủng....

Vô tình cô lại liên tưởng đến Doãn Lạc Hàn... Nói không chừng, tên kia giờ này cũng đang ôm ôm ấp một người đẹp nào rồi! Nghĩ như vậy, cô chợt vô cớ tức giận, đứng bật dậy, vút cái gối xuống sofa, gọi ba nuôi “Ba nuôi à, con đói rồi, ăn cơm đi.”

“À được, ăn thôi ăn thôi!” Doãn Lương Kiến đồng ý, mắt lại nhìn về phía cửa chính vẫn đang không có động tĩnh gì, miệng không ngừng lẩm bẩm “Xú tiểu tử này giỏi thật, không về mà cũng không thèm nói một tiếng.... Về đây rồi xem ta xử lý nó như thế nào... Không có phép tắc gì cả....”

Mân Huyền im lặng cúi đầu cứng nhắc ăn từng miếng cơm, không có chút cảm giác nào về mùi vị bởi trong lòng cô đang có thật nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng rồi cuối cùng cô quyết định sẽ chỉ hỏi một câu thôi, mặc dù cô biết không nên hỏi, nhưng cô không thể kìm được lại buột miệng hỏi “Ba nuôi, năm đó vì sao ba lại đem anh ấy cho người khác nuôi?”

Không gian phút chốc trở nên im ắng, chiếc đĩa trên tay Doãn Lương Kiến rơi xuống mặt bàn phát ra tiếng động đánh vỡ sự im lặng lạnh lẽo, Mân Huyền lúc này mới chợt nhận ra mình đã nói sai rồi, vội vàng nói thêm “Ba nuôi, con lại hỏi ngu ngốc rồi, ba không cần.....”

Doãn Lương Kiến nâng tay ý bảo cô không cần nói gì nữa, thở dài giải thích “Chuyện này là do ba nợ nó, năm đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào ba lại tin miệng thiên hạ rằng Lạc Hàn là do Xảo Kỳ và Thiệu Văn.....”

Nói tới đây ông ngưng lại, lại thở dài. Còn cô chợt cảm thấy có chút vướng mắc khó hiểu... Thiệu Văn... chẳng phải là tên của bố cô sao? Tại sao....

Cô đang muốn hỏi rõ thì nghe thấy tiếng bước chân, một nữ hầu tiến đến cung kính thưa “Lão gia, thiếu gia đã về ạ.”

Quản gia phát tay ý bảo một nữ hầu đứng gần đó chuẩn bị bát đĩa, nhưng một tiếng nói trầm thấp một mõi đã bay tới làm gián đoạn sự chuẩn bị “Không cần, tôi ăn rồi.”

Hắn quay lưng về phía mọi người, nói xong thì cất bước lên lầu. Sau đó, chỉ nghe thấy một tiếng đập bàn, tiếp theo là tiếng quát tức giận của Doãn Lương Kiến.

“Đứng lại! Tao và Mân Huyền đợi mày về ăn cơm cả đêm, vậy mà giờ này mày vác mặt về nói là ăn rồi sao? Mày không thể nói với tao một tiếng để tao khỏi phải đợi à? Ai dạy mày vô phép như thế hả?”

Cô sợ run người, không ngờ ba nuôi khi tức giận lại đáng sợ như vậy.

Doãn Lạc Hàn bỗng nhiên xoay người, cất bước đi xuống, cười giễu cợt “Ông bảo tôi đấy à? Tôi đương nhiên không có người giáo dục, bởi ông đã sớm đem tôi cho lão họ Chu mà, không phải sao? Sao giờ lại quan tâm đến việc giáo dục tôi như vậy?”

“Xú tiểu tử, mày nói cái gì... mày.....” Doãn Lương Kiến tức giận đứng bật dậy, gân xanh nổi đầy trên trán “Tao là cha mày, không phải kẻ thù của mày. Mấy năm nay tao không quản mày hay sao? Tao cho mày đi Mĩ học, mày về lại cho mày tiếp quản Đường Thịnh, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ để bù đắp.....” *bó tay hai cha con nhà này, có bít cái từ “bù đắp” rất chi là nhạy cảm ko =.=*

“Đủ? Ông cho là đủ rồi sao?” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt phút chốc đầy bi thương và thù hận “Ông quên mẹ tôi chết như thế nào rồi sao? Ông có thèm tới thăm một lần không? Chỉ nghe lời người ta nói mà ông lập tức cho rằng tôi không phải con đẻ của ông... Những chuyện tiếp theo chắc tôi không cần nói thì ông cũng biết quá rõ rồi, vậy lúc ấy ông có quan tâm tôi cảm thấy thế nào không?”

Cô không tự chủ được đứng lên, khi đó hắn mất mẹ, là thời điểm đau khổ nhất của một đứa trẻ, Doãn Lương Kiến là bố lẽ ra phải an ủi, ở bên hắn, lại ruồng bỏ hắn như vậy...

Doãn Lạc Hàn, bây giờ phải nhắc lại chuyện này có lẽ hắn đang rất đau khổ.... Mà cũng tại cô, nếu đề phòng Chu Hiếu Linh thì đã không xảy ra chuyện này... Đều là do cô đã gợi lên chuyện thương tâm của hắn. Cô sai rồi, sai thật rồi...

Từng lời từng lời của Doãn Lạc Hàn nặng tựa như núi đè nặng lên đôi vai của Doãn Lương Kiến khiến ông chợt cảm thấy vô cùng mệt mỏi, bất lực. Ông không nói được gì, chỉ nhìn chăm chăm Doãn Lạc Hàn, sau đó hai chân mềm nhũn, ngã đổ xuống ghế...

“Lão gia, xin hãy bình tĩnh, thiếu gia cũng chỉ là trong lúc tức giận mới nói.....”

Quản gia đang cố hết sức trấn an Doãn Lương Kiến, trong không khí lại truyền tiếng hừ lạnh của Doãn Lạc Hàn “Có phải tức giận mới nói như vậy hay không, hắn là ông hiểu rõ. Từ ngày ông đem tôi cho người khác, quan hệ cha con của chúng ta đã chính thức kết thúc.....”

Hắn mới nói được một nửa, Mân Huyền đã chạy đến bịt miệng hắn, nghẹn ngào nói “Doãn Lạc Hàn, đừng nói nữa, là tôi sai... Xin anh đừng nói nữa..... Ba nuôi dù sao cũng lớn tuổi rồi... Đừng nói nữa.....”

174. Chương 315

Cô vừa bịt miệng hắn, vừa quay đầu nhìn ba nuôi, bỗng nhiên cảm giác đôi môi hắn run run, cô quay lại thấy hắn đang nhìn cô, lạnh lùng vô cùng.... Cô giật mình vội buông tay. Hắn không nói gì nữa, nhắm mắt nhìn cô thật lâu, ánh mắt chất chứa bi thương, sau đó xoay người lên lầu.

Cô đứng im nhìn bóng hắn cứ xa dần. Cô hiểu rất rõ cảm giác bị người thân vứt bỏ là như thế nào.. Năm ấy, chỉ sau một đêm cô liền mất đi cả cha lẫn mẹ, họ hàng thì xa lánh..... Đó quả thực là một cảm giác đáng sợ mà nếu chưa trải qua sẽ không thể hình dung được... một cảm giác lẻ loi, cô độc khi cả một thế giới rộng lớn đến nhường ấy mà lại không có chỗ nương thân cho một người nhỏ bé như mình...

“Lão gia, tôi đỡ ngài.” Quân gia cùng một người hầu nữ đỡ hai bên Doãn Lương Kiến, dìu ông lên phòng, cô cũng từ từ theo lên.

Ba nuôi được đỡ lên giường, trong lúc người hầu cởi giày cho ông, quân gia quay lại thở dài nói với cô “Lăng tiểu thư, lão gia chúng tôi lo được rồi. Tiểu thư đi khuyên thiếu gì đi, mấy năm nay lão gia vẫn luôn hối hận, tự trách bản thân về chuyện đó. Bọn họ dù sao cũng là bố con, chẳng lẽ lại định cả đời cứ như vậy sao.....”

Cô biết chuyện ngày hôm nay xảy ra có hơn nửa trách nhiệm là do mình. Nếu không phải vì buổi phỏng vấn sáng hôm nay gọi lại nỗi đau của Doãn Lạc Hàn, cha con bọn họ hẳn cũng không cãi nhau đến kịch liệt như vậy.

Cô chậm rãi đi lên lầu, đứng trước cửa phòng hắn thật lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí gõ cửa, sẵn sàng chờ đợi cơn tức giận của hắn.

Gõ một lúc vẫn không nghe thấy tiếng động gì, cô thử xoay tay nắm cửa. Không khóa. Cô lại đẩy nhẹ cửa, vừa bước vào đã ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc, ôm miệng ho vài tiếng.

Một lát sau, cô mới thấy rõ hắn đang đưa lưng về phía cô hút thuốc.

“Đừng hút nữa.....” Cô vội chạy qua, giật lấy điếu thuốc trên tay hắn dụi xuống gạt tàn.

Cô tự tiện dập thuốc của hắn, những tưởng hắn sẽ quát cô vài câu, nếu không cũng sẽ tức giận mắng cô về việc phỏng vấn buổi sáng. Nhưng hắn chỉ mím môi yên lặng, đôi mắt vẫn không chút lay động, bất thần nhìn chằm chằm vào một điểm vô định...

Hắn im lặng như vậy lại khiến cô càng thêm sợ...

Cô ngồi xổm xuống trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn sâu vào đôi mắt hắn “Doãn Lạc Hàn, xin lỗi, chuyện hôm nay thật sự không phải tôi cố ý đâu, tôi biết anh đang rất đau khổ.....”

Cô vừa nói vừa dần dần cúi đầu, nhưng hắn lại nâng cằm cô lên để cho cô nhìn thẳng vào hắn, lạnh lùng nhếch môi “Em gọi anh là gì?”

Tự nhiên hắn hỏi như vậy khiến cô bối rối không hiểu hắn muốn nói gì, âm trầm suy nghĩ một chút rồi hiểu ra, hắn là ý nó cô vừa gọi cả họ cả tên hắn.

“Hàn...” Cô liếm nhẹ môi, ngượng ngùng lăm lăm, đột nhiên cả người xoay vòng, nháy mắt đã bị hắn đặt ngồi trên đùi.

Đầu óc có chút mê muội, lần đầu tiên ngồi trong lòng hắn thân thiết như vậy, dựa vào hắn gần như vậy, cô thậm chí còn có thể nghe được tiếng đập mạnh mẽ của trái tim hắn và tiếng hít thở nhẹ nhàng trong khoang ngực hắn.

Cô xấu hổ muốn giãy dụa, vừa ngẩng đầu lại thấy ngay đôi mắt sâu thẳm của hắn ẩn ẩn có chút đau xót, lại ngồi yên không cựa quậy nữa.

“Buổi phỏng vấn ngày hôm nay.....” Cô cúi đầu, vừa mấp máy môi, hắn đã ghì hai ngón tay nhẹ nhàng chặn môi cô lại, thì thào bên tai cô “Không cần nhắc lại, anh đã quên rồi.”

Cô mở lớn mắt nhìn hắn, hắn thật sự không nổi giận với cô sao? Trước đây chỉ cần cô nói câu gì không đúng một chút thôi là hắn đã nổi giận bùng bùng rồi, lần này là chạm vào vết thương sâu nhất trong lòng hắn, khiến hắn mất mặt giữa chỗ đông người mà hắn lại có thể bình thản nói câu đã quên rồi sao?

Tay hắn chỉ mới hơi buông nhẹ, cô liền nói tiếp “Anh và ba nuôi đừng như vậy nữa được không? Hai người dù sao cũng là.....”

Cô còn chưa dứt lời, hắn đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, nhắc cô ngồi sang sofa, đứng dậy.

Hắn quay lưng về phía cô, hai tay cầm túi quần, hơi nghiêng đầu quay lại không nóng không lạnh nói “Muộn rồi, em về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tim vẫn đang đập loạn nhịp, cô có thể nghe ra là hắn muốn cô đi, hắn không còn quán quýt cô nữa... Rõ ràng như vậy cô phải vui mới đúng... nhưng không hiểu sao trong lòng lại có một cảm giác hụt hẫng, mất mát khó tả, khiến cô trong phút chốc mờ mắt rồi bời.....

Mặc dù hắn quay lưng lại phía cô, nhưng cô cảm nhận được, gương mặt hắn hiện tại nhất định là rất ưu thương... Chưa bao giờ cô lại biết... Doãn Lạc Hàn lạnh lùng là thế mà lại có một vẻ ưu tư, yếu ớt đến như vậy...

Ánh mắt của cô chuyển dời đến một ngăn trên giá sách, có một khung hình... Một cô gái trẻ tuổi đang mỉm cười, trông rất dịu dàng xinh đẹp, mà lại có vẻ quen quen... Là mẹ hắn... Hắn vẫn luôn nhớ thương bà...

Hắn từ từ đi đến phía cửa phòng. Nhìn bóng dáng của hắn, cô không chế không được chính mình, chạy vội theo ôm chặt lấy hắn từ phía sau, tựa hồ như sợ chỉ chậm một chút thôi, hắn sẽ biến mất mãi mãi...

Cô nhắm mắt lại, vội vàng nói “Quên đi... Quên đi..... Được không? Quên hết quá khứ đi... anh nhìn xem... tương lai của anh không phải đang rất tốt đẹp đó sao? Anh có một người cha yêu thương anh hết mực, có một tập đoàn lớn nhất Trung Quốc này..... Tương lai.....”

Nói đến hai chữ này, cô khựng lại, đột nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn. Tương lai của hắn... nhất định không có cô... Cô hít sâu vào một hơi, tiếp tục nói “Tương lai..... Tương lai của anh sẽ rất tốt đẹp..... Chỉ cần anh quên hết mọi chuyện trong quá khứ, mọi thứ sẽ đều rất tốt... tin tôi đi.....”

Hắn gỡ tay cô ra, xoay người không hề chớp mắt nhìn thẳng cô, khuôn mặt tuấn tú lạnh như băng, lạnh đến thấu xương, khiến cô rùng mình. Không lẽ cô nói sai điều gì rồi sao?

Hắn gắt gao nhìn cô, nói rõ ràng từng chữ “Tại sao không nói gì đến tên em?”

175. Chương 316

Cô trốn tránh ánh mắt bức người của hắn, vội đổi chủ đề “Ba nuôi cũng đã lớn tuổi rồi, anh không nên chấp ông ấy làm gì.....”

“Mân Mân, trả lời câu hỏi của anh.” Hắn căn bản không nghe cô nói, vẫn tiếp tục truy vấn cô “Em sẽ không tham dự vào tương lai của tôi sao? Em đã sớm dự tính hết rồi sao?”

“Tôi.....” Cô mấp máy môi, không biết phải giải thích như thế nào. Cái tên chết tiệt này, không phải cô đã nói đi nói lại rằng cô và hắn không có tương lai rồi hay sao?

Hắn nheo mắt, thẳng ngoắc nhìn chằm chằm cô “Em khuyên anh nên quên hết mọi chuyện trong quá khứ, chỉ hướng đến tương lai. Vậy còn em thì sao? Lẽ nào em vẫn luôn bận tâm tới chuyện đó sao?”

Cô bị tiếng nói khàn khàn của hắn nhằm trúng vào vết thương lòng, bỗng dưng cảm thấy khóe mắt cay cay, cúi đầu lùi dần từng bước...

Cô quên không được... không thể quên được... Gương mặt dữ tợn bắn thủ đó, tiếng quần áo bị xé rách, tiếng cười đê tiện.... Tuy rằng chuyện cũng đã qua nhưng cô không tài nào xóa đi được những dư âm đáng sợ mà nó để lại.....

Cô xoay đầu, bước nhanh tới cửa, nước mắt cũng cứ thế mà tuôn trào....

Hắn chạy tới gần, kéo thân thể mềm mại vào trong lòng “Xin lỗi, anh không cố ý nhấc tới. Tất cả mọi chuyện đều đã qua rồi, từ nay trở về sau sẽ không ai có thể thương tổn đến em được nữa... Anh sẽ bảo vệ em, cả đời này.....”

Cô thống khổ nhắm mắt lại, cô không muốn nghe, không muốn nghe nữa! Hít sâu một cái, cô nhìn hắn, nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc “Chúng ta đang bàn về chuyện của anh và ba nuôi mà, hai người không.....”

“Việc này em không cần nhúng tay.” Hắn cắt lời cô, sắc mặt liền âm trầm.

Khúc mắc giữa hắn và ba nuôi đã tồn tại rất lâu rồi, không phải chỉ nói một hai câu là có thể giải quyết được. Hiểu ra điều này, cô chỉ cúi đầu im lặng.

Chuyện ngày hôm nay đều là do cô khơi mào. Nếu không phải tại cô, hắn và ba nuôi cũng sẽ không xích mích như vậy, cô thật sự băn khoăn, cảm thấy nhất định phải nghĩ cách gỡ giải khúc mắc giữa hai cha con bọn họ.

“Hơn mười một giờ rồi, em về phòng ngủ sớm đi, mai còn phải đi làm.” Hắn thân thiết vuốt nhẹ một sợi tóc vương trên mặt ra sau tai cô, đôi mắt nhìn cô ánh lên những tia phức tạp.

Hắn muốn đuổi cô về phòng sao? Cô cười đau khổ.... Những ngày trước khi hắn bá đạo vào ngủ với cô, cô cảm thấy vô cùng căm tức, chỉ muốn hắn biến đi cho khuất mắt, nhưng giờ khi hắn nói như vậy, thành toàn cho cô rồi, không hiểu sao lại có cảm giác đau đớn xót xa hụt hẫng đến như vậy...

Trở lại phòng, cô mở nước ấm tắm, sau đó khi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt cô dời đến ngăn kéo ở chiếc tủ đầu giường. Cô đứng khựng lại vài phút, sau đó dứt khoát tiến tới phía đó.

Run run mở ngăn kéo ra, tìm cô đập rất nhanh trong lòng ngực, cầm lấy chiếc cặp tài liệu dày cộp trong tay, cảm giác vô cùng hồi hộp như sắp mở ra cả một bí mật to lớn...

Rốt cục trong chiếc túi này là cái gì? Là thứ sẽ khiến cô nhoen miệng cười vui vẻ, hay là thứ sẽ khiến cô đau khổ, khiến cô và hắn từ nay sẽ vĩnh viễn không thể có quan hệ gì nữa??

Cô có nên mở ra? Hay cứ giữ lấy cục diện hiện tại, duy trì mối quan hệ anh em nuôi này cùng hắn...

Đôi tay nắm tập tài liệu ngày càng run hơn... Cô sợ cái gì chứ? Cô sợ đọc xong rồi sẽ không thể đối mặt với hắn nữa...

Thì ra cho tới bây giờ, cô vẫn như con rùa hèn nhát chỉ biết rụt cổ vào mai... Cô vẫn luôn cố không nghe, không hiểu, không biết, nhốt mình trong một thế giới nhỏ, một thế giới chỉ có riêng cô và hắn....

Cô luôn miệng nói phải rời khỏi hắn, kỳ thật trong tiềm thức, cô sợ phải cách xa...

Đấu tranh tư tưởng một lúc, cuối cùng cô lại cất tập tài liệu vào trong ngăn kéo, quyết định để khi nào bình tĩnh sẽ xem. Ngày mai, khi cô đã chuẩn bị tốt tâm lý xem cũng chưa muộn.

Cô tắt đèn, nằm lên trên giường, bỗng cảm thấy vô cùng trống vắng... Thì ra cô đã quen rồi, quen hơi ấm của hắn, quen vòng tay của hắn... Cô đã quen có hắn ở bên mắt rồi...

Bỗng trợn tròn mắt, cô nhớ ra... Hắn sợ bóng tối, hắn chỉ có thể ngủ bên cô... Vậy hôm nay thì sao, hắn sẽ thức trắng sao?

Suy nghĩ vấn đề này khiến cô cứ trần trọc lẩn qua lẩn lại không yên... Lâu lâu sau xem đồng hồ đã sang ngày mới rồi nhưng vấn đề đó vẫn như tảng đá đè nặng trong lòng cô, khiến cô không thể an tâm ngủ được.

Được rồi, cô quyết định sẽ qua nhìn trộm phòng hắn một cái, nếu hắn ngủ yên rồi cô sẽ về phòng ngủ..

Vừa nghĩ vậy, cô lập tức xốc chăn, chạy xuống giường, rón ra rón rén chạy đến trước phòng hắn, cảm thấy bàn chân lạnh lạnh mới nhớ ra vì vội vàng mà mình quên chưa đi dép trong nhà.

Cô ngừng thở, từ từ xoay núm cửa, tìm gần như ngừng đập. Cũng may, cửa không khóa trái, đẩy hé cửa ra một chút thì chỉ thấy ánh sáng mờ mờ.

Lúc này cô mới nhớ ra giường hần kê phía bên trái cửa, vì thế cô mở rộng cửa ra thêm một chút, ló đầu vào trong, nín thở, đột nhiên cảm thấy bộ dạng hiện tại của mình chẳng khác nào kẻ xấu đang rình mò.

Dù sao giờ có về phòng cô cũng không ngủ được, xem hần thế nào để yên tâm vẫn hơn. Cô đẩy cửa thật nhẹ, nhón chân đi vào trong nhưng vẫn không thấy gì cả bởi còn bị một cái giá sách che tầm mắt.

Cô càng làm càng liều, lại đi vào sâu trong, cũng may phòng hần lót thảm rất dày, cô đi nhẹ nhàng nên cũng không gây ra tiếng động gì cả.

Hần quả nhiên đang nằm trên giường, nghiêng người xoay lưng về phía cô, thoạt nhìn có vẻ như đang ngủ.

176. Chương 317

Cô đang định xoay người rời đi thì chợt chú ý thấy người hần hơi run run, lại nghe loáng thoáng có tiếng nấc. Cô giật mình quay phắt lại, không thể nào! Chẳng lẽ... hần đang khóc đó sao?

Kim lòng không đậu, cô tiến lại gần gọi nhỏ “Hàn.....”

Hần không lên tiếng, bả vai lại khẽ run, cô bỗng cảm thấy đau xót vô cùng... Hần khóc thật! Phải làm sao bây giờ?

Định tới gần an ủi hần, lại nhớ tới người này luôn xem trọng sĩ diện, nếu bị cô bắt gặp hần đang khóc, khẳng định sẽ rất xấu hổ. Cô cắn môi, nhẹ nhàng ngồi lên giường hần, kéo chăn lên người.

Càng lại gần hần, cô càng nghe rõ hơi thở không đều của hần. Cô bối rối ngập ngừng đưa tay ôm nhẹ hần từ sau lưng “Hàn.....”

Hần giật mình một cái, nắm chặt lấy tay cô, xoay người lại. Cô xấu hổ cúi mặt, không biết phải nói gì nữa.

“Đây chính là bằng chứng chứng minh em vẫn luôn yêu thương nhưng nhớ anh .....” Nghe tiếng nói khàn khàn của hần, cô kinh ngạc ngẩng đầu mở lớn mắt nhìn hần, đôi mắt hần vẫn sắc lém, và trên mặt nào có giọt nước mắt nào đâu!

“Anh... anh gạt tôi!” Cô tức giận kêu lên nhưng chẳng mấy chốc khuôn miệng nhỏ nhắn đang hé mở đã bị một đôi môi nóng bỏng nuốt lấy, một bàn tay mạnh mẽ đỡ cổ cô, cái lưỡi ẩm ướt treu đùa trong khoang miệng thơm tho của cô khiến cô cảm thấy như có một dòng điện đang chạy khắp người, không kiềm chế được kêu một tiếng kiêu mị.

Đôi môi thô ráp của hần mạnh mẽ cắn mút đôi môi non mềm của cô, lưỡi hai người vờn đuổi trong miệng khiến đầu óc cô trống rỗng, người càng lúc càng nóng, cái nóng thiêu đốt hết lý trí... Hần lại khẽ liếm vành tai mềm nhũn của cô khiến cho khắp người cô như tê dại, đôi mắt mê man...

Hần nhân cơ hội thì thảo bên tai cô “Anh muốn có con... có một đứa con của hai ta..... Có thể bây giờ đã có rồi, cũng có thể là vẫn chưa có, nên hai chúng ta cùng cố gắng nhé, được không em?”

Cô toàn thân nóng lên, xụi lơ dưới thân hần, căn bản không còn chút đầu óc để suy nghĩ, dễ dàng trả lời “Ừm... được.....”

“Đồng ý rồi là không được đổi ý đâu nhé.” Hần cúi đầu cười như đứa trẻ vừa làm xong một trò tinh nghịch.

Một tay hần nhanh chóng luồn ra sau lưng cô cởi áo ngực của cô khiến cho đôi gò bồng đảo căng tròn bung ra. Hần mê mẩn vừa hôn vừa lần tay cởi đồ, càng lúc càng mãnh liệt... Hần châm lửa dục vọng trong cô khiến cô mê muội, cơ thể nóng bỏng, da thịt trắng như tuyết giờ đã nhuộm thành màu phấn hồng mê người...

“Huyền, em mãi mãi là của anh .....” Hần bá đạo tuyên bố, đầu gối tách hai chân của cô ra, khẽ động thân. Đôi môi đỏ mọng của cô cũng từ đó mà thốt lên những tiếng hoan ái mê luyến...

Sáng sớm, tiếng chim kêu lạnh lớt ngoài cửa sổ. Cô mở mắt, người bên cạnh không biết đã đi đâu, chỉ thấy mình đang không một manh vải nằm trên giường hần. Lập tức đỏ mặt, cô thầm trách mình lẽ ra đêm qua đã không nên sang đây...

Cô lều bầu xuống giường, thu nhặt mớ quần áo hỗn độn dưới chân, khi sắp đi lại thấy có một tờ giấy nhỏ đặt ở tủ đầu giường: “Huyền: Hôm nay anh phải đi công tác ở Ma Cao, ngày mai mới về. Buổi tối anh sẽ gọi cho em.”

Cô nhớ lại lúc rạng sáng khi mình còn đang lơ mơ hình như cũng nghe thấy hần ầu yếm thì thào vào tai cô những lời này...

Cô cầm tờ giấy, lén lén lút lút mở cửa phòng hần, nhìn thấy không có ai mới chạy vọt qua phòng mình.

Toàn bộ quá trình giống như tên trộm làm việc xấu, cô nuốt nước miếng một cái nhìn đồng hồ đã không còn sớm nữa, vội vàng chạy vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Khi xuống ăn điểm tâm không thấy ba nuôi đâu, quay đầu nhìn ra ngoài vườn cũng không thấy nhưng cô không hỏi quần gia. Có lẽ ba nuôi vẫn đang tức giận chuyện hôm qua, ở lì trên phòng. Thôi cũng không sao, đợi Doãn Lạc Hàn về rồi cô sẽ cố gắng giúp cha con họ hòa giải.

Cô phấn chấn đi làm, đến lúc chờ thang máy quay đầu chào đồng sự, lại thấy Trịnh Trác đứng cách đó không xa đang chuẩn bị tiến vào thang máy chuyên dụng.

Hần đột nhiên quay đầu, nháy mắt ý bảo cô đi tới, cô nghĩ hần có chuyện quan trọng muốn giao cho cô, vội vàng chạy qua, không ngờ hần lại chỉ mỉm cười nói một câu “Cùng đáp thang máy đi.”

Không đợi cô nói gì, hần đã cất bước đi vào. Tuy bọn họ là anh em nuôi nhưng cũng đã cùng hẹn nhau trước mặt đồng sự sẽ tỏ ra bình thường như cấp trên với cấp dưới để tránh những điều phiền toái. Lần này hần lại gọi cô đi cùng như vậy không khỏi thu hút những ánh mắt tò mò của đồng sự, vì vậy cô nhất thời đứng bất động, chưa biết làm sao.

Trịnh Trác đi vào thang máy, thấy cô vẫn đứng ngốc ở đó liền nhíu mày giục “Sao còn không vào đi? Anh có chuyện cần nói với em về bài phỏng vấn của tạp chí kì này.”

Nghe hần nói đến chuyện công việc, cô cũng không băn khoăn gì nữa, sờ sờ mũi tiến vào.

Thang máy chậm rãi khép lại, Trịnh Trác quay đầu nhìn cô, ánh mắt thâm sâu “Mân Huyền, ngày hôm qua anh đã điều tra được tất cả, chuyện lần này là do có người đứng đằng sau giở trò.”

Cô thoáng sửng sốt, chuyện này sao hần có thể biết được?

“Mân Huyền, lẽ ra em nên nói với anh, tại sao lại một mình gánh trách nhiệm như vậy?” Trịnh Trác có chút tức giận “Tòa soạn có những quy định rất nghiêm ngặt, Phó chủ biên chỉ được phép sai sót hai lần thôi. Lần đầu chỉ đơn giản ghi tội, trừ chút tiền lương, nhưng lần thứ hai sẽ là đuổi việc đấy. Em phải cảnh giác cô thư kí của em, lai lịch của cô ta không bình thường đâu.”

“Vậy là sao?” Cô thắc mắc, vốn dĩ cô cũng chỉ nghĩ Chu Hiểu Linh là một cô gái không đơn giản, nhưng không lẽ còn có những chuyện ghê gớm hơn mà cô không biết?

177. Chương 318

“Chuyện này nhất thời chưa điều tra được rõ, anh sẽ thúc giục thuộc hạ làm nhanh hơn, em không phải bận tâm nhiều quá đến việc này đâu.”

Trịnh Trác nói nhẹ nhàng băng quơ, cô nghe mà cảm giác chưa hiểu lắm. Cô không nghe sai đó chứ, thủ hạ của hần? Tòa soạn này còn có bộ phận chuyên đi tra xét đời tư người khác sao? Hay là hần có ý gì khác....

Lúc này thang máy mở, cô toan cất bước ra ngoài, quay đầu lúc thang máy khép lại, thấy Trịnh Trác ở trong nháy mắt nhìn cô một cái rồi buông một câu “Một giờ nữa em tới văn phòng anh nhé.”

Cô vừa vào văn phòng được một lúc, Chu Hiểu Linh liền gõ cửa bước vào. Cô chăm chú nhìn cô ấy, không khỏi cảm thấy đáng sợ khi một gương mặt trong sáng như vậy lại ẩn giấu một bản chất đen tối hiểm ác đến thế.

“Lăng tiểu thư, có việc gì sao?” Chu Hiểu Linh mỉm cười nhìn cô.

“Cô đem văn kiện ra làm đi” Cô gạt suy nghĩ vừa rồi, khoát tay ra hiệu, đối phương khoái trá đồng ý, xoay người rời đi.

Nhìn chằm chằm Chu Hiểu Linh với chiếc váy không thể ngắn hơn, cô không khỏi lắc đầu. Cô gái này tuy còn trẻ tuổi, ngoài mặt vô hại nhưng kỳ thực khôn khéo vô cùng, cũng như Giản Quân Dịch vậy, khiến cô vô cùng đau đầu.

Cô lấy văn kiện, bắt đầu làm việc. Đợi đến mười giờ, cô đứng dậy đi đến văn phòng của Trịnh Trác ở tầng mười lăm.

Vừa thấy cô, Trịnh Trác liền đưa tờ giấy ra cho cô. Đọc quyết định điều động nhân sự, tâm tư bỗng dưng có phần trầm mặc, đọc đi đọc lại, trong lòng nảy lên một cảm giác khó nói nên lời.

Nội dung tờ điều lệnh nói về Lương Ba, hẳn được điều đến một chuyên mục khác, là nhân viên biên tập bình thường. Còn chức phụ trách biên tập mà Lương Ba đang phụ trách được trao lại cho Kỷ Tích Vân. Cô biết đây là Trịnh Trác cố ý an bài.

Trịnh Trác đan tay, khuỷu tay đặt lên bàn làm việc, gương mặt tuấn lãng toát ra một vẻ lãnh đạm “Chuyện lần này là do hấn trực tiếp làm, hấn phải tự gánh lấy hậu quả. Em lập tức đi làm công văn, sau đó dán thông báo cho các đồng sự biết lệnh điều động nhân sự này”.

“Trác...” Cô có chút khó xử, làm như vậy có quá đáng quá hay không...

Trịnh Trác mặt không đổi sắc, ngẩng đầu ngắt lời cô “Mân Huyền, em không cần suy nghĩ nhiều. Đem hấn điều đến nơi khác là ý của anh. Nếu hấn có thắc mắc gì thì cứ đến gặp trực tiếp anh đây.”

Hấn nói vậy rõ ràng có ý bảo vệ cô... Cô cầm tờ điều động nhân sự, cắn nhẹ môi. Đây là lần thứ ba Trịnh Trác làm cho cô phải suy nghĩ. Hấn ở đây để bảo vệ cô! Cô cảm thấy thật may mắn khi có người anh tốt như vậy.

Sau đó, cô đi làm theo lời Trịnh Trác. Lệnh điều động nhân sự được tuyên đọc, Lương Ba nhất thời nhảy dựng lên “Dựa vào cái gì mà điều động tôi, tôi đã làm gì sai? Tôi không phục! Lãng Mân Huyền, nhất định là cô âm thầm xui khiến... Cô tác động để Trịnh Trác cách chức tôi rồi tiến cử Kỷ Tích Vân phải không?... Cô thật nham hiểm... Cô làm việc tư lẫn với việc công!”

Lương Ba mắt vằn tia máu trừng mắt nhìn Mân Huyền, chỉ thẳng vào mặt cô, điệu bộ muốn xông lên, cũng may có một vài nam đồng nghiệp nhanh tay ngăn lại, vội vàng túm trụ hấn khuyên giải.

Tích Vân cũng vội vàng chạy lại nói giúp cô “Lương Ba, chuyện này do chủ biên quyết định, không liên quan đến Mân Huyền. Còn chức vụ của anh, anh hiện tại có thể đi tìm chủ biên để hỏi cho rõ ràng...”

“Hừ, cô đừng có giả bộ không biết, nhất định là cô đang làm trò quỷ! Tôi không làm gì sai! Tôi muốn đi tìm chủ biên, tôi phải đi tìm anh ta, xem anh ta có lý do gì điều động chức của tôi... Tôi đi tìm anh ta!... Cô cứ chờ đó mà xem!”

Lương Ba đỏ mặt tía tai, kêu các nam đồng sự bỏ hấn ra, hung tợn trừng mắt với cô rồi đi thẳng ra thang máy đến tầng mười lăm tìm Trịnh Trác.

Nhìn Lương Ba với bộ dáng muốn đánh người hùng hổ đi vào thang máy, Mân Huyền đột nhiên có loại trực giác, hấn với khí thế này đi tìm Trịnh Trác hẳn không phải có chuyện tốt đẹp gì... Cô nhớ tới cái đêm Trịnh Trác đánh nhau với Doãn Lạc Hàn mà bất giác rung mình, thở dài, nhanh chóng điều chỉnh sắc mặt nói với các đồng sự “Không có việc gì, mọi người về làm đi. Tạp chí kỳ này sắp ra, mọi người cùng cố gắng, đến lúc đó tôi mời mọi người ăn cơm chúc mừng.”

“Thật tốt quá!” Mọi người lập tức mặt mày hớn hớn, tiếng vỗ tay tán thưởng vang cả văn phòng.

Mọi người đi ra, cô không khỏi có cảm giác thư thái. Ánh mắt vô tình hướng về phía Chu Hiểu Linh, ánh mắt âm trầm của cô ta chợt lóe lên rồi lại khôi phục lại ngay về tươi cười giống các đồng sự. Trịnh Trác ra chiêu này quả thật là cao tay, nhìn qua tưởng như là trừng phạt người khởi xướng Lương Ba, nhưng kỳ thật lại là động rừng dọa họ, chính là âm thầm cảnh báo Chu Hiểu Linh.

Cô ở văn phòng xử lý công việc, không đến nửa giờ sau, Kỉ Tích Vân gõ cửa với vẻ mặt hưng phấn “Mân Huyền, mau ra mà xem, Lương Ba quay lại thu dọn đồ đạc rồi này. Có vài nam đồng sự hỏi han, anh ta cũng không để ý, xem ra khi anh ta lên kiện cô đã bị cấp trên nói cho sợ rồi...”

Cô vừa nghe liền vội vàng buông bút, bước đến cửa sổ, nhìn thấy Lương Ba quả thực như lời Tích Vân, cúi đầu thu dọn đồ đạc. Đồng sự vây quanh hỏi han, hắn vẫn như cũ giữ yên lặng.

“Đi thôi”. Cô bước ra cửa rồi đi ra ngoài, đi theo sau là Tích Vân.

“Mân Huyền, đừng qua, nói không chừng hắn vẫn muốn đánh người đó!” Tích Vân hiển nhiên vẫn còn sợ Lương Ba, kéo tay cản cô.

“Không sao, anh ta không dám đâu”. Mân Huyền lắc đầu, chậm rãi đi ra.

Nghe tiếng bước chân, mọi người đều quay ra nhìn cô, Lương Ba cũng liếc mắt nhìn, nhưng đã không còn cái khí thế kiêu ngạo lúc trước, cả người giống như quả bóng cao su hết hơi, sắc mặt trắng bệch.

178. Chương 319

Lương Ba ôm một hộp đồ đi ra khỏi phòng, cũng không thèm chào ai cả, tiến thẳng tới thang máy.

Mân Huyền chú ý tới dáng đi của hắn, cảm thấy chân trái có chút kì lạ, lưng có vẻ cũng hơi vụng vẹo. Haizz... mong là cô nghĩ sai rồi...

Văn phòng đang im lặng, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân tiến gần đến, mọi người đều ngẩng mặt.

Xã trưởng Lâm Hạo Ngôn và Chủ biên Trịnh Trác cùng tiến vào văn phòng, phía sau là trưởng phòng nhân sự Phan Nhạn Ngọc. Xã trưởng Lâm Hạo Ngôn lạnh lùng không nói gì, ánh mắt quét qua một lượt văn phòng, để ý có thể thấy anh ta nhìn Chu Hiểu Linh lâu hơn một chút.

Phan Nhạn Ngọc đi tới phía trước, bắt đầu đọc lớn “Lương Ba không phục điều lệnh của bộ phận nhân sự, chạy đến tầng mười lăm gây lộn, chủ động đánh Chủ biên Trịnh Trác trước. Hành vi nghiêm trọng này trái hoàn toàn với những quy định của tòa soạn, nên phòng nhân sự quyết định đuổi việc.....”

Thoáng chốc, văn phòng lặng ngắt như tờ. Cảm giác được một ánh mắt đầy hận ý phóng tới phía mình, Mân Huyền quay đầu lại thấy đôi mắt xảo quyết trên gương mặt trắng bệch của Chu Hiểu Linh đang nhìn cô, sau đó lập tức cúi đầu giả vờ như đang làm cái gì.

Giữa trưa, khi đến giờ ăn cơm, Trịnh Trác lại gọi điện tới hẹn cô ở bãi đỗ xe cùng đi ăn.

Cô nhìn hắn đầy cảm kích “Trác, cảm ơn anh!”

Trịnh Trác chỉ liếc cô một cái rồi bật cười “Cảm ơn anh cái gì?”

“Cảm ơn anh đã giải quyết giúp em.” Ánh mắt của cô trở nên nếu có chút dăm chiêu “Nói thật thì em vừa tốt nghiệp đại học, không quá một tháng đã lên được chức vụ này, vì vậy với chuyện của Lương Ba lần này thực sự là không có kinh nghiệm để giải quyết. Em vốn đã nghĩ chỉ cần dĩ hòa vi quý, có thể mọi chuyện sẽ đều thuận lợi, bây giờ mới hiểu thì ra là em đã nhầm rồi, thân là lãnh đạo phải quyết đoán mạnh mẽ, không thể mềm lòng, nhân nhượng được.”

“Chúc mừng em, rốt cuộc em cũng nghĩ thông suốt rồi.” Trịnh Trác tán thưởng cười, điểm nhẹ chóp mũi cô “Về sau phải nhớ kỹ chuyện hôm nay, biết chưa? Đúng như lời em nói đó, phải cứng rắn, mạnh mẽ. Làm hỏng buổi phỏng vấn là do hắn gây ra thì phải do hắn chịu trách nhiệm, em không cần đứng ra đỡ tội, hiểu chưa?”

“Vâng, em hiểu rồi.” Cô gật đầu mạnh một cái “Thân là thủ trưởng, việc gì cần ra mặt, việc gì không cần ra mặt phải phân định rõ ràng. Em nhất định sẽ nhớ.”

Hai người đang khoái trá nói chuyện với nhau, di động trong túi của cô lại vang. Là Chỉ Dao, cô ấy hẹn cô ăn cơm trưa, nói là có việc quan trọng. Nghe giọng Chỉ Dao không bình thường, cô vội vàng đồng ý.

Khép lại di động, cô ngại ngại nhìn Trịnh Trác “Xin lỗi, em có việc gấp...”

Trịnh Trác lập tức chuyển tay lái “Không cần khách khí, đọc địa chỉ đi, anh đưa em đi.”

“Vâng.” Cô không khỏi tươi cười, nói địa chỉ cô và Chỉ Dao hẹn gặp.

Không đến mười phút sau, xe thể thao đã dừng trước nhà hàng cần đến. Cô vẫy tay chào Trịnh Trác, bước vào.

“Chỉ Dao.” Cô lo sợ bất an ngồi đối diện Chỉ Dao, đặt túi trên đùi. Doãn Lạc Hàn vẫn chưa nói rõ cho cô biết hôm đó hấn và Chỉ Dao nói chuyện thế nào rồi, nên cô rất lo lắng, không biết rốt cục tình trạng bây giờ là thế nào.

Chỉ Dao uống một ngụm sinh tố, nâng đôi mắt buồn rầu nhìn Mân Huyền “Cậu tới rồi à?”

“Chỉ Dao, cậu làm sao vậy? Cảm thấy không khỏe sao?” Cô nhìn gương mặt Chỉ Dao tái nhợt, có thể nhận ra nhất định không phải chuyện nhỏ.

“Không sao đâu Mân Mân, mình vẫn khỏe mà.” Chỉ Dao cúi đầu, tựa hồ như chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt cô.

Mân Huyền càng cảm thấy khó hiểu. Rốt cục Chỉ Dao bị làm sao vậy? Doãn Lạc Hàn đã nói những gì? Không phải hấn đã lôi tên cô vào đó chứ? Không, không phải, tuy rằng năm lần bảy lượt hấn lấy chuyện này ra uy hiếp cô nhưng cô có thể cảm giác được là hấn đã không nói.

“Mân... Mân Mân.....” Chỉ Dao ngáp ngừng, lại cúi đầu uống một ngụm thật lớn, sau đó mới từ từ nói “Mình hỏi cậu nhé... Nếu... nếu... nếu cậu phát hiện ra... Chính Vũ có... nếu .....”

Mân Huyền căng tai ra nghe nhưng cũng không hiểu Chỉ Dao nói gì “Chỉ Dao, cậu nói rõ chút được không? Chính Vũ làm sao cơ?”

Chỉ Dao ngược mắt nhìn Mân Huyền, lại lập tức cúi xuống, dường như là có chuyện rất khó nói.

“Chỉ Dao, Chính Vũ làm sao vậy? Cậu mau nói đi!” Mân Huyền lo lắng thúc giục. Đã mấy ngày nay cô và Chính Vũ không liên lạc với nhau, không lẽ Chính Vũ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Chỉ Dao kích động liên tục xua tay “Mân Mân, cậu đừng lo, cậu ấy không sao hết, không làm sao đâu. Mình... mình đi toilet một chút.”

Nói xong, Chỉ Dao liền cuống quýt chạy về phía toilet. Không hỏi được Chỉ Dao, Mân Mân sợ quá liền lôi điện thoại trong túi xách ra, nhấn số Chính Vũ. Điện thoại được tiếp nghe “Chính Vũ, cậu đang ở đâu?”

“Tôi đang ở khách sạn. Sao vậy Mân Mân?”

Nghe tiếng Chính Vũ hoàn toàn bình thường, cô mới nhẹ nhàng thở ra “À, cũng không có gì. Chúng ta cũng mấy ngày không gặp rồi, cùng ăn cơm đi. Tôi đang ở.....”

Cô đọc địa chỉ, vừa buông điện thoại thì Chỉ Dao đi tới. Chỉ Dao dường như đã bình tĩnh hơn rồi, cũng không còn hoảng hốt như ban nãy nữa.

Khác với mọi lần nhanh nhẹn hoạt bát, lần này Chỉ Dao chỉ cúi đầu im lặng, không nói không rằng.

179. Chương 320

C

“Chỉ Dao, chúng ta là bạn tốt mà? Có vấn đề gì cậu cứ nói đi.” Mân Huyền trầm giọng an ủi bạn, đặt tay lên tay Chỉ Dao vỗ nhẹ nhẹ như muốn tiếp thêm dũng khí cho cô bạn.

“Vậy mình hỏi nhé!” Chỉ Dao dường như đã bình tĩnh lại “Mình muốn hỏi... nếu..... nếu bạn thân nhất của cậu có quan hệ với hôn phu của cậu..... Mà... sau đó ... sau đó... sau đó đầu óc của bạn thân cậu mỗi ngày đều chỉ nhớ đến bóng dáng của hôn phu của cậu..... Cậu... cậu sẽ làm như thế nào?”

Trong đầu Mân Huyền nổ bùng một cái. Mặc dù Chỉ Dao nói ấp úng không rõ ràng, nhưng cô hiểu được ý cô ấy muốn nói. Rốt cục cũng đến ngày này...

Chỉ Dao quả thật rất chất phác. Chuyện này là do cô và Doãn Lạc Hàn làm sai, lẽ ra cô mới là người phải thẹn thùng, lẽ ra Chỉ Dao nên tức giận. Cô ấy như thế này khiến cô càng thêm cảm giác có lỗi...

Cô cúi đầu, áy náy xấu hổ vô cùng, thì thảo nói “Chỉ Dao, thực xin lỗi, thực xin lỗi, thật ra mình.....”

“Mân Mân.” Một tiếng gọi quen thuộc cất lên. Cô dừng lời, ngẩng đầu, thấy một gương mặt soái khí nhợt nhạt tươi cười đang tiến đến.

“Chính Vũ, cậu đến nhanh vậy? Mau ngồi đi.” Mân Huyền lập tức chỉ vào chỗ ngồi còn trống bên cạnh Chỉ Dao. Chính Vũ không nói gì liếc nhìn Chỉ Dao một cái, thoải mái ngồi xuống.

Nhưng không ngờ Chỉ Dao lại đột ngột đứng lên, mặt đỏ như gấc cúi vội vàng vừa nói vừa kéo ghế đi “Mân Mân, mình... mình có việc rồi... mình đi trước đây.....”

Nhưng Chỉ Dao chưa kịp đi thì Chính Vũ đã nhanh hơn đứng lên đặt tay lên vai cô, ấn cô trở lại chỗ ngồi.

“Haizz nha đầu này, sao lại vội vàng như thế? Một chút lễ phép cũng không có, sáng hôm đó cô cũng thế, còn chẳng nói lấy một câu cảm ơn. Cô có biết tối hôm trước đó cô phun hết.....”

Chính Vũ lườm Chỉ Dao một cái, đang nói dở thì bị Chỉ Dao luống cuống bịt miệng “Cậu.... cậu đừng có nói lung tung.....”

Chỉ Dao vừa không tự nhiên nói, vừa quay đầu xem phản ứng của Mân Huyền “Mân Mân, cậu đừng nghe Chính Vũ nói lung tung..... Chúng mình không có chuyện gì đâu..... Thật sự..... Đêm đó mình... Chúng mình... không phải... thật ra là ngày đó mình.....”

Chỉ Dao càng giải thích càng loạn, trán đầy mồ hôi, Chính Vũ lại lườm một cái đẩy tay cô ra khỏi miệng mình “Không cái gì, đêm đó cô uống say sau đó.....”

“Kim Chính Vũ, cậu đừng nói nữa.....” Chỉ Dao bây giờ không còn quan tâm gì đến hình tượng nữa, hét lớn ngắt lời Chính Vũ, bịt miệng hấn lại. Chính Vũ cũng đâu chịu yếu thế, lắc lắc đầu tránh bàn tay của Chỉ Dao “Giãn Chỉ Dao, nha đầu này, cô không biết lễ nghĩa gì sao? Đây là cách mà cô đối đãi với người đã giúp cô hả?”

“Anh im ngay, không được nói nữa.....” Chỉ Dao càng thêm kích động, nhướn người sang phía Chính Vũ cố bịt miệng hấn lại. Người ngoài nhìn vào còn tưởng là một đôi tình nhân đang trêu đùa nhau.

Mân Huyền nhíu mày không hiểu, nhìn xung quanh. Cũng may bây giờ chưa đến giờ cơm trưa, khách đến ăn cũng không nhiều lắm, chỉ có vài người đến bàn công việc tò mò nhìn rồi lại quay đi.

Mân Huyền rót cuộc chịu không nổi, vỗ vỗ bàn “Được rồi, được rồi, hai người đừng làm loạn nữa.”

Lúc này họ mới ngừng lại, lườm nhau một cái rồi cùng quay mặt đi “Hừ.....”

Đúng là không khác gì hai đứa trẻ con! Cô dở khóc dở cười, cảm thấy họ thật hợp nhau. Bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cẩn thận đem những chuyện bọn họ vừa nói xâu chuỗi lại với cuộc điện thoại kì lạ của Chỉ Dao hôm trước, lại nhìn về ngưỡng cửa của Chỉ Dao khi nhìn Chính Vũ, cô dường như đã hiểu, vui vẻ mỉm cười.

“Chết rồi, muộn mất rồi, tòa soạn có việc, tôi phải đi trước đây, hai người cứ ở đây nói chuyện đi nhé!” Cô làm bộ như vội vàng, xách túi đứng lên, không để cho hai người kia kịp phản ứng đã bước ra khỏi nhà hàng.

Cô quẹo vào một góc kín có thể nhìn vào vị trí bàn của Chính Vũ và Chỉ Dao trong nhà hàng. Sau khi cô đi, Chính Vũ và Chỉ Dao mới đầu ngây ngẩn cả người, sau đó sau đó lại lườm nhau một cái. Dù đang ở khoảng cách xa nhưng cô vẫn có thể nhận ra được màu hồng e ấp trên đôi má của Chỉ Dao.

Mặc dù bọn họ tỏ ra khó chịu như oan gia với nhau nhưng cũng không ai rời đi. Mân Huyền vui vẻ nghĩ có lẽ thêm một thời gian nữa, bọn họ tìm hiểu về nhau rồi sẽ dần dần thích nhau.

Cô mang theo nụ cười mỹ mãn trên gương mặt rời đi. Cô đã hiểu ra vừa nãy chuyện Chỉ Dao muốn nói không phải là về cô và Doãn Lạc Hàn, ngược lại chính là về cô ấy và Kim Chính Vũ.

Cô cũng biết trong lòng cô đã ngầm xác định rồi, cả đời này ngoài hắn ra cô sẽ không còn có thể rung động trước bất cứ ai nữa. Nhưng cô cũng biết cả cuộc đời này, cô nợ Chính Vũ, một món nợ không bao giờ trả hết được....

Cô cũng không ngờ sau mấy ngày không gặp, độ ấm trong ánh mắt Chính Vũ nhìn cô giờ đã phai nhạt đi nhiều. Cô mỉm cười tin rằng đó chính là một tín hiệu tốt.

Nếu cô đã không thể đáp lại hắn, vậy cô thật lòng chúc phúc cho hắn. Cô thật sự rất vui, hy vọng Chính Vũ tiếp tục mở lòng, đón nhận hạnh phúc trước mắt, sau đó cô đầy hưng phấn nhìn Chỉ Dao.

Nhìn Chỉ Dao khác thường như vậy, cô có thể nhận ra Chỉ Dao đối với Chính Vũ đã có sự xao xuyến. Đã làm bạn với Chỉ Dao lâu như vậy, cô hiểu rất rõ tính cách cô ấy, cũng chắc chắn được một điều rằng Chỉ Dao là một cô gái rất thiện lương.

Thời trung học, năm ấy, Chỉ Dao không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vui vẻ đi đến cầm tay cô, nói muốn cô trở thành bạn thân nhất. Chỉ Dao không giống như những người khác dè bủ khinh bỉ thân phận của cô, còn tốt với cô như vậy khiến cô thất sự rất cảm động và trân trọng. Tình cảm của hai người đã vượt lên trên mức bạn bè thân thiết, đó là một thứ tình cảm thiêng liêng, không thể nói rõ ra được nhưng chắc chắn là cả Chỉ Dao và Mân Mân đều hiểu rằng nó có tồn tại.

Nếu Chính Vũ và Chỉ Dao có thể ở bên nhau, như vậy cô sẽ giảm bớt được những cảm giác tội lỗi, cũng có thể hạnh phúc mà chúc phúc cho bọn họ sẽ bên nhau mãi mãi...

180. Chương 321

Trong phòng họp, Lâm Hạo Ngôn, Trịnh Trác và Mân Huyền có cuộc hội ý nhanh. Cô báo cáo cụ thể tiến độ của các chuyên mục. Sau đó Lâm Hạo Ngôn đột nhiên nhắc tới vấn đề phỏng vấn.

“Lăng Tiểu Thư, việc phỏng vấn tôi đã nghe Trác nói qua, anh ấy nói cô cam đoan cô sẽ lại phụ trách chuyện này, có đúng không?”

Cô dừng bút, gật đầu “Đúng vậy, thủ trưởng, chuyện phỏng vấn tôi sẽ phụ trách...”

“Khi nào thì xong?” Lâm Hạo Ngôn không đợi cô nói hết đã hạ giọng “Chúng ta không thể chần chừ thêm được nữa, tạp chí kỳ này cuối tuần sẽ đưa đi in ấn, cho nên từ nay đến cuối tuần cô phải có được bài phỏng vấn đem nộp”

Đối mặt với ánh mắt có khí bức người của thủ trưởng, ý chí chiến đấu của cô lập tức được củng cố, tràn đầy tin tưởng trả lời “Thủ trưởng, anh yên tâm, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cô xem có thể tranh thủ buổi chiều hôm nay hoặc ngày mai không, không còn nhiều thời gian nữa rồi.”

Vừa nghe Lâm Hạo Ngôn nói xong, cô buột miệng “Hôm nay không được, sáng sớm hôm nay anh ta đi Ma Cao công tác rồi, chắc ngày mai mới về nước.”

Cô nói thuận thục mà chuẩn xác, nhất thời thấy những ánh mắt kinh ngạc, biết mình vừa nói lỡ miệng, lặng lẽ thề lưỡi rồi vội vàng bổ sung một câu “Hôm nay tôi gọi điện cho trợ lý của Đoàn tổng tài, là họ nói cho tôi biết tin này.”

“Tốt lắm, cô chờ đến lúc đó, trong lúc phỏng vấn nên tỏ rõ thành ý xin lỗi đối phương và giải thích rõ ràng...” Lâm Hạo Ngôn cẩn thận dặn cô vài câu, sau đó chuyển đề tài tới các hạng mục công việc khác.

Sau cuộc họp, Lâm Hạo Ngôn rời khỏi phòng, cô đặt bút viết vào giấy ghi nhớ nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Trịnh Trác đang thu dọn đồ đạc. Trịnh Trác rất nhanh đã phát hiện ra ánh mắt dị thường của cô.

“Mân Huyền, em còn có việc muốn nói sao?” Trịnh Trác vừa liếc mắt nhìn cô, vừa cúi đầu sửa sang lại văn kiện, sau đó chỉnh tề cầm ở trong tay.

Cô liếc môi dưới, cau mày “Trác, em nghĩ đến các câu hỏi phỏng vấn, câu hỏi cuối cùng là về vấn đề hôn lễ, em nghĩ... nên sửa một chút.”

“Em muốn sửa thế nào?” Trịnh Trác sững sốt nhìn cô “Em phải biết rằng lần này chuyện phỏng vấn phải phối hợp ăn ý, vì nó là chủ đề chính cho chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo” lần này đây...”

“Trác, anh yên tâm, chủ đề này sẽ không thay đổi”. Cô nhẹ nhàng cười cười, rút tờ giấy ghi danh sách câu hỏi phỏng vấn trong tập văn bản đưa cho hắn “Chỉ là em muốn cải biến một chút, anh xem xem này...”

Trịnh Trác quét mắt nhìn nội dung trang giấy một lượt, ánh mắt dừng lại ở dòng cuối cùng, không tự chủ được đọc ra thành tiếng “Từ khi anh tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh đến nay, mọi việc lớn nhỏ đều tốt đẹp, anh lại sớm có ba năm hôn ước khiến mọi người ngưỡng mộ, anh có thể chia sẻ một chút về chuyện này chứ? Theo quan niệm của anh thì hạnh phúc là gì...?”

Về mặt cô căng thẳng nhìn Trịnh Trác, không biết cải biến này có được hắn đồng ý hay không. Nếu lại lôi vấn đề kết hôn của Chỉ Dao cùng Doãn Lạc Hàn ra để hỏi lần nữa chắc chắn là điều không nên, cho nên sau khi cân nhắc, cô và Tích Vân mới thương lượng đổi qua thành câu hỏi như thế này.

“Cũng không tệ lắm, cùng chuyên mục mà cũng đúng chủ đề, không vấn đề gì đâu.” Trịnh Trác trả lại tờ giấy cho cô, không nói gì thêm.

Cô thở phào, vấn đề này đã được giải quyết, bây giờ cô chỉ còn lo chuyện ngày mai khi Doãn Lạc Hàn trở về, cô sẽ nói thế nào để cho hắn chấp nhận ngồi phỏng vấn lại.

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh, cô thong thả cất bước về bến xe bus công cộng. Ngang qua tiệm báo, chợt nhớ một buổi sáng ba năm trước cô đọc tin về Ngải Phù đang bị chứng tâm thần. Nếu quả thật Ngải Phù bị tâm thần như tin đồn kia thì thật là đáng thương! Dù với Ngải Phù cô có chút oán hận nhưng dù sao hai người cũng là chị em họ hàng cùng huyết thống, cô vẫn muốn đến thăm Ngải Phù.

Đứng ở bến xe buýt công cộng cô do dự mãi, mấy chuyến xe đã lướt qua, cuối cùng cô cũng cất bước đáp chuyến xe đi đến nhà họ Lăng. Một lát sau, cô đứng ở cửa với túi bánh ngọt kiểu Âu mà Ngải Phù từng rất thích ăn.

Ngẩng nhìn ngôi nhà mà mình đã từng ở trong ba năm, lòng cô dấy lên một chút cảm xúc khó tả. Đối với cô, chú thích từ trước đến nay đều có thái độ lạnh nhạt, cho nên khi đứng trước cửa, cô cũng đã chuẩn bị trước tâm lý đối phó.

Cô giơ tay bấm chuông, không đến một phút đồng hồ đã có bóng người chạy tới mở cửa. Là một người lạ, có lẽ nhà chủ đã đổi người giúp việc.

Cô lễ phép mỉm cười “Ngải Phù có nhà không ạ? Tôi là chị gái, muốn vào thăm cô ấy.”

Chị giúp việc có chút ngần người, nhìn chằm chằm cô một hồi rồi nói “Tiểu thư có nhà, nhưng tôi phải đi hỏi lão gia đã.”

“Vâng, làm phiền chị”. Cô đứng ở ngoài cửa đợi, không đến ba phút, chị giúp việc kia chạy lại chậm rãi mở cửa “Tiểu thư, lão gia mời cô vào.”

Mân Huyền hơi cúi đầu, chậm rãi bước vào Lăng gia. Mấy tháng rồi kể từ khi rời đi, những chuyện buồn lại có dịp trở về tung hoành trong trí nhớ của cô. Cô hít một hơi thật sâu, vừa ngược mắt đã thấy trên bậc thang là một dáng người.

“Chú ạ!” Cô nói nhỏ.

Vốn đã nghĩ là sẽ nhận lại một thái độ lãnh đạm, nhưng không ngờ trên gương mặt chú lại nở một nụ cười tươi, đi xuống mấy bậc cầu thang đón cô “Ha ha... Là Mân Huyền đó sao, sao còn đứng gốc ở đó, mau mau vào ngồi đi cháu!”

Lăng Chính Đào nhiệt tình đón tiếp cô vào phòng khách, sau đó lại lớn tiếng gọi “Thím Quế, mau pha cho Mân Huyền chén trà lài, rồi nhanh kêu phòng bếp chuẩn bị hoa quả nhé!”

“Không cần đâu chú, cháu uống nước thôi là được rồi.” Hai tay cô cầm chén trà, cúi đầu uống một ngụm. Thái độ của chú biến hóa làm cô giật mình, quả thực rất khó tưởng tượng đây chính là người chú đã từng rất lạnh lùng với cô.

“Như vậy sao được...” Lăng Chính Đào khoát tay, mặt mày tươi cười “Mân Huyền à, cháu rời nhà đi đã được vài tháng, hôm nay trở về, nhất định phải ở lại vài hôm nhé!”

181. Chương 322

Nghe hần xưng hô thân mật mà cô thấy thật giả tạo, bèn cười miễn cưỡng rồi nói “Dạ không đâu ạ, con đâu dám làm phiền chú. Hôm nay con đến là để thăm Ngải Phù, nghe nói em ... không khỏe nên con muốn tới thăm.”

“Ngải Phù có thể làm sao chứ? Nó vẫn như trước đây, ăn cơm, dạo phố bình thường. Mân Huyền, con đừng tin vào mấy tờ báo lá cải, chuyện của Ngải Phù đều do phóng viên bịa đặt viết lung tung nhằm có ý hại chú đó.”

Lăng Chính Đào vừa nói vừa xoa tay múa chân ra vẻ rất bức tức.

Cô lơ đãng quan sát thấy hần cố cất giấu vẻ cổ quái trong thần sắc, trong lòng bỗng thấy sợ, bèn vội vàng trầm giọng nói theo hần “Đúng vậy đó chú, dạo này có vài tòa soạn báo vì muốn có tin tức nên cố ý bóp méo sự thật.”

“Ha ha, con hiểu được vậy là tốt rồi!” Lăng Chính Đào nghiêng người lấy chum nho trên bàn trà đưa cho cô “Ăn chút hoa quả đi con!”

Vừa ăn nho cô vừa đưa mắt nhìn lên lầu “Nếu đúng là Ngải Phù bình an vô sự... vậy con xin phép lên chơi với em ạ.”

Lăng Chính Đào thả quả nho vào miệng, giọng lơ đãng “Ngải Phù hả, hôm qua chú nghe nó nói tối nay có cuộc hẹn, giờ này chắc nó không có nhà đâu!”

Cô hơi sững sốt, rõ ràng chính cô nghe nữ giúp việc nói Ngải Phù ở nhà, bây giờ sao chú lại nói không có? Cô âm thầm quan sát sắc mặt hần, vẫn không thấy có gì đổi khác, vậy một là nữ giúp việc nói dối, hai là trình độ nói dối của chú rất cao thâm!

Đột nhiên, trên lầu truyền đến một trận la hét cùng tiếng gào thét thanh “Thả tôi ra! Tôi muốn ra ngoài! ... Sao các người lại nhốt tôi thế này? Tôi không bị bệnh... thả tôi ra... tôi muốn ra! ... Các người... Tôi muốn giết các người...!!!”

Chưa dứt lời, trên lầu lại vang lên tiếng loảng xoảng, tựa hồ như có cái gì đó đổ vỡ vậy. Giọng la hét mà cô nghe thấy rất quen thuộc, đó chính là giọng của Ngải Phù, đúng vậy, cô ấy ở nhà.

Ánh mắt cô nhất thời chuyển hướng nhìn Lăng Chính Đào, thấy sắc mặt hần biến đổi. Ngay sau đó, cầu thang vang lên tiếng bước chân ồn ào cùng tiếng khóc nức nở “Chính Đào, Chính Đào à, chúng ta nên thả con bé ra đi! Cứ theo chiều hướng này, chúng ta có thể sẽ vĩnh viễn mất con bé... Tôi xin ông! Ông thả con bé ra đi... Con bé sẽ không nói lung tung đâu. Tôi sẽ trông chừng con bé thật tốt, tốt nhất chúng ta nên đưa con bé đi bệnh viện khám xem sao...”

Cô nhận ra đó là giọng của thím, có lẽ thím nghĩ trong phòng khách chỉ có chú nên cứ thế chạy xuống lầu khóc lóc. Mân Huyền chậm chậm đứng lên, liền đó chú vội lao đến cầu thang túm lấy thím “Bà ăn nói hồ đồ cái gì đó hả?” Chú lớn tiếng quát.

Đang ở sau lưng hần nên cô không tưởng tượng rõ sắc mặt hần lúc này, chỉ thấy hần vừa quát xong, thím liền nín bặt, quay đầu nhìn về phía Mân Huyền.

“Bà lên lầu nghỉ ngơi đi!” Chú vội vàng lôi thím lên lầu, cố gắng che đi nét thảng thốt trên mặt thím. Mân Huyền để ý thấy khuôn mặt lạnh lùng trước đây của thím giờ phút này chứa chan nước mắt, trông rất đáng thương.

Cô rón rén nhón chân theo lên lầu, thuận thực rẽ lối lầu 3, phòng của Ngải Phù ngay trước mặt, chìa khóa vẫn cắm ở ổ, có lẽ vừa rồi thím quá xúc động mà quên khóa cửa. Cô liền mở cửa, nhẹ nhàng đi vào. Bên trong, phía gần cửa thấy hỗn độn gổn chằng cùng một ít mảnh vỡ thủy tinh.

“Ngải Phù...!” Cô gọi nhỏ, nhìn quanh tìm Ngải Phù, rất nhanh đã thấy Ngải Phù đang co mình sau sofa, cô bước từng bước đến bên.

Ngải Phù mặc một bộ ngủ màu đen, đầu tóc rối tung, ánh mắt vô hồn, miệng không ngừng nói “Thả tôi ra! ... Tôi muốn ra khỏi đây! Tôi muốn ra ngoài...! Thả tôi ra...!”

“Ngải Phù, em có nhận ra chị không? Chị là Lăng Mân Huyền đây.” Cô tìm mọi cách để gây sự chú ý của Ngải Phù nhưng đều vô hiệu, miệng Ngải Phù vẫn lảm nhảm “Tôi muốn ra ngoài...!”. Xem ra tin tức trên báo không phải là tin đồn vô căn cứ. Cô lo âu nhìn Ngải Phù, nhớ rõ trước đây Ngải Phù tuy rằng có bốc đồng nhưng không bao giờ có cái vẻ thần trí thất thường như hiện tại. Cô ấy nói cái gì mà “thả tôi ra”? Có lẽ lần đó chú mang cô ấy trở về liền đem nhốt vào phòng ngay cũng nên.

“Ngải Phù, em thật sự không nhớ ra chị sao? Chị là Lăng...”

Cô chưa nói dứt câu, mới nói từ “Lăng”, Ngải Phù chợt như là có ý thức, một tay che mặt, mắt dáo dác nhìn quanh, vẻ thần bí kẻ sát mặt cô “Đừng nói họ Lăng, bọn họ sẽ tìm đến nhà chúng ta tính sổ đó... Bọn họ... giết hai người... hai người...!”

Cô nắm lấy manh mối này, hỏi nhỏ Ngải Phù “Tính cái gì cơ? Sao lại hai người? Là ai giết? Em đừng sợ, bọn họ sẽ không tới tìm em đâu...”

“Không, không đâu, ban đêm bọn họ mặc quần áo nhuộm máu đứng ở đó... ở kia kia... ở kia nữa...! Ôi tôi sợ lắm, bọn họ sẽ tìm thấy tôi... cả bố tôi nữa... Tôi ... đừng... đừng tìm tôi... không phải tôi làm...!”

Ngải Phù mặt trắng bệch, ngón tay không ngừng chỉ chỉ vào không khí, bất giác lại sợ hãi lùi lại, lùi dần lùi dần vào góc tối, vùi mặt vào đầu gối, cả người run rẩy sợ hãi... Mân Huyền tái mặt nhìn quanh gian phòng, thấy ngoài những mảnh vỡ đã thấy từ trước thì trong phòng không có gì đặc biệt dị thường cả.

Ngải Phù tinh thần thất thường như vậy, còn nói có người muốn tính sổ, giết hai người, ai giết? Tuy Ngải Phù nói năng lung tung, nhưng thực sự vẫn có gì đó rất lạ lùng. Thốt nhiên, như có một luồng khí lạnh xâm chiếm toàn bộ cơ thể cô khiến cô rùng mình, vội rời khỏi phòng Ngải Phù. Tiếng Ngải Phù cầu xin vẫn đuổi theo đằng sau “Xin chị... tôi muốn ra ngoài... cho tôi ra ngoài... cứu tôi!!!”

Cô dừng lại mắt mở to, hai tay run run rồi chạy một mạch xuống phòng khách, tới chỗ cửa ra vào của Lăng Trạch. Lúc này, ngoài nữ hầu cô gặp lúc mở cửa cho cô, tịnh không có một ai khác.

Không định chờ chú ở trên lầu đi xuống, cô vội đi ra nhờ cô giúp việc nhấn với chú, cô có việc phải đi ngay. Rồi cứ thế, cô chạy khỏi Lăng Trạch...

182. Chương 323

Cô chạy thực mạng về Doãn Trạch, nhìn đồng hồ vừa điểm tám giờ, lại không thấy có ai trong phòng khách.

Bình thường giờ này ba nuôi thường hay ngồi ở sofa đọc báo, xem tivi, nếu không cũng sẽ là ngắm nghía đồ cổ, quần gia sẽ đứng ở một bên hầu hạ, nhưng hôm nay một bóng người cũng không có, không khỏi khiến cô cảm thấy ngạc nhiên, tò mò.

“Lăng tiểu thư, tiêu thư đã muốn dùng bữa tối chưa ạ?” Một người hầu nữ cung kính đi tới hỏi nàng.

“Ba nuôi tôi đâu rồi?”

“Buổi chiều lão gia đã tới bệnh viện rồi ạ, nói là hôm nay lão gia sẽ không về nên dặn chúng tôi chuẩn bị bữa tối cho một mình tiêu thư thôi.”

Mân Huyền cảm thấy có chút thắc mắc. Nàng ở đây cũng khá lâu rồi, có thể thấy bình thường sau khi ăn xong bữa trưa ba nuôi và quần gia sẽ đi thăm di Phương, sau đó chạng vạng sẽ trở về, mỗi ngày đều như vậy, hôm nay tại sao lại khác thường như thế?

Chẳng lẽ bệnh tình của di Phương đã nặng lên sao? Cô lại nhớ tới ba nuôi đã từng nói di Phương bị ung thư gan giai đoạn cuối, có lẽ thật sự bây giờ đang không ổn rồi...

“Lăng tiểu thư, bữa tối.....”

Người hầu lo lắng nhìn cô, cô lại chỉ khoát tay áo “Tôi không ăn.”

Cô nặng nề thở dài, đi lên lầu. Cô không biết chuyện giữa ba nuôi và dì Phương trước kia, nhưng qua những gì ba nuôi thể hiện những ngày gần đây, cô có thể khẳng định tình cảm của bọn họ nhất định là rất thâm sâu. Sở dĩ hôm nay ba nuôi có thể ở qua đêm chăm sóc dì Phương có lẽ cũng là do Doãn Lạc Hàn công tác chưa về. Dù sao cô cũng vẫn luôn biết kì thực ba nuôi rất để tâm đến suy nghĩ của Doãn Lạc Hàn, mặc dù mặt ngoài luôn tỏ ra cứng rắn nhưng trong lòng lại luôn cân nhắc, làm việc gì cũng phải nhìn nét mặt con trai.

Di động trong túi reo vang. Cô rút ra, lại thấy số lạ, chần chừ một chút rồi ấn nút nghe “Vâng tôi nghe, ai đấy ạ?”

“Là anh.” Tiếng nói ấm áp mà cô vẫn luôn mong đợi bất ngờ vang lên, cô nhớ tới tờ giấy buổi sáng, đứng rồi, hần nói là buổi tối sẽ gọi điện cho cô mà.

Chợt nghe được thanh âm của hần, không hiểu sao cô bỗng nhiên rất xúc động, ngập ngừng không biết nói gì “À.....”

“Huyền, em ăn tối chưa?” Hần trầm giọng hỏi, trong giọng nói pha chút mệt mỏi, cô dường như còn nghe được cả tiếng lật giấy.

“Vẫn chưa... Anh... vẫn đang làm việc sao? Dạ dày của anh không tốt, phải nghỉ ngơi sớm đó. Ngày mai lúc nào anh mới về?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô chỉ muốn cắn lưỡi. Nghe giọng cô... tại sao lại thân mật, lại thật tâm đến thế chứ?

Quả nhiên microphone truyền đến tiếng cười của hần, dường như chỉ một câu nói của cô thôi đã thổi bay đi tất cả mệt mỏi của hần. Giọng nói của hần càng trở nên ấm áp, dễ chịu “Mai anh sẽ gọi cho em. Em đi ăn đi.”

“Tôi không đói, không muốn ăn.”

“Không được, phải ăn!” Trong giọng nói của hần thể hiện rõ ràng sự không nhân nhượng “Hừ... để anh gọi cho quản gia, bảo.....”

Nếu hần gọi điện cho quản gia, không phải chuyện ba nuôi đang ở bệnh viện sẽ khó có thể che giấu sao? Cô vội nói “Được được, tôi đang xuống lầu rồi.”

Đầu dây bên kia lại có tiếng lẩm bẩm “Một người phải ăn cho hai người.... Em đang rất gầy, phải ăn nhiều vào đó, nếu không không đủ dinh dưỡng đâu.....”

Cái gì mà một người ăn cho hai người?

Cô đang định hỏi hần nói vậy nghĩa là sao, hần lại vội vàng nói tiếp “Em lập tức đi ăn đi, đừng có lừa anh đấy. Ngày mai anh về hỏi mà người hầu nói em chưa ăn, em sẽ biết tay anh.”

“Biết rồi.” Cô cười khẽ thè lưỡi, mới có một ngày không gặp mà hần đã bắt đầu dông dài như thế rồi, không khỏi buồn cười, cảm thấy vui vẻ lên không ít.

Cắt điện thoại, cô mới giật mình nhớ ra mình vẫn chưa biết chính xác mấy giờ thì hần về. Vậy chuyện phỏng vấn phải làm sao đây? Cô nắm chặt di động, thở dài, nghe lời hần ngoan ngoãn xuống lầu ăn cơm.

Căn biệt thự lớn như vậy, lại chỉ có một người ăn, một người chậm chậm bước lên lầu, khiến cô chợt cảm thấy cô liêu, sớm trèo lên giường ngủ.

Trong giấc mơ của cô đầy ắp bóng dáng của Doãn Lạc Hàn. Hần cúi đầu khe khẽ cười, hần trầm giọng khàn khàn nói, hần mỉm cười tuần tú ấm áp, hần nóng bỏng triền miên bên cô... tất cả đều khiến lòng cô dâng lên một thứ tình cảm rất lạ dường như mang tên nỗi nhớ... Cô ngủ không ngon giấc, cảm thấy trống vắng như thiếu một cái gì đó. Cô mong hần trở về... thật sớm...

Bữa sáng hôm sau vẫn chỉ có mình cô. Cô chỉ ăn uống qua loa liền đi làm. Tạp chí kì này đang vào hồi bận rộn, cô cũng nhanh chóng bị cuốn vào vòng xoáy công việc.

Bận cả ngày, đến buổi chiều Lâm Hạo Ngôn lại xuất hiện hỏi cô về việc phỏng vấn, cô chỉ nói đã hẹn được, giờ đang đợi hắn trở về. Kì thật cô lo lắng vô cùng, cũng may Lâm Hạo Ngôn không hỏi thêm gì nữa.

Ba rưỡi, di động reo vang. Là Từ Bang.

“Lăng tiểu thư, mời tiểu thư đến ngay sân bay...” Từ Bang chỉ cần nói như vậy, cô đã hiểu ngay. Là Doãn Lạc Hàn.

Cô vốn muốn từ chối, tránh thị phi, nhưng lại nghĩ đến chuyện phỏng vấn vẫn chưa sắp xếp được liền gọi điện thông báo với Trịnh Trắc một tiếng, vội vội vàng vàng chạy tới sân bay.

Hai mươi phút sau, cô thở hồng hộc đuổi tới sân bay, xem thời gian chuyến bay từ Ma Cao, mới thở nhẹ ra một hơi, còn chưa tới giờ. Không có việc gì làm, cô đành ngồi trên ghế đợi.

Chờ đợi thật là quá lâu, cô cứ nhìn chăm chăm kim đồng hồ nhích từng chút một. Có lẽ là do tối qua ngủ không ngon, mí mắt cô nặng dần rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Không biết đã qua bao lâu, chợt nghe thấy một tiếng bước chân dừng lại gần mình, cô giật mình mở mắt. Một đôi giày da bóng loáng xuất hiện trước mắt, cô cả kinh, nhìn thẳng lên, quả nhiên thấy gương mặt tuần láng mà cô mong mãi...

“Huyền, chờ anh lâu không?” Một tay hắn ôm chiếc áo khoác ngoài, một tay cầm trong túi quần, phía sau là Ôn Nhược Nhân và một người khác nữa đang ôm văn kiện.

Gương mặt cô vẫn đang đầy dấu hiệu buồn ngủ, thấy bọn họ đang nhìn mình chăm chăm mới nhận ra mình đang thất thố, vội đứng dậy “Cũng không lâu lắm.”

“Chúng ta đi thôi.” Hắn không e dè kéo tay cô đi ra phía cửa, trong mắt tràn ngập ý cười.

About these ads

183. Chương 324

Chuyện của hắn với Chỉ Dao ngày nào còn chưa giải quyết thì ngày đó hắn vẫn là hôn phu của cô ấy. Vì vậy, cô không muốn lại giống như lần trước bị phóng viên chụp lén, ra sức giằng tay ra khỏi tay hắn, đi cách xa một chút.

Nụ cười trên gương mặt hắn cứng đờ lại, yên lặng nhìn chăm chú vào cô, tựa hồ như đã nhận ra điều gì lại cúi đầu cầm tay vào túi, thấp giọng nói với Ôn Nhược Nhân và người kia cái gì đó, chỉ thấy bọn họ lập tức lên một chiếc xe màu đen.

Hắn không nhìn cô, chỉ âm trầm ngồi vào trong xe. Nghĩ đến còn năn nỉ hắn về buổi phỏng vấn, cô chợt thấy xấu hổ, theo bước hắn ngồi vào trong xe bên cạnh hắn.

“Lái xe!” Hắn mệt mỏi ngả lưng, vài sợi tóc rũ xuống trán. Cô cần môi nhìn hắn, không tự chủ được lại đưa tay vén cho hắn, ngay sau đó, bàn tay đã bị hắn cầm chặt.

“Em rốt cuộc còn muốn chạy trốn đến khi nào?” Hắn vẫn như cũ nhắm mắt lại, nắm chặt tay cô đặt trước ngực hắn, một cảm giác kì lạ từ đôi tay nắm chặt lan đến trái tim cô.

Cô cúi đầu không lên tiếng, hắn hoàn toàn có thể từ ánh mắt và hành động của cô mà đọc ra được cô đang nghĩ gì.

Trên đỉnh đầu lại có tiếng thở dài, cô ngẩng đầu chỉ thấy hắn nhắm mắt, khóe mắt dường như cũng ánh lên sự ủ rũ. Đây đâu phải Doãn Lạc Hàn mà cô đã biết? Trở về từ Ma Cao, hắn dường như rất mệt mỏi...

Cô xem đồng hồ, đã năm giờ rồi, vốn muốn nói với hắn về chuyện phỏng vấn nhưng thấy hắn mệt mỏi như vậy cũng không nỡ nói gì, nhìn ra ngoài cửa, xe đang một đường trở về Doãn Trạch.

Cả đường đi, hắn và cô đều im lặng, đến khi xe dừng lại Doãn Trạch hắn mới nắm tay cô kéo lên lầu, cô cũng không phản đối, đến khi thấy hắn kéo cô đến cửa phòng hắn rồi, cô mới hơi chùn bước.

Hắn vẫn nắm chặt tay cô, đẩy cửa phòng, quay đầu lại nói với cô “Anh chỉ muốn ngủ, em sẽ ở bên anh chứ?”

Chỉ là một câu đơn giản như vậy lại khiến cô không thể cự tuyệt. Hắn cởi cravat và quần áo ngoài, đi thẳng vào trong phòng tắm.

Cô nghe được tiếng đóng mở cửa phòng tắm mới nhẹ nhàng nhặt đồng quần áo dưới đất treo lên.

Cô tự nhủ... chẳng qua là vì cô đang có chuyện cần nhờ hắn nên mới đồng ý ở lại trong phòng hắn thế này...

Ngồi không cũng chán, cô bắt đầu nhìn quanh đánh giá căn phòng của hắn. Trong phòng có đặt một số khung ảnh lớn nhỏ. Đầu tiên là cô nhìn thấy hình ảnh một đứa bé rất đáng yêu đang vui vẻ nghịch ngợm trong vườn, nhìn kĩ thì thấy gương mặt của đứa bé rất giống Doãn Lạc Hàn, chỉ khác về thần sắc và tuổi tác, cô lập tức hiểu đó chính là hắn khi còn bé. Nhìn sang cái tiếp theo lại thấy đó là hắn khi lớn hơn một chút, đang cầm đủ loại bằng, giấy khen. Xem ra hắn đúng là xuất chúng hơn người từ khi còn nhỏ. Cái thứ ba lại là hắn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, lúc này nét trẻ con và rạng rỡ trên gương mặt đã biến mất hoàn toàn, chỉ thấy những nét lạnh lùng và anh tuấn của bây giờ, thậm chí là hơi cau mày dường như là không muốn chụp ảnh. Lại có một bức ảnh hắn chụp cùng với một cô gái thanh tú trong trêu lớn hơn khoảng vài tuổi, nhìn hai gương mặt tương tự nhau, cô nhận ra cô gái trong ảnh chính là chị gái đang định cư ở Australia của hắn.

Cuối cùng là bức ảnh chụp hắn và Quý Dương đang khoác vai nhau cười rất vui vẻ, bên cạnh còn thấy vài thanh niên tóc vàng, có lẽ là ảnh khi hắn đang ở Mĩ... Cô nhìn đi nhìn lại mấy bức ảnh, không biết rằng khoe môi mình từ lúc nào đã cong lên thành một nụ cười.

“Huyền, lại đây!” Cô quay đầu, thấy hắn ngồi trên mép giường, cầm trong tay một chiếc khăn bông. Tóc hắn vẫn còn ướt, đang nhỏ từng giọt từng giọt xuống. Cô đương nhiên hiểu hắn muốn cô lau tóc giúp hắn.

Cô đi tới, nhận lấy chiếc khăn bông, trong lòng lại thầm nghĩ ngày mai nhất định phải đi mua một cái máy sấy tóc. Khi cô đang lau tóc cho hắn, cảm thấy hắn hơi dựa vào người mình một chút liền cúi đầu nhìn, chỉ thấy đôi lông mi đen dày cong vút của hắn đang nhắm lại rất yên bình... Hắn đang ngủ đó sao?

Trời ạ, đang ngủ như vậy mà cũng có thể ngủ được sao? Cô đỡ khóc đỡ cười, bỗng chốc cảm thấy xót xa... Hắn quả thật là rất mệt mỏi, khẳng định công việc không hề nhẹ nhàng...

“Hàn, tỉnh lại đi... để tôi đỡ anh lên giường ngủ...” Cô lay nhẹ bờ vai của hắn, kéo hắn nằm lên giường, đắp chăn cho hắn, không ngờ bị hắn đột nhiên kéo ngã xuống giường trùm chăn lên người cô.

“Anh... đừng vậy... tôi không thở được...” Cô bị hắn ôm chặt như gói bánh chưng, chăn trùm cả lên nửa mặt, nóng nẩy muốn đẩy hắn ra.

“Hạng mục lần này gặp một số khó khăn, nếu tiến hành như bình thường dự kiến ít nhất cũng phải ba ngày mới xong..... Nhưng vì muốn hôm nay trở về, anh đã phải làm việc cả ngày, ngay cả một giây cũng không bỏ phí, thời gian chợp mắt cũng không có..... Em ở bên anh, để anh ngủ một chút đi... một chút... một chút thôi là được rồi.....” Hắn nhắm mắt lại, miệng lại lẩm bẩm, càng thêm ôm chặt lấy cô.

Cô đành im lặng nằm trong lòng hắn, công việc chưa xong có thể từ từ rồi làm mà, hắn gấp rút hoàn thành như vậy để làm gì chứ? Chẳng lẽ là vì cô sao? Nghĩ như vậy, tim cô đập nhanh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, người nóng cả lên.

Bây giờ cũng mới là chạng vạng thôi, ngủ như vậy không phải quá sớm sao? Cô trợn tròn mắt, mê mụi nhìn chiếc cầm cương nghị của hắn, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, chiếc mũi cao gồ ghề đầy nam tính, đôi mắt vốn sắc lẹm giờ lại khép lại một cách hiền lành, vầng trán cao sáng sủa,... không quá một hồi, cơn buồn ngủ của hắn dường như lây sang cả cô, mí mắt nặng dần, cô chìm vào giấc ngủ say...

Vốn dĩ cô chỉ định ngủ một lúc rồi sau đó sẽ dậy gọi hắn đi ăn bữa tối, cuối cùng không ngờ lại ngủ rất ngon, đến khi cô tỉnh lại đã là sáng hôm sau, không thấy hắn bên cạnh nhưng nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm. Hắn hẳn là cũng vừa mới dậy.

Cô dụi dụi mắt xuống giường, nhìn lại mới thấy mình đang mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình của nam, nháy mắt hai má đỏ bừng lên. Đêm hôm qua hắn đã thay đồ ngủ cho cô khi nào vậy? Sao cô có thể

ngủ say đến mức không nhớ chút gì như vậy được chút...

Cô ngượng ngùng chuyển ánh mắt đến ghế sofa, lại thấy đồ công sở của mình đang vắt trên ghế, vội vàng chạy tới thu lại, mang theo gương mặt đỏ chín như quả cà chua chạy ra khỏi phòng hân.

Bốn mươi phút sau, cô mặc một chiếc váy đi làm màu tím đơn giản lịch sự, khi đi qua phòng hân xấu hổ đến mức không dám liếc mắt một cái, vội vàng vàng bước qua.

184. Chương 325

Phòng khách im ắng, một người giúp việc chạy đến trước mặt cô nói “Lăng tiểu thư, thiếu gia đang ở trong phòng ăn dùng bữa sáng, mời tiểu thư qua ạ.”

“Ừm...” Cô lại quay người đi đến bàn ăn, nhìn thấy Doãn Lạc Hân đang ngồi trên bàn, một tay cầm tờ báo đọc, một tay cầm một ly sữa uống, nghe được tiếng bước chân hân mới liếc mắt một chút, sau đó lại cúi đầu tiếp tục đọc báo.

Cô ngồi đối diện hân, với tay lấy chai nước sốt cà chua, chợt nghe đến tiếng nói trầm ấm của hân từ phía sau tờ báo “Tối qua ngủ ngon không?”

Hân biết thừa còn giả vờ hỏi! Cô hung hăng trừng hân một cái nhân lúc hân chưa thấy, sau đó dùng giọng hơi giận dữ nói “Ừm... cũng được.”

Sau đó, cô lại nhớ tới công việc phỏng vấn, vội đổi giọng hỏi hân “Hôm nay anh rảnh không?”

“Có việc?” Tiếng nói không nhanh không chậm lại từ sau tờ báo truyền tới.

Cảm giác bị phớt lờ khiến cô vô cùng tức giận, bật dậy chạy qua cướp lấy tờ báo của hân “Anh có thể nhìn tôi để nói chuyện được không?”

“Em muốn nói cái gì?” Hân hạ mí mắt, lại bưng chén sữa lên nhấp một ngụm, vẫn lạnh nhạt hỏi.

Hôm qua rõ ràng vẫn còn đang bình thường, hân còn nhờ cô lau tóc, còn ôm chặt cô vào trong lòng, cô cũng không cự tuyệt, tại sao hôm nay vừa ngủ dậy, hân đã như quên hết mọi chuyện, gỡ bộ mặt lạnh lùng đáng ghét ra như vậy?

Không thể nói rõ tại sao, trong lòng cô chợt cảm thấy hụt hẫng mất mát, cô lại đặt tờ báo lại trước mặt hân, ừ ừ xoay người, tay phải đột nhiên bị một bàn tay cứng cỏi ấm áp nắm lại.

“Đã hiểu cảm giác đó chưa?” Hân trầm giọng hỏi, giọng nói dường như còn có chút giễu cợt.

Cái gì? Cô thất thần còn chưa kịp phản ứng, lại nghe hân nói tiếp “Em đã hiểu cảm giác bị người khác phớt lờ chưa? Để chàng vạng hôm qua có thể trở về, cả đêm anh đã không dám bỏ phí giây để ngủ. Khi anh vô cùng mệt mỏi đáp máy bay xuống lại nhìn thấy em chủ động đi đón anh, trong lòng anh chợt cảm thấy cố gắng của mình là không uổng phí. Nhưng khi anh nắm tay em, em lại lạnh lùng gạt ra. Em hiểu không? Cảm giác giống như bị dội một gáo nước lạnh, cái lạnh xuyên vào tận trong tim.....”

Cô chủ động đi đón? Không phải là do hân kêu Từ Bang gọi cho cô sao? Chẳng lẽ là cô hiểu nhầm rồi? Mà thôi, chuyện đó cũng chẳng quan trọng, chỉ là quả thật, cô đã hiểu được cảm giác của hân, cảm giác được bay lên thiên đường rồi đột ngột lại rơi xuống địa ngục...

“Anh... anh là đồ đáng ghét!!!” Cô bối rối, xoay người về phía hân dậm dậm vào người hân.

Hân không né tránh, lại nắm chặt lấy tay cô “Huyền, không cần trốn tránh anh, anh hứa sẽ thông báo với mọi người chuyện của chúng ta.....”

“Anh nói gì cơ?” Cô kinh hãi nhìn hân, hạ giọng nói “Chúng ta cứ như thế này không phải là được rồi sao? Tôi cũng hứa với anh, sẽ không rời đi rồi mà...”

“Như vậy vẫn chưa đủ.” Hân lắc lắc đầu, xiết chặt tay cô đặt trước ngực hân, ánh mắt nóng rực “Anh muốn em xuất hiện trong tương lai của anh, anh muốn mỗi ngày trước khi đi ngủ có em bên cạnh, sau khi mở mắt cũng thấy gương mặt của em. Anh muốn có em, quang minh chính đại ở bên em. Em hiểu không?”

Cô hơi choáng váng một chút... Ý tứ của hắn đã quá rõ ràng, đúng là cũng chỉ thiếu điều chưa nói ra ba chữ kia....

Cô nên trả lời như thế nào? Cần phải trả lời như thế nào? Đáp án vẫn còn đang nằm trong tủ phòng cô... Cô vẫn chưa dám động đến nó, bởi cô thực sự sợ, sợ nếu xem rồi, cô và hắn sẽ không thể tiếp tục như thế này được nữa...

Hắn cảm giác được bàn tay cô đang run rẩy, lại càng nắm chặt lấy tay cô, dùng hay bàn tay cọ xát tay cô, tận lực truyền cho cô hơi ấm. Chợt có tiếng mở cửa vang lên, cô vội rút tay ra, ngồi về chỗ của mình.

“Lão gia, ngài ăn một chút đã, đã thức cả đêm rồi.....”

“Không, ta không muốn ăn, cô ấy mà xảy ra chuyện gì... ta phải làm sao.....”

“Không đâu lão gia, nhất định sẽ có cách.....”

Tiếng than thở truyền đến tai cô, nghe ra được giọng nói của ba nuôi đầy đau lòng, có thể hiểu rằng Di Phương nhất định là bệnh không nhẹ...

Cô lại nhìn Doãn Lạc Hàn, đụng phải ánh mắt của hắn đang nhìn chằm chằm cô, chợt đỏ mặt cúi đầu ngọam một miếng sandwich lớn.

“Lại là người đàn bà đó, bà ta hại gia đình chúng ta còn chưa đủ sao?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi gặm nhẹ, cô lại ngẩng mặt, thấy hắn đứng phắt dậy tiến ra phòng khách.

Cô thầm kêu “Không ổn rồi...”, vội vàng đặt chiếc sandwich xuống, lau qua tay, đi ra phòng khách. Bọn họ vừa mới khắc khẩu một trận, giờ Doãn Lạc Hàn lại nghe thấy tên Tần Phương Ngọc__ cái tên mà hắn không muốn nghe chút nào, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện....

Doãn Lương Kiến nghe thấy tiếng Doãn Lạc Hàn, lại thấy hắn đang tiến đến, dừng lại một chút.

Cô chạy theo Doãn Lạc Hàn, vừa kéo tay hắn vừa vội vàng nói to lên “Chết rồi chết rồi!! Tôi muộn giờ mất rồi! Hàn, anh mau lái xe đưa tôi đi, nếu không sẽ không kịp mất...”

Để lời nói dối thêm thuyết phục, cô còn dậm chân làm bộ thực lo lắng, dùng hết sức kéo Doãn Lạc Hàn ra, còn không quên lấy chiếc áo khoác của hắn và túi xách của cô để trên sofa. Cũng may hắn không phản đối, để yên cho cô lôi ra gara.

Trong gara có tới bốn chiếc xe, nhìn một cái cô đã nhận ra chiếc xe màu bạc và màu đen của hắn. Hắn không nói gì, ngồi vào trong xe thể thao màu đen. Cô cũng ngoan ngoãn chạy theo ngồi vào ghế bên cạnh, nhìn sang gương mặt đen lại âm u như phủ một màn sương của hắn, chuẩn bị sẵn tâm lý được nghe hắn xướng ca

185. Chương 326

Xe đi ra khỏi Doãn Trạch, đâm ra đường quốc lộ. Cô vẫn kiên nhẫn chuẩn bị sẵn tinh thần chịu đựng cơn phẫn nộ của hắn, kết quả đợi mãi, đợi mãi, tới khi nhận thấy đã gần đến cửa tòa soạn rồi mà vẫn không thấy hắn nói gì, cô buột miệng “Anh đỗ xe ở lề đường đi, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Hắn tựa hồ không nghe thấy lời nói của cô, vẫn cho xe chạy nhanh trên đường, sau mấy chục giây, môi hắn mới khẽ nhúc nhích một chút “Em định nói với anh chuyện phỏng vấn sao?”

Biết hắn đã đoán đúng, cô cắn môi, thật cẩn thận quan sát hắn, không phát hiện ra một tia giận dữ nào, bèn thừa cơ bày tỏ “Chuyện lần trước chúng tôi đã điều tra ra, là có người cố ý giở trò...”

Hắn thản nhiên liếc cô một cái “Anh biết.”

“Anh biết ư?” Cô hơi giật mình, thì ra hắn đã sớm nhìn ra Lương Ba ngày đó có dụng tâm kín đáo.

“Loại tiểu xảo này làm gì mà anh không nhận ra...” Hắn thản nhiên nói, sau đó lại nhắc nhở cô cô “Em có một nhược điểm lớn, đó là rất dễ tin tưởng người khác. Về sau làm việc em phải cẩn thận trong việc nhìn

nhận. Thông thường sau lưng em sẽ luôn có một người ghen ghét muốn đâm em, cho nên không bao giờ được dễ dàng xem nhẹ những người bên cạnh mình”.

Không thể tưởng tượng được hần đã sớm nhận ra.... Cô còn chưa kịp hiểu ra vấn đề mà trong nháy mắt hần lại biết chuyện lần này là do có người cùng tòa soạn có ý định hại cô. Không biết hần có đồng ý phỏng vấn nữa không....

“Hôm nay anh có bận không? Chuyên mục bên tòa soạn chúng tôi muốn phỏng vấn lại.” Cô lo lắng theo dõi vẻ mặt hần, tầm mắt dừng lại ở đôi môi hần, âm thầm chờ hần quyết định.

Ánh mắt hần do dự, miệng lại thản nhiên nói “Hôm nay anh có hai cuộc họp quan trọng, một cái là hội nghị thường kỳ, một cái là cuộc họp ban giám đốc, kín lịch rồi...”

“Tôi biết anh sẽ sắp xếp được mà, chúng tôi chỉ cần nửa giờ thôi mà...” Cô nhanh tay bám lấy cánh tay hần, mặc dù biết việc mình đang làm là công tư lẫn lộn, nhưng vẫn quyết định gạt sang một bên, lo âu nói với hần “Tôi đã cam đoan với thủ trưởng sẽ có buổi phỏng vấn, nếu lần này phỏng vấn không xong, tôi nhất định sẽ bị khiển trách thê thảm rồi...”

Hần im lặng không nói, đôi mắt đầy vẻ ân hàm giao hoát.

Cô xem chừng có chút hy vọng, trừng mắt nhìn hần “Nói đi, anh muốn trao đổi điều kiện thế nào?” Thật đáng giận, lại phải dùng đến chiêu này, thật thừa lời quá! Cô oán hận nghĩ.

“Lần này anh sẽ không nói trước!” Hần nhún nhún vai, làm bộ không đếm xỉa đến tâm trạng của cô, cười khoái trá.

Cô nhớ rất rõ hần đã từng nói qua, hần là một thương nhân, chuyện gì không có lợi sẽ không làm, hần lại là tay cao thủ trong đàm phán, ở phương diện này cô không có khả năng vượt hần được. Vì thế cô cắn chặt răng nói “Nếu hôm nay anh thu xếp buổi phỏng vấn cho chúng tôi, tôi sẽ mời anh ăn tiệc, địa điểm anh chọn, vậy được không?”

Bất cứ giá nào, hôm nay cũng phải xong buổi phỏng vấn! Cứ nghĩ đến việc toàn tòa soạn trên dưới mấy chục con người đang trông chờ vào buổi phỏng vấn lần này, cô lại cảm thấy dường như trên vai đang gánh một trọng trách nặng nề, vì thế giọng điệu cũng mềm mỏng đi một chút, không thể làm hỏng việc...

Hần trầm ngâm một hồi, rồi trừng mắt nhìn lại “Là em đề nghị đó!”

“Vâng, là...là ...là tôi nói, tôi đề nghị, anh không hề nói gì hết!” Cô nhin không được liếc nhìn hần, đúng là con người xem trọng sĩ diện!

“Buổi chiều anh sẽ hẹn em”. Hần dừng xe ngay đối diện cổng tòa soạn, gương mặt hàn băng lộ ra nụ cười tươi rói.

Cô đang mở cửa xe bèn quay đầu hỏi hần “Phỏng vấn vào mấy giờ thì được?” Cô muốn biết chắc chắn.

“Thời gian cụ thể anh chưa rõ được, xem lịch trình công việc đã, lát nữa anh sẽ nói Ôn thư ký gọi điện cho em.” Hần nói chắc chắn, không giống như là có ý lừa cô.

Cô gật gật đầu, xuống xe, nghĩ đến buổi phỏng vấn sắp diễn ra, rảo bước thật thoải mái. Đến tòa soạn thời gian còn sớm, mới 8 giờ rưỡi. Cứ nghĩ cô là người đến sớm nhất, không ngờ thấy Chu Hiếu Linh còn đến sớm hơn.

“Lăng tiểu thư, chào cô!” Chu Hiếu Linh nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên chào rồi lại cúi đầu gõ bàn phím.

“Chu tiểu thư, sao hôm nay cô đến sớm thế?” Mân Huyền có chút tò mò, thấy trên màn hình máy tính là một bảng làm việc, nhớ là ngày hôm qua có giao cho Chu Hiếu Linh lập một phần bảng thống kê câu hỏi phỏng vấn.

“À, hôm qua tôi chưa làm xong việc nên sáng nay đến sớm chút để làm nốt. Đúng chín giờ tôi sẽ đặt trên bàn làm việc của cô.” Chu Hiếu Linh vội vàng gõ bàn phím, có vẻ có một chút lo lắng.

Thái độ làm việc của Chu Hiếu Linh rất nghiêm túc, Mân Huyền tỏ ý khen ngợi rồi đi vào phòng của mình. Từ sau lần Trịnh Trác dùng kế động rừng dọa唬 để xử lý Lương Ba, Chu Hiếu Linh không có động tĩnh gì nữa. Lúc này, lời nói của Doãn Lạc Hàn đột nhiên vang lên trong đầu cô, sẽ có người luôn muốn hại mình, vì vậy mình phải luôn biết mà đề phòng... Cô nghĩ về sau người cô cần đề phòng chính là Chu Hiếu Linh.

Chín giờ, ngoài văn phòng các đồng sự đã đến đông đủ, Chu Hiếu Linh quả nhiên đúng giờ gõ cửa đưa cho cô bảng thống kê. Cô liền gọi Tích Vân vào cùng thảo luận lại toàn bộ các câu hỏi phỏng vấn một cách chi tiết.

Hơn mười phút sau, cô nhận được điện thoại của Ôn Nhược Nhân “Lăng tiểu thư, mời cô đúng chín giờ bốn mươi lăm phút có mặt tại Đường Thịnh. Mười giờ ba mươi tổng tài sẽ tham gia hội nghị thường kỳ rất quan trọng.”

Vừa buông điện thoại, cô liền chạy ra giục nhiếp ảnh gia, Phụ trách biên tập chuyên mục mới được bổ nhiệm Tích Vân, ngoài ra còn có một biên tập viên khác chưa biết tên cùng xuất phát.

Đúng chín giờ bốn mươi phút, bốn người đã có mặt tại tầng cao nhất của tập đoàn Đường Thịnh. Mân Huyền quay đầu nhìn lại ba người đi phía sau, bọn họ đều đã làm việc ở tòa soạn vài năm, đã làm vô số cuộc phỏng vấn với các nhân vật nổi tiếng, kinh nghiệm rất phong phú, cô tin tưởng 200% lần này sẽ thành công.

Bốn người nhìn nhau với ánh mắt quyết tâm, rồi bước vào địa điểm phỏng vấn lần này — phòng họp.

Đúng như cô dự liệu, buổi phỏng vấn đã tiến hành thuận lợi được hơn hai mươi phút, ba người bọn họ được sắp xếp ngồi đối diện với Doãn Lạc Hàn. Nhiếp ảnh gia liên tục thay đổi góc độ để chụp ảnh.

Doãn Lạc Hàn cử chỉ ưu nhã, bình dị gần gũi, hoàn toàn không có vẻ ngạo mạn lạnh lùng như giới truyền thông vẫn đồn đại, hơn thế, hắn nói năng khôn khéo, hài hước làm cho không khí buổi phỏng vấn phút chốc trở nên thoải mái chưa từng có.

Cô xem đồng hồ, còn sáu phút nữa, theo kế hoạch thì đã đến lúc hỏi đến câu cuối cùng.

Tích Vân không cần giấy bút, đưa ra câu hỏi đã thuộc lòng “Doãn tổng tài, còn một câu hỏi cuối cùng... Từ khi anh tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh đến nay, mọi việc lớn nhỏ đều tốt đẹp, anh lại sớm có ba năm hôn ước khiến mọi người ngưỡng mộ, anh có thể chia sẻ một chút về chuyện này chứ? Theo quan niệm của anh thì hạnh phúc là gì?”

Hắn không trả lời lập tức như mấy câu hỏi trước, ánh mắt đột nhiên hướng thẳng về phía Mân Huyền. Người cô cứng đờ, cảm giác được ánh mắt nóng rực dị thường của hắn. Bất giác cô rung mình một cái...

186. Chương 327

Lòng bàn tay Mân Huyền đầm đìa mồ hôi lạnh, và dường như tim cũng đã nhảy vọt lên tận cổ họng. Ánh mắt cô gắt gao theo dõi hắn, âm thầm cầu nguyện trực giác của mình là sai lầm. Cô tự trấn an mình... chuyện của Chỉ Dao còn chưa giải quyết xong, hắn sẽ biết giữ chừng mực, sẽ không vì xúc động mà gây sóng gió trong lời nói đâu....

Tích Vân đã đọc xong câu hỏi mà vẫn thấy Doãn Lạc Hàn tâm trí đang ở đâu đâu, nghĩ là hắn chưa nghe rõ nên lặp lại câu hỏi một lần nữa.

Doãn Lạc Hàn quay lại, ánh mắt dừng lại trên mặt bàn, khóe môi hé một nụ cười nhẹ “Vấn đề này kỳ thật rất đơn giản, quan điểm về hạnh phúc của bản thân tôi chắc cũng như của nhiều người khác, chỉ cần có được người mình yêu, có con với cô ấy, mỗi ngày tỉnh dậy có thể nhìn thấy cô ấy, đối với tôi cuộc sống như vậy thật sự quá ý nghĩa, quá hạnh phúc rồi...”

Gian phòng im ắng, chỉ nghe thấy tiếng gõ cách cách nhẹ nhàng của bàn phím, cô lặng lẽ thở phào, xem ra mình đã quá căng thẳng, lo bò trắng răng rồi...

Tưởng như buổi phỏng vấn đã kết thúc tại đây, không ngờ hắn chỉ là dừng lại một chút, lại tiếp tục trầm giọng, hoàn toàn không cho cô kịp chuẩn bị “Ồ chung với nhau mới vài tháng nhưng trái tim tôi đã xác định

rõ ràng rằng cô ấy sẽ là người chung bước với tôi suốt cuộc đời này. Bây giờ tôi mới hiểu được, thì ra thời gian dài ngần không phải là tiêu chuẩn để đánh giá mức độ tình cảm. Có người ở cùng bạn ba năm, năm năm, hoặc là cả đời, nhưng trái tim của bạn không cảm thấy rung động. Nhưng khi tôi ở cùng cô ấy, tôi cảm thấy được từng nhịp đập của trái tim mình, cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa, vô cùng ý nghĩa...”

Trong nháy mắt, Mân Huyền cảm thấy bên tai như có tiếng sấm rền. Cho dù hắn không nói rõ ra nhưng bất luận ai nghe được cũng đều có thể hiểu rằng những lời này không phải hắn nói đến Chỉ Dao, không phải nói đến vị hôn thê của hắn.

Bàn chân bị hích nhẹ, cô quay sang thấy gương mặt Tích Vân hưng phấn dào dạt, vẻ mặt của người đang ngồi gõ bàn phím lia lịa ghi lại nội dung cuộc nói chuyện cũng vậy. Tích Vân nhìn cô không chớp mắt, trực giác nhạy cảm của một nhà báo mách bảo Tích Vân rằng chuyện tổng tài của tập đoàn Đường Thịnh chính thức công khai chuyện tình cảm của mình, không phải với vị hôn thê đã đính hôn ba năm, mà là với người con gái khác, chắc chắn là một tin tức vô cùng đắt giá, hơn nữa lại trong một cuộc phỏng vấn độc nhất vô nhị như thế này... Dám chắc đối với tòa soạn mà nói, bài phỏng vấn lần này sẽ mang lại một hiệu ứng bất ngờ, là một tin tốt đẹp làm mọi người phấn chấn!

Doãn Lạc Hàn dường như còn muốn nói thêm, nhưng Tích Vân đã nuốt nhẹ yết hầu, cắt ngang lời hắn “Doãn tổng tài, xin lỗi nhưng tôi xin ngắt lời một chút, tôi có cảm giác cô gái may mắn này là một cô gái rất hoàn hảo, vậy cho hỏi cô ấy làm nghề gì ạ? Tôi nghĩ nhất định mọi người đều muốn biết điều này.”

Ngón tay thon dài gõ gõ mặt bàn, Doãn Lạc Hàn nheo nheo con ngươi đen, ánh mắt nóng bỏng dường như đang thiêu đốt gương mặt cô, làm cô đỏ bừng hai má, theo bản năng né tránh tầm mắt hắn. Hắn cắt lời “Thật tình cờ, cô ấy cũng làm cùng nghề với các cô, giữ chức phó chủ biên tòa soạn. Đúng, cô ấy là một người con gái hoàn hảo, nhưng người may mắn là tôi chứ không phải cô ấy.”

Không thể để cho hắn tiếp tục nói nữa, tay cô bấu chặt đầu gối, dù gì hiện tại cô vẫn là người phụ trách cuộc phỏng vấn, cô có quyền dừng cuộc nói chuyện ở đây. Nếu cho hắn nói tiếp, cô khẳng định sẽ có khả năng hắn “không cẩn thận” mà nói ra tên của cô. Không được, cô không thể để chuyện này xảy ra, chừng nào Chỉ Dao chưa nói đến chuyện giải trừ hôn ước thì hắn hiển nhiên vẫn là vị hôn phu của cô ấy.

Nghĩ vậy, cô bèn đứng lên làm mọi người nhất thời đều ngạc nhiên.

Cô nhanh lấy lại bình tĩnh, chủ động nói “Thời gian phỏng vấn đã hết, chúng tôi xin phép dừng ở đây, hy vọng không làm lỡ kế hoạch hội nghị thường kỳ của anh. Nhân đây cũng xin cảm ơn anh đã nhiệt tình trả lời phỏng vấn cho tạp chí Thuần Mỹ lần này, sau khi hoàn thành bài viết, chúng tôi sẽ gửi một bản thảo cho thư ký của anh, chờ anh xem qua, sau đó chúng tôi sẽ tiến hành chỉnh sửa rồi in.”

Cô nói xong bèn khách khí giơ tay ra hướng về phía hắn.

Hắn nheo mắt nở một nụ cười đầy hàm ý, chậm rãi đứng lên bắt tay cô “Tôi rất mong chờ!”

Hắn cố ý nắm chặt tay cô hơn một chút làm cô cuống quýt thu tay về.

Tích Vân cùng các đồng sự hiển nhiên chưa muốn chấm dứt, nhưng vì Lăng Mân Huyền là thủ trưởng của họ, cô chủ động kết thúc buổi phỏng vấn thì các cô cũng không thể tiếp tục, đành lễ phép cùng Doãn Lạc Hàn bắt tay ra về.

Lúc này, cửa phòng họp cũng mở ra, Ôn thư ký cùng trợ lý đi vào. Cả bốn người ra khỏi phòng họp rồi vào thang thang máy. Cửa thang máy vừa đóng lại, Tích Vân cùng các đồng sự không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn cô, giọng mang đầy nuối tiếc “Mân Huyền, đối phương chưa báo hết giờ mà sao cô đã chủ động đề xuất vậy? Thật khó có dịp nghe Doãn Lạc Hàn chủ động tiết lộ chuyện tình cảm như vậy, trong khi bên ngoài có bao nhiêu cơ quan truyền thông báo chí từ lâu vẫn mong chờ lấy tin tức này... Hôm nay có cơ hội tốt vậy mà chúng ta lại bỏ lỡ, thật đáng tiếc!”

“Tôi nghĩ các bạn còn chưa suy nghĩ đến cái lợi và cái hại trong chuyện này...” Mân Huyền lơ đãng cười cười, đối với vấn đề này, thật ra từ lúc rời khỏi phòng họp đến khi vào thang máy, cô đã sớm nghĩ ra lý do hợp lý nhất để giải thích “Các bạn nghĩ thử xem, người đứng đầu trong tòa soạn chúng ta là ai?”

Tích Vân cùng đồng sự đưa mắt nhìn nhau, và rồi trên gương mặt vị nhiếp ảnh gia như ngộ ra điều gì “Đúng rồi, sao chúng ta có thể quên được nhỉ, vị hôn thê của Doãn Lạc Hàn chính là em gái Tổng giám đốc

của chúng ta, nếu như tổng giám đốc biết chuyện...”

Nói tới đây, cả bốn người cùng im bất nhưng đều hiểu rằng, dù sao cũng liên quan đến bát cơm của mình, nếu đắc tội với lão bản, mọi người chỉ còn nước cuốn xéo mà thôi!

Trên đường về tòa soạn, ai nấy đều cười nói rộn ràng vì sự thành công của buổi phỏng vấn, chuyện nhỏ kia cũng sớm bị mọi người gạt ra khỏi đầu. Đang bàn tán xôn xao, di động của Mân Huyền kêu vang, là điện thoại của Lâm Hạo Ngôn gọi đến. Khi biết buổi phỏng vấn đã thành công, hắn cũng phá lệ cao hứng tuyên bố, sau thành công này sẽ mở tiệc liên hoan lớn.

Cô cũng trả lời thêm vài câu rồi cúp máy, giờ phút này điều cô muốn làm nhất chính là đem gỡ bỏ đoạn nói sau cùng của Doãn Lạc Hàn. Tầm mắt cô chuyển hướng tới người đồng sự trên tay cầm bản tốc ký. Vài lần cô muốn lấy lại, sau lại cảm thấy như vậy không ổn lắm, bèn âm thầm dự định khi nào bản thảo được nộp cho tòa soạn sẽ lấy lại và cắt bỏ vậy.

Chap này hay nhờ hề hề Đọc mà tim đập chân run =))))))))))

187. Chương 328

Nhưng không ngờ sự tình lại không được như cô dự liệu. Mất thấy từ xa, Lâm Hạo Ngôn dẫn theo một nhóm đồng sự bước ra từ thang máy, đứng lại chờ bọn họ, trên mặt ai nấy đều cao hứng và hoan nghênh, khiến cho bọn họ có cảm giác như anh hùng khai hoàn vậy!

Tích Vân và nhiếp ảnh gia nhanh chóng bị đồng sự vây lại, hưng phấn yêu cầu hai người kể lại toàn bộ quá trình phỏng vấn. Một ít nữ đồng sự lại truy vấn những vấn đề không liên quan cho lắm, ví dụ như Doãn Lạc Hàn có đẹp trai như trên tạp chí và truyền hình vẫn đưa tin không, hắn mặc âu phục gì, dùng loại nước hoa gì,... blah blah blah....

Lâm Hạo Ngôn vui vẻ phần chần tiến tới phía cô “Lăng tiểu thư, lần này vất vả cho cô rồi, bản ghi chép buổi phỏng vấn đâu rồi? Haha, tôi không thể chờ được nữa.”

Cô vội vàng chối từ “Xã trưởng, tôi muốn xem lại, sửa sang một chút, buổi chiều tôi nộp cho anh nhé.”

Ai ngờ Lâm Hạo Ngôn hôm nay cực kì vui vẻ, cười đắc thắng khoát tay áo “Không cần phiền toái như vậy đâu, cứ đưa tôi đi!”

Lúc này nhân viên trong buổi phỏng vấn đang bị vây quanh bởi một nhóm đồng sự, nghe thấy như vậy liền nói “Xã trưởng, bản ghi chép tôi đang cầm đây.”

“Ha ha..... Cho tôi xem.” Xã trưởng giơ tay ra, trợ lý Tiểu Lý vội vàng chạy đến lấy.

Cảm thấy mình không thể làm gì được nữa, cô trơ mắt nhìn xã trưởng nhận lấy bản ghi chép, kích động chạy lên văn phòng, cô chỉ có thể sờ sờ mũi theo lên.

Chợt nhớ ra, cô nhìn trái nhìn phải. Quái lạ thật, ở tòa soạn Trịnh Trác luôn luôn đi cùng xã trưởng như hình với bóng, tại sao hôm nay vẫn chưa thấy anh ấy đâu...

“Ôi! Được nhiều vậy sao...” Lâm Hạo Ngôn vừa mở ra bản ghi ra liền thích thú cười đến híp mắt, lướt mắt qua các câu hỏi và câu trả lời, vừa lòng gật đầu liên tục “Từ việc Doãn Lạc Hàn tiếp quản tập đoàn Đường Thịnh đến việc xây dựng phát triển tập đoàn lớn mạnh, ngôn ngữ sinh động thú vị, không khuôn mẫu, cứng nhắc. Lăng tiểu thư, lần này cô làm rất tốt.....”

Cô dựa vào bàn làm việc, nghe Lâm Hạo Ngôn tán dương, một chút cũng không cười được, thấy hắn đã đọc gần đến câu cuối cùng, trong lòng lại bất ổn, âm thầm lo lắng.

Quả nhiên, vừa đọc xong câu cuối cùng, hắn không nói gì nữa. Đóng bản ghi lại, vẫn im lặng. Không khí chợt trở nên căng thẳng.

“Xã trưởng, câu cuối tôi nghĩ sẽ chỉ để một nửa đầu của câu trả lời của Doãn Lạc Hàn, nửa sau cắt đi.....”

Lời của cô còn chưa nói xong, Lâm Hạo Ngôn ngẩng đầu, gương mặt vui mừng quá đỗi “Hay lắm! Lần này thành công không nhỏ đâu, lợi nhuận của tạp chí lần này đừng nói là tăng 20%, tôi đảm bảo 30% cũng

không là vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ xin chỉ thị của cấp trên mở một buổi tiệc chúc mừng thật lớn. Mân Huyền, cô thật sự không làm tôi thất vọng!”

Không ngờ sự việc lại diễn ra như vậy, cô mở to mắt ngây ra một chút “Xã trưởng, ý anh là...?”

“Đoạn này đương nhiên không thể cắt bỏ, một chữ cũng không thể!” Lâm Hạo Ngôn chỉ vào bản ghi, đặc ý nói “Đây chính là điểm thành công nhất trong buổi phỏng vấn này, đối với tạp chí của chúng ta chính là một cái cần câu cơm đó. Đây là do chính miệng Doãn Lạc Hàn nói ra, quả thực rất tốt! Haha...”

Nghe đến đó, cô nhất thời nóng nảy “Không được, xã trưởng, nếu đem in cả chỗ đó, vậy bên tổng giám đốc làm sao đây?”

Lâm Hạo Ngôn xua tay, căn bản không quan tâm đến vấn đề cô nói “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi, cô chỉ cần giám sát việc trau chuốt lại bản ghi này là được. Mọi chuyện cứ để tôi xử lý.”

Nói xong, hần đứng dậy đi ra khỏi văn phòng, cô chạy theo, vốn muốn nói thêm, nhưng hần lại đột nhiên xoay người lại, vẻ mặt tươi cười chỉ chỉ cô “Lăng tiểu thư, đoạn cuối không cho phép cô tùy tiện cắt bỏ một chữ, nếu không tôi nhất định sẽ hỏi tội cô!”

Cô còn đang sửng sốt, hần đã cất bước đi ra ngoài. Cô quay người lại nhìn bản ghi đặt trên bàn. Một bên là nguy cơ bị mọi người đoán ra thân phận của mình, một bên lại là lời cảnh cáo của thủ trưởng. Cô rốt cục nên làm sao đây? Cô như kiến bò trên chảo nóng, dậm dậm chân. Không được! Nhất định không thể được! Cô quyết định phải cắt bỏ, vừa tiến tới chỗ bản ghi thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Lăng tiểu thư, tôi tới lấy bản ghi.” Nhân viên tổ biên tập nhanh chóng đi vào, lấy đi tập giấy ngay trước mắt cô.

Chuyện đã đến nước này đành phải phó thác cho số phận. Cô cảm thán một câu, mệt mỏi ngồi xuống ghế, lại nhớ ra cô còn phải chỉnh sửa biên tập lần cuối các bài viết trong tạp chí để hôm sau mang đi xướng in, rất nhanh lại vội đầu vào công việc.

Mãi đến giữa trưa, cô mời người phụ trách của từng chuyên mục lại họp một lần, đem những vấn đề to nhỏ ra thảo luận. Bốn rưỡi chiều, cô mang bản thảo lên nộp cho xã trưởng.

Hai người lại tiến hành thảo luận một phen, một giờ sau, ý kiến cơ bản đã đạt được sự đồng nhất.

Lâm Hạo Ngôn chốt lại một câu “Được rồi, ngày mai họp lần cuối là xong kì này.”

“Vâng... À đúng rồi, xã trưởng, sao hôm nay tôi không thấy Chủ biên đâu vậy?” Cô đứng lên chuẩn bị rời khỏi phòng, chợt nhớ ra vấn đề mình đang tò mò liền tranh thủ hỏi.

“Mấy ngày nay Trác có một số việc riêng cần xử lý.” Lâm Hạo Ngôn khép lại tập tài liệu, dường như cũng không muốn nói nhiều.

“Đúng rồi, Lăng tiểu thư!” Cô vừa mở cửa, lại nghe Lâm Hạo Ngôn gọi giật lại, vội quay đầu lại “Nếu tạp chí kì này có thể đạt được lợi nhuận như kế hoạch, tôi sẽ đề cử cô với cấp trên, thăng chức lên Chủ biên.”

Nghe Lâm Hạo Ngôn nói xong, cô phút chốc choáng váng. Những lời này cô cũng đã từng được nghe Giản Quân Dịch nói rồi, chỉ là vẫn không hiểu, Trịnh Trác làm việc rất tốt, vì sao lại không làm nữa? Cô không nghi ngờ gì năng lực làm việc của anh ấy, vậy chẳng lẽ có lý do nào khác mà cô còn không biết sao?

188. Chương 329

Khi cô trở lại văn phòng đã là sáu giờ chiều, đồng sự đã sớm tan tầm. Mang theo túi da vào thang máy, lúc này cô mới nhớ đã hẹn Doãn Lạc Hàn tối nay ăn tối.

Nghĩ đến cuộc phỏng vấn, cơn giận trong người cô lại bùng bùng bốc lên. Bực bội dậm mạnh giày cao gót, cô ra khỏi tòa nhà. Nhìn quanh tìm xem xe hần ở hướng nào, kết quả lại thấy một chiếc xe màu bạc đang im lìm đậu trước mặt cô.

Rõ ràng sáng nay là xe màu đen, sao bây giờ lại là một chiếc xe khác? Cô thầm hỏi, rồi từ từ bước đến hông xe gỗ nhẹ, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống. Cô chỉ sang ngân hàng đối diện phía bên kia đường “Anh chờ một lát, tôi đi rút tiền, chỉ năm phút thôi!”

Hắn với một tay nhàn nhã mở cửa xe, bạc thần phun ra không chờ cô phản ứng “Em lên xe đi!”

Ngã tư đang đông đúc người xe, hiện tại đang là giờ cao điểm, hắn muốn đưa cô qua bên kia, chẳng tội gì không đồng ý. Nghĩ vậy, cô liền lên xe. Nhưng chỉ một lát cô liền cảm thấy có gì đó không phải, chiếc xe thể thao căn bản không chạy sang phía bên kia đường mà cứ thẳng tiến về phía ngược lại với ngân hàng.

“Anh dừng lại, cho tôi xuống mau!” Cô vội vàng bám lấy cánh tay hắn mong hắn dừng xe. Trong túi cô hiện tại chỉ có vài trăm đồng, một bữa cơm Tây thì mấy trăm đồng sao có thể ăn được. Đến lúc đó không có tiền trả thì quả là mất mặt!

Hắn nhếch miệng, bỏ mặc mấy lời nói của cô, càng cho xe thể thao tăng tốc. Thoáng chốc lửa giận trong lòng cô càng ngùn ngụt, hôm nay là cái ngày gì vậy chứ! Câu hỏi cuối cùng của buổi phỏng vấn là cô cố ý đặt ra, cuối cùng lại hóa thành một cục diện rối rắm, giờ lại không rút được tiền, liệu có phải cô đã làm gì đắc tội với hắn không???

Cô cố gắng khống chế bản thân, hít sâu liên tục vài cái ... Không được tức giận ... tuyệt đối không được tức giận ... phải chờ cho tạp chí kỳ này ra xong xuôi rồi cô sẽ tính sổ với hắn!

Cô có dự cảm rằng hắn sẽ đưa cô đến chỗ xa hoa. Và quả nhiên ba mươi lăm phút sau, sự thật đã chứng minh trực giác của cô quả thực chính xác trăm phần trăm!

Lúc theo hắn đi vào thang máy, nhìn hắn tiện tay bấm chọn tầng 16, lòng cô tự nhiên thấy quặn thắt. Hắn đưa cô đến một nhà hàng Pháp xa xỉ... Dừng nói mấy trăm đồng, mấy ngàn đồng cũng chưa chắc đã dám nghĩ đến nơi này! Tuy hiện tại cô đã được tăng lương, một tháng tiền lương cũng mới lĩnh xong, nhưng nhìn lại, số tiền này căn bản không đủ rồi!

Cô liếc trộm hắn rồi cắn răng oán hận, tên này chắc chắn là cố ý đây mà! Xem ra đêm nay cô không tránh được việc cạn túi... Cũng tại cô đã không cảnh giác với hắn, nhưng bộ ngổ lờ mời hắn, còn cho hắn chọn địa điểm. Nếu sớm biết sẽ ra cơ sự này, lúc trước cô đã để cho chính mình một con đường sống, đợi cho việc phỏng vấn trôi lọt sẽ mời hắn đi ăn ở quán ven đường cho xong!

Đột nhiên hắn xoay người tiến sát bên cô, tay nhẹ nắm tay cô, sau đó lại vòng tay ôm chặt lấy thắt lưng cô. Lúc này, thang máy vừa mở ra, một cô gái tiến vào bên trong cùng bọn họ. Trên người cô ta mặc một chiếc váy ngắn lộ đường cong, chỉ đủ che kín cái mông, phía trên áo khoét lưng rất sâu, lộ ra khoảng lưng trắng nõn nà, không cần nhìn cũng biết được phía trước càng cực kỳ nóng bỏng.

Trong không gian nhỏ hẹp của thang máy, tầm mắt không tránh khỏi phải nhìn đối phương, cô thầm nghĩ thang máy hôm nay đi thật chậm, lên đến tầng mười hai, thang máy lại dừng lại, có hai người từ ngoài bước vào.

Bọn họ đứng đằng trước nên cô gái nghiêng người muốn lùi ra phía sau, đột nhiên ánh mắt cô dừng lại ở khuôn mặt Doãn Lạc Hàn, không chớp mắt.

Mân Huyền cảm thấy có điều gì đó không ổn. Không ngờ cô gái đột nhiên chỉ Doãn Lạc Hàn rồi hét lớn “Lạc, là anh yêu đó sao? Anh không nhận ra em sao? Lần đó em hợp tác với công ty các anh tổ chức triển lãm sản phẩm mới đó...”

Thoáng chốc Mân Huyền thấy nổi da gà, nhìn sang khuôn mặt tuần tú bên cạnh, lạnh lùng gạt bàn tay đang đặt trên lưng cô rồi né sang một bên. *đọc chỗ này mà ta cứ bật cười một mình =)))) Tội nghiệp Hàn ca của ta quá, gieo gió gặt bão rồi =)))))*

“Huyền...” Doãn Lạc Hàn chìa tay muốn kéo cô lại, nhưng cô gái kia đã nhanh như cắt nhào vào lòng hắn “Anh yêu!! Anh thật xấu nha, sau đêm đó sao anh không chịu gặp em? Em gọi điện, lúc nào cũng chỉ có trợ lý hoặc thư ký của anh nghe máy, anh thực sự không thấy hứng thú với em sao...?”

Thì ra là hắn đã trải qua một đêm với cô ta. “Đêm đó”... không cần nói rõ cũng biết cô ta đang nhắc đến cái gì! Cô khinh thường quay mặt đi chỗ khác, bỗng chốc thấy tức giận, bốc hỏa.

Cô nắm chặt túi da, bước lùi đến góc thang máy sáng sủa, gắt gao bắt chính mình phải giữ bình tĩnh. Cô không phải là người của hắn, cô cần bản không có tư cách để phán xét chuyện này.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô thầm mắng chính mình thật vô lý, bèn nghiêng người đi, ngẩng cao đầu, cố gắng ngăn không cho nước mắt chực trào ra.

Lúc này cửa thang máy lại mở, hai người kia vội bước ra ngoài, trong thang máy chỉ còn lại ba người.

Doãn Lạc Hàn thấy cô nghiêng người quay đi, không thấy rõ những biểu tình trên mặt cô, toan bước sang bên cô nhưng lại bị cô gái kia ôm chặt. Hắn chán ghét gạt mạnh cánh tay cô nàng “Tránh ra! Cô nhận nhầm người rồi, tôi cần bản không quen biết cô!”

Cô gái bị bất ngờ, loạng choạng lùi lại, lưng lập tức bị đập mạnh vào thành thang máy. Cô xoa xoa lưng rồi rất nhanh lại đi tới “Anh à, là anh không chịu để ý đến em thôi. Em biết anh sắp kết hôn, nhưng bất kể thế nào, em cũng nguyện là người của anh, cho dù là tình nhân thôi cũng được rồi...”

Vừa nghe đến hai chữ “tình nhân”, dường như tâm tình đã chôn sâu trong lòng của Mân Huyền lại có dịp trào lên. Rốt cuộc chịu không nổi, cô lao ra ngoài vừa vịn lúc thang máy mở ở tầng mười sáu.

“Huyền...” Doãn Lạc Hàn sốt ruột đuổi theo, nhưng nữ nhân kia vẫn không chịu buông, cuống quýt ôm lấy hắn không rời “Anh ơi, đừng đi...” *Ôi tội nghiệp anh =)))))))*

“Buông tay!” Hắn nghiêng răng gạt bỏ cô gái nóng bỏng ra, con ngươi đen sẫm lại, giọng lạnh băng “Tôi cảnh cáo cô, cô mà còn quấy chân tôi lần nữa, tôi sẽ cho cô vĩnh viễn biến mất khỏi mắt tôi!”

Thấy ánh mắt thâm u cùng giọng nói lộ rõ ý hàn băng của hắn, cô gái biết hắn không nói đùa. Mặt cô cắt không còn giọt máu, lòng bàn chân lạnh toát, hai chân mềm nhũn, lùi ra sau đứng dựa vào vách tường...

189. Chương 330

“Huyền.” Hắn ở phía sau liên tục gọi theo, vài bước đã đuổi được cô, túm lấy tay cô. Cô im lặng một vài giây rồi quay lại, gương mặt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra “Tối nay chúng ta ăn đồ Pháp sao?”

Cô phản ứng như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn. Gương mặt cô thản nhiên khiến hắn càng thêm lo lắng, giống như sợ cô sẽ lập tức biến mất trước mắt hắn, liền nắm tay cô, ôm chặt cô bên cạnh.

“Doãn tiên sinh, hoan nghênh ngài tới, tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi ạ.” Một người quản lý ăn mặc rất chuẩn mực đã cung kính đứng sẵn ở cửa.

Hắn gạt nhẹ đầu với người quản lý, lại cúi đầu nhìn cô, dịu dàng nói với cô “Đi thôi, chúng ta vào thôi.”

Cô có chút chần chừ, tầm mắt xuyên qua lớp thủy tinh nhìn vào trong nhà hàng. Gương mặt của Doãn Lạc Hàn chắc hẳn là còn quen thuộc với mọi người hơn là gương mặt của thủ tướng Trung Quốc, giờ cô lại đi riêng với hắn đến nơi công cộng như thế này... Chuyện bị đăng lên trang nhất của báo lần trước cô đã quá thấm thía rồi, quả thật không dám có lần thứ hai...

“Mọi chuyện anh đã sắp xếp rồi, đêm nay em chỉ cần bình yên hưởng thụ.” Hắn tựa hồ nhìn ra được những suy nghĩ của nàng, cánh tay bá đạo càng thêm siết chặt eo nàng. Cánh cửa của nhà hàng đã được nhân viên mở sẵn, hai người âu yếm bên nhau tiến vào.

Cô ôm trong lòng sự lo lắng, nhìn quanh nhà hàng. Nhà hàng rộng lớn mang một ánh sáng rất dễ chịu tỏa ra từ những chùm đèn lớn xa hoa trên trần nhà và những ngọn đèn nhỏ đặt bên tường và dưới sàn nhà, một nữ công duyên dáng đang vừa chơi vĩ cầm vừa tiến lại gần bọn họ, bồi bàn nho nhã lễ độ dẫn bọn họ tới một chiếc bàn ở chính giữa,... tất cả đều đẹp lung linh, lãng mạn mà tao nhã. Nhưng cô đồng thời cảm giác được có một chút kì lạ... nhà hàng ngoài bọn họ ra không có một thực khách nào khác...

Bồi bàn chuyên nghiệp kéo ghế ra giúp cô. Cô vừa nói lời cảm ơn, vừa nhìn gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân ngồi đối diện, trong đầu chợt lóe lên một tia sáng... Cô nháy mắt hiểu được vì sao khi mới vào nhà hàng hắn lại nói câu đó... Đúng vậy, tất cả hắn đều đã có sự sắp xếp. Hắn đã bao cả nhà hàng sang trọng này.

Một mùi thơm rất quyến rũ bay đến, cô vừa quay đầu đã bị một bó hoa hồng lớn điểm lệ làm cho bất ngờ, đôi mắt từ từ nâng lên, chỉ thấy một gương mặt vừa chân thành vừa hạnh phúc, lại dường như có cả một chút ngượng ngùng “Huyền, đây là lần đầu tiên anh tặng hoa cho một người con gái, và em cũng sẽ là người con gái duy nhất để anh tặng hoa trong suốt cuộc đời này.”

Hoàn toàn không ngờ Doãn Lạc Hàn cao cao tại thượng kia lại cũng có lúc làm hành động lãng mạn như vậy, nói những lời xúc động như vậy... Cô dường như ngừng thở, phút chốc cảm giác chân tay luống cuống không biết phải làm gì...

Ánh nền lung linh ánh trong mắt hai người bọn họ. Cả một nhà hàng xa hoa là thế nhưng cũng chỉ có hai người bọn họ, trong đó Doãn Lạc Hàn đang chìa ra bó hoa điểm lệ...

Nếu không có những chuyện trước kia có lẽ cô sẽ bị hấn làm cho cảm động, sẽ vui vẻ đến tột đỉnh, nhưng hiện tại cô tâm rối ý loạn, một màn trong thang máy phút chốc lại diễn lại trong đầu cô, cô không sao quên được hai chữ “tình nhân” kia...

Đúng vậy, hai chữ khó chịu đó, cô vốn tưởng như mình đã quên được, không ngờ kỳ thật nó vẫn luôn chôn ở đáy lòng, chỉ chờ đến khi có dịp liền phát tác, đau đớn vô cùng...

Hắn thấy cô vẫn thất thần nhìn đóa hoa, trong mắt dường như có chút thất vọng, nhin không được hỏi “Em không thích sao?”

“Không, không phải, tôi rất thích, cảm ơn anh.” Cô nhẹ nhàng đón lấy đóa hồng, đặt xuống ghế, bồi bàn lại bắt đầu kéo xe đồ ăn đến, thành thạo đặt từng món lên bàn. Cô cũng thản nhiên ăn, bởi vì đơn giản cô biết hôm nay cô không phải trả tiền.

Dạo này cô ăn không có cảm giác ngon, dù món ăn rất ngon nhưng chỉ ăn vài miếng đã thấy ngán rồi, hơn nữa bình thường khi ăn hắn không quen nói nhiều, vì vậy bữa tối lung linh là thế cũng chỉ gần một giờ là hai người đều đã ăn xong.

Di động đột nhiên reo vang, cô quét mắt qua, là Trác. Vẫn đang do dự có nên nghe hay không, cô nâng mắt lướt qua gương mặt hắn một chút, thấy hắn đang nhìn cô chăm chú liền có chút giật mình mà ấn từ chối.

“Sao không nghe?” Hắn nhấp một chút rượu, làm bộ thản nhiên hỏi, kì thật hắn đã quá hiểu cô, chỉ cần nhìn cô hắn đã dám khẳng định 70% người vừa gọi đến là ai.

“Số lạ, chắc là nhầm máy rồi.” Cô khép di động, ném vào trong túi, sau đó kéo khóa lại.

Cô vẫn còn nhớ rất rõ, những lần trước hắn rất hay nổi giận với những chuyện liên quan đến Trác. Nếu như giờ để hắn biết là Trác gọi đến chính là chọc giận hắn, hơn nữa hôm nay tâm tình cô không được tốt, nếu không giữ được bình tĩnh, hai người nhất định sẽ lại cãi nhau to.

Hắn nắm tay cô ra khỏi nhà hàng, quản lý sắp xếp hai nhân viên tiễn bọn họ tới thang máy. Cô cũng không hỏi gì về chuyện thanh toán vì cô biết hắn đã an bài hết rồi.

Ánh sáng rực rỡ ở bên ngoài qua cửa kính xe trở thành những vệt loang lổ. Một tay hắn giữ tay lái, một tay vẫn nắm chặt tay cô “Sao không nói gì vậy? Em vẫn không vui vì chuyện ban nãy sao?”

“Không, tôi quên hết rồi...” Cô dựa đầu vào cửa kính xe, đôi mắt mệt mỏi dõi theo cảnh vật bên ngoài “Chỉ là tôi hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Hắn vừa nghe đến đó liền cười phì một cái, vui vẻ âu yếm vuốt vuốt má cô “Gần đây hay buồn ngủ à? Hôm qua ở sân bay em cũng ngủ quên.”

“Ừm... chắc tại mấy ngày nay ở tòa soạn bận quá, làm việc quá sức một chút nên hay mệt thôi.” Cô thuận miệng nói ra nguyên nhân, kỳ thật công việc mệt chỉ là một mặt, mặt khác trong lòng cô còn cảm thấy vô cùng rối rắm...

Cô thật sự không rõ hiện giờ rốt cục vị trí của cô là gì nữa... Cô là con gái nuôi của Doãn Lương Kiến, như vậy Doãn Lạc Hàn chính là anh cô, lẽ ra cô và hắn phải giống như anh em nuôi bình thường tương kính như tân, nhưng bọn họ lại giống như tình nhân, đêm ngày đều ở bên nhau....

Lời nói của cô gái trong thang máy cứ phát đi phát lại trong đầu cô. Hiện giờ thân phận của cô có khác gì tình nhân của hắc đầu chứ, đều không thể quang minh chính đại, đều phải tránh ánh mắt của người đời...

Bốn mươi phút sau, cô tắm rửa xong liền vùi đầu vào trong chăn, không quá một hồi, cơ thể nóng rực của hắc đầu nằm sát bên cô, trong bóng đêm hắc đầu thương tiếc ôm lấy cô, nhỏ nhẹ thì thầm bên tai cô “Em gầy quá, từ mai phải bắt đầu tắm bổ thôi.”

“Ừm...” Cô đáp bừa một tiếng, mệt mỏi nhắm mắt lại. Cô mệt, thân thể mệt mỏi, tâm trí cũng thật sự mệt mỏi chết đi được...

190. Chương 331

Trong bóng tối cô cứ nửa tỉnh nửa mơ, những dòng suy nghĩ khiến cho cô không thể yên giấc được, rốt cục trần trọc đến nửa đêm, cô nhẹ nhàng xuống giường.

Gió nhẹ thổi bay vạt áo, bóng cô hắt lên tường thành một vệt đen dài lại càng thêm cô đơn tịch liêu. Cô đứng ở ban công nhìn lên bầu trời đêm, mãi đến khi mỏi cổ mới quay đầu nhìn người đàn ông với gương mặt tuần tú đang ngủ say mê mệt trên giường.

Cô hiểu rất rõ cô có tình cảm với hắc đầu, chỉ là hiện tại cô thật sự muốn yên tĩnh một chút, cô muốn cẩn thận suy nghĩ lại mối quan hệ của bọn họ, và cả tương lai của hai người nữa...

Chợt trong đầu lóe lên một ý nghĩ, cô cúi đầu, nhìn chiếc di động không biết đã nằm trong tay từ bao giờ, nhớ đến cuộc gọi lúc tối của Trịnh Trác.

Trên thế giới này cô đã gần như không còn thân nhân. Từ khi nhận được Trịnh Trác là anh trai, cô vô hình trung đã coi hắc đầu như huynh trưởng để cô dựa vào. Hôm nay Trác không đi làm, Lâm Hạo Ngôn cũng chỉ mơ hồ nói hắc đầu mấy ngày nay có việc.

Đến tận cùng là có chuyện gì? Cô không khỏi bắt đầu lo lắng. Buổi tối hắc đầu gọi cho cô biết đâu là có chuyện gấp gì đó, mà cô lại không nhận điện thoại của hắc đầu. Cô tự trách mình đã quá ích kỷ.

Bây giờ cô gọi cho hắc đầu có được không? Liệu hắc đầu đã ngủ hay chưa? Cô do dự nhìn di động, ngón tay lại tự động ấn số của hắc đầu, được rồi, thử xem xem có người nghe hay không....

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, vì thế tiếng tí tách trong điện thoại vang lên rất rõ. Sau khi điện thoại vang ba tiếng thì có người tiếp.

“Mân Huyền à?” Tiếng Trịnh Trác rất rõ ràng từ đầu dây bên kia, hiển nhiên là hắc đầu chưa ngủ.

“Vâng, là em. Buổi tối anh gọi cho em có chuyện gì vậy?”

“À, cũng không có gì đâu, anh chỉ tùy tiện gọi thôi.” Hắc đầu nói giọng hơi lạ, bên cạnh còn có tiếng cãi nhau rất to, sau đó tiếng đó nhỏ hẳn lại, tựa hồ như là hắc đầu tránh đi chỗ khác, cố ý lấy tay bít di động lại.

“Anh không xảy ra chuyện gì chứ? Có vấn đề gì phiền toái không?” Cô lo lắng giữ di động, lại sợ đánh thức Doãn Lạc Hân trong phòng, đè thấp tiếng hỏi “Trác, đừng nói dối em, nói cho em biết.”

Cô có thể cảm nhận được có chuyện không bình thường. Dù tiếng cãi nhau ở đầu kia điện thoại đã nhỏ đi rất nhiều nhưng vẫn có thể nghe ra là vô cùng ác liệt.

Hắc đầu thở dài một tiếng, hữu khí vô lực nói “Anh đang ở bệnh viện.....”

Cô lo lắng cắt lời hắc đầu “Cái gì??? Sao lại ở bệnh viện? Anh bị bệnh sao? Hay là bị thương?”

“Mân Mân, em đừng lo, anh không sao cả. Chuyện này một hai câu không nói hết được, để hôm khác rảnh anh sẽ nói rõ cho em nghe.”

Cũng may hắc đầu không sao... Cô vỗ vỗ ngực, tảng đá trong lòng cũng được tháo xuống “Vậy được rồi, anh phải tự chăm sóc mình cho tốt đó.”

Cô đang định cắt điện thoại lại tiếng của hắc đầu “Mân Mân, chờ một chút, hôm nay anh gọi cho em còn muốn hỏi em buổi phỏng vấn thế nào? Anh nghe Hạo Ngôn nói lần này em làm rất tốt, anh ấy vô cùng hài lòng.”

Cô cười cười “Vâng, tóm lại chuyện này rất lằng nhằng, hôm khác gặp em sẽ kể rõ cho anh nghe.”

Hai người lại tùy ý nói vài câu, cô khép lại di động, tựa lên ban công thở dài vài cái.

Kỳ thật hôm nay Lâm Hạo Ngôn luôn dặn dò không cho cô được cất bỏ câu nói kia, suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu cô chính là nhờ Trịnh Trác can thiệp giúp, dù sao ở tòa soạn này cô cũng chỉ có thể nương tựa vào hắn, nhưng tình hình bây giờ xem ra Trác cũng đang có chuyện phiền lòng làm cô lại ngại mở miệng.

Xem ra hết thấy chỉ có thể mặc cho số phận! Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, không khỏi nghĩ lung tung, ước mình cũng có thể như những vì sao trên bầu trời kia, vô lo vô nghĩ...

Cô vừa xoay người lại, giật mình thấy một bóng đen đang đứng bên giường. Cô hoảng sợ, hắn đã tỉnh lại từ lúc nào?

Đang lúc cô không biết phải làm sao, hắn tiến lại gần, giọng nói vẫn bình tĩnh như lúc đầu “Sao nửa đêm lại dậy làm gì?”

Cô nhìn hắn một cái, đánh giá gương mặt tuần tú không hề thấy điểm nào có vẻ đang tức giận, thậm chí phào một cái. Có lẽ hắn vừa tỉnh lại, sau đó cô lại hạ mí mắt đi qua hắn “Tôi không ngủ được, dậy hóng gió một chút.”

Sau đó cô lại chậm rãi chui vào trong chăn. Hắn không nói gì, lại nằm bên cạnh cô, ôm chặt lấy cô vào trong lòng, ấm áp hôn nhẹ vài cái lên môi cô, trầm giọng hỏi cô “Một mỗi chuyện công việc sao? Nếu mệt quá thì từ chức đi, đừng làm nữa.”

“Không, tôi thích công việc này, như vậy cuộc sống mới phong phú!” Cô lắc lắc đầu, rúc vào trong lòng hắn.

Hắn trầm mặc một hồi lâu đến mức cô còn tưởng hắn đã ngủ rồi, bất chợt hắn ôm chặt cô hơn, lại nhẹ giọng nói “Nếu em thích làm việc thì đến công ty của anh, anh sẽ dặn bộ phận nhân sự sắp xếp cho em một vị trí, tiền lương và đãi ngộ tùy em. Em thấy thế nào?”

Cô chần chừ. Hàng năm chỉ cần tập đoàn Đường Thịnh ra một thông báo tuyển nhân viên, lập tức sẽ có vô số hồ sơ được gửi đến, cuối cùng trong ngàn vạn hồ sơ ấy cũng chỉ có hai, ba người được chọn. Như vậy cũng đủ biết câu nói vừa rồi của hắn đáng giá như thế nào.

Nhưng cô không cần suy nghĩ nhiều, lập tức từ chối “Không cần, tôi thích công việc ở đây. Hơn nữa ở tòa soạn Thuần Mỹ tôi cũng đã có một chút thành tích, tôi tin chỉ cần tôi cố gắng sẽ có thể tiến xa hơn nữa.”

Nếu nghe theo hắn gia nhập tập đoàn Đường Thịnh theo con đường đó, cô sẽ coi thường chính mình!

Mười một năm qua, cô luôn luôn tự lập, không thích dựa vào người khác, cho dù có là người cô yêu cũng không ngoại lệ. Dù sao tòa soạn Thuần Mỹ cũng là một tòa soạn tên tuổi, tác phong làm việc cũng rất chuyên nghiệp, hơn nữa cô cũng đã phải cố gắng rất nhiều mới có thể đạt được vị trí như hiện giờ, cô tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ!

191. Chương 332

Hắn nheo mắt đánh giá gương mặt nhỏ nhắn mà quật cường qua ánh đèn mờ mờ, đôi mắt dường như vụt sáng một chút “Huyền, nếu em thật sự thích công việc này, anh có thể mở cho em một tòa soạn riêng, để em toàn quyền phụ trách tất cả, lợi nhuận tốt xấu gì cũng không quan trọng.”

Lại là đề nghị này! Cô đã không thể nhớ nổi rốt cục hắn đã nói câu này bao nhiêu lần nữa, cô nắm chặt tay lại, cương quyết lắc đầu “Không cần, không cần, tôi không cần. Anh cho rằng tòa soạn là cái gì? Là một trò chơi sao? Thích thì xây dựng sao? Tuy rằng lợi nhuận của tòa soạn chắc chắn không thể so với tập đoàn Đường Thịnh của các người, nhưng dù sao cũng là sự đóng góp cống hiến của cả một tập thể.....”

Cô phản đối kịch liệt như vậy làm hắn có chút kích động, cánh tay hắn nháy mắt như thanh thép giữ chặt lấy cô, hừ lạnh một cái rồi nói “Đừng cho là anh không biết, em muốn ở lại tòa soạn là vì Trịnh Trác đúng không? Em chẳng qua là muốn ở bên hắn!”

Cô trừng mắt “Anh đừng nói lung tung, tôi nói rồi, tôi và Trịnh Trác chỉ đơn giản là tình thân, tôi chỉ tôn trọng anh ấy như một người anh cả trong nhà.....”

“Tình thân? Anh cả? Em cho rằng anh là đứa nhóc 3 tuổi sao?” Hấn cắn răng giữ nòng càng chặt, khàn khàn gầm nhẹ “Nếu thật sự em với anh ta chỉ đơn giản là tình thân, vì sao em không dám quang minh chính đại gọi điện cho hấn mà lại phải đợi đến nửa đêm lúc anh ngủ rồi mới lén lút gọi? Khi chúng ta đang ăn bữa tối cũng là hấn gọi đúng không, em lại nói dối, em không dám nghe! Lăng Mân Huyền, căn bản là em làm chuyện không minh bạch!”

Cô kinh ngạc, thì ra cô không gạt được hấn chuyện gì, thì ra tất cả hấn đều đã rõ ràng.

Trước những lời chỉ trích của hấn, cô lớn tiếng phủ nhận “Không phải, tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới tin? Tôi và Trác thật sự không có gì!”

Cô thừa nhận cô không dám thoải mái liên hệ với Trịnh Trác trước mặt hấn, nhưng chẳng qua cũng chỉ bởi vì hấn trước đây đã từng ghen với Trịnh Trác nhiều lần nên cô mới phải nói dối như vậy, không ngờ thì ra hấn đều biết hết.

“Anh không muốn người phụ nữ của anh lại nghĩ về người đàn ông khác, cho dù đó có là anh trai của em. Muốn chứng minh hai người không có gì, chỉ cần em chủ động từ chức, anh sẽ tin em.”

Vừa nghe đến hai chữ “từ chức”, cơn tức của cô vốn đang cố nén lại lại được dịp bùng lên “Đoãn Lạc Hàn! Anh đừng quá đáng như vậy, tôi sẽ không từ chức, không bao giờ từ chức!”

“Tốt, tốt lắm....” Đôi mắt hấn đen lại càng thêm lạnh lùng, đôi tay đang ôm cô càng lúc càng chặt lại khiến cho cô cảm giác như cả người vỡ vụn thành từng mảnh.

Cô cắn môi cố không kêu một tiếng, rồi đột nhiên, tay hấn xẹt qua vùng bụng bằng phẳng của cô, thoáng chốc vung tay ra như bị điện giật, sau đó hấn bỗng nhiên đứng dậy, không quá một hồi, cửa phòng mở ra rồi đóng lại, tất cả đều ngoài dự đoán của cô khiến cô không kịp phản ứng gì cả.

Cô nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đã bị hấn đóng sầm lại, vợ bữa lấy một chiếc gối dùng sức ném. Chiếc gối mềm nhũn đập mạnh vào cánh cửa, sau đó tuột xuống sàn.

Ngày hôm sau, nhìn đôi mắt sưng to như hai quả hạnh nhân trong gương, cô mệt mỏi ngáp dài một cái. Đêm qua sau khi hấn đi, cô nằm trên giường càng nghĩ càng giận, trợn tròn mắt đến tận 4 giờ sáng mới chợp mắt được một chút.

Nhìn thời gian chỉ còn bốn mươi phút, cô không khỏi vội vàng, làm mọi việc thật nhanh, sau đó với túi xách chạy ra khỏi phòng.

Cô đi qua phòng khách chạy thẳng tới cửa. Mùi vị thức ăn thơm phức lại bay đến, bụng cô cũng biểu tình. Cô cúi đầu đổi giày, cho đến khi nhìn thấy một đôi dép đi trong nhà màu xám ở bên cạnh, cô cũng cố tình coi như không thấy.

Cánh tay đột nhiên bị hấn túm lại, nghe thấy hấn nhẹ nhàng nói “Lại đây ăn bữa sáng.”

Nếu cô nghe lời hấn chẳng khác nào cô chịu thỏa hiệp! Lần này nói gì cô cũng nhất định không từ chức. Cô lãnh đạm gạt tay hấn ra, đi giày, xoay người ra cửa, phút chốc đôi tay hấn lại ôm lấy eo cô, kéo cô lại.

Cô xoay vài vòng rồi đứng không vững, ngã vào người hấn. Giật mình, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, cũng may không thấy người giúp việc nào.

“Anh làm gì vậy?!” Cô đẩy hấn ra, nóng vội kêu “Đừng có như vậy nữa, nếu bị người hầu nhìn thấy thì mệt rồi.”

“Em cho rằng họ đều là người mù sao?” Hấn hừ lạnh một tiếng, vẫn chặt chẽ ôm eo cô, kéo cô vào trong bếp, còn ả vai cô ngồi xuống ghế.

Hấn nói như vậy là có ý gì? Cô còn chưa kịp suy nghĩ lại đã bị một chén nước đen tuyền ở trước mặt dọa cho sợ chết, ngẩng đầu hỏi hấn “Đây là cái gì?”

“Cho em uống thuốc bổ.” Hấn thản nhiên nhắc khéo môi, lấy mu bàn tay thử độ ẩm bên ngoài chén “Hết nóng rồi, uống được rồi đây.”

“Tôi không bệnh, uống thuốc bổ gì chứ, tôi không cần uống!” Cô trừng mắt nhìn chén nước màu đen, vội vàng lấy tay đẩy ra, tiện đà với cốc thủy tinh ở xa “Tôi uống sữa là được.” Thì ra tối hôm qua hấn nói cô rất gầy, muốn tắm bổ cho cô không phải là nói chơi.

“Không được, phải uống.” Hấn cướp lấy cốc sữa trong tay cô, bá đạo nói “Nếu không anh sẽ có cách khiến em phải nghe lời, ví dụ như..... khiến em mất việc.....”

Hấn hé môi, đôi mắt rất xảo quyết...

Tên đáng ghét này! Lại uy hiếp cô! Hấn không có trò nào mới mẻ hơn sao? Cô vừa định lớn tiếng phản bác, trong đầu lại vang lên một tiếng nhắc nhở, vì vậy uốn lưỡi bảy lần liền nói “Ý của anh là chỉ cần tôi chịu uống thuốc, anh sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện từ chức nữa?”

Hấn hơi mỉm cười, ánh mắt sắc lém “Đương nhiên, chỉ cần từ giờ trở đi mỗi ngày em đều ngoan ngoãn uống một chén thuốc, từ nay về sau anh nhất định không nhắc lại nữa chứ.”

“Nói là phải giữ lời.” Cô dùng sức gật gật đầu, nhắm mắt lại, uống một hơi hết sạch. Một chén thuốc bổ đổi lấy sự bảo toàn công việc, đáng!

192. Chương 333

Chiếc xe màu đen dừng lại phía bên kia đường, đối diện với cổng tòa soạn. Cô nhìn đồng hồ điện tử trên xe, mới tám giờ, cách giờ làm còn lâu.

“Tôi đi làm đây!” Cô nhìn thoáng mình qua kính xe. Buổi sáng cô đã dậm phẩn để giấu đi đôi mắt thâm quầng, hiện tại hấn sẽ không ai nhận ra. Thuận miệng nói với Doãn Lạc Hàn xong, cô chuẩn bị đẩy cửa, lại bị thanh âm của hấn kéo lại “Hôm nay anh bận nhiều việc, buổi chiều sẽ cho xe đến đón em nhé.”

Ý của hấn hấn là hôm nay sẽ không có thời gian dành cho cô, cô thản nhiên cười cười “Không sao, tôi tự đi về được, không cần bảo lái xe tới đón tôi đâu.” Nghĩ đến chiếc Lamborghini sang trọng, cô không khỏi thề lưỡi... Cô không phải lang thang quen hưởng thụ, vẫn là đi xe bus công cộng sẽ tốt hơn.

“Không được! Hiện tại em phải được chăm sóc thật tốt, xe bus công cộng không khí không được tốt, anh sẽ sắp xếp xe đến đón em.” Giọng hấn mềm nhẹ nhưng lại làm cho cô không thể phản đối. Thấy thời gian đã trôi đi không ít, cô tùy tiện đáp lời “Được rồi, anh đi làm đi kéo muộn, tôi đi trước đây.”

Đẩy cửa xe bước ra, cũng may đang đèn xanh, cô rảo bước sang đường vào thẳng tòa soạn, không ngoảnh lại nhưng vẫn có thể cảm giác được tầm mắt nóng rực kia đang gắt gao nhìn mình. Cô quay đầu, quả nhiên thấy phía bên kia đường, xe của hấn vẫn chưa dời đi.

Bất giác thấy tim mình đập cực nhanh, cô thở ra một hơi thật sâu. Đạo này tên kia có nhiều cử chỉ và những lời nói khác thường, có điều gì đó không ổn, nhưng cô không rõ là điều gì...

Bước vào văn phòng, cô và đồng sự cùng gật đầu chào nhau. Vừa đẩy cửa vào phòng riêng của Phó chủ biên, di động trong túi chợt reo không ngừng, cô cầm túi rút điện thoại ra, là Chính Vũ gọi điện.

“Mân Mân, ngày mai là thứ 6, em có rảnh không? Tôi có chuyện muốn nói với em.” Nghe Chính Vũ nói vậy, cô đưa mắt nhìn tờ lịch trên bàn làm việc rồi lộ vẻ kinh ngạc, nhanh quá, hôm nay đã là thứ năm rồi sao? Do dự không đến ba giây, cô trả lời “Tôi rảnh.”

“Tốt lắm, chúng ta gặp nhau lúc mười giờ sáng nhé, địa điểm như lần trước...” Giọng Chính Vũ lộ ra chút buồn bã làm lòng cô có chút nhói đau. Nếu đúng như cô cảm nhận, hấn là hấn muốn gặp cô để nói rõ ràng chuyện của hai người. Đã lâu không liên lạc, có lẽ hấn đã sớm nhận ra chuyện của cô và hấn nhất định không có khả năng...

Nặng nề buông di động xuống, xoay ghế lại, bất chợt có tiếng gõ cửa làm cô chú ý. Chu Hiếu Linh vẫn như thường lệ mặc loại váy ngắn cũn cỡn, trong tay ôm một đồng hồ đeo tay đặt trên bàn làm việc của cô.

Cô biết một ngày làm việc lại bắt đầu, đồng thời cũng sẽ là một ngày cực kỳ bận rộn. Cô xốc lại tinh thần, tập trung tư tưởng để làm việc...

Đồng hồ điểm bốn giờ hai mươi phút, công việc cho tạp chí kỳ này cuối cùng cũng đã xong, chủ biên Trịnh Trác không có mặt nên cô trực tiếp ôm bản thảo cuối cùng vào văn phòng của xã trưởng. Năm mươi phút sau, cô trở lại văn phòng với gương mặt tươi tười rạng rỡ, nhận ra đồng sự vẫn đang nán lại, mọi ánh mắt nhất thời đều hướng về phía cô chăm chú.

“Mân Huyền, tôi đã nói rằng tạp chí kỳ này sẽ thành công mà!” Tích Vân vọt lẹ đến, vẻ mặt đầy hưng phấn, vung tay một cách đầy khoa trương “Lần này chuyên mục phỏng vấn của chúng ta chắc chắn sẽ được hưởng ứng nhiệt liệt cho mà xem, đến lúc đó các tờ báo khác sẽ tức chết vì ghen tị với chúng ta mất... Haha...”

“Đúng vậy, đúng vậy đó, khỏi phải nói, tạp chí kỳ này của chúng ta chắc chắn đã hoàn thành vượt mức đề ra. Để bù đắp cho sự vất vả vì công việc, đề nghị phó chủ biên hôm nay khao một bữa đi!”

“Được rồi... chiều lòng mọi người, đi ăn cơm, sau đó đi hát karaoke nha...”

“Đi ăn lẩu Tứ Xuyên đi, có một nhà hàng rất ngon đó...”

Nói đến tạp chí kỳ này, nhóm đồng sự hưng phấn tột độ, ồn ào muốn đi ăn rồi hát hò chúc mừng. Mặc dù cô tự biết túi tiền mình không lớn, nhưng chuyện ăn mừng không sớm thì muộn cũng sẽ thực hiện, nên hào phóng đồng ý cho mọi người được thoải mái. Cô cũng không quên gọi điện cho cấp trên Lâm Hạo Ngôn và Trịnh Trác mời tham dự cùng. Lâm Hạo Ngôn sáng khoái đồng ý, còn điện thoại của Trịnh Trác không có người nghe máy nên cô đành bỏ cuộc. Chưa đầy mười phút sau, mọi người đều nhanh chóng lên taxi đến nhà hàng.

Cô cùng Tích Vân và hai đồng sự khác lên chiếc xe cuối cùng, khi lên xe, cô quay đầu nhìn sang phía đường đối diện, thấy chiếc Lamborghini đang đỗ ven đường, quả nhiên hần đã phải lái xe tới đón cô.

Ở trên xe, cô lặng lẽ nhắn tin báo cho hần đêm nay cùng với đồng sự đi ăn. Hần rất nhanh đã nhắn trả lời “Không được đi quá muộn, trước mười giờ phải về đến nhà, không được uống rượu...” Cái này không được, cái kia không được... Tên kia càng ngày càng rầy rà lắm chuyện... Cô không khỏi mím môi cười thầm.

“Mân Huyền, cô đọc tin nhắn gì mà cười vui vẻ vậy?” Tích Vân ngồi cạnh nhào người muốn đọc tin nhắn, cô bèn nhanh chóng gấp điện thoại lại, nói không có gì, rồi quay đầu làm bộ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng khóe môi lại không nhịn được hé một nụ cười...

Mấy chục con người bước vào nhà hàng, ngồi vừa năm dãy bàn, chờ đồ ăn được mang đến. Lâm Hạo Ngôn tranh đi lên phía quầy thu ngân, cô có chút ngại ngần muốn giành phần thanh toán nhưng hần ngăn lại.

Lâm Hạo Ngôn cười nói “Lăng tiểu thư, cô không cần phải khách khí, chuyện lần này tôi nói cảm ơn cô còn không hết, hôm nay cứ để tôi trả tiền. Mọi người đã vất vả quá rồi, hôm nay nhất định phải thật thoải mái, vui vẻ nhé!”

Lâm Hạo Ngôn cầm ly rượu, Mân Huyền cũng nâng lên, mọi người đều cầm ly lên, mấy chục cái ly đồng loạt chạm cốc, vẻ mặt mọi người đều vui mừng, hồ hởi.

Dù bình thường cô không uống rượu nhưng cũng bị không khí vui vẻ này cuốn hút nên uống một hơi hết cạn ly. Sau đó, không khí bắt đầu hỗn loạn, nhiều người bắt đầu thay phiên nhau đến chúc rượu cô, không từ chối được, cô liên tiếp uống hết ly này đến ly khác.

Tửu lượng cô từ trước đến nay vốn không cao lại còn bị mọi người thay nhau rachúc, đầu cô dần dần có cảm giác choáng váng, nặng nề, những hình ảnh trước mặt nháy nhót, chồng chéo lên nhau. Thấy cô cầm chén rượu lảo đảo vài bước, Chu Hiểu Linh đứng bên bên vội vàng đỡ cô “Lăng tiểu thư, cô không sao chứ?” Chu Hiểu Linh rút khăn giấy, giúp cô lau rượu rớt trên mu bàn tay.

“Cảm ơn, tôi không sao.” Mân Huyền tươi cười, song đối với Chu Hiểu Linh vẫn là có điều cảnh giác. Chu Hiểu Linh dường như cũng nhận ra điều đó, biết điều tránh đi...

193. Chương 334

Chu Hiếu Linh vừa hơi tránh ra, di động trong túi cô lại reo vang. Những hình ảnh trước mắt cứ nhập nhòa khiến cô cảm thấy khó chịu, đành ngồi xuống ghế lờ mờ tìm điện thoại trong túi.

“A.... ai vậy?” Nhóm đồng nghiệp bên cạnh đang cười nói rất lớn, cô nghe không rõ tiếng trong điện thoại, vì vậy nhăn mặt lầm bầm “Tôi không nghe thấy gì đâu, anh nói lung tung cái gì đó?”

“..... Chết tiệt, em uống rượu sao?” Trong tiếng ồn ào, cô căng tai ra mới nghe được một câu này, giật nảy cả mình... là điện thoại của Doãn Lạc Hàn.

“Tôi chỉ uống một chút.” Cô nửa thật nửa giả trả lời, lại có vài đồng nghiệp tiến đến kính rượu, cô vội che điện thoại, cảm thấy khó từ chối nên lại cạn một ly.

“.....” Dường như bên kia hẳn còn đang nói gì đó nhưng cô không nghe rõ lắm. Cô muốn nói gì đó nhưng cũng không nói được gì, cảm giác đầu lưỡi cứ như bất động, mãi mới mấp máy được vài tiếng “Tôi... tôi...”

Đầu dây bên kia không có một tiếng nói nào, cô nhú mồm nhìn lại điện thoại. Thì ra là hết pin sập nguồn. Vậy cũng tốt, không phải nghe tên kia nói nhiều nữa.

Cô nhẹ nhàng thở ra, ngả người tựa đầu vào ghế mơ hồ nhìn mọi người xung quanh.

Mấy ngày vừa qua công việc quá nặng nề và áp lực, bây giờ lại được xả hơi như thế này, mọi người đều vô cùng vui vẻ, liên tục chúc rượu nhau chứ cũng không động nhiều đến đồ ăn.

Lâm Hạo Ngôn hôm nay uống không ít. Từng đám từng đám đồng nghiệp chạy tới chỗ bọn họ kính rượu, nhưng có lẽ thấy cô dường như đã say nên cũng không làm khó. Còn Lâm Hạo Ngôn thì không từ chối ai cả, nếu cô có bị mời cũng sẽ uống thay cô, gương mặt đã trở nên đỏ ửng.

“Alo... ai đấy?” Lâm Hạo Ngôn tiếp điện thoại. Có lẽ đã mất tự chủ, tiếng nói của hắn cũng lớn hơn bình thường nhiều khiến đồng nghiệp xung quanh chú ý đến. Mọi người đều nói nhỏ bớt đi, chỉ nghe tiếng hắn oang oang “À Trác, là cậu hả? Sao Mân Huyền lại gọi cho cậu á? Cậu không liên lạc được à?..... Bọn tôi đang đi ăn lẩu Tứ Xuyên..... Ừ, cô ấy đang ở cạnh tôi... Ừ, cậu đến đi.....”

Lâm Hạo Ngôn buông di động, cười nói với cô “Trác nói anh ấy đang đến.”

Nghe được tin này, cô cũng cười tươi, cảm thấy phần chấn. Chắc vừa rồi Trác thấy cuộc gọi nhờ của cô nên gọi lại, thấy cô tắt máy nên mới gọi cho Lâm Hạo Ngôn.

Một lát sau, một đồng nghiệp đánh thức cô dậy, cô mới nhận ra là mình vừa ngủ quên. Bữa cơm tối xem như đã tan, vài đồng nghiệp đã bắt đầu rủ rê đi hát karaoke.

Cô lắc lắc đầu, cảm giác đầu rất nặng, hai gò má lại rất nóng, run run đứng lên, vừa lúc thấy Trịnh Trác đang khoan thai bước tới.

Lâm Hạo Ngôn cầm lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế, nhìn Trịnh Trác đến nói “Trác, đến rồi đấy hả? Tiểu tử này, người ta uống xong rồi cậu mới mò tới!”

Trịnh Trác nhìn hắn một cái, gật gật đầu, đi thẳng đến trước mặt cô “Mân Mân, em uống nhiều rồi, để anh đưa em về.”

“Không cần đâu, bây giờ bọn em còn đi hát nữa mà..... Trác, anh tới đúng lúc lắm, đi đi.....” Cô vừa lảo đảo đi vừa kéo kéo Trịnh Trác, lại đi không vững suýt chút nữa thì ngã ra, cũng may Trịnh Trác kịp thời đỡ lấy cô.

“Em đứng còn không vững, còn muốn đi hát?” Trác bật cười lắc lắc đầu “Mân Mân, nghe lời nào, để anh đưa em về.”

“Không, em không về! Em uống rượu, anh ta nhất định sẽ mắng em..... Em không về..... Không về cho anh ta mắng đâu.....” Nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của Doãn Lạc Hàn, cô lắc đầu lia lịa, sau đó cảm giác xung quanh tối dần rồi không biết gì nữa.

Đang ngủ say, cô bị một tiếng điện thoại inh ỏi đánh thức. Một mối xoay người muốn tiếp tục ngủ, má cọ vào gối, lại có cảm giác không quen. Không có hơi thở của hắn. Cô lập tức mở mắt.

Căn phòng xa lạ, chiếc giường xa lạ... Rốt cục đây là đâu? Cô vội vàng nhảy xuống giường, thấy mình vẫn đang mặc chiếc váy công sở mới dần dần nhớ ra chuyện bị say rượu, Trịnh Trác đến đón cô, sau đó thì không nhớ gì nữa. Bây giờ đầu bắt đầu có cảm giác nhức nhối, lại nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài cửa, cô khó chịu mở cửa phòng, thấy Trịnh Trác đang ngồi trên sofa nói chuyện điện thoại “Bệnh của bà không phải đã khỏi rồi sao?..... Tôi là gì của bà chứ, tôi có tư cách gì để tham gia công ty?..... Đừng cho là tôi không biết bà muốn tôi làm trưởng phòng tài vụ chẳng qua là muốn lợi dụng tôi để bảo trì vị trí cho anh ta..... Hơn nữa, tôi họ Trịnh, không phải họ Tần..... Đừng có mong tôi sẽ nghe..... Tôi không muốn .....”

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ, gương mặt lạnh lùng dường như là vô cùng hận người ở đầu dây bên kia. Sau đó, hắn dứt khoát tắt điện thoại, lạnh lùng quay lại liếc qua cửa phòng nhìn thấy cô, khắp người vẫn còn đầy khí chất lạnh lùng tàn nhẫn...

Cô chưa bao giờ thấy một Trịnh Trác như vậy, nhất thời không biết nói gì...

“Mân Mân, em tỉnh rồi sao, sao không ngủ thêm đi?” Trịnh Trác bỏ chiếc chăn mỏng ra khỏi người. Rõ ràng là đêm qua hắn đã nhường giường lại cho cô, ngủ ở sofa. Hiện giờ khi hắn nhìn cô lại có vẻ dịu dàng thường thấy, dường như tất cả những gì cô vừa thấy chỉ là mơ.

“Ừm, Trác à, có chuyện gì sao? Ai bị bệnh vậy? Em tưởng mẹ nuôi đã qua đời từ lâu rồi?” Cô đem điều mà mình đang thắc mắc ra hỏi. Không hiểu sao, thấy Trác như vừa rồi nhưng cô vẫn không chút nào sợ hãi, ngược lại lại có thể thấy ẩn sâu trong mắt hắn dường như là đau thương vô hạn.

“Không có gì, chỉ là một người họ hàng xa đã nhiều năm không liên lạc.” Hắn băng quơ ôm chần đặt vào trong phòng, sau đó lại đi ra “Mân Mân, anh còn có chút việc nên không thể để em lại đây được. Để anh đưa em về.”

194. Chương 335

Cô hiện tại chưa muốn về, nhưng nhìn thấy bộ dạng đầy tâm sự của Trác thì cô cũng không mặt dày mà ở lại được. Vẫn là theo hắn lên xe.

Suy nghĩ của cô vẫn quẩn quanh ở nội dung cuộc điện thoại kia, quay đầu nhìn Trịnh Trác chăm chú lái xe, lời nói đến miệng lại nuốt xuống, sau đó lại quay đầu lại, cứ thế lặp lại vài lần, rốt cục cũng khiến cho Trịnh Trác chú ý.

“Em có chuyện gì muốn hỏi anh à?”

Nghĩ đến những lời phần uất khi hắn nói chuyện điện thoại, cô cười gượng, thật sự không biết nên mở miệng như thế nào, vì thế cứ vòng vo hỏi hắn “Trác, em vẫn cảm thấy anh thật thần bí nha, mấy ngày nay không thấy anh, chắc chắn có chuyện gì rồi...”

Trịnh Trác là người thông minh, mới nghe đã lập tức hiểu ngay ý tứ trong lời nói của cô. Khóe môi hắn khẽ cong lên “Mân Mân, những chuyện trước đây em không cảm thấy có điều gì kỳ lạ sao? Vì lẽ gì mà cha mẹ em lại muốn em nhận mẹ anh làm mẹ nuôi? Trước đó bọn họ đã quen nhau như thế nào?”

Cô sửng sốt, vấn đề này thực sự cô không nghĩ ra được. Cô và mẹ nuôi đã quen nhau như thế nào? Lúc ấy cô còn quá nhỏ, một chút ẩn tượng cũng không có...

Trịnh Trác nhìn cô một cái, trên mặt nổi lên một tia cười châm chọc “Còn nữa, em không cảm thấy kỳ lạ sao? Một gia đình lẽ ra ít nhất cũng phải có 3 người, tại sao nhà anh lại chỉ có anh và mẹ?”

Cô nhẹ nhàng cắn môi, vấn đề này thật ra cô cũng có phần nghi hoặc, nhưng vì hai người vừa nhận lại được nhau, vấn đề này có chút nhạy cảm nên cô cũng không biết mở miệng thế nào... Xem ra Trác còn có rất nhiều bí mật. Ngẫm lại người mẹ đã qua đời tám, chín năm rồi, từ đó đến giờ Trác vẫn luôn phải cô độc... Hắn giống cô ở điểm cùng phải trải qua một đoạn đời chua xót, đáy lòng cô không khỏi có một chút đau đớn lướt qua...

“Anh à...” Cô ngẩng đầu định nói thì phát hiện ra biệt thự đã ở ngay phía trước, liền cuống quýt nói “Trác, anh không cần đưa em đến tận cổng đâu, để em tự đi là được rồi.”

Trịnh Trác không dừng xe mà ngược lại còn nhấn chân ga cho xe chạy nhanh hơn, giọng đầy vẻ thần nhiên “Sáng nay anh đã gọi điện cho Doãn Lạc Hàn.”

Cô tái mặt, ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn “Anh gọi cho anh ta làm gì?”

“Em đi qua đêm không về, anh nghĩ bản thân hắn sẽ tức giận đến nỗi muốn giết người, nên anh muốn giải thích giúp em một chút, ít nhất hắn biết được là em ở chỗ anh, sẽ không lo lắng mà đi tìm em nữa.”

Nghe Trịnh Trác nói với điệu bộ thần nhiên, toàn thân cô nháy mắt đông cứng lại. Hắn như vậy căn bản là đang đổ thêm dầu vào lửa!

Lúc trước Doãn Lạc Hàn còn vì chuyện Trịnh Trác mà muốn cô từ chức. Vừa rồi cô còn định khi trở về sẽ nói tối qua cô ngủ ở nhà một đồng nghiệp, không ngờ Trịnh Trác đã chủ động thừa nhận tối qua cô ngủ ở nhà hắn, cứ đà này, cô về nhà sẽ chẳng phải là rất nguy hiểm sao?

Nghĩ đến đôi con người đen thẫm của Doãn Lạc Hàn, cô không khỏi rung mình một cái. Trịnh Trác lần này thật sự hại chết cô rồi!

Cô hung hăng trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt long lanh phẫn nộ. Trịnh Trác tựa hồ nhìn ra nỗi lo lắng của cô, cười cười “Em sợ Doãn Lạc Hàn đến vậy sao?”

“Buồn cười thật, sao em phải sợ hắn cơ chứ?” Cô bị kích động liền lập tức phát hỏa, vành mặt nói “Còn lâu em mới sợ hắn.”

“Vậy em đang lo lắng điều gì thế?” Hắn lắc đầu cười ha hả, sau đó nhìn cô nhẹ nhàng nói Anh không có người thân, chỉ có em là em gái của anh, anh cũng chính là anh trai em. Từ nay về sau nếu có kẻ nào dám khi dễ em, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ giúp em hả giận. Cho dù kẻ đó là Doãn Lạc Hàn đi chăng nữa, biết không?”

Nghe hắn nói vậy, cô có chút ngượng ngùng, cúi đầu buồn bã. Hắn làm như vậy cũng là có ý tốt, nhưng là do hắn chưa biết tính tình của Doãn Lạc Hàn nên việc tốt lại trở nên phản hiệu quả mà thôi...

“Đúng rồi, tư liệu lần trước anh đưa em vẫn chưa xem.” Giọng Trịnh Trác đầy chắc chắn.

Cô ngẩng đầu, theo bản năng thốt ra “Sao anh biết?”

“Dĩ nhiên là anh biết. Nếu không làm sao em có thể bình thần trở lại nơi này..” Hắn dừng xe lại, một tay đặt lên vai trái cô, trầm giọng nói “Nhớ kĩ... về sau nếu có gì cần hỗ trợ, em cứ nói hoặc gọi điện cho anh, anh sẽ bảo vệ em.”

Cô đang suy nghĩ xem có ý từ sâu xa gì trong lời nói của hắn không, thì bất ngờ nghe thấy một giọng âm hàn vọng vào xe “Người của tôi mà phải cần đến anh bảo vệ sao?”

Trong lòng cô chợt lộp bộp một chút, cửa xe bất ngờ mở toang, cả người cô lập tức bị túm ra ngoài, chớp mắt ngã vào khuôn ngực rắn chắc.

“Tốt lắm, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành.” Trịnh Trác nhún nhún vai, tâm trạng vẫn rất bình thản, ngoảnh lại nhìn Mân Huyền “Mân Mân, nhớ kỹ lời anh vừa nói!”

Nói xong, hắn giẫm chân ga, chiếc xe thể thao chạy vút đi, để lại hai người với hai nỗi tâm sự khác nhau.

Trịnh Trác luôn luôn nhắc nhở cô về tập tài liệu... Rốt cục tài liệu đó có gì bí ẩn mà khiến hắn phải nhấn mạnh đến như vậy?... Đang suy nghĩ miên man, cô chợt thấy cổ tay đau nhói, thì ra cô đang bị lôi thẳng vào cổng biệt thự.

“Lăng Mân Huyền, em không có gì để nói với anh sao?” Từng câu từng chữ lạnh băng làm đông cứng tim phổi. Cô nhìn sang thấy một đôi mắt tràn đầy căm giận, bức bách khiến toàn thân cô lạnh run.

“Nếu tôi nói anh sẽ tin tôi sao?” Ngực khí của cô thoáng nhẹ trong không khí, cổ tay và các đốt ngón tay sắp bị hắn bẻ gãy, trên trán lấm tấm mồ hôi...

Những gì đã trải qua mách bảo cô rằng, hiện tại nói cái gì hần cũng đều chẳng cô kiểm soát, thà không nói còn hơn. Không phải Trịnh Trác đã gọi điện báo cho hần biết rồi sao? Nếu cô và Trịnh Trác thực sự có điều gì đó, thì sao lại có thể ngu ngốc gọi cho hần nữa?

Bình minh đang ló rạng, người làm công lực tục đi đến, lập tức chú ý đến hai người bọn họ, mọi ánh mắt đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Mân Huyền cúi đầu tìm đường rút lui, ra sức đẩy tay hần ra, nhưng ngược lại càng bị hần nắm chặt hơn. Cô đành phải nghiêng răng nói vừa đủ cho hai người nghe “Anh buông ra đi, đừng để người giúp việc để ý, có chuyện gì chúng ta vào nhà rồi nói...”

195. Chương 336

Hần hừ lạnh một tiếng, vẫn nắm chặt tay cô, cúi đầu phả hơi lạnh vào mặt cô “Tất cả mọi người lui xuống, không có lệnh của tôi, hôm nay mọi người không ch phép đi ra.”

Người giúp việc quay mặt nhìn nhau, sau đó không dám chậm trễ lập tức cầm đồ quét dọn lui về phía sau tòa biệt thự.

Nhìn thái độ đó của những người giúp việc, trong phổi cô tràn đầy khí nóng. Cô tức giận trừng mắt hung hăng nói “Doãn Lạc Hàn, anh nói như vậy là cố ý muốn cho mọi người biết.....”

Hần lạnh lùng nhếch môi, cắt lời cô “Lăng Mân Huyền, em đúng là lừa mình dối người. Em cho rằng mọi người đều ngu ngốc nguếch như em sao?”

Cô kinh hoàng nhìn hần “Không, không thể nào... Anh đừng nói lung tung...” Chẳng lẽ đúng như lời hần nói, tất cả mọi người trong Doãn Trạch đều biết chuyện của bọn họ sao? Tại sao lại như vậy được... rõ ràng cô đã rất cẩn trọng, không để lộ sơ hở nào...

“Tin hay không tùy em.” Hần mấp má miệng nói một câu, kéo cô đi vào trong khuôn viên của biệt thự, ấn cô dựa vào một gốc đại thụ “Bây giờ sẽ không có ai quấy rầy chúng ta. Lăng Mân Huyền, anh chỉ muốn biết một điều, rốt cục anh trong lòng em là gì? Em ghét anh hay yêu anh? Em ở bên anh như thế này là vì anh ép em, hay vì em muốn?”

“Anh... anh hỏi những điều này làm gì chứ?!” Tim cô đập loạn nhịp, cụp mắt xuống tránh ánh mắt của hần, miễn cưỡng cười cười “Thôi đừng nói lung tung nữa, không phải bây giờ chúng ta đang ở bên nhau hay sao...”

Hần nắm chặt cổ tay cô, khàn khàn gào nhẹ “Em cho rằng như vậy là đủ rồi sao? Anh không cần thể xác của em! Cái anh cần là tâm hồn em, anh muốn em cam tâm tình nguyện ở bên anh... Anh muốn một Lăng Mân Huyền toàn diện! Nói cho anh biết đi, anh muốn nghe những suy nghĩ thật trong lòng em...”

Hai tay cô nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay đau nhói... Cô phải trả lời như thế nào đây? Cô nên trả lời như thế nào? Nói cho hần biết kì thật cô cũng yêu hần sao? Nói rằng cô vốn đã yêu hần từ lúc nào không hay... nói rằng cô đã có một vọng tưởng... cùng hần nắm tay đến đầu bạc răng long hay sao?

Không hiểu sao cô không thể nói ra những lời này... Cô rõ ràng lòng mình, nhưng lời nói đến miệng lại không thể phun ra, cảm giác như có một áp lực rất lớn, mỗi chữ như nặng ngàn cân khiến cô không thể nói được nửa lời...

Chuyện của hần và Chỉ Dao ngày nào còn chưa giải quyết, ngày đó cô và hần vẫn không thể cùng nhau nắm tay quang minh chính đại. Mà quan trọng hơn là hôm nay Trịnh Trác lại một lần nữa nhắc nhở chuyện mà cô vẫn luôn lo nghĩ... Vì thế cô không thể... cô không thể nói cho Doãn Lạc Hàn biết những bản khoản trong lòng cô, chỉ có thể chôn sâu dưới tận đáy lòng...

“Tại sao không nói gì?” Gương mặt hần tiến sát tới gần mặt cô “Nếu còn bản khoản chuyện của Chỉ Dao, anh có thể nói cho em biết, vài ngày nữa Giản gia sẽ không báo từ hôn. Chuyện của chúng mình, anh nhất định sẽ công khai.”

Trong ánh mắt hần dường như có chút điên cuồng khiến cô kinh ngạc run run nắm chặt lấy tay hần “Doãn Lạc Hàn, anh đừng làm vậy, đừng làm tổn thương Chỉ Dao... Xin anh.....”

“Xin anh? Vì Chỉ Dao mà xin anh?” Hấn thẳng tắp nhìn chăm chú vào cô, thất vọng cười khổ “Em bảo vệ bạn em đến vậy, muốn cô ấy hạnh phúc... vậy còn anh thì sao? Anh muốn ở bên người anh yêu, chẳng lẽ có gì là sai à? Lăng Mân Huyền, em có biết em tàn nhẫn đến thế nào không.....”

Hấn đặt hai tay lên vai cô, mắt bình tĩnh lay lay người cô...

Cô thống khổ nhắm mắt lại, nước mắt lại giàn dụa... Hấn đang ép cô hứa với hấn, hấn muốn nghe ba chữ đó... nhưng khó quá, thật sự là khó quá.... Cô không thể nói nên lời...

“Em vẫn còn hận anh?” Hấn như là đột nhiên nghĩ ra, động tác lay người cô cũng dừng lại, run run nói, trong mắt đầy ảm đạm u buồn “Em nói đi! Chỉ cần em nói một câu thôi, chỉ cần em nói em vẫn hận anh, anh sẽ buông tha cho em, em có thể ngay lập tức thu dọn đồ rời đi... Anh xin thề sẽ vĩnh viễn không làm phiền em nữa.....”

Giọng nói của hấn cứ nhỏ dần, nhỏ dần, cuối cùng, đôi tay hấn đang đặt trên vai cô cũng tuột xuống. Hấn đau khổ thở dài một tiếng “Anh gọi người giúp em dọn đồ. Chúc mừng em, em đã vĩnh viễn thoát khỏi anh...”

Cô mở ra hai mắt đắm lệ nhìn thân ảnh cao lớn mơ hồ trước mặt đang chậm rãi lui về phía sau, lui về phía sau, rồi xoay người..... Hấn nói thật, hấn thật sự buông tay... nhưng vì sao... vì sao chỉ cần nghĩ đến phải rời xa hấn, nghĩ đến sẽ vĩnh viễn không gặp hấn nữa, trái tim trong giây lát lại như bị bóp chặt lại, đau đến không thở nổi, dường như mỗi giây thần kinh trong cô đều nhói đau, đau đến không thể chịu đựng được...

Cô rốt cục không còn biết mình đang làm gì nữa, cuống loạn đuổi theo hấn, ôm chặt lấy hấn từ phía sau, nước mắt tuôn rơi như mưa, khóc nức nở nói không thành tiếng “Đừng! Đừng rời xa em..... Đừng..... Em không muốn xa anh... Em không muốn..... Đau lắm..... Xin anh đừng đi.....”

“Em nói thật sao?” Giọng hấn khàn khàn vang lên, rõ ràng không thể tin được những lời này.

“Thật! Thật mà..... Em nói thật, em không lừa anh đâu.....” Cô dán mặt vào sau lưng hấn khiến lưng áo hấn ướt đầm một mảng. Nhưng giờ phút này cô cũng không quan tâm nữa “..... Những gì em nói hoàn toàn là thật.....”

Hấn nhẹ giọng thở dài, muốn gỡ tay cô ra, cô lại càng khóc lớn, gất gao ôm hấn “Đừng..... Hấn..... Em sai rồi... Đúng vậy... em thừa nhận, em không muốn xa anh..... Em không muốn xa anh một chút nào..... Đừng bỏ em... Em sẽ không bao giờ nói dối anh nữa..... Em nói thật..... Từ nay về sau em sẽ nói thật..... Xin anh đừng... đừng bỏ em.....”

Cô gào khóc, giống như một đứa trẻ sợ bị bỏ rơi ôm chặt lấy hấn, nhất quyết không buông, đem tất cả những tình cảm đã bị đè nén bấy lâu nay tuôn ra hết...

196. Chương 337

“Sau này em sẽ luôn luôn nói thật? Sẽ không bao giờ lừa dối anh nữa? Em hứa chứ?” Hấn cúi đầu, vẫn lạnh lùng nói.

“Em hứa! Em thề! Về sau em sẽ không giấu anh chuyện gì nữa!” Cô vội nói, vừa nói vừa khóc, gạt đầu lia lịa. Chỉ cần không phải rời xa hấn, muốn cô làm chuyện gì cũng được...

Hấn trầm mặc một hồi, tựa hồ bắt đầu tin cô, nắm nhẹ hai tay của cô bỏ ra, cô cũng buông tay.

Hấn xoay người lại, nâng gương mặt hồng hồng giàn dụa nước mắt của cô lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô “Huyền, đã nói rồi thì không được thay đổi.”

“Được, không..... nhất định không thay đổi.” Cô thút thít, vẫn nắm chặt tay hấn, sợ hấn bỏ đi.

Nước mắt vẫn đọng trên mi mắt của cô. Hấn thương tiếc hôn nhẹ lên mắt cô, lau đi nước mắt của cô, trong ánh mắt lóe lên một tia xảo trá.

Hắn đã mạo hiểm, đem tương lai của hắn và cô lên bàn đặt cược. Nhưng thực ra, hắn cũng đã sớm chuẩn bị đường lui cho mình. Cho dù cô có cương quyết rời đi, hắn cũng nhất định sẽ có cách bắt cô phải chủ động về bên hắn.

Hắn đã sớm nhận ra cô cũng có tình cảm với hắn, chỉ là chưa thừa nhận. Vì vậy hắn thử đặt cược. Hắn hiểu không dễ gì có thể bắt được cô mở miệng thú nhận với hắn, vì vậy hắn hao tổn tâm trí nghĩ ra kế này. Hắn giở trò.

Chỉ là hắn không thể ngờ kế hoạch của hắn lại thành công rực rỡ như vậy. Vừa nghe hắn nói lời chia tay, cô đã khóc ầm lên, ôm chặt lấy hắn xin hắn đừng bỏ cô lại. Sớm biết sẽ có thể bắt cô thú nhận như vậy, hắn đã giở chiêu này ra từ đầu rồi... *Quả này Hàn ca cứ gọi là bị ném đá vỡ đầu =)))))))*

Hắn đã nghe được vô cùng rõ ràng... cô nhắc đi nhắc lại rằng cô không muốn rời xa hắn. Thì ra trong lòng người con gái này cũng đã sớm có hắn... Điều này khiến cho lòng hắn phút chốc nở hoa, từng tế bào trong cơ thể dường như đều đang vô cùng hưng phấn nhảy nhót. Xem như tất cả những nỗi buồn, sự đau xót cô vô tình gây ra cho hắn trước kia cũng đáng giá, cuối cùng hắn đã có được người con gái mà hắn yêu, toàn vẹn...

Một hồi sau, hắn ôm lấy cô – lúc này vẫn còn đang thút thít – vào biệt thự, sủng nịch cười nói “Tối qua em uống nhiều rượu, giờ còn đau đầu không?”

“Tốt hơn nhiều rồi...” Sáng sớm đã bị hắn dọa cho một vỏ như vậy, cho dù là có đau đầu đến chết cũng bị dọa cho hết luôn. Giờ phút này, cô giống như vậy sợ hắn sẽ suy nghĩ lại, sẽ bỏ đi, vì vậy gắt gao nắm chặt tay hắn.

“Chúng mình ăn bữa sáng đó, sau đó sẽ để em về phòng ngủ.” Hắn đứng dậy phân phó người giúp việc chuẩn bị bữa sáng. Một lúc sau, cô lại trước đôi mắt chăm chú âu yếm của hắn uống một chén thuốc bổ.

Bữa sáng ăn gì cô cũng không nhớ được rõ, chỉ nhớ hắn bế cô vào phòng, đặt lên giường, sau đó đắp chăn cho cô, cuối cùng cô thiếp đi lúc nào không hay...

Trải qua sự xúc động sâu sắc, cô mệt mỏi ngủ rất sâu, đến lúc ngủ dậy đã là hơn chín giờ.

Đầu óc trống rỗng, cô ngơ ngác nằm ở trên giường chừng năm phút đồng hồ, mới chợt đứng bật dậy vì nhớ ra hẹn với Chính Vũ 10 giờ gặp mặt. Hoảng hốt chạy khỏi giường, cô ăn mặc chỉnh tề, lại chạy qua phòng hắn gõ cửa một lúc nhưng không thấy tiếng trả lời.

Gần đây công việc của hắn có vẻ bận, có lẽ là đến công ty rồi. Cô vừa đi xuống lầu vừa gọi điện cho hắn. Phòng khách rất yên tĩnh, ba nuôi đã mấy ngày không về nhà, cô đoán có lẽ là dì Phương đó đã không qua khỏi...

Điện thoại được nhận, hắn quả nhiên ở công ty. Cô nói cho hắn biết cô chuẩn bị đi gặp Chính Vũ, đồng thời cũng nói luôn ý định của mình cho buổi gặp mặt này.

“Nói chuyện với Chính Vũ xong thì về nhà ngay nhé. Gần đây công việc có hơi bận, khả năng anh sẽ về muộn, em nhớ ngủ sớm trước đi nhé.”

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng hắn dặn dò vô cùng ầm áp khiến cô có cảm giác hạnh phúc khó tả, vì thế nhẹ nhàng đồng ý. Hôm nay hắn cũng giống như cô, trong lòng đều có cảm giác bừng sáng giống như được ánh dương chói chang rọi vào...

Mở lòng với hắn, cô như trút được một gánh nặng, cả người có cảm giác vô cùng thoải mái, cước bộ nhẹ nhàng, thể xác và tinh thần đều rực rỡ hẳn lên, tràn ngập năng lượng.

Mặc dù cô đã rất vội vàng nhưng vẫn chậm mất mười phút so với giờ đã hẹn với Chính Vũ. Khi cô đến, Chính Vũ đã sớm ngồi ngay ngắn ở vị trí gần cửa sổ.

“Chính Vũ, ngại quá, tôi đến trễ.” Cô thở hổn hển ngồi đối diện hắn, đặt chiếc máy tính xách tay ở một bên ghế.

Chính Vũ nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói “Đừng lo, dù sao hôm nay tôi cũng không bận gì.”

Tay hắn lướt qua mặt bàn dường như muốn chạm vào tay cô, cô lại tinh tế tránh đi, mỉm cười thân thiện “Gần đây công việc ở khách sạn có bận không?”

Hắn rút cánh tay lại, lơ đãng cười cười, kiên nhẫn giải thích “Tuy tôi đã tiếp quản toàn bộ sự nghiệp của gia tộc nhưng chi nhánh ở Trung Quốc cũng đã có người sớm quản lý rất tốt, vì vậy công việc cũng có thể gọi là nhàn hạ.”

Cô gật gật đầu, cúi đầu uống ly nước chanh. Không biết vì sao, không khí giữa hai người lúc này lại có chút ngưng đọng, nhất thời cô không biết nói gì nữa cả.

Chính Vũ khuấy khuấy chén trà, cúi đầu nói “Mân Mân, tôi sẽ về hẳn Hàn Quốc, sau này chỉ thỉnh thoảng mới về Trung Quốc kiểm tra công việc ở đây.”

Nghe hắn nói như vậy, cô bỗng có cảm giác sững sờ hụt hẫng. Như vậy là cô với hắn sẽ khó có cơ hội gặp nhau sao? Một nỗi xót xa len lỏi dần trong tâm trí cô...

“Chính Vũ, vậy sau này cậu hãy thường xuyên về thăm cậu của cậu.....” Cô nói được một nửa thì ngừng lại. Ý của cô là về sau hắn có về Trung Quốc chắc chắn sẽ qua thăm cậu của hắn – tức là cha của Doãn Lạc Hàn, ba nuôi của cô – mà cô lại ở biệt thự, như vậy hai người sẽ còn có thể được gặp mặt. Nhưng cô lại chợt nhớ ra, cô và Doãn Lạc Hàn bây giờ không danh không phận, cô nói như vậy tức là sao chứ...

Chính Vũ mỉm môi đánh giá sắc mặt của cô “Mân Mân, gần đây quả thật khí sắc của em đã tốt lên rất nhiều. Chắc hẳn Lạc đối xử với em rất tốt, như vậy tôi cũng có thể an tâm.”

“Chính Vũ...” Cô áy náy nhìn Chính Vũ.

Chuyện đã đến nước này, hắn còn quan tâm cô. Như vậy càng khiến cô thêm đau đớn. Chính Vũ thật sự là một chàng trai rất tốt, chỉ tiếc cô và hắn không có duyên, cô đã phụ hắn rồi...

Thương Vũ ca..... TT_____TT

197. Chương 338

edit: CeCe

nguồn: cindycandy218.wordpress

“Mân Mân, đừng buồn...” Chính Vũ nở nụ cười dịu dàng như yếu ớt “Yêu một người có rất nhiều cách, không nhất thiết phải có được người đó mới gọi là yêu... Đôi khi... chỉ cần nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, trong lòng cũng có thể an tâm vui vẻ...”

Cô nhìn chăm chăm ly nước chanh, cảm nhận được giọng nói của hắn vô cùng thê lương, nghẹn ngào không nói nên lời.

Chính Vũ nói đúng, yêu một người có rất nhiều cách. Cô yêu Doãn Lạc Hàn, nhưng cô lại không thể giống như Chính Vũ có thể cao thượng rời xa người mình yêu... Cô không làm được.... Hắn chỉ vừa nói thả tự do cho cô, cô đã đau khổ, chần chừ, không kiềm chế được bản thân gào khóc ôm chặt lấy hắn xin hắn đừng đi...

Bây giờ ngẫm lại, lúc đó dường như lý trí của cô đã bị ăn mất, cô chỉ chịu sự điều khiển của cảm xúc, của tiềm thức. Có lẽ đây chính là điểm khác biệt. Cô không thể cao thượng như Chính Vũ, rời xa người mình yêu mà vẫn mỉm cười chúc phúc cho người ấy...

“Chính Vũ, khi nào thì cậu về? Tôi và anh ấy sẽ đi tiễn cậu.”

“Ngày mai.” Chính Vũ nhìn cô, lập tức lắc lắc đầu “Không cần đâu, mai là thứ hai, hai người còn phải đi làm mà.”

“Không, Chính Vũ, tôi vẫn muốn đi tiễn cậu.” Ánh mắt cô vô cùng kiên định “Trước khi cậu đi, chúng ta hãy cùng ăn một bữa coi như là một bữa ăn tiễn cậu đi...”

Trước đây quan hệ của Hàn và Chính Vũ rất tốt, cũng chỉ tại cô mà giờ bọn họ mới trở nên khó nhìn mặt nhau như thế này... Vì vậy, cô muốn nhân cơ hội này nói lại tình cảm anh em thân thiết của bọn họ...

Chính Vũ không nói gì, coi như đồng ý. Kì thật, trong đầu hần vốn đã có suy nghĩ khác.

Cô nghiêng người cầm lấy túi đựng máy tính bảng, đưa tới trước mặt Chính Vũ “Chính Vũ, đây là máy tính bảng của cậu, tôi nghĩ nên trả lại cho cậu.”

“Nó đã sớm là của em rồi.” Chính Vũ thản nhiên đẩy lại phía cô “Tôi sắp về nước, cũng chưa kịp mua gì tặng cho em, cái này coi như món quà cuối cùng của tôi đi.”

“Nhưng nó rất đắt.” Cô đang chuẩn bị trả lại cho hần, hần đã lại giành trước đề tay cô lại, không để cô tiếp tục từ chối “Không phải em đã nói chúng ta không thể làm người yêu thì có thể làm bạn bè sao? Nếu em cương quyết trả lại cho tôi, làm sao có thể gọi là bạn bè được?”

Chính Vũ đã nói đến như thế, cô đành nghe theo. Nhìn xung quanh nhà hàng, cô mới chợt nhớ ra đây cũng chính là nơi mà cô, Chính Vũ và Chỉ Dao gặp nhau lần đó...

“Chính Vũ, cậu cảm thấy Chỉ Dao thế nào?” Cô thật cẩn thận nhìn hần, muốn dò hỏi một chút.

“Thế nào là thế nào?” Chính Vũ khoanh tay trước ngực, rõ ràng là biết rõ ý cô rồi còn hỏi lại.

“Chính là..... Cậu có cảm tình với cô ấy không?” Cô hơi lo lắng hỏi. Cô đã làm tổn thương Chỉ Dao và Chính Vũ, vì vậy cô thật sự mong rằng hai người họ sẽ đến được với nhau, thật lòng muốn hai người họ hạnh phúc.

“Chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Hần cụp mắt, nghịch nghịch cái ly trước mặt.

“Nhưng Chỉ Dao nói..... hai người..... hai người.....” Cô ấp a ấp úng, ngượng ngùng không nói tiếp được.

“Ý em là tôi và cô ấy phát sinh chuyện đó sao?” Chính Vũ nói thay cô, dường như có chút buồn cười “Là do nha đầu kia nghĩ lung tung thôi, bọn tôi không xảy ra chuyện gì cả. Tôi sẽ không động vào người con gái mà tôi không yêu.”

Ánh mắt hần lại tràn đầy nhu tình khiến cô có chút ngại ngùng cúi đầu. Nói như vậy xem ra là Chỉ Dao nhầm rồi...

Nhưng có vẻ như Chỉ Dao thật sự thích Chính Vũ. Vì vậy cô không từ bỏ, tiếp tục hỏi “Chính Vũ, Chỉ Dao là một cô gái rất tốt, chẳng lẽ cậu không có chút cảm tình gì với cô ấy sao? Hai người thử kết giao.....”

“Mân Mân, em nghĩ tôi là người như thế nào?” Chính Vũ lớn tiếng cắt lời cô “Đối với người tôi không có tình cảm, tôi lại có thể kết giao, mặc dù tình cảm của tôi dành cho người khác vẫn luôn sâu đậm sao? Em lại nghĩ tôi là người như vậy sao?”

Hần chỉ trích làm cô á khẩu không trả lời được, lúng ta lúng túng cúi đầu xuống. Chính Vũ nói đúng, cô quả thật đã quá nóng vội rồi. Chính Vũ đối với cô thậm chí như vậy, hần không dễ yêu một người khác nữa.

Đầu ngón tay của Chính Vũ vẽ vẽ vài vòng lung tung trên mặt bàn, lại vẫn trầm trầm như ngày nào hỏi cô “Được rồi, chúng ta không nói chuyện đó nữa. Nói về em đi. Em và Lạc định như thế nào? Chuyện hôn sự của Lạc và Giản gia tính sao đây?”

Cô cười khỏ một tiếng. Sáng nay khi cô khóc lóc xin Doãn Lạc Hàn đừng bỏ đi, cô dường như cũng quên luôn cả nỗi băn khoăn này, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ: không thể rời xa hần.

“Tôi rất hiểu Lạc. Anh ấy là kiểu người đã muốn là nhất định sẽ làm được.” Hần ho nhẹ hai tiếng, hơi gượng gạo an ủi cô “Nếu Lạc đã quyết định ở bên em, chắc chắn anh ấy sẽ có cách giải quyết. Tuy thật sự tôi rất ghen tỵ với Lạc vì anh ấy đã có được em, nhưng tôi cũng không thể phủ nhận, về điểm này anh ấy giỏi hơn tôi rất nhiều.”

Cô gượng gạo mỉm cười. Sáng nay hần đã rất cương quyết nói với cô về chuyện hôn sự giữa hần với Giản gia. Nghĩ đến sự đơn thuần lương thiện của Chỉ Dao, cô thật sự rất lo lắng và áy náy, nhưng cô cũng chỉ có thể nói với cô ấy lời xin lỗi...

Thấy cô có vẻ khó nói, Chính Vũ dường như cũng đoán được vài phần suy nghĩ của cô, cúi đầu vài giây, sau đó lại nhìn cô dịu dàng cười “Mân Mân, cho dù sau này em và Lạc có ở bên nhau hay không, chúng ta vẫn vĩnh viễn là bạn. Nếu cần tôi giúp đỡ chuyện gì, em đừng khách khí, bất kể lúc nào tôi cũng sẵn sàng giúp em. Đây là địa chỉ của tôi ở Hàn Quốc, có chuyện gì em cứ theo địa chỉ này đến tìm tôi.”

198. Chương 339

edit: CeCe

nguồn: cindycandy218.wordpress

Cô cầm danh thiếp của Chính Vũ. Trên danh thiếp là địa chỉ ở Hàn Quốc của Chính Vũ, còn có số điện thoại cố định ở văn phòng và số điện thoại di động của cậu ấy. Trong lòng cô không hiểu sao vô cùng xúc động...

“Chính Vũ, đừng như vậy... đừng đối xử tốt với tôi như vậy... xin lỗi..... Thực xin lỗi.....” Cô khổng chế không được chính mình, cúi đầu bật khóc nức nở, cảm giác sắp phải ly biệt Chính Vũ phút chốc trào dâng trong cô.

“Mân Mân, sao em lại giống đứa trẻ con, dễ khóc nhè như vậy chứ...” Chính Vũ cười khẽ rút khăn tay đưa cho cô “Được rồi, đừng khóc nữa, em có biết lúc khóc trông em xấu lắm không hả... Về sau nếu tiểu tử kia dám bắt nạt em, em cứ nói cho tôi biết, tôi sẽ tìm hắn tính toán. Nếu không thì em cứ bỏ anh ta đi, đến với tôi, tôi luôn chào đón em! Này nhé, em nên biết rằng người đàn ông có gia thế tốt như tôi, diện mạo lại đẹp trai thế này, tính cách cũng tuyệt vời không phải dễ tìm đâu nha.....”

Hắn cố ý tỏ vẻ khoe khoang chọc cười cô. Cô nắm chặt chiếc khăn tay của hắn, nín khóc, ngẩng mặt cố nặn ra một nụ cười “Chính Vũ, đối với tôi, cậu mãi mãi là bạn, mãi mãi là một người bạn tốt!” Cô trịnh trọng nói.

Gương mặt đẹp trai của hắn nở nụ cười thản nhiên, cũng trịnh trọng đáp lại “Ok, đối với tôi cũng vậy, em mãi mãi là bạn cực tốt.....”

Cô cố nín khóc, đứng dậy cầm lấy túi đựng máy tính, mỉm cười nói với Chính Vũ “Chính Vũ, tôi đi trước nhé, thời gian địa điểm tổ chức tiệc cho cậu tôi sẽ thông báo sau.”

“Được...” Chính Vũ ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt lóe lên một cái gì đó trong suốt long lanh. Cô không dám nhìn thêm, quay đầu ra khỏi nhà hàng.

Ở phía sau bỗng vang lên một giai điệu...

.....If you wander off too far, my love will get you home.

If you follow the wrong star, my love will get you home.

If you ever find yourself, lost and all alone, get back on your feet and think of me, my love will get you home.

.....

Cô cẩn nhẹ môi, trong lòng lại dâng lên những cảm xúc hỗn loạn, những mảnh kí ức đan xen.... Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau trong xe taxi, hắn chủ động nhường xe taxi cho cô... Lúc đó hắn đã nhận ra cô rồi, chỉ tiếc cô lại quá vô tâm không nhớ ra hắn...

Cô rẽ ngoặt vào sang một góc phố, cụp mắt nhìn chiếc danh thiếp. Cái tên tiếng Anh trên danh thiếp lại khiến cô nhớ lại những kỉ niệm đẹp... Orange.... Hắn trêu chọc cô, gọi cô là “bà cô”... Hắn thừa lúc cô không để ý lấy điện thoại của cô, lưu số của hắn rồi gọi điện cho cô.... Cô tức giận mắng hắn, rồi lại phát hiện ra chủ xe cô cần lái là hắn...

Cô lại nhớ hắn lấy cô đi du lịch, thuê cô làm hướng dẫn viên, thực ra là muốn cho cô đi chơi thoải mái với hắn..... Hắn mua cho cô loại kem mà cô thích ăn nhất...

Tất cả mọi chuyện cứ như mới là ngày hôm qua... Hắn tốt với cô như vậy, nếu không có Doãn Lạc Hàn, có lẽ cô cũng đã đáp lại tình cảm của hắn...

Chỉ tiếc cô và hắn có duyên mà không có phận.... Cô lại yêu người mà cô không nên yêu, còn hắn – dường như là người dành cho cô – cô lại không thể yêu...

Cô quay lại, nhìn hắn qua lớp kính trong suốt của nhà hàng... Hắn vẫn ngồi im như lúc cô đi, vẻ cô đơn của hắn khiến trong lòng cô đau xót vô cùng...

Cô đột nhiên bỏ đi là bởi cô sợ... sợ sẽ không cầm được nước mắt... sợ yếu đuối trước mặt hắn... Cô đã phụ lòng hắn, vì vậy cô không muốn khiến hắn thêm bận lòng vì cô nữa...

Nhưng bây giờ, khi nhìn thấy đôi vai hơi run lên của hắn qua lớp kính thủy tinh, cô lại không kìm lòng được bất giác tiến đến vài bước... Hắn đang khóc sao? Vừa mới cười tươi an ủi cô, khi cô đi rồi, hắn lại ngồi một mình trong nhà hàng khóc sao?

Xin lỗi, Chính Vũ, đừng khóc, xin cậu đừng khóc.....

Rõ ràng đã hẹn với hắn sẽ mời hắn một bữa cơm tiễn biệt, nhưng không hiểu sao cô lại có cảm giác như đây sẽ là lần cuối cùng cô gặp hắn trước khi hắn về Hàn Quốc... Tại sao.... Tại sao?

Xin lỗi cậu, rất xin lỗi cậu... Chính Vũ à, đừng khóc... Xin lỗi, tôi lại làm cho cậu khóc rồi... Đừng khóc..... Tôi không đáng đâu... không đáng để cậu khóc đâu...

Cả đời này cô nợ hắn.....

Cô cố nén cơn xúc động trong lòng nhưng không được... Nước mắt cứ rơi... lăn lăn rơi... Cô ôm mặt chạy đi...

Kim Chính Vũ nhìn chằm chằm thân hình mảnh khảnh đang chạy ra khỏi nhà hàng, chạy xa, chạy xa... mãi đến khi nhìn thấy dáng người quen thuộc đó rẽ ngoặt sang một bên, khuất tầm mắt...

Trên đôi môi mỏng của hắn xuất hiện một nụ cười nhợt nhạt.... Bởi hắn biết, đây là lần cuối hắn và cô gặp mặt trước khi hắn về Hàn Quốc.... Hắn đã rất yêu cô, đem tất cả tình cảm nồng nhiệt của mình dồn hết cho cô... Và rồi hắn đã rất đau... đau nhói tim can.... đau đến mức hắn không thiết ăn uống ngủ nghỉ, ngày đêm chỉ gặm nhấm một thứ gọi là nỗi đau... Nhưng rồi cuối cùng hắn cũng đã không ngu ngốc nữa.... Hắn hiểu hắn cứ cứng đầu như thế sẽ chỉ càng khoét sâu vết thương trong lòng... chỉ bằng hắn quên đi... để vết thương liền sẹo... Vì vậy hắn buông tay... Có đôi khi quyết định buông tay so với cố chấp dây dưa sẽ tốt hơn rất nhiều... Ít nhất hắn tin cô ấy cũng sẽ không thể quên được hắn, cho dù chỉ với tư cách một người bạn.... Cũng như trong lòng hắn... vĩnh viễn không thể quên được cô.....

Cô chui vào một cái toilet công cộng, khóc thoải mái một hồi. Đến khi bước ra, hai mắt của cô đã sưng đỏ lên. Cũng may hôm nay là ngày nghỉ, không sợ gặp đồng nghiệp....

Đi bộ trên đường, đã vài lần cô định gọi cho Doãn Lạc Hàn, cuối cùng lại quyết định thôi. Bây giờ gọi cho hắn để làm gì chứ? Hắn dạo này đang bận như vậy, có khi hiện giờ còn đang họp, cô không nên vì những tâm trạng mình không tốt mà làm phiền hắn...

Cô không phải kiểu con gái thích làm nũng, vì vậy thật sự không muốn khiến hắn phải suy nghĩ, lo lắng nhiều cho cô, khiến công việc của hắn bị trì trệ. Huống hồ một hai câu qua điện thoại cũng khó nói rõ, tốt hơn vẫn là đợi hắn rảnh rồi nói với hắn về chuyện tổ chức một bữa chia tay Chính Vũ.

Di động trong túi xách vang lên. Không lẽ là Doãn Lạc Hàn? Cô vui sướng vội mở di động, rồi lại thất vọng. Không phải hắn, cũng không phải số của Từ Bang mà là một dãy số lạ hoắc...

Là ai?? Cô tò mò ấn nút nghe “Vâng, ai đấy ạ?.....”

“Lắng tiểu thư, tôi là Giản Quân Dịch. Hôm nay cô có rảnh không?” Tiếng nói trầm trầm không nóng không lạnh vang lên. Chỉ một câu đơn giản mà dường như nặng ngàn cân khiến lòng cô nặng trĩu. Khỏi cần hắn nói rõ ràng cô cũng hiểu hắn tìm cô có chuyện gì.

“Tôi rảnh. Tổng giám đốc tìm tôi có việc gì không ạ?” Cô vẫn lễ phép trả lời.

Hắn không quanh co lòng vòng chút nào, đi thẳng vào chủ đề “Là chuyện riêng tư. Hiện giờ cô đang ở đâu, tôi lái xe qua đón?”

Cô đọc địa chỉ cho hắn. Hắn cũng chỉ nói một câu “Cô đứng yên đó đợi tôi một chút.” Sau đó ngắt máy.

Cô chỉ đợi một hồi, xe hấn đã tiến lại. Sau đó hấn rất ga lăng phong độ mở cửa xe cho cô.

199. Chương 340

edit: CeCe

nguồn: cindycandy218.wordpress

Bên tai cô lại vang lên lời đáng giá của Doãn Lạc Hàn về Giản Quân Dịch. Quả thật tâm tư của anh ta rất khó đoán, cô không đáng là đối thủ của anh ta. Hôm nay xem cách anh ta tìm cô như vậy, xem ra là đã muốn ngả bài.

Phải làm sao đây? Cô phải nói gì đây? Làm thế nào bây giờ.....?

Về việc của cô, cô không sợ. Cùng lắm thì từ chức. Nếu Giản Quân Dịch là một người công tư bất phân, cô cũng không muốn làm việc cho hấn nữa. Nhưng Doãn Lạc Hàn thì khác. Công ty của hấn và Giản thị có rất nhiều dự án hợp tác, lỡ may cô nói sai một câu, làm ảnh hưởng đến hấn thì phải làm sao?

Cô không biết Doãn Lạc Hàn đã nói chuyện với Chỉ Dao như thế nào, cũng không biết hấn dự tính giải quyết mọi chuyện như thế nào. Haizz... Sớm biết như thế, cô đã hỏi rõ ràng ý định của hấn, như vậy thì lúc này cô đã không rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết làm sao cho phải như bây giờ...

Cũng không hiểu sao lúc đó cô đồng ý nói chuyện với Giản Quân Dịch. Giờ thì xong rồi! Có hối hận cũng đã muộn! Cô tái nhợt nhìn hấn mở cửa xe chờ cô, đành cúi người ngồi vào trong.

Giản Quân Dịch đóng cửa xe giúp cô, đi vòng qua đầu xe, mở cửa ngồi xuống ghế lái bên cạnh cô, cũng không vội phát động xe mà lại thản nhiên quay sang nói với cô “Cô hấn là đã đoán được tôi tìm cô để nói chuyện gì. Có điều cô cũng không cần lo lắng quá như vậy, chuyện đó tôi và Doãn Lạc Hàn đã hẹn gặp nhau để nói chuyện, tôi sẽ không hỏi cô.”

Cô kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn. Hấn tìm cô không nói chuyện đó thì nói chuyện gì chứ?!

“Tôi muốn hỏi cô vài chuyện.” Ngón tay hấn lướt nhẹ trên vô lăng, đôi môi hơi nhếch thành nụ cười như có như không “Quan hệ của cô và Chỉ Dao luôn rất tốt, tôi muốn hỏi cô có phải gần đây Chỉ Dao yêu ai rồi không?”

“Sao anh lại hỏi như vậy?” Cô mím môi. Những tâm sự của Chỉ Dao hiển nhiên đã bị người anh trai này của cô ấy nhìn ra.

“Cô không cần quan tâm vì sao tôi biết. Chỉ Dao là em gái duy nhất của tôi, nó yêu ghét ai tôi đều phải biết. Cô chỉ cần trả lời cho tôi biết người đó tên là gì, thân phận và gia đình của anh ta là được.” Hấn bắt hai tay lại, trong giọng nói lại có chút dụ dỗ “Đương nhiên tôi sẽ không bạc đãi cô. Chuyện cô và Doãn Lạc Hàn tôi sẽ không truy cứu, cũng sẽ không nói cho Chỉ Dao biết. Không biết điều kiện như vậy cô có đồng ý hay không?”

“Đương nhiên là có!” Cô không suy nghĩ nhiều, vội vàng trả lời. Giản Quân Dịch quả thật không đơn giản, hấn dùng chính chuyện của cô và Doãn Lạc Hàn để uy hiếp cô. Nhưng cẩn thận suy ngẫm, cô cũng không thiệt chút nào, hơn nữa như vậy còn là tốt cho Chỉ Dao và Chính Vũ.

Nếu Giản Quân Dịch biết Chỉ Dao đang tương tư Chính Vũ, nhất định hấn sẽ nghĩ ra cách để Chính Vũ phải ở lại Trung Quốc. Như vậy thật sự rất tốt! Dần dần Chính Vũ sẽ nhận ra Chỉ Dao là một cô gái tốt đến như thế nào, sau đó tình cảm của hai người ấy sẽ đơm hoa kết trái! Tốt quá rồi!

Nghĩ như vậy, cô liếm liếm môi, cẩn thận nói rõ ràng những gì cô biết về chuyện giữa Chỉ Dao và Chính Vũ.

“Nghe cô nói như vậy, xem ra công chúa nhỏ của tôi đã thật sự biết yêu rồi.” Giản Quân Dịch vừa gật đầu, vừa lẩm bẩm như vậy, xem ra là đang rất trầm tư.

“Brrrrrrr.....” Di động trong túi bắt đầu rung lên. Cô nhìn tên hiển thị, không suy nghĩ nhiều ấn nút từ chối, sau đó gửi một tin nhắn ngắn qua.

Cô vừa ấn nút gửi, Giản Quân Dịch đột nhiên quay đầu nói với cô “Không còn chuyện gì nữa, cô có thể đi rồi. Cô yên tâm, tôi đã nói là sẽ giữ lời.”

Không ngờ hần lại cho cô đi dễ dàng như vậy, cô hưng phấn mở cửa xe lao ra ngoài, lại chợt nhớ ra mình hơi thất thố bèn quay người lại vẫy vẫy tay “Tổng giám đốc, hẹn gặp lại!”

Hần hơi gạt đầu, chiếc xe dần dần lặn bánh.

Cô thở ra một hơi, vừa quay đầu đã thấy một chiếc Lamborghini nổi bật đang lao ra từ ngã tư, thu hút ánh mắt của rất nhiều người. Chiếc xe lao nhanh đến phía cô, cuối cùng vũng vàng dừng lại trước mặt cô.

“Lăng tiểu thư, mời lên xe.” Từ Bang từ trong xe đi ra, mở cửa xe giúp cô.

Trước ánh mắt hâm mộ của mọi người đang bắn lại, cô cúi đầu ngồi vào trong. Vừa ngồi xuống, cả người đã bị người trong xe ôm trọn lấy, tiếng nói trầm ấm quen thuộc lại vang lên bên tai cô “Anh ta tìm em làm gì?”

“Anh nói ai cơ?” Cô hỏi theo bản năng. Không ngờ ngày nghỉ mà cô cũng bận rộn như vậy, ban đầu thì gặp Chính Vũ, sau lại gặp Giản Quân Dịch.

“Em cứ nói từng người đi, anh nghe hết.” Hần vòng tay qua eo cô khiến cô dựa hần vào người hần.

“Chính Vũ... em đã nói rõ mọi chuyện với cậu ấy, cậu ấy nói cậu ấy chúc phúc cho chúng ta...” Cô dừng lại một chút, cẩn thận quan sát phản ứng của hần, thấy khuôn mặt tuần tú vẫn rất dịu dàng bình tĩnh, vì thế tiếp tục nói “Thứ Hai cậu ấy sẽ về Hàn Quốc, em muốn tổ chức tiệc chia tay cho cậu ấy, anh thấy được không?”

Không phản đối nhưng cũng không đồng ý, hần vẫn trầm ngâm nheo mắt nhìn chằm chằm cô một lúc, sau đó đưa tay xoa nhẹ lên hai mắt sưng đỏ của cô “Em khóc? Vì Chính Vũ mà khóc sao? Hôm nay em khóc hai lần, một lần là vì anh, một lần là vì cậu ấy. Xem ra anh cũng không phải là người quan trọng nhất.”

“Anh biết mà, hai chuyện này không giống nhau.” Cô bất mãn chu miệng. Buổi sáng cô khóc là vì hần muốn chia tay với cô. Cô khóc như đứt ruột đứt gan, có chết cũng không muốn rời xa hần. Còn vừa rồi cô khóc vì Chính Vũ, nhưng không giống như buổi sáng, lúc này cô khóc là vì thương hần, vì trân trọng những kỉ niệm giữa hai người và vì áy náy với cảm giác nợ hần quá nhiều.....

“Em muốn tổ chức tiệc chia tay đương nhiên là được, anh nghe theo em hết.” Hần cúi đầu cười, nụ cười chiến thắng. *Ta cũng chịu Hàn ca nhà mình lun =.=*

Hần đương nhiên biết những người đàn ông khác đối với cô luôn như hổ rình mồi... Đại công tử tập đoàn Lôi thị – người đàn ông đã gắn bó từ nhỏ với cô, rồi lại Chính Vũ – cậu nhóc si tình đã chờ đợi cô suốt năm năm..... Chỉ có điều, cuối cùng cũng chỉ có hần chân chính có được người con gái này...

Thấy hần vui vẻ đồng ý như vậy, cô không khỏi tươi cười, ngón tay lại nghịch nghịch chiếc cravat màu bạc trước ngực hần “Giản Quân Dịch nói anh và anh ta đã hẹn với nhau bàn về chuyện hôn sự của anh và Chỉ Dao, có phải không?”

“Ừ, hẹn ngày mai rồi.” Hần hôn nhẹ vào tóc cô, rồi lại lần xuống hôn lên cổ cô “Trưa rồi, mình đi ăn cơm đã. Chiều nay anh đi dự buổi lễ công bố sản phẩm mới của LK, em đi cùng anh đi.”

200. Chương 341

edit: CeCe

nguồn: cindycandy218.wordpress

“Em cũng phải đi á?” Cô ngạc nhiên mở to mắt. Buổi lễ tuyên bố sản phẩm mới chắc chắn sẽ có rất nhiều phóng viên, nếu như bị những người đó để ý đến, sợ rằng mọi việc sẽ không thể kiểm soát được nữa.

Nghĩ như vậy, cô lắc lắc đầu “Em không thích đi đâu. Ăn xong em muốn về.”

“Không được, em phải đi.” Hần ôm chặt cô hơn một chút, ngữ khí rõ ràng là không cho cô thương lượng.

Cô tức giận huých khuỷu tay vào bụng hấn “Anh điên à, chuyện giải trừ hôn ước của anh và Chỉ Dao còn chưa chính thức công bố, nếu như để giới truyền thông đánh hơi được chuyện của chúng ta, anh nói em phải đối mặt với Chỉ Dao như thế nào đây??”

Hấn bắt được cánh tay của cô, lại bao tay cô trong bàn tay cứng cỏi của hấn, miệng vẫn thản nhiên nói “Em không cần phải lo những chuyện đó, anh sẽ lo liệu tất cả. Em có biết buổi lễ này có biết bao nhiêu phụ nữ khao khát muốn được đến mà không được không? Em ngoan chút đi, nghe lời anh, được không?”

Cô mấp máy môi đang muốn tranh cãi tiếp, đôi mắt qua cửa kính xe lại chợt bắt lấy một thân hình quen thuộc đang đi trên đường. Là Chu Hiểu Linh, cũng không khác khi đi làm mấy, vẫn mặc váy ngắn tũn, đi giày cao gót bầy tằm phân.

Cô cũng không để ý nhiều, quay đầu lại, lại ngạc nhiên thấy hấn cũng đang nhìn chằm chằm Chu Hiểu Linh, ánh mắt hấn biến đổi rất nhanh từ kinh ngạc, đến giật mình, rồi khinh thường, lạnh lùng,... Cuối cùng tất cả những diễn biến phức tạp đó đều ẩn lại trong đôi mắt sâu thẳm của hấn...

Cô nhìn lại Chu Hiểu Linh, lại nhìn lại hấn, tò mò hỏi “Sao vậy?”

“Em biết cô gái đó?” Gương mặt hấn bây giờ thật giống như những lúc hấn đứng trước công chúng, đôi môi mỏng mơn trớn thành nụ cười như có như không, mà gương mặt tuần tú lại lạnh lùng, xa cách.

“Cô ấy là đồng nghiệp của em, là trợ lý của em.” Cô thuận miệng trả lời, sau đó chợt nghĩ ra điều gì đó, hừ lạnh một tiếng. Lại là phụ nữ! Hấn nhìn chằm chằm Chu Hiểu Linh như vậy, không lẽ Chu Hiểu Linh cũng giống như cô gái trong thang máy hôm nọ, là tình cũ của hấn?

Hấn ôm lấy cô dựa vào ghế mềm, hơi nhíu mày dường như đang suy nghĩ cái gì, không để ý đến gương mặt nhỏ nhắn của cô đang tràn đầy sự hờn dỗi, trầm ổn nói “Lái xe.”

Đáng ghét! Cô lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác...

Một lát sau, bọn họ cùng tiến vào một nhà hàng cao cấp, phía sau là Từ Bang đi theo. Nhìn xung quanh nhà hàng đều rất lung linh, sạch sẽ, dường như là mới khai trương, cô lại liếc mắt nhìn bản đồ nhà hàng, ngạc nhiên nhận ra nhà hàng này lại có đến bốn tầng rộng lớn!

Hai nhân viên quản lý ăn mặc lịch sự tiến tới cung kính đón tiếp bọn họ lên thang máy. Thang máy bằng kính trong suốt, cô nhìn hết ba tầng dưới đều không có một bóng người, đến khi lên tầng tầng 4 cũng vẫn là như vậy. Hấn là hấn lại bao cả nhà hàng rồi! Cô nghĩ thầm, chậm rãi ngồi xuống.

Từ lúc xuống xe đến lúc này, gương mặt hấn vẫn như vậy, là tầng tầng lạnh lùng. Vì vậy trong suốt bữa trưa, hấn và cô cũng không ai nói gì.

Không thể phủ nhận nhà hàng này thật sự rất ngon, thái độ phục vụ lại chuyên nghiệp. Cô khen thầm. Lúc này Doãn Lạc Hàn vừa ăn xong, gọi Từ Bang đến gần, ghé vào tai hấn nói nhỏ cái gì, chỉ thấy Từ Bang vẻ mặt nghiêm túc liên tục gật đầu, sau đó đi ra một góc gọi điện thoại.

Cô không biết Doãn Lạc Hàn định làm gì, trong lòng lại đang khó chịu nên cũng không muốn hỏi. Khoảng mười phút sau, cô và hấn ngồi vào trong xe. Xe chuyển bánh, cô cũng quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao từ này đến giờ không nói gì vậy?” Hấn dường như đã phát hiện ra sự kì lạ của cô, lại vòng tay ôm chặt lấy cô, khàn giọng hỏi “Không phải là lại giận dỗi anh cái gì đó chứ?”

“Không thêm.” Cô vừa buồn vừa tức phản bác, có chết cũng không thể thừa nhận là cô để ý đến việc hấn nhìn người phụ nữ khác. Cô biết một lát nữa đến buổi lễ công bố sản phẩm mới, nếu đúng như lời hấn nói là một buổi lễ lớn như vậy, nhất định là mỹ nữ nhiều vô kể rồi, không thể tránh khỏi việc hấn để ý người ta. Vì vậy trong lòng cô có cảm giác vô cùng khó chịu, nhưng cũng không biết phải nói thế nào...

Không đến năm phút đồng hồ, Lamborghini đã dừng trước một khách sạn quốc tế cực lớn. Ở ngoài sảnh đã có sẵn một đoàn người đứng đợi, liếc qua cũng may không thấy người quen, chỉ thấy vài nhân vật nổi tiếng vẫn thường xuất hiện trên mặt báo, những ông chủ tai to mặt lớn và những người phụ trách về sản phẩm.

Vừa thấy Doãn Lạc Hàn ra khỏi xe, tổng giám đốc LK vội vàng đi đến, cung kính báo lại “Tổng tài, ngài đến thật đúng lúc, buổi lễ 6 phút nữa sẽ bắt đầu. Tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong hết rồi ạ, giới truyền

thông cũng đã có mặt đầy đủ.....”

“Mấy vị khách quý được mời có đến đủ không?” Hân cau mày, mặt không chút đổi sắc, lại vẫn nắm chặt tay cô không buông, dẫn đầu đoàn người tiến vào đại sảnh.

Ôn Nhược Nhân đi theo, bỗng được hân gọi đến gần. Hân nói nhỏ vài câu với Ôn Nhược Nhân, cô ấy gật đầu, sau đó tiến tới phía cô “Lăng tiểu thư, mời theo tôi.”

Cô mờ mịt không biết hân định làm gì, hân cúi đầu ghé vào tai cô nhỏ giọng nói “Em đi cùng Ôn thư kí đi.”

Nếu hân đã có ý định, cô cũng không thắc mắc nhiều, đi theo Ôn Nhược Nhân. Sân khấu chính là một cái bục lớn hình chữ T, giữa là một biểu tượng của LK rất to và bắt mắt.

Bốn phía ngồi đầy khách quý, lại có những phóng viên tên tuổi đang túc trực xung quanh. Cô lưu ý đến phần ghế của đại biểu, khách quý, đa phần đều là những phu nhân trang phục trang sức đều lộng lẫy, lại nhớ tới lời hân nói khi trên xe rằng sản phẩm mới của LK lần này sẽ tập trung vào những tiểu thư phu nhân ở tầng lớp thượng lưu, vì vậy cũng không quá ngạc nhiên.

Ôn Nhược Nhân thuận thực đưa cô tới một chỗ ngồi ở phía bên trái sân khấu, rất dễ nhìn. Cô và Ôn Nhược Nhân vừa ngồi chưa được hai phút, Doãn Lạc Hàn dẫn đầu, cùng với vài nhân vật có chức sắc đã đi ra ngoài sân khấu, bốn phía nhất thời vang lên tiếng vỗ tay rầm rầm, phóng viên cũng không để lỡ một giây nào lập tức đứng lên chụp ảnh nhao nháy.

Đến khi đoàn người trên sân khấu đã ngồi ổn định vào vị trí của họ, đèn trong hội trường đột nhiên phụt tắt, chỉ có một ánh đèn rọi thẳng lên MC trên sân khấu. Đó là một MC rất nổi tiếng chỉ thường dẫn những chương trình tầm cỡ. Cô ấy cũng chỉ nói vài câu chào mừng, sau đó là mời tổng tài tập đoàn Đường Thịnh đọc diễn văn khai mạc buổi lễ.

Xung quanh lại vang lên vỗ tay, cô cũng vỗ tay theo, ánh mắt bắn về phía Doãn Lạc Hàn, lại thấy hân dường như không hề định đứng dậy, trên sân khấu lại lập tức có một người bước từ dưới lên.

201. Chương 342

nguồn: cindycandy218.wordpress

Edit: Havi

Beta: CeCe

“Tổng tài không thích đọc diễn văn, vì vậy từ trước đến nay công việc này đều là do tổng giám đốc phụ trách.” Ôn Nhược Nhân dựa đầu, nhỏ giọng giải thích cho cô nghe.

Cô gật gật đầu, nhìn Ôn Nhược Nhân, đột nhiên nhớ tới Giản Quân Dịch. Giản Quân Dịch nhìn bề ngoài tưởng như vô hại, thực chất lại là một con người thâm sâu khó lường. Hai người như cái bát và gậy tre, không hiểu vì sao lại đến được với nhau...Nhưng chắc sẽ không giống như chuyện của Doãn Lạc Hàn và cô.... Cô nhìn chăm chú Ôn Nhược Nhân một hồi, cảm thấy sẽ không hay nếu đường đột hỏi han chuyện của cô ấy. Lúc này âm nhạc bắt đầu nổi lên, một nhóm người mẫu tay cầm sản phẩm mới từ cánh gà chậm chậm bước ra sân khấu.

“Cuối cùng thì thời khắc mà mọi người mong đợi cũng đã đến! Tôi tin rằng các bạn gái đã đến lúc quên đi tất cả các sản phẩm trang điểm rườm rà. Giờ đây tôi xin hân hạnh giới thiệu với các bạn một sản phẩm làm đẹp dưỡng da toàn diện BB cream. Sở dĩ nó được coi là sản phẩm đặc biệt vì nó có bốn công dụng lớn: chống nắng, giữ ẩm, che khuyết điểm, dưỡng trắng da. Chỉ cần sử dụng một lớp kem mỏng là bạn có thể vừa dưỡng da vừa trang điểm được ngay. Sản phẩm có khả năng thay thế một số bước cơ bản trong quy trình trang điểm như: bôi kem chống nắng rồi lại phải dùng phấn che khuyết điểm, vì thế mà giảm thiểu tới đa thời gian trang điểm của bạn gái. Tất cả chỉ cần một lọ kem này thôi...!”

Người dẫn chương trình say sưa nói. Phối hợp với cô ấy là bảy, tám người mẫu trong tay cầm hộp BB cream được đóng gói tinh xảo bắt đầu đi vòng quanh bốn phía cho mọi người xem. Không khí hội trường náo nhiệt

hắn lên, có một vài cô gái còn ghé đầu ngoái cổ ngấm nhìn chăm chú sản phẩm BB cream trong tay người mẫu rồi ghé tai nhau thảo luận rất nhiệt tình...

“Tôi xin khẳng định sản phẩm này là một loại kem trang điểm kỳ diệu, là một bước đột phá trong công nghệ làm đẹp. Nói cách khác, BB cream mang tới một xu hướng trang điểm hết sức tự nhiên và hiệu quả... Trong kem BB có các thành phần duy trì sắc tố da của bạn, hạn chế hữu hiệu các nguy cơ sạm da, nám da, làm cho da bạn sáng mịn, đồng thời còn có tác dụng chống ô xy hóa, chống lão hóa cho làn da. So với việc các chị em uống vitamin E hàng ngày thì kem BB còn có tác dụng tốt hơn. Nó giúp cải thiện làn da, cho da bạn trong suốt, bóng khỏe, mịn màng như da em bé... Hiện tại tôi muốn mời một cô gái lên đây để cho chuyên gia trang điểm đẳng cấp quốc tế thử nghiệm cho mọi người cùng xem...”

Người dẫn chương trình vừa nói xong, bốn phía lập tức có nhiều cô gái rục rịch muốn lên sân khấu để thử nghiệm.

Mân Huyền rất ít khi trang điểm, vì vậy đối với sản phẩm xa xỉ này cũng không nhiều hứng thú. Cô hạ giọng nói với Ôn Nhược Nhân rằng mình muốn đi toilet, sau đó đứng lên. Đột nhiên nghe thấy MC ở trên sân khấu nói vọng xuống “Vị tiểu thư này đã chủ động đứng lên, nào, xin mời cô!”

Cô cúi đầu đang chuẩn bị gặp người đi ra ngoài, nghe thấy những lời này, theo bản năng ngẩng đầu lên xem người vừa đứng dậy là ai, nhất thời ánh đèn sáng chiếu thẳng vào cô. Cô ngây ngẩn cả người, lẽ nào lại là cô?

“Sao vậy? Sao lại chiếu đèn vào tôi...?”

“Đây chính là người được chọn lên để thử nghiệm sản phẩm mới.... Vâng, mọi người hãy cùng xem sự kì diệu của sản phẩm nhé...”

“Nghe nói chuyên gia trang điểm đẳng cấp quốc tế Đại Minh có mức cát-xê rất cao. Thực tế cũng đã có nhiều người bỏ tiền để mời anh ấy nhưng hiếm khi nhận được sự đồng ý. Duy có tập đoàn Đường Thịnh có được vinh dự này...”

“Chúng ta mất cơ hội rồi, haizzzz..... tức thật đó...”

“Tại cái cô kia đó.... Thật đáng ghét!”

Đang nhấp nhóm không yên lòng muốn được MC mời lên sân khấu, phút chốc lại mất cơ hội, chị em phụ nữ ở dưới không khỏi bức xúc, bắn những ánh mắt hình viên đạn về phía Mân Huyền. Mân Huyền cảm thấy thật oan ức! Chỉ là cô đứng lên muốn đi toilet chứ đâu có muốn tranh giành với người ta thử nghiệm sản phẩm gì đâu cơ chứ!

Người dẫn chương trình nghe thấy không ít tiếng oán hận bèn vội vàng giải thích “Vị tiểu thư này có làn da rất đẹp, hơn nữa lại không trang điểm nên gương mặt rất sạch sẽ, thật sự phù hợp lên làm người mẫu...”

Những lời này vừa thốt ra thì những lời oán giận xung quanh nhất thời đều lắng xuống. Thử hỏi những quý phu nhân này, các tiểu thư sang trọng kia, có người nào mà không trang điểm kỹ càng trên gương mặt đâu... Nếu đi lên sân khấu dùng thử sản phẩm mới, đương nhiên trước tiên phải đi tẩy trang. Mà rõ ràng là đâu có ai dám dũng cảm đem bộ mặt mộc đầy tí vết của họ phơi bày trước công chúng?

“Nào, xin mời tiểu thư, xin mời cô đi lên sân khấu ạ.” Người dẫn chương trình hướng tay về phía Mân Huyền.

Cô tuyệt nhiên không muốn đi lên sân khấu để làm mục tiêu cho phóng viên, vội vàng đưa mắt cầu cứu hướng đến khu VIP đối diện ở phía trên. Chỉ cần Doãn Lạc Hàn nháy mắt ra hiệu là người dẫn chương trình lập tức sẽ đình chỉ, để cho người khác lên thay thế cô.

Nhưng hiện tại Doãn Lạc Hàn chỉ lãnh đạm đưa mắt liếc cô một cái, trên khuôn mặt tuấn tú không tỏ một thái độ gì. Hắn trầm mặc như chấp nhận tình huống bất ngờ này. Người phụ tá ngồi bên cạnh quay đầu nói với hắn câu gì đó, hắn thần nhiên gật đầu, không tỏ vẻ gì nữa.

“Mân Huyền, đây là cơ hội tốt, cô cứ lên đi, ai cũng muốn được như cô đó!” Ôn Nhược Nhân gỡ kính, ngồi bên thì thầm động viên cô.

“Xem ra vị tiểu thư này còn đang ngượng...” Người dẫn chương trình lấy giọng hài hước nói qua micro, cả hội trường vang lên một trận cười.

Cùng lắm cũng chỉ là một buổi triển lãm thôi mà, sao phải ngại! Tức khí, Mân Huyền đưa túi xách nhờ Ôn Nhược Nhân cầm giúp, chậm rãi đi lên sân khấu. Dưới khán đài vô số những ánh mắt đang chăm chú nhìn, nhưng cô tuyệt nhiên không vội vã mà bình tĩnh, tự tin ngồi lên chiếc ghế cao.

Chuyên gia trang điểm cẩn thận đánh giá khuôn mặt cô, sau đó thuần thục dùng kẹp tóc kẹp gọn phần tóc vướng trên trán cô, làm lộ ra một gương mặt trái xoan thanh tú trắng nõn.

“Vị tiểu thư này có làn da rất đẹp, rất thích hợp làm mẫu!” Chuyên gia trang điểm sau khi nhìn gần cô, không khỏi khen ngợi một câu, sau đó bắt đầu vừa nói vừa thao tác.

Mân Huyền nhắm mắt lại cho anh ta trang điểm, bên tai không ngừng vang lên những lời bàn tán, chỉ tro. Không đầy mười phút sau, chuyên gia trang điểm nói lớn một câu “Xong rồi!”

“Mọi người thấy rõ không ạ? Kem BB thật là hiệu quả phải không ạ, màu da rất tự nhiên và không bị dày phần...!”

Gỡ kẹp tóc phía trên ra, chuyên gia trang điểm đỡ tay cô bước từ trên ghế cao xuống. Cô chỉ đứng trên sân khấu khoảng hai phút đã nhận được vô số ánh mắt chăm chú ngắm nhìn và những câu bình phẩm từ đầu đến chân, ánh đèn sân khấu thì cứ lướt qua lướt lại không ngừng.

Cô thở dài, tin tức này không thể không lên báo. Chỉ mong thứ hai đi làm, đồng nghiệp đừng tò mò kéo tay cô hỏi đông hỏi tây...

Thật lâu sau mới nghe người dẫn chương trình mời cô về vị trí để chuyển qua giới thiệu một sản phẩm khác. Cô thở phào rồi vội vàng chạy xuống dưới. Trong đầu đột nhiên lóe lên một linh cảm, chuyện lần này có phải là do cái tên Doãn Lạc Hàn kia cố ý an bài hay không đó?!

202. Chương 343

Từ trên sân khấu đi xuống, cô đang rảo bước thì bất thần một dáng người chạy qua. Lập tức cô và đối phương va vào nhau đau điếng khiến côngã bệt xuống sàn.

Cô xoa xoa cái mông đau đớn rồi chậm chạp đứng lên. Một cô gái xinh xắn vội vàng chạy đến, miệng không ngừng xin lỗi còn tay thì đỡ cô đứng dậy “Xin lỗi, xin lỗi cô! Tôi không cố ý, xin cô thứ lỗi. Cô có đau lắm không? Hay là để tôi đưa cô đi gặp bác sĩ để kiểm tra xem?”

“Đừng lo...” Cô phui phui bụi đất trên tay, cười nhẹ “Tôi không sao đâu, không phải đi khám đâu.”

“May quá!” Cô gái thở phào, cúi gập người như đang tìm kiếm thứ gì đó...

Mân Huyền định bước tiếp, nhưng nhìn theo động tác cô gái cúi người mới phát hiện ra trên tay cô ấy cầm rất nhiều váy áo đẹp đẽ, nhiều kiểu dáng, dài ngắn khác nhau, phía trên còn gắn logo. Hóa ra đây là đồng phục cho người mẫu mặc lên sân khấu.

“Tơ Liễu Nhi, nhanh lên đi! Bảo cô đi lấy đồ mà hết nửa ngày vẫn chưa thấy đâu cả... Nếu còn như vậy, lần sau tôi không cần cô nữa!” Một giọng quát cao vút từ cửa sau hội trường truyền đến.

“Nghieu Ca, thực xin lỗi, xin anh đợi một chút!” Cô gái cuống quýt trả lời, động tác trên tay lại càng nhanh hơn, nhưng lại làm cho cả đồng trang phục nhất loạt rơi xuống đất. Cô vội vàng cúi xuống ôm đồng váy áo đã dính bụi bẩn lên.

“Để tôi giúp cô...” Mân Huyền ngồi xổm xuống, nhặt váy áo rơi tứ tung vương trên mặt đất, cẩn thận phui bụi đất bám trên mặt vải. Cũng may là vải thô nên bụi đất không dính nhiều lắm.

“Này cô kia, có nhanh lên không? Làm việc lè mề chậm chạp, cô làm cái gì mà chậm thế không biết...?!” Giọng đàn ông phía trong hậu trường lạnh lẽo, càng mắng càng ngoa ngoắt.

“Thực xin lỗi, tôi đến ngay đây ạ...” Cô gái vội vàng ngẩng đầu trả lời, mồ hôi vã ra trên trán, nhặt nốt váy áo lên rồi lại cẩn thận phui bụi bám trên mặt vải, hoàn toàn không có vẻ làm qua loa cho xong việc.

Một cử chỉ nhỏ như vậy thôi cũng có thể thấy cô gái tên Tơ Liễu Nhi này làm việc rất cẩn thận và có trách nhiệm. Mân Huyền không khỏi trầm trồ. Không đến hai phút sau, toàn bộ váy áo đều được nhặt lên.

Tơ Liễu Nhi chớp chớp đôi mắt với hàng mi dài, ngọt ngào cười với cô “Cảm ơn cô đã nhặt quần áo giúp tôi.”

“Có gì đâu...” Mân Huyền tươi cười trả lời, định đưa quần áo trên tay cho cô gái. Không hiểu sao... cô rất có cảm tình với cô gái này!

Tơ Liễu Nhi đang muốn giơ tay đón lấy quần áo từ tay Mân Huyền thì đột nhiên phía hậu trường lại vọng ra tiếng quát lớn “Tơ Liễu Nhi, cô chết ở chỗ nào rồi?! Còn có bảy phút nữa phải lên sân khấu rồi, người mẫu thì đang đợi quần áo mà cô còn không nhanh mang vào đi à? Có nhanh mang đến đây hay không, ngày mai cô đừng có vác mặt đến nữa...!”

Mân Huyền hoảng sợ, gã đàn ông này cũng nóng tính quá đi... Cô đưa ánh mắt cảm thông nhìn Tơ Liễu Nhi.

Vừa nghe nói bị sa thải, sắc mặt Tơ Liễu Nhi phút chốc trắng bệch, đôi môi run run, vội vàng trả lời “Nghieu.... Nghieu Ca, tôi đến ngay đây.... ngay đây...!”

Mân Huyền thu tay về, không đưa quần áo cho cô gái nữa, miệng kiên định nói “Em tên là Tơ Liễu Nhi phải không? Được rồi, vậy chị gọi em làm nhé. Thật có lỗi quá, là do chị xông vào hậu trường nên đã làm em bẽ mặt, làm hại em bị mất việc, nên bây giờ chị có trách nhiệm giúp em thanh minh với sếp của em, rằng đây là lỗi của chị!”

“Không... không cần đâu ạ!” Tơ Liễu Nhi lắc lắc đầu, cười gượng “Nghieu Ca không biết chị, nên cho dù chị có nói gì đi nữa thì anh ta cũng sẽ không tin đâu.”

“Chị chỉ nói sự thật, sao lại không tin? Chẳng lẽ anh ta không biết phân biệt phải trái hay sao? Nếu sếp của em là kiểu người không biết lắng nghe thì em cũng nên nghỉ việc đi, làm việc với người như vậy làm gì chứ!” Mân Huyền không phục nói xong liền đẩy cửa hậu trường ra, ôm quần áo trong tay đi vào.

“Tơ Liễu Nhi, đừng tưởng rằng cô nói vài câu là xong... Hay cô nghĩ cô là hàng siêu sao, nên hiện tại có thể lớn mặt đùa giỡn? Hừ... tôi không cần cô làm nữa...”

Cô vừa đi vào đã thấy một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi ánh mắt phun hỏa, trừng mắt nhìn Tơ Liễu Nhi. Mân Huyền vội vàng đặt đồng quần áo trong tay xuống, đứng giữa giảng hòa “Nghieu Ca... cho phép tôi mạo muội nói một câu, anh vừa nói chỉ còn có bảy phút nữa là phải lên sân khấu rồi, hiện tại hẳn là anh nên nhanh nhanh cho người mẫu thay quần áo đã, chuyện sa thải Tơ Liễu Nhi để sau nói có được không?”

Vừa nghe đến còn bảy phút, cái người được gọi là Nghieu Ca nháy mắt giật bắn người, bàn tay uốn éo như bông hoa lan, dậm chân chỉ vào đám người mẫu đã hóa trang xong xuôi “Cô này! Cô này! Cô kia nữa! Còn đứng ngây ra đấy à, mau qua đây thay quần áo nhanh lên, chỉ còn có bảy phút, không còn nhiều thì giờ đâu...!”

Nghe tiếng hấn la, nhóm người mẫu vội vàng chạy tới, hậu trường phút chốc trở thành một đám hỗn loạn.

Nhìn một gã đàn ông mà điệu bộ uốn éo giống một mụ đàn bà mà Mân Huyền chột nể da gà, quay sang, vỗ nhẹ bả vai Tơ Liễu Nhi “Đừng lo lắng, chị sẽ giúp em giải thích.”

“Cám ơn chị!” Tơ Liễu Nhi nhướn miệng cười, cũng cảm thấy gần gũi với Mân Huyền hơn. Rồi cô chỉ vào Nghieu Ca, khẽ thì thào “Nghieu Ca chính là người phụ trách phần trang phục cho công ty người mẫu trực thuộc tập đoàn Đường Thịnh đó chị. Còn em là trợ lý của anh ấy. Nghe nói anh ấy đã từng đoạt giải thưởng lớn trong một cuộc thi thiết kế thời trang, còn tính tình có chút ngạo mạn. Chị mà định nói chuyện với anh ấy thì phải chuẩn bị tâm lý đó!”

Mân Huyền hiểu ý gật đầu, trầm nghĩ cũng không có gì đáng lo. Đến kiểu người sáng nắng chiều mưa như Doãn Lạc Hàn cô còn có thể thuyết phục được thì con người này có khó khăn gì...

Bảy phút sau, đám người mẫu lần lượt ra khỏi hậu trường, Nghieu Ca tay lại uốn éo, vỗ vỗ ngực, ra vẻ tỏ phào. Sau đó hắn ngồi trước gương trang điểm, nhàn nhã sửa móng tay.

Mân Huyền nháy mắt ra hiệu cho Tư Liễu Nhi, rồi đi đến cạnh NghiêuCa. Hắn không thèm ngẩng mặt lên, giọng điệu cực kỳ ngạo mạn “Tôi không biết cô ở chỗ nào chui ra, mà cô cũng không phải là người của công ty người mẫu chúng tôi. Cho nên cô đừng có nhúng tay vào chuyện nội bộ của công ty. Đi ra chỗ khác đi!”

Quả nhiên là rất ngạo mạn! Mân Huyền cảm thấy khó chịu vì cái vẻ coi thường người khác của anh ta, nhưng nhìn Tư Liễu Nhi đang đứng ở một bên, lại hít một hơi thật sâu... Chuyện này là do cô gây ra nên cô phải tìm được một phương án giải quyết hoàn hảo. Vì thế nên cô kiên nhẫn nói “Xin hãy nghe tôi nói một câu được không? Tư Liễu Nhi là do bị tôi đụng ngã...”

203. Chương 344

“Tôi không muốn nghe lý do nào hết!” Nghiêu Ca cất giọng the thé yếu điệu ngắt lời cô, rồi lườm Tư Liễu Nhi một cái “Đừng nói linh tinh nữa, cô có thể đi được rồi đấy!”

Người này sao có thể vô lý như thế chứ, không thèm nghe lý do đã đòi khai trừ người ngay?! Mân Huyền tức giận đang muốn tranh cãi thêm thì cửa hậu trường bất chợt bật mở, Từ Bang bước vào, đưa mắt nhìn một cái đã thấy cô liền vội vàng đi đến.

Nghiêu Ca vừa thấy Từ Bang ánh mắt liền sáng ngời, nhiệt tình sẵn đón “Ôi, không phải là Từ trợ lý đó sao? Có phải Tổng tài kêu anh tới để xem xét hay không? Anh yên tâm đi, tất cả mọi việc tôi sẽ lo được hết, xin khẳng định buổi ra mắt sản phẩm mới hôm nay nhất định sẽ hết sức thành công!”

Từ Bang vội bước sang một bên tránh vòng tay hắn đang dang ra, nghe Nghiêu Ca khoa trương xong, chỉ vô cảm đáp lời “Tôi không phải tới tìm anh.”

Sắc mặt Nghiêu Ca nhất thời đỏ rần lên rồi lại tái đi. Mân Huyền mím môi cười trộm... Từ Bang đi đến trước mặt cô “Tổng tài đang tìm cô, mời cô trở lại phía khán đài.”

Nhìn Từ Bang, rồi lại nghĩ đến vừa rồi Tư Liễu Nhi nói đến Công ty người mẫu Chí Thụy trực thuộc tập đoàn Đường Thịnh, đột nhiên cô nhanh nhẹn hẳn lên, kéo Từ Bang qua một góc rồi đem sự tình vừa xảy ra kể cho anh ta nghe.

Nghe xong lời kể của cô, Từ Bang hạ giọng đồng ý không chút do dự “Đây là việc nhỏ thôi, tôi sẽ giúp cô xử lý, cô mau ra khán đài đi.”

Thấy cô và Từ Bang đứng nói chuyện với nhau có vẻ thân thiết, hơn nữa Từ Bang và Mân Huyền còn nhắc tới “Tổng tài”, Nghiêu Ca và Tư Liễu Nhi cùng ngạc nhiên nhìn bọn họ.

“Làm phiền anh rồi, Từ trợ lý!” Có Từ Bang chắc chắn cam đoan, cô như trút được gánh nặng, đưa ánh mắt tạm biệt Tư Liễu Nhi rồi nhẹ nhàng quay người bước ra cửa.

Lúc bước ra khỏi hậu trường, cô vẫn nghe thấy giọng Từ Bang nói với Nghiêu Ca “Sự tình là thế này, cô trợ lý của anh bị cô ấy đụng ngã, quần áo rơi xuống đất, phải kiểm tra lại quần áo nên có chậm trễ một chút. Chuyện này không phải lỗi của cô trợ lý kia, cho nên anh biết phải làm gì rồi đấy!”

“Từ trợ lý, ý của anh là...?”

“Còn muốn tôi phải nói rõ ra hay sao? Người đụng vào cô trợ lý của anh là phu nhân tổng tài đó...”

Từ Bang ném ra cái tin động trời làm cái giọng the thé khó nghe kia vang lên ngay lập tức “Hả? Thì ra cô ấy là phu nhân tổng tài sao? Tôi biết rồi... Tư Liễu Nhi, chuyện đã xong, cô vẫn là trợ lý của tôi...”

Xem ra chuyện của Tư Liễu Nhi đã giải quyết xong, cô bắt đầu dĩ vãng dĩ. Điều cô không ngờ tới chính là Từ Bang lại bịa đặt ra cái thân phận đó về cô để hù dọa Nghiêu Ca...

Cô trở lại khán đài, ngồi vào chỗ cũ, thấy vẻ mặt lo lắng của Ôn Nhược Nhân. Ôn Nhược Nhân nắm cánh tay cô “Mân Huyền, cô trở lại rồi, cô vào hậu trường làm gì mà lâu vậy?”

Mân Huyền thè lưỡi, vội vàng xoa dịu nỗi lo lắng của Ôn Nhược Nhân “Không có gì, tôi chỉ muốn đi dạo một vòng ở phía sau, thỏa mãn chút hiếu kỳ thôi mà.”

Trên sân khấu, những người mẫu vẫn đang giới thiệu sản phẩm mới, cảm thấy tầm mắt nóng rực đang nhìn cô, cô liếc nhanh về phía hắt một cái. Chợt nghĩ đến bốn chữ “Phu nhân tổng tài” mà Từ Bang nhắc đến, hai má cô bỗng đỏ bừng.

Hơn bốn mươi phút sau, chương trình cuối cùng cũng kết thúc. Ôn Nhược Nhân dẫn cô đi ra theo một lối cửa nhỏ, theo bản năng cô xoay người tìm bóng dáng Doãn Lạc Hàn. Đột nhiên trước mặt cô xuất hiện một luồng ánh sáng lóe lên như ánh đèn huỳnh quang. Cô cảnh giác quay đầu tìm kiếm xung quanh nhưng cũng chỉ nhìn thấy đoàn khách quý cùng các phóng viên đang lục tục đi ra khỏi hội trường chứ không có gì khác thường.

“Đi lối này, tổng tài đang ở trong xe chờ cô.” Ôn Nhược Nhân đi phía trước, không chú ý tới tiểu tiết này, dẫn cô xuyên qua hành lang khách sạn, rất nhanh đã ra đến cửa khách sạn, một chiếc Lamborghini dài ngoằng đã im lìm đậu sẵn ở chỗ này. Từ Bang đứng sẵn một bên mở cửa sau cho cô.

Cảm thấy Từ Bang đối với cô dường như ngày càng cung kính, lại nhớ tới cụm từ xưng hô quái dị kia, hai má cô lại một trận đỏ bừng, cuống quýt chui đầu vào xe.

Đóng cửa xe, Từ Bang và Ôn Nhược Nhân đều không lên xe, chiếc Lamborghini từ từ lăn bánh. Một chiếc xe hơi màu đen ở phía sau cũng chậm chậm đi theo.

Cô buồn buồn tựa đầu vào thành ghế. Hơi thở quen thuộc đột nhiên tới gần, Doãn Lạc Hàn một tay nắm bàn tay cô đang đặt phía dưới, tay kia vuốt nhẹ má cô “Huyền, sao mặt em lại nóng thế này? Em bị sốt à?”

“Không sao đâu, em vẫn khỏe mà, có lẽ do trong hội trường nóng quá!” Cô xấu hổ cắn nhẹ môi, chui vào lòng hắt tựa như con nai nhỏ đang sợ hãi, cố che giấu khuôn mặt phẫn hồng. Sao cô có thể nói cho hắt cô đỏ mặt là vì cái danh xưng không thực tế kia chứ!

Thấy cô chủ động thể hiện sự yêu thương nhưng nhớ, trong lòng hắt rất sung sướng, ầm ập hôn trán cô “Em có mệt không? Có buồn ngủ không?”

“Không, tối qua em ngủ rất ngon rồi mà!” Cô trả lời, chợt nhớ khuôn mặt mình vẫn còn lớp trang điểm, nếu tựa sát vào hắt sẽ để lại vết trên bộ âu phục thời thượng của hắt, vì thế vội vàng thẳng người dậy ngồi bên cạnh hắt, lại bị hắt ôm.

Đôi mắt hắt nheo lại, ánh mắt nóng rực đăm đăm ngắm nhìn gương mặt xinh đẹp của cô, mỉm cười rồi hôn nhẹ lên mắt cô, hào phóng tán thưởng “Hôm nay em của anh rất đẹp!”

Lấy hai tay xoa mặt, cô bất mãn than thở “Vậy ý anh là bình thường không trang điểm trông em rất khó coi hả?”

Biểu hiện của cô làm hắt buồn cười, đôi môi mỏng gợi lên đường cong “Đương nhiên không phải vậy, anh chỉ đang nói sự thật thôi mà, em lúc không trang điểm và em hiện tại đều xinh đẹp như nhau, chỉ cần là em anh đều thích, như vậy được không?” *Havi: Anh chàng nịnh giỏi thật ý! :) *

Cô chu môi, trừng mắt nhìn hắt, thỉnh thoảng thốt ra một câu “Vì Chu Hiểu Linh à? Có phải hôm nay anh nhìn thấy cô ấy trên đường nên rầu rĩ không vui phải không? Có phải anh và cô ấy đã từng..... cho nên bây giờ anh luyến tiếc, không thể quên được cô ấy?”

Trong nháy mắt, khuôn mặt tuấn tú trở nên u ám, tối đen như mực, đôi mắt sắc lẹm và hơi thở nguy hiểm “Sao em lại nghĩ như vậy? Chẳng lẽ em vẫn hoài nghi rằng anh có người con gái khác ở bên ngoài sao?”

Cô đột nhiên ý thức được câu nói của chính mình thật vô lý, đương nhiên cô biết hắt đối với mình thế nào chứ..... bèn ngáp ngừng kéo tay áo hắt “Hàn, em xin lỗi, em lỡ lời rồi... chỉ là... em thấy anh nhìn người khác nên trong lòng thấy không thoải mái...”

204. Chương 345

Đôi mắt hắt lóe lên chút kinh ngạc, dường như là không ngờ tới cô lại nói như vậy, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay cô “Trong lòng anh chỉ có mỗi em, em nghĩ anh còn có thể nhìn người nào khác nữa?”

Nghe hần trầm ầm vừa nói vừa mân mê đôi tay của cô, trong lòng cô phút chốc dâng lên cảm giác quá đổi ngọt ngào... Đúng vậy... cô chẳng có lý do gì để không tin hần cả. Mỗi ngày trừ thời gian hần ở công ty ra, còn lại bất luận sớm muộn gì đều ở biệt thự với cô, không có khả năng hần còn có người khác ở bên ngoài.

“Vậy sao anh nhìn.....” Cô vẫn có chút nghi hoặc, vừa hỏi ra tiếng, lại cảm giác được bàn tay hần nắm lấy tay cô chặt hơn một chút “Có một số việc anh không muốn nói nhiều, đợi đến thời điểm thích hợp nhất định anh sẽ nói rõ cho em biết.”

Được rồi, hần đã không muốn nói, cô cũng sẽ không hỏi nhiều. Cô quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, thuận miệng hỏi “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Hần cười cười nhìn cô “Cho em quyết định đó, muốn đến công ty với anh hay về nhà trước?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhớ ra dường như Ôn Nhược Nhân đã nói chiều nay hần có một cuộc họp, lại nhớ buổi sáng hần cũng đã nói tối mới về được. Nghĩ rằng hần hần có rất nhiều việc, cô cũng không muốn làm phiền hần.

Hần gian trá nhìn cô một cái, sau đó chưa để cô kịp mở miệng lại lập tức nói “Em không nói gì tức là nghe theo anh. Được, anh quyết định em sẽ đến công ty cùng anh!”

Cô phồng mồm trợn má, giãy nảy “Gì vậy?! Ban nãy em đang nghĩ mà, bây giờ em trả lời, em.....”

Lời của cô lập tức bị đôi môi hần nuốt lấy, cái lưỡi ẩm ướt và nóng bỏng của hần lập tức tung hoành trong khoang miệng nhỏ xinh của cô. Hần hôn cô rất nồng nhiệt, khiến cô không chịu được ngã vào người hần, mặc sức hần muốn làm gì thì làm.

Một hồi sau, nụ hôn nồng cháy của hần đã trở thành những nụ hôn nhẹ. Hần vừa hôn vừa thăm thì ái muội “Biết không? Anh chờ đến đêm để nhắm nháp em thật khổ sở...”

Câu nói tình nồng ý mặn của hần khiến cô đỏ cả mặt. Đúng lúc này, Lamborghini chậm rãi dừng lại, văng vàng trước tập đoàn Đường Thịnh.

Hần kéo tay cô đi thẳng đến thang máy chuyên dụng. Thang máy vừa mở ra tại tầng cao nhất, Từ Bang và Ôn Nhược Nhân đã chờ sẵn ở đó. Thì ra hai người họ đi xe khác về trước cô và hần để chuẩn bị công việc.

Doãn Lạc Hàn nắm tay Mân Huyền đi vào văn phòng. Từ Bang và Ôn Nhược Nhân đi phía sau, liên tục báo cáo công việc cho hần nghe.

“Tổng tài, mười lăm phút nữa cuộc họp sẽ bắt đầu, giám đốc của các xí nghiệp đã đến đông đủ.....”

“Tổng tài, còn có hai bản hợp đồng chờ anh kí tên.....”

Mân Huyền tự giác ngồi xuống sofa. Doãn Lạc Hàn nhíu mày, kiên nhẫn nghe hai trợ thủ đắc lực báo cáo công việc, cởi áo khoác ngoài đưa cho Từ Bang, lại đón lấy hai tập văn kiện từ tay Ôn Nhược Nhân, kí tên xoẹt xoẹt.

“Tổng tài, vừa rồi tổng giám đốc LK gọi điện đến nói lần này sản phẩm mới công bố không thành công như mọi lần, số lượng bán ra kém những lần trước tới một phần ba. Ông ấy muốn xin ý kiến anh liệu có cần mời một ngôi sao để quảng bá cho sản phẩm như mọi lần không? Ông ấy cho rằng nguyên nhân chủ yếu khiến cho sản phẩm mới không được chào đón như mong đợi là do chưa có một ngôi sao làm đại diện. Ông ấy còn nói tuy rằng chi phí mời một ngôi sao làm người đại diện rất đắt, nhưng sản phẩm sẽ được toàn thể giới để ý, lợi nhuận sẽ.....”

Vừa nghe Từ Bang thông báo, Doãn Lạc Hàn không chút do dự cắt lời “Không cần, cứ làm theo phương án đã nói. Vài ngày nữa sẽ có kết quả không ngờ, bảo bọn họ cứ yên tâm mà đợi.”

“Vâng, tổng tài.” Từ Bang gật đầu. Doãn Lạc Hàn phát phát tay, Từ Bang và Ôn Nhược Nhân vội vàng đi ra ngoài.

Từ lúc vào trong văn phòng đến giờ, tai cô đã bị tiếng nói của Từ Bang và Ôn Nhược Nhân oanh tạc suốt năm phút, bây giờ mới im lặng. Mân Huyền tựa vào sofa thở dài một cái, không khỏi sinh ra chút cảm khái... Xem ra muốn quản lý một tập đoàn khổng lồ như vậy, tổng tài như Doãn Lạc Hàn cũng không phải nhàn hạ sung sướng như người ngoài vẫn tưởng, ngược lại công việc thật sự là mệt mỏi gấp trăm lần.

“Huyền, em làm gì thì làm đi, bây giờ anh không thể ở bên em được.” Doãn Lạc Hàn đóng tập văn kiện lại, giơ tay nhìn đồng hồ “Em cũng nghe rồi đó, còn mười lăm phút, bây giờ cũng hết nửa thời gian rồi, chỉ còn tám phút mười hai giây nữa.....”

“Em biết rồi, em cũng có việc muốn làm mà.” Cô cắt lời lảm nhảm của hắn, mở máy tính bảng ra, đăng nhập vào trang web của tòa soạn, xem có gì mới không.

“Ừ, anh sẽ cố gắng xong việc nhanh.” Hắn tiến đến gần nàng, phả hơi nóng bên tai nàng “Anh mong mau mau đến đêm quá...”

Hắn cười to ngả ngón ái muội. Cô làm bộ như không nghe thấy, đi vòng ra bàn, ngồi nghịch máy tính, bên môi lại hơi mân lên thành nụ cười.

Cô xem phần tạp chí sắp được in ấn, lại phát hiện ra có một lỗi nhỏ liên chat với đồng sự thảo luận công việc. Một lúc sau, chỗ sai đã được sửa, coi như hoàn thành.

Cuộc họp của hắn rất dài. Cô làm xong việc mệt mỏi dựa vào sofa ngủ...

Đến khi cô mở mắt tỉnh lại đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lạ hoắc, trên người có đã được đắp chăn.

Cô hít vào một hơi, có mùi của hắn.... *Ghê thật, đúng là iêu nhau, đến mùi của nhau cũng nhận ra .=.* Không biết hắn đã bế cô vào đây lúc nào nữa... Cô xốc chăn xuống giường, nhìn căn phòng sang trọng... Chắc là phòng nghỉ ở công ty của hắn.

Cô lại nhìn ra ngoài trời, thấy sắc trời đã âm đạm. Chạng vạng rồi. Haizz... sao cô có thể ngủ lâu như vậy chứ?! Cô lười biếng vịn vịn người vài cái, lẩm bẩm lầu bầu mở cửa đi ra ngoài, lập tức thấy hắn đang cúi đầu tập trung ở bàn làm việc.

Hắn đang vuốt nhẹ cằm, nhúu mày chăm chú nhìn vào một đồ thị đường cong trên máy tính, nghe thấy tiếng bước chân của cô liền nhìn lên, ầm ập hỏi “Huyền, ngủ ngon không? Lại đây! Đến đây với anh.”

205. Chương 346

Cô đi đến gần hắn, nhìn đồng hồ hiển thị trên máy tính. Đã hơn sáu giờ rồi.... Bất chợt cánh tay hắn vòng ra ôm eo cô, kéo cô vào trong lòng, khiến cô ngã ngồi trên đùi hắn, nhất thời bị hơi thở ầm ập của hắn vây quanh.

“Không phải anh còn phải làm việc sao?” Cô hơi hơi giãy ra, không quen thân mật như thế này, thẹn thùng cúi đầu đỏ mặt. Nhờ may bây giờ có người đi vào bắt gặp cảnh này, thật sự là khiến cô xấu hổ muốn chết mà...

Hắn mỉm cười, trong mắt ánh lên một tia giảo hoạt “Cũng sắp xong rồi. Những việc còn lại anh giao cho phó tổng là được.”

Hắn vừa nói hết câu, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra. Quý Dương không coi ai ra gì xông thẳng vào “Xú tiểu tử! Tôi biết mà, cậu mà không làm xong việc nhất định sẽ đẩy sang cho tôi. Cả đồng văn kiện này cậu bắt tôi làm, trong khi hai người lại tình nồng ý mặn với nhau... Không công bằng!!!”

Quý Dương nhìn cô đang ngơ ngác ngồi trên đùi Doãn Lạc Hàn, bất chợt mỉm cười quái dị.

Mặt cô càng thêm đỏ hồng, vậy mà Doãn Lạc Hàn vẫn không có động tĩnh gì. Cô vội vàng đẩy ra tay hắn ra, nhảy dựng lên, cúi đầu chạy vội tới sofa, làm bộ cuống cuống thu dọn đồ đạc.

Doãn Lạc Hàn nhìn theo động tác của Mân Huyền, thấy cô bắt đầu bận rộn dọn đồ, hắn lập tức đứng lên, thản nhiên quét mắt nhìn tên bạn thân đang cười nham hiểm đứng dựa vào bàn làm việc “Đừng quên mấy lần tôi phái cậu đi công tác, cậu đều trốn về trước đó... Vì vậy lần này coi như cậu chuộc lỗi thôi.”

Vừa nghe đến chuyện này, Quý Dương gần như nhảy dựng lên, dấn vào vai Doãn Lạc Hàn một cái, bắt mồm kêu to “Xú tiểu tử, cậu là đồ hẹp hòi, đến giờ vẫn còn thù tôi chuyện tôi đưa cho Mân Huyền bản hợp đồng nữa..... Cậu liên tiếp phái tôi đi công tác chính là trả thù tôi đó phải không..... Hừ.....”

Mân Huyền đang cất máy tính bảng vào trong túi, nghe Quý Dương oang oang nói, phì cười. Nghe câu cuối, cô tự hỏi phải chăng Quý Dương đang nhắc đến hợp đồng làm tình nhân trước kia của cô và hắn? Thì ra Doãn Lạc Hàn vẫn luôn để ý chuyện đó, mới phải Quý Dương đi công tác nhiều như vậy để anh ta không thể giúp cô trốn khỏi hắn được nữa...

Trước mặt Quý Dương đang tức giận thở phì phì như con bò tót, Doãn Lạc Hàn giả điếc nhàn nhả với tay lấy cái áo khoác “Ai bảo cậu giúp cô ấy chạy trốn... Cũng may sau đó tôi tìm lại được cô ấy, nếu không, cậu cứ xác định là ở chi nhánh bên Thái cả đời đi.....”

Quý Dương tức muốn chết, nhắm mắt nhắm mũi hét to “Doãn Lạc Hàn, cái tên này.... Tôi là bạn thân của cậu đó..... Cậu là đồ qua cầu rút ván!!!..... Cậu có biết hôm cậu đi Ma Cao là tôi tạo điều kiện cho cậu, bảo Từ Bang gọi Mân Huyền đến đón cậu không hả?.....”

Thì ra hôm trước Từ Bang gọi điện thoại bảo cô đi đón hắn là chủ ý của Quý Dương. Khó trách ngày đó Doãn Lạc Hàn thấy cô lại mừng rỡ như vậy...

Doãn Lạc Hàn mặc áo khoác, hoàn toàn không để ý tới Quý Dương, dắt tay cô kéo ra ngoài.

Cô quay đầu lại nhìn Quý Dương, không khỏi có chút thông cảm với anh ta, nhẹ nhàng kéo kéo Doãn Lạc Hàn “Anh hơi quá đó, Quý Dương... anh ấy....”

“Đừng lo, anh với Dương vẫn thường như vậy mà.” Doãn Lạc Hàn vô tình nhún nhún vai “Bình thường cậu ấy lười biếng không chịu làm việc, toàn kêu thư kí ôm văn kiện đến nhờ anh làm giúp, giờ cũng coi như đền bù cho anh quãng thời gian đó đi.”

Nói xong, hắn kéo cô bước nhanh ra ngoài, đúng lúc đó Ôn Nhược Nhân đi tới. Doãn Lạc Hàn nhìn Quý Dương đang chống nạnh trừng mắt trong văn phòng, quay đầu phân phó “Ôn thư kí, đem văn kiện trên bàn tôi sang phòng Phó tổng đi. Hôm nay cô ở lại tăng ca giúp anh ấy làm xong việc nhé.”

“Vâng, tổng tài.” Ôn Nhược Nhân không nói nhiều, bước nhanh vào văn phòng.

Quý Dương đang thở phì phì trong phòng, vừa nghe thấy Doãn Lạc Hàn nói như vậy, ánh mắt nhất thời sáng rực, nhìn bạn tốt Doãn Lạc Hàn cười cười bốn cợt.

Doãn Lạc Hàn mím môi, dường như đang cố nhịn cười, nắm tay Mân Huyền đi vào trong thang máy.

Mân Huyền quay đầu lại nhìn Quý Dương vui vẻ ra mặt, lại nhìn Ôn Nhược Nhân đang cúi đầu dọn văn kiện trên bàn làm việc, đột nhiên cảm thấy tình cảnh này có chút quen thuộc. Quý Dương nhất định không biết chuyện của Ôn Nhược Nhân và Giản Quân Dịch, khiến cô nhớ tới Chính Vũ.... Cậu ấy cũng như vậy, dịu dàng yêu cô, làm rất nhiều việc vì cô.

Mà Doãn Lạc Hàn lại khác biệt một trời. Một khi hắn đã muốn, hắn nhất định sẽ lấy bằng được. Tình yêu của hắn nồng cháy mãnh liệt, khi tới gần có thể cảm thấy sự ấm áp, ngược lại cũng sẽ có lúc như bị đốt cháy, tóm lại là thứ tình cảm khiến người ta không thể ngó lơ được.

Cô vừa cài dây an toàn xong, quay đầu sang nhìn hắn. Hắn lại bất ngờ quay sang ôm chặt lấy cô, xúc động nói “Huyền, đừng rời xa anh..... vĩnh viễn cùng đừng rời xa anh..... Đừng bỏ rơi anh.....”

Cô khó hiểu trừng mắt nhìn, ôn nhu vỗ vỗ lưng hắn an ủi “Không đâu, anh quên rồi sao? Sáng hôm đó em đã hứa với anh rồi mà, em sẽ không rời xa anh. Cho dù sau này anh có ghét em, có đuổi em đi, em cũng sẽ không đi.”

Lúc này cánh tay hắn ôm cô mới thả lỏng ra một chút, trân trọng nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô vài cái, thâm thì “Sau này cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, em đều phải nói cho anh biết, không được một mình ôm nỗi buồn, một mình khóc, một mình đau, em nhớ chưa?”

“Em nhớ rồi.” Cô ngoan ngoãn trả lời. Cô không hiểu tại sao bỗng dưng hắn lại như vậy, bắt chọt hình ảnh tập tài liệu trong ngăn kéo hiện ra trong đầu cô. Không hiểu sao cô bỗng lạnh sống lưng...

Để xua đi cảm giác khó chịu đó, cô cố gắng đổi đề tài “Ngày kia Chính Vũ về Hàn Quốc rồi, em tính đêm mai mời cậu ấy một bữa, coi như tiễn cậu ấy. Anh thấy nên làm ở nhà hay là ra nhà hàng thì tốt hơn?”

“Chuyện này em quyết định là được rồi.” Hắn chỉ nói đơn giản như vậy, sau đó phát động xe.

206. Chương 347

Những chiếc ô khổng lồ che trên thảm cỏ xanh mượt bên cạnh bể bơi rộng lớn. Vốn dĩ ở hoa viên sau biệt thự này thường thấy một ông già trung niên lúc thì ngồi uống trà ngắm cảnh, khi thì tập thể dục, vậy mà lúc này Mân Huyền nhìn quanh cũng không thấy ba nuôi đâu cả.

Đã hai, ba ngày nay nàng không thấy quản gia đâu. Bọn họ vẫn còn ở bệnh viện sao? Ba nuôi đã lớn tuổi rồi, ngày đêm ở bệnh viện như vậy liệu có thể đảm bảo được sức khỏe không? Cả ngày hôm nay cô và Doãn Lạc Hàn không ở nhà, không biết hôm nay họ đã về qua nhà chưa?

Và... không biết Doãn Lạc Hàn có biết chuyện này hay không?... Cô không dám hỏi, sợ hấn nổi giận. Cô quyết định tìm hỏi người hầu. Vừa đúng lúc một nữ hầu chạy về phía cô “Tiểu thư, thiếu gia mời cô về dùng bữa tối.”

Cô quay đầu nhìn về phía biệt thự. Doãn Lạc Hàn đang đứng ở cửa sổ lớn trên tầng nghe điện thoại, nhưng ánh mắt lại bắn về phía cô. Cô thu hồi tầm mắt nhìn nữ hầu “Hôm nay ba nuôi của tôi có về không?”

Nữ hầu lắc lắc đầu “Xin lỗi Lãng tiểu thư, tôi không biết.”

“Thế mấy ngày nay lúc bọn tôi không có nhà, quản gia có về không?” Cô liếc mắt một cái đã thấy được sự bồn chồn trong ánh mắt của cô hầu, vội nói tiếp “Cô yên tâm, tôi sẽ không nói gì cho thiếu gia đâu.”

Nữ hầu lén nhìn Mân Huyền liếc mắt một cái, trên mặt hiện ra chút do dự, bên tai lại đột nhiên vang lên tiếng của người hầu trong nhà nói chuyện hôm nọ rằng Doãn Trạch sắp có nữ chủ nhân rồi, đương nhiên cũng muốn nịnh bợ một chút, vội vàng trả lời “Hôm trước quản gia có về lấy quần áo đi cho lão gia, cũng dặn chúng tôi không được nói gì cho thiếu gia và tiểu thư biết, nên....”

Nghe đến đó, Mân Huyền dăm chiêu gật gật đầu. Xem ra cô đoán đúng... di Phương kia nhất định là không ổn rồi, nếu không nhất định ba nuôi không đến mức phải đi mấy ngày liền như vậy.

Chỉ có điều sao tự dưng dạo này Doãn Lạc Hàn lại hiền hòa đột xuất như vậy? Mấy ngày nay ba nuôi không ở nhà, hấn không hoài nghi chút nào sao? Hay là hấn đã sớm biết, chỉ là chưa nói ra mà thôi?... Cô vừa phỏng đoán, vừa bước trở lại biệt thự.

Một lúc sau, cô nằm dài trên sofa xem tivi. Doãn Lạc Hàn ăn xong cũng chỉ nói “Anh đi tắm. Em lên phòng nghỉ sớm đi”, sau đó liền bỏ lên lầu.

Qua ánh mắt nóng rực của hấn, cô đương nhiên hấn muốn ám chỉ điều gì, không khỏi đỏ mặt, nhất thời không dám trở về phòng nữa, ngồi lì ở sofa xem tivi.

Những bộ phim buồn tẻ cứ lượn lờ trước mắt, cuối cùng là chương trình dự báo thời tiết. Cái này cô còn thích xem hơn mấy bộ phim chán ngắt kia! Vì thế cô dán mắt vào tivi, đồng thời lúc đó cũng có một người bê một đĩa đầy ắp hoa quả và một đĩa thịt nguội đến cho cô.

Cô vẫn nhìn chằm chằm màn hình tivi, thuận miệng nói “Cám ơn!”

“Chỉ nói cảm ơn thôi không đủ.” Tiếng nói ôn nhu pha tiếng cười thích thú vang lên trên đỉnh đầu. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy một đôi mắt đầy lửa đang dịu dàng nhìn cô, bộ pijama màu trắng thoải mái càng khiến hấn thêm vẻ tuấn mỹ phóng túng. Doãn Lạc Hàn sau khi tắm gội toát ra vẻ vô cùng mỉa mai...

Mặt cô đỏ ửng lên, vội vàng cup mắt cúi đầu, nhúp bữa một viên ô mai thả vào miệng, cố che giấu sự mất tự nhiên của mình.

Hấn cười nhẹ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh cô, không buông tha cho cô “Em nên biết rằng người được chính anh gọt hoa quả đem ra mời cực hiếm đó. Em muốn cảm ơn anh thế nào đây?”

“Ừm.... anh ăn hoa quả đi.” Cô thẹn thùng nhúp một miếng dưa vàng nhét vào miệng hấn, quay đầu lại nhìn chằm chằm tivi, ngượng ngịu dịch người ra xa hấn một chút.

“Em nghĩ như vậy là đủ rồi sao?” Hấn ôm lấy eo cô kéo cô sát vào người hấn, khàn khàn nói. Áo hấn hơi bị phanh ra, lộ ra một vòng ngực cứng rắn tinh trắng. Không thể diễn tả hết hấn lúc này trông quyến rũ đến thế nào, chỉ có thể nói đủ khiến cho người người bị mê muội, không chống đỡ nổi sức hút, mất hết bình tĩnh.

Cô run run, trong đầu nổ đoàn một cái. Hiểu được hấn đang chuẩn bị làm gì, cô nuốt nước miếng, lấy bầy nói “Hàn, đừng, đừng như vậy..... Em còn chưa tắm..... Anh.... Anh.... Đừng dựa sát vào người em như vậy.....”

Đôi mắt hấn lúc này đã trở thành hai ngọn lửa. Hấn ghé vào tai cô thì thầm “Không sao, anh không ngại. Nhớ lúc chiều anh nói không? Anh thật không chờ được đến lúc được ăn em.”

Cô thở gấp, cả người nóng lên. Đầu lưỡi ẩm ướt của hấn vừa lướt qua gáy cô, sau đó lại vòng lên cắn nhẹ lên vành tai nhạy cảm của cô.

“A.....” Cô không tự chủ được kêu nhẹ một tiếng, trong đầu vô cùng hỗn loạn, mất hết lý trí.

Ánh mắt cô lúc này vô cùng mê mang, dường như đã bị một màn sương mù vẩn trước mắt, chỉ cảm giác thân mình bỗng bay lên không. Hấn mạnh mẽ bế cô lên lầu, còn cô chỉ vô lực ôm lấy cổ hấn.

Bước qua bốn tầng, nụ hôn của hấn bất chợt tràn xuống, bàn tay mạnh mẽ xông xáo vào trong áo cô, đè ép xoa miết đôi gò bồng đảo mê người, dần dần từ chậm chạp trở thành bão tố, châm lửa nóng dục vọng trên từng centimet trên cơ thể cô.

Áo ngoài của cô tuột xuống, sau đó là váy, sau đó là nội y.....

Khi hấn và cô ngã xuống giường, hai người đã hoàn toàn trần trụi dán vào nhau. Đôi môi nóng bỏng của hấn in dấu trên khắp cơ thể cô. Cô hơi vận vẹo người, không chịu được run rẩy. Hấn hôn đến đâu là cô bốc cháy đến đó, đôi môi nhỏ nhắn của cô phát ra những âm thanh kiều mị.

“Huyền, em rất đẹp.....” Hấn mê luyến hôn lên cổ cô, giữ chặt lấy thắt lưng cô, nháy mắt đâm vào sâu trong cơ thể cô. Cô nhin không được lại kêu lên những tràng âm thanh kích thích.

“Huyền, anh yêu em, rất yêu em! Anh yêu em nhiều lắm!” Hấn khàn khàn thủ thỉ bên tai cô. Hấn càng cuồng dã chuyển động, càng làm càn chiếm lấy, càng khiến cô không thể khắc chế cảm giác sung sướng đang dâng lên...

Cô nắm chặt lấy bờ vai của hấn, lên đến đỉnh điểm của sự hạnh phúc.....

Đôi môi cô không ngừng tràn ra những tiếng hỗn hển, không thể nói được đầy đủ một câu, chỉ có thể tự nói trong lòng.... Hàn, em cũng yêu anh, rất yêu, rất yêu.....

207. Chương 348

Tỉnh dậy, xỏ chân vào dép đi trong nhà, cô vươn vai một cái thật thoải mái, chậm chạp đi xuống lầu.

Khi cô tỉnh dậy đã hơn chín giờ, trên giường chỉ còn mình cô, không cần nói cũng biết hấn lại đến công ty. Hấn không phải là ông chủ sao, như thế nào ngay cả thời giờ nghỉ ngơi cũng không có vậy? Cô bất mãn nói thầm.

Xuống tầng dưới, một người hầu nữ từ trong phòng ló đầu ra sau đó lại rút trở về. Cô chưa ngồi vào bàn ăn mà vài cô hầu đã nhanh nhẹn bày ra một bàn thức ăn thơm lừng.

Vừa ngồi xuống, một chén thuốc bổ nóng hổi đã được bưng lên. Cô làm bộ như không thấy, vươn người lấy cốc sữa, một người hầu bèn tiến đến, kính cẩn nói “Đây là thuốc bổ mà thiếu gia đặc biệt dành cho tiểu thư, mỗi buổi sáng cô đều phải uống ạ.”

Mân Huyền nhấp một ngụm sữa rồi nói “Tôi sẽ uống mà, các cô cứ yên tâm đi.”

Mọi ngày có hấn trực tiếp bắt uống thì cô đành miễn cưỡng uống, hôm nay thật may không có hấn ở đây, cô đại gì lại uống chén thuốc bổ đen sì kia chứ... Sự thật là cô rất khỏe, cần bản không cần tắm bổ làm gì cả!

Nhưng một vài người hầu vẫn không có ý dời đi, cô người hầu vừa nãy lại mở miệng một lần nữa “Lăng tiểu thư, thiếu gia nói nếu cô không uống thì tháng này chúng tôi sẽ bị trừ lương, mà cuộc sống của gia đình chúng tôi đều trông chờ vào phần tiền lương này thôi ạ...”

Nhìn nhóm người âu sầu ủ dột, cô thở dài. Hấn đã biết rõ tính cô, biết cô luôn luôn mềm lòng, không muốn liên lụy đến người khác.

Uống xong chén thuốc, cô từ tốn ăn bữa sáng. Chẳng có việc gì, cô ngồi ở đình viện phía sau biệt thự tỉnh tâm. Bất giác cô nhớ tới ba nuôi, không biết chuyện của ba với dì Phương như thế nào rồi...?

Cô đã mấy lần cầm điện thoại muốn gọi nhưng cuối cùng vẫn lại buông tay. Chuyện của ba nuôi và dì Phương dù sao cũng không cần cô can thiệp quá nhiều, lỡ ra còn làm Doãn Lạc Hàn tức giận nữa.

Làm động tác xoay xoay người, ánh mắt cô vô ý dừng ở trên bụng. Thốt nhiên nhớ đến một chuyện, mặt biến sắc, cô vội vàng bước nhanh trở về biệt thự, chạy lên lầu, vào phòng rồi lôi từ ngăn kéo tủ đầu giường ra một viên thuốc, nhét vào miệng, rồi lại rót một cốc nước uống.

Cô ngồi ở mép giường, thở phào vỗ vỗ ngực, hôm nay thiếu chút nữa thì quên!

Khoảng thời gian ở bên hấn, sau mỗi lần mây mưa cô đều nhớ uống thuốc.

Chuyện hôn ước của hấn còn chưa giải quyết, hơn nữa trước mặt ba nuôi, cô và Doãn Lạc Hàn vẫn là quan hệ anh em, cô không thể làm phức tạp thêm. Chỉ cần một ngày chuyện hôn ước đó chưa giải trừ thì cô cũng không có đủ can đảm để cho một sinh linh vô tội xuất hiện trên đời này...

Ánh mắt cô đột ngột chuyển hướng về phía ngăn kéo. Cô từ từ đi tới gần, chuẩn bị mở ra.... Bên trong rốt cục là có bí mật ghê gớm gì?

Trong cô luôn có một dự cảm không lành, càng ngày càng mãnh liệt... Đột nhiên phía dưới có tiếng còi ô tô, tay cô khựng chế không được run lên một chút, lại buông tay ra.

Ai vậy? Là hấn sao? Cô vội vàng chạy thẳng xuống lầu. Đến đầu lầu hai, nghe thấy có tiếng nói chuyện ở phòng khách, cô càng bước nhanh hơn.

“... Thời gian không còn nhiều lắm... Bác sĩ nói có thể về nhà vài ngày... Không biết thiếu gia có nhà không...”

“Bảo nhà bếp làm chút đồ ăn mà bà ấy thích cho ta...”

“Nhưng mà..... lão gia, bây giờ bà ấy đâu có ăn được gì...”

“Không cần lo, ông cứ kêu người làm đi, có thể cô ấy sẽ ăn được một chút...”

“Lão gia đừng nóng, tôi đi ngay...”

Cô chạy xuống lầu, thấy quản gia đang bước nhanh đi hướng phòng bếp. Ba nuôi loạng choạng vịn tay vào vách tường gần cửa lớn, thân thể bỗng nhiên run lấy bầy. Cô chạy như bay tới đỡ lấy ông.

“Ba nuôi, ba làm sao vậy? Ba không thấy thoải mái chỗ nào?”

Doãn Lương Kiến mở to mắt, sắc mặt đỏ căng thẳng cúi xuống “Mân Huyền đó à con, ba không sao, chỉ là tối hôm qua không ngủ nên hôm nay hơi mệt thôi. Lạc Hàn có nhà không?”

“Dạ không, sáng sớm anh ấy đã đến công ty rồi ạ. Để con dìu ba ngồi, ba ăn sáng chưa ạ?”

Ba nuôi hỏi Doãn Lạc Hàn đầu tiên có lẽ vì sợ hấn biết được chuyện ông đi bệnh viện chăm dì Phương. Nhìn vẻ run rẩy của ba nuôi, vẻ mặt và bộ dáng suy yếu, cô đoán ông chưa ăn sáng.

Quả nhiên, Doãn Lương Kiến khoát tay áo “Ba chưa ăn, ba không muốn ăn.”

Cô ngồi xuống, nhẹ giọng thuyết phục ông “Ba nuôi, dù thế nào thì ba cũng phải ăn một chút. Nếu cứ thế này ba sẽ gục đó, rồi lấy đâu ra sức mà đi chăm người bệnh nữa chứ?”

Lời nói của cô tựa hồ có chút tác dụng, ông cúi đầu thở dài, chỉ tay hướng nhà ăn “Ba nghe lời con, sẽ ăn một chút rồi đi ngủ, buổi chiều lại vào bệnh viện.”

“Vâng ạ.” Cô dìu ông chậm rãi đi hướng nhà ăn. Một lát sau, cô và quản gia cùng dìu ba nuôi lên lầu. Rồi khỏi phòng ba nuôi, cô nói chuyện một hồi với quản gia.

Quản gia than thở không ngừng “Haizzzz.... Có lẽ bà ấy khó mà qua khỏi... Lão gia đã mời chuyên gia tốt nhất rồi nhưng cũng không làm được gì nữa, bác sĩ nói trong hai ngày nữa phải chuẩn bị hậu sự... Lão gia

lúc đầu không tin, lại bỏ nhiều tiền mời các chuyên gia khác đến nhưng kết quả đều giống nhau... Mấy ngày nay lão gia ngày đêm đều kể cận bên bà ấy, người gây rộc đi, hôm nay tôi rất vất vả mới khuyên được ông ấy về nhà nghỉ ngơi, ông nói buổi chiều lại đi nữa...”

Tuy rằng đã sớm đoán được kết quả này, nhưng vừa nghe xong cô vẫn cảm thấy có khút khiếp sợ. Bất luận dì Phương năm đó đã phá nát tình cảm của cha mẹ Doãn Lạc Hàn, nhưng chỉ nhìn cách ba nuôi đối đãi với dì Phương, trước khi chết vẫn không thay đổi tình cảm, không khỏi cảm thấy trân trọng tình cảm của ba nuôi.

Cô đột nhiên nảy ra một ý nghĩ ích kỷ, khe sâu ngăn cách tình cảm cha con của bọn họ có lẽ sau khi dì Phương qua đời sẽ thu hẹp được một chút...

Dù sao bọn họ cũng là cha con, có lúc bất hòa nhưng không thể vì thế mà dứt bỏ được dòng huyết thống...

208. Chương 349

Bữa trưa chỉ có một mình cô, vì vậy cô cũng chỉ tùy tiện ăn một chút. Ba nuôi đang nghỉ trên lầu, cô không muốn quấy rầy ông.

Cô nhớ tới buổi tối đã hẹn với Chính Vũ đi ăn, cô cầm điện thoại định gọi điện cho Chính Vũ, đúng lúc đó điện thoại lại reo vang, là Doãn Lạc Hàn gọi đến.

“Huyền, buổi sáng đã uống thuốc chưa?” Cô vừa tiếp điện thoại, hần đã hỏi ngay.

“Thuốc bổ đương nhiên phải uống rồi. Anh ăn cơm chưa?” Cô thuận miệng hỏi, bản khoản không biết có nên nói với hần ba nuôi đã về không.

“Một lúc nữa anh sẽ gặp Giản Quân Dịch nói chuyện.” Hần nói nhẹ nhàng.

Cô trở nên căng thẳng. Đúng rồi, sao cô có thể quên chứ? Ngày hôm qua hần cũng nói đã hẹn gặp Giản Quân Dịch rồi mà...

“Ừm... vậy anh cẩn thận một chút nhé.” Cô cố bình tĩnh dặn dò, sau đó nói thêm vài câu nữa rồi cúp máy. Thực ra trong lòng cô hiện giờ đang vô cùng lo lắng, như bị lạc trong một mê cung những câu hỏi... không biết hần và Giản Quân Dịch sẽ nói chuyện như thế nào.... Có thuận lợi không...

Những ngày gần đây cô luôn luôn trong tâm lý khủng hoảng lo sợ, vì vậy cũng không dám hỏi Chỉ Dao về chuyện từ hôn, sợ sẽ lộ ra dấu vết trước mặt Chỉ Dao, cho nên hiện giờ cô càng thêm hoang mang, không biết rốt cục Chỉ Dao đã chấp nhận chuyện từ hôn này như thế nào.....

Cô cố gạt đi những lo lắng trong lòng, gọi điện thoại cho Chính Vũ. Một chất giọng chuẩn mực điển hình của tổng đài vang lên báo điện thoại không liên lạc được, cô không từ bỏ, vẫn liên tục gọi, kết quả vẫn như vậy.

Cảm thấy kì quái, cô lên lầu thay quần áo, sau đó bắt xe đến khách sạn quốc tế của Chính Vũ. Cô vừa tiến vào sảnh, một người thanh niên trẻ bồng tiến lại phía cô “Xin lỗi, cô là Lăng tiểu thư phải không ạ?”

Cô quay đầu, nhìn chằm chằm đối phương, sửng sốt vài giây, lập tức nhớ tới nam nhân chính là trợ lý của Chính Vũ lần trước cô đã gặp mặt, vội vàng lễ phép cười cười “Vâng, tôi là Lăng Mân Huyền, xin chào! Xin hỏi Kim Chính Vũ có ở đây không? Tôi có việc cần tìm cậu ấy.”

“Kim tổng về Hàn Quốc rồi, cô không biết sao?”

Câu nói của người trợ lý khiến cô ngây ngẩn... Cô lắc lắc đầu không tin “Anh có nhầm không? Cậu ấy nói với tôi sáng thứ hai mới bay mà.”

“Lăng tiểu thư, chín rưỡi sáng nay tôi và vài lãnh đạo công ty đã tiễn Kim tổng ra sân bay. Tôi đã tận mắt thấy máy bay cất cánh mà.....”

Cô dường như chưa thể tiếp nhận được thông tin bất ngờ này, đầu óc trở nên trống rỗng... Khoảng một phút sau, cô mới hiểu rằng lời anh trợ lý và nói là thật. Như vậy, Chính Vũ đã đi rồi..... Vì sao cậu ấy đi mà không nói lời nào với cô? Vì sao? Vì sao vậy?

Vì không muốn nhìn thấy cô ở bên Doãn Lạc Hàn..... Vì như vậy khiến cậu ấy đau lòng sao? Nhất định là như vậy..... Cô tự trách bản thân mình sao lại vô cảm như vậy, không nghĩ tới cảm nhận của cậu ấy..... Rồi khỏi Trung Quốc có lẽ chính là giải pháp cuối cùng của Chính Vũ.... Cô đã khiến Chính Vũ tổn thương quá nhiều...

Tại sao cô lại ích kỷ như vậy chứ? Tại sao cô không nghĩ đến cảm nhận của cậu ấy chứ? Cô đã nợ Chính Vũ quá nhiều rồi..... Chính Vũ, xin lỗi cậu..... Tôi phải làm sao đây?

Cúi đầu đi ra khỏi khách sạn, cô cũng không còn nhớ rõ cô đã trở về biệt thự như thế nào nữa, vô lực ngã người xuống giường, cảm giác toàn thân mệt mỏi vô cùng...

Nhắm mắt lại, nước mắt cô nóng bỏng chảy ra... Cô ôm chầm, cơ người lại, nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt, không sao kìm lại được...

Không biết đã qua bao lâu, cô chìm vào giấc mộng. Rồi chần chệ trên mặt cô bị vén ra, gương mặt có cảm giác ngứa ngứa, cô khó chịu quệt tay một cái, mới cảm nhận được hơi ấm từ một bàn tay khác vừa nắm lấy tay cô truyền lại. Kinh ngạc, cô mở mắt...

“Anh..... anh về lúc nào vậy?” Cô cả kinh vội vàng ngồi dậy, cô không ngờ hần và Giản Quân Dịch lại nói chuyện xong nhanh như vậy.

Hần không để ý tới câu hỏi của cô, ánh mắt dán trên gương mặt chưa khô nước mắt của cô “Em khóc sao?”

Cô cụp mắt, thấp giọng trả lời “Chính Vũ đột nhiên đi không từ biệt. Vốn dĩ em muốn làm một bữa tiễn cậu ấy, nhưng không ngờ..... không ngờ.... sáng nay cậu ấy đã bay rồi.....” Cô lại òa khóc.

“Ừ, anh biết.” Hần không chút ngạc nhiên trả lời, lau nước mắt cho cô.

“Anh biết sao?” Cô há hốc miệng. Sao hần lại biết được?

Hần yên lặng nhìn cô chăm chú, thản nhiên nói “Buổi sáng nay cậu ấy gọi, nói cậu ấy chuẩn bị về Hàn Quốc.....”

“Chính Vũ còn nói gì không? Có nhắc đến em không?” Cô cuống quýt hỏi, khó có thể tin đây lại là sự thật “Sao cậu ấy lại như vậy chứ.... Chào anh.... Chào mọi người..... Chỉ riêng em là cậu ấy không nói gì cả.....”

“Huyền, em đừng kích động.” Hần ôm lấy cô, nắm hai tay của cô “Chính Vũ làm như vậy cũng có lý do của cậu ấy.... Có lẽ đến bây giờ cậu ấy vẫn chưa hoàn toàn buông tay được..... Em nên thông cảm cho cậu ấy.....”

Cô buồn bã cúi đầu tựa vào vai hần, cố nén khóc. Cô biết Chính Vũ rất đau khổ... Cô vẫn luôn biết...

Một lát sau, hần thấy cô đã dần dần bình tĩnh, mới tươi cười một chút, hôn nhẹ vài cái lên môi cô “Thôi muộn rồi, anh phải đi gặp Giản Quân Dịch đây.”

Nghe hần nói vậy, cô giật nảy mình ngồi thẳng dậy “Hai người vẫn chưa gặp nhau sao?”

“Ừ, anh thấy còn sớm, nhớ em nên muốn về qua nhà gặp em.” Hần nói nhỏ, quyến luyến hôn lên mắt cô “Em ngủ tiếp đi, chờ anh đem tin tốt về cho em.”

Cô không nói gì, chỉ gật đầu, nhìn hần đóng cửa lại, nghe tiếng bước chân hần dần xa. Cô thở dài, ánh mắt lại một lần nữa dừng ở ngăn kéo.

Cô mở ngăn kéo, lôi tập tài liệu ra. Những lần trước định xem đều không thành, lần này nhất định cô không do dự gì nữa.

Sợ mình sẽ hối hận, cô vội vàng xé bao giấy bên ngoài ra, bên trong có ba bốn tờ giấy, cô còn chưa kịp xem kỹ, một tờ giấy ở trong đã rơi ra, nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, thoạt nhìn giống như một mẫu báo cũ.

209. Chương 350

Cô bật lên, đập vào mắt là một dòng tít lớn: “Tổng giám đốc Lăng Thị Lăng Thiệu Văn hần tâm giết hại hai mạng người”.....

Tay cô run lên. Lăng Thiệu Văn không phải là tên bố cô đó sao? Đây chính là thứ mà cô vẫn luôn tìm kiếm bao nhiêu năm nay, nhưng không hiểu sao thông tin về vụ án này bỗng nhiên biến mất sạch sẽ, cứ như là đã có người nhúng tay can thiệp....

Cô lắc lắc đầu, cố trấn an mình, bắt đầu đọc “..... Vào hồi 21h57 ngày 13 tháng 7, Lăng Thiệu Văn và phu nhân tập đoàn Đường Thịnh – Xảo Kỳ hẹn nhau trong khách sạn. Lăng phu nhân biết chuyện tìm tới, Lăng Thiệu Văn trở tay không kịp, thấy sự việc đã bại lộ, đã man đâm Lăng phu nhân hai phát, sau đó để bịt đầu mối đã giết luôn cả Đường Thịnh phu nhân..... Sau đó Lăng Thiệu Văn hốt hoảng chạy trốn, bị nhân viên an ninh của khách sạn giữ lại.....”

Trước mắt cô lúc này dường như chỉ còn một màn đêm đen đặc. Cô không thể đọc được nữa, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất. Không..... không thể nào là như vậy, ba không giết người... Ông ấy không thể giết mẹ cô được.... Cô nhớ họ rất tình cảm, rất yêu nhau cơ mà... không thể nào..... không thể có chuyện ba phản bội mẹ, dạn dít với người khác được.....

Cô vốn vẫn biết năm đó ba cô bị xử đã giết hai mạng người, nhưng không biết người bị giết là ai. Còn bây giờ.... Cô cũng sờ.... Đường Thịnh phu nhân – Xảo Kỳ..... không phải chính là thê tử của ba nuôi, mẹ của Doãn Lạc Hàn sao?

Liên tục chịu những đả kích, cô dần trở nên mê muội..... Cô nhớ ba nuôi đã mấy lần nhắc tới tên người vợ quá cố của ông.... Xảo Kỳ.... Nhạc Xảo Kỳ..... là bà ấy, quả thật là bà ấy.....

Đờ đẫn đứng lên, cô vui mặt vào gối..... Mẹ của Doãn Lạc Hàn là do ba của cô giết..... Tin tức này đối với cô mà nói không khác gì một quả bom. Tại sao?? Tại sao lại như vậy chứ?!

Dòng tí trên tờ báo đang day nghiêng cô một sự thật tàn khốc, Doãn Lạc Hàn.....

Cô rốt cục đã biết vì sao hấn lại hận cô như vậy.... Hận thù trong mắt hấn là từ đâu mà đến..... Bởi vì cô là con gái của kẻ đã giết mẹ hấn..... Cô là con gái kẻ thù của hấn.....

Tại sao ông trời lại trêu đùa cô như vậy?..... Từng giọt từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má cô.... Cô khóc không thành tiếng..... Cô vốn tưởng là mình mạnh mẽ..... ngờ đâu sự thật này thật sự là quá sức chịu đựng của cô rồi.....

Cô dần dần xâu chuỗi lại được mọi việc.... Sở dĩ hấn đối xử tàn nhẫn với cô như vậy.... là do ba cô đã nợ hấn.....

Nếu không phải ba cô giết mẹ hấn, người ngoài sẽ không có lý do gì để nghi ngờ huyết thống của hấn và ba nuôi, ba nuôi sẽ không giận dữ giao hấn cho người khác..... Hấn sẽ không phải trải qua một tuổi thơ đen tối đáng sợ, bị hành hạ, bị đánh đập..... Sẽ không mất ngủ mỗi đêm.....

Vụ án đẫm máu đó đã rạch một đường quá sâu vào trái tim hầy còn non nớt của hấn, khiến hấn mất đi tuổi thơ, mất đi gia đình, mất đi nụ cười..... Ba cô đã ngồi tù, vì vậy hấn mới chĩa mũi súng trả thù về phía cô.....

Rốt cục lớp sương mù bao quanh cô suốt thời gian qua cũng đã tan, nhưng cô cũng không thể nói rõ là ai đúng ai sai nữa..... Ba cô giết mẹ hấn khiến hấn đau khổ cùng cực, nhưng hấn lại đổ tất cả lên đầu một người không biết gì như cô.....

Đầu óc cô rối như mớ bòng bong... Cô nên làm gì đây? Sự thật này so với những gì cô đã từng tưởng tượng còn tàn nhẫn hơn rất nhiều...

Không biết bao lâu sau, cô miễn cưỡng chống đỡ thân thể giờ đây đã tê cứng dậy, thật cẩn thận cất tập tài liệu vào chỗ cũ, sau đó nằm lên giường, trùm chăn... Nước mắt lại mãnh liệt chảy....

Màn đêm buông xuống, trong phòng không bật đèn, cô trợn tròn mắt vô hồn nhìn trần nhà. Nữ hầu đã đi lên mời cô xuống ăn bữa tối một lần, nhưng cô từ chối, nói cô không muốn ăn.

Hồi lâu sau, nghe được tiếng mở cửa, cô biết hấn đã trở lại, vội vàng trùm chăn che kín mặt, làm bộ như đang ngủ.

Cô nín thở, nghe tiếng bước chân hấn đang đến gần.

Giường hơi lún xuống một chút. Hấn nhẹ nhàng kéo chăn xuống khỏi mặt cô, đôi môi ẩm áp trong bóng tối áp đúng xuống môi cô, sau đó, tiếng nói trầm ấm vang lên “Huyền, đừng ngủ nữa, dậy ăn tối đi em.”

Cô nao nao, biết không thể tiếp tục giả vờ ngủ nữa, vội mở to mắt. Trong bóng đêm, đôi mắt của hấn lóe sáng. Trong lòng cô phút chốc lại dâng lên hỗn độn những cảm xúc mà cô vừa mới kìm nén được đôi chút...

Cô lắc lắc đầu, cúi đầu nói “Em không đói, không ăn đâu.”

“Cơ thể em đang rất cần bổ sung chất dinh dưỡng, nghe anh đi nào!” Hấn ôn nhu vuốt tóc cô, giọng nói vừa dịu dàng vừa pha chút ý cười “Nếu không anh sẽ ôm em xuống lầu.”

“Buổi trưa em ăn no lắm rồi, không muốn ăn nữa đâu. Bây giờ em chỉ muốn ngủ thôi.” Giọng cô hơi khàn, xoay đầu đi tránh bàn tay của hấn.

Đèn ngủ đặt ở tủ đầu giường đột nhiên lóe sáng. Mắt cô đã quen ở trong bóng tối, lúc này lại đột ngột có ánh sáng khiến cô có cảm giác chói mắt, bản năng lấy tay che mắt, lại bị hấn bắt lấy cổ tay. Giọng hấn dường như có chút hờn giận “Chính Vũ đi rồi em buồn đến thế sao? Khóc từ trưa đến giờ....”

“Không phải, anh đừng nghĩ lung tung.” Cô vội phủ nhận, không muốn hấn hiểu lầm.

Hấn nheo đôi mắt sắc bén “Vậy vì lý do gì?”

210. Chương 351

“Tóm lại không phải là chuyện của Chính Vũ, anh đừng nghĩ nhiều được không? Em mệt rồi.” Cô đang rất rối, không muốn nói nhiều, mệt mỏi kéo chăn, xoay người, không để ý đến hấn nữa.

Tay hấn đặt lên vai cô, cô vẫn cứng đầu không quay lại. Nghĩ là hấn đang tức giận, chuẩn bị điên lên rồi đây, lại không ngờ tay hấn lại dời đi, sau đó cô nghe thấy tiếng bước chân của hấn ngày càng xa.

Cô òa khóc nức nở, trong lòng đau đến vô cùng. Vụ án đẫm máu 11 năm trước, cô có cái gì sai? Cô không biết gì cả, mấy năm nay vẫn luôn cô đơn một mình chống chọi với cuộc đời, một ngày làm biết bao nhiêu việc để nuôi sống bản thân... Cô vốn đã hoạch định cho tương lai, sau khi cô tốt nghiệp sẽ cố gắng xin một công việc tốt, sau đó giống như bao cô gái khác sống một cuộc sống giản dị, bình thường, nhưng rồi hấn xuất hiện làm đảo lộn tất cả, ép cô kí hợp đồng tình nhân, khiến cuộc sống của cô trở nên tồi tệ, khuất nhục.....

Từ nửa đêm đến sáng, cô cứ khóc, rồi chìm vào giấc mộng trong biển nước mắt. Cô gặp ác mộng, kinh hoàng mở mắt, nhận ra mình vẫn đang ẩm áp trong lòng một người, tay hấn vẫn đang âu yếm đặt trên eo cô, cô mới bình tĩnh lại đôi chút, ngơ ngác nhìn gương mặt tuần tú bên cạnh qua ánh đèn đường leo lét từ ngoài cửa sổ vào.

Hấn có gương mặt tuần mỹ góc cạnh, khi ngủ lại hiền lành vô cùng, đôi môi mỏng cong cong đang hơi hé mở, chiếc cằm chẻ cứng cõi đàn ông, đôi mắt khép lại rất chặt, chỉ thấy hàng lông mi dài và đậm...

Bất chợt những cảm xúc phức tạp trong lòng cô lại mạnh mẽ dâng lên. Cuộc đời thật trớ trêu..... Vì sao lại như vậy? Vì sao lại để cho cô biết tất cả, để rồi giờ đây cô đau khổ, cô hối hận..... Nếu có thể quay ngược thời gian, cô tình nguyện ngốc nghếch, cứ như vậy hồn nhiên vô tư yêu hấn, cả đời này ở bên hấn, còn tốt hơn bây giờ biết sự thật rồi mà lòng đau như cắt, quay quắt trong những chọn lựa.....

Nếu cô không yêu Doãn Lạc Hấn, có lẽ bây giờ cô sẽ rất hận hấn, hận hấn đem tất cả thù hận đổ lên đầu một người vô tội như cô..... Nhưng thực sự.... cô không thể hận hấn..... cô không thể.....

Hấn mất đi mẹ, ba nuôi mất đi vợ, cô là con gái của kẻ giết người. Có lẽ cha con họ vốn dĩ đã rất rõ tất cả mọi chuyện, chỉ là cố giấu cô. Mà cô sau khi biết tất cả, lại cảm thấy đau, đau nhói, cảm thấy hạnh phúc của cô sao mà mong manh đến vậy?

Cô cố thở thật nhẹ, ngẩng nhìn gương mặt tuần tú của hấn. Giá như không có những chuyện phức tạp này, có lẽ bọn họ sẽ hạnh phúc mãi mãi, giống những đôi tình nhân bình thường vui vẻ tình tứ bên nhau.....

Sắc trời bắt đầu sáng lên. Ánh đèn bên ngoài ngày càng mờ nhạt. Cô phải đi.

Cô nhẹ nhàng bỏ tay hấn ra, nhất chích, chậm rãi ngồi dậy. Một bàn tay lại đột ngột chạm vào thắt lưng cô, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo lại vào trong lòng hấn.

Hấn nhắm mắt lại, cọ cọ má vào má cô, lầu bầu “Sao dậy sớm thế làm gì?”

Cô cắn môi không nói gì, âm thầm hối hận mình đã quá lè mè. Nếu ra khỏi giường sớm hơn một chút nữa thôi hấn đã không tỉnh.

“Tối qua em chưa ăn gì nên giờ đói quá tỉnh lại sao?” Hấn lại tự trả lời, hôn nhẹ vào môi cô, rồi cổ cô, khiến cô có chút cảm giác nhột nhột, thẹn thùng rụt cổ. Cảm giác khó chịu trong lòng tạm thời mất đi. Cô nâng mặt hấn lên, chăm chú nhìn hấn... Đường như càng ngày hấn càng thêm săn sóc cô, còn để ý tới việc tối hôm qua cô chưa ăn nữa...

Đôi mắt thâm tình của hấn hơi chớp chớp, vừa như ngạc nhiên, vừa như xúc động, sau đó hấn bật cười chế nhạo “Sao mới sáng sớm đã dùng ánh mắt này nhìn anh rồi? Em đang quyến rũ anh đấy à? Muốn anh ăn em phải không?”

Tay hấn linh hoạt tiến vào trong quần áo cô, muốn khiêu khích cô, cười đầy đắc ý.

“Không phải..... Không phải..... Đừng..... Được rồi mà.....”

Cô lùi về phía sau, lập tức nhảy xuống giường. Hấn ngồi dậy theo, chăn rút ra để lộ ra nửa thân trên cường tráng khiến cô đỏ mặt, cuống cuống chạy như bay vào nhà tắm “Anh nói đúng, em đói quá nên tỉnh đó. Em đi rửa mặt rồi xuống ăn.....”

Cô nhìn mình trong gương. Trải qua đã kích lớn như vậy, cô vốn tưởng trông mình phải rất thảm hại, không ngờ người trong gương lại hai gò má hồng hồng, duyên dáng yếu điệu, lấy tay sờ vào má còn thấy ẩm ẩm.

Nghĩ tới việc sắp phải rời xa hấn, lồng ngực cô như đã bị vết cạnh, trống rỗng đón lấy từng cơn gió rét lạnh, đau đớn đến tận xương tủy..... Cô không muốn rời xa hấn, không muốn một chút nào... Nhưng cô có thể làm gì khác đây?? Cô phải làm sao đây??

Rửa mặt chải đầu xong, cô đi xuống lầu. Đi qua lầu hai, nhìn căn phòng vẫn đóng chặt cửa của ba nuôi, lại nhớ tới việc hôm qua cô đã bảo người hầu không được làm phiền ông, bản khoản không biết ba nuôi đã tỉnh chưa...

Cô gọi một nữ hầu gần đó lại hỏi “Ba nuôi tôi đã dậy chưa?”

“Chiều hôm qua lão gia đã dậy, mang theo vài thang thuốc bổ đi cùng quản gia rồi ạ.”

Cô lo lắng hỏi tiếp “Vậy ông ấy với thiếu gia đã gặp nhau chưa?”

Nữ hầu gật đầu “Xin lỗi, Lãng thiếu thư, tôi cũng không để ý lắm...”

“Ừ... cảm ơn cô, cô làm tiếp đi.” Xem ra hôm qua cha con họ không cãi nhau. Cô ngẩng đầu nhìn thang lầu, nỗi đau trong lòng lại dâng lên, vội thay giày, chạy ra ngoài.

Cô vừa lên xe bus, điện thoại trong túi bắt đầu reo âm ỉ, không cần xem cũng biết là điện thoại của ai. Cô tắt máy. Cô cần yên tĩnh một chút, cẩn thận nghĩ lại xem rốt cục cô nên làm gì...

Đến đại sảnh của tòa soạn, cách thời gian đi làm còn nhiều, quanh thang máy không một bóng người. Cô đang chờ thang máy, đằng sau lại có tiếng bước chân vang lên.

Cô quay đầu lại, mắt sáng ngời, vui vẻ gọi “Trác, hôm nay anh đi làm à?”

211. Chương 352

Hai tay Trịnh Trác cầm trong túi, gương mặt ủ rũ nở nụ cười “Mân Mân, ăn sáng chưa?”

“Vẫn chưa.” Hấn thoát nhìn có vẻ như là đã mất ngủ một đêm. Cô không khỏi trỗi lên một ít nghi hoặc. Gần đây rốt cục là hấn bận cái gì mà lại như vậy?

“Hay lắm, anh cũng chưa ăn.” Hấn gật đầu, quay về phía cửa đại sảnh “Nào, anh mời em bữa sáng.”

“Ok.” Cô sáng khoái đồng ý. Dù sao hiện tại cách giờ đi làm còn gần năm mươi phút nữa, ăn một bữa sáng cũng không mất bao nhiêu lâu.

Hai người nhanh chóng ra khỏi tòa soạn. Trịnh Trác đưa cô tới một nhà hàng chuyên dành cho nhân viên văn phòng khá nổi tiếng. Hắn đi trước mở cửa cho cô, sau đó bảo cô đi chọn chỗ ngồi, còn hắn đi lấy đồ ăn.

Cô mang tâm sự nặng nề ngồi vào một chỗ gần cửa sổ, chống cằm đợi hắn. Hắn bưng khay đồ ăn lại, cô nhìn lướt qua, bên trong tất cả đều là những món cô thích.

Cô mím môi mỉm cười. Càng lúc phiên muộn như vậy, cô mới càng nhận ra người anh trai này đã đem đến cho mình biết bao sự an ủi...

“Mân Mân, sao không ăn đi? Em có tâm sự gì sao?” Trịnh Trác quơ quơ tay trước mắt cô, đưa cho cô một ly sữa.

“Cám ơn!” Cô nhận lấy ly sữa, nhìn gương mặt không giấu được nét mỏi mệt của hắn, nhớ tới lần trước hắn nói hắn ở bệnh viện, lại nhớ đến nội dung cuộc điện thoại mà hôm cô say rượu ngủ lại nhà hắn vô tình nghe được, trong lòng đối với hắn lại càng thêm tò mò. Trịnh Trác quả thực rất thần bí...

Trịnh Trác cắn miếng sandwich, thấy cô đang nhìn chằm chằm hắn, ngạc nhiên hỏi “Không thích mấy cái này sao?”

“Không phải.” Cô lắc đầu, vội vàng thu lại ánh mắt, cúi đầu ăn bữa sáng.

Không đến mười lăm phút sau, hai người đều đã ăn xong, bắt đầu đi về tòa soạn. Cô cúi đầu nhìn mũi chân, buồn buồn nói “Trác, em còn chưa cảm ơn anh. Mẫu báo đó... em tìm rất lâu mà không được. Anh tìm được hắn đã mất rất nhiều công sức.”

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi.” Hắn khoát tay, nhìn cô đang cúi đầu “Mân Mân, bây giờ em tính làm thế nào?”

“Em còn chưa nghĩ ra... Trác, em biết anh quan tâm em, nhưng chúng ta đừng nói chuyện đó nữa được không?” Cô cố gắng đè nén cảm xúc dâng lên trong lòng, chuyển đề tài “Người nằm viện đó có khỏe không? Trông anh.....”

“Không đáng để em quan tâm.” Sâu trong ánh mắt hắn lóe lên một tia uất hận, phút chốc cả người lại nồng đậm khí chất lạnh lùng.

Cô mím môi, tự biết mình đã nói đến chuyện không nên nói. Dù sao cô cũng không rõ người đó có quan hệ gì với hắn... có thể là kẻ thù, cũng có thể là người đã phản bội hắn... Nói chung đều không nên hỏi.

Hắn dường như tưởng mình đã làm cho cô sợ, lại ôn nhu nói “Chuyện này cũng không phải bí mật gì cả, sau này nếu có cơ hội anh sẽ kể cho em nghe.”

“Vâng.” Cô gật đầu thật mạnh. Cô biết Trịnh Trác cũng chỉ muốn tốt cho cô.

Hắn cười véo má cô vài cái “Mân Mân, em phải tập làm quen với một môi trường và một công việc khắc nghiệt hơn đi nhé...”

Cô sững sốt, có dự cảm không lành “Môi trường và một công việc khắc nghiệt hơn? Anh nói gì vậy?”

“Chắc Hạo Ngôn cũng nói với em rồi, vài ngày nữa anh sẽ rời khỏi Thuần Mỹ. Anh cũng đã đề cử em lên chức Chủ biên, nếu không có gì thay đổi, chắc là phòng nhân sự cũng sắp gửi công văn xuống rồi đó.”

Cô trợn mắt, hoàn toàn không ngờ hắn lại rời tòa soạn sớm như vậy, cũng không kịp suy nghĩ đến chuyện của mình nữa, kéo tay hắn “Trác, sao anh không làm nữa? Tại sao?”

Hắn lẳng lặng nhìn cô, bỗng nhiên thở dài một tiếng “Em đã nghe đến tập đoàn Tần Thị chưa?”

Cô gật gù đầu đầu. Tập đoàn Tần Thị là một tập đoàn toàn cầu lớn, mỗi lần tung ra một sản phẩm mới đều thu hút được sự quan tâm rất lớn của dư luận. Cô đương nhiên biết.

Hắn khoanh tay, thản nhiên nói tiếp “Có lẽ cuối tuần sau anh sẽ công tác ở Tần Thị, cho nên trước khi đi, anh sẽ phải bàn giao công việc lại cho em.”

“Vâng.” Cô hiểu chuyện trả lời. Với năng lực của hần mà chỉ làm chủ biên của một tòa soạn thì quả thực là uổng phí rồi. Tập đoàn Tần Thị là ước mơ của rất nhiều người, cô phải mừng thay cho hần mới đúng.

Khi cô đi vào trong văn phòng, trong đầu chỉ tràn ngập chuyện thăng chức. Nếu cô thăng nhiệm chủ biên, cô cũng sẽ phải chọn một người thay cô lên làm Phó chủ biên. Vậy cô nên chọn ai đây?

Trên bàn làm việc của cô đã đặt sẵn một quyển tạp chí vừa mới in xong của tòa soạn, vẫn còn thơm nức mùi giấy và mực in.

Cô khẩn cấp cầm lên, vội vàng giở đến phần mà cô quan tâm, sau đó lướt đến phần cuối. Tuy rằng cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng vẫn không khỏi chấn động khi một lần nữa lại nhìn thấy dòng chữ “.....Cô ấy giữ chức phó chủ biên tòa soạn.....”.

Cuốn tạp chí này ngày mai sẽ chính thức được phát hành. Đến lúc đó đoạn phỏng vấn này khẳng định sẽ được dư luận quan tâm vô cùng, đương nhiên sẽ có rất nhiều người tò mò về thân phận của “người còn gái may mắn” được nhắc đến trong bài... Nếu có người điều tra thì cô tiêu chắc rồi!

Cô đóng tờ tạp chí lại, thở dài ngồi xuống ghế. Cô vẫn chưa biết cuộc đàm phán giữa Doãn Lạc Hàn và Giản Quân Dịch ngày hôm qua thế nào rồi...

Nếu Giản gia không công bố chuyện từ hôn trước khi tạp chí phát hành, tất cả cố gắng của cô sẽ uổng phí, không chỉ làm Chỉ Dao bị tổn thương mà còn chẳng khác nào trát bùn lên mặt Giản gia...

Cô suy nghĩ sâu xa một hồi, chuẩn bị gọi điện cho Doãn Lạc Hàn để bàn bạc, điện thoại trên bàn làm việc lại reo vang. Lâm Hạo Ngôn gọi cô lên tầng mười lăm.

Trong văn phòng xã trưởng, Lâm Hạo Ngôn và cô nói chuyện một hồi, đại ý chính là về việc cô được thăng lên chức Chủ biên. Cuối cùng Lâm Hạo Ngôn hỏi cô có muốn đề cử ai tiếp nhận vị trí Phó chủ biên của mình không. Cô do dự một hồi, nói còn chưa nghĩ đến, hôm sau sẽ cho hần câu trả lời.

212. Chương 353

Vừa đi ra từ văn phòng Lâm Hạo Ngôn, Trịnh Trác trùng hợp cũng tìm cô, dặn dò cô một chút về việc tiếp nhận vị trí mới. Cô tốc ký ghi lại. Một buổi sáng cứ như vậy mà trôi qua rất mau...

Những ngày bận rộn chuẩn bị cho kì tạp chí sắp ra, cơm trưa đều do Chu Hiểu Linh gọi cho cô. Hôm nay cô cũng không bận lắm, nếu cứ ngồi trong văn phòng có lẽ sẽ buồn chết mất, bởi vậy cô quyết định đi ra ngoài ăn cùng Kỉ Tích Vân, cũng coi như là hít thở không khí.

Thang máy xuống đến tầng thứ 7, vài người đi vào hoa chân múa tay kịch liệt như đang thảo luận một chuyện cực kì nóng hổi. Mân Huyền không muốn nghe cũng phải nghe.

“Ôi.... Mọi người biết không? Tin hot, tin hot, cực hot!! Giản thị vừa công bố trên báo, thiên kim tiểu thư của Giản thị chính thức giải trừ hôn ước với Đường Thịnh tổng tài Doãn Lạc Hàn đó.....”

“Ở đâu cũng thấy nói chuyện này luôn.....”

“Còn nhớ mới đây báo chí còn nói họ là một đôi kim đồng ngọc nữ, nửa tháng nữa sẽ cử hành hôn lễ. Sao đột nhiên thay đổi bất ngờ như vậy?”

“Ai biết! Haizzz... mấy vụ tình cảm của tỉ phú có mấy phần là thật đâu... Hôn nhân thương mại hết ấy mà.....”

Mân Huyền bất ngờ. Vậy là Giản gia đã chính thức thông báo từ hôn...

Cô lại nghĩ tới Chỉ Dao.... Vừa giải trừ hôn ước với Doãn Lạc Hàn, Kim Chính Vũ lại về Hàn Quốc... không biết cô ấy sẽ thế nào đây?

Cô còn đang miên man suy nghĩ lo lắng cho người bạn thân, không ngờ đáp thang máy xuống lầu 1 lại thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng gần đó. Cô quay sang nói với Kỉ Tích Vân vài câu. Kỉ Tích Vân hiểu ý cùng đồng nghiệp đi ra ngoài.

“Chỉ Dao!” Cô bước nhanh tới, gọi một tiếng, không khỏi âm thầm tự trách... Tâm trạng của Chỉ Dao lúc này nhất định là rất xấu, cô là bạn tốt của cô ấy, lẽ ra phải là người chủ động chia sẻ với cô ấy mới đúng, lại để Chỉ Dao phải tới tận đây như thế này....

Chỉ Dao nghe được tiếng gọi, ngẩng đầu, giọng nói có chút mệt mỏi “Mân Mân, cùng đi ăn cơm đi.”

Một lát sau, hai người đã ngồi trong một nhà hàng gần tòa soạn. Chỉ Dao cầm đĩa ăn nhiệt tình, ngược lại Mân Huyền lại không động đũa, chỉ chăm chú nhìn Chỉ Dao.

“Chỉ Dao, báo chí nói.....” Cô thật vất vả mới nói được vài tiếng, còn lại không thể nói được gì nữa. Là do cô nên mới xảy ra chuyện như vậy...

“Mân Mân, cậu muốn nói chuyện giải trừ hôn ước của mình và Lạc ca ca?” Chỉ Dao ngẩng mặt, cười yếu ớt “Là mình đưa ra lời từ hôn đó. Mình nhận ra mình và anh ấy không hợp, thật ra mình không yêu anh ấy... Nên mình bảo với anh trai mình như vậy, thông báo từ hôn.....”

“Chỉ Dao...” Mân Huyền đau xót nhìn cô bạn thân. Chỉ Dao nói những lời này căn bản là muốn bảo vệ cho Doãn Lạc Hàn.

“Mân Mân, cậu biết không? Bây giờ mình không quan tâm người khác nghĩ gì nữa. Mình chỉ thấy đau... đau... đau quá.....” Cái đĩa trên tay Chỉ Dao rơi xuống mặt bàn, nước mắt cũng theo đó mà chảy ra...

Mân Huyền vội rút mấy tờ giấy, luống cuống lau nước mắt cho Chỉ Dao “Chỉ Dao, cậu đừng khóc..... Có chuyện gì cậu nói cho mình biết..... Xin lỗi... Chỉ Dao, mình xin lỗi.....”

Cảm giác áy náy chùng chất đi lên. Cô cảm thấy mình thật tồi tệ, lại khiến cho người bạn thân nhất đau khổ đến như vậy.....

Nghe Mân Huyền liên tục xin lỗi, Chỉ Dao ngừng khóc, lắc lắc đầu “Mân Mân, đừng nói như vậy... Mình phải xin lỗi cậu mới đúng..... Mình thích Chính Vũ mất rồi..... Mình biết cậu ấy là hôn phu của cậu..... Nhưng mà mình không không chế được tình cảm... Mình suốt ngày chỉ nghĩ đến cậu ấy thôi..... Mân Mân, mình xin lỗi.....”

Thì ra Chỉ Dao đau khổ vì chuyện này! Mân Huyền nhanh chóng bình tĩnh, dịu dàng an ủi Chỉ Dao “Nha đầu ngốc, mình biết cậu có cảm tình với Chính Vũ, mình biết..... Thật ra mình và cậu ấy còn chưa đính hôn.... Cậu ấy cũng không phải hôn phu của mình.....”

Không ngờ Chỉ Dao lại càng khóc to, nức nở nói “Mân Mân, cậu không cần như vậy..... Mình không nên có tình cảm với Chính Vũ..... Thời gian gần đây mình sợ... sợ..... nên không dám tới tìm cậu..... Mình trốn trong nhà, mình muốn mình tỉnh lại, nhưng mình không thể khống chế được..... Bất luận là ăn cơm, ngủ, hay làm bất cứ chuyện gì, trong đầu mình cũng chỉ có hình bóng của cậu ấy.....”

Mân Huyền sững sốt. Chỉ Dao thật sự là rất đơn thuần thiện lương. Thì ra trong suốt khoảng thời gian vừa rồi cô ấy vẫn luôn mâu thuẫn như vậy... Cô đương nhiên hiểu rõ tâm tình của cô ấy, bởi cô cũng đã từng có cảm giác như vậy.....

Mân Huyền lại rút khăn giấy, lau nước mắt trên mặt Chỉ Dao, dùng giọng điệu nghiêm túc nói “Thật đó, Chỉ Dao, mình và Chính Vũ không hợp. Nên Chính Vũ không phải của mình.....”

“Thật... thật sao? Mân Mân, cậu không cần... không cần gạt mình.....” Chỉ Dao rõ ràng còn chưa tin, vẫn thút thít, lời nói đứt quãng “Cậu... cậu máng mình đi... cho mình tỉnh ra..... Mình không cố ý... mình không phải cố ý thích cậu ấy đâu .....”

Mân Huyền vội đi qua, ngồi cạnh Chỉ Dao, chăm chú nhìn người bạn tốt “Đương nhiên là thật, mình có thể thề, bây giờ mình và Chính Vũ không có quan hệ gì cả. Chỉ Dao, cậu có thể thích cậu ấy.....”

213. Chương 354

edit by CeCe

Gương mặt Chỉ Dao đang nheo nhuốc đầy nước mắt, sau khi nghe Mân Huyền nói những lời này, cô lại tròn mắt ngây ngốc một hồi. Mãi một lúc sau, dường như cô mới tiêu hóa được những gì Mân Huyền vừa nói, liền ngừng khóc, mỉm cười yếu ớt “Mân Mân, cảm ơn cậu.....”

Mân Huyền lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Chỉ Dao, thấp giọng nói “Chúng mình là chị em tốt mà, không phải sao? Đừng nói cảm ơn, Chỉ Dao. Mình chỉ hi vọng bọn mình mãi mãi là bạn thân như thế này. Nếu cậu phát hiện ra mình làm chuyện gì có lỗi với cậu, mong cậu đừng giận mình.....”

“Đương nhiên là không rồi, Mân Mân, chúng mình mãi mãi là bạn tốt.” Chỉ Dao nở nụ cười, gương mặt e lệ đỏ ửng “Chiều... mình sẽ tới khách sạn tìm cậu ấy.....”

“Chỉ Dao.....” Giải quyết xong tâm bệnh của Chỉ Dao, cô mới chợt nhớ ra... Chỉ Dao không biết Chính Vũ đã về Hàn Quốc. Bây giờ phải nói với cô ấy như thế nào đây? Nếu nói Chính Vũ sẽ không về Trung Quốc nữa, Chỉ Dao vừa mới vui vẻ được một chút không phải sẽ lại buồn rầu sao?

“Không biết cậu ấy thích kiểu con gái như thế nào nhỉ? Mân Mân, cậu nói xem, mình nên mặc như thế nào để đi gặp cậu ấy?” Chỉ Dao chớp chớp đôi mắt tròn to trong veo nhìn Mân Huyền.

Nếu có giấu thì cũng có thể giấu được tới lúc nào? Mân Huyền sau khi suy nghĩ một hồi quyết định sẽ nói thật.

“Thật ra sáng hôm qua Chính Vũ đã về Hàn Quốc rồi. Cậu ấy nói sau này sẽ không trở lại Trung Quốc nữa.....” Cô cẩn trọng vừa nói vừa quan sát phản ứng của Chỉ Dao.

Vừa mới vui vẻ phần chần, Chỉ Dao lúc này lại ngây ngốc. Cô sửng sốt một hồi, sau đó cúi đầu, nước mắt lại lăn chã rơi, giọng nói càng lúc càng nhỏ “Mình không biết..... Mình không biết cậu ấy đã đi rồi... Mình không có cơ hội nào hay sao?... Cậu ấy không nói gì với mình, có phải chứng tỏ mình không có vị trí gì trong lòng cậu ấy?.....”

“Không phải đâu Chỉ Dao. Thật ra mình nghĩ cậu ấy cũng có cảm tình với cậu, chỉ là chính cậu ấy còn chưa nhận ra mà thôi.....”

Chỉ Dao cúi đầu, giọng nói có chút cô đơn “Mân Mân, cậu không cần an ủi mình đâu..... Mình biết cậu ấy.....”

“Mình nói thật đó. Hôm ở nhà hàng ý, mình thấy Chính Vũ cũng không ghét cậu, hơn nữa ánh mắt cậu ấy nhìn cậu còn có chút đặc biệt. Trên đời này đâu dễ tìm được người trong mộng? Mọi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình mà... Vì vậy, theo mình, cậu nên đi Hàn Quốc tìm cậu ấy.....”

“Có thể sao? Mình đi Hàn Quốc.....” Chỉ Dao tròn tròn mắt.

“Ừ, đương nhiên là có thể chứ!” Cô khẳng định chắc chắn, cúi đầu lấy tấm danh thiếp trong túi ra “Đây là địa chỉ của cậu ấy. Chỉ Dao, đừng cảm lên, đừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình! Nếu có chuyện gì, cậu cứ gọi cho mình.”

Chỉ Dao nhìn chằm chằm tấm danh thiếp trong tay, gương mặt càng lúc càng tươi lên “Mân Mân, cảm ơn cậu, bây giờ mình sẽ về nhà dọn đồ chuẩn bị đi ngay.”

Nhìn Chỉ Dao đang kích động chạy ra ngoài, Mân Huyền cầu cho bọn họ có thể tìm thấy nhau. Cô thật sự hi vọng sau này có thể nghe thấy tin vui của Chính Vũ và Chỉ Dao.

Đi vào văn phòng, còn chưa tới giờ đi làm, một vài nữ đồng nghiệp đang tụ lại bàn chuyện phiếm, dường như là đang bàn về một tin gì đó trên báo, bởi đa số mọi người đều đang cầm một tờ báo trên tay.

Không cần nghe cũng biết họ đang nói chuyện gì. Chắc hẳn là không ngoài nội dung mà cô nghe được mấy cô gái trong thang máy đã nói. Cô đi về phía phòng riêng của mình, nhìn người đang ngồi ở một góc gần đó.

Giờ nghỉ trưa, mọi người đều tranh thủ nói chuyện, chỉ riêng Chu Hiếu Linh vùi đầu vào máy tính, không biết đang làm gì.

Cô không khỏi liếc mắt qua, thấy Chu Hiếu Linh đang làm bảng báo cáo tổng kết công tác.

Thuần Mỹ có một quy định: Sau mỗi kì tạp chí đều phải thăm dò phản ứng của người đọc để làm báo cáo, sau đó đưa ra những phương hướng đúng đắn hơn. Kì tạp chí lần này ngày mai mới chính thức phát hành, bây giờ làm bảng tổng kết này là quá sớm. Xem ra quả thật Chu Hiếu Linh vô cùng cố gắng, chăm chỉ trong công việc.

Tuy rằng hiệu suất làm việc của Chu Hiếu Linh chưa được tốt lắm, nhưng không thể phủ nhận từ lúc vào tòa soạn đến giờ, cô ấy rất nỗ lực làm việc, cũng chẳng có thời gian nhàn hạ.

Vài lần cô ra khỏi văn phòng, thấy vài đồng nghiệp đang ăn vặt, hoặc là trốn trong góc phòng nói chuyện phiếm, gọi điện thoại, thấy cô ra thì lại cuống quýt che che đậy đậy, chỉ có Chu Hiếu Linh luôn quy củ trước bàn làm việc, tập trung làm công việc được giao phó.

Cô đang cân nhắc xem có nên đề cử Chu Hiếu Linh hay không, bởi thực sự thì trừ bỏ sự chăm chỉ ấy ra, Chu Hiếu Linh cũng không có điểm nào khác hơn người đáng để được cất nhắc lên vị trí Phó Chủ biên.

Buổi chiều, cô lại bị gọi lên tầng 15 bàn công việc với Lâm Hạo Ngôn. Bận rộn cả một buổi chiều xong, cô thở phào ngả người tựa vào lưng ghế, mở điện thoại di động ra, đã có một cuộc gọi nhỡ từ bao giờ.

Đúng lúc này, Chu Hiếu Linh gõ cửa đi vào “Lăng tiểu thư.....”

Mân Huyền nhìn hai tay trống trơn của Chu Hiếu Linh, không giống bình thường đi tới đi lui đều ôm theo văn kiện, lại thấy bộ dạng ấp úng muốn nói lại thôi của cô ấy, cô cũng đoán ra được vài phần, nhìn thẳng vào mắt Chu Hiếu Linh bình tĩnh nói “Có chuyện gì cô cứ nói đi.”

Chu Hiếu Linh bắt đầu mỉm cười ngọt ngào “À..... Là như vậy... Lăng tiểu thư, tôi nghe nói cô sắp thăng chức lên Chủ biên, chúc mừng cô!”

Mân Huyền cười cười, không nói gì. Chuyện này bộ phận nhân sự còn chưa gửi công văn xuống, sao cô ta lại biết được?

Chu Hiếu Linh lại nói tiếp, ánh mắt lóe sáng “Theo tôi biết, cô là do Phó chủ biên tiền nhiệm đề cử nên mới thăng chức từ trợ lý Phó chủ biên lên. Giờ cô lại thăng tiếp lên làm Chủ biên rồi, tôi đoán chắc cấp trên cũng muốn cô đề cử một ai đó thay thế chức vụ hiện giờ phải không?”

Mân Huyền bình tĩnh gạt đầu “Phải, đúng vậy.”

214. Chương 355

“Lăng tiểu thư, tôi cũng đã làm việc ở tòa soạn một thời gian rồi, không biết cô cảm thấy năng lực của tôi như thế nào?” Chu Hiếu Linh tuy ngoài miệng khiêm tốn, nhưng trong ánh mắt lại đầy kiêu ngạo và tự mãn.

“Cũng không tệ lắm.” Mân Huyền ba phải. Cô đang chờ Chu Hiếu Linh chủ động nói ra mục đích.

Quả nhiên câu nói hàm hồ này khiến Chu Hiếu Linh mất kiên nhẫn. Cô ta cô nóng vội bước lại gần bàn làm việc hơn “Nếu cô đã nói như vậy... Tôi nghĩ trong tòa soạn này tôi là người thích hợp với vị trí Phó Chủ biên nhất, chỉ bằng lần này cô đề cử.....”

Mân Huyền khế nhếch môi cắt lời Chu Hiếu Linh “Chu tiểu thư, chuyện này tôi tự biết phải xử lý, không cần cô nhọc công lo lắng.”

Chu Hiếu Linh nhìn cô, dường như đã đoán được suy nghĩ của cô, đổi mặt lạnh ngay lập tức “Nói như vậy là cô không có ý đề cử tôi. Lăng Mân Huyền, tôi biết cô lên được Chủ biên rồi thì muốn trả thù tôi...”

Biết mà! Mân Huyền thở dài, lấy tay vỗ vỗ trán. Cô cũng đã biết Chu Hiếu Linh sẽ phản ứng như vậy, chỉ là công bằng mà nói, Chu Hiếu Linh quả thực không xứng đáng được ngồi vào vị trí Phó Chủ biên.

Thấy Mân Huyền vẫn cúi đầu không nói gì, Chu Hiếu Linh càng thêm tức giận “Lăng Mân Huyền, cô có cái gì hơn người chứ? Không phải là nhờ vào mối quan hệ với em gái tổng giám đốc nên cô mới được nhận vào đây hay sao? Chuyện phỏng vấn lần này cô cũng đừng tự đắc, chẳng qua là cô có quan hệ với Doãn Lạc Hàn nên mới xin được anh ta cho phỏng vấn.....”

“Cô.....” Mân Huyền tái mặt. Làm sao mà Chu Hiếu Linh có thể biết được chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn? Người này quả thực không đơn giản...

Chu Hiếu Linh không để cho cô nói gì, càng cao giọng tiếp tục “..... Lần này Giản Chỉ Dao và Doãn Lạc Hàn giải trừ hôn ước không phải chính là do cô âm thầm phá họ hay sao? Đúng là đồ trắng tráo, không biết xấu hổ.....”

“Chu tiểu thư, xin cô xem lại cách ăn nói của mình.” Mân Huyền nhú mày đứng dậy. Không ngờ chỉ vì không được đề cử, Chu Hiếu Linh lại biến thành thẹn quá hóa giận như vậy...

“Làm sao? Tôi nói trúng tim đen của cô rồi chứ gì?” Chu Hiếu Linh cười nhạt, căn bản không có ý ngừng nói “Nếu không muốn người ta biết thì đừng có làm! Nhất định là cô đang bắn khẩu không biết tại sao tôi lại biết chuyện của cô phải không? Nói cho cô biết, chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn tôi đều biết hết.....”

Nhìn Chu Hiếu Linh đang dương dương tự đắc, Mân Huyền nghĩ Chu Hiếu Linh chẳng qua là quá khích nên mới ác ý công kích như vậy. Im lặng chính là sự khinh bỉ nhất. Cô cúi đầu, tiếp tục làm việc, coi như cô ta không tồn tại.

Chu Hiếu Linh chống nạnh, cười lạnh “Cô không tin sao? Haha, trước đây là vì số tiền nợ và mảnh đất của cô nhi viện nên cô mới kí với Doãn Lạc Hàn hợp đồng tình nhân gì đó, sau đó cô lại trộm lấy hợp đồng đó bỏ đi, cuối cùng vài tuần sau lại quay lại với hắn... Cô và Doãn Lạc Hàn lén lút sau lưng Giản Chỉ Dao.....”

Mân Huyền ngẩng đầu. Chuyện hợp đồng tình nhân đó đã là từ mấy tháng trước đây, lúc đó Chu Hiếu Linh còn chưa tới tòa soạn, tại sao cô ta lại biết được? Chu Hiếu Linh này so với tưởng tượng của cô lại càng thêm ngoan tuyệt! Cô dường như đứng trong ánh sáng, bị cô ta trong bóng tối theo dõi, mà cô lại không thể biết cô ta đứng ở đâu...

Thấy sắc mặt Mân Huyền càng lúc càng xấu, biết lời nói của mình đã có tác dụng, Chu Hiếu Linh càng thêm vênh váo “Tôi còn biết Doãn Lạc Hàn tại sao lại làm như vậy... Anh ta hận cô, vì cô là con gái của kẻ đã giết chết mẹ hắn..... Cô căn bản không xứng đáng ở bên anh ta..... Nếu là cô, tôi đã sớm biết điều rút đi, rời xa anh ta.....”

“Câm mồm! Câm mồm! Đừng nói nữa! Cô đi ra ngoài ngay!!!!” Mân Huyền rốt cuộc nghe không nổi nữa, gào lên bằng giọng run run... Chuyện cô không muốn nghĩ tới nhất, giờ lại bị con người đáng sợ này dùng chất giọng mỉa mai đáng ghét đó để đem ra đả kích cô... quả thật khiến lòng cô đau như bị hàng ngàn mũi kim đâm vào.... Quá sức chịu đựng của cô.....

“Người đàn ông hoàn hảo như anh ấy, cô không đáng được ở bên cạnh...” Chu Hiếu Linh càng cười lớn, liên thanh nói “Cô có biết anh ấy thích ăn món gì nhất? Thích mặc quần áo như thế nào? Thích xem thể loại phim gì không?”

Cô hoàn toàn ngây ngẩn. Ở bên Doãn Lạc Hàn đã lâu như vậy, nhưng quả thực những chuyện này cô chưa từng nghĩ tới...

“Tôi biết! Cái gì tôi cũng biết! Ngược lại cô chẳng biết gì về anh ấy cả!” Chu Hiếu Linh cười nham hiểm, đắc ý nhìn cô “Bởi vì tôi đã giúp anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn nhất. Nếu không có tôi, Doãn Lạc Hàn cũng sẽ không được như ngày hôm nay.....”

Trong lòng Mân Huyền phút chốc lạnh hắt lại. Cô nắm chặt tay lại. Còn chưa rõ ràng hay sao? Khi trước cô hỏi hắn về Chu Hiếu Linh, hắn chỉ nói qua loa vài câu... Giờ nghe Chu Hiếu Linh nói như vậy, cô mới biết, quả thực là hắn đã từng ở bên cô ta.....

Chu Hiếu Linh lạnh lùng cười, tiến về phía cửa chuẩn bị mở ra “Đừng tưởng rằng cô giỏi giang gì cả. Tôi nói cho cô biết, không cần cô đề cử, tôi cũng sẽ có ngày leo lên được vị trí này.”

Cánh cửa đóng sập lại thể hiện rõ ràng sự giận dữ của người vừa bước ra. Mân Huyền vẫn biết quá khứ phong lưu của Doãn Lạc Hàn, cô cũng tự nhủ với mình chỉ cần quan tâm đến hiện tại và tương lai, nhưng điều Chu Hiếu Linh vừa tiết lộ vẫn khiến cho cô có những cảm giác mất mát và khó chịu mà cô không tài nào lý giải nổi...

Cô tiếp tục cúi đầu làm việc. Không biết bao lâu sau, cô nghe thấy tiếng đồng nghiệp tan tầm. Sau đó, di động rung liên tục, suốt hơn hai mươi phút mới ngừng. Cô xem tin nhắn, đây ấp hộp tin là tin nhắn báo cuộc gọi nhỡ của cùng một số điện thoại. Đương nhiên chủ nhân của số điện thoại đó là Doãn Lạc Hàn.

Trong đầu cô lại lặp đi lặp lại giọng nói của Chu Hiếu Linh “Anh ta hận cô, vì cô là con gái của kẻ đã giết chết mẹ hắn..... Cô căn bản không xứng đáng ở bên anh ta..... Nếu là cô, tôi đã sớm biết điều rút đi, rời xa anh ta.....”

Cô hít một hơi dài, ngả người dựa vào lưng ghế. Cô phải làm sao đây? Liệu cô có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ở bên hắn? Không, cô không thể, cô không làm được, không thể làm được.....

215. Chương 356

Edit by CeCe

Di động lại rung, vẫn là điện thoại của hắn. Cô nhìn chăm chăm màn hình, không định nghe. Cô sợ phải đối diện với hắn. Cảm giác này càng lúc càng ép cô đến ngộp thở.

Một lát sau điện thoại ngừng reo, sau đó không đầy vài giây lại tiếp tục rung, tiếng ong ong càng lúc càng gấp dường như thúc giục cô. Cô bịt tai lại, cô không muốn nghe, nhưng tiếng động khó chịu đó vẫn đi lọt vào trong tai cô...

Có thể trốn tránh đến bao giờ? Trong đầu vang lên một tiếng nhắc nhở, cô run run cầm lấy điện thoại ấn nút nghe, còn chưa kịp mở miệng, đầu dây bên kia đã truyền đến tiếng nói tức giận đang cố được đè nén của hắn “Bây giờ em xuống hay phải để anh lên?”

Cô sợ hãi nhìn ra ngoài phòng, vẫn còn vài đồng nghiệp chưa tan sở, vội vàng trả lời “Em xuống ngay!”

Khép di động, cô chạy vội vào thang máy, chỉ sợ hắn không chờ được lại xông lên đây. Vừa ra khỏi tòa soạn, quả nhiên đã thấy một chiếc Lamborghini đang án ngữ trước cửa. Càng đến gần chiếc xe, cô càng có cảm giác khó thở.

Khi chỉ còn cách chiếc xe vài bước, cửa xe mở ra từ bên trong. Cô chần chờ cúi đầu ngồi vào trong, cảm nhận rõ ràng một bầu không khí trầm mặc trong xe.

“Tại sao? Anh gọi cho em cả ngày hôm nay, tại sao lại tắt máy? Buổi sáng vì sao lại không nói gì mà bỏ đi?” Giọng nói của hắn vừa buồn bã, mệt mỏi, vừa tức giận.

“Điện thoại em hết pin.” Cô vừa nói xong, lập tức chột dạ đảo mắt xuống chiếc điện thoại đang nằm trong tay, màn hình vẫn đang sáng.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn thấy, hừ lạnh “Nói rõ cho anh biết đi, rốt cục là em bị làm sao?”

Cô cúi đầu bấm bấm móng tay, không dám đối mặt với hắn “Em lại được thăng chức, vì vậy hôm nay hơi bận.”

“Bận? Nếu thật sự em bận như vậy, sao còn có thời gian đi ăn sáng cùng Trịnh Trác?” Hắn lạnh lùng cười, không đợi cô mở miệng, tiếp tục gầm nhẹ “Em lại nói dối anh. Em quên hôm trước em đã hứa với anh như thế nào rồi sao?”

Cô thấy hắn nổi giận, sợ tới run lên, cắn cắn môi mấp máy nửa ngày không nên câu. Thì ra buổi sáng hắn cũng đã thấy cô và Trịnh Trác đi với nhau.

Từ nay về sau cô sẽ không bao giờ nói dối hắn nữa, cô đã chính miệng hứa như vậy, làm sao lại quên được... Chỉ là... Cô không nói được gì, lại cúi đầu im lặng.

“Chết tiệt, ngẩng đầu nhìn anh đi.” Hắn chửi thề một câu, một tay giữ chặt lấy bả vai cô, tay kia nắm lấy cằm cô bắt cô phải nhìn hắn.

Cô biết đây chính là dấu hiệu của việc hắn đã tức giận, không thể tiếp tục im lặng được nữa, cô vội nói “Hàn, những gì em nói đều là thật. Sáng nay em gặp Trác, anh ấy nói anh ấy sắp tới Tàn Thị công tác, đề cử em lên làm Chủ biên... nên hôm nay em bận suốt... phải nghe anh ấy phân phó bàn giao công việc.”

Giọng cô vô cùng chân thành. Hấn nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu sau mới mở miệng “Em chắc chắn là anh ta tới Tần thị chứ?”

Không ngờ chuyện này lại có thể gây sự chú ý với hấn, cô vội gật đầu “Vâng, em chắc chắn mà.”

Hấn nhíu mày, dường như là tự nói với chính mình “Nghe nói chủ tịch tập đoàn Tần Thị đang nguy kịch, con gái của chủ tịch lại chưa thể kế thừa gia nghiệp... Mà Trịnh Trắc lại tới Tần Thị... Anh ta họ Trịnh.....”

Cô nghe mà không hiểu gì cả. Mà thôi, dù sao việc này cũng khiến hấn quên đi chuyện của cô. Vì vậy cô tắt nước theo mưa, đổi chủ đề nói chuyện ngay “Hàn, mau lái xe đi, mình về nhà thôi.”

Nghe giọng nói mềm nhẹ của cô, hấn nhún mày, quả nhiên tâm tình tốt lên rất nhiều, khởi động xe. Cô nhẹ thở ra, thoát nạn!

Xe đi qua một sạp bán báo, cô mới chợt nhớ ra chuyện quan trọng, quay đầu hỏi hấn “Bài báo đăng hôm nay..... Theo như những gì em hiểu về Giản Quân Dịch, anh ta không thể dễ dàng đồng ý như vậy.....”

Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai “Không có gì, anh và anh ta cùng hợp tác đầu tư, cuối năm chia lợi nhuận 20 – 80.”

Cô trờm mắt. 20 – 80?? Không cần nói cũng hiểu là Giản Quân Dịch tám phần, hấn hai phần. Làm ăn lớn như Đường Thịnh và Giản gia, một công trình hấn là lợi nhuận không dưới một ngàn vạn, mà chia như vậy không phải Doãn Lạc Hàn rất thiệt thòi hay sao?

Nhìn cô vẫn đang trờm tròn mắt, ánh mắt hấn lại thêm phần nhu hòa “Chỉ cần giải trừ hôn ước, có thể ở bên em, lỗ một chút như vậy anh đương nhiên chấp nhận.”

Nhiều tiền là có thể tùy tiện tiêu xài sao? Cô xót tiền liếc hấn một cái, đồng thời trong lòng dâng lên một cảm xúc ấm áp...

Xe thể thao dần dần tới gần biệt thự. Cứ nghĩ đến cảnh hấn thân mật với người con gái khác, hấn mạnh mẽ, cô ta nhu nhược là cô lại có cảm giác thất vọng như có ai bóp chặt lấy trái tim vậy...

Biệt thự chỉ có hai người bọn họ. Bữa tối cũng trôi qua rất nhanh. Hấn đứng trước cửa sổ lớn nghe điện thoại, còn cô ngồi trên sofa xem tivi, trước mặt còn có một đĩa ô mai.

Cô nhúp từng viên ô mai, để cho vị ô mai chua chua ngọt ngọt tràn trong miệng, chăm chú xem tivi, mong rằng nếu cô tập trung xem thì sẽ quên đi được những vướng mắc trong lòng.

Hấn nghe xong điện thoại, tiến tới ngồi cạnh cô, ôm lấy eo cô kéo cô vào trong lòng. Thấy cô liên tục bỏ ô mai vào miệng, cúi đầu hỏi nhỏ bên tai cô “Ngon lắm à?”

“Ừm... ngon.”

Cô bản năng dựa vào trong lòng hấn, ánh mắt vẫn chăm chú vào tivi. Tivi đang phát một tin rằng một ông lão hơn sáu mươi tuổi, sức khỏe rất yếu, còn mắc linh tinh nhiều bệnh như tiểu đường, thấp khớp,... chỉ sau một năm chăm chỉ mỗi sáng tới công viên tập luyện, tất cả các bệnh đều đã hết, sức khỏe lại tốt lên rất nhiều, da dẻ hồng hào mạnh khỏe...

216. Chương 357

Cô vĩnh tai nghe tivi nói. Một viên ô mai đưa đến trước miệng, cô bản năng mở miệng, nhắm nuốt viên ô mai chua chua ngọt ngọt. Một lát sau lại có một viên được đưa đến, cô lại mở miệng.

Cứ như vậy, đến khi cô xem xong, quay sang, thấy trong tay hấn còn đang cầm một cây tăm xiên một viên ô mai sẵn sàng tiếp cho cô.

Mặt cô nhất thời đỏ ửng, bối rối cướp lấy ô mai trên tay hấn dí trước miệng hấn “Sao anh không ăn đi chứ, để em ăn hết một mình à?”

Hấn mỉm cười dịu dàng, nắm lấy tay cô “Em thích thì cứ ăn đi, ăn hết anh sẽ mua tiếp.”

“Không cần, anh cũng ăn đi.” Cô chu môi, kiên trì dí miếng ô mai về phía miệng hấn.

Hắn nhíu mày, mím chặt môi tránh tay cô, khuôn mặt tuấn tú lộ ra chút sợ hãi.

Cô không ép hắn nữa, lại đút viên ô mai vào miệng mình. Thật không ngờ Doãn Lạc Hàn đại nhân cũng có cái sợ... cô mím môi cười trộm, đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô nghe thấy chính mình nói “Anh thích ăn quả gì nhất? Thích màu gì? Thích mặc kiểu quần áo như thế nào?”

Đôi mắt hắn hiện lên thần sắc kinh ngạc, sau đó rất nhanh đã thay thế bằng vẻ vui mừng hạnh phúc, chợt tiến gần về phía cô, liếm nhẹ nước ô mai còn vương trên khóe môi cô “Sao tự nhiên lại muốn biết sở thích của anh vậy?”

Cô cụp mắt, đương nhiên không thể nói là do Chu Hiểu Linh làm cô nóng máu được, vì vậy a dua nói theo “Tự nhiên em muốn biết thôi, mau nói cho em biết đi!”

Hắn cười khê ần nhẹ vào chóp mũi cô, vừa định nói gì, điện thoại trong tay lại vang lên. Hắn cúi đầu nhìn màn hình, vẻ mặt nghiêm trọng. Cô thở dài, quay đầu xem tivi. Chắc lại là điện thoại từ công ty rồi!

Nhưng lần này hắn không đi tới phía cửa sổ nghe mà vẫn ngồi bên cô, cũng chỉ nghe thấy hắn nói vài từ linh tinh như “Ừ” với “Thế à?”....

Một lát sau, hắn buông di động. Cô cảm giác được một không khí căng thẳng, quay đầu nhìn hắn, lại thấy hắn đang nhìn về một điểm vô định nào đó, không biết đang nghĩ gì, cô đoán chắc là có chuyện ngoài ý muốn, sợ hãi sẽ làm hắn phân tâm nên quyết định im lặng.

Cô tựa vào trong lòng hắn, quay đầu tiếp tục xem tivi, miệng nhắm nháp ô mai, đột nhiên nghe thấy tiếng hắn hít thở thật mạnh, ôm chầm lấy cô, vùi đầu vào cổ cô.

“Sao vậy?” Cô ngạc nhiên muốn đẩy hắn ra để nhìn xem hắn có làm sao không nhưng hắn lại càng ôm cô thật chặt.

Hắn cứ như vậy một lúc lâu không nói lời nào. Cô cũng im lặng không hỏi. Một lúc sau đột nhiên hắn nói “Bà ấy chết rồi.....”

Cô hơi sững sốt, khó hiểu hỏi “Ai chết?”

“Người phụ nữ đó..... Mười mấy năm nay..... Bà ấy chết rồi.....” Giọng hắn khàn khàn. Cô nghe xong không hiểu gì cả, im lặng nghĩ một lúc mới chợt nhận ra người hắn nói là ai...

Trong lòng hắn hẳn là đang rất phức tạp. Người thứ ba đã xen vào gia đình hắn... vì người ấy mà cha con hắn vẫn luôn khắc khẩu... mà giờ người đó.....

Cô thở dài vỗ nhẹ vào lưng hắn như đang trấn an một đứa trẻ “Hàn, mọi chuyện đều qua rồi, có lẽ sự ra đi của bà ấy cũng chỉ là một dấu chấm hết cho những mâu thuẫn giữa anh và ba nuôi... Anh hãy bắt đầu lại từ đầu...”

Hắn đột nhiên ôm cô thật chặt, thì thào bên tai cô “Huyền, vì sao anh luôn cảm thấy cuối cùng anh sẽ mất đi em? Anh không biết được em đang nghĩ gì... Anh luôn có cảm giác sẽ có một ngày em bỏ anh mà đi.....”

“Anh đừng nghĩ lung tung, không đâu...” Cô run giọng cắt lời hắn. Hắn biết, thì ra hắn thật sự cảm giác được những suy nghĩ trong lòng cô...

Cô lại nhớ ra một chuyện khác “Đúng rồi, ba nuôi thế nào rồi? Những ngày vừa rồi ba nuôi vẫn luôn ở bệnh viện chăm sóc bà ấy.....”

“Ông ấy ngất rồi .....”

“Cái gì? Ngất?” Cô kêu sợ hãi một tiếng, nhớ tới gương mặt mệt mỏi của ba nuôi, vội đẩy hắn ra “Mau lên, chúng ta tới bệnh viện!”

Nhưng hiển nhiên là hắn không muốn đi.

“Hàn... bà ấy mất rồi, bây giờ mọi chuyện đúng sai gì cũng không quan trọng nữa, anh đừng cứ ôm thù hận trong lòng mãi như vậy, cũng đừng giận ba nuôi nữa, được không?”

Cô biết hấn đau lòng đến như thế nào, vì vậy càng muốn hấn có thể quên đi tất cả để bắt đầu một cuộc sống mới.

“Mọi chuyện không phải chỉ đơn giản nói quên là quên được.” Gân xanh trên trán hấn nổi lên.

“Được, chúng ta không nói chuyện này nữa.” Cô thỏa hiệp thở dài, sợ hấn tức giận, giọng nói hết sức mềm nhẹ “Ba nuôi dù sao cũng là ba của anh, bây giờ ông ấy ngất xỉu rồi, nói gì thì anh cũng nên đến thăm chứ.”

Hấn trầm mặc không nói, đôi mắt vẫn âm u đầy tâm sự. Cô sốt ruột tức giận đứng lên “Anh thật sự có thể nhẫn tâm nhìn ba nuôi như vậy sao? Được, vậy tôi đi, không phiền anh nữa.....”

Cô nhìn bầu trời tối như mực ở bên ngoài, xoay người lên lầu, vào phòng, cầm lấy chiếc chìa khóa màu bạc trên tủ đầu giường – chiếc chìa khóa mà cô vốn nghĩ sẽ không bao giờ động tới.

Đứng đứng đi xuống, lại thấy hấn đang quay lưng về phía cầu thang, đứng bên cửa sổ lớn, cô thẳng chạy ra khỏi biệt thự, vào gara, ngồi vào chiếc xe thể thao màu bạc mới coóng, từ từ tiến ra khỏi gara.

Khi cô chuẩn bị rẽ ra khỏi biệt thự, một thân người cao lớn bỗng đi tới mở cửa xe ra, khuôn mặt vẫn không đổi sắc nhìn cô, trầm giọng nói “Anh đi.”

217. Chương 358

Xe thể thao dừng lại trước một bệnh viện lớn. Vừa xuống xe, quản gia đã chạy từ xa tới “Thiếu gia, cậu tới rồi.”

Doãn Lạc Hàn vẻ mặt âm trầm, không nói gì. Để xóa đi không khí ngưng ngừng này, Mân Huyền vội nói “Quản gia, ba nuôi của tôi đâu rồi? Ông ấy có sao không?”

Nhắc đến Doãn Lương Kiến, quản gia lắc đầu thở dài “Mấy ngày nay lão gia ngủ rất ít, cả ngày chỉ ngồi cạnh giường bệnh chăm sóc bà Tần, chạng vạng hôm nay đột nhiên bệnh của bà ấy trở nặng, sau đó.....”

Nói tới đây, quản gia lại thở dài, dừng một chút rồi nói tiếp “..... Bác sĩ đã cố gắng hết sức, nhưng không kịp..... Lão gia nghe vậy liền ngất đi.....”

Nghe quản gia nói nửa ngày vẫn không ra thông tin cần nghe, Doãn Lạc Hàn mất hết kiên nhẫn cất lời “Người đang ở đâu?”

“À... tôi đưa hai người tới ngay.” Quản gia chỉ chỉ về phía thang máy, sau đó đưa bọn họ tới tầng năm.

Quản gia đẩy cửa một phòng bệnh. Nhìn thấy Doãn Lương Kiến đang nằm trên giường bệnh màu trắng toát, Mân Huyền vội vàng chạy tới, ghéng ngào gọi “Ba nuôi.....”

Cô thấy tay ba nuôi đang cầm ống truyền, quay đầu hỏi quản gia “Ba nuôi bị làm sao vậy? Không phải ông nói ông ấy chỉ ngất xỉu thôi hay sao? Sao lại.....”

Quản gia nhìn Doãn Lương Kiến vẫn đang miên man trên giường bệnh, thở dài “Bác sĩ nói lão gia mệt mỏi quá độ, lại thiếu chất di dưỡng lâu ngày nên mới như vậy...”

Nhìn sắc mặt trắng bệch của ba nuôi, Mân Huyền ngẩng đầu nhìn gương mặt không đổi sắc của Doãn Lạc Hàn. Không biết hấn đang nghĩ gì... Chẳng lẽ hấn vẫn còn hận ba nuôi hay sao?

Điện thoại của Doãn Lạc Hàn vang lên. Hấn vừa ấn nút nghe vừa đi ra ngoài.

Cô im lặng ngồi bên giường bệnh, đang suy nghĩ xem có nên ở lại chăm sóc ba nuôi không...

Quản gia nhìn Doãn Lạc Hàn đang nghe điện thoại ở bên ngoài, sau đó cúi người nhỏ giọng nói với Mân Huyền “Lăng tiểu thư, tôi có chuyện muốn nhờ cô.”

Thấy quản gia cứ nhìn Doãn Lạc Hàn bên ngoài đầy vẻ canh chừng, lại có vẻ khó mở miệng như vậy, cô mỉm cười nói “Có chuyện gì ông cứ nói đi, không cần khách khí đâu. Nếu có thể giúp được tôi nhất định sẽ giúp.”

Quản gia xoa xoa tay, vội nói “Thực ra cũng không có gì... Là như vậy, tiền viện phí, thuốc men của bà Tần lần trước lão gia đã nộp gần hết.... Ban nãy tôi nhận được giấy của bệnh viện thông báo nộp nốt số tiền còn lại.....”

Cô hiểu ngay ra vấn đề. Ba nuôi đang hôn mê, quản gia lại không dám trực tiếp nói chuyện này với Doãn Lạc Hàn nên mới nhờ cô...

Không thấy cô nói gì, quản gia lo lắng nhìn cô “Lãng tiểu thư....”

“Chuyện đó đã xử lý xong rồi.” Không biết từ khi nào, Doãn Lạc Hàn đã đẩy cửa vào.

Quản gia và Mân Huyền cùng nhìn hẩn, trong mắt không không giấu được sự vui mừng. Xem ra Doãn Lạc Hàn không máu lạnh như cô vẫn tưởng, có lẽ cuộc điện thoại vừa rồi chính là để giải quyết chuyện này.

Gương mặt Doãn Lạc Hàn vẫn âm trầm như cũ, như không có chuyện gì xảy ra. Hẩn đi tới cạnh cô, nắm tay cô kéo đi. Cô ngạc nhiên, kêu oai oái “Làm gì vậy? Em muốn ở lại!”

“Ông ấy đang hôn mê, em ở lại làm gì?” Hẩn mặc cô giãy dụa, vẫn kiên quyết kéo cô ra.

Sợ hai người cãi vã qua lại sẽ làm phiền đến ba nuôi, cô im lặng để hẩn kéo ra ngoài rồi mới giãi ra “Muốn đi thì anh đi đi. Em muốn ở lại chăm sóc cho ba nuôi. Ông ấy lớn tuổi rồi, cần phải có người ở bên cạnh.”

“Anh đã sắp xếp hết rồi. Sẽ có một hộ sĩ tới chăm sóc ngay. Em về cùng anh.” Hẩn lại nắm tay cô kéo đi.

“Em nói rồi, không về!” Cô lại giãy tay ra, lùi về phía sau “Anh cho rằng anh thuê người đến chăm sóc ba nuôi là được rồi sao? Ông ấy là ba của anh, bây giờ chính là lúc ông ấy cần anh nhất. Anh không biết rằng suốt bao nhiêu năm nay ông ấy vẫn luôn nhớ thương anh sao? Anh có biết từ ngày anh về ở, ba nuôi mừng tới thế nào không? Lúc nào cũng cười tươi, mỗi khi nói chuyện với em đều âu yếm kể về anh là “con ba”, “con ba”... Thật ra cha con hai người rất giống nhau, đều trọng sĩ diện. Anh biết không, vị trí của anh trong lòng ba nuôi không ai có thể thay thế được, cho dù là dì Phương kia cũng không bằng.... Nếu không năm đó ông ấy đã sớm cưới dì Phương về Doãn Trạch, sao phải để ý đến cảm nhận của anh?.....”

Cô nói một hơi, sau đó im lặng quan sát phản ứng của hẩn.

Hẩn nheo nheo mắt nhìn chăm chăm cô, dường như là đang cân nhắc về lời nói của cô. Một lát sau, đôi mắt lạnh lẽo của hẩn cũng đã ấm áp hơn, gương mặt cứng nhắc cũng đã được thả lỏng vài phần.

Cô biết lời nói của mình có tác dụng liền thừa cơ kéo tay hẩn làm nũng “Hàn, anh chăm sóc ba nuôi cùng em, được không?”

Hẩn mím môi. Cô rất hiếm khi làm nũng với hẩn, không khỏi khiến hẩn xao xuyến động lòng, nhưng dù gì những lời nói của cô cũng không thể xóa hết đi những hận thù trong lòng hẩn suốt bao nhiêu năm nay.

Thấy hẩn không phản đối, cô vui vẻ nở nụ cười, kéo tay hẩn vào phòng. Quản gia đang cúi người kéo chân cho Doãn Lương Kiến, đã vài ngày không chớp mắt, không khỏi ngáp một cái, đột nhiên lại nghe được tiếng mở cửa, quay đầu ngơ ngàng nhìn hai người.

“Quản gia, mấy ngày nay ông vất vả rồi.” Mân Huyền nhìn quản gia cười cười “Ở đây có chúng tôi rồi, ông cứ về nghỉ ngơi trước đi.”

Quản gia sững sốt, ánh mắt chuyển hướng nhìn Doãn Lạc Hàn, thấy người đó gật đầu đồng ý, ông mới vui mừng gật đầu lia lịa “Vậy tôi về trước, mai tôi sẽ tới thay hai người.”

Quản gia nhẹ nhàng ra ngoài. Hơn chục năm nay ông ở Doãn Trạch vẫn luôn phải chứng kiến quan hệ căng thẳng giữa hai cha con lão gia, chỉ sợ trên đời không ai có thể thuyết phục thiếu gia, bởi ngay cả tiểu thư ở Australia nhiều lần khuyên bảo thiếu gia mà cũng không có chút hiệu quả.

Bây giờ ông mới thấy... lão gia quả nhiên không nhìn lầm người! Chỉ có Mân Huyền mới có thể thu hút sự chú ý của thiếu gia, khi mà lời của tất cả mọi người đều không được thiếu gia để ý thì cô lại có thể khiến cậu thay tâm đổi ý.

Lão gia dụng tâm lương khổ xem ra không uổng phí rồi. Chỉ mong ông trời thương cha con bọn họ, sớm hóa giải mâu thuẫn giữa hai người, đồng thời cầu cho thiếu gia và tiểu thư sớm se duyên, như vậy có lẽ mới có thể khiến cho lão gia buông được hết cảm giác có lỗi suốt bao nhiêu năm nay...

218. Chương 359

EEEdit by CeCe

Sáng sớm, cô dụi dụi mắt, từ từ ngồi dậy, nhận ra mình đang nằm trên sofa, trên người còn có một chiếc chăn dạ... Sao lạ vậy? Cô nhớ rõ ràng là hôm qua cô đang ngồi cạnh giường bệnh chăm sóc ba nuôi cơ mà.....

Cô ngẩng đầu nhìn về phía đường bệnh, ngạc nhiên thấy Doãn Lạc Hàn đang ngủ gục trên giường bệnh của ba nuôi, chỗ của hắn đang ngồi cũng chính là chỗ mà ngày hôm qua cô ngồi. Có lẽ nửa đêm cô ngủ quên mất, hắn đã ôm cô tới sofa, sau đó thay cô chăm sóc cho ba nuôi.

Cô mím môi cười, đem chiếc chăn dạ trên người mình lại đắp cho hắn, ai ngờ lại làm hắn tỉnh.

Cô nhìn giờ. Đã hơn sáu giờ. Nhìn ba nuôi hai mắt vẫn đang nhắm nghiền, thở đều đều, cô buồn buồn nghĩ không biết bao giờ ba nuôi mới tỉnh, ông ấy cứ hôn mê suốt như thế này.....

“Em ra ngoài hỏi bác sĩ xem khi nào ba nuôi mới tỉnh...” Cô nói nhỏ, vừa quay người đi ra ngoài lại bị hắn túm lấy cổ tay, kéo cô lại “Mí mắt ông ấy vừa động, có lẽ sắp tỉnh rồi.”

Cô vội cúi xuống nhìn chăm chú ba nuôi, quả nhiên thấy mí mắt ông đang hơi rung rung, mừng rỡ gọi “Ba nuôi, ba nuôi! Ba tỉnh lại rồi.....”

“Phương Ngọc! Phương Ngọc.....” Doãn Lương Kiến gấp gáp gọi, dần dần mở mắt, ánh mắt ngơ ngác như không biết mình đang ở đâu.

Bàn tay đang nắm lấy cổ tay cô dường như hơi run lên. Cô quay sang nhìn Doãn Lạc Hàn, xúc động nói “Ba tỉnh rồi!”

“Anh thấy rồi.” Doãn Lạc Hàn vẫn giữ gương mặt thản nhiên nói với cô “Em đi ra ngoài gọi bác sĩ tới đi.”

Cô không chút nghi ngờ, nghe lời hắn chạy khỏi phòng bệnh, hoàn toàn không nhớ ra ở những phòng bệnh cao cấp như thế này, đầu giường luôn có một nút chuông để gọi bác sĩ và y tá.

Một lát sau, cô đưa bác sĩ tới, phía sau là vài y tá. Vừa đẩy cửa vào, cô thấy Doãn Lạc Hàn và ba nuôi đang nói chuyện, vội chạy đến sợ rằng họ đang cãi nhau, nhưng lại chỉ thấy Doãn Lạc Hàn thấp giọng nói “..... Ông cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, mọi chuyện tôi sẽ xử lý. Họ hàng thân thích của bà ấy tôi cũng sẽ cho người thông báo.....”

Bác sĩ đi đến trước giường bệnh, cầm ống nghe bắt đầu kiểm tra nhịp tim của Doãn Lương Kiến.

Doãn Lạc Hàn đi tới, kéo cô ra khỏi phòng bệnh. “Mọi chuyện” mà Doãn Lạc Hàn vừa nói hắn là liên quan đến dì Phương kia. Cô thật không ngờ thái độ của Doãn Lạc Hàn với ba nuôi lại thay đổi như vậy, không khỏi tò mò không biết họ vừa nói chuyện gì...

Một lúc lâu sau, bác sĩ ra khỏi phòng bệnh nói ba nuôi không có vấn đề gì, bây giờ chỉ cần nằm viện tĩnh dưỡng nghỉ ngơi là ổn.

Đúng lúc này, quản gia và một nữ hầu chạy tới “Thiếu gia, tiểu thư! Hai người cứ về đi, công việc quan trọng hơn. Ở đây có tôi là được.”

Dù sao ba nuôi cũng không có vấn đề gì, tảng đá trong lòng cô cũng được hạ xuống, cô gạt đầu “Quản gia, vậy phiền ông. Chúng tôi về trước, có chuyện gì ông gọi ngay cho chúng tôi nhé.”

“Được rồi.” Quản gia nhận lấy bình trà nóng trong tay nữ hầu, đi vào trong phòng bệnh.

Cô và Doãn Lạc Hàn ra khỏi bệnh viện. Vừa ngồi vào trong xe, cô chợt nhớ ra, hỏi “Mấy giờ rồi anh?”

“Hơn bảy giờ.” Doãn Lạc Hàn nhìn đồng hồ trên tay, đôi môi hơi cong lên như mỉm cười “Em cứ về rửa mặt chải đầu rồi ăn sáng đi. Còn lâu mới đến giờ đi làm.”

Nhắc tới hai chữ “bữa sáng”, cô bắt đầu rùng mình. Quả nhiên sau khi cô rửa mặt chải đầu xong, xuống tầng đã thấy hần ung dung ngồi trước bàn ăn, trên bàn còn có một chén thuốc đang bốc khói đặt trên bàn ở vị trí cô ngồi.

“Thật sự em cảm thấy khỏe lắm, có thể không uống cái này được không?” Cô cố làm bộ mặt đáng thương nhìn hần. Mỗi ngày mỗi ngày đều phải uống thứ thuốc này đối với cô mà nói cũng chẳng khác nào cực hình.

“Vậy sao?” Hần thản nhiên cười, cầm chén thuốc tới trước miệng mình, làm bộ như chuẩn bị uống “Anh rất vui có thể làm như thế này để giúp em uống.”

Mặt cô đỏ ửng, vội giật lấy chén thuốc “Không cần, em tự uống là được rồi.”

Uống xong thuốc, cô lại uống vài ngụm sữa để át đi vị đắng trong miệng. Thật không biết tới khi nào thì cô mới có thể không cần uống cái loại thuốc bổ kinh khủng này nữa! Cô đang định kì kèo với hần, lại nghe thấy hần nói “Hôm qua em nói em được thăng chức. Lên chức gì rồi?”

Cô cắn một miếng sandwich lớn, có chút tự hào trả lời “Chủ biên.”

“Em lên chức nhanh như vậy sao?” Hần nhướn mày kinh ngạc.

Cô hùng hăng nuốt miếng sandwich lớn, không phục kêu to “Anh đừng ánh mắt gì vậy hả? Người ta cố gắng lắm đó. Anh xem thường người khác vừa thôi.”

“Được, được, được rồi, anh sai rồi.” Hần vội nói, bật cười nhìn cô xù lông.

“Anh... anh còn cười nữa!” Cô thở phì phì chu môi “Đừng tưởng anh là tổng tài thì có thể coi thường chức vụ Chủ biên này của em nha... Anh có biết là bao nhiêu người thèm muốn chức vụ này không? Chu Hiểu Linh còn tới tìm em.....”

Cô vừa nhắc tới tên này, sắc mặt Doãn Lạc Hàn phút chốc biến ra thành lạnh băng. Cô vội dừng lời, thầm trách mình nói năng lung tung, cúi đầu cắn sandwich không nói nữa.

“Anh ta hận cô, vì cô là con gái của kẻ đã giết chết mẹ hần..... Cô căn bản không xứng đáng ở bên anh ta..... Nếu là cô, tôi đã sớm biết điều rút đi, rời xa anh ta.....”

“.....Bởi vì tôi đã giúp anh ấy vượt qua giai đoạn khó khăn nhất. Nếu không có tôi, Doãn Lạc Hàn cũng sẽ không được như ngày hôm nay.....”

Những lời Chu Hiểu Linh nói lại vang bên tai cô. Cô thật sự muốn mặt đối mặt hỏi hần, rốt cuộc Chu Hiểu Linh có quan hệ gì với hần? Vì sao cô ta lại nói đã giúp Doãn Lạc Hàn vượt qua giai đoạn khó khăn nhất? Bọn họ rốt cục là có chuyện gì?

Cô muốn biết, cực kì muốn biết đáp án để có thể cởi bỏ những nút thắt trong lòng, nhưng cô lại không có đủ dũng khí để mở miệng hỏi hần...

219. Chương 360

Edit by CeCe

Nguồn: cindycandy218.wordpress/

Nặng nề lê bước vào văn phòng, điện thoại lại vang lên. Giọng Doãn Lạc Hàn từ đầu dây bên kia thật ấm áp, dịu dàng “Huyền, chiều nay tan tầm anh sẽ qua đón em, mình cùng đi ăn một bữa tối chúc mừng em nhé.”

Việc cô được thăng chức lên Chủ biên còn chưa chính thức được công bố, hiện tại chúc mừng có phải là quá sớm hay không? Cô đang định nói như vậy, nhưng dường như hần biết cô chuẩn bị từ chối nên đã vội cắt điện thoại rồi. Cô không khỏi nhìn di động mà bật cười.

Ăn trưa xong, vừa trở về bàn làm việc, điện thoại trên bàn cô reo vang. Trịnh Trác gọi kêu cô tới tầng mười lăm.

Cô bước vào văn phòng của Trịnh Trác, thấy hấn và Lâm Hạo Ngôn đang ở nói chuyện gì rất sôi nổi, thấy cô đến, cả hai người đều đồng loạt quay ra nhìn, sau đó Lâm Hạo Ngôn chỉ cô cười ha hả “Lăng tiểu thư, cô đến đúng lúc lắm! Mau lại đây!”

Thấy xã trưởng cười có chút cổ quái, cô nghi hoặc lại gần, vừa đi vừa nhìn Trịnh Trác mong anh ta sẽ ám hiệu cho cô điều gì, nhưng Trịnh Trác lại chỉ đơn giản nhìn cô mỉm cười, không ra hiệu gì hết.

“Vẫn biết Thuần Mỹ là tạp chí lớn nhất cả nước, doanh số bán hàng luôn cao ngất ngưỡng.... Cô biết không, kì tạp chí lần này vừa bán ra được mấy tiếng đã cháy hàng, mà cô phụ trách chuyên mục nóng của kì này, đương nhiên công lao thuộc về cô là không nhỏ.....”

Lâm Hạo Ngôn vẫn thao thao bất tuyệt nhưng cô đã không còn nghe thấy gì nữa. Trong đầu cô lúc này chỉ có một thông tin... tạp chí lần này thắng lớn rồi! Số lượng bán ra tính đến hiện giờ đã gấp 4 lần so với mọi lần rồi... 4 lần!!! Là người làm báo, cô đương nhiên hiểu rất rõ cái “4 lần” này quý giá, đáng mừng đến thế nào...

“..... Xem ra mục tiêu 20% chắc chắn có thể vượt qua rồi... Theo tôi lần này tối thiểu cũng phải được 305%! Lăng tiểu thư, công lao lần này của cô lớn lắm đó! Tôi định đề cử cô đi công tác.....”

Vừa nghe đến hai chữ “công tác”, cô định thần ngay lại “Anh muốn phái tôi đi công tác?”

“Đúng vậy! Đây là chương trình huấn luyện quốc tế, mỗi năm cả nước chỉ có một suất thôi đấy. Tôi và Trác đã bàn rồi, công lao lần này của cô lớn như vậy, không để cô đi thì đúng là quá bất công với cô rồi.”

Cô kinh ngạc, liên tục xua tay “Không cần đâu, phải dành cho anh hoặc Trác mới đúng chứ.” Cô đương nhiên biết đó là một cơ hội tuyệt vời, chỉ là cô tự thấy mình không xứng đáng được đi công tác bằng Lâm Hạo Ngôn và Trịnh Trác.

Lâm Hạo Ngôn đập bàn một cái, kiên nhẫn nói với cô “Thị hiếu của người đọc luôn thay đổi, vì vậy tòa soạn chúng ta phải thường xuyên theo sát được thị hiếu đó để thay đổi cho phù hợp. Trong ngành, Thuần Mỹ là tạp chí đang giữ thế thượng phong, đồng nghĩa với việc phải luôn là chong chóng liên tục đổi chiều gió, vì vậy nếu muốn giữ được ưu thế này phải không ngừng học hỏi. Cô cũng là một trụ cột vững vàng của tòa soạn, đương nhiên có trách nhiệm và tư cách được cử đi đào tạo!”

“Hạo Ngôn nói đúng đó.” Trịnh Trác tiếp lời “Là một Chủ biên, em phải có năng lực tốt, kiến thức và kinh nghiệm cũng phải toàn diện, vì vậy những gì phải học hỏi còn rất nhiều. Đây chính là một cơ hội tốt cho em.”

Nghe bọn họ nói, cô hiểu ra mục đích và sự cần thiết của chuyến đi lần này, vì vậy không còn lý do gì để từ chối nữa, nghiêm túc nhìn Trịnh Trác “Khi nào thì đi?”

Trịnh Trác không nhanh không chậm trả lời “Sáng mai, năm giờ lên máy bay đi Luân Đôn. Đi 4 ngày 4 đêm. Vé khứ hồi, chuẩn bị xong hết rồi. Ngày mai ở”

Nhanh như vậy sao? Cô kinh ngạc nhận lấy vé máy bay trong tay Trịnh Trác. Ra khỏi tầng 15, cô vẫn còn ngơ ngơ như chưa thể tin đây là sự thật. Lần đầu tiên đi công tác, mà lại là đi tới tận Luân Đôn xa xôi, vui mừng có, mà lo lắng cũng không hề ít...

Cô đẩy cửa đi vào văn phòng. Chu Hiểu Linh cũng theo sau. Hôm nay Chu Hiểu Linh đã ra vào phòng cô mấy lần, cũng đều chỉ là chuyện công việc, gương mặt cũng không lộ ra thần sắc gì khác lạ.

Không thể phủ nhận tuy lần đó Chu Hiểu Linh nói rất khó nghe nhưng cũng không phải là không đúng. Cô đã biết ba cô là người đã giết chết mẹ hấn, đáng lẽ cô nên rời xa hấn mới đúng... Cô còn mặt mũi nào ở bên hấn?

Hai chữ “rời xa” nói ra thì thật dễ... Chỉ có điều cô không làm được. Chỉ nghĩ đến việc phải xa hấn thôi, cô đã có cảm giác tâm can đau đớn. Có lẽ cô cần thời gian, cần thời gian để yên tĩnh suy nghĩ, cần thời gian để vơi bớt đi cảm giác có tội với hấn trong lòng...

Như vậy chuyến đi Luân Đôn lần này cũng tốt, có thể cho cô một khoảng lặng để cân nhắc mọi việc...

Nhìn chiếc vé máy bay trong tay, cô đột nhiên nghĩ tới Chỉ Dao. Không biết cô ấy đã đi Hàn Quốc chưa? Cô gọi điện cho Chỉ Dao nhưng điện thoại của cô ấy đã tắt máy. Cảm thấy lo lắng, cô đánh bạo gọi cho Giản Quân Dịch.

Nghe hần nói sáng nay Chỉ Dao đã đi Hàn Quốc rồi, cô thần thờ buông di động. Không ngờ Chỉ Dao đã đi rồi... Chỉ Dao dám dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, còn cô... hạnh phúc treo ngay trên đỉnh đầu, nhưng chỉ một cái vói tay thôi mà sao cô cảm thấy khó quá vậy...

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, cô hít sâu lấy lại bình tĩnh, nói lớn “Mời vào!”

Cửa bị đẩy ra, một tiếng nói trầm ồm chui vào lỗ tai cô “Nghĩ gì vậy?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu. Trịnh Trác đang thong thả đi đến gần bàn làm việc của cô.

“Trác, sao anh lại xuống đây? Có việc gì cứ gọi em lên là được mà.”

“Không sao.” Hần vẫn thản nhiên như cũ, đóng cửa chớp phòng cô lại, ngăn những sự tò mò có thể có từ bên ngoài, nhìn cô nghiêm túc nói “Anh có chuyện cần nói với em.”

“Vâng, anh nói đi!” Bộ dạng hần nghiêm trọng như vậy làm cô có chút lo lắng. Cô ngồi thẳng, xốc lại tinh thần, mắt lướt qua vé máy bay đặt trên bàn làm việc, nghĩ có lẽ hần cần cần dặn gì cô chuyện đi Luân Đôn.

“Gần đây cô ta có làm gì em không?”

Cô sửng sốt, hiểu ngay được hần nói “cô ta” là muốn ám chỉ ai. Đang do dự không biết có nên kể với hần chuyện cãi vã ngày hôm qua không thì hần lại nói tiếp “Mân Mân, lần trước anh đã nói với em rồi, cô ta không phải người đơn giản. Anh đã điều tra ra một chút, cô ta đang thường xuyên gặp gỡ một người có liên quan đến em.”

220. Chương 361

Edit by CeCe

Trịnh Trác không để ý vẻ mặt của cô, hai tay cắm vào trong túi quần “Người của anh báo về gần đây cô ta rất hay liên lạc với Lăng Chính Đào.”

“Anh nói là chú của em ư?” Cô không thể tin được, đứng bật dậy. Sao chú lại có thể lui tới với Chu Hiểu Linh được? Bọn họ rõ ràng là chẳng có bất kì quan hệ gì cả...

Trịnh Trác gật đầu “Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả mọi chuyện đều là do lão ta giở trò.”

“Không thể nào! Sao chú lại muốn hại em? Chú không có lý do gì để làm như vậy cả.” Cô vẫn không tin, quả quyết lắc đầu. Cho dù chú đối với cô rất lạnh nhạt nhưng cô không nghĩ chú lại có thể nhẫn tâm hại chính đứa cháu ruột của mình.

“Anh vẫn chưa tìm ra lý do vì sao ông ta lại làm như vậy, nhưng anh đang nghiêng về một giả thuyết... Anh đang cho người điều tra chuyện của lão già đó với cha em ngày xưa.” Trịnh Trác khoanh hai tay trước ngực, giọng nói trầm ấm chắc chắn “Người của anh vẫn luôn theo dõi sát sao Chu Hiểu Linh. Cứ hai ngày cô ta lại gặp chú của em tại quán cà phê 101 đằng sau tòa soạn. Nếu em không tin, tan tầm hôm nay em thử ra xem. Họ thường ngồi ở góc phía bắc của quán, 5 rưỡi chiều.”

Trịnh Trác nói xong, di động trong túi hần vang lên. Hần đi đến góc, thấp giọng nói chuyện điện thoại. Còn cô nhắm lại thời gian và địa điểm mà hần đã nói. Nếu không thấy tận mắt, cô sẽ không tin chú lại âm thầm hãm hại cô.

“Mân Mân, anh có việc đi trước đây. Ngày mai em cứ yên tâm đi Luân Đôn, tạm thời không cần lo gì cả. Anh đã cho người theo dõi bọn họ 24/24 rồi.” Nghe điện thoại xong, Trịnh Trác dặn dò cô, sau đó vẫy tay chào, vội vàng ra khỏi văn phòng.

Cô từ từ ngồi xuống ghế. Ngây ngốc nửa ngày, đến khi cô định thần lại đã đến giờ tan tầm. Cô dọn đồ, khóa cửa ban công.

Văn phòng vẫn còn nhiều đồng nghiệp chưa vội về. Đảo mắt qua chỗ Kỉ Tích Vân, Mân Huyền thấy cô ấy đang ngồi nói chuyện phiếm với mấy đồng nghiệp nữ nữa, cô đi tới định nói với Kỉ Tích Vân vài câu, lại nghe thấy bọn họ đang bàn luận rất sôi nổi về chuyện trang điểm.

“Nhìn kem nền BB của L&K này.....”

“Nhắc đến L&K mới nhớ, tôi nghe nói doanh số bán hàng của sản phẩm mới lần này không được tốt như những lần trước.....”

“Thật á? Tôi đang định chờ đến cuối tháng có lương sẽ đi mua một lọ về dùng thử, nghe cô nói vậy, xem ra phải cân nhắc lại rồi.....”

“Mỹ phẩm của L&K dùng thích lắm mà... Lọ kem dưỡng da ở nhà của tôi cũng là hàng L&K đó, các cô xem mất hết nếp nhăn rồi này.... son của L&K cũng mềm môi, lên màu đẹp cực.... Chẳng lẽ sản phẩm mới lại.....”

“Tại sao nhỉ? Mà lần ra mắt sản phẩm mới này bên L&K còn không có người phát ngôn cơ... Mọi lần đều có một ngôi sao giới thiệu sản phẩm mà. Hay là kinh tế đang khủng hoảng, L&K làm ăn không tốt?”

“Chắc không phải đâu. L&K thuộc tập đoàn Đường Thịnh mà. Gì chứ Đường Thịnh thì có bao giờ thua lỗ đâu! Tôi nghĩ có khi đây chính là một sách lược kinh doanh của bọn họ.....”

“Có thể không? Đến bây giờ cũng vẫn chưa thấy họ có thêm động tĩnh nào nữa...”

Vài ngày trước, ngay trước ngày L&K cho xuất xưởng sản phẩm mới, báo chí đã đưa tin ầm ầm. Mân Huyền lên mặt báo với hình ảnh một cô gái may mắn được dùng thử kem BB. Khi ấy mọi người hỏi, cô chỉ nói mình may mắn được mời lên thử, đồng nghiệp cũng chỉ ồ lên vài câu, sau đó cũng không hỏi gì nhiều nữa.

Đúng lúc này, Tích Vân quay đầu thấy Mân Huyền “A, Mân Huyền, cô đến đúng lúc lắm. Chúng tôi đang nói về sản phẩm mới của L&K này, cô dùng rồi thì nói cho chúng tôi biết đi, kem BB đó thế nào?”

“Đúng vậy, mau cho chúng tôi biết đi.....” Vài nữ đồng nghiệp vội vàng thúc giục .

“À... cũng được lắm..... Thấy da mặt mềm mịn hẳn, mà cũng không có cảm giác bị bít lỗ chân lông như những loại mỹ phẩm khác nữa..... Nghe nói nó có bốn tác dụng lớn cơ mà, trị nám, dưỡng da, chống nắng, xóa mờ nếp nhăn gì đó.....” Cô không hiểu biết nhiều về mỹ phẩm nên cũng không biết phải nói thế nào, chỉ nói được qua loa vài câu về cảm nhận hôm đó...

“Thế mới đúng chứ! Tôi vẫn tin dùng hàng của L&K.....”

“Hôm nào mua về thử xem.....”

“Được rồi, về thôi mấy bà.....”

Mọi người bắt đầu lục tục thu dọn đồ. Tích Vân mỉm cười khoác tay Mân Huyền “Về đi!”

“Ừ.” Mân Huyền trả lời, xoay người nhìn vị trí của Chu Hiếu Linh. Bàn làm việc trống trơn, cô ta đã về rồi.

Nhìn đồng hồ, chỉ còn bảy phút nữa là đến 5 rưỡi, cô vội nói với Kỉ Tích Vân rằng cô có việc, đáp thang máy xuống trước. Đến khi cô ra đến quán cafe kia đã là 5h35.

Không gian quán cafe này rất kín đáo, cũng không đông người. Mỗi bàn đều cách nhau một khoảng khá xa, có lẽ là cố ý thiết kế để khách có không gian riêng, thuận lợi cho những việc cần sự kín đáo. Cô theo vị trí Trịnh Trác nói, nhìn về phía bắc, đồng tử lập tức phóng đại.

Quả nhiên chú và Chu Hiếu Linh đang ngồi đó, thăm thẳm thì thì cái gì rất đáng ngờ. Sợ bị bọn họ phát hiện, cô vội núp vào một chỗ.

Cô ần ngực, cố giữ cho hơi thở ổn định. Trịnh Trác nói không sai, chỉ là cô vẫn không thể hiểu tại sao chú lại thông đồng với Chu Hiếu Linh? Chú làm như vậy thì được cái gì?

Đột nhiên di động trong túi rung lên. Cô nhìn tên là Doãn Lạc Hàn, ngẫm lại đảng nào cũng không thể nghe được họ nói gì, vì thế quyết định chạy ra ngoài nghe điện.

“Xe của anh đang ở sau lưng em.” Hần thong thả nói. Cô quay đầu lại, quả nhiên cách cô khoảng 20m đang bệ vệ một chiếc Lamborghini.

“Sao anh biết em ở đây?” Cô chui vào xe, đóng cửa xe lại, ngạc nhiên hỏi hấn.

Doãn Lạc Hàn cũng không giấu diếm “Anh đợi em trước tòa soạn, lại thấy em vọt ra chạy tới đây nên đi theo.”

221. Chương 362

Nhìn Doãn Lạc Hàn, trong đầu cô hiện lên chuyện đồng nghiệp vừa nói về L&K. Có vẻ như sản phẩm mới tiêu thụ không được tốt lắm, không biết thực tế như thế nào... Ngày đó khi cô ở văn phòng của hấn, nghe hấn nói đã chuẩn bị ổn thỏa, chẳng lẽ đây cũng là một sách lược bán hàng?

Cô do dự không biết có nên hỏi hay không, hấn lại đột nhiên cầm tay trái của cô, hất đầu về phía cửa sổ xe “Vừa rồi em theo dõi bọn họ sao?”

Cô nhìn theo hướng của hấn, thấy chú vừa từ quán café đi ra. Khoảng vài phút sau, Chu Hiểu Linh cũng cúi đầu vội vàng đi ra. Đường như là họ đã bàn với nhau ra trước ra sau để tránh bị nghi ngờ, sau đó chú rẽ phải còn Chu Hiểu Linh lại rẽ trái.

Cô nhìn Doãn Lạc Hàn, thấy hấn đang nhìn chăm chăm theo bóng dáng Chu Hiểu Linh, hàng lông mi dày che khuất đi con ngươi đen sắc lém của hấn, nhưng vẫn không giấu được sự lạnh lùng âm hàn trong đó.

Cô cố gắng đè nén cảm giác buồn chột dâng lên trong lòng. Cô đã từng hỏi hấn về Chu Hiểu Linh, hấn lại chỉ nói sau này sẽ nói cho cô biết, mà cô thì không muốn hấn nghĩ cô là kiểu phụ nữ hay ghen tuông nghi kỵ nên cũng không muốn hỏi lại.

Doãn Lạc Hàn thu hồi ánh mắt, nhú mày nhìn cô “Sao em lại theo dõi họ?”

Cô hít vào một hơi, quyết định nói cho hấn tình hình thực tế “Trác nói cho em biết... Lần trước Trác đã phát hiện ra sự cố trong buổi phỏng vấn là do Chu Hiểu Linh giả trò, vì vậy anh ấy chon người theo dõi cô ta. Hôm nay anh ấy nói với em Chu Hiểu Linh và chú có lui tới, em không tin nên đến tận nơi xem, không ngờ lại là thật...”

Càng nói cô càng cúi đầu thấp. Cô thật sự vẫn cảm thấy bàng hoàng khi nghĩ đến việc chú làm... Cho dù chú không thích cô, nhưng cũng không đến mức phải làm như vậy chứ?

“Thì ra buổi phỏng vấn cũng là do cô ta....” Doãn Lạc Hàn nghiêng rằng, tức giận đâm vào ghế một cái “Chết tiệt, anh biết là lão hồ ly đó muốn đổi phó anh mà, chỉ không ngờ lại nhắm vào em.....”

Cô trừng mắt nhìn, không hiểu ý hấn lắm “Chú đổi phó em á?”

“Có nhớ buổi tiệc mà Lăng Ngải Phù đánh em không? Thực ra là do lão già Lăng Chính Đào xúi giục đó... Vì vậy sau đó anh làm cho Lăng thị đứng trước nguy cơ phá sản.....”

“Thì ra là như vậy...” Cô đương nhiên nhớ rất rõ buổi tiệc đó... Ngải Phù chửi cô, đánh cô, sau đó Doãn Lạc Hàn đã xuất hiện kịp thời để cứu cô..... Chỉ là cô không ngờ thì ra là do chú sai khiến Ngải Phù làm như vậy!

Nghĩ đến việc Doãn Lạc Hàn đã cứu cô hôm đó, nghĩ đến việc hấn biết chú giả trò mà trả thù ông ấy giúp cô, trong lòng cô bỗng dâng lên những cảm xúc rất đối ngọt ngào.

Nhưng cô cũng không thể giương mắt nhìn Lăng thị sụp đổ được “Hàn, tha cho Lăng thị được không? Dù sao nó cũng là do một tay ba em dựng nên, em không muốn Lăng thị phá sản... Như vậy ba em sẽ rất đau lòng...”

“Thực ra anh cũng chỉ động tay một chút.” Khi nhắc đến Lăng Chính Đào, gương mặt Doãn Lạc Hàn trở nên lạnh lùng vô cùng “Lăng thị lâm vào tình cảnh như thế này chủ yếu là do sai lầm của Lăng Chính Đào. Lão ta ham giàu nhanh, đổ hết tiền vào chơi chứng khoán và bất động sản, khiến cho công ty không có vốn quay vòng. Bây giờ lão ta như ruồi nhặng vậy, trốn chui trốn lủi chủ nợ, mà cũng chẳng có ai ngu ngốc lúc này lại đổ tiền vào Lăng thị nữa... Vì vậy, theo tính toán của anh, Lăng thị cầm cự được nhiều nhất là một tháng nữa.”

Cô chờ nhìn về phía xa xa sau cánh cửa kính ô tô. Không ngờ Lăng thị lại bị chú phá đến mức độ này..... Nếu để cho ba biết được, không biết ông sẽ đau lòng đến mức nào...

“Đừng nghĩ nhiều nữa.” Hấn vỗ về “Anh đã đặt một nhà hàng rất đẹp rồi, mình cùng đi ăn bữa tối chúc mừng em được thăng chức...”

“Thôi bỏ đi, em không có tâm trạng nữa.” Cô lắc lắc đầu. Cảm giác bị chính người thân của mình phản bội quả thật là vô cùng khó chịu, cô làm gì còn tâm trạng mà đi chúc mừng gì chứ!

“Nếu biết em sẽ như thế này, anh đã không nói cho em biết rồi...” Hấn thở dài, trong giọng nói có chút thương tiếc, lập tức phát động xe.

“Hàn, chúng mình về nhà đi. Dù sao trong nhà cũng chỉ có hai chúng ta, cũng vẫn là hai người một thế giới riêng mà...” Cô cố gắng nở nụ cười. Cô còn phải nói với hấn về việc đi công tác Luân Đôn.

“Ai bảo anh yêu em như vậy... đành phải nghe lời em thôi.” Hấn nhéo hai má của cô, cưng chiều vừa cười vừa nói.

Cô thấy hấn rẽ sang một đường khác, không phải đường về nhà, hốt hoảng hỏi “Không phải nói là về sao? Anh đi nhầm đường rồi.”

“Anh biết.” Hấn thản nhiên gạt đầu, đôi môi cong lên thành một nụ cười rất ấm áp “Không phải em muốn tới bệnh viện thăm ông ấy sao?”

Cô hiểu ra ý hấn muốn nói đến ba nuôi. Chỉ là cô đã từng nói muốn đi thăm ba nuôi bao giờ à? Xem ra hấn đúng là muốn đi mà lại ngại nên mới kiếm cớ như vậy rồi... Cô không khỏi bật cười.

Nghe tiếng cô cười, biết là cô đã nhìn ra, yết hầu hấn rung rung, gương mặt ngại ngùng không được tự nhiên. Cô lại càng cười lớn. Xem ra hấn đã chịu để ý tới lời của cô một chút, rốt cục cũng có thể bỏ qua những thù hận...

Một giờ sau, bọn họ từ bệnh viện trở về Doãn Trạch. Tuy rằng cha con bọn họ nói không quá ba câu nhưng cô có thể nhìn ra nét tươi cười rạng rỡ đã lâu không xuất hiện trên gương mặt của ba nuôi. Nhìn thấy quan hệ cha con bọn họ càng lúc càng tốt như vậy, trong lòng cô vô cùng mãn nguyện.

Chắc là hấn đã phân phó với nhà bếp. Bữa tối hôm nay là cơm Tây.

Cô vừa nhấp nhấp miếng bít tết, vừa nghĩ xem nên mở miệng nói với hấn chuyện đi công tác thế nào.

Nhưng nghĩ lại, cũng chẳng có gì mà khó nói. Dù sao cũng là cô đi vì công việc mà, hơn nữa trước đây hấn đã từng mấy lần đề nghị cô từ chức cũng đều bị cô thuyết phục, nên lần này cô tin là cũng không có trở ngại gì quá lớn.

Hấn gọi nữ hầu đến thì thầm cái gì đó, sau đó cô hầu bê tới một chai rượu, rót ra hai cái ly cho cô và hấn.

Hấn nâng ly lên, mỉm cười dịu dàng nhìn cô “Em yêu của anh giỏi lắm, thăng chức nhanh như vậy... Anh thấy mừng thay cho em. Xem ra anh lại phải thêm khâm phục em rồi ! Cheers!”

222. Chương 363

Edit by CeCe

Nguồn: cindycandy218.wordpress

“Cheers!” Cô chạm ly, nhấp một ngụm rượu.... Mùi vị ngọt ngào của rượu lan tỏa trong miệng cô, tràn đầy cả trong lòng cô....

Cô đặt ly rượu xuống bàn, thừa lúc hấn đang vui vẻ, quyết định nói “Hàn, tào soạn phải em ngày mai đi Luân Đôn công tác. Đó là một cơ hội rất tốt, em muốn đi.”

Đồng thời, cô đan hai tay vào nhau đặt trên bàn, thầm nói với chính mình: mặc kệ hấn có đồng ý hay không, cô vẫn phải đi Luân Đôn!

Hắn không hề chớp mắt nhìn cô, đôi môi nhếch lên, ngó tay thon dài lay nhẹ ly rượu trong tay làm chất lỏng màu hồng đỏ quay vài vòng quyến rũ.

“Anh không đồng ý sao?” Cô lo lắng, vẫn là để ý đến cảm giác của hắn.

“Anh có đồng ý hay không thì em cũng vẫn đi mà, không phải sao?” Hắn đặt cái ly xuống mặt bàn, nghiêm giọng “Em quyết định rồi mới nói cho anh biết.”

“Không phải... cấp trên vừa mới nói cho em biết chiều nay... Trác nói đây là một cơ hội rất tốt, không phải ai cũng may mắn.....”

Hắn cười lạnh lùng “Lại là anh ta! Từ lúc anh đón em tan tầm đến giờ, em cứ luôn miệng nhắc đến anh ta. Lần này cũng là anh tác động em đi nữa, hai người đã hẹn nhau mai sẽ cùng bay phải không?”

Thấy hắn xanh mặt, còn nói giọng ghen tuông như vậy, cô không khỏi bật cười “Hàn, anh vẫn còn ghen sao? Trác đối với em chỉ đơn giản là một người anh trai mà em rất yêu mến, đương nhiên không thể bằng anh rồi.”

“Em nói thật chứ?” Hắn cố nén nhưng vẫn không giấu được nụ cười trên môi, ngữ khí cũng dịu lại, đôi mắt lóe lên một ánh sáng tinh nghịch “Em lại đây!”

Người hầu đã lui xuống hết từ bao giờ rồi, vì vậy công an ngoạn chạy qua, xấu hổ nghĩ có lẽ phải hôn hắn một cái bồi thường, nhìn hắn một chút, có như vậy mấy ngày tới mới có thể an tâm đi Luân Đôn công tác được.

Quả nhiên, cô vừa đi đến bên cạnh hắn, hắn ngẩng mặt, không nói gì chỉ chỉ vào miệng mình, chuẩn bị sẵn tư thế.

Cô mím môi cười cúi xuống hôn “chụt” vào môi hắn một cái, sau đó đứng thẳng dậy “Được chưa? Đừng giận nữa nha.”

“Đương nhiên chưa đủ.” Hắn kéo cô cúi xuống ngậm chặt lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Hai tay cô đặt trên vai hắn, ngược lại sự cuồng nhiệt của hắn. Cô bị hôn đến mệt, xụi lơ trong lòng hắn để mặc hắn triển miên.

“Huyền, anh sẽ ăn em.” Hắn vừa hôn cô vừa bờn bờn nói, ngay sau đó, cả người cô đã bị hắn ôm lấy đi lên lầu.

Cô ngây người trong lòng hắn, mãi đến khi nghe thấy tiếng mở cửa phòng, cô mới bừng tỉnh giấc ra “Hàn, đừng... mình còn chưa tắm.”

“Không sao.” Hắn khàn khàn trả lời, bàn tay không an phận luồn vào trong áo cô nghịch ngợm.

Hắn đặt cô trên giường, vừa buông lỏng tay, cô vội dịch đến góc giường “Em... em còn chưa sắp hành lý.....”

“Chút nữa rồi nói... Tiện thì sắp luôn hành lý cho anh nữa.” Hắn cúi đầu cười cô trốn tránh như thỏ non, nhào người kéo cô vào trong lòng.

Hắn có ý gì? Cô còn chưa kịp hỏi đã bị hắn kéo áo cô lột qua đầu, lại kéo váy của cô xuống, hít sâu một hơi tận hưởng mùi thơm đặc biệt trên người cô, sau đó lại cắn mút vành tai mềm nhỏ của cô, đôi môi nóng bỏng phối hợp hài hòa với đôi tay bắt đầu công kích mãnh liệt trên cơ thể cô.

Dục vọng của hắn xuyên qua nơi mềm mại chặt kín của cô. Cô thoáng chốc có cảm giác như bay lên tận mây xanh, không tự chủ được lên những tiếng quyến rũ. Hắn cúi xuống hôn lấy đôi môi đáng yêu của cô “Huyền, nói em yêu anh đi!”

Mồ hôi dày đặc trên làn da trắng mịn như tuyết của cô. Cô dưới thân hắn càng thêm mãnh mai vô lực, nhẹ nhàng nói “Ừm..... Hàn..... Em... em yêu anh!”

“Anh cũng yêu em!” Hắn vui sướng đáp lại, càng chuyển động mạnh mẽ trong cơ thể cô. Hắn yêu cô. Hắn muốn ở bên cô vạn vạn kiếp...

Không biết bao lâu sau, cô nhắm mắt lại nằm trong lòng hắn thở hổn hển. Hắn ôm lấy cô xoa xoa nhẹ ở lưng cô, hôn lên trán cô “Em đi Luân Đôn mấy ngày?”

“4 ngày 4 đêm.” Khoang mũi cô tràn đầy mùi nam tính của hân. Cô cảm thấy trong lòng mình lúc này đang vô cùng mâu thuẫn. Cảm giác có lỗi càng lúc càng bị sự ngọt ngào của hân hòa tan, thậm chí cô còn đang ích kỷ muốn ở lại bên hân.

“Bốn ngày xa nhau... Em phải bồi thường cho anh, phải cho anh ăn thật no.....” Hân vừa cười vừa nói, bàn tay lại di chuyển trên người cô.

Cô vận vẹo người trèo xuống giường, bối rối nói “Em... em đi tắm.....”

“Anh và em cùng tắm không phải tốt hơn sao?” Giọng hân đầy mùi vị trêu đùa.

“Không cần! Không cần đâu...” Cô cả kinh liên tục xuýt tay, cảm giác được đôi mắt rực lửa của hân đang nhìn chăm chăm mình, еле ôm ngực chạy thẳng vào phòng tắm.

Nước ấm cọ rửa đi một chút dấu vết của cuộc ân ái. Cô với chiếc khăn lau người, đột nhiên nhớ tới hân nói cũng phải sắp xếp hành lý, trong lòng cô nóng lên. Không lẽ hân cũng muốn đi Luân Đôn?

Cô lau lau mái tóc ướt đi ra khỏi phòng tắm, đã không còn thấy hân trên giường nữa.

Chắc là hân trở về phòng tắm rửa rồi. Cô nghĩ vậy, ngồi ở mép giường, nhìn cánh cửa đóng chặt, chắc hẳn hân sẽ không kịp quay lại, mở ngăn kéo tủ lấy ra một viên thuốc, vừa định thả vào miệng, bỗng nhiên vang lên một tiếng nói lạnh lùng âm trầm “Em uống cái gì vậy?”

223. Chương 364

Edit by CeCe

Nguồn: cindycandy218.wordpress

Cô sững lại, bàn tay đang cầm viên thuốc run run, muốn giấu viên thuốc đi, nhưng đôi tay lại không nghe lời cô, cả người như bị đứng hình.

Tiếng bước chân càng lúc càng gần. Hân đứng đối diện với cô, con ngươi đen láy nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, đôi tay run run như đang kìm nén sự tức giận “Nói cho anh biết, em uống cái gì?”

Khoảnh khắc bốn mắt gặp nhau, cô rùng mình, mấp máy miệng “Anh nghe em giải thích đã, đó là bởi vì em.....”

“Em lại muốn bịa ra lý do gì để lừa anh sao?” Đôi môi hân nhếch lên thành một nụ cười châm biếm, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng đáng sợ “Em luôn miệng nói em muốn ở bên anh... Chẳng lẽ em làm như vậy cũng là vì em yêu anh hay sao? Thì ra em vẫn lén lút uống thuốc tránh thai sau lưng anh...”

“Không phải, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu!” Cô đứng bật dậy, cực lực giải thích.

Chỉ là hân không cho cô cơ hội giải thích, đôi vai rung rung giống như con sư tử bị chọc giận. Hân gần như gầm lên “Em định sẽ rời xa anh, cùng Trịnh Trác cao chạy xa bay nên mới không muốn mang thai, có phải không? Em nói cho anh biết có phải như vậy không?”

“Không, không phải, không phải như vậy, anh đừng trút giận lên đầu Trác!”

Cô không ngừng phủ nhận, lo lắng tiến lại gần hân muốn giải thích, hân lại lùi lại, khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười đau khổ “Lăng Mân Huyền, rốt cục đến khi nào em mới có thể thôi lừa dối tôi?”

“Không phải... không phải như thế...” Cô nghẹn ngào nói. Biểu tình trên gương mặt hân khiến trái tim cô đau đớn vô cùng “Hân, anh hãy nghe em nói... Là em không muốn đứa bé sinh ra không có thân phận rõ ràng.....”

Hân nhìn cô không chớp mắt, thỉnh thoảng nói một câu “Chúng ta kết hôn đi. Em và con sẽ danh chính ngôn thuận.....”

“Không, không được!” Cô nắm chặt lấy mép áo, đôi môi run run. Cô đương nhiên rất khát khao có thể trọn đời bên hân, nhưng chuyện về cha cô và mẹ hân đã ngăn cản điều đó. Bí mật đáng sợ đó dày vò cô, cô không thể thản nhiên cứ sống như vậy cả đời được.

Đôi mắt hần híp lại, quai hàm run run “Vì sao mà không được? Em nói cho tôi biết lý do!”

Khó thở quá! Cô không nói được, không thể nói được... Cô lại lùi từng bước về phía sau...

“Em lừa tôi.” Hần cắn răng nói, từng bước tiến gần đến cô “Em đã từng hứa sẽ không bao giờ lừa dối anh nữa, cho dù là bất cứ chuyện gì... Nhưng em không làm được... Thật không biết còn có bao nhiêu chuyện em lừa dối anh nữa.....”

Hần càng lúc càng tới gần khiến cô ngộp thở. Cô lắp bắp “Không... không có đâu..... Trừ chuyện này ra, em cam đoan với anh, em không lừa dối anh bất cứ điều gì cả.....”

“Từ nay về sau tôi sẽ không nghe em bịa chuyện nữa... Tuyệt đối không...” Hần cười lạnh một tiếng, gương mặt tuần tú lúc này chỉ chất chứa sự đau đớn ở sâu thẳm trong đáy mắt.

Gương mặt cô trắng cắt không còn một giọt máu, hai chân mềm nhũn ngã xuống giường, mắt bắt đầu cảm thấy mờ dần, sau đó từng giọt từng giọt nước mắt đua nhau rớt xuống trên đôi má bầu bĩnh của cô.

“Thu lại cái thứ nước mắt giả dối đó của em đi!” Hần quay mặt đi, thậm chí không thèm nhìn cô thêm một cái nào nữa, đi về phía cửa.

Cô nhất thời hoảng loạn. Hần không để ý cô nữa rồi... Hần sẽ không quan tâm đến cô nữa, hần sẽ không tin cô nữa... Hần làm thật, hần thật sự sẽ làm như vậy...

“Đừng!” Cô lập tức đuổi theo, giang hai tay ôm lấy hần từ phía sau “Hàn, đừng..... huhu..... đừng đi mà...”

Hần bình tĩnh gỡ tay cô ra. Cô càng khóc lớn “Huhuhu..... Đừng đi.... Em hứa với anh sẽ không uống thuốc tránh thai nữa, như vậy có được không? Em hứa, lần này em sẽ làm được..... Đừng đi.....”

Hần hơi nghiêng đầu lại, vẫn kiên quyết gỡ tay cô ra, sáng giọng “Em nghĩ rằng tôi còn có thể tiếp tục tin em được nữa sao? Tránh ra!”

“Đừng! Đừng bỏ em!!” Cô dùng hết sức ôm chặt lấy hần “Em nói thật, em nói được làm được! Em sẽ không bao giờ uống thuốc nữa, không bao giờ uống nữa.... Em sẽ cùng anh chờ con ra đời..... Nếu sau này em còn nói dối anh, em sẽ bị xe cán chết.....”

“Im ngay!” Nghe cô thề độc, hần xoay người lại bịt chặt miệng cô “Tôi tin em lần cuối.”

“Vâng! Vâng.....” Cô ra sức gạt đầu, vì vừa rồi khóc lớn quá nên hiện tại vẫn không thể ngừng khóc ngay lập tức, thút thút nói không ra câu.

“Sao lại khóc đến mức này....” Hần nâng mặt cô lên, ôn nhu hôn lên những giọt nước mắt của cô, ôm lấy cô ngồi ở mép giường, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng cô.

Nhìn cô bé nhỏ nép vào trong ngực hần nức nở, sâu trong đôi mắt hần ánh lên một tia gian xảo. Để cô có thể toàn tâm toàn ý ở bên hần, hần đành phải giở chút thủ đoạn. Thật ra chuyện cô lên uống thuốc tránh thai sau lưng hần, hần đã biết từ lâu, chỉ là hần vẫn chưa nghĩ ra nên làm cô thay đổi suy nghĩ thế nào....

Sao lại có người ba chấm như Hàn ca chứ :)))

Có lẽ cô không để ý nhưng hần nhớ rõ đã hai tháng nay cô không đến kì, hơn nữa gần đây cô lại rất hay buồn ngủ, hơn nữa lại rất thích ăn hoa quả, nhất là hoa quả chua, nên hần có thể khẳng định trong bụng cô đã sớm xuất hiện kết tinh tình yêu của bọn họ rồi.

Biết điều đó, hần không kiềm chế được sự vui mừng muốn nói cho cô, nhưng hần phát hiện ra cô vẫn vụng trộm uống thuốc tránh thai sau lưng hần, tất nhiên là thuốc tránh thai – không – có – tác – dụng mà hần đã sớm đánh tráo. *Quả nhiên là tổng tài Đường Thịnh... Thâm hiểm... thâm hiểm....==*

Vốn dĩ hần nghĩ cứ lừa cô như vậy được bao lâu thì lừa, chờ đến lúc bụng cô to lên, cô tự phát hiện ra, cho dù có tức giận thì cũng đã quá trễ rồi, không thể thay đổi được gì nữa...

Chỉ là hần lo người con gái này luôn rất cứng đầu, nếu không may hần bất cẩn để cô vụng trộm bỏ đi đứa bé thì bao nhiêu công sức thời gian qua của hần sẽ đổ xuống sông xuống bể hết. Vì vậy gần đây hần vẫn luôn lo nghĩ đến chuyện đó, vì chuyện đó mà buồn rầu, chưa biết nên giải quyết thế nào.

Vừa rồi khi hắn vào lại thấy cô đang uống thuốc, nhưng lần này không giống như những lần trước hắn coi như không biết gì mà hắn quyết định tương kế tựu kế. Quả nhiên cô đã yêu hắn, vì không muốn rời xa hắn, cô đã hứa sẽ cùng hắn chờ đứa bé ra đời. Còn về chuyện kết hôn, hắn đã sớm tính toán hết, chỉ cần đợi thời cơ đến nữa là xong.

224. Chương 365

Edit by CeCe

Cô úp mặt vào trong ngực hắn. Một lúc lâu sau, cô mới bình tĩnh lại được, chỉ còn thút thít. Hắn vẫn vỗ nhẹ lưng cô, dịu dàng nói “Huyền, mau đi sắp hành lý đi em. Mai em phải đi sớm mà phải không?”

“Vâng.” Cô gật gật đầu, rời khỏi lòng hắn, chợt nhớ tới điều mình đang thắc mắc “Anh cũng phải sắp hành lý... không lẽ là định đi Luân Đôn cùng em?”

Hắn mỉm cười xoa xoa đầu cô “Đương nhiên không phải rồi, vừa vặn mai anh cũng phải đi công tác ở Los Angeles.”

Thì ra là như vậy. Cô không khỏi cảm thấy có chút thất vọng. Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng, hắn bận nhiều việc như vậy, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi Luân Đôn cùng cô...

Hắn nhìn ra sự thất vọng trên gương mặt cô, điểm nhẹ vào mũi cô một cái “Bốn ngày sẽ qua rất nhanh thôi... Em sắp hành lý cho anh luôn đi.”

Hắn đứng lên, kéo cô về phòng hắn. Khi hắn đẩy cửa phòng, cô lại theo bản năng đứng khựng lại. Hắn khó hiểu quay lại nhìn cô “Sao vậy?”

Làm sao cô có thể nói với hắn rằng cô chưa chuẩn bị tâm lý, ngại vào phòng hắn được... Vì vậy cô chỉ lắc đầu. Hắn lại kéo cô vào.

“Anh đi bao nhiêu ngày? Muốn mang bao nhiêu quần áo?” Cô đi thẳng tới phía tủ quần áo, khi đi qua giá sách khổng lồ của hắn thì cố gắng tránh thật xa, bước nhanh qua. Tất cả đều được thu lại trong mắt hắn.

“Bốn ngày.” Hắn ngồi ở mép giường, nhìn cô bận rộn sắp xếp cho hắn, bật cười “Em không phải sắp nhiều như vậy đâu, đến Mỹ rồi anh mua thêm là được.”

“Anh lãng phí vừa chứ, nhiều đồ như vậy rồi anh còn định mua thêm sao...” Cô tức giận trừng mắt “Nếu đã như vậy sao anh còn gọi em qua sắp hành lý cho anh làm gì? Em về phòng đây.”

Hắn nhún vai, nhanh chóng sửa lại “Được rồi Huyền, anh nói sai rồi, quần áo cứ để em sắp đủ cho anh là ổn.”

Cô hạ hỏa, nghiêng đầu suy nghĩ một lát “Xem nào.... Cần những thứ gì nhỉ..... Quần áo, cravat, tất.....”

Vừa nói, cô vừa xoay người lấy đồ trong tủ của hắn. Tò mò, cô nhìn trái nhìn phải. Bên trong tủ treo đầy âu phục hàng hiệu đủ các kiểu dáng, khiến cô kinh ngạc há hốc mồm. Quần áo của hắn so với phụ nữ cũng không hề ít hơn đâu nha...

Cô vừa đặt bộ âu phục cẩn thận vào trong vali, vừa bâng quơ hỏi hắn “Sao anh cũng đi 4 ngày à? Mà sao lại đi Los Angeles? Chẳng lẽ Đường Thịnh đã vươn tới tận Mỹ rồi sao?”

Cô nhớ rõ trước giờ hắn đi công tác đều là loanh quanh ở châu Á, không ngờ lần này lại tới tận châu Mỹ xa xôi.

“Vốn là một tuần, nhưng em cần đi công tác 4 ngày nên anh cũng cố gắng ép thời gian.” Hắn che miệng ngáp một cái, lười biếng trả lời, không mấy quan tâm đến chủ đề này “Lần này anh đi Mỹ là để kiểm tra chi nhánh ở đó. Thật ra từ mấy năm trước anh đã có kế hoạch phát triển tập đoàn, đưa Đường Thịnh vươn xa vững vàng ở tầm vóc thế giới. Giờ anh cũng xây dựng được mấy chi nhánh ở châu Âu với châu Mỹ rồi.”

Nhìn hắn ngáp, cô vội nhanh tay hơn “Anh mệt rồi à? Anh cứ ngủ trước đi, để em sắp hành lý cho.”

Cô vội đầu lấy đồ, gấp cẩn thận, đặt trong valy cho hẳn, đến khi xong việc ngẩng đầu lên đã không còn thấy hẳn đâu. Cô vội chạy ra khỏi phòng hẳn, đương nhiên là cố gắng tránh xa cái giá sách đó...

Vào phòng của mình, quả nhiên đã thấy hẳn đang nằm trên giường. Cô bật cười, rồi lại thở dài mệt mỏi chui vào trong chăn, mà hẳn dường như là đã được lập trình cảm ứng, tự động ôm lấy cô.

Nằm trong lòng hẳn, nghe tiếng tim đập đều đều mạnh mẽ, cô tự nhiên mỉm cười, dần dần chìm vào mộng đẹp...

— Sân bay quốc tế —

Một chiếc Cadillac từ từ dừng lại. Từ Bang và Ôn Nhược Nhân từ xa vội chạy tới, một trái một phải mở cửa xe, sau đó Doãn Lạc Hàn và Mân Huyền cùng bước ra.

“40 phút nữa anh mới bay.” Doãn Lạc Hàn nhìn đồng hồ, thuận miệng hỏi “Em còn bao nhiêu lâu?”

“Cũng như anh.” Cô vừa nhìn đồng hồ, vừa dăm chiêu. Thật là trùng hợp, cô và hẳn lại cùng giờ bay. Chỉ là cô đi châu Âu, còn hẳn lại tới châu Mỹ... là hai hướng trái ngược nhau. Chỉ mong tình cảm của bọn họ sau này sẽ không như vậy... mỗi người một ngã....

“Chúng ta vào thôi.” Hẳn nắm tay cô đi vào trong. Từ Bang và Ôn Nhược Nhân quay lại ngồi vào một chiếc xe màu đen, đi theo chiếc Cadillac ra khỏi khu vực sân bay.

Sẽ phải chia tay sao? Trong lòng cô bất chợt dâng lên một cảm xúc kì lạ... Cô ngẩng mặt nhìn hẳn, trùng hợp, ánh mắt hẳn cũng đang tìm kiếm đôi mắt cô...

Hẳn dịu dàng nhìn cô, vuốt nhẹ hai má cô, đột nhiên nhớ tới một bộ phim tình cảm vài năm trước đã xem, chợt cảm thấy tình cảnh của hẳn và cô lúc này cũng giống như một cảnh trong phim của hai nhân vật chính...

“Anh đi Los Angeles, em đi Luân Đôn. Chúng ta vẫn có quyền quyết định những ngã rẽ riêng của cuộc đời mình, đồng thời cũng là tôn trọng quyết định của nhau ... Anh không muốn trong tình yêu của chúng ta có sự nghi ngờ bởi đó chính là thứ thuốc độc giết chết tình yêu nhanh và mạnh nhất..... Anh từng xem phim, xem cảnh hai nhân vật chính chia tay ở sân bay, thấy họ nói yêu yêu nhớ nhớ, anh chỉ thấy giả tạo và vô nghĩa... Anh thật sự không muốn như họ.... Nhưng ở Luân Đôn xa xôi, nếu có lúc nào đó em cảm thấy cô đơn thì hãy luôn nhớ rằng anh vẫn luôn ở bên cạnh em... Lãng Mân Huyền, anh yêu em!”

Hẳn không nén được sự xúc động. Mặc dù cô vẫn luôn nói sẽ ở bên hẳn, nhưng hẳn hoàn toàn có thể cảm nhận được, cô vẫn có một nỗi sợ hãi vô hình nào đó ngăn cô đến với hẳn... Nhất là sau khi thấy cô có vẻ tránh tránh giá sách của hẳn ngày hôm qua, hẳn càng có thể khẳng định, có lẽ cô đã biết chuyện đó....

225. Chương 366

Edit by CeCe

Bốn ngày sau –

Một thân ảnh cao lớn, theo sau là vài trợ lý vội vã rời khỏi sân bay đi tới một chiếc Cadillac. Từ Bang từ trong xe cung kính đi ra mở cửa xe cho Doãn Lạc Hàn.

Doãn Lạc Hàn không vội lên xe mà nghiêng đầu hỏi Ôn Nhược Nhân đang đi tới “Ôn thư kí, bên L&K tiến triển thế nào rồi?”

“Tổng tài, tôi đã kiểm tra rồi, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa.”

Vừa hôm qua, Ôn Nhược Nhân nhận được điện thoại của Doãn Lạc Hàn từ Los Angeles, nghe hẳn nói về kế hoạch, cô đã vô cùng chấn động. Sách lược kinh doanh lớn và mạo hiểm như vậy không phải là việc người thường dám làm, nhưng cô biết năng lực của tổng tài của mình, vì vậy trong lòng càng thêm khâm phục Doãn Lạc Hàn.

Doãn Lạc Hàn mím môi, không nói gì nữa ngồi lên xe.

Cadillac lướt nhanh trên đường. Từ Bang và Ôn Nhược Nhân ngồi trên xe chuyên dùng của công ty đi phía sau. Lúc này mới là hơn bốn giờ chiều, theo lệ thường đi công tác về tổng tài sẽ tới công ty trước tiên, nhưng lần này Cadillac lại lao vút qua tập đoàn Đường Thịnh mà không hề dừng lại.

“Từ trợ lý, chúng ta có cần tiếp tục theo sau hay không?” Lái xe hơi quay đầu hỏi Từ Bang ở phía sau.

“Từ trợ lý, anh gọi hỏi tổng tài xem sao...” Ôn Nhược Nhân ngồi cạnh đề nghị.

Từ Bang nghe theo Ôn Nhược Nhân. Chỉ nghe điện thoại mấy giây, Từ Bang cúp điện thoại nói “Chúng ta về công ty.”, sau đó lại quay đầu nhìn Ôn Nhược Nhân “Tổng tài giao phó ngày mai công bố tin tức.”

Ôn Nhược Nhân gật đầu.

Cadillac tới khu biệt thự, sau đó tiến vào Doãn Trạch. Một nữ hầu nhanh nhẹn chạy tới mở cửa xe, nhận lấy hành lý từ tay Tiểu Khả, sau đó Tiểu Khả lái xe vào gara.

Doãn Lạc Hàn xuống xe, đi vào phòng khách, ngồi xuống sofa. Vẫn biết ngày mai người con gái hân hạnh nhớ thương mới trở về, nhưng hân vẫn không kìm lòng được lao đầu vào công việc để hôm nay gặp trở về.

“Lão gia đâu?” Hân day day thái dương, trầm giọng hỏi nữ hầu.

“Quản gia nói ngày kia lão gia sẽ xuất viện ạ.” Nữ hầu kính cẩn trả lời.

Ngẩng đầu nhìn căn biệt thự xa hoa rộng lớn nhưng yên tĩnh cô đơn, hân thở dài. Tự nhiên phải ở một mình như thế này khiến hân cảm thấy không quen, cũng may ngày mai cô về rồi, mà Doãn Lương Kiển ngày kia cũng sẽ về, cả biệt thự sẽ lại náo nhiệt...

“Không cần chuẩn bị bữa tối đâu, tôi ăn trên máy bay rồi.” Hân nói với nữ hầu, sau đó mệt mỏi lên lầu.

Có lẽ là hân đã nghe lời cô, bỏ đi tất cả những thù hận gần đây giấc ngủ của hân đã khá hơn rất nhiều, ác mộng nếu có cũng chỉ là thỉnh thoảng.

Hân đi đến giường lớn, khi đi qua giá sách chợt khựng lại. Trên giá sách có hình của mẹ hân thời trẻ, lại liên tưởng đến vòm mặt hoảng sợ của cô khi đi qua đây, hân nhún mày... Cô đã biết mọi chuyện.

Từ sau khi lột bộ mặt giả dối của Lăng Chính Đào, hân luôn có cảm giác lão ta nhất định có dính dáng tới vụ huyết án năm đó, bởi Lăng gia vừa gặp chuyện không may, Lăng thị liền nghiễm nhiên rơi vào tay hân. Có thể nói, hân là kẻ có lợi nhất khi vụ án xảy ra.

Chẳng lẽ huyết án năm đó còn có ẩn tình?

Hân xoay người đi đến phòng bên cạnh, mở tủ đầu giường cô rút ra một tập tài liệu, ánh mắt sắc bén đảo qua từng câu chữ...

— Sáng hôm sau —

Mân Huyền kéo vali ra khỏi sân bay, ngạc nhiên khi thấy Ôn Nhược Nhân đã đứng đợi sẵn ở đó “Nhược Nhân, sao cô lại ở đây?”

“Tổng tài bảo tôi đi đón cô.” Ôn Nhược Nhân cười rạng rỡ chỉ ra bên ngoài “Xe ngoài kia rồi.”

“Ok, cảm ơn!” Mân Huyền cũng cười tươi. Trác nói rất đúng, lần đi công tác này cô đã được mở mang rất nhiều. Những gì mà cô học hỏi được trong 4 ngày vừa qua quả thật sẽ giúp cô làm tốt vai trò của một Chủ biên.

Những ngày công tác vừa rồi quả thực rất bận rộn. Chiều hôm qua chương trình đã kết thúc, đến tối cô lại đi cùng những người bạn ngoại quốc đi thăm thú khắp nơi. Văn hóa, kiến trúc, ẩm thực,... tất cả mọi thứ ở Luân Đôn đều khiến cô mê mẩn và thích thú, nhưng sâu trong đáy lòng cô vẫn luôn có cảm giác nhớ nhung, cô đơn và buồn bã. Không có người cô yêu bên cạnh, Luân Đôn có đẹp đến mấy cũng trở nên vô vị...

Cô ngồi vào trong xe, hỏi Ôn Nhược Nhân bên cạnh “Anh ấy về từ lúc nào vậy?”

“Chiều hôm qua tổng tài đã về rồi. Sáng nay anh ấy có một hội nghị quan trọng, nên đành giao cho tôi đi đón.....”

Ôn Nhược Nhân còn chưa nói hết, điện thoại trong túi cô reo ầm lên. Nhìn tên hiển thị trên màn hình là Trác, cô vội tiếp nghe.

“Mân Mân, về rồi hả em?”

“Vâng, em vừa xuống máy bay.” Cô nhìn giờ, mới 9 rưỡi “Trác, em phải đến tòa soạn à?”

“Ừ, hôm nay là ngày cuối cùng anh ở tòa soạn, em cố gắng đến nhé để anh bàn giao nốt công việc.”

“Vâng, em tới ngay.” Cô cúp điện thoại, nói với lái xe “Anh đem hành lý về giúp tôi nhé. Tôi có việc phải đi. Anh cho tôi xuống ngã tư đường trước kia là được.”

226. Chương 367

Cô đi nhanh tới tòa soạn, thấy đồng nghiệp không hẹn mà cùng chiều đến cô một ánh mắt khác thường.

Cô băn khoăn quét ánh mắt đến bàn làm việc của Chu Hiểu Linh, thấy không có ai ở đó, không biết có phải lại có chuyện gì với cô gái này rồi không.... Cô vẫn nhớ rõ ngày hôm đó thấy cô ta và chú ngồi cùng nhau, không biết bọn họ đang âm mưu cái gì.

Hoang mang đi lên tầng mười lăm, cô gõ cửa vài cái trước cửa phòng chủ biên nhưng không thấy có tiếng trả lời. Cô nhìn quanh rồi xoay người nhìn về phía văn phòng của xã trưởng. Hay là Trác đang ở văn phòng của Lâm Hạo Ngôn? Cô định đi đến gõ cửa thì đột nhiên cửa mở, một khuôn mặt tuấn lãng xuất hiện ở trước mắt “Mân Mân, sang phòng anh rồi nói chuyện.”

Cô theo lời hắn đi vào phòng Chủ biên.

“Em ngồi đi, để anh lấy vài thứ cho em.”

Cô ngồi xuống sofa. Trịnh Trác với tay lấy một chồng tư liệu đang đặt trên giá sách đưa cho cô “Tư liệu này rất có ích đối với em, tốt nhất là mấy ngày nay em nên đọc kỹ đi. Đồ đạc của anh đã thu dọn đi rồi, em chuẩn bị chuyển đồ đạc của em lên đây, về sau văn phòng này là của em.”

“Trác, không phải anh nói hôm nay là ngày làm việc cuối cùng của anh ở tòa soạn sao? Sao lại muốn đi ngay?”

Mấy ngày nay Trác vẫn đảm đương nhiệm vụ là thủ trưởng của cô, hiện tại lại nói lập tức đi ngay, lòng cô không khỏi dấy lên cảm giác hụt hẫng...

“Không còn cách nào khác, hôm nay anh phải tiếp nhận công việc bên kia rồi.” Trịnh Trác khoanh tay trước ngực, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một nụ cười yếu ớt. “Mân Mân, anh vẫn đánh giá cao em, với năng lực của em thì việc đảm nhiệm chức chủ biên không có vấn đề gì. Nhưng điều quan trọng là từ nay về sau, trong công việc, em phải tinh tường, không được tin tưởng người khác một cách mù quáng. Cần phải suy nghĩ cẩn thận trước khi quyết định bất cứ một điều gì.”

Trong lời nói của hắn hiển nhiên còn có một tầng ý tứ, cô nhíu mày hỏi dò “Trác, ý anh là ở tòa soạn có người muốn gây bất lợi cho em sao?”

Trịnh Trác gật gù, ánh mắt như có như không “Mấy ngày vừa rồi em không ở tòa soạn nên không biết, cấp trên đã chuyển đến phòng nhân sự hai quyết định, một là thăng chức cho em làm chủ biên, còn lại là phó chủ biên...”

“Phó chủ biên?” Cô vô thức lặp lại. Cô còn nhớ rõ buổi chiều cách đây bốn ngày, Lâm Hạo Ngôn và Trác đã cùng thuyết phục cô đi Luân Đôn công tác, sau đó cô lại có dịp trao đổi với Lâm Hạo Ngôn về việc đề cử Kỷ Tích Vân làm phó chủ biên...

Trịnh Trác đột nhiên đề cập đến chuyện này, trong cô bỗng có dự cảm xấu. Thoáng chốc nhớ đến câu nói của Chu Hiểu Linh ngày đó “...Đừng tưởng rằng cô giỏi giang gì cả. Tôi nói cho cô biết, không cần cô đề cử, tôi cũng sẽ có ngày leo lên được vị trí này...”

“Trác.... Đừng nói là... Chu Hiểu Linh được thăng chức lên Phó Chủ biên...” Cô vừa nói vừa vụt đứng dậy theo bản năng.

“Đúng như vậy đấy!” Trịnh Trác đáp lời, cẩn trọng nhìn cô “Mân Mân, anh không còn ở tòa soạn nữa, về sau em phải cẩn thận.”

Cô cảm thấy khó tin, hỏi lại “Sao cô ta có thể được cấp trên thông qua? Là Lâm Hạo Ngôn đề cử sao?”

“Không phải, Lâm Hạo Ngôn chưa kịp đề cử ai thì cấp trên đã có công văn xuống rồi...” Trịnh Trác đang nói thì chuông di động dồn dập vang lên. Hắn nhìn màn hình, sắc mặt rõ ràng trầm xuống, ánh mắt lộ ra tia hàn quang khiến người khác sợ hãi.

Cô không dám nói gì nhiều, cúi đầu suy ngẫm... Một lát sau, khi hắn đã nói chuyện điện thoại xong, gương mặt lại thoáng qua một nụ cười âm ỉ, khiến cô hoài nghi biểu tình đáng sợ của hắn vừa rồi có phải là cô nhìn nhầm không?

“Mân Mân, về sau có chuyện gì em cứ gọi điện thoại trực tiếp cho anh, hoặc có thể đến Tần Thị tìm anh, đến lúc đó em cứ đưa tấm danh thiếp này ra là sẽ được vào.”

Hắn rút tấm danh thiếp nhũ vàng đưa cho cô. Nhìn dòng chữ “Tổng giám đốc tập đoàn Tần Thị – Trịnh Trác”, cô không khỏi cảm thấy vui mừng thay cho hắn “Trác, chức vụ này rất cao, như vậy mới xứng với anh chứ!”

“Đây mới chỉ là bước đệm thôi. Cái gì là của anh thì rồi sẽ phải thuộc về anh. Anh phải đi đây, hãy tự chăm sóc mình nhé, hôn lễ của em nhất định nhanh sẽ đến!” Hắn cười đầy hàm ý, tay nhẹ xoa đầu cô, đi ra khỏi văn phòng. Nghe đến câu cuối cùng, hai má cô chợt đỏ bừng, cúi đầu gài danh thiếp vào tập văn bản rồi đưa mắt ngẩng nhìn không gian sang trọng của văn phòng, thở ra một tiếng, không ngờ hiện tại mình đã là chủ biên của tạp chí Thuần Mỹ!

Nhớ lại cách đây vài tháng, cô chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp vào làm việc, vậy mà bây giờ đã lên tới chức vụ mà ngay cả cô cũng chưa dám nghĩ tới...

Sự nghiệp cô đã có rồi. Còn tình cảm... có phải chính là Doãn Lạc Hàn hay không?

Về đến văn phòng, Tích Vân liền nhìn cô chớp chớp mắt ra hiệu. Cô hiểu ý xem thông báo dán trước văn phòng, quả nhiên là lệnh điều động liên quan đến cô và Chu Hiểu Linh. Trở lại văn phòng, cô im lặng đưa mắt nhìn Kỉ Tích Vân, gật đầu một cái rồi bước vào phòng.

Trên bàn làm việc hình như có một số văn kiện. Cô cầm lên chuẩn bị xem thì nghe tiếng đập cửa dồn dập, nghĩ là Tích Vân, cô tùy ý cất lời “Mời vào!”

“Lặng tiểu thư!” Một giọng chói tai đầy ngạo mạn nháy mắt đâm vào màng nhĩ, không cần ngẩng đầu cô cũng biết đó là ai. Cô cúi đầu nhìn văn kiện, thản nhiên nói “Có việc gì cứ nói!”

“Cô hẳn đã nghe chuyện tôi trở thành phó chủ biên. Tôi biết cô nhất định không phục, bởi cô đã tận lực đề cử người tâm phúc của mình, kết quả chức vụ đó lại là của tôi... Haha... tôi e rằng kế hoạch lấy thúng úp voi của cô đã thất bại rồi!”

Giọng điệu hợm hĩnh của Chu Hiểu Linh khiến cô không biết nên khóc hay nên cười. Dù sao có giải thích gì cũng là vô ích, nên cô chỉ nhẹ nhàng băng qua “Tôi chưa từng nghĩ như vậy. Tôi cũng không biết cô với cấp trên quan hệ như thế nào, nhưng nếu cô đã được thăng chức phó chủ biên thì tôi chúc mừng cô! Về sau quan hệ của chúng ta không cần phân biệt cao thấp, tôi hy vọng có thể dứt bỏ thành kiến, trong công việc phối hợp với nhau thật tốt!”

227. Chương 368

Cô nói trơn tru như vậy, hơn nữa còn cố ý nhấn mạnh vào bốn chữ “cấp trên cấp dưới” khiến Chu Hiểu Linh đỏ mặt tía tai “Cô.....”

Mân Huyền cúi đầu tiếp tục nhìn văn kiện, trên miệng lại nở một nụ cười kín đáo. Trước đây cô cũng không khác gì Chu Hiểu Linh lúc này, có thể bị những câu nói ác ý kích thích mà mất bình tĩnh, làm những việc ngu ngốc...

Chu Hiếu Linh trợn ngược mắt, đập mạnh tay xuống bàn làm việc của cô “LăngMân Huyền! Bây giờ tôi là phó chủ biên rồi, đây là bàn làm việc của tôi, cô đi ra ngoài mau!”

“Được, nhưng cô cũng phải cho tôi thời gian dọn đồ đã chứMười lăm phút sau côcó thể vào.” Mân Huyền đóng văn kiện trên bàn làm việc lại, không thèmđể ý đến Chu Hiếu Linh, cúi đầu thu dọn đồ. ...

Chu Hiếu Linh “Hừ” một tiếng, quay người đi ra ngoài. Tiếng đóng cửa thậtlớn của cô ta khiến mọi người đều ngẩn cổ lên, thì thầm to nhỏ.

“Nhìn cái gì?! Muốn mất việc à?” Chu Hiếu Linh nổi giận ùng ùng quát to,ánh mắt hung hãn quét quanh phòng làm việc lớn “Tập trung làm việc đi!Tôi không kém cỏi không biết cách quản lý như phó chủ biên trước đâyđâu. Hừ, từ giờ trở đi trong giờ làm việc cấm nói chuyện, nếu không ùng trách tôi không khách khí!”

Trong nháy mắt, văn phòng trở nên im bật. Mọi người lúng túng nhìn nhau rồicúi đầu làm việc. Bình thường Chu Hiếu Linh đâu có dữ dằn như vậy, saovừa ngồi vào vị trí lãnh đạo đã thay đổi 180 độ như thế? Mà lời cô tavừa nói rõ ràng không kiêng nể gì là có ác ý với Mân Huyền...

Mân Huyền cũng không thèm chấp cô ta, chưa đầy mười phút sau đã dọn xong đồ đạc, ôm một hộp tài liệu và đồ dùng cá nhân đi ra, đồng nghiệp trongvăn phòng đột nhiên vỗ tay rầm rầm, ai ai cũng vui vẻ chúc mừng cô.

“Mân Huyền, cô giỏi thật đó!”

“Chúc mừng nha! Sau này ở tầng 15 rồi cũng ùng quên chúng tôi đó, nhớ thường xuyên xuống đây chơi.....”

“Phải đó, cô phải xuống đó, nếu không chúng tôi bị người nào đó mắng thảm rồi.....”

Vài đồng nghiệp nữ vừa nói vừa đánh mắt về phía Chu Hiếu Linh đang ôm đồđ vào văn phòng Phó Chủ biên. Mân Huyền cảm động cười tươi rồi “Cảm ơn mọi người thời gian qua đã giúp đỡ! Tôi hy vọng sau này chúng ta có thể hợp tác làm việc thật tốt hơn nữa...”

Cô vẫy vẫy tay, đi vào thang máy. Vừa rồi cô cũng đã nghe thấy Chu HiếuLinh lớn giọng quát mắng như thế nào, vì vậy cô hiểu thái độ của mọingười lúc này, chắc hẳn trong lòng họ đang thầm chửi rửa cô thủ trưởngmới này.

Tuy cô không rõ làm sao Chu Hiếu Linh nhận được sự tin tưởng của cấp trên,được Giảm Quân Dịch phê chuẩn thăng chức, nhưng dù sao cô ta cũng ùng được cấp trên trực tiếp cất nhắc, cô lực bất tòng tâm, không thể làm gì ùng giúp được mọi người trong phòng...

Cô đến văn phòng mới của mình, vừa ngồi vào chiếc ghế xoay thì có tiếng gõ cửa.

Cô nói to “Mời vào!”

Một cô gái tầm 30 tuổi đi vào, chuẩn mực giới thiệu “Lăng tiểu thư, tôi làtrợ lý mới của cô. Tôi họ Hoàng, về sau có việc gì cần cô cứ gọi tôi.”

“À... Trợ lý Hoàng, tôi vừa thăng chức, còn có nhiều việc chưa quen, mongđược cô giúp đỡ.” Mân Huyền lễ phép cúi đầu. Trợ lý Hoàng chính là trợ lý trước đây của Trác, cô đã từng nghe Trác nói qua rằng cô ấy làm việcrất tốt.

“Không dám, có việc gì cô cứ hỏi, nếu biết tôi nhất định sẽ giúp cô.” Trợ lýHoàng vừa nói vừa xếp vài tập giấy tờ lên bàn làm việc của cô “Có mấyvăn kiện cần cô xem qua...”

Mân Huyền vừa mở ra thì thấy đó là báo cáo doanh thu. Nhìn con số ùng thông báo trên đó, cô không khỏi kinh ngạc. Cô còn nhớ rõ bốn ngày trước Lâm Hạo Ngôn nói lợi nhuận thu về ùng vượt 30% so với dự kiến, phòngthùng cuối cùng có thể lên tới con số 35%, nhưng không ngờ hôm nay mớilà ngày thứ năm, con số ấy ùng là 48%.

Cô ngạc nhiên đến ngây người, mãi đến khi nghe giọng trợ lý Hoàng nhắc“Lăng tiểu thư, nếu không có vấn đề gì, mời cô kí tên...”, cô mới bìnhtĩnh.

“Được.” Cô cúi đầu kí tên. Cô biết sau đó văn kiện này sẽ được đưa tới chỗ LâmHạo Ngôn, sau đó sẽ được ghi lại như một công trạng huy hoàng trong lịch sử hoạt động của tòa soạn.

Trợ lý Hoàng lại đưa cho cô thêm một số văn kiện, cô vui đầu vào làm việc. Một lúc lâu sau, di động vang lên, cô nhìn vào màn hình hiển thị, bất giác nở một nụ cười ngọt ngào.

“Hàn, sao bây giờ mới gọi cho em? Em về từ lâu rồi...” Cô tiếp điện thoại, giọng nói pha chút hờn dỗi.

“Huyền, anh vừa họp bốn giám đốc xong, ra khỏi phòng lập tức gọi cho em đây.” Giọng nói dịu dàng của hân vang lên, trộn lẫn với những tiếng ồn ào xung quanh.

Cô thè lưỡi. Họp bốn giám đốc quan trọng đến như thế nào, cô đương nhiên biết rõ.

Hân dường như nhìn thấy được vẻ mặt của cô lúc này, cúi đầu cười khẽ “Em sắp hết giờ rồi đúng không? Anh qua đón em đi ăn trưa.”

Cô nhìn con số ở góc bên phải màn hình máy tình, thấy còn hơn tám phút nữa là đến giờ nghỉ trưa của tòa soạn, vì vậy vui vẻ trả lời “Vâng, khoảngmười phút nữa em xuống dưới đợi anh.”

Tầng mười lăm có thang máy chuyên dụng, không phải chờ đợi, chen chúc cùng người khác, cô vui vẻ đáp thang máy xuống lầu, tay phải lần lần sờ vào vật trong túi xách. Đó là quà cô mua cho hân ở Luân Đôn, tuy rằng không phải là đồ quý hiếm xa xỉ gì nhưng đó chính là tấm lòng của cô...

Bước ra khỏi thang máy, thấy trước mặt có vài đồng nghiệp, cô đi chậm lại để cho họ ra khỏi tòa soạn trước, sau đó mới hớn hỏ chạy nhanh về phía hân vẫn hay đậu xe.

Nháy mắt đã thấy chiếc Lamborghini quen thuộc, cô lại gần, cùng lúc đó cửa xe cũng mở ra. Cô cười tươi ngồi vào trong “Hàn, anh đến nhanh thế!”

Cô quay đầu nhìn hân, lại thấy hân đang nhú mày, giọng nói bá đạo vừa yêu thương vừa lo lắng “Sao lại đi nhanh như vậy?! Nhờ may ngã thì phải làm sao?”

228. Chương 369

“Không sao, em có phải trẻ con đâu mà ngã...” Cô cúi đầu nhìn đôi giày cao gót dưới chân cô mua khi đi dạo phố ở Luân Đôn – đôi giày mà cô cực kì thích.

Hân trừng mắt nhìn đôi giày cao gót dưới chân cô, dùng giọng quyết đoán ra lệnh “Không được! Từ ngày mai em không được đi giày cao nữa.”

“Tại sao?” Cô lập tức ngẩng đầu, không phục kêu to “Anh quá đáng vừa thôi chứ, em đi giày gì anh cũng muốn quần sao?”

Có lẽ hân tự thấy mình đã hơi nặng lời với cô nên hạ giọng “Huyền, em đừng đi giày cao nữa. Mình về nhà thôi, cơm nước xong anh với em đi mua vài đôi giày bệt.”

“Không cần. Anh là đồ đáng ghét, không để ý đến anh nữa.” Cô trừng hân một cái, xoay người mở cửa xe muốn bước ra ngoài.

Hân vội kéo cô lại, thì thào bên tai cô “Huyền, nghe lời anh đi... Anh chỉ muốn tốt cho hai mẹ c.....” Hân nói đến đây thì chợt ngưng bật.

“Gi? Anh nói gì vậy? Hai gì á?” Cô khó hiểu quay đầu nhìn hân. Hân nhân lúc cô đang lơ đãng thì kéo hân cô vào trong xe, nhanh tay đóng cửa xe lại.

“Anh nói nhầm thôi.” Hân chỉ nói như vậy rồi khởi động xe.

Cô chu môi nói “Tóm lại em mặc kệ anh! Anh không thể vô duyên vô cớ bắt em không được đi giày cao gót được!”

Mọi người nói phụ nữ có thai dễ kích động đúng là không sai! Hân cười nhẹ, tay trái giữ vô lăng, tay phải tìm lấy tay cô, nắm chặt “Huyền, chúng mình đã xa nhau bốn ngày rồi, đừng giận nữa được không?”

“Không phải là tại anh tự dưng cấm em đi giày cao gót sao? Là lỗi của anh đó!” Kỳ thật cô cũng không định xuống xe mà chỉ giả vờ để dọa hấn thôi. Bốn ngày ở Luân Đôn xa lạ đối với cô chẳng khác nào bốn mươi năm đằng đẳng. Mặc dù mỗi buổi tối hấn vẫn gọi điện thoại quốc tế cho cô nhưng không có hấn ở bên, cô vẫn luôn có cảm giác như trái tim bị thiếu mất một khối, yêu thương nhưng nhớ không gì so sánh được...

“Được, được rồi, là do anh không đúng, đừng tức giận nữa...” Hấn lại cười, nâng tay cô tới trước mặt rồi cúi đầu hôn nhẹ.

“Thôi được rồi, tha cho anh!” Cô cũng bật cười, rút tay lại “Tập trung lái xe đi, ăn xong còn phải đưa em về tòa soạn đó.”

Hấn liếc nhìn đồng hồ rồi quay sang hỏi cô “Không phải một giờ sao? Kip!”

Cô gật gật đầu “Ừm một giờ, nhưng mà em định tới sớm một chút. Em vừa lên chức Chủ biên, còn nhiều việc chưa quen, phải cố gắng mới được.”

“Ừm... xem ra em yêu của anh còn bận hơn cả anh nữa.” Hấn nhìn cô, ánh mắt tràn ngập yêu chiều “Trưa nay ăn gì nhé?”

“Vâng, thế nào cũng được.” Cô gật gật đầu, đột nhiên nhìn thấy trước mặt một dáng người quen thuộc. Sao có thể? Cô nhìn chằm chằm người đó, cho đến khi xe đến gần mới nhận ra thì ra là cô nhìn nhầm.

Cô thở dài một hơi, cảm thấy đầu óc mình đúng là có vấn đề. Làm sao cô có thể nhìn nhầm người đó là bố được chứ?

“Làm sao mà cứ lắc lắc rồi lại gật gật thế? Em đang nghĩ gì vậy?” Bên tai truyền đến giọng nói trầm ấm của hấn.

“Không có gì...” Cô quay đầu sang mỉm cười với hấn một cái, nhưng trong lòng vẫn không vui sự buồn phiền. Dường như đã lâu lắm rồi cô không đi thăm bố... Thật ra cô vẫn luôn muốn đến thăm ông, nhưng cô lại sợ ông hỏi cô chuyện về Doãn gia giống như lần trước... Cô vẫn còn nhớ, lần đó cô đã đồng ý với bố rằng sẽ không qua lại với người nhà họ Doãn nữa, lúc đó cô còn chưa thực sự hiểu vì sao bố lại muốn như vậy, nhưng giờ xem ra cô cũng đã hiểu được đôi chút... nguyên nhân có lẽ là do chuyện năm đó...

Chỉ có điều cô vẫn không hiểu... nếu thực sự bố đã giết vợ của bố nuôi, nhắc đến Doãn gia bố phải có thái độ ăn năn hay hối hận gì đó mới đúng chứ, vì sao ngược lại lại còn hận người nhà họ Doãn đến như vậy?

Cô lại trầm tư suy nghĩ, cho đến khi xe dừng lại, cửa xe mở ra, cô mới hồi phục lại tinh thần.

“Huyền, hôm nay... em làm sao vậy?” Doãn Lạc Hàn nhíu mày, cúi người đặt lòng bàn tay úp vào trán cô “Có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Nếu cảm thấy mệt hay như thế nào phải nói ngay cho anh biết, biết không?”

“Không sao, em khỏe lắm.” Cô đưa hai tay lên nắm lấy bàn tay to lớn của hấn đang đặt trên trán mình, cố cong miệng cười một cái với hấn nhưng làm thế nào cũng không cười nổi.

Cô hít sâu một hơi, quyết định phải làm rõ chuyện này, nếu không cứ để lâu trong lòng thật sự khiến cô bị bách muốn chết.

“Hàn, bố nuôi xuất viện chưa?” Cô nắm tay hấn, cùng hấn thông dong bước vào đại sảnh của nhà hàng sang trọng.

Bồi bàn đưa họ tới một bàn đã đặt trước. Doãn Lạc Hàn kéo ghế cho cô, sau đó ngồi trên chiếc ghế đối diện, âm trầm nói “Ngày mai ông ấy mới xuất viện.”

“Vậy tan tầm hôm nay anh với em đi thăm bố nhé.” Cô chăm chú nhìn mặt bàn. Cô muốn biết đáp án của tất cả những chuyện này. Lần trước bố nuôi đang nói đến chuyện bố cô và mẹ Doãn Lạc Hàn thì ngừng lại, trực giác nói cho cô rằng đó chính là mấu chốt của câu chuyện.

Bọn họ vừa ngồi xuống không lâu thì bất chợt hấp dẫn được đưa lên. Cô vừa cầm lấy dao nĩa thì cảm giác bụng cuộn cuộn, và rồi như có cái gì đó dâng lên yết hầu cô, cô bản năng che miệng, quay mặt sang hướng khác.

“Làm sao vậy?” Doãn Lạc Hàn nhận ra hành động của cô, dừng tay đang chuẩn bị cắt bớt lại “Em khó chịu ở đâu sao?”

“Em.....” Cô quay đầu về phía hắn vừa định nói thì mùi vị của bớt lại chui vào trong mũi, khiến cô có cảm giác ghê ghê cổ. Cô vội bịt chặt mũi miệng, cuống quýt đứng dậy “Em... em phải... đi toilet một chút!”

Doãn Lạc Hàn hơi nhíu mày nhìn cô chạy về phía toilet, cảm thấy lo lắng và đau lòng, hắn đặt chiếc khăn ăn lên bàn ăn, đứng dậy chạy theo cô.

Mân Huyền chạy một mạch vào trong toilet, cố đè nén cảm giác buồn nôn, ghé đầu vào bồn cầu nhưng nôn khan nửa ngày cũng không nôn ra được chút gì.

Cô nhìn chính mình trong gương... chẳng lẽ cô có thai rồi sao? Lâu lâu quên không tính chu kỳ kinh nguyệt, cô nhầm tính lại mới phát hiện ra đã hai tháng rồi kinh nguyệt không đến. Không, không thể nào... Rõ ràng mỗi lần cô đều uống thuốc cẩn thận mà, làm sao lại có thể mang thai được?

Trước đây cũng đã từng có lần kinh nguyệt của cô bị chậm, có lẽ lần này cũng chính là như vậy. Cô lắc đầu, rửa sạch mặt và tay, sau đó đi ra ngoài.

229. Chương 370

Cô vừa ra khỏi toilet đã thấy Doãn Lạc Hàn đang dựa lưng vào tường đứng đợi ở bên ngoài. Vừa thấy cô ra, hắn lo lắng chạy tới đỡ cô, vỗ vỗ nhẹ vào lưng cô “Sao rồi? Có đỡ hơn chưa?”

Cô vỗ vỗ ngực, cười lắc đầu “Em không sao đâu, chắc là tại ăn lung tung trên máy bay.”

“Em nghĩ vậy sao?” Đôi môi hắn hơi cong lên, không khỏi vừa đau lòng mà lại vừa buồn cười. Cô gái này đúng là ngốc, không biết như vậy là mình đã có thai mà còn tưởng là do ăn lung tung cái gì đó...

Cô ngồi xuống bàn, làm nũng với hắn “Hàn, em không muốn ăn bớt lại nữa. Em muốn ăn bánh ngọt vị chanh...”

“Sao lại đột nhiên muốn ăn bánh ngọt vị chanh?” Đương nhiên là do mang thai thèm vị chua của chanh rồi. Hắn cố nín cười, gật đầu với cô “Ok, em muốn ăn gì cũng được, mình đi thôi.”

Hắn đưa cô đến một tiệm bánh nổi tiếng, gọi cho cô một đĩa bánh hương chanh. Quả nhiên đĩa bánh vừa bưng lên được ít phút đã bị hết vào trong bụng cô.

Hắn cười cười, lại gọi cho cô thêm hai đĩa nữa, cô cũng ăn xong rất nhanh. Lúc này, gương mặt cô mới hiện lên nụ cười thỏa mãn. Nhưng vừa thấy trên bàn là ba cái đĩa trống trơn, mặt cô lại xì xuống.

“Sao em lại có thể ăn một lúc hết ba cái bánh ngọt được?! Trước đây em chỉ ăn chưa đầy một cái là đã ngấy lắm rồi mà... Không lẽ em bị bệnh gì ư...”

Khuôn mặt tươi tắn của hắn tràn ngập niềm vui, rút khăn giấy lau kem dính trên miệng cô “Đương nhiên không phải rồi. Em rất gầy, giờ ăn tốt như vậy là chuyện đáng mừng chứ. Nếu mỗi ngày em đều có thể ăn được nhiều như vậy, anh sẽ rất vui!”

Nghe hắn nói vậy, cô lại vui vẻ. Thấy hắn từ đầu đến cuối chỉ uống café, đoán rằng có lẽ hắn không thích ăn bánh ngọt, vì vậy cô đề nghị “Mình gọi thêm một caramen đi.”

Hắn theo lời cô gọi thêm một caramen, sau đó vì không muốn cô buồn mà cố nuốt hết phần caramen béo ngậy đó. Hai người cùng ăn một bữa trưa thật vui vẻ.

Thời gian buổi chiều trôi qua rất nhanh. Đến khi cô làm xong việc đã là bốn giờ, lúc này Lâm Hạo Ngôn lại gọi điện thoại nội tuyến báo cô đến văn phòng hắn.

Cô cùng hắn thảo luận công việc khoảng chừng một giờ. Thảo luận xong, khi cô chuẩn bị rời khỏi văn phòng hắn thì hắn như chợt nhớ ra điều gì đó, gọi cô lại “Lăng tiểu thư, lợi nhuận của tạp chí kỳ này vượt xa so với mục tiêu đề ra, thành tích thật sự quá đáng mừng, vì vậy tôi đã xin chỉ thị của cấp trên mở một buổi tiệc chúc mừng.”

Cô ngạc nhiên hỏi “Đã xác định thời gian mở tiệc là vào hôm nào chưa? Cần tôi làm gì sao?”

Lâm Hạo Ngôn từ từ nói “Vào cuối tuần này. Tất cả đồng nghiệp trong tòa soạn và lãnh đạo cấp trên đều sẽ tham gia. Kỳ tạp chí lần này có được thành tích như vậy là nhờ rất nhiều vào tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh nên buổi tiệc lần này cũng sẽ mời anh ta.....”

Hắn chỉ nói tới đây rồi nhìn cô chăm chăm. Cô xấu hổ sờ sờ mũi, hiểu ý tứ của hắn. Xem ra hắn đã biết chuyện giữa cô và Doãn Lạc Hàn.

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ nói với anh ấy.”

Cô trở lại văn phòng. Chỉ còn mười phút nữa là đến giờ tan tầm. Mọi việc đều đã làm xong, cô bắt đầu thu dọn đồ.

Cốc cốc cốc..... Tiếng đập cửa vang lên. Cô nói to “Mời vào!”

Đẩy cửa vào không phải là trợ lý Hoàng mà lại là một gương mặt hoàn toàn xa lạ, trong tay cô ấy cầm một vài tờ giấy, trên mặt lại có chút e dè sợ sệt “Lăng tiểu thư, chào cô! Tôi là trợ lý của Chu tiểu thư, tôi họ Đào. Đây là văn kiện Chu tiểu thư giao cho tôi đưa đến cho cô.”

Mân Huyền ngẩng đầu nhìn đối phương. Đúng ra, Chu Hiểu Linh phải đích thân tới báo cáo với cô. Cô ta lại cử trợ lý đến đây, rõ ràng là không coi cô ra gì.

“Có chuyện gì cô bảo Chu tiểu thư tự đến đây nói với tôi.” Mân Huyền thản nhiên nói, cúi đầu cắt điện thoại di động vào trong túi, kéo khóa lại.

“Làm phiền rồi, Lăng tiểu thư.” Trợ lý Đào biết mình làm như thế này là không đúng, nhưng vì lúc đó Chu Hiểu Linh nổi giận ra lệnh cho cô, cô sợ quá mới phải liều đến đây.

Một lát sau, đã đến giờ tan tầm. Mân Huyền đi vào trong thang máy chuyên dụng. Cửa thang máy vừa đóng lại lại mở ra, Chu Hiểu Linh đi giày cao gót cộp cộp đi vào trong thang máy với cô.

“Lăng Mân Huyền, cô muốn gì? Không phải chỉ là vài tờ giấy thôi sao, cô còn muốn tôi phải đích thân đưa đến nữa?” Chu Hiểu Linh gay gắt nói “Cô cậy mình là Chủ biên nên muốn hiếp đáp tôi phải không?!”

“Hết giờ làm việc rồi. Có chuyện gì ngày mai chúng ta nói tiếp.” Mân Huyền vẫn bình tĩnh trả lời, giơ tay ấn nút thang máy.

Chu Hiểu Linh giữ chặt tay cô lại, vằn mắt lên đầy hung ác “Cô đừng làm bộ làm tịch trước mặt tôi! Đừng tưởng rằng cô sẽ ngồi lên được vị trí phụ nhân tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh, cô chỉ là một con tình nhân thôi, cả đời cô cũng chỉ có thể là tình nhân thôi, hiểu chưa? Nhà tôi có bảy cái khách sạn đó, nói về gia thế hay diện mạo tôi đều hơn cô gấp mấy chục lần, Doãn Lạc Hàn sẽ nhanh chóng quăng cô sang một bên để đến với tôi thôi, và rồi anh ấy sẽ cưới tôi.....”

Ngoài thang máy vang lên tiếng bước chân. Mắt Chu Hiểu Linh chợt lóe lên, vội ấn nút thang máy, nhưng thang máy đã bị người bên ngoài nhanh hơn ấn mở ra. Lâm Hạo Ngôn cầm theo một tập tài liệu xuất hiện ở trước mặt hai người.

Chu Hiểu Linh vội buông tay cô ra, khôi phục nụ cười hòa nhã trên gương mặt “Xã trưởng, anh về à?”

“Ừ.” Lâm Hạo Ngôn ấn nút, quay sang nhìn cô và Chu Hiểu Linh “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

“Không có gì!” Chu Hiểu Linh cười ngọt ngào “Tôi vừa nói chuyện công việc với Chủ biên, sau đó cô ấy định ấn thang máy nhưng mà tôi nghĩ là Chủ biên cả ngày đã phải làm việc vất vả như vậy nên tôi định ấn hộ.”

230. Chương 371

Mân Huyền không nói gì, chỉ mỉm cười. Nếu cô ta đã thích diễn trò đến như vậy, vậy cô cũng để cho cô ta diễn. Ban này Chu Hiểu Linh nói nhà cô ta có tới bảy cái khách sạn, nhưng cô nghĩ không phải như vậy, bởi nếu cô ta đã là thiên kim đại tiểu thư thì sao còn phải chịu khổ làm việc ở tòa soạn này?

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều về việc đó bởi cô còn đang bận tâm nên hỏi bố nuôi như thế nào khi đến bệnh viện một lát nữa.

Lâm Hạo Ngôn đi về phía bãi đỗ xe, còn Chu Hiếu Linh đi theo phía sau cô. Cô mặc kệ cô ta, vẫn đi thẳng tới vị trí Doãn Lạc Hàn vẫn hay đỗ xe nhưng kì lạ là hôm nay lại không thấy chiếc xe quen thuộc đâu...

Cô quay đầu nhìn trái phải, đoán có lẽ hôm nay hẳn có việc bận nên đến hơi muộn, vì vậy đứng lại định kiên nhẫn chờ đợi, nhưng Chu Hiếu Linh lại từ từ đi tới. “Cô đang đợi Doãn Lạc Hàn sao? Hôm nay anh ấy sẽ không tới đâu.”

Giọng Chu Hiếu Linh rất chắc chắn khiến cô cho dù không muốn để tâm cũng không được. Làm sao cô ta biết được Doãn Lạc Hàn hôm nay sẽ không tới? Rõ ràng trưa nay cô và hắn còn hẹn nhau mà... Cô quay mặt đi, quyết định coi cô ta như không khí.

“Cô không tin cũng được, nhưng tôi sẽ ở đây chờ cũng có thể xem rốt cục hôm nay Doãn Lạc Hàn có tới hay không!” Chu Hiếu Linh ngửa đầu ra phía sau cười điên dại, ngạo mạn khoanh tay như là đang chờ xem kịch hay.

Đối với những hành động không bình thường này của Chu Hiếu Linh, Mân Huyền đã quá quen đến mức nhàm chán. Cô không để ý tiếp tục chờ đợi, nhưng ba mươi phút sau vẫn không thấy bóng dáng Doãn Lạc Hàn đâu. Cô bắt đầu sốt ruột gọi điện thoại cho hắn, nhưng điện thoại lại đang bị tắt. Chẳng lẽ thật sự như Chu Hiếu Linh nói, cô ta biết tất cả mọi việc Doãn Lạc Hàn đang làm hay sao?

Nhìn ra sự hoài nghi trên gương mặt cô, Chu Hiếu Linh càng thêm đắc chí “Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà còn không tin. Ngày nào anh ấy chẳng gọi điện nói cho tôi biết anh ấy đang làm gì... hahaha.....”

Mân Huyền muốn phản bác nhưng cô cứ mấp máy miệng mãi không nói nên lời. Doãn Lạc Hàn... đồ tồi... đồ đáng ghét! Cô thầm chửi rủa hắn mấy ngàn mấy vạn lần.

Đúng lúc này, một chiếc Cadillac từ từ xuất hiện ngã tư đường gần đó, cuối cùng dừng lại trước mặt hai người.

Lái xe Tiểu Khả vội chạy ra khỏi xe, vừa lau mồ hôi vừa liên tục xin lỗi “Lãng tiểu thư, rất xin lỗi, tôi đã đến chậm nửa tiếng. Tổng giám đốc đang bận họp nên giao cho tôi đến đón cô, nhưng nhà tôi xảy ra việc đột xuất nên tôi tới trễ... Xin lỗi cô, xin cô đừng nói chuyện này cho tổng giám đốc biết, nếu không tiền lương tháng này của tôi sẽ không còn mất... Xin lỗi cô, rất xin lỗi cô.....”

Thì ra là như vậy, Mân Huyền vội lắc đầu “Không sao đâu, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết.”

“Vâng, vâng, cảm ơn cô, vậy là tốt rồi, mời cô lên xe.” Tiểu Khả cúi đầu, mở cửa xe. Mân Huyền gật gật đầu, ngồi vào trong.

Cô liếc ra ngoài xe thấy Chu Hiếu Linh đang đứng ngây ra cảm tức nhìn cô ngồi trong Cadillac. Mân Huyền đột nhiên cảm thấy tâm tình tốt lên rất nhiều.

Cadillac từ từ di chuyển. Một lát sau, cô càng nghĩ càng giận. Doãn Lạc Hàn nói hắn và Chu Hiếu Linh không có gì, nhưng hôm nay vì sao mà Chu Hiếu Linh lại biết hắn không đến? Rõ ràng hắn còn gạt cô chuyện gì...

Ngọn lửa trong lòng càng lúc càng bốc lên. Chỉ cần nhớ đến câu nói của Chu Hiếu Linh rằng cô ta và hắn đã cùng nhau vượt qua một giai đoạn khó khăn, một giai đoạn nào đó mà cô không biết, cô lại khó chịu vô cùng... Suy cho cùng cũng là do Doãn Lạc Hàn dây dưa gì đó với Chu Hiếu Linh, nếu không làm sao tự dưng cô ta lại cứ tìm cớ gây chuyện?

Nghĩ như vậy, cô rốt cục không chịu được nữa, đột ngột nói “Dừng xe, tôi muốn xuống xe.”

Xe vừa dừng lại, cô liền thở phào nhả xuống. Cô thà đi taxi chứ cũng không thèm đi xe của hắn!

“Lãng tiểu thư, cô vẫn giận tôi sao? Xin lỗi cô, tôi.....” Lái xe Tiểu Khả cuống quýt chạy theo phía sau, ngăn cô lên taxi.

“Tiểu Khả, chuyện này không liên quan tới anh. Anh cứ về đi, nếu anh ta có hỏi cứ nói tôi đi xe anh ta nhiều nên chán rồi, bảo anh ta đem xe đi mà đón người phụ nữ khác!”

Cô ném câu nói sắc mùi thuốc súng đó lại, sau đó bước vào trong taxi.

Ở siêu thị cạnh bệnh viện, cô mua vài loại hoa quả mà bố nuôi thích ăn, sau đó đi đến phòng bố nuôi.

“Bố nuôi, con đến thăm bố đây!” Cô vừa vào cửa đã thấy Doãn Lương Kiến đang đứng hóng gió ở ngoài ban công.

Nghe thấy tiếng cô, Doãn Lương Kiến quay người lại, cười đến híp mắt “Ha ha..... Mân Huyền đó à... Hôm nay lại rảnh đến thăm bố sao? Nghe quản gia nói con vừa đi công tác ở Luân Đôn phải không?”

“Dạ đúng ạ, con vừa về nước sáng nay.” Cô đặt giỏ trái cây lên bàn, đi vào toilet rửa sạch tay, sau đó đi ra gọt táo.

“Haha vậy à?” Doãn Lương Kiến đi vào trong, ngồi trên ghế, ngắm nhìn cô một lúc rồi vừa lòng gật đầu “Gần đây nhìn khí sắc của con tốt lên nhiều rồi đó, xem ra là có chuyện vui gì hả?”

Cô nghĩ bố nuôi muốn nói đến công việc của cô, vì thế ngừng đầu cười nói “Con lại vừa được thăng chức lên Chủ biên ạ.”

“Ha ha..... Giỏi lắm! Nhưng mà bố thấy con vẫn gầy quá, phải ăn nhiều một chút... Gần đây Lạc Hàn có bắt nạt con không?”

Tay cô đang gọt táo khựng lại một chút, sau đó miễn cưỡng cười cười “Không ạ, anh ấy tốt với con lắm.” Trong lòng cô lại bắt đầu bốc hỏa, hoàn toàn không ý thức được câu trả lời của mình không khác nào đang thừa nhận mối quan hệ của hai người.

Doãn Lương Kiến vui mừng cười híp mắt lại. Mân Huyền gọt táo xong thì đặt lên đĩa mời ông “Bố nuôi ăn táo đi ạ.”

“Được, ngoan lắm.” Doãn Lương Kiến cười ha ha cầm một miếng táo, cắn một miếng. Đúng lúc này quản gia đi tới, thấy nụ cười sáng lạn của lão gia sau khi Tần Phương Ngọc qua đời thì không khỏi mừng rỡ, lại lặng lẽ đi ra ngoài.

231. Chương 372

Cô vừa chạy ra khỏi phòng bệnh thì bắt gặp một dáng người cúi đầu ngồi yên lặng ở ngoài, vài sợi tóc nâu nâu vương trên trán che khuất đôi mắt khiến khuôn mặt tuấn tú dường như phẳng phất nỗi buồn.

Cô lo lắng chạy lại gần, từ từ chạm nhẹ vào cánh tay hắn “Hàn.....”

Yết hầu hắn hơi giật giật. Cô bỗng thấy xúc động vô cùng, nước nỡ lao vào trong lòng hắn. Cô muốn nói chút gì đó để an ủi hắn, nhưng giờ phút này, đến chính tâm tình của bản thân cô còn không kiểm soát được, làm sao còn có thể nói được câu nào để chia sẻ với hắn?

Hắn nắm chặt tay cô, gục đầu vào vai cô. Hai người cứ ôm nhau như vậy, không biết bao lâu sau, hắn nâng gương mặt đầy nước mắt của cô lên, khàn khàn giọng nói “Tại sao em cứ tránh né anh vậy?”

Hắn làm sao mà biết được? Cô không khỏi cảm thấy có chút tủi thân, lại sụt sịt vài cái.

“Huyền, em không thấy mọi chuyện thật kì quặc sao?” Hắn nheo mắt nghi hoặc “Năm đó làm sao mà mẹ em lại có thể biết bố em đang ở khách sạn để đuổi tới?”

Cô trầm ngâm một hồi để nhớ lại những kí ức đau lòng nhất trong cuộc đời của mình, cuối cùng nói rành mạch “Có một cuộc gọi đặc biệt. Tuy khi đó em còn nhỏ nhưng em vẫn nhớ rất rõ, không sai được... Nhận xong cuộc gọi đó, mẹ em liền lao ra ngoài.....”

Hắn hơi mím môi, nhìn chăm chú vào cô “Em có nghi ngờ ai là người gọi cuộc điện thoại đó không?”

Cô ngây ra một lúc. Nhìn sâu vào trong mắt hắn, cô biết hắn là hắn đã biết cái gì đó, vì vậy gật gật đầu nói ra suy nghĩ của mình “Thực ra... em nghi có thể người đó chính là chú... Vì vậy ở Lăng trạch ba năm nay em luôn cố gắng tìm kiếm chứng cứ, nhưng lại không thể tìm được gì...”

Ánh mắt hắn đầy phức tạp “Như vậy chỉ có hai khả năng...Một là em nghi oan cho ông ta rồi, thực ra ông ta chẳng làm gì cả. Hailà ông ta đúng là một con cáo già, tất cả những chứng cứ liên quan đều đã bị ông ta tiêu hủy hết. Em nghĩ là khả năng nào?”

Cô suy nghĩ kỹ một hồi, sau đó cup mắt nói “Khả năng thứ hai.”

Từ ngày cô biết chú có liên quan đến Chu Hiếu Linh thì tất cả những gì gọi là sự tin tưởng còn sót lại trong lòng cô đối với chú đều đã tiêu tan sạch sẽ.

“Vậy thì giờ cái duy nhất chúng ta thiếu chỉ là chứng cứ thôi. Lãng Chính Đào quả nhiên là một con cáo già...” Hắn giơ tay lau nước mắt trên gò má cô “Em phải cẩn thận đó! Nếu anh đoán không sai, vài ngày nữa nhất định lão ta sẽ tới tìm em, đến lúc đó em không được tùy tiện gặp mặt mà có gì nhất định phải nói cho anh biết để anh cũng đi với em, biết chưa?”

“Tìm em sao? Chẳng lẽ ông ấy còn muốn hại em sao?” Cô mở to mắt “... Chuyện năm đó căn bản em không biết gì cả, hơn nữa hiện tại trong tay em cũng không có chứng cứ gì gây bất lợi cho chú, em nghĩ ông ấy sẽ không.....”

Hắn dùng đôi tay ấm áp bao hai tay cô lại, trầm giọng nói “Chuyện này anh đã suy nghĩ rồi. Rất có thể mọi chuyện có liên quan đến xí nghiệp Lãng thị của nhà em, nên tốt nhất lúc nào em đi hỏi bố em đi, xem ông ấy nói sao...”

Lời hắn nói dường như còn có ẩn ý gì khác khiến cô càng thêm mê mang “Lãng thị không phải mười một năm trước bố em đã giao cho chú rồi hay sao?”

Hắn lắc lắc đầu, sau đó chỉ nói “Ngay cả sự việc bố em giết người cũng có rất nhiều điểm nghi vấn, bây giờ cũng chỉ còn lại bố em là đương sự duy nhất, em nên hỏi ông ấy xem sự tình năm đó rốt cục là như thế nào...”

Vừa nghe hắn nói như vậy, cô vội túm tay hắn, nhất thời kích động “Hàn, em cũng tin bố em không dám giết người đâu. Ông ấy bình thường rất hiền lành, không thể nào lại mất lý trí dám cầm dao giết người được. Bố nuôi cũng nói năm đó bố em đến tìm mẹ anh là để khuyên can, vì vậy căn bản là ông không có động cơ giết người...”

Hắn nắm chặt tay cô, cười khổ một tiếng “Quả thật là không có động cơ giết người, nhưng anh cũng phải nhắc em, năm đó tòa tuyên án bố em tội ngộ sát chứ không phải mưu sát...”

Gương mặt cô phút chốc trở nên trầm buồn. Đúng vậy, năm đó bố bị tuyên án tội danh ngộ sát. Về pháp luật ngộ sát là như thế nào, thực ra cô cũng chỉ hiểu được sơ sơ, còn muốn tìm hiểu chuyên sâu có lẽ phải tìm đến luật sư...

“Ngày mai em sẽ đến thăm bố.” Thực sự thì cô chỉ muốn đến hỏi bố ngay bây giờ, nhưng lúc này đã là chạng vạng, đã hết thời gian thăm tù nên cô không thể đi ngay được. Nếu... nếu thật sự có người hãm hại bố, cô nhất định sẽ không bỏ qua cho người đó!

“Ngày mai anh lái xe đưa em.....” Hắn mới nói được nửa câu thì di động reo vang. Hắn cúi đầu mở di động ra, cô nhìn theo, thấy tên hiển thị trên màn hình di động, cô tức giận hung hăng lườm hắn một cái.

“Huyền, anh đi nghe điện thoại.” Nói xong, hắn thông thả đi đến một góc nghe điện thoại.

Không thèm nghe xem nội dung cuộc điện thoại là như thế nào nữa, cô hậm hực lập tức chạy đi.

232. Chương 373

Hắn không để ý cô đã thở phì phì bỏ đi, vừa ấn nút nghe, không đợi đầu dây bên kia nói gì, hắn đã gầm nhẹ “Chết tiệt! Chu Hiếu Linh, không phải tôi đã cấm cô gọi cho tôi rồi hay sao?! Những gì tôi nợ cô tôi đã trả hết, sau này cô còn tiếp tục làm phiền tôi thì đừng trách tôi không khách khí.”

Đáng ghét! Đúng là đồ phụ nữ lòng tham không đáy! Hắn tức giận rửa sạch vài câu. Số điện thoại của hắn vẫn luôn được giữ bí mật, không biết làm sao cô ta mò ra được, gần đây thường xuyên gọi đến làm phiền hắn.

Hắn quay đầu lại thì không thấy người ngồi cạnh mình ban nãy đâu nữa, vội vàng chạy vào trong phòng bệnh, cũng không thấy cô ở bên trong, lại chạy ra thang máy, xuống lầu nhưng cũng không thấy cô đâu.

Cô bắt taxi đi xa khỏi bệnh viện, sau đó đứng trên đường cái, mờ mịt không biết đêm nay nên chạy đi đâu...

Cho dù thế nào, hôm nay cô cũng không muốn gặp hắn. Không, không phải riêng hôm nay mà là vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy hắn! Cô tức giận đi bộ trên đường, vừa đi vừa nghĩ.

“Mân Huyền!” Cô đang cúi đầu muốn đi vào một shop quần áo, đột nhiên nghe được dường như có người gọi mình. Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, bà vai bị vỗ một cái, quay đầu lại thì thấy trước mặt là một cô gái với nụ cười trong suốt như pha lê.

Nhìn Ôn Nhược Nhân đột ngột xuất hiện trước mắt, Mân Huyền nở nụ cười tươi rói. Cũng giống như lần trước tình cờ gặp nhau, Ôn Nhược Nhân mặc đồ dạo phố, mái tóc dài bình thường đi làm vẫn hay búi cao lên nay được buông thả tự nhiên, gương mặt tinh xảo không bị cặp kính gọng đen dày che khuất, hoàn toàn tự nhiên xinh đẹp.

“Mân Huyền, sao cô lại đi dạo một mình thế này? Tổng giám đốc không đi cùng cô sao?” Ôn Nhược Nhân nói trúng chỗ đau của cô.

“Đừng nhắc đến anh ta!” Mân Huyền nhăn mặt, ánh mắt trở nên ảm đạm, bàn tay đang cầm túi xách vì tức giận mà hơi run nhẹ.

Ôn Nhược Nhân nhìn ra một ít manh mối, mỉm cười nói “Có muốn đến nhà tôi ngồi một chút không? Ở gần đây thôi...”

Mân Huyền chợt nhớ tới Chỉ Dao đã từng nói Giả Quân Dịch và Ôn Nhược Nhân ở chung với nhau, mặt cô đỏ ửng lên, liên tục xuýt xoa “Không, không cần đâu, tôi.....”

Ôn Nhược Nhân bật cười “Cô yên tâm, trong nhà chỉ có mình tôi thôi, anh ấy đi công tác từ cuối tuần trước rồi.”

Gương mặt Mân Huyền xẹt qua chút kinh ngạc. Giả Quân Dịch đi công tác từ cuối tuần trước... vậy thì người phê chuẩn cho Chu Hiểu Linh ngồi vào vị trí phó chủ biên không phải là anh ta... mà là 1 người khác!

“Đến nhà tôi ngồi chơi đã. Tôi vừa mua café xong, vừa vặn có thể mời cô.” Ôn Nhược Nhân chớp chớp mắt chỉ vào chiếc túi plastic đang xách trên tay, nhiệt tình kéo cô về phía khu chung cư cao cấp gần đó.

Mân Huyền không từ chối nữa. Nếu Ôn Nhược Nhân thật sự có quan hệ với Giả Quân Dịch như Chỉ Dao nói, vậy cô có thể hỏi cô ấy một vài chuyện mà cô đang thắc mắc.

233. Chương 374

Ôn Nhược Nhân mời cô ngồi trên sofa còn mình xoay người vào bếp pha café. Cô nhìn ngấm xung quanh... Căn hộ này rất đẹp, phải gấp đôi căn hộ mà Doãn Lạc Hàn và cô ở chung trước đây.

Di động của cô chợt đổ chuông ầm ỉ. Cô mặc kệ coi như mất mùa tai điếc. Ôn Nhược Nhân ngó ra nhìn một lần, sau đó lại mỉm cười rút đầu lại.

Một lát sau, Ôn Nhược Nhân bưng tới hai ly café thơm nồng. Mân Huyền nhấp một ngụm café, không khỏi cảm thán “Cô pha café ngon thật đấy!”

Ôn Nhược Nhân bật cười “Mỗi ngày tổng giám đốc phải uống tới mười ly café, tôi pha mãi rồi tài nghệ cũng phải tốt lên thôi. Nếu cô thích, tôi sẽ dạy cho cô.”

Nghe Ôn Nhược Nhân nói đến Doãn Lạc Hàn, Mân Huyền chu môi không nói gì nữa.

“Cô và anh ấy cãi nhau à?” Ôn Nhược Nhân buông ly café xuống, thân thiết hỏi cô.

Mân Huyền lắc đầu “Anh ta cứ dây dưa với cô gái khác.....”

“Là cô gái họ Chu đó sao?”

Mân Huyền ngạc nhiên “Đúng vậy, sao cô biết?”

Ôn Nhược Nhân cẩn thận nói “Cô ta đã tới công ty làm loạn vài lần. Bị bảo vệ ngăn cản, cô ta lại gọi điện đến yêu cầu gặp tổng giám đốc, mỗi lần đều bị tôi từ chối. Gần đây không biết cô ta làm sao có được số di động của tổng giám đốc, thường xuyên gọi cho anh ấy. Tổng giám đốc đã rất gay gắt với cô ta, nhưng nghe cô nói như vậy thì xem ra cô ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc...”

Mân Huyền lại ngạc nhiên, thấy Ôn Nhược Nhân có vẻ biết nhiều chuyện nên tranh thủ hỏi “Trước kia rất cục anh ấy và cô ta đã xảy ra chuyện gì? Có phải là tàn dư của một cuộc phong lưu.....”

“Không phải, cô hiểu lầm rồi, quan hệ giữa cô ta và tổng giám đốc không phải như vậy. Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, nhưng hình như là trước đây tổng giám đốc nợ cô ta một ân tình gì đó, vì vậy cô ta lấy chuyện đó ra đòi tổng giám đốc cưới cô ta. Đương nhiên là tổng giám đốc không đồng ý, nhưng anh ấy cũng đã cho cô ta một số tiền rất lớn, coi như là trả món nợ ân tình. Cô ta không được làm phu nhân tổng giám đốc, nhưng thấy số tiền lớn thì gật đầu đồng ý, nói từ nay về sau sẽ không làm phiền tổng giám đốc nữa. Chuyện này đã xảy ra từ năm ngoái, tưởng vậy là xong rồi, nhưng gần đây cô ta lại thường xuyên đến đòi gặp tổng giám đốc...”

“Tôi tưởng nhà cô ta có tới bảy cái khách sạn cơ mà? Thiên kim đại tiểu thư như vậy mà cũng để ý đến tiền bạc ư?” Mân Huyền khó hiểu hỏi.

“Ai nói nhà cô ta có bảy cái khách sạn vậy?” Ôn Nhược Nhân bật cười “Nhà cô ta nghèo rớt mồng tơi, bố mắc tội bắt cóc nên đang ngồi tù, chỉ còn hai mẹ con cô ta sống qua ngày ở nông thôn... sao lại là thiên kim đại tiểu thư gì gì đó được chứ?!”

Mân Huyền há hốc miệng. Thì ra tất cả đều là do Chu Hiếu Linh bịa ra. Như vậy, việc Doãn Lạc Hàn thường xuyên gọi điện cho cô ta như cô ta nói xem ra cũng là nói dối rồi.

Cô lắc lắc đầu. Quả thực là Chu Hiếu Linh nói dối không chớp mắt! Nếu không phải hôm nay nghe Ôn Nhược Nhân nói cho cô biết sự thật, cô đã tin cô ta sai cổ rồi. Xem ra là cô hiểu lầm Doãn Lạc Hàn rồi...

Mân Huyền liếm liếm môi “Không giấu gì cô, Chu Hiếu Linh đang làm việc tại tòa soạn Thuần Mỹ cùng tôi. Mấy ngày trước cô ta đột nhiên được thăng chức, ngồi lên vị trí phó chủ biên. Xã trưởng nói đó là ý của cấp trên, mới đầu tôi còn tưởng là Giả Quân Dịch cất nhắc cô ta, nhưng ban nãy cô cũng nói đó, anh ấy đi công tác từ tuần trước rồi... vậy nên tôi thật băn khoăn không biết rốt cục ai là người đã nâng đỡ cô ta?”

Ôn Nhược Nhân nghiêng đầu suy nghĩ một chút “Theo như tôi được biết, khi anh ấy không ở công ty thì mọi việc sẽ được giao cho phó tổng giải quyết... Ông ấy tầm 40 tuổi rồi.....”

Ôn Nhược Nhân còn chưa nói hết câu, di động trong túi Mân Huyền lại reo vang. Cô lập tức ấn nút nghe, vội vàng xin lỗi “Hàn, là em hiểu lầm anh... xin lỗi.....”

Microphone truyền đến giọng nói lo lắng của hắn “Không cần nói nữa. Em đang ở đâu? Anh đi đón em.”

Cô hỏi Ôn Nhược Nhân địa chỉ nơi này, sau đó nói cho hắn. Cúp điện thoại, cô cầm túi xách, ngượng ngùng nói với Ôn Nhược Nhân “Nhược Nhân, cảm ơn cô đã cho tôi biết sự thật.”

“Không có gì... Có thể giúp được cô, tôi rất vui.” Ôn Nhược Nhân nở nụ cười duyên dáng “Tổng giám đốc rất thật lòng với cô đấy. Tôi làm thư ký cho anh ấy nhiều năm như vậy rồi nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy anh ấy quan tâm đến một người con gái đến như vậy. Gần đây ban giám đốc có sự thay đổi lớn, phải họp liên miên. Anh ấy quản lý cả tập đoàn Đường Thịnh, mọi việc lớn nhỏ cuối cùng cũng đều chờ ở anh ấy, mỗi ngày đều bận đến tối tăm mặt mũi, nhưng anh ấy luôn tận lực làm việc để có thể xong việc kịp giờ tan tầm... Tôi nghĩ anh ấy cố gắng đến như vậy hẳn là vì muốn sớm gặp cô đó...”

Mân Huyền cúi đầu càng thấp. Cô không ngờ hắn lại vì cô mà làm nhiều việc đến như vậy. Từ biệt Ôn Nhược Nhân, cô vừa đi xuống dưới lầu thì nghe thấy một giọng nói trầm ấm quen thuộc “Huyền...”

234. Chương 375

Cô quay đầu lao vào vòng tay hắn đang dang rộng sẵn chờ cô, cọ cọ đầu trong lòng hắn, trách cứ “Sao anh không nói cho em biết chuyện của Chu Hiếu Linh... để em hiểu lầm anh...”

Hắn xoa xoa lưng cô “Mọi chuyện đều qua rồi, chúng ta về đã...”

Ngồi vào trong xe rồi, cô xòe tay ra trước mặt hắn “Đưa điện thoại cho em.”

“Làm gì?” Hắn liếc cô một cái, đóng cửa xe, sau đó đưa điện thoại cho cô.

Cô cười cười thần bí, mở điện thoại hắn ra, thuần thục ấn vài nút, sau đó đưa trả lại cho hắn, cười khê thê lười “Được rồi, sau này cô ta sẽ không thể làm phiền anh được nữa!”

Hắn vặn chìa khóa xe, bật cười xoa đầu cô “Em làm gì vậy? Sao dám khẳng định chắc chắn vậy?”

Cô nhún vai, nở nụ cười đắc ý “Rất đơn giản, em đưa sổ của Chu Hiếu Linh vào danh sách từ chối, đặt cả chế độ chặn số máy lạ, như vậy sau này cô ta không thể liên lạc được với anh nữa.”

Hắn nhướn mày, đôi mắt hiện lên sự tán thưởng “Cách này hay đấy... thế mà anh không nghĩ tới!”

“Bây giờ em chặn hết rồi đó, cấm anh chủ động gọi cho cô ta!” Cô phùng mồm trợn mắt chỉ cái điện thoại của hắn.

“Đương nhiên rồi, em nghĩ anh dám sao? Bây giờ em chính là người cần được quan tâm nhất...” Hắn cúi đầu cười, khởi động xe.

Cô quay đầu nhìn hắn, khó hiểu hỏi “Sao lại cần được quan tâm nhất?”

Hắn mỉm môi cười giảo hoạt, hàm ý nói “Hai ngày nữa em sẽ biết...”

Có gì mà phải thần bí như vậy chứ?! Cô nghĩ thầm, sau đó lại nghĩ đến nút rỗi trong lòng mình “Vừa rồi Ôn Nhược Nhân đã nói chuyện về Chu Hiếu Linh cho em biết, nhưng có một việc em vẫn thắc mắc... rốt cuộc là anh nợ cô ta ân tình gì?”

Hắn mỉm môi lại, nở một nụ cười lạnh lùng “Cô ta chính là con gái của người nuôi dưỡng anh năm đó...”

Cô há hốc miệng, lại nhớ lại ngày đó khi bố nuôi cãi nhau với hắn dường như cũng có nhắc đến họ Chu gì đó... Thì ra Chu Hiếu Linh chính là con gái của người đó... Lại nhớ Ôn Nhược Nhân nói bố của Chu Hiếu Linh bị bỏ tù vì tội bắt cóc, xem ra chính là năm đó ông ta ép Doãn Lạc Hàn về đòi tiền của ba nuôi không được nên chó cùn cắn đứt dậu, tự mình gọi điện thoại ury hiếp bố nuôi...

Cô tức giận nắm chặt tay lại, đập mạnh một cái vào đùi “Thật quá quái! Bố cô ta làm tổn thương anh như vậy, nếu nói đến trả nợ thì người trả phải là họ mới đúng chứ, sao lại là anh được?”

Nói xong, cô chợt cảm thấy có chút không bình thường liền quay sang nhìn trộm hắn. Gương mặt góc cạnh lúc này không thể hiện một biểu cảm gì đặc biệt, chỉ âm trầm như băng hàn.

Không biết có phải cô đã chạm vào nỗi đau của hắn rồi hay không... Cô muốn cầm tay hắn, an ủi hắn, nhưng nghĩ đến việc hắn đang lái xe, làm như vậy sẽ không an toàn nên cô lại khựng lại, nín thở, không dám tùy tiện nói gì nữa...

Hắn dường như cảm nhận được suy nghĩ của cô, quay sang chủ động nắm tay cô “Nếu em muốn biết, anh sẽ nói cho em biết nguyên nhân. Năm đó bố của Chu Hiếu Linh ép anh gọi cho bố anh để đòi tiền chuộc, anh không đồng ý, ông ta liền nhốt anh vào trong một căn phòng tối, sau đó tối ngày uống rượu rồi đánh đập anh. Mấy lần anh đã cố trốn nhưng đều bị ông ta bắt lại được. Có một lần con gái ông ta là Chu Hiếu Linh bí mật đến nói có thể cứu anh ra ngoài với điều kiện lớn lên anh phải cưới cô ta, cô ta muốn trở thành phụ nhân lắm tiền nhiều của. Ban đầu anh không thêm quan tâm. Nhưng bố Chu Hiếu Linh uống rượu ngày càng nhiều, cũng càng lúc càng hành hạ anh thường xuyên và dã man hơn, cuối cùng anh thật sự không thể chịu đựng được nên đã đồng ý với cô ta. Anh cho cô ta số điện thoại của nhà anh, cô ta giúp anh gọi điện báo cho bố anh biết anh đang ở đâu. Nhưng đúng lúc đó thì bố cô ta đi đánh bạc về, nợ rất nhiều tiền, bị chủ nợ truy đuổi sát sao, thế là ông ta giật lấy điện thoại tổng tiền bố anh.....”

Cô ngạc nhiên đến mức lắp bắp mãi không ra lời. Lúc ấy Chu Hiếu Linh mới chỉ là một bé gái mà đã muốn trở thành người lái xe, xem ra là do bị hoàn cảnh ảnh hưởng...

Hắn lẳng lặng lái xe, xe thể thao dần dần tiến vào cổng lớn Doãn gia. Lúc này đột nhiên hắn lại nói “Từ ngày ông già họ Chu đóng gói tù, vợ của ông ta, cũng là mẹ của Chu Hiếu Linh đã mang Chu Hiếu Linh đi trốn nợ, vì thế anh đã nghĩ là sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Mãi đến năm trước, cô ta lại đột nhiên xuất hiện nhắc lại chuyện ngày xưa, đương nhiên anh không đồng ý, liền lấy hôn ước giữa anh và Chỉ Dao chặn miệng cô ta, sau đó cho cô ta một số tiền lớn. Lúc đó cô ta đã đồng ý là sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa, nhưng không ngờ Chu Hiếu Linh tham lam đã thành thói, bây giờ lại tiếp tục bám lấy anh...”

Những chuyện đó cô cũng đã được nghe Ôn Nhược Nhân nói. Cô đắm chìm suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên “Hàn, anh nói cô ta bám lấy anh như vậy... liệu có phải chủ ý của chú không?”

Hắn dừng xe, gật gật đầu “Cũng có thể... ngày mai anh sẽ cho người điều tra.”

“Ummmm.....” Một tiếng kì lạ chợt vang lên. Hắn quay sang nhìn cô, thấy cô đỏ mặt ôm cái bụng khô quắt, vội đẩy cửa xuống xe.

Cô từ từ đi vào trong nhà, nghe thấy tiếng hắn đang phân phó cho người giúp việc lập tức chuẩn bị bữa tối.

Vài giờ sau, cô ôm cái bụng no nê dựa vào trong lòng hắn, hơi ngẩng mặt nhìn chiếc cầm cương nghị của hắn “Hàn, em đã nghĩ kĩ rồi. Sau này nếu có bất cứ nghi ngờ gì, em sẽ hỏi trực tiếp anh, sẽ không vô lý giận dỗi lung tung nữa.”

“Ừ... anh cũng vậy.” Hắn nâng mặt cô lên, cúi mặt xuống, hôn nhẹ lấy đôi môi của cô, sau đó lưu luyến rời đi. Đúng lúc này đầu lưỡi của cô lại liếm nhẹ lấy môi hắn, nháy mắt kích thích dục vọng trong hắn.

“Em đang quyến rũ anh phải không?” Giọng hắn khàn khàn đầy hơi nóng.

“Không có.....” Cô thẹn thùng cười, cố tránh những nụ hôn dày đặc và đôi bàn tay âu yếm của hắn, sau đó đỏ mặt, từ từ nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý hưởng thụ tình yêu của hắn.

235. Chương 376

Cô xoay người, mắt nhắm mắt mở lưỡi biếng nhìn về phía đồng hồ, mí mắt vô lực khép lại, sau đó lại đột nhiên mở ra, trừng mắt nhìn đồng hồ.

Chết rồi, đã tám rưỡi rồi! Cô bật dậy như bị cháy mông, bên cạnh đã không còn ai. Cô lấy tốc độ nhanh nhất có thể chạy vội xuống dưới lầu, chỉ thấy Doãn Lạc Hàn đang nhàn nhã ngồi uống café.

Cô bất mãn chu môi chạy về phía hắn “Hàn, anh dậy sớm mà sao không gọi em?”

“Em đang trong thời kì cần phải ngủ nhiều mới tốt.” Đôi môi hắn lại cong lên thành một nụ cười hạnh phúc, dường như đang ám chỉ cái gì.

Chỉ tiếc cô lại đang vội đi làm, căn bản không thể để ý nhiều đến biểu hiện đó của hắn, vội kéo tay hắn lôi đi “Mau đi lấy xe đi, em bị muộn làm rồi!”

Khuôn mặt tuần tú của hắn lại tràn đầy nét cười, buông tờ báo trong tay ra, đi theo cô ra cửa chính. Tờ báo lẳng lặng nằm trên bàn cơm, trên mặt báo là hai gương mặt quen thuộc cùng với một dòng tít rất lớn.

Cô cúi người lấy giày nhưng không thấy đôi giày cao gót của mình đâu, nhìn trái nhìn phải, trên giá giày ngoài đôi giày thể thao của cô ra thì chỉ toàn là những đôi hài đế bằng mới tinh.

Cô nhận ra là trò của hắn, vừa ngẩng đầu định trách hắn thì nhận ra bên cạnh mình đã sớm không còn ai, hắn đã đi ra gara lấy xe.

Cô vừa tức vừa cuống dậm dậm chân, đành phải chọn một đôi hài nhưng đế bằng trong đó, xỏ vào chân mới cảm thấy thật sự là rất thoải mái, hắn là loại giày cực cao cấp.

Nghe thấy tiếng khởi động xe, cô thôi ngắm nghía đôi giày, vội vàng chạy ra ngoài. Xe thể thao đã vững vàng dừng trước mặt cô. Cô chu môi ngồi vào.

“Sao miệng lại sưng lên thế kia?” Hấn cười điểm nhẹ vào đôi môi của cô, ái muội nháy mắt “Chẳng lẽ là kiệt tác đêm qua của anh?”

“Anh... lung tung!” Cô đỏ mặt phản bác, sau đó lại làm bộ hung dữ nói “Là anh đổi hết giày của em phải không? Sao anh lại làm vậy? Mau trả giày lại cho em!”

Hấn nhìn đôi giày trệt trên chân cô, vui ra mặt “Dáng người của em rất đẹp, cũng rất cao, không cần đi giày cao gót. Em nhìn xem này đôi giày này rất hợp với quần áo của em, rất đẹp em biết không?”

Nghe hấn khen, cô không khỏi lại đỏ mặt. Nhìn đôi giày trên chân, quả thực càng nhìn lại càng thấy đẹp, sự tức giận cũng bặt khỏi bay, trong lòng chỉ còn lại sự ngọt ngào.

Lúc này một nữ hầu vội chạy tới, đưa một hộp cơm cho cô theo sự phân phó của hấn.

Nhìn hộp cơm hấp dẫn, bụng cô lại biểu tình. Cô cầm lấy thìa bắt đầu xúc cơm ăn, nhìn đồng hồ trên xe, thở phào nhẹ nhõm khinh hấn ra vẫn kịp giờ đi làm.

Khi đi đến ngã tư gặp đèn đỏ, xe dừng lại. Hấn nhìn sang, thấy cô đã ăn hết hộp cơm liền rút khăn nhẹ nhàng lau nước sốt cà chua còn dính trên môi cô.

“Cám ơn anh!” Cô cười ngọt ngào cầm ly sữa đã uống được một nửa. Cô no quá rồi, không uống được nữa, nhưng tính cô không thích lãng phí, định mang ly sữa về tòa soạn, lúc nào đói thì uống.

“Đưa anh...” Hấn lấy ly sữa trong tay cô, đưa đến trước miệng, uống mấy ngụm liền hết ly sữa.

Hành động thân mật như vậy lại khiến hai má cô đỏ ửng lên. Nhìn đôi môi hấn còn dính chút sữa, cô mỉm cười dịu dàng lấy khăn lau cho hấn.

Hấn thuận thế bắt lấy tay cô, đặt ở trước miệng, ấn lên mu bàn tay một nụ hôn thật sâu “Huyền, khi nào thì mình kết hôn?”

A? Lại là chuyện này! Cô vội rút tay lại, trốn tránh ánh mắt của hấn “Anh mau lái xe đi, em bị muộn làm rồi.”

Hấn trầm mặc nhìn cô khoảng chừng một phút đồng hồ, sau đó không nói gì khởi động xe.

Lúc này tất cả các dây thần kinh trong cô dường như đều căng hết lên. Trải qua ngày hôm qua, cô đã toàn tâm toàn ý giao trọn cuộc đời mình cho hấn, làm sao lại không muốn hai người có thể cùng ở bên nhau trong giây phút thần thánh trên lễ đường? Chỉ là cô nghĩ đến bố... ông cực lực phản đối cô qua lại với nhà họ Doãn, đương nhiên càng không thể cho phép cô lấy Doãn Lạc Hàn.

Nếu bây giờ cô đồng ý với hấn, vậy bố thì phải làm sao? Cô định hôm nay sẽ xin nghỉ buổi chiều để đi thăm bố, bởi cô đã hiểu rõ chuyện 11 năm về trước, cô muốn hỏi ông vì sao không muốn cô dính dáng gì đến Doãn gia...

Đi vào đại sảnh của tòa soạn, cô cúi đầu nhìn đôi giày trên chân, nghĩ đến câu nói của hấn, trên môi bắt gặp nụ cười. Lúc đó, có vài đồng nghiệp đi qua cô, cùng chào cô “Lăng tiểu thư, chào buổi sáng!”

Cô cũng mỉm cười “Chào buổi sáng!”

“Ê, cô đã xem chưa?”

“Báo chí hôm nay.....”

“Không thể tin được.....”

Ai ngờ sau đó họ lại ghé đầu vào nhau, khe khẽ nói nhỏ, sau đó không hẹn mà cùng liếc nhìn cô một lần nữa.

Cô khó hiểu, lắc lắc đầu đi vào thang máy chuyên dụng.

Buổi sáng nay cô có một buổi họp quan trọng kéo dài đến giữa trưa. Đến khi buổi họp kết thúc, cô vội chạy tới văn phòng Lâm Hạo Ngôn, nhưng trợ lý anh ta lại nói anh ta vừa ra ngoài. Cô gọi di động cho anh ta, lại nghe tiếng chuông vang lên trong phòng. Cô thở dài... Xem ra phải đợi anh ta về rồi xin phép nghỉ buổi chiều vậy, dù sao 2 giờ mới được thăm tù, cô cũng không vội.

Bụng cô lúc này lại réo lên. Không biết tại sao gần đây cô rất hay có cảm giác đói. Đêm hôm qua cô cũng bị tỉnh giấc vì đói, nhưng ngại đi xuống bếp nên đành ôm cái bụng đói cố ngủ tiếp...

Cô quyết định trước hết cứ phải đi giải quyết nhu cầu của cái bụng đã, sau đó làm gì thì làm.

236. Chương 377

Xuống đến đại sảnh, nghe phía sau có người gọi tên mình, cô xoay người, thấy Tích Vân đang ở phía sau chạy về phía cô “Mân Huyền, đợi tôi với, cô đi ăn à?”

“Ừ, cùng đi đi.” Mân Huyền gật đầu cười tươi rói.

Hai người vừa đi ra ngoài, Tích Vân liền quay sang nhìn cô cười híp mắt “Được gả vào nhà giàu rồi, khao tôi bữa này đi nha. Haha... tôi sẽ không khách khí đâu.”

Mân Huyền hoàn toàn không hiểu được ý của Kỉ Tích Vân, tròn mắt nhìn cô.

Tích Vân bắt đầu bĩu môi trợn mắt, xua xua tay trước mắt cô “Được lắm Mân Huyền, còn định giả vờ hả? Bây giờ toàn bộ tòa soạn, không, phải nói là cả thành phố này, thậm chí cả nước đều đã biết cô là phu nhân tổng giám đốc rồi.”

“Phu nhân tổng giám đốc?!” Nghe thấy cụm từ nhạy cảm này, cô bắt đầu trở nên căng thẳng.

“Ai dà! Mân Huyền, đến giờ còn định giấu tôi hả, trên báo đã viết rành rành rồi kia...” Tích Vân ngẫm nghĩ một lúc, sau đó bắt đầu nói rõ ràng từng chữ “Tin tức mới nhất, lần này L&K sẽ không mời các ngôi sao làm người đại diện cho sản phẩm mới mà sẽ mời chính phu nhân tổng giám đốc lên thử nghiệm sản phẩm.....”

Không đợi Tích Vân nói xong, cô vội hỏi, gần như là gào lên “Thật sao???”

“Ừ, thật mà! Giấy trắng mực đen, to uyển ở trang nhất nha...” Tích Vân chỉ vào cửa hàng gần đó “Không tin cô đi mua báo mà xem tôi nói đúng không...”

Mân Huyền bán tín bán nghi chạy vào cửa hàng mua một tờ báo, đồng tử phút chốc phóng đại. Trang nhất của tờ báo quả nhiên là hình ảnh cô và Doãn Lạc Hàn đi bên nhau, cẩn thận đọc phía dưới, quả nhiên đúng như Kỉ Tích Vân nói, hơn nữa...

Tờ báo không hề đề cập gì đến chuyện trước kia của cô và Doãn Lạc Hàn, chỉ nói cô là con gái nuôi mới nhận của Doãn Lương Kiến, sau khi Doãn Lạc Hàn bị Giản gia từ hôn, ở cùng cô lâu ngày sinh tình, hiện tại đã chuẩn bị đính hôn, vân vân và vân vân...

Cô hoàn toàn trở nên ngây ngốc.

Nửa giờ sau, cô và Tích Vân ăn xong cơm trưa, trở về tòa soạn, vừa khéo lại đụng mặt Chu Hiểu Linh.

“Lăng Mân Huyền, cô đừng vội đắc ý! Doãn Lạc Hàn sẽ không cưới cô đâu! Cô chỉ là đồ tình nhân mặt hạng, muốn leo lên vị trí phu nhân tổng giám đốc sao? Cô thấy cô xứng sao? Buồn cười!”

Chu Hiểu Linh đỏ mặt tía tai lớn tiếng ồn ào, khua tay múa chân như người điên khiến tất cả đồng nghiệp xung quanh xúm lại xem.

Mân Huyền lạnh lùng, nghiêm túc nói “Chu Hiểu Linh, cô đang nói lung tung cái gì vậy? Nói có sách, mách có chứng, cô có chứng cứ gì chứng minh tôi là “tình nhân” của tổng giám đốc Doãn sao?”

Cô nói xong, ánh mắt mọi người đều dồn về phía Chu Hiểu Linh chờ đợi cô ta đưa ra bằng chứng. Đúng lúc này, Lâm Hạo Ngôn đẩy đám đông ra đi tới.

Chu Hiểu Linh thấy tình hình như vậy, khẩu khí giảm đi rất nhiều “Tôi không có, nhưng tôi.....”

Lâm Hạo Ngôn đột nhiên lên tiếng, lạnh lùng quát lớn “Nếu không có, cô còn định nói lung tung cái gì nữa? Đây là tác phong của một Phó Chủ biên sao? Nhìn cô lúc này thật chẳng khác nào một người đàn bà chưa ngoa danh đã đang chửi nhau ở ngoài chợ. Thật chẳng ra sao! Còn không cút đi cho tôi?”

Chu Hiếu Linh bị mắng đến á khẩu, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, không dám nói gì nữa, cúi đầu chạy ra khỏi đám đông.

Nhìn bóng dáng Chu Hiếu Linh chật vật chạy đi, đồng nghiệp xung quanh cười lớn như xem trò vui, bởi bình thường họ cũng vốn không ưa gì tính cách điệu ngoa kiêu căng của Chu Hiếu Linh.

“Đúng là con mụ điên!” Kỉ Tích Vân ném ánh mắt chán ghét về phía Chu Hiếu Linh, sau đó ghé tai Mân Huyền nói nhỏ “Hi hi, đúng là nhìn không ra nha... Bình thường xã trưởng hào hoa phong nhã, hôm nay lại lợi hại như vậy, đúng là lão đại tuyệt vời của chúng ta!”

“Xã trưởng, cảm ơn anh!” Mân Huyền đỏ mặt nói lời cảm ơn với Lâm Hạo Ngôn. Chuyện cãi nhau mất mặt như vậy lại để xã trưởng phải để tâm, quả thật là không hay...

Lâm Hạo Ngôn quay đầu, mỉm cười khen ngợi cô “Lăng tiểu thư, cô làm tốt lắm! Thân là bậc lãnh đạo của tòa soạn phải có khí thế như vậy chứ, khiến người ta tâm phục khẩu phục. Chu Hiếu Linh là người như thế nào tôi cũng có đánh giá, với loại người như vậy lần sau cô không cần khách khí.”

Cô gật gật đầu, cảm động với sự cổ vũ mà Lâm Hạo Ngôn dành cho cô.

Khi Lâm Hạo Ngôn đi vào thang máy chuyên dụng, thấy cô đi đến lại ấn nút để cho thang máy sắp khép lại lại mở ra, chờ cô vào.

Tích Vân vẫy vẫy tay chào cô, sau đó cùng vài đồng nghiệp khác đi vào thang máy chung. Ban đầu cô cũng định cùng đi với họ, nhưng lại sợ bị hỏi về chuyện tờ báo hôm nay, vì thế vội vàng đi vào thang máy chuyên dụng.

“Xã trưởng, tôi muốn xin nghỉ chiều nay có được không?”

Lâm Hạo Ngôn giật mình “Chiều nay sao? Có công ty muốn thuê tòa soạn chúng ta quảng cáo, chiều này sẽ đi thương lượng về vấn đề chi phí, tôi vốn định cùng cô đi.....”

Vừa nghe nói có nhiệm vụ mới, ý chí làm việc của cô nháy mắt dâng trào, cắt lời Lâm Hạo Ngôn “Không sao, vậy tôi đi cùng anh, xong việc thì nghỉ cũng được.”

Lâm Hạo Ngôn tốt bụng nhắc nhở cô “Nếu chúng ta đàm phán thuận lợi thì chỉ một hai giờ là xong, nhưng nếu không thuận lợi, khả năng đến tối cũng không xong được đâu. Nếu cô có việc gấp như vậy, chiều nay cô nghỉ đi cũng được.”

Dù sao ngày mai đi thăm bố cũng được, cũng không gấp gì, công việc quan trọng hơn. Cô gật đầu “Không sao, tôi sẽ đi.”

237. Chương 378

– Văn phòng xã trưởng –

Mân Huyền ngồi trước bàn làm việc, lật xem tư liệu Lâm Hạo Ngôn đưa cho cô. Thì ra là công ty đang thuê quảng cáo ở trang nhất và trang hai của Thuận Mỹ là một công ty xe hơi khá nổi tiếng, thời hạn hợp đồng thuê quảng cáo là ba năm, mà bây giờ hợp đồng đã chuẩn bị hết hạn...

Cô ngẩng đầu hỏi Lâm Hạo Ngôn “Xã trưởng, vậy đã hỏi xem công ty đó có định tiếp tục thuê quảng cáo nữa hay không chưa?”

Lâm Hạo Ngôn hơi nhíu mày thở dài “Cuối tuần trước trưởng phòng quảng cáo gọi cho họ thông báo sắp hết hạn hợp đồng, hỏi họ có muốn thuê quảng cáo nữa hay không, họ lại nói nếu giảm 30% phí thuê thì sẽ suy nghĩ. Tôi đã thương lượng qua với cấp trên, nhất trí rằng không thể giảm được đến 30%, vì vậy mấy hôm trước tòa soạn đã thông báo cho thuê trang nhất và trang hai của tạp chí cho các công ty trong nước. Kinh tế đang trong thời kỳ khủng hoảng, quả nhiên tính đến hiện giờ chỉ có bảy công ty hồi âm, tôi đã nghiên cứu, trong số đó có ba công ty chắc chắn không thể chịu được mức phí quảng cáo của tạp chí chúng ta, vì vậy chỉ còn bốn công ty...”

Hắn đưa cho cô tờ giấy có tên bốn công ty đang muốn thuê quảng cáo, sau đó cô ngẩng người nhìn chăm chăm bốn chữ “tập đoàn ĐườngThịnh” viết trên đó.

Lâm Hạo Ngôn khoanh tay đặt trước bàn làm việc, thấy vẻ mặt của cô thì bật cười “Lúc tôi nhìn thấy cũng ngạc nhiên như cô đó, không ngờ bọn họ cũng có hứng thú với quảng cáo của chúng ta.”

Cô mím môi quét ánh mắt xuống dưới, quả đúng như cô dự đoán là họ muốn quảng cáo cho bộ sản phẩm trang điểm mới ra mắt của L&K. Thuần Mỹ là tạp chí có số lượng phát hành lớn nhất trong nước, bọn họ muốn đăng quảng cáo ở trang nhất và trang hai của tạp chí là hoàn toàn sáng suốt, biết vậy nhưng trong lòng cô vẫn có chút nghi vấn.

“Bây giờ bọn họ mới định quảng cáo có phải muộn quá hay không? Thời điểm sản phẩm mới ra mắt, một chút quảng cáo bọn họ cũng không làm. Tôi nghe nói từ lúc công bố sản phẩm mới đến giờ, doanh thu bán hàng của họ không tốt lắm.....”

Lâm Hạo Ngôn trừng mắt, nhìn cô như người ngoài hành tinh “Lăng tiểu thư, hôm nay cô không đọc báo hay xem thời sự gì sao? Sáng nay tất cả những cơ sở bán sản phẩm mới của L&K đều chật ních người mua, chỉ trong vòng một buổi sáng toàn bộ sản phẩm mới đã được bán hết, các đơn đặt hàng sản phẩm liên tiếp được gửi về phía L&K.....”

“Cái gì???” Cô không tin nổi những gì mình vừa nghe. Nhớ lại lúc trưa cô và Kỉ Tích Vân đi ăn đường như cũng nghe thấy mấy bàn xung quanh nhà hàng xôn xao chuyện gì đó, nhưng vì lúc đó cô còn quá bất ngờ về chuyện tờ báo sáng nay nên không để ý lắm...

“Tin chấn động cả nước như vậy mà cô không biết, thật là... Có gì cô cứ hỏi người đã bày ra chiến lược bán hàng như vậy thì sẽ được biết rõ hơn đó.” Lâm Hạo Ngôn mỉm cười ẩn ý nói.

Đúng lúc này, trưởng phòng quảng cáo đi đến gọi cô và Lâm Hạo Ngôn chuẩn bị đi.

“Lần này L&K thành công như vậy, chắc chắn chi phí cho quảng cáo cũng sẽ bỏ ra không nhỏ, khẳng định sẽ hơn hẳn ba công ty còn lại. Được rồi, Lăng tiểu thư, chúng ta xuất phát thôi.” Lâm Hạo Ngôn tràn đầy tự tin cầm áo khoác ngoài đi ra cửa.

Cô cũng vội vàng đứng lên, thu thập những tài liệu cần mang theo. Mười phút sau, cô, Lâm Hạo Ngôn, trưởng phòng quảng cáo cùng hai trợ lý lên xe xuất phát.

Trên xe, cô xem xét tài liệu, cũng cẩn thận phân tích... L&K chỉ là một công ty thuộc tập đoàn Đường Thịnh, những buổi thương lượng chi phí quảng cáo như thế này chỉ là việc nhỏ, hẳn Doãn Lạc Hàn sẽ không tự ra mặt thương lượng.

Quả đúng như cô dự đoán, khi đến 5 người đến tập đoàn Đường Thịnh, một cô thư kí trẻ đón bọn họ, dẫn bọn họ ra phía sau cửa tòa nhà, cũng chính là trụ sở công ty L&K.

Đây là lần đầu tiên cô đi đàm phán như thế này, nhưng cô cũng không quá lo lắng, bởi những gì một chủ biên cần làm cô đã được Trịnh Trác dạy rất kỹ, giờ thứ cô thiếu chỉ còn là kinh nghiệm thực tế.

“Hoan nghênh các vị!” 5 người vừa vào đại sảnh của L&K, một người đàn ông trung niên mặc âu phục tiến tới, bắt tay Lâm Hạo Ngôn “Ngài hẳn là xã trưởng Lâm? Hoan nghênh! Xin tự giới thiệu một chút, tại hạ họ Tất, là quản lý bộ phận tuyên truyền quảng cáo của công ty L&K.”

“Thì ra là quản lý Tất! Chào ngài! Tôi là xã trưởng của tòa soạn Thuần Mỹ, còn đây là chủ biên Lăng tiểu thư!” Lâm Hạo Ngôn giới thiệu Mân Huyền bên cạnh.

“Không ngờ Chủ biên của Thuần Mỹ lại xinh đẹp, trẻ tuổi như vậy. Rất vui được gặp cô!” Đối phương khách sáo ca ngợi.

“Tôi cũng rất vui được gặp ngài. Quản lý Tất, mong rằng buổi đàm phán của chúng ta hôm nay sẽ thành công.” Mân Huyền mỉm cười bắt tay quản lý Tất.

“Đương nhiên rồi.” Quản lý Tất cười ha ha, sau đó lại chào hỏi trưởng phòng quảng cáo và hai trợ lý của Thuần Mỹ.

Mân Huyền và Lâm Hạo Ngôn cùng trao đổi ánh mắt. Cả hai người đều hiểu tuy quản lý Tất có vẻ thân thiện như vậy, nhưng mang trọng trách quản lý bộ phận tuyên truyền quảng cáo, một khi đã ngồi vào bàn đàm phán chắc chắn sẽ vung gươm múa kiếm, làm mọi cách để giành được quyền lợi nhiều nhất cho phía mình.

Quả nhiên, mới bước vào phòng thương lượng được một chút, hai bên đã bắt đầu tranh chấp. Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo đưa ra giá 260 vạn, mà đối phương lại nhất quyết chỉ trả giá 180 vạn, cuộc đàm phán rơi vào hồi bế tắc, sắc mặt cả hai bên cũng càng lúc càng khó coi.

Lúc này Lâm Hạo Ngôn quay sang nháy mắt với cô, cô hiểu ý, vội lên tiếng “Quản lý Tất, xã trưởng, cứ như thế này cũng không thể giải quyết được. Tôi đề nghị mọi người nghỉ 10 phút cho thoải mái và bình tĩnh, sau đó bàn tiếp, được không?”

238. Chương 379

Lâm Hạo Ngôn đương nhiên không có ý kiến gì, còn quản lý Tất và mấy trợ thủ vây quanh cùng nhau nhỏ giọng bàn bạc.

Đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên. Quy tắc bắt thành văn của mỗi cuộc họp là mọi người đều phải để điện thoại ở chế độ im lặng, đó được xem như là sự tôn trọng đối phương. Mọi người đều quay mặt nhìn nhau, là ai bất lịch sự như vậy?

Quản lý Tất xấu hổ ho khan một tiếng, đỏ mặt cầm di động đứng lên “Xin lỗi mọi người, tôi đi nghe điện thoại. Lắng tiểu thư nói rất đúng, chúng ta tạm nghỉ 10 đi!”

Tiếng chuông di động lại vang lên, quản lý Tất nói xong câu đó thì vội vàng vàng chạy ra ngoài nghe điện thoại.

Cô buột bút trong tay xuống, quay sang nói nhỏ với Lâm Hạo Ngôn “Xã trưởng, tôi đi toilet một chút.”

Vừa đi ra khỏi phòng họp đầy mùi thuốc súng, cô vỗ vồng ngực thở sâu một cái. Không biết vì sao cô cứ luôn có cảm giác bụng khó chịu, hơn nữa đầu cũng choáng váng. Có lẽ là lần đầu tham dự một buổi đàm phán quan trọng như thế này nên cô đã quá lo lắng rồi...

Cô xoa xoa bụng, đi về phía trước, xong mới chợt nhớ ramình quên chưa hỏi vị trí toilet, hơn nữa hành lang cũng không có một bóng người, căn bản là không có người để cho cô hỏi.

Cô đành phải đi bừa về phía trước, đi suốt mấy tầng đều không thấy bóng dáng ai cả. Theo cô nhớ, quản lý Tất đã giới thiệu tầng mà cô đang đứng lúc này là một tầng độc lập chỉ chứa một phòng họp, hoàn toàn cách ly với bên ngoài, hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, chuyên dành cho những buổi đàm phán quan trọng của tập đoàn.

Mắt cô lóe sáng. Nếu phòng họp đã tiện nghi như vậy hẳn phải có toilet! Vì vậy cô hăm hở nhìn quanh, nhưng ngoài mấy chậu cây cảnh ra thì chẳng thấy cái toilet nào cả.

Cô lại rầu rĩ quay trở về thang máy, nhưng sau đó lập tức vui mừng khi nhìn thấy một người đang chạy ở phía cách cô không xa. Cô vội chạy theo, ai ngờ khi cô đã đến gần người đó, đang chuẩn bị mở miệng hỏi thì đối phương đột nhiên xoay người, đẩy cửa phòng họp đi vào.

Nhìn cánh cửa đã đóng chặt, cô sờ sờ cái mũi, chán nản đang chuẩn bị quay người đi thì cửa lại bất ngờ mở ra, một dáng người cao lớn quen thuộc bước ra. Cô rơi vào trong một đôi mắt sâu thẳm thán thán. Sao lại có thể tình cờ như vậy?

Hắn nhướn mày, từ trong đáy mắt cũng ánh lên vài tia kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Mắt cô được thể đỏ ửng lên, không biết nên nói cái gì. Giây tiếp theo, cửa phòng họp sau lưng hắn lại mở ra, vài người lục tục đi ra. Hắn cầm hai tay vào trong túi quần, đứng tránh ra một chút cho mọi người ra ngoài.

Vài ánh mắt tò mò đã phóng về phía cô và Doãn Lạc Hàn. Nghĩ đến hình chụp của cô và hắn trên mặt báo, cô cuống quýt cúi đầu, sợ bị người ta nhận ra. Lúc này cô không còn nghĩ gì đến việc tìm toilet nữa, cuống cuống chạy về phía phòng đàm phán của mình.

“Tổng tài!” Từ Bang ôm văn kiện trong tay đi ra khỏi phòng họp, đến bên cạnh Doãn Lạc Hàn nói “Hai mươi phút sau, ngài sẽ có một cuộc.....”

Nhìn thấy Doãn Lạc Hàn giơ tay lên, Từ Bang lập tức ngừng nói, nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một người đang vội vàng chạy về phía thang máy, trông có vài điểm quen mắt.

“Điều tra xem sao hôm nay cô ấy lại ở đây.” Đôi môi hắn hơi nhếch lên, ánh mắt lộ ra sự thích thú.

Trở lại chỗ ngồi, cô chỉ cảm thấy ngực đập thình thịch như sắp bung ra ngoài. Một lát sau bình tĩnh lại, nghĩ lại chuyện lúc này, cô không khỏi thấy hành vi của mình có chút khôi hài. Đây là nơi cô đến công tác hàng ngày, không phải cô lén lút gì cả, cho dù có gặp hắn thì cũng đâu có gì phải kích động như vậy chứ!

Công tư rõ ràng, cho dù hắn có đến tận đây đàm phán cùng bọn họ, cô cũng sẽ ung dung ứng đối, bởi cô đường đường là Chủ biên của tòa soạn Thuần Mỹ cơ mà. Cô tự tin nghĩ vậy.

Phút chốc cửa phòng họp mở ra, rất nhiều tiếng bước chân người đi vào. Cô không để ý, nhưng nghe Lâm Hạo Ngôn bên cạnh bỗng bật miệng bằng giọng sững sờ “Sao anh ta lại đến đây?”

Cô theo bản năng ngẩng đầu. Một thân ảnh cao lớn đi giữa đoàn người mới tới ung dung ngồi xuống vị trí đối diện cô, còn quản lý Tất ngồi bên cạnh hắn cười nịnh nọt, nhỏ giọng báo cáo tiến trình của cuộc họp.

Doãn Lạc Hàn gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, quản lý Tất lập tức cúi đầu giới thiệu “Tổng giám đốc tập đoàn của chúng tôi muốn trực tiếp đến đàm phán với các vị về việc thuê quảng cáo ở tạp chí Thuần Mỹ của các vị.”

Sao hắn lại đến? Mân Huyền, Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo cùng nhìn sang nhau.

Trong lòng Mân Huyền lúc này vô cùng phức tạp, bởi cô không ngờ suy nghĩ “đầy thách thức” của mình khi này lại trở thành sự thật. Cô nhìn trộm Doãn Lạc Hàn, nhưng hắn thì từ đầu đến cuối không hề liếc nhìn cô lấy một cái, tựa hồ như hoàn toàn không quen biết cô, cô chỉ như những trợ thủ bên cạnh.

Cô có chút tức giận, nhưng sau đó cố lấy lại bình tĩnh. Công ra công, tư ra tư, bây giờ cô đang là người đại diện của tòa soạn, nhất định phải cố gắng đàm phán để lấy được nhiều tiền quảng cáo nhất!

Lâm Hạo Ngôn ngẩng đầu, đang định lên tiếng, nhưng còn chưa nói được tiếng nào thì giọng nói của người đối diện đã cất lên “Tôi đã nghe quản lý Tất báo cáo qua, các vị đề nghị tiền quảng cáo ba năm là 260 vạn đúng không?”

“Đúng vậy, tổng giám đốc Doãn.” Lâm Hạo Ngôn gật đầu “Chúng tôi đã họp với nhau từ trước, nhất trí cho rằng 260 vạn là cái giá hợp lý, không thể thấp hơn, mà bên anh đưa ra giá 180 vạn thì thật sự là chúng tôi không thể chấp nhận được.”

Ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn, Doãn Lạc Hàn mỉm cười như có như không, nói “Theo tôi được biết, các vị nhận quảng cáo cho công ty trước đây với chi phí là 3 năm 147 vạn 3 ngàn, mà bây giờ các vị lại đưa ra cái giá 260 vạn, gần như là gấp đôi. Như vậy không phải bất công với L&K quá sao?”

Lâm Hạo Ngôn há hốc miệng nhìn hắn, một câu cũng nói không nên lời. Đây là chuyện cơ mật bên trong tòa soạn, toàn bộ tòa soạn cao thấp chỉ có không quá 5 người biết, mà hắn...

239. Chương 380

Về lý mà nói, Doãn Lạc Hàn không thể biết được chuyện này, nhưng giờ phút này hắn lại đang nói về chuyện đó, hơn nữa lại còn nói đúng 147 vạn 3 ngàn không sai một chữ nào. Đã sớm nghe danh Doãn Lạc Hàn trên bàn đàm phán là một kẻ bất bại, có thể nắm được rõ ràng tất cả các tư liệu về đối thủ, hôm nay quả nhiên Lâm Hạo Ngôn đã được mở rộng tầm mắt.

Mân Huyền nhìn Lâm Hạo Ngôn đã cứng lưỡi, trong lòng vô cùng lo lắng. Cô biết trên bàn đàm phán, ai nắm giữ được tâm lý của đối phương, người đó sẽ giành chiến thắng, nói cách khác chính là “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, mà nhìn Lâm Hạo Ngôn lúc này rõ ràng là đã rơi vào thế bị động, trưởng phòng quảng cáo cũng chỉ cúi đầu, tình hình vô cùng bất lợi về phía ta, khả năng tòa soạn Thuần Mỹ sẽ phải nhượng bộ...

Ý chí chiến đấu bốc lên, cô rút cuộc không thể ngồi yên được nữa, vội vàng lên tiếng “Tổng giám đốc Doãn, xin cho tôi được thay mặt Thuần Mỹ trình bày một chút quan điểm...”

Ánh mắt hắn di chuyển sang phía cô, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn lạnh lùng băng giá, khiến cô phút chốc mê mang không biết có phải gương mặt ôn nhu yêu chiều của Doãn Lạc Hàn lúc sáng là do cô ảo tưởng hay không...

Chiếc cằm cương nghị của hắn hơi nhấc lên, ý bảo cô tiếp tục nói.

Cô nuốt nước bọt, không thể không thừa nhận trong lúc làm việc, Doãn Lạc Hàn có vẻ vô cùng tôn quý, khí phách có thể áp đảo đối phương...

Cô cố lấy lại bình tĩnh, hơi nhìn xuống dưới mà không dám nhìn thẳng vào đôi mắt âm u của hắn, nói rõ ràng đầu ra đó “Trong ngành xuất bản, tạp chí Thuần Mỹ chúng tôi có thể tự hào đang giữ vị trí hoàng kim độc nhất, đối tượng nhắm tới chủ yếu là phái nữ. Theo một cuộc nghiên cứu mới nhất, trên 90% phái nữ đều chọn tạp chí Thuần Mỹ, mà khách hàng của L&K lại chủ yếu chính là phụ nữ, như vậy không cần tôi nói thêm nữa, các vị cũng có thể thấy rằng việc lựa chọn Thuần Mỹ làm nơi quảng cáo cho L&K là hoàn toàn chính xác.”

Cô tạm dừng một hồi, thấy hắn không nói gì, sự tự tin tăng lên một chút “Hơn nữa từ trước đến nay, Thuần Mỹ luôn là một tòa soạn tiềm lực, luôn giành được rất nhiều thành tích. Không nói đầu xa, ví dụ ngay như tạp chí kì vừa rồi của chúng tôi, tính đến hiện tại, lợi nhuận đã là gần 50%. Nhìn chung trong cả nước chưa có một tòa soạn nào có được thành tích như Thuần Mỹ.....”

Hắn nhíu mày, cắt lời cô “Tạp chí kì vừa rồi thành công không phải hoàn toàn là nhờ vào bài phỏng vấn của chuyên mục “Trạm hạnh phúc tiếp theo” sao? Tôi nghĩ mọi người đều rõ, kì vừa rồi gặt hái được thành tích như vậy là do các vị đã khéo léo lợi dụng sự quan tâm của công chúng đối với chuyện tình cảm của tôi, nên nếu xét về năng lực, tôi thực sự cảm thấy nghi ngờ....”

Hắn nói như vậy chẳng khác nào phủ nhận công sức của tất cả mọi người trong tòa soạn, đem ánh hào quang đổ lên người mình! Buồn cười! Người này trở nên không coi ai ra gì như vậy từ khi nào vậy?! Cô giận sôi máu, đặt chiếc bút trong tay xuống bàn “cạch” một cái.

“Tổng giám đốc Doãn, anh nói như vậy có phải hơi quá lời rồi không? Không thể phủ nhận rất nhiều người mua tạp chí kì này là do quan tâm đến bài phỏng vấn của anh, nhưng anh không thể vì thế mà gạt đi tất cả công sức của mọi người trong tòa soạn chúng tôi được. Những kì tạp chí trước đây, chúng tôi không có bài phỏng vấn của anh nhưng cũng vẫn gặt hái được rất nhiều thành tích. Tổng giám đốc Doãn... anh sẽ không nói rằng những thành tích đó cũng là nhờ vào danh tiếng của anh đó chứ?”

Lâm Hạo Ngôn ngồi cạnh liếc mắt giữ chặt tay cô, nhưng lúc này cô đã không còn để ý gì nữa. Chuyện gì có thể nhện cô đều đành nhận, nhưng cái ý nghĩ tự cao tự đại của hắn, đem công sức của mọi người đổ cả lên một mình mình như vậy, cô thật sự không thể nhận được, nhất định phải nói rõ ràng!

Hắn không nói được một lời, đôi mắt u ám nhìn chằm chằm cô, đáy mắt xẹt qua một vài tia thích thú.

Thoáng chốc, ánh mắt tất cả mọi người trong phòng họp đều đổ dồn lên cô. Những trợ lý đứng sau Doãn Lạc Hàn cũng trừng mắt nhìn cô, chờ nghe câu trả lời của Doãn Lạc Hàn.

“Xin lỗi!” Đôi môi mỏng nhẹ thở ra hai chữ, đôi mắt hắn rất phức tạp, không rõ là cảm xúc gì “Lãng tiếu thư, cô nói rất đúng, là tôi nghĩ sai rồi.”

Không ngờ tên sĩ diện như Doãn Lạc Hàn lại có thể nói ra hai chữ “xin lỗi” trước mặt mọi người! Cô không chuẩn bị được tâm lý, ngồi ngây ra luống cuống.

“Chúng ta nói về chủ đề chính đi. Có lẽ chúng tôi có thể nhượng bộ một chút...” Doãn Lạc Hàn nhún nhún vai, ngữ khí trở nên mềm mỏng hơn.

Vừa nghe nói đến hai từ “nhượng bộ”, Mân Huyền mừng rỡ nhìn sang Lâm Hạo Ngôn. Lâm Hạo Ngôn gật đầu với cô. Kỳ thật những người đã từng đi thương lượng đều biết, trước bàn đàm phán, mỗi bên đều đã xác định trước con số thấp nhất hoặc cao nhất mà mình có thể chịu được. Ban đầu đương nhiên không có ai lại đưa ngay con số đó ra, thường thường vẫn là nói một con số cao hơn hoặc thấp hơn so với con số cố định.

“Như vậy con số các vị đưa ra là...?” Cô ướm hỏi. Lúc này Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo hoàn toàn không nói gì nữa. Cái gật đầu của Lâm Hạo Ngôn khi nãy là ám chỉ giao cho cô trọng trách thương lượng trong buổi đàm phán này.

Doãn Lạc Hàn vuốt vuốt cằm, trầm ngâm một lát rồi nói “Đối với phí thuê quảng cáo, L&K có thể chấp nhận con số 225 vạn.”

Hai trăm hai mươi lăm vạn? Cô trừng mắt nhìn, gần như không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy. Trước khi bước vào bàn đàm phán, Lâm Hạo Ngôn đã nói cho cô biết con số chấp nhận được của buổi thương lượng là 190 vạn, mà con số Doãn Lạc Hàn vừa đưa ra đã vượt hơn đến 35 vạn, thật sự là một sự thành công ngoài mong đợi!

Lâm Hạo Ngôn kín đáo vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô. Cô hiểu Lâm Hạo Ngôn vừa lòng với con số này, ý là cô có thể đồng ý.

Doãn Lạc Hàn đã sớm nhìn ra manh mối trong mắt cô nhưng vẫn làm như không biết gì “Các vị cảm thấy con số này có thể chấp nhận được không?”

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự vui mừng, vẻ mặt bình tĩnh chăm chú nhìn hần “Nếu tổng giám đốc Doãn đã nhượng bộ nhiều như vậy, chúng tôi cũng không thể quá nhỏ nhen được. Vậy 225 vạn sẽ là phí thuê quảng cáo ba năm!”

“Tốt rồi.” Doãn Lạc Hàn gật đầu. Từ Bang đứng bên cạnh hần lập tức đặt hai bản hợp đồng trước mặt hai bên, hiện tại chỉ cần ký tên nữa là xong.

Nhìn Lâm Hạo Ngôn múa bút ký tên, cô ngẩng đầu theo bản năng nhìn về phía đối diện, quả nhiên thấy một đôi mắt thâm trầm đang chăm chú nhìn mình.

Cô chợt giật mình. Nghĩ lại lần này đàm phán làm sao lại có thể thuận lợi bất thường như vậy? Trước đó Lâm Hạo Ngôn và quản lý Tất tranh cãi nửa ngày, hai bên đều không ai nhường ai, nhưng Doãn Lạc Hàn vừa đến, vốn dĩ tưởng vụ làm ăn này rất khó thành, cuối cùng lại vì Doãn Lạc Hàn nhất thời nói lỡ miệng để cô bắt lỗi, khiến buổi đàm phán dịu lại, cuối cùng thu được một bản hợp đồng vô cùng có lợi cho bên Thuần Mỹ...

Hần cố ý nói lỡ lời như vậy! Đột nhiên nhận ra điều này, cô quay đầu nhìn hần, nhưng hần đã cúi đầu dùng nét bút rồng bay phượng múa ký tên lên bản hợp đồng.

“Tổng giám đốc Doãn, hi vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ!” Một lát sau, Lâm Hạo Ngôn và Doãn Lạc Hàn cùng bắt tay kết thúc buổi đàm phán.

Sau đó là trưởng phòng quảng cáo tới bắt tay. Cô rầu rĩ chu môi, không muốn trở thành người bất lịch sự, vì vậy miễn cưỡng đi tới bắt tay với hần, sau đó lập tức buông ra thật nhanh.

Doãn Lạc Hàn nhướn đôi lông mày rậm, nhìn chăm chăm cô hờn dỗi đến đỏ bừng mặt, không khỏi bật cười. Cô gái của hần vẫn luôn rất thông minh, đã nhìn ra hần cố ý mắc sai lầm để tạo cơ hội cho cô lật ngược tình thế, nếu không với trình độ đàm phán còn thiếu kinh nghiệm của cô, làm gì có chuyện hần lại dễ dàng để Thuần Mỹ thu được số tiền quảng cáo lớn như vậy?

Trước đây cô cũng đã từng nghe danh Doãn Lạc Hàn là cao thủ trên bàn đàm phán, cô nên sớm nhận ra mới đúng... Một người non nớt như cô căn bản không phải đối thủ của hần, làm gì có chuyện dễ dàng dành được ưu thế như vậy? Uống công cô còn đắc chí... thì ra tất cả đều là do hần sắp xếp!

Đáng ghét! Doãn Lạc Hàn, tôi ghét anh!!! Cô tức giận nghĩ, chợt lại cảm thấy đầu nhói đau, cô nhìn Lâm Hạo Ngôn và trưởng phòng quảng cáo đang nói chuyện với nhau, hình ảnh lúc sáng lúc tối, đan xen vào nhau, sau đó càng lúc càng mờ dần...

Sao thế này? Cô cố gắng lắc lắc đầu, phút chốc cảm thấy trước mắt đều là một màn đen đặc, cô vô lực ngã xuống bất tỉnh.

“Có người ngất xỉu!!”

Doãn Lạc Hàn nghe thấy tiếng hô to, nhanh chóng quay đầu lại, nhìn thấy người đang ngất trên mặt đất, vội vàng lao đến ôm lấy Mân Huyền “Huyền, em làm sao vậy? Mau tỉnh lại.....”

Tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh trước giờ luôn là một người trầm ổn, bình tĩnh, lạnh lùng như núi băng, giờ phút này lại như biến thành một người khác. Doãn Lạc Hàn vội vàng nhắc bóng chủ biên Lăng Mân Huyền của tòa soạn Thuần Mỹ lên, ánh mắt đầy sự lo lắng và yêu thương.

“Đứng đó làm gì? Còn không mau gọi xe cứu thương!”

Mọi người bị tiếng gầm của hắn làm cho luống cuống, ai nấy đều vội vã lôi điện thoại ra gọi cấp cứu. Nhìn phòng họp hỗn loạn, Doãn Lạc Hàn chỉ thề một tiếng, sau đó nhìn sang Từ Bang. Từ Bang quả thực là một trợ lý đắc lực, nhìn thấy tình cảnh trước mắt đã chủ động gọi xe cứu thương từ lúc nào.

“Tổng giám đốc, tôi đã gọi cho bệnh viện gần nhất, baphút nữa xe cứu thương sẽ đến.....” Từ Bang còn chưa nói hết câu, Doãn Lạc Hàn đã bế Mân Huyền chạy như điên về phía thang máy.

240. Chương 381

Cô từ từ mở mắt. Cô đang nằm trong một căn phòng xa lạ, tất cả mọi thứ xung quanh đều là màu trắng. Nơi này hình như là bệnh viện...

Sao lại như vậy? Sao cô lại ở bệnh viện được? Cô cố ngồi dậy, kí ức từ từ trở về... Cô thấy mình trong phòng họp của L&K... sau đó cô đột nhiên cảm thấy choáng váng, cuối cùng trước mắt chỉ toàn là màu đen... Hình như cô bị ngất xỉu...

Chỉ là ngồi đàm phán vài giờ mà cũng bị ngất xỉu, xem ra cô đã quá chiều chuộng bản thân mình rồi... Cô thở dài xuống giường, đi ra khỏi phòng bệnh. Khi đi dọc trên hành lang ngoài cửa phòng bệnh của mình, cônghe thấy một giọng nói quen thuộc, vì vậy từ từ đi tới...

Doãn Lạc Hàn đang quay lưng lại phía cô, nói chuyện với bác sĩ. Tiếng bác sĩ rõ mồn một chui vào trong lỗ tai của cô “..... Phu nhân đã mang thai hơn ba tháng, nhưng thể chất của phu nhân lại quá yếu, vì vậy bị hạ huyết áp... Về sau phải chú ý cho phu nhân ăn nhiều hơn, nhất là vào bữa sáng, thức ăn phải đủ chất.....”

Bác sĩ nói cô mang thai, hơn nữa lại đã hơn ba tháng? Cô không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy, nhưng sau khi nghe thấy câu nói của Doãn Lạc Hàn, cô lại càng kinh ngạc hơn.

“Buổi sáng tôi vẫn thường cho cô ấy uống thuốc dưỡng thai... Nhưng xem ra là chưa đủ.....”

Hắn biết cô mang thai! Thì ra là hắn đã biết từ lâu! Doãn Lạc Hàn, anh là đồ đáng ghét! Cô tức giận dẫm dẫm chân, xoay người đi về phía cầu thang.

Không ngờ hắn nghe thấy tiếng động, quay người lại, vội chạy theo cô. Chỉ mấy giây sau, thân thể của cô đột nhiên bay lên không, hắn bắt ngờ bề cô lên.

“Anh tránh ra! Bỏ em xuống! Có nghe thấy em nói không hả, bỏ em xuống.....” Cô tức giận giẫy dụa trong lòng hắn. Thì ra hắn đã sớm biết, nhưng lại giấu diếm cô, mà lại giấu lâu như vậy... Thì ra khi cô nhìn thấy bít tết, thấy buồn nôn là do cô đang mang thai... vậy mà cô còn ngây thơ cho rằng cô ăn lung tung cái gì nên mới buồn nôn như vậy...

“Không!” Hắn kiên quyết “Em nghĩ rằng anh không biết hay sao? Bỏ em xuống để em bỏ đi à?!”

“Em.....” Cô buồn bực lườm hắn một cái. Đồ đáng ghét, tại sao anh luôn nhìn thấu suy nghĩ của tôi như vậy?!

Thấy cô đã ngoan ngoãn hơn một chút, hắn hôn nhẹ lên môi cô một cái “Huyền, đừng nóng giận nữa... Phụ nữ có thai tức giận sẽ làm ảnh hưởng đến thai nhi đó...”

Cô không nói gì, cúi đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình, có chét cũng không ngờ rằng đã có một sinh mệnh bé nhỏ tồn tại trong cơ thể mình. Trong lòng cô nhất thời dâng lên một cảm giác ấm áp...

Xe thể thao dừng trước cổng Doãn Trạch. Doãn Lạc Hàn quay sang nhìn cô, bất đắc dĩ hỏi “Huyền, em còn trách anh sao? Chẳng lẽ em không thích con của chúng ta sao?”

“Đây là hai việc khác nhau, anh không nên gặt em!” Cô thở phì phì nói xong, đẩy cửa xuống xe.

“Nói như vậy là em thừa nhận em thích con của chúng ta rồi!” Hấn vui sướng nói, vội xuống xe theo cô.

Cô hừ lạnh coi như không nghe không thấy. Vẫn còn hờn dỗi, cô không chờ hấn mà đi thẳng vào trong biệt thự, không ngờ lại thấy một thân ảnh trong phòng khách.

“Ha ha..... Mân Huyền đã về rồi!” Doãn Lương Kiến buông tờ báo trong tay xuống, vui tươi hơn hớn nhìn cô.

Cô giật mình nhớ tới hôm nay là ngày bố nuôi xuất viện. Cô ngại ngần chào “Bố nuôi.....”

Doãn Lương Kiến bật cười, tiếng cười sang sảng vang vọng trong cả căn nhà “Ha ha..... Phải sửa! Sau này chúng ta chính là người một nhà rồi, phải gọi là “bố” chứ không phải “bố nuôi” nữa! Không biết bao giờ bố mới được con dâu mời chén trà đây?”

Cô nghĩ đến nội dung tờ báo hôm nay, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng. Chắc chắn bố nuôi đã đọc báo rồi nên mới nói như vậy...

Lúc này, Doãn Lạc Hàn đi vào trong phòng khách, nghe tiếng bọn họ nói chuyện, giọng nói không giấu được vẻ vui mừng “Chúng tôi tính tháng sau cử hành hôn lễ.”

“Tháng sau? Được, được, để bố chọn ngày tốt! Lâu lắm rồi không có chuyện vui như thế này, lần này bố nhất định phải làm một đám cưới thật lớn cho hai đứa.....” Doãn Lương Kiến cười híp mắt, đi lên lầu chọn ngày.

Người này luôn luôn tự quyết định mọi chuyện, ngay cả việc hỏi ý kiến cô cũng không có! Cô lườm hấn một cái, tức giận nói “Muốn kết hôn, anh tìm người khác mà kết hôn!”

Cô nói xong thì chạy nhanh lên phòng, cảm thấy rất tủi thân. Hấn nghĩ cô là người nhẫn tâm, sẽ vứt bỏ con của bọn họ sao? Đứa nhỏ là kết tinh tình yêu của hai người, cô đương nhiên sẽ vô cùng quý trọng! Lẽ ra hấn không nên giấu diếm cô lâu như vậy...

Cô đứng trước cửa sổ, giơ tay định kéo màn lại, đột nhiên bị một vòng tay rắn chắc ôm lấy từ phía sau, cả người dựa vào một thân thể to lớn nắm áp.

“Anh sai rồi... Là anh sợ em không chấp nhận đứa nhỏ, làm chuyện điên rồ... Là lỗi của anh.....” Hấn khàn khàn nói nhỏ bên tai cô “Cũng là bởi anh yêu em, quá yêu em, cho nên anh mới tha thiết muốn chúng mình có con... Em biết không? Đã bao lần anh nằm mơ, mơ thấy con của chúng ta sinh ra, nếu là con gái sẽ xinh đẹp giống như em, tốt bụng lại thông minh, tính tình cũng sẽ độc đáo như em.....”

Nghe xong những lời ngọt ngào đó, sự tức giận trong lòng cô đã tan biến đi hết, nhưng cô vẫn không nhìn được muốn trêu chọc hấn một chút, giả bộ giận dỗi nói “Ý anh là tính tình em không tốt phải không?”

“Đương nhiên là không phải.” Hấn hôn hai má của cô “Trong lòng anh, em là viên ngọc quý nhất, độc nhất vô nhị. Anh xin thề cả đời này sẽ luôn quý trọng, nâng niu em...”

Cô bật cười, đẩy lòng tràn ngập sự hạnh phúc. Tình yêu của hấn khiến cô cảm thấy thật ấm áp, thật mãn nguyện, thật an lòng “Nhưng em thích con trai cơ, làm sao đây?”

“Cho dù em sinh con trai hay con gái, anh đều thích.” Hấn cười nhẹ ôm chặt cô, lại thở dài “Chỉ có điều em gây quá... Bác sĩ đã nói rồi đó, phải bổ sung thật nhiều chất dinh dưỡng cho em... Từ giờ trở đi, em phải nghe lời anh, ăn thật nhiều, biết chưa?”

“Vâng.” Cô mỉm cười gật đầu “Vì con của chúng ta, em sẽ cố gắng ăn thật nhiều!”

241. Chương 382

Trên bàn ăn tối chỉ có cô và Doãn Lạc Hàn. Quản gia nói lão gia đang ở trong phòng chọn ngày, bảo họ cứ ăn cơm trước đi. Nhưng đến khi hai người họ ăn xong rồi, Doãn Lương Kiến vẫn chưa xuống ăn.

Đó là ba nuôi còn chưa biết chuyện cô mang thai đó... chứ nếu biết, không biết ông sẽ hưng phấn đến thế nào nữa... Cô đang uống tủy, nghĩ đến vẻ mặt vui mừng của ba nuôi mà bật cười.

“Làm sao mà cười vui vậy?” Doãn Lạc Hàn dùng khăn tay lau miệng, giọng nói tràn ngập yêu chiều “Cứ uống từ từ thôi, đừng vội.”

Cô mỉm cười ầm áp trước sự quan tâm của hắn, sau đó lại đột nhiên nhớ ra một việc quan trọng “Đúng rồi, hôm nay là thứ mấy vậy?”

“Thứ năm.” Hắn cười “Ngày nào em cũng đi làm mà còn không biết hôm nay là thứ mấy sao?”

“Dạo này bận quá nên em không để ý thôi!” Cô nhỏ giọng cãi, sau đó lại cười tươi “Lần này tòa soạn bọn em đạt được nhiều thành tích, vì vậy thứ bảy sẽ tổ chức một đại tiệc chúc mừng long trọng, cũng mời anh đó.”

“Anh?” Hắn hơi mím môi, ánh mắt lóe lên vài tia trêu chọc không dễ phát hiện “Tòa soạn lớn như vậy tổ chức đại tiệc, không có lời mời đảng hoàng mà chỉ qua lời em nói anh mới biết... Như vậy không phải là rất khó coi hay sao?”

“Đâu có.” Cô không phục cãi “Bây giờ em cũng là chủ biên của tòa soạn chứ bộ, em mở miệng trực tiếp mời anh còn chưa đủ trang trọng hay sao? Hơn nữa là vì xã trưởng biết quan hệ của em và anh rồi nên mới.....”

“À, thì ra là như vậy.” Hắn làm như vừa tỉnh ngộ, khuôn mặt tuần tú tràn đầy ý cười bốn cọt “Xem ra bây giờ tất cả mọi người đã biết chuyện của chúng ta.”

Cô chỉ hận không vui được mặt vào trong bát cơm! Cô hờn dỗi “Ai dà... tóm lại là anh có đi hay không?!”

“Đương nhiên phải đi chứ.” Hắn vươn tay qua nhéo nhéo hai má của cô “Em đã mở miệng thì cho dù anh có bận việc gì cũng phải hủy hết. Hơn nữa, anh cũng không muốn vợ yêu xinh đẹp của anh bị người đàn ông khác nhìn trộm....”

Hắn thay đổi cách xưng hô khiến hai má của cô đỏ bừng lên, nói ấp a ấp úng “Ừm... vậy... vậy quyết định như vậy đi.”

Con người đen sắc lém lóe lên một tia sáng. Đại tiệc này vừa hay sẽ là dịp để hắn thực hiện kế hoạch... Hắn nhất định sẽ cho cô một kí ức lãng mạn ngọt ngào, mãi mãi cũng không quên...

Nửa đêm, cô tỉnh dậy, nhìn người đang say ngủ bên cạnh, không muốn đánh thức hắn, vì vậy rón ra rón rén xuống giường. Cô lại đói bụng, nhưng lần này cô sẽ không cố nhịn như lần trước, vì... cô vuốt tay xuống bụng... cô phải chăm lo cho cục cưng...

Cô sờ trong phòng khách tối om, mãi mới mò mẫm được đến nhà ăn, đột nhiên đèn sáng bừng lên, cô kinh ngạc một chút, lại nghe tiếng bước chân phía sau. Hắn tỉnh từ khi nào vậy?

“Huyền, đói rồi sao? Muốn ăn cái gì?”

Cô cúi đầu, cảm thấy ngại ngùng vì đã làm phiền đến hắn “Em tự làm là được rồi.”

Hắn đi tới, trêu mếu nhéo nhéo cái mũi của cô “Không cần em động tay, anh đã thuê người thay phiên nhau 24 giờ đều có mặt rồi. Em muốn ăn gì? Bảo họ làm là được.”

“Em muốn ăn mỳ.” Cô thốt ra, lại cảm thấy có chút thẹn thùng. Cô cũng không biết tại sao tự nhiên lại thèm ăn mỳ như vậy nữa.

Hắn vòng tay qua eo cô từ phía sau, xoa nhẹ lên bụng cô “Mỳ gì? Italia hay là.....”

Cô ngượng ngùng “Gì cũng được, chỉ cần là mỳ là được rồi.”

“Vậy mỳ Italia nhé. Anh sẽ bảo họ cho ít mỡ...” Hắn hôn lên trán cô, sau đó đi phân phó người làm.

Một lát sau, một tô mỳ Italia đã ngon lành nằm trong bụng cô. Hắn cầm giấy ăn lau miệng cho cô “No chưa? Có muốn ăn nữa không?”

“Thôi, em no rồi.” Cô cười cười vỗ nhẹ vào bụng “Em ăn nhiều quá, sắp đi không nổi rồi đây này...”

Cô vừa nói xong, hắn liền cúi người bế cô lên, mỉm cười nói “Anh rất vui lòng phục vụ em.”

Cô ôm cổ hắn, thư thái dựa vào lồng ngực hắn “Hàn, em.....”

Đôi lông mi dài của hắn rũ xuống, nhìn cô dịu dàng “Ừ? Em muốn nói cái gì?”

Cô nhìn áo hần bị cô cựa quậy làm xộc xệch “Em.....”

“Có phải thêm muốn sắc đẹp của anh, muốn anh ăn em không?” Hần ái muội cười một tiếng, hôn lên cổ cô.

“Nào có!” Cô vội kêu lên “Em muốn nói gần đây em nhớ Chỉ Dao và Chính Vũ quá, không biết bọn họ thế nào rồi? Tình cảm của bọn họ có thuận lợi hay không?”

Hần mỉm cười vui vẻ “Mấy ngày trước Chính Vũ gọi cho anh, cảnh cáo anh phải đối xử tốt với em, nếu không cậu ấy sẽ không khách khí với anh... Cậu ấy mới nói đến đó thì điện thoại bị Chỉ Dao giành lấy, cô ấy nói với anh.....”

Hần đột nhiên dừng lại một chút khiến cô sốt ruột “Nói với anh cái gì? Cô ấy đang ở cùng Chính Vũ sao?”

“Ừ, có vẻ như là bọn họ ở cùng nhau. Nhưng mà Chỉ Dao và Chính Vũ vẫn giống như hai đứa trẻ vậy, có mỗi cái điện thoại mà cũng giành qua giật lại... Chỉ Dao nói bây giờ cô ấy rất hạnh phúc, mà anh cũng có thể cảm nhận được điều đó qua giọng nói của Chính Vũ... ”

Thật tốt quá, Chỉ Dao rốt cục cũng đã có thể ở bên Chính Vũ. Trong lòng cô nhẹ nhõm hẳn giống như vừa bỏ được một viên đá lớn trong lòng.... Cô thật sự quá vui mừng cho Chỉ Dao và Chính Vũ, bởi đó chính là kết cục mà cô đã chờ đợi từ rất lâu rồi...

Sáng sớm hôm sau, cô nheo nheo mắt, ngồi dậy thì thấy hần đã mặc xong quần áo trong, đang mở tủ tìm áo khoác.

Cô cười tinh nghịch chạy tới gần, sau đó giống như làm trò ảo thuật giơ chiếc cravat từ phía sau ra cho hần. Hần bản năng cầm lấy, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “Đây là.....”

“Đây là quà em mua ở Luân Đôn cho anh.” Cô cười đến sáng lạn, sau đó lại chu môi “Tuy rằng nó không cao sang được như cravat bình thường của anh, nhưng cũng là món quà em phải dùng một phần ba tiền lương để mua đấy. Anh không được coi thường nha!”

“Sao có thể như vậy được, anh vui còn không kịp...” Hần cười đến không khép được miệng, hôn một cái lên môi cô “Đây là món quà đầu tiên em tặng anh... Nào, mau giúp anh đeo lại đi!”

242. Chương 383

“Vâng.” Cô mỉm cười, thuận theo đeo cravat cho hần, sau đó chỉnh trang quần áo của hần cho ngay ngắn.

“Anh cực kì thích món quà này!” Sự hạnh phúc tỏa đầy quanh người hần. Bất ngờ hần ôm chầm lấy cô, áp lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Buổi sáng vừa đến văn phòng, cô liền đem chuyện Doãn Lạc Hàn đã đồng ý tham gia đại tiệc để báo với Lâm Hạo Ngôn. Lâm Hạo Ngôn có vẻ rất vui mừng “Lăng tiểu thư, lần này cô đã mang về cho tòa soạn được rất nhiều thành tích, chiều hôm qua tổng giám đốc đi công tác về, nghe thấy những chuyện này đã rất cao hứng, còn khen cô vài câu đó.”

Giản Quân Dịch thì đương nhiên là mừng rồi! Cô giúp hần lấy được của tập đoàn Đường Thịnh đến mấy chục vạn, lại còn lần trước hần và Doãn Lạc Hàn đàm phán việc giải trừ hôn ước với Chỉ Dao, dự án lúc đó Doãn Lạc Hàn cũng đã đồng ý chia lợi nhuận 80:20... Hần làm sao mà không cao hứng cho được!

Cô hưng hăng nghĩ thầm như vậy. Lâm Hạo Ngôn rút trong ngăn kéo ra một phong bì, đưa cho cô “Tổng giám đốc đặc biệt thưởng cho cô đó, đương nhiên việc tăng lương cũng không thể thiếu.”

Cô hồ nghi nhận lấy. Trong phong bì là một tờ chi phiếu có giá trị lớn, kéo theo một tờ giấy, trên đó viết rõ ràng rằng lương của cô so với chức vụ Chủ biên hiện tại sẽ được tăng thêm 3 bậc. Cô nhìn lại. Đúng vậy, là 3 bậc!

Từ bao giờ Giản Quân Dịch đã trở thành người hào phóng như vậy đó? Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lâm Hạo Ngôn.

“Đừng kinh ngạc, chính xác là như vậy đó. Tôi đã làm việc với tổng giám đốc rất lâu nên tôi rất hiểu anh ấy. Có thể biểu hiện ở bên ngoài của anh ấy khiến mọi người không vừa lòng lắm, nhưng thật ra anh ấy là người

rất tốt, lại rất biết dùng người. Không giống như những vị lãnh đạo khác, anh ấy dám đề bạt những người trẻ tuổi hoặc chưa có danh tiếng gì – mà theo anh ấy là người có tài... Vì thế cô mới có thể vừa ra trường đã được nhận vào Thuần Mỹ. Quả nhiên cô không phụ sự kỳ vọng của anh ấy, làm việc rất xuất sắc, anh ấy rất vừa lòng nên mới đặc biệt phân phó tăng lương cho cô như vậy.”

Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, chợt nhớ đến lần đầu tiên gặp Giản Quân Dịch, cũng chính là lần cô đến phỏng vấn xin việc ở Thuần Mỹ... Lâm Hạo Ngôn nói đúng, nếu không phải lúc đó Giản Quân Dịch coi trọng cô, có lẽ bây giờ cô vẫn giống như một số sinh viên, tốt nghiệp ra trường, lưu luyến với những thông báo tuyển dụng ở những công ty nhỏ chỉ bởi mưu cầu một chức vụ giúp mình có cơm để ăn...

“Xã trưởng, nhờ anh giúp tôi nói lời cảm ơn với tổng giám đốc.” Cô chân thành nói. Hiện tại tất cả những thành kiến của cô về Giản Quân Dịch đều đã tiêu tan... Quả thật, hắn đã nâng đỡ cô khi cô mới chỉ là một cô sinh viên ngơ ngác, chân ướt chân ráo bước vào nghề. Cũng là nhờ hắn, cô mới có ngày hôm nay...

Lâm Hạo Ngôn cười ha ha “Muốn cảm ơn thì cô tự mình cảm ơn đi. Đại tiệc ngày mai tổng giám đốc cũng tham gia, hơn nữa nghe nói tổng giám đốc đã mời rất nhiều vị khách quý... Quả thật là một bữa tiệc đáng mong chờ!”

Cô mỉm cười, đứng dậy vừa định rời khỏi văn phòng xã trưởng, Lâm Hạo Ngôn đột nhiên như nhớ tới cái gì, gọi cô quay lại “Đúng rồi, còn một việc. Về Chu Hiểu Linh, tôi đã báo cáo với tổng giám đốc. Anh ấy điều tra một lúc, thì ra trong lúc anh ấy đi công tác, Chu Hiểu Linh được thăng chức lên Phó Chủ biên là do Phó tổng giám đốc Giản thị phê chuẩn. Tổng giám đốc hứa sẽ truy xét rõ ràng, nếu thật sự Chu Hiểu Linh không đủ năng lực để ngồi vào vị trí đó thì sẽ tước bỏ của cô tất cả chức vụ.”

Cô gật gù đầu. Chu Hiểu Linh bình thường làm việc không có gì gọi là xuất sắc, tự dưng lại được thăng chức lên Phó Chủ biên như vậy, cô tin nhất định là có điều gì khuất tất...

Bàn chuyện với Lâm Hạo Ngôn xong, vừa vặn sắp đến giờ nghỉ trưa, cô đi về phía thang máy muốn xuống lầu.

Từ khi Chu Hiểu Linh làm Phó Chủ biên tới nay, khi cô ăn trưa ở bên ngoài đều nghe đồng nghiệp ca thán về Chu Hiểu Linh, nói cô ta cậy mình có tí chức quyền thì không xem ai ra gì, hơi một chút làm dáng chửi người,... Nói chung là không có gì tốt đẹp.

Trong lúc cô chờ thang máy, một tiếng quát lớn liền chui vào tai “..... Anh nói nói xem, một buổi sáng anh đi toilet vài lần.....”

“Chu tiểu thư, hôm nay tôi đã xin phép nghỉ, tôi nói bụng tôi khó chịu, nhưng là cô không đồng ý, bắt tôi phải đi làm. Giờ bụng tôi không thoải mái, cần phải đi toilet mà cô cũng không cho đi thì tôi phải làm sao cô mới vừa lòng?”

Khi cô đi về phía có tiếng nói, chỉ thấy Chu Hiểu Linh đang chỉ tay vào mặt phụ trách mỹ thuật Tiểu Lý, lớn tiếng răn dạy “Anh đừng có giả vờ! Anh lừa làm việc chứ gì?! Đừng cho là tôi không biết, từ ngày Lăng Mân Huyền đi, các người suốt ngày riu ra riu rít nói xấu sau lưng tôi.....”

Lời cuối cùng lại là mắng đồng nghiệp cả phòng. Mọi người bắt đầu thở dài, thông cảm nhìn Tiểu Lý, đồng thời ném ánh mắt oán giận sang Chu Hiểu Linh.

“Chuyện gì mà ồn ào như vậy?” Mân Huyền nói lớn, thông thả đi vào văn phòng.

“Mân Huyền, cô tới đúng lúc lắm!” Tích Vân không nhìn được nữa, lập tức đứng lên “Hôm nay Tiểu Lý bị tiêu chảy, sáng sớm đã xin phép Chu tiểu thư cho được nghỉ, nhưng cô ta không phê chuẩn. Bây giờ Tiểu Lý đau bụng đi toilet mấy lần, cô ta lại.....”

“Đúng! Đúng là như vậy đấy.....”

“Tiểu Lý cũng đã xin phép rồi, nhưng là cô ta.....”

“Quá đáng quá mức! Tưởng là Phó Chủ biên thì hiếp đáp mọi người như vậy sao?! Vô lý!.....”

“Không có nhân tính.....”

“Chúng tôi nhẫn nhịn Chu Hiểu Linh đủ rồi, cùng lắm thì bỏ việc...”

“Chu Hiếu Linh cút đi.....”

“Người như cô ta mà cũng xứng làm lãnh đạo sao?”

Tất cả đồng nghiệp đều tức giận mắng chửi Chu Hiếu Linh. Sự việc lần này như giọt nước làm tràn ly, khiến mọi người không thể chịu nổi được nữa, tuôn ra hết những bức xúc lâu ngày.

243. Chương 384

Chu Hiếu Linh thấy tình hình như vậy thì không dám nói gì Tiểu Lý nữa, nhưng mọi người vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục gào thét “Cút đi..... Đồ đáng ghét..... Mau cút đi..... Trở về với lão già tình nhân của cô mà khóc lóc kể tội chúng tôi đi..... Bảo ông ta đuổi việc chúng tôi hết đi.....”

“Các người..... Các người như vậy là vu khống.....” Sắc mặt Chu Hiếu Linh càng lúc càng trắng bệch, cả người đều run lên. Cô ta quay phắt sang phía Mân Huyền, chỉ tay vào mặt cô, dùng giọng nói ngoan độc đầy ghê rợn “Được lắm Lãng Mân Huyền! Chắc chắn là cô cố động mấy người này tạo phản.....”

Lãng Mân Huyền lùi về phía sau vài bước tránh nước miếng của Chu Hiếu Linh “Muốn người khác không biết, trừ khi là mình đừng làm. Chuyện của cô thì cô rõ nhất, đừng đổ trách nhiệm lên đầu tôi, thật sự khiến tôi coi thường!”

Chu Hiếu Linh trừng mắt hung ác, đang muốn chửi ầm lên, một đồng nghiệp nam lại kích động đứng lên trên bàn làm việc, vung tay lớn tiếng phản bác “Đồ hồ ly tinh! Cô khiến chúng tôi không còn nhiệt tình làm việc nữa! Mau cút đi.....”

“Đúng! Cút đi Chu Hiếu Linh! Nơi này không chào đón cô.....”

“Bụng dạ hẹp hòi, căn bản thông đủ tư cách làm phó chủ biên, cút.....”

“Các người... các người... các người ý đồ đồng hiệp yếu.....” Chu Hiếu Linh nhảy dựng lên “Các người cứ chờ xem, tôi đi tìm xã trưởng đòi công bằng!”

“Mau cút đi, đến mách với xã trưởng thì tốt nhất cũng gọi luôn người yêu già của mình ra nhé! Đến lúc đó làm kinh động đến tổng giám đốc, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu.....”

Mọi người đều cười ầm lên.

Nhìn Chu Hiếu Linh chật vật chạy đi, Mân Huyền lắc lắc đầu, lại nhìn mọi người đang quá đỗi vui mừng, cô bật cười. Dù sao đã hết giờ làm buổi sáng, đang trong giờ nghỉ trưa, mọi người như vậy cũng xem như không bị coi là làm loạn trong giờ làm việc.

“Cô ta đúng là không biết trời cao đất dày là gì, chính là do ông già người yêu Phó tổng nên mới thăng chức cho cô ta, để chúng ta phải chịu khổ như thế này....” Đồng nghiệp vẫn còn xì xào.

Người yêu Phó tổng? Xem ra mọi người cũng đã biết...

Tích Vân chạy lại phía cô “Mân Huyền, cô đến xem cô ta nói lung tung gì với xã trưởng...”

“Đúng! Xem cô ta nói trắng thành đen như thế nào? Xem cô ta kể lể chúng ta độc ác, quá đáng như thế nào.....”

“Dù sao chúng tôi cũng cây ngay không sợ chết đứng!.....”

Thấy mọi người kích động như vậy, Mân Huyền theo lời mọi người đi về phía thang máy. Cô thở dài... Chu Hiếu Linh bị ghét như vậy thực ra cũng là do cô ta tự mua dây buộc mình...

Bất chợt một suy nghĩ xẹt qua trong đầu cô... Hôm qua cô còn nghi ngờ người truyền tin cho báo chí là Chu Hiếu Linh, nhưng bây giờ cần thận phân tích lại mới thấy có nhiều điểm không đúng...

Tin tức về cô và Doãn Lạc Hàn hoàn toàn không nhắc gì đến chuyện trước đây của hai người, chỉ nói sau khi cô trở thành con gái nuôi của Doãn Lương Kiến thì hai người đã nảy sinh tình cảm... Nghĩ kỹ một chút có thể thấy tin đó không hề gây bất lợi gì cho cô, như vậy người truyền tin cho báo chí không thể là Chu Hiếu Linh...

Chợt cô nhớ tới những lời mà Lâm Hạo Ngôn đã nói hôm qua... “Có gì cô cứ hỏi người đã bày ra chiến lược như vậy thì sẽ được biết rõ hơn đó.”

Người đã bày ra chiến lược như vậy... Lâm Hạo Ngôn muốn nói đến ai? Bây giờ cô đã có thể loại trừ Chu Hiếu Linh... vậy chẳng lẽ là chú? Không, chú càng không thể giúp cô...

Một giọng nói lại đột nhiên vang lên trong đầu cô “...tất cả những cơ sở bán sản phẩm mới của L&K đều chật ních người mua, chỉ trong vòng một buổi sáng toàn bộ sản phẩm mới đã được bán hết, các đơn đặt hàng sản phẩm liên tiếp được gửi về phía L&K.....”

Sản phẩm mới của L&K có thể thu hút được sự quan tâm của công chúng như vậy cũng là do chuyện của cô và Doãn Lạc Hàn công khai... Nói như vậy, người bày ra trò này chính là người có lợi nhất... Doãn Lạc Hàn!

Là hần! Cô chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên trên đầu. Thì ra hần công khai chuyện của hai người hoàn toàn là vì mục đích kinh doanh, hần lợi dụng tin tức “phu nhân tổng giám đốc đích thân thử nghiệm sản phẩm mới” để kích thích sức mua...

Xem ra ngày đó người dẫn chương trình mời cô lên khán đài thử nghiệm sản phẩm cũng là sự dàn xếp, cho dù lúc ấy cô không vô ý đứng lên, MC cũng vẫn sẽ chọn cô.

Nghĩ như vậy, dường như tất cả tóc gáy của cô đều dựng ngược lên. Ngày theo hần đến buổi ra mắt đó, cô như con mồi đã bị thợ săn nhắm trúng, chỉ là cô còn ngây thơ không nhận ra...

Thang máy kêu một tiếng báo đến tầng 15, nhưng cô không đi ra ngoài, lại ấn nút xuống lầu. Cô phải đi gặp hần để trực tiếp hỏi cho rõ ràng!

“..... Anh phải đòi lại công bằng cho tôi..... Tôi bị họ khi dễ..... Đều là do cô ta..... Lăng Mân Huyền..... cô ta kích động đồng nghiệp làm loạn..... Còn nói tôi cút đi..... Xã trưởng..... Tôi dùng thực lực của mình để ngồi lên vị trí này..... Bọn họ vu khống, bôi nhọ nhân cách tôi.....”

Tiếng gào khóc vô cùng ủy khuất vang vọng khắp tầng 15, không cần nhìn cũng biết hần là lúc này Chu Hiếu Linh đang ở trong phòng Lâm Hạo Ngôn khóc lóc kể về sự uất ức của mình... Cô đảo mắt chán nản. Thang máy đóng lại, những tiếng the thé nức nở của Chu Hiếu Linh cũng biến mất.

Ra khỏi tòa soạn, cô vừa đi vừa gọi điện thoại cho Doãn Lạc Hàn. Điện thoại đổ chuông hơn mười tiếng mới có người nghe.

“Lăng tiểu thư, tổng tài đang họp.” Giọng của Từ Bang.

“Còn bao lâu nữa?” Cô nhìn đèn giao thông chuyển màu xanh, cùng vài người nữa qua đường.

“Cái này tôi cũng không biết được...” Từ Bang trầm ngâm, trả lời ba phải.

244. Chương 385

“Bây giờ tôi sẽ đến công ty các anh.” Cô không đợi hần nói nữa, nhanh chóng cắt điện thoại. Cô có 1 giờ để nghỉ trưa, cô không tin bọn họ họp mà không nghỉ trưa.

Cô ngẩng đầu, thấy màn hình lớn ở ngã 4 đang phát tin tức. Rất nhiều người xung quanh đứng lại xem, cô cũng không có việc gì làm đi lại gần.

“..... Ngày hôm nay, sản phẩm mới của hãng mỹ phẩm L&K đã hoàn toàn cháy hàng. Người tiêu dùng đứng xếp hàng suốt cả ngày để chờ mua..... Lần này L&K không giống như những lần trước mời ngôi sao về làm đại diện cho sản phẩm mà tiết kiệm kinh phí, sản phẩm mới được đích thân phu nhân tổng giám đốc thử nghiệm khiến cho công chúng có cảm giác gần gũi hơn.....”

Mân Huyền đỏ mặt rần rần. Vốn dĩ cô cũng đâu được tốt như họ nói, ngay tại lúc này đây cô còn đang vô cùng tức giận đi tìm Doãn Lạc Hàn để nói chuyện rõ ràng cơ mà...

Nhưng cô tức giận cũng là có nguyên nhân. Ai bảo Doãn Lạc Hàn gạt cô? Bị hần xỏ mũi như vậy có ai mà có thể không nổi trận lôi đình?

Đúng lúc này, trên màn hình lớn xuất hiện hình ảnh của cô và Doãn Lạc Hàn “Theo một nguồn tin đáng tin cậy, tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh đã chọn ngày cưới, tháng sau hôn lễ sẽ cử hành.....”

Tức khắc, vài người xung quanh nhìn về phía cô, rồi lại thầm thì vào tai nhau “Cô gái kia nhìn quen quá..... giống với phu nhân.....”

Cô cả kinh, vội cúi đầu tránh đi.

Một lát sau, khi cô đi vào tầng cao nhất của tập đoàn Đường Thịnh, sự tức giận cũng đã biến mất. Chợt thấy Ôn Nhược Nhân đang đi cạnh một nhân viên khác nói chuyện công việc gì đó, cô không muốn quấy rầy cô ấy, vì vậy trực tiếp đi vào văn phòng Doãn Lạc Hàn, nhưng tiếng Ôn Nhược Nhân lại bay tới “Mân Huyền!”

Tay cô đang chuẩn bị mở cửa thì ngừng lại. Cô quay đầu, thấy Ôn Nhược Nhân đã từ biệt nhân viên kia rồi đi về phía cô “Tổng giám đốc đang họp, chắc là cũng sắp xong rồi, cô vào trong văn phòng đợi anh ấy nhé.”

“Sao cô và trợ lý Từ nói khác nhau vậy? Một người thì nói sắp họp xong, một người thì nói không biết khi nào cuộc họp mới kết thúc...”

Ôn Nhược Nhân đẩy gọng kính mỉm cười “À, trợ lý Từ vừa ở bên ngoài về nên không rõ lắm đó. Thật ra tổng giám đốc cũng đã giao cho tôi chờ đến giữa trưa hết giờ làm việc thì gọi điện cho cô bảo cô đến công ty, nhưng tôi bận quá nên chưa kịp gọi....”

“Anh ấy gọi tôi đến đây làm gì?” Cô có chút khó hiểu.

Ôn Nhược Nhân nháy mắt “Nghe nói là muốn cho bổ sung dinh dưỡng cho cô.”

Mặt Mân Huyền lại đỏ ửng lên, vội cúi đầu chạy vào trong văn phòng tổng giám đốc. Cái tên Doãn Lạc Hàn này! Nhờ hần mà giờ không có ai là không biết chuyện cô mang thai...

Cô ngồi trên sofa chưa đến 10 phút, Doãn Lạc Hàn đã đẩy cửa đi vào, theo thói quen ôm chầm lấy cô, đem cả người cô dựa vào trong lòng hần “Huyền, em chờ lâu chưa? Có đói không?”

“Cũng bình thường...” Cô mím môi cười. Từ sau nửa đêm hôm qua cô mò dậy ăn, bây giờ lúc nào hần cũng hỏi cô cái câu “Có đói không?”

Tiếng gõ cửa vang lên. Doãn Lạc Hàn trầm giọng “Mời vào!”

Vài người mở cửa đi vào, cô nhìn một cái đã nhận ra đó là mấy cô giúp việc ở Doãn Trạch. Họ mang theo vài đĩa thức ăn, nhanh chóng bày trên mặt bàn.

Đây chính là cái mà Ôn Nhược Nhân gọi là “bổ sung dinh dưỡng” đây sao? Cô nhìn một bàn đầy thức ăn trước mặt, trong lòng bỗng vô cùng ấm áp.

Doãn Lạc Hàn mở chiếc bình giữ nhiệt, đổ canh ra, sau đó múc một thìa, đưa lên trước miệng vừa thổi vừa nói “Uống canh này trước. Nó có tác dụng bổ khí huyết, tăng sức đề kháng, rất có lợi cho cơ thể của em.”

Hần dịu dàng đưa thìa đến gần miệng cô. Cô mở miệng uống, nhẹ nhàng nuốt xuống, sau đó đưa tay muốn cầm chiếc thìa trong tay hần “Em tự uống cũng được.”

Ai ngờ hần đã nhanh tay hơn tránh né “Anh rất vui được phục vụ em.”

“Được, vậy em cũng không khách sáo nữa.” Cô bật cười. Nhìn hần lo lắng cho cô và cực kỳ trong bụng cô như vậy, trong lòng cô ngập đầy sự ngọt ngào và hạnh phúc...

Hần cẩn thận bón từng thìa cho cô cho đến khi hết chén canh. Cô rút khăn giấy đưa cho hần, nhìn hần lau tay, cô đột nhiên nhớ tới bữa tiệc ngày mai...

“Ngày mai là thứ bảy rồi đó, anh nhớ trưa mai 12 rưỡi đến tham gia tiệc chúc mừng của công ty em nha, đến lúc đó.....”

Hần cướp lời cô, vừa cười vừa nói “Đến lúc đó anh sẽ đến sớm trước ba mươi phút đón em đi.”

“Vâng, được rồi.” Thật ra ban đầu cô không định đi cùng hắn, nhưng xong nghĩ lại, dù sao chuyện hôn sự của bọn họ cũng đã công khai, bây giờ có che giấu cũng chẳng được gì, cô và hắn đi cùng nhau cũng là chuyện hợp tình hợp lý, vì vậy mỉm cười gật đầu.

Ăn trưa xong, chờ đến khi người giúp việc vào dọn dẹp xong hết, cô xoa xoa cái bụng tròn, nằm tựa vào người hắn, khoa trương kêu lên “No quá! Em no sắp chết mất rồi!”

Hắn cúi người xuống hôn trộm lên môi cô “Em mới ăn có nửa bát cơm thôi mà, chắc là do ăn nhiều canh nên em thấy đầy bụng thôi.”

Cô chớp chớp mắt “Ừm... chắc vậy...”

Hắn nhìn gương mặt mệt mỏi của cô, đề nghị “Hay em ngủ đi, chút nữa anh gọi em dậy.”

Như để phụ họa cho lời hắn nói, cô ngáp dài một cái. Nghĩ tới văn phòng hắn có phòng nghỉ riêng, còn có chiếc giường thoải mái, cô suyt chút nữa đã xiêu lòng nghe theo lời hắn. Cô lắc lắc đầu, ngồi thẳng dậy.

“Không được, em còn phải đi làm.” Cô nhìn đồng hồ, vội đứng lên “Em phải đi ngay đây không muộn mất.”

245. Chương 386

“Đừng vội, để anh đưa em đi.” Hắn cầm chìa khóa xe, dắt cô xuống lầu, cho dù trong lòng hắn trăm ngàn lần không muốn người hãnyêu đã có thai còn phải sắp xếp ngựa ngựa đi làm.

Cô nhìn cảnh sắc ngoài cửa kính xe, khoe với hắn một tin vui “Đúng rồi, Hàn, em được tăng lương!”

“Ừ.....” Hắn khẽ thở dài. Cô coi trọng sự nghiệp như vậy, trong thời gian ngắn bắt cô nghỉ việc là chuyện không thể. Hắn tính đợi bụng cô lớn thêm chút nữa, hắn sẽ đề cập đến chuyện đó...

“Anh mau đoán xem em được tăng bao nhiêu?” Cô có vẻ hưng phấn dị thường, quay người hắn sang phía hắn.

Để phối hợp với cô, hắn thuận miệng đáp “1 vạn?”

Cô lắc đầu “Không đúng, cho anh đoán lại.”

“Vậy 3 vạn?” Hắn nheo mắt, trong lòng thầm chửi thề. Tên Giản Quân Dịch đó nhất định là cố ý, biết rõ cô là người phụ nữ của hắn nên mới tăng lương cho cô nhiều như vậy, kích thích sự tích cực làm việc của cô... Cứ như vậy sẽ chỉ càng làm cho việc hắn thuyết phục cô từ chức trở nên khó khăn...

“Không đúng.” Cô lắc đầu như trống bỏi, sau đó mắt lấp lánh nói ra con số gấp gần 8 lần con số 3 vạn.

“Cái gì? Nhiều như vậy sao?” Hắn giật mình, nháy mắt dừng xe. Cô không kịp phòng bị chúi về phía trước, cũng may đang thắt dây an toàn, nếu không cái trán của cô khẳng định là đang dán vào kính thủy tinh trước mặt rồi.

“Anh giận sao? Em chia sẻ với anh tin vui này, anh.....”

Thấy cô đã bắt đầu tức giận, hắn nắm tay cô xoa nhẹ “Sao lại giận chứ? Em giỏi như vậy, anh vui còn không kịp... Anh dừng xe là vì đến nơi rồi.”

Cô xoay người lại, quả nhiên đã đến tòa soạn. Thoáng chốc nét tươi vui lại xuất hiện trên gương mặt cô.

“Huyền, gần đây Chu Hiểu Linh có làm gì em không?”

Cô đem toàn bộ chuyện trưa hôm nay kể cho hắn nghe.

Ánh mắt sắc lẹm của hắn lóe lên một cái “Biết vì sao mọi người lại biết chuyện cô ta gian díu với phó tổng Giản thị không?”

Cô nghĩ một lúc, sau đó mắt chữ O mồm chữ A hỏi hắn “Không phải là anh động tay đó chứ.....”

Nói đến đó, nhìn ánh mắt hắn, cô tự khẳng định được điều mình vừa nói là đúng.

Hắn cười lạnh “Nếu cô ta không làm chuyện bẩn thỉu như vậy, anh có muốn nhúng tay vào cũng khó... Tất cả mọi chuyện chỉ có thể nói là do cô ta tự làm tự chịu.”

“Không phải cô ta là ân nhân của anh sao? Làm như vậy có phải hay không?” Cô tuy rằng cũng rất ghét Chu Hiểu Linh, nhưng dù sao cô cũng cảm thấy có chút tội nghiệp cho cô ta. Dính vào chuyện như vậy, cả đời cô ta khó tránh bị người khác chỉ trích, công việc cũng khó mà thăng tiến...

“Huyền, em hiền lành quá...” Hắn nắm tay cô, trong sâu thẳm đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng “Cô ta không nên dây vào anh, càng không nên ngu xuẩn chọc đến em. Em biết không... đối với anh em là quan trọng nhất... Người nào dám động vào em, anh sẽ bắt người đó phải trả giá gấp trăm ngàn lần.”

Nghe hắn nói, cô không khỏi run nhè nhẹ, lại dùng tay còn lại úp lên bàn tay hắn đang nắm chặt tay cô “Hàn, như vậy là đủ rồi. Chuyện này đã đủ làm cho Chu Hiểu Linh thân bại danh liệt rồi, anh đừng làm gì thêm nữa, được không?”

Hắn nhìn chăm chú vào cô một lát, sau đó nâng tay cô lên, ấn môi xuống mu bàn tay của cô “Được, lần này anh sẽ tạm tha cho cô ta, nhưng anh nghĩ cô ta cũng không còn cơ hội nữa đâu. Anh hiểu Giản Quân Dịch, trong công việc anh ta luôn rất nghiêm khắc, tuyệt đối không chấp nhận nhân viên của mình làm những chuyện hèn hạ như vậy đâu.”

“Vâng, cái này em biết. Tóm lại anh chỉ cần hứa với em đừng làm gì nữa là được.” Cô nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ đi làm, vội đẩy cửa xe, sau đó lại đột nhiên ngừng một chút, xoay người, hôn chụt một cái lên má hắn, sau đó ngại ngùng nhanh chóng xuống xe.

Cô bước vào thang máy, thấy xung quanh tòa soạn im ắng, không có gì bất thường, không biết Lâm Hạo Ngôn đã giải quyết chuyện của Chu Hiểu Linh như thế nào...

Cô gọi điện thoại nội tuyến. Một lát sau, trợ lý Hoàng ôm một tập văn kiện đi tới “Lăng tiểu thư, đây là những giấy tờ hôm nay cô cần xử lý.”

“Cám ơn cô!” Cô lật xem một tờ giấy, đột nhiên ngẩng đầu hỏi “Giữa trưa phó chủ biên đến tìm xã trưởng phải không? Cô có biết có chuyện gì không?”

“Khi tôi với vài đồng nghiệp khác đi ăn trưa, đi ngang qua văn phòng xã trưởng, nghe thấy tiếng khóc của Chu Hiểu Linh. Cô ta nói đồng nghiệp trong phòng liên hiệp lại mắng chửi cô ấy, cô ta còn nói cô.....”

Trợ lý Hoàng nói đến đây thì ngừng lại. Mân Huyền khoát tay áo “Không sao, cô cứ nói tiếp đi, tôi sẽ không trách cô.”

Lúc này trợ lý Hoàng mới dám nói tiếp “Cô ta nói mọi chuyện đều là do cô xúi giục đồng nghiệp. Xã trưởng hỏi cô ta có chứng cứ hay không, cô ta lại không nói được gì. Sau đó cô ta đòi xã trưởng phạt những người đã làm loạn, bao gồm cả cô. Xã trưởng nói cô ta không có chứng cứ, bảo cô ta về đi. Thế là cô ta trở mặt, chỉ vào mặt xã trưởng mà chửi, nói xã trưởng bao che dung túng cho thủ hạ, sau đó nổi dậy dùng đũa đập cửa đi ra, nói là sẽ đi khiếu nại lên cấp trên...”

Mân Huyền lắc lắc đầu. Chu Hiểu Linh đúng là điên rồi! Giản Quân Dịch đang điều tra mọi chuyện, cô ta lại làm loạn như vậy, đúng là tự tìm đường chết. Bây giờ xem ra ngay cả vị Phó tổng kia còn lo không bảo vệ được mình nữa là giúp cho cô ta...

Trợ lý Hoàng thấy biểu cảm của cô như vậy thì nhìn công nghiêm túc nói “Lăng tiểu thư, tất cả chúng tôi đều biết làm thế nào mà Chu Hiểu Linh vào được tòa soạn, làm thế nào mà cô ta leo lên được vị trí Phó Chủ biên. Cô đừng lo, tôi tin cô ta không kiêu ngạo được lâu nữa đâu.”

246. Chương 387

Ngay cả trợ lý Hoàng còn nghĩ như vậy, xem ra Chu Hiểu Linh thật sự thâm hiểm rồi “Tôi biết rồi, cô đi làm việc đi.”

Trợ lý Hoàng vừa ra khỏi văn phòng không lâu thì di động của cô vang lên.

Cô vừa nhìn tên hiển thị trên di động thì vui vẻ hẳn lên. Đã lâu rồi cô không có tin tức gì của Trịnh Trác.

“Trác, anh tìm em sao?”

“Ừ, Mân Mân, anh có cái này cho em. Bây giờ em có thể ra ngoài một chút không?” Giọng nói của Trịnh Trác có chút khác thường. Hấn nói có cái cho cô, chẳng lẽ là bằng chứng về chuyện đó sao?

“Vâng, được ạ.” Cô lập tức bàn với hấn địa chỉ gặp mặt và thời gian, sau đó xách túi ra ngoài.

Hai mươi phút sau, cô ngồi vào trong xe Trịnh Trác.

“Trác, lâu rồi không gặp, anh có khỏe không?” Cô nhìn hấn thật kĩ. Lâu rồi không gặp, hiện tại hấn so với trước đây càng thêm phần tuấn tú và ngạo khí.

“Cũng ổn.” Hấn mỉm cười nheo nheo má cô “Anh ta có tốt với em không? Nhìn khí sắc của em rất tốt, hơn nữa nghe nói hai người cũng sắp kết hôn rồi phải không?”

“Vâng, là vào tháng sau. Anh nhất định phải tới nhé.” Cô chân thành mời hấn.

Hấn cười khê gật đầu “Đương nhiên anh phải tới rồi. Hiện tại em không có thân nhân, anh phải đại diện cho nhà gái đến chứ. Anh sẽ nắm tay em vào lễ đường, trực tiếp giao em cho Doãn Lạc Hàn.”

Hấn suy nghĩ thật chu toàn, khiến cô vô cùng cảm động “Trác, cảm ơn anh!”

“Được rồi, anh phải đi rồi. Cái này giao cho em.” Hấn lại nheo má cô yêu chiều, sau đó đưa cho cô một bao da đựng tài liệu “Chuyện mười một năm trước đã được điều tra rõ ràng. Anh nghĩ nó sẽ giúp em rất nhiều đấy.”

Nghĩ đến tất cả ẩn tình của 11 năm trước đều ở trong bao da này, cô không khỏi kích động, run run nhận lấy, cẩn trọng đặt vào trong túi xách.

“Trác, em biết anh rất bận. Em không làm phiền anh nữa. Hôm nào anh rảnh, em mời anh đi uống café.” Cô xuống xe, ra khỏi xe còn quay đầu lại vẫy tay với Trịnh Trác.

Hấn gật gật đầu, sau đó xe thể thao rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Trở lại văn phòng, còn 1 tiếng nữa mới hết giờ. Cô cố kiềm chế cảm giác nóng lòng muốn mở bao da kia ra, chuyên tâm làm việc. Xong việc, còn hơn 10 phút mới hết giờ, cô thu dọn đồ, đi tới văn phòng xã trưởng.

“Lăng tiểu thư, cô tới đúng lúc lắm. Đây là lệnh của cấp trên vừa đưa xuống, cô xem đi.” Lâm Hạo Ngôn đưa cho cô một tờ giấy.

Cô nhìn qua một lượt đã nắm rõ nội dung. Chu Hiếu Linh thân là lãnh đạo mà lại gây chuyện thị phi khiến nhân viên bức xúc, vì vậy cách chức, buộc thôi việc.

Nguyên nhân bên trong không hề được đề cập tới. Điều đó cũng dễ hiểu. Giản Quân Dịch làm sao lại ngu ngốc để lộ ra những chuyện không hay bên trong Giản thị để cho người ngoài có cơ gièm pha được...

Nếu cô đoán không sai, hiện tại Giản Quân Dịch chưa động đến vị Phó tổng kia cũng là do không muốn vạch áo cho người xem lưng, chờ thêm vài ngày gió êm sóng lặng, chức vụ Phó tổng có lẽ sẽ đổi chủ.

Không ngờ từ giữa trưa đến giờ chỉ có nửa ngày, Chu Hiếu Linh đã bị cách chức. Tiếng xấu đồn xa, chỉ sợ cô ta nghĩ việc rồi, nhưng những chuyện cô ta đã làm thì vẫn cứ là chuyện xấu theo cô ta cả đời...

Cô khỏi cảm thán thế sự khó liệu. Quả thực chỉ có thể dùng chính sự nỗ lực của mình để vươn lên thì cái mà mình giành được mới chắc chắn, nếu không chỉ như phù dung sớm nở tối tàn, không biết lúc nào sẽ bị đập xuống...

Muốn không làm mà hưởng, một bước lên trời, không cẩn thận trượt chân sẽ bị ngã càng đau...

Tan tầm, cô đi xuống lầu, thấy Chu Hiếu Linh ôm đồ cúi đầu đi ra, văn phòng vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Mân Huyền, cô xem đồ rắn rết đó cuối cùng cũng bị đuổi đi rồi!” Tích Vân chạy tới, vui sướng thông báo với cô.

Vài nữ đồng nghiệp vẫn chưa hả dạ, còn nói với theo ChuHiếu Linh “Đồ bẩn thỉu, đi mau đi. Nhìn cô một giây tôi cũng không muốn! Cút nhanh đi!”

“Lăng Mân Huyền, cô sẽ không đắc ý được lâu đâu. Tôi sẽ cho cô thấy, tôi không phải người dễ bắt nạt đâu!” Chu Hiếu Linh hung tợn quay đầu nhìn cô, ném lại một câu, sau đó vội chạy đi.

“Mân Huyền, cô giúp chúng tôi đề cử phó chủ biên mới đi. Tôi đề cử Tích Vân.” Lúc này một đồng nghiệp đột nhiên nói lớn, khiến tất cả mọi người lại nhao lên

“Đúng, chúng tôi đề cử Tích Vân! Cô ấy làm đã lâu, kinh nghiệm không thiếu, năng lực không tồi, lại hợp tác với mọi người rất ăn ý...”

“Chúng tôi đều đồng ý.....”

“Được, tôi nhớ rồi, ngày mai tôi sẽ đề xuất với xã trưởng.” Mân Huyền mỉm cười gật đầu. Thật ra cô cũng cảm thấy Tích Vân rất thích hợp làm Phó Chủ biên. Lần trước cô cũng đã đề cử cô ấy, chỉ tiếc lại bị Chu Hiếu Linh giành mất.

Nửa giờ sau, cô ngồi trong xe thể thao, kể lại mọi chuyện cho Doãn Lạc Hàn nghe. Chu Hiếu Linh xám xịt ra khỏi tòa soạn như thế nào, mọi người nói như thế nào,... đương nhiên cũng không quên nhắc tới Trịnh Trác.

“Vây tài liệu đó đâu rồi?” Doãn Lạc Hàn nhìn thần sắc cô có chút không bình thường, dịu dàng hỏi “Huyền, em lo lắng sao?”

Cô nắm chặt bao da đựng tài liệu Trịnh Trác đưa trong tay như sợ chỉ cần nói lỏng một giây, nó sẽ bay hơi mất. “Vâng, em sợ nếu đúng như chúng ta nghi ngờ, mọi chuyện là do chú gây ra... Điện thoại nặc danh, giết hai mạng người, còn vu oan giá họa cho bố.....”

247. Chương 388

“Nếu tất cả mọi chuyện năm đó đều do ông ta bày ra....” Hần nghiêng răng nghiêng lợi “Ông ta nhất định sẽ phải gánh trách nhiệm! Trịnh Trác nói bên trong có chứng cứ, vì vậy anh nghĩ có lẽ hung thủ thực sự chính là lão hồ ly Lăng Chính Đào...”

Cô thở dài, cúi đầu nhìn bao da trên tay. Nếu đúng như Doãn Lạc Hàn nói, chú là kẻ đứng sau tất cả những chuyện này, cô nhất định sẽ không để yên, nhất định phải đòi lại công bằng cho bố.

Phòng khách Doãn trạch sáng rực ánh đèn. Cô ngồi trên sofa, tựa vào Doãn Lạc Hàn, cẩn thận mở bao da ra, cuối cùng rút tài liệu ra rồi lại hơi do dự, đặt vào tay hần.

“Em không dám xem... Anh xem rồi nói cho em kết quả, được không?”

Hần nhận lấy, lật xem. Cô cẩn thận quan sát phản ứng trên gương mặt hần, nhưng một chút biểu cảm hần cũng không lộ ra, vì vậy cô đành cúi đầu đợi hần đọc xong rồi nói cho cô biết...

Qua một hồi lâu, hần đặt tài liệu lên bàn. Cô bồn chồn lập tức quay sang hỏi hần “Hàn, trên đó viết cái gì? Có phải hung thủ vụ huyết án năm đó là...”

Ánh mắt hần vô cùng lạnh lùng “Mọi chuyện năm đó đều do Lăng Chính Đào gây ra, ngay cả chuyện mẹ anh ngoại tình cũng là do ông ta sai người bịa đặt...”

Cô cảm thấy lạnh cả sống lưng “Vì sao chú phải làm như vậy? Mười một năm Lăng thị trong tay bố em càng lúc càng lớn mạnh, còn chú chỉ là một nhân viên bình thường được bố em sắp xếp cho vào làm trong công ty, căn bản chú không thể có quan hệ gì với bố mẹ anh, chứ đừng nói là ân oán.”

Doãn Lạc Hàn rút ra vài tờ giấy trong tập tài liệu trên bàn, đưa cho cô xem “Ở đây đã viết rất rõ ràng...”

“Tại sao? Vì tiền? Hay vì nguyên do nào khác?” Lúc này tâm trạng cô đang cực kỳ phức tạp, không thể kiên nhẫn ngồi đọc tài liệu.

Hần khép hồ mắt nhưng cô vẫn có thể thấy đôi mắt hần lúc này đang đổ ngầu “Vì tiền, cũng vì tình.”

“Tình? Chẳng lẽ chú yêu mẹ anh, cho nên mẹ anh và bố anh kết hôn, chú mới sinh lòng hận thù ra tay độc ác như vậy?”

Hắn không nói gì, có lẽ còn đang chống chọi lại với nỗi đau khi phải nhớ tới những chuyện hắn không muốn nhớ nhất. Hai mạng người bị giết có mẹ hắn, mà cũng có mẹ cô, làm sao cô không đau khổ? Nhưng có lẽ nỗi đau của hắn lớn hơn cô rất nhiều, bởi sau khi mất mẹ, hắn đã chẳng thể dựa vào bố, lại còn bị xua đuổi, khiến những đêm dài trong bóng tối, bị bỏ đói, bị đánh đập đã trở thành bóng ma kí ức trong lòng hắn, mãi chẳng thể xóa nhòa... Cô chỉ có thể nắm chặt lấy tay hắn, bởi ngoài làm như vậy ra, cô không biết phải làm sao để an ủi hắn.

“Anh không sao... Anh chỉ thấy thương mẹ.” Doãn Lạc Hàn nắm chặt lại tay cô, gân xanh trên trán nổi lên “Mẹ ra đi mà còn chưa được trả lại sjw trong sạch, bị mang tiếng xấu... Tất cả đều là do lão hồy Lãng Chính Đào! Anh nhất định sẽ bắt lão phải trả giá!!”

Hắn đột nhiên rút điện thoại bấm một dãy số. Đúng lúc này, một giọng nói mạnh mẽ vang lên “Lạc Hàn, không được gọi cảnh sát!”

Doãn Lạc Hàn không thèm để ý, tiếp tục bấm số. Doãn Lương Kiến lập tức lao tới, cướp lấy điện thoại, ném lên sofa.

Doãn Lạc Hàn bật dậy, tức giận gào lên “Hung thủ đã tìm được, vì sao không thể gọi cảnh sát? Chẳng lẽ ông muốn để hắn nhỡ ngoài vòng pháp luật sao?”

“Hàn, anh bình tĩnh đã, đừng kích động...” Cô vội ôm chặt lấy Doãn Lạc Hàn, lại xoay người nói với Doãn Lương Kiến “Bố nuôi, con cũng đồng ý với Hàn... Chú con đã sát hại hai mạng người, bây giờ bọn con có chứng cứ rồi, ông ấy phải chịu sự trừng phạt của pháp luật!”

Doãn Lương Kiến ngây ngẩn cả người “Các con thực sự có chứng cứ rồi sao?”

Mân Huyền gật gật đầu. Lúc này Doãn Lương Kiến mới cúi đầu thở dài “Mân Huyền, có chuyện bố còn chưa nói cho con biết... Năm đó Thiệu Văn đã biết hai mạng người là do Lãng Chính Đào sát hại...”

Cô kinh ngạc, ngã ngồi xuống ghế, lắp bắp “Không... không thể nào... Nếu biết, vì sao... vì sao bố con lại nhận lấy hết mọi trách nhiệm?”

Doãn Lương Kiến cười khổ một tiếng “Biết vì sao nhắc đến bố, Thiệu Văn lại hận đến như thế không? Bởi vì ông ấy nghĩ rằng điện thoại nặc danh đó là do bố gọi, nghĩ rằng tất cả những bi kịch đó đều là do bố đứng sau giở trò. Mấy năm nay bố vẫn thường xuyên đến thăm Thiệu Văn, nhưng không lần nào ông ấy cho bố vào gặp cả...”

Cô hiểu tính cách của bố. Ông rất cố chấp. Cái gì ông đã nghĩ là đúng thì cho dù người khác có nói như thế nào ông cũng không nghe, trừ khi là ông tự nghĩ thông suốt được...

“Lần này con và Lạc Hàn tổ chức hôn lễ, bố nghĩ là thông gia cũng nên nói với ông ấy một tiếng, nên.....”

“Hôm nay bố đã tới gặp bố con sao?” Cô ngạc nhiên cất lời bố nuôi. Cô thật bất hiểu, con gái như cô kết hôn lẽ ra phải báo cho bố biết từ sớm... lại để...

Doãn Lương Kiến khẽ gật đầu “Chắc Thiệu Văn ở trong ngục đọc báo thấy tin con và Lạc Hàn kết hôn nên đồng ý gặp bố. Bố liền nhân cơ hội này nói lại chuyện năm đó. Bố giải thích cho bố con rằng cuộc gọi nặc danh đó không phải bố gọi, bởi lúc đó bố còn đang uống rượu say bí tỉ ở bên ngoài... Thiệu Văn suy nghĩ rất lâu, sau đó có vẻ như ông ấy đã tin bố. Hôm ở bệnh viện bố đã nghe thấy hai đứa nói chuyện, vì vậy vừa rồi bố cũng nói cho Thiệu Văn biết hai con nghi ngờ mọi chuyện là do Lãng Chính Đào gây ra... Lúc này Thiệu Văn mới thở dài, nói cho bố biết tất cả mọi chuyện...”

“Tất cả mọi chuyện?” Tim cô bỗng đập thình thịch, mồ hôi túa đầy ra tay. Cô ngẩng đầu nhìn Doãn Lạc Hàn đang đứng bên cửa sổ lớn gọi điện cho cảnh sát. Cô có thể cảm nhận được chuyện bố nuôi sắp nói là một chuyện rất quan trọng...

248. Chương 389

“Thiệu Văn nói ông ấy vừa đến khách sạn thì Bích San – mẹ con đã tới rồi. Bà ấy nghĩ Thiệu Văn phản bội, cãi nhau ầm ĩ với Thiệu Văn. Xảo Kỳ tận lực giải thích, nhưng bà ấy không nghe. Sau đó Lăng Chính Đào đến, cũng khuyên can mẹ con, nhưng lúc này Bích San đã hoàn toàn mất bình tĩnh, bà ấy đòi ly hôn. Thiệu Văn cố gắng quá nên dạn dột vớ lấy con dao gọt hoa quả gần đó dọa Bích San, không ngờ hai người cãi vã tranh chấp, không cẩn thận làm con dao đâm vào bụng mẹ con. Nhìn Bích San ôm bụng đầy máu ngã xuống sàn, Thiệu Văn sợ hãi không biết phải làm gì. Lúc này Lăng Chính Đào mới nói: không làm thì thôi, đã làm là phải làm đến cùng, giắt lấy con dao trong tay bố con đâm người chứng kiến là Xảo Kỳ, sau đó thấy Bích San vẫn còn thoi thóp thì đâm bà ấy thêm mấy nhát. Ở đó là tầng 2, Lăng Chính Đào liền nhảy ra ngoài cửa sổ chạy trốn, nhưng bố con lúc này đã quá hoảng loạn, ngồi im trên mặt đất không biết phải làm gì. Một lúc sau, đột nhiên bảo vệ khách sạn xông tới, gọi cảnh sát tới bắt bố con đi. Thiệu Văn rất đơn giản, nghĩ rằng em trai vì giúp mình nên mới giết người, lại nghĩ đến Bích San đã chết, quá đau khổ, nản lòng thoái chí liền nhận hết tội danh giết người, giao công ty cho Lăng Chính Đào, chỉ yêu cầu Lăng Chính Đào phải chăm sóc cho con thật tốt...”

“Sao chú có thể vô nhân tính như thế? Sao chú có thể giết hai mạng người... làm sao chú lại có thể tàn nhẫn như vậy.....”

Cô điên cuồng lắc đầu, quá choáng váng trước sự thật vừa được hé mở.

Doãn Lương Kiến nhìn cô, cũng lắc đầu theo “Bây giờ bố cũng không biết phải làm thế nào nữa... Thiệu Văn rất cố chấp. Ông ấy vẫn nghĩ Lăng Chính Đào hết lòng vì ông ấy... Cũng là do Lăng Chính Đào quá gian xảo, lừa bố con lâu như vậy....”

Trong lúc nhất thời không ai nói thêm gì nữa. Những cảm xúc phức tạp đan xen tràn ngập trong phòng khách nhà họ Doãn....

Doãn Lạc Hàn gọi điện thoại xong, lại gần ôm lấy cô, đặt đầu cô nghiêng vào vai mình “Mọi chuyện anh đã sắp xếp xong rồi. Cảnh sát đang tới Lăng Trạch bắt người. Anh cũng đã mời những luật sư nổi tiếng nhất Trung Quốc, đợi họ sắp xếp hết chứng cứ xong sẽ lập tức đưa vụ này ra tòa.”

Doãn Lương Kiến ngồi đối diện thở dài “Chỉ mong tất cả mọi chuyện đều thuận lợi.”

Không bao lâu sau, vài vị luật sư mặc âu phục đã xuất hiện ở Doãn Trạch. Sau đó, Doãn Lạc Hàn nhận một cuộc điện thoại, sắc mặt càng lúc càng lạnh lùng khiến lòng cô bỗng xuất hiện một dự cảm xấu...

“Khi cảnh sát tới thì Lăng Trạch đã không còn một bóng người. Lăng Chính Đào đã ôm theo toàn bộ tài sản chạy trốn.”

Xem ra chú đã sớm có chuẩn bị... quả nhiên chú không phải người đơn giản... Không biết Ngải Phù thế nào rồi, lúc này thần trí của Ngải Phù đang không bình thường sớm có chuẩn bị... quả nhiên chú không phải người đơn giản... Không biết Ngải Phù thế nào rồi, lúc này thần trí của Ngải Phù đang không bình thường...

“Cảnh sát đã phát lệnh truy nã toàn quốc, ông ta sẽ không thoát được đâu.” Doãn Lạc Hàn cười lạnh, sau đó lo lắng nhìn vào trong mắt cô “Cảnh sát cũng nhắc chúng ta phải phòng bị thật kỹ, đề phòng Lăng Chính Đào chó cùng giết giậu sẽ tiến hành trả thù. Anh đã sắp xếp thêm người bảo vệ Doãn Trạch, dặn bọn họ phải đề cao cảnh giác. Ngày nào còn chưa bắt được Lăng Chính Đào thì ngày đó chúng ta còn chưa thể yên tâm.”

“Tổng giám đốc Doãn.” Một vị luật sư đứng lên nói “Chúng tôi sẽ về sắp xếp lại tất cả tài liệu này. Theo như chúng tôi xem qua, chỗ tư liệu này rất chính xác và đầy đủ. Có những tư liệu này thì không còn gì đáng lo nữa, bây giờ chỉ cần chờ cảnh sát bắt được Lăng Chính Đào để đưa ra xét xử thôi.”

Doãn Lạc Hàn gật gù đầu. Quản gia tiễn luật sư ra khỏi Doãn Trạch.

Gần 10 giờ ba người mới ăn tối, nhưng vì ai cũng mang trong lòng nhiều tâm sự nên cũng không ăn nhiều lắm. Doãn Lạc Hàn hôm nay, cô mới miễn cưỡng uống bát canh tẩm bổ.

Một một đôi mắt đỏ như máu chăm chú nhìn cô, còn có một con dao chói sáng vung đến.... Cô sợ hãi kêu to tên của Doãn Lạc Hàn, nhưng không nói ra được tiếng nào, hai chân cũng giống như bị đóng đinh, không

thể cử động được. Con dao sáng loáng cứ vung tới trước mặt cô, sau đó cô chợt thấy Doãn Lạc Hàn chạy tới gần cô, và rồi con dao lao về phía hắn. Cô không cử động được, kêu to để Doãn Lạc Hàn biết mà tránh...

Cô bình tĩnh.

Cô thở dốc, mồ hôi túa ra đầy mặt. Cô sợ hãi, không biết liệu đây có phải điềm báo sắp có chuyện không may xảy ra hay không... Nghĩ như vậy, cô hoảng sợ rúc vào trong lòng hắn. Hắn ngủ rất thính, lập tức tỉnh lại.

“Gặp ác mộng sao?” Hắn nói nhỏ ôm chặt cô, thấy toàn thân cô đều đang run lên, hắn nâng mặt cô lên, dịu dàng hôn cô “Đừng sợ, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, không để cho bất cứ kẻ nào làm hại em...”

Cô gật đầu lia lịa, nhưng không nói được lời nào. Chỉ mong ác mộng này vĩnh viễn đừng trở thành sự thật.

Sáng sớm, cô tỉnh lại, hơi cựa quậy người, hắn cũng tỉnh theo. Cô xả ra khuôn mặt tươi cười, nhìn gương mặt vẫn còn ngái ngủ của hắn, nói “Xin lỗi, em đánh thức anh rồi... Anh ngủ tiếp đi...”

“Có phải còn đang suy nghĩ chuyện hôm qua không?” Hắn đặt cầm lên đỉnh đầu cô, hít lấy mùi thơm tự nhiên dễ chịu trên cơ thể cô “Không cần để tâm vào những chuyện vụn vặt như vậy... Tin anh đi, tất cả rồi sẽ qua thôi...”

“Vâng, em tin... ác giả tất sẽ ác báo.” Cô trả lời, cố nhấn mạnh như tự trấn an mình. Hít một hơi thật sâu, cô cọ cọ mặt trong lòng hắn, tâm tình thả lỏng không ít, lại từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Em uống xong rồi.” Cô buông chén thuốc xuống, mỉm cười nhìn Doãn Lạc Hàn, sau đó lại quay sang bế nuôi “Con no rồi, con đi làm đây ạ!”

“Con phải ăn nhiều một chút để cho cục cưng trong bụng thật khỏe nha.” Doãn Lương Kiến vừa được thông báo là cô đã có thai, vô cùng mừng rỡ. Từ lúc đó đến giờ, ông cứ nhìn chăm chăm vào bụng cô, vẻ mặt phúc hậu vô cùng hạnh phúc.

Doãn Lạc Hàn mỉm cười, đặt tờ báo trong tay xuống bàn, sau đó cầm chìa khóa xe bước ra cửa cùng cô. Rất buồn là lap của mình vẫn chưa sửa được aaaaaaaaaaaaaa ><Ả mà có chức năng subscribe rồi nha các bạn, lại khơi gợi chiến dịch tranh tem thoy =))))

249. Chương 390

Cô ngồi vào trong xe, để hắn cúi người qua thắt dây an toàn cho cô. Đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, cô nói “Hàn, em biết gần đây anh rất bận, tầm 12 giờ em sẽ qua công ty anh, sau đó mình cùng tới tiệc chúc mừng nha!”

“Được, anh sẽ ở công ty chờ em.” Gương mặt tuấn mỹ của hắn hiện lên một nét cười đầy thâm ý khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Khi cô đi vào đại sảnh, đồng nghiệp đi qua đều chào hỏi cô. Cô để ý thấy đồng nghiệp nữ hôm nay đều trang điểm rất đẹp, tóc cũng đủ loại kiểu dáng, mà nam đồng nghiệp đều mặc âu phục chỉnh tề, vẻ mặt cũng đầy hưng phấn.

Cô không khỏi mỉm cười. Có thể thấy, mọi người đều chờ mong buổi tiệc ngày hôm nay.

Buổi sáng trôi qua rất nhanh. Cô nhanh nhẹn dọn đồ, đi tới tập đoàn Đường Thịnh. Lúc cô đến nơi vừa vặn là 12 giờ, cô vào văn phòng của Doãn Lạc Hàn, nhưng không thấy ai. Có lẽ hắn vẫn còn đang bận.

Trên bàn trà có hai chiếc hộp lớn rất đẹp. Cô tò mò đi đến mở chiếc hộp bên trái ra, há hốc miệng ngạc nhiên khi thấy một chiếc váy dạ hội Chanel màu trắng xuất hiện trước mắt.

“Thích không?” Tiếng nói dịu dàng truyền đến. Cô quay đầu nhìn Doãn Lạc Hàn đang thông thả bước vào, tùy tay ném văn kiện lên bàn làm việc, sau đó tiến lại phía cô cười ảm áp “Mau mặc thử xem có vừa không...”

“Vâng.” Cô lảng lảng cẩn thận nâng bộ lễ phục ra khỏi hộp, đi vào phòng nghỉ.

Vừa mặc chiếc váy lên người, cô đã có cảm giác thật đặc biệt. Màu trắng của bộ váy tôn lên khí chất thanh cao của cô, chiếc cổ khoét chữ V khiến cô khoe được bộ ngực tròn trịa trắng như tuyết, quyến rũ mà vẫn lịch sự. Chân váy phía trước chỉ đến ngang đùi, lộ ra đôi chân thon dài mê người, mà phía sau lại là tà rất dài càng tăng thêm phần cao sang quý tộc. Quả thực là một chiếc váy dạ hội mà bất cứ cô gái nào cũng mơ ước...

“Quả nhiên là rất hợp với em...” Hơi thở nóng rực phả vào sau cổ cô. Không biết hắn đã đứng phía sau cô từ lúc nào, ôm lấy eo cô, dùng ánh mắt vô cùng thích thú và mê đắm nhìn chằm chằm người con gái trong gương.

“Hàn, đến khi bụng em to lên, dáng người biến dạng, anh có còn ôm em như thế này không?” Cô nhìn đường cong tuyệt diệu của cô gái trong gương, lo lắng hỏi. Đó là nỗi băn khoăn của bất cứ người phụ nữ nào khi mang thai.

“Anh sẽ vĩnh viễn ôm em... ôm em mãi mãi cho đến già...” Hắn cười khê, thủ thỉ bên tai cô “Người anh yêu là Lăng Mân Huyền. Anh yêu tính cách của cô ấy, còn chân cô ấy có dài hay không, mặt cô ấy có xinh hay không, số đo ba vòng của cô ấy có chuẩn hay không, anh đều không quan tâm...”

Lời hắn ngọt ngào như mật ong rót vào tai cô, khiến cô cảm giác như mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Cô cười tươi rói, vỗ nhẹ vào tay hắn “Sắp đến giờ rồi, anh cũng mau thay quần áo đi.”

Hắn hôn môi cô, rồi lại hôn cổ cô, tiếng nói tràn ngập mê hoặc “Em thay giúp anh đi.”

“Không cần như vậy, anh thay đi...” Cô cười duyên, thừa lúc hắn không để ý vội chạy ra khỏi lòng hắn.

Cô lại chạy tới bàn trà, mở chiếc hộp còn lại ra. Lại là một bất ngờ thú vị đối với cô khi trong hộp là một đôi giày cao gót màu bạc lấp lánh. Không phải hắn không cho cô đi giày cao gót sao? Cô cười tinh nghịch, lấy đôi giày ra, mới thấy cũng không quá cao, xỏ vào chân rất vừa vặn chắc chắn, dễ chịu êm chân, mà lại vẫn tôn dáng, hơn nữa rất hợp với chiếc váy cô đang mặc.

Trước kia cô đã từng làm thêm ở một quán cắt tóc, vì vậy cũng biết một vài cách vấn tóc phù hợp để đi dự tiệc. Lúc này chính là lúc để cô có thể vận dụng được những gì mình đã học. Cô thuận thực quăn tóc lên thành một búi cao trên đầu, làm lộ ra chiếc cổ trơn bóng trắng nõn. Cô lại cài thêm một chiếc trâm nhỏ trên búi tóc, nhìn mình trong gương, cô cảm thấy thực vừa lòng.

Cửa phòng nghỉ mở ra. Doãn Lạc Hàn đã thay quần áo xong, đi ra ngoài, ánh mắt thâm thúy lóe lên tia sáng, nhìn cô đầy vẻ tán thưởng “Lăng tiểu thư, xin hỏi đã có thể xuất phát chưa?”

“Có thể đi được rồi!” Cô hài hước trả lời bằng giọng quý bà, sau đó mềm mại đi đến bên cạnh hắn. Hắn cũng mỉm cười chìa khuỷu tay ra, chờ cô khoác lấy, sau đó hai người thân mật đi cạnh nhau ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Bước xuống từ chiếc Lamborghini màu đen sang trọng, cô lại khoác tay Doãn Lạc Hàn, hơi dựa vào người hắn cùng hắn bước vào trong.

Khi đi gần đến cửa, hắn ghé sát lại tai cô thì thầm “Chốc nữa không cần chạy lung tung, cứ ở bên cạnh anh, biết chưa?”

“Em biết rồi.” Cô bật cười gật gật đầu “Em sẽ theo anh như hình với bóng, một tác cũng không rời.”

Buổi lễ chúc mừng còn chưa chính thức mở màn, tân khách đã có mặt rất đông. Trừ mấy chục nhân viên trong tòa soạn của Thuần Mỹ ra thì còn lại tất cả đều là những vị khách thượng lưu có máu mặt.

Mọi người tốp năm tốp ba nói chuyện vui vẻ, nhưng chủ đề được thảo luận nhiều nhất có lẽ vẫn là về tin tức nóng hổi gần đây.

“Tôi nghe nói lần này vợ chồng tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh cũng sẽ tham dự....”

“Đúng vậy, tôi cũng nghe nói bọn họ sẽ tới. Hình như hôn lễ của bọn họ tổ chức vào tháng sau đấy!”

“Nghe đồn là do đích thân Doãn lão gia chọn ngày....”

“Phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh chính là Chủ biên của Thuần Mỹ, tên là Lăng Mân Huyền thì phải....”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì Lăng Mân Huyền chính là con gái độc nhất của tổng giám đốc xí nghiệp Lăng thị trước kia...”

“Chính là con gái của Lăng Thiệu Văn sao? Không phải ông ta đang ngồi tù vì tội giết người à?”

“Hình như là gánh tội hộ Lăng Chính Đào thôi. Cảnh sát đã nắm được chứng cứ, đang truy nã Lăng Chính Đào đây.....”

Và khi hai người một nam một nữ bắt đầu đi vào trong sảnh tổ chức tiệc, những tiếng bàn luận dần ngớt lại, mọi người đều chăm chú dõi theo cặp uyên ương mới tới...

250. Chương 391

Gương mặt lạnh lùng với những đường nét nam tính không hề vào đâu được, đôi mắt hẹp dài vừa có vẻ đậm mạc, lại có vẻ hạnh phúc, bộ âu phục màu đen vừa vặn bao lấy thân hình cường tráng thon dài, Doãn Lạc Hàn mang vẻ cao quý vương giả bẩm sinh, chẳng mấy chốc đã thu hút ánh mắt của những người xung quanh...

Mà người hấn đang khoác tay lại chính là đối tượng đang được bàn luận – Lăng Mân Huyền. Tất cả mọi người đều mở lớn mắt, muốn nhìn xem một người trên thương trường lãnh khốc vô tình, mạnh mẽ vang dội, trên tình trường đào hoa phóng đảng, thay người tình như thay áo – Doãn Lạc Hàn – rốt cục sẽ bị người phụ nữ như thế nào thu phục.

Nghe nói ngay ngày Lăng Mân Huyền đến Giản thị xin việc đã được Giản Quân Dịch nhìn trúng, sau đó chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã từ một trợ lý bình thường trở thành Chủ biên của một tòa soạn lớn, vì vậy mọi người đều tưởng tượng về cô như một người phụ nữ mạnh mẽ, cũng không ngờ người trước mặt so với tưởng tượng lại khác biệt một trời một vực.

Gương mặt trái xoan nhỏ nhắn trắng mịn, cái mũi cao nhỏ thanh tú, đôi môi nhỏ đỏ hồng như hoa anh đào, nhưng hấp dẫn người đối diện nhất lại là đôi mắt sáng rất linh động, tựa hồ luôn lơ đãng lơ đãng rớt rớt yên nghị, mà lúc này cô lại đang tựa vào người Doãn Lạc Hàn bên cạnh, càng lộ ra phong thái xinh đẹp quyến rũ, trong cương có nhu.

Doãn Lạc Hàn và thiên kim Giản thị Giản Chỉ Dao là thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm, đó là điều mà đứa trẻ con ba tuổi cũng biết. Vậy mà trước đây không lâu Giản Chỉ Dao lại đột nhiên công bố từ hôn với Doãn Lạc Hàn, vì vậy sau đó mọi người đều tò mò về đời sống tình cảm của Doãn Lạc Hàn. Thậm chí một vài thiên kim tiểu thư của những tập đoàn lớn trong nước, trước đây vì “vật cản” Chỉ Dao mà không hành động gì được, lúc này vô cùng sung sướng, muốn bắt lấy cơ hội vàng nhún nhún lúc Doãn Lạc Hàn đang suy sụp để quyến rũ hấn, nhưng cho đến giờ phút này thì họ biết hy vọng của họ vừa mới nhen nhóm đã bị dập tắt hoàn toàn.

Nhìn đôi mắt Doãn Lạc Hàn lúc nào cũng tràn đầy yêu thương nhìn người bên cạnh, bọn họ mới giật mình nhận ra chỉ có người con gái như Lăng Mân Huyền mới có thể thu phục được người đàn ông như Doãn Lạc Hàn.

“Em còn chưa ăn cơm, đã đói bụng chưa?” Hấn hạ mí mắt, mỉm cười nhìn người con gái nhỏ nhắn bên cạnh “Một lát nữa yến tiệc bắt đầu rồi sẽ không tiện ăn đâu, anh đi lấy một ít thức ăn cho em ăn trước nhé.”

Cô ngẩng đầu tươi cười nhìn hấn, chỉ tay về phía một dãy bàn “Vâng, chúng ta ra đó đi.”

Hai người còn chưa đi được bước nào, hàng đoàn người đã vây quanh bọn họ, tất cả đều là những người áo mũ chỉnh tề, ăn mặc sang trọng, muốn tranh thủ nhìn lấy lòng Doãn Lạc Hàn.

Mân Huyền chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như vậy. Cô gắt gao dựa sát vào Doãn Lạc Hàn, đúng lúc này Từ Bang đột nhiên xuất hiện khéo léo đẩy bọn họ ra, dùng thân hình khô ngô che trước mặt bọn họ, mỉm cười nói “Các vị! Có chuyện gì thì cứ chờ chủ tiệc lên tiếng đã, sau đó đến tìm tổng giám đốc cũng không muộn mà, được chứ?”

Từ Bang vừa dứt lời, mọi người sợ mất hình tượng, lập tức tản ra.

Mân Huyền vỗ ngực thở dài. Xem ra quyền thế quá mức như Doãn Lạc Hàn cũng không sung sướng gì, nhiều người tới thăm hỏi như vậy nhưng thật ra không biết có được đến 3 người là thật tâm thật ý không...

“Lại nghĩ gì vậy?” Hần thân mật vuốt má cô, sau đó chỉ vào dãy bàn bày đồ ăn “Chúng ta ra chỗ kia đi.”

Bọn họ mới đi được vài bước, đèn trong đại sảnh đột nhiên phụt tắt, sau đó ánh đèn chiếu lên người một MC nam đứng trên sân khấu, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Thưa các quý ông, quý bà, hoan nghênh mọi người tới tham gia đại tiệc chúc mừng tạp chí Thuần Mỹ đạt được doanh thu kỷ lục do Giải thị tổ chức!... Và bây giờ, xin mọi người cho một tràng vỗ tay để tổng giám đốc Giải thị – ông Giải Quân Dịch lên nói đôi điều...”

Giải Quân Dịch ung dung bước lên sân khấu, dáng đi uyển chuyển mà mạnh mẽ, gương mặt tuấn lãng với ngũ quan cân xứng bất phàm như được tạc từ cẩm thạch, khiến cho một loạt đàn bà con gái phía dưới cuồng nhiệt vỗ tay.

Hần đợi tiếng vỗ tay lắng xuống, sau đó bắt đầu nói vào micro “Lần này tạp chí Thuần Mỹ đạt được thành tích đáng mừng như vậy, tất cả đều là nhờ vào sự cố gắng đoàn kết làm việc của toàn thể nhân viên trong tòa soạn. Tuy nhiên, hôm nay thời gian không có nhiều, vì vậy xin cho phép tôi được tuyên dương những cá nhân tiêu biểu làm nên kỳ tích lần này. Xin mời xã trưởng đương nhiệm của tạp chí Thuần Mỹ – anh Lâm Hạo Ngôn!.....”

Nhất thời ánh mắt mọi người đều hướng về phía Lâm Hạo Ngôn, hần vội vàng đi lên sân khấu.

“Còn có một vị nữ trung hào kiệt, tin rằng không cần tôi giới thiệu nhiều, mọi người cũng đã biết, đó là Chủ biên đương nhiệm của tạp chí Thuần Mỹ – cô Lăng Mân Huyền!.....” Thoáng chốc ánh đèn lại chiếu rọi lên trên người Mân Huyền, cô híp mắt nhìn sang Doãn Lạc Hàn.

Hần mỉm cười thấp giọng nói “Huyền, em cứ đi lên trước đi!”

“Vâng.” Cô gật đầu, sau đó bước lên sân khấu trong tiếng vỗ tay của mọi người xung quanh.

“Xin mời trưởng phòng quảng cáo..... Xin mời trưởng phòng mỹ thuật..... Xin mời trưởng phòng biên tập.....”

Cô đứng bên cạnh Lâm Hạo Ngôn, sau đó vài người cũng lục tục bước lên khán đài cạnh cô. Cô luôn giữ nụ cười trên gương mặt, vỗ tay cùng mọi người khi có người được xưng tên, nhưng kì thực, cô chỉ luôn nhìn về phía Doãn Lạc Hàn đang đứng ở dưới.

“Đó chính là những vị lãnh đạo tinh anh tài năng của Thuần Mỹ. Và còn cả mấy chục anh hùng đang đứng dưới khán đài mà tôi không thể kể hết tên nữa. Chính nhờ vào sự nỗ lực của mọi người mà Thuần Mỹ chúng ta mới đạt được thành tích chưa từng có này!”

Dưới đài chợt vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Không ngờ Giải Quân Dịch lại có thể xây dựng được không khí náo nhiệt như vậy.

Một lát sau, Giải Quân Dịch lại giơ tay, ý bảo mọi người im lặng “Tôi còn muốn mời một vị khách lên khán đài. Lần này Thuần Mỹ đạt được thành công như vậy, không thể phủ nhận cũng chính là nhờ vào hiệu ứng danh tiếng của anh, nói cách khác thành tích này cũng có một phần công lao của anh. Xin mời tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh – Doãn Lạc Hàn tiên sinh!.....”

Cô nghiêng đầu cười rạng rỡ vỗ tay. Doãn Lạc Hàn đứng bên tay trái của Giải Quân Dịch, liếc nhìn cô cười một cái. Cô lập tức hiểu ra vì sao khi này hần nói cô cứ lên “trước” đi, thì ra là hần đã đoán được chính mình cũng sẽ được mời lên khán đài.

“Phía dưới còn hai vị khách bí mật, tôi cũng xin mời lên đây. Một là em gái của tôi – tiểu công chúa của Giải thị – Giải Chỉ Dao!.....”

Cái gì? Chỉ Dao đã về rồi sao? Mân Huyền vô cùng bất ngờ... Chỉ Dao đã trở lại, nói như vậy, Chính Vũ, Chính Vũ.....

Quả nhiên, Chỉ Dao mặc lễ phục rất đáng yêu đi lên khán đài, nhìn mọi người lễ phép cúi đầu, sau đó nghiêng mình nhìn về phía Mân Huyền, mấp máy miệng. Mân Huyền rất nhanh đã đọc được khẩu hình của Chỉ Dao “Mân Mân, mình về rồi! Còn mang theo một bất ngờ cho cậu nữa đấy!”

251. Chương 392

Bất ngờ? Mắt Mân Huyền sáng rực... Là Chính Vũ sao? Có thể không? Nếu cùng trở về với Chỉ Dao, có phải đồng nghĩa với việc Chính Vũ và Chỉ Dao.....

Cô vừa nghĩ được như vậy, bỗng nhiên thấy một người đi lên khán đài, gương mặt soái khí quen thuộc, đáng người công tử thon dài cao ngạo... Người này nếu không phải Chính Vũ thì còn có thể là ai!

“Vị này là tổng giám đốc đương nhiệm của Kim thị, vừa trở về từ Hàn Quốc – Kim Chính Vũ tiên sinh.....”

Dưới khán đài vang lên tiếng mọi người xầm xì. Mọi người đều đoán không ra lý do vì sao lại mời cả tổng giám đốc Kim thị lên đài... Chẳng lẽ anh ta cũng góp phần gì đó vào thành công lần này của Thuần Mỹ sao?

Trong lúc mọi người đang đoán già đoán non, Giản Quân Dịch liền hiểu ý nói “Có phải mọi người đều đang thắc mắc vì sao Kim Chính Vũ tiên sinh lại xuất hiện ở đây?”

Giản Quân Dịch cười thần bí, bước về phía sau kéo tay Chỉ Dao đang cúi đầu thẹn thùng, sau đó đặt tay cô lên tay của Chính Vũ, vui mừng tuyên bố “Tôi xin trả lời, Kim Chính Vũ tiên sinh chính là tình yêu đích thực của tiểu công chúa Giản Chỉ Dao của tôi. Tháng sau hai người họ sẽ thành hôn!”

Tháng sau? Mân Huyền mừng đến mức suýt chút nữa thì hét lên thành tiếng. Cũng là tháng sau sao? Trùng hợp quá, sao lại có thể trùng hợp được tới như vậy chứ?!

Cô nghiêng đầu nhìn Doãn Lạc Hàn, bốn mắt giao tiếp, nhưng cô không hề thấy sự ngạc nhiên trong mắt Doãn Lạc Hàn. Chẳng lẽ chuyện Chính Vũ và Chỉ Dao đã về nước hẳn đã sớm biết? Chẳng lẽ chuyện tháng sau bọn họ kết hôn hẳn cũng đã biết rồi?

Cô có vô cùng nhiều điều muốn hỏi, nhưng cô và hắn cách xa nhau quá, mà trước mặt mọi người cô lại không thể thất thố, đành cố đè những thắc mắc trong lòng xuống.

Cũng may Giản Quân Dịch đã tuyên bố xong, mọi người bắt đầu đi từ trên đài xuống. Cô vội chạy đến bên Doãn Lạc Hàn, nhìn qua Chỉ Dao lúc này cũng giống cô, đang chạy tới phía Chính Vũ.

“Vui không? Còn đây chính là bất ngờ anh muốn dành cho em...” Giọng nói của Doãn Lạc Hàn như đang giấu diếm điều gì đó. Cô còn chưa kịp hiểu, mọi người trên đài lúc này đã đi xuống hết, Chính Vũ cũng đột nhiên kéo Chỉ Dao vội vội vàng vàng xuống khỏi khán đài.

Trong nháy mắt chỉ còn cô và Doãn Lạc Hàn đứng trên khán đài. Cô cảm thấy có chút kì cục, quay người đang định chạy xuống thì bị một bó hồng lớn vẫn còn đang ướt sương chặn trước mặt.

Cô kinh ngạc nhìn Doãn Lạc Hàn, theo bản năng nhận lấy đóa hồng, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Doãn Lạc Hàn đã đột nhiên quỳ một chân xuống, lấy trong túi ra một chiếc hộp gấm nhỏ bằng lòng bàn tay, mở ra là một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, giơ lên trước mặt cô. Đôi môi mỏng gợi cảm của hắn thốt lên những tiếng chân thành mà hồi hộp “Huyền... em lấy anh nhé?”

Cô ngạc nhiên đến ngây người. Chưa bao giờ cô nghĩ hắn sẽ cầu hôn cô trong trường hợp như thế này, đây lòng đột nhiên trào ran những cảm xúc phức tạp, cô không biết phải làm sao cho phải.

“Đồng ý đi!” Một người ở phía dưới hét lên.

Nhất thời bốn phía đều vang lên tiếng phụ họa “Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi! Đồng ý đi!.....”

Cô nhìn Doãn Lạc Hàn đang quỳ gối trước mặt mình. Đôi mắt dịu dàng của hắn nhìn cô đắm đuối, giống như cô là thứ duy nhất mà hắn nhìn thấy lúc này “Huyền, em lấy anh, được không? Anh xin hứa sẽ khiến em hạnh phúc cả đời này...”

Người cực trọng sĩ diện như Doãn Lạc Hàn lại có thể từ bỏ sự kiêu ngạo, quỳ xuống cầu hôn cô trước mặt nhiều người như vậy... Hắn thật lòng, hắn chân thành... Cô không nhịn được bật khóc, nước mắt tràn ra hai bên má...

Tân khách dưới đài nhìn ra được sự xúc động của cô, bắt đầu vỗ tay theo tiết tấu, hét càng lúc càng to “Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!.....”

Cô giương đôi mắt đã bị nhòe đi bởi nước mắt nhìn về phía hai thân ảnh dưới đài, thấy Chính Vũ và Chỉ Dao cũng đang vỗ tay hét “Đồng ý!” cùng mọi người. Chợt ánh mắt cô dừng lại ở ngón giữa của Chỉ Dao. Đó là một chiếc nhẫn kim cương. Nói như vậy, Chính Vũ và Chỉ Dao cũng đã đính hôn.

Sự áy náy của cô với Chỉ Dao đến giờ phút này mới hoàn toàn biến mất, cô yên tâm bỏ gánh nặng đó xuống khỏi vai, nhắm mắt nghe tiếng trái tim mình đập mạnh. Cuối cùng, cô mở mắt ra, nhẹ nhàng gật đầu.

Khuôn mặt tuấn tú của hắn rạng rỡ hẳn lên. Hắn mỉm cười hạnh phúc, nâng tay trái của cô lên, nhẹ nhàng xỏ chiếc nhẫn vào ngón tay mảnh khảnh của cô, sau đó cẩn trọng nâng tay cô lên như đang nâng một vật quý giá, từ từ áp môi xuống hôn lên mu bàn tay cô.

“Trong truyền thuyết cổ của Hy Lạp, các cặp tình nhân đều đeo nhẫn ở ngón giữa, bởi họ tin rằng ở đó có một mạch máu nối thẳng đến trái tim, đeo nhẫn ở đó cũng như một lời hứa hẹn kín đáo... Huyền, anh xin hứa sẽ yêu em cả cuộc đời này! Mọi người ở đây sẽ làm chứng nhân cho tình yêu của hai ta...”

“Vâng, em tin anh... Em cũng sẽ dành cả đời này để yêu anh!” Cô sụt sịt gật đầu, cảm giác hít vào khoang mũi đều là mùi của hoa hồng, mùi của tình yêu, nước mắt lại không kiềm chế được lăn dài trên má – những giọt nước mắt hạnh phúc...

Hắn đứng lên, cô nhào đến ôm lấy cổ hắn. Xung quanh truyền đến tiếng vỗ tay ầm ầm cùng những tiếng chúc phúc...

“Chúc mừng! Chúc hai người sẽ yêu nhau đến bách niên giai lão!”

“Sớm sinh quý tử nhé!”

Cô đem gương mặt đầy nước mắt áp vào trong lồng ngực hắn. Đây chính là người đàn ông mà cô đã nguyện phò thác cả cuộc đời... Sau này cô sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa, cô và hắn sẽ cùng dựng lên một gia đình tràn ngập tiếng cười, bọn họ sẽ mãi mãi hạnh phúc...

Không biết qua bao lâu sau, tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Từng cặp trai gái đi ra sàn khiêu vũ, tiếng chạm cốc thanh thủy cũng không ngừng vang lên.

Cô cố ngừng khóc, đến khi bình tĩnh đứng thẳng dậy mới nhận ra ngực áo của hắn đã bị nước mắt thấm ướt thành một mảng, vội rút khăn tay ra muốn lau lễ phục cho hắn.

Hắn ôn nhu cười, giữ lấy tay cô “Đừng lau... Mình đi thôi.”

“Mân Mân.” Chỉ Dao vội vã chạy tới, kéo theo Chính Vũ mang gương mặt có chút không tự nhiên.

Mân Huyền vội rút tay ra khỏi tay Doãn Lạc Hàn, vui vẻ cùng “Chỉ Dao, Chính Vũ, hai người về nước khi nào vậy? Sao không nói trước với mình để mình đi đón hai người?”

252. Chương 393

“Thật ra bọn mình.....” Chỉ Dao chuyển ánh mắt về phía Doãn Lạc Hàn, nhưng cô chưa kịp nói hết câu đã bị Chính Vũ cướp lời “Vốn dĩ chúng tôi định mấy ngày nữa mới về, nhưng có người một giây cũng chờ không được, liên tục gọi điện thoại giục, nên chúng tôi phải vội vàng về ngay!”

Khi Chính Vũ nói còn cười cười nháy mắt nhìn Doãn Lạc Hàn, Mân Huyền không khó đoán ra “có người” mà Chính Vũ nói đến là ai. Nói như vậy, Doãn Lạc Hàn không chỉ chuẩn bị trước màn cầu hôn này mà còn sắp xếp để Chỉ Dao và Chính Vũ cũng về nước.

Thì ra hắn biết trong lòng cô vẫn còn nút thắt chưa cởi ra được, đó là Chỉ Dao. Cô phải nhìn thấy Chỉ Dao được hạnh phúc, được vui vẻ thì cô mới có thể an lòng ở bên hắn.

“Mân Mân, hay quá, tháng sau cậu và Lạc ca ca cử hành hôn lễ phải không?” Chỉ Dao cao hứng vỗ tay một cái.

“Vậy còn hôn lễ của cậu và Chính Vũ?” Mân Huyền ngây ngẩn cả người. Quá nhiều hạnh phúc khiến cô bất chợt nghi ngờ, liệu có phải Chỉ Dao vì muốn cô nhận lời cầu hôn của Doãn Lạc Hàn nên mới làm bộ sắp kết hôn như vậy không?

“Mân Mân, cậu đừng nghĩ lung tung, mình còn chưa nói hết mà.” Chỉ Dao huých huých Chính Vũ “Anh nói đi.”

Chính Vũ có chút không được tự nhiên, cúi đầu nói “Không cần! Em nói.”

“Không được! Anh nói đi!” Chỉ Dao tức giận trừng Chính Vũ một cái, sau đó lại bày ra vẻ mặt làm nũng “Anh nói đi mà!”

Nhìn điệu bộ của Chỉ Dao và Chính Vũ, cô và Doãn Lạc Hàn cùng nhìn nhau mỉm cười. Tuy chưa biết rốt cục hai người này định nói chuyện gì, nhưng cô có thể cảm nhận đó nhất định là một chuyện tốt.

Chính Vũ đành chịu thua Chỉ Dao, hắng giọng vài cái rồi nói “Cái đó..... Là như vậy... chúng tôi định tháng sau cử hành hôn lễ cùng hai người!”

Nghe được tin đáng mừng như vậy, Mân Huyền thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Thật sao??? Tốt quá!”

Chỉ Dao nắm tay Mân Huyền, cũng vui vẻ nói “Đúng vậy! Mân Mân, cậu còn nhớ không? Chuyện bốn người chúng ta cùng cử hành hôn lễ ấy!”

“Nhớ chứ!” Mân Huyền không ngừng gật đầu “Mình còn nhớ rõ, lần đó xem bói, người ta đã nói 4 người bọn mình sẽ cùng cử hành hôn lễ...”

“Lúc đó mình còn chưa tin, nhưng bây giờ thì...” Chỉ Dao mừng rỡ kéo tay Mân Huyền.

“Ừm, mình tin rồi, tin 100% luôn ấy!” Mân Huyền bị lây sự hưng phấn của Chỉ Dao. Hai người giống như hai đứa trẻ cứ kéo tay nhau, vừa cười vừa nhảy.

“Được rồi, đừng nhảy nữa! Cẩn thận một chút!” Hai người đàn ông cùng tiến tới giữ chặt người phụ nữ của mình, sau đó bốn người ngẩng đầu nhìn nhau, một ý niệm vụt lóe lên trong đầu.

“Cậu có thai!” Chỉ Dao và Mân Huyền cùng đồng thời chỉ vào đối phương, vừa sửng sốt vừa mừng rỡ.

“Trùng hợp thật đấy!”

“Đúng vậy, quá trùng hợp!”

“Chúng ta đều ăn cơm trước keng!” Hai người cùng kêu lên, hưng hăng lườm hai người đàn ông bên cạnh. Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ cùng cúi đầu làm mặt vô tội.

Bốn người chia làm hai cặp một trước một sau cùng đi rakhỏi đại sảnh. Mân Huyền và Chỉ Dao đi cạnh nhau, vừa nói vừa cười, ngược lại hai người đàn ông đằng sau lại có vẻ mặt âm u như bị bỏ đói.

Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Mân Huyền và Chỉ Dao mới gặp lại nhau thôi mà đã như vậy, xem ra về lâu về dài sau này thì bọn họ thảm rồi...

Mắt Chỉ Dao chợt lóe sáng, quay đầu hưng phấn nói với Mân Huyền “Này, chúng mình cho chúng nó hứa hôn đi, được không?”

“Hứa hôn?” Mân Huyền còn chưa kịp hiểu Chỉ Dao đang nói gì.

“Đúng vậy, hứa hôn.” Chỉ Dao nghiêm túc nói “Mình xem ở trên tivi, thấy có hai người bạn rất thân, về sau lập gia đình lại có thai cùng thời điểm với nhau, liền hứa hôn cho hai đứa trẻ ngay từ khi còn trong bụng mẹ...”

“Không được!” Hai người đàn ông đồng thanh nói.

“Vì sao không được?” Hai cô cũng không chịu lép vế.

“Bởi vì bọn tôi là anh em bà con, thuộc loại họ hàng gần.” Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ lại trằm miệng một lời.

“Vớ vẩn! Hai người mà là anh em bà con cái gì? Hai người còn không giống kẻ thù hay sao?” Mân Huyền nguýt dài. Từ lúc Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ gặp lại nhau đến giờ, một câu cũng không nói, tận lực coi nhau như không khí. Trước đây 2 người họ không phải thân thiết lắm hay sao, đàn ông gì mà nhỏ mọn, giận dai như vậy...

“Mân Mân nói đúng lắm.” Chỉ Dao hiểu sự ám chỉ trong giọng nói của bạn thân, lại phát hỏa “Cực cực là ở trong bụng của bọn em, vì vậy hôn sự cũng phải do bọn em định đoạt!”

Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ lại cùng trao đổi ánh mắt. Xem ra bọn họ có kẻ thù chung rồi, đó chính là vụ hứa hôn lung tung này!

“Huyền, Chỉ Dao, hai người suy nghĩ nhiều quá rồi, thực ra anh với Chính Vũ đã làm hòa với nhau rồi, phải không Chính Vũ?” Doãn Lạc Hàn nháy mắt với Chính Vũ một cái, người kia lập tức gật đầu lia lịa.

“Đúng vậy, bọn tôi là anh em tốt mà!” Chính Vũ cười khan vài tiếng, khoác vai Doãn Lạc Hàn “Hai người hiểu lầm chúng tôi rồi...”

Mân Huyền đã sớm biết Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ là hai kẻ trọng sĩ diện, thấy bọn họ đã rơi vào bẫy thì bật cười “Vậy còn được!”

Chỉ Dao cũng cười lớn, dẫn đầu đẩy cửa đi ra ngoài. Không ngờ cô vừa bước ra thì hét lên một tiếng, phút chốc không thấy tăm hơi đâu nữa. Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ nhận thấy có chuyện không ổn, vội đẩy cửa lao ra ngoài.

“Không được tới đây.....” Một tiếng nói hiểm ác vang ra từ chỗ tối, nhưng cô có thể nhận ra đó chính là giọng của chú.

Cách 3 người họ khoảng 10 bước, chú đang một tay giữ chặt Chỉ Dao, một tay cầm con dao giơ trước cổ của cô ấy.

253. Chương 394

“Chỉ Dao.....” Mân Huyền kích động muốn tiến lại gần, nhưng bị Doãn Lạc Hàn giữ lại.

“Tao đã bảo chúng mày không được lại gần, có nghe thấy hay không? Nếu không đừng trách tao độc ác.....” Lăng Chính Đào lúc này trông vô cùng rách rưới và hèn hạ. Có thể thấy thời gian vừa rồi hẳn trốn chui trốn lủi cũng không dễ chịu gì.

“Ông bình tĩnh đi... Chúng ta có thể nói chuyện....” Chính Vũ vừa nói vừa từ từ bước lên một bước nhỏ.

Con dao trong tay Lăng Chính Đào lập tức chĩa nhẹ lên cổ Chỉ Dao, tạo thành một vết dài đỏ tươi trên chiếc cổ trắng mịn của Chỉ Dao “Tao nói chúng mày lùi ra phía sau! Mày muốn tao giết nó phải không?”

“Được, ông đừng kích động, tôi sẽ lùi lại...” Chính Vũ lùi từng bước, quay sang nhìn Doãn Lạc Hàn làm ám hiệu.

Có lẽ Chính Vũ vẫn chưa biết chuyện của Lăng Chính Đào nên mới không hiểu tại sao lão già đó lại dám làm chuyện như thế này... Chỉ cần nghĩ đến việc Lăng Chính Đào đã nhẫn tâm giết hai mạng người, Doãn Lạc Hàn lại cảm thấy hận đến thấu xương thấu tủy, chỉ muốn bóp chết hắn.

“Ông muốn gì? Ông muốn tiền phải không?” Chính Vũ cẩn trọng hỏi “Ông cần bao nhiêu? Tôi có thể cho người lập tức đem tiền đến.”

“Tiền?” Lăng Chính Đào hừ lạnh “Bây giờ tiền không phải cái tao cần...”

Mân Huyền định tiến lên nhưng Doãn Lạc Hàn đã cứng rắn giữ cô lại. Cô tức giận vùng vằng nhưng không địch lại được sức mạnh của hắn. Nơi này là cửa sau của khách sạn, rất ít người lui tới, cần bản không thể trông chờ có người đi qua nhìn thấy mà báo nguy.

Đúng rồi! Mắt cô sáng ngời, vội rút điện thoại ra, nhưng lại bị Lăng Chính Đào nhìn thấy “Không được gọi điện thoại, nếu không tao sẽ giết nó!”

“Được, tôi không gọi... Chú... có chuyện gì cứ từ từ rồi nói...”

“Nói xem ông muốn gì đi.” Doãn Lạc Hàn lạnh lùng nhìn Lăng Chính Đào “Ông muốn bỏ trốn, muốn cao chạy xa bay phải không?”

“Phải, đúng vậy! Tao muốn trốn... Lũ cảnh sát ngu ngốc đó đừng hòng bắt được tao..... Ha ha.....” Lăng Chính Đào cười điên dại, tay trái càng nắm chặt bả vai Chỉ Dao, tay phải cũng chặt chẽ đặt trước cổ cô ấy, không may may suy suyễn.

“Chỉ Dao, em đừng sợ, anh sẽ nghĩ cách cứu em...” Chính Vũ như kiến bò chảo nóng, chỉ muốn lao đến cứu Chỉ Dao, nhưng lại sợ nếu không kịp sẽ khiến Chỉ Dao mất mạng.

Từ đầu đến cuối Chỉ Dao chỉ im lặng. Lúc này, cô ấy mới dám nhìn Chính Vũ, trên mặt hoàn toàn cắt không còn một giọt máu “Chính Vũ, có phải anh vì trách nhiệm với đứa con trong bụng em... nên mới đồng ý kết hôn?”

Chính Vũ thoáng sửng sốt. Thấy hần chần chừ không trả lời, Chỉ Dao càng thêm tuyệt vọng, còn Mân Huyền lại chờ đợi... Chẳng lẽ Chính Vũ vẫn chưa quên cô sao? Chẳng lẽ hần kết hôn với Chỉ Dao không phải là vì yêu cô ấy?

Từ xa chợt vẳng đến tiếng ô tô đang đến. Lăng Chính Đào chấn động, giữ chặt Chỉ Dao lui về phía sau, ánh mắt vẫn cảnh giác nhìn chằm chằm Chính Vũ và Doãn Lạc Hàn.

“Không muốn tao giết nó thì chúng mày đứng im đấy, nghe rõ chưa?”

Hai chân Chỉ Dao cũng vô lực lùi theo Lăng Chính Đào. Chỉ Dao vẫn dăm dăm nhìn Chính Vũ, trong mắt ẩn ẩn những giọt lệ nhưng vẫn cố tỏ ra cứng rắn “Em biết anh vẫn chưa quên được Mân Mân, nhưng em không ngại... em chỉ cần có được một vị trí nhỏ nhỏ trong lòng anh... Chẳng lẽ như vậy cũng không thể sao?... Bây giờ... em chỉ muốn hỏi anh một câu, mong anh hãy trả lời thật lòng... anh có yêu em không?”

“Câm mồm! Đừng nói những câu vô nghĩa!” Lăng Chính Đào bối rối gào lên.

Lúc này Chính Vũ đã không còn có do dự, nghiêm túc nói rõ ràng từng chữ “Có! Anh yêu em, Chỉ Dao... thật sự anh đã yêu em. Em biết không, khoảng thời gian vừa rồi ở Hàn Quốc chính là những ngày hạnh phúc nhất mà anh từng có trong cuộc đời... Anh thật sự muốn ở bên em, cả đời này...”

“Chính Vũ, có những lời này của anh là đủ rồi...” Đôi mắt ầng ầng nước của Chỉ Dao lóe lên sự hạnh phúc và mãn nguyện.

“Con điên này... tao bảo mày câm mồm cơ mà. Mày điếc à?!” Lăng Chính Đào cuống cuống, nắm chặt con dao giơ lên, dường như chỉ một giây nữa thôi con dao sẽ rơi xuống cổ Chỉ Dao.

Chỉ Dao vô tội. Cô ấy không đáng bị như vậy... Tình cảm chân thành, cao thượng giữa Chỉ Dao và Chính Vũ đã làm cô thực cảm động, đồng thời cũng vô cùng áy náy... Mặc dù Chỉ Dao nghĩ Chính Vũ không hết lòng yêu cô ấy, nhưng cô ấy vẫn chấp nhận...

Mân Huyền không nhịn được nữa, vội hét lên “Dừng tay! Chú, tôi mới là người mà chú hận, không phải sao? Dừng tôi trao đổi với Chỉ Dao, được không?”

“Mân Mân!”

“Huyền!” Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ cùng đồng thanh, nhưng cô đã nhanh chóng vùng ra khỏi vòng tay Doãn Lạc Hàn, chạy về phía Lăng Chính Đào.

“Mân Mân, dừng lại đây!” Chỉ Dao cố hết sức kêu to.

Lăng Chính Đào sung sướng cười lớn “Được, dùng mày làm con tin, thằng Doãn Lạc Hàn sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời...”

Khi cô tiến gần đến Lăng Chính Đào, lão liền đẩy mạnh Chỉ Dao ra, sau đó rất nhanh đã nắm lấy bả vai Mân Huyền, đặt con dao lên cổ cô, lạnh lùng cười lùi về phía sau.

Có hai chiếc xe cảnh sát lao tới, muốn chặn chiếc xe đang phi như bay lại, nhưng hai người đàn ông đã vội gài lên “Tránh ra! Trong xe có contin!”

Vì vậy, Chu Hiếu Linh thuận lợi lái xe ra khỏi vòng vây của cảnh sát. Doãn Lạc Hàn thất vọng hoàn toàn muốn chạy theo chiếc xe, nhưng Chính Vũ bình tĩnh hơn đã giữ chặt vai hắn lại “Lạc, mau đi tìm một chiếc xe!”

Đúng lúc này, Chỉ Dao lái xe thể thao dừng trước mặt bọn họ, sau đó vội vàng xuống xe “Lạc ca ca, chiếc xe này chạy rất nhanh, anh mau lên cứu Mân Mân đi!”

Doãn Lạc Hàn liền nhảy vào trong xe. Chính Vũ cũng theo sát sau ngồi vào ghế bên cạnh “Tôi đi với anh, mau lái đi!”

Doãn Lạc Hàn dẫm chân ga, xe thể thao vọt theo chiếc xe bắt cóc. Đi được khoảng 100m, xe thể thao rút cục cũng đuổi kịp chiếc xe bắt cóc, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách nhất định.

“Sao anh đi chậm vậy?” Chính Vũ sốt ruột nói “Phi lên, ngăn trước mặt bọn chúng để bọn chúng dừng xe!”

Doãn Lạc Hàn không đồng ý “Đó không phải là một biện pháp tốt. Huyền vẫn đang trong xe, giờ bọn chúng có dừng lại cũng vẫn sẽ lấy cô ấy ra để uy hiếp chúng ta, không khác gì ban nãy cả.”

“Vậy giờ phải làm sao?” Chính Vũ sốt sắng. Đúng lúc này, điện thoại Chính Vũ đổ chuông, giọng Chỉ Dao truyền đến “Chính Vũ, xe cảnh sát cũng đuổi theo rồi...”

Chính Vũ tức giận gào lên “Ai cho bọn họ đuổi theo?! Như vậy có thể làm hại Mân Mân đó!”

“Nhưng cảnh sát nói bọn họ có trách nhiệm cứu người, hơn nữa bọn họ cũng đã bố trí lực lượng, Lãng Chính Đào nhất định không thể chạy thoát!”

Chính Vũ bóp bóp trán “Hiện giờ xe bọn họ đang đi về phía ngoại thành.....”

Đúng lúc này, tiếng còi xe cảnh sát inh ỏi truyền đến. Xe của Chu Hiếu Linh lại chồm lên, lao về phía trước với tốc độ kinh hồn.

Di động của Doãn Lạc Hàn vang lên, là số của Mân Huyền. Không cần nghĩ cũng biết bọn chúng dùng điện thoại của cô để gọi cho hắn.

Lãng Chính Đào gầm rú như bị tâm thần ở đầu dây bên kia “Doãn Lạc Hàn, mày dám báo cảnh sát, còn dám cùng cảnh sát đuổi theo tao! Hừ, mày bảo bọn cảnh sát dừng lại ngay, nếu không tao sẽ giết Lãng Mân Huyền ngay lập tức!”

Sau đó, dường như Lãng Chính Đào đưa điện thoại tới trước mặt Mân Huyền để ép cô bảo Doãn Lạc Hàn không đuổi theo nữa, nhưng Mân Huyền lại vội vàng nói “Hàn, đừng nghe bọn họ, cứ.....”

“Mày muốn chết à?!” Điện thoại truyền đến tiếng va đập. Doãn Lạc Hàn vội nhìn xuyên qua cửa kính xe phía trên, thấy Lãng Chính Đào đang giơ tay đánh Mân Huyền.

“Chết tiệt! Lãng Chính Đào, đánh phụ nữ... ông có phải là đàn ông không?!” Doãn Lạc Hàn tức giận đập mạnh tay xuống vô lăng khiến còi xe kêu ầm lên. Hắn cảm thấy mình thật vô dụng, ngay cả người con gái hèn yếu mà hắn cũng không bảo vệ được...

255. Chương 396

“Tao là chủ của nó, dạy bảo nó cũng là chuyện đương nhiên!” Lãng Chính Đào cười hung tợn “Doãn Lạc Hàn, lập tức bảo Kim Chính Vũ xuống xe chuẩn bị tiền đi, sau đó một mình mày đến địa điểm đã hẹn giao tiền, rõ chưa?!”

“Ông phải đảm bảo về sự an toàn của cô ấy. Nếu để cho tôi phát hiện ông đánh cô ấy một lần nữa thì nửa xu cũng đừng mong tôi đưa cho ông.” Doãn Lạc Hàn vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói, vừa dừng xe lại để Chính Vũ xuống xe, sau đó còn che điện thoại nói với Chính Vũ vài câu.

Chính Vũ vội vàng xuống xe, chạy vội ra sau ngăn xe cảnh sát lại.

Doãn Lạc Hàn lại khởi động xe đuổi theo sát phía sau xe bọn họ. Đầu dây điện thoại bên kia đã không còn tiếng đánh đập nữa, chỉ nghe thấy tiếng cười man rợ của Lăng Chính Đào truyền đến “Được, tao không đánh là được...”

Bên trong chiếc xe bắt cóc, Lăng Chính Đào buông di động, đắc ý cười như điên, lại liếc mắt nhìn Mân Huyền đang ngồi thu lu một góc, hai tay bị dây thừng trói ra phía sau người, hai má đều sưng đỏ lên dấu ngón tay, hiển nhiên có thể thấy mấy cái tát vừa rồi không nhẹ.

“Tiền gom góp thế nào rồi?” Chu Hiếu Linh quay đầu lại nhìn Mân Huyền, cười lớn khi thấy người gặp họa “Đáng đời mày! Lăng Mân Huyền, không phải mày cao cao tại thượng, không thèm để ý đến tao sao? Haha... không ngờ mày cũng có ngày hôm nay. Phu nhân tổng tài sao? Hừ..... Đợi tao lấy 500 ngàn rồi, tao sẽ rạch lên mặt mày... Để xem Doãn Lạc Hàn còn thích mày không.....”

Giờ có nói gì cũng sẽ chỉ càng chọc tức bọn họ, Mân Huyền tựa vào xe không lên tiếng, hai má đều có cảm giác nóng bừng lên sưng đau... Không biết Doãn Lạc Hàn có còn đuổi theo hay không... Nhớ đến cơn ác mộng đêm hôm trước... Không, cô cam tâm tình nguyện chịu khổ chứ cũng không muốn hấn vì cứu cô mà bị thương.

Lời Chu Hiếu Linh nói lọt vào tai Lăng Chính Đào. Hắn lớn giọng “500 ngàn cái gì?! Chu Hiếu Linh... miệng cô cũng rộng thật đấy, không phải nói đã nói tôi 7 phần cô 3 phần hay sao... Cửa tôi là 560 ngàn, còn lại mới là của cô!”

Chu Hiếu Linh cười lạnh mấy tiếng “Lăng Chính Đào, ông không biết suy nghĩ à? Ông là tội nhân đang bỏ trốn, còn tôi chẳng phạm tội gì cả. Ông bắt cóc Lăng Mân Huyền, tôi không giúp ông lái xe thì ông có thể thành công được không? Nói cách khác, tôi chính là người có công lớn nhất trong vụ này, tôi chỉ lấy 500 ngàn là đã quá khách khí với ông rồi đấy.....”

“Họ Chu, cô chớ quên, lúc trước cô chỉ là một sinh viên mới ra trường, nhờ có tôi giới thiệu, cô mới có thể trở thành tình nhân của phó Tổng Lỗ của Giản thị, nếu không làm sao cô bước chân được vào Thuần Mỹ, làm sao trở thành Phó Chủ biên.....”

Lăng Chính Đào vừa nói đến đó, mặt Chu Hiếu Linh đã xám ngoét lại “Lão già kia, ngậm cái miệng thôi của ông lại!”

Chu Hiếu Linh quay đầu dè chừng Mân Huyền, nhưng Mân Huyền vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, bởi chân tướng mọi chuyện cô đã sớm biết, không có gì phải ngạc nhiên.

“Chu Hiếu Linh, nói tóm lại, nếu không có tôi, cô làm sao mà được một bước lên trời như vậy...” Sắc mặt Lăng Chính Đào vô cùng hung tợn, hấn vung vung con dao “Chút nữa lấy tiền, của tôi là 700 ngàn, 100 ngàn còn lại coi như tôi bố thí cho cô!”

“Lão già kia, đừng cho là tôi không biết, ông giới thiệu tôi với lão già họ Lỗ đó chẳng qua là vì muốn nịnh nọt ông ta, để ông ta rót tiền vào Lăng thị mà thôi. Còn nói giúp tôi cái gì, tôi chưa muốn tính sổ với ông đã lợi dụng tôi thì thôi...”

Ô tô vẫn lao vun vút trên đường. Trong xe nồng đậm mùi vị thuốc súng, tiếng một già một trẻ thô lỗ cãi nhau, cả hai đều cố lờ khuyết điểm của đối phương ra để bối móc, nhằm thu được món lợi lớn nhất về tay mình.

Bên trái đường lớn là một vách núi sâu mấy trăm thước, bên phải lại là núi cao sừng sững. Mân Huyền bình tĩnh quan sát địa hình, cô phải nhân lúc bọn họ không để ý tự giải thoát cho mình, nếu không chỉ sợ hai con người lòng tham không đáy này lại tiếp tục làm khó Doãn Lạc Hàn, chỉ sợ sẽ có chuyện không may xảy ra với hắn....

Cô dịch người về phía cửa xe một chút. Hai người đang tranh cãi quyết liệt, hoàn toàn không để ý đến cô. Cô lại nhích thêm một chút, cứ như vậy, cô tự nhủ nhất định phải thật bình tĩnh.

“Chu Hiếu Linh! Con mắt dậy này, mày ăn nói láo toét vừa thôi, muốn ném thử mùi vị con dao trên tay tao không?!” Lăng Chính Đào đã phát hỏa, bắt đầu khoa chân múa tay, sau đó lại đánh mắt về phía Mân Huyền, thấy cô vẫn an phận ngồi trong xe mới yên tâm chửi mắng Chu Hiếu Linh tiếp.

“Lão già, tôi nói cho ông biết, hôm nay không lấy 500 ngàn, tôi.....”

“Cô với ông già nhà cô đúng là giống nhau như đúc! Loại trơ trên như cô... lấy 500 ngàn rồi lại đốt trên chiếu bạc như lão chứ?!.....”

Thừa lúc bọn họ khắc khẩu, Mân Huyền lại nhích người thêm. Cả người cô lúc này đã tựa hẳn lên cửa xe, chỉ cần cô duỗi tay mở cửa xe là có thể rơi ra ngoài.

Nhìn cảnh vật ngoài cửa xe trôi qua thật nhanh, cô biết bây giờ nhảy ra, nhẹ thì gãy xương, nặng thì có thể mất mạng, đồng thời cũng không thể giữ được đứa bé....

Cô do dự. Hai người trong xe vẫn đang gào thét, mà tốc độ xe cũng không hề chậm lại. Nhưng cơ hội chỉ có một... cô không thể đợi thêm được nữa!

Cô thầm nói trong lòng “Hàn, em xin lỗi... nếu cục cưng không giữ được.....”

Không! Cô cần môi. Hẳn thích có con như vậy, nếu không may mất đi đứa bé này, hẳn nhất định sẽ rất đau lòng. Cô phải cố hết sức bảo vệ cục cưng trong bụng...

Cô hít thật sâu một hơi, nhìn ngã rẽ hình vòng cung xe chuẩn bị lao đến. Khi xe đi đến đó sẽ có một khoảng cách khá lớn giữa đường và núi đá, đó là một cơ hội tốt.

Lúc này cô đã không còn nghe thấy hai người trong xe nói gì nữa mà chỉ tập trung vào việc mình sắp làm. Cô không chớp mắt nhìn lối rẽ hình vòng cung trước mặt, đến khi xe vừa lao tới đó, cô đẩy cửa xe lao cả người ra. Lãng Chính Đào nghe thấy tiếng mở cửa thì chồm đến muốn giữ cô lại, nhưng đã muộn, cả người cô lặn trên mặt đường.

Lòng Doãn Lạc Hàn đang nóng như lửa đốt, đột nhiên nhìn thấy một người nhảy ra từ chiếc xe trước mặt. Nhận ra là cô, hắn lập tức dẫm chân phanh, xe thể thao nghiêng hẳn sang một bên, vang lên tiếng kít trên mặt đường rất lớn.

Hắn nhảy ra khỏi xe, lao về phía người đang lặn trên mặt đất, đau xót gọi lớn “Huyền..... Huyền.....”

256. Chương 397

Sau khi Mân Huyền nhảy ra khỏi xe, phản ứng đầu tiên chính là bảo vệ bụng, nhưng hai tay bị trói sau lưng, cô đành phải cố gắng gồng lại, cuộn tròn như con tôm ném mình ra ngoài, lăn lông lốc trên mặt đường.

Cảm giác đau đớn đầu tiên là ở lưng, sau đó là bàn tay... Cảm giác da thịt mài trên mặt đường đau đến mức khiến đôi môi cô đang cắn chặt bật máu. Sau đó, cảm giác đau đớn bớt đi một chút, cả người cô lặn trên một mặt mềm xốp, cuối cùng ngừng lại. Thì ra chính phủ đang kiến tạo nơi này thành một địa điểm du lịch, ở đây có một bãi cỏ rất dày.

“Huyền.....” Doãn Lạc Hàn chạy như bay tới nâng cô dậy, gần như phát điên liên thoảng hỏi “Huyền, em có sao không? Em đau ở đâu? Mau nói cho anh biết... Anh đưa em tới bệnh viện.....”

Hắn còn chưa nói xong thì nghe thấy một tiếng nổ lớn ồ ạt đó. Theo bản năng, hắn cuộn người bao cô lại, dùng toàn bộ thân thể để bảo vệ cho cô, sau đó bọn họ lại nghe thấy vài tiếng nổ mạnh nữa, khói đặc cuộn bốc lên.

Một chiếc container đột nhiên dừng lại trước mặt bọn họ, người lái xe run rẩy mặt cắt không còn hột máu, lắp bắp nói “Hai người... hai người làm chứng cho tôi... không phải lỗi của tôi... tôi... Tôi đang đi bình thường... cái xe kia không biết làm sao tự nhiên lao tới... Tôi.....”

Mân Huyền nháy mắt đã hiểu ra vấn đề. Nhất định là sau khi cô nhảy khỏi xe, Lãng Chính Đào và Chu Hiểu Linh thấy món tiền trước mắt lại biến mất, càng thêm oán hận mắng chửi nhau. Ai ngờ đối diện lại có một chiếc container đang đi tới, Chu Hiểu Linh bất ngờ không kịp phản ứng, vội quẹt vô lăng tránh, sau đó xe đâm mạnh vào núi, bị nổ lớn.

Khói đen vẫn không ngừng bốc lên. Mân Huyền ngơ ngác nhìn, không ngờ cuối cùng chú và Chu Hiểu Linh lại có kết cục như vậy...

Trên tay chú đã dính đầy máu tươi, giết hai mạng người, lại thêm tội bắt cóc, khẳng định bị bắt cũng sẽ bị tử hình. Nhưng ChuHiếu Linh chỉ là vì tiền, bí quá hóa liều, là đồng phạm bắt cóc cùng chú, cuối cùng lại có kết cục như vậy... thật không đáng...

“Huyền, em có sao không?” Doãn Lạc Hàn cẩn thận đau xót nâng người cô lên, xem xét những vết thương trên cơ thể cô.

Cô cúi đầu nhìn bụng mình, chợt nở nụ cười ngọt ngào hạnh phúc “Hàn, đứa nhỏ không sao rồi...”

“Mạng của em không lo, còn lo cho đứa bé...” Hấn nhéo mũi cô, đau đớn trách cứ “Nếu mất đứa nhỏ này, chúng ta vẫn có thể có đứa nhỏ khác, nhưng nếu em có chuyện gì thì anh phải làm sao đây? Đối với anh, em mới là quan trọng nhất, biết chưa?”

“Vâng.” Cô cười gật đầu, nhưng cô không hối hận vì đã làm như vừa rồi. Cô yêu thương cục cưng trong bụng này vô cùng, cho dù có như thế nào cô cũng phải bảo vệ nó, không để cho nó phải chịu thương tổn.

Doãn Lạc Hàn nhẹ nhàng gỡ dây thừng trên cổ tay cô ra, lại nhận thấy cô có chút không bình thường, mồ hôi lạnh túa ra trên trán, đôi mắt đen sâu thẳm của hấn lại nổi lên những tia lo lắng đau lòng “Em sao vậy? Em đau ở đâu? Mau nói cho anh biết!”

Lúc này cơn đau lại đột nhiên truyền đến, cô cúi đầu nhìn bàn tay xây xát đỏ tươi máu, khóc nức lên “Tay của em... tay của em... đau quá...”

“Anh đưa em đi bệnh viện.” Doãn Lạc Hàn ôm lấy cô, nhắc bóng cô lên đi về phía xe thể thao.

Cô nằm trong lòng hấn, quay đầu nhìn cuộn khói đen đằng sau lưng. Vài chiếc xe đi qua thấy tình cảnh như vậy đã dừng lại gọi điện thoại cho cảnh sát.

Hấn cẩn thận đặt cô xuống ghế, sau đó nhanh chóng khởi động xe. Cô vẫn nhìn về phía cuộn khói đen, thấy xe cảnh sát đã kéo nhau tới, lại thấy người lái container vừa rồi đang đứng nói chuyện cùng cảnh sát, còn chỉ tay về phía xe bọn họ.

Cổ tay lại truyền đến sự đau đớn. Cô cắn chặt môi, mặt trắng bệch “Hàn... chúng ta phải làm chứng cho bác tài xế kia...”

“Hiện giờ đưa em đi bệnh viện mới là quan trọng, chuyện đó để anh xử lý là được.” Hấn thương tiếc nhìn đôi tay cô. Xe thể thao lao vun vút trên đường, hướng thẳng tới bệnh viện.

Tại bệnh viện, sau khi chụp X quang xong, bác sĩ nói cô bị gãy tay, phải bó bột. Trong suốt thời gian đó cánh tay luôn phải nẹp chặt, không được cử động mạnh, cũng không được động vào nước, sau một tháng có thể bình phục.

Nhìn hai tay bó bột, lại nhìn thân hình xây xước chằng chịt của mình, cô bối rối “Làm sao bây giờ? Như thế này làm sao mà em đi làm được?”

“Tay em như vậy còn đi làm sao được! Yên tâm nghỉ ngơi đi, anh đã giúp em xin nghỉ phép một tháng rồi.” Doãn Lạc Hàn bế cô ra khỏi bệnh viện. Tay cô bị thương như vậy, hấn đương nhiên vô cùng đau xót, nhưng đồng thời hấn cũng có chút vui mừng, vì lý do này, hấn đã có thể bảo cô ở nhà tĩnh dưỡng, không đi làm nữa.

Một tháng sau cũng đến hôn lễ của bọn họ rồi, sau đó lại là tuần trăng mật. Sau khi đi tuần trăng mật về, bụng cô cũng to lên rồi, lúc đó hấn sẽ nói cô tiếp xúc nhiều với máy tính có thể gây hại cho con, chờ sinh con xong mới đi làm tiếp, mà đợi đến lúc để “đi làm tiếp” cũng là cả năm trời rồi. Hợp tình hợp lý như vậy, làm sao cô lại không nghe cho được!

Trước Doãn Trạch đỗ một chiếc xe cảnh sát. Doãn Lạc Hàn bình thần bế cô đi vào trong. Doãn Lương Kiến lập tức ra đón, kích động kêu lên “Mân Huyền! Con làm sao vậy? Sao lại bị thương?.....”

Doãn Lạc Hàn cắt lời ông, cúi đầu nhìn Mân Huyền “Bố, cô ấy không sao rồi, con đưa cô ấy lên lầu nghỉ đã, sau đó sẽ xuống.”

Mân Huyền cũng an ủi Doãn Lương Kiến “Con đã khỏe hơn nhiều rồi, bố đừng lo ạ... Cục cưng trong bụng con cũng không sao cả....”

Sau khi Doãn Lạc Hàn lên lầu, Doãn Lương Kiến vẫn cònngẩn ngơ đứng im tại chỗ nhìn theo, bờ môi run run, không nói được câu nào, khiến hai cảnh sát đứng cạnh bối rối, không biết làm sao.

Quản gia vội đi tới nhắc khéo “Lão gia, ngài làm sao vậy? Thiếu gia đã nói thiếu phu nhân và đứa bé trong bụng đều không sao cả, lão gia đừng lo...”

“Ông... ông có nghe thấy không?” Doãn Lương Kiến run runquay lại, ánh mắt vừa ngỡ ngàng vừa hạnh phúc “Lạc Hàn... Lạc Hàn... Nó... nó vừa gọi tôi là gì?”

257. Chương 398

“A, sao tôi lại không để ý cơ chứ!” Quản gia vỗ trán một cái, mừng rỡ kêu “Lão gia, thiếu gia tha thứ cho ngài rồi..... Cậu ấy vừa mới gọi ngài.....”

“Đúng vậy... rốt cục tôi cũng đợi được ngày này... rốt cục nó cũng gọi tôi một tiếng “Bố”... Tôi cứ tưởng cho đến khi nằm vào quan tài tôi cũng không được nghe nó gọi là bố, không ngờ... Thật không ngờ... Cuối cùng nó cũng.....”

Doãn Lương Kiến nhất thời không kìm nén được cảm xúc, từng giọt lệ đua nhau lăn tròn trên gò má già nua. Quản gia cúi người đỡ lão gia ngồi xuống sofa. Hiểu lầm của cha con họ đã nhiều năm như vậy cuối cùng cũng được giải trừ... ông cũng chảy nước mắt, thấy mừng thay cho bọn họ.

“Doãn lão tiên sinh.....” Một cảnh sát dường như muốn nói cái gì.

Quản gia lau nước mắt trên khóe mắt “Xin lỗi anh cảnh sát, để các anh chê cười rồi... Thiếu gia vừa nói rồi đó, một lát nữa cậu ấy sẽ xuống.”

“Hàn!” Mân Huyền cười khẽ ra tiếng khi hần nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

“Có gì vui sao mà em cười nhiều vậy?” Doãn Lạc Hàn đằng hắng một cái, gương mặt hơi đỏ lên, có vẻ cực kì mất tự nhiên.

“Hôm nay rốt cục anh cũng gọi bố nuôi là bố, hẳn là ông ấy vui lắm đấy.” Cô cười thật tươi.

Thật tốt quá! Trải qua chiều hôm nay, cô càng thêm trân trọng từng giây từng phút bên cạnh hần. Cô sẽ cùng đón ánh mặt trời mỗi sáng với hần, cùng hần chờ đợi tiểu sinh mệnh nho nhỏ trong bụng cô ra đời.

“Em ngồi yên ở đây, không được chạy lung tung nghe chưa? Anh sẽ bảo người giúp việc mang đồ ăn đến... em hẳn là đói lắm rồi...” Doãn Lạc Hàn hôn nhẹ lên môi cô một cái, nhận được cái gạt đầu cam đoan của cô mới yên tâm xuống lầu.

Hai cảnh sát dưới lầu yêu cầu hần về sở cảnh sát để hỗ trợ điều tra, làm khẩu cung,...

Hần vừa đi không lâu, nữ hầu liền gõ cửa đi vào, mùi thức ăn thơm nức lan tỏa khắp phòng. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, nghĩ đến chú và Chu Hiểu Linh đã nổ tung với chiếc xe, cô lại không có bụng dạ nào để ăn. Vì vậy, cô đơn giản nói “Tôi không muốn ăn, cô đem xuống đi.”

Người hầu lúng túng nhìn nhau, rồi lại nhìn Mân Huyền. Cô đang định nói tiếp thì một tiếng nói ngọt ngào bay tới “Mân Mân, sao lại không ăn?”

“Chỉ Dao!” Mân Huyền vui sướng xoay người, nhìn Chỉ Dao và Chính Vũ đang tới gần.

Chỉ Dao thấy tay Mân Huyền phải bó bột thì xuýt xoa “A, Mân Mân, tay cậu bị thương? Sao vậy? Có phải tại hai kẻ xấu đó không?”

“Mình không sao rồi...” Mân Huyền lắc lắc đầu. Nhìn lên Chính Vũ, cậu ấy đang mỉm cười nhìn Chỉ Dao, trong mắt đầy ấp yêu thương. Xem ra khi chú làm hại Chỉ Dao chiều nay, Chính Vũ rốt cục cũng đã nhận ra tình cảm của mình đối với cô ấy. Tuy cô không biết ở chuyện ở Hàn Quốc của Chỉ Dao và Chính Vũ, nhưng cô tin tình yêu của bọn họ đang nảy mầm, và chẳng mấy chốc sẽ trở thành cây đại thụ, vượt qua mọi giông bão của cuộc đời...

“Mân Mân, để mình bón cho cậu.” Chỉ Dao nhận chén thuốcbỏ trong tay người giúp việc, sau đó múc từng thìa nhỏ, thổi nhẹ,nhẹ,rồi chìa trước miệng cô.

Cô cảm động, uống từng ngụm. Cứ nghĩ đến việc tháng sau bọn họ có thể tổ chức hôn lễ đồng thời, cô lại hưng phấn không thôi.

Một lát sau, ba người ngồi bên ban công nói chuyệnphiếm. Chỉ Dao nhăn nhó bĩu môi “Ghét thật đấy, Chính Vũ với Lạc ca calà anh em họ nên con của chúng mình không thể đính hôn với nhau được!”

Thực ra đối với chuyện này, Mân Huyền cũng không quánóng lòng, bởi thời đại cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy sớm đã trôi qua.Nhưng nhìn Chỉ Dao có vẻ vô cùng thích thú đối với chuyện này, mà côliếc mắt nhìn Chính Vũ, có thể thấy cậu ấy không hề có chút ủng hộ nào.

Vì vậy, cô suy nghĩ một lúc rồi nói “Chỉ Dao, làm saochắc chắn được hai đứa trẻ trong bụng bọn mình là một trai một gái? Nóikhông chừng là hai đứa bé trai, hoặc cũng có thể là hai đứa bé gái, nénnhư vậy chẳng phải kế hoạch đính hôn của cậu hỏng hết sao?”

Chỉ Dao ngẩn người, có vẻ bắt đầu cân nhắc. Cô liếc mắtvề Chính Vũ ra hiệu, cậu ta cũng lập tức tung hứng “Đúng vậy, Chỉ Dao!Mân Mân nói rất đúng. Bây giờ em cứ đòi kết thông gia, xong mấy thángnữa hai đứa trẻ sinh ra cùng là nam hoặc cùng là nữ thì phải làm sao?”

“Không thể nào!” Chỉ Dao lắc đầu thật mạnh “Mấy đêm rồiem đều mơ thấy em và Mân Mân trở thành thông gia. Anh có nhớ sáng nay về nước, chúng ta đi xem bói không? Thầy bói cũng nói hai nhà chúng ta sau này sẽ có đại hỷ sự mà...”

“Thật sao?” Mân Huyền trừng mắt. Trước kia vốn dĩ côkhông tin vào mấy trò bói toán này, nhưng từ mấy tháng trước khi Chỉ Dao và cô đi xem bói, thầy bói nói về sau bọn họ sẽ tổ chức hôn lễ bõnngười, hơn nữa vị trí cũng sẽ thay đổi, bây giờ cẩn thận nghĩ lại quảthật là vô cùng chính xác! Vì vậy lúc này cô cũng thật tò mò... chẳng lẽhai đứa bé trong bụng cô và Chỉ Dao thật sự có thể nên duyên?

“Ha ha..... Mấy đứa đang nói gì vậy? Ông già này có thểtham gia được không?” Doãn Lương Kiến tươi cười chột xuất hiện phía sauban công.

“Đương nhiên ạ!” Chính Vũ vội vàng đứng dậy, nhường chiếc ghế đang ngồi cho Doãn Lương Kiến “Cậu, cậu ngồi đi.”

“Ừ, ha ha.....” Doãn Lương Kiến cười gật đầu ngồi xuống,rất hưng phấn nói “Bố vừa mới nghe mấy đứa nói chuyện đính hôn cho bọntrẻ con phải không?”

Thấy Doãn Lương Kiến có vẻ hứng thú, Chỉ Dao lập tứcliến thoắng “Đúng vậy, bác Doãn, con với Mân Mân muốn như vậy, nhưngChính Vũ với Lạc ca ca đều phản đối, nói bọn họ là anh em họ hàng nênkhông thể cho bọn nhỏ đính hôn được.”

258. Chương 399

“Thì ra là chuyện này...” Doãn Lương Kiến dài giọng, liếc mắt qua Chính Vũ.

Chính Vũ có vẻ không hiểu, mà Mân Huyền và Chỉ Dao cũngngơ ngác. Chỉ Dao nhanh mồm nhanh miệng liền hỏi “Ý bác là gì? Có chuyện gì liên quan đến Chính Vũ mà bọn con còn chưa biết sao? Hay anh ấykhông phải con ruột của bố mẹ anh ấy.....”

“Chỉ Dao!” Mân Huyền vội cắt lời tiểu nha đầu Chỉ Dao đang nói lung tung.

“Đừng lo, Mân Mân.” Chính Vũ mỉm cười “Chuyện Chỉ Daovừa nói tuyệt đối không phải, chỉ cần nhìn diện mạo của tôi đặc thù củabố mẹ.....”

“Ha ha..... Chỉ Dao đoán sai rồi.” Doãn Lương Kiến liên tục xua tay, đột nhiên thở dài, lại trầm giọng nói “Đều là người một nhà,chuyện này cũng không có gì phải giấu mấy đứa... Thật ra, mẹ của Chính Vũkhông phải em gái ruột của bố.”

Ba người cùng lúc trở nên ngây ngốc. Chính Vũ lại có sốt ruột hỏi “Cậu, cậu nói thật đấy ă? Hai người không phải anh em ruột sao?”

“Ha ha..... Chính Vũ, đừng vội.” Doãn Lương Kiến vỗ nhẹ lên cánh tay Chính Vũ “Chuyện là như vậy... Bố mẹ bố rất muốn có con gái, nhưng không được như ý nguyện, vì vậy sau khi bố ra đời, hai cụ liền nhận nuôi một bé gái – chính là mẹ của Chính Vũ. Lớn lên, nó sang Hàn Quốc học, gặp bố của con, sau đó liền kết hôn sinh ra con.”

“Nói như vậy, chúng ta có thể cho hai đứa nhỏ đính hôn rồi!” Phản ứng đầu tiên của Chỉ Dao sau khi nghe xong câu chuyện là cực kỳ hưng phấn, vỗ tay ầm ầm “Tuyệt vời!”

Chính Vũ nhìn Chỉ Dao hành động giống như trẻ con như vậy thì bật cười “Nếu đã vậy, anh cũng không phản đối nữa.”

Nhất thời ánh mắt ba người đều đổ dồn lên Mân Huyền. Cô cúi đầu lí nhí nói “Không biết Hàn có đồng ý hay không?”

Doãn Lương Kiến cười có chút gian tà “Ha ha..... Bây giờ chuyện gì mà nó chẳng nghe con. Con nói đồng ý, nó lại dám nói không hay sao?!”

“Đúng rồi, đúng rồi!” Chỉ Dao và Chính Vũ cùng nhất trí gật đầu, đưa ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn Mân Huyền.

“Mọi người đang nói về tôi sao?” Doãn Lạc Hàn thông thả đi tới.

“Hàn, anh tới đúng lúc lắm... Cục cưng của bọn mình với cục cưng của Chỉ Dao và Chính Vũ... có thể đính hôn không?” Mân Huyền nắm tay Doãn Lạc Hàn, ngửa đầu hỏi.

“Vừa rồi anh đã nghe mọi người nói chuyện...” Khuôn mặt tuần tú của hắn tràn đầy nét cười, yêu chiều nheo má cô “Chuyện này đương nhiên anh phải nghe theo bà xã rồi!”

Việc đã đến nước này, cô cũng không còn cách nào khác, đành gật đầu “Được rồi, em cũng đồng ý.”

Thực ra cô vẫn không thích chuyện “đính hôn” này lắm, vì cô sợ như vậy có chút quá bó buộc với hai đứa bé. Nhưng dù sao cô cũng rất muốn có thể kết thông gia với Chỉ Dao và Chính Vũ, hơn nữa đã gật đầu đồng ý rồi thì cô cũng không thể đổi ý được.

Từ hôm sau trở đi, mỗi ngày cô đều chỉ có thể ở nhà nghỉ ngơi, nếu muốn đi ra ngoài nửa bước đều phải có nữ hầu theo cùng, mà muốn lướt web cũng không được vì Doãn Lạc Hàn đã cấm tiệt cô sử dụng máy tính. Hắn nói tiếp xúc nhiều với máy tính có thể gây ảnh hưởng xấu đến thai nhi. Cô nói có đồ dành riêng cho thai phụ để ngăn sự ảnh hưởng xấu của máy tính đối với thai nhi, nhưng cũng bị hắn bá đạo cự tuyệt.

Cả ngày cô nhàn rỗi ở nhà không có việc gì làm, vì vậy càng lúc càng ngủ lười. Mỗi sáng cô dậy thì hắn đều đã đi làm, chiều về hắn lại bồi bổ cho cô, sau đó cha con bọn họ bàn bạc một vài chuyện công việc. Mỗi lúc như vậy, mắt cô đều sáng lên, tinh thần làm việc lại trở dậy cao hơn bao giờ hết, nhưng hắn luôn nhìn ra rất nhanh sự khác thường đó của cô. Vì vậy cha con bọn họ càng lúc càng ít nói chuyện công việc trước mặt cô khiến tinh thần làm việc của cô cùng ngày một hao mòn, dạo gần đây lại thường xuyên buồn nôn, có thể nói chuyện đi làm là không thể nào.

Mỗi ngày cô đều uống thuốc bổ trước sự chứng kiến gắt gao của hắn, nhưng không hiểu sao cân nặng vẫn không tăng khiến hắn không khỏi sốt ruột, bắt đầu cho cô uống đủ loại thuốc dinh dưỡng đông tây. Sau một thời gian uống thuốc bổ thay cơm như vậy, rốt cục cô cũng tăng được nửa cân.

Chỉ là nửa cân nhưng cũng khiến cho hắn dồi dào hi vọng, khí thế hùng hục càng bắt cô uống thuốc bổ nhiều hơn. Vì cục cưng trong bụng, mỗi ngày ngoài hai chén thuốc bổ cố định ra, cô đều uống thêm bốn loại dược thảo nữa. Được “uống یت” như vậy là công sức của cô mất nửa buổi cất lực tìm kiếm tư liệu để giải thích cho hắn rằng phụ nữ có thai quả thật cần bổ sung dinh dưỡng, nhưng không nên quá liều!

Từ ngày Doãn Lạc Hàn đăng kí cho Doãn Lương Kiến một lớp dưỡng sinh cho người cao tuổi, Doãn Lương Kiến rất ít khi ở nhà mà đều tới phòng tập. Mỗi lần trở về cũng là da dẻ hồng hào, khí huyết căng tràn, tươi vui mạnh khỏe, quả thật khiến cô cũng mừng lây...

Chính Vũ cũng giống như Doãn Lạc Hàn, bận bịu công việc cả ngày. Vì vậy, Chỉ Dao cũng thường xuyên ghé qua chơi với Mân Huyền. Họ thường hay đi dạo phố mua sắm, nào là váy áo của phụ nữ có thai, nào là quần áo trẻ con, giường trẻ con, đồ chơi trẻ con đều bạt ngàn, hàng người mặc dù rất thích nhưng cũng chỉ sắm vài đồ...

Cứ đến cuối tuần, bốn người lại cùng nhau đi dạo phố. Mà điều khiến cho Chỉ Dao và Mân Huyền đều vô cùng ngạc nhiên chính là hai người đàn ông của họ khi nhìn thấy đồ dùng trẻ con liền như bị ma ám, mê mẩn ngắm nghía, cái này thích, cái kia cũng thích, cuối cùng mua về một đồng đồ khổng lồ. Nhân viên bán hàng cứ gặp hai người bọn họ là lại cười toe tít mắt, nhiệt tình giúp bọn họ chọn đồ, lại giúp bọn họ đóng gói. Cũng đúng thôi, từ khi Chỉ Dao và Mân Huyền mang thai, các shop đồ trẻ con quả thật là ăn nên làm ra hơn hẳn...

Mân Huyền và Chỉ Dao cùng nhìn nhau bật cười. Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ mua đủ các thứ đồ, có lớn có nhỏ, từ loại dành cho trẻ sơ sinh tới loại dành cho trẻ ba, bốn tuổi, không thiếu cái gì.

Sau đó lại có chuyện khiến cho Mân Huyền và Chỉ Dao cùng giật mình. Không biết từ lúc nào Doãn Lạc Hàn cùng Chính Vũ đã bắt đầu thiết kế phòng trẻ con ở hai biệt thự. Không đến hai tuần, phòng dành cho bé đã được trang trí và sắp xếp rất đẹp.

Bọn họ hưng phấn lôi kéo hai cô đi xem. Doãn Trạch sắp xếp hai phòng trẻ con, đi vào quả thật là một không gian dành riêng cho trẻ nhỏ, một phòng là phòng cho bé gái – bên trong nào là búp bê Barbie, nào là giường hồng, nào là tủ quần áo công chúa,... một phòng là phòng bé trai – bên trong ngập tràn thú bông với màu xanh da trời làm chủ đạo, dán đầy các hình siêu nhân, hoàng tử,... trên tường, vừa đáng yêu lại vừa đặc trưng phòng của một bé trai.

Ở biệt thự của Kim Chính Vũ và Chỉ Dao cũng có hai phòng dành cho bé trai và bé gái như Doãn Trạch, cách thiết kế cũng rất độc đáo. Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ như trẻ con, bắt hai cô đưa ra ý kiến xem người nào thiết kế đẹp hơn, đương nhiên các cô đều làm nũng nói ông xố bố trí đẹp nhất, đúng với tâm ý của mình...

259. Chương 400

Một tháng sau, thạch cao bó trên tay Mân Huyền đã được tháo bỏ, quả nhiên như bác sĩ nói, tay cô đã hoàn toàn bình phục, giờ chỉ còn lo chuẩn bị cho hôn lễ.

Lễ phục của Mân Huyền và Doãn Lạc Hàn là do đích thân nhà thiết kế nổi tiếng nhất ở Pháp thiết kế, còn của Chỉ Dao và Kim Chính Vũ là do một nhà thiết kế nổi tiếng của Ý, cả hai bộ lễ phục đều rất đẹp, mà điều đặc biệt là mỗi chiếc đều là duy nhất trên thế giới, tuyệt nhiên không tìm được cái thứ hai.

Sau khi lễ phục được gửi đến, cả Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ đều mặc rất vừa vặn. Vốn dĩ Mân Huyền lo lắng mình mặc sẽ không vừa, nhưng cũng may cô vốn gầy, bụng giờ dù có to hơn một chút nhưng cũng vẫn thon gọn. Sau khi cô mặc vào, ánh mắt Doãn Lạc Hàn đầy tán thưởng, hân đến bên ôm lấy cô, không ngừng thì thầm rằng cô rất xinh đẹp...

Sau khi hai người chụp ảnh cưới, cô hào hứng xem lại, chọn ra bức ảnh mà cô ưng ý nhất để phóng to. Trong bức ảnh là gương mặt nhỏ nhắn mãn nguyện của cô đang tựa vào Doãn Lạc Hàn bên cạnh, mà trong ánh mắt hân cũng là vô hạn nhu tình, bất kì ai nhìn thấy cũng không khỏi trầm trồ hâm mộ một cặp đôi ngọt ngào, hạnh phúc...

Ngày mai đã là ngày tổ chức hôn lễ của họ rồi... Thật ra hôn lễ cũng chỉ là hình thức, bởi ngay từ lúc cô được bỏ thạch cao trên tay, Doãn Lạc Hàn đã dẫn cô đi làm thủ tục đăng kí kết hôn.

Doãn Lạc Hàn đẩy cửa đi vào, ôm chặt lấy cô từ phía sau, nhẹ nhàng đưa “Huyền, em thật sự phải đi sao? Anh cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy...”

Hắn nhỏ giọng thì thầm khiến cô bắt đầu dao động. Cô lắc mạnh đầu, kiên quyết “Không được, Chỉ Dao nói như vậy là không tốt. Mặc dù em cũng không tin lắm, nhưng đề phòng vẫn hơn. Chúng mình chỉ xa nhau một đêm thôi mà, ngày mai là anh lại tới đón em rồi, không phải sao?”

“Nhưng không có em bên cạnh, anh sẽ không ngủ được... Em đừng đi, mình ngủ riêng hai phòng là được mà...”
Hắn lại ngọt ngào dụ hoặc bên tai cô “Như vậy cũng được coi là không nhìn mặt nhau cả đêm rồi...”

Lần này cô thật kiên định lắc đầu “Không được! Chắc chắn anh sẽ thừa lúc em ngủ say chạy sang.”

“Quý khách” bị cô nhìn thấu, hắn không khỏi ngượng ngùng, đành hắng một cái, sau đó dùng giọng bá đạo nói với cô “Tóm lại anh không cho em đến nhà tiểu tử đó đâu! Ai biết được hắn sẽ làm gì... Biết đâu đột nhiên hắn bị em hấp dẫn.....”

Cô buồn cười nói “Hàn, anh lại nghĩ nhiều rồi. Trác không phải người như anh nói đâu, hơn nữa anh nghĩ em là kiểu người vạn người mê hay sao? Anh nghĩ đàn ông ai cũng yêu em à? Giờ em là phụ nữ có thai rồi, càng không thể có chuyện có người thích em!”

Dưới lầu vang lên tiếng ô tô. Cô lập tức giãy ra khỏi lòng hắn “Hàn, chỉ một tối thôi...”

Sợ mình sẽ bị mủi lòng, cô không đợi hắn nói, lập tức kéo hành lý chạy nhanh xuống lầu. Phía sau vang lên tiếng hắn lo lắng “Huyền, em cẩn thận một chút, đừng có chạy nhanh như vậy!”

“Biết rồi!” Cô vừa cười vừa nói. Cô biết hắn rất lo cho cô và cực cứng trong bụng.

Ngoài biệt thự đã đậu sẵn một chiếc xe thể thao. Trịnh Trác từ trong xe đi ra, nhận lấy hành lý trong tay cô, cười đầy hứng thú “Mân Mân, bình giấm chua nhà em lại để cho em đi sao?”

“Vâng.” Cô bản năng trả lời, sau đó lại trừng mắt nhìn hắn “Trác, tuy anh là anh trai em nhưng cũng không được nói ông xã của em như vậy nha!”

“Được rồi, là anh sai...” Trác bật cười. Một thời gian không gặp, không ngờ em gái hắn bấy giờ lại bảo vệ Doãn Lạc Hàn như vậy. Xem ra quả đúng là phụ nữ, luôn rất ngây thơ, chỉ cần rơi vào bẫy tình tuyệt đối sẽ tôn thờ người đàn ông của đời mình.

“Huyền, ngày mai anh sẽ đến đón em.” Doãn Lạc Hàn chạy tới, nuối tiếc nhìn cô.

“Biết rồi, chỉ một đêm thôi mà! Từ ngày mai, ngày nào chúng ta cũng sẽ được ở bên nhau.” Phút chốc, lòng cô cũng dâng lên thật nhiều cảm giác lưu luyến.

Nhìn một màn này, Trịnh Trác nhìn Doãn Lạc Hàn chế nhạo “Cậu cứ yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho nó. Tôi mà làm gì nó còn không bị cậu bám vằm ra sao...”

Ngồi ở trong xe, Mân Huyền thở dài nhìn chiếc xe tiến xa dần khỏi Doãn Trạch. Việc không được gặp nhau một đêm trước ngày cưới chính là ý của bố mẹ Chỉ Dao. Hai bác nói đó là truyền thống, phải như vậy thì mới được may mắn, mà cô nghĩ lại, chỉ là một đêm ngắn ngủi đổi lấy cả đời hạnh phúc cũng rất đáng.

Chỉ có một điều khiến cô băn khoăn, đó là cô không có nhà mẹ đẻ. Chỉ Dao đề nghị cô đến nhà cô ấy, nhưng cô cảm thấy cũng không tiện lắm. Cũng may Trịnh Trác gọi cho cô, nói cô đến ở nhà hắn một đêm, cô nghĩ hắn là anh trai cô, nhà hắn cũng chẳng khác nào nhà mẹ đẻ của cô, nên vui vẻ đồng ý.

Hôm sau, cô thức dậy rất sớm vì không quen ngủ một mình. Khi cô xuống lầu đã thấy Trịnh Trác ngồi chờ sẵn trên bàn ăn. Hai người còn đang ăn bữa sáng, chuông cửa đã reo vang.

Cửa vừa mở, Doãn Lạc Hàn liền sốt sắng đi vào, nhìn Trịnh Trác đầy đề phòng, sau đó lại sầm soi nhìn cô, xác định cô vẫn bình thường mới kéo tay cô “Chúng ta về thôi!”

“Chờ chút đã, hành lý của em còn ở trên...” Cô luống cuống chỉ lên trên.

“Bỏ đi, chúng ta đi đã.” Doãn Lạc Hàn vẫn kéo cô.

“Vậy để em nói với Trác đã, em ở đây cả đêm, còn chưa kịp cảm ơn anh ấy.....”

Lời của cô dần dần nhỏ lại, cuối cùng biến mất hẳn sau khi cánh cửa được đóng lại.

Từ đầu tối cuối, Trịnh Trác vẫn nhàn nhã ăn sáng, nhìn hai người chuẩn bị trở thành vợ chồng chỉ cảm thấy buồn cười. Cuối cùng, hắn gọi người vào phân phó “Sắp xếp hành lý cho tiểu thư đi.”

260. Chương 401

- Phòng nghỉ sau lễ đường -

Mân Huyền và Chỉ Dao mặc váy cưới ngồi trước gương để hai chuyên viên trang điểm làm việc. Còn nửa giờ nữa là hôn lễ bắt đầu, hai cô tranh thủ ngồi nói chuyện phiếm.

“Mân Mân, hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của một người con gái, mà sao mình cứ nghe thấy cậu thở dài vậy?” Chỉ Dao hơi nghiêng đầu nhìn sang bạn thân nhất.

“Vừa rồi mình nghe có người nói về chuyện của hồi môn của nhà gái... Mình cảm thấy...” Mân Huyền hơi cụp mắt, nhìn hai bàn tay đang đan lại đặt trên đùi.

Chỉ Dao ngạc nhiên mở tròn đôi mắt trong veo “Của hồi môn? Trịnh Trác đã tặng cậu một chiếc xe thể thao mới toanh làm của hồi môn rồi mà... Như vậy là rất hoành tráng đó!”

“Không, ý mình không phải vậy...” Mân Huyền lắc lắc đầu “Ý mình là... hôm nay là ngày mình kết hôn... mà bố lại không thể tới dự.....”

Cuối tuần trước, vụ án mười một năm trước đã được đem ra ánh sáng. Hai mạng người là do chú giết, nhưng bố cũng vô ý đâm mẹ nhất dao đầu tiên, đó là điều không thể phủ nhận được, vì vậy tội của bố chỉ được giảm bớt chứ không được tha, sang năm bố sẽ được ra tù, nhưng bây giờ ông cũng không thể tới tham gia hôn lễ của cô, tận mắt chứng kiến cô hạnh phúc...

“Không sao, anh đã nhờ người quay lại toàn bộ buổi lễ hôm nay để cho bố xem rồi.” Không biết từ khi nào, Doãn Lạc Hàn đã đứng trước cửa phòng nghỉ. *đùa, anh như ma ==*

Cô hít hít cái mũi, nở nụ cười yếu ớt “Vâng, cảm ơn anh, Hàn...”

Cách này rất hay, vừa có thể ghi lại khoảnh khắc hạnh phúc nhất trên đời của cô, lại vừa có thể cho bố xem, quả thật là nhất cử lưỡng tiện.

“Đừng khóc... không lại phải trang điểm lại bây giờ...” Hần nâng mặt cô lên, lấy tay lau nhẹ đi nước mắt vương trên khóe mắt cô, ôn nhu nói nhỏ “Có người đang muốn gặp em. Anh tin gặp người này rồi, em nhất định sẽ vui lên.”

Trong mắt cô xẹt lên chút khó hiểu. Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên trông có vẻ như là một luật sư đi đến, lịch sự cúi người đưa danh thiếp cho cô “Lăng tiểu thư, chào cô! Tôi là luật sư của ông Lăng Thiệu Văn. Mười một năm trước khi ông ấy đi tù, ông ấy đã lập một chúc thư rằng cho đến ngày cô kết hôn sẽ giao toàn bộ Lăng thị cho cô quản lý cùng với những dự án bất động sản đứng tên ông. Còn có tổng cộng hơn 762 vạn nhân dân tệ cũng sẽ đứng tên cô, coi như là quà cưới của ông ấy dành cho cô.”

Vị luật sư nhanh nhẹn rút trong cặp ra một tập giấy đưa cho cô. Nói như vậy, Lăng thị hiện tại cũng chỉ là giao cho chú tạm thời quản lý... chú vẫn không phải là người thừa kế hợp pháp.

Khó trách..... Khó trách mấy năm nay chú lại có thái độ lãnh đạm khó hiểu với cô như vậy... thì ra là nguyên nhân này...

Sự dụng tâm lương khổ của bố... cuối cùng cô đã hiểu... Năm đó cô còn nhỏ, bố lại phải ngồi tù, một sản nghiệp lớn như Lăng thị đành giao cho Lăng Chính Đào quản lý, nhưng ông cũng đã cẩn thận lập chúc thư như vậy...

Mấy năm nay bố vẫn giấu diếm cô có lẽ là vì không muốn cô mắc bệnh tiểu thư buông xuôi không cố gắng, cũng không muốn cô vì món lợi này mà kết hôn bừa bãi...

Doãn Lạc Hàn chặt hai tay cô, nhìn xoáy sâu vào mắt cô “Đây là tâm ý của bố em... có lẽ như vậy sẽ giúp em có cảm giác ấm áp hơn, như có bố đang ở bên...”

Cô nâng gương mặt ửng đỏ lên, mỉm cười hạnh phúc “Quá khứ đối với em đã không còn quan trọng nữa, lúc này đây em trân trọng từng phút giây ở hiện tại. Em có thể cảm nhận được tình yêu của bố vẫn luôn bao bọc xung quanh em...”

“Đến giờ rồi, chúng ta mau ra ngoài thôi.” Hần kéo tay cô về phía cửa.

Cô ngẩng đầu đã không thấy Chỉ Dao đâu nữa. Có lẽ cô ấy đã ra ngoài từ sớm vì không muốn quấy rầy bọn họ. Nhìn đồng hồ, cô hít sâu một cái, bước theo Doãn Lạc Hàn ra ngoài cửa, nơi mà Trịnh Trác đã đứng chờ sẵn.

Trịnh Trác chìa tay, mỉm cười ẩn ý “Có thể tạm thời giao người phụ nữ của cậu cho tôi chứ?”

Doãn Lạc Hàn hơi nhú mào, thận trọng đặt tay Mân Huyền lên tay Trịnh Trác, sau đó đắm đuối nhìn cô, nói “Huyền, anh chờ em.”

Cửa lớn lễ đường mở ra, ánh nắng chói chang rực rỡ hòa quyện cùng tiếng nhạc nhẹ nhàng, tinh khôi. Mọi người đều im lặng hồi hộp dõi theo giây phút thiêng liêng này. Trịnh Trác và Giản Quân Dịch mặc vest sang trọng nắm tay Mân Huyền và Chỉ Dao cùng bước vào lễ đường, phía sau là vài phù dâu nhí nâng váy cho bọn họ, gương mặt nhỏ nhắn phúng phính hồng hồng như thiên thần, vô cùng đáng yêu.

Xuyên qua lớp vải mỏng trắng tinh che mặt, hai cô tình nghịch nhìn nhau, cùng mỉm cười ngọt ngào. Cảm giác có thể cùng bạn thân tiến hành hôn lễ chung như vậy thật sự là một cảm giác rất hưng phấn và khó tin.

4 người từ từ bước từng bước trên thảm đỏ trong lễ đường. Mân Huyền và Chỉ Dao lúc này đều e lệ và hạnh phúc nhìn về phía đối diện, cách mình vài bước chân. Đó chính là người mà họ sẽ gọi là “chồng”, là người đàn ông của cả cuộc đời họ.

Tay Mân Huyền nhẹ nhàng mà chắc chắn được đặt sang một bàn tay ấm nóng quen thuộc. Doãn Lạc Hàn nắm chặt tay cô, sau đó hai người cùng quay về phía vị mục sư có gương mặt phúc hậu trước mặt. Lúc này gần như cô đã không còn nghe thấy tiếng gì xung quanh nữa, chỉ có tiếng mục sư vang lên nghiêm túc và tiếng tim đập loạn nhịp...

Cô gật nhẹ đầu “Con đồng ý...”

Cũng nghe thấy hần nói “Con đồng ý!”

Hần thật cẩn thận nâng tay cô lên, đeo vào tay cô chiếc nhẫn lung linh, sau đó chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của mục sư “Chú rể có thể hôn cô dâu!”, tiếng vỗ tay và những tiếng chúc mừng rộn ràng vang lên trong lễ đường.

Một bàn tay của hần đột ngột đưa lên, vén tấm khăn che mặt cô lên, nhìn cô một cái đầy yêu thương, khiến tim cô lại bắt đầu đập nhanh không thể kìm lại được.

Gương mặt tuấn tú của hần lúc này rạng ngời hạnh phúc. Hần ghé sát lại gần cô, nói nhỏ “Huyền, rốt cục em cũng được gả cho anh rồi... Cả đời này anh sẽ luôn trân trọng em... Em biết không, lúc này anh mừng đến phát điên lên được!”

Hần chân thật như vậy khiến cô bật cười. Doãn Lạc Hàn cúi người, trước mắt tất cả mọi người đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng mà vẫn nồng cháy da diết.

Trên đỉnh bay đầy những cánh hoa, trước mắt là người mà mình sẽ gắn bó cả đời, xoang mũi hít vào đều là hơi thở của hần... Sự ấm áp từng chút từng chút một thấm vào trong lòng cô...

261. Ngoại Truyện 1

Chùm đèn swarovski treo trên trần phòng tỏa ra thứ ánh sáng long lanh như pha lê, sang trọng mà đầy quyến rũ mê hoặc. Ánh nắng của buổi sớm từ bên ngoài cố len qua tấm rèm ở khung cửa sổ lớn càng khiến không gian thêm vài phần thanh thoát, trong trẻo.

Cô nhẹ nhàng kéo tấm rèm cửa ra, sau đó mở cửa sổ. Hương vị tươi mát của buổi sáng lập tức ủa đến, cô nhắm mắt lại hít sâu một hơi, không khỏi nở nụ cười dễ chịu.

Xoay người nhìn về phía giường lớn, theo ánh mặt trời, ánh mắt cô chiếu đến một thân người vạm vỡ cường tráng. Gương mặt tuấn tú đầy nam tính như được tạc nên từ tay vị kiến trúc sư khéo léo nhất khiến cô không thể dời mắt. Ngắm lại thời gian trôi qua thật quá nhanh, cô có chút ngỡ ngàng khi nghĩ đến việc bọn họ đã kết hôn được hơn hai tháng... trong đáy lòng lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc...

Hôm qua là ngày bọn họ trở về sau tuần trăng mật. Trên máy bay cô cứ ngủ suốt, vì vậy đêm qua cũng không ngủ nhiều nữa, dậy sớm được như thế này. Cô mím môi cười trộm đi thay váy ngủ, nhưng không phải mặc đồ công sở kín đáo lịch sự như cô vẫn thường mặc mà là váy bầu rộng rãi, mềm mại, đứng trước gương nhìn trái nhìn phải rồi bật cười khi thấy mình quả thật rất ra dáng người phụ nữ của gia đình.

Liếc mắt thấy Doãn Lạc Hàn vẫn đang còn say ngủ trên giường, mà còn lâu mới đến giờ hẳn đi làm, cô xoay người vào phòng tắm, tính một hồi sẽ gọi hẳn dậy sau.

Rửa mặt chải đầu xong, cô vô tư đi ra khỏi phòng tắm, không thấy bóng dáng hẳn trên giường, cô còn đang lơ đãng thì cánh tay chợt bị nắm lấy, bị kéo về phía trước, xoay vài vòng rồi ngã vào trong một vòng ngực ấm nóng cứng cáp.

“Sao dậy sớm vậy?” Hẳn áp mặt vào đầu cô, thì thầm bên tai cô.

Cô vẫn còn đang bị bất ngờ, cười nhẹ dựa vào lòng hẳn “Hơn hai tháng rồi em không tới tòa soạn, công việc không chừng đã có đổi mới, vì vậy hôm nay em muốn ghé qua một chút!”

“Huyền, sao em phải như vậy? Em sợ anh không nuôi nổi em sao?!” Hẳn nhíu mày. Trở về sau tuần trăng mật, hẳn tưởng cô đã bằng lòng nghỉ ngơi, an tâm dưỡng thai, ai ngờ hôm qua đột nhiên cô nói ngày mai muốn tới tòa soạn, mới đầu hẳn còn nghĩ sẽ dễ dàng được cô, nhưng không ngờ cô lại bướng bỉnh như vậy, hôm nay thực sự muốn đi làm.

Mà việc làm hẳn bực mình nữa là... cô đã hơn hai tháng không đi làm, vậy mà Giản Quân Dịch cũng không tìm người thay thế chính thức, nói hai tháng vừa qua coi như thời gian nghỉ phép của cô, đại khái là mở đường cho hươu chạy, mời gọi cô tiếp tục đi làm.

Nghe ra trong giọng nói của hẳn có sự hờn dỗi, cô nhìn chăm chú vào đôi mắt hẳn, nhẹ giọng dỗ dành “Hàn, anh đừng như vậy mà... Em hứa với anh, chỉ một tháng nữa thôi, em sẽ bàn giao công việc cho người khác, an tâm ở nhà dưỡng thai. Anh biết không, hai tháng vừa rồi Lâm Hạo Ngôn đã rất vất vả, công việc của một xã trưởng đã quá bận, lại còn phải kiêm nhiệm cả phần việc của Chủ biên...”

Thấy cô đã nhượng bộ, hẳn híp mắt “Em nói thật chứ? Một tháng?”

Cô không ngừng gật đầu, giơ 3 ngón tay “Em thề, chỉ một tháng thôi, tuyệt đối không nuốt lời!”

Hẳn mím môi, tựa hồ như đang cân nhắc một tháng có vẻ vẫn còn lâu... Thấy biểu tình của hẳn như vậy, cô vội nín nọt “Anh nghĩ xem, chỉ một tháng nữa thôi là mỗi ngày em sẽ đều ở nhà dưỡng thai. Nếu anh không chê em phiền, mỗi ngày em sẽ đến công ty cùng anh!”

Lời đề nghị này với hẳn thật vô cùng hấp dẫn. Hẳn cười sảng khoái, gật đầu “Được, một tháng! Đến lúc đó chắc anh cũng rảnh hơn nhiều rồi. Gần đây anh và Dương đang tích cực đào tạo thủ hạ, dần dần sẽ giao bớt trách nhiệm công việc cho bọn họ, còn anh và Dương chỉ việc kiểm tra, giám sát và quản lý thôi. Một, hai tháng nữa, lúc đó anh sẽ có thật nhiều thời gian để ở bên em, cùng em chờ con ra đời.”

“Nếu thật sự như vậy thì tốt quá!” Cô không khỏi vui mừng vỗ tay. Nhìn đồng hồ, đã không còn sớm, cô vội giục hẳn đi rửa mặt chải đầu, sau đó xách túi đi xuống lầu trước.

Nhìn thấy cô xuống lầu, nữ hầu lập tức bày ra một bàn ăn nóng hổi, đương nhiên không thể thiếu chén thuốc dưỡng thai mà mỗi ngày cô đều phải uống. Cô nhìn chén thuốc, nhíu mày, đảo mắt một cái, sau đó đi về phía phòng bếp.

“Phu nhân, cô còn muốn ăn gì sao? Cô cứ bảo chúng tôi là được.....”

Mân Huyền khoát tay áo “Không cần, tôi muốn tự làm.”

Một lát sau, Doãn Lạc Hàn sửa sang lại cổ tay áo, chậm rãi ngồi vào vị trí đối diện với Mân Huyền, thấy cô cứ cười cười nhìn mình, hẳn vừa ngạc nhiên vừa hứng thú, vươn tay捏捏 má cô.

“Em đang cười ngây ngô gì vậy?”

Cô chỉ vào một chén thủy tinh trước mặt hẳn “Đây là hồng trà ấm có pha thêm mật ong, từ nay về sau, buổi sáng em uống thuốc, còn anh phải uống cái này.”

“Vì sao bắt anh uống cái này?” Hấn nhìn chén trà trước mặt, mày nhăn thật chặt “Hồng trà pha mật? Cái này không phải là cái mà phụ nữ vẫn hay uống đó sao... Sao lại bắt anh uống?”

“Dạ dày của anh không tốt mà. Em đọc báo, người ta nói buổi sáng uống một chén hồng trà pha mật ong sẽ rất tốt cho dạ dày đó.” Cô nhẹ giọng giải thích, sau đó đột ngột chu miệng hờn giận “Rất cục là anh có uống hay không? Đây là hồng trà do chính tay em pha đó. Hơn nữa anh dựa vào cái gì mà mỗi sáng đều bắt em uống một chén thuốc lớn như vậy, trong khi bảo anh uống một chén hồng trà mà anh cũng không chịu?!”

Doãn Lạc Hàn nhíu mày. Hấn thật sự không muốn uống loại trà chuyên dành cho phụ nữ này, nhưng ngẫm thấy lời cô nói cũng có lý, hơn nữa nếu hấn không uống, nhất định cô cũng sẽ không chịu uống thuốc. Như vậy không được! Vì vậy, hấn cầm chén trà lên, một hơi uống hết.

“Giờ em đã có thể uống thuốc được chưa?” Hấn rút khăn lau khóe miệng, dịu dàng nhìn cô. Vì cô và cục cưng trong bụng, cho dù bắt hấn hái sao hái trăng trên trời, hấn còn trăm phương ngàn kế làm cho bằng được, huống chi chỉ là uống một chén trà nhỏ, đơn giản!

“Đương nhiên rồi.” Cô vui vẻ mỉm cười, bưng chén thuốc lên, cũng uống hết một hơi.

Doãn Lạc Hàn vội đưa cho cô một ly nước để cô uống cho hết vị thuốc. Sau đó, đột nhiên hấn cảm thấy bụng có cảm giác ấm nóng, rất thư thái dễ chịu.

Hấn không khỏi tán thưởng “Không ngờ lại công hiệu như vậy... Huyền, xem ra sức khỏe của anh sau này đều phải nhờ vào em rồi.”

“OK!” Cô nuốt ngụm nước trong miệng, gạt đầu mỉm cười tươi rói “Mỗi ngày em sẽ đều pha hồng trà cho anh, mãi mãi, cả đời như vậy!”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 2

262. Ngoại Truyện 2

Vừa nghe đối phương nói, cô liền ngây người. Phải rồi, cô hạnh phúc quá mà quên cả việc Lăng thị giờ đã được giao cho cô, cô phải có trách nhiệm quản lý!

“Xin lỗi, tôi vô tâm quá. Chú tìm tôi có việc gì sao?” Cô có thể nhận ra sự lo lắng trong giọng nói của đối phương.

“Đúng vậy, lúc này cô có rảnh không? Nếu có thể cô đến Lăng thị ngay được không? Đang có chuyện quan trọng cần cô giải quyết.”

“Vâng, 15 phút nữa tôi sẽ tới.” Buông di động xuống, cô thu dọn đồ đạc, đi tới phòng Lâm Hạo Ngôn xin nghỉ sớm.

Đi vào trong tòa nhà vững chãi của Lăng thị, cô không khỏi sinh cảm thán. Mười mấy năm qua, đây lại là lần đầu tiên cô tới Lăng thị, nơi khiến cô nhớ lại những kỉ niệm đau thương, nhưng cũng là mồ hôi công sức, là tâm huyết cả đời của bố cô.

“Tiểu thư, cô tới rồi!” Cô vừa đi vào, một người đàn ông có gương mặt phúc hậu đã tiến đến chào.

Nhìn người lạ trước mặt, cô hơi nhíu mày “Chú là.....”

Bảo Văn Hiển tươi cười giới thiệu “Chú chính là người vừa gọi điện thoại cho cháu. Chú là phó Tổng của Lăng thị, tên là Bảo Văn Hiển. Ngày bé chú vẫn hay bế cháu đấy, cháu không nhớ sao?”

Cô lắc lắc đầu, nhưng vẫn lễ phép gọi người đàn ông tên Bảo Văn Hiển một tiếng “Chú Bảo!”

Bảo Văn Hiển xoa xoa tay, bật cười “Ha ha..... Cháu khách khí quá.”

Cô mỉm cười “Vậy công ty có việc gì vậy chú?”

“Ừm... chúng ta lên lầu rồi nói.” Bảo Văn Hiển chỉ vào thang máy, lịch sự mời cô vào trước, sau đó mới ấn tầng 27.

Chuyện không thể nói dưới đại sảnh mà phải mời cô lên lầu, xem ra không phải chuyện đơn giản.

Cô không khỏi có chút lo lắng, định gọi điện cho Doãn Lạc Hàn, bởi chuyên ngành cô học không liên quan đến quản lý xí nghiệp, giờ mà cần giải quyết chuyện gì thì thật sự là cô cũng không nắm rõ để xử lý.

“Vào đây cháu...” Bảo Văn Hiến dẫn cô vào phòng Phó Tổng, để cô ngồi trên sofa, sau đó gọi trợ lý đem trà vào cho cô.

Bảo Văn Hiến ngồi đối diện cô, nghiêm túc nói “Bây giờ chú sẽ thuật lại cho cháu tình hình của Lăng thị mấy năm nay. Từ khi bố cháu gặp chuyện không may mười một năm trước, Lăng Chính Đào tiếp quản Lăng thị, công ty bị cậu ta biến thành một mớ hỗn độn hết, liên tục suy thoái. Những người tâm huyết theo Lăng thị từ ngày bố cháu mới khởi nghiệp đưa ra lời khuyên gì Lăng Chính Đào cũng không nghe, còn sa thải họ, thay người của cậu ta vào. Cháu có biết tại sao Lăng thị từ ngày rơi vào tay cậu ta thì càng lúc càng đi xuống không?”

Cô thở dài “Là do chú cháu không để tâm quản lý ạ?”

Bảo Văn Hiến vội xua tay “Cháu đoán sai rồi. Thực ra có hai nguyên nhân, thứ nhất là do quản lý nhập hàng Phạm Tường – chính là bằng hữu của Lăng Chính Đào, liên thủ với Lăng Chính Đào tham ô bòn rút tiền của công ty.....”

Cô hít sâu một hơi... Dù sao chú cũng là em ruột của bố cô, Lăng thị là tâm huyết cả đời của bố, sao chú có thể nở làm như vậy?

Chợt một ánh sáng lóe lên trong đầu cô. Có lẽ vì ông ấy biết sớm muộn gì Lăng thị cũng sẽ được giao cho cô nên quyết tâm phải bòn rút tiền của Lăng thị khi còn có thể.

“Tuy vậy nhưng cũng không đến mức khiến cho Lăng thị rơi vào tình trạng như hiện nay... Thực ra nguyên nhân khiến cho Lăng thị đứng trước nguy cơ phá sản là.....”

“Phá sản?” Cô vừa nghe đến đó thì giật mình “Chú Bảo, tại sao lại phá sản?”

Bảo Văn Hiến thở dài, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ “Bởi vì gần đây trong công ty chúng ta có gián điệp, tất cả những tài liệu mật của công ty đều bị truyền ra ngoài, hơn nữa các công ty liên kết cũng đều đột ngột hủy hợp đồng. Tình hình tài chính của công ty bây giờ đang rơi vào thế vô cùng nghiêm trọng, vốn quay vòng không có, nợ tiền lương của công nhân đã ba tháng rồi, mà tiền vay ngân hàng cũng đã sắp đến hạn trả... Thật sự nếu cứ như thế này, Lăng thị chỉ có cách tuyên bố phá sản.....”

“Không thể nào.....” Mân Huyền liên tục lắc đầu. Lăng thị cũng như đứa con thứ 2 của bố, giờ bố sắp đến hạn ra tù rồi mà Lăng thị lại sụp đổ trong tay cô, cô làm sao dám nhìn mặt bố đây?

“Mân Huyền, phá sản thực ra cũng không phải không tốt... Về luật pháp, đối với công ty, đó cũng như là một biện pháp.....”

Mân Huyền kiên quyết lắc đầu “Chú Bảo, cháu không thể để Lăng thị phá sản được..... Chú nghĩ xem có cách nào không... Cách nào cũng được, chỉ cần có cách, cháu nhất định sẽ làm.....”

Cô khẩn thiết nhìn ông khiến cho Bảo Văn Hiến khó xử. Ông ngồi suy nghĩ một lúc rồi thở dài “Có câu này không biết chú có nên nói hay không.....”

Cô bắt được hi vọng, vội nói “Chú Bảo, có gì chú cứ nói thẳng đi ạ!”

“Cháu có biết ai đã đứng sau khiến Lăng thị sụp đổ nhanh chóng như vậy không? Cháu nghĩ kĩ đi...” Giọng nói của Bảo Văn Hiến có chút do dự, mập mờ.

Cô bắt đầu cẩn thận phỏng đoán “Không lẽ Lăng thị có một đối thủ không đội trời chung nào sao?”

Bảo Văn Hiến lắc đầu.

Cô hoàn toàn không thể nghĩ ra được gì nữa, sốt ruột giục Bảo Văn Hiến “Chú Bảo, chú nói cho cháu biết đi, cháu thực sự không thể đoán được.”

“Là người gần gũi với cháu nhất.” Bảo Văn Hiến chỉ nói đơn giản như vậy.

Người đầu tiên mà cô nghĩ đến là Doãn Lạc Hàn. Nhưng không, không thể nào lại là hắn. Vì vậy cô cố nghĩ tiếp nhưng vẫn không thể nghĩ ra được.

Bảo Văn Hiển chăm chiêu nhìn cô “Là tập đoàn Đường Thịnh.”

“Không thể nào!” Cô đứng bật dậy “Chắc chú nhầm rồi, không thể là anh ấy. Anh ấy không có lí do gì phải làm như vậy!”

“Mân Mân, chú lừa cháu làm gì...” Bảo Văn Hiển cũng có chút nóng nảy “Mấy hôm trước chú không còn cách nào khác liền tìm đến những công ty liên kết với Lăng thị chúng ta trước kia, hỏi họ vì sao muốn hủy hợp đồng. Ban đầu họ không nói, nhưng vì bị chú làm phiền nhiều quá, họ liền tức giận nói cho chú biết là do tập đoàn Đường Thịnh, sau đó liền đuổi chú đi...”

Cô ngây người một lúc, sau đó hỏi trong vô thức “Vì sao anh ấy phải làm như vậy?”

“Cháu biết mà, trên thương trường không có chỗ để cho cái gọi là “tình cảm” tồn tại... Có thể tập đoàn Đường Thịnh muốn mua lại Lăng thị để sát nhập vào Đường Thịnh... Điều đó cũng dễ hiểu thôi...”

Cô thật hồ đồ, thật quá hồ đồ! Cô đã nghe người ta nói Doãn Lạc Hàn trên thương trường vô cùng máu lạnh, cô còn chưa hoàn toàn tin, giờ chính mình rơi vào vị trí bị hắn “máu lạnh” rồi, cô vẫn là chưa hoàn toàn tin. Cô không tin người vẫn đầu gối tay ấp với cô mỗi ngày lại đã nhòm ngó thêm thuồng Lăng thị từ lâu.

Liệu có phải... Liệu có phải hắn đã sớm biết rằng khi cô kết hôn, cô sẽ được thừa kế toàn bộ Lăng thị.....

Không, cô muốn nghĩ nữa...

“Mân Huyền... Mân Huyền... Mân Huyền.....” Bảo Văn Hiển gọi cô mấy tiếng, cô mới như vực tỉnh.

“Chú Bảo, chú đừng xin phá sản, cháu sẽ không để... mà cũng không bao giờ đồng ý để Lăng thị phá sản đâu. Cháu sẽ nghĩ cách, nhất định cháu sẽ nghĩ cách! Chú cho cháu vài ngày....”

Bảo Văn Hiển nặng nề thở dài “Cháu cũng đừng lo lắng quá. Chú biết chắc cháu không muốn bố biết phải không, yên tâm, chú sẽ giữ bí mật chuyện này.”

“Vâng ạ, chú Bảo, cháu cảm ơn chú!” Cô cố nở một nụ cười, sau đó như người mất hồn đi về phía cửa.

“Mân Huyền, cháu chờ một chút.” Bảo Văn Hiển như nhớ ra điều gì chợt gọi cô lại.

“Dạ?.....” Cô không dám hy vọng tình hình được xoay chuyển, đỡ đầu quay người lại.

“Cháu còn nhớ người thừa kế tập đoàn Lôi thị... vị hôn phu trước đây của cháu.....” Bảo Văn Hiển tựa hồ đang rất kích động, nói không ra lời.

Cô hơi sững sốt “Ý chú muốn nói... Thiếu Đăng ạ?”

“Đúng rồi, chính là Lôi Thiếu Đăng! Giờ cậu ấy đã thừa kế Lôi thị rồi, cháu nhờ cậu ấy giúp đỡ thử xem. Giờ chỉ cần cậu ấy đầu tư vào một dự án của chúng ta thì Lăng thị nhất định sẽ được vực lên. Chúng ta sẽ chỉ lấy một phần nhỏ lợi nhuận thôi, coi như trả ơn cho cậu ấy. Nếu được như vậy, chú có thể cam đoan sẽ lôi kéo được những nhà đầu tư cũ về với Lăng thị.....”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 3

263. Ngoại Truyện 3

Bảo Văn Hiển còn định nói gì nữa, nhưng lúc này cô đã không thể nghe thêm điều gì, trong đầu chỉ vang lên tiếng chú Bảo đề nghị cô đi tìm Thiếu Đăng, rằng hắn có thể giúp Lăng thị hồi sinh.

Như vậy có thể sao? Cô có thể tới tìm Thiếu Đăng sao?

Từ sau lần từ chối tình cảm của Thiếu Đăng, cô và cậu ấy đã không liên lạc gì nữa. Hôn lễ của cô cậu ấy cũng không tới, chỉ có người đại diện tới gửi quà, càng thêm khẳng định chắc chắn việc cậu vẫn còn tình cảm với cô...

Bây giờ vì chuyện này mà tới tìm cậu ấy, cô thật sự không mở miệng được... Nhưng chú Bảo cũng nói rồi... Thiếu Đăng sẽ giúp được cô...

Rốt cục cô nên làm thế nào đây?

Gương mặt tái nhợt của cô cố căng ra một nụ cười “Chú Bảo, cảm ơn chú đã tận tâm vì Lăng thị như vậy.”

Cô cúi đầu, sau đó cố trấn định ra khỏi Lăng thị. Trời lúc này đã chạng vạng rồi, cô bắt xe về thẳng Doãn trạch.

Cổng điện tử mở ra. Cô vừa chuẩn bị bước vào thì nghe tiếng còi xe ở phía sau. Tuy không quay lại nhưng cô hoàn toàn có thể dễ dàng nhận ra đó là tiếng còi của xe Doãn Lạc Hàn, nhưng cô không ngắt đầu, coi như không nghe thấy đi thẳng vào trong.

Cô cảm giác được dường như người trong xe có hơi chần chừ, sau đó xe thể thao lăn bánh đến gara. Cô vừa đi vào phòng ngủ thì Doãn Lạc Hàn cũng đã vào theo sát sau.

Hắn nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ, sau đó hơi nhăn mày “Huyền, sao giờ em mới về? Lại tăng ca sao?”

“Vâng.” Cô chỉ cúi đầu đáp qua loa như vậy, nội tâm đang mâu thuẫn vô cùng. Cô đã từng hứa sẽ không bao giờ nói dối hắn điều gì nữa, có phải cô đang phạm vào điều đã hứa rồi không?

Đây không phải chỉ là chuyện của Lăng thị, mà còn là chuyện của cô, liên quan đến việc rốt cục hắn đối với cô là bao nhiêu phần tâm ý, có phần nào trong đó là do hắn nhóm ngó Lăng thị hay không?

“Em đang là thai phụ mà còn phải tăng ca sao?” Hắn tức giận rửa thềm một câu, bàn tay nâng lên cổ nói chiếc cravat cứng nhắc ra “Tòa soạn thiếu em thì không tồn tại được nữa à? Không phải Giản Quân Dịch đã nói sẽ tìm người thay thế sao... Tên này....”

“Hàn, em có chuyện muốn hỏi anh.” Cô thẳng thắn ngắt đầu cắt lời hắn, cố tỏ ra bình thường.

“Sắc mặt của em không tốt...” Hắn càng nhíu mày chặt, tiến đến sát bên cô, áp tay vào trán cô “Em thấy khó chịu ở đâu à?”

“Không ạ, em vẫn khỏe.” Cô nhẹ nhàng kéo tay hắn xuống “Thật ra không phải em tăng ca, mà là có một cuộc điện thoại khẩn cấp kêu em đến Lăng thị.”

Cô dán chặt mắt vào gương mặt hắn, muốn bắt lấy một sự đổi sắc, nhưng không ngờ hắn lại hoàn toàn không có vẻ hứng thú.

Cô vốn xem phản ứng của hắn, nhưng thấy hắn như vậy lại không nhận được hỏi “Anh không tò mò là chuyện gì sao?”

Hắn chỉ cười nhẹ một tiếng, nhéo nhéo mũi cô “Bây giờ anh ngoại trừ lo chuyện công việc thì đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến em, làm gì có thời gian cho những chuyện đó... Hơn nữa, nếu em muốn anh biết thì em sẽ nói mà, không phải sao?”

Nếu là những lần trước, nghe những lời này cô nhất định sẽ vô cùng hạnh phúc, nhưng lần này, cô cười không nổi... Hắn đang giả bộ hồ đồ để tiếp tục lừa bịp cô sao?

Cô liếm đôi môi đang càng lúc càng khô, hỏi dò “Hôm nay phó tổng Lăng thị nói với em... Lăng thị có lẽ không trụ được nữa... Chú ấy muốn em xin phá sản... anh thấy sao?”

“Ừm... anh không rõ chuyện của Lăng thị lắm...” Hắn thờ ơ nhún vai “Nhưng chắc chắn em không muốn Lăng thị phá sản, phải không?”

Cô gật đầu “Vâng, em không muốn nhìn tâm huyết của bố cứ như thế mà sụp đổ... Em muốn cứu Lăng thị, anh nghĩ thế nào?”

Hắn vẽ mặt thăm hỏi nhìn cô “Em muốn nghe ý kiến của anh?”

Cô gật đầu chắc nịch.

Hắn thở một hơi rồi nói “Được rồi, em nghe này... Nếu không muốn phá sản thì thường chỉ có hai trường hợp: một là tìm một công ty khác rót tiền vào để công ty có thể xoay mình đứng lên, hai là sẽ lập hợp đồng

với một công ty khác, để bên họ đứng ra mua lại công ty của mình... Nếu em chọn trường hợp thứ hai, khi lập hợp đồng, em chỉ cần biết cách đưa ra các điều kiện có lợi thì cuối cùng ít nhất cũng vẫn sẽ còn một khoản không nhỏ để trao cho bố...”

Cô yên lặng nhìn hấn, lòng tràn đầy thất vọng, sau đó một lúc mới lên tiếng “Hàn, tại sao không nói anh sẽ giúp em?”

Hấn bật cười xoa hai má cô “Anh biết em luôn rất cao ngạo, nếu anh đề nghị, chắc chắn em sẽ không đồng ý. Chỉ cần em nói, anh nhất định sẽ giúp em.”

Thì ra hấn vẫn luôn chờ cô cầu cứu, sau đó hấn sẽ mua lại Lăng thị, là như vậy sao? Cô cụp mắt, nhìn chiếc bụng tròn của mình, lãnh đạm nói “Em đói.....”

Vừa nghe cô kêu đói bụng, hấn lập tức đứng lên, ôm lấy cô “Chuyện này lúc khác nói tiếp, giờ anh phải lo cho cái bụng đói của bà xã đã.”

Bữa tối trôi qua mà cô cũng không biết mình vừa ăn cái gì, chỉ biết là trong bát có rất nhiều thức ăn, cô cứ cúi đầu ăn từng miếng từng miếng, gương mặt vẫn bình lặng như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực ra trong lòng cô lạnh như băng, cảm giác vô cùng cô độc và mệt mỏi...

Khi cô tắm rửa xong, hấn còn chưa lên lầu. Hôm nay hấn có khá nhiều điện thoại, chắc có việc gì bận, nhưng cô cũng không có tâm tư nghe xem là chuyện gì nữa.

Cô tựa vào thành giường, gửi một tin nhắn, sau đó khép di động lại. Cảm giác như tội phạm vừa thực hiện một hành vi phạm pháp bao lấy cô, dày vò cô, cuối cùng tầm 6 phút sau, điện thoại rung lên báo hiệu có tin nhắn đến.

Cô đọc tin nhắn, mắt sáng lên, đồng thời cũng vội ghi nhớ thời gian địa điểm vào trong đầu.

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 4

264. Ngoại Truyện 4

“Sao còn chưa ngủ?” Doãn Lạc Hàn đi vào phòng ngủ, đến gần giường hôn nhẹ lên môi cô “Em đang đợi anh à?”

Cô kín đáo đặt điện thoại lên tủ đầu giường, mỉm cười không tí vết nhìn hấn “Vâng, em đang chờ anh cùng ngủ.”

“Vây đợi anh đi tắm chút đã.” Hấn cười nhẹ lại hôn chụt lên môi cô, sau đó đi về phía phòng tắm.

Nụ cười trên môi cô ngay sau khi hấn quay lưng đi liền biến mất. Hai tay cô nắm chặt... Cho dù thế nào, cô cũng yêu hấn, sẽ không vì chuyện này mà hận hấn, cô quyết định sẽ tự mình thay đổi vận mệnh của Lăng thị!

Chậm rãi xuống lầu, cô đã thấy Doãn Lương Kiến đang ngồi ngay ngắn trước bàn cơm, nghe tiếng bước chân thì bỏ tờ báo trong tay xuống, ngạc nhiên hỏi “Mân Huyền, sao con dậy sớm vậy? Lạc Hàn đâu rồi?”

“Anh ấy vẫn đang ngủ ạ. Sáng sớm không khí rất lạnh, con muốn dậy sớm một chút cho cục cưng được hít thở không khí tươi mát của buổi sớm.” Cô cười rạng rỡ, vốn định đi làm luôn, không ăn sáng, nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô lại cúi đầu ngồi trên bàn cơm, bưng ly sữa lên nhấp một ngụm.

“Ha ha..... Con định khi nào đi khám thai? Ngày nào bố cũng mong nghe được tin về đứa cháu đích tôn này...” Doãn Lương Kiến cười lớn, mong đợi nhìn cô.

Cô đang ngậm sữa, còn chưa kịp trả lời đã nghe thấy tiếng Doãn Lạc Hàn ở phía sau “Bọn con định hôm nay đi khám.”

“Hôm nay?” Cô kinh ngạc kêu nhỏ một tiếng, sau đó lại sợ biểu tình của mình vừa rồi quá khoa trương, vì vậy mềm nhẹ “Hàn, hôm nay mình đi khám thai sao?”

Trong lúc còn đang say ngủ, hần bỗng cảm nhận được bên cạnh trống trải, quả nhiên mở mắt dậy đã không thấy thân thể mềm mại bên cạnh đâu nữa. Ngủ một mình... chỉ bằng hần dậy cùng cô luôn.

Chỉ một phút giây không có cô ở bên, tâm trạng hần đã đi xuống rất nhiều, cũng may một tháng trước cô đã trở thành vợ của hần, cứ nghĩ đến việc từ nay về sau mỗi ngày đều có thể ở bên cô, đôi môi hần lại mần lên thành nụ cười. Hần kéo ghế ngồi xuống cạnh cô “Tối hôm qua anh tắm xong đi ra, em đã ngủ rồi. Anh quên không nói với em, anh và Chính Vũ đã hẹn nhau hôm nay cùng đưa em và Chỉ Dao đi khám thai rồi. Đừng lo về công việc, anh cũng bảo Giản Quân Dịch rồi, hôm nay em có thể nghỉ ngơi một ngày.”

Cô nhớ tới cuộc hẹn chiều hôm nay, không khỏi hơi nhú mảy. Chuyện này tuyệt đối không thể để cho Doãn Lạc Hàn biết được, nếu không khẳng định hần sẽ nghi thần nghi quỷ, ghen tuông lung tung.

Doãn Lạc Hàn cầm dao nĩa cắt trứng ốp lết trên đĩa, đưa lên miệng, quay sang lại thấy cô đang chờ đợi, không khỏi bật cười “Có phải lần đầu đi khám thai đâu, sao em vẫn có vẻ lo lắng vậy? Em yên tâm, anh sẽ luôn ở bên em.”

“Đúng vậy, Mân Huyền, con đừng sợ, có Lạc Hàn đi cùng rồi còn sợ gì nữa? Hay để bố đi cùng hai đứa nhé!” Doãn Lương Kiến hưng phấn chen vào.

“Không cần đâu bố, Hàn đưa con đi là được rồi ạ!” Cô vội xua tay. Nghĩ đến việc cô chỉ đi khám thai mà huy động cả chồng, cả bố chồng, gặp Chỉ Dao nhất định sẽ cười cho cô thối mũi.

“Ha ha..... Như vậy cũng được, bố chờ đến ngày được bé cháu đích tôn đó!” Doãn Lương Kiến tươi cười phúc hậu, chỉ ra bên ngoài “Hai đứa cứ ăn từ từ nhé, bố ra ngoài tập thể dục cho giãn gân cốt một chút.”

Doãn Lương Kiến để lại thế giới riêng cho hai người. Doãn Lạc Hàn để ý thấy cô cứ cúi đầu không buồn ăn, liền ân cần dỗ dành cô “Sao em không ăn? Không ngon à?”

Cô lắc lắc đầu, vội đổi đề tài “Hàn, bố luôn nói “cháu đích tôn”... nhưng nhờ đứa nhỏ là con gái thì sao?”

“Ngốc, thì ra em lo lắng chuyện này!” Doãn Lạc Hàn buông dao nĩa trong tay xuống, trân trọng nâng mặt cô lên “Chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, chẳng lẽ em còn không hiểu anh sao? Cho dù là con trai hay con gái, anh cũng đều rất hạnh phúc!”

“Nhưng còn bố... tập đoàn Đường Thịnh lớn như vậy... không thể không có cháu trai nối dõi.....”

Lời của cô còn chưa nói hết, hần đã nhẹ nhàng như dứt khoát che miệng cô lại, gương mặt vừa có sự tức giận lại có sự buồn cười “Em nghĩ sinh con là để kế thừa sản nghiệp thôi à? Mà kể cả như vậy, biết đâu sinh con gái lại giống như em, cho dù là trong công việc hay đời sống cá nhân đều tuyệt vời, không kém cõi đàn ông chút nào... Nếu em sinh con gái, anh nghĩ nhất định sẽ rất giống em, vì thế anh sẽ càng thêm yêu thương nó... Cho nên, con trai hay con gái đối với anh đều đáng yêu như nhau, em hiểu chưa?”

“Hàn.....” Cô không khỏi xúc động. Không ngờ hần lại nghĩ như vậy, quả thực là cô đã lo lắng quá nhiều rồi.

Hần cười cười liếc mắt về phía bàn ăn “Tiểu thư, xin hỏi giờ cô đã có thể ăn bữa sáng được chưa?”

“Vâng, đương nhiên là được rồi ạ.” Cô gật lấy gật để, cười vui vẻ ăn sáng, phút chốc cảm thấy tràn đầy sinh lực, bữa sáng cũng vì thế mà trở nên rất ngon miệng.

Hai người vui vẻ ăn sáng xong, vừa đi ra đến phòng khách thì nghe tiếng xe ô tô, sau đó là tiếng gọi lớn của Chỉ Dao “Mân Mân, Mân Mân, cậu xong chưa? Bọn mình cùng đến bệnh viện nào!”

Không đợi Mân Huyền đáp lời, Chính Vũ đã cản Chỉ Dao “Nào, Giản Chỉ Dao, sao em hấp tấp như vậy hả? Có nhớ sáng nay trước khi ra ngoài đã hứa với anh thế nào không? Bây giờ em là phụ nữ có thai, phải đi từ tốn, nhẹ nhàng thôi, biết không? Cứ thế này có ngày anh cũng lên cơn đau tim vì em mất.”

Chỉ Dao đang đi như chạy vội dừng lại, cười cười nịnh nọt xun xoe bên cạnh Chính Vũ đang tức giận, làm nũng nói “Thôi mà, Chính Vũ, em không thể nữa, em hứa! Vừa rồi cũng là do em nhất thời kích động thôi, chúng ta không được đi tuần trăng mật cùng nhau, lâu lắm rồi em không gặp Mân Mân, nên ....”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 5

265. Ngoại Truyện 5

“Em cứ hấp tấp như vậy, nhờ may em với con xảy ra chuyện thì anh phải làm sao? Em lúc nào cũng hứa này hứa nọ, nhưng chỉ được mấy phút sau là quên ngay, lại chứng nào tật ấy... Giản Chỉ Dao, anh thật quá thất vọng về em!” Chính Vũ hừ lạnh, hạ quyết tâm hôm nay phải mặt lạnh để sửa cho bằng được tính cách nông nổi của Chỉ Dao.

Chỉ Dao thấy Chính Vũ giận thật rồi thì vô cùng bất an “Thôi mà, em hứa trước mặt cả Mân Mân và Lạc ca ca, sau này nhất định sẽ đi từ tốn, cẩn thận, sẽ không như vậy nữa đâu....”

Chính Vũ vẫn không nhìn cô. Chỉ Dao liền quay sang cầu cứu Mân Huyền và Doãn Lạc Hàn, nhưng cũng chỉ nhận được ánh mắt lực bất tòng tâm của hai người họ.

“Huyền.” Doãn Lạc Hàn ôm lấy eo Mân Huyền, dịu dàng thì thầm bên tai cô “Chúng ta ra ngoài trước đi.”

Mân Huyền vẫy vẫy tay với Chỉ Dao. Chỉ Dao biết hai người họ không giúp được gì, đành chu miệng gật đầu.

Ra khỏi biệt thự, Mân Huyền quay đầu nhìn qua cửa kính trong suốt, thấy Chỉ Dao đang ra sức nịnh nọt Chính Vũ, khéo môi bắt giắc nâng lên thành nụ cười. Xem ra chỉ như vậy Chính Vũ mới có thể khổng chế được tính trẻ con của Chỉ Dao, nếu không cứ để cô ấy sôi nổi như vậy, trong thời kì mang thai thật sự là rất nguy hiểm.

Không biết vì sao, cô cảm giác bụng Chỉ Dao dường như to hơn bụng cô một chút, mà rõ ràng Chỉ Dao mang thai sau cô gần một tháng... Chẳng lẽ Chỉ Dao sinh đôi?

Doãn Lạc Hàn lái Lamborghini ra, đi đến bên cạnh cô, nắm chóp mũi cô cười nhẹ “Nghĩ gì mà cười ghê vậy?”

“Không có gì.” Thấy gương mặt hần không giấu nổi sự tò mò và khó hiểu, cô buồn cười giải thích “Em đang nghĩ nếu Chỉ Dao sinh đôi thì hôn ước cho bọn trẻ sẽ làm như thế nào?”

Doãn Lạc Hàn nhú mày một chút rồi cười tươi như hoa “Đơn giản, lúc đó mình sẽ sinh thêm đứa nữa là được!”

“Haizzz... anh đi mà sinh...” Cô trừng mắt dọa hần, rồi lại ngượng ngừng cúi đầu. Sáng nay cô vừa rời giường là lại lao vào toilet nôn ọe, cảm giác mang thai một đứa bé quả thực là không dễ chịu, cô cũng chưa từng nghĩ đến sẽ lặp lại cảm giác này.

“Anh đùa thôi, nhìn em mang thai khổ sở như vậy, anh thực sự rất đau lòng...” Doãn Lạc Hàn cười nhẹ, cánh tay rắn chắc ôm lấy cô, cúi đầu tinh tế hôn lên môi cô.

“Khụ..... Khụ..... Quấy rầy hai người rồi, có thể đi được chưa? Sắp đến giờ hẹn với bác sĩ rồi.” Chính Vũ nắm tay Chỉ Dao đi đến, nhìn Mân Huyền và Doãn Lạc Hàn bằng ánh mắt tinh nghịch, xem ra vụ giận dỗi giữa hai người ban nãy đã được giải quyết xong.

“Đi thôi.” Doãn Lạc Hàn chút ngại ngừng việc bị Chính Vũ và Chỉ Dao nhìn thấy cảnh thân mật, tự nhiên đỡ Mân Huyền mặt đang đỏ lựng lên vào trong xe.

Chính Vũ cũng đỡ Chỉ Dao vào Porche. Hai xe thể thao một trước một sau rời khỏi Doãn Trạch.

Mân Huyền im lặng nhìn thẳng về phía trước. Đây là lần thứ hai cô đi khám thai rồi, nếu giống như lần trước thì chỉ gần một tiếng là xong. Vậy buổi chiều cô phải nói cô có việc gì để đi đây?

Doãn Lạc Hàn một tay đặt trên vô lăng, một tay nắm tay cô, vuốt nhẹ mu bàn tay cô “Quý Dương vừa về nước hôm qua, vì vậy hôm nay không cần đến công ty, có cả ngày bên em. Vậy hôm nay em muốn cả 4 chúng ta cùng đi đâu, làm gì, hay muốn ở riêng với anh thôi?”

“Cả 4 chúng ta” hần nói có lẽ là giống như lần trước đi khám thai, hần và Chính Vũ đưa cô và Chỉ Dao đi ăn trưa, sau đó vốn định đi đánh golf, nhưng lại lo hai cô là phụ nữ có thai, không nên vận động mạnh, vì vậy lại đến câu lạc bộ bowling, hai cô ngồi uống trà ở ngoài, nói chuyện phiếm và xem hai người đàn ông chơi bowling.

Cô suy nghĩ một lát, so sánh rõ ràng thấy đi cả 4 người sẽ dễ có cơ hội tách ra hơn, vì vậy quay sang hẳn nói “Đi cùng Chỉ Dao và Chính Vũ luôn đi! Lâu rồi em không gặp Chỉ Dao, có rất nhiều chuyện muốn nói với cô ấy.”

Doãn Lạc Hàn nheo mắt hờn giận “Còn anh? Em không có nhiều chuyện để nói với anh sao?”

Xem kìa, ngay cả Chỉ Dao mà hẳn cũng ghen nữa... Cô bật cười “Không phải vậy, bọn em đều sắp làm mẹ, có rất nhiều chuyện muốn trao đổi với nhau, cũng dễ đồng cảm hơn...”

Cô nắm chặt bàn tay hẳn đang nắm tay cô. Hẳn quay sang nhìn cô một cái “Đừng có giống như hồi trước, kiêu có để lừa anh là được!”

“Vâng, đương nhiên rồi, em đã hứa là không nói dối anh nữa rồi mà.” Cô cắn môi, hơi chột dạ cúi đầu, ngoài miệng nói dối trơn tru như vậy nhưng trong lòng lại vô cùng cắn rứt, thầm xin lỗi hẳn.

Một giờ sau, bốn người ra khỏi bệnh viện, trên gương mặt đều là sự vui mừng. Mân Huyền một tay chống hông, một tay xoa xoa bụng, nghĩ lại lời bác sĩ thông báo cục cưng trong bụng cô và Chỉ Dao đều rất khỏe mạnh, trên môi không khỏi nở nụ cười.

“Mân Mân, hai người đã định đặt tên cho con là gì chưa?” Chỉ Dao đang cúi đầu thăm thì với Chính Vũ, đột nhiên ngẩng đầu hỏi Mân Huyền.

Mân Huyền mỉm cười nhìn sang Doãn Lạc Hàn “Đương nhiên là rồi, anh ấy đã đặt sẵn một tên cho bé trai, một tên cho bé gái rồi, thậm chí đến tên gọi ở nhà anh ấy cũng nghĩ sẵn rồi cơ.” *Đây chính là lí do vì sao tui chết Hàn ca đây TT~TT*

Chỉ Dao mắt sáng ngời, luôn miệng hỏi “Tên là gì? Xem Lạc ca ca hay Chính Vũ đặt tên hay hơn nào... Tên gọi ở nhà... đúng rồi... Chính Vũ nhà mình còn chưa đặt tên gọi ở nhà cho con đâu...”

“Lạc, đến cả biệt danh anh cũng nghĩ rồi sao?!” Chính Vũ lấp bắp kinh hãi, sau đó lại lẩm bẩm “Tên gọi ở nhà... gọi là gì hay lại vừa đáng yêu nhỉ... hmmm.....”

Doãn Lạc Hàn nhún vai, miệng và mắt đều cười “Xem cậu đặt tên có hay bằng tôi không nào...”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 6

266. Ngoại Truyện 6

Chính Vũ chạy đến bá cổ Doãn Lạc Hàn “Này, anh đặt tên ở nhà cho con là gì vậy, nói cho tôi biết đi? Tôi chưa nghĩ ra... Anh nói đi để tôi còn tham khảo!”

“Không được!” Doãn Lạc Hàn đẩy tay Chính Vũ ra, cười nham hiểm “Bao giờ bé ra đời cậu sẽ biết.”

“Hừ, anh làm như anh là ngôi sao ý, có cái tên mà cũng không chịu nói cho tôi biết!” Chính Vũ hơi cáu, nhưng nhất định không chịu buông tha cho Doãn Lạc Hàn, cứ lôi lôi kéo kéo đòi Doãn Lạc Hàn nói cho hẳn biết tên gọi ở nhà của đứa trẻ.

“Hai cái người này, sắp làm bố đến nơi rồi mà còn đùa giỡn như trẻ con vậy...” Mân Huyền dờ khóc dờ cười nói với Chỉ Dao cũng đang cố nín cười.

“Thôi kệ bọn họ đi, bọn mình đi tìm nhà hàng nào ngồi ăn đã... Mình đói quá... mà cục cưng của bọn mình chắc cũng đói rồi đó...” Chỉ Dao cố ý nói lớn tiếng, sau đó kéo tay Mân Huyền đi về phía khác.

Đằng sau quả nhiên không còn tiếng người nữa, chỉ nghe thấy tiếng bước chân dồn dập tiến tới, sau đó hai đức ông chồng cùng tiến về phía vợ mình, vô cùng dịu dàng dỗ dành “Bọn anh đùa thôi... Các em đói rồi sao? Muốn ăn đồ Pháp hay đồ Hàn Quốc.....”

Hai cô gái cùng nhìn nhau lén lút cười. Chỉ cần nhắc tới cục cưng, hai người đàn ông mạnh mẽ khí chất bất phàm này lại đều có thể trở thành một người chồng, một người cha mẫu mực, dịu dàng ân cần, là mơ ước của tất cả phụ nữ.

Sau khi ăn trưa xong, họ lại đi tới một câu lạc bộ bowling. Ban đầu cô và Chỉ Dao còn đứng xem Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ chơi bóng, sau đó thấy nhàm chán, cô liền kéo tay Chỉ Dao đi về phía phòng trà gần đó.

Mân Huyền nhấp một ngụm trà lại, vui vẻ nhìn người bạn tốt đang ngồi đối diện “Chỉ Dao, Chính Vũ đối với cậu có tốt không?”

Cô có thể cảm nhận từ sau chuyện bắt cóc của chú, Chính Vũ đã dần thoát khỏi sự ám ảnh về cô, ánh mắt cậu ấy nhìn Chỉ Dao lúc này cũng ấm áp trìu mến vô cùng, giống như ánh mắt của Doãn Lạc Hàn nhìn cô... đó chính là ánh nhìn người mình yêu thương nhất, không thể kìm hãm được sự thân thương, yêu chiều, dịu dàng và nồng ấm trong đó...

“Anh ấy tốt với mình lắm.” Chỉ Dao cười ngọt ngào, trong mắt tràn đầy hạnh phúc “Thật sự rất tốt... Đường như anh ấy chỉ nhìn thấy mỗi mình và cực kỳ chưa sinh trong bụng thôi vậy...”

Chỉ Dao mỉm cười nhìn xuống bụng, khiến Mân Huyền ánh không kiềm chế được, mắt đã ươn ướt. Cô đắm đắm nhìn vào ly trà trước mặt, ngập ngừng hỏi “Chỉ Dao, cậu có trách mình không? Mình đã gạt cậu, còn cùng Doãn Lạc Hàn là hôn.....”

Chỉ Dao cười cắt lời cô “Mân Mân, tất cả đều đã qua rồi! Giờ cả bốn người chúng ta đều đã tìm được tình yêu của mình, đều đang vô cùng hạnh phúc, đó mới là điều quan trọng nhất.”

“Chỉ Dao, cảm ơn cậu!” Mân Huyền nhìn bạn tốt, nắm chặt tay cô “Chúng mình sẽ mãi mãi là bạn tốt như thế này nhé!”

“Ừ.” Chỉ Dao gật đầu cười “Cả đời là bạn tốt!”

Mân Huyền nhìn giờ trên màn hình điện thoại. Chỉ còn 40 phút nữa, nếu không đi ngay sẽ không kịp. Nhưng cô còn chưa kịp nói gì, Chỉ Dao đã đứng lên “Mân Mân, mình đi toilet chút!”

Cô mỉm cười, nhấp một ngụm trà “Ừ!”

Hơn mười phút sau, ra khỏi toilet về bàn ngồi, Chỉ Dao ngạc nhiên không thấy Mân Huyền đâu. Cô vội ngẩng đầu nhìn xung quanh quán trà, đúng lúc này, một anh bồi bàn chạy tới “Tiểu thư, cái này... vị tiểu thư vừa ngồi cùng cô bảo gửi lại cho cô...”

Chỉ Dao nhận lấy tờ giấy từ tay người bồi bàn, còn chưa kịp mở ra, Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ đã cùng đi vào trong quán trà.

Doãn Lạc Hàn nhíu mày “Cô ấy đâu rồi?”

“Em vừa đi toilet ra đã không thấy Mân Mân đâu nữa...” Chỉ Dao chìa tờ giấy ra “Lạc ca ca, anh xem này.”

Doãn Lạc Hàn vội mở tờ giấy ra, chỉ đọc lướt qua rất nhanh, sau đó nhíu mày thật chặt, vò tờ giấy lại ném đi “Chết tiệt, cô ấy lại gạt tôi.”

Nhìn Doãn Lạc Hàn vội vã bước ra ngoài, Chính Vũ và Chỉ Dao ngơ ngác nhìn nhau. Chính Vũ xoay người nhặt tờ giấy đã bị vò nát trên mặt sàn, trên giấy chỉ vắn vện có một dòng chữ “Em đi gặp người có thể cứu Lăng thị. Đừng tìm em. Tối em sẽ về.”

Cô chống lưng, cố gắng đi thật nhanh. Dù sao đã bầu hơn năm tháng rồi, đi lại quả thật không tiện, vì vậy cô đến quán café đã hẹn với Thiếu Đăng bị chậm mất bảy phút. Đảo mắt nhìn xung quanh, khi ánh mắt bắt được thân người quen thuộc, cô lẳng lặng tiến đến.

“Mân Mân, sao mặt em trắng bệch ra vậy?” Thiếu Đăng thấy cô thì hốt hoảng, sau đó nhìn xuống bụng cô, vô tình để lộ ra vài tia cô đơn sâu trong đáy mắt.

“Không sao đâu, tại em đi nhanh quá...” Cô lau mồ hôi trên mặt, chỉ gọi một ly nước lọc.

“Phải rồi... anh quên rằng em đang mang thai, còn gọi trước cho em một ly café...” Thiếu Đăng vừa khuấy café vừa có chút buồn bã nói.

Cô mỉm cười nhìn Thiếu Đăng đang ngồi đối diện. Mấy tháng không gặp, anh quả thật đã thay đổi không ít, chừng chạc, đàn ông hơn, và không giống như anh trước đây sẽ hăng hái, thích thú khi chính thức được thừa kế Lôi thị, ánh mắt của người con trai đối diện cô lúc này lại có chút mệt mỏi pha lẫn âm trầm.

Lời cô định nói đã đến đầu lưỡi lại nuốt ngược trở lại. Trước hết có lẽ cứ nói chuyện phiếm đã, sau đó lựa lúc bàn về vấn đề Lăng thị sau.

“Thiếu Đăng, anh có biết tin gì về Ngải Phù và thím của em không?”

“Bệnh của Ngải Phù lúc nhẹ lúc nặng... Có mấy lần anh đã tới thăm cô ấy... Có lúc cô ấy nhận ra anh, có lúc lại không....”

“Cô ấy đang... ở trong bệnh viện tâm thần sao?”

“Phải, thím em đã đưa cô ấy tới.” Thiếu Đăng gật đầu “Chuyện của chú em thím em cố gắng giữ rất kín, đám tang cũng nghe đồn làm rất đơn giản. Mãi sau này anh mới biết thím đã làm đám tang cho chú rồi, chắc em cũng vậy phải không?”

“Vâng, em cũng giống anh.” Có lẽ thím không muốn cho quá nhiều người biết về chuyện không hay này, vì vậy chỉ tổ chức một đám tang nhỏ và kín tiếng...

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 7

267. Ngoại Truyện 7

“Mân Mân, em có hạnh phúc không? Anh ta có tốt với em không? Hôn lễ của em anh không tới... thật ra, anh không tin Doãn Lạc Hàn... Anh ta là công tử hào hoa ăn chơi nổi tiếng trong xã hội thượng lưu, anh không tin anh ta có thể đem lại hạnh phúc cho em. Những chuyện phong lưu...”

“Thiếu Đăng, anh không cần nói nữa...” Cô thở dài cắt đứt lời Thiếu Đăng, mỉm cười chân thành nhìn hẳn “Anh ấy rất tốt với em, cũng rất rất chiều chuộng em. Em dám tin rằng em là người duy nhất mà anh ấy yêu. Đây là lựa chọn của em, anh tôn trọng đi, được ko?”

Thiếu Đăng dường như bị tổn thương, cúi mặt buồn rầu cố nặn ra một tiếng cười “Nếu anh ta tốt với em như vậy, chuyện của Lăng thị sao em còn phải nhờ đến anh? Khi em kết hôn, anh đã nghĩ anh sẽ quên em, nhất định sẽ cố gắng quên em. Mấy tháng không gặp, anh tưởng anh đã làm được rồi, cho đến khi nhận được tin nhắn của em... anh mới nhận ra, thì ra tình cảm anh dành cho em vẫn còn nguyên vẹn, không giảm bớt chút nào... Hôm nay đi trên đường, anh còn nghĩ, có lẽ anh ta không tốt với em, có lẽ anh có cơ hội.....”

Nhìn Thiếu Đăng như vậy, cô mới chợt nhận ra việc tìm đến sự giúp đỡ của anh ấy thật là một sai lầm quá lớn. Như lời Thiếu Đăng nói, lẽ ra nếu cô không thể cho anh ấy điều gì thì nên cố gắng cách xa anh ấy, nhưng cô lại tìm đến anh ấy, thật sự chẳng khác nào khơi dậy tình cảm chất chứa trong lòng anh ấy, khiến cho anh ấy tổn thương... Cô sai rồi... cô thật sự sai rồi...

Có lẽ lúc này Doãn Lạc Hàn đang rất lo lắng... đang sốt sắng đi tìm cô.... Cô vội đứng lên, bất chợt ánh mắt dừng lại tại một điểm bên ngoài quán café... một thân hình cao lớn đứng bất động nơi ấy...

Gương mặt lạnh lùng không thể hiện chút cảm xúc gì, nhưng lại khiến lòng cô bất chợt nhói lại. Cô xách túi xách, khẩn thiết nhìn Thiếu Đăng nói “Thiếu Đăng, xin lỗi, em..... Có lẽ em không nên đến... em xin lỗi, anh hãy quên em đi... Gặp... gặp lại sau!”

Cô nghẹn ngào nói xong, cúi đầu bước nhanh ra khỏi quán café, mới đi được mấy bước, hai vai đã bị người nào đó nắm chặt, xoay lại, một hơi thở quen thuộc... Cô không ngẩng đầu, lập tức dựa vào lồng ngực ấm áp đó thút thít “Hàn, em xin lỗi, em sai rồi! Em lại sai rồi... em không biết em bị làm sao nữa... em xin lỗi... là em sai...”

Đôi tay mạnh mẽ vỗ nhẹ lên lưng cô. Trên đỉnh đầu cô có tiếng thở dài thật nhẹ, sau đó là giọng nói trầm ấm quen thuộc có chút bất đắc dĩ “Em nói xem, em sai cái gì?”

“Em không nên nghi ngờ anh, cũng không nên giấu anh tới gặp Thiếu Đăng... Có chuyện gì lẽ ra em cũng phải nói rõ với anh, cùng anh giải quyết, nhưng em lại.....”

“Được rồi, biết sai là tốt rồi...” Hẳn nâng mặt cô lên, dịu dàng lau nước mắt cho cô “Chúng mình đã là vợ chồng rồi, quan trọng nhất là phải tin tưởng lẫn nhau, em nhớ chưa?”

“Vâng... Nếu không tin tưởng nhất định sẽ khiến cho tình yêu rạn vỡ... Em nhớ rồi...”

“Xem ra Lăng Mân Huyền thông minh của anh đã trở lại rồi.” Hấn dịu dàng cười, nâng cằm cô lên, ban đầu là nhẹ nhàng hôn cô, sau đó nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt...

Một hồi lâu sau, hấn mới buông cô ra. Cô áp gương mặt đỏ hồng vào trong ngực hấn, hít vào từng hơi... Mùi không khí trong lành hòa với mùi hương thanh nhã trên cơ thể hấn tạo thành một thứ mùi thật quyến rũ...

Đột nhiên Doãn Lạc Hàn nói một câu không đầu không cuối “Huyền, anh sẽ cho em một bất ngờ!”

Cô gần như ngưng thở. Bất ngờ?

“Bà xã của tôi ơi, mình về được chưa?” Hấn gọi một tiếng thân mật, sau đó bất chợt nhấc bổng cô lên ôm trong lòng ngực.

Cô bị bất ngờ, khẽ kêu một tiếng, còn hấn chỉ đơn giản mỉm cười bế cô thong dong đi. Những người đi đường đi ngang qua đều tò mò nhìn hai người, để ý thấy bụng cô hơi to thì đều bày tỏ ánh mắt hâm mộ vô cùng, trong lòng không khỏi thầm ước cũng có một vị trượng phu như thế, nhìn bà xã của mình bụng bầu đi lại khó khăn liền bế bà xã đi...

“Hàn, là bất ngờ gì vậy? Nói cho em biết đi!” Vừa ngồi vào trong xe, cô liền lập tức truy vấn.

Hấn thản nhiên thắt dây an toàn cho cô, biểu tình vô cùng thần bí “Một lát nữa em sẽ biết.”

Cô hơi chu môi. Đúng lúc này, điện thoại reo vang. Cô vừa “alo” đã nghe thấy giọng người ở đầu dây bên kia hưng phấn vô cùng, nói không ngừng nghỉ.

“Tiểu thư, Lăng thị của chúng ta được cứu rồi! Nếu việc kí hợp đồng xong xuôi không có vấn đề gì thì ngay ngày kia lập tức sẽ có 700 ngàn được chuyển vào Lăng thị!”

“Thật sao? Tốt quá! Là nhà đầu tư nào vậy?” Cô mừng đến mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Cháu không biết sao? Chú còn tưởng là cháu đã nhờ chồng cháu chứ? Đường Thịnh nói sẽ không mua lại Lăng thị mà sẽ giúp chúng ta vượt qua giai đoạn khó khăn này. Tối hôm qua họ gọi cho chú, chú còn không tin, nghĩ đó chẳng qua là chiêu trò, nhưng hôm nay bọn họ đã thực sự phái người tới thương lượng rồi... Là sự thật đó Mân Huyền!.....”

Hấn đã sắp xếp. Tối qua sau khi cô nói cho hấn biết tình hình Lăng thị, hấn bận điện thoại tấp nập, thì ra là vì chuyện này... Thì ra...

Cô nắm chặt di động, từ từ nhìn sang phía Doãn Lạc Hàn đang lái xe. Ánh sáng nhẹ nhàng chiếu rọi trên gương mặt hấn, khiến con người khí chất vốn đã không giống người thường, lúc này lại càng thêm phần bất phàm. Phút chốc, cô cảm giác như chưa từng bao giờ yêu hấn đến vậy, yêu bộ dạng ghen tuông của hấn, yêu sự bá đạo của hấn, càng yêu cách hấn bao dung cô... Cô yêu hấn, yêu tất cả những gì thuộc về hấn... Cô yêu Doãn Lạc Hàn...

Doãn Lạc Hàn quay sang nhìn cô, bật cười đưa tay lau nước mắt vừa trào ra trên khóe mắt cô “Ngốc, sao lại khóc rồi?”

“Hàn, em xin lỗi..... Em đúng là đáng ghét! Tại sao em có thể không tin anh chứ... Huhu...” Hấn ôn nhu với cô như vậy càng khiến nước mắt cô vốn đã khó kiềm chế nay lại trào ra. Cô nhào vào lòng hấn khóc như một đứa trẻ.

Hấn luống cuống đưa xe dừng ở bên đường, ôm lấy cô, vuốt nhẹ vào lưng dỗ dành cô “Được rồi, đừng khóc... đừng khóc nữa...”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 8

268. Ngoại Truyện 8

“Huhu.... Em rất đáng ghét phải không? ..... Hàn, em hứa, không, em thề... sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu.....” Cô ghen ngào không thôi, vùi đầu vào trong lòng hắn mà khóc, cảm giác áy náy và xấu hổ trào dâng...

“Anh hiểu mà... Không sao... Đừng khóc nữa em... Anh tin bà xã của anh mà.” Hắn cười nhẹ dịu dàng dỗ dành cô, bàn tay đều đặn đập nhẹ vào lưng cô, tất cả đều trái ngược hoàn toàn với nụ cười gian xảo trên môi hắn.

Tối hôm qua sau khi nghe cô nói chuyện Lăng thị, hắn đã hơi chột dạ. Mấy tháng trước hắn có giao cho thủ hạ đối phó với Lăng thị, là bởi lần đó Ngải Phù dám tát cô, mà Lăng Chính Đào lại thờ ơ lạnh nhạt. Sau đó có rất nhiều chuyện xảy ra, hắn cũng quên mất chuyện này, không ngờ thủ hạ của hắn vẫn còn “thực hiện mệnh lệnh”, mãi đến tối hôm qua hắn gọi điện hỏi mới biết được chân tướng mọi chuyện.

Nói đúng ra, sự suy thoái của Lăng thị lúc này chủ yếu là do hắn nhúng tay, vì vậy hắn giải quyết, vực Lăng thị lên cũng là điều nên làm, nhưng nhìn người con gái đang rúc trong lòng hắn lúc này, hắn “đành” phải quên chuyện đó đi, coi như không liên quan đến mình. Như vậy có thể khiến cô càng thêm yêu và tin tưởng hắn, không phải rất tốt hay sao?

Ban đêm không khí rất dễ chịu, khiến con người ta có cảm giác thư thái khó tả. Cô ngồi bên ban công, vừa thưởng thức chén trà nóng, vừa hưởng thụ sự dễ chịu của thiên nhiên. Xoa xoa bụng, cô chợt mỉm cười khi nghĩ đến chỉ 4 tháng nữa thôi, kết tinh tình yêu giữa cô và Doãn Lạc Hàn sẽ ra đời...

Doãn Lạc Hàn đã sớm chuẩn bị hết tất cả, từ phòng cho em bé, đến quần áo, đồ chơi, thậm chí ngay cả bệnh viện hắn cũng đã sắp xếp xong xuôi, đúng là chỉ chờ ngày cô lên bàn đẻ. Bố nuôi, không, phải gọi là bố chồng của cô, ngày nào ông cũng nhìn cô đầy hạnh phúc và chờ mong, trên mặt viết rõ ràng mấy chữ “đợi ngày cục cưng ra đời”!

Thời kì khó khăn của Lăng thị rốt cục cũng qua nhờ sự giúp đỡ của Doãn Lạc Hàn. Mọi việc thật quá mỹ mãn đối với cô... Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, mỉm cười quá đỗi ngọt ngào. Cô thật may mắn khi có người chồng như Doãn Lạc Hàn! Sau mười mấy năm cô đơn một mình xoay sở để sinh tồn, cuối cùng cô cũng đã có một bờ vai vững chắc để dựa vào mỗi khi mệt mỏi, đã có một đôi tay ấm áp luôn mở sẵn chờ cô nhào vào...

“Em lại nghĩ gì vậy?” Một đôi tay mạnh mẽ kéo cô sát lại người phía sau. Mùi thơm tho tươi mát của cơ thể mới tắm xong cùng với tiếng nói khàn khàn thổi bên tai khiến cô như bị tê dại.

“Không... không có gì.” Cô nhận ra mình đang bối rối, vội lấp liếm “Anh tắm xong rồi à? Để em vào tắm...”

Cô định đứng lên nhưng vai đã bị tay hắn nhẹ nhàng ấn trở lại chỗ ngồi.

“Sao phải vội như vậy? Mình nói chuyện chút đã, sau đó... cùng làm một số việc...” Hắn ái muội nói nhỏ, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, sau đó kéo cô vào trong lòng, khiến má cô dán vào lồng ngực vững chãi ấm nóng của hắn.

“Đừng...” Cô nuốt nước miếng, đương nhiên hiểu ý hắn, lắc đầu như trống bỏi “Em không có chuyện gì để nói cả... để em đi tắm đi, mai em còn phải đi làm sớm...”

“Anh tắm giúp em!” Hắn dường như đang vui, nháy mắt đã nhắc nhở cô lên, đi vào trong phòng ngủ.

“Không cần, em tự.....” Lời của cô còn chưa nói hết đã bị đôi môi hắn ngăn lại. Đôi môi ấm nóng trượt lên vành tai mẫn cảm của cô, cắn nhẹ khiến cô phát run, cơ thể cứ thế mà dần nóng lên.

“Huyền, muốn anh yêu em không?” Giọng nói khàn khàn trầm đục thì thầm bên tai cô, đồng thời đôi tay rắn chắc nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

Cô đang mê muội trong những cảm giác thăng hoa và riêng tư, lúc này hầu như không ý thức được gì cả, chỉ mềm nhũn trong lòng hắn, để mặc hắn tung hoành.

“Nói đi, nói cho anh biết, em muốn anh yêu em không?” Môi hắn trêu đùa môi cô, như có như không, đôi mắt đầy ma lực lại chăm chú nhìn cô, khiến cô như lạc trong lưới tình của hắn.

Mỗi tế bào trong cơ thể cô dường như đều đang kêu gào: Cô cần hắn, cô muốn hắn yêu cô, nhưng đồng thời lại có một tiếng nói vang lên trong đầu cô: thân thể của cô lúc nào không cho phép làm như vậy...

Khóa kéo váy sau lưng cô từ lúc nào đã bị kéo xuống. Bàn tay hắn nghịch ngợm trêu đùa trên da thịt cô, mê mẩn trước bầu ngực mềm mại của cô, lại vuốt ve cơ thể cô.

Cô gom tất cả sự thanh tỉnh mà mình có thể có được vào lúc này, cố nói một câu, tuy không rõ lời nhưng vẫn có thể nghe ra được “Hàn... cực cưng...”

“Anh sẽ cẩn thận, để anh yêu em, được không?” Hắn vùi đầu vào ngực cô, vừa dịu dàng, vừa mê luyến.

Hơi thở của hắn càng lúc càng nóng, vật dưới hạ bộ cũng đang cọ vào đùi cô, nhưng hắn vẫn cực lực kiềm chế để nghe cô trả lời. Vài giọt mồ hôi rơi từ trên trán hắn xuống, đọng lại trên da cô, tỏa sáng như những hạt ngọc trai...

Dục vọng như con sóng to nổi lên nhấn chìm tất cả. Cánh tay mạnh mẽ của cô ôm lấy cổ hắn, giọng nói ứ ứ mà đầy sức mê hoặc “Hàn, yêu em đi... yêu em đi... em muốn anh yêu em!”

Hắn thở nhẹ, sau đó chuyển động tiến vào cơ thể mềm mại của cô. Cô vẫn như vậy, quyến rũ và kích thích hắn đến không tưởng, khiến hắn không thể khống chế được bản thân, liên tục thì thầm “Huyền, em là của anh, vĩnh viễn là của anh!”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 9

269. Ngoại Truyện 9

Một hồi lâu sau khi dục vọng đã qua đi, cô nhắm chặt hai mắt, thở hổn hển, sau đó cảm giác bị nhấc bổng lên. Hắn đã ôm cô nhẹ nhàng đặt vào trong bồn tắm đầy nước ấm với những cánh hoa hồng thơm nức, sau đó dịu dàng gọi đầu cho cô. Cô cũng im lặng, ngoan ngoãn dựa vào trong lòng hắn...

Thật ra trước khi kết hôn một tháng, cũng chính là khoảng thời gian tay cô bị thương, mỗi ngày hắn đều kiên nhẫn pha nước cẩn thận, sau đó lại tắm cho cô. Giờ tay cô đã lành, nhưng bụng bắt đầu to, hắn lại tiếp tục kiên trì lo việc tắm rửa cho cô, dường như còn có chút thích thú, hoàn toàn chưa từng than vãn nửa lời.

Gội đầu xong, những ngón tay hắn bắt đầu chạm đến da thịt thơm trắng như sữa của cô, vẫn nồng ấm ân cần, yêu thương như trước...

Cô mỉm cười, ngốc nghếch hỏi hắn một câu “Hàn, anh có mệt không? Hay anh vào nghỉ đi, để em tự tắm cũng được...”

“Ngốc, biết anh muốn giúp em mà...” Giọng hắn rất khàn, véo nhẹ chóp mũi của cô “Nếu không phải em đang có bầu, anh nhất định sẽ yêu em đến lúc em không còn chút sức lực nào nữa, xin anh dừng lại một chút...”

Lời hắn nói làm cô đỏ mặt, chợt nhớ đến đêm đó... Hắn vì ép cô ở chung với hắn đã... đến tận khi cô đồng ý ở cùng hắn, hắn mới chịu dừng lại...

Hắn trân trọng cô như một viên ngọc quý, lấy khăn tắm cẩn trọng lau khắp người cô, sau đó lại dùng một chiếc khăn khác bao người cô lại, để cô như cục bông nằm trong lòng hắn.

Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, sau đó quay người đi lấy váy ngủ cho cô. Nhìn dáng người cao lớn vĩ ngạn đang say sưa tìm váy ngủ ình, cô bất giác đặt tay xuống xoa bụng.

“Hàn, nếu em sinh con xong... mất dáng... anh có còn dịu dàng với em như vậy không?”

Hắn đang tìm váy ngủ trong tủ của cô, nghe thấy giọng yếu ớt của cô thì xoay người, quả nhiên thấy cô lúc này trông vô cùng bé nhỏ và đáng thương, giống như đứa trẻ sợ bị bỏ rơi, đang dùng ánh mắt đầy lo lắng nhìn hắn.

“Em lại nghĩ lung tung rồi...” Hắn bắt đầu đi lấy quần áo, nhìn cô đầy âu yếm “Anh đã nói rồi mà... Cái anh yêu không phải dáng người quyến rũ, cũng không phải gương mặt xinh đẹp của em... Anh yêu tính cách kiên

cường của em, yêu sự mềm mại đáng yêu của em... Người anh yêu là Lăng Mân Huyền, cho dù sau này cô ấy có già, có béo, anh cũng vẫn sẽ vĩnh viễn yêu cô ấy....”

“Nhưng.....”

Hắn bá đạo cắt lời cô “Không có nhưng gì hết, mình đã kết hôn rồi, tình cảm sẽ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Em không nhớ hôm đó trước mặt mọi người, mình đã thề sẽ trọn đời ở bên nhau, yêu nhau mãi mãi sao?”

“Em nhớ.....” Cô có chút xúc động. Làm sao cô lại không nhớ cho được? Từng lời, từng chữ, từng phút giây thiêng liêng ngày hôm đó, cho tới tận bây giờ cô vẫn không thể quên được, dù chỉ là một chút...

Hắn nhìn cô trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên nâng mặt cô lên, đôi mắt hiện lên những tia phức tạp và sự nghiêm túc vô cùng “Huyền, anh muốn nói với em một chuyện.”

Cô chớp chớp mắt, không đoán ra được hắn muốn nói chuyện gì “Vâng, anh nói đi ạ.”

Hắn đắm đuối nhìn sâu vào mắt cô vài giây, sau đó hơi cụp mắt nói một tràng “Anh xin lỗi! Chuyện ở câu lạc bộ lần đó... là lỗi của anh. Anh đã phạm phải một sai lầm quá lớn! Anh xin lỗi, anh thực sự rất xin lỗi!”

Hắn ở rất gần cô, hơi thở tươi mát phả vào má cô, gần đến mức cô có thể nhận ra khi nói những lời này, đôi môi hắn run rẩy không ngừng, gần đến mức cô có thể cảm thấy được người hắn đang cứng lại, gần đến mức cô có thể nghe được tiếng đập loạn nhịp trong lồng ngực hắn...

Hắn sợ... Hắn sợ cô không tha thứ cho hắn.

“Hàn, em.....” Cô mới nói được vài tiếng đã nghẹn ngào. Hắn biết... hắn biết chuyện này vẫn như nút thắt khó gỡ, chôn sâu trong lòng cô, cho dù bình thường có thể không nhớ ra, nhưng mỗi khi trầm buồn, nó lại dấy lên như vết thương lâu ngày không lành, đau nhói đến tận tâm can...

Ở bên hắn một thời gian dài, cô rất hiểu hắn là người coi trọng danh dự và sĩ diện đến thế nào, thậm chí còn có đôi chút gia trưởng, chưa từng biết đến hai chữ “xin lỗi”, lại càng không thể có chuyện cúi đầu nhận sai... nhưng lúc này đây, hắn đang ở rất gần cô, luôn miệng nói xin lỗi cô, còn lo lắng đến như vậy... thực sự khiến cô ghen lời...

“Huyền, em không cần nói gì cả.” Hắn nắm tay cô đưa lên môi hôn “Em đã từng hỏi anh, nếu ngày đó, em xảy ra chuyện thì anh sẽ đối với em như thế nào... Bây giờ anh có thể trả lời em. Thực ra từ ngày ép em ở chung với anh, anh đã nhận ra anh yêu em. Như anh đã từng nói, nếu nói về ngoại hình, anh hoàn toàn có thể tìm được người phụ nữ xinh đẹp quyến rũ gấp trăm ngàn lần so với em, nhưng anh vẫn quấn lấy em, không thể buông tha cho em, là bởi vì anh yêu em, yêu chính con người em. Vì thế chuyện ngày đó... anh thật sự không thể tha thứ được cho chính mình... Mỗi lần nhớ lại, anh lại rất đau lòng... Anh không dám trả lời em, vì đến chính anh còn cảm thấy không thể chấp nhận được... Anh có thể cảm nhận được sự sợ hãi và đau khổ của em lúc đó... Anh không hiểu lúc đó anh bị làm sao vậy, nhất định là anh điên rồi mới có thể tàn nhẫn như thế... Anh.....”

“Không, anh không cần nói nữa... Hàn.....” Cô lắc lắc đầu gơ tay che miệng hắn, nước mắt đã thi nhau lăn dài trên gò má.

Cô biết gần đây hắn cũng không dễ chịu gì... Cô biết hắn vẫn luôn muốn giải thích, nhưng hắn sợ điều đó sẽ như vết dao rạch lại vào vết thương vừa mới lành của cô, nên hắn không dám mở miệng...

Giữ lấy tay cô, đôi mắt hắn vừa tha thiết vừa kiên định “Không, anh phải nói.”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 10

270. Ngoại Truyện 10

“Huyền, xin lỗi em.” Hắn nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng vén những sợi tóc vương trên mặt cô, sau đó áp môi hôn lên trán, lên mắt, lên mũi cô “Xin lỗi... xin lỗi... xin lỗi...”

“Anh không cần xin lỗi nữa đâu, em.....” Cô khẽ ngẩng đầu muốn nói, nhưng lại bị đôi môi hằn áp lên môi, chặn lại.

“Chỉ cần không nhìn thấy em, anh lại vô cùng lo lắng... Anh sợ sẽ mất em... Anh sợ chuyện đó vẫn còn ám ảnh em, giống như những lần trước em vẫn lặng thầm giấu tâm sự ở sâu trong lòng... Anh sợ khi em không ở bên anh lại bị người khác hiếp đáp, bị người ta gọi lại chuyện mà em không muốn nhớ đến, khiến em đau khổ, khiến em rời xa anh... Nỗi sợ đó lớn hơn tất cả, dần vấy anh mỗi ngày. Vì thế, mỗi sáng thức dậy thấy có em ở bên, anh lại thở phào nhẹ nhõm, chỉ mong thời gian ngừng trôi để em mãi mãi ở bên anh, bình yên như vậy, hạnh phúc như vậy...”

“Hàn, đừng nói nữa, anh không được nói nữa....” Cô bật khóc nức nở. Thì ra hấn vẫn luôn hoang mang như vậy... cô chưa bao giờ biết... chưa bao giờ biết những khổ tâm trong lòng hấn... Thì ra từ trước đến giờ, hấn vẫn luôn để tâm đến từng suy nghĩ của cô, vẫn luôn lo sợ một ngày cô sẽ bỏ hấn mà đi... như trước đây...

“Huyền... em... có thể... tha thứ cho anh không?” Hấn ôm chặt lấy cô, cảm cọt trên đỉnh đầu cô, có chút run run khi nói ra câu này.

“Hàn, thật ra... em đã không hận anh nữa, từ rất lâu rồi!” Cô ngẩng đầu, chân thành nhìn vào hai mắt của hấn “Quả thật ngày đó... em đã rất hận anh... Nhưng rồi tình yêu của anh đã khiến em tháo gỡ nỗi đau đó, từ lúc nào đó mà em không biết.... Đối với em, hiện tại là quan trọng nhất. Hiện tại, Lăng Mân Huyền yêu Doãn Lạc Hàn! Hàn... quên hết quá khứ đi... Lúc này mình đã yêu nhau, cũng đã có cục cưng ở trong bụng em, có thể ở bên nhau đến bạc đầu răng long, như vậy đối với em là mãn nguyện rồi...”

Hấn mấp máy môi còn muốn nói gì đó, nhưng cô lại mỉm cười chặn lời “Hàn, anh nghĩ xem... mấy tháng nữa cục cưng sẽ ra đời... Sau đó em sẽ sinh cho anh thêm thật nhiều đứa bé nữa.....”

Cô vừa nói đến đó thì hấn bật cười, cười đến chảy nước mắt, nhéo nhéo má cô “Em nghĩ em là heo mẹ sao? Làm sao mà sinh được nhiều như vậy? Em mang thai vất vả như vậy, anh chỉ cần có một cục cưng đây là đủ rồi!”

Thấy vẻ lo lắng trên mặt hấn đã tiêu tan không ít, cô thở phào. Bức tường ngăn cách cuối cùng giữa bọn họ cuối cùng cũng đã có thể phá vỡ rồi...

Đồng thời, cô lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc... Quả thật, cô đã không sai khi gửi gắm cả đời này cho hấn...

Cẩn thận tránh bụng của cô, tay hấn bắt đầu trườn như rắn trên eo cô, ôm cô thật chặt “Huyền, đừng bao giờ rời xa anh!”

“Không đâu, em sẽ luôn ở bên anh. Em còn phải cùng anh nuôi con, nhìn con lớn lên, trưởng thành từng ngày mà, anh không nhớ sao? Chúng mình còn phải làm lễ đính hôn cho con với con của Chính Vũ và Chỉ Dao nữa! Nói đến Chính Vũ... thật ra em vẫn luôn cảm thấy có lỗi với cậu ấy.....”

“Hiện giờ em đang ở bên cạnh anh, sao lại nghĩ tới cậu ta rồi...” Giọng hấn đã bắt đầu có mùi ghen tuông “Anh là chồng của em mà. Sau khi kết hôn với anh, em chỉ được nghĩ đến một mình anh thôi!”

“Được rồi! Được rồi, em biết rồi... Em yêu anh, mãi mãi yêu anh.” Cô bật cười lắc lắc đầu hấn, sau đó chợt yên lặng một lát, rồi nói “Thực ra, em cảm thấy... cũng nhờ Chính Vũ, giờ chúng ta mới có thể ở bên nhau như thế này...”

Hấn nhíu mày một lát “Ý em là chuyện cậu ấy xuất hiện cứu em ở câu lạc bộ?”

“Vâng.” Cô gật đầu “Không riêng gì chuyện đó, còn cả... Anh biết không, thực ra chuyện em và anh ở bên nhau, cậu ấy đã biết từ lâu, nhưng lại không tức giận tới nói với Chỉ Dao, ngược lại còn giữ bí mật, nói giúp em... Cả việc cậu ấy buông tay, chúc phúc cho chúng ta nữa...”

Hấn mím môi, cũng trở nên nghiêm túc “Ý em là việc cho các con đính hôn với nhau cũng như là một cách để trả ơn Chỉ Dao và Chính Vũ?”

“Vâng, em nghĩ như vậy... Nếu lần này em sinh con gái, mà Chỉ Dao lại sinh con trai, em sẽ.....”

“Không được!” Hấn đột nhiên cự tuyệt “Nếu con của chúng ta là con gái, anh tuyệt đối không đồng ý đính hôn gì đó!!”

“Vì sao? Hàn, không phải mình vừa nói rồi sao? Anh cũng đồng ý rồi...” Cô có chút nóng nảy, thật sự không hiểu nổi tại sao bỗng dưng hần lại nổi quạu như vậy.

“Anh đổi ý!” Hần nhăn mặt, sau đó nhìn xuống bụng cô, ánh mắt bỗng trở nên nhu hòa như một dòng nước mùa hè tươi mát “Nếu là con gái... nhất định sẽ rất giống em... Anh không thể để nó đi đâu được, muốn đính hôn trừ khi là con của Chính Vũ và Chỉ Dao sang nhà mình ở rě!”

Nghe lí do của hần, cô vừa tức vừa buồn cười, thật không ngờ hần lại nghĩ đến việc đó!

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 11

271. Ngoại Truyện 11

Hiểu tính hần thân lừa ưa nặng, cô quyết định đổi chiến lược, trờng mắt la hét “Em nợ Chính Vũ ân tình như vậy, cả đời cũng khó trả hết, cho dù cho các con đính hôn em cũng thấy chưa đủ, vậy mà anh.... Bây giờ em hỏi anh, rốt cục anh cần em hay cần con gái?”

“Đương nhiên là cần em.....” Hần bản năng nói, sau đó ngơ ngác một chút, rồi thêm vào “Cả con gái nữa.....”

“Anh..... Hừ.....” Cô thở phì phì quay đi. Hần thấy vậy thì vội giữ tay cô lại “Huyền.....”

Cô gạt tay hần ra “Không cần lo cho em!”

Hần lại giữ lấy bả vai cô, ấn ngồi xuống giường “Đã trẽ thế này, em còn muốn đi đâu?”

“Không cần anh lo! Em không muốn nhìn thấy anh nữa! Rõ ràng đã đồng ý rồi, xong lại trở mặt!” Cô tức giận đẩy hần ra, định xuống giường, nháy mắt lại cảm thấy người mình bay bổng lên.

Hần nhắc cô lên, ôm chặt cô vào trong ngực “Huyền, em hãy nghe anh nói.”

Cô bịt tai lại, lắc đầu như trống bỏi “Em không nghe, em không nghe! Giờ anh đã bắt đầu không giữ lời hứa rồi... biết đâu sau này em sinh con xong, xấu xí rồi, anh cũng bỏ em.....”

Hần thấy cô như vậy thì vô cùng lúng túng, trong lúc cấp bách không biết làm gì liền luống cuống nâng mặt cô lên, cuống nhiệt hôn lên đôi môi của cô. Hành động bất ngờ của hần khiến cô không kịp phản ứng, ban đầu cứ dơ ra để mặc hần hôn, sau đó dần dần cũng bị ảnh hưởng bởi sức nóng của hần, sau cùng bắt đầu vô thức đáp lại nụ hôn của hần.

Hần hôn cô say đắm, mê luyến không rời. Lúc này người cô đã hoàn toàn mềm nhũn trong lòng hần.

Thấy cô đã bình tĩnh lại, hần mới dần dờ ra, nhìn thẳng vào đôi mắt của cô “Huyền, em nghe anh nói đã... Bây giờ còn chưa biết con là trai hay gái, chúng mình cứ tranh luận như vậy thì có ý nghĩa gì chứ. Không bằng đợi đến lúc sinh con rồi nói, phải không? Đến lúc đó nếu là con gái, anh sẽ nghe theo em, nếu là con trai, mà con của Chính Vũ và Chỉ Dao là con gái, vậy em nghe anh, con gái bọn họ phải gả vào nhà mình.”

Cô cẩn thận suy tính một hồi, cảm thấy hần nói cũng rất đúng, vì vậy gật gật đầu “Được rồi, anh nói là phải giữ lời đó!”

“Được rồi, bà xã xinh đẹp của anh, mình ngủ được chưa?” Hần cười cười xoa đầu cô, sau đó ôm cô nằm xuống giường. Nhìn dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp trong lòng mình, nghe tiếng cô thở nhẹ nhẹ, hần bỗng thấy bình yên, hạnh phúc vô cùng, lại siết chặt cánh tay ôm cô chặt thêm chút nữa.

Phòng đã tắt đèn, cô cùng đã nhắm mắt lại, nhưng qua một hồi lâu vẫn không ngủ được. Cô tập trung nghe tiếng thở của hần xem hần đã ngủ chưa, nhưng chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực hần. Cô tựa quây nhẹ nhẹ trong lòng hần, lập tức hần ôm chặt cô thêm một chút, bàn tay xoa xoa vào lưng cô.

“Sao thế em?” Giọng hần khàn khàn vang lên trong đêm tối.

“Hàn, anh cũng chưa ngủ sao?” Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần tú của hần qua ánh đèn ngủ mờ ảo, cảm giác được giọng hần run run...

“Ừ.....” Hần ậm ừ, vùi đầu chôn sâu mặt vào trong cổ cô.

“Hàn, anh làm sao vậy?” Cô muốn nhìn xem hắn thế nào, nhưng hắn lại ôm cô càng thêm chặt, khiến cô không thể cự quật được.

Cô mở to hai mắt, chợt cảm giác được một giọt nước nóng hổi rơi trên má cô.

“Hàn, anh làm sao vậy? Đừng làm em sợ!” Lúc này thì cô đã phát hoảng, muốn đẩy hắn ra, nhưng vòng tay hắn vẫn rất chặt.

“Anh không sao, em ngủ đi!” Giọng hắn rất nhỏ, khiến cô phải căng tai ra mới nghe thấy.

Trực giác mách bảo cô rằng nhất định là hắn đang nói dối cô. Vì thế, cô càng sốt ruột “Hàn, anh nói đi, anh làm sao vậy? Anh... anh khóc phải không?”

Hắn thở dài, vội phủ nhận “Không phải! Anh là đàn ông, khóc gì chứ... Chỉ là anh nghĩ đến chuyện.....”

Tuy hắn nói như vậy nhưng cô vẫn dám chắc là hắn đang khóc. Nhưng muốn giữ thể diện cho hắn nên cô cũng không bắt bẻ nữa.

“Em và anh đã nói rõ rồi mà..... Chuyện đó em cũng không bận tâm nữa, không quan trọng.....”

“Không, sao lại không quan trọng chứ?!” Hắn cười khan một tiếng, dịu dàng hôn lên mắt cô “Chỉ cần nghĩ tới lúc đó, em có thể đã... anh lại thấy sợ... Huyền...”

“Vâng?” Ánh sáng yếu ớt trong phòng khiến cô không nhìn rõ mặt hắn, nhưng cô hoàn toàn có thể cảm nhận được sự day dứt vô cùng trong giọng nói của hắn.

“Anh muốn nói là... Cho dù ngày hôm đó có xảy ra chuyện gì hay không, đối với anh, em vẫn luôn là cô gái trong sáng thuần khiết nhất, là người con gái anh yêu nhất và duy nhất trên thế gian này, là vợ của anh, là mẹ của con anh... Mãi mãi như vậy!”

Nghe hắn nói câu đó, cô im lặng một hồi. Cô đang khóc. Cô áp mặt vào trong lồng ngực hắn mà khóc. Hắn cũng im lặng, chỉ vỗ nhẹ vào lưng cô dỗ dành và ôm cô chặt hơn, như đang nâng niu một món bảo bối vô cùng quý giá.

“Hàn, em yêu anh!” Cô muốn nói với hắn rất nhiều điều, nhưng cuối cùng cũng chỉ nói được một câu đơn giản như vậy, nhưng đó là toàn tâm toàn ý của cô “Em yêu anh, mãi mãi yêu anh... Trừ khi anh đuổi em đi, nếu không cả đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa, kiếp sau nữa nữa, em sẽ đều bám lấy anh, không bao giờ rời xa!”

“Anh biết rồi...” Hắn thỏa mãn cười nhẹ, cúi đầu xuống, ở bên tai cô, nhẹ nhàng mà trân trọng từ từ nói ra bốn chữ “Huyền, anh yêu em!”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 12

272. Ngoại Truyện 12

Năm tháng sau ——

Còn mấy ngày nữa là đến ngày sinh dự tính, Mân Huyền luôn ở trong trạng thái thả lỏng, mỗi ngày ngoài ăn ngủ ra thì chỉ làm những hoạt động giải trí nhẹ nhàng như đọc sách, đi dạo, chờ đợi cục cưng ra đời.

Ngược lại với cô, Doãn Lạc Hàn ở trong tình trạng vô cùng căng thẳng, công ty cũng không đến, mọi việc đều giao cho Quý Dương, một ngày hai mươi tư giờ đều ở bên cạnh nhìn chăm chăm cô, rõ ràng là đang rất lo lắng.

Ngày sinh dự tính của Chỉ Dao chậm hơn cô một tháng, biết cô đang cận kề ngày sinh nên vợ chồng Chỉ Dao cũng thường xuyên tới Doãn Trạch chơi với cô.

Lúc này cô và Chỉ Dao đang ngồi trên sofa vừa nói chuyện phiếm, vừa ăn táo, còn Doãn Lạc Hàn và Kim Chính Vũ ngồi trên bàn trà, ai cũng chăm chăm cẩn trọng nhìn hai người phụ nữ đang bụng mang dạ chửa.

Thấy Doãn Lạc Hàn cứ nhử mày nhìn Mân Huyền, Chỉ Dao bật cười “Mân Mân, cậu có biết Lạc ca ca như vậy, trong y học gọi là bệnh gì không?”

“Gọi là gì?” Mân Huyền cắn miếng táo, không quá để ý đến chuyện này.

Chỉ Dao nghĩ ngợi một hồi, sau đó à lên một tiếng “Bệnh tâm lý của đàn ông khi phụ nữ trong giai đoạn tiền sản đó.”

Mân Huyền ngừng cắn táo, quay sang tròn mắt nhìn Chỉ Dao “Là sao? Sao cậu biết?”

Chỉ Dao đắc ý vì đã khiến Mân Huyền chú ý “Mình đọc trong sách đó... Cậu biết không, Chính Vũ cũng giống y như Lạc ca ca vậy, lúc nào cũng trong tình trạng lo lắng, cứ vài phút lại hỏi mình có đói không, có mệt không, có lạnh không, có muốn ngủ không.....”

“Đúng! Đúng rồi, Hàn cũng vậy đó!” Mân Huyền gật đầu đồng tình như điên “Vậy trong sách nói thế nào về bệnh này? Có cách chữa không?”

“Để mình nhớ xem nào...” Chỉ Dao đảo mắt một vòng “Trong sách nói... nguyên nhân là do họ khát khao được làm bố quá, nhưng lại chưa chuẩn bị kỹ tâm lý để làm bố... Ừm... còn cách khắc phục...”

Mân Huyền cười tiếp lời của Chỉ Dao “Tóm lại là do bọn họ lo lắng quá nên tự tạo áp lực ình, nếu muốn giải quyết việc này, cần vợ chồng đối thoại nhiều hơn, cũng phải chuẩn bị kỹ tư tưởng chào đón đứa trẻ ra đời, cả việc tương lai không phải hoàn toàn là màu hồng mà còn rất nhiều khó khăn, gánh nặng nghĩa vụ nuôi con khôn lớn...”

“Mân Mân, cậu nói chuẩn luôn!” Đến lượt Chỉ Dao tròn mắt nhìn Mân Huyền “Sao cậu biết?”

“Mình chợt nhớ ra hôm qua mình cũng đã đọc...” Mân Huyền chỉ vào quyển sách dày trên bàn “Thật ra mình nghĩ Hàn và Chính Vũ cũng chưa đến mức mắc bệnh đó đâu, chỉ là họ có hơi lo lắng quá mức, thậm chí lo hơn cả phụ nữ chúng mình!”

“Đúng đó!” Chỉ Dao cắn một miếng táo, bật cười.

“Hai người nói gì vậy?” Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ liên tục đánh mắt về phía Mân Huyền và Chỉ Dao, cuối cùng thấy họ cười thích thú như vậy thì không nén nổi tò mò, cả hai cùng tiến lại ngồi bên cạnh vợ của mình.

Mân Huyền và Chỉ Dao nháy mắt với nhau, sau đó càng bật cười lớn hơn, khiến cho hai người đàn ông càng thêm mờ mịt “Rốt cuộc hai người đang nói gì vậy? Nói đến bọn anh phải không?”

“Không nói về hai người, bọn em đang nói về người bị mắc bệnh tâm lý của đàn ông khi phụ nữ trong giai đoạn tiền sản.” Chỉ Dao chớp mắt vài cái, cười lớn đặt hột táo vào trong hộp rác.

Mân Huyền ôm bụng, đã cười đến mức không ra hơi “Phải, phải!.....”

Hai người đàn ông rốt cuộc cũng hiểu ra vợ của họ đang nói gì. Cả hai bật cười nhìn vợ mình, vừa có vẻ yêu chiều, vừa có vẻ bất đắc dĩ. Ai bảo hai cô là trân bảo trong lòng họ chứ...

Vài ngày sau —

Mân Huyền đang ngủ say thì bị đánh thức bởi tiếng gọi dịu dàng và những cái lắc vai nhẹ nhàng “Huyền, tỉnh dậy đi em.....”

“Mấy giờ rồi ạ?” Cô xoa đôi mắt đang díp lại, ngáp một cái thật to, ngơ ngác nhìn Doãn Lạc Hàn đã quần áo chỉnh tề “Hàn, sao anh dậy sớm vậy? Không phải là 8 giờ sao?”

“Đã 5 giờ 40 phút rồi.” Hắn hôn nhẹ lên môi cô, vuốt gọn những sợi tóc vương trên mặt cô ra sau tai, sau đó đỡ cô dậy “Em yêu, dậy thôi em... Tuy nói là 8 giờ, nhưng mình phải đi sớm một chút. Anh không muốn xảy ra chuyện gì bất trắc. Hai mẹ con nhất định phải khỏe mạnh, mẹ tròn con vuông.”

“Vâng, em dậy đây.” Cô bật cười vì sự chu đáo quá mức của hắn. Hôm nay chính là ngày sinh dự tính của cô. Suốt ngày hôm qua hắn cứ đi ra đi vào thu dọn đồ đạc, đứng ngồi không yên, đến ngày cả bố nóng lòng mong cháu đích tôn ra đời như vậy còn phải công nhận là hắn đã lo lắng thái quá rồi!

Cô vừa ra khỏi phòng vệ sinh, hắn đã bước tới bế bổng cô lên. Mấy ngày gần đây hắn đều bế cô xuống lầu vì lo cô đi không cẩn thận có thể bị ngã.

“Được rồi, bỏ em xuống đi!” Hấn vừa đặt chân xuống phòng khách, cô đã biểu tình. Hấn cẩn thận đặt cô xuống, sau đó đỡ cô vào trong nhà ăn. Ở đó, Doãn Lương Kiến đã ngồi sẵn trên bàn đợi hai người họ.

“Mân Huyền à, sao dậy sớm thế con? Nhất định là do Lạc Hàn gọi con phải không? Haizz thằng bé này, cứ hay lo xa như vậy.....”

Nói xong, Doãn Lương Kiến quay sang Doãn Lạc Hàn khẽ chau mày. Mân Huyền mỉm cười rạng rỡ cứu nguy cho đức ông chồng của mình “Không sao đâu ạ! Hàn lần đầu làm bố, khó tránh lo lắng quá mức... Thật ra con cũng rất vui, như vậy chứng tỏ anh ấy rất quan tâm đến con và đứa bé ạ....”

“Ha ha..... Tí nữa bố sẽ đi cùng hai đứa đến bệnh viện, chờ cháu đích tôn ra đời! Xảo Kỳ trên trời có mắt nhất định cũng sẽ rất mừng.....”

Doãn Lương Kiến nói đến đây thì mắt đã long lanh ngấn lệ. Mân Huyền nhìn sang Doãn Lạc Hàn, chỉ thấy hấn đã rút một tờ giấy mềm đưa cho bố “Bố, hôm nay là ngày vui, nhất định mẹ cũng đang mỉm cười, bố không cần như vậy....”

“Phải, phải vui chứ, phải vui chứ!” Doãn Lương Kiến lau nước mắt, cố nở nụ cười “Lẽ ra hôm qua chị con về rồi đấy, nhưng vì thời tiết xấu nên chuyển bay hoãn lại. Nó nói nhất định hôm nay phải về bằng được, bố cho nó địa chỉ bệnh viện rồi, nếu nó về muộn có thể đến thẳng bệnh viện luôn.”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 13

273. Ngoại Truyện 13

Vậy là chị gái của Hàn cũng sắp về rồi... Cô lại chợt nhớ tới người bố đáng thương đang cô đơn trong tù của mình... Chỉ bảy tháng nữa là bố được ra tù rồi... chỉ bảy tháng nữa, cô và bố sẽ được đoàn tụ sau mười mấy năm xa cách...

Nghĩ đến khi bố được ra tù, cục cưng cũng đã được bảy tháng, cô mỉm cười ngọt ngào... Bố nhìn thấy cục cưng đã lớn như vậy, nhất định sẽ rất vui!

Ấn sáng xong, Tiểu Khả mở cửa xe Lamborghini để Doãn Lạc Hàn dìu Mân Huyền vào trong xe, sau đó là Doãn Lương Kiến, cả đoàn người lên đường tới bệnh viện.

Tay hấn nắm tay cô rất chặt, khiến cô nhận ra tay hấn đang đổ rất nhiều mồ hôi. Cô quay sang nở nụ cười trấn an hấn “Hàn, anh đừng lo, anh nghỉ xem, chỉ một lát nữa thôi anh sẽ được nhìn thấy con ra đời rồi!”

Doãn Lạc Hàn vẫn nhíu mày, nhìn cô đắm đuối “Anh lo cho em... Nghe người ta nói sinh con rất đau, mà em lại không nghe lời anh sinh mổ, nhất định đòi sinh thường.”

“Em nghe nói sinh thường, con sẽ khỏe mạnh và thông minh hơn mà.” Cô giải thích, đồng thời ngả người vào trong lòng hấn.

Hấn lại thở dài “Nhưng sinh thường sẽ rất đau, cũng rất nguy hiểm, anh sợ em.....”

Hấn mới nói đến đó thì cảm giác được thân thể mềm mại dựa vào lòng mình đang run lên. Cô đang ôm bụng, cần môi thật chặt. Lòng hấn nóng như lửa đốt, trở nên vô cùng luống cuống “Em sao vậy? Em đau bụng phải không?”

“Vâng.....” Cô gật gật đầu, quả thực là đau đến khó thở. Doãn Lương Kiến cũng đứng ngồi không yên, ở phía sau giục “Tiểu Khả, lái xe nhanh lên.....”

“Huyền, em chịu khó một chút, sắp tới bệnh viện rồi.” Doãn Lạc Hàn không biết làm gì, vụng về lau mồ hôi trên trán cho cô “Huyền, vì anh, em nhất định phải cố lên!”

Cô nhắm mắt lại, cố nén cơn đau đang giày vò cơ thể mình, nói không ra tiếng “Em... em đau quá... Đau quá... Con... muốn ra ngoài... phải không... Đau.....”

Hấn chưa bao giờ rơi vào tình huống này, vô cùng hoang mang, vội quay người về phía sau cầu cứu Doãn Lương Kiến “Bố, chúng ta phải làm gì đây? Huyền đang rất đau.....”

Doãn Lương Kiến đã bình tĩnh hơn. Dù gì ông cũng đã trải qua cảm giác này hai lần rồi. “Giờ chỉ có thể chờ đến bệnh viện để bác sĩ cấp cứu... Tiểu Khả, nhanh lên.....”

“Vâng, năm phút nữa thôi... năm phút nữa thôi là đến!” Tiểu Khả cũng mất bình tĩnh, dẫm chân ga để xe chạy thật nhanh. Lamborghini lao băng băng trên đường, nhưng đến ngã tư lại gặp đèn đỏ, Tiểu Khả bất đắc dĩ phải dẫm phanh để xe dừng lại.

Doãn Lạc Hàn nhìn đèn giao thông, lại nhìn Mân Huyền, thấy váy cô đã ướt, hần gần như phát điên “Huyền, hình như em vỡ nước ối rồi, để anh bế em tới bệnh viện.”

Thấy Doãn Lạc Hàn đang chuẩn bị mở cửa xe, Doãn Lương Kiến lập tức nhào người giữ chặt vai hần lại “Lạc Hàn, con bình tĩnh lại đã. Phụ nữ sinh con đều phải chịu sự đau đớn như vậy. Bây giờ Mân Huyền vỡ nước ối nhưng chưa sinh ngay được đâu, con bế nó chạy đến bệnh viện cũng làm sao nhanh bằng đi xe được, cố gắng nhẫn nại chờ đèn xanh đi con...”

Mân Huyền cũng nắm chặt góc áo của Doãn Lạc Hàn, cố hết sức nói “Hàn, anh nghe..... anh nghe bố ..... chờ..... chờ đèn đỏ.....”

Nhìn khắp người cô đầy mồ hôi, Doãn Lạc Hàn cảm thấy lòng đau như cắt. Không thể làm gì cho cô, hần đành dồn hết yêu thương sẵn có vào việc lau mồ hôi cho cô “Được, anh nghe lời em. Em đừng nói nữa để giữ sức, biết chưa?”

Cô im lặng gật đầu. Mấy tháng vừa rồi nhàn rồi, cô thường nghiên cứu sách về thai phụ và thai nhi, cũng hiểu được cơn đau đáng sợ này là cánh cửa mà bất cứ phụ nữ nào trước khi sinh đều phải đi qua, hơn nữa vì Hàn, vì con, cô nhất định phải cố gắng!

Chính Vũ và Chỉ Dao đã ở bệnh viện, nhìn thấy Doãn Lạc Hàn đang bế Mân Huyền chạy hộc tốc vào trong, hai người vội đứng lên.

“Mân Mân thế nào rồi? Cô ấy sắp sinh rồi phải không..... Bác sĩ..... Bác sĩ.....”

Một đội ngũ đông đảo bác sĩ và y tá lập tức đi tới, Mân Huyền rất nhanh đã được đưa lên bàn đẻ, đẩy tới phòng chờ sinh.

Gương mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi vì đau đớn, đôi môi cắn chặt đến bật máu như đang cố gắng chịu đau, ánh mắt lại dường như hàm chứa nụ cười an ủi hần... Hần nắm chặt tay cô, chạy theo chiếc xe đẩy, nhưng cuối cùng vẫn bị các y tá chặn lại, tách hần ra khỏi cô. Doãn Lạc Hàn trân trân nhìn theo chiếc xe đẩy Mân Huyền đi càng lúc càng xa, rồi cuối cùng biến mất hoàn toàn sau cánh cửa khép kín.

“Huyền.....” Doãn Lạc Hàn muốn đẩy cửa vào, nhưng lại lần nữa bị y tá ngăn lại “Doãn tiên sinh, ngài không thể vào được! Người nhà của bệnh nhân xin chờ ở bên ngoài.”

Doãn Lạc Hàn căn bản không để ý tới lời y tá, đang định xông vào thì Chính Vũ và Doãn Lương Kiến giữ chặt lấy hần “Lạc Hàn, con đừng kích động. Bây giờ con vào trong đó cũng vô dụng, mà chỉ làm phiền thêm thôi. Kiên nhẫn ngồi ngoài này chờ đi con.”

Khi mọi người tưởng Doãn Lạc Hàn chuẩn bị nổi xung lên thì hần lại nắm chặt hai tay, run run hỏi y tá “Mất bao lâu?”

“Cái này rất khó để nói. Nếu nhanh thì vài giờ, mà chậm thì thậm chí là mười mấy hai mươi giờ....”

“Cái gì?! Sao lâu vậy?” Doãn Lạc Hàn nhíu mày “Bác sĩ đâu? Kêu bác sĩ ra đây gấp thôi!”

“Doãn tiên sinh, sinh đẻ như vậy là chuyện bình thường. Hơn nữa, lần trước kiểm tra định kỳ, sức khỏe của Doãn phu nhân cũng rất tốt, nên ngài không cần quá lo lắng đâu. Xin ngài giữ trật tự, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến các phòng bệnh khác đấy ạ!” Y tá kiên nhẫn giải thích, sau đó bước vào phòng chờ sinh. Cánh cửa lại đóng chặt lại.

“Được rồi, Lạc Hàn, kiên nhẫn đi con!” Doãn Lương Kiến vỗ vỗ vai hần “Nghe lời y tá nói rồi đó, phải kiên nhẫn!”

Chỉ Dao cũng khuyên Doãn Lạc Hàn “Đúng vậy, Lạc ca ca, anh đừng lo... Đây là bệnh viện phụ sản tốt nhất trong nước rồi, Mân Huyền sẽ không sao đâu.”

Chính Vũ nhìn Chỉ Dao, sau đó lại bất giác nhìn xuống cái bụng to tròn của cô, nghĩ đến cô cũng sắp phải chịu sự đau đớn như vậy, lòng mày không khỏi nhúu chặt lại.

“A..... Đau quá.....”

Đột nhiên từ trong phòng chờ sinh truyền ra ngoài một tiếng kêu đau xé lòng, Doãn Lạc Hàn căng thẳng bật dậy, nhìn chằm chằm cánh cửa phòng đẻ, chỉ hận không thể đạp cửa để xông vào.

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 14

274. Ngoại Truyện 14

Huyền, em không được xảy ra chuyện gì... nhất định không được xảy ra chuyện gì.....

Hắn lo âu đi đi lại lại trước cửa phòng đẻ, cứ vừa đi vừa thì thào như vậy. Tại hắn lúc này chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng người con gái hắn yêu đang kêu gào, mỗi tiếng lại như một nhát dao đâm sâu vào trái tim hắn.

Doãn Lương Kiến ngồi ở ghế chờ, nhìn con trai đi đi lại lại bất an như vậy thì an ủi “Lạc Hàn, con phải mạnh mẽ lên! Năm đó Xảo Kỳ sinh con cũng vậy, đau để suốt hơn chín tiếng.....”

“Không được, con không thể chịu được nữa, con phải vào!” Doãn Lạc Hàn lúc này căn bản đã không còn nghe được cái gì nữa. Hắn chỉ biết tiếng gào đau đớn của Mân Huyền đang cửa vào lòng hắn, từng nhát từng nhát một, mỗi nhát lại càng thêm mạnh, khiến hắn xót xa... Hắn không chịu nổi nữa, hắn phải vào với cô.

Chính Vũ đi tới, giữ chặt hai vai của hắn “Lạc, anh đừng lo lắng quá. Phụ nữ sinh con đều như vậy, hơn nữa chẳng phải bác sĩ cũng đã nói mẹ con cô ấy rất mạnh khỏe hay sao? Anh đợi thêm một lát nữa đi, nếu tình hình vẫn vậy, tôi sẽ gọi cho viện trưởng, lúc đó có muốn vào thì anh hãy vào.”

“Đúng vậy, Lạc ca ca, anh yên tâm đi, Mân Mân sẽ không sao đâu.” Chỉ Dao ở bên cạnh Chính Vũ nói theo “Anh xông vào như vậy sẽ khiến Mân Mân mất tập trung đấy.”

Cần nhắc thấy lời bọn họ nói có lý, Doãn Lạc Hàn cắn chặt răng, thở dài đau khổ “Vậy tôi chờ thêm...”

Doãn Lạc Hàn ngồi sụp xuống ghế, ngón tay di di thái dương, trong lòng tự trách mình trăm ngàn lần, đáng lẽ không nên nghe lời cô rằng để thường lợi thế nào tốt thế nào, đồng ý cho cô để thường, để cô phải chịu đau đớn đến như vậy...

Lẽ ra ngay từ đầu hắn phải nhất quyết phản đối, để cô đẻ mổ, sẽ không mất quá nhiều thời gian, quan trọng nhất là sẽ không khiến cô phải chịu sự hành hạ của cơn đau đẻ...

“Đau quá..... Đau..... A..... Đau quá.....”

Thời gian cứ thế tích tắc tích tắc trôi qua, chớp nhoáng đã là 10 giờ. Tiếng kêu gào trong phòng chờ sinh vẫn không ngớt, Doãn Lạc Hàn rốt cuộc đã không thể ngồi yên được nữa. Đúng lúc này, Chính Vũ đứng bật dậy.

“Lạc, anh đừng vội, tôi gọi điện rồi, viện trưởng sẽ lập tức cho người đến.”

Chính Vũ vừa dứt lời thì ba cô y tá đã đẩy xe đi tới, khẩn trương hành động “Doãn tiên sinh, xin theo chúng tôi!”

“Lạc Hàn, đi đi con, con vào động viên Mân Huyền cũng tốt.” Doãn Lương Kiến mỉm cười đầy tin tưởng “Bố ở ngoài chờ tin mừng của các con.”

“Lạc ca ca, anh vào cổ vũ Mân Mân nha.” Chỉ Dao làm dáng fighting.

Chính Vũ lập tức bước đến dìu Chỉ Dao ngồi xuống ghế “Chỉ Dao, em ngồi xuống đi, đứng lâu sẽ mỏi đó.”

“Không sao đâu.” Chỉ Dao xoa xoa bụng, ngọt ngào cười.

Doãn Lạc Hàn nhìn Chính Vũ và Chỉ Dao ân ái như vậy, hốc mắt không khỏi có chút đỏ. Vài ngày trước hắn và Mân Huyền cũng hạnh phúc như vậy, hắn không thể tưởng tượng được cuộc sống sau này nếu không có cô ở bên sẽ u ám và chán chường đến mức độ nào... Không, không thể, hắn không thể mất cô!

Hắn đi theo y tá vào một gian phòng cách ly. Hắn kiên nhẫn chờ y tá xịt thuốc diệt trùng, bởi tuy hắn đang rất nóng lòng muốn gặp Mân Huyền, nhưng hắn cũng hiểu được sự quan trọng của việc diệt trùng là như thế nào.

Cuối cùng hắn mặc áo phòng khuẩn, đeo khẩu trang, đi theo y tá vào phòng chờ sinh.

Cuối cùng hắn cũng đã có thể nhìn thấy cô. Bác sĩ đang đứng cạnh cô nói gì đó, chỉ thấy cô vẫn nằm bất động, im lặng, trên trán cô đầy mồ hôi, mặt cắt không còn giọt máu, tóc ướt nhẹp dính vào mặt, giống như đã bị rút hết tất cả sức lực.

Hắn hoảng sợ vội vàng chạy tới.

“Sao lại thế này, bác sĩ, cô ấy làm sao vậy?” Hắn trừng mắt như muốn giết người nhìn bác sĩ, ánh mắt như phun ra lửa, khiến bác sĩ khiếp sợ, nhất thời không nói ra lời.

“Hàn.....” Hai mắt cô đang khép chặt đột nhiên mở ra.

Hắn mừng rỡ úp mặt vào má cô, vừa muốn cười vừa muốn khóc “Ôn trời, em không sao chứ?”

“Em không sao...” Cô cố nở nụ cười “Có thể nhìn thấy anh ở đây, em rất vui, chẳng đau chút nào hết.”

“Em đừng gạt anh! Ở bên ngoài anh đã nghe thấy hết rồi... Rất đau sao? Em rất đau phải không? Xin lỗi em, rất xin lỗi em, đều do anh, đều do anh...” Hắn dịu dàng vuốt tóc gọn gàng cho cô, cẩn trọng hôn lên trán cô như đang âu yếm thứ quý giá nhất trên đời, nỉ non tự trách mình.

“Hàn, anh đừng như vậy...” Gương mặt cô tái mét, nhưng vẫn mỉm cười, một nụ cười rất đẹp, tinh khiết tựa pha lê “Chỉ cần nghĩ đến việc con sắp ra đời, những nỗi đau này có đáng gì.....”

Lời của cô còn chưa nói hết, đột nhiên cả người cô rút lại vì đau đớn, chỉ nghe tiếng bác sĩ đang nói “Hít sâu... thở ra..., lại hít sâu nào..., thở ra.....”

Cô nhắm mắt lại, làm theo lời bác sĩ, nhưng vẫn đau đến mức nhin không được rên lên mấy lần. Mồ hôi không ngừng tuôn ra khắp người cô. Một cô y tá đứng bên cạnh bàn để lập tức cầm miếng vải trắng lau mồ hôi cho cô.

“Để tôi!” Doãn Lạc Hàn thương xót nhìn Mân Huyền, rồi nói với cô y tá như vậy.

Hắn nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt cô, đồng thời thì thầm bên tai cô “Huyền, em phải cố lên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em.”

“Vâng.” Cô cố gắng gạt đầu. Có hắn bên cạnh, cô như được tiếp thêm sinh khí, cảm thấy mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Vài giờ sau, bụng cô đã trở nên càng lúc càng đau. Cô đau đến mức nhiều lần tưởng như mình sắp không chịu nổi nữa, nhưng nghĩ đến Doãn Lạc Hàn và con, cô lại cố gắng... Tiếng kêu gào càng lúc càng to và dày đặc.

Tay cô nắm chặt lấy tay hắn, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay hắn. Nhưng Doãn Lạc Hàn lúc này dường như đã vô cảm với nỗi đau xác thịt, hắn vẫn dịu dàng thì thầm bên tai cô “Huyền, em có nhớ em nói sau khi sinh con xong, em muốn làm gì không? Em muốn cả gia đình mình nắm tay nhau đi công viên, sau đó anh sẽ mua cho em và con kem dâu. Anh bế con, nhìn em và con ăn, sau đó lấy khăn lau vết kem dính trên gương mặt đáng yêu của con, rồi lại lau miệng cho em... Em nói đó là điều em mong mỏi nhất, là khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời.....”

Lời hắn nói khiến cô nhớ lại tâm nguyện ngọt ngào này. Ngày bé, bố mẹ vẫn thường hay đưa cô đi chơi công viên, sau đó lại ăn kem dâu... Cô cứ cười, cười, cười suốt thôi...

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 15

275. Ngoại Truyện 15

Nhưng từ sau khi xảy ra chuyện đó vào mười một năm trước, cô đã không còn được tới công viên nữa, kỉ niệm đẹp đẽ đó cũng trở thành kí ức đau buồn mà cô chôn chặt tận đáy lòng. Vài ngày trước, cuối cùng cô đã tâm sự chuyện này với hắn. Cô nói sau khi cục cưng ra đời, nhất định ba người họ phải đi chơi công viên, còn ăn kem dâu...

Hắn kiên nhẫn, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho cô, lại liên tục thì thầm bên tai cô, cố gắng động viên cô, vẽ ra tương lai tươi sáng mà bọn họ sẽ có, cố phân tán sự chú ý của cô để cô bớt đau đớn.

Không biết qua bao lâu sau, rốt cục bác sĩ cũng vui mừng nói “Được rồi, lập tức chuyển tới phòng sinh.”

Doãn Lạc Hàn ngẩng đầu, còn chưa hiểu rõ thì một y tá đi đến giải thích “Doãn tiên sinh, bây giờ chúng tôi phải đưa vợ ngài vào phòng sinh. Nếu nhanh, chỉ nửa tiếng nữa là đứa bé sẽ ra đời. Ngài muốn ra ngoài hay đi theo.....”

“Đương nhiên tôi phải đi theo vợ tôi.” Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời, quay đầu nhìn gương mặt ướt mồ hôi của cô, lại cẩn trọng lau mồ hôi cho cô “Huyền, mình cùng đi thôi! Con của chúng mình sắp ra đời rồi... em có vui không?”

“Có ạ, em vui quá.....” Cô thì thào rất nhỏ khiến hắn phải căng tai ra mới nghe thấy. Gương mặt cô dường như đã hồng thêm, bừng sáng vì niềm hạnh phúc sắp được làm mẹ.

Y tá bắt đầu di chuyển cô sang phòng bên cạnh. Doãn Lạc Hàn vẫn nắm chặt tay cô không rời, chỉ vài phút sau, cô đã được chuyển đến giường đẻ...

Bốn mươi phút sau, một tiếng khóc của trẻ con ré lên. Doãn Lương Kiến, Chính Vũ và Chỉ Dao ngồi chờ ở bên ngoài, nghe thấy âm thanh này thì nhìn nhau, không hẹn mà cùng mừng rỡ thốt lên “Sinh rồi!”

Khi thấy tiểu bảo bối ra đời, khuôn mặt tuần tú của Doãn Lạc Hàn rạng rỡ. Hắn mừng rỡ, gần như mất bình tĩnh, nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, lần đầu tiên nói năng lộn xộn không ra lời “Huyền... em yêu... em nhìn xem... con của chúng ta... con của chúng ta.....”

Cô cố gắng ngẩng mặt lên nhưng không đủ sức, chỉ có thể nhìn thoáng qua đứa bé trong tay y tá, liên tục hỏi “Hàn, là con của chúng ta đó sao? Phải không? Phải không?”

“Đúng vậy, chính là con của chúng ta đó!” Hắn vui sướng như điên, cúi xuống gương mặt nhễ nhại mồ hôi của cô trân trọng hôn lấy hôn để “Huyền, khổ cho em rồi... Anh yêu em... Anh yêu em nhiều lắm!”

Cô y tá đang bế đứa bé dường như cũng bị lây sự hạnh phúc của bọn họ, tươi cười thông báo “Doãn tiên sinh, chúc mừng ngài, là con trai! Đứa bé có thể bú mẹ được rồi.”

Sữa của bà mẹ mới sinh tuy không nhiều nhưng rất dinh dưỡng. Sau khi sinh nên cho con bú sữa mẹ, tốt nhất là trong khoảng một tiếng mới sinh, sẽ giúp đứa bé phát triển hơn, tăng cường sức đề kháng, giảm bớt nguy cơ mắc một số bệnh, giúp bé khỏe mạnh hơn.

Mân Huyền đã đọc sách nên rất hiểu điều này. Nhờ sự trợ giúp của Doãn Lạc Hàn, cô cẩn thận ôm lấy con, run run cho con bú. Nhìn cái miệng nhỏ nhắn của đứa bé theo bản năng mút lấy sữa mẹ, cô bật cười.

“Hàn, anh nhìn này.....” Đôi mắt cô đã long lanh những giọt lệ, nghẹn ngào không nói được hết câu, chỉ xúc động nhìn hắn, rồi lại nhìn cục cưng trong lòng.

“Anh thấy rồi, anh thấy rồi.” Hắn có vẻ còn xúc động hơn cô, một tay nắm lấy tay cô, một tay nhẹ nhàng ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của đứa bé.

Một lát sau, y tá đã đi tới, ôm lấy đứa trẻ “Được rồi, Doãn phu nhân, cô nghỉ ngơi đi, để chúng tôi tắm cho bé. Doãn tiên sinh, anh có thể đi cùng chúng tôi.”

“Hàn, em mệt quá, em nghỉ một chút, anh đi theo cô y tá đi.” Mí mắt Mân Huyền đang dần nặng trĩu. Trải qua mấy tiếng vừa rồi, cô đã kiệt sức, chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu.

“Ừ, em ngủ đi, tỉnh lại là lại có thể bế con rồi!” Hắn lại hôn lên trán cô, âu yếm nhìn cô mỉm cười hạnh phúc đi vào giấc ngủ.

Giờ phút này tuy rằng bọn họ chưa nói được nhiều với nhau, nhưng mùi vị của hạnh phúc đã dâng ngập trong tim, tràn khắp các mạch máu, thấm đến từng tế bào, lan tràn trong mỗi giây tương lai ngọt ngào của bọn họ.

Đến khi cô tỉnh lại, trong phòng bệnh đã đông người. Chị của Doãn Lạc Hàn và chồng con của chị không biết đã đến từ khi nào, đang ngồi trên sofa nhỏ giọng nói chuyện cùng em trai, bố, Chính Vũ và Chỉ Dao, thỉnh thoảng lại bật cười rất vui vẻ.

Tay cô vẫn đang đan chặt trong tay Doãn Lạc Hàn. Vì thế cô tỉnh, chỉ hơi động dậy tay, hần lập tức có phản ứng, mừng rỡ reo lên “Huyền, cuối cùng em cũng tỉnh lại rồi!”

Cô mở to mắt, câu đầu tiên cô hỏi chính là “Hàn, con đâu?”

“Em đừng lo.” Hần vui mừng cười, lấy tay vuốt ve tay cô dỗ dành “Con chúng mình rất khỏe. Nó đang ngủ rồi.”

“Có cần cho con bú không?” Cô lo lắng hỏi “Chắc nó đói rồi...”

“Em muốn cho con bú thì để anh gọi y tá bế con vào.” Hần véo nhẹ mũi cô “Em có đói không? Muốn ăn gì? Hôm nay em đã mất sức quá rồi, phải bồi bổ thật tốt mới được.”

“Hàn, em không đói, em chỉ muốn gặp con thôi. Anh gọi y tá bế con vào đi, em muốn nằm cạnh nó.” Cô làm nũng cầm tay hần “Được không?”

Đôi mắt hần càng trở nên ấm áp vạn phần, tựa hồ có thể khiến trái tim cô tan chảy “Ừ, nhưng em phải hứa sau khi bế con đến đây, em sẽ ăn gì đó mới được.”

“Vâng, em hứa. Em sẽ ăn một bát thật lớn, vậy được chưa?” Cô liên tục gật đầu, vô cùng nóng lòng muốn nhìn thấy cục cưng mà mình đã vất vả lắm mới sinh ra được, cũng là kết tinh tình yêu của bọn họ.

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 16

276. Ngoại Truyện 16

Khi y tá bế cục cưng đến, cô khó nhọc ngồi dậy với sự giúp đỡ của Doãn Lạc Hàn, ôm cục cưng trong tay, cảm giác vô cùng xúc động khi nghĩ đến đây chính là tiểu sinh mệnh lớn lên từng ngày trong bụng cô suốt gần mười tháng vừa qua.

Gương mặt nhỏ nhắn hồng hào, đôi môi mỏng kiều hãnh giống hệt Doãn Lạc Hàn, ngũ quan không chỉ hài hòa mà còn rất tuần tú, còn đôi mắt thì rất giống cô với hàng lông mi đen dài bao trùm lên đôi mắt trong như nước, quả thực là đáng yêu vô cùng.

“Hàn, anh xem Tiểu Lạc Lạc dễ thương chưa này!” Cô mừng rỡ nói, đồng thời cúi xuống hôn thật nhẹ lên má con.

“Đương nhiên, con di truyền toàn nét đẹp của anh và em, lớn lên nhất định sẽ trở thành đại soái ca!” Doãn Lạc Hàn bật cười, xoa nhẹ lưng cô, nhìn cô bằng ánh mắt tràn ngập nhu tình.

“A..... Mân Mân, thì ra biệt danh của con hai người là Tiểu Lạc Lạc.....” Không biết từ khi nào, mọi người đã vây quanh giường bệnh của cô. Chỉ Dao đang rất ngạc nhiên trước phát hiện của mình.

Chính Vũ gật đầu, trên mặt viết bốn chữ: “Thì ra là thế!” “Lúc ấy anh hỏi Lạc, anh ấy còn không nói, giờ thì biết rồi.”

Nghe vậy, Mân Huyền cười ngắc đầu, đôi mắt lúc này đã long lanh những giọt lệ hạnh phúc “Đúng vậy, Hàn nói nếu sinh con trai sẽ gọi là Tiểu Lạc Lạc, sinh con gái sẽ gọi là Tiểu Mân Mân.”

“Ha ha..... Cháu đích tôn của ông..... Cục cưng của ông.....” Lúc này, Doãn Lương Kiến đẩy cửa đi vào, vừa thấy đứa bé trong tay Mân Huyền thì cao hứng gọi.

Biết bố đã mong chờ ngày này rất lâu, Mân Huyền trao đứa bé trong tay cho ông “Bố, bố bế cháu đích tôn của bố đi này.”

“Được, được... Ta bế cháu ta, để xem người thừa kế Doãn gia sau này.....” Doãn Lương Kiến run rẩy nhận lấy đứa bé, đặt vào trong lòng mình, nước mắt đã lăn dài trên gò má già nua.

Gia đình riêng của chị gái Doãn Lạc Hàn cũng vây xung quanh người Doãn Lương Kiến để nhìn Tiểu Lạc Lạc. Đứa bé ba tuổi mà Doãn Từ đang bế trong tay bên cạnh Anthony – chồng của chị, cứ cố vươn bàn tay nhỏ nhắn đến gần em bé, dùng giọng tiếng Trung bập bõm nhưng rất đáng yêu nói “Mẹ, em trai..... Em trai... em trai... em trai...”

Mọi người đều vui vẻ cười lớn. Tuy gia đình chị gái Doãn Từ, Mân Huyền đã gặp từ khi cô tổ chức đám cưới, nhưng sau đó cô và Doãn Lạc Hàn đi nghỉ tuần trăng mật một tháng, đến khi trở về Trung Quốc, gia đình Doãn Từ cũng đã bay về Australia nên cô vẫn chưa có nhiều cơ hội nói chuyện với chị.

Doãn Lạc Hàn ngồi cạnh Mân Huyền trên giường, cùng cô hưởng trọn giây phút hạnh phúc này.

Mân Huyền mỉm cười nhìn Doãn Từ “Chị à, chẳng mấy khi mọi người có dịp đoàn tụ như thế này, lần này chị nhất định phải ở lại lâu một chút nha...”

“Được, Mân Huyền, vậy chị không khách khí đâu!” Doãn Từ pha trò, sau đó lại trầm giọng xuống một chút “Bố tuổi đã cao rồi, vốn là chị định đón bố sang Australia để chị tiện chăm sóc, nhưng ông rất mong nhớ cháu đích tôn, đồ thể nào cũng không chịu đi, nên chị đã bàn với Anthony rồi, lần này bọn chị sẽ ở lại trong nước một tuần để chăm sóc bố.”

Cô hiểu công việc của Anthony và Doãn Từ bên Australia rất bận, có thể sắp xếp được một tuần ở lại quả thực là không dễ dàng gì. Cảm động trước sự hiếu thảo của chị chồng, Mân Huyền mỉm cười đáp “Chúng em rất hoan nghênh, anh chị ở lại bao lâu cũng được ạ.”

Có lẽ do mọi người nói to, Tiểu Lạc Lạc tỉnh giấc. Doãn Lương Kiến vui vẻ chơi đùa với Tiểu Lạc Lạc, thỉnh thoảng lại thốt lên “Mọi người xem này... Nó cười này... Nó cười này... Tiểu Lạc Lạc, cháu đích tôn của ông.....”

“Trông cậu kìa...” Chính Vũ bật cười, sau đó lại quay sang Doãn Lạc Hàn “Lạc, con hai người là con trai, vậy con chúng tôi là con gái rồi! Anh có lợi rồi, đắc ý nhé.....”

Doãn Từ tò mò hỏi “Sao lại có lợi?”

“Chị à, chị còn chưa biết. Mấy tháng trước bọn em đã ước hẹn, chờ đến khi hai đứa bé trong bụng Mân Mân và Chỉ Dao cùng ra đời, sẽ làm lễ đính hôn cho hai đứa. Vốn dĩ em nghĩ con của Mân Huyền là con gái, như vậy Lạc sẽ phải gả con gái sang nhà em, không ngờ.....”

Chính Vũ thở dài, nhưng Doãn Từ lại ngược lại phá lên cười “Giờ là thời đại nào rồi mà cậu còn suy nghĩ như vậy? Thế nhờ con của cậu không phải con gái thì sao, mấy đứa làm sao đính hôn cho hai đứa nhỏ được?”

Nghe câu này, cả bốn người đều như sức tỉnh mộng. Đúng rồi... làm sao mà bọn họ dám chắc hai đứa bé sẽ là một nam một nữ để đính hôn chứ, chẳng lẽ bọn họ tin vào lời thầy bói đến vậy sao?

Xem ra nếu muốn biết kết quả, chỉ có thể chờ một tháng nữa con của Chỉ Dao ra đời...

Ánh mắt mọi người không hẹn mà cùng tập trung đến cái bụng to tròn của Chỉ Dao. Chỉ Dao xoa xoa bụng, môi mấp máy như đang cầu khẩn điều gì.

“Được rồi, mọi việc cứ thuận theo ý trời thôi!” Doãn Lạc Hàn nhún vai, ôm chặt người con gái trong lòng, niềm vui lan tỏa ra khắp người. Cuối cùng Tiểu Lạc Lạc cũng khỏe mạnh ra đời rồi, cho dù hẳn vẫn nghe người ta nói phải hao tổn tinh thần, thể lực suốt hai mươi năm nữa để nuôi nấng đứa bé thành người, nhưng hẳn không ngại!

Một tháng sau, Chỉ Dao cũng tại bệnh viện này, sau mấy tiếng đau đẻ, mẹ tròn con vuông sinh con.

Điều làm mọi người vô cùng bất ngờ là Chỉ Dao sinh đôi. Đó là hai bé gái vô cùng xinh đẹp, kiều diễm.

Doãn Lạc Hàn và Chính Vũ đều tròn tròn mắt, còn Mân Huyền và Chỉ Dao thì cười trộm. Tiểu Lạc Lạc chỉ có một, mà con của Chỉ Dao và Chính Vũ lại có đến hai. Xem ra lại là một vấn đề đau đầu đây...

277. Ngoại Truyện 17

Bảy tháng sau —

Trên bàn ăn tại Doãn gia, Mân Huyền đang dùng một chiếc thìa nhỏ, múc từng thìa sữa bón cho Tiểu Lạc Lạc trong lòng.

“Huyền, sao em dậy sớm thế?” Thân ảnh cao lớn đi từ cầu thang vào nhà ăn, Doãn Lạc Hàn đang đóng cúc áo ở cổ tay, cúi xuống hôn lên trán cô “Sao không gọi anh dậy?”

“Bây giờ cả nhà mình chỉ có mỗi anh đi làm, chắc chắn là rất mệt. Nhìn anh ngủ ngon như vậy, em không nỡ đánh thức.” Mân Huyền đáp lại, giọng nói đầy yêu thương, dịu dàng.

Hắn nhún vai, sủng nịch nhìn cô “Anh không mệt. So với trước kia không có em hai mươi tư giờ lao đầu vào công việc, bây giờ mỗi ngày anh chỉ làm tám tiếng... vì em và con thì có thắm vào đâu!”

Cô mỉm cười hạnh phúc, tiếp tục bón sữa cho Tiểu Lạc Lạc.

Thời gian trôi qua thật là nhanh... đã một năm cô chưa đi làm rồi. Bình thường bận bịu với Tiểu Lạc Lạc thì không sao, nhưng khi nó ngủ rồi, cô lại cảm thấy quá nhàn rỗi, không có việc gì làm. Quả thật lúc này cô rất nhớ tòa soạn, chỉ mong được quay trở về làm việc.

Cô đang chìm vào suy nghĩ thì giọng nói trong veo của Tiểu Lạc Lạc vang lên đánh thức cô.

Tiểu Lạc Lạc vừa mới biết nói, lúc này bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy áo cô, miệng không ngừng mấp máy “Mẹ... mẹ.....”

“Tiểu Lạc Lạc ngoan, mẹ hôn một cái.” Cô vui vẻ nở nụ cười, hôn chụt một cái lên má con.

Thấy như vậy, Doãn Lạc Hàn đang ngồi yên đột nhiên thốt lên một câu “Không công bằng!”

Mân Huyền bị giật mình, thìa sữa trong tay rung lên một cái, cũng may là không đổ “Hàn, anh làm em giật mình đó!”

Doãn Lạc Hàn mím môi, nhìn chằm chằm Tiểu Lạc Lạc trong lòng cô “Nó đã bắt đầu biết gọi mẹ, vì sao còn chưa biết gọi bố chứ?”

Thì ra là chuyện này! Mân Huyền cười lớn rồi giải thích “Hôm qua em cũng dạy con gọi “Bố”, nhưng chắc nó đang quen gọi “Mẹ”, nên không chịu gọi “Bố”. Anh yên tâm, từ giờ đến cuối tuần, em nhất định sẽ dạy được con.....”

Cô vừa cười vừa giải thích, nhưng vẫn chăm chú cúi đầu bón sữa cho con.

Một lúc lâu sau, không thấy hắn nói gì, cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, thấy hắn đang nhìn cô chằm chằm “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Cô buông thìa sữa, lấy tay sờ lên mặt mình, sau đó lại nhìn lại mình và Tiểu Lạc Lạc, tất cả đều vô cùng bình thường mà...

“Huyền, hôm nay vợ chồng mình ra ngoài ăn bữa tối nhé?” Gương mặt hắn không che giấu được thần sắc vô cùng hứng thú.

Cô nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng, lập tức lắc đầu “Không được, còn Tiểu Lạc Lạc thì làm sao?”

Hắn thản nhiên đáp “Giao cho bảo mẫu trông. Trong nhà không phải đã có hai bảo mẫu đó sao? Em xem, em lúc nào cũng dính lấy Tiểu Lạc Lạc như vậy, thành ra bảo mẫu lại không có việc gì để làm.”

Cô vẫn lắc đầu như trống bỏi “Thôi, buổi tối em muốn dỗ nó ngủ.....”

Thấy kế hoạch của mình bị cô một mực từ chối, giọng nói của hắn có chút ghen tuông “Huyền, anh hỏi em, rốt cục trong lòng em anh hay con quan trọng hơn? Đã lâu lắm rồi mình không có thời gian riêng bên nhau.”

“Đương nhiên là quan trọng như nhau rồi!” Mân Huyền không cần nghĩ ngợi trả lời, sau đó thấy hần hừ lạnh một tiếng mới hiểu. Trời ạ, hần đang ghen với Tiểu Lạc Lạc!

“Anh đi làm đây.” Hần nhấp một ngụm sữa, nặng nề buông cốc xuống, tựa hồ rất không vui vì câu trả lời của cô.

Hần đã làm bố rồi mà tính tình còn trẻ con như vậy. Cô vừa giận vừa buồn cười, bế Tiểu Lạc Lạc chạy theo giữ chặt cánh tay hần “Hần, anh đừng giận mà! Tối nay mình ra ngoài ăn, như vậy được chưa?”

Nghe cô thỏa hiệp, hần nhướn mày, vui vẻ hỏi lại “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật!” Cô cười cười, đáp lại nụ hôn nhẹ nhàng mà hần vừa áp lên môi cô.

Hần đi ra cửa thay giày. Nhìn thân hình cao lớn của hần, cô không nhịn được bật cười lớn. Ai biết tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh trên thương trường lạnh lùng cao ngạo là thế mà về nhà lại đi giành vợ với con trai?!

Nghe thấy tiếng cười của cô, hần xoay người lại, vẫy vẫy cô “Huyền, lại đây!”

Cô bế Tiểu Lạc Lạc đi tới. Hần hôn cô và Tiểu Lạc Lạc mỗi người một cái, sau đó dặn cô “Khoảng hơn sáu giờ, em thay quần áo, đợi anh về đón em đi nhé.”

“Vâng!” Cô gật đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Lạc Lạc dỗ dành “Tiểu Lạc Lạc, chào bố với mẹ nào! Chào bố! Chào bố nha!”

Tiểu Lạc Lạc mở miệng nhỏ nhắn, ô ô vài tiếng “B... ô... ô.....”

Nghe Tiểu Lạc Lạc gọi tiếng “bố” còn chưa tròn vành, Doãn Lạc Hàn bật cười nhéo má nó “Con trai bố giỏi quá! Chắc chắn mấy ngày nữa là gọi được “bố” rồi!”

Mân Huyền nhẹ nhàng rút ngón tay Tiểu Lạc Lạc đang mút trong miệng ra “Anh yên tâm, giờ nó mà đã nói được như vậy rồi, đảm bảo chỉ tối nay anh về là nó gọi được “Bố”!”

Lamborghini đã đậu sẵn trước cửa. Doãn Lạc Hàn ngồi vào trong xe, hạ cửa kính xe xuống, vẫy tay với Mân Huyền và Tiểu Lạc Lạc đang mỉm cười.

Con quan trọng, người cô yêu đương nhiên cũng rất quan trọng! Cô cười cười, bế Tiểu Lạc Lạc còn đang bi bô bi bô tiếng nước nào đó, đi vào trong nhà, trong lòng bắt đầu rạo rức khi nghĩ đến bữa ăn tối nay.

Đúng rồi, tối nay cô nên mặc gì đây? Chiếc váy vừa hôm trước hần mua tặng cô, hay chiếc váy Chanel cô thích, hay váy...?

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 18

278. Ngoại Truyện 18

Bóng đêm vừa buông xuống, Lamborghini đã từ từ dừng lại trước Doãn Trạch. Trước cửa biệt thự đã có sẵn một bóng người đang đứng chờ. Doãn Lạc Hàn không đợi lái xe mở cửa, tự mình mở cửa ra khỏi xe.

Mái tóc tùy ý búi gọn lên cao lộ ra cằm cổ trắng nõn mịn màng quyến rũ, ánh sáng mí hoặc tỏa ra từ viên ngọc trên chiếc vòng cổ càng tôn lên nước da trắng hồng mê người cùng dáng người hoàn mỹ... Trước ánh mắt ngạc nhiên và hứng thú của Doãn Lạc Hàn, Mân Huyền hơi cúi đầu, nhẹ nhàng bước xuống bậc thang, gương mặt vốn đã trắng hồng nay lại thêm hồng, càng khiến người ta mê luyến.

Hần yên lặng nhìn chăm chú vào cô, rất nhiều thần sắc phức tạp trong đáy mắt, cuối cùng tiến tới nắm tay cô quay vào biệt thự “Vào thay đồ đã!”

“Vì sao? Đây chính là cái váy anh mua cho em hôm trước mà?” Cô khó hiểu kêu to. Chiều nay khi chọn đồ, cô vừa liếc mắt đã nhìn trúng chiếc váy này, mặc lên cảm giác cũng rất dễ chịu, mà soi mình trong gương, cô còn phải tự thốt lên là “Đẹp thật!”. Cô đã rất cố gắng mặc đẹp để cho hần vui...

“Thay đi.” Hần không nói nhiều, nắm tay cô càng thêm chặt.

Không biết cô lấy sức từ đâu giãy mạnh ra khỏi tay hắn “Anh thấy em khó coi đến vậy sao? Anh ghét em rồi phải không? Doãn Lạc Hàn... anh... anh...”

Cô vụt chạy vào trong biệt thự, nhưng đã bị hắn vội vàng chạy theo ôm lấy từ phía sau, thở dài thì thào bên tai cô “Huyền, em hiểu lầm rồi, ý anh không phải như vậy... Thật ra... em mặc bộ váy này đẹp chết đi được, nhưng mà.....”

“Nhưng mà làm sao? Thôi, anh không cần gạt em!” Cô càng cố sức giãy ra khỏi người hắn, rõ ràng là không tin hắn.

“Huyền.....” Hắn đột nhiên xoay người cô lại, nháy mắt áp môi lên môi cô, đầu lưỡi tham lam quần quýt lấy lưỡi cô, xục xạo trong khoang miệng thơm tho của cô, chạm đến từng dây thần kinh mẫn cảm của cô. Vòng tay lại càng ôm cô thêm chặt, đôi tay bắt đầu mơn trớn tấm lưng trần bóng mịn của cô...

Đôi môi hắn rất nóng, nụ hôn rất mãnh liệt, khiến đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, cũng không còn giãy dụa nữa, cả tinh thần và thể xác hoàn toàn bị hắn khống chế.

Một lúc lâu sau, đến khi cô bắt đầu cảm thấy khó thở, hắn mới buông cô ra, vừa thở vừa ôn nhu nói “Em là của riêng anh. Em quyến rũ như vậy, cũng chỉ riêng anh được thấy. Em đẹp như thế này, nhất định sẽ hấp dẫn tất cả ánh mắt đàn ông xung quanh... Hiểu không, Huyền...?”

Không ngờ hắn lại nghĩ như vậy, cô buồn cười nhưng phải cố nhịn, làm nũng kéo góc áo của hắn “Không đâu, mình đi ăn bữa tối ánh nến đèn cây, ánh sáng không mạnh... Hơn nữa ở đó cũng chỉ có các đôi tình nhân đang say sưa nói chuyện, làm sao có ai có thời gian mà để ý đến em? Bộ váy này, em thực sự rất thích, hơn nữa là vì anh mà em mới mặc, vì thế, đừng bắt em thay, một lần này thôi, được không?”

Hắn cúi đầu, hôn lên đôi môi đã hơi sưng lên của cô, thở dài “Được rồi, một lần này thôi đấy!”

“OK, một lần này thôi!” Cô vội gật đầu, chui vào trong lòng hắn. Phụ nữ làm đẹp xét cho cùng chẳng qua cũng vì đàn ông. Cô cố cầu kì ăn mặc trang điểm như vậy đều là vì muốn đẹp trước hắn....

Hắn vòng tay ôm lấy eo cô, giọng nói có hơi khàn “Sau này không được mặc đồ khêu gợi như vậy nữa, biết chưa? Lần sau nếu em còn mặc như thế này, anh không kiềm chế được đâu...”

“Em biết rồi...” Cô bật cười “Giờ có thể đi được chưa?”

“Được rồi, thế giới riêng của hai người chính thức bắt đầu!” Hắn khoái trá dìu cô ra khỏi biệt thự.

Tiếng nhạc tao nhã truyền khắp không gian, tiếng ly chạm ly thanh thúy, ánh nến vừa lung linh vừa huyền ảo, chiếu lên gương mặt tràn đầy nhu tình...

“Có ngon không?” Doãn Lạc Hàn dịu dàng nhìn Mân Huyền đang cắt bít tết.

“Cũng được ạ.” Cô bỏ một miếng bít tết vào miệng, sau đó bất chợt ngừng đầu nói “Làm sao đây? Hình như giờ em chỉ thích ăn bít tết anh làm thôi.”

“Thật sao?” Động tác cắt bít tết của hắn ngừng lại, gương mặt dường như tỏa sáng vì hạnh phúc “Em không nịnh anh đấy chứ?”

“Không, em nói thật đấy!” Cô vô cùng nghiêm túc khẳng định lại “Bởi vì trong đó còn có hương vị của tình yêu nữa, nên rất ngon, rất đặc biệt!”

Hắn nhướn mày, vầy vầy cô lại “Lại đây, đến đây ngồi cạnh anh.”

“Bây giờ sao?” Cô chần chờ một chút, nhìn xung quanh, cũng có rất nhiều cặp tình nhân đang ngồi cạnh nhau như vậy.

Vì thế, cô thẹn thùng đi sang ngồi cạnh hắn. Có lẽ do vừa uống rượu, hơi bị say, khi đi gần đến hắn, cô bỗng loạng choạng, ngã vào lòng hắn.

Hắn rất nhanh đã đỡ lấy cô, nhấp một ngụm rượu, sau đó cúi đầu hôn cô.

Cô định nói gì đó, nhưng toàn bộ rượu trong miệng hắn đã được truyền sang miệng cô. Cô vừa ngây ngất trong rượu, vừa đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt của hắn.

Nụ hôn dài tựa như đã trải qua cả một thế kỉ, hân mới lưu luyến tách ra. Cô vừa ngẩng đầu, chợt bắt gặp vô số ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn hai người bọn họ, cô lại e thẹn vội chui vào lòng hân.

Nghe tiếng tim hân đập mạnh mẽ trong lồng ngực, cô bỗng vô cùng xúc động, nhẹ giọng gọi một tiếng “Hân.....”

“Ừ?.....” Hân cũng nhỏ giọng trả lời, giọng càng lúc càng khàn “Huyền, mình về nhé?”

Cô có thể cảm nhận được ngọn lửa dưới hạ bộ của hân, vì thế mặt cô lại càng thêm đỏ. Cô nuốt nước miếng, cố gắng lấy lại giọng “Em có chuyện quan trọng muốn nói với anh!”

“Chuyện gì để về rồi nói.” Hơi thở của hân rất nóng. Hân cúi đầu thì thầm nho nhỏ bên tai cô “Để anh yêu em...!”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 19

279. Ngoại Truyện 19

Hân nhắc bổng cô lên, ánh mắt không rời gương mặt cô. Cảm nhận được bầu không khí càng lúc càng ái muội xung quanh hai người, mặt cô càng lúc càng đỏ, im lặng để hân bế ra khỏi nhà hàng.

Vừa ngồi vào trong xe, hân liền đóng cửa thủy tinh cách âm, đưa bọn họ vào một thế giới hoàn toàn cách biệt với ghê điều khiên.

Những nụ hôn của hân lập tức tràn đến như mưa, trán, mắt, mũi, môi, một đường dài trên cổ, sau gáy của cô... Cô cố kiềm chế lửa nóng trong người, đẩy hân ra “Hân, từ từ đã, em thật sự có chuyện muốn nói!”

“Không phải đã nói rồi sao? Về nhà rồi nói!” Hơi thở của hân rất nặng nề, bàn tay nóng bỏng không an phận trượt vào trong váy cô, trêu đùa giữa hai chân cô.

Cũng may cô vẫn còn sót lại một chút ý thức “Trời ạ! Anh định ở trong xe..... Không được, em có lời muốn nói... Em muốn trở lại làm việc.....”

Lời của cô vừa nói ra đã khiến hân dừng ngay động tác đang làm lại. Đôi mắt hân sắc lẹm, lóe lên thứ ánh sáng nguy hiểm không dễ phát hiện trong bóng tối “Em nói lại xem nào.”

Cô hơi sững sốt, nhưng vẫn lấy hết dũng khí nhắc lại “Tiểu Lạc Lạc đã được gần tám tháng rồi, em muốn tiếp tục trở lại làm việc. Anh đừng lo, em.....”

Hân khẽ nhếch môi, lạnh lùng cắt lời cô “Chuyện này anh không đồng ý.”

“Vì sao lại không?” Cô bắt mắt đắm vào ngực hân “Em không muốn ở nhà ăn bám anh! Vì anh và Tiểu Lạc Lạc, em cũng không định quá chú trọng vào sự nghiệp, nhưng em vẫn muốn có một công việc nho nhỏ của riêng mình, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?”

Biết cô đã tức giận, hân nắm lấy tay cô dỗ dành “Huyền, anh không muốn em phải vất vả như vậy... Lúc rảnh rồi, em có thể đưa con đi công viên chơi, hoặc là.....”

“Em không cần, em không cần! Vì sao không phải là cả gia đình mình ba người cùng đi? Rõ ràng mình đã nói rồi mà, anh và em sẽ cùng nắm tay Tiểu Lạc Lạc, đưa nó đi chơi, giờ anh nói mình em đưa Tiểu Lạc Lạc đi công viên là sao?!”

Cô ra sức rút tay ra khỏi bàn tay hân. Hân lại càng nắm chặt tay cô, khiến cô không thể giãy giụa, nhưng cũng cố gắng không làm cô đau.

Trong xe không bật đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, khiến khuôn mặt tuần tú của hân càng thêm âm u mờ ảo. Cô bỗng nhiên thấy sợ... Chẳng lẽ thật sự là như vậy? Giống như trên báo cô vẫn hay đọc, sau khi vợ sinh con, người chồng bỗng nhiên chán vợ, muốn bỏ vợ sao?

Hân thở dài một tiếng, đưa tay vuốt má cô, lại thấy ướt ướt “Em đang khóc sao?”

Cô không nói gì quay mặt đi tránh bàn tay hân. Hân lại cúi người xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô “Đừng khóc... Em cứ thế này sẽ làm anh rất đau lòng đấy, có biết không? Tại sao em luôn như vậy... khiến

cho anh không thể không nhượng bộ... Em thật sự muốn đi làm sao? Em sợ anh không nuôi nổi em sao? Em có biết rằng nhìn em phải vất vả lặn lội với công việc, anh đau lòng, anh bất lực như thế nào không?”

Hắn dịu dàng như vậy khiến cô bình tĩnh lại, lại chợt thấy đồng cảm với hắn “Nếu..... Nếu anh cho em đi làm, em hứa với anh, em sẽ luôn về nhà đúng giờ với anh và Tiểu Lạc Lạc. Cuối tuần cả gia đình mình sẽ cùng đi chơi... Hân, em yêu anh, cũng rất yêu bảo bối Tiểu Lạc Lạc, nhưng chuyện này không liên quan đến công việc của em.....”

“Được rồi, không cần nói nữa.” Hắn lại ôn nhu hôn lên mắt cô “Muốn anh đồng ý để em đi làm cũng được, nhưng em phải đồng ý với anh một chuyện.”

Cô tròn mắt “Anh muốn em đồng ý với anh chuyện gì?”

Hắn ôm thắt lưng cô, nhắc cô ngồi dậy, sau đó lại thuận thế kéo cô vào trong lòng “Rất đơn giản, công việc của em... để anh sắp xếp.”

“Để anh sắp xếp?” Ban đầu cô còn chưa hiểu ngay ý hắn, sau đó phút chốc hiểu ra “Anh muốn em tới công ty anh làm việc? Không, em không thích, em học chuyên ngành báo chí, em muốn làm ở tòa soạn.....”

“Huyền...” Hắn thở dài “Như vậy không tốt sao? Chúng ta có thể mỗi ngày bên nhau. Anh sẽ sắp xếp cho em một công việc thoải mái, gần phòng làm việc của anh.”

“Không, như vậy có khác gì so với việc em ăn không ngồi rồi ở nhà đâu.” Cô lắc đầu “Em muốn dùng chính sơ yếu lí lịch của mình đi xin việc, làm việc bằng chính tài sức của mình. Nếu nhờ anh xếp đặt, em sẽ coi thường chính mình.....”

Cô ngược mắt, chân thành nhìn hắn.

Hắn không nói gì, bất đắc dĩ nở nụ cười, đôi mắt sắc lẹm “Vậy em cứ đi xin việc đi, nếu có công ty nào nhận, anh sẽ không ngăn cản gì em nữa. Nhưng nếu không, em phải nghe theo sự sắp xếp của anh, tới Đường Thịnh, ở bên cạnh anh.”

Có thể tự mình đi lên, không cần nhờ đến sự ảnh hưởng của hắn, cô đương nhiên đồng ý “Được!”

Hắn cúi đầu cười, hôn nhẹ lên môi cô “Không được nuốt lời.”

Trong đầu cô lại chợt lóe sáng, cô nhíu mày “Nhưng anh cũng phải hứa với em, không được ép các công ty không nhận em. Nếu để em phát hiện ra anh nhúng tay vào, em nhất định sẽ không bao giờ gặp anh nữa!”

Hắn im lặng một chút, khóe môi lại nhếch lên, mỉm cười gật đầu với cô “Được, anh hứa! Như vậy được chưa?”

Hắn đồng ý rồi, cô cũng an tâm, bắt đầu nghĩ đến kế hoạch của mình, xem nên xin việc ở tòa soạn nào...

Đã gần một năm cô không tới Thuần Mỹ rồi, chỉ biết Tích Vân vẫn đang làm phó chủ biên, còn Chủ biên hình như Giản Quân Dịch đã cắt cử người mới.

Thật ra, cô vẫn rất thích Thuần Mỹ... Không biết lần này, cô có nên tiếp tục đầu quân vào Thuần Mỹ hay không?

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 20

280. Ngoại Truyện 20

Tắm xong, cô ra khỏi phòng tắm, định đi sang phòng của Tiểu Lạc Lạc xem nó thế nào rồi. Mặc dù đã có bảo mẫu chăm sóc, nhưng cô vẫn không thể yên tâm được, vẫn thường hay sang bế Tiểu Lạc Lạc sang ngủ bên này.

“Đừng đi!” Cô vừa đi vài bước, cánh tay rắn chắc đã giữ chặt cô lại, hơi nóng phả vào gáy cô “Huyền, đêm nay để chỉ có hai chúng mình thôi, được không? Con bên đó đã có bảo mẫu rồi.”

“Nhưng.....”

Cô còn chưa kịp nói gì, hắn đã cắn nhẹ lên vành tai mẫn cảm của cô, bàn tay to lớn bắt đầu tiến vào trong váy ngủ của cô, mơn trớn bầu ngực mê người, khàn khàn giọng nói bên tai cô “Huyền, muốn anh không?”

Đôi gò bồng đảo bị hắn xoa bóp đã bắt đầu cứng lên. Cô run run, không phản đối. Như vậy đối với hắn chính là cổ vũ. Bàn tay nóng rực lại tiếp tục mân mê trên lưng cô, kéo đến đùi cô, mềm mại trên đùi.

Chẳng mấy chốc, lửa nóng trong cô đã bị hắn khơi dậy. Cô nhắm chặt hai mắt “A... ưm... đợi chút... Hàn... từ từ đã...”

Hắn cười nham hiểm, đôi môi vẫn không ngừng hôn cô, bàn tay lại khéo léo tháo dây váy ngủ của cô xuống.

“Huyền, anh không chờ được, để anh yêu em.....”

Thân thể trần trụi của cô đã hoàn toàn dán lên cơ thể cường tráng của hắn. Hắn dồn cô vào vách tường, dùng sức đẩy phần cứng rắn của hắn vào cơ thể mềm mại của cô, khiến cô yêu kiều rên rỉ, càng kích thích dục vọng của hắn...

Ngày hôm sau —

Cảm giác hai má đang nóng lên, cô dần dần mở mắt. Hắn ngừng hôn cô, nhìn cô mỉm cười, khiến cô lại thẹn thùng nhớ lại một đêm triền miên...

Hắn vuốt ve xương quai xanh của cô, hôn lên môi cô “Em yêu, chào buổi sáng...”

Cô đặt tay lên vòm ngực tinh trắng của hắn, khẽ đáp lại “Ưm... chào buổi sáng.....”

Không ngờ động tác nhỏ của cô lại đánh thức lửa nóng trong hắn. Hắn gầm nhẹ “Huyền, là tại em đó.....”

“Hàn.....” Cô kêu một tiếng, cổ giãy ra, nhưng không ngờ lại càng khiến hắn dễ dàng đi sâu vào trong cơ thể cô. Hắn chậm rãi trêu chọc xung quanh cô khiến lý trí cô rất nhanh đã bị át đi bởi dục vọng.

“Ưm..... A..... A a.....” Tiếng rên mê người cùng tiếng thở dốc hòa quyện lẫn nhau, tràn khắp phòng ngủ buổi sớm một mùi tình dục.

Hắn rất nhiệt tình, dường như bao nhiêu đối với hắn vẫn là không đủ. Kết quả bọn họ quần quýt đến hơn hai tiếng, khi xuống lầu đã là mười giờ.

Tiểu Lạc Lạc ngồi trong xe trẻ con mút tay, nhìn thấy bố mẹ đang ôm nhau đi xuống, bảo mẫu vội lui xuống. Tiểu Lạc Lạc nở nụ cười, chỉ vào bọn họ, bí bô cái gì mọi người nghe đều không hiểu.

“Hàn, tại anh đó!” Mân Huyền oán trách chu môi “Để Tiểu Lạc Lạc phải đợi lâu rồi... Ngày nào tám giờ em cũng đưa con ra ngoài phơi nắng, hít thở không khí, thế mà...”

“Con cần em, anh lại càng cần em.” Hắn cúi người hôn cô, thấp giọng nói “Anh đã nghĩ kỹ rồi. Ban ngày giao em cho con, nhưng buổi tối em phải là của anh, cho dù là Tiểu Lạc Lạc cũng không được làm phiền!”

“Haizzz... trước mặt trẻ con, đừng nói như vậy.” Cô đỏ mặt, cúi đầu bế Tiểu Lạc Lạc “Tiểu Lạc lạc, nhất định là chờ mẹ lâu rồi... Để mẹ đưa con đi tản bộ nha!”

“Dù sao con cũng nghe không hiểu mà.” Hắn vuốt má cô một cái, sau đó đùa nghịch với Tiểu Lạc Lạc “Để bố bế nhé!”

Tiểu Lạc Lạc lắc lắc đầu, xoay người áp mặt vào ngực Mân Huyền, giống như không thèm để ý đến hắn.

Mân Huyền cười lớn, nhìn gương mặt hắn đã thêm vài hắc tuyến.

Cô an ủi hắn “Hàn, anh đừng buồn. Trẻ con là như vậy, anh ít bế nó nên nó lạ. Sau này anh thường xuyên chơi với nó, dần dần nó sẽ quen thôi.”

Hắn đắm chiêu nhìn Tiểu Lạc Lạc nửa ngày, đột nhiên buông ra một câu “Thằng nhóc này, lại dám tranh thủ lợi dụng mẹ.”

Mân Huyền cúi đầu nhìn đứa bé nhỏ nhắn trong lòng, cố nhịn cười “Không phải đâu, chắc tại nó quen bú, nên giờ cũng thích áp mặt vào trong ngực mẹ thôi.”

Hắn nhướn mày, giơ tay trước Tiểu Lạc Lạc “Không được, để anh bế, phải để bố con anh bồi dưỡng tình cảm.”

Cô không thể nhịn được nữa, cười thật lớn, cẩn thận giao Tiểu Lạc Lạc cho hắn. Hắn vừa bế được Tiểu Lạc Lạc thì liền chạy xa khỏi cô, vẻ mặt thần thần bí bí, cúi đầu thăm thẳm với Tiểu Lạc Lạc cái gì đó.

“Hàn, anh nói gì với con vậy? Nó làm sao hiểu được...” Cô chạy tới, hắn đã nói xong, thần bí nhìn cô cười.

Tiểu Lạc Lạc chớp chớp mắt với Doãn Lạc Hàn, như là ngầm thể hiện thái độ đồng ý. Cô lắc lắc đầu, không thể nào, con mới có mấy tháng, cho dù hắn nói gì, con cũng không thể nghe hiểu được!

“Đây là bí mật riêng của hai bố con.” Doãn Lạc Hàn thú vị nhìn cô “Em muốn nghe à?”

Cô vội gật đầu, lòng hiếu kì đã bị hắn khơi dậy.

“Nói cho em cũng được, nhưng phải hôn anh một cái đã.” Hắn cúi đầu cười.

“Được rồi.” Cô kiễng chân hôn vài cái lên môi hắn “Anh nói được rồi đấy.”

“A.....” Tiểu Lạc Lạc dường như hiểu chuyện, thấy bọn họ thân thiết như vậy thì vừa cười vừa kêu lên, tay còn vỗ nhè nhẹ, trông vô cùng đáng yêu.

Cô lại đỏ mặt, vội giục hắn “Mau nói cho em biết đi, rốt cục anh với Tiểu Lạc Lạc vừa nói gì?”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 21

281. Ngoại Truyện 21

Đột nhiên, di động trong túi cô vang lên. Nghe điện thoại xong, cô nhìn hắn một cái, sau đó lại nhìn Tiểu Lạc Lạc rồi khép di động lại.

Cô chu môi, vui vẻ nhìn hắn “Chính Vũ hẹn cả gia đình mình chiều nay đi công viên, đi không?”

Hắn nhún vai, thần nhiên cười “Em đồng ý rồi còn gì. Anh nghe thấy rồi.”

“Nhưng anh vẫn là người quyết định. Nếu anh nói không đi, em sẽ không đi.” Cô đi đến gần, nép vào trong lòng hắn, giọng nũng nịu “Chính Vũ nói sẽ đưa Chỉ Dao và hai đứa bé sinh đôi đi, còn chúng mình sẽ đưa Tiểu Lạc Lạc đi... Chỉ cần nghĩ đến đó thôi, em đã thấy thật ấm áp...”

Hắn hiểu rất rõ tâm tư của cô, nhéo nhéo mũi cô, trong mắt tràn ngập sung sướng “Chỉ giỏi tiền trăm hậu tấu. Vậy theo ý em đi!”

“Vâng, cảm ơn ông xã!” Cô kiễng chân, hôn kêu một cái lên má hắn.

Hắn mỉm cười gian xảo “Vẫn chưa đủ.”

Cô chờ người, còn chưa kịp tiêu hóa câu nói của hắn, đôi môi đã bị hắn chiếm lấy. Hắn say đắm hôn cô, càng lúc càng nhiệt tình, đầu lưỡi treu đùa triền miên trong khoang miệng cô lưu luyến không rời.

Mãi đến khi Doãn Lạc Hàn cảm giác bàn tay mình mát mát, hắn mới buông tha cho cô. Cúi đầu nhìn mu bàn tay có vài giọt nước trong suốt, lại ngẩng đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Lạc Lạc đang chảy dãi, Doãn Lạc Hàn không khỏi phá lên cười “Xem ra tiểu tử này đang ghen tị!”

“Cái gì?” Cô mở to mắt, đến khi hiểu ra ý hắn thì cũng bật cười theo.

Đúng lúc này, một nữ hầu đi tới “Thiếu gia, thiếu phu nhân, cơm trưa đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

Cô nhìn đồng hồ, đã hơn mười một giờ. Nghĩ đến buổi chiều cả hai gia đình sẽ cùng tới công viên, cô lại hưng phấn, kéo tay hắn đi vào phòng ăn.

“Để em bế con cho!” Vừa vào đến phòng ăn, cô theo thói quen định đón lấy Tiểu Lạc Lạc trong tay Doãn Lạc Hàn, không ngờ hắn lại lắc đầu “Huyền, em nói đúng, từ nay về sau anh phải cố gắng gần gũi Tiểu Lạc Lạc, bồi đắp tình cảm cha con. Để anh cho con ăn.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn “Anh chắc chứ? Anh sẽ cho con ăn thật sao?”

“Đừng coi thường anh.” Hấn nhéo má cô “Một tập đoàn lớn anh còn quản lý được, nữa là ột tiểu tử ăn. Em đợi mà xem anh cho con ăn thế nào đây!”

“Được rồi.” Cô mím môi cười trộm một chút “Càng tốt thôi, em có thể nhàn nhã ăn cơm trưa!”

Chỉ mười phút sau, nhìn hấn luống cuống tay chân, cô cố nhịn lắm mới không cười phá lên. Hấn bón cho con miếng cháo đầu tiên, vừa bón vào miệng, đang định ngẩng đầu đắc ý với cô, Tiểu Lạc Lạc đã nhè ra. Miếng thứ hai, còn chưa kịp bón vào miệng, Tiểu Lạc Lạc đã trở ra, hấn lại vội vàng rút khăn giấy lau miệng cho con.

Miếng thứ ba cũng không tránh khỏi tình cảnh của hai miếng trước đó. Lúc này, cô đã không thể nhịn được nữa, cười khúc khích “Hàn, Tiểu Lạc Lạc còn nhỏ, chỉ cần bón một nửa thìa cháo là được, không cần phải một thìa đầy đâu.”

Hấn hơi đỏ mặt, làm theo lời cô, quả nhiên Tiểu Lạc Lạc ngoan ngoãn nuốt cháo, ăn rất ngon lành.

Lúc đó, cô cũng vừa ăn xong, vội chạy sang phía bàn của hấn và Tiểu Lạc Lạc “Tiểu Lạc Lạc, ngoan nào, để mẹ bế cho bố ăn cơm.”

Vừa nghe thấy giọng nói dịu dàng quen thuộc của mẹ, khuôn miệng nhỏ xinh của Tiểu Lạc Lạc liền nở nụ cười, không ngừng bi bô “Mẹ... mẹ...”,

Cô cười hì hì, bế Tiểu Lạc Lạc lên “Tiểu Lạc Lạc thật đáng yêu, mẹ yêu, mẹ yêu.....”

Tiểu Lạc Lạc tròn mắt nhìn cô một lát, sau đó mí mắt càng lúc càng sụp xuống, cuối cùng chìm vào giấc ngủ ngon lành.

“Xem ra sau này anh nhất định phải chơi với con nhiều hơn.” Hấn nhìn gương mặt dễ thương đang ngủ của Tiểu Lạc Lạc, đắm chiêu nói một câu.

Nghe ra sự thất bại trong giọng nói của hấn, cô lắc đầu an ủi “Hàn, anh đúng là ông bố tốt! Còn nhiều thời gian mà, lần đầu tiên như vậy, nhưng dần dần Tiểu Lạc Lạc sẽ quen anh ngay thôi!”

Hấn suy nghĩ một lát, cảm thấy lời cô nói có lý, lúc này lông mày của hấn mới giãn ra, hấn vui vẻ cúi đầu ăn cơm.

Hấn vừa ăn được một miếng, dường như chợt nghĩ ra chuyện gì, lại ngẩng đầu hỏi cô “Huyền, em muốn ăn gì không?”

“Anh làm sao?” Cô mừng rỡ hỏi lại “Chỉ cần là do anh làm, em rất thích.”

“Đợi đến tối...” Hấn ái muội nhìn cô, ý cười trong mắt càng rõ “Anh sẽ làm gì cho em.”

“Được ạ.” Cô cúi đầu nhìn Tiểu Lạc Lạc, chợt nhớ lại hình ảnh triền miên đêm hôm qua của hai người, sắc đỏ lan rộng ra từ má đến tận mang tai.

Trong lúc hấn đang ăn trưa, cô bế Tiểu Lạc Lạc vào phòng để bảo mẫu trông, sau đó chạy về thư phòng, mở máy tính, tìm hiểu thông tin về một số tòa soạn nổi tiếng.

Cô cẩn thận xem xét, cuối cùng in ra thông tin về mười tòa soạn mà cô đang ưng ý nhất, định bụng buổi chiều sau khi đi chơi về sẽ nghiên cứu tiếp, quyết định chọn năm tòa soạn trong số đó.

Xong xuôi, cô ngẩng đầu, giật nảy mình khi không biết hấn đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào “Hàn, anh không được nhúng tay! Đợi em quyết định xong, nói cho anh biết những tòa soạn em chọn cũng được, nhưng nếu em phát hiện ra anh can thiệp vào chuyện này, nhất định sẽ không tha cho anh!”

Hấn cười nhẹ một tiếng, nhìn lướt qua tên của mấy tòa soạn cô chọn “Huyền, không phải anh muốn chọc tức em, nhưng anh nghĩ, mười tòa soạn này sẽ không có nơi nào nhận em đâu!”

“Vì sao? Anh đừng nói lung tung.” Cô bất mãn kêu to “Dù thế nào, ít nhất cũng sẽ có một tòa soạn gọi em đi phỏng vấn... Hơn nữa, em không chỉ nộp hồ sơ vào những tòa soạn tốt mà còn nộp hồ sơ vào những tòa soạn trung bình nữa, như vậy không thể có chuyện không được nhận đâu!”

“Em thực sự nghĩ vậy sao?” Hấn mỉm cười, đôi mắt lóe sáng “Được rồi, vậy anh chúc em may mắn!”

282. Ngoại Truyện 22

Vì những lời hấn nói vào lúc đó mà trong buổi chiều đi chơi, cô cũng không thoải mái. Chạng vạng về nhà, cô lên thăm Tiểu Lạc Lạc đang ở trong phòng trẻ con, rồi lại đi xuống phòng bếp. Dưới bếp, Doãn Lạc Hàn đã cho tất cả người giúp việc lui xuống, đeo tạp dề, xắn tay áo chui vào bếp, nói là tự tay làm bít tết cho cô.

Nhắc tới bít tết, đương nhiên khiến người ta liên tưởng đến bữa tối với ánh nến lung linh. Cô khoái trá mở tủ, lấy ra vài cây nến, sau đó lại xuống hầm rượu lấy lên một bình rượu vang, rót sẵn vào hai chiếc ly đặt trên bàn ăn.

Chuẩn bị xong tất cả, thấy hấn vẫn chưa đi ra, cô lại tắt đèn trong phòng ăn, dọn sẵn những đồ ăn khác lên bàn, lúc này mới thấy hấn bê hai đĩa bít tết bốc hơi nghi ngút đi lên.

Mùi của bít tết thực sự rất hấp dẫn. Cô vui vẻ cầm lấy dao nĩa, tay phải vừa bắt đầu cắt bít tết, đã bị tay hấn giữ lại. Hấn mỉm cười dịu dàng nhìn cô “Em yêu, em có quên gì không?”

Cô hiểu ý bật cười, chạy qua phía bên kia bàn hôn chụt một cái lên môi hấn, sau đó ngọt ngào nói “Tự tay làm bít tết cho em, vất vả cho anh rồi!”

Tay hấn đặt lên gáy cô, mê luyến hôn cô, sau đó thì thào “Huyền, anh đói.....”

“Vậy mình bắt đầu ăn thôi!” Cô ngậy thơ trả lời, lại chạy về chỗ của mình.

“Huyền, em biết anh đang nói gì không?” Hấn thở dài, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, lại cười đầy gian tà “Ăn xong bữa tối, anh sẽ ăn em.”

Cô mím môi cười, cúi đầu chuyên tâm ăn bít tết, nhưng mới ăn được một nửa, cả người đã bị nhắc bổng lên. Cô hoảng sợ, nhìn dao nĩa vẫn còn cầm trong tay, không dám tin sợ hãi kêu “Hàn, em còn chưa ăn xong mà!”

Cánh tay hấn ôm cô vẫn không lỏng ra chút nào “Anh chỉ nói anh ăn xong rồi sẽ ăn em, chứ cũng không nói em.”

Cô chu môi, giãy nảy phản đối “Bỏ em xuống đi, em còn chưa no mà.”

“Không sao, anh sẽ giúp em no....” Giọng nói của hấn vừa triu mến, lại vừa có chút ngả ngớn.

Cô biết mình phản đối vô ích, yên lặng nhắm mắt lại, buông tay. Dao nĩa rơi xuống thềm, vang lên tiếng “keng keng”.

Hấn chỉ vừa bế cô vào phòng ngủ, quần áo trên người cô đã bị cởi sạch. Hấn đặt cô lên giường, đầu gối mạnh mẽ tách hai chân của cô ra, bàn tay vừa to lớn, vừa nóng bỏng trên đùi nơi mềm mại bí ẩn của cô.

Bị hấn công kích nhiệt tình như vậy, cô cắn môi thở gấp, ánh mắt càng lúc càng mê đắm, tràn đầy dục vọng.

Hấn nhếch môi gian tà, khàn giọng thì thầm “Muốn anh phải không? Em cởi đồ giúp anh đi.....”

Cô nuốt nước miếng, run run vươn tay cởi bỏ từng chiếc quần chiếc áo trên người hấn. Hấn ôm chặt lấy cô, cả hai người đều đắm chìm trong cơn mây mưa, không rõ là của ai với ai...

Hấn áp đầu vào ngực cô trên đùi, khiến cho nụ hoa của cô cứng lên, sau đó đôi môi lại dời xuống bụng cô, kích thích từng tế bào trên người cô, khiến những tiếng rên rỉ càng lúc càng nhiều.

Cô cố lấy hết lý trí còn sót lại, bày tỏ với hấn “A..... Hàn..... Ưm..... Em..... Em muốn..... Em muốn sinh con gái nữa.....”

“Không được!” Hấn lập tức phản đối, vòng tay cô ra phía sau, dùng sức tiến vào cơ thể cô.

“Đừng..... A..... Chờ một chút..... Hàn, em thật sự..... Thật sự muốn sinh..... con gái.....” Cô vừa thở vừa nói, giờ hai tay muốn đẩy hấn ra, muốn làm hấn thay đổi ý kiến, nhưng hấn căn bản không cho cô cơ hội nói nữa, giữ chặt lấy cô, chuyển động càng lúc càng nhanh.

Cảm giác thỏa mãn khi bị lấp đầy khiến cô dần đánh mất lý trí, chỉ có thể để mặc hân trôi dạt, sau đó cảm giác kích thích càng lúc càng mạnh, khiến cô cũng ép sát vào người hân, để dực vọng tràn đầy khắp cơ thể.

Một hồi sau, cô nhắm chặt hai mắt, xụi lơ trên giường. Hân vòng tay qua eo cô, xích cô lại gần phía hân, để cô hoàn toàn được bao bọc trong lòng hân. Cô cũng ghé đầu vào ngực hân, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hân, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định, lại lặp lại “Hân, mình sinh thêm một bé gái nữa đi!”

Hân ôm chặt lấy cô, cọ cảm vào đỉnh đầu cô “Như thế này không tốt sao? Anh và em đã có Tiểu Lạc Lạc rồi...”

“Em yêu Tiểu Lạc Lạc, nhưng em cũng muốn có con gái nữa... Em sẽ có thể buộc tóc cho con, cho con mặc những bộ váy lộng lẫy như công chúa, mua cho con những đôi giày xinh xinh màu hồng, lại có thể nghe con ngâm nga một bài hát thiếu nhi khi đang ngồi trong lòng em.....” Thấy hân chỉ hoàn toàn im lặng, cô nhủ mảy “Hân, anh ngủ rồi à?”

Hân hôn lên trán cô, cười nhẹ “Không, anh vẫn đang nghe. Nghe em nói, anh cũng bắt đầu thấy hơi động tâm...”

“Thật sao?” Cô ngẩng mặt nhìn hân, kích động hỏi lại “Vậy mình sinh thêm một bé gái nữa, được không?”

Hân thở dài, đôi mắt lóe lên một tia thương xót “Nhưng mà... Huyền, anh không thể quên được ngày em sinh Tiểu Lạc Lạc... Đau đẻ suốt bảy tiếng, sau đó lại trải qua gần một tiếng đồng hồ mới sinh được Tiểu Lạc Lạc bình an vô sự... Trong suốt quãng thời gian đó, đã có những lúc anh rất sợ... Anh không muốn nhìn thấy em phải khổ sở như vậy nữa.”

“Em không sợ.” Cô cương quyết lắc đầu “Khi nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Lạc Lạc, em chỉ thấy tất cả đều rất đáng để đánh đổi. Hân, anh cũng hiểu mà... cảm giác hạnh phúc đó, không gì có thể thay thế được....”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 23

283. Ngoại Truyện 23

Ngón tay thon dài của hân ôn nhu đặt lên môi cô. Hân thở dài bất lực “Huyền, em đừng nói nữa, tóm lại anh sẽ không đồng ý đâu, anh rất sợ... rất sợ sẽ mất em, em có hiểu không?”

Cô vẫn còn muốn nói nữa, nhưng bàn tay hân đã nhanh chóng bịt chặt lấy miệng cô, khiến cô không mở miệng được. Cô hiểu, cô hiểu nỗi sợ của hân, nhưng cô vẫn muốn có con gái... Cô mong ước đến độ có thể trở nên vô cùng cố chấp, có thể bất chấp tất cả, chỉ cần có thể sinh thêm một bé gái.

Cô vươn hai tay khẽ chạm vào gương mặt tuần tú của hân, ngón tay vuốt nhẹ dọc theo đôi lông mày rậm, xuống đôi mắt tinh anh, chiếc mũi cao đầy kiêu ngạo, cuối cùng dừng ở đôi môi mỏng lạnh lùng của hân.

Cánh tay hân đột nhiên bịt miệng cô chặt hơn, khiến cô khó thở “Hân..... Em... em không thở được.....”

“Huyền, em đồng ý đi, đừng bao giờ rời xa anh.....” Giọng hân khàn khàn, sau đó bất ngờ xoay người cô lại, vật cứng rắn nóng như lửa lập tức chen vào nơi mềm mại nhỏ bé của cô, miệng không ngừng lẩm nhảm “Em là của anh..... Mãi mãi phải ở bên cạnh anh.....”

Hân dường như đã mất hết lý trí, không còn để ý đến cảm nhận của cô nữa, bản năng chuyển động, khiến cô đau đớn không thể chịu nổi, đồng thời một khoái cảm cũng nhanh chóng dâng lên trong người cô. Cô há miệng thở dốc, cổ ngấn cắn hân, nhưng âm thanh phát ra từ cuống họng lại càng thêm phần mê mị, kích thích “Ừm..... Hân..... Anh đừng..... Anh... Ừm..... Em đau... A... ừm.....”

Nhưng Doãn Lạc Hàn lúc này dường như đã phát điên, không ngừng chiếm lấy cô, trong đầu hân chỉ đầy ắp nỗi sợ mất cô – điều khủng khiếp khiến hân vô cùng bối rối và bất lực. Cô không thể khuyên can được hân, chỉ có thể để mặc hân bá đạo trên cơ thể cô, ở dưới thân hân rên rỉ, mồ hôi long lạnh khắp da thịt, không rõ cảm nhận lúc này là đang đau đớn xé rách hay thỏa mãn kích động...

Cho đến khi căn phòng đã yên tĩnh trở lại, cô vẫn không nhúc nhích úp mặt vào gối, hai vai run rẩy không ngừng.

Tiếng thở mạnh đều đều vang lên phía sau lưng cô, cánh tay hần mạnh mẽ vòng lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng, dịu dàng hôn từng chút từng chút một lên gương mặt cô, muốn lau đi những giọt nước mắt nóng hổi đang tràn ra từ khóe mắt cô.

“Huyền, em có đau không? Anh xin lỗi... Anh rất xin lỗi... Là tại anh không kiểm chế được mình... Bởi vì anh sợ, anh rất sợ mất em... Em đừng khóc, đừng khóc nữa, được không?”

Giọng nói của hần chất chứa bi thương và hối hận, giống như hần vừa làm một tội ác tày trời vậy. Cô vẫn nức nở, lắc lắc đầu trong lòng hần, nhưng chỉ im lặng không nói.

“Em đang trách anh phải không? Xin lỗi em... Nhưng anh không muốn mạo hiểm như vậy... Chỉ cần nghĩ đến việc có thể sẽ mất em, anh lại muốn phát điên lên, em biết không? Đừng giận anh... Xin lỗi em... Cho anh được ích kỉ, chỉ một lần này thôi... Mình đã có Tiểu Lạc Lạc rồi mà, chỉ cần Tiểu Lạc Lạc là được rồi mà.....”

“Huhu..... Anh không cần... hức... nói nữa.... Không cần nói nữa.....” Cô rốt cục đã không thể kìm nén được nữa, bật khóc thành tiếng “Em không giận, cũng không trách anh... Em biết, là do em, lẽ ra em không nên nói đến chuyện mang thai... Em sẽ không bao giờ nói nữa... Em sẽ ở bên cạnh anh, vĩnh viễn cũng không rời xa anh.....”

Cô hoàn toàn không ngờ rằng lần sinh Tiểu Lạc Lạc lại gây ra sự ám ảnh lớn đến như vậy trong lòng hần, khiến hần càng thêm sợ mất cô, vì thế không dám mạo hiểm, dù chỉ một lần...

Hần dùng tay lau nước mắt cho cô, sau lại cúi đầu hôn cô, hôn thật say đắm, chỉ mong những nụ hôn dài bất tận ấy sẽ có thể lau đi những giọt nước mắt trong lòng cô... Cuối cùng, bọn họ lại quấn quýt lấy nhau đến tận bình minh...

Ngày hôm sau, khi cô tỉnh dậy, bên cạnh đã không còn ai nữa. Trên tủ đầu giường có một tờ giấy nhỏ, cô cầm lên đọc “Huyền, công ty có việc gấp, anh phải đến công ty một lát. Em ở nhà chán có thể đưa Tiểu Lạc Lạc sang nhà Chính Vũ chơi, anh xong việc sẽ về ngay. Yêu em... Kí tên: Hần.”

Cô nhìn tờ giấy, chợt cảm thấy hạnh phúc, mỉm cười hôn chụt chụt lên tờ giấy mấy lần, sau đó bật dậy, đánh răng rửa mặt thật nhanh, lại chạy xuống dưới lầu gấp tiểu tử đáng yêu của hai người. Sau đêm hôm qua, cô đã không còn ý nghĩ sinh con gái nữa. Vì người cô yêu, cô có thể từ bỏ.

Nhưng chuyện công việc thì khác, cô nhất định sẽ xin đi làm. Hơn nữa, hần cũng đồng ý rồi, cô còn lý do gì mà không đi chứ?

Cả buổi sáng chơi đùa với Tiểu Lạc Lạc khiến cô mệt nhoài. Ngắm nhìn Tiểu Lạc Lạc đang say ngủ trong lòng cô, ánh chừng nó ít nhất cũng phải tới chiều muộn mới dậy, cô giao con cho bảo mẫu trông, sau đó đi vào thư phòng.

Cô phải làm đơn xin việc. Doãn Lạc Hàn nói sẽ không có tòa soạn nào nhận cô, cô không tin! Dù sao cô cũng có bằng tốt nghiệp chính quy chuyên ngành báo chí, lại có kinh nghiệm công tác tại Thuần Mỹ, cô tự tin rằng cho dù không nhiều thì ít nhất cũng phải có một hai tòa soạn chào đón cô vào làm việc.

Cô đặt năm lá đơn xin việc ở năm tòa soạn cao thấp khác nhau vào năm chiếc phong bì, sau đó lấy chìa khóa xe. Lại nhớ ra hình như Tiểu Lạc Lạc đã sắp hết bím, tuy có rất nhiều người giúp việc, nhưng cô vẫn muốn tự mình chọn mua bím cho con, vì vậy cô lại tự nhắc mình nhớ phải ghé siêu thị mua bím nữa.

Cô lái xe chạy băng băng trên đường, nghĩ đến việc chỉ mấy ngày nữa thôi bố sẽ được ra tù, không khỏi cảm thấy vô cùng thoải mái, tưởng tượng đến cảnh Doãn Lạc Hàn cùng cô và Tiểu Lạc Lạc đi đón bố lại mỉm cười ngọt ngào.

Về phần Doãn Lương Kiến, từ sau khi cô sinh Tiểu Lạc Lạc xong, tâm trạng của ông luôn rất tốt, mỗi khi nhìn thấy Tiểu Lạc Lạc đều cười toe. Vài tuần trước, sau khi vợ chồng Doãn Từ liên tục thuyết phục ông qua Australia với họ, cuối cùng ông đã nhượng bộ, nói sẽ tới Australia chơi một tháng, sau đó sẽ về với cháu đích tôn của ông.

Mấy lần trước cô đi thăm tù cũng nhắc với bố về việc khi bố ra tù hãy về Doãn Trạch ở cùng với gia đình cô, nhưng bố đều cự tuyệt, nói ông sẽ về lại Lăng gia. Hiểu tính bố nên cô cũng không ép ông nữa.

284. Ngoại Truyện 24

Chờ đợi quả thực là mệt mỏi, nhất là khi đang nóng lòng chứng minh mình đúng thì sự chờ đợi lại càng thật gian nan.

Đơn xin việc cô đã nộp được bốn ngày rồi, nhưng một chút hồi âm cũng không có. Cô liên tục tự trấn an mình, chẳng qua là “chưa có” thôi, nhưng cả người vẫn giống như kiến bò trên chảo nóng, càng lúc càng bất an.

Khi Doãn Lạc Hàn đi vào phòng khách, Mân Huyền đang cúi đầu đi đi lại lại, miệng lẩm nhẩm. Doãn Lạc Hàn lập tức nhìn thấu nỗi lo lắng của cô, đôi môi mỏng hơi cong lên thành một nụ cười như có như không. Có lẽ vì cô đang quá tập trung vào suy nghĩ của mình nên không hề biết đến sự xuất hiện của hắn. Hắn đi thẳng đến gần cô, sau đó giang tay ra đứng im, quả nhiên vài giây sau cô đâm sầm vào người hắn mà không biết, cả người lập tức ngã vào trong lòng hắn.

Hắn bật cười, cúi đầu âu yếm nhìn cô trong vòng tay mình “Đau không?”

“A... không ạ, Hàn, anh về lúc nào vậy?” Cô dụi dụi mũi, lập tức nở nụ cười thật tươi. Cô kiêu ngạo, không muốn hắn biết những tâm sự của cô lúc này.

Hắn cũng không bắt bẻ, chỉ ôm chặt cô “Lát nữa anh còn phải cùng em đi đón bố vợ mà, nên anh sắp xếp về sớm một chút.”

“Ừm... Tiểu Lạc Lạc vẫn đang ngủ, để em lên gọi con dậy.”

“Từ từ đã.” Hắn cười, kéo tay cô lên lầu “Con là kết tinh tình yêu của chúng mình, anh cũng có phần mà. Cùng đi đi.”

Khi Doãn Lạc Hàn và Mân Huyền đi vào phòng của Tiểu Lạc Lạc, bé đã dậy rồi, nhìn thấy bố mẹ đi vào thì cười giòn tan rất đáng yêu.

Bảo mẫu đang chuẩn bị thay tã cho Tiểu Lạc Lạc. Doãn Lạc Hàn thấy vậy, vội đi tới dịu dàng bế bé lên. Mân Huyền hơi ngạc nhiên, sau đó hiểu ý, mỉm cười lấy tã thay cho bé.

Tiểu Lạc Lạc cứ ngheến cổ nhìn Doãn Lạc Hàn, miệng chúm chím, rồi lại cười khanh khách. Gương mặt tuần tú của Doãn Lạc Hàn tràn đầy yêu thương, kim lòng không đậu nói với con “Tiểu Lạc Lạc, không công bằng... Con đã gọi mẹ rồi, giờ cũng phải gọi bố đi chứ! Bố... bố... bố....”

Thấy hắn nghiêm túc dạy con như vậy, Mân Huyền cười lắc đầu “Hàn, trẻ con thích nịnh, anh phải lấy đồ chơi dỗ nó, như vậy mới hiệu quả.”

Hắn nhìn gương mặt phúng phính hồng hào của Tiểu Lạc Lạc, gần gù “Ừm... lần sau anh sẽ thử. Nhất định phải dạy được tiểu tử này gọi bố mới được!”

“Có mỗi tay không, để em bế con cho?” Cô tiến lại gần giơ tay đón sẵn.

Hắn lắc đầu quyết liệt “Thôi, để anh. Anh nói rồi, từ giờ anh sẽ bồi dưỡng tình cảm bố con với Tiểu Lạc Lạc! Hôm đi công viên, nhìn hai bé sinh đôi nhà Chính Vũ gọi cậu ta là bố, cái vẻ mặt đắc ý của cậu ta... Hừm... lần sau đi chơi, nhất định anh phải cho Chính Vũ biết mặt!”

Chuyện này mà cũng so đo sao?! Cô tròn mắt, cố nhịn cười. Hai người đàn ông này quả thực chẳng khác nào hai bé trai có râu cả!

Hai rưỡi chiều, ánh nắng mặt trời gay gắt, chói chang khiến cho bóng của hai người đổ thật dài trên mặt đất. Lamborghini im lặng đứng sau lưng họ.

Mân Huyền đã không thể nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu cô đến trại giam nữa. Lúc này đây, không hiểu sao cô bỗng cảm thấy vô cùng hồi hộp, mồ hôi đổ ướt hết cả lòng bàn tay.

Hắn hiểu cảm giác của cô, nắm tay cô nhỏ giọng động viên “Huyền, đừng lo!”

Cô dời mắt khỏi cánh cổng lớn của trại giam, quay sang nhìn hần “Hàn, em lo quá..... Bố sắp ra rồi ..... Em muốn cố gắng hết sức bù đắp cho bố, để cho bố được sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại... Nhưng... anh... liệu anh có ghét bố không?.....”

“Đương nhiên là không.” Hần không cần nghĩ ngợi, lập tức trả lời cô “Chuyện năm đó không phải đã rõ rồi sao? Tất cả đều là trò quỷ của Lăng Chính Đào. Yêu nhau yêu cả đường đi... anh yêu em, vì vậy đương nhiên cũng yêu bố em. Em đừng quên, bố là nhạc phụ đại nhân của anh, nếu không may để bố tức giận, bố không đồng ý cho em ở bên anh nữa thì phải làm sao? Cho nên mới nói, anh lấy lòng bố còn không kịp, làm sao lại dám ghét bố được?”

Hần nửa thật nửa đùa trả lời như vậy khiến lòng cô cũng trở nên nhẹ nhõm không ít. Sau đó, hần lại cúi đầu thì thầm gì đó với Tiểu Lạc Lạc, rồi cả hai bố con cùng bật cười vui vẻ.

Đột nhiên, cổng lớn phát ra tiếng kêu. Cô căng thẳng, nhìn chăm chăm cánh cửa đang dần dần mở ra, một dáng người cao gầy xách theo vài túi hành lí đơn giản đang đi đến.

Nhiều năm sống trong song sắt khiến Lăng Thiệu Văn có vẻ già yếu hơn tuổi, dáng vẻ cô đơn khiến Mân Huyền vừa nhìn thấy đã không kìm được nước mắt, lập tức chạy đến bên ông.

“Bố, cuối cùng bố cũng được ra tù rồi!”

“Phải rồi, con gái ngốc, bố được ra tù rồi, khóc lóc cái gì chứ?” Lăng Thiệu Văn giơ tay lau đi nước mắt cho con gái, nhưng chính mình cũng không kìm được sự xúc động, hai hàng lệ đã tuôn dài trên gương mặt già nua của ông.

Bọn họ đang ôm nhau khóc thì Doãn Lạc Hàn bế Tiểu Lạc Lạc đi tới. Lăng Thiệu Văn buông Mân Huyền đang nức nở ra, nhìn dáng người cao lớn đỉnh đạc trước mắt một lúc bằng ánh mắt bố vợ đánh giá con rể.

“Được... Ha ha..... Quả nhiên tuần tú lịch sự! Con gái bố tinh mắt lắm!”

Mân Huyền ngừng thở, quan sát phản ứng của bố, nghe thấy câu đó thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ chạy tới ôm tay Doãn Lạc Hàn, hạnh phúc dựa sát vào hần “Bố, đây là ông xã của con, Doãn Lạc Hàn, chắc con không phải nói nhiều nữa thì bố cũng biết rồi!”

“Lần nào đến thăm bố cũng nhắc đến nó, làm sao mà bố không biết?” Lăng Thiệu Văn hiền hậu nhìn cô và Doãn Lạc Hàn “Đám cưới của hai đứa tuy chưa được sự đồng ý của bố, nhưng thấy con rể đối với con rất tốt, còn cẩn thận ghi hình hôn lễ hôm đó lại cho bố xem, giao con cho nó, bố hoàn toàn yên tâm!”

“Cám ơn bố!” Mân Huyền rạng rỡ cười, nhìn Doãn Lạc Hàn vẫn đang ngơ ngác, bật cười huých nhẹ hần một cái “Hàn, bố em đã nói như vậy rồi, anh còn không mau chào bố đi...”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 25

285. Ngoại Truyện 25

Doãn Lạc Hàn mất tự nhiên ho khan một tiếng, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ hiếm thấy, ngập ngừng gọi “Bố.....”

“Được.....” Lăng Thiệu Văn vỗ vai Doãn Lạc Hàn, thuần hậu cười “Lạc Hàn, sau này Mân Huyền giao cho con, con nhất định phải thay bố chăm sóc thật tốt cho nó, biết chưa?”

“Vâng, con hứa. Con sẽ mãi mãi yêu cô ấy, dành cả đời này để chăm sóc cho cô ấy.” Doãn Lạc Hàn ôm chặt Mân Huyền hơn một chút, gương mặt không giấu được sự hạnh phúc, yêu thương.

“Tốt, tốt lắm, thế là bố yên tâm rồi.” Lăng Thiệu Văn vừa lòng gật đầu. Trước đây chưa tiếp xúc với Doãn Lạc Hàn, kì thật ông vẫn luôn lo lắng, nhưng hiện tại nhìn ánh mắt trù mến của Doãn Lạc Hàn khi nhìn Mân Huyền, ông biết ông có thể an tâm về cô con gái này được rồi. Mọi băn khoăn đều đã được dứt bỏ, lúc này ông chỉ muốn tới thăm mẹ của Mân Huyền...

“Bố, mình lên xe đã, về nhà rồi nói tiếp!” Mân Huyền chỉ chiếc Lamborghini đằng sau.

“Bố muốn tới mộ của mẹ con, nói cho bà ấy biết con đang hạnh phúc để bà ấy yên tâm.....”

“Vậy bọn con đi cùng bố.” Cô mỉm cười, nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Lạc Lạc “Cả Tiểu Lạc Lạc nữa.....”

“Đây là.....” Lăng Thiệu Văn nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng Doãn Lạc Hàn, bỗng nghẹn ngào “Đây là cháu ngoại của.....”

“Đúng vậy, bố, lần trước con đã cho bố xem ảnh rồi mà...” Mân Huyền cười, gật đầu xác nhận.

Doãn Lạc Hàn đưa tay qua, muốn cho Lăng Thiệu Văn bế Tiểu Lạc Lạc. Lăng Thiệu Văn run run đón lấy đứa bé, mà Tiểu Lạc Lạc lại chớp đôi mắt to tròn nhìn ông, nhưng hoàn toàn không có biểu hiện sợ người lạ, ngược lại còn hé miệng cười rất hồn nhiên.

“Hai đứa xem, nó cười này.....” Lăng Thiệu Văn kích động nhìn Doãn Lạc Hàn và Mân Huyền, rồi lại nhìn đứa bé trong lòng, gương mặt tiều tụy sáng rực lên vì hạnh phúc.

“Ha ha, bố, xem ra Tiểu Lạc Lạc rất thích bố đó.” Mân Huyền dựa đầu vào ngực Doãn Lạc Hàn, không khỏi vui mừng. Bố đã ngồi tù nhiều năm như vậy, so với những người cùng tuổi sức khỏe kém hơn rất nhiều, bây giờ có thể nhìn ông cười vui vẻ như vậy, trong lòng cô cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều.

Nửa giờ sau, bốn người cùng tới mộ. Lăng Thiệu Văn ngồi sụp xuống mộ của vợ, run run giơ tay vuốt ve bia mộ.

Mân Huyền đặt một bó cúc trước mộ của mẹ, sau đó lặng lẽ kéo tay Doãn Lạc Hàn đi. Cô biết bố có rất nhiều lời muốn nói với mẹ, nên muốn để cho ông có không gian riêng.

Sau khi Mân Huyền sinh Tiểu Lạc Lạc xong, cả gia đình ba người đã đến thăm mộ mẹ một lần, vì cô muốn mẹ được gặp con rể Doãn Lạc Hàn và cháu ngoại Tiểu Lạc Lạc. Giờ bố ra tù rồi, cả gia đình cô cuối cùng cũng được đoàn tụ, cô tin mẹ ở dưới suối vàng nhất định cũng đang mỉm cười hạnh phúc...

Doãn Lạc Hàn đang bế Tiểu Lạc Lạc, vì vậy cô chủ động ngồi vào ghế lái, còn Doãn Lạc Hàn ngồi vào ghế lái phụ, cùng đợi bố.

Doãn Lạc Hàn đặt Tiểu Lạc Lạc ngồi trong lòng, thấy con đang mút tay rất thích thú thì ngẩng đầu hỏi cô “Huyền, em xem có phải con đói rồi không?”

“A... em quên mất.” Mân Huyền kêu một tiếng, vội kéo tay Tiểu Lạc Lạc trong miệng ra “Con ngoan, đừng mút tay nữa... Vì khuẩn từ tay sẽ truyền vào miệng đó.....”

Thấy cô nói vậy, Doãn Lạc Hàn sửng sốt, thấy Tiểu Lạc Lạc lại chuẩn bị đưa tay lên miệng thì vội vàng giữ tay con lại “Không ngờ trẻ con mút tay lại nguy hiểm như vậy, lần sau phải chú ý đến Tiểu Lạc Lạc hơn.”

“Ừm.....” Cô gật đầu, định nói gì nữa thì di động trong túi đổ chuông.

Cô nghĩ người gọi là Chỉ Dao, bởi từ khi Chỉ Dao biết cô thích có con gái, mà Doãn Lạc Hàn lại không đồng ý, thì luôn tìm mọi cơ hội để hai gia đình đi chơi, cho cô được gần gũi với hai đứa bé sinh đôi của Chỉ Dao hơn. Chỉ Dao nói đăng nào lớn lên, Tiểu Lạc Lạc cũng sẽ chọn một trong hai đứa bé làm vợ, vậy thì coi như một đứa là con dâu của cô, còn một đứa sẽ là con gái nuôi.

Nhưng khi cô nhìn màn hình điện thoại là một dãy số xa lạ thì hoàn toàn ngạc nhiên.

Cô bắt máy, nghe thấy một giọng nữ từ tốn vang lên ở đầu dây bên kia “Xin chào, xin hỏi cô có phải Lăng tiểu thư không?”

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Ừm, là thế này, chúng tôi đã nhận được đơn xin việc của cô, nếu cô không bận thì mời cô sáng mai tới tòa soạn chúng tôi để phỏng vấn.”

Thực..... Thực sự có tòa soạn chọn cô rồi! Cô không tin nổi vào tai mình, há hốc miệng ngạc nhiên. Doãn Lạc Hàn thấy biểu hiện lạ thường của cô thì nắm tay cô quan tâm hỏi “Sao vậy? Huyền, điện thoại của ai vậy?”

Cô vừa kích động vừa hưng phấn nắm chặt lấy bàn tay hần, vội trả lời điện thoại “Vâng, tôi không bận, xin hỏi là mấy giờ?”

Đối phương nói thời gian cụ thể xong rồi lịch sự chào cô. Cô khép di động lại, mừng rỡ lay mạnh tay hấn “Hàn, em được gọi đi phỏng vấn..... Em được gọi đi phỏng vấn rồi..... Em mừng quá .....”

Thì ra là chuyện này! Doãn Lạc Hàn nhìn cô hào hứng như vậy thì nhướn mày, bật cười “Xem ra anh đoán.....”

Cô vẫn kích động, ngắt lời hấn “Em nhất định phải chuẩn bị thật tốt để ngày mai đi phỏng vấn. Em phải nắm bắt lấy cơ hội này!”

Hấn cười véo véo má cô “Em yêu của anh nhất định sẽ phỏng vấn tốt, anh tin là như vậy!”

Mắt cô chợt sáng lên, cô lay lay tay hấn năn nỉ “Nhưng mà... nếu em được nhận vào làm, anh nhất định phải giữ lời, cho em đi làm nha...”

“Đương nhiên rồi, anh đã hứa là sẽ làm, em vui là được!” Hấn nắm tay cô, bóp nhẹ vài cái.

Tảng đá trong lòng cô rốt cuộc cũng đã rơi xuống. Cô dựa đầu vào ngực hấn, ngọt ngào nói “Cám ơn ông xã!”

Thấy tâm tình cô tốt như vậy, hấn cũng vui lây “Đúng rồi, tòa soạn nhận phỏng vấn em tên là gì?”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 26

286. Ngoại Truyện 26

Cô ngớ người, vì quá vui mừng mà cô đã quên mất cả tên tòa soạn.

Tên là gì nhỉ? Cô căng óc nghĩ lại, cuối cùng cũng nhớ ra “Cái gì mà Tân... A đúng rồi, là tòa soạn Tân Phong.....”

“Em nhớ ra rồi à?” Doãn Lạc Hàn thực ra không hề quan tâm tòa soạn đó tên là gì, cũng không quan tâm lương mỗi tháng của cô được bao nhiêu. Lúc này, hấn chỉ lo cô quá vui mừng, kì vọng càng lớn, sau này ngã sẽ càng đau.

Hấn nhướn mày nghĩ ngợi, bản khoản liệu có nên thực hiện kế hoạch sớm một chút hay không... Hấn thực sự không muốn cô gái tràn đầy năng lượng trước mặt mình lúc này vài ngày sau lại đeo bộ mặt buồn chán, thất vọng.

Mân Huyền hoàn toàn không biết Doãn Lạc Hàn đang nghĩ gì, cô chỉ biết là cơ hội đang ở trước mắt cô. Tân Phong tuy chỉ là một tòa soạn cơ bản, chức vụ tuyển lần này cũng chỉ là biên tập chuyên mục, nhưng có thể tìm được một công việc như vậy đối với cô đã là quá mỹ mãn, cô cũng không dám đòi hỏi nhiều nữa.

Nhìn vào kính chiếu hậu, thấy một dáng người già nua đang từ từ đi đến, Mân Huyền mở cửa xe đi xuống, nói với Doãn Lạc Hàn “Bố ra rồi, để em ra đón bố.”

“Mân Mân, không cần đỡ bố, bố tự lên xe được mà.” Lãng Thiệu Văn nhìn Mân Huyền, giọng vẫn còn chút ghen ngào.

Cô có thể khẳng định vừa rồi nhất định là bố đã khóc trước mộ mẹ. Nhưng như vậy cũng tốt, nước mắt có thể lau đi những đau khổ dần vặt của ông trong suốt những năm qua, giúp ông bắt đầu một cuộc sống mới hoàn toàn.

Cô đóng cửa xe lại, quay người xuống nói với bố đang ngồi đằng sau “Con đã cho người dọn dẹp Lãng trạch sạch sẽ rồi. Nhưng mà mai bố hãy về, đêm nay về Doãn trạch với bọn con đã nhé! Dù sao Doãn trạch cũng rất rộng, có sẵn nhiều phòng trống, con đã bảo người giúp việc chuẩn bị sẵn một phòng rồi, bữa tối con sẽ làm những món bố thích ăn.”

Lãng Thiệu Văn một lòng chỉ muốn trở về Lãng trạch “Không cần đâu, Mân Mân, bố muốn về Lãng trạch. Chuyện ăn cơm, để hôm sau cũng được.”

“Nhưng.....” Cô đang định tiếp tục thuyết phục bố thì Doãn Lạc Hàn giữ tay cô lại “Huyền, em nghe theo bố đi. Mình về Lãng trạch cùng bố luôn, ăn ở đâu chẳng được mà...”

Cô nghĩ cũng phải, vì vậy không nói gì nữa khởi động xe. Đi qua một siêu thị gần Lăng trạch, cô dừng xe, kéo Doãn Lạc Hàn vào mua đủ thứ, có nguyên liệu nấu bữa tối, lại có cả những vật dụng hàng ngày để bố dùng.

“Mân Mân, sao con mua nhiều thế?” Lăng Thiệu Văn nhìn đông đồ mà Doãn Lạc Hàn xách ra, lại cầm mấy bộ tách trà xa xỉ lên, ngắm nghía một lúc rồi nói “Bố không quan trọng mấy thứ này đâu, sao mua loại đắt vậy?”

Doãn Lạc Hàn bế Tiểu Lạc Lạc ngồi vào trong ghế lái phụ, đặt con ngồi ngay ngắn trong lòng mình xong, mới quay đầu lại cười nói với Lăng Thiệu Văn “Là con chọn đấy ạ, để bố có thể pha hồng trà, rất tốt cho sức khỏe.”

Mân Huyền ngồi vào trong xe, cũng cười quay đầu lại “Bố nghe thấy chưa? Bố, đây chính là do con rể của bố chọn đó, nếu con không ngăn lại thì anh ấy còn lấy mấy bộ nữa cơ!”

Nghĩ dù sao cũng là tấm lòng của con rể, Lăng Thiệu Văn mới gật gù mỉm cười “Được, được, con rể ngoan.....”

Mân Huyền hạnh phúc cười, vặn chìa khóa xe. Ai mà biết một Doãn Lạc Hàn – tổng tài tập đoàn Đường Thịnh bành trướng khắp năm châu, một năm trước còn là kẻ cao ngạo, lạnh lùng, không coi ai ra gì, giờ lại trở thành một người chồng tốt, một người cha hiền, thậm chí là một người con rể tình cảm đến như vậy...

Doãn Lạc Hàn nheo mắt “Huyền, em cười rất lạ.”

“Đâu, em vẫn cười bình thường mà.” Cô vội phủ nhận.

Hắn nhìn cô chằm chằm chừng một phút đồng hồ, sau đó nhíu mày nói “Em không nói anh cũng biết em đang nghĩ gì.”

“Vâng, ông xã của em là lợi hại nhất rồi!” Cô càng cười lớn hơn nữa. Nguy rồi, hắn càng ngày càng đáng yêu... cô... dường như cô đã càng ngày càng yêu hắn mất rồi!

Thấy biểu tình của cô như vậy, hắn nhướn mày, đột nhiên cúi người kề sát tai cô khàn khàn giọng nói “Không nói, đến tối anh sẽ khiến em phải ngoan ngoan nói ra.”

Hơi thở ấm áp của hắn thổi nhẹ bên tai cô, khiến cô phút chốc như bị sét đánh. Cô vội liếc mắt lên kính chiếu hậu, thấy bố đang quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ không để ý, nhưng cô biết, Doãn Lạc Hàn nói không hề nhỏ, nhất định là bố đã nghe thấy rồi.

Nghĩ như vậy, mặt cô đỏ lựng lên. Cô oán trách lườm hắn một cái “Hàn, đừng náo loạn, em đang lái xe, bố...”

Doãn Lạc Hàn đâu chịu buông tha cho cô, vẫn tiếp tục thổi nhẹ vào tai cô “Thì làm sao? Chúng mình là vợ chồng, nhìn chúng mình ân ái yêu nhau như vậy, người lớn hẳn là càng vui mừng!”

Cô muốn đẩy hắn ra, nhưng xe đang đi ở khu vực đông người, hai tay không dám lơ là khỏi vô lăng, vì vậy cô đành phải thỏa hiệp “Được thôi, em nói. Vừa rồi em nghĩ rằng anh bây giờ với anh của một năm trước quả thực là khác xa nhau. Ngày trước anh kiêu căng ngạo mạn, luôn lạnh lùng với em, chèn ép, khi dễ em.....”

Cô cố ý nói không nhỏ. Quả nhiên, cô vừa nói đến đó, Lăng Thiệu Văn lập tức quay người nhìn bọn họ, liên tục hỏi “Mân Mân, con nói thật sao? Tiểu tử này ngày trước dám khi dễ con sao? Tại sao con không nói sớm cho bố biết? Suýt chút nữa thì bố đã bị biểu hiện ngày hôm nay của cậu ta lừa rồi.....”

Thấy bố vợ đã bắt đầu nổi nóng, Doãn Lạc Hàn sợ đến đứng người. Vốn dĩ hắn muốn lưu lại ấn tượng thật tốt trong mắt bố vợ, mà giờ tất cả đều đã bị cô phá hết.

Hắn nhìn cô cầu cứu, muốn cô giải nguy, nhưng cô lại mỉm cười xấu xa, nhỏ giọng nói “Em muốn ăn bít tết anh làm một tuần!”

Thì ra cô gái bé nhỏ của hắn chẳng qua là muốn ăn bít tết. Hắn bật cười, tiến sát đến gần cô dịu dàng nói “Tuân lệnh hoàng hậu! Em muốn ăn bít tết anh làm một tháng cũng được, hơn nữa, từ nay về sau, mỗi ngày anh sẽ đều tặng cho em một bó hồng.....”

“Thật sao?” Mắt cô sáng người, sau đó đặc ý nói “Hi hi, như vậy còn được.”

Ai ngờ Lăng Thiệu Văn vĩnh tai nghe thấy bọn họ nói chuyện như vậy thì quát lớn “Mân Mân, con không được nghe nó dụ ngọt! Tiểu tử này dám khi dễ con... có phải nó coi thường con mồ côi mẹ, bố ngồi tù phải không? Ly hôn đi, thật quá đáng, bố muốn con lập tức ly hôn.....”

Nghe đến hai chữ “ly hôn”, Doãn Lạc Hàn càng hoảng hốt, liều mạng nháy mắt với cô. Ngoài mặt cô cũng tỏ ra lo lắng, nhưng thật ra trong lòng cô đang cười đến rũ rượi. Chẳng mấy khi được thấy Doãn Lạc Hàn bối rối như thế, thôi thì coi như hấn đang bù đắp cho những tháng ngày trước đây hành hạ cô vậy!

Theme vừa đổi có một số người phản nản nên ta lại đổi theme này, mà thực sự là ta kết cái theme này quá đi v *đỏ mặt*

Các tình yêu thấy thế nào?? :”>

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 27

287. Ngoại Truyện 27

Mân Huyền vội dừng xe ở bên đường, quay sang nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng Doãn Lạc Hàn đang ngơ ngác, mắt mở to nhìn Lăng Thiệu Văn đang nổi giận đùng đùng, sợ đến mức dường như sắp bật khóc rồi.

Cô vội vàng ôm lấy Tiểu Lạc Lạc vào trong lòng mình, vỗ về đứa bé “Bố, bố làm cháu sợ rồi này... Bố em, Tiểu Lạc Lạc.....”

Lăng Thiệu Văn quả nhiên bớt giận hấn. Ông vội vàng mỉm cười hiền từ, cùng Mân Huyền dỗ Tiểu Lạc Lạc “Tiểu Lạc Lạc, ông không nói nữa..... Không phải sợ..... Ngoan nào.....”

Tiểu Lạc Lạc được mẹ ôm ấp, lại nghe thấy những tiếng dỗ dành ngọt ngào xung quanh thì dần hết sợ, khuôn miệng nhỏ nhắn lại nở nụ cười đáng yêu, bi bô chỉ trỏ khắp nơi.

“Bố, ban nãy con nói Hàn khi dễ con là nói đùa thôi.” Cô quay sang cười với Lăng Thiệu Văn “Con với Hàn vẫn hay đùa nhau như vậy, bố đừng lo. Hàn rất thương con, chuyện gì cũng lo cho con, làm sao lại khi dễ con được...”

“Thì ra là như vậy... Con bé này! Đã làm mẹ rồi mà còn nghịch ngợm như vậy!” Lăng Thiệu Văn nghĩ mình đã trách nhầm con rể, có chút bối rối mắng cô vài câu.

Cô thè lưỡi, lại đặt Tiểu Lạc Lạc vào trong lòng Doãn Lạc Hàn, đồng thời nói nhỏ vừa đủ cho Doãn Lạc Hàn nghe thấy “Xong!”

Doãn Lạc Hàn bật cười vui vẻ. Nếu cô thích lăng mạn như vậy, hấn nhất định sẽ khiến cô vừa lòng.

Xe thể thao dừng trước cổng Lăng trạch. Người giúp việc vội mở cổng, để Mân Huyền lái xe vào trong, sau đó mọi người cùng xuống xe.

Lăng Thiệu Văn nhìn ngắm xung quanh một lúc, có vẻ vô cùng xúc động “Có chút thay đổi... chú con đã xây thêm gara và phòng cho người giúp việc, nhưng nhìn chung đây vẫn là Lăng trạch của chúng ta trước đây. Mân Mân, con nhìn xem, cây đào này chính là do mẹ con trồng vào năm sinh con đó, không ngờ mười mấy năm trôi qua, giờ nó đã lớn như vậy...”

Ánh mắt Mân Huyền cũng dời về phía góc sân, nơi có một cây đào rất lớn. Cô đã ra ra vào vào Lăng trạch nhiều lần như vậy, nhưng giờ mới biết thì ra cây đào đó là do tự tay mẹ cô trồng để kỉ niệm năm sinh của cô, bỗng chốc cảm thấy rất xúc động.

Doãn Lạc Hàn vẫn bế Tiểu Lạc Lạc, lại tiến lại gần ôm nhẹ lên vai cô “Huyền, chắc bố mệt rồi, em đưa bố lên phòng nghỉ ngơi đi đã.”

“Không, mấy đứa cứ vào trước đi, bố muốn một mình đi dạo một chút. Không cần lo cho bố.” Lăng Thiệu Văn khoát tay áo, cũng không chờ Mân Huyền nói nữa, chắp hai tay sau lưng đi về phía sau của biệt thự.

“Vậy cũng được, để bố có không gian riêng, em đi vào chuẩn bị bữa tối đi.” Doãn Lạc Hàn kéo tay cô bước vào trong biệt thự. “Chỉ hôm nay em được nấu thôi đấy nhé, vì thế, anh nhất định sẽ cố gắng ăn thật no ủng hộ bà xã!”

“Từ nay về sau em sẽ tự nấu bữa tối cho anh ăn!”

“Không được.” Hần không cười nữa, vô cùng nghiêm túc nói “Tay em làm nhiều bị chai anh sẽ rất đau lòng... Hơn nữa, không phải em sắp đi làm rồi hay sao? Bà xã giỏi giang của anh, đã đi làm ở bên ngoài, làm sao còn sức mà làm việc nhà nữa... cho nên chỉ hôm nay thôi, còn từ sau chuyện này cứ để người giúp việc làm là được rồi!”

Hần vừa bá đạo vừa ôn nhu dỗ dành cô như vậy, khiến cô cũng động lòng, mà lại vui vẻ hơn rất nhiều. Mân Huyền xắn tay áo, hăm hở nói “Vậy hôm nay em sẽ cho ông xã thưởng thức hết tay nghề của em!”

Bố đã lớn tuổi rồi, Doãn Trạch lại không ở gần Lăng Trạch, vì vậy cô mới tính để bố tới sống cùng gia đình cô ở Doãn Trạch, nhưng bố không đồng ý. Vì vậy, cô suy nghĩ một chút, cuối cùng trước khi bố ra tù, cô đã thuê sáu người hầu đến Lăng Trạch, để sau này còn có người chăm sóc cho bố, cô cũng yên tâm phần nào...

Cô cùng hai người giúp việc nữa vội vàng lao vào bếp. Có thêm hai người giúp đỡ quả thực tiết kiệm thời gian rất nhiều, chỉ gần một tiếng sau, mùi thức ăn thơm phức đã bay ra ngoài.

Cô rửa sạch tay, đi ra phòng ăn, lại thấy bàn ăn trống trơn. Đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì cô phát hiện Doãn Lạc Hàn đang ở phòng khách, bé Tiểu Lạc Lạc nâng lên cao, sau đó lại thả con xuống, cứ như vậy khiến Tiểu Lạc Lạc vô cùng thích thú, cứ tí mắt cười khanh khách.

Nghe tiếng cười trong veo của con, cô cũng vô thức mỉm cười. Xem ra chỉ vài ngày nữa thôi, Tiểu Lạc Lạc sẽ quen với Doãn Lạc Hàn...

Cô cười đi đến gần hai bố con “Hàn, bố đâu rồi?”

“Hình như bố vẫn ở ngoài.” Doãn Lạc Hàn không đùa với con nữa, cẩn thận ôm Tiểu Lạc Lạc vào trong lòng, nhìn ra phía vườn của biệt thự, thấy đèn vẫn sáng “Mười mấy năm rồi bố chưa trở lại Lăng Trạch, bây giờ nhất định là đang rất xúc động, cứ để kệ bố, đừng quấy rầy.....”

“Bữa tối làm xong rồi sao? Bố ngửi thấy mùi thơm.” Doãn Lạc Hàn còn chưa nói hết câu đã nghe thấy tiếng nói sang sảng của Lăng Thiệu Văn ở phía cửa.

“Xong rồi ạ, bố vào rửa tay rồi vào ăn cơm thôi.” Mân Huyền vừa nói, vừa bế Tiểu Lạc Lạc từ tay Doãn Lạc Hàn “Anh cũng vào đi.”

“Tuân lệnh bà xã!” Doãn Lạc Hàn cười xắn tay áo đi vào nhà vệ sinh, một lát sau đi ra, cầm trong tay một chiếc khăn mặt mềm mại “Để anh lau tay cho con.”

Hần cúi đầu cẩn thận lau hai bàn tay cho Tiểu Lạc Lạc, mà Tiểu Lạc Lạc lúc này cũng không giống như trước úp mặt vào ngực Mân Huyền trốn Doãn Lạc Hàn nữa, ngược lại cái miệng nhỏ xinh lại nở nụ cười rất tươi, xem ra nó thật sự đã thích bố rồi.

Cô mỉm cười hôn chụt lên má hần “Hàn, anh giỏi quá!”

Lau tay cho con xong, Doãn Lạc Hàn nhìn cô, ánh mắt có chút ái muội “Em thưởng như vậy vẫn chưa đủ, anh muốn nhiệt tình hơn nữa.”

Cô ngẩng đầu thấy bố đã rửa tay xong, đang đi đến bàn ăn, lại đỏ mặt, huých nhẹ hần một cái “Đừng nói nữa, bố ra rồi kia, vào ăn cơm thôi.”

“Lâu rồi bố chưa được ăn những món này, đúng là con gái ngoan của bố, rất hiếu bố!” Lăng Thiệu Văn cầm chiếc đũa nhìn một lượt bàn ăn đầy ắp, vui vẻ nói.

“Toàn là món bố thích thôi đó, bố ăn nhiều một chút đi.” Mân Huyền gấp một miếng chân giò bỏ vào trong bát của Lăng Thiệu Văn “Bố ăn thử xem có ngon không? Nếu bố thích, sau này con sẽ thường xuyên tới nấu cho bố ăn. Bố vừa ra tù, cần bồi bổ sức khỏe, ăn những món này rất tốt này...”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 28

288. Ngoại Truyện 28

“Con gái ngoan tự tay vào bếp, làm sao mà bố không thích được chứ!” Lăng Thiệu Văn cười hiền hậu, nhìn sang Doãn Lạc Hàn đang cho Tiểu Lạc Lạc ăn “Lạc Hàn à, con là đàn ông, làm sao lại phải cho con ăn thế kia? Việc đó để Mân Huyền làm đi.”

“Không sao đâu bố, con thích được làm việc này.” Doãn Lạc Hàn thản nhiên mỉm cười trả lời, lại nhìn lên Mân Huyền bằng ánh mắt ngập tràn nhu tình “Suốt thời gian mang thai Tiểu Lạc Lạc, Mân Mân đã quá vất vả rồi, bây giờ con phải cho cô ấy nghỉ ngơi chứ... Hơn nữa, chăm sóc Tiểu Lạc Lạc cũng là trách nhiệm của người làm cha như con, ngoài ra còn là cách để bồi đắp tình cảm bố con... Con còn đang đợi nó gọi con một tiếng “bố” mà...”

Lăng Thiệu Văn nghe vậy thì cười híp mắt, liên tục gật đầu “Ha ha..... Không có suy nghĩ nam quyền, gia trưởng... quả là một người chồng, người cha tốt, là con rể hiền của bố! Mân Mân nhà ta đúng là có mắt nhìn người, trên đời này không dễ tìm được người đàn ông tốt như Lạc Hàn đâu...”

Nghe bố nói vậy, cô mới nhận ra thì ra câu trước bố nói chẳng qua là để thử Doãn Lạc Hàn. Mân Huyền cũng trở nên vui vẻ, nháy mắt cười với Doãn Lạc Hàn, sau đó cúi đầu ăn cơm, cố ăn thật nhanh để thay Doãn Lạc Hàn cho con ăn, còn để hẩn ăn cơm nữa chứ.

Doãn Lạc Hàn đang bón cháo cho con thì ngưng lại, nhìn cô phồng mồm trợn má, đau lòng nhíu mày “Huyền, em cứ ăn từ từ thôi, để anh cho con ăn cũng được... Cẩn thận không nghẹn.”

Cô định nói không sao, nhưng vì miệng đầy cơm, há miệng không cẩn thận nên bị sặc, liên tục vỗ ngực ho khan “Khụ..... Khụ.....”

“Mau uống nước đi.” Doãn Lạc Hàn phản ứng nhanh, vội lấy cốc nước đưa cho cô, để cô uống mấy ngụm mới hết sặc.

Lăng Thiệu Văn đặt đũa xuống bàn, trừng mắt nhìn Mân Huyền, giáo huấn “Mân Mân, đã làm mẹ rồi mà sao con còn như trẻ con vậy? Cái gì cũng phải điềm tĩnh chứ... Sau này còn ở nhà giúp chồng dạy con, con như thế.....”

Vừa nghe đến sáu chữ “ở nhà giúp chồng dạy con”, Mân Huyền lại ho khan, liều mạng nháy mắt với Doãn Lạc Hàn, muốn nhờ hẩn nói giúp cô.

Doãn Lạc Hàn đương nhiên hiểu ý cô, gương mặt hiện lên nét cười thản nhiên “Bố, Mân Mân không nhất định phải ở nhà trông con đâu ạ... Thực ra bây giờ, phụ nữ coi trọng sự nghiệp cũng là rất bình thường.....”

Mân Huyền lo lắng, không đợi được Doãn Lạc Hàn nói hết câu đã tiếp lời “Đúng vậy, đúng vậy, bố, bố nên thay đổi suy nghĩ cổ hủ đó đi! Giờ là thế kỉ 21 rồi, con không định sẽ giống như mẹ hồi đó, sinh con xong thì suốt ngày chỉ ở nhà trông con, quanh ra quanh vào là hết ngày đầu. Con muốn ra ngoài làm việc, chứng minh năng lực của mình ở ngoài xã hội!”

Lăng Thiệu Văn thấy Mân Huyền cứ ra sức làm dấu với Doãn Lạc Hàn như vậy thì cũng nhìn được ra vài phần “Mân Mân, con đừng nói nữa. Lạc Hàn còn chưa nói xong. Chuyện con đi làm, nó là người có quyền quyết định nhất, bố muốn nghe xem ý kiến của nó như thế nào.”

Được rồi, dù gì Hàn chẳng đứng về phía cô! Mân Huyền tự tin, im lặng để Doãn Lạc Hàn nói.

“Thật ra.....” Doãn Lạc Hàn nhìn Tiểu Lạc Lạc trong lòng, khóe miệng nhỏ xinh đang chảy nước miếng, vội ân cần lấy khăn mềm lau nước miếng cho con, sau đó ngẩng đầu “Con không muốn Huyền ra ngoài làm việc. Con hoàn toàn có thể lo được ẹ con cô ấy ăn no mặc ấm, sống một cuộc đời nhân nhả hạnh phúc.....”

“Hàn.....” Mân Huyền ngạc nhiên quay sang nhìn hẩn. Hẩn rốt cục đang nói giúp cô, hay đang đổ thêm dầu vào lửa vậy? Bố nghe những lời này, khẳng định sẽ càng thêm quyết liệt ngăn cấm cô ra ngoài làm việc.

Cô lén nhìn bố một cái, quả nhiên sắc mặt ông đã bắt đầu khó coi.

Doãn Lạc Hàn quay sang trườ mền nhìn cô, giọng nói vừa có chút thương tiếc, lại vừa ngập tràn thương yêu “Nhưng con muốn nhìn thấy cô ấy vui vẻ, con không muốn nhốt cô ấy trong một cái lồng vàng, nên con tôn

trọng ý muốn của cô ấy. Nếu cô ấy thích đi làm, con đồng ý để cô ấy đi, cùng lắm thì con ở nhà trông con giúp cô ấy.....”

Nghe những lời chân thành này của hấn, mắt Mân Huyền đã ầng ầng nước từ bao giờ. Lăng Thiệu Văn nhìn Doãn Lạc Hàn bằng ánh mắt đầy trân trọng, sau đó tức giận quay sang nhìn Mân Huyền “Mân Mân, con xem, con xem xem, con thế mà được à?!..... Haizz.... Cũng tại bố mười mấy năm nay không thể dạy được con tử tế, nếu không hôm nay, nhất định bố đã tát cho con một cái, cho con tỉnh người ra!”

Lăng Thiệu Văn bỏ dở bát cơm, tức tối đi lên lầu.

Mân Huyền ngây người. Cô chưa bao giờ biết những suy nghĩ như vậy trong lòng Doãn Lạc Hàn... Không ngờ hấn có thể vì cô mà từ bỏ tất cả, kể cả sự nghiệp hùng tráng đó, về nhà trông Tiểu Lạc Lạc...

Cô cúi đầu khóc nức nở đi đến bên cạnh hấn, vòng tay ôm lấy hấn, cũng ôm lấy cả Tiểu Lạc Lạc, không ngừng nỉ non “Hàn, em xin lỗi... Em không ngờ anh lại nghĩ như vậy... Em... em thật ích kỉ, phải không?”

“Anh yêu em... cho dù em ích kỉ, anh cũng yêu em.” Hấn cười dịu dàng, một tay vẫn ôm lấy Tiểu Lạc Lạc, tay kia lại vòng ra ôm cô, đôi mắt lóe lên một tia sáng khác thường.

“Không, Hàn...” Cô lắc lắc đầu, sau đó thở dài, vừa khóc vừa nói “Nếu ngày mai em đi phỏng vấn ở Tân Phong mà không được nhận... em... em sẽ không tới tòa soạn khác phỏng vấn nữa..... Cùng lắm thì... cùng lắm thì... em tới công ty của anh.....”

“Em nói em sẽ đồng ý tới Đường Thịnh làm việc sao?” Giọng hấn không giấu được vẻ kinh ngạc và vui mừng. Không ngờ kế hoạch của hấn lại thành công quá sức tưởng tượng như vậy.

“Vâng... nhưng việc kinh doanh em chưa hiểu rõ lắm, nếu em đến Đường Thịnh, có gì anh phải chỉ cho em đó! Mỗi ngày đều có thể ở bên cạnh anh, biết đâu lại là một chuyện hay...”

Hấn nhéo má cô, ôm Tiểu Lạc Lạc đứng lên, thích thú hôn nhẹ lên môi cô vài cái “Anh nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ em, phu nhân tổng tài!”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 29

289. Ngoại Truyện 29

Ngày hôm sau, cô dậy sớm chuẩn bị đi phỏng vấn.

Doãn Lạc Hàn cũng dậy theo cô. Hấn mặc xong quần áo thì nhìn về phía tủ chóp chóp mắt. Cô hiểu ý hấn, mỉm cười đi đến tủ, chọn một chiếc cravat màu bạc, đeo cho hấn.

Hấn cúi đầu chăm chú nhìn cô, sau đó bất ngờ hôn lên môi cô “Huyền, hôm nay em đẹp mê người.”

“Em vừa tô son xong, anh đừng có phả!” Cô đeo cravat xong, lại theo thói quen sửa sang lại quần áo cho hấn.

“Em có bao giờ trang điểm đâu, sao hôm nay đi phỏng vấn lại đánh son?” Hấn nhú đôi mày rậm, giọng nói đầy mùi ghen tuông “Ai là người phỏng vấn em? Lại quan trọng hơn cả anh cơ à....”

Hấn ôm eo cô, cúi mặt tìm kiếm môi cô. Cô bật cười, tránh đi nụ hôn của hấn “Anh đừng làm loạn, em hơi lo nên tô một chút son thôi...”

“Không được, trên đời này trừ anh ra, không ai khác được thấy vẻ đẹp của em hết! Đánh son thôi cũng không được!” Hấn bá đạo nói, sau đó hung hăng hôn cô, đầu lưỡi linh hoạt lau đi lớp son trên môi cô.

Một lát sau, hấn mới buông cô ra sau một nụ hôn dài. Cô oán trách dấm nhẹ vào ngực hấn vài cái “Được rồi, em không đánh son nữa. Anh là đồ nhỏ mọn, ăn hết son của em rồi!”

“Em là của riêng anh, đương nhiên chỉ anh mới có đặc quyền này.” Hấn vẫn chưa thỏa mãn, lại cúi xuống muốn hôn cô, nhưng cô đã phản ứng nhanh cúi người trốn khỏi vòng tay của hấn, chạy ra phía cửa bật cười “Em đi xem Tiểu Lạc Lạc thế nào.”

Hấn chạy vài bước đã đuổi kịp cô “Huyền, đừng quên anh là bố nó, phải đợi anh đi cùng chứ.”

Hắn kéo tay cô nhẹ nhàng vào phòng của Tiểu Lạc Lạc. Tiểu Lạc Lạc đang nằm im trong nôi ngủ say. Cô không nhìn được cúi xuống hôn nhẹ lên gương mặt hồng hào của con một cái, sau đó cẩn thận dọn đồ bảo mẫu vài câu.

Khi hai người đang ăn bữa sáng, Doãn Lạc Hàn đề nghị đưa cô đi phỏng vấn. Cô cũng không từ chối, dù sao trước khi phỏng vấn, có người ở bên động viên cô cũng tốt.

Hắn lái xe dừng trước tòa soạn Tân Phong. Trước khi xuống xe, cô quay người hôn hắn một cái, tự tin nói “Chờ tin vui của em nha, em nhất định sẽ thành công.”

“Ừ, anh tin em.”

“Anh đi làm đi. Yên tâm, cho dù có được hay không, em cũng sẽ đến tìm anh trước tiên.” Cô xuống xe, mỉm cười vẫy tay chào hắn.

“Em cứ đi đi, anh muốn tận mắt nhìn em vào trong.” Hắn cười dịu dàng với cô.

“Vâng.” Cô hít sâu một hơi, xoay người đi vào trong tòa soạn.

Đi đến đại sảnh, quay đầu lại vẫn thấy hắn đang chăm chú nhìn theo mình, đáy lòng cô như có dòng nước ấm chảy qua, lại càng quyết tâm phải có được chức vụ này.

Bên trong Lamborghini, đến khi thân hình nhỏ nhắn đã biến mất khỏi tầm mắt, Doãn Lạc Hàn vẫn ngồi im không nhúc nhích. Một lúc sau, hắn mới khởi động xe. Nếu đúng như hắn dự đoán, vài giờ sau hắn sẽ nhìn thấy một gương mặt thất vọng, buồn bã, nhưng không sao, hắn sẽ dùng tình yêu của mình để an ủi cô, không để cho cô phải đau khổ nữa.

Một giờ sau, Mân Huyền từ trong Tân Phong đi ra, lưu luyến quay đầu nhìn lại một lần, sau đó lên taxi, nói với tài xế “Cho tôi đến trụ sở tập đoàn Đường Thịnh.”

Ngồi vào trong xe, cô thở dài một hơi. Cô thi viết rất tốt, phỏng vấn cũng đối đáp trôi chảy, những người tuyển dụng liên tục gật đầu, vốn dĩ cô đã rất tự tin lần này có thể thuận lợi nhận việc.

Chỉ không ngờ cuối cùng có một người trong bộ phận tuyển dụng nhìn hồ sơ của cô, sau đó bất ngờ kêu một tiếng, lắp bắp nói “Cô tên là Lăng Mân Huyền? Có phải chính là người đại diện cho sản phẩm mới của L&K đợt vừa rồi, khiến cho L&K làm mưa làm gió trong thị trường... là phu nhân tổng giám đốc.....”

Không ngờ lại bị nhận ra, cô cũng không phủ nhận “Đúng vậy, chính là tôi.”

Nhất thời, ánh mắt mọi người đều trở nên cổ quái, châu đầu lại thì thầm cái gì. Cuối cùng, một trong những nhà tuyển dụng khách sáo nói với cô “Doãn phu nhân, thật lòng mà nói thì năng lực của cô đúng là không còn gì phải bàn cãi, chúng tôi cũng rất ưng ý. Chỉ có điều chúng tôi chỉ là một tòa soạn cơ bản, người có thân phận như cô đây, chúng tôi không dám dùng.”

Cô ngạc nhiên mở tròn mắt “Tại sao??? Đúng, chồng tôi là tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh, nhưng anh ấy là anh ấy, tôi là tôi. Cá nhân tôi nghĩ đó là chuyện tư, không liên quan đến chuyện công việc.”

Một người khác đẩy gọng kính, bình tĩnh nói “Doãn phu nhân, nếu cô muốn đi làm, tôi tin chắc rằng tổng giám đốc Doãn hoàn toàn có thể sắp xếp cho cô một công việc tốt hơn ở tòa soạn chúng tôi rất nhiều. Cô nên về đi.”

“Tôi.....” Cô còn muốn nói thêm, nhưng nhìn thái độ kiên quyết của ban tuyển dụng, cô biết mình đã không còn cơ hội nào nữa, vô cùng chán nản ra khỏi tòa soạn.

Thật đúng là dở khóc dở cười, bị cự tuyệt không phải vì năng lực của mình không đủ mà chỉ vì mình là phu nhân tổng giám đốc... Cô bịt chặt miệng, đột nhiên cảm thấy tủ thân vô cùng, ngay lúc này chỉ muốn nhào vào lòng hắn mà khóc cho thỏa một trận.

Lái xe taxi nghe tiếng khóc nức nở thì không khỏi quay đầu lại “Tiểu thư, cô không sao chứ?”

Cô cúi đầu lấy khăn trong túi ra lau nước mắt, lắc đầu nguầy nguậy nói “Tôi không sao, bác tài, bác lái nhanh một chút...”

Tài xế dắt chân ga, chỉ một lát sau xe đã ngừng lại trước tập đoàn Đường Thịnh. Cô cúi đầu đi vào trong sảnh, suýt chút nữa thì đụng vào một người.

“A, Mân Huyền.....” Nghe như tiếng Quý Dương. Cô ngẩng đầu, hít hít mũi, cố mỉm cười “Quý Dương, anh về rồi à? Cũng phải đến một năm rồi chưa gặp anh...”

“Ừ, tôi bị tên thối Lạc Hàn điều đi phát triển chi nhánh ở châu Âu, một năm trước bay về tham dự hôn lễ của hai người, sau đó lại bay đi, giờ mới được về nước đây.”

Giọng Quý Dương dường như đang rất giận, nhưng đôi mắt lại đầy ý cười. Cô hiểu quan hệ giữa hắn và Hàn, vì vậy cô biết tuy hắn đang trợn mắt bậm môi nói như vậy, nhưng cũng chỉ là tỏ vẻ, đùa cợt vậy thôi.

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 30

290. Ngoại Truyện 30

Nhìn trên tay Quý Dương đang cầm cái gì đó, Mân Huyền tò mò hỏi “Cái đó là gì vậy?”

“Cái này..... Em có thể tự hỏi chồng của em.” Quý Dương ra vẻ thần bí nói, sau đó chỉ vào thang máy chuyên dụng “Chúng ta cùng lên tìm tiểu tử thối đó thôi.”

Có lẽ bị ảnh hưởng bởi sự lạc quan sôi nổi của Quý Dương nên lúc này, khi đi vào thang máy, tâm tình của Mân Huyền đã tốt lên không ít, mặc dù những giọt nước mắt vẫn còn chưa khô trên gương mặt cô.

Quý Dương thấy sắc mặt Mân Huyền không bình thường, có vẻ tủi thân tội nghiệp, vốn định hỏi, nhưng lại nghĩ đến bộ mặt ghen tuông ngút trời của tiểu tử Doãn Lạc Hàn nên lời muốn hỏi lại nuốt xuống.

Hai người một trước một sau đi đến văn phòng tổng giám đốc. Quý Dương đi vào đặt thứ đang cầm trong tay lên bàn của Doãn Lạc Hàn “Lạc, nhiệm vụ của tôi hoàn thành rồi, đừng có điều tôi đi đâu xa lắc xa lơ nữa đó.”

“Yên tâm, tôi nói lời giữ lời!” Doãn Lạc Hàn đang cúi đầu ký văn kiện, ngẩng đầu thần nhiên nhìn Quý Dương, sau đó nhướn mày nhìn đáng người đứng sau Quý Dương “Huyền, phỏng vấn xong rồi sao?”

Vừa nghe thấy giọng nói quen thuộc ầm ập đó, nước mắt của cô bỗng trào lên. Cô ghen ngào trả lời “Xong rồi, nhưng em.....”

Doãn Lạc Hàn cuống quýt đứng dậy, chạy đến bên cô kéo cô vào trong lòng “Rốt cục là làm sao? Họ nói gì em sao?”

Tự thấy sự tồn tại của mình lúc này đây là vô cùng thừa thãi, Quý Dương nhún vai, sờ sờ mũi, thức thời đi ra ngoài.

Mân Huyền lúc này đã không còn ngại ngần gì nữa, nhào vào lòng hắn, thỏa sức vừa khóc vừa nói “Anh đừng hỏi, tóm lại là em trượt rồi... Không có tòa soạn nào muốn tuyển em hết... Cuối cùng em cũng hiểu vì sao gửi đơn xin việc vào nhiều tòa soạn như thế mà không được gọi đi phỏng vấn... Không phải do em không có năng lực...”

Hắn nâng cằm cô lên, nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, nhíu mày hỏi “Có phải bọn họ nói em là phu nhân tổng giám đốc Đường Thịnh, cho rằng em đi xin việc là không nghiêm túc, hoặc là nói họ không dám nhận em?”

“Anh biết sao?” Cô kinh ngạc, sau đó mới hiểu ra “Thì ra anh đã biết từ lâu rồi... khó trách anh chắc chắn như thế... Vậy tại sao không nói cho em từ đầu?”

Gương mặt hắn trời lên sự bất đắc dĩ “Lúc ấy em thích thú như vậy, anh không đành lòng dội gáo nước lạnh vào người em.”

Cô cúi đầu, quanh co nửa ngày không nói được một câu “Vậy... vậy anh... vậy anh.....”

“Được rồi, Huyền, những chuyện không vui đó em quên đi. Có nhớ em đã hứa với anh điều gì không?” Hắn cười khê hôn lên chóp mũi cô.

Cô suy nghĩ sâu xa một hồi, gật gật đầu “Vây được rồi, thật ra chỉ cần em có việc để làm là được. Khi nào em có thể tới đây làm việc?”

“Em muốn lúc nào cũng được.” Giọng nói trầm ổn của hấn không giấu được sự vui mừng.

“Vây anh trả lương em bao nhiêu?” Cô cũng bắt đầu thấy hứng thú, tiếp tục hỏi.

Thấy gương mặt cô đã giãn ra không ít, hấn thoải mái trả lời “Em là nữ chủ nhân của Đường Thịnh, muốn bao nhiêu cũng được.”

“Vây còn được!” Cô hôn lên môi hấn vài cái “Em về nhà trước, xem Tiểu Lạc Lạc.....”

Hấn vươn tay ôm lấy eo cô, không cho cô đi “Đã đến rồi thì em chăm sóc luôn cha của Tiểu Lạc Lạc đi, anh ta cũng cần em âu yếm mà...”

Giọng hấn đầy nũng nịu, thật chẳng giống Doãn Lạc Hàn mặt lạnh trong công việc chút nào “Nhưng anh còn phải làm việc mà. Em về trước, hết giờ làm việc anh về rồi mình lại ở bên nhau...”

“Không được, anh muốn em chăm sóc anh ngay lúc này cơ.” Hấn nhìn cô đang cố lách ra khỏi vòng tay mình, bá đạo quyết định “Sắp đến giờ ăn trưa rồi, em đi ăn cùng anh, rồi anh cho em về.”

Xem ra là không thể không đồng ý rồi! Cô cười gật đầu, xoay người đi giúp hấn lấy áo khoác, sau đó hai người tay trong tay cùng vào thang máy, đến đại sảnh, nhân viên trong công ty không ngừng đưa mắt nhìn.

“Nhìn kìa, người đó không phải phu nhân tổng giám đốc đó sao.....”

“Xem nào... hình như là đúng.... Từ sau khi họ kết hôn, giờ tôi mới được nhìn thấy cô ấy đấy.....”

“Bọn họ thắm thiết thật đấy..... Nếu tôi mà có ông chồng như vậy, chắc đến ngủ cũng cười mất.....”

Đối mặt với những tiếng xầm xì của mọi người, Mân Huyền chỉ có thể giả điếc, nhưng không khỏi vẫn cảm thấy vui vẻ. Ở trong mắt người ngoài, xem như cô được gả vào nhà giàu, từ nay về sau tiêu tiền như nước, khiến người ta hâm mộ. Nhưng trong lòng cô, cô chỉ đơn giản là yêu một người đàn ông bình thường tên là Doãn Lạc Hàn, tuy rằng hấn luôn rất bá đạo nhưng sâu trong thâm tâm lại vô cùng tình cảm, ngọt ngào, yêu cô, thương cô, sợ cô đi làm công ở bên ngoài mệt mỏi, thậm chí tuyệt đối không đồng ý cho cô sinh thêm một đứa con nữa, cũng chỉ bởi vì hấn sợ mất cô.

Có thể ở bên một người đàn ông yêu mình đến như vậy, cô nguyện làm tất cả vì hấn. Chỉ cần hấn là Doãn Lạc Hàn, cho dù sau này trời đất đảo lộn, hấn trở thành kẻ nghèo rớt mùng tơi, cô cũng nguyện cả đời đi theo hấn, vĩnh viễn không rời xa.

“Em nghĩ gì vậy?” Tiếng cười khê truyền vào lỗ tai cô.

Cô lắc đầu cười “Không có gì, em chỉ nghĩ chút nữa không biết nên ăn gì đây?”

Hấn kéo tay cô đến Lamborghini đã đậu trước Đường Thịnh, mở cửa xe, đợi cô ngồi vào trong mới chạy sang đầu bên kia, ngồi vào ghế lái.

“Tới nhà hàng Pháp nhé?”

Cô tươi cười, gật đầu “Vâng, không chừng tới đó có thể gặp được Chính Vũ, nhà hàng Pháp đó là của Chính Vũ mà.”

“Em nhớ vậy.” Hấn nheo mắt, giọng nói có chút ghen tuông “Bởi vì lần đầu tiên cậu ta mời em ăn cơm, chính là ở đó phải không?”

“Hàn, anh lại nghĩ đi đâu vậy?! Chuyện của em với Chính Vũ đã là quá khứ rồi, hiện tại cậu ấy đã kết hôn với Chỉ Dao, mà em và anh cũng đã kết hôn, cả hai bên đều đã có con, anh nói xem bọn em còn có thể có chuyện gì chứ?” Cô đỏ khốc đỏ cười. Thật không hiểu sao hấn có thể nghĩ lung tung như vậy, chuyện cô và Chính Vũ dường như đã xảy ra từ rất lâu, cô đã sớm quên rồi.

Hấn nhướn mày, vẫn chưa chịu từ bỏ “Vây sao nhắc tới nhà hàng đó, trông mặt em vui vậy?”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 31

291. Ngoại Truyện 31

Cô vô tội chớp chớp hàng mi cong dài “Bởi vì em nghĩ đến đó, không chừng có thể gặp được cả Chỉ Dao và Chính Vũ. Bốn chúng ta lâu ngày không gặp rồi, giờ có thể cùng ngồi ăn với nhau, không phải là chuyện đáng mừng sao?”

Hắn dường như đã bắt đầu nhận ra mình nghĩ nhiều, ho khan vài tiếng “Xin lỗi, anh.....”

Cô lắc đầu, giơ tay che miệng hắn “Được rồi, chuyện này bỏ qua đi! Tóm lại em và Chính Vũ không thể có chuyện gì được, từ nay về sau anh đừng lo lung tung nữa. Thôi, anh lái xe đi, em đói quá rồi.”

Hắn nâng tay cô lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, trầm giọng nói “Cuối tuần trước không phải hai nhà đã cùng đi công viên rồi sao? Hôm nay anh thực sự hi vọng chỉ có riêng anh và em.”

Cô không nhận được, cười lớn “Nói vậy thôi chứ làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, chắc gì mình đã gặp Chỉ Dao và Chính Vũ đâu mà...”

“Anh cũng hi vọng thế.” Hắn cũng cười, phát động xe.

– Nhà hàng Pháp –

Đi vào trong nhà hàng, Mân Huyền quét mắt một lượt xung quanh, nhưng không thấy gương mặt quen thuộc nào cả. Vốn dĩ cô biết Chỉ Dao và Chính Vũ hay tới đây dùng cơm, cũng mong gặp được hai người bọn họ, nhưng xem ra hôm nay họ không tới rồi.

Doãn Lạc Hàn kéo ghế ngồi cho cô, khước môi hơi nhướn lên “Xem ra là không có rồi!”

Cô chống cằm, ngược mắt nhìn hắn, tinh nghịch đáp “Chúc mừng anh, mong ước của anh thành hiện thực rồi! Vậy chút nữa phải cắt bít tết giúp em đó.”

Hắn vừa gọi đồ xong, nghe thấy cô nói như vậy thì thần nhiên nhún vai “Chuyện đó thì có khó gì! Có thể cắt bít tết giúp người con gái anh yêu, anh vui còn không kịp.”

“Anh nói đấy nhé!” Cô ngọt ngào cười, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, nhìn một nhóm khách ở bên cạnh đang rời bàn ra ngoài, trên bàn thức ăn còn thừa đến hơn nửa, không khỏi nhú mày. Những người này thật đúng là lãng phí! Chỗ thức ăn thừa kia có khi cũng phải bằng nửa tháng lương Chủ biên tòa soạn khi trước của cô!

“Sao lại nhăn mặt như vậy? Em không muốn ăn bít tết nữa sao? Hay mình đi nhà hàng khác nhé?” Hắn quan tâm, để ý cô từng chút một, thấy cô nhú mày thì ân cần hỏi.

“Không phải, ở đây là được rồi...” Cô lắc lắc đầu. Chỉ là... cô nghĩ đến cô nhi viện. Điều kiện ở đó thật sự vẫn còn rất hạn chế, thức ăn cũng không được đầy đủ. Tuy rằng miếng đất của cô nhi viện từ lâu đã đứng tên cô, cũng có thể coi là một điều khiến cô yên tâm, nhưng từ sau khi cô kết hôn với Doãn Lạc Hàn, cô vẫn chưa quay lại thăm mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện một lần nào... Có phải cô rất ích kỷ hay không?

Doãn Lạc Hàn đương nhiên có thể nhìn ra cô có tâm sự “Còn nói không sao, em có biết mặt em đang nhăn nhó thành bà già rồi không hả? Nói cho anh biết, em đang nghĩ gì vậy?”

Cô liếm môi dưới “Hàn, em nghĩ thế này... không biết anh có đồng ý không?”

Hắn mỉm cười, cầm lấy tay cô vỗ nhẹ “Em nói xem? Chỉ cần có thể khiến cho em vui vẻ, chuyện gì anh cũng sẽ làm, cho dù là hái sao trên trời.”

“Không cần phải khoa trương như vậy!” Cô bị hắn chọc bật cười “Thật ra em muốn quyên tiền ủng hộ cho cô nhi viện, cũng coi như làm việc thiện tích đức. Tất nhiên anh không đồng ý cũng không sao, em.....”

“Đương nhiên là được rồi.” Hắn nghiêm túc trả lời, cắt lời cô “Em định ủng hộ bao nhiêu? Ba trăm vạn có đủ không?”

“Dạ?” Cô giật mình mở tròn mắt, hoàn toàn không ngờ hắn lại nói ra một con số lớn như vậy, đầu lưỡi trở nên cứng nhắc “Nh... Nhiều như vậy... thật sự... có thể sao?”

Hắn nhướn mày, gật đầu mỉm cười “Đương nhiên là thật rồi! Anh đã lừa em cái gì bao giờ chưa?”

“Hình như là chưa...” Cô thật thà lắc lắc đầu, sau đó đột nhiên ý thức được điều hấn vừa nói có ý nghĩa như thế nào, phần khích nhào người về phía hấn “Hàn, cảm ơn anh! Có số tiền đó, bọn nhỏ có thể sống tốt hơn, mọi thứ sẽ đều được cải thiện, thật sự là tốt quá!”

Hấn nâng tay cô lên hôn “Nói đi nói lại, nếu không nhờ có cô nhi viện này, em làm sao chịu đến bên anh... Như vậy, chúng mình cũng sẽ không yêu nhau như bây giờ. Vì vậy, anh phải cảm ơn cái cô nhi viện đó mới đúng, cuối tuần này chúng mình cùng tới đó nhé!”

“Vâng!” Cô hạnh phúc gật đầu, nghĩ đến những gương mặt ngây thơ với những nụ cười trong trẻo, trong lòng lại ngập tràn xúc động “Hàn... hình như càng ngày em càng yêu anh mất rồi!”

Hấn cười dịu dàng, bàn tay to lớn ấm áp phủ lấy tay cô “Anh cũng rất yêu em... Anh nhận ra, chỉ cần có thể nhìn thấy em vui vẻ, anh lại cảm thấy tràn trề năng lượng, cuộc sống dường như tươi đẹp hơn rất nhiều. Nói thế nào nhỉ... em chính là động lực sống mãnh liệt nhất trong đời anh... Huyền, anh yêu em!”

Cô thẹn thùng nhìn hấn. Cô đã từng sợ, giống như người ta nói trên báo, trên phim, sau khi kết hôn, rồi cô lại sinh Tiểu Lạc Lạc, tình cảm của Doãn Lạc Hàn đối với cô sẽ dần phai nhạt, nhưng lúc này, cô biết là cô đã lo bò trắng răng rồi. Sự cưng chiều, yêu thương của hấn đối với cô theo thời gian lại càng tăng lên, giống như Quý Dương hôm nay đã nói, hấn là một bình giấm chua càng lúc càng lớn! (“Giấm chua” đại ý chính là sự ghen tuông trong tình yêu ấy ạ. Nếu các ty đọc ngôn tình nhiều chắc cũng biết, “ăn giấm chua” chính là đang ghen đó ạ =)))

Cô mím môi cười trộm, khiến hấn có chút ngượng ngùng “Huyền, anh nói gì sai sao?”

“Không có.” Cô lắc đầu, thuận miệng hỏi “Em đang nghĩ đến lúc ở trong thang máy, thấy Quý Dương cầm cái gì đó, em có hỏi, nhưng anh ấy không nói, còn thần thần bí bí bảo em hỏi anh...”

Lúc này, bồi bàn đã mang bát tết đặt lên bàn cho hai người. Doãn Lạc Hàn chỉ cười, buông tay cô “Huyền, em cứ ngồi im đó, để anh cắt bát tết cho em.”

“Vâng.” Cô mỉm cười, nâng chén lên nhấp một ngụm rượu “Vậy cái đó, rốt cục là cái gì vậy?”

“Đó là bất ngờ anh dành cho em.” Hấn cúi đầu cắt bát tết cho cô, bên môi lại trỗi lên một nụ cười.

Hấn lấp lửng như vậy lại càng làm cô thêm hiếu kỳ “Là văn kiện gì sao? Không đúng, nếu là văn kiện của công ty thì chẳng liên quan gì đến em cả. Vậy là cái gì chứ?”

“Ăn xong, về công ty, em sẽ biết!” Hấn vẫn không chịu trả lời, đẩy nhẹ đĩa bát tết sang phía cô “Ăn được rồi đó.”

Cô thoải mái cầm lấy đĩa ăn, xiên một miếng bỏ vào miệng, phồng miệng tươi cười “Cảm ơn ông xã!”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 32

292. Ngoại Truyện 32

Ăn xong miếng bát tết, cô thỏa mãn dựa lưng vào ghế, xoa xoa cái bụng no kênh.

Thấy hấn vẫn còn đang cắt bát tết ăn, cô xun xoe “Em ăn xong rồi, để em phục vụ anh.”

“Vẫn là bà xã của anh tốt nhất!” Hấn cười đẩy đĩa bát tết sang phía cô, chăm chú nhìn cô cắt nhỏ từng miếng, sau đó chợt nổi hứng “Em dứt cho anh đi.”

“Thôi!” Cô ngại ngùng nói nhỏ “Đang ở nơi công cộng, về nhà rồi...”

“Nếu vậy, có khi chút nữa anh sẽ quên không cho em bất ngờ mất! Như vậy thì phải làm sao?” Hấn xoa xoa cằm, đôi mắt gian xảo lại tỏ ra ngây thơ vô tội.

Tên này thật đúng là...! Nhưng hấn đánh đúng vào tâm lý của cô rồi. Đúng là cô không thể kìm được tò mò, đành mím môi, xiên một miếng bát tết, sau đó giống như làm việc gì xấu, lén lén lút lút nhìn xung quanh, thấy không có ai đang nhìn về phía này, cô mới vội vàng duỗi thẳng tay, dứt miếng bát tết vào miệng hấn đã đang há chờ sẵn.

Sau đó, cô lườm hắn một cái, hiểu kì hỏi “Anh nói được chưa?”

Hắn nuốt miếng bít tết, đột nhiên vươn hai tay nhéo má cô “Đút cho anh ăn xong, anh mới nói cho em biết.”

Cô há hốc miệng, sau đó cúi gầm mặt, hai tai đỏ lên “Hàn, anh đừng trêu em nữa... Ở đây có bao nhiêu người... cùng lắm thì về nhà em đút cho anh...”

“Là em nói đó!” Hắn hưng phấn cắt lời cô “Chẳng mấy khi em chủ động như thế này, thật khiến anh mong chờ đến đêm quá...”

Nghe được ra sự ái muội trong giọng hắn, mặt cô đã đỏ lại càng thêm đỏ, bàn tay trở nên luống cuống vụng về, khó khăn lắm mới cắt xong miếng bít tết đưa qua cho hắn.

Di động của cô rung lên một cái. Cô mở điện thoại ra, là tin nhắn của Chỉ Dao, hẹn cô chiều nay cùng đi dạo phố.

“Hàn, Chỉ Dao hẹn em chiều nay đi dạo phố.”

Hắn mím môi cười cười “Ừm, dù sao chiều nay em cũng rảnh rỗi, mua thêm quần áo cũng tốt. Tiền em có đủ không, để anh...”

“Đủ, đủ! Số tiền lần trước anh chuyển cho em, em còn chưa dùng đến mà!” Cô vội vàng xua tay, nhấn tin trả lời Chỉ Dao.

Năm mươi phút sau, hai người nắm tay nhau ra khỏi nhà hàng.

Hắn nhìn gương mặt trong treo của cô, dịu dàng nói “Huyền, anh đưa em về trước. Bất ngờ em đợi đến tối nhé!”

Cô không cần nghĩ ngợi gật đầu “Vâng, em về trước xem Tiểu Lạc Lạc thế nào rồi. Dù sao một giờ nữa mới đến giờ hẹn của em và Chỉ Dao, đến lúc đó em tự lái xe đi cũng được.”

Thấy cô cứ mở miệng ra là Tiểu Lạc Lạc, Doãn Lạc Hàn nghiêm túc nói “Huyền, anh hỏi em một chuyện.”

“Vâng, anh hỏi đi.” Cô dừng bước, quay sang nhìn hắn.

“Đối với em, anh hay Tiểu Lạc Lạc quan trọng hơn?” Đôi mắt sáng tinh anh của hắn dán chặt lấy cô, bàn tay to lớn vẫn bao chặt lấy tay cô, mà dường như có chút căng thẳng.

“Chuyện này...” Cô ậm ừ “Cái này khó nói lắm... anh là người em yêu, là người em muốn đời kiếp kiếp ở bên, còn Tiểu Lạc Lạc là kết tinh tình yêu của chúng ta... Cả hai người em đều rất yêu!”

“Không được, anh muốn một đáp án chính xác.” Hắn bá đạo nói.

Sao hắn có thể ghen với cả con trai của mình thế này?! Cô dở khóc dở cười, cũng may bãi đỗ xe im ắng, không ai nghe thấy họ nói chuyện, nếu không nhất định người ta cũng không nhịn được cười trước thái độ nghiêm túc của Doãn Lạc Hàn khi hỏi một vấn đề buồn cười như vậy.

“Huyền, mau nói đi, anh muốn biết đáp án.” Hắn vươn tay giữ lấy eo cô, ép cô vào tường, cúi mặt thật thấp, mắt hai người chỉ còn cách nhau khoảng 10cm.

Nuốt nước miếng, cô biết nếu giờ không thuận theo hắn, tình hình có thể sẽ rất nghiêm trọng. Đặt tay lên cổ hắn, cô nói thật nhỏ “Đương nhiên là anh quan trọng hơn.”

“Vậy mới đúng chứ!” Lúc này hắn mới nở nụ cười, thuận thế áp môi lên môi cô, cuồng nhiệt hôn lên đôi môi mềm mại của cô, đầu phải lại xen vào giữa hai chân cô.

Một dòng điện xẹt qua cơ thể cô khiến cô tê dại. Cô ôm chặt lấy bờ vai hắn, bị khí thế của hắn lấn át, hoàn toàn xụi lơ vô lực trong lòng ngực hắn.

Lúc này đột nhiên truyền đến tiếng xe thể thao. Doãn Lạc Hàn vẫn không hề có ý định dừng lại động tác đang làm, nhưng Mân Huyền thì như bừng tỉnh, vội đẩy hắn ra, oán trách đầm nhẹ vào ngực hắn “Tại anh đó, làm người khác nhìn thấy rồi!”

“Em là bà xã thân yêu của anh, chúng ta thân thiết là chuyện hợp tình hợp lý mà.” Hấn cười nhẹ lịch lãm mở cửa xe, để cô ngồi vào trong.

Cô vội vàng ngồi xuống, lơ đãng nhìn chiếc xe thể thao đang tiến vào, đỗ ở vị trí bên cạnh xe của Doãn Lạc Hàn.

Là một chiếc Maserati nhìn rất quen, khiến cô không khỏi chú ý, dán mắt vào cửa xe đang từ từ mở ra. Người bên trong đi ra có dáng người cao lớn, gương mặt nhìn nghiêng chỉ thấy sống mũi cao thẳng, tản ra cảm giác thần bí lạnh lùng, khiến người ta không khỏi rùng mình. Là Trác! Đã lâu cô không gặp anh, dường như gần đây anh đang bận việc gì... *Các ty có tò mò về soái ca Trịnh Trác thì theo dõi bộ hiện đại tiếp theo ngay sau BRMVTT nhé ^^ Spoil một chút là thân phận của anh không đơn giản chút nào nha :”>*

Doãn Lạc Hàn ngồi vào trong xe, thấy cô định bước ra khỏi xe thì giữ tay cô lại “Em làm gì vậy?”

“Là Trác... anh trai của em... lâu rồi em chưa gặp anh ấy.....” Cô nói có chút lộn xộn, cố gỡ tay hấn ra để bước ra ngoài.

“Anh biết, nhưng em không được đi.” Hấn bá đạo ôm chặt cô lại, giọng nói mang ngữ khí không cho phép cô phản đối “Anh trai thì sao? Em có anh là được rồi.”

“Hàn, để em xuống đi, không anh ấy đi mất mất!” Cô lo lắng nhìn Trịnh Trác đang rảo bước càng lúc càng xa.

Một bàn tay mạnh mẽ áp lên ót cô, đôi môi ướm át chặn lại lời nói của cô, cánh tay uốn lượn như rắn trên lưng cô, thân hình nóng rực dán vào cơ thể mềm mại của cô, khiến cô mất đi sự phản kháng, mềm mại ngã vào lòng hấn.

Tay hấn len vào ngực cô, nhảy bèn nghe ra được âm thanh thỏa mãn của cô, đôi mắt lập tức nóng rực, áp cô vào ghế xe, một bàn tay lần ra phía sau lưng cô, thành thạo cởi váy áo của cô.

Cảm giác được phẫn lững lạnh lạnh, cô tỉnh táo hơn một chút, thở hổn hển giữ lấy tay hấn “Hàn, đừng như vậy, đang ở trong xe...”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 33

293. Ngoại Truyện 33

“Không ai nhìn thấy cả. Huyền, để anh yêu em.” Hấn vẫn không dừng lại, chỉ trầm giọng đáp lời cô như vậy. Cửa kính xe đã được kéo lên, ngăn cách hoàn toàn hai người với thế giới bên ngoài.

Váy của cô dễ dàng bị hấn tháo xuống. Hấn ôm lấy cô, đặt cô trên người hấn, hôn lên vành tai đang đỏ ửng của cô, đôi môi nóng bỏng lại lần xuống cắn cổ cô, cắn nhẹ vài cái, bàn tay to linh hoạt trượt trên da lưng trơn mềm của cô, sau đó vật dưới thân hấn cứng rắn và nóng cháy đè ép xâm nhập vào nơi sâu kín của cô, tham lam quật quật không rời.

“Huyền, nói cho anh biết, em có yêu anh không? Em có yêu anh không?”

“Có..... Yêu, em yêu anh..... Ở bên anh mãi mãi.....” Cô ngọt ngào đáp lời hấn một cách dứt quăng, cánh tay mảnh khảnh choàng lấy cổ hấn, móng tay không tự chủ được cắm nhẹ vào da thịt hấn, càng kích thích dục vọng trong hấn, khiến hấn chuyển động càng lúc càng nhanh...

Cơ thể cô luôn hấp dẫn hấn, dù trăm ngàn lần hấn vẫn muốn khám phá. Lúc này đây, cảm giác sung sướng tuyệt vời khi hai linh hồn va chạm lẫn nhau đang căng tràn trong cơ thể, khiến hấn hạnh phúc, thở gấp thì thầm bên tai cô “Anh cũng vậy, Huyền, chúng ta sẽ ở bên nhau trọn đời trọn kiếp.”

“Vâng.....” Cô cố gắng gật đầu, chỉ có thể đáp lại một câu ngắn gọn như vậy, lý trí đã phải cuốn theo dục vọng, cô áp chặt thân mình vào người hấn, cùng hấn đến với những cảm giác thần tiên, giống như cả thế giới này chỉ có hai người họ...

Mân Huyền bị Doãn Lạc Hàn ôm chặt đến mức có chút khó thở, nhưng cô cũng không ngăn cản hắn, ngược lại dịu ngoan trong lòng hắn, áp tai vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, rõ ràng trong lòng ngực người cô yêu thương.

Hồi lâu sau, cô mới nói nhỏ “Hàn, em bị muộn làm rồi.”

“Ừ, không sao, cả ngày hôm nay anh ở bên em, không đi làm cũng được.” Hắn cúi đầu cười, hôn lên vành tai mẫn cảm của cô.

“Nhưng còn Chỉ Dao, em với cậu ấy hẹn nhau rồi. Chúng mình đi thôi!” Cảm nhận được phía dưới của hắn lại không yên phận, cô xấu hổ, tì tay vào ngực hắn đứng lên, trở về chỗ ngồi của mình, mặc lại áo ngực, sau đó lại nhặt chiếc váy vàng mặc vào.

Tay cô đang cố vươn ra sau để kéo khóa kéo sau lưng thì nghe thấy giọng khàn khàn của hắn bên cạnh “..... Để anh!”

Cô ngoan ngoãn xoay người lại, một lúc sau vẫn không thấy hắn có phản ứng gì, cảm thấy hơi căng thẳng, đang định quay đầu lại thì một bàn tay nóng rực đã trườn từ đằng sau lên ngực cô. Cô giật mình hét “Hàn.....”

Hắn không chút do dự nâng mông cô lên, nháy mắt đã xâm nhập vào trong cơ thể cô. Sự chặt khít của cô khiến hắn điên cuồng, thở dốc thối hơi qua tai cô “Huyền, em đẹp lắm... Anh không thể kiềm chế được... Anh yêu em.....”

Cô không thể kháng cự sự tham lam của hắn, cũng giống như không thể kháng cự tình yêu bá đạo của hắn. Tim cô đang đập nhanh đến mức như sắp muốn bắn ra khỏi lồng ngực rồi, mà tốc độ của hắn lại càng lúc càng nhanh, khiến hai má cô nổi lên một tầng phấn hồng mê người. Cô rên rỉ thở hổn hển, bầu chặt lấy cánh tay hắn, vô thức chuyển động hông để hòa cùng nhịp động của hắn.

Hắn ôm chặt cô vào trong lòng, thỏa mãn cảm nhận sự co bóp của cô.....

Hệ thống cách âm của xe rất tốt. Ở bên ngoài nhìn vào hoàn toàn chỉ là một chiếc xe màu đen im lặng, không ai biết bên trong đang tràn ngập mùi vị tình dục và những tiếng thở dốc của đôi trai gái hòa vào nhau.

Bống điện thoại của Doãn Lạc Hàn reo vang. Mân Huyền cắn môi dưới, cố kìm tiếng rên rỉ “Hàn, điện thoại của anh... Chắc là công ty gọi tới đó.”

“Huyền, phải làm sao đây? Hình như anh nghiện em mất rồi.” Hắn cười một cách bất cần, không để ý tiếng chuông điện thoại, vẫn tiếp tục ôm chặt lấy cô, hít hà mùi hương quyến rũ tự nhiên của cô.

“Đừng như vậy... Công việc quan trọng hơn... Đến tối em sẽ cùng anh...” Cô thẹn thùng cười, trốn tránh sự đụng chạm của hắn, trèo sang ghế của mình.

Hắn sửa sang lại quần áo, cười gian tà “Nhưng anh lại thích ở đây cơ... thì phải làm sao?”

“Chuyện đó.... Chuyện đó... Chỉ cần anh thích.....” Cô đáp ứng, nghiêng đầu tránh đi ánh mắt nóng rực của hắn, vươn tay ra đằng sau kéo khóa váy.

Hắn thả nhiên giơ tay giúp cô kéo khóa, lại nhịn không được hôn lên vai cô, ái muội thắm thì “Huyền, em cứ nhỏ bé trong lòng anh như vậy... khiến anh có cảm giác như mãi mãi cũng không đủ.”

Cô nuốt nước miếng. Thực ra tuy có chút ái muội, nhưng được nghe những lời ngọt ngào như vậy từ miệng người mà mình yêu thương, không khỏi cũng cảm thấy ấm áp.

Di động của cô lại đột nhiên reo vang, hòa với tiếng di động của hắn. Hai người nhìn nhau cười. Cô nghe điện thoại trước, là Chỉ Dao. Mân Huyền đành nói dối vừa mới ngủ dậy, sẽ đến trễ nửa tiếng.

Cô quay đầu, thấy hắn cũng chỉ nói vài câu, sau đó khép di động lại, khởi động xe.

Cô chợt nhớ ra một chuyện “Hàn, chiều nay anh còn có cuộc họp quan trọng mà, phải không? Anh cứ thả em xuống ở ngã tư ý, em sẽ bắt taxi đi tiếp.”

“Không được, anh đưa em về.” Hắn thả nhiên nhìn cô một cái, ngữ khí kiên định dè dặt.

Cô lại để ý thấy cravat trên cổ hấn đã bị lỏng, bật cười xoay người vươn tay qua “Em chỉnh cravat giúp anh, anh cứ tập trung lái xe đi nhé.”

“Vẫn là bà xã của anh tốt nhất!” Hấn cùng cười, nghiêng đầu qua hôn cô một cái.

Cô chỉnh cravat cho hấn xong, lại chợt nghĩ ra vừa rồi không dùng biện pháp an toàn nào, nếu may mắn... không chừng trong bụng sẽ có một Tiểu Mân Mân rồi! Tuy rằng có hay không thì ít nhất cũng phải một tháng nữa mới biết được...

“Huyền, em nghĩ gì vậy?” Hấn nhìn cô, sau đó cười “Tí nữa về nhớ uống thuốc đó.”

A? Cô có chút thất vọng, thì ra hấn vẫn nhớ “Mai em sẽ đi mua.”

“Cuối tuần trước anh vừa mua một hộp, mà đã hết rồi à?” Hấn nhéo nhéo má cô, làm sao lại không nhìn ra sự thất vọng trên gương mặt cô “Nghe lời anh, biết không?”

“Lần này không uống không được sa.....” Cô lấy hết dũng khí muốn thuyết phục hấn lần nữa, ai ngờ lời còn chưa nói hết đã bị chặn đứt “Không được! Lí do thì anh đã nói với em rồi, anh không muốn mất em. Mình có Tiểu Lạc Lạc là được rồi.”

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 34

294. Ngoại Truyện 34

Cô thật sự muốn sinh thêm một đứa con gái, thật sự rất rất muốn... Chỉ cần nghĩ đến gương mặt trẻ con dễ thương, làn da hồng hồng mịn màng, cô lại bất giác mỉm cười...

Ngày đó, cô đưa ra ý muốn sinh thêm một bé gái, ánh mắt hấn đã thật sự rất sợ hãi... Đó là nỗi sợ mất đi cô, ánh mắt đó đến tận bây giờ cô vẫn không thể quên được.

Chỉ là... ước muốn có con gái của cô thật sự rất mãnh liệt, giống như đã cắm rễ trong lòng cô, khiến cô khó có thể gạt bỏ được... Nhưng mỗi khi cô muốn đấu tranh đến cùng, cô lại do dự... cô sợ gợi lại kỉ niệm đáng sợ ngày cô ở trong phòng đẻ của hấn...

Hấn quay đầu nhìn gương mặt u ám của cô, nhẹ giọng dỗ dành “Huyền, em đừng nghĩ lung tung nữa. Về xem Tiểu Lạc Lạc thế nào, rồi đi dạo phố cùng Chỉ Dao, nói chuyện giải sầu. Cứ mua đồ thoải mái, mấy hôm nữa anh sẽ gửi thêm tiền vào tài khoản cho em.”

“Vâng...” Cô hàm hồ đáp lời. Mười mấy năm qua, cô luôn tiết kiệm trong chi tiêu, không có thói quen tiêu xài hoang phí, vì vậy cho dù đã kết hôn một năm nay, hấn gửi rất nhiều chi phiếu và tiền vào tài khoản cho cô, cô cũng vẫn chỉ thỉnh thoảng mua những thứ cần thiết, thành ra tiền vẫn còn thừa rất nhiều.

Cô cúi đầu mân mê chiếc nhẫn kim cương trên ngón áp út. Gần đây hấn thường xuyên đặt đồ hàng hiệu về cho cô, nghiêm nhiên tú đồ của cô mỗi ngày lại đầy thêm một chút. Mà đặc biệt, quần áo hấn đặt cũng rất vừa người, cực kì cân xứng với dáng người cô.

Thấy cô cúi đầu buồn buồn không nói điều gì, hấn đương nhiên có thể đoán được cô đang nghĩ gì, mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ má cô, dỗ ngọt “Ngoan ngoan nghe lời, biết không? Đến tối anh sẽ cho em một bất ngờ.”

Không muốn khiến hấn sắp làm việc mà còn phải lo lắng ỉn, cô cố nở nụ cười “Vâng, em sẽ chờ.”

Nụ cười trên gương mặt hấn bất chợt cứng ngắc. Dường như hấn thở dài một cái, sau đó giọng buồn buồn nói “Huyền, em không vui sao?”

“Đâu có!” Cô lại tiếp tục cười, nhưng sao thế này, khóe miệng cứ như đang bị quả tạ ngàn cân kéo xuống, cơ mặt có cảm giác đơ cứng, đôi mắt lại bị che phủ bởi những tầng nước. Cô biết nụ cười lúc này của mình chắc chắn là vô cùng khó coi.

“Chết tiệt!!” Hấn tức giận đập mạnh tay vào vô lăng một cái, khiến chiếc xe phát ra một tiếng còi đinh tai...

Cô co rúm người lại, mũi bắt đầu thấy ngứa, nước mắt không kìm được tràn ra khỏi hốc mắt “Hàn, anh đừng tức giận, xin anh đừng giận... Không phải em không vui... Chỉ là em nghĩ..... Không, em không nghĩ gì cả... Anh đừng giận.....”

Thấy hấn tức giận, cô phát hoảng, liên tục giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào, thành ra ấp úng, nước mắt tràn ra càng lúc càng nhiều, giống như những hạt trân châu long lanh lăn dài trên gương mặt.

Xe thể thao phát ra tiếng phanh kít thật lớn. Doãn Lạc Hàn dừng xe ở bên đường, cuống quýt nâng gương mặt đang tràn đầy nước mắt của cô lên, giọng nói đầy yêu thương, xót xa “Huyền, đừng khóc,... Đừng khóc... Em khóc như vậy, anh không biết phải làm sao cả... Đừng khóc.....”

Nước mắt của cô lại rơi càng nhiều, giống như đứa trẻ bị bắt nạt, khóc òa lên “Không... không phải em có ý chọc tức anh đâu..... Em không bao giờ nói vậy nữa... Anh... đừng giận em.....”

“Huyền, không phải anh giận em... Anh thề... không phải anh giận em, là anh giận chính bản thân anh...” Hấn cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cô, trầm giọng lẩm bẩm “Đừng khóc, đừng khóc, em khóc khiến lòng anh rất đau...”

Hấn hôn lên má cô nhẹ như một làn gió, khiến cô như được trấn an, trong lòng lập tức trở nên ấm áp.

“Anh lừa em... rõ ràng anh đang giận...” Cô khóc thút thít lắc đầu, không tin lời hấn nói.

Hấn thở dài xót xa “Anh nói thật... là anh giận chính mình, giận anh nhát gan, chỉ cần nghĩ đến việc mất đi em, trái tim anh lại trở nên trống rỗng, cho nên anh không dám mạo hiểm... Huyền, em hiểu không? Em có hiểu không?”

Cô hơi sững sốt, sau đó lấy hết dũng khí nói hết lòng mình “Nhưng..... Nhưng y học bây giờ rất phát triển, sẽ không sao đâu... Anh tin em đi, em cũng muốn ở bên anh trọn đời mà, làm sao em có thể bỏ anh mà đi được... Em hứa, anh tin em đi...”

“Huyền.....” Hấn chợt ôm chặt lấy cô, chặt đến mức giống như muốn hòa hai người vào làm một “Để anh nghĩ đã... để anh nghĩ kĩ... Cho anh thời gian, cho anh thời gian suy nghĩ, được không em?”

Hấn đã nhượng bộ. Nghe giọng hấn run run, cô cũng có thể nhận ra hấn đang rất khủng hoảng. Nếu đổi lại là cô, có lẽ cô cũng sợ hãi như vậy. Để vượt qua cảm giác đáng sợ – cảm giác đứng trước nguy cơ mất đi người mình yêu thương nhất – quả thật sẽ cần rất nhiều dũng khí.

Hai người cứ dựa vào nhau như vậy, lắng nghe nhịp đập trái tim của nhau. Thỉnh thoảng, hấn lại thì thầm bên tai cô những lời ngọt ngào, có đôi khi nghe rất rõ, nhưng có đôi khi lại mơ hồ,... Nhưng không quan trọng, cho dù không nghe rõ, cô vẫn biết đó là những lời yêu thương. Hấn yêu cô.

Nửa giờ sau, hấn kéo cô vào phòng khách. Cô vội vàng vào phòng trẻ con. Lúc này, Tiểu Lạc Lạc đang nằm trên nôi ngủ trưa, gương mặt hồng hào, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn miệng lại hơi mỉm cười như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó. Nghe tiếng hít thở nhỏ nhỏ của con, lòng cô ấm lại, không khỏi tiến lại gần hôn nhẹ lên má con.

Cô hỏi chuyện bảo mẫu, được biết Tiểu Lạc Lạc hôm nay ở nhà rất ngoan. Sau đó, cô dặn dõ bảo mẫu vài câu rồi mở cửa ra ngoài, thấy Doãn Lạc Hàn đang từ trên lầu đi xuống, trong tay cầm cái gì đó.

Cô hít vào một hơi. Cô không trách hấn, cô đồng ý cho hấn thời gian để cân nhắc, vì vậy, cô không nói gì, đi tới gần nhận lấy chiếc túi trong tay hấn, lấy ra viên thuốc, sau đó nhấp một ngụm nước, không chút do dự nuốt xuống.

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 35

295. Ngoại Truyện 35

Doãn Lạc Hàn đi được chưa đầy mười phút, Chỉ Dao đã gọi điện đến giục cô đi. Cô đi xuống hầm, khởi động chiếc xe màu bạc, đi đến địa điểm đã hẹn với Chỉ Dao.

Vừa xuống xe, Chỉ Dao đã thân mật khoác tay cô. Đi lòng vòng quanh trung tâm thương mại chưa được nửa giờ, hai tay Chỉ Dao đã xách đầy túi to túi nhỏ, đa phần đều là hàng hiệu Gucci.

Khi hai người đang ở trong một shop quần áo, Chỉ Dao dường như nhìn ra điều gì, sấn lại gần nhỏ giọng hỏi “Mân Mân, cậu có tâm sự gì phải không?”

Mân Mân đang ngắm nghía một chiếc váy thì dừng lại, quay đầu đáp lời “Chỉ Dao, cậu biết đó, mình vẫn luôn muốn sinh thêm một bé gái. Hôm nay mình lại đề cập chuyện đó với Hàn, nhưng anh ấy vẫn không đồng ý.”

“Mân Mân, cậu vẫn còn ý định đó sao?” Chỉ Dao tròn tròn hai mắt, không đồng ý lắc đầu “Nếu Lạc ca ca đã nói không muốn thì cậu cũng nên từ bỏ thôi. Cậu thích con gái, nhà mình có hai đứa đây này, cậu muốn đến thăm chúng nó lúc nào cũng được mà.”

Mân Huyền treo lại chiếc váy về vị trí cũ, cúi đầu thở dài “Thật ra mình cũng nghĩ rồi, nhà cậu có hai bé gái, tương lai một trong hai đứa sẽ trở thành con dâu của mình, cũng chẳng khác gì con gái mình....”

Chỉ Dao cười hì hì “Đúng đó! Cậu nghĩ được như vậy là tốt rồi. Chẳng biết cậu thế nào chứ mình thấy, Lạc ca ca đúng là chỉ còn thiếu đường buộc chặt cậu vào người anh ấy. Anh ấy đúng là bình giam chua loại cực lớn, đến ông xã nhà mình anh ấy còn ghen được...”

Chỉ Dao cau mũi thản nhiên nói, còn Mân Huyền ngược lại lại há hốc miệng, ngạc nhiên hỏi “Sao... sao cậu biết Hàn ghen với Chính Vũ?”

“Mình có mù đâu! Mỗi lần bốn người gặp nhau, mặt anh ấy lại giống như mất sổ gạo vậy... Hừ... nhất là với ông xã của mình.....”

Chỉ Dao phồng mồm, vẻ mặt tức giận, khiến Mân Huyền bật cười ra tiếng “Chỉ Dao, cậu thay đổi rồi nha... Bảo vệ Chính Vũ như vậy, không khác nào những cô gái khác, tôn sùng chồng mình làm trung tâm thế giới...”

Chỉ Dao tự hào khẳng định “Đương nhiên rồi, anh ấy là ông xã của mình mà! Nên là cậu cũng phải vậy đi... Lạc ca ca đã nói không muốn sinh, thì thôi cậu cũng đừng ham làm gì. Dù gì sinh con cũng đau chết đi được, trải qua một lần rồi mà cậu còn không biết sợ sao?”

“Được rồi, được rồi, cậu không cần nói giúp cho anh ấy nữa. Mình biết rồi, từ giờ trừ khi là anh ấy chủ động đề nghị, còn không mình sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện này nữa.” Mân Huyền giật tay một cái, tạo thế quyết tâm.

“Vậy là tốt rồi.” Chỉ Dao rốt cục đã yên lòng mỉm cười, sau đó như nghĩ ra chuyện gì, lại thở dài một cái “Haizz, Mân Mân, có lẽ mấy ngày nữa, gia đình nhỏ bốn người của mình sẽ bay sang Hàn Quốc, sau đó định cư ở đó luôn.”

Mân Huyền bất ngờ, liên tục hỏi “Vì sao? Sao đột nhiên lại quyết định như vậy? Nếu bọn cậu sang Hàn Quốc, bọn mình sẽ rất khó có thể gặp nhau...”

Chỉ Dao chu môi, biểu cảm bất đắc dĩ “Chịu thôi... Bố Chính Vũ nói ông lớn tuổi rồi, chuyện kinh doanh sẽ giao toàn bộ lại cho Chính Vũ. Hơn nữa, bố mẹ chồng mình bên đó cũng suốt ngày giục bọn mình về Hàn Quốc định cư, nói là nhớ hai đứa cháu gái, ngày nào cũng mong mỏi, muốn được bế hai đứa nó...”

“Như vậy cũng tốt, chứng tỏ hai bác rất thích hai bé. Thế ý của Chính Vũ thế nào?” Chỉ Dao và Chính Vũ phải về Hàn Quốc định cư, tuy cô rất buồn và tiếc nuối, nhưng nếu việc đó có thể đem lại hạnh phúc cho bọn họ, cô cũng sẽ vui vẻ.

“Tối hôm qua anh ấy bảo mình, có lẽ cuối tuần sau bọn mình sẽ đi. Dù anh ấy có quyết định thế nào, mình và các con cũng sẽ nghe theo.”

“Ừm... Chính Vũ ở cùng bố mẹ từ nhỏ mà... Trở về hiếu thuận với bố mẹ như vậy cũng là đúng...” Mân Huyền gật gật đầu, đột nhiên lại nhớ ra một chuyện quan trọng khác “Mà nếu bọn cậu về Hàn Quốc thì chuyện đính hôn của bọn nhỏ phải làm sao?”

“Đừng lo, Mân Mân, mình đã tính cả rồi!” Chỉ Dao đắc ý gật gật đầu “Giờ mấy đứa còn nhỏ nên không sao đâu, sau này hàng năm chúng mình sẽ gặp nhau vài lần, để cho bọn nhỏ vun đắp tình cảm. Tầm mười lăm năm nữa, để Tiểu Lạc Lạc chọn một trong hai đứa nhà mình, sau đó tổ chức đính hôn chính thức, chờ bao giờ bọn nó trưởng thành sẽ làm lễ kết hôn, cậu thấy được không?”

Mân Huyền nhướn mày, không ngờ Chỉ Dao đã tính xa như vậy. Cô nuốt nước miếng, gật nhẹ đầu “Cũng được đó, để về mình nói cho Hàn nghe xem ý anh ấy thế nào.”

“Được, vậy cậu về “vấn an” Lạc ca ca rồi có gì gọi điện ình nhé.” Chỉ Dao vỗ tay nở nụ cười, sau đó lại cúi đầu “Mân Mân, thật chẳng muốn xa cậu chút nào... Cậu là người bạn tốt duy nhất của tớ, đến Hàn Quốc rồi, tớ sẽ chẳng có người bạn nào tốt như cậu nữa....”

Mân Huyền cũng rất buồn, nhưng vẫn phải cố tỏ ra phấn chấn để an ủi bạn “Chỉ Dao, không sao đâu, không phải đã nói hàng năm bọn mình sẽ gặp nhau mấy lần sao? Lúc nào rảnh cậu bay về đây thăm bố mẹ, anh trai và mình, lúc nào mình tiện cũng sẽ qua Hàn Quốc với cậu, thỉnh thoảng gặp nhau như vậy, cũng giống như bây giờ thôi mà...”

“Dù gì... mình cũng thật không nỡ... Đây là nơi mình sinh ra và đã lớn lên hơn hai mươi năm nay....”

Mân Huyền vỗ nhẹ vai bạn tốt, kiên nhẫn động viên “Chỉ Dao, ở Hàn Quốc cậu còn có Chính Vũ và hai đứa bé sinh đôi nữa mà... Họ chẳng phải là những người thân thiết nhất của cậu hay sao?”

Câu này của cô đã đánh trúng vào tâm lý của Chỉ Dao, khiến Chỉ Dao phấn chấn lên rất nhiều “Ừm... cũng đúng! Hiện giờ họ chính là những người quan trọng nhất đối với mình. Mình đã đồng ý cùng về Hàn Quốc với Chính Vũ rồi, nhất định phải toàn tâm toàn ý hiếu thuận với bố mẹ anh ấy, phải làm một người vợ hiền, một người mẹ tốt nữa!”

“Cậu nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Mân Huyền gật gật đầu. An ủi Chỉ Dao thì thế, nhưng lòng cô lúc này lại vô cùng nặng nề. Nói thế nào thì... chia tay, làm sao tránh được cảm giác buồn bã, nhớ thương, tiếc nuối?

Chỉ Dao luôn như vậy, có tâm sự gì đều viết hết lên mặt. Giờ được Mân Huyền động viên như vậy, cô đã vui vẻ lên không ít, cuống quýt kéo tay Mân Huyền “Đúng rồi, anh mình nói sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay trước khi mình và Chính Vũ đi, đến lúc đó nhất định cậu và Lạc ca ca cũng phải đến đó. Mình sẽ cho cậu xem mặt chị dâu tương lai của mình!”

“Là thư kí Ôn chứ gì?” Mân Huyền cười, tưởng tượng ra gương mặt xinh đẹp thanh nhã của Ôn Nhược Nhân.

Ai ngờ Chỉ Dao lại lắc đầu “Không phải, không phải cô ấy! Là người đã đính hôn với anh mình từ trước cơ, nhưng mình chẳng thích cô ta chút nào!” *Muốn biết chuyện tình sóng gió của Giản Quân Dịch và Ôn Nhược Nhân, mời các ty theo dõi bộ tiếp theo, dự tính sẽ được làm sau bộ của Trác ca nha

*

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 36

296. Ngoại Truyện 36

Mân Huyền kinh ngạc há hốc miệng “Vậy còn thư kí Ôn thì sao? Không phải cậu nói bọn họ đã ở chung sao? Hơn nữa lần trước mình gặp cô ấy, cô ấy còn mời mình đến nhà bọn họ mà...”

Chỉ Dao khoát tay áo, gương mặt vốn hay tươi cười lúc này lại có nét ảm đạm “Cậu không biết rồi... Đối với người như anh trai mình, sự nghiệp luôn luôn được đặt lên hàng đầu. Gần đây mình nghe nói anh ấy đã thầu tóm được thêm vài tập đoàn nữa, giá cổ phiếu của Giản thị cũng tăng ngoạn mục... Nói chung, từ khi được anh mình tiếp quản, Giản thị càng lúc càng phát triển, lớn mạnh.... So với Lạc ca ca, anh mình còn có xu hướng cuồng làm việc hơn nhiều... Haizz, lúc trước anh ấy đồng ý hôn sự của mình và Chính Vũ, nói thẳng ra cũng là bởi vì nhìn vào gia thế nhà Chính Vũ nên mới quyết định như vậy thôi....”

Đây là lần đầu tiên Chỉ Dao nói nhiều về Giản Quân Dịch cho cô nghe như vậy. Trước đây, Doãn Lạc Hàn cũng đã từng nói với cô rằng Giản Quân Dịch không phải người đơn giản, nhưng giờ ngay đến cả Chỉ Dao cũng nói như vậy, thật sự khiến cô có cảm giác hơi sợ hãi.

“Mà cậu nhắc tới thư kí Ôn làm mình mới nghĩ ra, hôm nay mình tới văn phòng của Hàn, nhưng không thấy cô ấy...” Mân Huyền tự kinh ngạc trước phát hiện của mình “Liệu có phải cô ấy từ chức rồi không?”

“Cũng có thể...” Chỉ Dao gật gù “Dù gì anh mình cũng sắp kết hôn rồi mà... mấy hôm trước váy cưới cũng đã được gửi về từ Thụy Sĩ rồi...”

“Anh cậu sao có thể phũ phàng như vậy được chứ! Cứ thế mà bỏ thư kí Ôn đi sao...” Mân Huyền chợt cảm giác như có một ngọn lửa bốc trên đỉnh đầu.

“Mình cũng biết là quá đáng...” Chỉ Dao khẽ hừ một tiếng “Mình cũng nói anh ấy một trận rồi, nhưng anh ấy đúng là kiểu người cố chấp mà, cho dù mình có nói gì anh ấy cũng không nghe lọt tai... Nhưng mà, mình cảm nhận được ánh mắt của anh ấy có chút khác thường... có lẽ chuyện này không chỉ đơn thuần là hôn nhân chính trị...”

Mân Huyền nghĩ một lát “Có ẩn tình gì chăng?”

“Haizzz... mình cũng không biết nữa! Kệ đi! Dù gì chúng ta cũng chỉ là người ngoài cuộc, dù có muốn cũng khó mà nhúng tay vào được.” Chỉ Dao nhún mày, lắc lắc đầu, sau đó kéo tay Mân Huyền tới một cửa hàng khác.

Một buổi chiều cứ thế trôi qua rất nhanh. Khi Mân Huyền lái chiếc BMW màu bạc về đến cổng Doãn Trạch, sắc trời đã ảm đạm.

Cô đem xe giao cho người giúp việc cất vào gara, còn mình thì xách túi lớn túi nhỏ đi vào trong phòng khách. Lấy ra tám chiếc túi quần áo trẻ con, cô mang đến phòng Tiểu Lạc Lạc. Nhìn đứa bé đáng yêu đang ngủ say, cô không khỏi lại cúi đầu hôn mấy cái lên gương mặt hồng hào nhỏ nhắn của nó.

Vài chiếc túi khác là quần áo cô mua cho Doãn Lạc Hàn. Gần đây, cô nhận ra, tuy Doãn Lạc Hàn có rất nhiều quần áo, nhưng lại đều là một màu đen đơn điệu khô khốc, mặc dù hần mặc rất đẹp, nhưng dù sao cô vẫn muốn nhìn thấy hần mặc màu khác nữa, vì vậy lần này cô đã cố ý mua thêm vài chiếc áo sơ mi màu trắng cho hần.

Hần trời sinh đã có dáng người rất đẹp, lại có khí chất, quả thực là không loại quần áo nào có thể làm khó được hần. Cô hạnh phúc tưởng tượng ra hình ảnh hần mặc đồ cô mới mua, vui mừng đến mức cười ra tiếng.

Sau đó, cô treo những món đồ mới mua vào chỗ dễ nhìn thấy nhất trong tủ quần áo của hần. Xem giờ, phỏng chừng hần đã về, cô thay quần áo, đi xuống lầu.

Dưới bếp, người giúp việc đang tấp nập dọn bàn cơm. Thấy cô đi xuống, một cô giúp việc cung kính đi đến thưa “Thiếu phu nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi ạ.”

“Được, tôi biết rồi.” Mân Huyền gật đầu cười “Mọi người vất vả rồi! Giờ mọi người có thể đi được rồi ạ, những việc còn lại cứ để tôi lo.”

Sao Hàn còn chưa về? Cô lo lắng nhìn về phía cửa. Không phải hôm nay, hần đã nói sẽ dành cho cô một bất ngờ hay sao?

Khoảng mười phút sau, ngoài cửa sáng lóa lên bởi đèn xe. Cô chạy ra ngoài, quả nhiên đã thấy chiếc Lamborghini quen thuộc đang tiến vào.

Doãn Lạc Hàn xuống xe, thông thả đi đến bên cô, hai tay lại giấu ở sau lưng, ra vẻ thần bí “Bà xã thân yêu của anh, em đang đợi anh đó à?”

“Hàn, anh giấu cái gì sau lưng vậy?” Cô ngó nghiêng “Cho em xem nào.”

“Không được, em nhắm mắt lại.” Hần cười, xoay người chắn không cho cô thấy thứ hần cầm phía sau.

Cô mím môi cười, ngoan ngoãn nhắm mắt lại “Gì mà thần bí vậy...”

“Giờ hai tay ra.” Hần dịu dàng nói, sau đó đặt lên tay cô một cái gì đó khá nặng, có mùi rất thơm...

“Là hoa hồng!” Cô vui mừng reo lên rồi mở to mắt, thích thú trước bó hoa hồng lớn vẫn còn đầm sương mà mình đang cầm trong tay “Đúng là hoa hồng rồi!”

“Thích không?” Hấn ôm lấy eo cô, cúi đầu quan sát biểu cảm của cô “Mấy hôm trước anh đã nói, sau này sẽ tặng hoa cho em mỗi ngày, nhưng lại quên mất, hôm nay tặng một bó thật lớn coi như là đền bù những hôm trước. Từ nay về sau, ngày nào anh cũng sẽ tặng hoa cho em...”

Cô hít một hơi thật dài để cảm nhận hương hoa hồng thơm ngát, hạnh phúc tựa đầu vào trong lòng hấn “Thật ra em vẫn nhớ... vẫn nhớ ngày hôm đón bố, anh nói mỗi ngày sẽ tặng hoa cho em... Nhưng em nghĩ anh bận rộn công việc như vậy, nếu nhắc anh sẽ chỉ càng làm cho anh thêm mệt mỏi, nên em cũng cho qua luôn.”

Hấn nâng cầm cô lên, âu yếm hôn lên môi cô một cái “Xem anh đã cưới được bà xã tốt thế nào này... Em là viên ngọc đẹp và quý giá nhất của anh, tất cả mọi thứ đều không thể đem ra so sánh với em được, nói gì đến công việc!”

Nghe giọng nói ngọt như mật của hấn, cô mỉm cười hạnh phúc “Hàn, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, mình vào trong thôi.”

“Huyền, đây mới chỉ là một bất ngờ thôi, chốc nữa anh sẽ còn có một bất ngờ khác dành cho em.” Hấn trầm giọng thăm thì bên tai cô “Anh cố gắng lấy lòng em như vậy, em cũng phải làm gì để cảm ơn anh chứ?”

“Hôm nay em đi dạo phố cùng Chỉ Dao đã mua quà cho anh rồi, cũng coi như là cảm ơn anh đi.” Cô đương nhiên biết hấn lại nghĩ đến chuyện gì, cười khẽ ném lại một câu như vậy, sau đó thừa lúc hấn không chú ý, ôm bó hoa hồng rực rỡ chạy biến vào trong biệt thự.

Nhìn theo thân hình nhỏ nhắn đáng yêu đang chạy lấy chạy để của cô, hấn bật cười, vẫy vẫy tay gọi lái xe Tiểu Khả đi tới, đưa cho hấn một túi hồ sơ.

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 37

297. Ngoại Truyện 37

Trên bàn ăn, một bó hồng tỏa hương thơm ngát, càng khiến bữa tối thêm phần lãng mạn, ngọt ngào.

Mân Huyền còn đang ăn dở, đã nghe tiếng Doãn Lạc Hàn nói “Huyền, anh no rồi.”

“Nhanh vậy?” Cô nhìn lên, thấy bát hấn đã trống không.

“Ừ, em cứ ăn đi. Anh lên tắm trước. Chốc nữa, anh sẽ có một bất ngờ nữa dành cho em. Ăn nhanh rồi lên, anh chờ!” Hấn cười thần bí, rào bước đi lên lầu.

Trực giác của cô mách bảo hấn đang nói đến chuyện gì, khiến cô không khỏi đỏ mặt, cúi đầu thật thấp, mãi cho đến khi hấn lên hấn trên lầu rồi, cô mới dám ngẩng mặt lên.

Chưa đầy năm phút đồng hồ, cô đỡ khóc đỡ cười nhìn bát cơm. Không ngờ chính mình lại cũng nóng vội như thế... Rồi cô lại tự an ủi mình, dù sao cũng là vợ chồng, muốn gần gũi nhau thì có gì sai đâu?!

Trước khi lên lầu, như thường lệ, cô ghé qua phòng trẻ con để xem Tiểu Lạc Lạc thế nào. Doãn Lạc Hàn đã thuê ba bảo mẫu 24/24 h thay phiên nhau túc túc trực chăm sóc Tiểu Lạc Lạc., một ngày hai mươi tứ giờ cắt lượt ở trẻ con trong phòng chiếu cố tiểu tử kia.

Cô ngồi bên nôi nhìn gương mặt đang say ngủ của con, sau đó trước khi rời đi lại hôn nhẹ lên má con, nhẹ nhàng chúc con ngủ ngon.

Đi vào phòng ngủ, không thấy Doãn Lạc Hàn đâu, cô ngó nghiêng xung quanh. Cửa phòng tắm đã mở, hấn tắm xong rồi, vậy hấn đang ở đâu?

“Hàn, anh ở đâu vậy?” Cô e dè gọi, đột nhiên hai mắt bị một bàn tay từ phía sau che lấy.

“Nhắm mắt lại.” Hấn thổi hơi ấm áp bên tai cô.

“Lại có gì cho em sao?” Cô cười khúc khích, nghe lời nhắm mắt lại.

“Đây là bất ngờ lớn nhất anh muốn dành cho em. Anh nghĩ em sẽ thích đấy! Mặc dù anh rất muốn có thể ở bên em cả ngày, nhưng so với điều đó, anh muốn được nhìn thấy gương mặt vui vẻ, tươi cười mỗi ngày của em hơn, cho nên.....”

“Hàn, anh đang nói gì vậy? Em không hiểu gì hết... Anh đừng làm em sợ...” Cô hơi hoảng, quơ tay lên muốn gỡ tay hắn ra, kết quả lại luống cuống quờ tay vào trong áo hắn, cảm nhận vòm ngực cường tráng đang nóng rực, cũng nhận thấy được cơ thể hắn bị kích thích, run nhẹ nhẹ.

“Không được sờ soạng lung tung.” Hắn dang hắng một tiếng, khàn giọng nói, sau đó bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đặt lên tay cô một cái gì đó “Em có thể mở mắt được rồi.”

Cô tò mò mở mắt ra, thấy trên tay mình đang cầm một túi hồ sơ. Rốt cục là cái gì đây?

“Mở ra xem.” Hắn hào hứng quan sát phản ứng của cô.

Cô từ từ mở ra. Đọc những dòng chữ bên trong, cô kinh ngạc không nói ra lời.

Một lúc lâu sau, cô mới có thể lắp bắp “Cái này... cái này... chính là bất ngờ anh muốn dành cho em sao?”

“Thích không?” Hắn mỉm cười đến dịu dàng “Anh biết em thích làm báo, nên đã mở cho em một tòa soạn này. Tên anh cũng đã chọn rồi, em xem có thích không?”

Cô kích động, giọng run run đọc “Tòa soạn Huyền Phong...”

Hắn kéo cô vào lòng “Anh nghĩ rất lâu mới nghĩ ra tên này đó, em có thích không?”

“Thích, rất thích, thật sự rất thích! Em không ngờ... không ngờ anh lại mở tòa soạn cho em...” Cô không kìm nén được sự xúc động, lại nhớ tới túi hồ sơ này dường như có điểm quen thuộc, chính là giống với túi hồ sơ Quý Dương cầm hôm nọ “Là Quý Dương giúp anh mở phải không?”

“Ừ.” Hắn gật nhẹ “Chỉ cần em thích là tốt rồi.”

“Nhưng mà tiền mở.....” Cô do dự nói ra mối bận tâm trong lòng “Có lẽ là số tiền không nhỏ...”

Hắn yêu chiều vén tóc cho cô “Ngốc ạ! Chỉ cần em thích, anh có thể mở mười tòa soạn, thậm chí một trăm tòa soạn cho em!”

“Vậy chờ bao giờ tòa soạn kiếm được lợi nhuận, em sẽ trả lại anh.” Cô cười tươi, bắt đầu hưng phấn tính chuyện sau này “Ngày mai em sẽ đăng tin tuyển dụng, em muốn tuyển.....”

Hắn cười cắt lời cô “Huyền, không cần đâu, đội ngũ nhân viên đã có sẵn rồi, ngày mai em có thể tới xem. Sau này mọi chuyện sẽ đều do em quyết định, em là xã trưởng đó.”

“Xong hết rồi sao?” Cô đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác “Nói vậy... chúng tớ anh đã mở tòa soạn được một thời gian rồi, sao giờ mới cho em biết?”

Cô chu môi, huých hắn một cái, khiến hắn bật cười “Đương nhiên là vì anh muốn cho bà xã bất ngờ rồi.”

Cô suy nghĩ một hồi rồi bĩu môi lầm bầm “Lừa em lâu như vậy... Có phải ngay từ lúc em muốn đề nghị đi làm, anh đã âm thầm mở tòa soạn không hả?”

“Huyền, anh làm tất cả những việc này đều là vì em.” Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên hai má cô, rồi lần ra sau tai cô.

Nụ hôn của hắn từ nhẹ nhàng môn trớn dần trở thành cuồng dã si mê, khiến cô trở tay không kịp “Từ từ đã, em còn chưa nói xong mà... Mới lại, em còn chưa tắm...”

“Anh không ngại...” Hắn mỉm cười nói, động tác càng lúc càng thêm cuồng nhiệt, bàn tay tham lam luồn vào trong áo cô, thuần thục cởi bỏ tất cả những thứ quần áo vướng víu trên người cô.

Hắn chôn mặt vào ngực cô, yết hầu phát ra tiếng khàn khàn đầy dục vọng, nhắc nhở cô đi về phía giường lớn, xong đó ép cô xuống, từ từ tiến vào bên trong cơ thể ấm áp của cô.

Một lúc lâu sau, cô ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, nhìn hắn say ngủ mà không kìm được đưa tay vuốt ve chiếc cằm cương nghị của hắn, chăm chú ngắm nhìn gương mặt nam tính của hắn – từ đôi lông mày dài

rậm, đôi mắt nhắm hờ với hàng mi cong dài đến sống mũi cao thẳng đầy cuốn hút và đôi môi mỏng đường như đang khẽ mỉm cười...

Cô quay đầu nhìn về phía tủ đầu giường, nghĩ đến việc hắt âm thầm mở tòa soạn cho cô, trong lòng lại tràn đầy cảm giác hạnh phúc ấm áp, không kìm nén được nhẹ nhàng hôn lên môi hắt mấy cái.

Còn 1 chương nữa thôi là hết ngoại truyện, chính thức khép lại bộ BRMVTT rùi Lê ra, ta định edit hết rùi post 1 lượt, nhưng người tính ko bằng trời tính, hum nay hứa vs 1 ty là sẽ post truyện rùi, mà truyện thì vẫn chưa làm xong, nên ta đành bớt chương cuối lại : "< mai=" ta=" phải=" đi=" học=" rất=" sớm,=" nên=" đêm=" nay=" ko=" thể=" thức=" khuya=" edit=" nốt=" chương=" cuối=" cho=" các=" ty=" được=" rùi,=" mai=" sẽ=" có=" nha=" giải=" thích=" tí=" chút=" ko=" các=" ty=" lại=" nghĩ=" ta=" “ém=" hàng=" ">

À, nhân tiện giới thiệu chút lun là sau bộ này sẽ có bộ hiện đại về Trịnh Trác và ta sẽ làm tiếp Sườn phi tội nữa nhé ^^ Mong các ty tiếp tục đồng hành cùng ta

Đọc tiếp Bỏ rơi ma vương tổng tài – Ngoại truyện 38

298. Ngoại Truyện 38

Trước đây cô đã từng hứa với hắt, cô đi dự tuyển vào năm tòa soạn, nếu không được tòa soạn nào chọn, cô sẽ nghe theo sự sắp xếp của hắt, vào tập đoàn Đường Thịnh làm việc. Kết quả thật đúng như hắt đã dự liệu, không một tòa soạn nào dám nhận “phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Đường Thịnh”!

Tuy rằng rất muốn cô luôn ở bên cạnh hắt, nhưng hắt vẫn âm thầm mở một tòa soạn cho cô để cô có thể thực hiện đam mê của mình, cũng không hề đề cập gì đến việc tới tập đoàn Đường Thịnh làm việc nữa...

Lúc này đây, cô đang phân vân giữa hai lựa chọn: Một là tuân thủ theo đúng lời hứa của cô với hắt – vào Đường Thịnh làm việc và hai là làm theo sở thích của mình, dồn tất cả tâm huyết cho việc phát triển một tòa soạn của riêng mình.

Thật sự là một vấn đề nan giải! Cô đau đầu, nhìn gương mặt đang say ngủ của hắt. Cô biết nếu bây giờ cô nói với hắt, chắc chắn hắt sẽ không chút do dự, tôn trọng quyết định của cô... Nhưng... cô không thể ích kỷ như vậy... Mỗi ngày hắt đều phải làm việc mệt mỏi, chẳng lẽ cô không thể từ bỏ hoàn hảo để đến bên hắt, đem lại niềm vui cho hắt mỗi ngày hay sao?

Đến tốt cùng..... Đến tốt cùng cô nên làm thế nào???

“Huyền.....” Trong lúc ngủ, hắt đột nhiên lầu bầu, vòng tay ôm chặt cô vào lòng, môi di động tìm môi cô “Anh yêu em.... Rất yêu... Rất yêu.....”

Cô bị hắt áp vào trong lòng, tai kề ngực hắt, lắng nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hắt. Ngay cả trong giấc mơ, hắt cũng gọi tên cô, cũng nói yêu cô...

Cô cảm động thở dài, cọ cọ đầu vào ngực hắt “Hàn, em cũng vậy, em cũng rất yêu anh.”

Ngày hôm sau —

Cảm nhận được đầu lưỡi đang bị một đôi môi cuốn hút lấy, nơi thâm kín của cơ thể lại đang bị kích thích, cô mở bừng mắt, chỉ thấy đôi mắt hắt đang tràn đầy dục vọng...

Miệng vừa hé mở lại bị hắt chặn lại, căn bản không thể lên tiếng hỏi, chỉ có thể ngẫm hiểu trong lòng: hắt muốn “yêu” cô.

Hai tay cô quàng vào cổ hắt, đáp lại nụ hôn của hắt. Nhận được sự ủng hộ và mời gọi của cô, hắt gầm nhẹ, xoay người đặt cô dưới thân, sau đó vội vàng tìm đến nơi thâm kín của cô, mãnh liệt chuyển động.

Cảm giác sung sướng khiến cô vô cùng hưng phấn, liên tục kêu tên hắt “Hàn! Hàn! Chậm..... Chậm một chút.....”

Giọng nói ướt át mê người của cô giống như đổ thêm dầu vào lửa, càng kích thích ham muốn trong hân. Hân chuyển động càng nhanh, khàn khàn giọng nói “Em thật quyến rũ... khiến anh không thể khống chế được... Huyền... để anh yêu em...”

Hân khóa chặt đôi môi đỏ mọng của cô, nuốt lấy hết những tiếng rên rỉ quyến rũ, bàn tay nâng mông cô lên, để bọn họ tiếp xúc càng thêm chặt. Hai người quấn lấy nhau, ham muốn lên đến đỉnh điểm...

Hân thành thực càng lúc càng chuyển động mạnh, đưa cô lúc lên lúc xuống, chỉ có thể dùng từ vô cùng thỏa mãn để miêu tả. Bàn tay cô cấu chặt vào lưng hân, cặp chân thon dài quấn vào eo hân như rắn nước, khiến cả hai người như hòa vào nhau...

Hân thở hổn hển, nằm lên người cô, vùi đầu vào ngực cô, liên tục gọi tên cô “Huyền... Huyền...”

“Vâng!” Cô kiệt sức nằm dưới thân hân, nhẹ giọng đáp.

“Anh vừa... gặp ác mộng.....” Hân thì thầm bên tai cô, giọng nói còn khê run run.

“Ác mộng như thế nào vậy?”

“Anh mơ thấy em... rời xa anh.....” Nửa câu sau, hân nói có phần ngập ngừng.

Cô quay mặt hân lại, để hân nhìn thẳng vào mắt cô, sau đó vô cùng nghiêm túc khẳng định “Em đã hứa sẽ không rời xa anh rồi mà, anh có nhớ không? Em đã nói mình sẽ đời đời kiếp kiếp bên nhau... cho dù anh không yêu em nữa, cho dù anh đuổi em đi, trái tim em cũng sẽ mãi mãi luôn hướng về anh...”

Hân lập tức nói “Không, sao anh có thể không yêu em được? Anh yêu em, cần em... Huyền...”

“Em cũng vậy!” Cô mỉm cười, chủ động hôn hân thật sâu.

Nhìn sâu vào mắt cô, hân có thể nhìn thấy được tình yêu dạt dào và vĩnh cửu. Đúng vậy, hân yêu cô, cô yêu hân. Tình yêu của bọn họ sẽ trường tồn mãi mãi...

Cô cọ cọ má vào cằm hân, hôn thật chậm lên mắt, mũi, má, cuối cùng dừng lại ở môi hân. Hân mỉm cười, tận hưởng cảm giác bị động chán chê, sau đó đột ngột hôn cô mãnh liệt, lấy lại thế chủ động, ôm chặt lấy cô, từ từ tiến sâu vào cơ thể cô. Dục vọng mãnh liệt cháy bùng lên trong từng chuyển động của hai người.

Giờ phút này, Doãn Lạc Hân có thể ôm chặt lấy người con gái hân yêu, đối với hân cũng giống như đã có được thứ trân bảo mà hân ham muốn nhất trong cuộc đời. Hân yêu cô... yêu cô đến mức lúc nào cũng cảm thấy không đủ, cảm thấy cần phải yêu cô hơn, hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa... yêu sự lương thiện, dịu dàng của cô, càng yêu sự cố chấp, kiên cường của cô. Nhìn cô lúc này đang dịu dàng nép vào lòng hân, hân có cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả bằng lời, giống như đã ôm trọn được cả thế giới trong tay...

Lăng Mân Huyền... anh yêu em!

Mỗi khi bóng đêm đen lặng buông xuống, ôm cô trong lòng, hân lại nhớ lại khoảng thời gian khi mới gặp cô. Quả thực, chính hân cũng thấy khi đó hân quá tàn nhẫn, lại tự trách mình, lại tự hứa với lòng phải đối xử tốt với cô hơn để bù đắp khoảng thời gian đó cho cô... Hân cũng có chút chiêm nghiệm, cảm thấy cuộc đời quả thật là khó lường, ai ngờ hân đã từng hận cô như vậy, nhưng cuối cùng lại yêu cô, giống như kẻ nghiện thuốc, điên cuồng yêu cô...

Đôi khi hân cũng nghĩ, nếu như cô là một loại rượu đặc biệt ngon, vậy thì hân chính là một kẻ vô ý nâng ly rượu nhấp thử, không ngờ lại đam mê hương vị vừa đắng vừa ngọt độc nhất vô nhị đó, ghi tạc vào lòng, vĩnh viễn không thể buông ly xuống được nữa...

Hân nguyện cả đời này làm kẻ nghiện rượu, đắm chìm trong ly rượu đó... Không, không phải cả đời, là đời đời kiếp kiếp...

Mỗi ngày, hân sẽ đều nhớ lại những kỉ niệm đã có với cô, để cho dù có trải qua bao nhiêu kiếp luân hồi, trong cả biển người mờ mịt, hân cũng sẽ tìm và nhận ra cô – người hân yêu thương – Lăng Mân Huyền...

=== TOÀN VĂN HOÀN ===

Vậy là chúng ta phải chia tay với Hàn ca và Mân tử rồi, cảm giác của các ty hiện giờ thế nào?? Ta thì vừa vui vừa buồn... Vui vì cuối cùng cũng edit xong một bộ truyện dài loằng ngoằng như thế này, nhưng cũng buồn vì từ nay sẽ không có những giây phút hỉ nộ ái ố vì cặp đôi đầy trắc trở mà hạnh phúc này nữa...

Ngoại truyện cuối cùng này, ta edit trong giờ học trên lớp, đặc biệt “hot scene” là edit trong bối cảnh một đồng cặp mắt đỏ đờn nhìn chăm chặp vào màn hình máy tính (chính là lũ bạn quỷ của ta) TT~TT Vì vậy, edit ngoại truyện này, ta vẫn chưa có cảm giác thỏa mãn lắm, nhưng lại không biết phải sửa như thế nào :”< thui=”” thì=”” các=”” ty=”” thông=”” cảm=”” cho=”” ta=”” với=”” nhé=”” ^^=”” *cúi=”” đầu*=””>

Trong hơn một năm vừa qua, thật sự rất cảm ơn các ty đã luôn ủng hộ ta, động viên ta rất nhiều, không chỉ trong việc edit truyện mà còn cả trong cuộc sống nữa Nhiều người cứ thắc mắc, bảo ta edit truyện như thế này thì được cái gì, chỉ mất công mất việc mà sao cứ làm, ta cũng chỉ cười) Đúng là tính đến thời điểm này, việc edit chưa đem lại cho ta cái gì về mặt vật chất, nhưng về mặt tinh thần... thì đã rất nhiều rồi) Ta quen được nhiều bạn hơn này, được nghe những lời có cánh của các ty này, cũng hiểu thêm được một số điều quan trọng nữa... Nếu có thể, ta thật sự muốn duy trì việc edit truyện này, càng lâu càng tốt ^^

Trong thời gian vừa qua, ta cũng phải xin lỗi các ty nhiều, vì tiến độ edit truyện chậm quá Lí do khách quan là do ta cũng bận, còn lí do chủ quan thì... ta lười =)) Ngại quá, nhưng “lười” có vẻ như là bệnh mãn tính của ta rồi, nên có lẽ sau này vẫn sẽ phải tiếp tục xin lỗi các ty nhiều nhiều thôi :”>

Hmmm... nói hơi nhiều rồi nhỉ?)))) Siêu siêu siêu siêu cảm ơn tình yêu nào đã chịu khó đọc hết những dòng lảm nhảm của ta nha Mà không phải lúc nào ta cũng chăm chỉ ngồi lảm nhảm thế này đâu, nên các ty cũng vinh dự lắm mới được đọc đó haha =))

Tuy chỉ là “mạng ảo”, nhưng thật sự các ty đã chiếm một góc nho nhỏ trong trái tim ta đó ^^ Òa, tỏ tình rồi, ngại ghê =)) Mong là ta cũng được chiếm một góc nho nhỏ trong trái tim của các ty xD Hun ngàn cái moazzzzzzzzzz

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-roi-ma-vuong-tong-tai>